Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

In Tres Tomos distributa.

LVCIANI
SAMOSATENSIS
Opera Omnia
Græc. & Lat.
P. Leyi fecit

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

98 L6 -O GL

R 194244

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. Brodaei, Io. Iensii, Lud. Kusteri, Lamb. Bosii,
Hor. Vitringae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes,
aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS I.

31658

Cujus priorem partem summo studio curavit & illustravit

TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

AMSTELODAMI,
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
CIↃ IↃ CC XLIII.

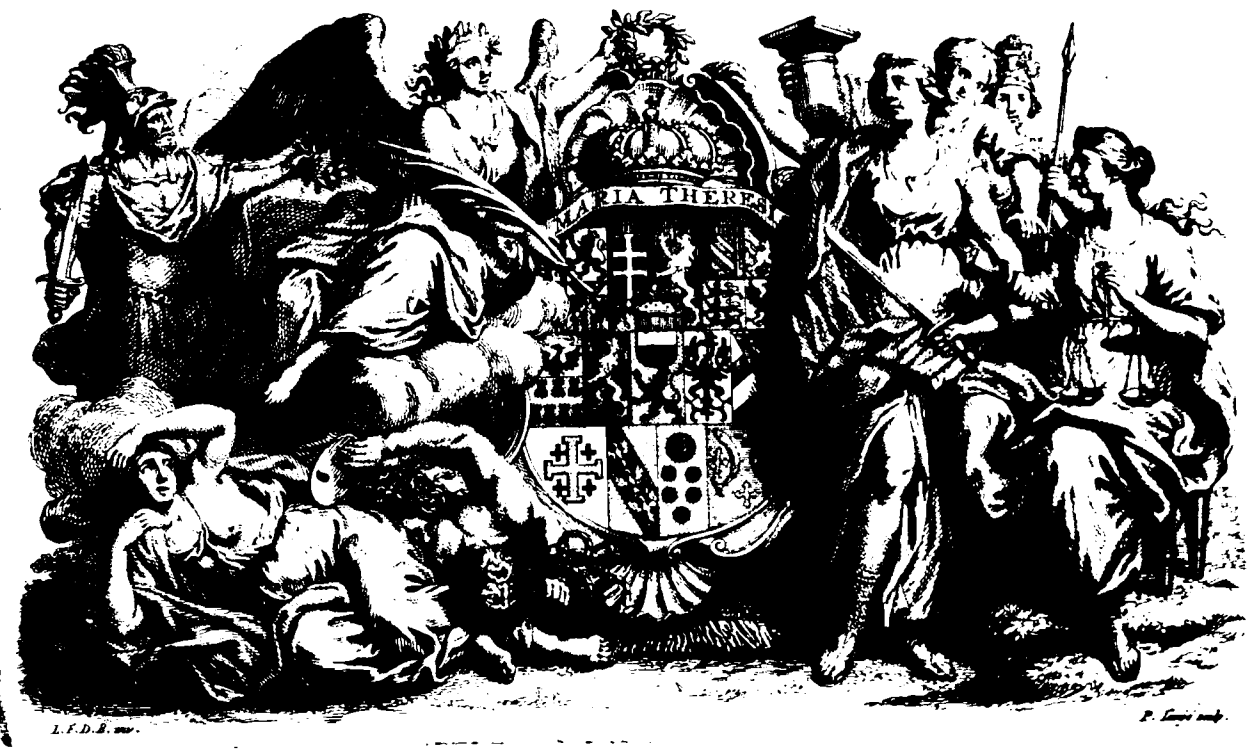

MARIAE THERESIAE,

DEI GRATIA

HUNGARIAE, BOHEMIAE, DALMATIAE,
CROATIAE, SLAVONIAEQUE &c. REGINAE,
ARCHIDUCI AUSTRIAE, DUCI BURGUNDIAE, BRABANTIAE,
MEDIOLANI, STYRIAE, CARINTHIAE, CARNIOLIAE,
MANTUAE, PARMAE ET PLACENTIAE, LIMBURGIAE,
LUCEMBURGIAE, GELDRIAE, WURTEMBERGAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS SILESIAE,
PRINCIPI SUEVIAE ET TRANSYLVANIAE, MARCHIONI SACRI
ROMANI IMPERII, BURGOVIAE, MORAVIAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS LUSATIAE,

CO-

DEDICATIO.

COMITI HABSPURGI, FLANDRIAE, TYROLIS, FERRETIS, KYBURGI, GORITIAE, GRADISCAE ET ARTHESIAE, COMITI NAMURCI, DOMINAE MARCHIAE SLAVONICAE, PORTUS NAONIS, SALINARUM ET MECHLINIAE &c. NUPTAE LOTHARINGIAE ET BARRI DUCI, MAGNAE DUCI HETRURIAE &c.

SERENISSIMA AC POTENTISSIMA REGINA.

NON indignabere, AUGUSTISSIMA PRINCEPS, si maximas Tuas expeditiones & illustrissima facta, quibus universae Europae oculos men-

mentesque in Te convertis, aliquantum interpellare audeam, MAJESTATI TUAE hoc opus dedicando atque obferendo tam inſigni tutela ac praeſidio tanto dignius, quanto magis idem a pluribus retro ſaeculis communi harum elegantiarum peritorum ſuffragio eſt comprobatum.

Cui enim id meliore jure conſecrare fas eſſet, quam Principi, cujus ingenii ac ſcientiae magnitudo praecelſo reſpondet Potentiſſimae gentis ſtemmati, quo ut nemini es ſecunda, ita animi magnitudine, virtute & conſtantia adeo anteis, ut nihil reperiatur eorum, quae vel a celebratiſſimis praeteritorum ſaeculorum Heroinis memorabilia geſta ſunt, quod TECUM, Reginarum Praeſtantiſſima, Tuisque rebus geſtis componi queat: Principi inquam, quae ad imperandum nata ſolis ſuis dotibus ac regnandi facultate & benignitate regnum per ſe adminiſtrat, cujus fortitudo invictaque conſtantia Heroibus, quotquot ſera poſteritas progignet, imitandum praebebit exemplar.

TUUM hoc, AUGUSTA, Regnum maxime

no-

notabilem hujus aevi aeram conſtituet, Auguſtaeque Tuae Domui immortalem gloriam conciliabit: venerantur TE foederati, amant ſubditi, admiratur omnis, qua patet, terrarum orbis, laudesque ac proſpera vota undique in TE derivas; hanc igitur da ſupplicanti veniam, ut in tanta TIBI certatim ſua ſtudia ſignificantium turba non poſtremus numerer, qui devotionem meam teſtantia prodam indicia.

Editio haec, quam obferre auſus ſum, fructus eſt laboris viginti annorum, magnaeque curae & ſumptuum: Complurium eruditorum meditationibus ditata prodit, nihilque eſt neglectum, quo caſtigatiſſima exiret & ſplendidiſſima. Unum tamen ei deerat decus, TUUM, POTENTISSIMA REGINA, praeſidium, quo munita lucem felicius adſpiceret omni jam ſplendore cumulata; eo quidem Auctor iſte non videtur indignus, tanta pollens foecundi ingenii facultate, ac dicendi facilitate, ut plerorumque priſcorum philoſophorum tectam ſub ſordido palliolo ſuperbiam, malosque mores & pugnantes inter ſe ſententias, abſurdasque vulgi de Diis opiniones ſalſe ri-

den-

dendo acrius traducat ac refutet, quam ventosi illi, quos odit, Sophistae, & clamosi Rhetores, subtilibus & anxie quaesitis argumentis valerent.

Sed mitto operis praestantiam pluribus enarrare; Tua, SERENISSIMA REGINA, perspicacia, ut primum oculos in id conjicere vacabit, id ipsum dijudicabit solidius.

Utinam vere Regium Tuum, POTENTISSIMA REGINA, exemplum omnibus Principibus parem ad scientias & literarum studia amorem inspiret, parem ad promovendas artes, & ad nobilem illam aemulationem provocandos cives, industriam, quae ad regni ipsius prosperitatem haud leve habet momentum!

Quantam vero subditis pariter ac vicinis sibi licet praesagire felicitatem, quando glorioſis REGINAE fortissimae armis solio firmato, ac, divino honorificae pacis beneficio, tranquillitate in cunctis Ejusdem ditionibus revocata, MAJESTATIS ipsius potestas ad populi tantum felicitatem dirigetur, ad Leges tuendas, tranquillitatem publicam conservan-

dam, virtutis & eruditionis amorem in dies magis inflammandum, ad salutem denique omnium & singulorum, quotquot sub tutelae suae clipeum recipere dignabitur!

Adventus temporis tam beati summa ardentissimorum ac maxime sincerorum meorum est votorum, quae pro TUA, AUGUSTISSIMA REGINA, incolumitate, quam in perlongam annorum seriem producat summum Numen, nuncupare nullum diem praetermitto, quaeque ut devotissimae meae reverentiae ac submissionis pignus clementissime recipias, supplico,

REGIAE MAIESTATIS TUAE.

cliens devotissimus
atque humillimus,

IACOBUS WETSTEIN.

IOANNIS FREDERICI REITZII
PRAEFATIO.

NIMIS diu exſpectationem tuam, amice Lector, remorata eſt eſt haec Luciani editio; nimis inquam diu in editorum operarumque manibus haeſit opus ab tot annis deſideratum, ab tot annis jam inchoatum, & forſan numquam ad exitum perducendum, niſi quis tandem inventus fuiſſet, qui rupta mora miſſisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Quum enim anno 1720. ejus edendi curam in ſe recepiſſet clariſſ. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad ſextam circiter totius operis partem perveniſſet, id eſt ad initium Dialogi *de Sacrificiis*, Tom. I. pag. 525. veriti bibliopolae Wetſtenii ne inſignes jam factae ad comparanda undique ſubſidia impenſae ſibi perirent, & ut ſtadium vitae ſuae editorisque ſufficeret, ſi reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc feſtinando compenſaret. Verum quum poſt varios conatus, intermiſſo interim per complures menſes commentandi labore, & quieſcente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera eſt HEMSTERHUSIUS) exorſam detexendam, idque ne conceſſo quidem ad praeparandum ſpatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris ſuſtuliſſe diceretur; adeo enim adcurate atque erudite HEMSTERH. pertractavit omnia, ut nihil deſideraretur, ſi ei opus ad finem perducere licuiſſet, aut libuiſſet, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teſte *Plutarcho* in Πολυφιλ. T. 2. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, reſpondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel juſtiores erant detrectandi cauſſae, quam aliis; ſi enim occupationes ſpectes, nemo iis me magis eſt obrutus; ſi vires, id eſt ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem compoſita conſideres, nemo illorum quos ad ſubeundas has vices ſollicitatos ſcio, me erat infirmior; quare & ego tergiverſabar initio; utramque iſtam excuſationis cauſſam ſerio praetexens, nec praeterea lubenti

animo ad opus edendum acceſſurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo conſilio in lucem emittere numquam deſtinaſſem. Sed mea me vicit aliis obſequendi nimia facilitas, & gloriae contemtio minus de ſucceſſu ſollicita, ſatisque jam a bibliopolis comparatum adeſſe ſubſidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum acceſſio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etſi ego verbum de meo addidiſſem nullum. Cumque novae verſionis adornandae curam in ſe recepiſſet Clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cujus diligentia & ſumma in omni literarum genere eruditio notior eſt quam ut me praecone indigeat, isque ſuas etiam adnotationes additurus eſſet, dimidia me laboris parte ſublevatum ſentiebam; & cum ſpectatae diligentiae doctrinaeque Vir, MOSES DU SOUL (ſive SOLANUS, ut ipſe ſe ſcribere amat) ſatis diu in emaculando Luciano occupatus notas ſuas ad eum plane deſcriptas ac praelo paratas reliquiſſet, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, ſi ſolis horum duorum, GESNERI ac SOLANI acceſſionibus ditatam emitterem.

His conſideratis, cetera coepi perveſtigare adminicula, quae mihi a *Jacobo Wetſtenio*, ejusque ſocio ac fratre per adfinitatem juncto, *Gulielmo Smith* tradebantur, medio fere anno 1737, comperique ſatis ſupereſſe moleſtiae in iis in ordinem redigendis ac deſcribendis, nec fieri poſſe, ut ſine ulla addita animadverſione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi poſſe confidebam, quod in legendis Luciani ſcriptis non plane hoſpes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos & inter ſe comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea quam tempus permittebat diligentia promovere, quam nimia ſollicitudine ſingula perveſtigandi diutius premere.

Et quamvis Lector non ſoleat rogare, *quam cito*, ſed *quam bene?* neceſſarium tamen hic eſt commemorare quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit conceſſum; adeo ut interdum ne ſpatium quidem ſupereſſet ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum teſtimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuiſſem; dato enim ſex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas ſpatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto ſcribendi labore tantum quotidie penſi abſolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis deſcribere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praeſtiti, atque ita quinque annorum ſpatio opus ad finem perduxi. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis jam deſcripta fuere menſe Octobri 1742. ſed Indices complures, quibus priores Edd. carebant, adjiciendi, novam injecere properanti moram, atque effecere ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis inſtructus & quomodo iis uſus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haſce. *Florentinam* primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etſi ab typographicis vitiis non eſt immunis, in veſtigiis tamen priſcae lectionis ſervandis tantum alias praecel-

cellit, *ut* Codicis Manuſcripti vicem praeſtare queat. Hanc licet *Solanus* totam *contulerit*, ego tamen aeque ac reliquas ſaepiſſime inſpexi, ac de novo *conſului*.

Sequebatur *Aldina* prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excuſa, an. 1503. quam utendam liberaliſſime conceſſit Clar. WESSELINGIUS in edendo *Diod. Siculo* ſtrenue occupatus; ejus margini adſcriptae erant manu antiqua varietates potiſſimum Ed. Florentinae, ſed & aliae, quas ex Codd. excerptas eſſe nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuiſſe credo, ſi conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum *noſtrarum* ſpeciminibus modo hanc, modo alteram, qua Cl. *Geſnerus* in conficienda verſione uſus erat, ejusque ſphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega *J. H. Reitzio* praelegente, ducem ſequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifeſta ex neceſſitate mutare inſtitui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium uſus ſum *Juntina* Graeca, Venetiis anno 1535. excuſa, 2. tomis in forma quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata, ut videre eſt in nott. T. I. p. 356. In hujus margine *Solanus* omnes a ſe collectas varietates tam Codicum Mſſ. quam decem & nonnumquam plurium editionum, diligenter & nitide conſignaverat; ſed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille uſus fuerit, & quo ſcribendi compendio iidem aeque ac editiones in notis & variantibus Lectionibus adlegatae deſignentur, *ad finem* hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui *Baſilienſem* utramque, ſimiliter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava conſtantem, quarum prior anno 1545, altera 1555. prodiit. De poſteriore illa verum quidem eſt quod *Solanus* prodit, eam ita coeco ductu veſtigia primae ſecutam, ut vitia etiam typographica prioris expreſſerit. Non tamen id adeo ſemper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera *Baſil.* prae priore exhibeat. Ex. c. In *Bis Acc.* c. 1. ἐκκαύφεται recte dedit altera illa, quum prior male cum aliis ἐκκαύφηλαι. In *Philopſ.* c. 36. f. p. 378. Edit. noſtrae ἐπαντλῶν bene *Baſ.* 2. ubi ἐπαντλῶν male *Baſ.* 1. In *Dem. Enc.* c. 44. λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in *Soloec.* init. *Baſ.* 2. bene ἐπιτάμενον, quum prior male ἐπιτάμενος. Alibi vero etiam a priore receſſit, ut in *Icarom.* c. 28. ubi in verſ. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχε dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari poteſt, ſecundam iſtam prioris vitia auxiſſe; veluti quum in *Bis Acc.* c. 12. ἀκούοντι recte *B*1. haberet, altera ἀκούων τι prave expreſſit, ne pluribus Lectori moleſtus ſim. Quare miratus ego, cur *Solanus* tamen alteram longe ſaepius adleget quam priorem, potius habui plurimis in locis conſulere primam; non enim id agimus, ut vitioſas potiſſimum lectiones conqui-

quirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, ſed ut ex optimae notae libris & Edd. probas lectiones eruamus (quamquam vitioſas etiam non omittendas duximus)

Baſil. quartam anni 1619. nanciſci non contigit. Tertiam vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci ſerius nactus ſum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Pariſina inſeruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus *Francofurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis, comprehenſam, nec vitiis typographicis deſtitutam, nec multum ſingularium lectionum exhibentem, non tamen ad inſtitutum noſtrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmurienſem* Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo Baſilienſis quarta, excuſam. De hac Salmurienſi Benedictus in praefatione adfirmat, „ſe Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex „proprio judicio emendaſſe". Et quamvis mallem indicaſſet ubi Codd. ducibus, ubi ſolo judicio uſus fuerit, verum tamen eſſe deprehendi, nonnulla probe ab ipſo emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut ſuis locis in notis indicabitur. A Vitiis certe typotheticis ita ſuam purgavit editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata ſuſtulerit; licet ad veram lectionem ex Mſſ. reſtituendam minus operae mihi videatur impendiſſe.

Pariſinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in Folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, ſuasque paragraphorum ſive capitum diviſiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo Cl. Hemſterhuſii, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas noſtram editionem deſcribere curaverimus. Notas vero Marcilii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non ſubjectas, ſed calci adnexas, exſcribere inde coactus fui.

Noviſſimam tandem Amſtelodamenſem omnium vitioſiſſimam Cl. *Graevii* editionem eo potius conſilio adhibui, ut ejus & Cl. *Gronovii* notas inde excerperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis ſperarem, qui ita negligenter eſt habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo ſit reſtitutum, ſed mendis typographicis Latina Graecaque ſcateant, maxime in notis & Scholiaſte. Id tamen boni habuit, quod Cl. Hemſterh. in ejus marg. quaedam adpinxerat quae de conſulendo *Dukero* ad Thucyd. *Daviſ.* ad Cic. & *L. Bos* in Obſ. Crit. monerent, unde & ea notis noſtris inſerui, monitoris nomine addito, niſi ubi forte idem per me jam notaſſem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praeſtiterim, mihi docendus es. Ex *Brodaei miſcell.* quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inſerui, etſi levia ſaepe ſunt, & ita vitioſe in illa crebris ubique naevis obfuſcata face expreſſa, ut ad auctoris mentem potius quam ad id quod literis expreſſum legitur, ſaepe reſpi-

ſpiciendum fuerit : dandum tamen hoc omnium quos novi primo Luciani commentatori fuit , ut ejus adnotata plerumque perbrevia , & contextum interdum bene emendantia repeterentur ; quare ea tantum omiſi , quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum πέπονθα monet, id eſſe a πάσχω, vel ἀγαπαρὶς , a ἀγαπείρω, & ſimilis farinae ; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat; ſed quae nimis diſperſa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu ſcriptae *Fr. Gujeti*, ex quibus *Aeg. Menagium* ſua omnia hauſiſſe mihi perſuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet quae *Gujetus* , quo defuncto forſan nactus eſt exemplar Luciani in cujus marginem *Guj.* breves ſuas commentationes & conjecturas conjecerat, quas deinde deſcribens auxit. Sunt enim *Gujeti* illae notulae aliquanto plures quam quas *Menagius* dedit ; & veterem fuiſſe popularium hujus querelam, quod ex aliis ſua deſumere amaret, vid. in *Miſcell. novis Lipſ.* quae in forma minore prodiere anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item *Lamberti Bos, Horat. Vitringae*, & paucae *Maturini Veyſſierii La Croze*, quae omnes rurſus a me deſcribendae non modo erant , aeque ac *Solani* illae ſupra jam commemoratae , ſed & quaerendum quo pertinerent ; cum quisque fere alia Luciani editione uſus aliam paginam adlegaret, & *Solan.* notas etiam ſuas ad *Juntinae* paginas adcommodaſſet. *La Crozii* autem commentationes ſerius nactus, a Tom. 2. demum inſerere coepi , ceteras Addendis adjecturus, niſi easdem obſervatt. ab aliis jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad Macrobios, & *Er. Schmidii* ad Tragopodagram unde hauſerim , ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis abſumendum fuit , ut in omnium notis prolata Luciani teſtimonia , tam diverſis paginis indicata jam ad paragraphorum ſive capitum noſtrorum numeros aptarem, id *quod aliquot* millies contigiſſe facile credes , ubi Cl. *Jenſii* notam, quae eſt T. 2. p. 481. ſive ad *Imag.* c. 22. conſideraveris , in qua ſola Lucianus advocatur plus centies & quadragies; *Solanus* quidem Lucianum adlegans ſaepius capitum numeros a ſe inſtitutos quam paginarum expreſſit ; ſed quum Cl. *Hemſt.* ad medium usque Tomi I. capita aliter diſpeſcuit, in notis tamen *Solani* numeros eorum non mutavit, accidet interdum, ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum ſit , quod *Solanus* in anterioribus inveniri ſcripſit. E. c. quando ex T. I. adfert *Nigrin.* c. 10. id jam ex diviſione Hemſterhuſiana eſt c. vel §. 17. Totum enim *Nigrinum Solanus* diſtribuerat in capita 23. *Hemſt.* in 38. Nos vero dialogos omnes ſequentes a Dial. *de Sacrif.* ad fin. tomi ult. ex mente *Solani* diſpeſcuimus , ne opus eſſet ſingulas adlegationes mutare , quod in iis facere coacti ſumus quae partem illam priorem ſpectabant , exceptis forſan aliquot locis per feſtinationem mutare neglectis , quae Lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In *hiſce* tamen interdum ſublevatus ſum juvenum praeſtantiſſimorum opera , primum *Theodori Woertmanni* , qui olim gymnaſii noſtri coryphaeus, jam in cauſſarum patronis eximium tenet locum , procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxi-

 lium

lium mihi partitis vicibus praestitere *Regnerus Henricus Siblink*, & is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non *Jacobus Gobius*, eodem honore brevi forsan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex Clar. Ioan. Iensii Lectionibus Lucianeis inserui omnia, resectis tantum paucis excursionibus ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, quum textui Lucianeo jam subjectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissensero, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapso ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab *Solano* in Ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa qui meri tantum errores typothetarum esse adparebant, quaeque nec *Sol.* notarat, omittere satius duxi, ut quando *Junt.* in *Jov. Trag.* c. 30. habet πρίποδα pro τρίποδα, vel cum in *Abdic.* c. 23. f. eadem ridicule exhibet ἰατρῖς pro ἰατροῖς. Alibi ον pro μόν, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi *Hag.* 2. in *Bis Acc.* c. 2. δεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31. τολμότων pro τολμώντων, & similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exspectant, eosque ad praefationem Lucani a summo literatore *P. Burmanno*, & ad praefat. *Montefalconii*, quam bibliothecae Coslejanae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo; plus enim ex uno antiquo & adcurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive codd. sive edd. nemo negaverit. Quumque *Solanus* plus millies adscripserit † *Fl.* vel † *Edd.* id est nihil mutare Florentinam vel Editiones ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit Edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta Cl. *Heumanni*, qui in Poecile *nimis servilem operam* vocat, *ex Codicibus corrigere*; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosiorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. quin & in Codd. tales saepe numero e-

men-

mendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset umquam.

Ceterum omnino cum eodem & Cl. *Gronovio* sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare jussit, id quod Cl. noster *Wesseling.* etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI. c. 46. vs. 8. ἔργῳ πεῖραν εἰληφὼς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis quae audaciora videbuntur, at parva literarum imo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita T. I. *pro Lapsu* c. 8. Καρδιανὸς praeeunte *Sol.* dedi, contra Codd. & Edd. quae Σαρδιανός. De *Merced. Cond.* c. 30. med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut θέλω pro θέλῃ reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἴκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in *Hermot.* c. 59. f. pro absurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

Ἄφευκτον in ἄφυκτον mutavi paullo post, sine Codd. & Edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτῦ bis dedi pro αὐτοῦ, in T. 2. *Quom. Hist.* c. 62. ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exspectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria *Jensii*, in *Quom. Hist.* c. 41.

Ἐπιτολῶν jussu *Gesneri* ib. c. 57. pro ἔτι πόλεων.

Ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata Edd. lectione, ἅπαντα· ὧν ἐγὼ εἶδον. T. II. 1. *Ver. Hist.* c. 40. etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτὸς μὲ ἀγνοεῖν edidi in 2. *Ver. Hist.* c. 20. ex uno *Pell.* invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeeunte *Sol.* in *Tyran.* c. 1.

Αἰτιᾷ item pro αἴτια, *Abdicat.* c. 21. ejusdem Tomi II.

Γὰρ omissum inserui jubente *Solano*, sine alia auctoritate, ib. *Salt.* c. 75. f.

Ἡ τ τῦ Βριαρέως excudi jussi in *Imag.* c. 8. f. pro vulgato ἢ τῇ - - ut Latina versio congrueret, quam Cl. *Gesn.* sic optime dederat.

Καλλίω δὲ ἢ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπουσα necessario reposui *ibid.* c. 22. pro καλλίων ἢ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπουσα.

Αὖθις inserui ex uno Cod. O. *Jov. Conf.* c. 3. ubi Lector judicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρῴνται admisi sine auctoritate, pro πεπαροίνηται, *ib.* c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, quum Edd. male ὅτι τὸ συμφέροντι. *ibid.* c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' ἠδὲ φιλόπονός ὢν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi ib. *Gall.* c. 29. med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in *Parasit.* c. 55.

Distinctionem mutavi in *Bis Accus.* c. 16. quae erat: καλαδόμενος, ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεὶ, ᾗ κραιπαλᾷν, comma prius tollens & ante μεθύων collocans, quia μεθύων jam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis *Juntinae* innumera illa commata, quorum magnam partem *Sol.* jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeeunte *Gesnero*, distinctioneque mutata etiam δὲ pro ᾗ dedi Tom. III. in *Rhet. Praec.* c. 18. p. 20. init.

Συνηλίσθησαν dedi pro συνηυλ-- eod. T. III. *Philops.* c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. *Philops.* c. 36. f.

Βορρᾶν *ventum boream* feci ex βορὰν *escam*, quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in *Hipp.* c. 7.

Ὑπὸ τ̃ δρομέων γίγνεσθαι exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ὅτι τ̃ — idque tamen necessario, quia ὅτι jam praecesserat, vid. *Calumn.* c. 12.

Δράματος ἀμαθοῦς restitui pro πράγματος ἀμαθοῦς, in *Mort. Per.* c. 3.

Τοῦτο quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, *ibid.* c. 20.

Συνεξελέξαντο scribere non dubitavi, quum omnes male haberent συνεξελλέξαντο, in *Epist. Sat.* c. 28. med. *Ibid.* συγκεκαθυμῶσθαι jubente *Solano* reposui pro vulgato συγκεκομμῶσθαι.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας jussu *Gesneri*, sine auctoritate librorum, pro vulgato ὅπως ἀξίως in *Demosth. Enc.* c. 10.

Καλὸν γὰρ χρησφύγελον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάναλον absurde; nam ὅσιον intelligitur, *ibid.* c. 46.

Εὐχήμως etiam restitui pro εὐχημόνως, ut metro Euripideo consulerem *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, ἠδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in *Cyn.* c. 4. pro ἠδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. *At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?*

Ἔκλαυσε δακρυρροῶν reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in *Philopatr.* c. 6. suasu *Solani*, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. τε inserto versui consultum, & c. 10. λόχμια receptum pro δόχμια.

Tandem in *Tragopod.* versu 41. ἄτλω cum *Gesnero* scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτήν. quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in *Hermot.* c. 77. elegantissima conjectura *Solanus* ἔξω τῆ ὁδῆ ἐστι rescripserat, pro vulgato ἔξω τ' ὁδῆ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum; ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus Edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem Cl. *Gesneri* rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti T. III. in *Rhet. Praec.* c. 2. p. 3. f. *anhelantes* ab ἐκπνοὴς relictum est in versione, licet ἐκείνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in Edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguis non admitturit, nolentes scribi λόγός τις, sed λόγος τις, nec ἄλλῳ τινι, sed ἄλλῳ τινὶ, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes φησὶ σῦ scribere, non φησί συ. Verum postea animadvertens Edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque Cl. *Hemsterhusium* etiam secutum, qui e. c. in *Necyom.* §. 4. edidit ὥστέ μοι, ibid. §. 6. φησί τινος. Rursus §. 10. ἄλλό τι & ἔκ τινος, ac saepissime alibi; ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἄλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia *Joan. Wallis*, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse quam ut semper notentur. „ Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, „ vel penitus amisso; puta δέ τις, vel δὲ τις, vel δ' τις. & quae sunt hujus„ modi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scri„ ptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu „ non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praeser„ tim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, se„ quor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicite, ne ni„ mis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis judicio suo, si quan„ do secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem Scholiasten Luciani accentum in ὅς τε & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere satius habui.

„ Idem intellige, pergit *Wallis* de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc „ separatim scribi solent, & quidem pro cujusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ „ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον οὐ μονονοὺ, τοί γ' ἦν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον „ ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα ὄντινα, τοῦτ' ἔστι τουτέστι, „ δι' ὃ διὸ, γ' ἂν γοῦν, & multis aliis.

Addo ἄμεινον, quod *Fl.* in Luciano ἀμείνων, & similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio observare differentiam; sed comperi deinde id esse ἀδύνατον, cum aliae Edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper μηδὲ, ubi *J.* & *H.* μὴ δὲ, licet & *Fl.* id persaepe sejungat. Addere possem ἐπιμήκιστον, quod jungunt Edd. sed *Fl.* separat, vid. quae *Hemsterh.* ad *D. Mort.* VI. 5. notat. Item ἀμᾶτῦτο quod *J.* amat, ac ταυτὸν & ἐπιπλέον. Sed quo major in his diligentia, eo minus forsan utilitatis. Sic τ' ἄλλα *Junt.* fere semper, *Fl.* vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύειν τὲ, cum tamen in οἷός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & *Rhodomanni* editio D. Siculi τὲ ubique accentu insignit. Nos vero τε etiam in κωλύει τε & similibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, interdum & vitia, maxime *Bourdelotio*, quod & *Hemsterh.* feciisse video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve post descripta demum typis folia detexi, E. gr. quando T. 2. in *Demon.* c. 30. *Solanus* in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen scribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiasten vero totum manu describere sumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae Cl. *Clericus* non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra scholia persaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Doct. *Solani* diligentia viam jam munierat, singula numeris distinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque *Vossianum* codicem conferendo, quem & ipse oculis subjicere volui; sed bis frustra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem susciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum scatebant illa ab *Clerico* edita Scholia, quantum licuit, sustuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; sed restant & alia nondum sana, quae festinatio non sivit attingere, neque tanti est iste Scholiastes, ut cura adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen qui *Clericus* in epistola ad *Graevium*, quam huic praefationi subjungam, de sua cura majora praedicet quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis est libera; etsi enim ab Viro perito sedulo est correcta, ante quam ad me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest, quin aliqua resideant, vel quae nostram

ſtram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum eſt, ut ſemel tantum perluſtrare mihi quamque plagulam licuerit; hoc tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu Luciani inventum iri, quam in Edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam reſpiciet quot forſan remanſerint, quam quot ſublata ſint, pro tribus enim rurſus admiſſis, contra vel triginta eſſe emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, ſi mavis, peccatum eſſe mea culpa, ſed per properationem, jam deprehendi; quare in Addendis potiſſima corrigam, ſi modo & ad ea ſubjungenda tempus concedatur, quod ſi non ſuperfuerit, Lector veniam dabit in aliam occaſionem & ea rejicienti quae ſubinde in notis promiſi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiſerat *Solanus*; nec dubitabam quin eam jam confecerit, quum ab anno 1720. quo ſe ſuas ad Lucianum notas typographo tradidiſſe, ſcriptum reliquit, vel ſaltem ab anno 1723. quo additamenta etiam quibus eas auxit, ad finem ſe perduxiſſe teſtatur, ſatis ſpatii ad id praeſtandum habuiſſe videtur; decennio enim & amplius ſupervixit: ſpem deinde quoque fecit peritiſſimus omnis elegantioris literaturae *Hemſterhuſius*, ſe illam vitam conſcripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & Clar. noſter *Geſnerus* eamdem ſpem feciſſet; hinc ego minus de ea concinnanda ſollicitus excerpere atque colligere ex ipſo Luciano neglexi, quae illuc ſpectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam neceſſariam hanc provinciam plane deſerere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim ſupra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulciſſimus *Carolus Conradus Reitzius* Gorinchemiani gymnaſ. rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum & Variantium quarumdam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phraſium, tam locupletem, ut adnecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus ſum. Et quia praecipua tamen in notarum indice ſatis quoque amplo, occurrunt, confidimus Lectorem hiſce duobus contentum fore, eoque magis, quum priores Edd. nullo Graeco Indice, praeterquam ſolo Dialogorum, ſint donatae. Quum vero copioſiſſimus ille tertius Index jam plane confectus ſit, promiſit bibliopola ſe eum quoque ſtatim praelo ſubjecturum, ut primum ſenſerit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin deſiderio plurimorum reſpondeat iſtud opus, vel meo periculo illum ſeorſum edi curabo, ubi Wetſtenius noſter hanc aleam ſubire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque ut Lexici Lucianei vicem praeſtare queat, indicata via, qua, etſi ad noſtram potiſſimum editionem eſt aptatus ac deſtinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones uſui eſſe queat; hunc enim majore cura quam reliquos compoſitum eſſe novi.

In indicandis autem Luciani locis, non ſolum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonſtrabunt; ſed & Dialogorum paragraphos ſive

ca-

capita ſimul addita reperies, ut numquam fruſtra ſis quaeſiturus; nam ſi forte in exprimendo altero numero erratum ſit ab operis, alter tamen tibi locum commonſtrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia moleſtum hunc laborem ſubierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita & benevolus Lector ſua ſtudia hac ope adjuta gratus adgnoſcet, & utriusque conatibus benigno judicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipſis Kalend. Martiis, anni CIↃ IↃ CC XLIII.

Etſi mox ſubjungam notata *Solani*, de Scripturae compendiis quibus Editiones & Codices in Variantt. Lectt. deſignantur, tamen & hic monendus es, Literis quadratis Codices Manuſcriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli cauſſa P. ſignificat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. ſed *P.* obliquius exaratum, editionem Pariſinam; W. Codicem Wittianum, *W.* edit. Wechelianam; quam deinde potius per *Wech.* indicavi; ſed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex, commemoratur, ut confuſio non ſit metuenda. B. Baroccianum Codicem, *B*1. edit. Baſil. primam, & ſic deinceps, ut in catalogo ſequente fuſius exponitur. At ſi penes me ſtetiſſet, potius integris ſyllabis haec expreſſiſſem, *Par. Baſ.* &c. ſcribendo, quam unica tantum litera, quod brevitas iſta negotium faceſſit & corrigenti & lectori; ſed quia ſic coeptum erat, non licuit mihi ab iſto more recedere, cum tamen viderem Solanum in Ed. Hagenoana varietates Florentinae ſola litera *F.* deſignaſſe, idque & Hemſterhuſium ſic expreſſiſſe, usque ad medium Tomi primi: at in Juntina eumdem Solanum, in qua longe plures varietates adleverat, *Fl.* pinxiſſe pro Florentina, & *Fr.* pro Francofurtana, id ſedulo deinde ſic diſtinxi. Cumque idem dubium poſſit oriri ex ſola litera *A.* ſitne Aldina an Amſtelodama intelligenda; licet per *A. Amſtelodamam* denotat Hemſt. & Solanus plerumque *Ald.* ad priorem illam denotandam, ſcripſerit, tamen interdum in eo ab ipſo erratum deprehendi; quare & hoc poſtea diſtinxi integras ſyllabas exprimens, niſi ubi numerus 1. 2. additur, ut *A*1. *A*2. ſatis patet *Aldinam* intelligendam, quia *Amſt.* non bis eſt excuſa. Ita varietates *Aldinae primae Weſſelinganae* ſemper ſic notantur, marg. *A*1*W.*

MO-

MOSIS SOLANI
SYLLABUS NOTARUM.

m. 1. mendoſe.
2. (poſt numerum) *mediam paginam* ſignificat.
i. *initio paginae.*
f. *finem, ſub finem.*
— Deeſt (At cum litterae ſubjicitur, nihil in reliqua voce mutatum eſſe, notat.
E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones.*
B1. Baſil. 1. in *erratis* ſeu potius variis lectionibus.
Coll. *Collectanea Galaei.*
W. *Wittianus Codex Mſ. a Jenſio collatus.*
M. *Marcianus Codex Mſ.* (qui olim Wittianus) *a me in his conſultus.*
P. *Poli* (Card.) cujus collatio penes Perizonium.
Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex Ed. Flor. *cum Codice Poli collata.* i. e. Edit. Fl.
L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mſſ. penes eumdem Perizonium; ſunt autem hi collati cum edit. Ald.
W. *Wecheli editio* quorumdam opuſculorum Luciani.
r. Recte.
V. Mſ. *Codex Vaticanus* in his locis a Cl. Joh. Maſſon collatus. In Scholiis Codex Voſſianus.
O. Mſ. *Oxonienſis* vel Ox.
marg. *A1W.* margo Aldinae primae Weſſelingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

CATALOGUS
Commentatorum Luciani, ſecundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. deſignatur *J.Br.*
Gilbertus Cognatus. . . . *G.C.*
Joannes Bourdelotius. . . . *J.B.*
Theodorus Marcilius. . . *Th.M.*
Lambertus Barlaeus. . . . . *L.B.*
Jacobus Palmerius a Grentemeshil. . . . . *J.P.a G.*
Tanaquillus Faber. . . . . *T.F.*
Franciſcus Gujetus. . . . *F.G.*
Aegidius Menagius. . . . *AE.M.*
Adolphus Vorſtius. . . . *A.V.*
Jacobus Tollius. . . . . *J.T.*
Joannes Georgius Graevius. *J.G.G.*
Jacobus Gronovius. . . . *J.G.*
Joannes Clericus. . . . *J.Cler.*
Joannes Jenſius. . . . . *J.J.*
Ludovicus Kuſterus. . . . *L.K.*
Lambertus Boſius. . . . *L.B.*
Horatius Vitringa. . . . . *H.V.*
Jo. de la Faye. . . . *J.de la F.*
Eduardus Leedes. . . . . *E.L.*
Moſes du Soul, (ſive Solanus) *M.du S.*
Maturin. Veyſſi. la Croze. *M.V.la Cr.*
Tiberius Hemſterhuſius. . . *T.H.*
Joannes Matthias Geſnerus. *J.M.G.*
Joannes Fredericus Reitzius. *J.F.R.*

***

M. DU

M. DU SOUL, *sive* SOLANI *monita.*

EDITIONES LUCIANI, quibus usi sumus.

Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A1.*
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A2.*
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
—— Hag. 2. Gr. *H2.*
1545. Basileensis 1. Gr. *B1.*
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V2.*
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B2.*
1563. Basil. tertia, *B3.*
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmurienſis Graeco Lat. *S.*
—— Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

CODICES COLLATI.

O. vel B. Baroccianus vel Oxonienſis Codex Mſ.
I. Codex Mſ. Bar. (N°. LVI.) continet hoſce Luciani libros.

Διαϛ.	fol. 132.
Καταπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰχαρ. (deeſt folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omiſſus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
Ἔρωτες (de induſtria omiſſa hic plurima)	162.
Ζ. τρ. (deeſt folium unum)	164.
Ζ. ἐλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
Ἀναϛ.	174.

II. —— (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot *Mort.* cum *Jud. Dearum* & uno *Marino.*
III. Bodlejanus N°. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque.*

I. IEN-

I. IENSIUS.

I. [Nobiliſſ. Joh. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opuſculorum Manuſcriptum, quem contuli, & reperi eum eſſe ſatis antiquum. 1°. numquam litera ι ſubſcribitur, ſed pone apponitur. Tum vocabula γε῝ν, ὅταν, ἐπειδὰν &c. ubique diſtinctim erant ſcripta, ut γ' ἂν ὅτ' ἂν ἐπεὶ δ' ἂν &c. Tum ζῷα non ζῶα. πρῴην non πρώην. Littera B. ſcripta eſt υ. nullae usquam diſtinctae erant dialogorum perſonae ipſis perſonarum nominibus; ſed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet perſona, erant picta. Denique ſcholia ad marginem, ſed ita minutis & abolitis litteris, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuſcula Mſſ. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιοδ.	De hoc ipſo Codice vide plura a me initio vol. 2. annotata
Μισθ.	Σκυ.	Ἀστρ.	Υ. εἰκ.	Συρ.	
Ἀ. μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.		
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.		
Ἑρμ.	Λεξ.		Διψ.		

Omnia quae ex illo Mſ. Cod. in Jenſiano codice erant annotata, in hunc meum a me ſub nota W, transſumpta ſunt. *M. du Soul.* 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Iſ. Nirei & Achillei Archiepiſcopi Cantuarienſis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; caetera manca.)

III. [Excerpta ex Chriſtophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mſſ. collato. MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex eſt membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuiſſe teſtem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Conſtantinopolitani fuiſſe, ſcriptum eſt.

Ex Italia advexiſſe credo virum Nob. Joh. de Wit; quo defuncto, emtus eſt a viro nob. D°. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti poſſideret. Codicem hunc Mſ. nunc vir egregius, Lucianique ſtudioſſimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus eſt elegantiſſime, nullis literarum, niſi una aut altera voce, compendiis; ut θ--ς, πν. & αν--ς, pro θεὸς, πνεύμα, ἄνθρωπος. Littera β. in textu hac fere forma pingitur ϐ. in ſcholiis vero figura β conſtanter adhibetur; unde patet recentioris eſſe aevi.

Continet autem opuſcula Luciani ſequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον eſt		8. Μισ.	ξη'.	15. Ἐρωτ.		οη'.	
2. ἀ. μισ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξθ'.	16. Υ. εἰκ.		οθ'.	
3. Αρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ο'.	17. Ἀποφρ.		οι'.	
4. Ἡσ.	ξβ'.	11. Ὀρχ.	οα'.	18. Ἑρμ.		οια'.	
5. Σκυ.	ξγ'.	12. Λεξ.	οβ'.	19. Πρ. λ.		οιβ'.	
6. Συγγρ.	ξδ'.	13. Εὐν.	ογ'.				
7. Διψ.	ξε'.	14. Ἀστρ.	οδ'.				

Quibus opuſculis adſcripti ſunt quos hic vides numeri. Unde liquet LVIII. titulos ab initio periiſſe; ſummamque, ſi a fine integer cenſeatur, fuiſſe libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis ſpuriis, cum noſtris Codicibus ſatis conſtat, in quibus LXXXI. cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, niſi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inſcriptus numerus Graecus, indicat amiſſos a capite quaterniones XLVI. & XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapſu* &c. ſed ab his in eo verbis, τὸ ὠδεῖον ἢ προσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Deſinit, ſerie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63. quaternionibus.
deme 46. qui periere.
habebis 17. quaterniones ſuperſtites.
qui ducti in 16. paginas cujusque quaternionis,
efficiunt. 102.
17.
272. pag.
aufer 4. pag. laceratas,
habebis 268. paginas, quibus codex nunc conſtat.

Conſtiterat autem, cum integer eſſet a capite, mille & 8. paginis; qui numerus ex 63. quaternionibus in 16. paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268. illas quibus nunc conſtat Codex, efficere 312. Junt. editionis paginas 1008. quibus integer conſtabat, efficiebant 1173. qui numerus vera ſumma (1274.) 101. paginis diſtat; quibus aut a fine multatum codicem cenſeas oportet, aut in eo non exſtitiſſe ſpuria quaedam, numero IV. quibus & titulorum numeri diſtant, ut ſupra monitum eſt.

Contuli ego poſt Cl. Jenſium { Συγγρ. μισ. γυμν. } integros

in quibus paucula a viro doctiſſimo omiſſa obſervavi, in reliquis, quia feſtinabam, ea tantum loca conſului, quae mihi negotium faceſſebant.

Scho-

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me quam potui diligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis parata 1707. *M. du S.*

INDEX ALPHABETICUS VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM,

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic adlegari solet in notis SOLANI.

(Αἰρ.) vel Ἑρμ. p. 315.
Ἀλεκτρ. Tom. II. 702.
Ἀλεξ. II. 207.
Ἀλκ. I. 176.
Ἀκαχ. v. Γυμν. II. 883.
Ἀναβ. I. 570.
Ἀπαιδ. III. 99.
Ἀποκ. II. 159.
Ἀποφρ. III. 161.
Ἄρμ. I. 850.
Ἀστρολ. II. 360.
Β. ὠρ. I. 540.
Γυμν. 263.
Δημ. III. 490.
Δημων. II. 374.
Διαβ. III. 125.
Θ. Ἀφρ. I. 204.
Ἐν. δ. I. 291.
Νεκ. δ. I. 328.
Ἑτ. Δ. III. 280. & 469.
Δικ. II. 791.
Δ. Φων. I. 83.
Διον. III. 74.
Διψ. III. 234.
Δραπ. III. 365.
Εἰκ. II. 458.
ὑ. εἰκ. II. 484.
Ἐκκλ. III. 527.
Ἐνυπν. I. 1.
Ἐπισκ. I. 487.
Ἐπιστ. κρον. III. 401.
Ἑρμ. I. 739.
Ἐρωτ. II. 397.
Ἑτ. Δ. (vid. Δ.)
Εὐν. II. 350.
Εὐχ. III. 247.
Ζ. ἐλ. II. 626.
Ζ. Τρ. II. 642.
Ζευξ. I. 838.
Ἡλεκτρ. III. 87.
Ἡρακ. III. 82.
Ἡροδ. I. 831.
Ἡσ. III. 240.
Θ. Δ. I. 204.
Θυσ. I. 525.
Ἰκαρ. II. 751.
Ἱππ. III. 66.
Ἰχ. a. II. 70.
Ἰχ. b. II. 104.
Καλαπλ. I. 620.
Κρον. III. 385.
Κρονοσ. III. 393.
Κυν. III. 539.
Λεξ. II. 317.
Μακρ. III. 208.
Μισθ. I. 651.
ἀ. Μισθ. I. 704.
Μυια. III. 91.
Νεκ. I. 455.
Νερ. III. 636.
Νιγρ. I. 37.
Οἰκ. III. 190.
Ὄν. II. 567.
Ὀρχ. II. 265.
Παρασ. II. 836.
Πατρ. III. 229.
Πεντ. II. 922.
Περ. III. 325.
Πρ. λ. I. 23.
Προμ. I. 185.
Πται. I. 724.
Ῥητ. III. 1.
Σκυ. I. 859.
Σολ. III. 552.
Συγγρ. II. 1.
Συμπ. III. 418.
Συρ. III. 451.
Τιμ. I. 98.
Τοξ. II. 507.
Τραγ. III. 643.
Τυρ. II. 141.
Φαλ. a. II. 187.
Φαλ. b. II. 201.
Φιλοπ. III. 584.
Φιλοψ. III. 29.
Χαριδ. III. 618.
Ψευδ. III. 552.
Ὠκυπ. III. 664.

ALPHAB.
Ἑταιρ. Διαλ.
Α. 299.
Γλ. III. 280.
Δ. ib. 301.
— 319.
Ι. 310.
Κ. 289.
— 292.
— 322.
Λ. 315.
Μ. 281.
— 284.
— 286.
— 295.
Τ. 308.
Χ. 303.

Codices Vaticani Mſſ. quos inſpexit Vir Cl. JOH. MASSON.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI. ſeculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentiſſima) ordo opuſculorum in eo Codice hic eſt.

Φαλ. α. β.
γ. Ἱππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
ϛ. Ἡλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
ϑ. Δημων.
ι. οἰκ.
V. 2. πατρ.
κ. Μακροϐ.
ἰϛ. α. β. paucis Schol.
Δ. ϕ. ϐ.
δ. Φων.
Συμπ.
ψευδος.
καλαπλ.
Ζ. ἐλ.
Ζ. τρ.
Ἀλεκλρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπισκ.
β. πρ.
ἀναϐ.
δ. κατ.
Θυς.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
ϖδ. ϑ. ϐ. σ.

φιλοψ.
V. 2. νεκ. δ. 7.
εν. δ. 19.
ετ. δ. 7.
γυμν. &c.
Deinde in quibusdam aliis ab hoc diſcrepat.
ϑ. κρ.
μιαϑ.
γυμν.
νεκ.
ὀν.
Ἀλεξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀστρ.
ἐρ.
Δπνφρ.
ϑ. ἐκκ.
τυρ.
Δποκ.
Περ.
Τοξ.
Δημ.
συγϛρ.
διψ.
Κρον.

Ηροδ.
Ζευξ.
πτ.
ἀ. μιαϑ.
Αρμ.
Ηϛ.
Σκυθ.
Τραγ.
Ερμ.
πρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
ἀκ.
* προς Αριϛείδην.
Κυν.
νεκρ. δ.
ἐν. δ.
ϑ. δ.
Deſunt igitur:
ετ. δ.
δραπ.
ὑ. εἰκ.
Νερ.
παῖρ.
πενθ.
ῥητ.
Φιλοπ.
& χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui προς Αριϛειδην ſtellula notatus in laterculo conſpicuus eſt.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγω Ἀλεξανδ. Δπισκοπος Νικαιας ὁ κα-

τα

τα Βιθυνας μετα Ιακωβυ τῦ φιλτατυ ἀδελφυ ϗ μέλροπολιτῦ Λαριωσης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, ſed cum alio conjunctum, ſc. μετα Θεοδωρυ Ἀγχόνυ τῦ ἡμιν ὑπηρετησαντ@. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγω Αλεξανδ. Ὀπτικοπος Νικαιας ὁ ἐν Βιθυνια μετα Ιακωβυ τῦ ὁμοψυχυ ἀδελφυ ϗ μ̃ ἀριεζης τῦ πρωτ' μ. τ' κατα δρομ. τ̃ Βυλγαριων, ἰδωσαντ' ἀναλωμασιν ἀναγησαντ' κ'χο'ς μεν αὐτ̃ κ' κ τοις κτημασι δόντ@ πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της προς τη Ασκαλίᾳ μετα Ιωαννυ τῦ Ὀπ τη ἀδελφη Κηδεςυ. Alibi f. ut ſupra, μετα τυ οι μεμνηλε... συνιερεὼς ϗ συνεπισ'κ' ἀδελφυ.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum ſcholiis paſſim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv. ſeculo nitide ſatis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuſcula quae continet alio ordine quam in ſuperioribus. Pauca ſunt ſcholia. fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. ſine Schol. ſolus Codex, qui hunc Dial. habeat.

Epiſtolas Cl. *I. Clerici* & *I. Voſſii* ex Remonſtrantium Bibliotheca Amſtelodami mecum communicavit Cl. *J. J. Weiſtenius.*

Illuſtri viro ISAACO VOSSIO S. P. D. *Ioannes Clericus.*

Quod te ignotus compellare audeam, Vir Illuſtris, non miraberis, poſtquam cauſſam expoſuero. Scis te miſiſſe Scholiaſtas Graecos Mſſ. in Lucianum ad Blavium, aliosque ejusdem ſocietatis Typographos. Fortaſſe etiam noſti eos invitos in eis edendis cunctatos fuiſſe, quod non invenirent qui vellet emendationis laborem ſuſcipere; neque enim exiguo opus erat ſudore ad dialogos ad uſitatum ordinem revocandos, notandas paginas novae Editionis Luciani, emaculandaque ſpecimina typographica ex Codice mendis ſcatente ducta. Tandem ad me cum venirent, id operis, licet aliis nimium quam vellem diſtrictus ſuſcepi ſtudio juvandae reip. literariae, quae alioquin egregiis Scholiaſtis diu videbatur adhuc caritura. Vidi quidem illico mihi deſudandum fore, at non exſpectaveram Augiae ſtabulum expurgandum mihi oblatum iri, quemadmodum reapſe contigit. Si hic taedium quod mihi vorandum fuit, deſcribere aggrediar, vereor ut tibi haud abſimile pariam, cum probe noveris, ex tribus aut quatuor exſcriptoribus qui tuum Mſſ. deſcripſerunt, unum duntaxat καλλιγραφίας peritum fuiſſe, alii cum imperite deſcripſerunt, & portenta vocum effinxerunt, tum forte etiam inemendato codice decepti σφάλματα αὐτογράφυ in ſua tranſtulerunt ἀπόγραφα. Verum quidquid id eſt, conatus ſum menda omnia tollere, quae indubitata videbantur, in ceteris tanta religione verſatus, ut maluerim menda exempla-

plaris relinquere, quam Lectori pro ipsis Scholiastae verbis meas obtrudere conjecturas. Nec dubito etiam post incredibilem laborem multam messem me reliquisse eruditis Lectoribus, in qua emendandis veterum scriptis exercitati εὐτυχίαν *suam ostentare poterunt. Tu, Vir Illustris, optime judicabis, tum de labore emendationis, tum de notulis quas hinc inde adjeci, brevi ad Te ibunt ac judicio tuo se sistent; sed prius est quod Te ego & Typographi oratum velimus, qua in re etiam spero benignitate tua exoratores nos abituros. Praefigenda est praefatiuncula, in qua omnino dicendum esset qua ex bibliotheca desumti sint Scholiastae tui, etsi quid aliud de iis rescire possimus; rogo igitur quam primum indices quid censeas dici posse; exspectant enim Typographi, & illius folii editionem quae alioquin intra paucos dies fieri posset, cum jam plus quam dimidia pars typis descripta sit, eo usque procrastinabunt, donec respondere dignatus fueris. &c.* (reliqua enim huc nihil facientia omittimus)

RESPONSUM ISAACI VOSSII AD HANC.

Tardius aliquanto, quam vellem, rescribo, Vir doctissime, quod per plures hebdomades negotiis implicitus molestis, & praeterea adversa adflictus valetudine ex Medicorum praescripto Londini haerere fuerim coactus. Dubito itaque an tempestive satis ad tuas perventurae sint manus istae quas nunc demum scribo; praesertim cum Typographus omnis morae impatiens Lucianum *suum in lucem protrudere festinet. Doleo quamplurimum, quod amanuenses, qui Scholia quae habes descripserunt, adeo male suo functi fuerint officio, ut magnum in expurgandis illis laborem tibi exhibuerint. Et sane aliter fieri non potuit, cum a tribus mercede conductis hominibus iisque satis imperitis fuerint expressa. Si qua certa & secura occurrat occasio, libenter, si ita tibi placuerit, ipsum transmittam exemplum, neque enim dubito, quin hujus beneficio complura possis tollere menda, quibus lubrica occurrere conjectura perquam fuerit difficile. Displicet, quod more Hollandis typographis solemni, adeo minuto Lucianum ediderint charactere, ut oculos meos effugiat. De Simonio tecum sentio. Vidi & legi cum voluptate prius tuum scriptum quod huic opposuisti, placuitque inprimis solidum argumentandi genus, quod in adversario nostro multum requiro.*

AD

A D.

IO. FREDERICUM REITZIUM

VIRUM DOCTISSIMUM CELEBERRIMUMQUE

IO. MATTHIAE GESNERI

EPISTOLA.

MONITUS ab ornatiſſimo viro Wetſtenio noſtro, ſi quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari poſſet, tempus eſſe; jam prodire tandem geſtire Lucianum, & oculos hominum atque manus ſubire: excutere equidem coepi, quae in ſcidas, ut fit, conjecta diverſis temporibus, ſecure deinde repoſueram. Sed mox abjeci illud conſilium, cum obſervarem, quanta tu, Vir Doctiſſime, diligentia & judicio in iisdem rebus verſatus eſſes, quamque metuendum eſſet, ne aut fruſtra alteruter noſtrum exhauſiſſet illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod poſterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati ſtudere juberet ἐργοδιώκτης noſter Wetſtenius. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo miſſu dapum Lucianearum diſcedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc ſuſtinui, videbuntur conjunctiora.

Nam *de ipſo Luciano* dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam *ex ipſius libellis* hauriri poſſint, quae ad ipſum pertinent: quos tibi ita notos eſſe, ut domus cuique eſt ſua, apparet. De libellis quibusdam quid ſentirem, paſſim jam, de Philopatride etiam juſta diſputatione, indicavi. Placetne, de *aliis* quibusdam hic breviter ferre me ſuffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opuſculorum referes. Igitur

AMORES non videntur Luciani eſſe. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam eſt ipſe Lucianus, Sophiſtici.

IMAGINES totum, quantus eſt, Lucianum ſpirant & referunt.

JUPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam ſuperſtitionem, & fidem Dis illis abrogandam contuliſſe. Referendi hi libelli ad Apologias pro religione Chriſtiana, in quantum harum princeps fere argumentum eſt, deſtruere ſuperſtitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opuſculum imbecilli hominis & ſuperſtitioſi, non igitur Luciani, niſi tamen imitatione, & velut παρῳδίᾳ ridere voluit ſuperſtitioſum aliquem ſcriptorem, quod etiam Ioniſmi affectatio oſtendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Aſtrologia, exiſtimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exſpectari debent, ſunt obſerva-

tiones quaedam, quae, dum percurro miſſas ad me chartas feſtinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexendas, ſi videtur, *Addendis*, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I. incidi: ſi qua ad priora de interpretatione praeſertim monenda occurrebant, ea ad TIBER. HEMSTERHUSIUM virum clar. pro veteri amicitia jubentem perſcripſi.

✤ ✤ ✤

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo ſcriptoribus, de meo conſilio & laboribus meis quaedam apud te diſputem, quae nempe ad ipſos quoque poſteros eadem opera cupiam perferri.

Fuiſſe mihi veterem cum Luciano familiaritatem, oſtendunt ea, quae jam quarto decimo hujus ſaeculi anno, qui aetatis meae tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me ſcripta, & in Ienenſium Philoſophorum cathedra diſputata ſunt. Jam eo tempore conſilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophiſtae doctiſſimi, amoeniſſimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatiſſimi: quae cauſſa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etſi illi editionis conſilio multa ſubinde impedimenta objicerentur, quo factum eſt, ut non *nonum* modo *in annum* ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata noſtra, ſed fere ad *triceſimum* penes nos deliteſcerent, niſi quod capitalem illam encomii Demoſthenis reſtitutionem, non tantum anno ſaeculi XXI. cum Venerabili jam Collega meo C. A. HEUMANNO, & cum laudatiſſimo viro TIB. HEMSTERHUSIO, communicavi; ſed etiam menſe Julio anni XXXI. in Chreſtomathia Graeca publicavi Lipſiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata eſt.

Inter haec modo cum THO. FRITSCHIO, principe dum viveret librariae negotiationis, conſilia agitata, modo communicata cum Cl. HEMSTERHUSIO, quae effectu cauſſis hic non commemorandis caruere: donec vir hic doctiſſimus provinciam, quam nemo melius ipſo ornare poteſt, neſcio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum cum ſexta circiter pars illius praeclare ab ipſo curata eſſet, ſuas ſibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem ſodalem ſuum confugit, &, ſi non aliud, certe Latine paullo commodius diſertiusque loqui ſe docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, in primis per curationem Theſauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius junior non multum temporis ſibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu eſt cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum quae praecedunt verſionem emendavit, puto, Cl. HEMSTERHUSIUS. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënſi transferrem omnia, non inſpecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere ſolebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam ſecutus eſſet ſuperior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata (id eſt ea, quam Benedictus emendatam a ſe & interpolatam dedit, a diverſis auctoribus ſcriptam) vel ab ea diſcrepet, melior illa ſit,

an

an deterior. Hoc tantum scio, cum juvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & jam tum speraſſe melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes licere, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi eumque quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia accuset, quae ultro affectavimus, uti similis esset Lucianeae nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, in primis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros Homeri & aliorum; parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, & pro jucunda salsaque oratione languidum & fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud & *interlineari* simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, Ablancurtius, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & probari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram Lucianeae orationi, quantum ejus consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel conjecturas de emendando contexto, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, Elsnerianis, ut hoc utar, cujus viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentissime in his, quae Vir Doctissimus Moses Solanus commentatus est. Hujus viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei caussa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri Clar. ad me mitteretur. Supereſt, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, perveniſſe ad me e mercatu verno Lipsiensi A. xxxvii. exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538. f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, Vir Doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere

penſiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* elegan-ti & nitidula, quae animum etiam bene compoſitum indicet, correctum & interpolatum eſt eo haud dubie conſilio, uti traderetur typographis: conti-netque opuſcula Luciani usque ad Anacharſim ſine de Gymnaſiis libellum, cu-jus tantum initium hic eſt, usque ad columnam 616. Fuit itaque in muſeo meo interpretatio illa diverſorum Solani manu caſtigata, a declamatione inde Herodoti ſ. Aëtione T. I. p. 831. ad principium libelli de Gymnaſiis T. II. p. 889. niſi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis, qui ſecundum jam Tomum implent, plerisque, potui conſulere Sola-ni ſententiam, quod aliquoties a me factum, in ipſis meis annotationibus pro-feſſus ſum. Nimirum inſpexi interdum, quoties cognoſcere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus ſecutus ſit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione inſtitui. Quid enim attinebat, in hac laborioſa praeſertim vita mea, circumſpicere, quomo-do alii ea interpretati eſſent, quae recte a me intelligi, recte converſa eſſe, non poteram dubitare? Annotationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adſcripſit vir doctiſſimus: quem librum in Bibliotheca Academiae noſtrae publica repoſui, ut ſi qui vel jam viventes vel poſteri adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, ſuis poſſint oculis fidem ha-bere. Qui hoc agere volent, illi collatis noſtris annotationibus intelligent fa-cile, non minus ſaepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpreta-tionem a Solano correctam oculis uſurpare non potui, quam in aliis: conve-nire nobis ſaepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expreſſae ad me venirent: convenire in illa encomii Demo-ſthenis reſtitutione, de qua T. III. p. 511. ſeq. convenire tamen ita, ut appa-reat, duo eſſe, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non no-vicios in hoc genere ſtudiorum, ſed qui ſuam ſibi viam teneant, non opus habeant ſemper alios reſpicere. Apud te quidem, Doctiſſime Reitzi, non opus erat haec diſputare, qui conſcius es, qui aliquot locis indicaſti, tibi quo-que in mentem venire ſolere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde in-tellexiſti: qui ipſe aliquot locis hunc ipſum veri charactera prodidiſti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid conſtare poterat, pul-chre convenire obſervares. Itaque tota haec oratio ſupervacua apud te & pe-ne inanis eſt: neque, fateor, mihi in mentem veniſſet, ita minute hac de re diſputare, cum conſcientia videri poſſit tam accuratum in tali re ſtudium: niſi hiſce ipſis diebus mihi allatus tandem eſſet liber, in quo a magna me ſpe de-jectum, non ſine morſiuncula quadam doloris obſervo. Putabam ita a me ad-miniſtratam provinciam edendorum *ſcriptorum rei ruſticae*, ut forte in inge-nio meo, in diligentia, in doctrina aliquid deſiderari poſſet; candoris qui-dem, pudoris, honeſtatis ſummam a me habitam rationem, ſcio, ejusque rei animum meum teſtem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commiſſae atque creditae erant.

Ita-

Itaque laetus in manus ſumebam exſpectatum aliquandiu librum JULII PONTEDERAE viri merito ſuo clariſſimi Patavii CIↃ IↃ CC XL editum, cui titulum praeſcripſit, *Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentis epiſtolis* LXVIII. *comprenſae & tabulis plurimis ornatae.* Cupide evolvebam Epiſtolam LIII, quam agere docebat argumentum *de Lipſienſi ruſticorum auctorum editione.* Non magis, credo, perturbatus eſt Cicero, cum redux a Quaeſtura Sicula & laudibus ſuorum civium inhians, quas meruiſſe ſibi videbatur, obſervaret, eſſe homines Romae, qui ipſum de vultu ac nomine noſſent, qui iidem, fuiſſe ipſum in Sicilia, neſcirent; quam ego miratus ſum, non potuiſſe me humanitatem & fidem meam probare *Pontederae*, ſed eorum poſtulari, quae ego non niſi ab humilis admodum & abjecti animi hominibus admitti poſſe, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in perſonam amici ſui ANDREAE MARANI, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expoſtulatio cum Appio, *Tu cum iſtiusmodi ſermones ad te delati de me ſunt, non debuiſti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus ſermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere,* Diſputabant, Ego contra diſſerebam: Dicebant, Ego negabam. *An mihi de te nihil eſſe dictum,* (nihil dici poſſe de epiſtolis tuis) *putas?* cetera. Verum ſit ita. Ita calide amaverit JULIUM PONTEDERAM, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo noſſe potui, ANDREAS MARANUS, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederae bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentiſſima mater ſuos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a Pontederae ſapientia hoc exſpectari jure poterat, ut bilem amici, quam injuſtam ipſe agnoſcit, quam de *puerorum* impotentia aliquid habere ipſe fatetur *, mitigaret potius privatis literis, &, ut potens eſt herbarum, catharticis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de cauſſa exiſtiment homines, pudoris alicujus literarum, quibus parum profecto decorum eſt, objecta talia eſſe ruſticarum rerum editori, ſive vera ſint illa crimina, ſive ficta.

Plane & ſimpliciter ficta eſſe ad unum omnia, non auſim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operoſiorem fecit ratio illa, quod non uſus eſt vir doctiſſimus conſuetudine ea, qua ſolemus loca ſcriptorum quae deſignamus accurate indicare, qua ego per totum opus ruſticum non librum modo & caput, ſed minorem etiam particulam laudavi: ſed plerumque ne librum quidem nominavit, verum ſimpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, poſuit. Unde fit, ut ſi cujus

* P. 464. med. Hoc ſi dabis (quod nullo modo inficiari potes) PUERI EST credere, quae ex te commemoravimus, ad Geſnerum pertinere.

jus non multum intereſt, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem poſſit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: ſuperſunt ſex ſeptem loca ita laxe uti dixi, deſignata, ea praeſertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id eſt verba ad quae illae referuntur, non recte dicuntur poſita, de quibus nihil niſi hoc dicere poſſum, ſecutos nos eſſe rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos ſive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia ſupra in ipſo contexto ſcriptorum ſunt expreſſa: ita tamen ut ſi vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum cenſeret, illud ex ipſa annotatione intelligi ſatis poſſet. Fac autem bis, ter, quater, ſaepius, aliquid hic peccatum eſſe, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos ſe ſentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros diſcurrendum eſſet, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; viciſſim aliquid nobis ignoſcerent, homines eſſe tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis καλορθώμασι unum nobis alterumque humanum errorem ſine ſcutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi eſt & nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum eſt, ſexcentis inde in ſingulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi ſemel aut aliquoties caeſpitatum eſt, clamare, flagella, ſtimulos, faces verborum expedire, ſtigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epiſtolam Pontederae. Non auſim confirmare, plane nihil eſſe in hac Epiſtola veri: ſuperſunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omiſſum eſſe, cum ego Gottingae jam eſſem, ultima operis excuderentur Lipſiae, nomen Pontederae: ſed iis in locis, quae vel ſui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, ſi reliqua viri decora ſpectes, ipſi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque eſt, accedere, ſi quis mihi tribuat, poſſit. Ut enim is eſt vir doctiſſimus, ea illius in his literis exſtant decora, quae nullam profecto jacturam ſentiant, ſi aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipſius careant: ita me non ita abjectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae theſauris detrita diteſcere. Nam quod objicitur, „ Noſtra (*i.* Pontederae obſervata) ut abdita eſſent, neque lucem, „ ſi fieri poſſet, aſpicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc „ diſperſit inhonora atque abſcondidit", illud movere eum forte poteſt, ſi quis opus illud unquam in manus ſumſit. Nam caeteri vident, nos ſecutos eſſe morem olim receptum, ſuis locis adjiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen ſui auctoris, literis quidem majuſculis & ferientibus oculos, adſcribendi; niſi quod noſtras eo ipſo ſatis ſignatas putabamus, ſi nullum nomen adſcriptum haberent. Qua in re moleſtum nobis laborem compendii poteramus facere, & ſumtum Bibliopolae non mediocrem, ſi illo more, quem temere v. g. in Julio Caeſare Jungermannus, Henninius in Juvenale, uno tenore poni juſſiſſemus, primo Beroaldi obſervationes, tum explicationes ſuarum caſtigationum Victorii, & ita Scaligeri, Urſini, Pontederae, lucubratio-

tiones. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adjuvimus. Quod si separatim sua edi jussisset Vir Clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, „ Tabulas ipsarumque explicationes „ (quae libro tertio Columellae praemissae sunt) *eo animo* distribuit, ut non „ nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque praemisit, dein„ de nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui „ meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine „ a Gesnero prodita reputabit". Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversiunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederae, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & pene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, „ de suis vero *nihil nisi* ampla „ forma, & magnifice exornatum edendum fuit". Praefatio nostra si huc forte respexit, pro more majoribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. „ Tum a magno illo rustico apparatu, quae a nobis „ restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, rejecit; „ ubi enim *seges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *orgia* & *auriga*; ubi „ *focus* & *foculus*; ubi *capiuntur* prisca significatione & *praecipio*; ubi *fictores* & reliqua a *fico* pro *feco*; ubi *ferarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro „ *coenaculo*; ubi tot alia"? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non perveniisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de *segete* ipsa mihi memoria subjiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contexto orationis, ut de *Segete* & *Arvo* ad Varr. 1, 29, 1. reliqua in Addendis, quae serius venerant: *Origa* & *auriga* Varr. 2, 7, 8. *Focus* & *foculus* Cato. 76. 4. *Capiuntur* & *praecipio* Cat. 142. *Sictores* & *fico* Cat. 144, 3. *Serarius* Cat. 150, 2. *Articularius* Cat. 157, 8. Ubi *curia* pro *coenaculo* lateat, non habeo jam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederae abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc. varietates in Columellae lib. 2, 2. notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis edi-

tio,

tio, fieri potest : neque meum est praestare quidquam , praeter hoc, quae HENRICI BRENKMANNI studio descripta Florentiae & ad Thomam Fritschium missa sunt , ea diligenter & cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra Gesnerum , in quo non injuriam illi factam videant , quicumque aperire oculos voluerint. Graviora supersunt. „ Nemini persuadere „ poterit Gesnerus ", de Marani sententia, quam a parte probat Pontedera, „ ea se invenisse primumque excogitasse, quae a Pontedera Lipsiam missa in„ ter manus habebat. Quis enim ante illum de Crescentio in illa re somnia„ vit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia essent an contra, a „ quo est ante Pontederam ostensum ? Quis de Columellae volumine *de ar*„ *boribus* inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est"? Quasi vero mirum esset duo homines ab ingenio & literis non destitutos , hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque nostrum suam iviisse , apparebit , si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere & inter se comparare. Pauca moneamus de singulis. De Crescentio, ut bona fide & quasi testis circumspectus agam, non ausim post xv. annorum intervallum, neque dicere, neque negare , primam illius notitiam a me deberi vel Pontederae , vel Morgagno. Sed hoc scio, me in Bibliotheca quam curabam Vinariensi reperisse exemplar illud ipsum , cujus in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem , & ipse satis otii non haberem, dedi librum Io. RODOLPHO ENGAVIO, discipulo tum meo, jam Antecessori apud Ienenses praeclare merenti , ab eoque petii , ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri , locum ipsum diligenter quaereret , & quo libro , capite, particula inveniretur , scriberet in margine libri , verba autem ex illis sumta subductis lineis signaret : quod alacriter , ut erat ardens , si gratificare mihi posset , ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc Bibliotheca Vinariensis; vivit autem, & diu, quaeso, vivat ipse ENGAVIUS, quem mendacii mei conscium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in Lexicon illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa allegandi ratio , qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: sed stupidum me putarem, & obtusum , si non vidissem Catoniani libri hinc defectus hinc interpolationes , Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt , non ingenium illis defuisse puto , sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique , quod non uno tenore legunt , non contrahunt

cum

cum iis penitiorem velut familiaritatem. Haec, tu Reitzi praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdolus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui; si porro consilio omittere Pontederae alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi; deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus Autolyci de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum *nomine* Pontederae curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum alioquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465. „ At enim in nos „ *dicaculus* evasit, nostraque, ejus fidei tradita & commissa ut ederentur, te„ mere habuit, *immiscuit*, dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare „ & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia *sacra* & intemerata „ esse oportebat"? In his omnibus nihil agnosco nisi illud *immiscuit*. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, caeterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederae *immiscuisse*. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi Reitzi, vel non juranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederae observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis insererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si *dicaculo* esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc *unum* Reitzi, si mihi in mentem veniret tibi objicere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse e vestigio posses demonstrare; si quererer mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem veniisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdem meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola Cl. *Pontederae*, si plane eam silentio praetermisissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & judices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (majorem quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem

*****

be-

bene geſtam ipſi debetur. Quin acerbitatis & contentionis omnis adeo ipſa quoque veſtigia tollere conabimur, ſtudebimusque honeſtiſſimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos poſteri utriusque ingenio & induſtria, litem interceſſiſſe ne quidem ſuſpicentur. Hoc Pontederae bellum, hoc ſi quis alius pugnare mecum velit, denuncio.

Verbum hic addere lubet de accuſatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus ſum a viro, cujus ego doctrinam & merita ſemper feci, ut merebantur, maximi. Inſimulatus ſum *quaeſiviſſe* in ſummi, dum viveret, viri obſervatis ad Quinctilianum *quod reprehenderem*. Ab hac malignitate cum abeſſe mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec ſilentio contrivi, neque unquam ulciſcar, niſi provocatus ab his, qui Virgilium ipſius curant: tum enim cogar oſtendere, quam non quaeſierim quod reprehenderem, ſed quae ultro ſe obtulerint, ut ſumus homines, *peccata*, ea me ſedulo, uti decebat literas noſtras, uti poſtulabat quam profitemur humanitas, *texiſſe*. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, aliique acerbam etiam cenſuram in ſcripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor; nunquam, ubi de hiſce agetur rebus, contendam ultra, niſi ſi forte illuſtrari ſententia aliqua mea poſſit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, ſi quis meas mihi aberrationes vel placide, vel ſuperbe etiam oſtenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex diſciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τοῦτο ἐλέγξαιτι, ᾧ ἀνευρόντι δὲ μὴ ὅτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἆθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videatur aut carius, cum mihi conſcius ſim quanto laudem illam ſtudio confecter; non eſt mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea eſt, iniquitatem accuſationis oſtendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, *de animo*, *de conſilio* meo exiſtimare, h. e. divinationem ſibi arrogare injuſtam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conſcientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non eſſe oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clipeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non niſi ad repellendum. Caeterum apud te iſta diſputata, Reitzi humaniſſime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod poteſt hanc noſtri conſilii ſignificationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipſis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam de Luciano & de me etiam. Quod ſupereſt, te rogo, Vir doctiſſime, ut quae inter nos contracta eſt Luciani occaſione notitia, eam coaleſcere in amicitiam, ſi non indignum me exiſtimas, patiare.

Gottingae xv. a. Kal.
Febr. CIↃ IↃ CC XLIII.

LECTO-

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

QUUM primum ad Lucianum expoliendum adgrederer, comparatis rebus neceſſariis, quibus eram haud ſane contemnendis inſtructus, id praecipue mearum eſſe partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio conſtaret. Verſatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque ſaepe luculentiores, certe ſatis verboſas, perduxi ad paginam usque 525. & finem Ἐπιτροπίτου qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis jejunam brevitatem conſectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retruſiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam paſſim interſerere, quae non nimis videbantur ab inſtituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam ſcriptoribus qua corrigendo, qua ſenſus eorum ignoratos enodando, prodeſſe fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quicquam ſtudio noſtro Lucianus debeat, judicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem ſupra dixi, locum poſtquam perveneram, res ita tulit, ut conſultius exiſtimarem operae ſuſceptae curam deponere, & curſu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, quum fauſto pede in publicum eſt proceſſurus, temperare mihi non potui, quin lectoris *in gratiam*, ne quid a me commiſſum ipſi officeret, olim ſcripta repeterem, &, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis ſum impulſus, quod Io. Matth. Gesnerus, Vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, ſic, quod ego non minoris aeſtimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perſcripſiſſet, quae Luciani intereſſe arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De verſione vero illius, quam curavi, Lucianeae partis hoc unum admonere reſtat, eam a me fuiſſe confectam in multis prorſus novam: in aliis, praeſertim in Nigrino, Mosis Solani Viri doctiſſimi ſervata eſt paene integra, niſi quid aliud vel ſenſus Luciani manifeſtus, vel verba ejus ex Codd. mutata poſtularent. Timonis tota eſt *Tanaquilli Fabri*, hominis ingenio ſimul & eruditione praeſtantiſſimi, qua melior, ſi univerſam ſpectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praeſtandum, quod ab aliis forte fuiſſet admiſſum. Vale.

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 2. v. 3. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο] Egregie congruunt illa *Libanii* T. I. p. 804. A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἤν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia ſunt in eo permulta, ſi quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Quum autem ludum literarium reliquerit noſter ἤδη πρόσηβος ὤν, annum egiſſe quartum & decimum manifeſtum eſt; quo ſcilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos ſecuti Proculeiani tradiderunt, obſervante *Merillio* Obſ. I, 22. id enim aetatis ſtudiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi poteſt ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam Vir eruditionis elegantiſſimae *Jo. Matth. Geſnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod deſieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, quum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret:* ubi *docere* ſumendum eſt ea poteſtate, qua reſpondet Graeco διδάξασθαι· velut L. 12. D. de Leg. & Fideic. *ut eum haeres artificium doceat, unde ſe tueri poſſit:* & mox: *ſtatuet, quod potiſſimum artificium haeres docere eum ſumtibus ſuis debeat.* Neque aliter in principio Vitae Terentii *Donatus: a quo, ob ingenium & formam, non inſtitutus modo liberaliter, ſed & mature manumiſſus eſt.*

P. 3. v. 23. Ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος] Simillimum mendum apud *Suidam* in Μεσομήδης Κρὴς, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα Φίλος. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα Φίλος.

P. 28. b. Epigramma venuſtiſſimum, cujus a me facta fuit mentio, non eſt, nec per temporis rerumque memoratarum rationem eſſe poteſt *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teſte *Rich. Bentleio*, auctorem praeſcribit. Simonidi ſine dubio tribuendum, ſi *Stephanum* ſequimur in Ἀκαμάντιον· nam quod ait, καὶ Φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipſo Epigrammate reperitur.

P. 28. v. 67. Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Nunc lectionem, quam ferri poſſe dixi; conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare ſe ſignificaverit praeſtantiſſimus *Geſnerus*.

P. 29. a. *Agatharchides* bis ſcribendum pro *Agatharcides*.

P. 71. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Ἵνα illud ἐκβατικῶς poſitum hoc ſenſu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, ſed eo eventu, *ut non fruantur ſua veritate*. Hanc *Jo. Matth. Geſneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem.

P. 80. v. 31. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum eſt; ut apud *Harpocrationem* Theopompus tradit Artemiſiam Mauſoli mariti ejusdemque fratris deſiderio contabeſcentem Φθινάδι νόσῳ ληφθῆσαι ἀποθανεῖν· nec quicquam obſtat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ Ῥέᾳ λαμβάνεσθαι, haud ſecus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρᾳ δαίμονι *Antonin. Liber.* c. XXX. τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι *Lucian.* Διαλ. Νεκρ. XIX. κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque iſtius generis non pauca. *Herodot.* IV, 79. Ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem eſſe ſollicitandam nunc exiſtimo; praeſertim quod colorem a *Platone* traxiſſe Noſter videatur, cujus hic eſt locus in Ione p. 365. E. Οὐ γὰρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις ἃ λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira *Porphyrio* fuit viſa, ut obortam inde difficultatem a

Jam-

Iamblicho ſibi voluerit expediri: τῶν ἐξεσμένων ἔνιοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ συμβάλλων, ἢ τυμπάνου ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὡς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβαζίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες· *ille* autem quid reſponderit, vide de Myſter. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες ſive μητριάζοντες propria ratione τῇ Ῥέᾳ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquiſſimi, teſte *Arriano* apud Euſtath. ad *Dionyſ. Perieg.* v. 809. μαίνονται τῇ Ῥέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in *Philoſtrati* Ep. XV. οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ἐγγένων, dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ jungi debeat, niſi potius utrique ſit aptandum. Hinc perſpici poteſt, quam bene ſit meritus de *Seneca* Cod. Mediceus, ex quo *Jo. Fr. Gronovius* reſtituit in Agam. v. 688. *Quae turritae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Attin.* Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι· *Heraclit.* apud *Clem. Alex.* Protr. p. 30. Διόνυσος, ὅτῳ μαίνονται καὶ ληναΐζουσι. *Pauſan.* X. p. 812. ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua ſolent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, *in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, ritu ſacro crines ponere.* Rem dixit *Julian.* Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θύρσον προύσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἅπαντες φέρονται· adeundus etiam *Aretaeus* I. p. 33. Quod ſi legeretur in *Luciano*, ἀλλ' ὑπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem reſpondere, ut aliter fuiſſe ſcriptum vix mihi perſuadeam.

P. 111. b. *Ad Mardonii in Atticam expeditionem*] Iſta ut clarius intelligantur, ſic repone: *Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant* &c. itidemque mox: poſt occupatas a Cyro Sardes; *aut, ſi mavis, ſub initium Olymp. LXX.*

P. 112. b. infima. *Acciendum.* L. acuendum.

P. 113. Διατιαίνειν] Vide quae notavimus ad Schol. p. 372.

P. 142. ad Schol. n. 7. Huic adnotationi pro *M. du S.* ſubjice *T. H.*

P. 167. b. ἁρμόξεσθαι. L. ἁρμόζεσθαι. *Sext. Emp.* adv. Gramm. p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἁρμοζόμενοι πρόσωπα. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι, *proximis Liberalibus.* Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde ſit probabilis, haud tamen adſperner, ſi quis, duce *Suida*, refingi malit: ξενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις· ſunt enim κατάρσεις οἱ ἐπιτήδειοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet *Schol. Thucydid.* ad IV, 26. παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ἧ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταίρειν p. 83.

P. 179. v. 33. L. τῷ ποτε, & additam huic voculae notam dele: vid. p. 207, 75.

P. 184. b. *Plato.* In Phaedonis initio p. 45. E. Xanthippen nominat ἔχουτάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine p. 86. A. quum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο γάρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & mox: τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἐκέλευσεν ἀπιέναι· tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἐπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixiſſe ſuperſtitem. Ille natu major filius & μέγας Xanthippes eſt Lamprocles, quem bene reſtituit in Epp. Socrat. p. 57. *Leo Allatius:* ſed monere ſimul debuerat, id nominis abiiſſe violatum librarii culpa in ἅμα Τυρολῆς· nam illud ἅμα ex priore ſyllaba ΛΑΜ conflatum nullius uſus eſt, & orationi nocet. Idem pejus *ex Myrto prima uxore ſublatum* eſſe ſcribit: etenim apud *Xenophontem* Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore caſtigatus, quod matri vehementius ſuccenſeret, quum reſpondet Ἀπομν. II. p. 432. v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, ejusque notos mores deſignat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam *Platonis* auctoritatem, equidem ignoro.

P. 190. v. 91. Clariſſ. *Geſnerus* non opus eſſe arbitratur emendatione, modo meminerimus ironicum eſſe totum exordium, cujus haec ſit vis: *Quaſi vero opus eſſet longa oratione . . . . nec ſatis foret ſola capita exponere* &c.

P. 227. b. Oraculum illud Byzantinum extat in *Achill. Tat.* II. p. 93. qui lectus facile deteget incogitantiam *Bourdelotii*.

P. 229. a. Herodoti. L. Herodori.

P. 237. a *malim* ἐγώμενος. Adde: vel propius ἠγμένος.

P. 242. Infra *Luciani* contextum poſt Εὐγλωττίᾳ L. haec ſunt adponenda:

b. Ἄρμ] Ita ſola *P.* Reliquae omnes Ἄρμῃ, quod prave mutatum a *Bourdelotio*. Quam varie flectatur Ἄρης monet *Sylburgius* ex *Laſcari* Not. ad *Clenard.* p. 572.

P. 281. a. *Ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem.*] Vidit hunc errorem ſcripturae, ſuſtulitque *Cl. Salmaſ.* Plin. Exerc. p. 392. E.

P. 283. b. *Nondum, cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio.*] Mutanda eſt, ſi *Servium* ducem ſequimur ad AEn. III, 12. qui *Varronem* teſtem citat, ex quo praeterea legendum foret, *ante portum ſtatuit.* Vide *G. Cuperi* Obſ. IV, 9. p. 103.

P. 284. b. infima: *quae Urania dicitur.*] Praeter *Lutatium* meminit *Olympiodorus* hiſtoricus in *Photii* Biblioth. p. 112. v. 14. & philoſophus ad *Ariſtot.* Μετεωρολ. I. f. 4. b. Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνες καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀναπέμπειν· καλοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ εὐρακύλωνα ἰδιωτικῷ ὀνόματι.

P. 300. a. *niſi quis eruditior moretur.*] Moratur, atque adeo me paene retrahit Doctiſſimus *Geſnerus* ita ſcribens: *verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non ſatis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis ſedent acetabula.*

P. 339. b. *ſingularine libro* &c.] *Athen.* XIV. p. 641. F. Διοκλῆς ἐν πρώτῃ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, ſingulare fuiſſe de deſcenſu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures diviſum.

P. 356. v. 11. Non poſſum, quin cum lectore communicem, quae hoc de loco ad me ſcripſit elegantiſſimus *Geſnerus*: *Totum hoc in parentheſi videtur eſſe, πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον*, bibit ſatis meracum. *Duos quaſi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum ſignificationem; deinde ἐπιεικῶς iterum moderatur. Poſſis igitur etiam vertere:* bibit aliquanto meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiſcendi veneni indicetur, quod facilius alienus ſapor ſentitur, quo magis dilutum eſt vinum; difficilius autem, quo eſt meracius.*

P. 358. a. *Illa tamen, ni fallor, ab* Archilocho *ſumſerat* Plato.] Fallor: ſumſit ab ipſo Critia, ut loco diligentius inſpecto manifeſte patet.

P. 381. v. 83. Ita *Jo. Matth. Geſnerus* ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a* Luciano, *quaſi neſciverit Hannibalem Graece potuiſſe; modo levi transpoſitione ſic legamus:* Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ἀνάγκην ἐντεῦθεν, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλην. Hoc mihi unum hic prodeſt, quod etiam Graece didici, *cum nempe apud ſuperos eſſem.* Ego *Luciani* patrocinium ſuſcipi, aequiſſime fero.

P. 386. a. Ἀννωνας τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inſcribitur: eoque modo *Solinus* c. 56. Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem *Plinius ducem* vel *imperatorem.*

P. 388. a. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur *Cicero* de L. Agr. §. 95. *deinde ea luxuries, quae ipſum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit.* Marcellus apud *Liv.* XXIII, 45. quo ſumma vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Annibali Cannas fuiſſe: ibi virtutem bellicam, ibi militarem diſciplinam, ibi praeteriti temporis famam, ibi ſpem futuri extinctam:* quae non minus ipſum Poenorum ducem, quam milites petere videntur.

P. 390.

P. 390. v. 18. Ὅμοια Praestantissimus *Gesnerus accipit* similia, *id est*, *consentientia & convenientia oraculo Hammonis.* Mallem, si retineri debeat ὅμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος· nam paulo post, οὐδὲν ὑμὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Sed pristina conjectura displicere mihi nondum potest. Usum vtrborum *volutari* & κυλίεσθαι eximie declaravit *Pricaeus* Not. ad *Apul.* Milef. IX. p. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in Orcum se penetrarunt, ut testantur *Diogen. L.* VI, 63. & *Plutarchus.*

P. 393. v. 69. Si color aliquis vulgatae lectioni possit induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod suggessit *Jo. Matth. Gesnerus*: *Non puto*, inquit, *hanc vocem esse silentio tegi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult*, sine me scire, *id est*, *concede*, *ut ego melius quam quisquam sciam*, *& dicam adeo*, *quis fuerit Aristoteles*, *ut nostri*, Das muss ich am besten wissen. *Μόνον non excludit alios a cognitione futura*, *quam omnibus jam impertit*, *sed a praeterita.*

P. 415. v. 53. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κυάμῳ disputationem in Miscell. Observ. A. 1735. p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quicquam amplius a nobis desideret.

P. 446. a. Graevius *quin felici conjectura . . . non dubito.*] Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata lectione scripsit ad me politissimus *Gesnerus*: eummet ipsum audi causam hanc agentem. *Certatim viris doctis placuit* ἀπετάκησαν, *quod ipse ejus restituendi auctor* Graevius *vertit*, emarcuerunt, pannosae factae sunt. *Sed hic nondum viri character erit*, *verum vetulae aut aegrotae. Quin retinendam puto scriptionem constantem omnium*, *qui usquam sunt*, *librorum*, ἀπετάθησαν, extensae sunt *non in longitudinem dependentem*, *sed crati pectoris intentae*, *ut nihil ibi laxum*, *nihil pendens relinqueretur. Ita collis* ἀποτείνεται, *sive* extenditur, *cum solo aequatur: unaquaeque enim linea curva*, *sive arcus circumscribens collem illum extenditur*, *& fit recta; certe ad rectam magis accedit.* Haec ille, quibus si vetusti scriptoris ad usum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, jam sublata foret omnis dubitandi causa.

P. 469. b. infima. Extat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei* Εὐχῇ v. 45. ibique legitur, ἐφανήν. Praeferendum arbitror, quod restitui.

P. 486. v. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.] Plane noster Tiresias cum Simonide sensit, cujus erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν. Vid. *Theon.* Progymn. p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. Κλειθρίδια dabit *Evagrius* H. E. I, 14. Πρὸς τῇ θυρίδι τοίνυν τῶν λεγομένων ᾠῶν κλειθρίδια καθεῖσαι· θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι· pauloque post iterum κλειθρίδιον· ibi *Langi* & *Christophorsoni cancellos* repudiat *Valesius*, & *clathros* mavult vertere. In Onomastico, Κλειθριὰ, *rima*: alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco adlato. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis inmittitur, exponere: κλεῖθρον vocat *Numenius* in illa facetissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἐκταληψίαν adegit, apud *Euseb.* Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV. τὸν δακτύλιον κατεκύλισε διὰ τοῦ κλείθρου· & saepius in proximis: ὀπὴν vocavit *Diogen. L.* IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate reperies in *Heron.* Autom. p. 251. 262.

P. 491. b. Not. ad Schol. ἐπιθαμῆς. L. σπιθαμῆς.

P. 493. b. La Pogogia.] *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum.

P. 496. a. Not. ad Schol. raecum. L. Graecum.

IOHAN-

IOHANNIS BENEDICTI,

De ſua Graeci Contextus, & Latinae verſionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

MIRUM tibi videri poſſit, Amice Lector, me poſt viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoſcendis Luciani ſcriptis, & retexendæ maxima ex parte illorum in Latinam phraſim tranſlationi manum admoviſſe: cum veriſimile ſit eos viros, ſui temporis lumina, Graecam linguam ita calluiſſe, ut probe intellectum authorem e Graecia in Latium pede nunquam caeſpitante, animo nunquam dormitante tranſtulerint: me vero, jam primum hoc eruditionis ſpecimine innoteſcentem, nihil melius praeſtare potuiſſe, quam excellentes illi interpretes praeſtiterint: adeo ut huic coepto plus audaciæ ſit tribuendum, quam veræ laudis rependendum. Ego ſane ingenue agnoſco cum eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum praeſtantiam, quam neque ſuſpicere, neque laudare ſatis poſſum: imo cui plurimum deberi ſyncere confiteor. Sed, veluti non raro accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda ſuperſtruant & addant: ita & mihi contigiſſe, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraſeos beneficio, reſerata, plerisque in locis ſcopum authoris clarius & melius attingam. Occaſionem exhauriendi laboris iſtius obtulere mihi ſelectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publice legebam, & ſingulas ſententias ac voces diligenter expendebam, plerumque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendoſa videbatur lectio, unde fiebat ut non plene, planeque ſatis locorum nonnullorum ſenſus caperetur. Idcirco Graecum contextum, vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſicubi mentem authoris melius reddere poteram, id ſobrie quidem, & moderate faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attente examinare: quo perſpicerem an Graeca Latinis apprime reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quam alius alio foelicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Utque, quod ſentio, ingenue pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod melius redderem: imo potius ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proxime accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quam in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iacobus Micyllus, Eraſmo fere aequiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolum ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerumque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latine exaravit. Cujus interpretationis, quamquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut haec prorſus mea non immerito dici poſſit: non ſecus atque [Aſini] ſive [Lucii] verſio, quæ usque adeo miſera prius erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Caeterum hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto praeripiam, praereptam in me transferam, ab iſtiusmodi veſana φιλοτιμίᾳ tantum ſum alienus, quantum virtus a vitio,

tio, jus ab injuria distat. Hic animus, hoc consilium solummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti licebat, quod esset opis meæ (quæ quam sit tenuis, agnosco) id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni consulas, eoque sic fruaris, ut quod in eo desiderabis, humaniter toleres: &, si saltus asperrimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quæ omnis censuræ expers esse possit: quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eademque festivitate authorem hunc de Graeca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venustas. Forte autem objiciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus praecipue de causis. Una, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circumferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel numerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & prius excusos Graece codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostræ mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in praesentia praestiturum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem ante vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc superesset ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est ut post illos repetam eum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, sit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque styli penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectioribus accommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplus & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quæ non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quæ cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto quem omnis Φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies quod animum tuum quocumque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum sata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuæ sorti convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

******

IOAN-

IOANN. GEORGIUS GRAEVIUS

LECTORI

S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amſterodamenſes bibliopolae, hoc nomine ſane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam acceſſerunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clariſſimorum, Menagii, Gujeti, Boivinii, quas mihi miſit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, ſi per temporis anguſtias, & occupationes alias potuiſſem huic negotio maturius & diutius vacare. Uſus ſum editione Florentina anni milleſimi quadringenteſimi nonageſimi ſexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium eſſe perſuaſum habeo. Uſus etiam ſum Aldina anni milleſimi quingenteſimi tertii, nec non duabus Baſileenſibus, altera Graeca anni milleſimi quingenteſimi quinquageſimi quinti, alteri adjecta eſt verſio Latina, quae notiſſima eſt, ut & Salmurienſis Benedicti. Bourdelotianam mihi conſulere nunc non licuit, quamvis olim adoleſcens eam evolverim. Secuti ſunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetuſtiorum interpretum verſiones interpolavit. Si quis poſt haec novam Luciani editionem moliri velit, ei ſim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto ſcriptore. Nam ſatis magnus campus patet Graeca docto induſtriam ſuam exercendi. Cum jam omnia typis eſſent deſcripta, miſſus fuit typographis ex Anglia Scholiaſtes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petiiſſent, Vir Illuſtris Iſaacus Voſſius. Is enim ex ſuo codice juſſit eum deſcribi, & Amſterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia ſubnecti juſſerunt. Si quid in illis deſiderabis, curis poſterioribus ſperant id emendatum iri. Nunc feſtinantibus multas ob cauſſas ignoſce, & vale.

TESTI-

TESTIMONIA DE LUCIANO.

LACTANTIUS de falsa relig. c. 9. §. 8. Non enim ista Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit.

Suidas Atheum & blasphemum vocat, ut vid. deinde, in ejus vita. Ex eo omnes fere deinde certatim Lucianum hoc cognomine ornarunt, quo jure, vid. in Dissert. seq. de ejus aetate ac vita.

Thom. Pope Blount in Censura celebriorum auctorum, p. 121. 122. sequentia etiam congessit, quibus nos & nonnulla alia intexuimus.

Joan. Andr. Quenstedt. Lucian. Samosat. homo *Atheus*, quippe qui promiscue risit omnem religionem; Gentilium *Deos* magna libertate exsibilavit & laceravit, ipsique Christo mundi Servatori maledixit & conviciatus est, nominans eum *Sophistam* de palo suspensum (sit venia blasphemiam repetenti!) unde & *blasphemi* sive *dysphemi*, i. e. maledici & inauspicati, vel potius impii cognomen sibi diabolicis suis calumniis acquisivit. Simplicitatem doctrinae coelestis risit hac voce, quam saepe contra pios usurpavit, *omnis doctrina, omnis sapientia vestra est, Crede.*

Lud. Vives de veritate Fid. Christian. l. 2. p. 126. *Lucianus* hominum & Deorum subsannator. — Pessime *Lucianus Samosatenus* sophista, qui adimens hominibus veterem ac receptam religionem, non saltem reponebat novam aliquam. Quod irrideret antiquas dementias ac insanias, recte id quidem: sed alia debebat substituere potiora. Sublatis enim prorsus religionibus, quid aliud quam hominem sine humanitate relinquebat?

Idem de Trad. Discip. *Luciani* verba sunt tersa, & *phrasis* dilucida.

Bourdelot. vero in praefat. Luciani: unicum exemplum continentiae LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae completae sectator, cui *Nec viget quidquam simile aut secundum.*

Barth. Adv. L. 2. c. 8. *Lucianus* ingeniosus & dicacitati adeo devotus scriptor, ut contra omnium *Deorum hominumque* fidem suis strophis se stare posse existimet.

Ger. Vossius de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis justa de caussa ἄθεος apud *Christianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρέπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae servitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

Erasm. Epist. L. 29. Ep. 5. in *Luciani* Somn. *Omne tulit punctum* (ut scripsit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic *Lucianus* est assecutus; qui priscae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, *Deum* immortalem! qua vafricie, quo lepore perstingit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum, ac *Platonicis* ob praestigias:

Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in jocando lepôris, in mordendo aceti, sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet: sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit: neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum hujus *Dialogis* conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Boecler. de scriptor. p. 62. Multa eloquentia & varia eruditio ei inest.

Turneb. adverf. p. 542. *Lucianus* festivissimus & politissimus scriptor.

Phot. cod. 128. Ad stylum quod attinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis adhaec, atque puritatis, aeque ut perspicuitatis, & aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed jucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Cael. Rhodig. L. 9. Lect. Antiq. c. 19. p. 478. *Lucianus* homo foedissimus, loquentiae multae, at sapientiae minimae. Idem tamen L. VI. c. 17. p. 301. concesserat esse doctissimum atque ingeniosissimum.

Tan. Fab. in nott. ad L. IV. Phaedri, fab. 7. Quid venustius dici aut fingi potest? sed solens more suo facit *Lucianus*. Neque enim temere quemquam reperias tersiorem, elegantioremque.

Is. Casaub. de Rom. Satyr. L. 2. p. 268. *Lucianum* a *Menippo* non pauca esse mutuatum, & in multis aemulatum fuisse, non dubito: sed facies orationis tota diversa. Quin ipse gloriatur novum scribendi genus se invenisse: ac sub comica jocositate gravitatem philosophicam occuluisse.

M. V. La Croze in Miscel. Berol. T. I. p. 27. Inter eos Scriptores qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se doribus ingenii Lectori commendet, atque *Lucianus*. Cetera vide in Dissert. seq. de Ejus vita &c.

Tib. Hemsterhusius in prolegom. notarum ad Luciani Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad nostram certe aetatem nullum ingeniosi hominis monumentum, quod cum Luciani Dialogis possit comparari, pervenit.

Alia de eodem judicia vid. in Dissert. seq. de ejus vita.

Luciani Samosatensis Dialogi, viz. mors *Peregrini*, & *Philopatris*, prohibentur in *Indice Romae* impresso anno 1664. jussu *Alexand.* VII. Pontif. Max.

I. F. REIT.

I. F. REITZII SYLLOGE
DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE
LUCIANI.

ERo exiguo quod mihi conceditur temporis ſpatio, (cauſſam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conſcriptam, ſatisque inveſtigatu difficilem, ſi ſingula perſequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae inveſtigare potui ſparſim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis obſervatiunculis quibusdam, proponam; poſtremo vero meam de Noſtro ſententiam ſubjungam, aetatemque ejus ex ipſius ſcriptis, quantum licebit, eliciam, ibi deſiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere juſſerit: quumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in ſuis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, ſuum de Luciani ſcriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem ſequar morem, de aetate, vita ſcriptisque Noſtri ſimul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni ſuae Baſileenſi tertiae praefixit.

Lucianus Samoſatenſis, cognomento blaſphemus, ſive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis ſuis ridicula etiam illa eſſe proponit, quae de rebus divinis & ſacris prodita ſunt. Dicitur autem vixiſſe temporibus Trajani Caeſaris, & deinceps. Caeterum fuit ab initio cauſſidicus, Antiochiae, quae in Syria eſt; ſed cum ea res illi non ſatis ex ſententia ſuccederet, ad ſcribendum ſeſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque infectatur, ipſum Chriſtum contumelioſe inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praeſenti vita dedit, & in futurum haeres aeterni ignis una cum ſatana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea ejusdem religionis deſertorem factum eſſe, dictitantem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samoſata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*, Luciani vitam hisce verbis conſcribens:

Luciani Samoſatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi hactenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas qui ex antiquis βιογράφοις ſolus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum quae nos in contrarium ſcribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias inſuper de ſuo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam qua iretur ad illam, aut viſam ſimilibus aliisque mendaciis refarſerunt. Igitur ne ſimili coinquiner audacia, Lucianum de ſe

narrantem exſcribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit; urbe Samoſata (*a*), quae juxta Euphratis confluenta ſita eſt: circa Trajani (*b*) tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle eſſe deſineret. Patris ignoratur conditio, ſed tamen ut appareat eum ex hoc genere hominum fuiſſe, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum eſſet de futura Luciani filii conditione, videretque patrem ſuum & uxoris fratrem eximios audiri ſtatuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, ſed ſtatim fortunae ſtatuariae filium addixit: qui neſcio an ingenii bona indole, an fato (*c*) quodam, artis ſtatuariae deſertor efficitur, & ad meliorem frugem ſe recipit, atque ſtatim ut ſibi reliquam aetatem a ſtatuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samoſata, ubi levioribus ſtudiis inſtructus fuerat, Antiochiam petiit, ut cauſis dicendis (*d*) operam daret: ſed cum non illi ad mentem ſuccederet cauſidicinae conditio, videreturque nominis illuſtrior gloria futura, ſi Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa noteſceret, varias animo concepit peregrinationes, & ſuſcepit: juvenis in Galliam (*e*) profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam (*f*) petiit, ubi variis diſſertationibus perfectiſſimum dicendi robur exponebat: quales ſunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis, divitias & caetera quae prima mortales putant, potius ſibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philoſophiam (*g*) aggreſſus eſt: in qua quid profecerit, eſt incredibile memoratu. Sed tamen ipſi etiam philoſophi plus divitiis quam philoſophiae parentabant, auditores invicem ſibi aut vellebant aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam oſtentabant philoſophiam, factionibus infeſtabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioſo, ſed cum ſtrenuo virtute, cum modeſto pudore, cum innocente abſtinentia certabat (*h*), ſemper ingenio ut conditione liber, tandem ſub Divo Marco Aegypti procurationi (*i*) praepoſitus, &

(*a*) Urbe Samoſata] *Lucian.* T. 2. *Q. Hiſt.* §. 24. τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo:* itaque *Samoſatis* natus dicendum fuiſſet. Cl. *J. Alb. Fabricius* in Bibl. Graec. L. IV. p. 485. eandem hanc vitam ex Bourdelotio exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Quom. Hiſt.* l. d. Item in *Scytha* T. I. ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Reviviſc.* T. I. §. 19. πατρὶς δὲ τίς; Σύρῳ — τῷ Εὐφρατίδην. Porro Luciani nomen jam Λουκῖνος efferri, jam Λουκιανός.

(*b*) Trajani] *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ ἤκμαζεν. Sed conferendum Voſſium II. 25. de *Hiſt. Gr.* Immo c. 15. ubi eum ſerius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Diſſert.

(*c*) An fato] Quid dubitemus? ipſe cauſſam refert, in T. I. *Somn.* §. 3. ſeq. quod ſcutica percuſſus ab avunculo, ac nimis duriter habitus ſit.

(*d*) Cauſis dicendis] *Fabric.* monet videnda. *Reviv.* T. I. §. 29. ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus cauſſidicis utendum*, ſe illam artem deſeruiſſe & ad philoſ. transiiſſe refert.

(*e*) In Galliam] Vid. Apolog. *pro Merced. Cond.* T. I. §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Obſervatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi ſuavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

(*f*) Macedoniam] *Lucian.* T. I. *Herod.* verſ. fin. ſed & in *Ionia* & *Achaja* audiſſe ſe ſcriptores Hiſtoriam belli Parthici (A. C. 165. geſti) recitantes teſtatur lib. *Quom. Hiſt.* T. 2. §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* T. 2. §. 27. *J. A. Fabric.*

(*g*) Philoſophiam] Moralem potiſſimum, cujus argumenti ſunt pleraque ejus ſcripta. Ita cum Socrate exiſtimabat, reliquam philoſophiam univerſam parum ad nos pertinere, certe parum eſſe utilem, niſi ad uſum vitae referatur. In *Convivio* philoſophor. T. III. §. 34. ὡς ὠδὶ ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα ἐς τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philoſophiam ex ſolis libris, ſed & conſuetudine cum honeſtis hominibus hauriendam ratus, prope verum eſſe duxit quod multi dicerent, ὅτι τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγει τὸν ὀρθὸν λογισμὸν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία ἐς τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνηχὶς ἀφορῶντας. *eruditionem a recto ſenſu bonisque inſtitutis abducere iſtos, qui ſolos libros eorumque ſenſa aſſidue ſpectarent.* Ceterum Epicureum ſe fuiſſe indicat in Pſeudomante, & a Graeco Scholiaſte diſerte fuiſſe τὸν Ἐπικούρου αἱρέσεως traditur, licet ex ſcriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris eum perinde, ut, cujus vitam ſcripſit, Demonactem, Philoſophiae non unam ſectam peculiariter coluiſſe. T. II. *Demon.* §. 5. *Idem.*

(*h*) Abſtinentia certabat] T. I. *Reviviſc.* §. 20. μισαλαζών εἰμι, καὶ μισψευδὴς, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοῦς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖν συγγενῆ. *Arrogantiae, impoſturae, mendacii & faſtus ſum oſor — amator veritatis, honeſtatis, ſinceritatis & eorum quaecumque amore digna ſunt omnium.* Idem.

(*i*) Aegypti procur.] *Apol. pro Merced.* T. I. §. 6. Immo potiſſimum §. 11. & ſeqq. ſed hoc *Tillemont.* jam egit.

& ſuo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis ſuis invicem credunt Chriſtianum fuiſſe (*k*) arbitrantur, ſuppoſitiorum pravitate decepti. Ipſa de Morte Peregrini narratio ſatis evincit errorem. Nec ſanior eorum opinio qui a canibus laceratum (*l*) aſſeverarunt. Nam ſenio, vel, quod verius eſt, podagra (*m*) nonagenarius obiit: ſuperſtite unico filio (*n*), qui ſummus ſophiſta Juliani tempore, & ad quem hujus Imperatoris extat epiſtola.

De Luciani autem moribus, vita, ſcriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco ſub init. indicato: Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cujus Suidas mentionem facit, *Philoſophum* alterum, qui hic noſter Samoſatenſis, cui, an quae leguntur in Anthолog. tribuenda ſint epigrammata, adhuc ſub judice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem σωφρονικὰ nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Chriſtiano quidem auctori pudori eſſent.

Theologos quoque Lucianos complures fuiſſe mox commemorat; & apud Cyprianum eſſe, cui IV. & XVII.^ma epiſtolarum adſcribatur. Fuiſſe & hoc nomine Antiochenae eccleſ. presbyterum, item Hieroſolymitanae, qui & monumentis literarum poſteris innotuerit, ib. commemorat. Sed quum de his Biographi poſſint conſuli, nihilque ad noſtrum inſtitutum faciant, ſufficiat eos tantum nominaſſe, & potiſſima Zvingeri ad Noſtrum ſpectantia excerpere; de quo ille p. 2. & ſeqq. ait:

Parentes noſtri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum ſtudia natum, arti ſtatuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo ſublevarentur, captantes, & ſumptus diſciplinae minores. [Sed vide haec ipſum plenius narrantem in Dial. omnium primo] Nominare quidem eos videtur in Piſcatore, vocans ſe Parrhiſiaſten Alethionis Elenxiclei. At ficta ſunt nomina, quibus ſtudium, quo ducatur, veritatis, & perſonatae ſapientiae odium deſignat.

Patria Samoſata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut ſe ipſum Syrum & Aſſyrium non ſemel cognominet: alibi etiam Patrenſem, quae civitas eſt Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleji [locus quem Zvingerus ob oculos habuit, eſt T. 2. in *Aſin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae;* ſed er-

(*k*) Chriſtianum fuiſſe] Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7. & *Tillemont.* Hiſt. Imperat. T. 2. p. 709. (ſed eum nos totum addidimus) Scholiaſtes Graecus ad T. III. *Mort. Peregr.* §. 13. Οἷα λαμβάς, ὦ κατάρατε, κατὰ τῶν Σωτῆρος Χριστοῦ &c. Eidem Scholiaſtae ad Sacras hiſtorias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiaſtae adfert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Moſen, & Joſephum ſcommata jacere videatur, ſed Scholiaſten fugiſſe rationem, ut Editor bene obſervarit. Additque: ab Atheiſmi crimine Lucianum abſolvit D. *Jo. Phil. Trennerus* in Diſſ. de Theologia Luciani. Jen. 1697. 4.

(*l*) A canibus lacer.] *Suidas* in Λουκ. nimirum ſolenne fuit multis, horrenda mortis genera comminiſci de iis quorum dogmata improbaſſent. Confer quae de Epicuro idem *Suid.* in Βιτ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*

(*m*) Podagra] Podagra laboraſſe Lucianum colligitur ex iis quae in laudem podagrae ſcripſit T. III. fin. Ita Agrippinum Paſonium refert Stobaeus ſolitum rerum quae ipſi adverſae accidiſſent encomia componere, ſi quidem febriret, febris, ſi notaretur infamia, infamiae, ſi exſularet, exſilii. *J. A. Fabr.*

(*n*) Superſtite — filio] Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana reſcidit, ut aliena; ſed p. 488. ea referens merito refellit, dicens: parachronitmus eſt, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat ſpatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani epiſtolis trigeſima ſecunda inſcribitur Λουκιανῷ σοφιστῇ — Sed utrum iſte Luciani Samoſatenſis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuiſſe, Antiſthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam conſtat; nam filium quidem non fuiſſe certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani noſtri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. *Non enim iſta Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, ſed hi potiſſimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae ſe linguae utcumque peritum fuiſſe teſtatur Lib. de errore in ſalutatione T. I. §. 13. Haec ille, optime. Sed Bourdelotii error forſan inde natus, quod Chronologos conſulens, Didium Julianum, pro altero longe poſteriore acceperit feſtinans.

errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Trajano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum sed humanorum animorum scabrities erat emendanda; innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta; Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum personam non tam ligato quam soluto dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus; hac parte vel maxime impium fuisse eum & παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum humani generis vindicem cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένου σοφιστὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Joannis quoque Euangelium incesseret: quod de Philopatre dictum existimari potest [At neque *Philopatrin* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum* Pario Hellesponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de Philopatr. notasque ejusdem & *Solani Fabrique* T. III. p. 324--5. & quid de Christiana religione sciverit, senseritque Lucianus, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Athenienſium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit: sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo jure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit; inspice nostri *Jov. Confut.* T. II. p. 626. maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe & valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus sese objiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores ejus indicans]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persequutus, ut ab antiquis δύσφημος καὶ βλάσφημος: a *Vive* subsannator Deorum & hominum: ab *Erasmo* mitius, nugator festivus: quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in Dial. *Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, bar-

barba nimirum, inceſſu, induvio, philoſophiam mentiri infami ſtudio contenderent.

Vives equidem ad proſcindendam philoſophiam invidia Plutarchi Chaeronenſis impulſum fuiſſe ſcribit, quem in magno honore eſſe apud Trajanum Caeſarem invitus & dolens vidiſſet. [ſed errat *Vives*, ut *Voſſius* poſt paucas paginas adlegandus, oſtendit]

Politiae etiam & Oeconomiae ſtudioſus fuit, quod idem ſcripta ejus teſtantur: ut cum jam ſenior, quod ſcribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caeſaris ſe contuliſſet, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & ſcriptis ſimiliter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam profeſſum ſe eſſe, ipſemet teſtatur: quo non ſuccedente, ut *Suidas* vult, ad ſcribendum ſe contulit.

Sunt autem ejus ſcripta quam plurima, quorum cauſſas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus aſſerenda, & ut vel ſuis ſaltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & ſapere diſceret.

Verbis ad hoc uſus eſt, cum Aſianus fuerit, terſis, ingenio ac moribus ſuis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro ſucceſſu expreſſerit, rebusque dicendis adcommodarit, ut & his ſimul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma ſcribendi Platonis exemplum ſecutus, Dialogos ſcripſit, quibus res ipſa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, ſi quis ullus miſcuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Eraſmo* Lucianus ſit.

Materia ſcriptorum ejus varia eſt, & Hiſtorica, & Philoſophica. Hiſtoriam partim in genere perpendit, quomodo tractanda ſit, praeceptis propoſitis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in ſpecie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel ſibi. De ſua ipſius adoleſcentia in SOMNIO agit: de ſenectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deſeruerit, in HERCULE GALLICO. Quae ad alios ſpectant, diverſa ſunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIS.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in TOXARI. De philoſophis diverſarum ſectarum apud Ariſtaenetum convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: ſic Demonactis vitam in DEMONACTE perſequitur. Lucii transmutationem in ASINO: Alexandri cujusdam res geſtas & vitam, qui ſe Podalyrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Iſthmi, in NERONE. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipſi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique ſuperſtitioſae, quam ſcoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemtum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere diſcrimen, abripere voluit.

Organica ejus ſunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIUM: de Soloeciſmo, in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de Oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inſcribitur, DISSERTATIO CUM HESIODO. In TRAGOPODAGRA & OCYPO dramatum duorum ſpecimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehenſores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illuſtrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta ſuorum temporum eloquentia &

****

ad-

adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorumdam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: Pulcritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignus ne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos jure ac necessitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum Auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, differit, licet secundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus sit Leonis philosophi Academici. [hujus, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad §. 1. *Halcyonis*, Tom. I. p. 176.] Et negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, JOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet [sed Philopatrin ab ipso non scriptum, jam diximus.] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Physica inseruit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCYONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra assentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte assentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO s. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De Luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis quas ingenuus subire non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Saltatione*, in Dialogo ejusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae inprimis in domestica administratione se proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, Auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis quae perlonga & ad pompam composita oratione de fatis priscae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Musonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austerae invidiam

diam sui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectae sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum, aliam viam ingressus*, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum quae de scriptis ejus adcuratius quam *Zvingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper quibus conjungi Dea, & a quibus disjungi solet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & adsessores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS; quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persequutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis insectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine jactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de sideribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia jactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis adsessores modestia & frugalitate censeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae adpetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subjici; ut testatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antitheti vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA, privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse.

Nam divitias, imperia, regna, magiſtratus & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidiſſime ſuſpirat, quae ficti philoſophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue aſinos transire, quorum anteacta vita inerti pigritia langueſcebat, in LUCIO ſ. *Aſino*.

Omnium vitam eorumdem judicum ſententiis ſubjici, nullam aeſtimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam perſonarum rationem, nullam, potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & ſupplicia parari: DE MORTUIS.

Vana eſſe perditorum ſacrificia, niſi vitam virtuti ſacrificent: Jovem non placari donis hoſtiis eorum, qui perjuris linguis minus audientem fatigant: litabilem eſſe hoſtiam, animum purum, rectam mentem, & ſinceram conſcientiam, quae omnia propoſuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuiſſe Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Hiſtoricum, Philoſophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonſtrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

„ Scripta haec (Luciani) poſtquam ingenioſorum hominum manibus teri coeperunt, cre„ vit ſcientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorumdam pectoribus „ inſidet. Et ex hac pingui ſegete philoſophicum illud ſemen concretum eſt, cujus pro„ genies & ſurculi Philoſtratum, Eunapium & alios occuparunt. Tantumque potuit ae„ mulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibus cum odium virtu„ tis & literarum innatum erat, relicta ferarum & praedonum natura, philoſophiam ſum„ mo deſiderio ſint proſequuti. Nam ab antiquiſſimis Pherecyde & Iſaeo, pauciſſimisque „ aliis Syris, quibus philoſophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Sy„ rum inter tot philoſophantium ſectas poteris numerare, licet Laërtium, Philoſtratum & „ alios evolveris. Atqui poſt Lucianum, mirandaque Luciani ſcripta, caetera ſunt phi„ loſophorum Syrorum maria. Haec poſterior aetas uno ſaeculo Lucianum attingens, avis „ longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios „ Syros, qui ſi cum coaetaneis, qui Juliani Caeſaris tempora illuſtrabant, conferantur, „ longe a primis erant ſecundi.

Tandem Lucianum ſuum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbiſſime invehitur, eos peſtes hominum vocans, qui nihil poſſunt quam meliores carpere; quumque primum objiciant, caeteros philoſophos, aliam oſtendiſſe viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Chriſtum rerum omnium Dominum inſectatus ſit; denique quod amatoriis dialogis adoleſcentulos flagitiis nobilitet. Ad ea reſpondet, Lucianum ipſum ſatis haec refutare ſcriptis ſuis, & accuſationem falſi convincere, ipſumque a principio ad riſum provocaſſe. Fateor (ait) aliud propoſuiſſe philoſophos, nec quidquam ſimile propoſuiſſe. Nam ſi a philoſophiae reſtauratione talem viam fuiſſent ingreſſi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiaſſent.

„ Longe acrius pungit (pergit Idem) quod ſequitur, Chriſtum contumelioſis verbis lae„ ſiſſe. Impium, ſceleratum, damnandum fateor, niſi ſuperſtitionum erroribus etiamtum „ irretito parcatur: poenam in ſe repoſcere, quam Tacitus, Suetonius & alii Chriſtia„ norum hoſtes acriores paſſi ſunt. Nam eum nunquam Chriſtianum fuiſſe, alibi do„ cuimus.

Reſtant amores meretricii (Dialogum amorum non eſſe Luciani probabimus) in quibus quid aliud deſcribitur, niſi peſſima & ſceleratiſſima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, ſcelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis

ſo-

ſolus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarumdam feminarum vaferrimum & praviſſimum ingenium explorat. In haec facinora quaere ſupplicium

Tu qui, naſute, ſcripta diſtringis ſua.

Haec autem *Bourdelotii* promiſſa probatio, *Amores* non eſſe Luciani, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non eſſe Luciani, — ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe Ariſtaeneti.* Interim & mihi aeque ac Kuſtero, non videtur Luciani eſſe, tam ex adfectato & inflato ſtylo, quam ex longioribus digreſſionibus ante quam ad ipſam diſputationem veniatur, aut redeatur; nam ſi Luciano tribuendus ſit, conjicere licet, ſcriptum eſſe, ut Philoſophis παιδεραςία exprobretur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* T. 2. ubi manifeſto pungit eosdem, dicens cum divina philoſophia hunc etiam amorem adoleviſſe. At non mihi ſatisfacit illa conjectura, & peſſimus hic exprobrandi eſt mos, qui nec ſatis ab auctore ridetur, nec ridendo ſanatur, ſed abominatione dignus.

G. I. Vossius de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. Lucianum Samoſatenſem aequalem facit Athenaeo Naucratitae, qui ſub M. Aurelio vixerit, ſed poſt Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem & Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum; ſi enim poſt Commod. vixit, facile Severum attingere poteſt, propter perbreve Pertinacis & Did. Juliani, duorum triumve menſium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas*; nam vixiſſe ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραιανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac ſententia *Gilb. Cognatus* & *Jac. Zvingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris judicii ſuſpicatur eum ad inſectandos philoſophos impulſum fuiſſe invidia Plutarchi Chaeronenſis, quem ſummo apud Trajanum loco eſſe cerneret ac doleret. Mihi ſecus videtur, nec levi de cauſſa; quippe meminit Lucianus Marci Caeſaris, ac belli Marcomannici ab eo geſti, [in *Alex. ſ. Pſeudom.* T. 2. §. 48.] Διατρέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μακρομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; ſed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae ceſſiſſe. Quare extra controverſiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philoſophi aetate vixiſſe, cum referat ſermones quos habuit ipſe cum Alexandro Pſeudomante, tum ſub Commodi Antonini philoſophi filio. — Meretur locum inter Hiſtoriae ſcriptores, non ob *Ver. Hiſt.* libros, ſed propter tractatum *Quom. Hiſt. ſit ſcrib.* de *Dea Syria*, ac *Macrobios*. Eunapio vero refertur inter vitarum ſcriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Gul. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adſcribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pſeudom.* eodem propendere arbitror; ſed Lucianum minime eſſe hujus vitae ſcriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praeſtigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae ſectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus ſcriptis patebit; & qui etiam Epictetum probarit] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voſſ.* quod Lucianus oſtenſurus a cujusmodi praeceptoribus hauſerit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἑρασὴς γόης, — huic ſe eum proſtituiſſe, ac mercedis loco κακίαν, ſeu maleficii artem, reportaſſe: fuiſſe autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cujus omnes impoſturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἑρασὴς, τὸ γένος Τυανεὺς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τερατείαν εἰδότων. Quae manifeſte indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox ſubjicit; Ὀρχὶς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare viſum fuit, quo pareat cuivis, quam inanis ſit ſuſpicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abjudicant Philoſtrato.

Voſſio maximam partem adſtipulatur Cl. HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29. b. ſcribens: „ variis e Luciani locis patet, eum floruiſſe ſub Antoninorum imperio & „ Commodi: hac ſane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim „ ſolus ejus *Pſeudomantis* ſeu *Alex.* qui omnem, ſi quis eſt, ſcrupulum demat: in eo θεὸν „ vocat Marcum Philoſophum, ex quo recte collegit *Voſſius*, l. d. eum de hoc Imperato„ re jam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri „ mendax Antonini Pii & Marci aetate ſit exortum, —— ea vero de re Lucianus tanquam „ ſibi comperta & explorata, quaeque ſe contigerit vivente & vidente ſcribit, quod recte „ *Marcil.* cum alibi, tum ad Philopatrin obſervavit: de hoc autem oraculo legendum „ ſuadeo prodigiali doctrina virum *Ezech. Spanh.* de Uſ. & Praeſt. numiſm. p. 176. De„ monax, cujus buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero „ meminit Herodis Sophiſtae, quem Marci Philoſophi praeceptorem fuiſſe Capitolinus tra„ dit": cetera de Soſtrato, quae ibi ſequuntur, etiam adlegavit *Solan.* ad T. 2. *Demonactis* §. 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Hiſtoriae philoſophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de Noſtro haec praedicat: Lucianus, patria erat Samoſatenſis, teſte ipſo de ſe libro, *quomodo Hiſtoria ſit ſcribenda*, quo libro Avidii Caſſii poſt Lucium Verum defunctum Anticaeſaris ſub Marco occiſi aequalem ſe eſſe indicat: & Vologeſi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coaetaneorum, ad Celſum quoque dialogum ſcripſit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philoſophi vitam literis prodidit etiamnum ſuperſtitem. Vixit Demonax ille ſub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & ſub Marco flammis ſe devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomaſticum Commodo Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri conſularis, Rufini peripatetici, ut ex Demonactis vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελαστὸν ἦναι, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samoſatenſis, vir ad concitandum riſum factus, Demonactis ſua aetate philoſophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, ſeriam operam conſumſit.* Edidit quoque Demoſthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philoſophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cujuscumque ſectae philoſophos mire exagitat. Fuerunt qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philoſtrato ſcriptam Luciano adſcribere malint, quorum ſententiam jure improbat *Voſſius* Hiſt. Gr. II. 15. Diverſus a noſtro eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laërtius L. VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῇ Θυέστῃ ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγῳδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille ſaeculis antiquior noſtro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cujus alia quoque patria ibi commemoratur]

De Theologia autem Luciani, diſſertationem Jenae habitam ſub praeſidio *J. Phil. Treuneri*, idem *Jonſius* prodit, p. 208. L. III. cujus & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Jenae prodiiſſe 1697. ut ſupra vidimus. Si illius compos fieri potuiſſem, nonnihil inde delibaſſem; ſed quum eam inveſtigare ἀδύνατον ſit, videamus num quid Cl. J. A. FABRIC. amplius de noſtro habeat, praeter jam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* ſcriptam: Concinnavit *Fabric.* catalogum ſingulorum Luciani ſcriptorum, cum breviſſimo eorum argumento; ſed ſatis de his jam actum; ideo pauca, ad aetatem Noſtri facientia, & alia quaedam ſingularia tantum inde exhibeamus: P. igitur 496. de Diſſert. *Quom. Hiſt.* agens, ait: liber ad Philonem, quo Mileſium quendam tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Callimorphum Medicum haſtatorum legionis ſextae, Philoſophum Corinthium Antio-

tiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalaſſenſem, Piſidium aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165. commiſſi ſcriptores perſtringit, tum docet hiſtoricum alienum eſſe debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati conſulere alii lectorum, niſi quae ex veritate conſequatur — res narrare libere, perſpicue, graviter, non paucis illis ad quos ſcribentis amor, odium, metus & ſpes forte ſpectet, ſed omnibus, & poſteris praecipue. T. 2. p. 1-79. Lucianus promittit *ib.* §. 24. ſe in alio opere oſtenſurum prooemia quaedam Hiſtoriarum eſſe, vulgus lectorum latentia. Niſi reſpicit alterum locum §. 52. ſeq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hiſt.* a §. 52. ad 56. ubi prooemiorum virtutes, abſentiam, exempla prodit; niſi dicas promiſſum ejus §. 24. verbis ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν comprehenſum, ſpectare prooemia ſua aliis dialogis praefixa.

De MACROBIIS Luciani ad Quintillum ſcriptis notat Idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promiſit §. ult. *Macrob.*] ad eumdem Quintillum vel intercidiſſe, vel a Luciano non eſſe ſcriptum. Sed unde hi ſuppleri queant, vide ad T. III. in notr. *Addenda* ad p. 229.

De MERCEDE CONDUCTIS diſſertationem ad philoſophum *Timoclem* eſſe conſcriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, obſervat Idem, nihil vero de tempore quo ſcripta ſit, hinc eliciendo, [forſan quia difficile dijudicatu, Stoicus ne is Timocles, an alius, vid. not. ad T. I. Dial. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.]

Apologiam vero PRO MERCED. COND. ad *Sabinum* philoſophum & ipſum, atque amicum ſuum eſſe conſcriptam, qua probet ad ſe non ſpectare quae ſuperiore libro diſſeruit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὄντος, §. 4.) ſub Imperatore Remp. ſuſceperit tractandam (procurator, ut videtur, in Aegypto conſtitutus a M. Antonino Imp.) notat *Idem.*

Tum DE MORTE PEREGRINI diſſerit: eum philoſophum Cynicum Parianum exChriſtianum fuiſſe, qui ſenex ſe ipſum poſt Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Arpina quae viginti ſtadiis Olympia diſtabat, conſcenſo rogo, ſpectantibus omnibus combuſſit. Epiſtola ad Cronium T. III. 325-364. Non integrum ad nos perveniſſe hunc libellum contendit idem *Fabr.* in notr. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [ſed refutatur a *Solano* & *Geſnero*] Peregrinum a Chriſtianis rejectum fuiſſe innuit Lucianus. §. 16. quod de idolothytis comediſſet — ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων. Varias hinc inde in CHRISTUM & Chriſtianos effutit blaſphemias §. 11. & 13. & per νομοθέτην πρῶτον Chriſtianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Euangeliſtam, qui in Euangelio & Epiſtolis unus maxime omnium commendat illam de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctiſſimo *Lemnio* vix crediderim perſtringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epiſtolas miſiſſe, διαθήκας ſive praecepta, admonitiones & leges. Fuit haec ſententia magni *Pearſonii* in Vindiciis Ignatii, parte 1. p. 6.

Dein de RHET. PRAEC. T. III. pag. 1. ait: hoc libello Jul. Pollucem perſtringi, cujus Onomaſticon habemus, auctor eſt Graecus Luciani Scholiaſt. Sed vide quae adverſus hanc ſententiam diſſerit Cl. Pollucis editor *Hemſterh.* in prolegomenis p. 31. ſeq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari exiſtimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noſter l. d.

De DEA SYRIA, T. III. p. 451-490. haec obſervat: ſcriptus eſt hic liber dialecto Ionica & Luciano hinc abjudicatur a Petro Jurieo in Hiſt. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice ſcripſiſſet, nonnulla (ut Indica) ſcripſit Ionice. De Dea Syria conſulendus praeter laudatum Jurieum Seldenus ſyntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de area Deucalionis §. 12. & columba §. 33. a Lucia-

ciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in diss. ad numum Apameensem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

TIMON. nobis T. I. pag. 98-176. de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos dispossuerat, fusius eidem enarratur, quae omittimus, ex nota ejusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait aetatem ejus assignari non posse) „ Timon Athenien„ sis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod „ gestum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob „ Alcibiadis amores finxit *Liban.* Decl. IX. T. 1. p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7. „ Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea „ deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste *Strab.* L. 17. p. „ 745. Conf. *Plutarch.* in Ant. p. 948. seq. qui praeter dicta ejus quaedam & Callimachi „ Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Aristophane & Platone Comicis ob misan„ thropiam reprehensum refert. At Pseudo Plato philosophus Ep. 24. inter eas quas Al„ latius edidit: *συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνα„ το θηρία φιλεῖν.* De hoc Timone & morte ejus Suidas in *ἀποῤῥῶγας.* Hunc inferorum ja„ nitorem fingit Lucianus, T. II. 2. *Ver. Hist.* c. 31. Fuit & alius Timon junior Sillogra„ phus poëta, patria Phliasius *ἰδιοπράγμων* & ipse, teste Laërtio IX. 112. discipulus Pyr„ rhonis Sceptici, de quo supra L. III. c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memo„ ratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4. & Timonem, quem in Sympossiacis suis colloquen„ tem inducit Plutarch." *Faber* in nott. quas seorsum calci T. I. adjecimus eum ad an. ante Christum 429. refert; sed *Fabricius* Chronologor. recentiorum calculum videtur sequutus. Multa de Timone etiam Cl. *Hemsth.* in Ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Lucianei monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum *Photium*, qui Epist. CIV. p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse, jam occupavimus supra, ad Diss. *Gesneri* de illo, provocantes.

Celebratissimus PETR. BAYLIUS in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo judicium profert in notis ad Tit. PERRIERS, T. III. p. 678. b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemtum cultus Ethnici inspirando efficere ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subsannavit falsos Ethnicorum Deos, omnique jucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aeque indifferentem, vel aeque aversum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I. Tit. APELLIS, not. p. 258. b. Anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* T. III. §. 2. Apellem proditionis accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cujus tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quamdam conspirationem sub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653. Tit. BRACHMANES, observat Lucianum horum sese cremandi intrepidum

dum morem opponere morti Peregrini, medias in flammas subito insilientis; ac velle methodum Brachmanum qui sese tenebant immobiles, dum igne assarentur, multo esse gloriosiorem, superque his *Baylius* ita judicat: „ Ecce quomodo homo derisor omnia carpere „ novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset „ inertiae, ac dixisset: *paciſci cum morte quaerit, ac ſenſim ſenſimque ſe confirmare ſtudet:* „ *plus enim animi oſtenderet, ubi ſe uno ſaltu in rogum conjiceret.*

At justius, ingeniose Bayli, forsan objiceres, quod eumdem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet T. I. *pro Merced. Cond.* §. 4. ἐκὼν δὲ μᾶλλα ὑψίχους ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aeque rideat, omnino licuit ei dicere Brachmanes esse fortiores; si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte judicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hist. Imperatorum. Tom. II. part. 2. art. 29. p. 707—10. cujus verba sic verto: „ Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare adgressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aeque ac LUCIANUS, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam ejus rogatu conscripserat. (vid. T. 2. Alex. s. Pseudomant. §. 1. & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob Linguae Graecae puritatem stilumque politum, jucundum, vividum & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aeque subsannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemi & Athei traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61. sive ult. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum adparet ex quatuor versibus qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur [jam Epigrammatum primum est] Sed quod praeterea scripta ejus reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non majorem pudori quam religioni reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. T. 2. *Quom. Hist.* c, 24.) fortuna tenui, per aliquot tempus caussas dixit, (adi T. I. *pro Merced. Cond.* §. ult.) & extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. & 12.) non aliam forte occasionem nactus qua paupertatem effugeret (ipse nos & alia plura singularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166. vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari JESUM CHRISTUM (quod forsan ne ipsi quidem daemones umquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum) Creditur etiam nonnullorum dictum quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo Suidae male intellecto, & ex eo, quod majorem Christianismi notitiam habuerit quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus historiam quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian.* T. 2. Demonact. §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque austera, & cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voss.* Hist. Gr. L. 2. c. 15. p. 233. 234.)

****

En-

Eunapius pr. p. 12. 13. adſeverat hunc, qui tam pauca compoſuit ſeria opera, auctorem eſſe vitae philoſophi Demonactis, cujus per longum temporis ſpatium diſcipulus fuerit. Eum omnium quos noverit maximum nobis philoſophum facit. Interim adpiret, eumdem tamen modo fuiſſe Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum quam ceteros. (*Luc.* Vit. Demon. c. 3. 4. &c.) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli ſatis favebat. [Verba Tillemontii erant : *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonſtret, adlegat *Demon.* p. 547. Ed. Par. i. e. §. 5. T. 2. p. 377. Edit. noſtrae, ſed locum inſpicienti patebit non id dicere Lucianum, ut ad finem hujus vitae oſtendam] quod tamen in eo melioris notae eſt, in eo conſiſtit, quod claro loco natus, (Dem. c. 3.) opibusque eloquentia ac ſcientia inſtructus (ib. c. 6.) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem ſibi adſciſcere volens qui ei miniſtraret aut ſerviret. (ib. c. 5.) Sed finis hujus ſplendidae virtutis fuit, quod videns ſe centeſimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipſum ſibi amplius miniſtrare poſſe, fame interire maluerit (c. 65. & 66.) Natus erat Cypri, (c. 3.) ſed vitam transegit Athenis, (c. 11.) ibique obiit magna cum exiſtimatione Athenienſium, tam in vita quam poſt mortem. (ib. c. 66.)

Narratur de eo, quum Athenienſes pugnam gladiatoriam vellent inſtituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipſum eos monuiſſe, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam miſericordiae conſecraſſent, deſtruerent.* (c. 57.) Quumque Imperator ex eo quaeri juſſiſſet, quaenam optime gubernandi ratio eſſet, reſpondit, *pauca loqui, audire multa, & numquam iraſci.* Nullo caſu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita adgnoſcens quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit Idem, hic enarrare poſſe complura jucunda quae acciderunt, & ad bene inſtituendam vitam utilia, quae Lucianus ſuis operibus immiſcet, & in primis hiſtorias quae ipſius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat ; ſed hoc ab inſtituto noſtro longius nos abduceret. In quadam harum hiſtoriarum (T. 2. *Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adverſus ceteros Septentrionis barbaros, maxime contra Boſpori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. & 54.) Leucanor forſan ſucceſſerat Rhoemetalci, qui erat Rex Boſpori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pſeud. c. 57.) Naves quae Lucianum ſervaverant, ut mox videbimus, vehebant Legatos Eupatoris ejusdem terrae Regis, quae in Bithyniam proficiſcebantur ad ſolvendam pecuniam quotannis a ſe debitam, aut ad accipiendam eam quam Romani ipſi ſolvebant : verba enim Auctoris ἐπὶ κομιδῇ, dicto c. 57. *Pſeudom.* [ſed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi poſſe haec verba] utrumque ſenſum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, ſecundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id eſt, ut exiſtimo, incolis urbium Graecarum Cherſoneſi : idque eorum confirmat ſententiam, qui credunt iſtam regionem paruiſſe imperio Regis Boſpori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p. 711. hiſtoriam Alexandri impoſtoris ex Lucian. enarrat, quam ex Noſtro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. ſeq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus : Fama Alexandri mox in Italiam usque delata eſt, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, ſed admodum ſuperſtitioſum, quique eo dementiae proceſſit, ut aetate valde profecta filiam hujus impoſtoris duceret, credens Lunam ejus eſſe matrem. Falſa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pſeudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant, in mentibus illorum quos daemon captivos tenuit, quique merebant ut ſpiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem quae eos ad ſalutem perduxiſſet.

Eo porro inſolentiae progreſſus eſt, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae

dae quae imaginem ſuam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur num id obtinuerit. [ſed ex parte obtinuiſſe exiſtimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pſeudom.*]

Fraus tandem deſiit morte impoſtoris — Periit enim ante *M. Aurelium*, (ſi ille idem eſt Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29. 30. ait, circa annum 180. conſpici ſepulcrum in area, *grande place* (foro majore) Pariae urbis Helleſponti, in eodemque foro ſtatua etiam erat Alexandri, cui ſacrificabatur ut Deo, feſtaque publica inſtituebantur, ſpe obtinendae ſanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accuſare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti; ſed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam ſumere potuit, quam ejus vitam, poſtquam obiiſſet, ſcribendo. Ibi ſe inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidiſſe potuit, quibus hunc impoſtorem magis diffamaret. Ipſius tamen hiſtoriae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut ſuſpicari non liceat, veritatem ab eo eſſe adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrenſi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in aſinum, ex quo *Lucianus* aeque atque *Apulejus* ſuam hauſerint narratiunculam. [Sed quum ex *Voſſii* Hiſt. Gr. haec tantum adferat, *Solanusque* & *Geſnerus* in notis ad iſtum Dial. T. 2. p. 566. & 67. hoc aliquanto pluribus dixerint, iſthoc mitto, *Geſneri* ſententiae interim omnino adſentiens, Lucianum iſta ſcripſiſſe; ſtilus enim & ingenium plane reſpondent; ſed fictionem forſan ex altero hauſiſſe, inſertis ſuis jocis, quibus abſurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac ſuperſtitionem derideret; licet idcirco laſcivum hoc ſcribendi genus minime probem.]

Biographi ceteri vix quidquam de Luciano ſingulare adferunt; ſed Suidam fere ſolum ſequuntur, vel Bourdelotium a quo circa iter Luciani tamen aliquantum diſcrepat *J. C. Iſelinus* in Lexico univerſali Hiſtorico-Geographico haec referens; quae addere viſum fuit, quia corpus illud Germanice conſcriptum paucorum in manibus eſt: Initio, ait, cauſſidicus evadere ſtuduit; ſed cum lites forenſes ei diſplicerent, philoſophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceſſit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam ſe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90. annos produxit, ſcilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, ſub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti eſt conſtitutus. Fuit quidem ſummi vir ingenii atque eruditionis, ſed nulli religioni addictus, ac ſcurra Chriſtianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriſtianiſmum profeſſus, & propter diſſoluram vitam a fide rurſus deſciviſſe. *Suidas* a canibus diſcerptum prodit. Auctores vero unde haec hauſerit *Iſelinus*, adlegat hoſce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voſſ.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* & *Jonſ.* de Script. hiſtor. philoſ. l. 3. c. 10. ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

Hoogstratanus vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriſtiano ſcripto praedicat, excipias, judicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis fuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſcivit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus ſcriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iisdem ſubinde ingentia praebet virtutis exempla imaginesque philoſophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inſpirans, quae ita deridicula propoſuit, ut odio digna appareant. Nonnulli credidere eum Chriſtianum fuiſſe; &, ſi Dialogus de Peregrino revera

ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Trajano natus fuit, contingere non potuit. Illi qui Lucianum impium ac sine religione nobis descripsere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poëtarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

Henr. Dodwel in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2. pag. 62. & seqq. adcuratius quam quisquam priorum de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [*in Macrobiis* T. III. p. 218.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium *librum* intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *Auctorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum jura in Parthorum dictionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo Imperio, Scriptores *juniores*, jure Imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi posset, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* perveniisse non uno in loco ipse testatur: T. I. *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis* πορθμεῖον intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4. f. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. Ibid. suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον. T. III. c. 1. sibi confert τηλικῷδε ὄντι c. 7. Vereturque ne ad leviora stylum convertens videretur κωμῳδῆ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι. ib. Tum χαλεπὸν γῆρας c. *eod.* a *junioribus* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκόνος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Addit-que denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse testatur T. I. *pro Merc.* c. 12. Et T. III. *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες T. I. c. 11. Jus etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προτήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *majorem* praeterea habuit dignitatem quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογουμένων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέςατον ἅμα καὶ ἀκριβέςατον σὺν πίςει τῇ μεγίςῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκειτομένας. ib. c. 12. Itaque stipendium accepit, non ἰδιωτικὸν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ib. Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίςης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, ib. c. 12. p. 721. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, Aerae nostrae 202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit, hac occasione in Christianos *Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edi-

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano*, in Sever. c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic *persecutionis Christianorum κωμῳδίας* memorat testis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solam*, at saltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis*. Comicae enim lasciviae infamia Urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae: Antiochiae* in *Julianum* Apostatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam sero, collocandum Lucianum mox videbimus]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (T. III. *Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mesori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas*, & Regiam *Susa* nominat *Lucianus* pro *Parthis* & Regia illorum Urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stylum affectat *Comicum* e veterum Poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in Libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevorum scil. Scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis Historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Trajani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala* illa *Christianorum* mundi *finem* in dies exspectantium de Republ. Romana *auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Lucianus*, causam *Persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis *hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore Christianorum metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis συντελείᾳ* habuerit, ap. *Euseb.* H. E. VI. 7. S. *Hieronymi* de Script. Eccl. in *Jud.* & *Chron.* Non est certe cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae ominumque* studiosissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* major. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* T. I. c. 13. & seqq. item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: *γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σορῷ ἔχων.* c. 78. f. Verba fere ipsa sunt quibus *suam* ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa *ὡμογέροντος*, illius nimirum qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reip. gerendis excusabantur. Ut proinde *sera* esset *honorum* merces, cum alii a *capessendis* honoribus *excusarentur*. Ego tamen illo anno paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius *aetatem* ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius anum philosopham* appellaverat, & *Dialogistam*, Vit. *Avid. Cass.* c. 2. 3. cum aliud praeterea nihil haberet quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur*, *& quaerit de clementia*, *& de animis*, *& de honesto & justo*, *nec sentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cujus *animam* pro arbitratu suo e corpore egredi solitam fabulantur *Musicae Encom.* p. 376. Ed. Graev. Fingit nimirum in *Marco* jam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non *suam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *majoremque* natu quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis *elementarii* sustineret, quod *Marco* objectum *scholas philosophorum* frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in *aetate*

discessit, ne illum videretur *dedita opera* designare, & quod *aetas* illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo Philosophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo *Philosophiae* perstringat, non veram *Philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *Philosophiae*. Eodem denique spectare censeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso *anno*, quo defecit *Cassius*, Hermotimum scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragesimum*. Itaque post *mortem Veri*, *media hyeme* 169. aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam Potestatem* IX^m. haberet ipse *Verus*. Et tamen *ante* annum 173. si *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in *sequentem* annum Cos. designabat *Marcus*, cum de Cassii causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam Coss. anni 175. defecit Cassius, cum, metu *Cassii*, *Roma* accerseretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam. Cum *Tribunitiam Potestatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi Potestates*. Sic *natus* fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος. Somn. p. 1. ἀντίπαις p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accus.* p. 231. Est autem *Luciano* μειράκιον, qui *annos* natus esset XIV. praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopseud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσηβος ergo qui illa *aetate* paulo *inferior* erat. Sic tamen ut eam *proxime* attigerit: Ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum *egressus* esset, quae Romanorum erat *adolescentia*. Notae hae in *annum* conveniunt aetatis $\frac{13}{14}$ aerae *nostrae* 149. quo *patriam* reliquerit *Lucianus*, & *peregrinationes* versus *occidentem* suscepterit, *rhetorices* studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Assyriaca*, *Candyn indutus*, *nescius quo se verteret*, *Bis Accus.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem *tempora*. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233. quae anno aerae *Chr.* 153. celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum quae *quater* tum viderat *Lucianus* cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa quibus se combussit *Peregrinus*. de morte Peregrin. p. 583. Tum *comitem* navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria Lucianus* p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. Bis Accusat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae $\frac{13}{15}$. Sic *tria*, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient $\frac{13}{15}$ $\frac{16}{17}$ $\frac{19}{21}$ *Christi* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam scriberet Hermotimum, XV. πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν, ad *Philosophiam* illum hortatus fuerat πρεσβύτης quidam, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempsit. *Hermotim.* p. 521. *Aetatis* suae anno $\frac{13}{14}$. *Christi* 160. Anno autem *aetatis* suae $\frac{13}{15}$ *Christi* 163. in *Ionia* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes: *Quom. scrib. sit Hist.* de *peste Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progressa. Locum autem Ioniae quo praecipue versatus est, Ephesum fuisse, colligimus e *Pseudologista*. p. 437. 444. Anno aetatis $\frac{13}{15}$ Christi 166. scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II. III. IV. ἀπάντων ἤδη κεχειραμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset p. 624. Quae *hujus anni* notae sunt. Jam erat in *Ionia*. p. 611. Πρώην in *Achaja*

ja ib. *Corinthi* p. 614. Quod ſcilicet *Olympiis* ſuperiori anno interfuiſſet. *Peſtis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμένοις. p. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam usque ſecuta eſt.* Capitolin. *Ver.* c. 9. *Vologeſum* praeterea memorat p. 612. 615. 624. Osroëm. p. 615. *Priſcum* ducem, p. 616. *Hujus* nimirum *Belli* nomina. Hoc *primum Opus* ſcripſit, ni fallor, *Lucianus.* Simili enim argumento eſt uſus, cur etiam *ipſe* manum calamo admoveret, quo & *Juvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum deſcribendum ſuſceperant. Nec vero ullum *alterius* generis ſcriptum a ſe editum fuiſſe innuit, aut *novum* ſibi fuiſſe ſcribendi duntaxat *Argumentum*, aut *Hiſtoriam* a ſe illorum exemplo ſcribendam. Imo alienum ſe ab illo Argumento ſatis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Hiſtoriam* pro ſtyli *Hiſtorici* exemplo ſcripſerit, in eo *luſit* tantummodo, & pro more ſuo *cavillatus* eſt. *Satyra* enim illa verius in *Hiſtoricos*, quam *Hiſtoria*; appellanda erat. Cum ſcriberet in *Indoctum divitem*, P. 386. ait quidem fuiſſe quendam, qui χθὲς καὶ πρώην *Peregrini* baculum emiſſet, cum quo in *ignem* inſiluiſſet ipſe *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis* a *morte* Peregrini *annis.* Et certe *Regem* tum memorat *unicum* p. 390. duntaxat παιδίων τιμῶντα, cui *luxus* diſpliciturus erat, qualis certe nullus erat poſt *Marcum* usque ad *Severum.* Tum *pauper* erat ipſe *Lucianus*, p. 380. nondum *ſtipendium* πολυτέλεστον adeptus. Tum adhuc *Syrus* p. 388. necdum, ut poſtea, in illuſtrem aliquam *Graecam* civitatem adſcitus. Certe poſt annum *Aer. Chr.* 169. quo diſceſſit *Lucius.* Forte poſt *caedem Caſſii* A. D. 175, cum in *Orientem* veniret *Marcus.* Hinc ergo ſequitur annum fere 90.^m attigiſſe *Lucianum*, ſiquidem *eousque* ſuperſtes fuiſſet, cum iniret *Alexander Severus.* Ea autem certe *aetate* eſſe non potuit, cum ſcriberet de *Macrobiis*, quo opere noſtri meminit *Iſidori.* Alioqui certe *ſuam aetatem* non tacuiſſet, qui *Juniores* ſeſe multos *Macrobiis* accenſuit. Vidit ille ſenem *Demonactem* & cum eo verſatus eſt, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* ſub *Nerone*, & quem nos alibi ſub *Hadriano* periiſſe probavimus. Diſſ. de Aet. Peripli Mar. Euxin. n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. Ad primum *Alexandri* annum A. D. 222. ſpatium eſt annorum plus quam 150. *Pii* certe Imperio non admodum provecto (qui A. D. 138. coepit) *Lucianum inclaruiſſe* multa docent, antea proinde *natum.* Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum ſcripta *Iſidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, ſiquidem *Artaxerxi* par aetate fuiſſet non *Iſidorus* ipſe, ſed parentes duntaxat *Iſidori.* Itaque quam certum eſt *noſtrum* eſſe *Iſidorum* quem teſtem advocat *Lucianus*, tam certum etiam eſſe neceſſe eſt alium eſſe ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Perſarum* regem, quem in *Iſidoro* reperit *Lucianus.* Huc usque *Dodwellus*, cui ſubjungimus, quae ad illius dicta commentatus eſt M. V. LA CROZE in Miſcell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1. pag. 27.

Inter eos ſcriptores Graecos qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii lectori commendet, atque Lucianus, etenim ſive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, ſive ad feſtiviſſimos ſcriptoris elegantiſſimi jocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philoſophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare poſſis. Itaque non nunquam ſubiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab inſtauratis litterarum ſtudiis floruiſſe novimus, nemo inventus ſit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo ſcriptore adornando ſupra Grammaticas obſervationes aſſurgere conati ſint. Latent haud pauca in Luciani ſcriptis, idonea rebus hiſtoricis illuſtrandis; quod hic brevi & properato ſpecimine demonſtrare conſtitui.

Edidit nuper vir inſignibus eruditionis & humanioris litteraturae monumentis merito celeberrimus, Henricus Dodwellus, diſſertationes in minores Geographos a viro Clariſſimo Johanne Hudſon Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam ſcriptis ſuis illuſtrarunt, accuratiſſime diſputat. In ea autem quae eſt de Iſidoro Characeno

To-

Tomo ſecundo Geographorum, Luciani aetatem & res geſtas, occaſione data, ex ipſis elegantiſſimi ſcriptoris lucubrationibus, ita illuſtrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum eſſe videatur. Sane licet vir Eruditiſſimus ſemel & iterum fortaſſis (*a*) a vero aberraſſe cenſeri poſſit, multa tamen ſunt quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controverſiam temporibus ſuis aſſignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingenioſiſſimam conjecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum ſcriptum eſſe contendit, ut Avidio Caſſio blandiretur, & philoſophicos Marci Aurelii mores ſale ſatyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione Clariſſimi auctoris lectorem alliciunt; at in re ſatis obſcura, vim & evidentiam demonſtrationis non habent. Avidium tamen Caſſium, (*Gallican. pag.* 453.) Luciani popularem, teſte Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samoſatenſi noſtro innotuiſſe, per ſe omnino veroſimile videtur: mihi etiam permulta animadverſa ſunt, quae Lucianum inter Avidii Caſſii familiares cooptatum aliquando fuiſſe propemodum perſuadeant. Etſi enim celeberrimi iis temporibus Caſſii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conſcribenda ſit hiſtoria, pag.* 624.) lucubrationibus appareat, non nunquam tamen tacito nomine non obſcure Caſſius apud eum ſignificari videtur. Crediderim ſane Lucianum tota illa προσλαλιᾷ quae eſt de lapſu inter ſalutandum (*b*), ipſum Avidium Caſſium adulari, & modeſte excuſare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina ſalutatione alieno tempore uſurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate conſtitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag.* 500. *&* 501.) Νῦν δὲ καὶ ἕωθεν καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν ὅτῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. *Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa ſano corpore opus habetis.* Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Caſſium innuere videantur, cui, antequam a Marco defeciſſet, jam Lucianus, ut puto, adhaeſerat. Ejusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag.* 489.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora ſcripta eſt, quibus jam Avidius cum exercitu ſuo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus jactat ſpes ſuas, & mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjuraſſe Dio apud Xiphilinum (*pag.* 491.) teſtatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, ΕΙ ΤΑ ΕΙΚΟΤΑ ΓΙΓΝΟΙΤΟ, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. *Deinde non a privato, ſed ab Imperatore mercedem accipio, eamque non exiguam, ſed multorum talentorum. Poſtea, ſi quod par eſt contigerit, ſpes non inanis eſt, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur.* Hinc manifeſto ſatis apparet ſtuduiſſe novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Caſſio.*) ſuo Lu-

(*a*) Clariſſimus Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514. ſe anno aetatis XL. philoſophari coepiſſe profitetur, quod ſane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philoſ. c.* 1.) *in omni vita philoſophante viro*, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab ejus ſcribendi ratione immane quantum abit, & propterea νοθεύεσθαι veteribus Criticis merito annotatur. Credidit poſt alios non paucos Vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Pſalm. CIV.*) ſcriptum fuiſſe Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo ſcriptore dici non poteſt qui Artemidori Daldiani Ὀνειροκριτικὰ laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu poſt Luciani aetatem referendam eſſe ejus Dialogi ſcriptionem aliquando demonſtraturus ſum.

(*b*) Πρὸς Ἀσκλήπιον, id eſt ad quendam Aeſculapium ſcriptam fuiſſe credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆ προσλαλιᾷ periodum, quae non Aſclepium, quem hic ſibi finxit Bourdelotius, ſed ipſum Aeſculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id obſervarem, niſi nuper Bourdelotii lapſum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuiſſe animadvertiſſem.

Lucianum; nec post ejus fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophontei cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani.*) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane joculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse conjicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen ejus reticuerunt. Quae mea opinio, hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom. 2. pag. 7.*) appellat, eamque quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15.*) Ἔπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ Φῦναι γυναῖκα τοιάνδε, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim ut Imperator qui vir bonus est & mansuetus, hujus etiam boni possessione una cum aliis quae jam habet, bearetur, ut nasceretur ejus aetate mulier hujusce modi, quae cum eo matrimonio conjuncta, ejus amore flagraret.* Unde manifestum est, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorent, Avidii Cassii, cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier quae Graeca esset, Romani Imperatoris conjux, & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem.*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat; quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutem interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alieniſſimi judicantur? At alia sunt quae impediant quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (*pag. 7. & 24.*) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem; quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit eam fraudem quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumta, a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo; [*quam & nos hic excudi, & addi curavimus*] ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit,

****

tum

tum quantum utilitatis rei litterariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus investigator incubuerit. (*Lucian. Pseudom.* p. 775, 776.)

Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) *cum Marcomanis & Quadis confligebat. Jubebat autem oraculum ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur.* Sed praestat ipsum oraculum referre.

Istri gurgitibus celsi Jovis imbribus aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum quas alit Indicus aër
Flores atque herbas bene olentes; moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.

His factis ut praescripserat, leones cum regiones hostium enatassent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea quae Aquileiae contigerunt, quum parum abfuit quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam Graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert T. I. *Somn.* Transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter quod eorum caussa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subjectaque nota Fabricii; satis quoque notum Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam T. I. *Aët.* c. 7. Qui caussidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, I. *Piscat.* c. 29. p. 598. & ad philosophiam transierit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. T. I. *pro Merc.* c. ult. De *aetate* nondum confectum negotium; quare hoc experiamur quantum licet ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem objiciunt, ingenioque & moribus ejus disquiramus.

AETAS facilius & adcuratius ex scriptis ejus erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit; cum vero ad extremam se jam fere senectam perveniisse testetur in T. I. Differt. *pro merced. conduct.* c. 1. & 4. ut satis jam adlegatum supra; in sequente vero Dial. *Hermotimi* c. 13. se quadraginta annos natum diserte dicat, perversio ordinis facile patet, aeque atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis* quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus* quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, & ex *factis historicis* quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium quos memorat virorum, sunt:

Ale-

Ex Columna Antonina Bellorii. Tab. XIII.

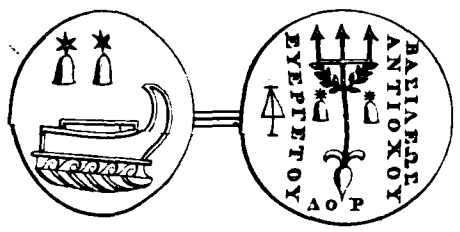

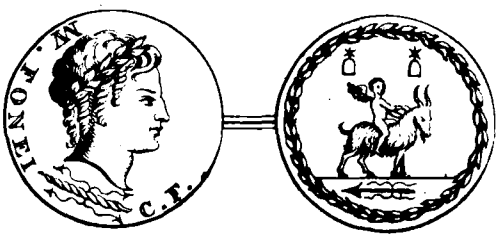

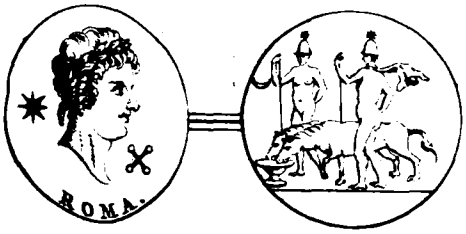

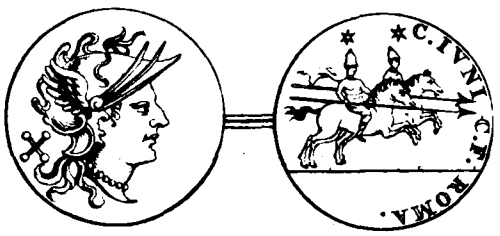

Tom. I. pag. 282.

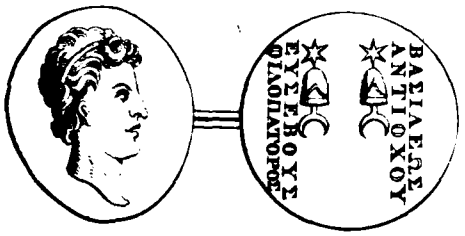

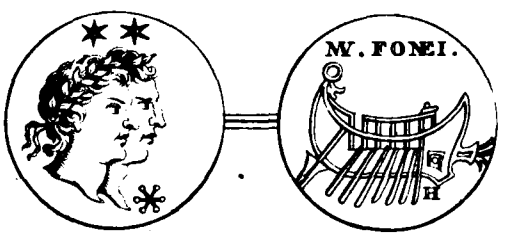

Alexander impoſtor, *Apollonius Thyanenſ.* T. 2. *Alex.* c. 5. & not. 27. *Arrianus*, (T. 2. *Alex.* c. 2. p. 209.) *Celſus*, (ibid. c. 1. p. 207. & not. *Sol.* item c. 17. & 21.) *Cronius* (de quo *Geſn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophiſta*, T. II. p. 384. *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, (ejus mort. T. III. p. 325. ſeqq.) *Quintillus*, (ad quem Macrobios ſcripſit. T. III. p. 208. ubi conf. not. *Sol.* annum Chriſti CLXXI. indicantem.) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (T. I. *Merc. Cond.* 1. & *pro merc.* c. 15.) *Soſtratus*, ut ceteros mittam ab *Jonſio* ſupra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari poteſt, veriſimum eſſe, quod Cl. *Hemſth.* in praef. Pollucis ſtatuit, floruiſſe Lucianum ſub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pſeudomantis jam adlegatas. Ipſum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire eſt ἀδύνατον, illud tamen, quantum colligere ex ipſo potui, propius jam ſtatuere poſſum, vixiſſe Noſtrum ab anno Chriſti CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab Epicteto cum noſtri tempore comparando. Hic ſi ad Marci usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2. pag. notar. 1. ex *Suida* & *Themiſtio* adſerit, (vid. *Themiſt.* or. XII. ut in Menag. nott. adlegatur, vel or. V. p. 63. Edit. Pariſ. ubi invenio, multa commiſiſſe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ſerius collocandus eſt Lucianus, quam adhuc factum; loquitur enim de Epicteto ut jam aliquamdiu defuncto. T. III. *Adv. Indoct.* c. 13. narrans „ ſua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem „ Epicteti Stoici 3000. drachmis emerit". Illa autem verba, *& forte adhuc ſupereſt*, indicium praebent jam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *adverſ. indoct.* ſcriptum eſſe paullo poſt Peregrini in rogum inſilientis mortem, docet c. 14. ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe ejus baculum, refert. Cumque *A. Gell.* XII. 11. Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus ſit, meminerit, nihil de ejus morte; patet Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exiſtimat T. III. p. 356. anno Chr. CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum jam aliquandiu ante eſſe defunctum; cum Lucian. *Adv. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone jam vivens Adriano familiaris, (vid. Ael. Spart. adr. c. 16. p. 159.) ad Marc. usque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex Lucian. T. 2. *Alex.* c. 2. ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tamquam defuncti, ubi confer not. *Solani*, ac vid. eumdem ad ejusd. *Alex.* c. 48. not. 44. & c. 56. ſ. p. 260. ubi Alexandri inſidias Luciano ſtructas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX. probabiliter adſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc eſſet, qui patrem ſuum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, quum Lucianus Alexandro ſupervixerit, eoque demum mortuo librum ſuum contra ipſum ediderit, ut refert T. 2. p. 263. eum miſerrime periiſſe, nondum 70. annos natum, aeque ac Rutiliano, qui ad ſeptuaginta annos vitam produxit, ſuperſtitem ſe vixiſſe teſtatur eod. *Alex.* c. 34. f. quem cum ſexagenarium duxiſſe Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non ſolum reliquos X. annos Rutiliani, ſed & plures vixiſſe. Plura alia *Solan.* ad c. 35. p. 242. quem & confer ad ejusd. c. 4. p. 211. N°. 83. & c. 5. N°. 27. & c. 30. & ad ejusd. T. 2. *Demon.* c. 1. ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem fuiſſe quadragenarium conjicit, anno Chriſti CXXV. vel CXXX. Adde jam quae T. 2. *Imag.* c. 3. p. 461. habemus, de Panthea Avidii Caſſii uxore, ut Cl. *La Croze* adſerit, & quod *Jonſius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit Lucian. quod *Jonſ.* anno Chriſti 165. contigiſſe retulit, ut ſupra vidimus. Cumque in *Quom. Hiſt.* T. 2. init. Lucianus perſtringat ejus belli ſcriptores, patet, eumdem Noſtrum aliquamdiu poſt id bellum vixiſſe, adeoque, quod & pag. una ſuperius indicavi, aliquanto ſerius vixiſſe,

quam nonnulli putarunt. Ad ſummam autem ſe ſenectam perveniſſe, ſatis ipſe teſtatur T. I. *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum eſſet, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum ſe perveniſſe, ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Sol.* ad T. I. *pro merc.* c. 12. p. 721. aeque ac *Hemſt.* in praef. Poll. ſupra indicata, quod Marcum θεὸν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemont.* ſupra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Q. Hiſt.* c. 24. commemoratur, ait, eum Priſco jungi, ducemque cum Vindice fuiſſe, & nott. ad Noſtri T. 2. *Alex.* c. 27. & 48. cujus rei & plura habeo indicia; ſed plura nunc addere nequeo; reſtaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua diſſident Salmaſius & Menag. ex qua lite diremta adcuratius etiam vita Luciani definiretur, ſed & hoc jam dimittendum (licet ad Menagii ad Laërt. ſententiam paullo ſupra adducti propendeam, ut forſan in praef. Indicis majoris dicam) & nonnihil de Noſtri dotibus addendum.

Eruditionis certe ſumma documenta in ſcriptis ejus elucent, ingenii autem tanti, quantum ejus ſeduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus ejus eſt admodum floridus at ſimul ſimplicior, quod non exigui eſt ingenii. Imitatur ſaepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Paſtoralia reliquit, ſtilo multum ejus dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate T. I. *Vit. Auct.* 15-18. & alibi imitatur Ariſtophanem, licet & alibi prodat ſe magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica, quod nec opus erit monuiſſe. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio ſuo, tempore, atque Athenis verſando Attici-ciſmi lepores ſibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat ſummus ceteroquin ejus admirator Hemſterhuſius, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis; nec ego Lucianum nunquam dormitare, dixero; tamen, quia facile ſe pati in ſua praefat. dixit, Luciani defenſionem ſuſcipi, videndum cenſeo, anne, quando T. I. in *Timon.* c. 52. p. 169. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuiſſe ab Luciano ait, ſtudio frigidos adulatoris ſales propoſuerit Lucianus, quo paraſitorum mores eo abſurdiores proponeret, & quia adſentatores plerique re vera tales eſſe ſolent; qui etſi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin & frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf. Dial. *Paraſiti* fin. T. 2. p. 882. ubi ſimilia abſurda tribuuntur paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe, ex *Demon.* c. 5. ait *Tillem.* Unde & alii Atheiſmum ejus deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud conficias, quam eum philoſophum fuiſſe eclecticum, ut hodie dicimus; quare Atheiſmus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem Tillem. & Hoogſtratanus monent, quia atheiſmum nusquam diſerte profiteatur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi, tum ex charactere laſciviae, quem his miſeris fere proprium eſſe, recte Bentlejus in *Friponnerie Laïque* obſervat, aliique ſaepe monuerunt: tum ex nimio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere; niſi & virtutum laudem ſubinde addas; nam ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis, ſtultitia, ſimiliaque ſatis impugnantur, ſola earum deformitate propoſita; ita tamen impurorum amorum turpitudo non eodem modo ſe erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine propoſita, eaque revelando, quae natura ipſa tegi flagirat; quin ii ſic incenduntur potius. Sed & poſtea detegens, non eſſe ab noſtro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, ſcriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore exiſtimare didici; cui tamen & peſſimum illum dialogum *Meretricium* V. abjudicare poſſe vel-

vellem, in cujus fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodit, nimius tamen fuit ipse jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odiosam, omissis obscoenitatibus, potuisset proponere, si vere ab turpitudine abhorruisset; sed cum naturalia non esse turpia male cum perditis Epicureis sentire videtur, licentius in his sibi indulsit, qui licet nulli sectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit, (loca ex Indice peti possunt)

Amor autem ejus in veros philosophos patet ex pluribus locis, seque impostores tantum traducere, diserte ait T. I. *Pisc.* c. 15. p. 586. & seqq. ac virtutis amatorem se profitetur. Vide T. 2. Vit. *Demon.* c. 2. f. & 3. ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum* T. I. aliaque hic non repetenda. Sed & sinceritas ejus patet ex testimonio pessimo ab Alexandro Pseudomante in Lucianum pronuntiato, c. ejus Dial. 54. *Noctivago gaudet coitu, incestoque cubili.* quod omittere potuisset; at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipsa vita id refutabat. Tum & honestas Luciani patet ex eo ipso, quod causidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, T. I. *Reviv.* c. 29. p. 598.

Christianum quondam fuisse minime exputo; melius enim eorum dogmata sciviſſet, nec Judaeorum ritus cum horum confudisset, ut qui illis sacerdotes & scribas Judaeorum tribuat, Tom. III. in *Peregr.* c. 11. p. 333. scribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis atque alii existimant; charitatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque simplicitatem eorumdem ita describit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat; sed eosdem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se siviſſe, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret, in *Alex.* c. 38. ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit Lucianus; sed ejus integritas tamen adparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem Vossii, quasi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, satis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum seculorum, qui multo pejora in hanc scripsere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus quod Apostolus dixit, se adnuntiare Christum, qui Judaeis offensio, Graecis stultitia esset; quumque Judaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus neque Christo, neque Christianis male dicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae exspectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita & Christianorum istorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat; nam T. II. in *Jov. Conf.* c. 10. p. 634. Jovi dicenti: *Tu vis ostendere nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet: *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Jovi, quasi velit Lucianus: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuisse Nostrum, satis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in T. I. *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex T. I. *Merc. Cond.* c. 11. p. 719. sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemont.* statuit; videmus ejusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus Provinciae totius fuerit; nam προσαγαῖς munus suum generaliter adnumerans distinguit tamen a majore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12. ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non servilem se conditionem*

nem accepisse, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem* ab *Imperatore accipere* c. 11. & 12. declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, ibid. indicat, dicens: *se eorum quae aguntur in judiciis commentarios scribendos curare, & decreta — tradere reponenda.* Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti campos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia T. I. *pro mercede conductis* c. 11. Non tamen famelicum; neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis adquirendae caussa instituere licuit; sed quum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* p. 722. praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviorem paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit T. II. *Eunuch.* c. 13. f. p. 359.

Periisse podagra non adfirmare ausim cum Bourdelotio; licet id non absimile vero sit; si ipse auctor est tragopodagrae, quod Lucianeo ingenio non indignum drama; sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse nullis testimoniis probandam; sed ad aetatem provectam supra octoginta annorum pervenisse, satis est certum.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

LUCIANI OPERUM INDEX.

Numerus paginam notat.

TOM. I.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ, ἤτοι, βίυ Λυκιανῦ.	De ſomnio, ſeu, vita Luciani. p. 1.
Πρὸς τ εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.	Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis. 23
Νιγρῖνος, ἢ περὶ φιλοσόφυ ἤθυς.	Nigrinus, ſive de morib. philoſophorum. 37
Δίκη φωνήεντων.	Judicium Vocalium. 82
Τίμων ἢ μισάνθρωπος.	Timon, ſive Miſanthropos. 98
Ἀλκυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.	Halcyon, ſive de Transformatione. 176
Προμηθεὺς ἢ Καύκασος.	Prometheus, ſive Caucaſus. 185

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

DEORUM DIALOGI.

Προμηθέως πρὸς Διός.	Promethei & Jovis. 204
Ἔρωτος πρὸς Διός.	Cupidinis & Jovis. 205
Διὸς πρὸς Ἑρμῆν.	Jovis & Mercurii. 207
Διὸς πρὸς Γανυμήδυς.	Jovis & Ganymedis. 208
Ἥρας πρὸς Διός.	Junonis & Jovis. 213
Ἥρας πρὸς Διός.	Junonis & Jovis. 216
Ἀπόλλωνος πρὸς Ἡφαίστυ.	Apollinis & Vulcani. 220
Ἡφαίστυ πρὸς Διός.	Vulcani & Jovis. 224
Ποσειδῶνος πρὸς Ἑρμῆν.	Neptuni & Mercurii. 227
Ἑρμῆ πρὸς Ἥλιυ.	Mercurii & Solis. 229
Ἀφροδίτης πρὸς Σελήνης.	Veneris & Lunae. 231
Ἀφροδίτης πρὸς Ἔρωτος.	Veneris & Cupidinis. 233
Διὸς, Ἀσκληπιῦ πρὸς Ἡρακλέυς.	Jovis, Aeſculapii & Herculis. 235
Ἑρμῆ πρὸς Ἀπόλλωνος.	Mercurii & Apollinis. 238
Ἑρμῆ πρὸς Ἀπόλλωνος.	Mercurii & Apollinis. 241
Ἥρας πρὸς Λητῦς.	Junonis & Latonae. 243
Ἀπόλλωνος πρὸς Ἑρμῆν.	Apollinis & Mercurii. 245
Ἥρας πρὸς Διός.	Junonis & Jovis. 247
Ἀφροδίτης πρὸς Ἔρωτος.	Veneris & Cupidinis. 249
Θεῶν κρίσις.	Dearum Judicium. 252

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	Martis & Mercurii.	267
Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.	Panis & Mercurii.	269
Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.	Apollinis & Bacchi.	273
Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.	Mercurii & Majae.	275
Διὸς καὶ Ἡλίου.	Jovis & Solis.	277
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Apollinis & Mercurii.	280

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MARINI DIALOGI.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας.	Doridis & Galateae.	288
Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	Cyclopis & Neptuni.	291
Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.	Alphei & Neptuni.	295
Μενελάου καὶ Πρωτέως.	Menelai & Protei.	298
Πανόπης καὶ Γαλήνης.	Panopes & Galenes.	300
Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.	Tritonis, Amymones & Neptuni.	302
Νότου καὶ Ζεφύρου.	Noti & Zephyri.	305
Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνου.	Neptuni & Delphinum.	307
Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.	Neptuni & Nereidum.	310
Ἰριδος καὶ Ποσειδῶνος.	Iridis & Neptuni.	314
Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	Xanthi & Maris	316
Δωρίδος καὶ Θέτιδος.	Doridis & Thetidis.	318
Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.	Neptuni & Enipei.	320
Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.	Tritonis & Nereidum.	321
Ζεφύρου καὶ Νότου.	Zephyri & Noti.	325

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MORTUORUM DIALOGI.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	Diogenis & Pollucis.	328
Πλούτων ἢ περὶ Μενίππου.	Pluto seu contra Menippum.	356
Μενίππου, Ἀμφιλόχου καὶ Τροφωνίου.	Menippi, Amphilochi & Trophonii.	338
Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	Mercurii & Charontis.	341
Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Plutonis & Mercurii.	343
Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.	Terpsionis & Plutonis.	346
Ξενοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	Zenophantae & Callidemidae.	355
Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.	Cnemonis & Damnippi.	358
Σιμύλου καὶ Πολυστράτου.	Simyli & Polystrati.	359
Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis & Mercurii.	363
Κράτητος καὶ Διογένους.	Cratetis & Diogenis.	367
Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος καὶ Σκιπίωνος.	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	380
Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	Diogenis & Alexandri.	389

Αλεξάνδρυ καὶ Φιλίππυ.	Alexandri & Philippi.	394
Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχυ.	Achillis & Antilochi.	399
Διογένυς καὶ Ἡρακλέυς.	Diogenis & Herculis.	402
Μενίππυ καὶ Ταντάλυ.	Menippi & Tantali.	406
Μενίππυ καὶ Ἑρμοῦ.	Menippi & Mercurii.	408
Αἰάκυ, Πρωτεσιλάυ, Μενελάυ καὶ Πάριδος.	Aeaci, Proteſilai, Menelai, & Paridis.	410
Μενίππυ καὶ Αἰάκυ.	Menippi & Aeaci.	412
Μενίππυ καὶ Κερβέρυ.	Menippi & Cerberi.	420
Χάρων, Μενίππυ καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis, Menippi & Mercurii.	423
Πλούτων καὶ Πρωτεσιλάυ.	Plutonis & Proteſilai.	426
Διογένυς καὶ Μαυσώλυ.	Diogenis & Mauſoli.	429
Νιρέως, Θερσίτυ καὶ Μενίππυ.	Nirei, Therſitae & Menippi.	431
Μενίππυ καὶ Χείρων.	Menippi & Chironis.	434
Διογένυς, Ἀντισθένυς καὶ Κράτητ.	Diogenis, Antiſthenis & Cratetis.	437
Μενίππυ καὶ Τειρεσίυ.	Menippi & Tireſiae.	445
Αἴαντ καὶ Ἀγαμέμνον.	Ajacis & Agamemnonis.	448
Μίνω καὶ Σωστράτυ.	Minois & Soſtrati.	450
Μενίππυ, ἢ Νεκυομαντία.	Menippus, ſive Necyomantia.	455
Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.	Charon, ſive Contemplantes.	487
Περὶ θυσιῶν.	De Sacrificiis.	525
Βίων πρᾶσις.	Vitarum auctio.	540
Ἁλιεὺς, ἢ Ἀναβιοῦντες.	Piſcator, ſeu Reviviſcentes.	570
Κατάπλους, ἢ Τύραννος.	Cataplus, ſive Tyrannus.	620
Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt.	651
Ἀπολογία τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	Apologia pro iis qui merc. cond. ſerviunt.	704
Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.	Pro eo quod inter ſalutandum verbo lapſus fuerat.	724
Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.	Hermotimus, ſive de Sectis.	739
Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.	Herodotus, vel Aëtio.	831
Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.	Zeuxis, vel Antiochus.	838
Ἁρμονίδης.	Harmonides.	850
Σκύθης, ἢ Πρόξενος.	Scytha, ſeu Hoſpes.	859

TOM. II.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.	Quomodo hiſtoria ſcribenda ſit.	1
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Hiſtoriae verae liber primus.	70
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Hiſtoriae verae liber ſecundus.	104

****

Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.	141
Ἀποκηρυττόμενος.	Abdicatus.	159
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.	187
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.	201
Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.	Alexander, ſeu Pſeudomantis.	207
Περὶ ὀρχήσεως.	De Saltatione.	265
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.	317
Εὐνοῦχος.	Eunuchus, ſeu Pamphilus.	350
Περὶ ἀστρολογίας.	De Aſtrologia (non videtur Luciani)	360
Δημώνακτος βίος.	Demonactis vita.	374
Ἔρωτες.	Amores (non videntur Luciani)	397
Εἰκόνες.	Imagines.	458
Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.	Pro imaginibus.	484
Τόξαρις, ἢ Φιλία.	Toxaris, ſive Amicitia.	507
Λούκιος, ἢ Ὄνος.	Lucius, ſive Aſinus.	567
Ζεὺς ἐλεγχόμενος.	Jupiter Confutatus.	626
Ζεὺς Τραγῳδός.	Jupiter Tragoedus.	642
Ὄνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.	Somnium, ſeu Gallus.	702
Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.	Icaromenippus, ſive Hypernephelus.	751
Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.	Bis accuſatus, ſeu Fora.	791
Περὶ τοῦ παρασίτου, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ παρασιτική.	De paraſito, ſive quod ars ſit paraſitica.	836
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.	Anacharſis, ſeu de Gymnaſiis.	883
Περὶ πένθους.	De Luctu.	922

TOM. III.

Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum Praeceptor.	1
Φιλοψευδὴς, ἢ ἀπιστῶν.	Philopſeudes, ſeu Incredulus.	29
Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.	Hippias, ſiue Balneum.	66
Προσλαλιὰ, ἢ Διόνυσος.	Allocutio, ſive Bacchus.	74
Προσλαλιὰ, ἢ Ἡρακλῆς.	Allocutio, ſive Hercules Gallicus.	82
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρου, ἢ Κύκνων.	De Electro, ſeu Cycnis.	87
Μυίας ἐγκώμιον.	Muſcae encomium.	91
Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.	Adverſus Indoctum, & libros multos ementem.	99
Περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ.	De non temere credendo calumn.	125
Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.	Pſeudologiſta, ſive de Apophrade.	161
Περὶ τοῦ οἴκου.	De Domo.	191
Μακρόβιοι.	Macrobii.	208

Πα-

Πατρίδος ἐγκώμιον.	Patriae encomium.	229
Περὶ τῆς διψάδων.	De Dipsadibus.	234
Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.	Dissertatio cum Hesiodo.	240
Πλοῖον, ἢ εὐχαί.	Navigium, seu vota.	247

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DIALOGI MERETRICII.

Γλυκέρα καὶ Θαΐς.	Glycera & Thais.	280
Μυρτίον, Πάμφιλος καὶ Δωρὶς.	Myrtium, Pamphilis & Doris.	281
Μήτηρ καὶ Φίλιννα.	Mater & Philinna.	284
Μελίττα καὶ Βακχίς.	Melissa & Bacchis.	286
Κλωνάριον καὶ Λέαινα.	Clonarium & Leaena.	289
Κροβύλη καὶ Κόριννα.	Crobyle & Corinna.	292
Μήτηρ καὶ Μυσάριον.	Mater & Musarium.	295
Ἄμπελις καὶ Χρυσίς.	Ampelis & Chrysis.	299
Δορκὰς, Παννυχὶς, Φιλόστρατος, Πολέμων.	Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon.	301
Χελιδόνιον καὶ Δρόση.	Chelidonium & Drose.	305
Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.	Tryphaena & Charmides.	308
Ἰόεσσα, Πυθιὰς καὶ Λυσίας.	Ioessa, Pythias & Lysias.	310
Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ὕμνις.	Leontichus, Chenidas & Hymnis.	315
Δωρίων καὶ Μυρτάλη.	Dorio & Myrtale.	319
Κοχλὶς καὶ Παρθενὶς.	Cochlis & Parthenis.	322
Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.	De morte Peregrini.	325
Δραπέται.	Fugitivi.	365

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ. SATURNALIA.

Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.	Sacerdos & Saturnus.	385
Κρονοσόλων.	Cronosolon, id est, Saturnalium legumlator.	393

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ. EPISTOLAE SATURN.

Ἐγὼ Κρόνῳ χαίρειν.	Ego Saturno salutem.	401
Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.	Saturnus mihi charissimo salutem.	407
Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.	Saturnus divitibus salutem.	411
Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.	Divites Saturno salutem.	416
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Symposium vel Lapithae.	418
Περὶ τῆς Συρίης θεοῦ.	De Syria Dea. (abjudicat Gesn. Luciano. Ego nondum audeo)	451
Δημοσθένους ἐγκώμιον.	Demosthenis Encomium.	491

Θεῶν

Θεῶν ἐκκλησία.	Deorum Concilium.	527
Ψήφισμα.	Decretum.	536
Κυνικὸς.	Cynicus.	540
Ψευδοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστὴς.	Pseudosophista, seu Soloecista (qui tamen per incuriam Pseudologistes inscriptus, dubiumque an Luciani)	552
Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.	Philopatris, seu, qui docetur (non est Luciani)	584
Χαρίδημος.	Charidemus.	618
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.	Nero, sive de fossione Isthmi.	636
Τραγοποδάγρα.	Tragopodagra.	643
Ὠκύπους.	Ocypus.	664
Ἐπιγράμματα.	Epigrammata.	674

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι.

LUCIANI SAMOSATENSIS
D I A L O G I.

De Somnio, ſeu, Vita Luciani.

I. NUPER admodum cum deſiiſſem in ſcholas ventitare, jam pubertati proxi-

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου, ἤτοι, Βίος Λουκιανοῦ.

ΑΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τε ἡλικίαν ὡρόσηος ὤν·

Σχόλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ * Λύκιος, ἢ Ὄνος, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντεως (c. 57.) Περὶ ἠθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεύξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς † εἰκόνα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ περὶ Ἀσυρίας θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἁλιεῖς ἢ Ἀναβιοῦντες. Collectanea Galei.

2. Φοιτῶν.] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν· οὕτω καὶ τὸ †γλύφων, ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

* Λούκιος] In *Aſino* fruſtra Lucianum quæras: quæ enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, ſed Lucio Patrenſi conveniunt. *M. du S.*

† Γλύφων] Reſpicit iſta c. 3. εἰ φαιτάμην γλύφειν. *T. H.*

ADNOTATIONES.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.] Sic titulum authori meritiſſimo fecimus, meliores Editiones ſecuti. *MSS.* duo e Regis Chriſtianiſſimi Bibliotheca, quos beneficio viri Clariſſimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoſcunt. A poſtrema etiam *Editione Baſilienſi* duæ poſtremæ voces aberant. *J. B.*

Mixta cum ſint opera *Luciani*, in ſuas quæque claſſes olim diſtributa fuiſſe omnia, credibile eſt; quæ nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a majoribus edita ſunt, a me quoque traduntur. Iſtarum claſſium præcipua, *Dialogi*; qui titulus ab iis, qui, poſt inventam artem Typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus præfixus manſit. De ordine opuſculorum in præfatione à me dicetur. *M. du S.*

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.] Hunc titulum reperio in *Editis. M. du S.*

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου.] Non dubium eſt, quin προσλαλιὰν iſtam voluerit *Lucianus* operibus ſuis præfigi. Nec tamen perſuaſum habeo ſcribendi exordium eam illi fuiſſe. De ordine, quem in his Dialogis ſervandum putavimus, dictum eſt in Præfatione noſtra ad Lectorem. *J. B.*

Eſt λαλιὰ, vel προσλαλιὰ, ut patet in fine, ubi ait, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα. *Th. M.*

Scriptum eſt hoc Somnium a *Luciano* poſt primas in Græciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiæ ſpecimen edidit, ſe ſuasque fortunas oſtentare ſuis voluit; ne ſibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunæ adoleſcentulos ad res magnas ſuo exemplo exſtimularet. *M. du S.*

P. 1. l. 1. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.] Habet a *Platone*, in quo totus eſt, & a *Xenophonte*, cujus eſt aſſiduus imitator, apud quos εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτᾶν. Sic in *Hermotimo*, ſive de Sectis: ἐπὶ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα. Sic de Merc. Cond. & paſſim alibi. Inde φοίτησις, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. *Heſych. Suid. Poll.*

Diligens Lector monendus eſt, *Lucianum* ſæpiſſime loquendi modos eosdem, easdem paræmias, & citationes uſurpare: quî enim aliter fieri potuit in tam florida & variegata ſcriptura? Quod igitur ſemel monuerimus, illud ſequentibus ſufficiat. Ea ſatis conſtans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. *J. B.*

Εἰς διδασκάλου ſolent illi Scriptores uſurpare, non εἰς διδασκάλους· & ſic *Noſſ. Epim.* v. 82. & Ep. §. 44. *M. du S.*

2. Τὴν ἡλ. ὡρόσηος.] Idem eſt prope finem hujus ſcripti ἀντίτασις, ut *Jungerm.* adnotavit ad Polluc. II, 9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaque auctoritate fultam deſtituunt Lexicographi: habet *Xenoph.* K. Π. I. p. 8. v. 29. *Clearchus* apud *Athen.* XII. p. 548. B. γυμνὴ παιδίσκη ὡρόσηος. *Dionyſ. Hal.* A. R. II. p. 125. v. 41. ὡρόσηος κύων, & παῖδες ὡρόσηοί τε ἐς τὸ πομπικὸν ἴχνος ἡλικίαν, VII. p. 457.

ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μὴ τοῖς φίλοις, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις ἐν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μαρά τε εἶναι, καὶ ταχείαν [a] τινα ἢ ὀπτικὴν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα ἀπὸ τῆς τέχνης· καὶ μηκέτι οἰκό-

mus, tum pater conſilium inire cum amicis, quid me doceret: plerisque igitur eruditio viſa fuit & labore multo, & longo tempore, & ſumtu non exiguo, & fortuna indigere ſplendida; reculas autem noſtras tum tenues eſſe, tum promtum quoddam ſubſidium poſtulare: ſin aliquam vilium iſtarum artium, quae manu conſtant, edidiciſſem, primum me quidem ipſum ſtatim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi

a Τινα] Deeſt in F. in cujus margine notatur ex P.

4. Διδάξαιτό με.] Διδάσκομαί τινα, * εἰς διδάσκαλον πέμπω μανθάνοντα. V.

* Εἰς διδάσκαλον] Leg. διδασκάλου. M. du S.

Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: ſed & alterum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praeſertim recentiores, uſurparunt, *Julian.* Miſop. p. 351. A. *Dioçen.* L. VI. 69. *Baſil.* Hom. πρὸς τοὺς Νέους· (quamquam *H. Stephano* Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemiſſa per ignorationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλε in acculativum depravatus fuiſſe videatur apud Baſilium) **Thom. M.** in Φοιτᾶν· quamobrem vulgatae lectioni ſua conſtat auctoritas: vid. *Bergler.* ad Alciphr. p. 20. 21. *Hoeſchel.* ad Chryſoſt. περὶ Ἱερ. p. 500. nec tamen *H. Valeſium* culpo, qui, cum apud *Enagr.* H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα, reſtituit e MS. εἰς χαμαιδιδασκάλε. T. H.

v. 47. quos *impuberes* in pompis ſolennibus Latini dicunt. *Aelian.* V. H. III, 32. παῖς οὐ ἔτω πρόσηθεν. *Liban.* T. II. p. 156. D. 263. C. de Juliano: ἤδη δὲ πρόσηθεν ἦν· *Gloſſae*: Πρόσηθεν, *proximus pubertati*: formula loquendi ex Romano Jure ſumta, quales ibi multae: L. 111. *D. de Reg. Jur.* & §. 18. *Inſtit. de Obl. quae ex del.* retinuit ergo Latinas voces *Theophilus*: hinc integrandae, quod & Eruditiſſ. *Schultingium* feciſſe video, Gloſſae verb. Jur. Πρόξιμον πυθέσθαι, ὁ ἐγγὺς ἐφηβότητος· ſic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν τῦ ἐφήβου ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: *vicinum pubertati*, *Servius* etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Juriſconſulto videntur deſcripta. Πρὸς τὴν ἥβαν προάγειν apud *Hippocratem* eſt Aph. S. III. Sequentibus iſta *Libanii* ſimillima ſunt T. I. p. 804. A. ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τὰ ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδούμενα, συνεβουλεύμην τοῖς ἐπιθυμίαις, ὧν τινα αὐτῷ τύχοιμι ὄντων. T. H.

6. Τύχης δεῖσθαι λ.] *Jac. Micyllus*, vir Doctiſſimus, Interpres hujus λαλιᾶς, autoris mentem ſaepiſſime fruſtratur: *& egere quodam fortunae ſplendore.* Sic de Merc. Cond. J. B.

Τύχης δ. λ.] *Ariſtot. Pol.* IV. c. 11. πρὸς παιδείαν, ἃ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχηρᾶς· neque inelegante *Artemid* IV, 69. ἐφήδου παιδιᾶς ὁ πλοῦτος. Λαμπρὰν τύχην non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. *opes ſplendidas & lautas.* Idem I, 8. p. 30. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἐστιν ἄπορα, καὶ βίος κωμῳδῆ τινός. ubi *Bergleruſ* Lucianeum illud, quod ſequitur, adnotare non neglexit. T. H.

7. Τὰ δὲ ἡμ.] *Facultates autem noſtras.* J. Br.

8. Ταχείαν τινα τὴν ἐπ.] Secundam voculam omiſit *Ed. Fl.* ſola? ceterae cum *Codd. Mſſ.* tenent, quibus haud invitus accedo. Solennis Atticorum in τὶς pleonaſmi *H. Stephanus* exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. *Noſt.* in Nigr. §. 33. T. H.

9. Τέχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica: ἁπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult *Heſych. Suid.* vox eſt Peloponneſiaca: in Peloponneſo βαύσων κάμινον ἢ ἐσίαν δηλοῖ *Interpr* Ariſtoph. Poll. J. B.

Βαναύσων] Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· ἐντεῦθεν δὲ παρὰ τὸ τὰς βαύνους αὔειν, τουτέστι τὰς καμίνους κάειν· καλεῖσθαι δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. A. V.

Ex Etymologo ſumta in V. Βάναυσος. T. H.

11. Μηκέτι οἰκόσι] In *MSS.* & *aliis Editionibus* quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior ſemper eliditur, quod ſemel monitum volui. J. B.

12. Οὐκ εἰς μακρ.] Brevi, non multum poſt tempus. J. Br.

13. Τὸ γιγν.] Τὸ γιγνόμενον μισθίον. J. Br.

Τὸ γιγνόμενον] Artis proventum. *Budaeus* vertit *juſtam mercedem.* J. B.

i. e. μισθὸν. A. V. Vid. *Miſt.* c. 23. & Τοξ. c. 18. M. du S.

Τὸ γιγνόμενον] *Quod mercedis ex opera locata naſcitur*: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione *J. Fr. Gronovius* illuſtrat de P. V. p. 252. *Budaeus* C. L. G. p. 84. interpretatur, *juſtam mercedem*: illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res eſt manifeſta e *Luciani* Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in inſula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ὁπ τύτε ἀποφέρων ἔτρεφε τὸν Δεινίαν. T. H.

18. Καὶ πρόχ. ἴχ. τ. χορ.] *Quae paratam opem ferret: quae promtas praberet ſuppetias.* Ea repetit paſſim. J. B.

22. Ἑρμογ. &c. καὶ λιθ.] Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεῖος, qui ſtatuas ſive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia· λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praeſtat. *Th. Magiſter* in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖος, ὁ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magiſter*, poſſet quis impro-

mi coenaturum (paternae menſae gravem) id aetatis : dein non diu fore, quin patrem ſim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Ergo ſecundae deliberationis initium eſt propoſitum, quae optima ſit artium, & ad edifcendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito ſumtu parabilis, & quaeſtu commodo : alio aliam commendante, ut cujusque ſenſus aut experientia ferebat, pater ad avunculum converſus (aderat enim maternus avunculus, qui optimus eſſe ſtatuarius videretur, & poliendis lapidibus in

σίλῳ εἶναι, τηλικοῦτῳ ὄντι· οὐκ ἐς μακρὰν δὲ ἤ τ' πατέρα εὐφρανῶν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον.

Δευτέρας οὖν σκέψεως δοχὴ πρώτη θη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, ἥ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, ἥ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, ἥ πρόχειρον ἔχουσα τ χορηγίαν, ἥ διαρκῆ τ πόρον. Ἄλλο τοίνυν ἄλλῳ ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τ θεῖον ἀπιδών, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, [b] ἥ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα

[b] Καὶ] Abeſt ab *F.* habuit *P.* ceteraeque *Edd.*

probare ἑρμογλύφου & ἑρμογλυφεῖς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόου. Quid enim? an non continuo poſt priora *Luciani* ab *Thoma* noſtro producta verba ſequitur λιθοξόου; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόου in hoc brevi dialogo habet *Noſter:* iterum §. 7. ὅ, τι γὰρ πάσχοις σὺ λιθοξόου ὤν, & §. 9. ἀγαθὰ παρεῖχε λιθοξόους γενόμενος. *J. J.*

23. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Non dubito, quin legendum ſit εὐδοκίμου. Sic enim loqui amant Graeci; voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud deſignant, quam *cumprimis*, *maxime*, ponunt inter duos ſimiles caſus, quorum alter eſt nominis ſubſtantivi, alter adjectivi. AElian. V. H. I, 31. Νόμου ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενον *Lex quae maxime ſervatur.* Idem XIV, 40. Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ἀμότατος εἶναι. *Alexander Pheraeorum tyrannus quammaxime truculentus fuit.* Lucian. noſter in *Gallo:* Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιος. Plutarch. in *Coriolano* p. 223. Ἄππιος δὲ ἦν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in *eodem* p. 232. Ἦν δ' ἐν τοῖς μάλιστα δυσὶ αἰτίαις. Et in *Iſide & Oſir.* p. 364. Ἔτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν. *Dionyſ. Halic.* lib. I. p. 49. τὸ τ Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I. p. 15. Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τε & ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit eodem ſenſu, ὅμοια τοῖς μάλιστα, ut alibi oſtendimus. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 18.

Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Contra Codices ſcriptos & Edd. omnes veriſſimam emendationem probo *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librariorum inſcitia, qui poſt ἐν τοῖς illud εὐδοκίμου alio caſu poſitum pati non potuerunt, praeſertim quod crederent cum hoc ipſo vocabulo conjungi debere μάλιστα. Graeci ſolent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδοκίμου, ἀρίστου, ἀρχαίου· ubi perſpicuum eſt intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις ὄσιν εὐδοκιμοῦσι, ut bene docuit *H. Stephanus* App. de D. A. p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα & ἐκ πολέμου ἐναντίου τῷ δήμῳ. ubi nulla eſt cauſa, cur *H. Stephanus* miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei ſenſus eſt, *vir inter vehementiſſimos*, & *a longo jam tempore infeſtus plebi* : quemadmodum in *Plutarchi* Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id eſt, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, *praecipuus inter eos, qui vehementiſſime plebem oderant.* Egregius *Platonis* locus ſub initium Sympoſii, quique optime, quomodo locutio ſuppleri debeat, oſtendit: Ariſtodemus Σωκράτης ἔφασκεν οὖν ἐν τοῖς μάλιστα τ τότε in Crit. p. 38. E. ἥ οὐκ ἴσασθ' Ἀθηναίων τι, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεχόμενοι· mox: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογικὸς τυγχάνω· ſimilia, ſi quis deſideret, reperiuntur apud *Dionyſ. Hal.* A. R. I. p. 53. v. 3. *Muſon.* apud *Stob.* p. 166. v. 16. *Aelian.* V. H. II, 38. XIV, 44. *Dion. Caſſium*, imitatorem veterum diligentiſſimum, XLIV. p. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, ſed & verbis apponitur : *Dionyſ. Hal.* de Comp. Verb. p. 51. v. 36. ὃν (Demoſthenem) ἐν τοῖς μάλιστα αἴρεσθαι τῶν πολιτικῶν ἐπιμελεῖσθαι. *Plutarch. Pyrrh.* p. 391. B. ἥ διετέλει τοὺ ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα & χρώμενος. *Noſter* in Pſeudol. §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τύπτομαι διετελεσεν. Haec qui perenderit, facile mihi largietur, corruptum *Eunapii* locum in *Chryſ.* p. 194. ſic eſſe corrigendum, δυσκόλους δὲ ὄντας περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλοσοφικαῖς ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνουσι ἐκπραγυνούσας· a quorum mente *Hadr. Junius* prorſus aberravit. Nec diſpar eſt ratio in ſimilibus aliis, quae iſtorum adverbiorum indolem imitantur : *Plato* Crit. p. 32. C. ὁ (ἀγγελίας) ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνεγκαιμι· *quem nuncium equidem, ut mihi videor, inprimis*, vel, *ut qui maxime feram aegerrime*; credat aliquis explendum eſſe, ἐν τοῖς βαρύτατα φέρουσι· ſed idem, ſi contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκοῦσι· *Thucydid.* VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα δὴ ἔργον in quo H. Stephanus itidem obhaeſit. Ionibus autem forma non multum diverſa placuit, εὐδοκίμος ὁμοῖα τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. *Herodot.* VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα· parique modo c. 141. quibus in locis equidem, quae ratio *L. Bos* impulerit Obſ. Miſc. p. 57. ut contra fidem *Edd.* legeret

ται [a] εὐδόκιμος,) ὦ Δῆμις, εἶπεν, ἄλλῳ τέχνῃ ἐπικρατεῖν, σῷ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμέ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστήν, καὶ ἐρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶδα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην [b] ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βοᾶς, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς τῷ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς οὐ βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

primis laudatiſſimus) fas non eſt, inquit; aliam artem primas tenere, Te praeſente: quin Tu illum ducito, me demonſtrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac ſtatuarium: poteſt enim, idque ingenio praeditus, ut noſti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab iſtis e cera ludicris: nam dimiſſus a magiſtris, deraſa cera, boves aut equos, aut, ita me Jupiter amet, homines effingebam, ſcitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magiſtris vapulabam; at tunc ad ingenii felicis laudem & iſta quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me ſpe fore, ut brevi artem diſcerem, idque ex iſta fingendi dexteritate.

3. Si-

a Εὐδόκιμος] Edd. priores εὐδοκίμοις. b ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. 1.

ret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim iſta ſcriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipſi *Herodoto* III. c. 8. σώζεσθαι δὲ Ἀράβιοι πίσυρας ἀνθρώπων ὁμοίας τοῖσι μάλιστα. c. 57. Θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέεται ὁμοίας τοῖσι πλουσιωτάτοισι. ubi intelligendum eſt, πλούσιος ὅμ. &c. Ad hoc exemplum *Thucydides* quam proxime, veteris Ατθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὅστις κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὁμοίας τοῖς Ελλήνων πλουσιωτάτοις. *H. Stephanus* hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὁμοίας ponatur, an ὁμοίως, nihil intereſt; *Herodot.* III, 68. Ὀτάνης ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένεϊ δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam ſtructuram aptiſſime quadrat: neque aliter *Pauſanias*, qui ſtudioſe obſoletam quandam orationis compoſitionem ſectatur, II. p. 199. Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δοκιμοῦσι X. p. 825. de Herophila Sibylla: ταύτῃ ταῖς μάλιστα ὁμοίως ἔσαν ἀρχαίαν εὑρίσκον· atque ita ſcribendum judico, deleto αὖ VII. p. 591. ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον pro ἐν τοῖς μ. & X. p. 836. forte ὁμοίας pro ὁμοίᾳ, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον ſimiliter apud *Thucydidem* extat VII, 29. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα καὶ βαρβαρικῷ &c. φοινικότατόν ἐστι· at Scholiaſtes cum vetuſtis Codd. ὁμοίας, quam lectionem praeferendam eſſe nullus dubito: vid. *Dion. Caſſ.* XLIX. p. 404. D. Porro, ut operam hanc abſolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum πόλεμος ἐν ὀλίγοισι μάχαις apud *Herodot.* IV. c. 52. πομπὴν ὁμοίαν ἐν ὀλίγαις γενομένην, *Heliodor.* II. p. 127. πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. p. 123. & τὰ πολεμικὰ συνιτὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem ſecutus eſt jure merito *Hudſonus* in *Dionyſ Hal.* A. R. IV. p. 237. v. 19. eaedem membranae *H. Stephani* acumen approbant hunc loquendi florem *Dionyſio* reſtituentis Sched. V. c. 27. *Interpretem Aeliani* de Anim. X. c. 50. haec formula fefellit, male a

praecedentibus, ad quae pertinebat, divulſa: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη ἐπὶ ζηλωτῇ δυκεῖσα ἐν ὀλίγαις· illud ἐν ὀλίγαις ſequentibus adjunctum reddidit, *paucos poſt dies*, cum debuiſſet, *invidendis opibus inter paucas beata*: ſic enim & Latini loquuntur: *Liv.* XXIII. c. 44. *pugna memorabilis inter paucas*: apud quem ſaepius occurrit. *T. H.*

26. Δίδασκε] Διδάσκει *Thom. Mag.* in Διδάσκομαι· atque ita margo Ed. A. 1. Weſſelingii. Probavit hanc lectionem *Pricaeus* ſic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. *T. H.*

28. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο.] Meo judicio melius erit mutari diſtinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus ſibi amicisque pater ſpondet, neque dubitat, quin in formando ad ſtatuariam Luciano opera minime ſit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ. *Callimach.* H. in Apoll. v. 29. Τὸν χορὸν ὃν πόλλων &c. Τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὸς ἀδελφεὸς ἦσαι. in Del. v. 226. Latinis haud minus uſitatum: *Valer. Flacc.* I, 13.

— *verſam proles tua pandet Idumen,*
(Namque poteſt) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat *N. Heinſius*, & *Adr. Behot.* Apoph. III. c. 20. *T. H.*

29. Δικαίως] *Anglic.* & *Mſſ.* δικαίας, minus Attice. *J. B.*

Δικαίως] In Codd. A. R. P. & L. δικαίας· at Vat. I. δικαίως. Vide ſupra hoc ipſo capite, & Τοξ. c. 44. Er. Δ. VII. ὁ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντος· adde & Εικ. c. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς οὐ ἐκούσης· ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adſcripſit, ἔχουσας malim: ſed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque ſunt allata. *M. du S.*

Δικαίως] Nihil eſt, quod in hac phraſi deſideres: ſimiliter enim dicitur, ac φύσεως εὖ ἔχων. *Julian.* apud *Cyrill.* p. 229. E. *Zoſim.* I. p. 12. verum conſpirantes in δικαίως plerique *Codd.* vitii ſuſpicionem movent: quid ſi a *Luciano* fuerit? φύσεως τυχὸν δικαίως· quomodo

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auſpicandae, committebar avunculo, rem haud ſane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non injucundum mihi videbatur habere, & ad aequales oſtentationem, ſi Deos ſculperem, & ſimulacra quaedam parva concinnarem mihimet ipſe, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod ſolet incipientibus, contigit: ſcalpro mihi dato avunculus juſſit leniter perſtringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui cœpit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, confracta eſt tabula: ille indignatus, ſcutica,

40. Ἅμα τε ἦν ὀπιτήδειος ἐδόκει ἥμερα τέχνης ἀρχεαῖς, καὶ γὼ παρῳδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ Δί' ὑ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι ᾠ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, ᾠ πρὸς [c] τὺς ἡλικιώτας ὀπίδειξιν, εἰ 45 φαινοίμην θεούς τε γλύφων, ᾠ ἀγαλματιά [d] τινα μικρὰ καλασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ ἐκείνοις, οἷς παρῃρέμην. Καὶ τόγε πρῶτον ἐκεῖνο ᾠ σύνηθες τοῖς δεχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι 50 πρέμα καθικέαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ καλενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατέαγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ

c Τοὺς] Deeſt in B 2. P. d Τινα] Deeſt in *F.*

51. Ἀρχὴ δέ τ. ἥ. π.] Ἡσιόδῳ τοῦτο, ᾠ Ἀριστοτέλης ἐν α Προβλημ. ᾠ Πολλιανὸν πίμπτῳ· αὐτὸς δὲ Λυκιανὸς ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.

do Archytas apud *Stob.* p. 44. v. 24. Φύσεως εὐόχω τε ᾠ μναμοσυνικᾶς ᾠ φιλοπόνου τυχών neſcio quis apud *Suidam* in Πάριον φύσεώς τε δεξιᾶς τέλυχηκὼς vel, φύσεως λαχὼν δεξιᾶς, ut *Democritus*, teſte *Dione Chryſoſt.* p. 553. B. Ὅμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης· & de hoc ipſo Dione *Syneſius*, ὁ δὲ λαχὼν φύσεως θείας· neutrum ſane tam longe ab ἔχων diſtat, quin, prima litera per vetuſtatem evaneſcente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque Φύσις δεξιά· *Malchus* apud *Suidam* in Παμπρέπιος· Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρησάμενος· & δεξιὸς τὴν φύσιν in V. Γαιθλιος. *T. H.*

31. Ὑπὸ τῶν δ.] Lege ἀπό. *J. Br.*

Ὑπὸ τῶν δ.] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

33. Ἀνέπλαττον] Ex hoc puerilis luſus oblectamento, ſi ſupra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus eſt in *Ariſtoph.* Nub. v. 875. tam ſimilis, ut *Lucianus* imitatus fuiſſe videatur: *Schol.* ad v. 879. βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀπειδίξαι σοφῶν, ᾠ γλύφων ἀγαλμάτια διανάθρον. Vid. *Gataker.* ad M. Antonin. VII. §. 23. *T. H.*

33. Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus ſenſus elici poſſit. *J. B.*

37. Ἐν βραχεῖ] Χρόνῳ addi non ſolet. *J. Br.*

40. Ἐπιτηδείῳ — ἡμ.] *Dies apta*, quae opponitur *dici parum auſpicatae*, ἀποφράδι, de qua *Lucian.* in Pſeudol. *J. C.*

41. Παρῳδεδόμην] Praefero παρεδεδόμην. *T. H.*

50. Πλακὸς] Tabulam lapideam intelligit *Soping.* ad *Heſych.* in Πλάξ. Sic Motis tabulae legis πλακοῦς λίθιναι. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illuſtrat *A. Dounaeus* ad *Chryſoſt.* p. 578. *T. H.*

51. Τὸ κοινὸν] *Quod vulgo dicitur.* *J. Br.*

51. Α. δὲ τοι ἥ.] Hemiſtichium eſt *Heſiodi*, citante *Luciano* in Hermot. Illud *Horat.* in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expreſſit: *Dimidium facti, qui bene cœpit habet.* *G. C.*

Ἀρχὴ δέ τοι] Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. *J. B.*

Ἀρχὴ δέ τοι ἥ. π.] Proverbium hoc *Lucianus* Heſiodo tribuit Ἑρμ. c. 3. cujus auctoritatem *Scholiaſtes* aliique non cunctanter ſunt ſecuti. Verum neque in *Heſiodo* hodierno legitur, neque omnino Heſiodeum eſſe acute nuper conjecit *Albertus Fabricius* Vir clariſſimus in notis ad p. 85. *vitae Procli.* Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἥμισυ παντός, quod hodieque in *Heſiodo* legitur, & a *Platone* alicubi meminimus allatum. (*Ed. Baſ.* 534.) Et ſane in alio illo *Platonis*, quem affert, loco, *de Legg.* VI. Ed. Lugd. p. 614. D. ἀρχὴ γάρ λέγεται μὲν ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἴσχυ &c., ut & in *vita Procli*, *Proverbium* quidem audit, ſed *Heſiodeum* eſſe minime dicitur. *Suidas* etiam ſine auctoris nomine habet. *Galenus* etiam *de Semine* l. I. p. m. 229, l. 10. τὸ ἥμισυ ᾠ παντος, ὡς ὁ κοινὸς λόγος deinde ad *Platonis* locum ea de re alludit. Nam quod *Scholiaſtes* Ariſtotelem videtur adducere teſtem, nihili eſt; cum in *Problem. I.* fruſtra iſta verba quaeras; *Polit.* autem V. de *Heſiodo* auctore nihil habeat. ἡ δ' ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ εἶναι παντός. Adde & Ἡθ. Νικ. I. p. m. 4. l. 6. ubi, δοκεῖ δ' ἐν πλείον ἢ τὸ ἥμισυ τῷ παντος εἶναι ἡ ἀρχή. De *Heſiodo* ne γρὺ quidem. *Jamblichus* diſertis verbis *Pythagorae* auctori tribuit N. 162. ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit *Horat. Ep.* I. 2. *v.* 40.

Dimidium facti qui cœpit habet.

Locus *Platonis*, de quo ſupra, extat *de Legg.* III. p. 590. G. Ed. Lugd. Idem *Plato* Πολ. B. Ed. Ald. p. 27. A. aliter effert; ἴσως οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μεγίστου. *M. du S.*

δὲ ἀγαναχτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, ὑ πρᾴως, ὐδὲ προτρεπτικῶς μᾶ κατήρξαλο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια ἦ τέχνης.

quae sub manu erat, capta, haud placide; neque adhortantis more me initiavit, sic ut lacrimae mihi procemium essent artis.

Ἀποδρὰς οὖν ἐνθένδε ἐπὶ ἦ οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, ὑ δακρύων τὼς ὀφθαλμὼς ὑπόπλεως· ὑ διηγοῦμαι ἦ

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibicibusque ostendo.

59. Ἀνολολύζων] ἄλλως γράφεται ἀναλύζων. C. G.

Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ π.] *Hesiodo* qui tribueret, antiquiorem *Luciano* neminem inveni: sed infra *Lucianum Hierocles* etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσίοδος μὲ ἥμισυ τοῦ παντός φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. *Diogenian.* C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός· ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπτόντων παρῆκται δὲ ἐκ τοῦ Ἡσιόδου· vel scribendum ἐκ τῶν Ησ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τοῦ Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἥμισυ παντός· ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodei dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγειν vel παρῆχθαι pro *deduci*, *derivari*. Nulla primi auctoris apud veteres mentio: *Polyb.* V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ ἔ παντὸς εἶναι φάσκουσιν· ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quicquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, *ut vetus habet proverbium*. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 122. καὶ τὸν παροιμιῶν ἐποιήσαμεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντὸς, ὡς ἐοικυῖαν τούτῳ τῷ σμικρῷ πανῷ· (nondum constitui, utrum malim, ἐποίσομεν an ἐποιησώμεθ· ἐποίσαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur: *Dionys. Halic.* de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι μάρτυρ· γε ἔ παντὸς ἥμισυ ἀρχὴ λέγεταί τι καὶ ἔστι. *Aristot.* Probl. S. X. p. 75. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντὸς ἥμισυ μέγιστον· ἥμισυ γὰρ· τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. *Ovidium* huc respexisse A. A. I, 610.

Fac tantum incipias, sponte disertus eris,

observavit *N. Heinsius*. *Marini* locum in Vit. *Procli* c. 34. descripsit *Suid.* in Ἀρχὴ, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter *Erasmum* in *Principium dimidium totius*, *Elias Vinetus* ad *Auson.* Ep. 81. & *And. Schottus* ad Prov. *Suidae* C. III. n. 64. *T. H.*

54. Σκυτάλην] De hac, voce ejusque varia acceptione copiose Grammatici. In *Cod. Flor.* & *Edit. Basil.* male σκυτάλων. *J. B.*

56. Κατήρξαλο.] Ut hic locus recte intelligatur, vocis καθάρχομαι sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad ϒ. 40. *Iphig. in Taur.* Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. κατάρχομαι, inquit *Scholiastes*, ἀλοχύτας, τῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ ὧν, ἤγουν κριθῶν ἀλοὶ μεμιγμένων, οἷονεί τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέον τοῖς βωμοῖς. Eo sensu usurpat *Noster* Tox. c. 6. Hic idem valet quod τὰ πρωτόλεια &c. *Mort.* c. 14. *M. du S.*

56. Τὰ πρ. ᾗ τ.] Poterat interponi μοὶ εἶναι τὰ πρ. vel μοι εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquiens, ὁρῶ. & *Alexis* p. 107. B. *Strab.* I. p. 35. B. Φιλεδήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπ· τὸ προοίμιον δὴ τοῦτο τὸ φιλάμυσον· quod propius ad *Nostrum* accedit, ὁ ἐν προοιμίοις ᾗ τέχνης apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. A. paria reperies & verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Aristid.* T. III. p. 305. 309. *Philostr.* de V. S. II. p. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

— *miserae cognosce proocemia rixae.*

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaephati* caput 47. de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ ᾗ προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον. Nec sane me multum capit audax *Basilii Soleuc.* figura in Vit. Thecl. p. 8. Ἰκόνιον πόλις ᾗ Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοιμίῳ κειμένη· *Constantin. Porph.* de Them. I. p. 34. τὰ δὲ ἄνω καὶ μισόγαια ᾗ μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solennem hujus vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξαλο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo *Julian.* Or. II. p. 56. D. τὰ ἐκ τούτων προοιμίων ᾗ προοιμίων ἀρξάμενος. quae utraque junxit etiam *Synes. Calv.* Enc. p. 66. D. *T. H.*

59. Συμπ. ἀναλύζων] Emendo ἀνολολύζων. *J. Br.*

59. Ἀνολολύζων] *Mss.* & *Angl.* ἀναλύζων: de qua voce dico ad lib. 10. Heliod. *J. B.*

Ἀνολολύζων.] In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Ετ. διαλ. XI. ἀλολύζων ὥσπερ βρέφ·. & Θ. Δ. XII. V. *Eurip.* Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Πεφ. c. 6. *M. du S.*

Ἀνολολύζων] Utra lectio palmam mereatur, haec an ἀναλύζων, (pro quo *Bourdelotium* vitio scripsisse ἀνολόζων, pene credo) dijudicare promtum non est. Olim de fastis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ἀλολύζειν, ἀλαλαγμὸν & ἀλαλαγὴν proprie posuerunt: *Poll.* I, 28.

in

oſtenſis, & incuſata multa quadam (avunculi) crudelitate, adjeci, haec illum ex invidia feciſſe, (metuentem) ne arte ſe ſuperarem. Indigne ferens mater quum multa fratri dixiſſet convicia, ego primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

5. Hactenus quidem, quae dixi, ridicula

σκυτάλην, ἡ τοὺς μώλωπας ἐδείκνυον. ἡ καλῆγόρων πολλήν τινα ὠμότητα, προαδεὶς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι τῇ τέχνῃ. Ἀγαναχτησαμένης δὲ τὴ μητρὸς, ἡ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, ἡ τῇ νυχθ' ὅλην συνοῶν.

Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα, ἡ μειρακιώδη τὰ

in *Euripidae* Medea v. 1173. ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in ſolium incidere ſolutis membris vidiſſet, ἀνωλόλυξε, quippe

— δέξασά πε

Ἡ Παιὼς ἐργὰς, ἤ τιν' θεῶν μολεῖν

ſed animadverſa ſaevientis mali labe, quae a furore divinitus immiſſo multum aberat, Εἶτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μόγον Κάπλου, *pro ſacro ululatu in flebiles ejulatus prorupit:* quod ideo monere viſum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane ſententiam, quod factum memini, capiendum exiſtimaret: ſimiliter Iph. in T. v. 1337. certe, niſi in rebus laetis, ὀλολύζειν apud veteres vix reperias uſurpatum: vide *Euripid.* El. v. 691. idque praeter *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. XXI. & Equit. Ariſtoph. v. 613. docuit Ex. *Spanhem.* ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta ſunt a poſterioribus haec vocabula, eorumque poteſtas tam prope ad λύζειν acceſſit, ut ſaepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. *Heſych.* in Λυγμὸς, *Suid.* in Ἀναλύζουσα, Δυγμαίνουσα, Λυγμὸς. *Schol.* Ariſtoph. ad Acharn. v. 690. Λύζει] ἴσον λέξῃ (vel μέξῃ, ut *Suid.* habet) τῷ ζ ὀλολύζει· ἴσον δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἀλύει, τυπτέται, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποιεῖ φωνὴν τραχεῖαν ἀφίεται, ἢ λυγμῷ συνέχεται. ubi probe ſeparandae ſunt adnotationes binae, prima vetuſtioris *Scholiaſtae* diverſam in *Ariſtophane* lectionem conſignantis Εἶτα λύζει & Εἶτ' ἀλύει (nam ut λύει vice τοῦ ἀλύει unquam fuerit poſitum pro ἀδημονεῖ, quamquam in *Heſychio* ſic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam &, meo quidem judicio, deteriorem ſcripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras objecit *H. Stephano* Ind. Theſ. in Λύζω, & *Foeſio* Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor praeferendum mihi videri ἀναλύζειν propter illud συνεχὴς, *crebros ſingultus ducens*, vel, ut cum *Val. Flacco* dicam III, 338. *crebris quatiens ſingultibus ora.* Vid. *Petron.* c. 91. p. 440. *Philo* περὶ Πρ. πρὸς Γ'. p. 1019. B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὅμως κατομβρῶν τῷ πνεύματι φησὶν antea mentionem fecerat δακρύων ἀθρόως φορᾶς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰώσηπος (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) μετ' ὀδυρμῶν & δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνιεὶς τὴ, vel potius (cur enim reſpuamus auctoritatem *Mſſ.*?) ἀναύτη. *Stat. Theb.* VII, 360.

Dicentis maduere genae —
— vocisque repens ſingultus aperuit
Interceptis iter:

nec minus eleganter *Pedo Albin.* ad Liv. v. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, ſic flebilis orſa eſt,
Singultus medios impediente ſonos:

cujus generis innumera congregare nihil adtinet: *Lucianus* etiam in Peregr. ἐδάκρυε μάλα γελοίως, & mox, ἀπῆγεν αὐτὸν λόζοντα μειλιχόν. *Heſych.* Ἀναλύζων, ἀναστενάζων nisi potius ſcripſit ἀναλύττων, inquit *H. Stephan.* in Theſ. Ind. hoc ſi verum, nam nonnihil addubito, in Λυγμὸς itidem pro ἀναυγμὸς reſtituendum erit ἀναλυγμὸς at non vereor affirmare, verbum illud Heſychio reddi debere in Ἀναλύζειν, ἀναθλύζειν, κλαίειν & Ἀναλύζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique ſcribe, ἀναλύζειν, λύζει neutrum pervidere potuit *Barneſius* ad Anacr. Od. 56. p. 196. *Gloſſae* quidem Cyrilli: Ἀναβλύζει, λύζει, *ſingultat:* ſed hic quomodo defendi poſſit & declarari ex formula poetarum, *ſingultare animas, ſanguinem*, facile video; in *Heſychio*, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν oſtendit *Galenus* in Gl. Hipp. ἐλκοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νόσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ ἀναφέρειν ἔστιν πυϊώδη τὰ πτύσματα, ἐλαιώντα τε καὶ εἰς τὰς ῥίνας ἀνιέντα τὸ πτῦσμα haec commode faciunt ad ſingultus Luciani verberati, quod clarius patebit, ſi reſcribas πεπεσμένα vel πεπτυσμένα· tantillum vitium cum Foeſius in Ἀναφέρειν non animadvertiſſet, prava verſione incruſtavit: idem apud *Heſychium* eruditos fefellit in Κρυπτά. Egregie *Propertius* illud ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα expreſſit: *Surget & invitis ſpiritus in lacrimis* I. El. XVI, 32. Δυγδὼ κλαίειν eſt apud *Sophocl.* Oed. Col. v. 1618. *T. H.*

59. Δακρύων τὰς ὀφθαλμὰς ὑπεπλεῖς] Τὰς ὀφθαλμὰς aberant ab uno *Mſſ.* *J. B.*

62. Πολλήν τινα ὠμ.] Vix eſt, ut non putemus excidiſſe: καὶ πικρ. πολλὴν τινα τῷ θεῷ τὴν ὠμ. hoc, niſi fallor, poſtulant ἔδρασε & αὐτὸν. Mox illud ἐπεὶ δὲ νὺξ ἐπῆλθεν ἔτι ἐνδακρυς mihi non probatur: ἔτι potius vigilanti convenit: *Long.* II. p. 39. ἀγρυπνίᾳ ἔχεται καὶ ὕπνοις τῶν γεγενημένων, καὶ κατάμεμψίν τε (adſentior *Rhodomanno* & *Jungermanno* ſic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παρειλεγμένων. melius quadraret ὑπνιάζειν vel ὑπερπολᾶν, quemadmodum in *Liban.* Decl. XXXVII. p. 807. B. περὶ μὲν πρώτου ὕπνου κατέδαρθον· ἔπειτα ὑπερπολήσας τὴν δορίαν, ἀνηγέρθην· ſed haec a vulgata lectione nimis recedunt. *T. H.*

64. Ἀγαναπησαμένης] Reſtitue ἀναχτησαμένης. *J. Br.*

64. Ἀγαν. δὲ τ' μ.] *Thomas Mag.* in Ἡγαακτησάμην. Neminem fore credo, cui *Brodaei* conjectura blandiatur. *T. H.*

71. Φιλι-

τὰ εἰρημένα· [a] τὰ μὲν ταῦτα δὴ οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιλητικῶν ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, σαφὴς ἔτος, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τάδε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ [b] γοῦν με διεσπάσατο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ σχεδὸν μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἱλκόμην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργαλικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ καὶ ἀγροικοτέρα τὴν ὄψιν· ἡ δὲ ἑτέρα ἁπαλὴ καὶ εὐπρεπὴς ἰδεῖν, καὶ τὸ σῶμα λευκὴ, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερωτέρα· ἐσθὴς δὲ ἑκατέρᾳ [c] ἐνδεδυμένη ἦν, ἡ μὲν ἐργαστικὴ, ἡ δὲ ἑτέρα ἐπιτερπὴς καὶ ἐπιθυμητή.

sunt & puerilia : quae vero deinceps conſequuntur, non jam contemtu digna, o viri, accipietis, ſed talia, quae valde diligentes auditores requirant : ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi ſecundum quietem venit inſomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abeſſet a veritate : quare poſt tantum tempus ſpecies rerum viſarum in oculis uſque inhaeret, & ſonus auditorum auribus inſonat; tam erant omnia manifeſta.

6. Duae mulieres prehenſis manibus me utraque ad ſe trahebant vehementer ſane & valide, ſic ut parum abeſſet, quin me diſcerperent illo mutuo contendendi ſtudio : namque modo haec ſuperior pene me totum habebat, modo rurſus ab altera tenebar : interea vociferabantur invicem ambae; haec, eam me ſuum poſſidere velle : illa, fruſtra res alienas iſtam ſibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, ſqualida coma, manibus cal-

a Τὰ μ. τ. δὴ] Τὰ δὴ μ. τ. F. b Θεῖος &c.] *Homer.* Il. B. 56. c Γοῦν] Γ' οὖν F. quae pari modo ſaepius.

72. Ἐνύπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

71. Φιλητικῶν] Φιλήκοος non debet verti *auſcultandi cupidus*, ſed *literatus* vel *ſtudioſus literarum*, qui ſic dicitur, quod ſit adſuetus audire docentem, & libenter eruditis ſermonibus aurem praebeat. Hinc φιλητικοὶ λόγοι, *diſcendi ſtudium*. *J.C.*

72. Θεῖός μοι] Agamemnonis verba, lib. 2. *Iliad.* *J.B.*

Θεῖός μοι &c.] Tritus uſu veterum verſiculus : ab eo orationem Ἀσκληπιάδης exorſus eſt *Ariſtid.* T. I. p. 73. σύφημος dicebant Θεῖον ὄνειρον. *Ariſtoph. Ran.* v. 1379. Ὡς ἂν Θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. *T.H.*

73. Ἐναργὴς] Indicium hoc eſt ſomnii divinitus miſſi : nam cetera ſomnia minus vivida eſſe credebantur. *J.C.*

77. Ἔναυλος] Hac dictione paſſim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος ἔναυλος· ὁ ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem ſic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. *J.B.*

Ἔναυλος] In Galei Coll. adſcriptum : *inſonans* : quomodo *Boeth.* C. Ph. II. Pr. 3. *Itaque quum haec auribus inſonare deſierint.* Quam *Bourdelotius*, eandem notavit vocis interpretationem *Voſſius :* ſumta ſunt ex *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1236. v. 52. quem Phavorinus deſcripſit. *T.H.*

78. Δύο γυναῖκες] Hoc Luciani ſomnium, ſeu viſio convenit cum Prodici Cei Sophiſtae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in ſolitudine Herculi adhuc puero apparuiſſe, ut utram vellet ſibi comitem vitae adſumeret. Hujus Prodici σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους *Xenophon* lib. Ἀπομν. II. citat. Meminit ejusdem Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec diſſimilis eſt Chriſti Doctrina de arcta & lata porta Matth. VII. & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus eſt *Lactant.* lib. VI. c. 3. 4. Heſiodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV. nos in libro noſtrarum Mythologiarum ſecundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV. Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem tranſtulit. *G.C.*

Δύο γυναῖκες] Totius narrationis ſive τῆς ἐνυπνίου exordium ſumptum è *Prodici* Philoſophi Hercule. *Suid.* in Prod. aliique multi. Verum figmentum illud non *Prodico* ſed *Xenophonti* quidam adſcripſerunt, ut *Cic.* epiſt. 12. lib. 5. ad Fam. *Scholiaſt.* Homeri ad 14. Odyſſ. *Lucianus* hac προσλαλιᾷ §. 17. Male hoc illi. *Prodicus* enim hujus autor primus, ut patet apud ipſum *Xenophontem.* poſt primum autorem alii illud ipſum tetigere, ut *Max. Tyr.* ſerm. 4. *Themiſt. Euphrad.* Orat. 3. *D. Baſil.* Orat. ad Nepot. *J.B.*

Δύο γ.] Imitatio Herculis *Prodici.* de quo vide *Xenoph.* ἀπ. β'. p. 429. Ed. St. *Cic.* Off. I, 32. *Ovid.* III. Amor. 1. *Sil. Ital.* XV. *Baſil. De leg. Gr. lib.* (Grot. Ed. 91.) *M. du S.*

Δύο γυναῖκες] Quin ex Hercule Prodici delitigantium inter ſe Ἐρμογλυφικῆς & Παιδιᾶς hanc imaginem *Lucianus* conceperit, dubitat nemo, paſſimque Eruditi Viri notarunt, *Dauſqu.* & *Drakenborg.* ad Sil. Ital.

callo plenis, ſuccincta veſtem, calce referta, qualis erat avunculus, quum poliret lapides: altera vero facie valde formoſa, habitu decora, atque eleganti veſtitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adeſſe. Prior autem inculta illa & virilis ſic eſt locuta:

7. Ego, care puer, ars ſum Statuaria, quam heri coepiſti diſcere, & domeſtica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipſo nomine patrem appellabat,) lapidum erat ſculptor, & avunculi utrique magnam ſunt adepti laudem ex nobis: ſiquidem optes nugis & quisquiliis, quas illa praebet, abſtinere (monſtrabat alteram) & me ſectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robuſtos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregri-

ἢ κύμην, τὸ χεῖρε τύλαν ἀνάπλεως, διεζωσμένη ἢ ἐσθῆτα, τιτάνῳ καλαγέμυσα, ποδοῖν ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τὺς λίθυς. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, ἢ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, ἢ κόσμιος τ ἀναβολήν. τέλος δ' ἦν ἐφιάσί μοι διαζειν, ὁποτέρα βυλοίμην σωεῖναι αὐτῷ. πρωτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη ἢ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

Ἐγὼ, Φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι ἢ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππός συ, εἰπῶσα τὄνομα ἧ μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, ἢ τὼ θείω ἀμφοτέρω ἢ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲ ἢ φλυάφων τ πρὸ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα ἑτέραν, ἔπειτα δὲ ἢ σωοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς, ἢ τὺς ὤμυς ἕξεις καρτερὺς, φθόνυ δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, ἢ ὅπου ἄπει ἐπὶ τ ἀλλοδαπὴν,

Ital. XV, 20. *J. Barneſ.* V. Eurip. §. 12. ad *Homer.* Od. N. 288. *J. A. Fabric.* B. G. II. c. 23. & 41. Quid ſibi velit *Bourdelotius*, quum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodico, ſed Xenophonti tribuerint, nullus capio. *T. H.*

79. Βιαίως καὶ καρτερῶς] Sic jungi ſolita in *Xenophonte* & *Platone*. *J. B.*

82. Ὅλον εἶχέ μα] Sic in Epiſt. amator. *Philoſt. J. B.*

86. Τῶν ἀκοτρίων] ἀγαθῶν. *J. Br.*

88. Τὼ χεῖρε] Sic in omnibus & *Mſſ.* & *Edit.* ſic paſſim, ut infra, τὼ χεῖρε, τὼ τίχνα, & ſimilia in *Platone*. *J. B.*

88. Τύλαν ἀνάπ.] Ut ſolent, quibus a ruſtico aliove gravi opere, fabriliumque inſtrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Muſis operantur, adſcribunt; divites ac potentes in Hieronis perſona *Theocritus* hortatur Ecl. XVI, 32. ut in poëtas faciles ſint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, Ὧσί τις μακέλαν τιλυλόφῳ ἔνδοθι χείρας. *Dion. Chryſ.* p. 410. B. σὺ ταῖς χερσὶ τύλας ἔχοις. *T. H.*

92. Κόσμιον τὴν ἀναβολὴν] Ut poſt paſſim, κοσμιώτερον τὴν ἀναβολήν. *J. B.*

1. Τὼ θ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.] Tollo diſtinctionem omnium Edd. καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμείτον. quod fieri jubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμείτον ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui ſtatuarius quidem, ſed artis laude inferior. Illud καὶ μάλα, quaſi novam periodum ordiri deberet, turbavit librarios. *Thucyd.* VIII, 1. ἢ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς ἐ ἐποίουν ταῦτα. *T. H.*

5. Θρέψῃ γεννικῶς] Male verterunt: *generoſe edu-*

caberis: hoc voluit *Lucianus*: *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciſcaris: nam delicatae dapes, quibus iſti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεννικὸς & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentiſſimum, pari ſunt propemodum poteſtate: primum ſaepe videas degenerare in γενικὸς, quae tamen diſtingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit *H. Stephanus* in *Theſ. Heſych.* Γεννικῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως prave *Suidas* Γεννικῶς. *Lucian.* Pſeudom. §. 55. *Dionyſ. Halic.* Vet. Scr. Cenſ. p. 124. v. 13. γεννικὸν ἢ μεγαλοφυῆ τ πρόσωπον ἔθη ἐ πάθη lege, γεννικὸν fruſtra eſt *Sylburg. fortaſſe γεννικῶς malet aliquis pro γεννικῶν* reponendum enim & p. 175. v. 4. γεννικώτερον idem remedium apud *Suidam* placet in Προκοπτος, ubi *Porto* ſuſpicanti γενναῖον *Kuſterus* adſtipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* ſi quis μανικὸν potius habuerit, haud equidem adverſabor: quemadmodum in *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 98. ὀφθαλμὸς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud *Platonem* ſcribendum eſt in *Theaet.* p. 107. E. Γεννικὸν λέγεις τ ἄνδρα· *Phrynichum* Ecl. p. 42. γεννικώτατον μάρτυρα, ubi *Nunneſius*, *nobiliſſimum teſtem*, quaſi unquam ea virtus eſſet in γενικὸς. Porro Atticorum eſt θρέψῃ pro τραφήσῃ. *Plato* de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: πόθεν ὁ ἀμφὶς θρέψεται; *T. H.*

Ibid. Τὺς ὤμυς ἕξεις καρτερούς] Ut in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. *J. B.*

7. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδ.] De Sophiſtarum peregrinationibus vide *Creſoll.* A. G. X, 87. ſq. qui ibi laudatur, *A. Gellius* de Philoſophis erraticis loquitur. *M. du S.*

τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καλαλιπόν· [a] οὐδὲ ὀλίγοι λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες.

nas regiones, patria familiaribusque relictis? nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

Μὴ [b] μυσαχθῇς δὲ τῷ σώματι τὸ εὐτελὲς, μηδὲ τὸ εὐδηπτον τὸ σιναρὸν· ἀπὸ γὰρ τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος

8. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem

a Οὐδὲ] Οὐδὲ P. οἱ δὲ margo. *A.* 1 *W.* b Μυσαχθῇς] Μυσαχθεὶς F.

Ἄπτει] Attico more pro ἅπτεται quod ne quis usurpet, cui castigatioris styli sit cura, sedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in Ἄπτεσθαι & Ἰών. *Plato* Apol. p. 23. C. ἕκαστος αὐτῶν, οὐδὲ ἅπτομαι. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph. Plut.* v. 70. Vide *H. Stephani*, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. *T. H.*

8. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ ὐ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῆς παιδείας tuentur) οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, haec durior. πάντες abest a Mss. *J. B.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες] Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata haec locum & salem Luciani & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mss. est, duriorem; nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ ὐ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum majorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπαινεῖσθαι ἐπί τινι passim in Luciano obvium. *J. G.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις &c.] Recte animadvertit *J. Gronovius*, non posse haec aliter Latine exprimi, quam: *neque propter verba laudabunt te omnes.* Sine dubio opponuntur λόγοι ἔργοις, *verba operibus.* Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiammum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omissis tribus vocalis, quasi eas jam descripsisset, transiliit ad eam, quae proxime sequebatur vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. *non propter verba*, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, *sed propter opera laudabunt te omnes.* Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ ὐ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ΕΞΕΡΓΑΣΑΙΟ, τῷ μὲ τίχνῃ ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες. sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De ejusmodi omissionibus egimus in *Arte Critica* P. III. Sect. I. c. 5. *J. C.*

Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπ' ἔργοις] ἐπ.] Sic edi ex conjectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praevit emendationi nostrae scriptura Codicis *Bourdelotii*, cujus notam praemisi: in P. tamen est οὐδὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in paucissimis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quicquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις δοκιμῶν. & Philops. c. 6. ἐπὶ τοῖς πλείστων λόγοις θαυμάζωσι, *M. du S.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adpicta, postmodum ipsum *Luciani* contextum invaserint. Summo opere contendunt Eruditiss. Viri, ut inseratur, tanquam necessarium ad mentem *Luciani*, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις vulgatam lectionem, quam princeps Ed. Fl. fidelissima sane, nec minus junt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito juvari debet: *me si praeteribis*, inquit, *non peregrinabere procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae λῦροι sunt καὶ φλύαφοι) cuncti te laudabunt.* In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simul atque adsutum fuerit ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις extat in *Lexiph.* c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram Ed. A. W. patrocinatur huic lectioni *J. Gronovius*: ego nihil aliud dicam, nisi me non adsentiri. *T. H.*

10. Μὴ μυσαχθῇς] In Flor. Cod. μυσαχθεὶς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. *J. B.*

Ibid. Τῷ σώματος τὸ εὐτ.] Imo vero χρήματος, *vestis ornatus:* nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo: *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium.* *J. C.*

Τῷ

Jovem exhibuit, & Polycletus Junonem effinxit, & Myron in laude, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea cum Diis adorantur. Jam si tu unus eorum fias, qui potest fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habeare?

ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπῃνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκυνεῖται γοῦν ὅτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς οὐκ ἐλευθέρους αὐτοὺς καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλω-

Τῷ σώμ. τὸ εὐτ.] Subscribo *J. Clerico*: quemadmodum jungitur hic τὸ ἰσθῆτος τὸ πυκνὸν, eodem modo paulo ante χρῆμα & ἀναβολὴ· tum c. 13. quod emendationi probandae solum sufficit, χιτώνιον πυκνὸν καὶ χρῆμα δουλοπρεπὲς quod quid aliud est quam τῷ χρήματι τὸ εὐτελές; contra χρῆμα εὐπρεπὲς viri literis expoliti, eodem §. vid. *Tim.* §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus, qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis & indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. *Diogen. L.* V, 86. ὅτι τὸ ἰσθῆτι τε μαλακῇ ἐχρῆτο, καὶ ὑπήργκει ἦν τὸ σῶμα. *Interpr. tumentique fuit corpore:* ut apud *AElian.* V. H. XIII, 1. p. 787. τὸ ὑπήργκει τῷ σώματι commemoratur: at tu lege potius, τὸ χρῆμα, *specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita:* quocirca non Πολιτικὸν, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud *Diogenem*, opinionem nostram firmat: πρὸς τε ἦν τὸ βάδισμα ἐς σεμνόν. junguntur saepe χρῆμα & βάδισμα. *Xenoph.* Socr. Ap. p. 411. v. 21. *Aristoph.* Vesp. v. 1165. *Diogen. L.* VII, 22. *T. H.*

Ibid. Τὸ εὐτελὲς] *Vilitatem.* Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera hujus concionatricis habes in Piscat. *J. B.*

12. Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία] Olympicum, ut patet postea, & apud Jul. Imper. in epist. *J. B.*

13. Ἔδειξε τὸν Δία] Vidi, qui daret: *fecit Jovem:* adlato pari verborum λαμβανόντων & ἀναφαίνειν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: *tantam simulacro dignitatem addidit, ut Jovem ipsum mortalibus ostendisse videretur.* Δεικνῦναι pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. *Noster* in *Imag.* §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δεικνύτω κατὰ τὸν Παγκράτη. *Piscat.* §. 38. ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τῶν γραφῶν τὰ πάντα προσωπούτας· vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 36. p. 387. *Non vidit Phidias Jovem* &c. *dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit:* ἔδειξε. Simillimum illud *Plotini* Enn. V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. ἔπειθε (l. ἔπλασεν) ὁ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur τῇ) οἷος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὁμμάτων ἤθελε φανῆναι. vide *Damasc.* apud *Suid.* in Ἰάκχῳ ἰατρός. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Jovem velut praesentem intuens motus animo est:* in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quanto jejunius, idque minime mirandum est, *Valer. Max.* III, 7. Ext. §. 4. *vultum Jovis propemodum ex ipso coelo petitum eboris lineamentis amplexus.* Sed cogitate *Quinctilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. *cujus pulchritudo adjecisse aliquid etiam receptae religioni videtur, adeo majestas operis Deum aequavit.* Cujus laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidiacus signo se Jupiter ornat eburno*, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra Noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου ἢ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μεταρρισθέν. Porro notum est, quos *Homeri* versus, ut dignam Jove majestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὸν τοῦ Διὸς εἰκόνας ἢ μόνον ἰδὼν, ἢ μόνον δείξας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in *Philostrato* contulisse V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad Od. A. 612. Phidiam καταπλῆξαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τοῦ ἰδεῖν τύχης. De Polycleto *Maxim. Tyr.* XXVI. p. 266. Juno, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λιπαρόλευκον &c. credas ipsi fuisse in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionys. Halic.* περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in Catal. *T. H.*

Ibid. Τὸν Δία] *Jovem Olympium.* *J. Br.*

Τὸν Δία] Jovis Olympici statuam, quae inter VII. orbis miracula habita est. de qua videndus *Pausan.* El. I. p. 156. *Noster* Συγγ. c. 27. Ὑπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. B. τὸν μὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία, καὶ τὴν Ἀθήνην Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος καλλασκεύασεν Φειδίαν, πάντα σου σαφῆς. *M. du S.*

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν] De qua nos in Epigrammata Graeca. *J. Br.*

Πολύκλειτος τὴν Ἥραν] Argivam. patet apud *Plin.* de horum duorum operibus, Autor libri de mundo, *Cic.* Tuscul. 1. *Plin.* c. 8. lib. 34. *Val. Max.* c. 15. lib. 8. *J. B.*

Πολ. τὴν Ἥραν] *Bourdel.* Argivam Junonem. *Basilius* de Leg. Gr. libr. Grot. Ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. *M. du S.*

15. Ἐθαυμάσθη] Mss. θαυμασθῇ. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τῶν θεῶν] Pictores inter Deos referuntur apud *Ciceron.* Tusc. I. *J. de la F.*

Vid. Ἐρ. c. 16. de phrasi ipsa vid. *Jamblich.* n. 30. & *Porphyr.* n. 20. *M. du S.*

ζηλωτὸν δὲ ϗ † πατέρα ἀποδείξεις, εὐβλεπῆ δὲ ἀποφανεῖς ϗ † πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα ἀφηπταίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα [a] πάντοθεν εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ σωείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη με † μνήμῃ διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ὃν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοὶ, ϗ γνωρίμη, εἰ ϗ μηδέπω εἰς τέλος με πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν τὰ

imo patrem efficies, ut beatus praedicetur re filio, patriamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit statuaria, perquam sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima jam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desiit, infit altera hunc fere in modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, jam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me pertentaveris. Quanta quidem tu bona

a Πάντοθεν] Pr. Edd. pleraeque πάμπολλα.

24. Μνήμῃ διέφυγεν] * Ὁ τὰ χήματα † φανέντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποτυπωμένα φέρων, ϗ τὴν φωνὴν ἀναλεγόμενος, ἆρα τὴν ἔννοιαν † εἰρημένων ἔστω ταχέως ἐξεμέλαναις; ναὶ τοῦτο. V.

* Ὁ τὰ] Ita V. prave fuerat editum ὅτι. M. du S.

† Ὁ λαγὼς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis & multo deteriotis notae ab Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendisse mihi videor, adhita, mixtis inter Graeca, velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetustis Scholiis insc-

20. Πλείονα ἀφηπταίουσα] Hunc locum imitatus est Julian. Imp. ὃ προσπταίσας, ὃ διαλογῶν, ὑπ' ἰφικράτους ἐφ' ᾧ τὴν ἀναμνησιν ἀθροῖσαι σὺν χρόνῳ. J. B.

Ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν] Hic quoque adscripsit Pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur *Bourdelotio:* mutetur modo distinctio sic, ϗ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, *in quacunque sermonis parte barbarizans.* Nihil est *pleraque dicere.* J. G.

21. Πάμπολλα] Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur. J. B.

Πάντοθεν] Sic praeter Ms. *Bourdelotii* & A. P. L. & Ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. M. du S.

Πάντοθεν] Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, *plurima barbare locuta*, exemplisque pluribus adfirmari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus judicium Eruditorum hominum consentit: πάντοθεν in *Nigr.* §. 19. 31. &c. T. H.

27. Εἰς τέλος] Recte ibi Latinus interpres εἰς τέλος, *ad plenum.* Virg. lib. 2. Georg.

Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae
Ad plenum calcentur. J. B.

Εἰς τέλος] *Ad plenum. Virgil.* II. Georg. 244. sic ἀφ' τέλους. *Euripid.* Ἡρ. μ. Οἱ τ' εὐτυχοῦντες ἀφ' τέλους σοι εὐτυχεῖς. M. du S.

29. Αὐτὴ] Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legetim αὕτη. id namque διαλεκτικώτερον. *Etenim quanta sis consecuturus bona, statuarius factus, illa* (Ἑρμογλυφικὴ) *ante me exposuit.* Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν τῆσδε αὕτη ἀναμοτός ἐστ vulgo αὐτὴ legitur, quod quum *ipsa* notet, non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. §. 13. Τάμωμις οὐκέτη ἐστὶ ϗ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τῷ Κύρου αὕτη, ὡς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Reviviſc. §. 16. Τίνες δὲ αὗτοι; . . . ἀρετὴ μὲ ἡ ἀνδρώδης αὕτη, σωφροσύνη δ' ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δ' αὕτη. At male iterum in Prometh. Δὸς δ' τὴν ἑτέραν (χεῖρα) καὶ ἐπιλάβου τοῦ μάλα δ' αὐτῆ· sed scribendum αὕτης quod perspicuum est. Pro αὕτη apud AEschylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ἥδε· nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, ait Κράτος, Καὶ τήνδε [ἀλύσω] νῦν πέρασον ἀσφαλῶς. J. J.

Αὕτη] *Jensius* pro vulgato αὐτὴ. Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. M. du S.

31. Τοῦ σώματι πονῶν] Sallustiana phrasi, inquit J. Fr. Gronovius Obs. II, 7. p. 260. *opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant.* Hunc *Luciani* locum descripsit totum & interpretatus est *Herald.* An. in Salmasii Obs. ad J. A. & R. II. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad *Martial.* I. Ep. 10. formulam loquendi τακεινὸς τὸν γνάμψαν obiter illustrat. T. H.

34. Τὴν πρόοδον] Alii Codices, τὸν πρόοδον. J. Br.

Τὴν πρόοδον] Ἐντημὶς τὸν πρόοδον legit *Micyllus*, non πρόοδον. G. C.

Ἐντημὶς] Ita scriptum typorum errore pro ἐστὶν· repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata *Bourdelotii* festinatio. T. H.

Τὴν πρόοδον] Sic recte in omnibus & Mss. & impressis.

bona sis consecuturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur; sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorem revereatur, dicendo promtum colat, leporis vi-

ἀγαθὰ ποιῇ λιθοξόῳ γενόμενος, αὐτὴ προείρηκεν· εἶδεν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὤν, ὀλίγα καὶ [b] ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν [c] πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερός, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τὴν ὄχλου τοῦ πολλοῦ δῆμον εἰς, ἀεὶ τὰ πρόσχημα ὑποπτήσσων, καὶ τὴν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼς βίον ζῶν,

b Ἀγεννῆ] Ἀχεννῆ *F.* *c* Πρόοδον] Πρόσοδον *Fr. S. A.*

35. Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] Ὁ τοῖς φίλοις ὁ τοῦ δικάζεσθαι συνηγορῶν, καὶ τούτοις βοηθῶν ὁ ταῖς δίκαις. *V.*

39. Λαγὼς βίον ζῶν] † Ὁ λαγὼς, ἐπὶ δειλίας αὐίττεται. Φιλέτρ. δ. βίου Ἀπολλων. *C.G.*

Παροιμία ἐπὶ τοὺς δειλούς· δειλὸν γὰρ ἄγαν ζῶον ὁ λαγώς. *Vorst.*

rere, in Adnotationibus contexui Lucianeo subjeci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed Graece tamen scriptum; quae causa est, cur sedes mutare non jusserim. *Philostrati* locum quaerat, cui lubet; ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legisse non commemini. *T. H.*

pressis. *Jacob Micyll.* nihilominus vult legi ἐντεμὼν τὴν πρόσοδον. *F. B.*

Τὴν πρόσοδον] Sic recte Fr. & S. Reliquae πρόοδον, quod omnino repudiavimus. *M. du S.*

Τὴν πρόσοδον] Non video, quid inter ὀλίγα & ἀγεννῆ λαμβάνων, & εὐτελὴς τὴν πρόσοδον intersit, nec *Lucianum* credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob causam ex primis Edd. revocare placuit πρόοδον, cujus locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: *vilis in hominum congressu, denique cujus amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret*: utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me judice, *F. Fr. Gronovius, amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit: eadem *H. Stephano* adversatur Thes. T. I. p. 1013. scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt.* *T. H.*

35. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος] Micyllus, *neque amicis expetibilis.* Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus.* *F. G.*

37. Ἐκ τοῦ π. δ. εἷς] *Unus e vulgi faece.* *F. Br.*

39. Λαγὼς β. ζ.] *Erasmus* in Proverb. *Leporis vita.* *F. Br.*

Λαγὼς βίον ζῶν] Demosth. περὶ στεφ. λαγὼς βίου ἔζης, δειλὸς καὶ τρόμων ἐκ ἀεὶ πληγησόμενος προσδοκῶν. Parœm. λαγὼς βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθιστάμενοι καὶ ἀπαλλάζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγωῶν δειλότερος. de quo *Lucianus* Pisc. & sæpe alibi. *D. Anast.* in Epist. de hujus animalis metu. *Arist.* c. 1. lib. 1. hist. anim. & in Physiogn. *Varr. Horat. Oppian. Ælian. Apul. Jul. Poll. Sidon.* Neque ineleganter *Q. Cornificius* poëta apud Euseb. in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum proverbiorum origo est, quam profert *Herod.* in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὀρνίθων, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud *Auson.*

At lepus, In me omnis terra pelagique ruina est,
Forsitan & cœli, si canis astra tenet. *F. B.*

Λαγὼς βίον ζῶν] *Demosth.* περὶ Στεφ. 191. C. λαγὼς βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρόμων ἐκ ἀεὶ πληγησόμενος προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι. *M. du S.*

Λαγὼς β. ζῶν] *Demosthenis* locus de Cor. p. 516. D. *Erasmum* non fugit in *Leporis vita*: manifesto *Galenus* imitatur περὶ τῆς Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲ λογιζόμενον, τὰ δ' ὑποπτήσσοντα λαγὼς βίον ζῆν, ἀεὶ τρέμοντα καί τι περισεισθαι προσδοκῶντα. *Liban.* Ep. LXXVIII. p. 251. καθαφρονοῦντα μὲ τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼς δ' βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τῷ κρείττονι ἐρίσαι οὐ. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαραδρίου τίτα βίον ζῆν. *Plat.* in *Gorg.* λάρου βίον ζῆν *Ælian.* Ep. 18. sic σκωληκος βίον. Adde *Pallad.* de V. *Joh. Chrysost.* p. 216. *T. H.*

ζῶν, καὶ ζ χρήσιμον ἕρμαιον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, ἢ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, ἢ μὲν τέχνῃ ἄπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῷ ἰδόντι, εἰ νῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος δ' ἂν ᾖς, βάναυσος, καὶ χειροπράκτης, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἢν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῷ [a] ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, καλλιαχοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τε καλῶν ἔρωτι, τῇ

tam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui ſpectant, ſiquidem ſapiat, optet ſe tibi ſimilem eſſe: qualiscumque enim fueris, vilis artifex mercenariusque & manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod ſi mihi morem geras, primum equidem tibi multa oſtendam veterum virorum acta, resque geſtas admirabiles, dum eorum ſcripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars eſt primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, juſtitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, conſtantia, honeſti amore, acri

a Ἀπαγγέλλουσα] Ἀπαγγιλῶ & ἀποφανῶ P. Margo *A.* 1 *W.*

40. Ἕρμαιον] * Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, λάθρᾳ δ' ἐν ταῖς ἐδοξοις τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατατίθενται. *V.*

Ἢ λάθρᾳ τῷ ἐν ἔθει λεγομένῳ, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ δ' εὑρισκόντων τι εἶον, κοινὸν τὸ εὕρημα. *Vorſt.*

* Τὸ ἀπροσδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in *Suida* & *Etymologo*: apud quem illud etiam, quod Vorſtius adſcripſit. *T. H.*

40. Ἕρμαιον] *Mercuriale Horat.* Sat. II, 3. *A. V. Phaedr.* F. 87. *M. du S.*

43. Οὐκ ἔστι δὲ] Eleganter hæc *Plutarch.* in Pericle ſtatim ab initio. *J. B.*

Οὐκ ἔστι ὃ ὅς, τις κ' νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν ὅμοιός σοι γενέσθαι] Si ad rationem temporum hic reſpiciatur, videtur poſtulari ἔσται, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore uſurpant: ſicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit *Noſter* in Herodoto c. 2. ὅθεν ἂν ἀπαλλὰς αὐτὸν ἤδεσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς, ἃ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀπήκοος ἦν τῶν Ἡροδότου ὀνόματος. In Demonacte c. 10. καὶ ἀφ' οὗτο φίλος ἦν ἅπασι, ἃ οὐκ ἔστιν ὃν, τινα σὺν αἰκίαις ἐνόμιζε. In aliis quoque caſibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπέβη, ἃ ἦκεν ἔχων ἐς τὸ παραυτὰ, ἀνεφλέγη ὁ ἔρως ἃ Σεμέλη διεφθείρετο ὑπὸ τοῦ πυρός. ſenſus requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre ſuperſedeo. Achilles apud Homer. Il. A. 163. Οὐ μήν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐπάρσιον ἐκπερσόμεν εὐρυάγυιαν πτολίεθρον debuit ἔχω. *J. J.*

Οὐκ ἔστι ὃ ὅς] Conſentit *Plutarch.* V. *Pericl.* p. 153. A. κἀδὴς σύφρις γίνεται ἢ τὸ τοῦ Πίσης θαυμαζόμενος Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἄργει, Πολύκλειτος quae ſequuntur, an Lucianum item habitura ſint adſtipulatorem, haud ſcio: ἐδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλέμων ἢ Ἀρχίλοχος ἡδεῖς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι. *T. H.*

45. Οἷος δ' ἂν ᾖς] *Summus quantum voles ſtatuarius.* *J. Br.*

Ibid. Βάναυσος] *Sedentarius Planto* in Aul. III, 5. v. 39. *J. de la F.*

Ibid. Χειροπράκτης] Χειρῶν ἄναξ, μόναις ταῖς χερσὶ διατρέφων. Aliter Heſych. *J. B.*

50. Ἀπαγγέλλουσα] Aliud exemplar: ἀπαγγιλῶ & ἀποφανῶ. *J. Br.*

Ἀπαγγέλλουσα] Mſſ. & Angl. ἀπαγγιλῶ Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. *J. B.*

51. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.] Videntur hic Interpretes mentem *Luciani* parum intellexiſſe, quando verterunt: *animum quae tui pars eſt praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo.* Negare quidem nolumus, κύριον ſc. μέρος ſignificare *partem praecipuam*, neque etiam, animum eſſe partem hominis praecipuam: ſed exiſtimamus, illud heic loci ab Auctoris intentione alienum eſſe, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, ſed ad commodum, quod hic proponit: ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum eſt praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo.* *H. V.*

Ὅπερ σοι κυριώτατόν] Aberrant quidem Interpretes ab hac lectione, ut animadvertit *Hor. Vitringa*, cujus explicationi videtur auctor accedere *Budaeus* C. L. G. p. 43. non tamen a *Luciani* mente: pollicetur enim Eruditio, ſe animum, quae pars ejus ſit longe praeſtantiſſima, omnibus virtutis ornamentis condecora-

acri denique praeſtantiſſimarum rerum ſtudio ; iſta enim vere ſunt ſincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetuſtum quicquam , nec quod nunc fieri expediat : quin & futura proſpicies mecum ; & in univerſum quicquid eſt rerum divinarum humanarumque non diu erit , quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, & iſtius, cujus nomen vix conſtat , filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte , paulo poſt omnibus eris aemulationi & invidendus : honores laudemque conſequeris , ob rerum optimarum cultum inſignis , quique genere ac divitiis excellunt te ſuſpicient: porro tali veſte , (ſua, quam ſplendidiſſimam gerebat , oſtentata,) amictus , magiſtratu primaeque ſedis honore dignus habeberis : ſi quo

πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ σὸς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδέν , οὔτε νῦν γενέσθαι δέον , ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει σὺν ἐμοὶ· καὶ ὅλως , ἅπαντα , ὁπόσα ἐστὶ τάδε θεῖα , τάδε ἀνθρώπινα , ὀλίγου διδάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τοῦ δεινοῦ , ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγενοῦς οὕτω τέχνης , μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ , τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος , καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν , καὶ ὑπὸ τοῦ γένους καὶ πλούτου προέχοντων ἐπιβλεπόμενος , ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος , (δείξασα δ' ἑαυτῆς· πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. κἂν τοῦ ἀποδημῆς ,

eoraturam ; quod utique multo conducibilius foret, quam ſi ſolum corpus ad vilis artificii labores inſtrueretur. Scribendum igitur ὅπερ σοῦ κυριώτατόν Platonica loquendi formula: hujus enim ſcholae philoſophi Pythagoram ſecuti docebant, τὸ κυριώτατον ἑκάστου ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν , quae propterea excoli debeat inprimis & ornari : *Noſter* in περὶ ἐπῳδῆς M. Σ. §. 19. τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τῶν ἐμαυτοῦ. Mox σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβείας ita junxit *Paulus* ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum *L. Bos* ad eum locum. *T. H.*

57. Ἀκήρατος κόσμος] Sic paſſim alibi : ſic *Julian.* in Epiſt. dixit ἀκήρατον χρυσὸν *defaecatum* , ἀκήρατον , ἀκήραιον , ἄφθορον , ἄφθαρτον , καθαρὸν , θεῖον , ἀγνὸν. *J. B.*

58. Γνώριμος δέον] Suſpectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τίμ. c. 28. τοῦ N. τὸ δέον εὐδαιμόνισεν ἄν. In plurali frequenter , τὰ δέοντα λέγων *Demoſthenes* familiaris dictio , ut 179. A. τὰ δέοντα πρᾶξαι *Thucyd.* I, 70. C. *M. du S.*

59. Τὰ δέοντα πρ.] Nihil eſt in ſenſu , quod magno opere reprehendas : *& quae fieri expediant mecum proſpicies :* ſcilicet illam facultatem , qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura ſolerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc ſigno deſcribit *Arrian.* VII. c. 28. ξωιδεῖν ὃ τὸ δέον ἔστι σὺν ἀφωνίᾳ ὃν διανοοῦνται apud *Liban.* T. I. p. 804. B. πλεῖστον ἀφιστάντων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γνώριμος δέον & τὰ δέοντα· quare malim equidem τὰ μέλλοντα , unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus iſto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero ſibi ſuccedunt , οὔτε παλαιὸν οὐδέν, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα , quomodo ſimul non parum juvatur τὸ προόψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα , τὰ τε ὄντα & τὰ ἐσόμενα *Liban.* Or. XXXI. p. 644. D. & *Empedocles* apud *Apul.* de Mundo : Πάντ' ἔστα ἦν, ἔστα τ' ἐστὶν , ἠδ' ἔσσετα τε ἔστασι ὀπίσσω. quorum ſcientia primum divinae naturae tribuitur pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἴσασθαι , ut *Hippocrates* ait de Carn. in initio , *Orac.* apud *Diogen. L.* I, 33. *Xenoph.* Symp. p. 517. v. 42. deinde Apollini , — *per me quod eſtque fuitque Eſtque patet:* Ovid. Met. I. & Muſis ab *Heſiod.* Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab *Homer.* Il. A, 70. ſed ſaepius viris etiam prudentibus atque eruditis : de Themiſtocle *Thucyd.* I. c. 138. τὸ μελλόντων ἐκπλῆσαι τῇ γνησιοφύτῳ ἀρετῇ ἱκανώτατος : mox : τό , τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ παραυτίκα ἔστι προεώρα μάλιστα· quod *Arrianus* , quum Alexandrum ſcriberet, aemulatus eſt: de eodem propius ad *Lucianum Ariſtides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν τοῦ μὲ εὐρίσκειν τὰ δέοντα , καὶ προορᾶν , καὶ ῥᾳδιουργῆσαι τὰ πράγματα ψυχῆς ἦν , ἀλλ' ἄμεινον τὸ μαντεύειν τὸ μέλλον προλέγειν , σοφίας εἰπόντος δεῖξαι ὑπόγραμμα· ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* ſcripturae patrocinium petat. *T. H.*

63. Ὁ τοῦ δεῖνος] *Hic hujus filius hominis infimae ac tenuis ſortis.* *J. Br.*

Ibid. Ὁ βουλευσ. τι] Litera detrita eſt : lege ὁ βουλευσάμενός τι, quod ſententiam multum ornat : *Tu qui adhuc deliberas , neque utram ſectari velis decreviſti:* hactenus enim auditor tantum *Lucianus.* Ὁ τοῦ δεῖνος , filius hominis ignoti , nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν , ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωριζόμενος· ὑπὲρ τοῦ Πτ. §. 16. quod ſi ſcriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem : *inter optimos celebratus* : paulo poſt : προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. *Toxaris* τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *T. H.*

70. Λαμπρᾶν] Vid. *Oct. Ferrar.* P. II. de R. V. lib. IV. c. 23. *T. H.*

73. Τὰ

μῆς, οὐδ' ὅτι τ ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς οὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τ ὁρώντων ἕκαστον τ πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

peregre proficiscaris, ne in extera quidem regione ignotus eris obscurusve: ejusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, ajat.

Ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, ἢ τοὺς φίλους ἢ καὶ τ πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν που τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντές σε καὶ εὐδαιμονίζοντες τ λόγων τ δυνάμεως,

12. Si quid autem majoris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis poten-

73. Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt Viri Clariss. hac de re, dico ad *Heliod.* *J.B.*

74. Τὸν πλησίον] *Prope adstantem.* *J.Br.*

75. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] *Arrian.* Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariss. *Th. Marcil. Def. Herald.* δακτυλοδεικτεῖσθαι. *J.B.*

Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur atque eo pervenire, ut digito non infami sed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud *Horatium* Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est,
Quod monstror digito pratereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. VI. *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari.* Et lib. IX. epist. XIII. *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud *Ovidium.* lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.
Th. J. ab Almeloveen.

Δ. σε τῷ δακτύλῳ] *Pers.* Sat. I. *Pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est. Horat.* IV, 5. *M. du S.*

Ibid. Οὗτος ἰκεῖνος] Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari & dicier, hic est.* *J.Br.*

Οὗτος ἰκεῖνος] Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* &, ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης· & quod de Telamone memoratur, ob cujus os, ait *Cicero*, Graji ora obvertebant sua: & *Persius* Sat. 1. *At pulchrum est digito monstrari & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit. Lucian.* in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. *G.C.*

Οὗτος ἰκεῖνος] Sic in Harmonid. & alibi. *J.B.*

77. Ἂν δέ τι &c.] Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem.* de U. & P. N. p. 708. *M. du S.*

78. Καταλαμβάνῃ] In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens; apud quem ideo legendum est IV, 31. εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate constistere nequit. *Demosth.* in *Aristog.* p. 846. B. ὅταν τις κινδύνῳ τηλικοῦτος καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν· *Pollux.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen. L.* I, 53. ἢν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ· *Dion Chrys.* p. 47. B. 530. D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ· *Galen* περὶ τῆς Προγ. αὕτη μὲν οὖν κοινὴ τ τυχόντων ἁπάντων δυστυχία κατέλαβε τ νῦν βίον, *oppressit aetatem nostram & corripuit.* Vid. *AElian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissem. *T.H.*

80. Κεχηνότες] Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. *J.B.*

Ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε] Mss. Θαυμάζονταί σε τ δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. *J.B.*

83. Ἀθάνατοι] In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* sub initium libri primi scribit principes viros inflammari τῷ λόγῳ τ δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρίστας αὐτῶν τ ἱστορίας ἀπαθανατίζουσης· istius loci paraphrasin pene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. B. *T.H.*

85. Τοῖς παιδόμοις] Παιδόμοις, ἀμφιλογίας vitandae causa. *Th. M.*

87. Τὸν Δημοσθ.] *Aphthonius* in Chria: Τὸν Δημοσθένους ἆρα μοὶ βίον, πάντως μὲ ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτορος γεγονότα ἢ πάντως εὐκλεέστερον. *G.C.*

Ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα] μαχαιροποιοῦ δηλονότι, quod tamen falsum esse docui. *J. Br.*

Τινὸς υἱὸν] Demosthenis patrem, si de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* constat, Demosthenis aequalis) longe aliter de eo in Ejus Vita: Δημοσθένης, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος· ἐπικαλεῖτο δ μαχαιροποιός, ἐργαστήριον ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad matrem respicit *Lucianus*, de qua statim addit *Plutarchus*: ἐκ δὲ Λιχοῦς ὁ Ῥήτωρ εἰρηκε περὶ τ μητρὸς,

tentiam; tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu desines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden AEschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socra-

τὴν τ πατέρα τ εὐποτμίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι παρεσκευάσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ὅτε ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, οὐδέποτε παύσῃ σιωπῶν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τ Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνα υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τ Αἰσχίνην, [a] ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' [b] ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης

a Ὃς τυμπανιστρίας] Ὡς τυμπανιστρίας *F.* V. margo *A.* 1. *W.* P. ὃς *J. V.* 2. b Ὅμως] Ὅπως P. *J.*

φρὸς, ὡς σὺ Γύλιππός τισος ἐπ' αἰτίᾳ προδοσίας φυγόντος ἐξ ἄστεος ἐγεγόνει, καὶ βαρβάρου γυναικὸς, σὺν ἔχομεν εἰπεῖν οὔτ' ἀληθῶς εἰρῆσιν, οὔτε βλασφημῶν ἐς καταψευδόμεθα. Certe *Valerius Maximus* ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. *M. du S.*

Τίνος υἱὸν ὄντα] *J. Brodaeus* significat *Miscell.* IV. c. 26. ubi de Demosthene pluribus exponit: vide porro, *Andr. Schottum* in Vit. Demosth. ad A, l. *T. H.*

88. Τὸν Αἰσχίνην] *Plin. Diog. Laërt.* Autor vitæ *Æschinis.* *J. B.*

Ibid. Ὡς τυμπανιστρίας] Τοὺς θιάσους μετὰ τυμπάνου τελούσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. AEschini improperat. *J. Br.*

Τυμπανιστρίας] Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, *un tambour de Basque*; hoc est, exiguum, & quod saltantes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in elegantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri* p 575. & quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. I. p. 67. repraesentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut & tibicinæ ac fidicinæ servæ erant aut libertæ, & pleræque omnes meretrices. Quæ optime omnium tympanum pulsabant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri AEschinis erat *Glaucothea*, ut testatur *Plutarchus* in Ejus Vita. Cavendum, ne hunc AEschinem, Demostheni parem, Atrometi filium, misceamus cum Socratico AEschine, Charini filio, cujus vitam scripsit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia eum errorem erravit *J. Bourdelotius* in Notis ad hunc *Luciani* libellum. Quin & amicus noster *H. Westenius*, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitae Socratici AEschinis praefixit imaginem Oratoris AEschinis e marmore Ducis Etruriae. *J. C.*

Τυμπανιστρίας] *Suidas* Leucotheam pro Glaucothea vocat (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro τυμπανιστρία is τελίστριαν dicit. Vid. *Demosthen.* pro Cor. 170. B. C. & 194. unde *Noster* habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus *AElian.* V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 64. & *Philostr.* p. 506. cum Notis. *M. du S.*

89. Ἀλλ' ὅπως] Legendum ὅμως. *J. Br.*

Ὅπως] Ex P. & Ed. *J.* restituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. *Philostr.* p. 507. τὸ δ' ὡς Φίλιππον ὁρώντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. *M. du S.*

Ἀλλ' ὅμως] Retinui: sensus est: Vides AEschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obtuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. Ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τ Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides quanto opere AEschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem Ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως· frustra. De AEschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανίστριαν vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod *A. Schottum* non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter *Tzetz.* ad *Hesiod.* p. 2. ὁ τ' τυμπανιστρίας Αἰσχίνης quae satis refellunt errorem *Olearii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice τυμπανιστρίας in Oratorum Principe τελίστριαν potius legendum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae τυμπανίστρια diceretur, ignorabat. *T. H.*

Ibid. Δι' ἐμέ] Διὰ τὴν Ῥητορικὴν ἐς παιδίαν. *J. Br.*

90. Σωκράτης] Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servisse & sculpsisse lapides dicitur. Adserunt quidam Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & *Timon* illum in Sillis, *Laërtio* teste, sculptorem lapidum dixerit. *G. C.*

Σωκράτης] Serius quam *Noster* statuariae valedixisse *Socrates* videtur, cujus opus fuisse ajunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laërt.* 37. *F. Aristoph.* Schol. Νεφ. V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. & *Aul. Gellius* IV, 919. *M. du S.*

Σωκράτης] Phaenareta (perperam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. LXXII.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta Socratem; deinde Chaeredemo Patroclem peperit. *Plato Euthyd.* p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii Catal. Artif.* & *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 19. *Dion. Chrysost.* p. 558. D. Socrates ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τέχνην τοῦ πατρός. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit Ol. XCV. inter alios floruisse Patroclem; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμωνύμῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cujus *Pausan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθοξόοι

 diffe-

ὑ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε ϑ χρείττονος, καὶ δραπέτευσας παρ' αὐτῆς ἠυτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς ϖᾶσι ϖάντων ᾄδεται;

tes autem & ipſe ſub iſta Statuaria nutritus, ſimul atque meliora percepit, illaque deſerta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur?

Ἀφεὶς δὲ αὐτὸς τηλικούτους ὑ τοιούτους ἀνδρας, ὑ ϖράξεις λαμπρὰς, ὑ λόγους σεμνούς, ὑ ὄχημα εὐπρεπὲς, ὑ τιμὴν, ὑ δόξαν, ὑ ἔπαινον, ὑ ϖροεδρίας, ὑ δύναμιν, ὑ ἐξουσίας, ὑ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, ὑ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσϑαι, χιτώνιόν τε ϖιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ ὄχημα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, ὑ μοχλία, ὑ γλυφεῖα, ὑ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, ὑ χαμαίζηλος, ὑ ϖάντα τρόπον ταπεινός· [a] ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ [b] ἐλευθέριον οὐδὲν ὀψῇ, ἀλλὰ τὰ μὴ ἔργα ὅπως εὔρυθμα ὑ εὐσχήμονα ἔσῃ σοι ϖρονοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς

13. His tu miſſis tantis talibusque viris, rebus ſplendidis, ſermonibus ſapientiſſimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe conſidendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues ſordidam, & habitum ſuſcipies ſervilem, vecticulos, coela, malleolos, ſcalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis & humilia conſectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; ſed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis; ut ipſe ſis con-

a Ἀνακύπτων] Ἀνανήφων A. P. F. *J. V.* 2. Margo *A.* 1. *W.* b Ἐλεύθέριον] Ἐλεύθερον *C. F.* & hinc margo

differant & ἑρμογλύφοι, quoniam Viri Docti non ſatis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui ſtatuas Mercuriales ſive Ἑρμᾶς ſculpit, cujusmodi rudiore opificio confectae ab Athenienſibus, ut notiſſimum eſt, ad fores apponi ſolebant. Pythagorei eos, qui mercede philoſophiam diſcipulis impertiebantur, χείρους τῶ ἑρμογλύφων ἐπιδείξεων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδημίους τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῦ μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον &c. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile reſpici, ὀκ ϖαντὸς ξύλου Ἑρμῆν ἡ γίνεσϑαι, manifeſtum eſt. Ab hoc principio deinceps in latiorem ſignificandi ditionem, quae ſtatuariam artem univerſam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, *ſtatuariorum officinae* in *Plat. Conv.* p. 1202. A. quem locum *Julianus* expreſſit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari poſſint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λίθοι *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Noſter*, quando pro λιθοξόον ponit λίθων ἐργάτην ὑ ξυναρμοστὴν. ideoque *Proclus Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοχοϊστὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat ſtatuas perficere, ſed marmora lapideſque expolire: nec tamen non ſaepiſſime contigit, ut, quia utraque ars in eadem verſabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum eſt: idcirco minime mirandum, ſi ad ſtatuarios vocabulum hoc ſaepiſſime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθηναίοις πρὸς Ἀλκιβιάδου ἀπέκαζον, teſte *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθοτόμος, *Dioni Chryſ.* & *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἑρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipſe λαοξόος *Timoni Phliaſio*: ſed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. &, quem teſtem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum δημιουργὸς uterque appellatur, diciturque Socrates εἰργάσϑαι συν τῷ ϖατρὶ τὴν λιθοτομικὴν, &, ϖατρῴα τέχνη χρῆσϑαι τῇ λαξευτικῇ. Jam vero qui proprie λιθουργοὶ, quae λιθουργικὴ, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem deſcripſit in V. *Manetho* vocat Λαοτόμους τε πέτρης σκληρῆδος IV, 335. ſic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud *Ariſtot. Hθ. N.* VI. c. 7. tantus artifex λιθουργὸς σοφὸς, ubi *Paraphraſtes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἀρίστου ἦν τὴν λιθουργικήν. *Moeris* adnotat Λιθουργὸς *Thucydidem* dixiſſe, (locus eſt IV. c. 69.) *Antiphontem* λιθοκόπους: recte igitur *Heſych.* Λιθουργὸς, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius perſequi vetat inſtituti ratio: praetermittendus tamen non eſt *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ ὑ Σωκράτους ἀσϑξία μαίας ἦν ἑρμογλύφου ϖατρὸς σὸκ ἂν εὐγενεστέρα τῦ Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his ſimul intelligi poteſt, quo jure *Thomas Mag.* probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεὺς, λιθοξόον rejiciat. *T. H.*

91. Ὑπὸ τῇ ἑρμ.] *Laërtius* in Socrate: Δοῦρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασϑαι λίθους. *Valerius* non Socratem, ſed ejus patrem Sophroniſcum marmorarium fuiſſe perhibet. *J Br.*

6. Ἀνακύπτων] Cod. Angl. ἀναπήφων. *J. B.*

Ἀνακύπτων] P. *Fl.* & *J.* ἀναπήφων. Utrum utri praeſtet ex Mſſ. definiendum eſt; utrumque enim aptum. *M. du S.*

Ἀνα-

concinnus & honeſtis moribus ornatus, minime curabis, ſed lapidibus te viliorem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non expectato ſermonum fine, ſurgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria ſpreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit ſcutica, & plagas ſtatim non paucas inchoanti mihi heſterno die fuiſſe impoſitas. Illa deſerta primum indignabatur manibus compleſis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit verſa. Si vero paſſa videatur incredibilia, ne tamen non credatis; miras enim ſomnia praeſtigias objiciunt.

15. Tum altera, quum ad me reſpexiſſet, at ego jam, inquit, tibi vices rependam cauſae juſtiſſime dijudicatae: age ergo,

Εὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἧκιστα σεφροσυνικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ὑ σεμνέινας ἐγὼ τὸ τέλος τ λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τ ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργαλικὴν ἀποσλιπὼν, μετέβαινον πρὸς τ Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίφαιο. ἡ δὲ [c] ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας [d] ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τ Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μεμεβέβλητο. εἰ δὲ πᾶσάδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσῃς· θαυμαλοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τ δὲ τ δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τ δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, ὅπῃ-

A. 1. W. c *Ἀπολειφθεῖσα*] *Ἀπολιφθεῖσα* in quibusdam *Edd.* d *Ἐνέπριε*] *Συνέπριε* margo *A. 1. W.*

Ἀνακύπτων] *Ἀνανήφειν* ponitur de iis, qui ad ſanam & ſobriam mentem redeunt: quae poteſtas quum aliena ſit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil eſt cauſae, cur ſcriptorum Codd. primarumque Edd. auctoritate moveamur. *Ἀνακύπτειν* contra *emergere & recto capite ſeſe erigere*, quod animi generoſioris eſt indignam ſe conditionem aſpernantis: hoc ipſum poſtulant *ταπεινὸς*, ac cetera quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. *ψυχὴ ὑπεριδοῦσα τὰ νῦν εἶναι φαυλα, καὶ ἀναπύσασα εἰς τὸ ὄντως ὄν.* plura dabit *Budaeus* C. L. G. p. 71. Idem & *ἀνατείνειν Dioni Chryſ.* Or. IV. p. 71. *Iſidor. Peluſ.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. reſtituit *Origeni* contra *Celſ.* p. 334. opponitur *τῷ κάτω νευόκινει εἰς τὸ ἔργον*, ut modo dixit *Noſter*, *obſtipo capite ac demiſſo operi intentum eſſe.* Ad mentem & animi ſenſus utraque transferri ſolent: *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. & 26. p. 61. locutione Platonica: *τὰς γνώμας αὐτῶν ὠθιστρέπουσι κάτω νευόκινίας, ὅτως μεταρσιοῦσι ἐξαδωκατῶσι. Hierocl.* in A. C. p. 208. *Noſter* in *περὶ τ ὑπὸ* M. Σ. *ζητεύσεις κάτω νευόκως. Platonem* confer de Rep. IX. p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuſte contineant. Porro his uſus eſt *Herald.* de Rer. Judic. Auct. I. p. 65. *T. H.*

8. *Τὰ μὲ ἔργα*] Sic Socrates apud *Diogen. Laërt.* II, 33. *ἔλεγέ τε θαυμάζειν τ τὰς λιθίνους εἰκόνας καλασκευαζομένων, τῶ μὲ λίθου ποιοῦν, ὡς ὁμοιότατον ἔσαι αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνοιτο. Clem. Alex.* p. 24. *Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδρίας ὅτι μάλιστα ὁμοιότατον τεκταίνῃ, προσκαθίζετε, ὅπως ὃ αὐτὸ μὴ ὅμοιοι δ' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριάσιν ἐπιτελεῖτε, ἃ φροντίζειτε.* *M. du S.*

17. *Ἡ σκυτάλη*] *Flagra, verbera.* *J. Br.*

18. *Ἐνετρίφαιο*] Quis? an *ἡ Ἑρμογλυφική*; ſi vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi poſſe nulla, cui non inſcite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi poſſet: *καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεῖος οὐκ ὀλίγας* &c. *T. H.*

19. *Ἀπολειφθεῖσα*] *Fl.* & *J. Ἀπολιφθεῖσα. M. du S.*

21. *Ἐνέπριε*] Docta manus ad marginem Ed. A. 1. *συνέπριε*: priſcam lectionem mutari nihil eſt opus: utrumque bonum *συμπρίειν* & *ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας*. Vid. *Suid.* in *Ἐμπρίσαι* & *Καλατεῖνας ἰρᾶ*· quemadmodum *συμβρύκειν* vel *βυμοβρύξαι τοὺς ὀδόντας Jambl.* de V. P. S. 194. & *ἐμβρυξαι*. *Διαπρίειν* alibi *Noſter* habet & *πρίειν τοὺς ὀδόντας* D. M. XII. *T. H.*

23. *Θαυμαλοποιοὶ γὰρ ὄνειροι*] Dixi ad illud *Petron.* c. 104.

— *Somnia quae mentes ludunt.* *J. B.*

26. *Τῆς δὲ τ*] Fuit cum crederem legendum *τῆς δὴ σῆς*. ſed ſic etiam uſurpatur elegantiſſime. *M. du S.*

27. *Καὶ ἐλθὲ ἤδη*] Multum abeſt, ut damnem: *Noſter* de Sacrif. §. 8. *Φέρε ἤδη*. Nec tamen hoc loco non praetulero, *καὶ ἐλθὲ δή*, quod in iſtis adhortandi formulis, *ἄγε δή*, *ἴθι δή*, *δεῦρο δή* fere perpetuum ab *Ariſtophane*, *Luciano*, ſpectatiſſimisque ſcriptoribus frequentatur. Hoc idem *Sylburgium* movit, Graecae linguae ſcientiſſimum, ut in *Dionyſ. Hal* A. R. VI. p. 391. pro *ἄπιτε ἤδη* rectius putaret *ἄπιτε δή*. Vid. *Thom.*

ὀπίσθι τούτου ζ ὀχήμαλος, (δείξασά τι ὄχημα [a] ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως [b] ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ [c] ὑφηνιόχει· ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ [d] ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς [e] ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. ἐκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ὃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, κἀμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπαήγαγεν αὖθις, ἐκέτι

inscende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias qualia & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in terram projiciens: quanquam haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, & faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum

a Ὑποπτέρων] Ὑπέρτερον F. J. b Ἴδῃς] Εἰδῇς A. B. P. J. c Ὑφηνιόχει] Ἡνιόχει J. V. 2. d Ἐπεσκόπουν]

Thom. in Φέρε. Ἐπιβαίνειν τῷ ὀχήματι ex hoc loco profert *Scheffer.* de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνήρχειν, quod multo rarius occurrit. *T. H.*

29. Πηγάσῳ ἐ.] E nummis exhibet *Spanhemius* in eximio de *Praestantia & Usu Numismatum* opere p. 272. Ed. postremæ; & *Gryphas* intelligit. *M. du S.*

30. Ὅπως ἴδῃς] Mss. & Angl. εἰδῇς· toleranda lectio, aliter tamen ceteræ editiones; atque aliter legit Interp. *J. B.*

34. Ἀ. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις] Corrige, τὰς τ' ἑσπέρας πόλεις. *J. Br.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπέρ. πόλεις. Mss. πρὸς ἑσπερίας. *J. B.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν πόλεις] Ex iis, quæ apponit *Bourdelotius* non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια πόλεις, &c. *J. G.*

Ἄχρι π. ἑσπέραν] *Gronovii* conjectura non improbabilis. *Hesych.* Ἑσπέρια, δύσεις μέρη, quod *Berkelius* observavit ad *Stephan.* in Ἑσπερία. Saepe *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπέρια τῆς γῆς· V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἑσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda. *T. H.*

35. Ὁ Τριπτόλεμος] Cum Triptolemo, sationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. *Paetus* ad *Artaxerx.* inter Epist. Hipp. II. Hippocrates Ἀγαθοσπείρων παλαιχθίων, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Christianae religionis consitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit *Isidor. Pelus.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργός, πᾶσαν χθόνα ἐπέσπαρκε τὸν αἰωνιώτατον &c. τοῖς ἀπηκόοις ἐνέσπειρεν τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III, 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior* Julianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poëtae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant: *Pindarus* illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἴβαινον Π. I, 102. Vid. *Aristid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58. 138. quem locum egregie sanavit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris versus opportunos produxit *Jos. Scaliger*, nec non ad *Euseb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, πιοζυγὲς ἅρμα ἐλάσας vel ἐλάσσας, non πελάσας. hoc *Scaligerum* & *D. Heinsium* de S. H. II. p. 270. fugisse miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. & *Sam. Petit.* Obs. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poëticae II. ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notissimi: nec *Philostratus* sprevit V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo Sophista: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τὸ φήμης πεφυσημένον δήσει τὰς ὄψεις. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum est, quum Hipponicum significare vellet gratiis omnibus instructissimum, Ep. L. ἅρμασιν ὦ Χαρίτων φοιτηείς. Artificiosa vero modestia *Lucianus* se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminaret: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. *T. H.*

36. Ἀποσπείρων τινές] Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. *aliquid in terram spargens:* nota est omnibus Triptolemi fabula. *J. Br.*

43. Ἐνδεδυκότα] σὺν ἴσῃ τὴν ἐσθῆτα ἀκαίρῳ ἐνδεδυκότα. sic Thom. M. in Ἐνδεδυκώς. *T. H.*

45. Κατα-

terum non iſta quidem veſte indutum, quam habebam, quum volucri curru efferrer: ſed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adſtantem, meque opperientem, monſtrabat ipſi veſtem illam, & me, qualis reverterer: imo etiam ſubmonefecit, quam fere de me conſilii rationem iniiſſet. Iſta me vidiſſe memini pueritiam tantum quod egreſſus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exſequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum ſomnium & judiciale: tum alius interpellat; hibernum ſcilicet, nam longiſſimae ſunt noctes: aut ſi forte trinoctiale, quemadmodum Hercules eſt & ipſe: quid vero ipſi in mentem venit, ut iſta nugaretur ad

τ αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκει εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καλαλαβοῦσα δὲ ἡ τ πατέρα ἑστῶτα καὶ προσμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τ ἐσθῆτα, κἀμέ, οἵαν ἥκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρᾷ δεῖν πρὸ ἐμοῦ ἐβουλεύσαλο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τ τῆς πληγῶν φόβον.

Μέλαξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ὄφλ. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς,

Ἐσκόπουν *J.* margo *A.* 1. *W.* ε Ἐσπέραν] Τὰς ἑσπέρας A.P. τὰς ἑσπερίας B. *J.* *f* Ἐβουλεύσατο] Pr. *Edd.* ἐβουλεύσαλο.

45. Καλαλαβοῦσα ἡ τ πατέρα] Alia lectio in Mſſ. καλαβαλοῦσα κ τὴν ἐκείνη ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adſcripta eſt. *J. B.*

45. Τὸν πατέρα] De reditu illo fuſius in Ἁλιέ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *M. du S.*

47. Καί τι κ] Lege: καί τοι κ. atque ita video poſuiſſe *Jac. Tollium* ad *Longin.* p. 181. Ἐβουλεύσαλο defendi poſſe non nego: melior tamen, & ad ea, quae ſupra ſunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam ſecutus ſum. *T. H.*

48. Ἐβουλεύσαλο] In Mſſ. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *J. B.*

53. Δικανικὸν] Forenſe dixit, vel quod duae perſonae inter ſe decertent: vel quod forenſes cauſae multis clepſydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hybernum ſomnium vocavit, quod hyeme noctes ſint longiores, & proinde longiora ſomnia. *G. C.*

54. Χειμερινὸς ὄν.] Vide Eraſm. in Chil. *A. V.*

Ibid. Ὅτι μήκ.] *J. G. Graevius* ad Πρ. ἡ Κ. ὅτε ſcribi jubet; quod recepiſſem utique, ſi vel unus addixiſſet Codex: nunc lectione vulgata nos oportet eſſe contentos: *hybernum ſomnium: nam longiſſimae ſunt noctes. Polyb. Vergilius Cognatum* ſecutus ex his paroemiam effinxit, *Somnium hybernum.* & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe eſt cauſa, cur ἐνύπνιον δικανικὸν vocaverit, *ſomnium abſurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa cauſidici deblaterare ſolent. Parum diſtat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. A. ἐρῶ ᾧ ὑμῖν φορτικὰ μέν, κ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ. Theaet. p. 128. E. Simili modo apud *Lucianum* ſaepe occurrere notavit *Herald.* An. in *Salm.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 10. §. 9. *T. H.*

55. Αἱ νύκτες] Hinc Platonis Comici fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Pollucis* VI, 33. *M. du S.*

Ibid. Τριέσπερος] Facete, ut ſolet: τριέσπερον vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo inſumtum. Nota eſt fabula trinoctii concubitus Jovis & Alcmenae vel ex *Plauto*, vel ex ipſo *Luciano* in Dial. Merc. & Solis. *G. C.*

Τριέσπερος] Haec ait per alluſionem ad *Lycophronem* in Alexandra ſtatim initio, ubi de Hercule ſic: Αἳ αἳ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη Καὶ πρόσθι μ πεύκησιν ἑλαμπηφόροις Τριεσπέρου λέοντος —. Quem Herculem τριέσπερον λέοντα dixit, ut interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies manſit in ventre ceti, ut Hoſionem liberaret. *J. P.*

Τριέσπερος] Agnoſces etiam *Lucianum* in *Gall.* §. 12. τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τ ὄνειρον. Apud *Schol.* Homer. ad Il. Ξ. 323. Hercules τριέσπερος, & in Ara *Deſiadae* II. *Lycophroni* v. 33. τριέσπερος λέων, ubi vide *Tzetz.* & *J. Meurſ. Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 42. τ Βουβάσαν παρήσομεν αὐτοῖς ἡ τ Τριέσπερον τ κ γενόμενον ἅτε ἡ γειτῶντα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor Chriſtianus neſcio quis apud *Suid.* in Ἰωὼ parum concinne: Οὐ κατὰ τ Ἡρακλέους μῦθον ἡ τὴν Ἀλμήνου Ἄλκησιν, ἣν ὁ Καλλίνικός τε κ τριέσπερος ὑπὸ τῷ ἀνδρὸς τελέσαντος ἤγειρε· hinc apud *Alciphr.* p. 356. ὁ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus*. In hiſtoria Jonae originem fabulae ponit *Cyrillus* Comm. in Jon. quam ſubtilitatem Eccleſiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud ſane conſtet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui Orphei ſubiit perſonam, Argon. v. 118. verubus elegantiſſimis, & *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat.* Theb.

ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἑωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; Οὐκ ὦ γαθέ. εὖδε γὰρ [a] ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ ἐν οἰκίᾳ τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) οὐχ ὑποκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ

nos, puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera, jamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? minime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in paternam cecidisse domum, & reliqua (nostis enim) velut histrionicam, visionem istam, neque nugaturus

a Ὁ Ξενοφῶν] Anab. γ. ϝ. Br. p. 175. v. 4.

IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem. Protr.* p. 20. D. & *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV. p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Δία μισογόνῳ Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, ἐν τῷ πλήθει τῶν πρὸς τὴν παιδοποιΐαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῶν τῶν γεννηθησομένων ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud *Nazianzenum* non capiat. *T. H.*

59. Ἕωλος γὰρ ἡ ψ.] Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in V. Εώλος, & *Jungerm.* ad Poll. I, 65. n. 38. *T. H.*

61. Ὑποκριτάς] Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτάς τινας· alterutrum, si nitorem loquendi consulas, sufficerit: nec sane in Ed. Fl. primum illud τινῶν extat, quod in posteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quanquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. *T. H.*

62. Ὁ Ξενοφῶν] Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. *G. C.*

63. Ὡς ἐδόκει] Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, & ejus praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa qua visum est nocte, commilitonibus narrat, ἀνάβ. III. initio. Verba autem quibus id agit hic *Lucianus* depravata etiam videntur. Nam cum non negat, quod novissime ab auditore erat; sed vocem λῆρῆσαι respicit ita, quasi dicat, *nequaquam, o bone, nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia.* Obscuritas inde oritur, quod λῆρῆσαι, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum. εὖδε γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. σ. ἐλήρησε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, εὖδε γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐ. δ. V. *Euripid.* p. 401. B. ἐδοξα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide N. Δ. XXI. & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occasionem praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. *M. du S.*

Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita styli Lucianei facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibit: εὖδε γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὡς ὑποκρισιν τὴν ὄ. ὡ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae sic interpretor; *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis interseram, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas K. A. III. p. 175. μικρὸν δ' ὕπνου λαχών, εἶδεν ὄναρ· ἐδόξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum Chirisopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *T. H.*

72. Ἐθι-

rus de induſtria perſequebatur, idque in bello & deſperatione rerum, urgente hoſte; ſed ſane & utile quiddam habebat iſta narratio.

18. Similiter & ego ſomnium iſtud meum enarravi vobis ejus rei cauſa, ut juvenes ad meliora convertantur: inprimis ſi quis eorum ob paupertatem animo deficiat, ſeque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, ſat ſcio, confirmabitur, audita ſomnii noſtri fabula, neque ſibi idoneum exemplum ob oculos ponet conſiderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, anguſtiis; itemque qualis ad vos me recepi, ſi nihil aliud, at ſaltem nemine ſculptorum obſcurior.

διεξήει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, πρεσβύτων πολεμίων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [a] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀπικλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ ἀμαθείρων. Θαῤῥησάτω δὲ εὖ οἶδ' ὅτι κἀκεῖνος, ἀκούσας ἢ μύθῳ, ἱκανὸν [b] ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προσηκάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀδεὲς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

a Ἐθιλοκακεῖ] Ἐθιλοκολακεῖ F. adſcriptum ἐθιλοκακεῖ ex P. b Ἑαυτῷ] Priores Edd. ἑαυτοῦ.

72. Ἐθιλοκακεῖ] Mſſ. & Baſil. & Flor. ἐθιλοκολακεῖ. male. J. B.
Ἐθιλοκακεῖ] Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. T. H.
76. Ἑαυτῷ] Scripſi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci ſermonis norma reſpuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέναι *Socratem Simplic.* in *Epictet.* p. 283. παράδειγμα προτίθεσθαι *Noſter* habet in Πρ. ἢ Κ. T. H.

Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

1. PRometheum igitur me eſſe ais? ſi ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea ſint, agnoſco imaginem, meque ſimilem illi eſſe fateor: neque luti figulus dici recuſo: tametſi lutum mihi vilius ſit, quale ex triviis colligitur, cœnum propeSOCRATES.

1 ΟΥΚΟΥΝ Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κἀμοὶ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· εἰ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, [a] βόρβορός τις

a Βόρβορός] Ita recte *F. V. 2. P. S. A.* βάρβαρος M. O. & ceterae Edd. prior lectio adſcripta margini *A. W.*

ΠΡΟΣ] Poſt annum *Luciani* quadrageſimum ſcripta eſt haec oratio, qua fautores quosdam ſuos ſolam in ejus ſcriptis novitatem laudantes monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem ſe captaſſe, quam ex ipſis ſalibus ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti aetatisque forte eſt Zeuxis. Poſt Dialogos ſcriptus A. 2. M. du S.

1. Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. 5. *Heliod.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euſeb.* J. B.

6. Βαρβάρός τις τῶν κωμικῶν] Legendum βόρβορός τις. *Erasm.* in Adagio: *Barbarus e trivio.* J. Br.
Βόρβορος] Mirum omnes editiones habuiſſe βάρβαρος,

πολλοῦ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τὸν λόγον ὡς δῆθεν [a] εὐμηχάνως ὄντας, τὸ σοφώτατον τῶν Τιτάνων [b] ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸ Ἀττικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τεμοῦν; τίς [c] δ' ἡ πειττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοι γε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσῳ δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ προθύμως τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα δὲ ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμ-

modum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At vero quanto justius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re ve-

ra

a Εὐμηχάνους] Ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. b Ἐπιφημίζεις] Ἐπιδιφημίζεις P. c Δ'] Δαὶ W.

10. Τὸν Ἀττικὸν] Οἷον φησὶ, εἰ καὶ Ἀττικόν μοι ἐπαινῶν εἶπας τὸ Σόλων καὶ οὐ Σαμοσάτων. μυκτηρισμὸν γὰρ ὃν ἡγητέον, οὐκ ἔπαινον * τοῦτο. V.

* Τοῦτο] V. τοῦτο. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim Auctor notam Athenienſium ἰρώνειαν. M. du S.

ρον, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. J. B.

Βόρβορον] Sic *Plato* de *Rep.* VII. Ed. Lugd. p. 488. B. καὶ τῷ ὄντι οὐ βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάρβαρον legitur. Sed Coll. & J. Ed. veram scripturam asserunt, quam conjectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota hæc [÷—] sit adscripta. M. du S.

Βόρβορον] Eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; quum contra πηλὸς, *terra liquore adfuso subacta*, ad fingendum sit idoneus: a *Platone* in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλὸς ὁ τῶν χυτρίων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν· hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορον & βορβορώδης vide *H. Junii* Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: *Aristoph.* in Vesp. v. 248. 257. 259. T. H.

9. Ἐπιφημίζεις] Male in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. J. B.

Ἐπιφημίζεις] *Ominibus* hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. *Demosth.* p. m. 329. A. χρὴ . . . . πάνυ ὅσα τις πράττει τοὺς Θεοὺς ἐπιφημίζειν, τοιαῦτα φαύλως, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα ποτὲ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τοῦ θεοῦ τί. optime. Adde *Athenag.* p. 52. C. D. *Clem. Alex.* p. 17. A. & 18. A. & Basil. p. Ed. Bas. 411. C. Vid. tamen Il. A. 22. M. du S.

Ἐπιφημίζεις] Gratiam facimus *Bourdelotio*, judici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposterae correctionis: nota sunt ἐπιδήμιος, & diversa potestate εὐφημίζειν probandum fuerat ἐπιδημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit *Budaeus* C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas.* Restituendum *Pausaniae* I. p. 90. ubi vulgatur ἐπιδήμησαν· tu lege: ἐπιφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100. & sæpius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitae titulo donatum inscripserint.* Sic *Aristid.* T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti fationi) Κλειώ τι ἐκ Μιτάνειρα ἐκ Τριπτολέμου ἐπιφημίζουσι· male vertit *Canterus*, ut & p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis *Libanii*, quas *J. Chr. Wolfio*, egregie de literis merenti, debemus p. 114. ὡς τι πρᾶξις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, *quae ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta praedicas.* Aliorum exemplis adde *Philon. Jud.* L. ad C. p. 1011. E. 1016. A. *Pollux* IX, 95. 112. T. H.

10. Εἰρωνείαν ἐ μυκτῆρα] Copiose vir Clariss. *Is. Casaub.* ad *Theophr.* Charact. in subsannationem Atticam. Id. *Lucianus* de Gymnas. εἴητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν ἀμιμότητα τοῦ σκωμματος. *Eunap.* in *Liban.* ipse sæpiss. sic χλεύασμοὺς, ἁλισμοὺς, ἐμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. *Aristoph.* J. B.

Εἰρωνείαν] Ἀθηναῖοι εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr. Char.* A. V.

Ibid. Μυκτῆρα] *nasum: ironias. Erasm.* in Proverbio: *Naso suspendere.* J. Br.

Μυκτῆρα] Utuntur hoc loco *J. Brod.* Misc. IV. c. 32. *H. Stephanus* App. de D. A. p. 245. & *Is. Casaubon.*

acri denique praeſtantiſſimarum rerum ſtudio; iſta enim vere ſunt ſincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetuſtum quicquam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura proſpicies mecum; & in univerſum quicquid eſt rerum divinarum humanarumque non diu erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, & iſtius, cujus nomen vix conſtat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte, paulo poſt omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque conſequeris, ob rerum optimarum cultum inſignis, quique genere ac divitiis excellunt te ſuſpicient: porro tali veſte, (ſua, quam ſplendidiſſimam gerebat, oſtentata,) amictus, magiſtratu primaeque ſedis honore dignus habeberis: ſi quo

πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν ὀδὲν, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει σὺν ἐμοί· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὁπόσα ἐστὶ τότε θεῖα, τότε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγενοῦς οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ὀφθησόμενος ἴσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ὅτι τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῆς γένει καὶ πλούτῳ προέχοντων ἐπιβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲ τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα δ' ἑαυτὴν· πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ πρωεδρίας ἀξιούμενος. κἄν που ἀποδημῇς,

coraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam ſi ſolum corpus ad vilis artificii labores inſtrueretur. Scribendum igitur ὑπὲρ τῆς κυριωτάτου Platonica loquendi formula: hujus enim ſcholae philoſophi Pythagoram ſecuti docebant, τὸ κυριώτατον ἑκάστου ἐπιμελητέον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχήν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari: *Noſter* in περὶ τῆς ἐπὶ Μ. Σ. §. 19. τὸ κυριώτατον τῆς ψυχῆς τὴν ἰσχνότητα. Mox σωφροσύνη, δικαιοσύνη, ὁσιότητος ita junxit *Paulus* ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ ὁσίως, ut notatum *L. Bos* ad eum locum. *T. H.*

57. Ἀπείρατος κόσμου] Sic paſſim alibi: ſic *Julian.* in Epiſt. dixit ἀπείρατον χρυσοῦ *defacatum*, ἀκήρατον, ἀκήρατος, ἄφθορον, ἄφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἁγνόν. *J. B.*

58. Γνώτης δοῦλος] Suſpectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τίμ. c. 28. τῷ N. τὸ δοῦλον ἀνθρώπινος ἕν. In plurali frequenter, τὰ δοῦλα λέγειν *Demoſthenes* familiaris dictio, ut 179. A. τὰ δοῦλα πράξας *Thucyd.* I, 70. C. *M. du S.*

59. Τὰ δοῦλα πρ.] Nihil eſt in ſenſu, quod magno opere reprehendas: *& quae fieri expediant mecum proſpicies*: ſcilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura ſolerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc ſigno deſcribit *Arrian.* VII. c. 28. ξυνιδεῖν ὃ τὸ δοῦλον ὅτι σὺν ἀφυΐᾳ ἐν δυνάτου apud *Liban.* T. I. p. 804. B. πλεῖστον ἀφιστάντα τοῦ τὰ δοῦλα οἴεσθαι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua τὸν γνώτης δοῦλον & τὰ δοῦλα· quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus iſto proximo δοῦλον iterum deflexerit in δοῦλα. Opportune vero ſibi ſuccedunt, οὔτε παλαιὸν ὀδὲν, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo ſimul non parum juvatur τὸ προόψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ ὄντα & τὰ ἰσόρροπα *Liban.* Or. XXXI. p. 644. D. & *Empedocles* apud *Apul.* de Mundo: Πάντ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστὶν, ἠδ' ὅσσα τε ἔσται ἐπίοντα. quorum ſcientia primum divinae naturae tribuitur pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἴσισθαι, ut *Hippocrates* ait de Carn. in initio, *Orac.* apud *Diogen. L.* I, 33. *Xenoph.* Symp. p. 517. v. 42. deinde Apollini, — *per me quod eſt eſtque fuitque Eſtque patet: Ovid.* Met. I. & Muſis ab *Heſiod.* Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab *Homer.* Il. A, 70. ſed ſaepius viris etiam prudentibus atque eruditis: de Themiſtocle *Thucyd.* I. c. 138. τὰ μέλλοντα ἐπιπλεῖστον τῆς γιγνομένης ἄρας εἰκαστής mox: τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προιδεῖν μάλιστα· quod *Arrianus*, quum Alexandrum deſcriberet, aemulatus eſt: de eodem propius ad *Lucianum Ariſtides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν τῷ μὲ εὑρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψοῦδῆναι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντίων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* ſcripturae patrocinium petat. *T. H.*

63. Ὁ τοῦ δεῖνος] *Hic hujus filius hominis infimae ac tenuis ſortis.* *J. Br.*

Ibid. Ὁ βουλευσ. τι] Litera detrita eſt: lege ὁ βουλευσάμενός τι, quod ſententiam multum ornat: *Tu qui adhuc deliberas, neque utram ſectari velis decreviſti:* hactenus enim auditor tantum *Lucianus.* Ὁ τοῦ δεῖνος, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμοῦν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι· ὑπὲρ τῆς Πτ. §. 16. quod ſi ſcriptum foret σὺν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus*: paulo poſt: προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. *Toxaris* τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *T. H.*

70. Λαμπρὰν] Vid. *Oct. Ferrar.* P. II. de R. V. lib. IV. c. 13. *T. H.*

73. Τὰ

μῆς, εἰδ' ὅλῃ τ ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς εἰδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τ ὁρώντων ἕκαστον τ πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

peregre proficiscaris, ne in exterâ quidem regione ignotus eris obscurusve: ejusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, ajat.

Ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, ἢ τοὺς φίλους ἢ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἄν που τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, ἢ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τ δυνάμεως,

12. Si quid autem majoris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis potenti impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens, apud quem ideo legendum est IV, 31. εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth.* in *Aristog.* p. 846. B. ὅταν τις κύδιον τηλικοῦτον καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν. *Pisistr.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen. L.* I, 53. ἢν ὁ πόλεμος ἰσχυρὸς καταλάβῃ. *Dion Chrys.* p. 47. B. 530. D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ. *Galen.* περὶ τοῦ Προγ. αὐτὴ δὲ ἂν κοινὴ τῶν τοιούτων ἁπασῶν δυστυχία καταλήφῃ τὴν νῦν βίον, *oppressit aetatem nostram & corripuit.* Vid. *AElian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissem. *T.H.*

73. Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt Viri Clariss. hac de re, dico ad *Heliod.* *J.B.*

74. Τὸν πλησίον] *Prope adstantem.* *J.Br.*

75. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] *Arrian.* Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariss. *Th. Marcil. Def. Herald.* δακτυλοδεικτεῖσθαι. *J.B.*

Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur atque eo pervenire, ut digito non infami sed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud *Horatium* Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est,
Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. VI. *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari.* Et lib. IX. epist. XIII. *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud *Ovidium.* lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.
Th. J. ab Almeloveen.

Δ. σε τῷ δακτύλῳ] *Pers.* Sat. I. *Pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est. Horat.* IV, 5. *M. du S.*

Ibid. Οὗτος ἰκεῖνος] Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari & dicier, hic est.* *J.Br.*

Οὗτος ἰκεῖνος] Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* &, ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης· & quod de Telamone memoratur, ob cujus os, ait *Cicero*, Graji ora obvertebant sua: & *Persius* Sat. I. *At pulchrum est digito monstrari & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit. Lucian.* in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. *G.C.*

Οὗτος ἰκεῖνος] Sic in Harmonid. & alibi. *J.B.*

77. Ἂν δέ τι &c.] Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem.* de U. & P. N. p. 708. *M. du S.*

78. Καταλαμβάνῃ] In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repenti-

80. Κεχηνότες] Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. *J.B.*

Ibid. Θαυμάζοντες ἢ εὐδαιμονίζοντές σε] Mss. Θαυμάζονταί σε τῶν δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. *J.B.*

83. Ἀθάνατοι] In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* sub initium libri primi scribit principes viros inflammari τῷ λαβεῖν τῆς ἀθανατισμοῦ, quem fructum capiunt τὰς ἀρίστας αὐτῶν τῆς ἰσορροπίας ἀπαθανατιζούσης· istius loci paraphrasin pene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. B. *T.H.*

85. Τοῖς παιδόμορφοις] Παιδωμόλοις, ἀμφιλογίας vitandae causa. *Th M.*

87. Τὸν Δημοσθ.] *Aphthonius* in Chria: Τὸν Δημοσθένους ὅσα μοι βίον, πάντος μᾶλλον ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτορος γεγονότα ἢ πάντος εὐκλεέστερον. *G.C.*

Ibid. Τινὸς υἱὸν ὄντα] μαχαιροποιοῦ δηλονότι, quod tamen falsum esse docui. *J. Br.*

Τινὸς υἱὸν] Demosthenis patrem, si de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* constat, Demosthenis aequalis) longe aliter de eo in Ejus Vita: Δημοσθένης, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος ἐπικαλεῖτο δ' μαχαιροποιός, ἐργαστήριον ἔχων μόνον, κἀ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad matrem respicit *Lucianus*, de qua statim addit *Plutarchus:* ἃ δ' Αἰσχίνης ὁ Ῥήτωρ εἴρηκε περὶ τῆς μητρὸς,

nos, nequaquam iſta aſſimilaſſe te Prometheo, ſed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quemadmodum ille, cum nondum eſſent homines, ſua ſollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quæ & moverentur facile, & aſpectu gratioſa forent; & in ſumma, architectus ipſe erat, ſed cooperabatur tamen etiam Minerva, quæ & lutum inſpirabat, & figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum iſtud exponens. Et fortaſſis hæc ſententia etiam dicti fuit: ſed mihi non ſane ſatis eſt, ſi videar nova finxiſſe, figmentoque noſtro nihil vetuſtius

τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινοποιὸν τοῦτο ἐπαινῶν; καὶ μὴ πρός τι ἄλλο παράδειγμα τεχνίτου μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε. τοιαῦτα ζῷα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἴη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνεργάζετο δέ [e] τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλόν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρός τε τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως ἔστιν ὁ νοῦς ἐν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τις [f] λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος,

Edd. ceterae. [d] Ἡμῖν] Ὑμῖν F. [e] Τοι] Τι O. W. [f] Λέγειν] Λέγων O. M.

Hunc *Noſtri* locum uſurpavit *Brodaeus* ad Anth. IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. poſitis *Luciani* verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendoſe ſcribi videtur, & καὶ in ejus locum ſubſtitui debere.* T. H.

38. Καὶ] Ita P. S. *Coll.* & L. recte. *F.* ἢ καὶ. Reliquae εἶναι & ipſe *Ox.* vitioſe. M. du S.

40. Βούλεται] *Pr. Luiſinus* Par. III. c. 4. *& ſi tibi hoc indicare debet Prometheus:* obſcuriuſcule, nec ſatis convenienter, quamquam de ipſa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μὲ ὁδὸν ἴεναι τὸν ὄντα ὁ νόμος εἶναι τῶν ὄντων διορισις in Min. p. 565. B. *Ariſtid.* T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲ τοῦτο ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. T. H.

45. Παραμυθούμενος] Paulo reconditiorem verbi venuſtatem non adſecuti ſunt Interpretes: tu cape: *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod ſcilicet duriuſcule dictum videri poterat, atque adeo ipſum illud *Luciani*, quod paulo poſt ſequitur: πρὸς τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae ſtuit a propria poteſtate τῷ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit *Budaeus* C. L. G. p. 680. 681. nec non *Iſ. Caſaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. Saepe *Wolfius* in *Ulpiano* non intellexit: quum *Demoſth.* pro Cor. p. 477. E. ſcripſiſſet κλέμμα μὲ Φιλίππου, ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' ὡ κατόρθωμα *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum Θρασύνειν τὸ σκληρὸν τῷ λόγῳ apud *Schol. Pindar.* ad Olymp. B. 162. *phraſin duriorem commodo epitheto mitigare.* T. H.

47. Ἐπαινῶ] Ante Salmurienſem omnes ἐπαινῶν pro quo non abſurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione ſervata, quodque mihi magis etiam arridet, in promtu eſt: ὡ ταῦτα εἰκαστοί σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Poſſes quoque: ὡ ταῦτα εἰκάσαι τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινῶ non eam in partem, quam dixiſti, cum Prometheo comparatus es, ſed ille ſcilicet, qui te Προμηθέα τὸ λόγους vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Quum nullum ſit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem ſcripturam; cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque reſtituat, non intercedo. T. H.

49. Τῶν ἐννοήσας] Benedictus *ſuo marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* J. G.

Τῶν ἐν.] Pravam diſtinctionem, quae planiſſimae ſententiae nitorem obfuſcabat, mutavi. Id licet ſaepius a me factum, ſemper tamen admonere operae non fuit. T. H.

53. Συνεργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ & τὸ διαύτερον & ψυχῆς deprehenditur, Minervae ſolent adſcribi. J. B.

Συνεργ. δέ τοι] Melius Mſ. συνεργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. J. J.

55. Πρός τι τὸ εὐφ. &c.] Aut delendum τι, aut lacunae ſignum addendum poſt καὶ hoc modo: *cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam* • • *Et fortaſſe hic eſt ſenſus:* τὸ εὐφημότερον καὶ • • • καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam poſt τι ſequi debet καὶ. J. C.

Πρός τι] Scribi jubet norma linguae Graecae πρός γε tantilla mutatio omnem lacunae ſuſpicionem demit. Τοι & τι ſaepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. §. 16. hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem ſperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque juſſu Jovis: *Stephan.* in Ἰκάριον· ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum eſcendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teſte *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. T. H.

59. Ἀρχαιότερον] Si quis pertendat, video ſatis, quemadmodum defendi poſſit: mihi tamen perſuaſum eſt, vix potuiſſe *Lucianum* aliter ſcribere, quam

καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε καὶ κρεῖττονος, καὶ δραπέλευσας παρ' αὐτῆς ἠτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς πᾶσι πάντων ᾄδεται;

tes autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur?

Ἀφεὶς δὲ αὐτὸς τηλικούτους καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπρὰς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ δεξιὰς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τε πινακὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· [a] ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ [b] ἐλευθέριον οὐδὲν ὀφρονῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὔρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς

13. His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe considendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum suscipies servilem, vecticulos, coela, malleolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis & humilia consectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis; ut ipse sis con-

a Ἀνακύπτων] Ἀναίφων A. P. F. J. V. 2. Margo A. 1. W. b Ἐλευθέριον] Ἐλεύθερον C. F. & hinc margo

differant & ἑρμογλύφοι, quoniam Viri Docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpit, cujusmodi rudiore opificio confectae ab Atheniensibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων ἐν ἐπιθυρίοις τιχριτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδεδομένους τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον &c. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, οὐκ ἀπὸ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν ἂν γένοιο, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorem significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, *statuariorum officinae* in *Plat. Conv.* p. 1202. A. quem locum *Julianus* expressit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λίθοι *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Noster*, quando pro λιθοξόου ponit λίθων ἐργάτου ἐν ξυναρμοσταῖς. ideoque *Proclus Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοχισὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδου ἀπεικάζουσι, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθοξόος, *Dioni Chrys.* & *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἑρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λαοξόος *Timoni Phliasio*: sed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. &, quem testem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθουργός, mox ἑρμογλύφος, tum δημιουργὸς uterque appellatur, dicturque Socrates ἐργάσασθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθολογικὴν, &, πατρώᾳ τέχνῃ χρῆσθαι τῇ λαξευτικῇ. Jam vero qui proprie λιθουργοὶ, quae λιθουργικὴ, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in V. *Manetho* vocat Λαοτόμους τε πίτρης σκληρᾶδος IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud *Aristot. Hb. N.* VI. c. 7. tantus artifex λιθουργὸς σοφὸς, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἄρισος ἦν τὴν λιθουργικήν. *Moeris* adnotat Λιθουργὸς *Thucydidem* dixisse, (locus est IV. c. 69.) *Antiphontem* λιθοκόπους· recte igitur *Hesych.* Λιθουργὸς, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαίας ἐν ἑρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδιναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖον, λιθοξόον rejiciat. *T. H.*

91. Ὑπὸ τῇ ἑρμ.] *Laërtius* in Socrate: Δοῦρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, sed ejus patrem Sophroniscum marmorarium fuisse perhibet. *J. Br.*

6. Ἀνακύπτων] Cod. Angl. ἀναίφων. *J. B.*

Ἀνακύπτων] P. *Fl.* & *J.* ἀναίφων. Utrum utri praestet ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. *M. du S.*

Ἀνα-

concinnus & honeſtis moribus ornatus, minime curabis, ſed lapidibus te viliorem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non expectato ſermonum fine, ſurgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria ſpreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit ſcutica, & plagas ſtatim non paucas inchoanti mihi heſterno die fuiſſe impoſitas. Illa deſerta primum indignabatur manibus complosis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit verſa. Si vero paſſa videatur incredibilia, ne tamen non credatis; miras enim ſomnia praeſtigias objiciunt.

15. Tum altera, quum ad me reſpexiſſet, at ego jam, inquit, tibi vices rependam cauſae juſtiſſime dijudicatae: age ergo,

οὐ ῥυθμός τε καὶ κόσμος ἔσῃ, ἥκιστα σωφρονιστικὸς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ἐγὼ μὲν τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργαλικὴν ἀποβαλὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ [c] ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τῷ χείρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας [d] ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβάλλετο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσητε· θαυμαλοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τὰ δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, ἵνα-

A. 1. W. c Ἀπολειφθεῖσα] Ἀπολιφθεῖσα in quibusdam *Edd.* d Ἐνέπριε] Συνέπριε margo *A. 1. W.*

Ἀνακύπτων] Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad ſanam & ſobriam mentem redeunt: quae poteſtas quum aliena ſit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil eſt cauſae, cur ſcriptorum Codd. primarumque Edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite ſeſe erigere*, quod animi generoſioris eſt indignam ſe conditionem aſpernantis: hoc ipſum poſtulant ταπεινὸς, ac cetera quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. ψυχὴ ὑπεριδοῦσα τὰ νῦν εἶναι φαυλα, καὶ ἀναπτύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν· plura dabit *Budaeus* C. L. G. p. 71. Idem & ἀναπνεῖν *Dioni Chryſ.* Or. IV. p. 71. *Iſidor. Peluſ.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. reſtituit *Origeni* contra *Celſ.* p. 334. opponitur τῷ κάτω νενεύκοσι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit *Noſter*, *obſtipo capite ac demiſſo operi intentum eſſe.* Ad mentem & animi ſenſus utraque transferri ſolent: *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. & 26. p. 61. locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν διατρέπουσι κάτω νενευκυίας, ὅτως μιλαρσιοῦσι ἐξαδωκατῶσι. *Hierocl.* in A. C. p. 208. *Noſter* in περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. ζητεύσεις κάτω νενευκώς. *Platonem* confer de Rep. IX. p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuſte contineant. Porro his uſus eſt *Herald.* de Rer. Judic. Auct. I. p. 65. *T. H.*

8. Τὰ μὲν ἔργα] Sic Socrates apud *Diogen. Laërt.* II, 33. ἔλεγέ τε θαυμάζειν τοὺς τοὺς λιθίνους εἰκόνας καλλωπιζομένους, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατοι ἔσοιεν αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τοῦ λίθου φαίνοιντο. *Clem. Alex.* p. 24. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδρίας ὅτι μάλιστα ὁμοιότατον τεκταίνηται, προσκαρτερεῖτε, ὅτως δ' αὐτοὶ μὴ ὁμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριᾶσιν ἀπτελεσθῆτε, ἃ φροντίζετε. *M. du S.*

17. Ἡ σκυτάλη] *Flagra, verbera.* *J. Br.*

18. Ἐνετρίψατο] Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; ſi vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi poſſe nulla, cui non inſicite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi poſſet: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεῖος οὐκ ὀλίγας &c. *T. H.*

19. Ἀπολειφθεῖσα] *Fl.* & *J.* Ἀπολιφθεῖσα. *M. du S.*

21. Ἐνέπριε] Docta manus ad marginem Ed. A. 1. συνέπριε priſcam lectionem mutari nihil eſt opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vid. *Suid.* in Ἐμπρίσαντες & Καλατείνας ἰρᾶ quemadmodum συμῶρύκειν vel συμῶρυξαι τοὺς ὀδόντας *Jambl.* de V. P. S. 194. & ἐμῶρυξαι. Διαπρίειν alibi *Noſter* habet & πρίειν τοὺς ὀδόντας D. M. XII. *T. H.*

23. Θαυμαλοποιοὶ γὰρ ὄνειροι] Dixi ad illud *Petron.* c. 104.

— *Somnia quae mentes ludunt.* *J. B.*

26. Τῆς δὲ τ'] Fuit cum crederem legendum τῆς δὴ σῆς. ſed ſic etiam uſurpatur elegantiſſime. *M. du S.*

27. Καὶ ἐλθὲ ἤδη] Multum abeſt, ut damnem: *Noſter* de Sacrif. §. 8. φέρε δὴ ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δὴ, quod in iſtis adhortandi formulis, ἄγε δὴ, ἴθι δὴ, δεῦρο δὴ fere perpetuum ab *Ariſtophane*, *Luciano*, ſpectatiſſimisque ſcriptoribus frequentatur. Hoc idem *Sylburgium* movit, Graecae linguae ſcientiſſimum, ut in *Dionys. Hal* A. R. VI. p. 391. pro ἄπιτε ἤδη rectius putaret ἄπιτε δή. Vid.

ὄπισθι τούτου ζ ὀχήμαλος, (δείξασά τι ὄχημα [a] ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως [b] ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ [c] ὑφηνιόχει· ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ [d] ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. ἐκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ὃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, ἐκέτι

inſcende in hunc currum (currum aliquem oſtendebat equorum alatorum, Pegaſo ſimilium) ut perſpicias qualia & quanta, ſi te mihi non dediſſes, ignoraturus fueras. Simul autem adſcendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora curſu inſtituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quaſi Triptolemus ſeminis quiddam in terram projiciens: quanquam haud ſane memini, qualenam eſſet ſparſum illud ſemen, niſi hoc tantum, homines ad me ſuſpicientes laudare, & fauſtis acclamationibus, quoscumque volatu adiiſſem, proſequi.

16. Poſtquam igitur tot res mihi, meque laudantibus iſtis oſtendiſſet, reduxit iterum

a Ὑπαπτέρων] Ὑποπτέρων F. J. b Ἴδῃς] Εἰδῇς A. B. P. J. c Ὑφηνιόχει] Ἡνιόχει J. V. 2. d Ἐπεσκόπουν] Ἐπεσκόπουν

Thom. in Φάρε. Ἐπιβαίνειν τῷ ὀχήματι ex hoc loco profert *Scheffer.* de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνέφχεσθαι, quod multo rarius occurrit. *T. H.*

29. Πηγάσῳ ἐ.] E nummis exhibet *Spanhemius* in eximio de *Praeſtantia & Uſu Numismatum* opere p. 272. Ed. poſtremæ; & *Gryphas* intelligit. *M. du S.*

30. Ὅπως ἴδῃς] Mſſ. & Angl. εἰδῇς· toleranda lectio, aliter tamen ceteræ editiones; atque aliter legit Interp. *J. B.*

34. Ἀ. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις] Corrige, τὰς τ' ἑσπέρας πόλεις. *J. Br.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπέρι πόλεις. Mſſ. πρὸς ἑσπερίας. *J. B.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν πόλεις] Ex iis, quæ apponit *Bourdelotius* non poteſt eſſe dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια πόλεις, &c. *J. G.*

Ἄχρι π. ἑσπέρας] *Gronovii* conjectura non improbabilis. *Heſych.* Ἑσπέρια, δυλικὰ μέρη· quod *Berkelius* obſervavit ad *Stephan.* in Ἑσπερία. Saepe *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπέρια τῆς γῆς· V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κιλτῶν ἑσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio conſtat, cur vulgata lectio videretur mutanda. *T. H.*

35. Ὁ Τριπτόλεμος] Cum Triptolemo, ſationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utiliſſima diſſeminant, comparari ſolent. *Paetus* ad *Artaxerx.* inter Epiſt. Hipp. II. Hippocrates Ἀφροσπέρμων πολλαχόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τ' Δήμητρος σπέρματα, τὰ τῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Chriſtianae religionis conſitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: conſideratius in re ſacra fabuloſo nomine abſtinere voluit *Iſidor. Peluſ.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργὸς, πᾶσαν χεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀηκόοις ἐνέσπειρε τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III, 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque ſolet fama novitates augere, properabat exinde ſublimior* Julianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poëtae ſibi currus vindicant, quibus vel ſublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant: *Pindarus* illo, quo ſolet, ſpiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἴβαινον II. I, 102. Vid. *Ariſtid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58. 138. quem locum egregie ſanavit *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris verſus opportunos produxit *Joſ. Scaliger*, nec non ad *Euſeb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, πτοζυγὶς ἅρμα ἐλάσαι vel ἐλάσαι, non πτελάσαι. hoc *Scaligerum* & *D. Heinſium* de S. H. II. p. 270. fugiſſe miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. & *Sam. Petit.* Obſ. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poëticae II. ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notiſſimi: nec *Philoſtratus* ſprevit V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo Sophiſta: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τὸ φήμης περιόδῳ δηλοῖ τὰ ἄστη. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum eſt, quum Hipponicum ſignificare vellet gratiis omnibus inſtructiſſimum, Ep. L. ἅρμασιν εὐ Χαρίτων φορηθείς. Artificioſa vero modeſtia *Lucianus* ſe non meminiſſe ſcribit, quale eſſet illud, quod in terram ſeminaret: ſatis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam ſibi famam pepererat. *T. H.*

36. Ἀποσπείρων τινός] Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. *aliquid in terram ſpargens:* nota eſt omnibus Triptolemi fabula. *J. Br.*

43. Ἐνδιδυκότα] οὐκ ἴστι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα. ſic Thom. M. in Ἐνδεδυκώς. *T. H.*

45. Κατα-

terum non iſta quidem veſte indutum, quam habebam, quum volucri curru efferrer: ſed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adſtantem, meque opperientem, monſtrabat ipſi veſtem illam, & me, qualis reverterer: imo etiam ſubmonefecit, quam fere de me conſilii rationem iniiſſet. Iſta me vidiſſe memini pueritiam tantum quod egreſſus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exſequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum ſomnium & judiciale: tum alius interpellat; hibernum ſcilicet, nam longiſſimae ſunt noctes: aut ſi forte trinoctiale, quemadmodum Hercules eſt & ipſe: quid vero ipſi in mentem venit, ut iſta nugaretur ad

τ αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιππάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπαρυφὸς τις ἐπανήκειν. καὶ λαβοῦσα ὃν κ τ πατέρα ἑστῶτα καὶ προσμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τ ἐσθῆτα, κἀμὲ, οἵῳ ἤκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρᾷ δεῖν προὶ ἐμᾷ ἐβουλεύσαλο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τ τῆς πληγῶν φόβον.

Μέλαξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέχρυσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα πῃ τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ὄφι. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς,

Ἐσκόπουν *J.* margo *A.* 1. *W.* ε Ἐσπέρ.] Τὰς ἑσπέρι A. P. τὰς ἑσπερίας B. *J. f* Ἐβουλεύσατο] Pr. *Edd.* ἐβουλεύσαλο.

45. Καλαλαβοῦσα ὃ τ πατέρα] Alia lectio in Mſſ. καλαβαλοῦσα κ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adſcripta eſt. *J. B.*

45. Τὸν πατέρα] De reditu illo fuſius in Ἀλιξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *M. du S.*

47. Καί τι κ] Lege: καί τοι κ. atque ita video poſuiſſe *Fac. Tollium* ad *Longin.* p. 181. Ἐβουλεύσαλο defendi poſſe non nego: melior tamen, & ad ea, quae ſupra ſunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam ſecutus ſum. *T. H.*

48. Ἐβουλεύσαλο] In Mſſ. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *J. B.*

53. Δικανικὸν] Forenſe dixit, vel quod duae perſonae inter ſe decertent: vel quod forenſes cauſae multis clepſydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hybernum ſomnium vocavit, quod hyeme noctes ſint longiores, & proinde longiora ſomnia. *G. C.*

54. Χειμερινὸς ὄν.] Vide Eraſm. in Chil. *A. V.*

Ibid. Ὅτι μήκ.] *J. G. Graevius* ad Πρ. ἢ Κ. ὅτε ſcribi jubet; quod recepiſſem utique, ſi vel unus addixiſſet Codex: nunc lectione vulgata nos oportet eſſe contentos: *hybernum ſomnium: nam longiſſimae ſunt noctes. Polyb. Vergilius Cognatum* ſecutus ex his paroemiam effinxit, *Somnium hybernum*, & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe eſt cauſa, cur ἐνύπνιον δικανικὸν vocaverit, *ſomnium abſurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa cauſidici deblaterare ſolent. Parum diſtat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. A. ἐμοῦ ὁ ὑμῖν φαντικὰ μέ, κ δικανικά, ἀληθῆ δέ. Theaet. p. 128. E. Simili modo apud *Lucianum* ſaepe occurrere notavit *Herald.* An. in *Salm.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 10. §. 9. *T. H.*

55. Αἱ νύκτες] Hinc Platonis Comici fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci* VI, 33. *M. du S.*

Ibid. Τριέσπερος] Facete, ut ſolet: τριέσπερον vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo inſumtum. Nota eſt fabula trinoctii cubitus Jovis & Alcmenae vel ex *Plauto*, vel ex ipſo *Luciano* in Dial. Merc. & Solis. *G. C.*

Τριέσπερος] Haec ait per alluſionem ad *Lycophronem* in Alexandra ſtatim initio, ubi de Hercule ſic: Αἵ αἵ τάλαινα Θηλαμὼν κεκαυμένη Καὶ πρόσθι μ πυίκνοσιν ἑλαμπηφόροις Τριεσπέρου λέοντος —. Quem Herculem τριέσπερον λέοντα dixit, ut interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies manſit in ventre ceti, ut Heſionem liberaret. *J. P.*

Τριέσπερος] Agnoſces etiam *Lucianum* in *Gall.* §. 12. τριέσπερον ἂν ἡδέως ἴστι εἶδον τ ὄνειρον. Apud *Schol.* Homer. ad Il. Ε. 323. Hercules τριέσπερος, & in Ara *Daſiadae* II. *Lycophroni* v. 33. τριέσπερος λέων, ubi vide *Tzetz.* & *J. Meurſ. Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 42. τ Βουβώνα παρήσομεν αὐτοῖς ᾧ τ Τριέσπερον τ κ γεννήσαντα ἔτω ᾧ γεννῶντα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor Chriſtianus neſcio quis apud *Suid.* in Ἰωὼ parum concinne: Οὐ κατὰ τ Ἡρακλέους μῦθον ᾧ τὴν Ἀδμήτου Ἄλκηστιν, ἣν ὁ Καλλίνικός τε κ τριέσπερος ὑπὲρ τῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε· hinc apud *Alciphr.* p. 356. ἡ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus*. In hiſtoria Jonae originem fabulae ponit *Cyrillus* Comm. in Jon. quam ſubtilitatem Eccleſiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud ſane conſtet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui Orphei ſubiit perſonam, Argon. v. 118. verſibus elegantiſſimis, & *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat.* Theb.

ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; Οὐκ ὦ γαθέ. εὐδὲ γὰρ [a] ὁ Ξενοφῶν ποῖς διηγήμβυος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) ἐχ ὑπόκρισιν τ' ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ

nos, puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera, jamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? minime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in paternam cecidisse domum, & reliqua (nostis enim) velut histrionicam, visionem istam, neque nugaturus

a Ὁ Ξενοφῶν] Anab. γ. p. Br. p. 175. v. 4.

IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem. Protr.* p. 20. D. & *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV. p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὸ γὰρ Δία μισογόνῳ μὲν Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, ἐν ταῖς πλήθει τῶν πρὸς τὴν παιδοποιΐαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημαίνειν τὴν ὑπερβολὴν τῶν γεννηθησομένων ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud *Nazianzenum* non capiat. *T. H.*

59. Ἕωλος γὰρ ἡ ψ.] Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in V. Ἑώλος, & *Jungerm.* ad Poll. I, 65. n. 38. *T. H.*

61. Ὑποκριτὰς] Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτάς τινας· alterutrum, si nitorem loquendi consulas, sufficerit: nec sane in Ed. Fl. primum illud τινῶν extat, quod in posteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quanquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. *T. H.*

62. Ὁ Ξενοφῶν] Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. *G. C.*

63. Ὡς ἐδόκει] Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, & ejus praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa qua visum est nocte, commilitonibus narrat, Anab. III. initio fere. Verba autem quibus id agit hic *Lucianus* subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθέ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi finxerat; sed vocem λῆρῶσαι respicit aut ἕωλος ψυχρολογία, quasi dicat, *nequaquam, o bone, nuga sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia.* Obscuritas inde oritur, quod λῆρῶσαι, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum. εὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, εὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐ. δ. V. *Euripid.* p. 401. B. ἐδοξα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide N. Δ. XXI. & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occasionem praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. *M. du S.*

Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita styli Lucianei facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibit: εὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) ἐχ ὡς ὑπόκρισιν τὴν ὅ. ὑ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae sic interpretor; *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis interseram, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas K. A. III. p. 175. μικρὸν δ' ὕπνου λαχών, εἶδεν ὄναρ· ἐδόξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum Chirisopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *T. H.*

72. Ἐπι-

rus de induſtria perſequebatur, idque in bello & deſperatione rerum, urgente hoſte; ſed ſane & utile quiddam habebat iſta narratio.

18. Similiter & ego ſomnium iſtud meum enarravi vobis ejus rei cauſa, ut juvenes ad meliora convertantur: inprimis ſi quis eorum ob paupertatem animo deficiat, ſeque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, ſat ſcio, confirmabitur, audita ſomnii noſtri fabula, neque ſibi idoneum exemplum ob oculos ponet conſiderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, anguſtiis; itemque qualis ad vos me recepi, ſi nihil aliud, at ſaltem nemine ſculptorum obſcurior.

διεξήει. καὶ ταῦτα ὁ τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, ὡς ἐσχάτων πολεμίων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [a] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ ἀμαφθείρων. Θαρρωθήσεται εὖ οἶδ' ὅτι κἀκεῖνος, ἀκούσας γε μύθου, ἴσως [b] ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προσηκάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἁβρότερος γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

a Ἐθελοκακεῖ] Ἐθελοκολακεῖ F. adſcriptum ἐθελοκακεῖ ex P. b Ἑαυτῷ] Priores Edd. ἑαυτοῦ.

72. Ἐθελοκακεῖ] Mſſ. & Baſil. & Flor. ἐθελοκολακεῖ. male. J. B.
Ἐθελοκακεῖ] Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. T. H.
76. Ἑαυτοῦ] Scripſi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci ſermonis norma reſpuebat: προτίπτωμα ἑαυτῷ προτιθέναι Σωκράτει Simplic. in Epictet. p. 283. ὑπόδειγμα προτίθεσθαι Noſter habet in Πρ. ὢ K. T. H.

Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.

Πρὸς τὸ Εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

1. PRometheum igitur me eſſe ais? ſi ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea ſint, agnoſco imaginem, meque ſimilem illi eſſe fateor: neque luti figulus dici recuſo: tametſi lutum mihi vilius ſit, quale ex triviis colligitur, cœnum prope-

1 Οὐκοῦν Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κἀμοὶ τὰ ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· εἰ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθου ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, [a] βόρβορός τις

a Βόρβορός] Ita recte J. V. 2. P. S. A. βάρβαρος M. O. & ceterae Edd. prior lectio adſcripta margini A. W.

ΠΡΟΣ] Poſt annum *Luciani* quadrageſimum ſcripta eſt haec oratio, qua fautores quosdam ſuos ſolam in ejus ſcriptis novitatem laudantes monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem ſe captaſſe, quam ex ipſis ſalibus ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti aetatisque forte eſt Zeuxis. Poſt Dialogos ſcriptus A. 2. M. du S.

1. Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. 5. *Heliod.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euſeb.* J. B.

6. Βαρβάρις τις ἀπὸ τριόδου] Legendum βόρβορός τις. *Eraſm.* in Adagio: *Barbarus e trivio.* J. Br.
Βόρβορος] Mirum omnes editiones habuiſſe βάρβαρος.

πάνυ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τὸν λόγον ὡς ὄντα ἐυμηχάνου, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸ Ἀττικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τεκμήριον; τίς δ' ἡ δεινὴ σοφία καὶ φρόνησις ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοιγε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα ἤν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμ-

modum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At vero quanto justius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re ve-

ra

a Εὐμηχάνους] Ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. b Ἐπιφημίζεις] Ἐπιφημίζεις P. c Δ'] Δαὶ W.

10. Τὸν Ἀττικὸν] Οἷον φησὶ, εἰ καὶ Ἀττικόν με ἐπαινῶν εἶπας τὸν Σύρον καὶ σὺ Σαμοσάτεα. μυκτηρισμὸν γὰρ ἂν ἐγὼ τοῦτον, οὐκ ἔπαινον * τοῦτο. V.

* Τοῦτο] V. τοῦτο. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim Auctor notam Athenienſium εἰρώνειαν. M. du S.

ρον, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. *J. B.*

Βόρβορον] Sic *Plato* de *Rep.* VII. Ed. Lugd. p. 488. B. καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάρβαρον legitur. Sed Coll. & J. Ed. veram scripturam asserunt, quam conjectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [÷—] sit adscripta. *M. du S.*

Βόρβορον] Eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; quum contra πηλὸς, *terra liquore adfuso subacta*, ad fingendum sit idoneus: a *Platone* in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλὸς ὁ τῶν χυτρίων, καὶ πηλοῦ ὁ τῶν κορυκλείων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν· hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορον & βορβορώδης vide *H. Junii* Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: *Aristoph.* in Vesp. v. 248. 257. 259. *T. H.*

9. Ἐπευφημίζεις] Male in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. *J. B.*

Ἐπιφημίζεις] *Ominibus* hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. *Demosth.* p. m. 329. A. χρὴ . . . . πάνθ' ὅσα τις πράττει τοὺς Θεοὺς ἐπιφημίζειν, τοιαῦτα φαύλοις, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα ποτὲ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τί. optime. Adde *Athenag.* p. 52. C. D. *Clem. Alex.* p. 17. A. & 18. A. & Basil. p. Ed. Bas. 411. C. Vid. tamen Il. A. 22. *M. du S.*

Ἐπιφημίζεις] Gratiam facimus *Bourdelotio*, judici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposterae correctionis: nota sunt ἐπιφημῶ, & diversa potestate εὐφημίζειν probandum fuerat ἐπιφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit *Budaeus* C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas.* Restituendum *Pausaniae* I. p. 90. ubi vulgatur ἐπιφήμισαν· tu lege: ἐπιφήμισεν, scilicet τῇ τῶν κυάμων στορᾷ. ut p. 100. & saepius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitae titulo donatum inscripserint.* Sic *Aristid.* T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti sationi) Κέλεός τε & Μετάνειρα & Τριπτόλεμος ἐπιφημίζουσι· male vertit *Canterus*, ut & p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis *Libanii*, quas *J. Chr. Wolfio*, egregie de literis merenti, debemus p. 114. ὃς τε πράττεις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, *quae ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta praedicas.* Aliorum exemplis adde *Philon. Jud.* L. ad C. p. 1011. E. 1016. A. *Pollux* IX, 95. 112. *T. H.*

10. Εἰρωνείαν & μυκτῆρα] Copiose vir Clariss. *Is. Casaub.* ad *Theophr.* Charact. in subsannationem Atticam. Id. *Lucianus* de Gymnas. εἴητε εἴρωνες σὺν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν ἀμιμότητα τῶν σκωμμάτων. *Ennap.* in *Liban.* ipse saepiss. sic χλεύασμὸς, ἁλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. *Aristoph.* *J. B.*

Εἰρωνείαν] Ἀθηναῖοι εἴρωνες σὺν τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr. Char.* *A. V.*

Ibid. Μυκτῆρα] *nasum: ironias. Erasm.* in Proverbio: *Naso suspendere.* *J. Br.*

Μυκτῆρα] Utuntur hoc loco *J. Brod.* Misc. IV. c. 32. *H. Stephanus* App. de D. A. p. 245. & *Is. Casaubon.*

ra atque animata vobis opera ſunt, & per Jovem etiam calor illorum ignitus eſt. Quod ipſum a Prometheo profectum videri poſſit, niſi quod hoc diſcriminis ineſt, quod ex luto vos non fingitis, ſed aurea vobis pleriſque figmenta ſunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hujusmodi declamationes profitemur, ſimulachra tantum quædam ſpectanda exhibemus. Et in ſumma, circa lutum, uti paulo ante dixi, hæc figulina verſatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus ſimilis ineſt, neque animæ ſignificatio ulla, ſed delectatio quæ-

ψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νὴ Δία, καὶ τὸ θερ-
2μὸν αὐτῶν ἐστὶ λαμπρον. καὶ τοῦτο ὐκ τῆ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν [d] εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μηδ' ὐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ
2τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἴδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ὐ πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρον ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ τυγχάνει ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα, ὅτε κίνησις ὁμοία πρόσ-
3οεστιν, ὅτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλ-

[d] Εἰ μὴ λαλλάττοιτε] Εἰ μὲ λαλλάττοιτε O. εἰ μὲ λαλλάττοιτε. M.

bon. ad *Theophr.* Ch. Eth. c. I. *T.H.*

Ibid. Ἀτθικὸν] Omnium enim Graecorum dicacissimi & facetissimi habiti sunt Attici. *J.Br.*

15. Τῇ Καυκ.] Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. *J.Br.*

18. Τὰς ἀγῶνας] Nam declamatorum orationes *umbratilem pugnam* vocat *Cicero*. *J.Br.*

Ibid. Ζῶντα ἂν] Haud dubie ἐμψυχότερον MS. Wittiana Ζωᾶ γ' ἂν &c. *J.J.*

Ibid. Ἔμψυχα] Vide omnino Leosthenis de Demosthene dictum, a *Nostro* allatum Δημοσθ. c. 14. unde desumtum hoc credo. *M. du S.*

21. Πλὴν εἰ μὴ λαλλ.] In versione Lat. hoc modo: *Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea pleriſque veſtris figmenta esse.* Tu potius sic redde: *Nisi in eo tantum differretis* (a Prometheo sc.) *quod non ex luto fingitis, sed quod aurea veſtrum pleriſque sunt figmenta.* Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ κἀκεῖνο ἴσμεν λαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a se invicem differunt:* & alibi. *Xiphilin. Nerone* p. 189. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ὐκ τῶ ὁμοίου πάντα ἐπράττον, ὐ μὴν γ' τούτῳ δίκαιον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo* &c. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 19.

Πλὴν εἰ μὴ λαλλάττοιτε] Jure *L. Bos Benedictum* castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat secutus: sed jamdudum sententiam hujus loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ ὐκ πηλοῦ· nihil enim juvat otiosum illud εἰ. Merito *Noster* probatis causarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit; tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. *Damascius* apud *Suidam* in Σεβηριανός· δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸ ἐπιμέσθιον τοῦτον χρηματίσμον· & in Σαλουστ. ἡ πολυπραγμονοῦσα δικανική, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt *forensia lucra*, quae ſe contemsisse, deserto patrocinia tractandi studio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. Math. *Manetho*, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259. Ῥητῆρας μύθωντε, καὶ ἐν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νικᾶν τ' ἰθύντε, καὶ τειρομβρόισιν ἀμήχειν. Ἔστε δίκας πολίεσσιν ἐριδμαίνοισας ἔπεσσιν, Ὧν ἄπο πλοῦτον ἀκεσίσιον καὶ χρήματ' ἄγειραν· e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἐρ. δίκας ἔπ. ὐ πόλεσι, qualemcunque sententiam extundere sibi visus est *J. Gronovius*; & sane illud ὐ πολίεσι satis frequens v. 238. 233. & 224. Θνητοὺς ἄλλοισι ὐ σὺ πολίεσσιν ἀγητοὺς Τεύχει &c. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed quum scribit, *judicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid sibi velit, non adsequor: vertisset saltem, *causas agentes*; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας insolens sit, & plane inauditum. Possis itaque non absurde, Ἔστε δίκαις πολίεσσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἔστε δικασπολήσιν ἐρ. &c. vitii genus in *Manethone* frequens θυμίλιοσι, πινίοσι, σοφίοσι pro θυμίλησι, πινήσι, σοφήσι. Fama tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat, quasi per fraudes summamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Synesium* Ep. 100. p. 240. C. Ἑτέρως δὲ οὐκ ἔστι πλουτῶν ὐ ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύντα θείᾳ καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κίρκωπα αὐτ' ἰλυβίου γινόμενον· & Ep. 147. p. 286. B. Hic si testis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius *Maternum* probes, *quem patrocinia tractantem tenuerunt causarum conflictationes, & caninae contentionis jurgiosa certamina:* is se *forensium certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis* gaudet, *improbis & perfidis hominibus crassa livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi* (indicare minime voluit, non plus una litera verbum hoc a *patrocinando* distare) *potestate permissa.* *T.H.*

28. Τοῖς κοροπλάθοις] Vide *Ex. Spanhemium* ad *Juliani* Caes. Preuves des Rem. p. 107. ubi perperam hic locus ex Halcyone *Luciani* profertur. *T.H.*

30. Δεῖγμα.] Suspicabar legendum esse δῆγμα. Sed nunc nihil muto. *M. du S.*

ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Ὡς[a] μοι ἐνθυμεῖσθε ἔπεισι, μὴ ἄρα ὕστω με Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνά φησιν· οἶσθα περὶ αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα. καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας, καὶ [b]ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλευγοί, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ὀπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλόν, [c]καὶ τὸν πυρὶ οἶμαι τῶν σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἐπετέτοξευ, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα [d]ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυλίδια. καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι φαίη τις ἂν ὑμυθέμενος, ἐ ταῦ-

dam ad ſummum, & luſus merus eſt. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem, noſti ſiquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipſe, poſt negotia eſt.* Ipſi etiam Athenienſes figulos ollarum, furnorum conſtructores, & quicunque circa lutum verſantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quæ fit in igne, vaſorum cocturam. Quod ſi hoc ſibi vult Prometheus iſte tuus, admodum directe jaculatus es, & ſecundum Atticam illam mordendi acerbitatem; quoniam & noſtra opera fragilia ſunt, perinde ut illorum ollulæ: & modicum quispiam lapillum injiciens, facile contriverit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, conſolando nos,

a Μοι] μοι Edd. μοὶ O. M. b Ἰπνοπ.] Edd. ἰπν. in O. ἰπν. c Καὶ] καὶ C. L. P. S. d καὶ J. εἶναι O. M.

31. Ὡς μοι] Ex O. & M. illud μοι reſtituimus, pro quo in impreſſis μι, mendoſe. *M. du S.*

Ὡς μοι] Praeter Codd. illud μοὶ revocari poſtulat non minus Graeci ſermonis indoles, quam ipſe *Lucianus*: in Nigr. §. 37. ἐπῆλθέ δ' ἂν μοὶ λέγειν· *Diogenian.* apud *Euſeb.* P. E. VI. p. 264. A. ὡς μοι θαυμάζειν ἔπεισι. *Cleomed.* K. Θ. II. p. 89. τοῦ Ὁμηρικοῦ Θερσίτην ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87. ὡς ἂν δόξειε μοὶ ἐπῆλθέ αὐτῷ ἐκεῖνο. *Plutarch.* Ageſ. p. 603. D. 616. F. parem habet & notionem & ſtructuram ἐπέρχεσθαι. in Amor. §. 23. *Demoſth.* Olynth. I. p. 1. B. Ep. II. ἐπέρχεταί μοι παῤῥησιάζεσθαι. in Macart. p. 1028. B. Ἀλκαράττου ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ τούτοις. *Strabo* XIII. p. 891. B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦσιν ἐπῆλθε τὰς μὲν τιμᾶν, τὰς δὲ μή. *Alciphr.* III. Ep. 12. *Plutarch.* Nic. p. 527. E. plenius *Dion Chryſ.* p. 466. B. σπουδὴ δέ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, *ſubiit animum impetus.* Haec ſimul probant in Jud. Voc. §. 2. legendum eſſe: ἀλλ' ὃ δὲ μικρόν μοι &c. ἐπέρχει, non μι. Utroque caſu gaudent εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. *Priſcian.* XVIII. p. 1178. *Thom. Mag.* in Εἰσήει. *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in Phaed. p. 44. F. 45. A. de Rep. I. p. 573. E. Idem de LL. VIII. p. 910. C. εἰσῆλθε δέ μοι, οἷον εἰκὸς, φοβηθῆναι. Lyſ. p. 506. E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & conſequuntur, apte cohaereat, mihi non ſatis eſt apertum: quid enim huc facit, ſi Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, niſi ut planum, his demtis, ſententiae curſum interrumpat? quare concinnius immitti poſſet ſupra poſt προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte poſitam pene flagitat; verum ea conditione, ut iſta, ὡς ε. ἰκ. τί μὴ π. σ. γ. ἴ. μηδὲ κ. ἄξια τῶ Κ. ſuperioribus, βάρβορός τις ὢν μικρόν, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, ſic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis ſeriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶσθα περὶ αὐτοῦ praeferrem, οἶσθα γὰρ αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἶσθα που ἐκ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, ſed acerbo ſimul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quaſi poſt rem geſtam verus Epimetheus conſiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil ſapiens. Hanc praepoſteram ineundi conſilii rationem Athenienſibus objicit *Demoſthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῇ βουλεύσει· ὑμεῖς δ' μετὰ τὰ πράγματα. *Scholiaſtae* credo, *Eupolin* eſſe patrem hujus jambi, adfirmanti: eum etiam κωμικὸν ſimpliciter vocat *Lucian.* in Nigr. §. 7. *T. H.*

33. Ὁ Κωμικὸς] Ariſtophanes. *J. Br.*

34. Κλέων Προμηθεύς] *Ariſtophan.* verſ. Ἱππ. De eo idem *Ariſtoph.* in Pac. & *Thucyd.* *J. B.*

Κλέων . . . .] *Ariſtophanis* eſſe videtur; ſed in fabula a *Bourdelotio* indicata fruſtra haec verba quaeſiveris. Neque usquam in ſuperſtitibus ejus fabulis reperio. *M. du S.*

35. Μετὰ τὰ πράγματα] Rebus peractis, quique ſero, nec niſi confecto negotio ſapit. Ex Comico quopiam citat hunc verſiculum dictum in Cleonem. *G. C.*

36. Ἰπνοπ.] Scribe ἰπνοποιούς, pro ἰπποποιούς, qui furnos facit, quod non monerem, niſi omnes editiones hanc mendam pervaſiſſe viderem. *J. G. G.*

37. Προμηθεας] *Juvenal.* IV, 133. *Debetur magnus patinae ſubitusque Prometheus: Satyrice*, inquit *Schol. figulus*: imo Attice: nec mirum figulos ita vocatos, quum Tragici ipſum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλουργόν. Eleganter *Dion Chryſoſt.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄδω Προμηθέα, ἄδω πηλοῦ.

Hunc

nos; nequaquam iſta aſſimilaſſe te Prometheo, ſed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quemadmodum ille, cum nondum eſſent homines; ſua ſollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quæ & moverentur facile, & aſpectu gratioſa forent; & in ſumma, architectus ipſe erat, ſed cooperabatur tamen etiam Minerva, quæ & lutum inſpirabat, & figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum iſtud exponens. Et fortaſſis hæc ſententia etiam dicti fuit: ſed mihi non ſane ſatis eſt, ſi videar nova finxiſſe, figmentoque noſtro nihil vetuſtius

τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινοτεχνὸν τοῦτο ἐπαινῶν; ἢ μὴ πρός τι ἄλλο ἐξετύπου μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε. τοιαῦτα ζῷα μορφώσας, ἢ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἴη, ἢ ὀφθῆναι χαρίεντα. ἢ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνεργάζετο δέ τοι ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τε πηλὸν, ἢ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρός τε τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. ἢ ἴσως ἔστιν ὁ νοῦς ἐν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι ἢ πλάσματος,

Edd. ceterae. *d* Ἡμῖν] Ὑμῖν *F.* *e* Τοι] Τι O. W. *f* Λέγειν] Λέγων O. M.

Hunc *Noſtri* locum uſurpavit *Budaeus* ad Anth. IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. poſitis *Luciani* verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendoſe ſcribi videtur, & ἢ in ejus locum ſubſtitui debere.* *T. H.*

38. Καὶ] Ita *P. S. Coll.* & L. rectε. *f.* ἢ ἢ. Reliquæ αὖναι & ipſe *Ox.* vitioſe. *M. du S.*

40. Βούλεται] *Fr. Luiſinus* Par. III. c. 4. *& ſi tibi hoc indicare debet Prometheus:* obſcuriuſcule, nec ſatis convenienter, quamquam de ipſa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μᾶλλον ἢ ὦδε ἧττον ὁ νόμος εἶναι τοῦ ὄντος ὑπόθεσις in Min. p. 565. B. *Ariſtid.* T. III. p. 421. C. ἢ εἰ μὲ τοῦτο ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. *T. H.*

45. Παραμυθούμενος] Paulo reconditiorem verbi venuſtatem non adſecuti ſunt Interpretes: tu cape: *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod ſcilicet duriuſcule dictum videri poterat, atque adeo ipſum illud *Luciani*, quod paulo poſt ſequitur: πρὸς τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria poteſtate τῦ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit *Budaeus* C. L. G. p. 680. 681. nec non *Iſ. Caſaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. Saepe *Wolfius* in *Ulpiano* non intellexit: quum *Demoſth.* pro Cor. p. 477. E. ſcripſiſſet κλίμμοσι μὲ Φιλίππου, ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλίμμοσι λέγων, ἀλλ' ἢ κατόρθωμα *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum διαπαίειν τὸ σκληρὸν τῦ λόγου apud *Schol. Pindar.* ad Olymp. B. 162. *phraſin duriorem commodo epitheto mitigare.* *T. H.*

47. Ἐπαινεῖν] Ante Salmurienſem omnes ἐπαινῶν pro quo non abſurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione ſervata, quodque mihi magis etiam arridet, in promtu eſt: ἢ ταῦτα εἰκαστί σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Poſſes quoque: ἢ ταῦτα εἰκάσαι τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖ non eam in partem, quam dixiſti, cum Prometheo comparatus es, ſed ille ſcilicet, qui te Προμηθέα ὁ λόγιος vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Quum nullum ſit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem ſcripturam; cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque reſtituat, non intercedo. *T. H.*

49. Τίνος ἐννοήσας] Benedictus *ſuo marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* *J. G.*

Τίνος ἐν.] Pravam diſtinctionem, quae planiſſimae ſententiae nitorem obfuſcabat, mutavi. Id licet ſaepius a me factum, ſemper tamen admonere operae non fuit. *T. H.*

53. Συνεργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ & τὸ διάνοιαν & ψυχῆς deprehenditur, Minervae ſolent adſcribi. *J. B.*

Συνεργ. δέ τοι] Melius Mſ. συνεργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. *J. J.*

55. Πρός τε τὸ εὐφ. &c.] Aut delendum τε, aut lacunae ſignum addendum poſt καὶ hoc modo: *cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam* * * *Et fortaſſe hic eſt ſenſus:* τὸ εἰρημένον ἢ * * * ἢ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam poſt τε ſequi debet καί. *J. C.*

Πρός τε] Scribi jubet norma linguae Graecae πρός γε tantilla mutatio omnem lacunae ſuſpicionem demit. Τοι & τι ſaepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. §. 16. hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem ſperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque juſſu Jovis: *Stephan.* in Ἰκάριον ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum eſcendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teſte *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. *T. H.*

59. Ἀρχαιότερον] Si quis pertendat, video ſatis, quemadmodum defendi poſſit: mihi tamen perſuaſum eſt, vix potuiſſe *Lucianum* aliter ſcribere, quam

ματος, ἢ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ ἡ [a] χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, ὦ ἵππε, ἐπ' αὐτῷ, ἢ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. εἰδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, ὡς γε ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συνθλῖφθαι ἄμορφον ὄν. ἢ εἴγε μὴ ὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, εἰ συνιείς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ [b] πεποιθότα.

Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἥμιτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ὄπισθεν δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον [c] συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλατε

afferri possit, cujus progenies censeatur. Sed nisi elegans videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, & conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea esse, quæ cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemæus igitur Lagi filius, cum duas res novas in AEgyptum adduxisset, Camelum Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus dimidia pars plane nigra, altera autem supra modum candida erat; congregatis in theatrum AEgyptiis, exhibuit illis cum alia multa spec-ta-

a Χάριεν] ἢ χάριεν P. *F. S. A.* χάριόν τι C. L. ἢ χαρίεντα *F. A. H. P.* ἢ abest in O. M. b Πεποιθότα.] Πε

ἀρχίτυπον, vocem in hac re propriam, & jam modo sic usurpatam: Imag. §. 15. εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχίτυπον μεμιμημένη & quod huic simillimum extat §. 17. εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης ἀναίμακτος ἡ γραφή· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id est, ut ait* Lucilius, *Archetypa, unde haec sunt omnia nata* sic τὰ λεγόμενα ἀρχέτυπα καλοσκευάσματα. *Dionys. Halic.* Ind. de *Dinarcho. Onesicritus*, teste *Diogen. L.* VI, 84. operum argumentis *Xenophontem* aemulatus, styli quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ὑπογραφεὺς τὸ ἀρχέτυπον διέτρεχεν. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censeri velit, docet *Lucianus:* vid. Zeuxin. *T. H.*

60. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο] Fortean *Luciani* stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν ἐ χαρίεν τι. *Th. M.*

Ibid. Χάριεν] Sic P. & Ed. *F.* recte. Præter *Salm.* & quæ eam secuta est *A.*, omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. præferunt. Coll. χαρίεν τι. *M. du S.*

63. Αὐτῷ] Emendationem *Jensii* in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Mss. habeant αὐτό. De reliqua phrasi vide *Kpov.* Ep. I. c. 2. *M du S.*

Αὐτὸ] Typorum, opinor, vitio legitur apud *Jensium* αὐτῷ· ὠφελεῖν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: *Thom. Mag.* in Ὠφελεῖσι. Particula ἂν incommode posita: melius transferri potest: εἰδὲ δὲ ἂν ὠφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ &c. quod & *Clerico* venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γοῦν *Brodaeo* & *Marcilio* probatum talem orationis ordinem postularet: παρὰ γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἡ καιν. εἰδ' ἂν (seu εἰδὲν) ὠφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. *T. H.*

Ibid. Παρὰν ἐμοὶ] Lege παρὰ γοῦν ἐμοὶ. *J. Br.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Παρὰ γοῦν ἐμοὶ *apud me quidem. Th. M.*

Παρὰ δὲ ἐμοὶ] Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: εἰδὲ δὲ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἡ καινότης· *neque enim quidquam ei prodesset apud me novitas. J. C.*

Παρὰ δὲ ἐμοὶ] Pro γὰρ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodaeus* IX. Miscellan. cap. 5. Aliquid sane eo ipso adfertur: sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur. Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ ὡδέ γε ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντριφθαι ἄμορφον ὄν. *Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deforme.* Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam consideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata versio est adsequuta, quare ea sumus contenti. *J. J.*

Παρὰ δὲ ἐμοὶ] Ed. *J.* γοῦν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοί. *M. du S.*

67. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα] Vult *Lucianus* deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τοῦ ξένου] Μετὰ τῆς καινότητος. *J. Br.*

Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Αὐτὸ πεποιθότα. Ex sequentibus patescit. *Th. M.*

68. Αὐτὰ] Alii Codices: ταὐτὸ πεποιθότα. *J. Br.*

Αὐτὰ πεποιθότα] *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, Edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) hoc reponentis. *M. du S.*

Αὐτὰ πεποιθότα] Vellem *Brodaeus* veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Ferri quidem potest, ταὐτὸ πεποιθότα, nimirum τὰ ἄμορ-

ctacula, tum inter poſtrema, hæc quoque, camelum & ſemialbum hominem: putabatque, ſe magnam admirationem iſto ſpectaculo concitaturum eſſe. At illi ad cameli quidem conſpectum perterriti ſunt, & parum abfuit quin exilientes profugerent, quanquam tota ea auro exornata, ac purpura inſtrata erat, frenum etiam gemmis diſtinctum habebat, ex Darii, aut Cambyſis, aut etiam ipſius Cyri theſauris depromptum. Homine autem viſo, plerique ridebant: quidam etiam ut monſtrum ſunt averſati. Quare Ptolemæus intelligens ſe parum laudis capere, neque novitatem apud AEgyptios in admiratione eſſe, ſed præ ipſa concinnitatem juſtamque formam probari, abduci ea juſſit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua eſt:

πολλὰ θεάματα, ϗ τὸ τελευταῖον ϗ ταῦτα, † κάμηλον, ϗ † ἡμίλευκον ἄνθρωπον ϗ ὤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν † κάμηλον, ἐφοβήθησαν, ϗ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, ϗ ἀλουργίδι ἐπέζωτο, ϗ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, † ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ [d] κεκμήλιον. πρὸς δὲ † ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς [e] ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. [f] ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ † Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον ϗ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέπεισεν αὐτὰ ϗ † ἄνθρωπον οὐκέτι ἀφ' τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ ΤΟΥ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· †

πωλύτα C. e Συναγαγὼν] Ἀγαγὼν O. P. d Κεκμήλιον] Καμήλου O. e Ἐμυσάττοντο] M. & Ox. Excepta S. & A. priores Edd. omnes ἐμυσάττ. f Ὥστε] Ὁ μόν τοι J. Margo A. 2. W.

ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia ſint, adjuncta inſuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen diſſimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar: τὰ μόνου τῷ ξένου ἀντιποιήτα, *quae ſolam ibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent*: hoc, niſi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male ſit compoſitum, ac venuſtate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον veruntamen quae ſola nituntur inuſitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa ſane multo deformiora. Haec poteſtas eſt in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. ἃ μὲν ἄλλα τὸ σπέρμα μὲ ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. *Syneſ* Ep. 116. δεῖ δ' ἀντιποιεῖσθαι τούτων σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II. p. 208. D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένη. Vid. *Suid.* in Ἀντιποιηθέντα. *T. H.*

69. Πτολεμαίου] Ptolemaeorum inſigne fuit in veſtigandis rarioribus naturae miraculis ſtudium: ſi quae animalia reperirentur inviſitata, Alexandriam ad eos mitti ſolebant. Philadelphum praeſertim, propter corporis infirmitatem φιλοσοφοῦντα ab hac ſedulae curioſitatis laude commendat *Strab.* XVII. p. 1138. B. Vid. *AElian.* de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3. *Agatharcides* initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸν μὲν τοῦ Λάγου πρῶτον ἐλεφάντων θήραν συσήσασθαι· ἀλλὰ γὰρ ὁ τῶν ὁμοιοτρόπων id *Photius* miratur, quandoquidem diu ante Porus adverſus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto *Strabonis* loco atque Adulitano monumento ſatis conſtat, quemadmodum *Agatharcides* ſit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem ſtudio deditos pertinere puto, quae canit *Manil.* I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat *Lucianus*; nam duo camelorum genera Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet *Ariſtot.* περὶ Ζ. atque ex eo *Plin.* H. N. VIII, 18. *T. H.*

80. Ἀναθορόντες] Vox poëtica. Ἑρμ. c. 71. ἐκθορεῖν. reperitur tamen etiam apud *Plutarch.* Vorſtius, ſcholii loco, ἀναπηδῶντες. *M. du S.*

Ἀναθορόντες] *Heſychio* debetur, quod ſcholii vice *Vorſtius* appoſuit: neque aliter exponunt *Suid Schol. Euripid* ad Oreſt. v. 1416. Eorum ſaepe, qui ſtupefacti ſunt & ſubito caſu perculſi, repentinos impetus atque exſiliendi vehementiam ſignificat. Habent *Plato*, aliique veterum, ſed parcius: recentiores frequentant: *Heliodor* I. p. 5. ἀ μὲ τὸ πίστρας ἀναθορὸν & pluribus in locis: itidem *Achill. Tat.* IV. p. 341. ἀναθορὸν τῷ ἐκπλήξεως. p. 343. &c. *Dion Caſſ.* p. 625. B. ἐξ ἀνδριάντος τινὸς κατὰς πολὺς ἀναθορὸν *Apollod.* I. p. 11. rariore forma *AElian.* de Anim. XI, 32. ἐκ τῶ λεχοῦς ἀναθορόντα. & XVII, 46. ὑποθορύβου quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐκθορνύειν in Amor. §. 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud *Noſtrum Philoſtr.* V. A. T. I. c. 5. *Appian.* de B. C. III. p. 938. ἐκ τῆς ὑσπλῆγος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορεν de infantibus uſurpatur, quum ex utero in lucem erumpunt: falſus *Hippocr.* Ep. ad Damag. ἐκ μητρῴων δὲ λέθρων τοιοῦτος ἐξέθορεν *Callimach.* H. in Del. v. 255. idem eſt προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. *Maneth.* VI, 33. 100. *Proſilire* Latinis: *Arnob.* II. p. 70. *Feminarum ex genitalibus proſilirent.* *T. H.*

87. Ἡ καινότης] Antea illam vocavit τὸ ξένον. *J. B.*

90. Ὡς πρὸ τοῦ] Ut antea. *J. Br.*

ἢ ἄνθρωπον δὲ ἢ διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσαλο καλῶς αὐλήσαντι ὥῤῥοι ἢ πότον.

Δέδοικα δὲ μὴ ϗ τἐμοὶ, κάμηλος ὂν Αἰγυπτίοις, ἦ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, ἢ χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, ϗ ἢ ἀλυσγῖδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἓκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, ἁρμονίας ϗ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ ϗ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, ϗ χρὴ τὸ σύμμετρον γίγνοιλο. ἔστι γοῦν ἓκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον ἢ ξωυθήκλω εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρόταλον, ὁ ἱπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπιτήδειόν τι ζῶον τοῦτο γενέσθαι, ἀλλὰ ϗ ὑβριστόταλον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς

hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam tibicini, cum in convivio belle cecinisset, dono dedit.

5. Vereor itaque ne & mea, camelus in AEgypto, sint, cujus homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo & Comœdia, nisi & ipsa compositio inter se consentiens, justaque proportione temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurda fieri potest, quale illud vulgatissimum est Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere,

94. Δέδοικα ϗ μὴ] Cum viderem hæc omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem asserere, quam nec agnoscebant ullæ editiones, nec Mss. Hæc omnia sic puto posse legi: ὥῤῥοι ἢ πότον. οἱ ϗ ἄνθρωποι ἢ χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, ϗ τὴν ἀλυσγῖδα. δέδοικα δὴ, &c. *J. B.*

95. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.] Hoc vult: Vereor ne, quemadmodum cameli nigræ magis mirabantur AEgyptii fraenum & stragulam vestem, quam ipsam camelum; ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est: pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque similia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. *J. C.*

96. Θαυμάζουσι] Θαυμάζωσι. *Th. M.*

Ibid. Ἐπεὶ ϗ οὐδὲ] Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. *Th. M.*

Ἐπεὶ δὲ] Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid objiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur: ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens *Noster* aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est & usitatum ἔτι de Conscr. Hist. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν οἰόμεθα οἱ τοιοῦτοι §. 10. ἔτι κρεῖττον εἰπεῖν ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis *Bourdelotio* res pessime successit, ut satis manifestum est, si *Lucianum* ipsum conferas in Zeux. §. 12. ὥρα τοίνυν μοι σκοπεῖν, μὴ ϗ τέρμον ὅμοιον ἢ τοῖ Ἀντιόχου. &c. *T. H.*

98. Διαλόγου ϗ κωμῳδίας] De quibus in dial. Δὶς κατηγ. *J. B.*

99. Μίξις ἐναρμ.] Vide *Horat.* de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter jam tenes, perlegito. *M. du S.*

1. Ἔστι γοῦν ἓκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὸν ξωυθήκλω εἶναι] Ἔστι γοῦν ἓκ δύο καλῶν, ἀλλοκότου. *Th. M.*

2. Ἀλλόκ. τὸν ξωυθ.] Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Jungere si velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Desinat in piscem mulier formosa superne. Horat.* in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστὸς ἀλλότυπον, ϗ καθ' ὑπερβολασμὸν ἀλλόκοτον *dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum* ἀλλότυπον (quasi ex alio genere natum) *deinde transpositione literarum* ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει δὲ ἐξαλλαγήν, ϗ ἰδιότροπον *significat ergo in aliam formam mutatum & morosum. J. C.*

3. Ὁ Ἱπποκένταυρος] Hippocentauri ex homine & equo sunt conflati, & propterea διφυεῖς ab *Isocrate* appellantur. Compositio diversa & varia Hippocentaurus vocatur. *G. C.*

Ὁ Ἱπποκένταυρος] Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam & portenti similem, sive fictam & vera natura vacuam adhibetur: *Eustath.* ἀνυποστάτου ἰσχύος, ϗ ὡς οὐκ οὔσης φύσεως τελεσφορεῖν ad Il. A. p. 102. *quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimaeram putat?* ut ait *Cicer.* de N. D. II. c. 2. *Noster* in Hermot. §. 72. quum chimaeras & gorgonas adjungit, in animo certe *Platonis* habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμηχάνους πλήθει τε ϗ ἀτοπίᾳ ταῦταλογους φύσεις vocat. *Cicer.* de N. D. I, 38. *quid interest, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus?* Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. *Artemid.* II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti dispiciant, an major habenda sit fides *Plinio*, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex AEgypto in melle Romam allatam se vidisse adseverat. Deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὴν βαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μετρων. teste *Aristot.* de Poët. p. 224. v. 24. *Victorius*, eumque secutus

dere ; temulentiam & cædes illorum exhibentibus. Quid ergo ? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum ? Ut ex vino & melle commistum & temperatum suavissimum ? Potest sane. Meas vero compositiones, contendere non ausim tales esse ; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comœdia fuere. Siquidem ille domi & seorsum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat : Hæc vero, Baccho se totam tradens, in theatris

ζωγράφοις ὑπιδεικνυμένοις τὰς παρουσίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἐμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυνιεθὲν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον; φημὶ ἔγωγε· εἰ μὴ τοί γε τὴν ἐμὴν ἔχω ἀφτείνειαν ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν.

Οὐ πάνυ γὰρ συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ ἀφ᾽ ὅλου λόγος, καὶ ἡ κωμῳδία· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ᾽ ἑαυτὸν νὴ Δία ἢ τοῖς πεπάτοις μετ᾽ ὀλίγων τὰς ἀφτριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παιδεύσα τῷ [a] Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ

[a] Διονύσῳ] Ita O. C. W. Edd. Διονυσίῳ.

tus *D. Heinsius* Κένταυρον dederunt, quia eum in modum *Athenaeus* proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ δῆλωμα πολυμιξίας ἐστι. & XV. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus : quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot.* de Poët. c. 24. p. 252. ἔτι ὁ ἀτοπώτερον, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ (de metro heroico, jambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων· illa μίξις ἄτοπος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in Bis Accus. §. 33. Dialogum querentem facit : ἱπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. §. 10. seu *Lucianus*, sive quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐκ μίσου ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον de quibus quae notat *Lud. Crefollius* Th. Rh. II. c. 1. si ad haec adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres. *T. H.*

4. Ἐπίφασιν] *Ovid.* Met. XII. 394. de Centauro :

Si modo natura formam concedimus illi. *M. du S.*

5. Ὑοριστάλον] Placet ὑοριγικώτατον. *J. Br.*

Ὑοριστάλον] *Brodaeus* loco citato pro ὑοριστάλον legit ὑοριγικώτατον· debuit ὑοριγικώτατον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὗορις, unde deberet oriri ὑοριστάτος· neutiquam tamen ὑοριστάτος rejiciendum esse, convincat vel unus *Aristophanis* in Vespis locus ubi v. 1294. legitur :

Τούτων ἀπάντων ἦν ὑοριστότατος μακρῷ.

Vides versum jambicum. Adde *H. Stephanum* (qui & hunc ex *Aristophane* producit versum) ὑοριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὑοριστος *Dukerus* V. Cl. eruit ex Etymol. Magno. V. Πύγις. *J. J.*

Ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις] Hac de re copiose *Philostrat. Liban. Greg. Nazianz.* *J. B.*

9. Τὸ ξυναμφ.] Τὸ οἰνομέλι. *J. Br.*

Τὸ ξυναμφ.] Utitur hoc loco *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9. D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum* & *oenomeli* quasi diversa. *T. H.*

13. Ἡ μίξις συμφθείρει] De industria τὸ συμφθείρειν, cujus significatio sit ambigua, *Lucianum*, ut erat perquam eruditus, posuisse, credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθείρειν, φθοραὶ & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura : hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit *L. Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a *Casaub.* ad *Pers.* S. II. v. 64. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* VI, 30. & *Fr. Junio* de P. V. III. c. 3. §. 3. Ea mente *Dionys. Halicarn.* quem certe Interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλᾶ ὃ λέγουσιν αὐτὰ ἤτοι ἀφ᾽ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲ ζ ἀφ᾽ τῶ σ καὶ δ. &c. συναφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22. v. 23. Neque aliunde ductum est illud *Statii* Ach. I, 307. *Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur ostro :* ubi *fucant N. Heinsii* pro *fuscant* nequaquam mihi probatur : noti sunt *Homeri*, versus quorum suavissima venustate capti & *Hic*, & *Virgil.* AEn. XII, 67. & alii poetae Latini certatim eos exprimere contenderunt. *T. H.*

18. Τῷ Διονυσίῳ] Sacris Libero patri ludis. *J. Br.*

Τῷ Διονυσίῳ] Nempe Dionysiis, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide *Aristoph. Schol.* ad Nub. v. 11. & alibi saepe. *Horat.* Epp. lib. I. Ep. I, 139. & sequ. vide & Artem Poeticam a v. 220. Sic nata Comœdia, quod pluribus persecuti sunt

lf.

τρφ ὡμίλει, ϗ ξυνέπαιζε, ϗ ἐγελοίοποιει, ϗ ἐπέσκωπτε, ϗ [a] ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε ϗ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις [b] ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τῶν ἁλῶν

versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiæ incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta, Dialogi sectatores utplurimum

a Ἐν ῥυθμῷ] Ἐν deest in P. notatur quoque in margine A. 2 W. b Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη B. 2. P.

Is. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & *G. J. Vossius* in Art. Poët. J. C.

Τῷ Διονυσίῳ] Pro Διονυσίῳ Mſ. uti oportet, habet Διονύσῳ neque vero Bacchus Διονύσιος, ſed Διόνυσος Graece dicitur. J. J.

Τῷ Διονυσίῳ] Sic omnes, quas vidi, editiones; quum tamen vel infans in his literis videat Διονύσῳ legendum. Baccho nempe ſe tradidit Comoedia, &c. Res notiſſima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coelius Rhodiginus*, qui Antiq. Lectionum lib. IV. c. 17. haec *Luciani* Latine reddens, τὸ, *Dionyſio*, etiam Latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eamdem ſcripturam retinet Miſcell. IX. c. 5. Infra in Deor. Dial. XVIII. ubi de Baccho agitur, idemtidem in verſione *Dionyſius*, *Dionyſii*, intruſum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος ſcribatur. J. J.

Τῷ Διονύσῳ] Sic legendum recte monuit *Jenſius*. Emendationem, per ſe liquidam, firmant Codd. Ox. Coll. & W. Impreſſi omnes corrupte Διονυσίῳ. M. du S.

20. Ἐν ῥυθμῷ] Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. J. B.

21. Ἐνίοτε ϗ τὸ ὅλον &c.] Verſio Lat. *Interdum etiam anapaeſticis verſibus plerumque in ſublime evecta, dialogi ſocios ſubſannabat.* Prava haec verſio a prava diſtinctione eſt orta. Quid *interdum* & *plerumque* in uno membro? Diſtinguenda ſunt verba hoc modo: Ἐ. ϗ τὸ ὅ, ἀ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τῶ δ. ἰ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum poſterius: verte igitur: *Interdum etiam omnino anapaeſticis verſibus vecta, multa in Dialogi ſocios ſcommata conjiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noſter* in Somnio §. 4. & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνθρώποις πονηροῖς dixit Comic. in *Lyſiſtr.* v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem. L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 19.

Ibid. Ἀναπ. μ. ἐποχουμένη] Secutus ſum *L. Bos* recte diſtinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror Interpretum, *in ſublime evecta*, quaſi anapaeſtis vecta Comoedia tanquam Pegaſo quodam in altum evaſiſſet. Singularis eſt quaedam atque elegans in iſta loquendi formula poteſtas: *Plato* de LL. IV. p. 818. E. ἐπὶ δὲ τῇ ἐλπίδος ἐχούμεθα ταύτης, *illa ſpe vecti & confiſi*: nitide *Alexand. Aphrodiſ.* de Fat. p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπροσυμένοις, *dubiis inniti non aliter ac ſi certiſſima forent.* Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαίστοις ἐποχεῖσθ, quando confidentius in ſcenam procedit, in philoſophis irridendis modum pene non ſervans. Illud inſuper, quo magis vis phraſeos eluceſcat, animadvertendum videtur, verſus quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari: *Empedoclis*, *Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι ἐν τῷ κεχρημένοι ὠδῇ ποιητικῇ, ὥσπερ ὄχημα, τὸ ὄχημα ϗ τὸ μέτρον, ὅθεν τὸ πεζὸν ἀλλοφύγουσι ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατίδῃ λύσῃ τὸ μέτρον, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία. Porro *Daviſius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. D. III. c. 24. *potentiſſimi regis anapaeſtum*; ubi *Lambino* placebat *anapaeſticum*; ſine cauſa. *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιστον ὑπὸ τῦ Χορῦ λεγόμενον. *Noſter* Symp. §. 18. ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod *Bergl'rus* opportune notat ad *Alciphronis* ἀνάπαιστα εὔκρατα ἐπιλέγοντες III. p. 368. *Ammian. Marcellin.* XXIV, 6. p. 441. *velut pedis anapaeſti praecinentibus modulis*: ibi vide *H. Valeſium*. T. H.

22. Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη. Th. M.

23. Φροντ.] Socratem ac reliquos philoſophos. J. Br.

Φροντιστὰς ϗ μετεωρολέσχας] Socratem proculdubio innuit ab *Ariſtophane* in Nebulis ſubſannatum, & Φροντιστὴν & μετεωροφιλοσοφικὰ vocatum. J. P.

Φροντ. ϗ μετεωρ.] Apud *Ariſtoph.* l. c. dicuntur μεριμνοφροντισταὶ, & alio in loco μετεωροφένακες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias ejusdem poëtae reſpexiſſe fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem reſpexiſſe crediderim, qui & ipſe a *Noſtro* narratur in Socratem fabulas ſcripſiſſe. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius*. Sed *Xenophontem* adi in *Sympoſ.* p. Ed. St. 520, 35. ubi diſces eo nomine ſolitum fuiſſe vocari Socratem. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; ſed & ſequentia in ipſo Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis diſcas, & ipſum Socratem ea de re audias opprobria in ſe jacta diluentem. M. du S.

25. Μίαν τ. προίλυσιν] Hoc eſt, illa ſola de cauſa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Ariſtophanis* Nubes reſpicit, quae in eum ſolum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum diſcipulis. Προίλυσις, τὸ προελθεῖν, inquit *Heſychius*, hoc eſt, *in ſcenam prodire, procedere.* J. C.

Προίλυσιν] Angl. προσαίρεσιν. J. B.

Προαίρεσιν] Veriſſima lectio quam praefert Ed. J. & agnoſcunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abluditi Angl. Mſ. Eadem voce alibi utitur. προίλευσιν, quod alias Edd. inſidet, & ipſum M. Cod. & Ox., nihili eſt. *Vorſtius* margini adſcripſit i. e. ὁδὸν. M. du S.

Προίλυσιν] Recte J. *Clericus* exponit, cui prorſus adſentior. Quid ſibi voluerit *H. Stephanus* in Theſ. T. I. p. 1273. ſane non video. Quanquam προαίρεσιν ingerant C. A. & Ed. J. plus tamen apud me valet meliorum membranarum & Ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere ſecutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt ſingula,

num, ſubſannabat, *meditatores*, ac *vanos ſublimium rerum diſceptatores*, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos

ἑταίρους ἐκλεύαζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα. καὶ 2 ξμίαν ταύτην [c] προέλθοιν ἐπεποίητο ἐκείνης ὅπη-

[c] Προέλθοιν] προιέναι C. P. L. *F.* margo *A.* 1 *W.* προσιέναι *A.*

23. Μετεωρολέσχας] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα *V.* * ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης addit *M.*

* Ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem *Ariſtophanis* fabula μετεωρολέσχας produxit *Suid.* in Μετεωροσοφιστῆς. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχαι, ſed μετεωροφένακες v. 332. μετεωροφιστὴς v. 359. Apud *Scholiaſten* extant ad v. 223. 330. *T. H.*

la, non difficilia quidem pleraque, ſed, quo communi nexu inter ſe cohaererent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προιόντας ἔξω προελθεῖν *Antonin.* de R. S. XI. §. 28. προελθεῖν εἰς ἀγορὰν *Philo Jud.* p. 793. C. ſic in *Dione Chryſ.* XXXII. p. 392. D. ἴσ' ἂν ἴσως προέλθοι, & *ne domo quidem ad emendum aliquid ſe moveat*, capi poteſt: ſed ibi malo προσέλθοι. προϊέναι εἰς τὸ δημόσιον, *Plutarch.* Cat. Min. p. 762. C. ea mente *Luciano* in Somn. §. 9. εὐτελὴς τὴν πρόοδον, qui nullo ſtipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari ſolent, (vid. Necyom. §. 12.) ſed ob vilitatem vitae contemtus ac ſobrius in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica & quaſi triumphali procedunt. Conſulum ſolennes proceſſus vel proceſſiones πρόοδους *Juſtinianus* Nov. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inſt. de Rer. Div. §. 48. vocant; illud enim apud hunc multo, quam προελεύσεις, malo. De ſacris Eccleſiaſticorum feſtisque proceſſionibus vide *F. Meurſii* & *Caroli du Freſne* Gloſſ. in Προέλασις recentioribus idem vocabulum pro triumpho in uſu fuit: *Euſtath.* ad Il. Υ. p. 1292. v. 16. ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ ἐς τὸ πόμπειον ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως & ſignatius ad Il. I. p. 762. qui locus *C. Fabrottum* non fugit: ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ἂν προέλθοιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in Πομπή. Tum porro alia quaedam huic verbo addita eſt poteſtas in concionem prodeundi, orationem in ſenatu vel cum populo habendi: *Dionyſ.* A. R. VIII. p. 507. v. 28. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in παρελθὼν mutatum nolim: ſimiliter enim *Plutarch.* in Craſſ. p. 550. E. ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα ἐς προελθὼν ipſumque hoc in Cat. Min. p. 780. E. ἐπὶ τὸ βῆμα τῷ Κάτωνι προελθόντι nec major eſt cauſa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. τοσαύτην ἰσότητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους ἀφ' Ἥρου σφίσιν ἐπὶ τὴν θάλατταν προελθεῖν· quam lectionem quum ipſa tueatur ſtructurae forma, repudiandum cenſeo προσελθεῖν V. C. & *Porti*. Apud *Iſidor. Peluſ.* Epaminondas εἰς ἐκκλησίαν παλούμενον παρητήσατο προελθεῖν &c. II. Ep. 146. In *Socratis* H. E. III, 25. ſervandumne ſit προελεύσεις ποιεῖν τοῦ βασιλέως, an cum *H. Valeſio* praeferendum προσελεύσεις, non ſatis habeo conſtitutum: ſi retineas, recte de ſectarum inter Chriſtianos principibus eo ſenſu dicetur, quaſi nunc e latebris, quibus ſe Juliani metu continuerant, proreperent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, ſuis ut partibus potiſſimum faveret. Eadem plane forma πρόοδον, πρόοδον vel πάροδον ποιεῖσθαι apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Chriſtianos, qui ſacras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Valeſius* ad *Euſeb.* V. C. IV, 29. χολὴ ὁ λογογραφῶν σωφρονεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους &c. 55. σωφρόνως ὁ τὰς πρόοδους ποιούμενος. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi poteſtatem ſibi fieri petebat, nomen & rem, de qua ſit dicturus, in tabella perſcripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόοδον ἀπογράψασθαι· *Iſocr.* Or. Ar. p. 142. E. ſive etiam ſimplici verbo γράψασθαι· id quidem legas in Timocratea *Demoſth.* p. 781. A. προτοῦτον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλήν· *referre ad Senatum* laxe nimis *Hoſius* interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem εἰς τὴν βουλὴν, εἰς τὸν δῆμον εἰσφέρων περὶ τούτων ἰδίᾳ. Si copia dicendi non concederetur, λόγου ἐξεργεσθαι, ἐκκλεισθαι, ἀτυχεῖν dicebantur: ſin contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ *Demoſth.* pro Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, & ſingulari quodam modo πρόοδον ποιεῖσθαι· *Iſocr* in initio Areop. & ad finem p. 157. τὴν τε πρόοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἰρηκὰ τούτους· *Aeſchin.* in Tim. p. 11. v. 43. ἅ γὰρ βουλῆς τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσοδον ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον· idemque περὶ τὸ Παράπρ. p. 35. v. 30. 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προσόδους. *Libanius* etiam de eo poſuit, qui damnatus a judicibus ad populum provocat, cauſamque ſuam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX. p. 689. reperias, ἅ γὰρ ἐπ' ἀθλίοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόοδον· at in oratione prima: ἴσ' ἂν ἰδίωτον προσόδων. Pari virtute Sophiſtae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες ſupra §. 2. ὥστε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. *Socrat.* p. 2. & ſimpliciter οἱ παριόντες apud *Demoſth.* Olynth. III. p. 38. A. quod recte *Scholiaſtes* interpretatur, οἱ δημηγορεῖντες. Jam ſcenicis actoribus haec eadem non diſpari ratione conveniunt: *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 608. τὸν ὑποκριτὴν προιέρχομένου, *actore in ſcenam prodeunte*. *Plutarch.* Nic. p. 524. E. λέγεται δ' ὁ τὴν χορηγίαν παρελθὼν αἰκίσης &c. *Andronic* Paraphr. Eth. Nic. IV. c. 3. p. 210. τοῖς καμψοῦσι χορηγὸν παρίοῦσι quorum pravam *D. Heinſii* verſionem jure caſtigavit *Salmaſ.* de Uſ. p. 57. ipſe viciſſim merito caſtigatus a *Deſ. Heraldo* An. in O. ad J. A. & R. VI. c. 8. paulum quidem illud *Syneſii* diſcrepat de Prov. II. p. 128. D. ὁ τοῖς θεάτροις καὶ δῆτινα προεξελθόντα ἀφανισθῆναι τοῦ δήμου, τὸ μὴ μικρὸν ὄψεται· nam hae prologi ſunt, aut ejus, qui nuncii perſonam ſuſtinebat, partes, antequam ad ipſam fabulam actores aggrediantur: ſed quod mox ſequitur, plane congruit; ὥσπερ γὰρ δεῖ καὶ ἀπιέναι τὸν πρόσωπον τὸ

ὀπισθόπλειν, καὶ ἡ Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καλαχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲ ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήμαθ' ἁμιλλωμένους, ὡς ἂν δοκῇ τὰ ἀέρια λεπτολογεῖσθαι. ὁ δὲ Διάλογος σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε περὶ καὶ ἀρετῆς φιλοσόφων· ὥστε τὸ τῆ μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ βαρυτάτου ἐς τὸ ὀξυτάτου· καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι,

fugillaret, & Dionyſiacam iſtam libertatem in eos effunderet; nunc *in aëre ambulantes*, & *cum nubibus verſantes* illos exhibens, nunc *pulicum ſaltus metientes*, ut qui de aëreis & ſublimibus iſtis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero graviſſimas diſputationes habebat de natura rerum, deque virtute philoſophans: ita ut Muſicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutiſſimo ad graviſſimum usque, inter eos eſſet. Et tamen auſi fuimus nos, hæc ita ſeſe habentia, inter ſeſe conjungere & coapta-

30. Ὁ διάλογος] Ὥσπερ * Ἀρίστωνος Πλάτων. *M.*

* Ἀρίστωνος] Adde ὁ Αρ. ut Ariſtonis filius Plato. *T. H.*

τὸ σύνθημα· ἢ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προείλυσις, quando ligno dato in ſcenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προείλυσις: non quin recte dici poſſit comœdia μιαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. E. καὶ μία σπουδὴ (mulierum ſcenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαι τὴν σωφροσύνην· ſed quod illud eruditius ſit, & magis accommodatum. *T. H.*

26. Διονυσ. ἐλευθ.] Hoc eſt, libera dicteria, quibus licebat uti feſto Dionyſiorum: quae *libertas* vocatur ab *Horatio* & *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καλαχεῖν, *perſundere*. *Horatius* de homine dicteriis acriter proſciſſo lib. I. Sat. VII, 32. *At Graecus poſtquam eſt Italo perfuſus aceto Perſius.* *J. C.*

Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν] De qua copioſe *Philoſtr.* dico ad *Heliod.* *J. B.*

27. Ἀεροβατοῦντας] Ex *Ariſtoph.* Neb. ut hæc tota narratio: ſic in Charont. & Icarom. *J. B.*

Ἀεροβατ.] *Ariſtoph.* νεφ. v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ τ' ἐπιφρονῶ τ' ἠλίου. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7. C. *M. du S.*

28. Νεφέλαις] Inde titul. *Ariſtoph.* Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer deſumptus. *J. B.*

Ibid. Ψυλλῶν πηδήμαθ'] Reſpicit procul dubio hos verſus Comici in Nebul. Act. 1. Sc. 2.

Ἀνηρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψύλλαν ἑπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.

Hoc alibi ſæpe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis inſultat. *J. B.*

Ψυλλῶν . . .] A. I. Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ἑπόσους ψύλλα τοὺς αὑτῆς πόδας ἄλλοιτο. *A. V.*

Eandem calumniam tangit etiam *Xenoph.* loco ſupra citato. *M. du S.*

Ψυλλῶν πηδ.] Notarunt *L. Bos* Obſ. Crit. c. 12. p. 64. & *L. Kuſter* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 145. Adde *Eunap.* in AEdes. p. 38. ψυλλῶν πηδημάθ' ἁλαμωκώμυος ubi plura. *Syneſius* iſtos Comici verſus praecipue, quaſi rotundiſſime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40. B. *T. H.*

33. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſmus* in Proverbio: δὶς διὰ πασῶν. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Proverbium a muſicis mutuo ſumtum, quo maximum diſcrimen & longiſſimum intervallum ſignificatur. Vid. *Eraſm.* Chil. Hoc uſus eſt *Lucian.* in lib. de Conſcr. Hiſt. & in ſermone, qui eſt de Mercede ſervientibus. *G. C.*

Δὶς διὰ πασῶν] Utitur paſſim hac comparatione. *J. B.*

Δὶς διὰ πασῶν] Vetuſtiores muſici, uti ex hoc proverbio patet, ſcalam ſuorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. *Eraſm.* Chil. ſæpius uſurpat Noſter, ut ἀ. μισθ. c. 11. συγγρ. c. 7. & ἀπαιδ. c. 21. *M. du S.*

40. Τὸ ξύλον τοῦ ἀρότου] Hac de re *Phaedrus* fine Fab. & ibi interp. *J. B.*

Τὸ ξύλον τοῦ ἀρ. ἐγκ.] Miſcet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formaſſe dicebant, & *Platonis* de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuiſſe ait in *Sympoſio*, deinde in duas partes ſectos. *J. C.*

Τὸ ξύλον] Hac de re *Phaedrus* IV, 14. *A. V.*

41. Ἐγκαλαμιξας] Recte, ne quis conjectet συγκαλαμ. *Noſter* de Conſc. Hiſt. §. 13. τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίζῃ πολὺ τοῦ φαρμάκου *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. χρωμάτων ἐγκεκραμένη φύσεις, pro συγκεκρ. *T. H.*

42. Τοιοῦτο φανοίην] Neſcio quid ita cunctas Edd. infederit vitioſum illud φανοίην pro φανείην aut φανοίμην, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum ſine dubio τοιοῦτος, id eſt, ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ πεποιηκώς· *magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem ſe Prometheus praebuit.* *T. H.*

44. Ὅσα π.] AEſchylus in Prometheo. *J. Br.*

Ibid. Κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ] Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Jov. ex *He, od.* 1. Oper. *J. B.*

45. Γέλωτα] τουτέστι, γέλωτα κωμικόν. *J. Br.*

46. Φιλοσόφων] Sic Ed. *J.* Reliquae φιλοσόφῳ, quod etiam in O. & M. eſt; duriuſcule, quamvis extet ἐρ. c. 45. P. & B 2. φιλοσόφου. *M. du S.*

Φιλοσόφῳ] Lectionem Ed. *J.* interpolatam utique va-

coeptare, non admodum obsequentia, neque facile societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo fecisse videar, ut qui fœminam cum mari commiscuerim, & ob id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comicum sub philosophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit; hoc certe nostris inesse non dices. Unde enim furatus sim? nisi

ὃ πάνυ πεισόμεθα, οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαλαμίξας, κἀ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόχω. μᾶλλον δὲ μὴ κἀ ἄλλό τι τοιοῦτο [a] φανείην, ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὀστᾶ ὡραθεὶς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι [b] φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ ἁρπαγῆς (καὶ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεὸς) ἅπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ ὡραῖόν τι γὰρ ἂν ἐπιλέ-

a Φανείην] *φανείην* Edd. priores. Quod restituimus est in O. M. b Φιλοσόφῳ] φιλοτόφων *J.* φιλοσόφου P. *B.* 2. c Κλεπτικὸς] Edd. priores κλεπτικῆς.

valere jussi: quomodo γέλως κωμικὸς, sic & σεμνότης φιλοσόφου τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικοῦ, ut solent Grammatici, quo nihil est frequentius. Sic φιλοσόφου χαρακτὴρ λόγου *Apollon. Tyan.* Ep. XIX. βιβλίον Euseb. H. E. VI, 3. φιλόσοφον ἦθος, χήμα *Origen.* in *Celsi* I. *T. H.*

Ibid. Τὸ γὰρ ἁρπαγῆς, καὶ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεὸς, ἅπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις.] Latinos interpretes si consulas, nihil hoc loco est obscurius: Sic enim vertunt: *Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus) apage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis.* Non poterat infullius. Quis enim intelligat: *Quod est enim furti?* dein quid hoc ad rem, esse furtorum deum, sive is sit Mercurius, sive quis alius? Non perceperunt mentem *Luciani.* Primo post ἅπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem. ἅπαγε· τοῦτο μόνον, & verte: *sed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit. hanc solam nostris inesse non dices.* forte, inquit *Lucianus*, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus & cœlo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. *J. G. G.*

Ibid. Καὶ γὰρ κλεπτικὸς &c.] Facilem & verissimam *Graevii* distinctionem sum secutus. Ἅπαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: *Nostor* Amor. §. 38. ἅπαγε, μή μοι γένοιτο Pseudol. §. 31. *Chrysostomo* frequens: ἐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἅπαγε ἀνθρωπε, ἀλλ' ἡ τρυφή Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. *Suid.* Ἅπαγε, γενικῶς πανῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός· nam quis credat *Lucianum* tam insignitam Mercurio factum iviſse injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheum ipsi socium adjungeret? sed κλεπτικὸν eum jure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ὁμότεχνον Mercurio fateatur. *T. H.*

47. Ὁ θεὸς] Προμηθεὺς *Hesiod.* ὦ Ε. καὶ Η. *J. Br.*

Ὦ θεὸς, ἅπαγε τοῦτο μόνον] Sic in Somnio, λοιδορεῖται ὦ θεοί, τὸ δεῖνα. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, λοιδορεῖσθαι, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. *J. B.*

Ὁ θεὸς] P. mendose, ὦ θεός, quod *Bourdelotio* & *Vorstio* fraudi fuit. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικὸς. *M. in S.*

48. Ἐκεῖναι Scribo εἶναι. *J. Br.*

Ibid. Ἢ ὡραῖόν τι γὰρ ἂν ἐκλέπτοιμεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἰωὴ διελαθεῖ τοιούτους πιτυοκάμπτας καὶ τραγελάφους ἑαυτὸς συντιθείς;] *Unde enim furaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipse composuerit.* Sic interpres. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignoraverunt πιτυοκάμπτας esse centauros. Suidas, πιτυοκάμπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo *Ovid.* VII. Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus usus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *nisi quis me fugit, qui tales centauros, & hircocervos ipse composuerit.* suos vero dialogos ex comicis salibus, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus hausti, compositos, ut paulo ante ostendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante *Lucianum* fuerat usus. *J. G. G.*

Ibid. Perperam scribitur, ἢ ὡραῖόν τι γὰρ ἂν ἐκλέπτοιμεν, corrige, ἢ ὡραῖόν του γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τὶς ponitur, est, veluti τὶς, particula encitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. XXX. Ἀρκοῦν ἦν ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλοσόφου εἰ ὁ Θεὸς δοκοῦν βουλοι, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. *Wolfius* interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, & quia *Politianus* omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas judicat. *Mericus Casaubonus* nescio quid *acutum* ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philosophus cupis.* Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi; εἰ ὁ Θεὸς δοκοῦν βουλοι τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου,

ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους [a] πιτυοκάμπτας, καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συνήθεικώς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι;

forte quis me fugit? qui ejusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum

[a] Πιτυοκάμπτας] Ita K. M. S. πυτιοκ. O. F. A. 1. 2. & pleraeque Edd. ἱππουκάμπτας L.

&c. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τοῦ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo *Epicteto*, cujus ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, *Epicteti* καὶ ἱκανὸς ἴσχ, longe plenius & perfectius esse prae *Simplicii* & *Paraphrastae* καὶ ἱκανὸν εἶναι τῦτο. *J. J.*

Παρά του] *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

50. Πίτιοκ.] Castigo: πιτυοκάμπτας & τραγελάφους, hoc est, *monstra quaedam.* *J. Br.*

Πίτυος.] *Pinuum incurvatores:* quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in sublime emissos dilaniantem. Eundem πιτυοκάμπτην vocat lib. II. Ver. Hist. *G. C.*

Ἱππουκάμπτας] Legebatur hic antehac πιτυοκάμπτας ut ἀ. ἱσ. β. c. 23. (vel mendose Πυτιοκ—) quod huc non facit. v. *Apollod.* III. L. aliam scripturam exhibet, nisi quod illic ἱ—μπτας, legitur. In Ox. vero πιτυοκάμπας. De his consule *Spanh.* & *Ælian.* de An. XIV. 20. Hippocampos in Imaginibus describit *Philostratus* ὑπ. p. 774. (locum ipsum vide ad ἰ. δ. VI.) Vide & p. 729. ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissimus ejus interpres exhibet. *M. du S.*

Πιτυοκάμπτας] *Graevio* πιτυοκάμπτας explicanti Centauros praeivit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud *Suidam* extare in Πίτυς, ὅθεν ὁ Πιτυοκάμπτης (vel potius, ut *Kuster.* Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sinnis (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis* & praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *J. Meurs.* in Thes. c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret: *Pausan.* I. p. 90. ἀνεψιὸν καὶ Σίνιν τὸν πρὸς Πιτθέως συγγενῆ quippe natum, ut nonnulli scripserunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: *Plutarch.* in Thes. p. 11. F. Jam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Luisinus* est commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse*, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat: quis, quaeso, πιτυοκάμπτας diceret eos, qui arbores vasto corpore & impetu currendi prosternunt? *Th. Galeus* ad *Apollod.* III. p. 95. ubi de Sinide pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Aristophanis* in Ran. v. 997. σαρκασμοπιτυοκάμπτ), de quibus ita *Schol.* ὡς σαρκάζοντας μὲ ὡς προσποιουμένους τὰ πολεμικὰ, σὺν ἀληθῶς ὄντας τοιούτους ἰχῶ ὄντας ἀτιμολουμένους paulo plenius *Suidas*: Σαρκασμοπ. ἀντὶ τῦ μιγάλοι, ὡς ἁρπάζοντες μὲ ὡς προσπ. &c. ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαρκάζοντες. necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetustis Codd. extitisse lectionem, ἁρπασμοπιτυοκάμπτ). De Sinide vero quin *Schol.* cogitaverit, quum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes dicti fuerint πιτυοκάμπται· eoque pertinere non incommode videatur *Hesychii* glossa; Ἀιρεπίλαδοι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico depromta, sive vocabulum utrumque demta distinctione jungas, sive ἀιρεπιλάδους per se solos intelligas, *aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes:* vel etiam, *aërem implentes clamoribus:* nam in *Hesychio* multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Palmerio* placuit πιτυοκάμπται legenti; quod si quis conjecturae nostrae anteferendum statuat, haud equidem magno opere obnitar: verum idem ipsum in *Aristophane Frischlinus* spectavit vertens *Eruco-sanniones*, tanquam si legendum censuisset, σαρκασμοκιτυοκάμπται. Sunt sane πιτυοκάμπται genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit *Plin.* H. N. XXII, 2. 4. *Dioscorid.* Alexiph. c. 2. sed illae, quantum video, nihil ad *Aristophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad *Lucianum:* in quo retinui sane priscam lectionem, ἱππουκάμπτας, vel, ut scribi debebat, ἱπποκάμπους, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, adsentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in Conject. p. 35. a quo si quid in re forte, quod sollicite perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, & *Rob. Constantin.* in Suppl. L. L. Τραγελάφων mentio in *Aristoph.* Ran. v. 968. qui jungit ἱππαλεκτρύονας· haec causa est, cur, si scripti cujusdam libri ductus adspirarent, in *Luciano* probarem τοιούτους ἱππαλεκτρυόνας καὶ τραγελάφους· etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & *Plato* Πολ. VI. p. 674. B ἀλλὰ δεῖ ὡς πολλῶν αὐτὸν ξωιαγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους & τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae

dum enim eſt in iis, quæ ſemel elegi; mutare enim conſilium, Epimethei, non Promethei eſt.

ἐμμδυετέον γὰ οἷς ἅπαξ προειλόμεν· ἐπεὶ τόγε μέλαθυλεύειν, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

quae nusquam exiſtens ſola cogitatione effingitur: *Euſtath.* in Il. A. p. 102. Rogat *Ariſtot.* initio lib. IV. *Φυσ. Ακρ.* πῶ γὰρ ἴσι τραγέλαφος ἡ σφίγξ. Vid. *Stephan.* in Γάλης & *Berkel.* Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impoſitum fuerit τραγελάφων nomen, recenſet *Athen.* XI. p. 484. D. E. p. 500. E.

Poſtquam haec ſcripſeram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit Vir Eruditiſſimus, & pulcerrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam ſpecimine commendatiſſimus *J. Jac. Weiſtenius*; quam, quia prope abeſt, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum cenſet Vir egregius τοιοῦτος πίθηκάμηλος quaſi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane diſcordes, philoſophicam gravitatem, & lepores libertatemque jocorum Comicam conſociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam ſi binas arbores rigidas curvando jungere nitaris: imo majoris eſt artificii* τὸ τραγελάφους συντιθέναι, τὰς διπλοῦς τὴν φύσιν (ut Ariſtides Orat. Platon. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores ejusdem ſpeciei, verum* ETIAM *res diverſiſſimas hircos atque cervos ſive Philoſophiam Comoediamque jungere. Si quis ante me idem fuiſſet conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret; ad meamque ſine dubio notitiam pervenisſet.* Jam tu, quaeſo, ad animum revoca, quae leguntur ſub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὕτως ἴχοντα πρὸς ἄλληλα ΣΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΥ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui magno niſu in unum cogit conſociatque nixa diverſis radicibus, & materiam minime ſequacem tractando mollit. *T. H.*

Ibid. Τραγελάφους] De his, ſi lubet, conſule *Plin.* VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis ſimiles. Hujusmodi monſtrum, quod fictitium prorſus credidit *Lucianus*, vidiſſe ſeſe *Salmaſius* narrat *Plin.* Exercit. 862. b. B. Ed. poſt. De iisdem conſule *Spanh.* 200. & 203. *M. du S.*

51. Τί ἂν πάθοιμι] Locutionem illuſtrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. *T. H.*

53. Μεταβουλεύσας] *Poſt rem conſulere*: unde & *Pindarus* in Pyth. V, 36. illum appellat ὀψίφρονα, quaſi *ſero ſapientem*. *Heſiodus* in Theog. v. 511. Haec, inquit, peperit Προμηθέα Ποικίλον, ἀτολμήτου ἀμαρτινόου τ' Ἐπιμηθέα, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis inſtructum conſiliis, *Epimetheum* poſt erratum ſapientem. *G. C.*

Nigrinus, ſive de Moribus Philoſophorum.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino ſalutem.

Νιγρῖνος, ἢ περὶ Φιλοσόφου Ἤθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ Ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

NOctuas Athenas, inquit proverbium: quaſi ridiculum ſit, ſi quis eo nomini conſultiſſimo conſilium dare. *G. C.*

Ἡ μὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζοι

ΠΡΟΣ....] Philoſophicam hanc diſputationem *Lucianus* paulo poſt adventum ſuum Romae ſcripſiſſe videtur; in qua quam pronus in Satyram fuerit jam prodit; ſed nondum comicos illos ſales cum reliquo ornatu theatrali in Dialogum invexiſſe, cum haec ſcriberet, palam eſt: graviter enim hic vitia perſtringit ex graviſſimi Philoſophi perſona, cujus famae invidit illa aetas. *M. du S.*

ΝΙΓΡΙΝΟΝ.] Romanus eſſet, an Graecus olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legiſſem apud *Spartianum* in *Hadriano* & *Xiphil* p. 260. & *Plutarch.* 849. Nunc autem Romanum fuiſſe ſtatuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17. & de fundo prope Romam c. 26. *M. du S.*

1. Γλαῦκα εἰς Αθ.] Subaudiendum, porto, aut, mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quaſi peculiares ſunt. Proinde ut abſurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic paſſim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum ſit

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Proverb. ἐπὶ τῶ μάτην ἐπισωρεύοντάς τινα τοῖς πρόσθεν ἀρχουσιν, οἷον εἴ τις εἰς Αἴγιναν σῖτον ἐπαγάγοι ἢ εἰς Κιλικίαν κρόκον. *Ariſtoph.* Ὄρν. & ibi Scholiaſt. *J. B.*

Γλαῦκα] Vid. *Suid.* & *Schol. Ariſtophan.* *M. du S.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Utitur hoc loco *Eraſm.* Adag. *Ululas Athenas. Diogen. L.* III, 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δεῖ σοι τὰ κατ' εἰρωνείαν διηγεῖσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Athenienſibus objecerunt Comici: praeter *Ariſtoph.* Av. v. 302. *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quaſi praeceſſiſſet Ἀθηναίοις· in Tim. §. 9. εἰ δ' ἀπῴκιλψα εἰς τὴν Ἀττικὴν· τὸ μάλιστα ἐξ ὑ Φιλοσοφία τῷ λόγῳ ἴριδος ἐπιπόλαιον αὐτοῖς· libello ſuperiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Daviſ.* ad *Ciceron* de Divin. II. c. 61. Ratio paulum diverſa in *Ariſtoph.* Pl. v. 503. πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι χρήματα continentur in πλουτοῦσιν· eo pertinet αὐτὰ. v. 566. εἰ γε δεῖ λαθεῖν αὐτὸν ſcilicet κλέπτοντα. *T H.*

μίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' [a] αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμην, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ctuas apportet, quoniam apud illos abundent. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, hujus audaciæ causam esse. Vale.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

AMICUS, LUCIANUS

1. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας; ἢ τοίνυν προσκλέ-

1. QUam oppido gravis nobis & sublimis rediisti? Neque enim adspi-

[a] Αὐτοῖς] αὐταῖς *J.* & Margo *A.* 1. *W.* Prava rectae lectionis emendatio.

6. Εἰχόμην] Ἀεὶ τῷ ἴσος ἂν. *V.*

8. Ὅπως τε νῦν ἔχω] Non inficior bonam esse locutionem: *Noster* in Hermot. §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, *quoque sim erga Te animo:* nota loquendi formula: *Lucian.* Ap. περὶ τῶν E. M. Σ. §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως ἢ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχειρισμένα. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως οἷόν δυνάμεως. Paulum aliter *Demosth.* Ep. I. p. 190. B. ἀνθλῶ χρῆναι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. *Xenoph.* K. Π. VII. p. 116. οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. *Liban.* Apol. Socrat. οὕτω δ' ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis exponi posse, *& quemadmodum nunc sim affectus:* quasi significaret se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. *T. H.*

10. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου] *Benedictus* enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic *Micyllus* expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud.* Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. *J. G.*

11. Ἀμαθία μέν] Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic *Thucyd.* ut patet etiam apud *Plin.* Epist. 7. lib. 4. hanc sic interpretatur *D. Hieronym.* Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat.* *J. B.*

Ἀμαθία μέν &c.] Vertendum: *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit.* Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμός designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. *J. C.*

Ἀμαθία] In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in *Bourdelotii* nota. *M. du S.*

Ἡ ἀμαθία] II. c. 40. Celebris sententia, quam multi expressérunt. *Procop.* Goth. III. p. 256. ἐμπειρία μὲν λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἥκιστα εἴωθεν ibi *D. Hoeschelium* hic *Luciani* locus non praeteriit. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 171. *Synes.* Ep. 153. ἀμαθίας ἡγεμονίας τὸ θράσος· idem Ep. 79. Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ μὲν ἀλόγιστον ἀνδρείων μᾶλλον ἀδαμοῦ, τὸ δὲ τοὺς καιροὺς δειλόν τε καὶ θρασὺ γίνεται. *Sallustius* etiam imitatur B. J. c. 7. p. 243. ubi plura notat ejus generis *Jos. Wasse.* Quod autem pro λογισμὸς *Lucianus* dederit τὸ λελογισμένον, in eo *Euripidem* est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368. &c. paulo aliter *Philostr* Her. p. 723. τὸ μὲν ἔννουν τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν AEneam. *T. H.*

17. Φ. καὶ Λ.] *Bourdelotium* laudo, quod nomina personarum, in aliis Edd. omissa, editioni suae inseri curaverit. At istud laudare non possum, quod quae *Luciani* partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola differre profitetur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. *M. du S.*

19. Ὡς σεμνὸς] Similiter *Alciphr.* I. Ep. 34. ut *Bergerus* observavit. *T. H.*

22. Ὁμοίων

ſpicere nos amplius dignaris, neque converſaris nobiſcum, neque ſermones ut antea confers, ſed repente immutatus es, & omnino faſtidioſus videris evaſiſſe. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc inſolentiæ perveneris, & quæ ejus rei cauſa ſit? LUC. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas? AM. Quid ais? LUC. Inſperato felicem & beatum vides factum, & quod in ſcena ſolet uſurpari, ter beatum. AM. Papæ! tam ſubito! LUC. Ita res habet. AM. Quidnam autem tantum illud eſt, quo te ſic effers? ut non ſummatim modo lætemur, ſed &, auditis ſingulis, accurate ſcire poſſimus? LUC. An non admiratione dignum tibi videtur, per Jovem, pro ſervo liberum, pro paupere vere divi-

πων ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, οὐδ' ὁμιλίας μίσα δίδως, ὅτε κοινωνεῖς τοῦ ὁμοίου λόγου, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβληκας, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῷ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν καὶ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν οὕτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτου αἴτιον; Λ. τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέγεις; Λ. ὀφθῆναί σοι εὐδαίμονα τε καὶ μακαριστὸν γεγενημένον, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιον. Ε. Ἡράκλεις, ὅσον ὁ βραχεῖς Λ. καὶ μάλα. Ε. τί δὲ τὸ [a] μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ σὺ κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχομεν δέ τι καὶ [b] ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ παρὰν ἀκούσαντες; Λ. ὁ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου μὲ ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλου-

σιον,

[a] Μέγα] Edd. priores μετά. [b] Ἀκριβῶς] ἀκριβοῖς P. *J.*

22. Ὁμοίων λόγων] Ὁμοίοις λόγοις Sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud *Homer.* ὁμοῖο πόλεμο, ὁμοῖο θάνατο, ὁμοίου γήρας. *J. B.*

23. Ὅλως] Defendi poteſt, etiam ex iis, quae notat *J. Jenſius* L. L. II. c. 11. Malo tamen ὅλο, ut ad praecedens μεταβέβληκας aptius conveniat: *Tu, qui comis eſſe ſolebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque ſpeciem ſuperbi geris.* *T. H.*

27. Ὀδοῦ π.] *Eraſm.* in eo Adagio. *J. Br.*

Ὀδοῦ πάρεργον] *Ut te non morer.* *J. B.*

Ὀδοῦ παρεργον] Non eſt, *ne te morer*, ut habet *Bourdelotius*: ſed καθ' ὁδοῦ πάρεργον, *obiter, aliud agendo, en paſſant je ſuis devenu heureux.* *J. C.*

29. Σκηνῆς ὄνομα] Sic idem alibi. *J. B.*

30. Τρισόλβιον] *Ter beatus atque felix.* *J. Br.*

Τρισόλβιον] *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poët. Ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

ὡς τρισόλβιοι
Κεῖνοι βροτῶν οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη
Μόλωσ' ἐς ᾅδου· τοῖς γὰρ μύσταις ἐκεῖ
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. *M. du S.*

31. Μέγα] Hanc vocem pro μή repoſui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu eſt: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μὴ τοῦτο referri poſſit, ſed *ſe beatum eſſe* tantum dixerat; quo dicto hic *tantam tamque repentinam* felicitatem, quæ ei obtigiſſet, cognoſcere volens, ut ediſſerat hiſce petit; ex vulgata nullus elici poſſit ſenſus, qui ex hac limpidiſſimus eſt. Ne dicam errorem proclivem τῷ μιγα in μετά. *M. du S.*

Μέγα] Emendatio certiſſima, quam praeſtant mox, ὁ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ, pauloque poſt, μέγιστον μὲν ἦν· quae ſi quis recte conſiderarit, nullus eſt dubitationi locus relictus: quare cauſa non erat, cur in re clara Mſſ. fidem expectandam putarem. Graeci uſurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum*: *Plato* Apol. p. 16. E. ἂν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν Phaedr. p. 1231. B. τόδ' ἦν μέγα λέγω. *Xenoph.* ad *Xanthipp.* in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τι καλὸν γεγονέναι *Leo Allatius*: *At ego & mortem illius magnam & deſiderabilem contigiſſe, mihi autumo*: inepte, ut plura: vertendum fuerat: *Etenim ego exiſtimo, mortem ejus admirabilem atque honeſtam fuiſſe*: de Socrate praecedit, μέγα τι ὑμῖν ἐγένετο ὅτι ὁ ἄνθρωπος *mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo. Ariſtocles* apud *AElian.* de Anim. XI. c. 4. — ἢν δέ τι τοῦτο μέγα Κρίνετ' ὦ Ἐριμιονεῦσι *AElianus* ipſe I, 60. εἴ τε γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Jungitur aliquando θαυμαστόν *Athen.* ex *Chamaeleonte* VI. p. 273. D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. B. ὁ θαυμαστὸν ἢ μέγα· quod apud eum frequens: *Raphelium* vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: Παλ' οὐδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἦν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, *nihil autem magnum & admiratione dignum. Diogen. L.* VI, 44. Ex Latinis ſimilia poterant proferri plura. *T. H.*

32. Κομᾷς] *Superbis.* κομᾶν indulgere genio & elatum eſſe. *Ariſtoph.* Equit. ubi *Scholiaſt.* κομῶσι, σφριῶσι. τὸ γὰρ ἐπὶ τῇ τρυφῇ λέγεται καὶ γαυροῦται καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομᾶν, ἐπιμελεῖσθαι. *Poll. Heſych. Suid.* *J. B.*

Ibid. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ] Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem lætantur. *J. B.*

37. Τίνα

σιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τῦφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

Ε. Μέγιστον μὲν οὖν ἀτάρ οὔπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐξάλλου μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. Ε. οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠξίουν σὲ τινὶ σπουδαίῳ ὀφθῆναι. Λ. δόξαν οὖν μοι ἀφικέσθαι πρὸς ἄλλον προσιέναι Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔνθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, καὶ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἶσω, καλαμᾶτο μὲν ὁ χρυσοῦν βιβλίον ἔχων, τὸν δὲ ἄλλον ἐπεσκόπει τὸν ἐν μέσῳ πίνακα, ἐν ᾧ γεωμετρικαί τινες ἦσαν γραμμαὶ ἀπὸ τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἐκεῖνον δοκοῦν ἐπιτηδείως ἔχειν ἐκτεθειμένων. ἐπεὶ δὲ ἀνέβλεψε καὶ ἐμὲ εἶδε, καὶ τὴν αἰτίαν ἔμαθε δι' ἣν ἦλθον, ἐκέλευσε καθίσαι ἐπὶ τὸν πλησίον θρόνον, καὶ ἐπιδείξας τὸν ἐν τῷ βιβλίῳ πίνακα, ἐκέλευσε θεωρεῖν ἕως ἂν αὐτὸς τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ διέλθῃ· ἐπεὶ δὲ ἐπαύσατο, ἐπυνθάνετο εἰ ἔμαθον ἃ ἐκεῖνος ἔλεγεν. ἐγὼ δὲ ἀπορῶν ἐσιώπων· καὶ ὃς ἐπιστρέψας πρὸς τὸν πίνακα, ἐπεδείκνυε πάλιν ἕκαστα, καὶ ἐπανελθὼν ἐπὶ τὸ βιβλίον, ἐπεσκόπει τὰ ἐν τῷ πίνακι γεγραμμένα. ἐπεὶ δὲ πάλιν ἐπαύσατο, ἐπυνθάνετο εἰ ἔμαθον· καὶ ἐγὼ

pectem; circum autem undique multas veterum ſapientum imagines poſitas. In medio autem erat etiam tabella quædam, in qua Geometricæ quædam figuræ deſcriptæ erant, ac ſphæra arundinea, ad imitationem univerſi, ut videbatur, compoſita.

3. Amantiſſime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expoſitis, & ego quoque viciſſim ex eo quæſivi, & quid ipſe ageret, & numquid apud ſe ſtatuiſſet in Græciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, poſteaquam cœpiſſet de hisce rebus dicere, ſuamque ſententiam explicare, tantam verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, ſi quae unquam fuerunt, & luſcinias & Loton illam Homeri obſcu-

πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρόκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων κάλαμοι γεγραμμένον, καὶ σφαῖρα [a] καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμενος αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἐξήτουν εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη ἐλθεῖν τὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινὰ μοι λόγων ἀμβροσίαν κατέσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὁμή-

[a] Καλάμου] Καλάνου P.

&c. eaque de re quantumvis copioſe diſſerit, aut potius diſperdit opus: magiſter autem ejus *Yvo Villiomarus*, ſive is *Scaliger* eſt, aliud diſcipulo ſuo nihil præcipit, quam ſe non videre, quemadmodum ſphæra ex calamo fieri poſſit. Utique & diſcipulo & magiſtro ejus fraudi fuit, neſciſſe etiam ex orichalco fila craſſiora dici calamos ſive culmos. Atqui eos id *Theodoretus* docere potuit Orat. III. De providentia. Ὀργάνῳ γάρ, inquit, τὸ σῶμα ἔοικεν ὑπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ' ἀσκῶν ἐμφυσωμένων, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀπτελοῦντι τὴν ἁρμόττουσαν ἐκείνῳ ἠχώ. Dixeris Latine, *Os enim*, nempe hominis, *inſtar eſt organi contexti de culmis aheneis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & ſonum illum harmonia plenum efficientis*, &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis ſive culmis comparat. Et rurſus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, οὐ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. *Th. M.*

Καλάμου.] Videtur potius *arundinem* hic denotare. *A. V.*

Καλάμου] V. Th. Cr. Gruter. II. 457. ubi de *Calano* ſomniat neſcio quis. Quin ipſe id in Græcum contextum admiſit *Bourdelotius*, & ante eum *H.* I. Et ita ſane videtur legiſſe in ſuo codice *Micyllus*. *M. du S.*

Σφαῖρα καλάμου] Apud *Brodaeum* Theſ. Crit. T. II. de Calano quaedam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio. *T. H.*

56. Τῷ παντός] *Univerſi*, hoc eſt, mundi. *J. Br.*

64. Τοσαύτην τινὰ μοι λ. &c.] Interp. *Tantamque verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane viderentur Sirenas illas, ſi quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorſus non tetigit ſcopum: ſenſus enim verborum eſt: *Tam dulcia mihi verba ipſius fuerunt, ut Sirenes, luſcinias, lotusque Homeri nugae eſſent ad haec*, vel, *ut antiqua, ſtulta & deliramenta viderentur iſta alia prae dulcibus hujus verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόητον. Graeci paſſim ἀρχαῖος & πρόϊος pro ſtulto & deliro ſumunt. *Comic.* in Nub. v. 912. Σὺ γ' ἀρχαῖος· *Sed tu ſtolidus*: v. 1360. Ὁ δ' οὐθὲν ὡς ἀρχαῖον ὢν ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἄδων τι πίνων. *At hic continuo ſubjecit, ſtultum eſſe pulſare citharam & cantare inter bibendum.* Sic Latini, *antiqua. Negligimus iſta*, inquit Phil. I. *Cicero*, *& nimis antiqua & ſtulta ducimus.* Et quemadmodum hic *Lucianus* ἀρχαῖον ἀποδύξαι, ita Ariſtophanes Κρόνους ἀποδύξαι in Veſp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδύξειν Κρόνους Τὸν νοῦν. *Et Tragoedos mente ſtolidos eſſe probaturum ſe dicit.* Simili phraſi *Noſter* παῖδας ἀποφαίνων dixit in de *Mort. Peregr.* §. 11. ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, *brevi illos prae ſe pueros eſſe oſtendit.* Ceterum ſententiam hanc aliis verbis expreſſit *Auctor* in *Imag.* §. 13. ἐπόταν ἢ ἐς τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ &c. *Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec ſunt expertia cantus* (vel, *canendi imperita:*) *quin & ſi Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multiſonam emittat.* *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 20.

65. Τὰς Σ. καὶ τὸν Ὁμ. λωτὸν] *Homerus* in Odyſſea. *J. Br.*

Ὥστε τὰς Σειρῆνας] Deſumptum ex Odyſſ. μ'. *Ariſtaenetus* Ep. I. *Petron.* Sat. *J. B.*

Σειρῆνας] *Spanhemium* de his conſule (251.) qui inter fabuloſa merito recenſet. *M. du S.*

66. Καὶ ἀηδόνας] *Luſcinias.* *J. Br.*

Ἀηδόνας] Quas hic *Luſcinias* memoret, mihi non ſatis conſtat. Fabuloſas voluiſſe cetera non obſcure innuunt. Conſule *Spanhem.* 255. ubi *de Luſciniis* multa. *M. d. S.*

ες λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδύεται· ὅτου δὴ ποτὲ ἐφθέγξατο.

Προύχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τὰ δὴ μοσία νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τὰ πάνυ θαυμαζόμενα βλέπειν τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καμοὶ δοκούντων. ἅπερ ἐγὼ ἀτενεῖ καὶ ἀκεκραμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲ οὐδὲ εἶχον ἀκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ πάντοθεν ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲ ἐλυπεῖμην, ἐληλεγμένων μοι τὰ φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ δεξυρίης, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον [a] δ' αὖ, ὥσπερ σκότος τινὰ ἀέρος τοῦ βίου πρόθεν, εἰς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότατον) [b] τοῦ ὀ-

raſſe & obliteraſſe viderentur. Adeo divina erant quæ loquebatur.

4. Huc enim dicendo provectus eſt, ut Philoſophiam laudaret, &, quæ ab ea manat, libertatem, & iſta, quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: præterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quæ admodum ſpectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quæ ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipſe, neſcirem: atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quæ mihi chariſſima fuerant, divitiæ videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrymabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula eſſe; gaudebamque rurſum tanquam ex tenebroſo quodam aëre prioris vitæ ad ſerenitatem & magnam aliquam lucem reſpiciens. Adeo ut, novo ſane

a Δ' οὖ] δ' ἂν Margo *A.a.W.* b Τοῦ ὀφθαλμοῦ] τ' ὀφθαλμῶν, & mox αὐτῶν in P. ut reſtituimus, eſt in C.P.L.

67. Ἀρχαῖον] Ἀνόητον *V.*

67. Λωτὸν] De quo *Homer.* Odyſſ. 9. *Eumap.* AEdeſ. p. 50. *F.B.*

Λωτὸν] De Loto AEgyptio conſule *Spanhem.* 301. flos ejus in nummis lilio ſimilis. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχαῖον ἀποδύεται] Quæ de voce ἀρχαῖον paulo ante notat *L. Bos*, illa quidem vera ſunt, & a *Budæo* jam occupata C.L.G. p. 132. neque tamen ſatis eſt adſecutus hujus loquendi formulae poteſtatem. Sic intellige: tanta me ſermonum ſuavitate perfudit, ut Sirenas illas, ſi quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque ſuae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod jam vetuſtate obſolevit, atque ex uſu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae. Plato* Ep. IV. ὡς ὃν τῷ ὄντι πάντων ἀνθρώπων παρακαλάζω, τὸν τε Λυκοῦργον ἰκανὸν ἀρχαῖον ἀποδῦναι, καὶ τὸν Κῦρον, καὶ εἴτις ἄλλος πώποτε ἐδοξεν ἤθεσι καὶ πολιτείαις δυσκολαίνειν. Peſſime *Ficinus: comare Lycurgum illum antiquum exprimere:* neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Serranus.* Sed an vertemus? *Sic igitur mores vitamque inſtitue, ut Lycurgus ille & Cyrus ſtulti delirique ſint ad te comparati:* minime vero; ſenſus enim, ſi quid judico, certiſſimus eſt hic: *Tu igitur, tanquam ſi omnium in te oculi ſint conjecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & ſi qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praeſtitiſſe ſunt viſi, obſcurati tuis laudibus obſoleſcant, & non ſola amplius magnae virtutis exempla commemorentur.* *T.H.*

69. Φιλοσοφ. ἰσχυν.] Improbitas nihil habet commune cum philoſophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in Ep. ad Ariſtod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. *G.C.*

72. Πλούτου] Ad *Arrian.* de Exp. Alex. IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet *ea voce exprimi faſtum illum ex nimia opulentia provenientem, & decori mediocritatisque deſpectum & negligentiam, denique exceſſum fortunae nimiae ſtrepitum; qui praegnans ſenſus in voce Graeca πλοῦτος & Latina* divitiae *non videtur animadverti ab viris magnis.* Lucian. *Nigrin. quum dixiſſet* πλούτου, *addit tandem ſubjungens* χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ θαυμαζομένων τοῖς πολλοῖς. *T.H.*

74. Τοῖς πολλοῖς] *Vulgo.* *J.Br.*

75. Ἀνακεκραμένῃ] Eleganter: animo patente, (ſicuti *Tacit.* in Germ. c. 22. n. 4. *tanquam nullo magis tempore aut ad ſimplices cogitationes pateat animus* &c.) quique infuſam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quinctilian.* I. O. I. p. 31. *majora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non ſubibunt:* quos modo cum *vaſculis oris anguſti ſuperfuſam humoris copiam reſpuentibus* comparaverat. Nonnihil diſſidet illud *Damaſcii* apud *Suidam* in Δῶρον· ἀνιστάντων αὐτῷ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, *animam ejus tanquam velis expanſis immiſit in immenſum veritatis pelagus:* qualia ſunt venia magis, quam lau-

ſine exemplo, neglecto oculo ejusque infirmitate, animo perſpicaciori paulatim evaſerim, quem ad id tempus cæcutientem inſciens circumtuleram.

5. Tandemque in eum ſtatum adductus ſum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in ſublime evectus ſum, & omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philoſophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam eſſent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri magis ex mero inſanire. Ita & ego oratione ejus quaſi furore captus, ac ebrius obambulo.

6. A M. Atqui hoc quidem non eſt ebrium, ſed ſobrium atque temperantem eſſe. Ego vero optarim, ſi fieri poſſit, ipſam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas eſt;

φθαλμῶ μὲν, ᾧ τ πρὶ αὐτὸν ἀθυμίας ἐπελανθανόμην· τ δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερ & χυ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γ τέως αὐτὴν τυφλώτισσαν πρὸ φέρων.

Προϊὼν δὲ ἐς τόδε πρὸ ήχθην, ὅπ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γ ὑπὸ τ λόγου ᾧ μετέωρός εἰμι; καὶ ὅλως μικρὸν ἤκετι ἐδὲν ὀλίγου. δοκῶ γάρ μοι ὅμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν πρ ᾧ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τ οἶνον λέγον πρὸ θεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτῶ. θερμότεροι γ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν ὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ ᾧ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. ὕτω σοι ᾧ αὐτὸς ἔνθε , καὶ μεθύων ὑπὸ τ λόγων πρὸ ἔρχομαι.

Ε. Καὶ μὴν τοῦτό γε, ὦ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε ᾧ σωφρονεῖν ἐστιν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἄν, εἰ οἷόν τε, αὐτῆ ἀκοῦσαι τ λόγων. οὐδὲ γ οὐδὲ καλαφρονεῖν αὐτῆ οἶμαι θέμις, ἄλλως

laude digniora, & ingenio Damaſcii in ſeculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quicquid acceperat *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Eſt apud *Heſiod.* in Theog. v. 661. ἀτυφὸν νόον. *T. H.*

78. Ἐλελιγμένων] Legendum ἐλελεγχμένων ἐλέγχω. *J. Bt.*

Ἐλελιγ.] *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 6. corrigit ἐλελεγχμένων. Immo ſic quidem ex vocis ipſius natura ſcribendum foret; ſed quum non hic tantum, verum & alibi apud *Noſtrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera χ ſit plane extrita (velut in Dialogis Mortuor. XXX. ἐξελήλεγξαι. ibidem ἐλήλεγμαι. iterum ἐλελεγμένον in Phalaride c. 9. & Pſeudomanti c. 33. & in Aſino c. 38. ut & apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωσθένης αἰδεσθεὶς ὡς ἐλελεγμένος) forte dicendum, id facilioris enunciationis cauſa Graecos factitaſſe. *J. J.*

83. Ἐκ ζοφεροῦ &c.] Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* ſpelunca ſub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem extant verba. Saepius eo reſpicitur, praeſertim a Platonicis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* ſumſiſſe docet *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. *T. H.*

85. Ὥστε δὴ τὸ καν.] *Ut, quod abſurdum maxime eſt.* *J. Br.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Sic repoſuimus, ratio patet legenti. *J. B.*

86. Αὐτὸν] Ed. *J.* uti *Vorſtius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, niſi quod P. etiam τ ὀφθαλμῶν. *M. du S.*

Αὐτὸν] Correctio neceſſaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: ſ. 2. τὸ πάθ & τὸ οὐ τε ὀφθαλμῷ unde liquet, quam inepte *Bourdelotius* modo τ ὀφθαλμῶν repoſuerit in *E. P.* pro τὸ ὀφθαλμοῦ. *T. H.*

90. Ἀρτίως] ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammon* v. ἄρτι. *L. K.*

91. Γαῦρ &] Haec clauſula interpretatur illud τετυφωμένου. §. 1. *J. B.*

94. Οἱ Ἰνδοὶ] *Nonn.* Dionyſiac. *J. B.*

Οἱ Ἰνδοὶ] Quum Indos expeditione ſuſcepta Bacchus debellare non poſſet, vino tandem inebriatos fertur in poteſtatem redegiſſe: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* p. 460. v. 49. Hoc etiam inter Bacchi ſtrategemata reponit *Polyaen.* I. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει nam qui calidiore ſunt natura, vinum avidius appetunt: de Scythis quaerit *Ariſtot.* Probl. III. §. 8. cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. *T. H.*

99. Μεθύων ὑπὸ τ λόγων] Sic apud *Philoſtr.* & alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. *J. B.*

2. Μεθύειν] *Liban.* Declam. XVI. p. 460. A. νῦν νήφω ᾧ σωφρονῶ τότε ᾧ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἠγόμην. *T. H.*

5. Οὐδὲ δὴ οὐδὲ καν. &c.] Aliquid ſupplendum in hac oratione, ut ſeries ejus intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas eſſe mihi ſpernere eos ſermones, ὥσπερ ᾧ ὦ θέμις ἐστί σοι τ δικαίως αὐτοὺς ἀκούειν ἐπιθυμοῦντ καταφρονεῖν, ut nec fas eſt tibi ſpernere preces optantis eos audire, praeſertim cum ille, qui*

λως τε εἰ ϗ φίλῳ, καὶ πρὸ τὰ ὅμοια ἐσπευδαχὼς ὁ βελόμενος ἀκούειν εἴη. Λ. Θάρρει ὦ γαθέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ ϗ Ὁμήρου, σπεύδοντα ϗ αὐτὸν προτρέπεσθαι καὶ εἴγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παρεσκευασάμην πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε ϗ ἡδύ μοι τὸ μεμπτὸν αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρῶν τύχῃ, καὶ οὕτω δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας ἀναπολῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

præsertim si qui audire cupit; & amicus est, & eodem tenetur studio. LUC. Bono animo esto, o bone. nam juxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi prævortisses, jam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione insanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est; & hanc meditando familiarem jam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipse revolvo.

7. Et

a Γάρ] ἢ F.

audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio *Luciani*. F.C.

Οὐδὲ γὰρ ἡδὺ κ. αὐτῶν] *Micyllus* & *Benedictus* ita verterunt, ac si legissent αὐτῷ· αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, *nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit*, ut egregie *M. Gesnerus* animadvertit ad Philop. p. 97. qui propterea *auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepisse quasi, idemque sibi voluisse* existimat, *ac si dixisset*, οὐδὲ γὰρ καλαφρονῶ ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ εἶμαι θέμις· *neque omnino insolens esse* arbitratur, *ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat.* Haec quanquam ingeniose sunt cogitata, & adjuvari videntur ab iis, quae scripsimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium judicium laedat, scrupulus ingratus; cujus amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ ἡδὺ καλαφρονῶ ἄν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἄν τοι, εἶμαι, θέμις sensu aperto: *neque enim ne fas quidem, opinor, est contemtum aliquem repellere* ab audiendis tam praeclaris sermonibus, *multoque minus, si & amicus sit, & similium rerum studio ducatur, qui cupiat audire:* aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἄν, *neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem* &c. Οὐδὲ γὰρ ἡδὺ, ἡδὺ μὲ ἡδὺ virtutem orationi addunt: *Demosth.* in Timocr. p. 790. B. ἡδὺ γὰρ ἡδὺ ἄχων ἡδὺν ἤθηκεν ὀρθῶς ἴχον. *Dion. Chrys.* p. 401. A. ἡδὺ γὰρ ἡδὺ οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσιλιγεῖς. *Artemid.* IV. p. 198. ἡδὺ γὰρ ἡδὺ ἐνιδύχετο τάγε οὕτως ἀκράλων κεχωρισμένα σωμάτων &c. Vid. *Apollon. Rhod.* I, 122. 224. *Maneth.* II, 379. Mox binarum particularum ordinem inverte: ἄλλως τε ϗ φίλῳ &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε ϗ εἰ, ἄλλως τε ϗ ἐπειδὴ, vel ἐπεὶ. T.H.

9. Σπεύδ. ϗ ἀ.] *Homerus* Il. Θ. τί μοι σπεύδοντα ϗ αὐτὸν Ὀτρυνέα. F.Br.

Σπεύδ. ϗ ἀ.] Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumpta ex illo *Homer.* Il. Θ. 293. Ἀτρεΐδη κόθι τί μοι σπεύδοντα ϗ αὐτὸν Ὀτρυνέα — *Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas?* Eodem allusit Od. Ω. 486. Ὡς αὐτὸν ἔτρωσε πάρος μεμαῶτα Ἀθήνη. *Jam dudum promtum ac cupientem his Pallada dictis Excitat* — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. G.C.

Σπεύδοντα παραπαλεῖς] De hac paroemia copiose paroemiogr. & *Erasm.* F.B.

Ibid. Καὶ εἴγε μὴ ἔφθης] *Calasir.* apud Heliod. lib. 2. ἀνδὸν ϗ ἐ οὕτω πρός τινας ἐξεπεῖν εἶπον ἂν τάχα ϗ τοῖς καλάμοις κατὰ τ μῦθον, εἰ μή σοι προσέτυχον. Sic in Lapith. F.B.

18. Τῶν παιδιῶν &c.] E *Platonis* Phaedro, cujus locum expressit quoque *Maxim. Tyr.* Δ. 38. p. 387. ubi vide *D. Heinsium.* Non injucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. p. 513. Symp. VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν jungi debet cum ὑφηνύσους, ut recte fecerunt Interpp. Quum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ ἀφμνημονεύειν, ἐξετάζειν (nam in *AEliano Kuhnius* optime conjecit αὐτά) tum viderimus, an quicquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλῶν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ σωτηδῶν ratio longe dispar. T.H.

19. Αὐτοῖς ἀφμνημονεύουσιν] Emenda αὐτοῖς *secum, apud animum suum recordantur.* Plus centies in hoc scriptore erratum est in hujus voculae spiritu. Est autem αὐτῷ ἀφμνημονεύειν τι idem, quod paullo ante dixerat *Noster* ἀναπολῶν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paullo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατολίττειν. & similiter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem *AEliani*, quam injuria sollicitarunt Eruditi. Locus est in Ποικιλ. II. c. 20. Ἀντίγονόν φασι τ βασιλέα δημοτικὸν ϗ πρᾶον γενέσθ. ϗ ὅτου μὲ σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἰδέναι, ϗ αὐτῷ ἱκανὰ ἐξετάζειν ὑπὲρ τῦ ἀνδρὸς, εἰώθει ἱστορεῖν. Hic pro αὐτῷ alii legunt φῦ τάν. alius αὐτά. At vero

αὐτῷ

7. Et quemadmodum amatores, abſentibus amaſiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac ſi illi ipſi amati adſint: quidam vero etiam colloqui ſecum illos putant, atque iis, quæ tum ſibi audire viſi ſunt, quaſi paulo ante revera dictis, gaudent, animumque memoriæ præteritorum applicantes, macerandi ſeſe præſentibus otium non habent; ſic ſane & ipſe, philoſophia non præſente, verba, quæ tum audivi, recolligens, & mecum crebro revolvens, non exiguum capio ſolatium.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τὰ παιδικῶν ὑ παρόντων, ἔργ' ἄττα ἢ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς ἀναμιμνήσκουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴ νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γὰρ αὐτοῖς ἢ προσλαλεῖν οἴονται, ἢ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς, ἃ τότε ἤκουσαν, ἥδονται, ἢ προσάπτοντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τὰ παρελθόντα σχολὴν οὐκ ἄγουσιν ὑπὸ τοῖς ἐν νοσοῦσιν ἀνιᾶσθαι. οὕτω δὴ κἀγὼ αὐτὸς, φιλοσοφίας ὑ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων, ἢ πρὸς ἐμαυτὸν ἀναλυλίτλων, ὑ μικρὰν ἔχω τὴν ὠφελίαν.

ὑ Ἐπὶ] Priores Edd. οὐ, quod ipſum deeſt in *F.*

20. Διαμνημονεύουσι] Ὁρᾶ τὸ Δῃμνημονεύουσι, ὡς αὐτιατικῇ συνῆψεν. *V.*

29. Ἀνατυλίττων] Σημεῖῶ τὸ * ἀνατυλίττων αὐτὶ τοῦ ἀνειλίττων χείρμον. *V.*

* Ἀνατυλίττων] ἀνατυλίττω *V.* *T. H.*

αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, eſt, *ſingula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo *Lucianus* noſter in Sacrificiis c. 1. ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in *Herodoto* c. 1. & 7. συσκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem caſus, (qui regitur a ſuppreſſa praepoſitione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in propoſito *Luciani* loco; ſic alibi, ut in Scytha c. 6. Λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantiſſime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud *Noſtrum* in Hermotimo c. 51. ὥσπέρ τινα ῥῆσιν ἐπὶ σαυτοῦ Δῃτιθέμενος. *J. J.*

Αὐτοῖς] Cl. *Jenſ.* αὐτοῖς & Τιμ. c. 32. πρὸς αὐτόν. *AEl.* V. H. II. 20. αὐτῷ ἐξετάζειν ut *Lucian.* πρὸς ἑαυτὸν, Ἡρ. c. 1. *M. du S.*

24. Τότε] Pro τότε legendum eſſe πότε & ſenſus ſuadet & vox ſequens ἤκουσαν, quae non poteſt intelligi niſi de praeteritis, ut & praecedens ἄρτι. Vide amplius, ſi lubet, *Nouv. de la Rep. des lettres* 1702. p. 513. *M. du S.*

Τότε] Intellige, tunc, quum praeſentes ipſis adeſſent. Tollit omnem dubitationem *Lucianus*, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. *T. H.*

Ibid. Προσάπτοντες τὴν ψ. &c.] *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae ſunt ante pedes*: quid tandem non vacat? an ἀνιᾶσθαι *moleſtia afficit* nihil hoc ad rem. Legendum ἀνιᾶσθαι, hoc eſt, *relaxari animo*, praeſentibus objectis. Ita intenti ſunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus poſſit. *J. C.*

26. Ἐν τοῖς οὐ π.] Prius οὐ vacat. *J. Br.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ] Dele prius οὐ, & interpretare ἐν ποσὶ *praeſentia*. Proverb. *Pind.* Pythiis Od. ᾱ. τὸ ϛ οὐ ποσί μοι. *Anacr.* ξυλίους ἀσφαλάους οὐ ποσὶ *ante pedes.* *Terent.* Adelph. Sic paſſim apud *Lucianum*; ut in Dial. Mort. XII. XIII. Contra οὐ ποδῶν, ut in Piſcat. §. 32. & paſſim alibi. *J. B.*

Ἐν τοῖς οὐ ποσὶν ἀνιᾶσθαι] *Bourdelotius* delet primum οὐ· ita & ante eum fecit *Brodaeus* in Miſcell. IX. c. 6. Ego vero *Lucianum* ſcripſiſſe exiſtimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστείλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὰ Δί' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον. in Pro lapſu inter ſalut. c. 1. Ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τοῖς πταίσμασι. in de Conſcrib. Hiſtoria c. 38. Μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσηται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis Accuſato c. 11. Καὶ ἀνιώμην ἐπὶ τῇ τῶν πώγωνος ὁμοιότητι. in De Gymnaſiis c. 38. E. Ὁρᾷς μητέρας ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epiſtolis Saturnalibus c. 20. Ἥτλον ἂν τὸ ἰδεῖ ἀνιώμενα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet *Auctori* noſtro placuiſſe, eam praepoſitionem ἐπὶ, quae alias ſolet omitti, ſaepe addere. *J. J.*

Τοῖς ἐν ποσὶν] Sic Ed. *F.* uti *Voſſius* emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut *Jenſii* emendatione opus non ſit. *M. du S.*

Ἐν τοῖς] Si §. 21. vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil eſt cauſae, cur hic tolerari nequeat ἀνιᾶσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo *Jenſii* conjecturae idoneis exemplis munitae ſubſcribo: *Arat.* Phaen. v. 196. Φαίης κεν ἀνιᾶσθαι ἐπὶ παιδί. Contra *Apollon.* Rh. IV. 997. — φαίης κεν ἰοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 4. ἐτιτρόμεν ἐν αὐτοῖς. *T. H.*

27. Φιλοσ. ἐ παρ.] Hoc eſt, *Philoſopho non praeſente*, quem honoris cauſa cum ipſa philoſophia miſcet: quaſi dicas, qui non tam philoſophus unus e multis haberi poteſt, quam ipſum philoſophiae numen. *J. C.*

ἢ ὅλως, καθάπερ ἐν πελάγει ἢ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ [a] αὐτὰ πρός με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχήν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ ὁ φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. καὶ γάρ τοι καὶ τὸν κωμικὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούσι.

In ſumma, perinde ac ſi in pelago, & per noctem atram ferar, ad hanc quaſi quandam facem reſpicio, omnibus illis rebus, quæ a me geruntur, virum illum coram adeſſe exiſtimans, ſemperque velut audiens ipſum eadem illa ſua ad me dicentem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id defixa conſtiti, vultum ipſum illius videre mihi videor, & vocis ſonus in auribus mihi reſonat. Etenim juxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀναχρεμέτω, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς ὑπ' μέλιτος με ἀποκναίεις θαλάττων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ὅτω

8. A M. Subſiſte, o admirande, paulumque retrocede, & ab initio repetens jam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias. LUC. Recte dicis, atque ita facto opus eſt:

a Αὐτὰ] Αὐτῦ pleraeque Edd. αὐτῦ *B.* 2. αὐτὰ L. *J.* Margo *A.* 1. *W.* Non dubito, quin haec vera ſit lectio.

31. Πυρσόν τινα] Πυρσοὶ, λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, * φρυκτωρίαι. *V.*

* Φρυκτωρίαι] Lege ex *Suida*: λαμπάδια, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι· non φυκτωρίαι, ut in Mſ. vitioſe habebatur. *J. C.*

38. Τὸν Κωμικὸν] Σημαίνει τὸ τοῦ † Εὐπολίδου. *G. C.*

In ipſo *Cod. V.* ſcriptum eſt φρυκτωρίαι, & πυρσὸν non πυρσὸν, quod in *B. A.* legebatur. *T. H.*

† Εὐπολίδη] *L.* Εὐπόλιδος. *T. H.*

31. Ἐς πυρσόν] Pharo cuidam impoſitum. *J. Br.*

34. Τὰ αὐτὰ] Sic veriſſime L. & Ed. *J.* Reliquæ τὰ αὐτῦ. *M. du S.*

37. Καὶ τ' φωνῆς ὁ ἦχος] Demæneta apud *Heliod.* lib. 1. *J. B.*

38. Κατὰ τ' Κ.] Eupolidem. *J. Br.*

Κατὰ τ' Κωμικὸν] Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentiſſimo. Verſus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

——— Περικλέης Ὀλύμπιος
Ἥρατ', ἐρώντα, συμπύκνα τὴν Ἑλλάδα
Πειθὼ τὶς ἐπικάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,
Οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τ' ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitaſſe dixerunt, tantamque in eo vim fuiſſe, ut in eorum mentibus qui audiviſſent, quaſi aculeos quosdam relinqueret.* *J. B.*

Κωμικὸν] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur:

——— ὁ μόνος τ' ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *A. V.*

Κωμ.] *Diod. Sic.* XII. *Cic.* de Orat. III, 34. & in Brut. 9. & 15. *M. du S.*

39. Ἔγκατ. τι κ.] Conſule *Plinium Secundum* libr. Epiſt. primo circa finem. *J. Br.*

Ἔγκατ. τι κ.] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur: —— ὁ μόνος τ' ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *G. C.*

Ibid. Τι κέντρον] Imo τὸ κέντρον nam quod vulgatur ad minuendam laudem citius pertineret; quum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud ſecus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare conſtituerit. Idem poſtulat ὡς ἀληθῶς, ipſique Eupolidis verſus: —— καὶ μόνος τ' ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· nec mihi dubium eſt, quin pari modo corrigi debeat in *Demoſth.* Encom. §. 20. ibi plura dicam. *T. H.*

40. Π. ὦ θ. μ. ἀναπρούμνου] Inſulſe admodum Interpres: *Ceſſa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud eſt μικρὸν ἀναχρούμνου quam μικρὸν ἐπανιὼν apud *Xenoph.* Κυρ. Π. I. Metaphora deſumta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρύμναν dicuntur, *qui remis inhibent curſum navis & paulatim retrocedunt*, uti docuere viri magni *J. F. Gronov.* lib. IV. Obſerv. & *J. G. Graevius* ad Lucian. Ver. Hiſt. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι ſumuntur pro *retrogredi*: ita apud *Aelian.* Hiſt. An. III, 13. κρουσαμένη

est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Jovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatris ejiciuntur, tametsi ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint? AM. Multos novi tales. sed quorsum hoc? LUC. Vereor ne & ipse minus apte imitari videar; alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare fabulam. Nam ad histrioniam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur,

χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὸς, ἢ καὶ νὴ Δία κωμικὸς φαύλους ἑώρακας ὑποκριτὰς, ἃ συριττομένων λέγω τούτων, καὶ ἀποφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένους· καίτοι τῆς δράματος πολλάκις εὖ ἐχόντων τι, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; Α. δέδοικα μή σου μεταξὺ λέγω γελάσῃς αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀδυνείας τὴν τῶν ἀποφθείρων· κατὰ [b] προαχθῆς ἐρέμα καὶ αὐτῆς καταγνῶναι τῆς δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμόν, εἰ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις εἰ μέτριος με λυπήσειν ἔοικε

b Προαχθῆς] προσχθεὶς L. F. R.

τὸ πτερὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῆς ναῦς similiter alluſit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta jubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud *Comicum* in Ran. v. 271. Ὦ ναῦτα, ναῦτα, παῦε, παῦε τοῦ κωπίου. Sensus itaque *Luciani* hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogredere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ ὑπομένα. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 21.

Ibid. Ἀνακρουόμενος] Rectissime *L. Bos.* Indidem metaphoram duxit *Aristaen.* I. Ep. 5. p. 28. ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἐνέφυτε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aeque placet, atque ἐνέκλινε) γέρων, τόν τε θυμὸν ἀνεκρούετο· contra quam *Propert.* III, 13. v. 44. *Nescit vestra ruens ira referre pedem: Mercerus* elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platoni* lux est inferenda in Phileb. p. 371. E. ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῶν οἰχήσεται πάλιν ἔν αὐτὸν ἀνακρουσόμενα. qui cum *Budaeo* in C. L. G. p. 460. *exordiamur* sunt interpretati, scilicet a pulsis tentandi praeludendique causa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι, sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius *Serranus.* Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit magnus *J. Fr. Gronovius* in observatione illa ceteroquin perdocta ad *Liv.* III, 30. At apud *Platonem* utrumque non minus ἐκπίπτειν quam ἀνακρούεσθαι a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus:* sequitur autem, ne quid scrupuli supersit, καὶ τάχ' ΑΝΙΟΝΤΕΣ ὡς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in *Luciano* ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphorae saepius ad sermones traductae: sic ἀνάγειν apud *AEschin.* Eryx. c. II. ibi satis commode *Serranus*, *Serranumque* secutus *Clericus:* reliqui Interpretes aberrant. *T. H.*

44. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Latini, *at illud:* formulam elegantem bene *Livinejus* illustravit ad *Plin.* Paneg. c. 73. ne omisso quidem hoc loco. *T. H.*

46. Ὑποκριτὰς] *Plato* Charm. p. 468. C. ὁ δὲ οὐκ ἠνείχετο, ἀλλά μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς ᾄδοντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· contra *Philostr.* V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγῳδὸς λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τῷ δράματος εὖ ἔχοντα, ἐπάξια τῇ βασιλείου προσώπου φθέγξασθαι. *T. H.*

Ibid. Τῶν συριττομένων] *Qui sibilum excipiunt. J. Br.*

Τῶν συριττομένων] Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, & ἐξόπατα συρίζομαι, ἐξύπατα, *rusticatim*, *plausu incomposito.* De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparationem saepissime usurpat: ut & illam §. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὁμοίως, οἱ πολλάκις ἡ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρίσπου &c. *J. B.*

48. Ἐκβαλλομένων] *Exactorum* e theatro, phrasi Terentiana, ex prologo Andriae. *J. C.*

53. Αὐτὸν] Malim αὐτῷ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis: ut in αὐτὸς ἔφα· qua de re jamdudum monuerunt Eruditi. *T. H.*

55. Τῆς δράματος] Persistit in metaphora: supra est: καί τοι τῆς δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων. *J. Br.*

58. Συνα-

ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχρημονοῦσα.

si mecum una cadat, & (mea culpa) indecorum appareat.

Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς [a] ἡμῖν τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρρω που κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ [b] μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ [c] πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτὸν σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτὴς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων. ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξῆλθεν· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, μὴ πάνυ τι λυπήσομαι.

9. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena sejunctus alicubi sedet, neque quicquam eorum curat, quæ in theatro aguntur: Ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans. Quare si quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod scilicet melius hoc fuerat; & quod ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exsibilaveris, non admodum molestе feram.

10. AM.

a Ἡμῖν] Ita quoque margo *A.* 1. *W. F.* & plures Edd. ὑμῖν. b Μέλον] μέλλων *H.* 1. & aliae quaedam Edd. c Πραττομένων] πραγμάτων *J.* Margo *A.* 1. *W.*

60. Μίμησο] Ὅρα σύνταξιν τῦ μίμησο. *C.G.*

58. Συνεκπίπτουσα] *Una cadens. Cadere* dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δρᾶμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi Interpres in hac voce postea cespitasset. *J.C.*

Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχρημονοῦσα] *Si mecum rejiciatur, measque partes dehoneſtet.* Sic apud Basileenses & Bourdelotium *Micyllus* & hujus imitator *Benedictus.* Non secus ac ἀχρημονῶν idem plane sit notetque quod καθαιχύνειν §. 11. quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane *Lucianus* negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meæ partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur *simul rejecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas partes, meam personam, apparens indecora.* Ἀχρημονῶν neutrum est, non activum. Id debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa *Cebetis* ἀναγκάζῃ ταύτας ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπομένειν, καὶ ἀχρημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοῦ ἐμοῦ, τόγε ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἧμων, τἄμὼν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τόγε κατ' ἐμέ. *Dinarchus* contra Demosthen. in fine. ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τὸν τῆς καλῆγορίας ἦκει, βεβούθηκα. Apud *Maximum Tyrium* Dissertat. 6. ait Anaxagoras οὔτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέραν ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι ἐδασκεύασε. *J.G.*

59. Ἀχρημονοῦσα] Actor scenicus ἀχρημονεῖ, quando personae, cujus partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit *Epictet.* Ench. c. 59. ἐὰν ὑπὸς δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἀχρημόνησας *Simplicius* ad eum locum saepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶνι ἔν ποτε αὐτὸν ἀχρημονήσαι σφόδρα ἀρθῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου συνίδη. Egregie *Synes.* de Prov. I. p. 106. C. καὶ ἢν ἐν τῷ τῆ γραὸς (προσωπείῳ) εὐδοκιμῶν τιφωσοῦται τε & κηρύττῃ, καὶ ἐν τῷ τῦ βασιλέως ἀχρημονῶν κλάζεται & συρίττῃ, ἴσι δὲ ὅπου & λίθοις βάλλῃ· ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exsibilati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον· quem verbi usum jam *Budaeus* observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλειν· unde ductum illud *AEschinis* Dial. III. c. 12. δήμων παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam sic apud *Stobaeum* rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κάθηται· parique modo in proximo *Synesii* loco, ἴσι δὲ ὅπου. *T.H.*

61. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* & *B* 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. *M du S.*

63. Μέλον] *Curae est.* *J.Br.*

67. Τἄλλα] Hoc quid sibi velit, aeque intelligo atque Interpretum, *quod ad cetera attinet.* Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem *Harpocrationi* deme in Ξενοφῶν· τάχα δ' ἂν τὶς μᾶλλον &c. pro τἄλλα· alibi quoque *Lucianus* pari remedio indigebit. Nunciorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀνάχ. §. 33. *T.H.*

69. Ὡς ἔφη. ἦν] Quod ipse narravit auctor. *J.Br.*

Ὡς ἄμεινον ἦν] Quanquam τἀ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripse-

rit

10. A M. Ut bene ſane, ita me Mercurius amet, & juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum eſt. Videris igitur etiam hæc additurus, ſermonem non fuiſſe longum, teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum fuiſſe, ſi ipſum dicentem audiſſem; te enim pauca quædam, & , quantum licuit, memoriæ mandata depromere. An non hæc quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus eſt: exiſtimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta eſſe: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipſam ventum erit, alieniore me uſurum te ſcias, & acutiſſime ſibilaturo.

Ε. Ὡς εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, καὶ χαρίεντος τοῦ τῶν ῥητόρων νόμου πεπροοιμίασαί σοι. ἐοικὰς γὰρ καὶεῖνα προδήσειν, ὡς ὀλίγου δέοντε ὑμῖν ἡ συουσία ἐγένετο, καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἥκοις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτῷ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. καὶ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν ἦν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἢν δὲ ἀμελλήσῃς, μηνσικακήσω γε πρὸς τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίξομαι.

Α. Καὶ

rit *Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere; illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quaſi adlitum, aliterque forte ab ipſo Poëta pertractatum.* Senſus haud dubie elegantior & plenior. Nam ſi ἄμεινον fuerit, quod cogitandum ſit dictum fuiſſe ab poëta, cur ἄλλως additur, quod *in τῷ ἀμείνονι* jam incluſum eſt? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, quum ex literis earumque ordine ac forma in ἄμεινον, & ἀπ' ἐμοῦ, ſpectatis, ſponte pateat proclivisſima commutatio. Ceterum huic loco ſimilis occurrit alius apud Noſtrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ὄντως τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πίσσαν τὸ ῥῆμα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui tallium ac tantorum futilis forte mimus ſim, ut ne alicubi labens, heroa, cujus perſonam ago, conteram.* J. J.

Ὡς ἄμ. ἦν] Formula loquendi, ὡς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par eſſet, vel corrigebant non ſatis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud *Heſiod.* in Ἔργ. ad Perſen fratrem v. 570.

Τὸν δὲ μετ' ἐρθρογένη Παυδίονις ἄρτο Χαλιδῶν
Ἐς φάος ἀνθρώπους, ἔαρος νέον ἰσαμόριον.
Τὴν φθάμενος οἰῖας ἀφετάμενος ὡς τὸ ἄμεινον.

& apud *Homer.* Il. A, 217.

Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένῳ ὡς τὸ ἄμεινον.

Ita hic *Lucian* ὡς ἄμεινον ἦν, *ſic erat melius.* Pro eo quod hic dixit, ἐκεῖνο ἔγω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διυθύνειν in Prometheo §. 14. Εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διόρθωτε. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 22.

Ὡς ἄμεινον ἦν] Aberrat Vir Clariſſ. *L. Bos*: ſenſus eſt: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promtu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata. Haec *Luciani* mens ex ſequentibus manifeſtum in modum patet: quam ob rem Doctiſſ. *J. Jenſii* conjectura, licet ingenioſa, non inviti caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς omnes Edd. non ὡς. *Alciphr.* p. 392. *T. H.*

70. Διεξῇσι] *Referebat.* *J. Br.*

73. Ἔοικας γὰρ &c.] Cum his ſunt conferenda, quae Socrates apud *Platonem* ad Critiam, ut omnem ipſi anſam tergiverſandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. *T. H.*

79. Τῇ μνήμῃ συγκ.] Ex hoc loco *colligendi* poteſtatem in iſto verbo probat *Budaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: ſed alia ſtructura *Lucianum* dediſſe credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidiſti. Ita meliorum uſus jubet: *Xenoph.* Cyrop. I. p. 15. κάλλιστον ἡγοῦ πάντων κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκομίσθαι. *T. H.*

80. Αὐτῷ] Legendum cum Interprete, αὐτῶν· *nihil opus eſt illis.* *J. C.*

Αὐτῷ] Editio Salm., & ex ea Amſtelaedamenſis peſſime dedit, οὐδὲν ἂν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ. ubi ſenſus & ratio loquendi poſtulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. *J. J.*

83. Διαμέλλῃς] Interpr. *ſi prolixior fueris.* Lege Ἀμμέλλῃς, *ſi cunctatus fueris.* *J. C.*

Διαμέλλῃς] Ante Ἀμμέλλῃς, vitio in vetuſtis praeſertim Edd. ſolenni: jamdudum hoc de loco monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 227. & in re nota pluribus exemplis, ſi quis deſideret, uti non eſt gravatus. *Artemid.* Praef. p. 2. προστρίψαλό μοι μὴ Ἀμμέλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Reſtitue *Heſychio* in Κατοψισας, καὶ μὴ Ἀμμελλήσας. *A. Schottum* feſellit in Zenobii C. I. n. 18. ἐμέλει ſcriptum pro ἔμελλε. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 181. *T. H.*

84. Παρὰ τὸν ἀγῶνα] Alludit ad certamina ſcenica Dionyſiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. *A. Gellii* N. A. XVII, 4. *J. C.*

Λ. Καὶ ταῦτα μέ, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι· καίτοι ἐκεῖνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἑξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥηθήσεταί τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦτ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ πειθοίς τοὺς λόγους, μὴ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ [a] πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκηνὴν καταισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκαλασπάσω του πεσόν τι ἥρωα ὧν ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὕτως ἀνὴρ ὁ παύσει τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμε-

11. LUC. Equidem & hæc, quæ tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, justa quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursum illius personæ attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui sæpenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terræ affligam.

12. AM. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragœdia uti.

[a] Πρόσωπον] προσωπεῖον *J.* Margo *A. 1. W.*

88. Ῥηθήσεται τινα] Sensum vidit *Micyllus*, *justa quadam & continua oratione*, perperam relictus a *Benedicto*: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥηθήσεται μίαν, *unam & perpetuam orationem*: pariter ac *Thucydid.* V, 85. ὅπως ὃ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει &c. cujus vice mox sequitur ἐν λόγῳ nam quod in multis est Codd. ἐν ἀλλήλοις, sententiae repugnat. *Aristoph.* Acharn. v. 415. Διῶ γάρ μοι λέξαι τὴν χορῷ ῥῆσιν μακράν· ut apud *Platon.* de Rep. X. p. 755. E. Tragici heroes μακρὰς ῥήσεις ἀνατεινούσας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, *praelongam orationem extendentes in lamentationibus.* Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Ch. Eth. c. 15. p. 125. & post eum *Gisb. Cuperus* Obs. I, 16. in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in *Euripidis Scholiaste* legi debeat ἡ ῥῆσις, quum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poëtae, qui proferatur, loco poni scivit *Bilius* Obs. Sacr. I. c. 21. Vid. *Jos. Scaliger.* ad *Varron.* de R. R. p. 211. *T. H.*

94. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: *Budaeus* apud *H. Stephanum* ex hoc solo notavit loco. Pene mihi persuadeo, legendum esse ξύσιδας· ξύσις enim exponitur, ὕφυμά τι τραγικὸν. *Hatpocr. Hesych* in V. *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 70. Χρῶνται ᾧ αὐτῷ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖ. In hoc etiam instrumento recenset *Poll.* IV, 116. Vid. *Durid.* apud *Athen.* XII. p. 535. F. *T. H.*

99. Μεῖζον τῆς ἐμ. κ. πρωτ.] Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis *Gabii Bassi* apud *A. Gellium* V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput*, inquit, & *os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium* &c Vide praesertim p. 127. Gemmarum *Leon. Augustini.* *J. C.*

3. Συγκαλασπάσω] *Ne lapsus mecum traham heroem:* hoc est, ne, dum male ago personam herois, exsibiler, eumque mecum contemtui objiciam. Absurde hic vertit Interpres. *J. C.*

Συγκαλασπάσω] *Plato* de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας ἐμοῦ μόνου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος κινδυνεύσω· ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πεσὼν vel ἐμπεσὼν γε κείσομαι· quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide *D. Heins.* L. Th. c. VII. Lucianeo verbo *Galenus* usus, Ὅτι αἱ ἀποίητοι ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πύθαρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκαλασπᾶν ἑαυτοὺς ἄλλους, ὧν τοῖς αὐτοῖς ἐνισχνομένους πταίσμασι. *Xenoph.* K. Π. V. p. 85. v. 40. Φρουρὰ πρότερον εἰς τὴν Σάρδιν ἐπικράτειαν συγκαλασπασθέντα. Quod veretur, ne faciat, *Lucianus*, id AEschini contigit Oenomaum agenti, si *Demosthenem* audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Κολωνῷ ποτε Οἰνόμαον καλῶς ὑποκρινόμενον ἐπέτριψας. *T. H.*

10. Φε-

uti. LUC. Immo desinam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Græciæ, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quenquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transforment ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitæ transferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas veniisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Athenienſibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumpserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis, & balneis molε; Α. ᾧ μὴν παύσομαί γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲ ἀρχὴ τοῦ λόγου ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, οἱ φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων ἡδέως τέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται· ἀλλ' εἴ καί τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, πρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τοῦ διαίτης μεθιστᾶσιν.

Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἐπβλέπεσθαι· τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτόν, ὑπ' ἀκρῶς, ὑπ' ἀκριβοῦς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὅν τινα τρόπον βούλοιτο, βιῶναι· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ην,

b Βιάζηται] βιάζεται F.

10. Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοι] Hic unus e præcipuis *Luciani* scopus. Hinc illa in *Aristotelem* & Peripateticos prælia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus *Cicer.* Tusc. 1. & 5. Hanc sæpe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. *J. B.*

Ibid. Πενίᾳ σωτρ.] Sumsit ab *Herodot.* VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲ αἰεὶ σύντροφός ἐστι. *T. H.*

15. Παραπαιδαγωγοῦσι] Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare. Plutarch.* feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321. B. fabulosum esse adfirmat Egeriam δαίμονα σοφὴν amore captam operam dedisse Numae, & παραπαιδαγωγεῖν καὶ συγκιρνατίζειν τὴν πολιτείαν aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante usurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam dixi, tralatae orationis virtute *Plutarcho* non dissimilis, Paedag. III. p. 247. D. πολλοὺς ἤ κἀ τὰ ἤθη παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἀμαρτάνειν ἀφ' ὧν τὸ εὐδιάλεκτον. Ceterum Athenienſibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud *Thucydid.* II, 41. esse dicit τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν & *Dicaearchus* p. 10. testatur: ὅτου αἱ λοιπαὶ πόλεις πρός τι ἁδύνουν τὸν ΒΙΟΥ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῶν ἀγρῶν ἀφεῖσαν, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἡ τῶν Ἀθηναίων παρελλάττου· eo spectat Menedemi dictum a *Plutarcho* laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem juvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Lucianeo conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat *Plutarch.* Symp. I. Qu. 2. *Athen.* IV. p. 159. D. *T. H.*

16. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης] Tangit fœditatem seu malis' feritatem sive δυκρησίαν philosophorum *Lucian.* in Lapith. & alibi. *Liban. Theophrast.* in Charact. *J. B.*

19. Ἀκολ.] *mancipiorum.* *J. Br.*

Ἀκολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic §. 20. & in Catapl. *J. B.*

Ibid. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι] Sic postea τὸν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & in Tim. §. 27. ποικίλα ἱμάτια, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quæ in quibusdam Græciæ urbibus vestes muliebres. *D. Bas. l.* ad Gregor. Theolog. *Apul.* alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. *Suid.* νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἀνθινα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum. idem *Suid.* ut & apud Romanos, Lege Oppia. *Liv.* Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus *Tertull.* de pall. *Achil. Tat.* Lib. 3. *J. B.*

20. Ὤετο ζηλ. εἶναι] Non prout oportebat, expressit Interpres *Benedictus: omnibus quidem Athenienſibus in admirationem erat.* Tu potius sic verte: *ipse quidem putabat, se omnibus Athenienſibus esse admirationi. H. V.*

ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγξαλο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ ὑπὸ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ [a] παρὰ πόλῃ μελαξὺ λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· εὖδεν ἂν δεῖ γαλοπέδη. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μελαξὺ ἐπαιδεύετο. ἡ δὲ ἐσθὴς ἡ ποικίλη, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ὀπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταὼς οὗτος; καὶ, τάχα τις μητρὸς ὄζιν αὐτῷ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ ὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πολὺ θος, ἢ τὸν κόμης τὸ ἐπιεργον, ἢ τὸν ἀμφίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ πάνυ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

stus esset, suis servis premens; & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret: Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Præterea varia illa veste atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, Jam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam justo curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit.

14. Quod

[a] Παρὰ πόλῃται] παρὰ πόλυται *F.* pleraeque παρὰ πόλλυται, exceptis *F. V. 2. S. A.* Emendatum παρὰ πόλητο in margine *A. 1. W.*

27. Θλίβων τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τοῦ, ἀφ' τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαι ποιῶν. *V.*

27. Θλίβων] *Athenienses servis suis obterens.* *J. Br.* *Ibid.* Στενοχωρῶν] Utrumque verbum junxit *Alexand. Aphrod.* Probl. I. §. 47. Saepius in *Artemid.* θλίψεις καὶ στενοχωρίαι & *Paulo* ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβων disjungi potest, ut factum 2 ad Cosinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 582. B. Ὃς ὑ δυνάμθ τότε παρελθεῖν ῥᾳδίως Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν Συστενοχωρεῖν, cujus exemplum in *H. Stephani* Thes. nullum est, *Plutarchus* habet de Exil. p. 601. D. *T. H.*

32. Δεῖ στρατ.] *Tanto comitatu nihil opus est.* *J. Br.*

33. Ἀκούων ἃ ἦν] *Micyllus: audiens, quae res erat: Benedictus* absurdius, *quae dicebat.* Istud tam frigidum ἃ ἦν a *Luciano* profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδλως· nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. *Herodot.* IX, 38. ὡς ὑ ἄδην εἶχον κτείνοντες. *Clem.* Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἄδην διείληπται. De Zenone *Diogen. L.* VII, 16. εἰ δὲ τινα ἐπικέκτοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postponamus τῷ ἐπικέκτοι) ὠθισαλμῶς, καὶ οὐκ ἄδην ἀλλὰ πόρρωθεν *si quem reprehenderet, id tecte aculeoque velut praepilato, & non palam ad satietatem usque dicta ingerens.* Haec vulgo male vertuntur. Illa *Luciani* proxima τὸν δὲ ἰδιῶτα τὸν ποικίλον &c. Ob. *Forrarius* habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. *T. H.*

37. Ἔαρ ἤδη] *Jam ver adventat.* *J. Br.* Ἔαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici φιλοσκώμμονες, &, *Dicaearcho* teste p. 9. ὠθοῦνται τὸ ξυνικὸν βίον· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant jocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάνιον &c. Atque haec est causa, cur Oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quicquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Graecos: apposite *Lucian.* de Dom. §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυ τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τὸ πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τῶν λιμῶνος τὴν ἐμπειρίαν· quibus adfirmari potest *P. Cunaei* emendatio in *Nonno* p. 104. Ταὼς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat *Aristoph.* Ach. v. 63. nam quae praeter hoc *Scholiastes* profert, nullius apud me sunt pretii. *Philostr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτὸς, οἷον ταὼς. in Heroic. p. 724. ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα τις μητρὸς ὄζιν αὐτῷ, sic capiendum putat *Cuperus*, quasi homines urbani matrem huic juveni stolide superbo meretricem objicerent Obs. II, 8. p. 289. neque dissentio: sed ista quum scribebat, *ubi noster* Lucianus, *quendam introisse theatrum indutum veste*

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam ajebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaïcis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad præsidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: præcone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare cœpisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim aliam habere illum. Hæc igitur ille laudabat. & præterea libertatem, quæ illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quæ apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiæ con-

Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἐφη κοινῇ προειμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μέν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι πρὸς τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, οἰδόντας ἐλεῆσαί τε, καὶ πρὸς τὸν κήρυκα ἀνειπόντα, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενον, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥστε ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἐπινέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε δὴ ἐπῄνει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τὸν ἀφείτης τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς [b] ἦσι. ἀπεφαίνετό τε Φιλοσοφίᾳ σωφρόνως τὸν πρὸς τοῖς τοιούτοις διατρι-

[b] Ἦσι.] Deest in F. [c] Φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίαν C.

veste varia, minus attendisse *Cuperum* satis patet. *T. H.*

38. Τάχα τοῦ μητρὸς] *Vestis haec matris ejus est. Erasm.* in adagio: *Quem mater amictum dedit observare.* *J. Br.*

Τάχα τοῦ μ. ἐστὶ αὐτῦ] Subintellige *ἱμάτιον forte hae vestes sunt matris ejus*: nam vestes variae muliebres erant non viriles. Inepte Interpres. *fortasse suae hic est matris.* Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? *J. C.*

40. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & usu plene alibi. *J. B.*

43. Δημοσίᾳ παιδεύονται] Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται: qua de re dico copiose alibi. *J. B.*

49. Βαπτὸν] *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. *Aeschin.* κατὰ Κτησιφ. τὴν λαμπρὰν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐστεφανώθη. *J. Br.*

Βαπτὸν] Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide *Theophr.* Char. XI. περὶ μικρολογίας sub finem. *J. C.*

Βαπτὸν . . . . νόμον] Νόμος ἦν Ἀθήνησιν, ut *Suidas* ait, τὰς ἑταίρας ἑσθῆτι φορεῖν. *A. V.*

Legis hujus Athenienfium ne *Meursius* quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, Δημων. c. 16. Consule *Suidam.* v. βαπτά. & *Aristoph.* p. 55. Sed qui fit, inquies, ut pauper vestem non haberet nisi βαπτόν? Forsan & hic *pulla* intelligenda est, quo sensu apud *Athen.* in Comico sumitur, 290. C. *M. du S.*

Βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον] Solum hujus legis testem producunt *Lucianum J. Meursius* Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. & *Sam. Petitus* LL. Att. p. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβώνιον apud *Dion. Chrys.* Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119. 120. meretricibus etiam βαπτὰς, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνθινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: *Sam. Petitus* ad LL. Att. p. 476. *Kuster.* ad *Suid.* in Ζάλυσος. Floridas autem ejusmodi vestes Olympionicis licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e *Luciani* Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solenni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veste conspicui, qua de re legendus est *Ex. Spanhem.* ad *Julian.* Caes. *Preuves des Remarq.* p. 129. *T. H.*

50. Καὶ τῷ κήρυκι ἀνειπόντι] Legem ex *Suida* supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτό τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod adfuissent τῇ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copiosius explicanda. *J. B.*

52. Τοιαύτῃ ἐσθῆτι] Recte sane, si sequeretur χρώμενον nunc scribendum puto: ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini. *T. H.*

ἐν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προῃρημένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἁρμοσόμενον.

Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεχήνῃ, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μέλῃ τὸ εὐδαίμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύμφορος· ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν ἀδίκων ἔργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρημάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ

sonam esse; moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quæ natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quæ illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse.

15. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparæ mensæ, indulgens vino ac rebus venereis, plenus præstigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe

63. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν] Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τῦ ζῆν, *latari, genio indulgere:* de qua dixere viri doctissimi. Cetera hujus paginæ in Gallo. *J. B.*

67. Μετρεῖ] Hoc vitium omnes Edd. insedit: μετρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. *Demosth.* pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετρῦντες ἐ τοῖς αἰσχίσοις τὸν εὐδαιμονίαν· qui locus, quum in Rhetorum esset scholis pervulgatus (vid. *Theon.* Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis *Plutarch.* T. II. p. 97. D. & saepius alibi: *Herodian.* I, 6. τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίσοις μετροῦσι· adde *Damasc.* apud *Suid.* in Ψυχὴ accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, *quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertinent, ventre metiri*, teste *Cicer.* de N. D. I. c. 40. *metiri suis commodis omnia* Id. de LL. I, 14. Phrasin *Noster* variavit Πατρ. Ενυ. §. 10. μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τ γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic *Muson.* Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρῶν. Ejus generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Istis autem, quae hic tractantur, multa habet adsimilia *Longin.* Sect. ultima. *T. H.*

72. Λατρεύων] *M. Brunnerus* ad *Palaephat.* c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. *T. H.*

77. Διεφθορότων ἀσμάτων] Διεφθορότα ἄσματα, quae aliis κατεφθόρατα μέλη, ni fallor. *J. B.*

79. Μισῶ] Ex *Homero*, quales perpetuae parodiae in *Luciano*. *J. B.*

Μισῶ] Ex *Arato* haec in prooem. de Jove, quae in rem suam, qui mos ei solemnis, vertit noster. Versus *Arati* habes Προμ. c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. *M. du S.*

Μισῶ] *Aristid.* T. I. p. 98. C. μισῶ ὑ ἀγορὰν, φασὶ, ἐ λιμένας ἐ τὰ εὐρύχωρα τ πόλεων τ καθίκατα. ἐξηγουμένων τὰ εὐρύχωρα τ πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυιαῖς, quomodo oraculum apud *Demosth.* in Mid. p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἴσασι ἀραῖον Βρομίῳ χόρον ἀμφιγυᾶ πάντες editur εὐρυχώρους, ἀραῖον, χάριν. Εὐρύχορος idem est, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Aristidem* consuetum illud in adagiis usurpandis φασὶν ergo vel a proverbio jam ante communi Aratus sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit *Dion Chrys.* Tars. I. p. 408. D. ἡ μὲν ἀσέλγεια ἐ δι' ὤτων ἐ δι' ὀφθαλμῶν ἡ παιλαχόθεν εἰσδύεται· & alter *Johannes* T. VIII. p. 291. B. ἡ τ ἀσήμων διαμάτων κακία, ἡ λεγ τ αἰσθητηρίων τ ὀφθαλμῶν ἐ τ ὠτῶν, ἀστερ λεγ τινων διοδους τ λογισμὸν ἐπεισαγουσα. *T. H.*

Ibid. Πᾶσαι μ ἀγ.] Ex *Arato*: πᾶσαι μ ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. *J. Br.*

80. Πάσαις πόλαις τὴν ἡδὺν καλλιλίχμδ] *Suet. Lamprid.* in Alogab. *J. B.*

83. Υ. ἧς δὴ . . .] Sic recte P. & *J.* In reliquis δὴ legebatur. *M. du S.*

Ὑφ' ἧς δὴ ῥ.] Scilicet ἡδυῆς quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex Ed. *J.* At structura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a *Luciano* proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τ ἡδονῶν quanto venustius exibit & rotundius, τρυφῆς δὲ μιούσης, quod ego quin Lucianeum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδῶ, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis usurpavit *Homer.* Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam *J. Scaligero* ad *Fest.* in *Adfatim* adsentior: *Barnesius* ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi ὠθισμάτων non

pe eſt : talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis conſuetudinem.

16. Hic enim rerum chariſſimarum ipſis, omnes plateas, omniaque fora referta eſſe : ac licere ipſis omnibus quaſi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & naſum, partim per gulam, & per venerea : qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viæ dilatantur. Una enim irruunt & adulterium & avaritia, & perjurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique ſubmerſo, verecundia, & virtus, & juſtitia abripiuntur : quibus carens jam ſolum ſemper ſiticuloſum multis ac feris cupiditatibus ſuppullulat. Ta-

διαφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν ἥ ἐνταῦθα διαίρισιν.

Μεσταὶ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεσι δὲ πάσαις πύλαις ἥ ἡδονὴ καλὰ δέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς [a] δὲ ῥεύσης ἀενάου τε καὶ θολερῷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνθρύπνου) ὁδοὶ συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ὑβριστία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· ὠθούμενον δὲ, ἥ ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδὼς, καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, [b] δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ὑπιθυμίαις. τοιαύτῃ

a Δὲ] δὴ P. *J.* Margo *A. 1. W.* b Δίψης] ἰλύος A. P. *J.* Margo *A. 1. W.*

non ceperunt Interpretes, nec ſane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum eſt & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obſtantia ſecum rapiunt: *Ariſtoph.* Equ. v. 524. mallem etiam in *Phil.* de Mon. p. 814. E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασυρῶσι pro παρασυρόμενος *Arrian.* Epict. IV, 9. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρασυρήσεται. Congruit haec poteſtas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ἐπιλ. *T. H.*

85. Ἀνδρόνου) ἰδοὺ] Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus ſum ad *Petron.* & alibi hoc opere. *J. B.*

87. Φῦλον] *Horat.* Carm. I. Od. III. 29.

Poſt ignem aetheria domo
Subductum, Macies & nova Febrium
Terris incubuit Cohors. *M. du S.*

90. Ἴλυν] *Limo ſemper impletus:* forte ὕλης, ut infra in *Prometheo.* *J. Br.*

Angl. ἰλύος quod ferri poteſt ut & adſcripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος dico alibi. *J. B.*

Ἰλύος] Ex *J.* Ed. P. & Angl. Codd. hæc ſcriptura. δίψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit legat, per me licet, ὕλης, ut in *Prom.* c. 12. ἔγχιόν τι χῆμα ἕ ἄμορφον, ὕλαις ἄτακτα ἕ τυφώσαις ἀπημίροις λάσι. *M. du S.*

91. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε ἕ ἀγρίαις ὑπιθυμίαις] Fuit cum ex hoc loco publice notarem ſimul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam ſimpliciter pro *abundare* dici. Nunc juvat alia quaedam in hanc rem addere. *Noſter* in Scytha c. 9. urbem quampiam Poëtae cujusdam verbis appellat ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, *omnibus bonis abundantem.* Ἀνθοῦσαν quoque a Graeco ſcriptore Philadelpho appellatam fuiſſe Florentiam teſtatur *Politianus* Lib. I. Epiſt. 2. Sic apud eumdem *Noſtrum* de Domo c. 9. Οὐρανὸς ſtellis variegatus elegantiſſime dicitur ἀνθεῖν τοῖς ἄστροις. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθοῦσα Ἀσσυρίη. Item apud *Euſtathium* ad Iliada ex veteri poëta, Τῶν δὲ τάδε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθοῦσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos *florere* pro *abundare* poſitum. *Cato* apud Soſip. Chariſium: *Poſtquam Maſſiliam praeterimus, inde omnem claſſem ventus auſter lenis fert*, mare velis florere *videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti ſumus.* *Livius* XXI. cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis ſolum, ſed etiam victoriae bonis florebunt.* Plane ut poëtae illi ἀνθοῦσιν ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLI. C. XI. *Florere* (Perſea) *praeterea juventute, quam ſtirpem longa pax edidérit: florere opibus regni; florere etiam aetate.* Hic in primo & ſecundo loco quid *florere* aliud quam *abundare?* *J. J.*

Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ὕλαις. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico ſit ferenda, nedum in *Luciano*; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetiſſimae ſignificationis contra Graeci ſermonis uſum tam male collocaret? nam quod apud *AEſchylum* legitur in Agam. v. 668. ἀνθοῦν πόντιον νεκροῖς, exponendum eſt, *mortuorum cruore rubens mare*, quod & *Stanleium* praeteriit; vel, ſi mavis, *ſpumans*, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciphr.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* Polit. p. 538. E. τὸ τῆ παλαιᾶς ἀνεπιστημοσύνης πάθος τελεώτατον ἐμπεσεῖν τῷ χρόνῳ. de LL. IV. p. 827. F. ὅπερ τοῖς πολλοῖς συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων &c. ξύμφυτον ἀκμὴν & similia plura: verum iſta huc non convenire, nihil eſt, ut apud peritos probem. Huius igitur criminis ut *Lucianus* abſolvatur, refingendum puto αὐχμοῦ. cujus verbi opportuniſſimi ſane fieri vix poteſt, quin *Noſter* meminerit inter iſta tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, δίψης, ἀγρίαις ὑπιθυμίαις. Δίψης, inquam: nam quod ex Ed. *J.* profertur ἰλύος, multum huic ſcripturae poſthabeo. Agris arentibus & longo aeſtu ſqualidis δίψα tribuitur & διψᾶν. Διψία κονις.

ξυσ-

αὐτῷ ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

Ἔγωγ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανῆλθον ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον πως γενόμενος, ἐβουλήθην[a] ἐμαυτὸν λόγον ἀπαιτῆσαι τοῦ δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τοῦ Ὁμήρου λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν Φάος ἠελίοιο,

τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἦλυθες, ὄφρα ἴδῃς τὴν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μιαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ὑποπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος;

Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὴν Ἕκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φασίν, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκθ' αἱ-

lem esse urbem, taliumque magistram bonorum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex Græcia reversus jam propius accessissem, constiti, a meque ipso rationem poposci mei huc adventus, Homerica illa videlicet mecum ipse dictitans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phœbi

(Græcia, nempe, & felicitate illa atque libertate) *Venisti? ut videas* loci hujus tumultum, sycophantas, salutationes superbas, epulas, adulatores, cædes, testamentorum expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decrevisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

18. Cum ita mecum consultassem, & quemadmodum Jupiter Hectorem, ita me ipsum *e telis*, ut ait ille, subducens, *eque ho-*

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῇ Margo *A. 1. W.*

ξηρὰ· *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in Antig. v. 252. ἀοίκητος ἐ δίψιος γῆ, *Clem. Alex.* Strom. I. p. 317. C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης δίψαδα γαῖαν dixerit *Oppian.* Cyn. IV, 320. *Eumenius, Libyae arva sitientia: nam*, ut scribit *Mela* I, 4. *pleraque ejus inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt:* notum est illud *Virgilii — ubi hiulca siti findit canis aestifer arva:* praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, *Horatii siticulosam Apuliam, Columellae, aridum ac siticulosum solum.* Percommode *Dionys.* Perieg. v. 182. de Libya: Ἣ ᾗ δίψηϊ τι ἐ αὐχμηέσσα τέτυκται· pariter in *Aristoph.* Nub. v. 440. juncta reperies δίψῃν & αὐχμεῖν *Lucian.* Δ. πρὸς Ησ. §. 7. ἢν ὁ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ καὶ δίψησωσιν αἱ ἄρουραι &c. τῇ δίψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horreteque: *Chrysost.* T. I. p. 500. B. τ' ὁ ψυχὴς ἠμελημένης, ῥυπώσης, αὐχμώσης, λιμῷ ἀφθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere juvat. *T. H.*

96. Ἐπισήσας ἐμαυτὸν] Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπισήσας ἐμαυτὸν politum sit pro ἐπισὰς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, κἀγὼ ἐπισὰς περιέμεινα· & ἐπισάντες σιωπῇ ἐ πρὸς ἀλλήλους ἀφεβλέψατες apud *Plutarch.* T. II. p. 548. B. sic τὴν πορείαν ἐπισήσας *Eunap.* p. 117. v. 11. & ἐπισῆσαι τ' σόλον, τὴν φυγήν. *Plutarch.* T. I. p. 527. A. 549. D. *Aristot.* Top. V. p. 353. v. 7. ἐνίοτε μ ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε ὁ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸν αὐτὸν ἐπισήσας· quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere *Lucianum* Interpretes ceperunt; *Micyllus* intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans: Benedictus, constiti* &c. At ego, distinctione mutata ἐπισήσας, ἐμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam.* Illam vim habet ἐπισῆσαι per se: *Eusеb.* P. E. I. καί τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπισήσαντας· mox: ἰδοὺς ἂν ἐπισήσας. *Dion Chrys.* p. 404. B. καὶ ἐπισήσαντες ἀφαπαῦσιν· ubi ridiculum Interpretis errorem recte castigavit *Casaubonus. Ammonio* restitue, ubi quid differant Ἐννοεῖν & ἐνοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μ γὰ ἀφνω μη ἐπισήσας· in Edd. quas vidi: ἐπισῆς. *Apollon.* περὶ Κ. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπισῆσαι πρᾶγμα, *digna res, quae animadvertatur:* dixerat c. 48. ἄξια δ' ἐσιν ἐπισάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπισήσας τὴν ἀφόρμαν, ut *Theophr.* Praef. Char. vel, quod apud *Galenum* est in Protr. εἰ γὰ ἐπισήσαις τοῖς πράγμασι τ νῦν, *si mentem rebus adhibeas.* Plura dabunt *Budaeus* C. L. G. p. 478. *Duport.* ad *Theophr.* Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem *M. G Raphelius* parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud *Pauli* 2 ad *Timoth* IV, 2. ἐπίστηθι· quod, me quidem judice, sine controversia valet: *insta atque incumbe*, ut solent ἐργοδιῶκται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant:

hominum tade, atque tumultibus, eque cruore, de cetero domi me continere ſtatui: & vitam hanc muliebrem & timidam plerisque viſam, anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac meipſum quaſi in frequentiſſimo theatro collocans, ex ſublimi admodum contemplor ea quæ geruntur: quæ partim ejusmodi ſunt, ut multum delectationis ac riſus exhibere poſſint: partim talia, in quibus vir vere conſtans periculum de ſe ipſo faciat.

μᾶλος, ἐκλε κυδοιμῷ, τολοιπὸν οἰκυρεῖν εἰλόμιλω, ᾗ βίον τινὰ τῆτον γυναικώδη, ᾗ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκῆνλα προλιθέμβυος, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ, ᾗ Πλάτωνι, ᾗ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. ᾗ καθίσας ἐμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα πω μετέωρ@ ὑπισκοπῶ τὰ γιγνόμβυα, τῆτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν ᾗ γέλωλα παρέχειν δυνάμβυα, τῆτο δὲ πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίυ λαβεῖν.

19. Nam ſi malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas majorem ullam virtutis palæſtram eſſe, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, conſuetudine. Neque enim parum eſt reſiſtere tot cupiditatibus, tot ſpectaculis atque aurium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus: ſed oportet omnino Ulyſſis exemplo præternavigare illa, non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidoloſum foret) neque etiam auribus cera obturatis, ſed

20 Εἰ γὰ χρὴ ᾗ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τ ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεςέραν τῆσδε τ πόλεως, καὶ τ ἐνταῦβα διαλριβῆς. ὁ γὰ μικρὸν ἀντιχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσύτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἕλκυσι, καὶ ἀῦλαμβανομβύοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς ᵇ δεῖ τ Ὀδυσσέα μιμησάμενον πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὼ χεῖρε, δεινὸν γὰ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκούον-

ᵇ Δεῖ] δὴ *F.*

13. Προστιβέμβυος] Ὅρα ὡς αἰτιατικὴν τὸ * προστιβέμβυος συνέταξε. *V.*

* Προστιβέμενος] Abſurdum ſcholium: recte in textu legitur προστιθέμ. *M. du S.*

geant: diverſa ſignificandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. diſſidet. Multo gravius errat *Olear.* ad *Philoſtr.* V. A. T. I. c. 34. n. 2. *T.H.*

97. Τὰ τῆ Ὁμ.] *Homerus* Od. A. vs. 92.

Τίπτ' αὖτ' ὦ δύςηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἦλυθες. *J. Br.*

98. Τίπτε] Imitatio eſt *Homeri* Odyſſ. A. verba Tireſiæ ad Ulyſſem. *J. B.*

Ibid. Αὖ] *Hom.* & *Fl.* αὖτ'. ſed *Lucianum* mutaſſe credo. *M. du S.*

2. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερφάνου] Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους. *Th. M.*

8. Καθ. ὁ Ζεὺς τ Ἕκ.] Alluſit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, *extra telorum jactum*; quod eſt, *in tuto citraque periculum.* Eſt autem apud *Homerum* Il. Ε, 130.

Ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἵλκεϊ ἕλκ@ ἄρηται.

Extra tela, uti nequis vulnus forſitan addat ad vulnus — Hoc proverbio uſus eſt *Lucian.* in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rurſum in Votis: ſed in Baccho alio huic contrario. *G.C.*

Καθάπερ ὁ Ζεὺς τ Ἕκτορα] Locus eſt Iliad. Λ.

Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. *J. B.*

10. Ἔκ τ' ἀνδροκτ.] *Homerus* Il. Λ. 164.

Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. *J. Br.*

11. Οἰκουρεῖν] *Philo Jud.* de Abrah. p. 352. D. Ὁ δ ἀρετ@ ἱμπαλιν ἀπράγμον@ ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, ᾗ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμβυος οἴκοι τὰ πολλὰ καλαμώσει, μᾶλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ ἀφ' τοὺς ἐπιφοιτῶντας σωιεχέστερον ἴξω πόλεως προελθὼν ἐν μοναγρίᾳ ποιεῖται τὰς ἀβτρίβας, ἴδιον συμβιωτὴν χρώμεν@ τοῖς ἅπαντ@ τῦ γένους τ ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲ σώματα διέλυσεν ὁ χρόν@ &c. *T.H.*

16. Μετέωρ@ ὑπισκοπῶ] Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio, *J. B.*

21. Ὑπολάβῃς] Rectius legatur ὑπολάβοις. *M. du S.*

25. Θεάμασι] Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpebant ὑπομιμησκόμενοι αὐτὸν τ ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματα τε ἐ ἀκουσμάτα τερπνὰ διηγούμενοι &c. ut tradit *Herodian.* I, 6. *T.H.*

28. Μὴ δ. τὼ χ.] *Homerus* Od. M. *J. Br.*

29. Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμβυον] Sic in Croniis ſive Saturnalib. *Julianus* Imper. *Liban.* Omnes ex Odyſſ. M. *J. B.*

ἀκήοϊλα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.

Ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, συμβαλόντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τὸ τῆς τύχης ἀγαθὸν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδε ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης τὴν τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' [a] ὁσημέραι βλέπόντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ πάσαι πάντες ὑπ' ἐλπίδων.

20. Licet autem & philoſophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque iſta fortunæ contemnere, ubi aſpexeris, velut in ſcena, ac multiplicium perſonarum fabula, alium quidem ex ſervo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem: contra alium ex paupere ſatrapam, aut regem: rurſus alium amicum hujus, alium inimicum: alium etiam exulem eſſe. Nam hoc certe vel graviſſimum eſt, quod licet Fortuna ipſa teſtetur ſeſe in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac ſtabile eſſe, nihilo minus tamen qui quotidie iſta aſpiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum ſpe, quæ non contingunt.

21. Quod

a Ὁσημέραι] ὅσαι ἡμέραι *F.*

30. Ὑπερήφανον] • Ὑπερήφανον θαυμασιώς ἐντεῦθα κεῖται. *C. G.*

• Ὑπερήφανον] Ex *G. C.* ad §. 26. poſtquam enotavit Clariſſ. *M. du Soul*: ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον] Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐντεῦθα κεῖται, hanc inſuper adnotationem adjecit: *Corruptis uſus eſt Scholiaſta Codd. in noſtris enim non comparet; niſi forte reſpiciat* c. 19. *ubi ea vox occurrit.* Obſecutus ſum recte monenti: ſed praeterea junctim lego: ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον ὑπερήφανον θ. ἀ. π. ut hoc totum ſit Scholiaſtae dicentis, *quam accommodatiſſime vox ὑπερήφανον egregie hic poſita eſt.* Extat quidem §. 14. ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον, & §. 26. τῆς διανοίας τὸ ἁρμοσμένον· ſed ad ea loca quid faciat hoc ſcholion, nemo ne ſuſpicione quidem adſequatur. *T. H.*

36. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην] Hanc crebro repetit comparationem. vide quæ diximus ad illud *Petron. Grex agit in ſcena.* *F. B.*

41. Τῆς τύχης] Dei. ſic ſæpiſſime *Lucianus* τὴν τύχην. ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος utiurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1. *Heliod.* *F. B.*

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanæ τῇ τύχῃ λογιζόμενα, ἡ τύχη παίγνιον. Legend. *Marcil.* ad Horat. *Aurel. Victor.* in Æl. Pert. *F. B.*

42. Ὁμολογούσης] Non video, quo pacto ſatis apte de fortuna dici poſſit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, quum hoc ad ipſos potius homines pertineat, qui rerum ſuarum incertam conditionem quotidianis experimentis diſcunt, ac fateri coguntur: quamobrem, niſi quid majoris vitii ſubſit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc ſenſu: illud enimvero mirandum eſt maxime, & graviſſimum, quod, licet teſtatiſſimum ſit fortunam res humanas habere ludum (nam perperam Interpp. *licet fortuna ipſa teſtetur*, quaſi ſcriptum foret μαρτυρούσης) ipſique fateantur, nihil iſtorum eſſe firmum, tamen, quum iſta quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν *jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare*: *Heliod.* V. p. 209. ἔπαιζε δὲ ἄρα τι τὰ Κνήμωνα δαιμόνιον, ὁ δὲ τὰ ἄλλα χλεύην ὡς ἐπῆγε τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν ἐποίηται· *Suidas* in Ζήνων ὁ βασιλεύς. *T. H.*

47. Ἐν τοῖς] L. ἐπὶ. Dixi ad §. 7. *T. H.*

49. Οἱ] Ex Ed. *F.* eſt; reliquæ non agnoſcunt. *M. du S.*

51. Καὶ τὰς δακτύλους προτιμήσεις] Καὶ τὰς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. *Th. M.*

Δακτύλους] Probo *Marcilii* δακτυλίους: quod neque Interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis oſtentandis ineptia: *Quinctilian.* I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem ſuum informat, cavere neceſſe habuit: *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus:* ne ſcilicet nihil invaleſcenti conſuetudini concederet. Hanc ſtultitiam *Seneca* ſevere reprehendit, *Martialis* ſæpius irridet: neque in Chriſtianis vaniſſimam luxuriem antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex *Clementis* Paedagogo, & *Chryſoſtomo*, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, ſatis conſtat. *Vid.*

21. Quod autem dixi, licere in iis, quæ geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi jam exponam. Quomodo enim non ridiculi ſint divites ipſi, qui & purpuram ſuam ſpectandam exhibent, & digitorum annulos oſtentant, & multas produnt ineptias? Quod autem omnium abſurdiſſimum eſt, etiam obvios aliena voce ſalutant, & hoc quaſi magno aliquo contentos eſſe volunt, ſi ſolum ipſos aſpexerint. Quidam vero faſtuoſiores adorari etiam ſe patiuntur, non e longinquo, neque ut Perſis mos eſt, ſed neceſſe eſt propius accedentem, & ſeſe incurvantem, animo diu jam ante demiſſo, illiusque affectu etiam per corporis ſimilitudinem declarato, pectus aut dextram deoſculari: quod beatum atque ſpectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem aſſequuntur. Ille vero diu ſtat ſe ipſum præbens decipiendum.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾶν ἐστι τοῖς γινομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοὶ φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι εἰσὶν [b] οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν καλλιγορίαν ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοδαπῇ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι θελόμενοι, καὶ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ θεοειδὲς τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· οὕτω ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πολὺν χρόνον ἐξαπατώμενον. ἐπαι-

b Οἱ πλουτοῦντες] οἱ πλουτ. etiam in margine *A. a. W.* Priores Edd. excepta *J.* omittunt οἱ.

Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. XVII. & *H. Valeſium* ad *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. eſt ſcriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis*: idque confirmare licet e *Luciani* Gall. §. 12. δακτυλίους βαρεῖς &c. *T. H.*

53. Τοὺς ἐντυγχάνοντας] De hac Divitis faſtuoſi nota *Ariſtophan. Plaus.* Ipſe *Lucianus* alibi. *J. B.*

Ibid. Ἀλλοτρίᾳ φωνῇ] *Nomenclatoris voce.* *J. Br.*

Ἀλλοτρίᾳ φ.] Per nomenclatorem, qui eam in rem ſequebatur, & nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. *J. C.*

57. Ὡς Π. νόμος] Quia longe proſtrati regem venerantur. *J. Br.*

Ὡς Πέρσαις νόμος] Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Perſica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod.* *J. B.*

Ὡς Πέρσαις ν.] *Zenob.* C. V. n. 25. Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι καὶ οἱ μὲ ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τὴν παρειὰν τὴν μειζόνων μόνον τυγχάνουσι· ſcio quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῆς παρειᾶς, *admitti ad genas oſculandas*; præferendum tamen videtur θυγχάνουσι· quod viſum an *Schottus* inſuper habuerit monere, non dixero: vertit ſane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Briſſon.* de R. P. I. p. 11. Poteſtatem iſtius locutionis προσκυνεῖσθαι θελόμενοι ſatis recte declaravit *Fer. Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehenſa *Benedicti* verſione, *adorari ſe patiuntur*: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem: *adorari etiam cupiunt.* *T. H.*

60. Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν] *Idem* Dial. Mortuor. & in Pſeudom. patet apud *Martial.* *J. B.*

Τὸ στῆθος] Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in Bruto. Steph. Ed. 181, 3. C. καὶ στόμα ἐ κεφαλὴν καταφίλουν. *pectus & caput deoſculabantur.* & apud *Noſtrum* iterum Mar. c. 12. *M. du S.*

Τὸ στῆθος] Appoſitiſſimus eſt *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam, cum ſalutari pectoribus oppoſitis coeperunt, oſculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua ſuavianda vel manus, id illis ſufficere ad beate vivendum exiſtimantes.* Manum ſoli olim ſervi oſculabantur: ut arrogantes ac ſuperbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum eſt crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλῆσαι καὶ θωπεῦσαι δ' ἀνδρὸς ut ſapiente & forti viro indignum adſpernatur Epictetus apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc faſtum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleſte tulerunt: ideo *Plin.* in Paneg. Trajani laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum oſculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus ſimiles promerent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui præbitam oſculo manum imputabant, deſcribit. Vid. *Ramirez. de Prado* & *Deſ. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. ſed inprimis *Lipſii* Elec. II, 6. *T. H.*

61. Περιέλκ.] Τὸν προσιόντα δηλοῦσι· εἶναι videtur deeſſe. *J. Br.*

62. Τοῖς μηδὲ τ. τ.] Quibus manum oſculari non licet. *J. Br.*

ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτὼς τ ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.

Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant.

Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ σὺν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῇ οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· σὺν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορῆντες ἀπίασιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμέτων οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιπετείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες

22. Cæterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media nocte surgentes, & totam urbem circumcursitantes, & a servis foribus exclusi, canes, & adulatores, & id genus alia audire sustinentes. Præmium vero acerbæ illius circuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, cœna est: in qua illi, quam multis comesis, epotisque præter animi sententiam, quam multa non dicenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut ægre ferentes discedunt: & vel ipsam criminantur cœnam, vel contumeliam aut sordes accusant! Pleni autem & angiportus sunt vomentibus istis, & circa vilissima quæque prostibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes,

65. Ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται] Quum *Micyllus* vertisset *quod neque ore nos approbant aut compellant*, *Benedictus* duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίεσθαι. Verte, *quod ad ora* salutanda vel osculanda *non admittant nos*. Nota illorum oris obscœnitas. *J.G.*

Ibid. Τοῖς στόμ.] *Ore*, id est, osculo. *J.Br.*

Στόμασι] Paucos enim osculo excipiebant, eosque summæ demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in M. Aurel. III. & *Sueton.* Ner. c. 87. Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. Ἀποφρ. c. 23. *M. du S.*

67. Νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι] Sic in μισάνθρ. de Merced. conduct. & in Gallo. *J.B.*

Νυκτὸς μὲν ἐξαν.] Molestias matutinarum salutationum describit, & quam vilium essent animorum multis docet *Seneca* de Brev. Vit. c. XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. *J.C.*

Νυκτὸς] Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet *Is. Casaubon.* ad *Sueton. Aug.* c. 53. Confer, quae plura *Noster* habet de Merc. Cond. prorsus his similia. *T.H.*

69. Πρὸς τῇ οἰκετῶν] Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur: *Senecae* loca dabit *Herald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor Praef. lib. I. p. 5. *An putem fortunatius a catenato repulsum janitore saepe nocte sera foribus ingratis adjacere, miserrimoque famulatu* &c. *Tacit.* Ann. IV, 74. *Juxta gratiam aut fastus janitorum perpetiebantur.* Hi igitur *Luciani* οἰκεταὶ, janitores sunt, ostiarii, θυρωροὶ, ut ipse vocat περὶ τ ἐπὶ M. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἡ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν. *Plutarchus.* *T.H.*

Ibid. Κύνες καὶ κόλακες] Eleganter hoc apud *Demosth.* σὺν τοῖ περὶ στεφ. ἀντὶ μὲν φίλων & ξένων, ἃ τότε ἀνομάζοντο ἐνίκα ἐδωροδόκουν, νῦν κόλακας καὶ θεοῖς ἐχθροὺς καὶ τ ἄλλα ἃ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. *J.B.*

70. Ἀκούειν] Ut loco *Demosthenis* proxime citato. Sic ἀκούσῃς apud *Theocrit.* in Charit. & κλύειν apud *Æschyl.* in Prometh. sic apud Latinos *audire. Horat.* Sat. 7. lib. 2. *audis.* hunc *Luciani* locum profert *Casaub.* ubi de officiis salutantium apud *Suet.* *J.B.*

72. Καὶ τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον] Idem de Merced. conduct. & in Gallo & sæpe alibi. De his incommodis sportulæ causa perceptis interpretes *Martial.* & *Juvenal.* *J.B.*

Τὸ φορτικὸν δεῖπνον] *Sportulam* intellige clientibus & salutantibus exhiberi solitam. *M. du S.*

Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur: *Jul. Firmicus* VIII. p. 216. *per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrent. Manilium* expressit V, 64. *Instar erit populi, totaque habitabit in urbe Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi portans communis amicus:* luculentissime *Juvenalis* Sat. V. *Stat.* IV. Sylv. IX, 48. Vid. *Des. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 38. qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδάσαντες in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam sane muniverat Simonides· rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τὺς μὲν σοφοὺς ὁρᾷν ἐπὶ ταῖς τ πλουσίων θύραις διατρίβοντας, teste

Ari-

bentes, circumeundi causam medicis præbent. Quibusdam enim, novo sane exemplo, ægrotandi otium non est.

23. Ego vero adulatores longe iis, quibus adulantur, nequiores existimo, & propemodum auctores illis existere superbiæ ac fastus istius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, vestibula mane complent, & aduentes ipsos quasi dominos appellant, quid quæso illos cogitare consentaneum est? Quod si vero communi decreto vel tantisper abstinerent ab hac voluntaria servitute, an non putas vice versa ipsos divites ad fores pauperum venturos esse, ultro rogantes, ne ignobilem, & absque teste latentem suam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni usu remotam mensarum pulchritu-

αὐτῷ καλαχλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς θειόδων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα· ἢ σχεδὸν [a] αὐτοῖς ἐκείνους καθίσασι τὴν ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν οὐσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἑωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκὸς ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ μικρὸν ὀλίγον ἀπέχοιντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλείας, οὐκ ἂν οἶει τἀναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πλουσίων δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῷ μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' [b] ἀνόητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος,

a Αὐτοῖς ἐκείνους] αὐτοὺς ἐκείνοις *F.* b Ἀνόητον] ἀνήστον C. *F.*

Aristot. Rhetor. II. p. 89. eo respexit *Plato* de Rep. VI. p. 675. A. Alia *Galeno* mens, qui saepius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τῆ Προγνώσεων. Ἥκηται δὲ, ἐξ ὧν ἄν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι ἢ πρᾶξαι πρὸς ἡδονὴν, κολακεύοντας, θωπευτικῶς προσαγορεύειν ἑκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπροέρχεσθαι, θεραπεύειν προερχομένους οἴκαδε, διαφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βαρυολοχίσεσθαι &c. Apertius idem Θηραπ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, nisi ab isto quaerendae veritatis intento studio paululum deflectam, προσαγορεύοιμι ἢ θεπερχόμενον ἔσθιε, εἰς ἑστίασιν τε συνδειπνοῖμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῆ Ῥώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Asclepiadas instituisse viam: ἀλλ' ἐδόκει τούτων οὐτε ἔσθιν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων ἰφοίτα θύρας προσαγορεύσων αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἑστίασιν διακησόμενος. At in istis coenis homines famelici sapientiam sola specie ac nomine mentiti cibis & vino se distendebant, quod *Lucianus* falsе ridet, *Galenus* in fine libri serio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολὴ γε αὐτοῖς ἐστιν ἀληθείαν ζητεῖν ἔνθεν μὲν ἐν ἀσκεπασμοῖς διατρίβουσιν, ὃς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσκεπασμοὺς, εἰς ἑστίασιν δ' ἐμπιπλαμένοις ἐμεῖσθαι κομιζομένοις. Ergo minime mirum eos, quod *Noster* affirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς θειόδων. *Galenus* certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. salubrem vitae modum sese praescribere illis duntaxat testatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἵλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μήτε λουομένοις τισὶ παρεῖναι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς προπέμπειν, εἶτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae saxum volverent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἰδιξάμενον τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excussisset vel non adhibuisset, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οἶδα πηλίκοις τοῖς κακοῦσιν ὀργαὶ προσίζανουσι, ἐπειδὰν τὰς κεκλημένων τις κλίπῃ τὴν σύνοδον· οἶδα πηλίκα βροντώσας συνηθὴς αὐτοῖς, κἂν ἀνάγκαν κἂν συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλωνται· idem constat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valesium Libanii* locus non fugit. *T. H.*

73. Πόσα] Octo sequentes lineae crebro repetuntur in *Luciano*. *F. B.*

75. Ἀπολαλύσασθαι] Ἀπολαλύσασθαι. *Th. M.*

81. Ἰατροῖς παρίχουσιν ἀφ. θειόδων] Hinc ἰατροὶ dicti θειοδόται, ut patet in excerptis Glossar. cap. de Medic. Recteque apud *Hesychium* interpretatur περιόδῳ, ἢ ὧδῇ τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit *Hippocrates* τοὺς τὰς πόλεις φοιτῶντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰατροὺς νομίζεσθαι. *F. B.*

83. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι] Cogitatione se refert ad *Theopompolidem*, qui jam moriturus *Eucratis* conviva venerat, ut patet in Gallo. *F. B.*

85. Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας] Ἐξωλεστέρους τούτους κόλακας. *Th. M.*

Ibid. Ὑπείληφα] *Censeo.* *F. Br.*

86. Ἐκείνους] Placet ἐκείνης. *F. Br.*

91. Κοινῷ δ.] *Communi decreto ac consensu.* *F. Br.*

95. Ἀθέατον] *Euripid.* Med. 542. . .

Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιστον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ βέβαιος ἡ τύχη γένοιτό μοι. *M. du S.*

λος, ἢ τὸ οἰκεῖον τὸ μέγεθος· εἰ γὰρ ἔστω ζῆν πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς ζῆλ[ον] τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. ἢ ἔστω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ ἢ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, ἢ ἀπευωνίζειν τὴν δυναστείαν, ἐπιτιχίσασθαι

dinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita sane res habet, ut neque pulchrarum ædium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc

a Τὸ] Edd. priores τῷ.

99. Διὰ τὸ πλ.] Florent. ceteraeque omnes Edd. διὰ τῷ πλουτεῖν manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum: ἢ ἔστω δὴ, non δὲ. *T. H.*

2. Εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι] Εἶναι περικαλλοῦς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. *Th. M.*

3. Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι] *Cicer.* in Parad. eod. sensu ipse Gallo. *J. B.*

4. Ταύτῃ τοι] *Aliqua hujusmodi ratione. J. Br.*

5. Ἀπδωνίζειν] *Vile reddere*: vox satis infrequens. *J. B.*

Ἀπδωνίζειν] Εὖνον parvo pretio parabilis adeoque vilis: usu rariore *Aristoteles* initio lib. II. Οἰκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, ἢ πότε τίμιον ἢ εὔωνον ποιητέον. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur: *Polyb.* IV, 35. p. 423. quum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestinatus, historiam retulisset, addit: ὅτως εὔωνα πᾶσαχῆ τὰ καλὰ γίγνοιτ. *Isidor. Pelus.* IV, 181. μὴ ὡς εὐωνόν τινα ἐ σοφόν φησι ῥᾳτῆλε τὸν λόγον explicat Christi dictum: μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. *Macar.* de Libert. Ment. §. 33. οὕτως εὔωνον ὄντως ἢ ῥᾴδιον εἶναι, ὡς πόνων ἐκτὸς ἐ παμφόρων καρποῦσθαι τὸν βουλόμενον. *Gregorius* eleganter Stel. I. p. 8. eos Christianos, qui a Juliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat οἰκ ἀξιουσίας πορισμούς τι καὶ εὐώνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐωνότερον τὸν λαπαξηνυγμένον, & mox ἐπδωνισμένον. Hinc ductum ἐπδωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σίτικὸς ἐπδωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in Gracch. p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπδωνίζονται. *Dion Cass.* ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν διδομοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπδώνιτο. in *Polluce* I, 51. ἐπδωνισμένων τῶν πυρῶν, cui junctum est, τὸ τιμῶς τοῦ σίτου καλοῦσι βοηκίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71. ἐπδωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀναλιμᾶσθαι, ἐπιτίνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπδωνίζειν, ἄξιον ποιεῖσθαι. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπδωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας ἐ εὐμορφίας, ἢ τἀναντίον προσεπδωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum proposítas minimo addicunt: *Dion Cass.* p. 335. C. τῶν δὴ δὲ λογιμωτέρων τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυμένων ἰδιάζειν (triumviri) τὰ μὲ ἐπδωνιζόμενα, τὰ δ' ἢ πρᾶτα σφίσι χαριζόμενοι· recte *Basil.* Hom. II. in Ps. XIV. p. 160. A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί δὲ ὅτι μικρὸν ὕστερον ἀκὸν αὐτὰ προκηρύξει ἐ ἀποκηρύξει τὰ σὰ, ἢ οὐ ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπδωνίζων αὐτὰ ἀναθήσεται· similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δανείζων, κἂν πωλῇς, ἐπευωνίζεται. *Xylandrum* non probo: *si quid vendis, pretium diminuit.* Graviter autem *Demosth.* adv. *Aristocr.* p. 758. turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, ἃ τοσαύτῳ ὑπερβολὴν πεποίηται τῆ αὐτῶν αἰσχροκερδείας, ὥστε τὰς τιμὰς ἐ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ ἢ κομιδῆ φαῦλα λαμπρύττοντες, ὅταν πωλοῦσιν ἐπευωνίζονται, ἢ πολλοῖς λόγοις ἢ αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶσι ὅ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum evilueruent, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D. Πᾶς γὰρ οὐκ ἐναργῆ ἢ πρόδηλα τὰ ὀνείδη τῶν λεγομένων μὴ εἶναι σοφῶν, πωλούμενον ἢ τὴν σοφίαν ἢ ἐπευωνιζόμενον, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὤνια προκηρύττοντας, τότε μὲ μικρᾷ λήμματος &c. In promtu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ' potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemtu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *T. H.*

Ibid. Ἐπιτιχίσασθαι] Hanc vocem interpretatur *Ulpian.* Demosthenis *Scholiast.* ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii*, *pariete interjecto.* *J. B.*

Ἐπιτιχίσασθαι] Lege ἐ——ς, quo facto limpidior sen-

hoc quasi munimentum divitiis opponendo : nunc vero colendo , ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes , talia factitare, tolerabilius merito existimetur : verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo

τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λαλρεύοντες, εἰς [b] ἀπόνοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μέτριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη. τὸ δὲ καὶ τῆς φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολ-

[b] Ἀπόνοιαν] ἄνοιαν C.

sententia evadet. *M. du S.*

Ἐπιτειχίσασθαι] Ἐπιτειχίζειν & ἐπιτείχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τειχίζειν & τείχισμα· ut quando philosophiam Alcidamas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων, teste *Aristotele* Rhet. III. p. 124. poeticam *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est ulitatius, munimentum ad coercendos animi adfectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt; frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν & notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. vide *Lucian.* Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit *Synes.* Ep. 79. p. 225. D. imperitissime quidem a *Petavio* versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian.* Ax. Alx. IV. c. 27. & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem satis explanarunt *Schol. Thucyd.* ad I, 122. ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ. & 142. *Harpocr.* & *Suid.* in V. *Ulpian.* ad *Demosth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum censeo ἐπιτειχίσματα τῇ αὐτῇ χώρᾳ, & Accesss. e *Lutec. Cod.* p. 1161. 1167. locus, quem proferunt e *Demosthenis* Orat. pro Ctesiphonte, extat p. 486. F. Philippus Euboea expulsus ἕτερον κατὰ πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει (quomodo *Philoni* p. 1114. C. ἐπιτειχισμὸς δὴ κατὰ ψυχῆς βαρὺς ἔτος ἐστὶ) & p. 483. F. ὁ τὴν Εὔβοιαν &c. καλασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικήν. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 16. Φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τῶν Ὁμβρίκων· quam structurae formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus *Kustero* fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud *Suid.* in Καλακωχή· Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῶν χάρας, non τῶν ἄρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: *Demosth.* Phil. IV. p. 97. B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτείχισιν ὁμοῦ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ placuit in primis *Philoni Jud.* de Pr. & Poen. p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτειχικῶς τοῦ λογικοῦ. p. 921. A. 1049. C. & variata structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. *Sext. Empir.* V. §. 2. ἐπιτειχίζοντες τῷ βίῳ, μᾶλλον δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν sensum evertit Interpres : & *in nobis magnam struentes superstitionem.* His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adjungi solet. Apud *Philostr.* in Her. p. 710. Ulysses a Palamede superatus ἐπιτειχίζει αὐτῷ τὴν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔχειν ἐπιτειχίσαι τῇ σωφροσύνῃ βαρὺν καὶ δύσμαχον πολέμιον *Plutarch.* in Brut. imitatur *Isidor. Pelus.* II. Ep. 146. *Joh. Chrysost.* Ed. Par. T. VII. p. 423. D. τὰς περιουσίους γυναῖκας ταῖς σωφροσύναις ἐπιτειχίσωσιν· & p. 500. D. quae utraque pessime vertuntur: paulo quidem aptius T. I. p. 241. B. δεῖ τῇ τῶν αἰκιτῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζειν τὴν παρθένον, sed ita tamen, ut vim locutionis minime perspectam fuisse pateat : verum in Antistite disertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt : *A. Dounaei* nota Ed. Eton. T. VIII. p. 237. & correctione prava & errore non uno laborat ; cujus generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in *Luciano* formulae venustae potestatem abunde constare arbitror. Nonnulla dedit *Budaeus* C. L. G. p. 559. *T. H.*

8. Ἰδιώτας] Ed. *J.* ἀγραμμάτους, quod minime spernendum, quamvis glossema sapiat. *M. du S.*

11. Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινὰς, quod Atticis & *Platoni* frequens. *Diogen. L.* II, 133. *Luc.* A. A. XXI, 16. vide *Is. Casaubon.* ad A. A. VI, 7. quanquam is locus, meo judicio, non indiget hoc subsidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philosophi, descriptione compara *Dion. Chrysost.* Or. LXXVIII. p. 660. καί τοι τί ποτε βούλεται μακαρίων τινες θεραπείαν πρὸς ἀνθρώπων ἰδιωτῶν ἴδιαι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὁρᾶσθαι ταπεινούς· multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos in comitatu haberent adsectatores: mox: ὅταν ἰδὴ τις τῶν φιλοσόφων τινα καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς & πρόθυρα σαίνοντα καὶ ταπεινόν. *Aristid.* Plat. III. p. 511. 512. τοὺς ὑπὸ τῆς πλουσίου ὑψουμένους καὶ σιτουμένους καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πόρρωθεν εἰθὺς ἀσπάζοντας πρὶν εὖ & καλῶς ὀφθῆναι, ὥσπερ τούτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναστάντες καὶ τῶν προθύρων κυλινδοῦνται πλείω τοῖς θυμωθεῖσι σωθέντες ἢ τοῖς δισπόταις· denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ δυσκλεῶς πεπραγόσι τοὺς τρίποδας quibus Christianos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad *Luciani* τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογουμένοις· vocatores significat aut *nomenclatores*, de quibus egregie *Vales.* ad *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 28. *T. H.*

16 Τῶν

πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα ὁρᾷν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει μοι τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένων κολάκων ὄχλῳ, ἢ τῷ ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορούντα, ἢ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ὑποσημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, ἢ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ ἢ τὴν σκευὴν [a] μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλά γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος.

Ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τὴν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφορῶνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλεῖα δὲ ἀπενεγκεῖν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν;

to etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui ætate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum: & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem: & cum iis, qui ad cœnam vocant, sermones conferentem: ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quæ in conviviis designantur, cui quæso adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt:

[a] Μεταλαμβάνουσι] Edd. priores μεταλαμβάνωσι.

21. Μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. *V.*

44. Οὐδὲ ἐπισκῆναι] Ἀργῆς τοῦτο ἐστὶ ῥαθύμου ψυχῆς ἐστὶ μὴ

* Ὑπίσης] Leg. ὑπαρχίσης. *M. du S.* Retineo: sic solent, praesertim recentiores: vid. *Eunap.* p. 34. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodotum* imitantur: βίου τε ἀρίστου ὑπῆν I. c. 31. Pro τῆς πατρ. male *C. V.* τοῦ ante κτήσιος abjiciendum. *T. H.*

** Ἄλλο] Leg. ἄλλως. *M. du S.* Proxime *C. V.* ἄλλῳ. *T. H.*

† Ὥσπις κ] Leg. ὡσπερεί. *T. H.*

‡ Περισσῆς] In Ed. *A.* inserta hic erant verba textus: συμποσίῃς. [καὶ τὸ ἥμισυ τῆς τρίπτης] Insulse; unum enim est schoma.

16. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ] *Eorum aliquem, qui magistratum gerunt.* *J. Br.*

19. Ἀπὸ τοῦ χ.] *E pallio*, quod philosophiae professorem sectatoremque decet. *J. Br.*

Σχήματος] Pallium intelligit, quod Philosophi ne Romæ quidem deponebant, ut inter togatos insigniores essent. V. μισθ. c. 24. *M. du S.*

20. Καὶ ὁ μάλιστα] Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocalium sede, ὃ ἐστὶ μάλιστα ἀγ. ut §. 31. *T. H.*

21. Τὴν σκευὴν] *Philosophi pallium.* *J. Br.*

Ibid. Μεταλαμβάνουσι] Μεταλαμβάνωσι. *Th. M.*

Μεταλαμβάνουσι] Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiastæ & Coll. auctoritate restituimus, uti ante me volebant *Marcilius* & *Vorstius*. *M. du S.*

22. Τοῦ δρ.] Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. *J. Br.*

25. Τίνι] Repetendum est τίνι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τινα, secus atque Interpretes fecerunt: *cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parasitis committuntur, comparabimus?* *T. H.*

Ibid. Οὐκ ἐμφορῶνται] Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν. Vitar. auct. *Pisc. Lapith.* & passim. *J. B.*

28. Πλείω δ' ἀπεφ.] Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. *J. Br.*

Πλ. δ. ἀποφέρειν] Hunc morem & alibi tangit *Noster*. Vide Τιμ. c. 32. *M. du S.*

31. Τῶν ἐπὶ μισθῷ] De quibus tractatum edidit qui de Mercede Conductis. *J. B.*

32. Τὴν ἀρετὴν ὠνίου] In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. *J. B.*

33. Ἐξ ἀγορᾶς] Junge hoc ordine, πρωτ. τὴν ἀρ. ὧν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιδ. §. 4. εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι. & Ἀναβ. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad *Alciphronem* Eruditiss. *Berglerus* p. 83. scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἀπολαύστα κρείττω *Aelian.* de Anim. II, 47.

Scri-

si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, sæpenumero etiam cantare non erubescunt. Atque hæc quidem ille ridicula censebat. Præcipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponasque illorum scholas vocabat. Censebat enim eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum se ipsum quæstu superiorem gerere debere.

οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν ᾠδάσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν ὂν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ὅπῃ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὠνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προλιθέντων. ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς· ἠξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάσκοντα, πρῶτον [b] ἑαυτὸν παρέχειν ὑπηλότερον χρημάτων.

26. Quod & præstabat ipse: non solum gratis conversando ac differendo cum volentibus, sed & indigentibus necessaria subministrando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum, quæ corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem non procul ab urbe situm habebat, jam

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιαλέξεων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης οὐσίας καταφρονῶν· τοσοῦτον δέον ὀρέγεσθαι τῶν ὑδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν. ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ὅπως αὐτοῦ πολ-

[b] Ἑαυτὸν] αὐτὸν *F.*

μένου ἐτύγχανον ΘΘ ἄλλο ἄχθος φερόμενον, † ὥσπερ οὐ φθονοῦντα τῇ τῦ ἀγροῦ ‡ φύσεως καλλιεργίας, καὶ τὸν αὐτὸν τοῖς χρήζουσιν ἀφιλείας ὥσπερ οἶμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης

τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὸν κατὰ § ἀγρὸν κτῆσιν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νιγρῖνον τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔπαινον ¶ ἀδίκως κρίνειν ἐπισκήψῃ ἀνδρί. *V.*

lium. *M. du S.*

§ Ἀγρὸς] Reposui pro Ἀγρὲς, & modo τῇ ἀγρῇ pro ἀγρῦ. Vitium pluribus adhuc locis insidens. In *Servio* ad Ecl. IV, 34. correxit *G. Voss.* ad *Valer. Fl.* I, 310. *T. H.*

¶ Ἀδίκως] Leg. ἀδικίας. *M. du S.* Praeclaram emendationem adjuvat *C. V.* ubi utraque vox hac figura scribitur: ἀδικα. *T. H.*

Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς hoc enim non minus usitatum: *Liban.* Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἴ τι πολὺ χαρίεν ἦν τῶν ἰδωλίμων ἐπ' ἀγορᾶς· nam paulo ante alio sensu: ὁ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἥμην, *non unus eram forensium nugularium. Philostr.* de V. S. II. p. 603. τὴν οἰκίαν ἀφαιρεττομένης ἐπ' ἀγορᾶς· prorsus ad *Lucianum Philo Jud.* de V. M. p. 685. A. οὐχ ὥσπερ μισθοδιδόασι οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλό τι τῶν ὀνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους· confer p. 289. D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπήλων & καπηλευόντων nomine Sophistas infamat: vide *L. Bos* in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus τὸν ὅτιν ὅτῳ τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο ἀδὲ ἐκαπήλευσεν, ut testatur ipse in *Exc. Vales.* p. 417. Κάπηλον etiam, quanquam ratione paulum diversa, *Lysias* apud *Athen.* XIII. p. 612. D. AEschinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἑρώντων φοραὶ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ τήλιν ἀμφιφορῆ· ut περὶ ἅρμα ἀεριπαγῆναι apud *Dion. Cass.* LII. p. 475. A. aliud agebat Vir summus, quum sententiam exponeret; *universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum cauponem perit: κάπηλος* iste, & illa τήλη impactam navim diffringens ipse est AEschines, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, & pluribus illustrant hunc scriptoris nostri locum *P. Faber* ad Tit. I. de Just. & Jur. p. 154. *D. Herald.* de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. *T. H.*

Ibid. Ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει & καπηλεῖα] Primam vocem *Benedictus* reddidit *tabernas*, Micyllus *ergastula*. *Ludov. Crefollius* libro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam supponere debemus, ut pag. 153. *J. G.*

38. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.] Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, sic & hic doctrinam ejus & vitam commendat. *G. C.*

41. Δίων] Edd. omnes praeter *J.* δίων· mendose. In L. etiam recte δίων. *M. du S.*

43. Οὐ πόρρω τ. π.] Suburbana praedia maximi erant pretii & usus, quod facilis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo *Lucianus*, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. *J. C.*

44. Οὐδ' ἐπιδῆναι] Legendum ἐπιδῆναι & διειλημένης. *J. Br.*

πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφὼς, ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα, κἀπειδὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ, τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ σώματος. ὀλίγα δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλῶν ἐθέλουσι παραδείγματα, τὴν τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τὴν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τὴν προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τὴν ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, τὴν διανοίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἥμερον τῆς τρόπου.

Παρήνει δὲ τοῖς σωφρονοῦσι [a] μὴτ' ἀναβάλλεσθαι τὰ δέοντα, μήτε ὑπερτίθεσθαι τὰ ἐπείγοντα, μήτε ὑπερβαίνειν τὰ ἐν μέσῳ κείμενα, μήτε ὑπερορᾶν τὰ ἐγγύς, μήτε ὑπερπηδᾶν τὰ ἐν ποσὶ, μήτε ὑπερβάλλεσθαι τὰ ἐν χερσὶ, μήτε ὑπερφέρεσθαι τὰ ἐν ὄψει, μήτε ὑπερίδειν τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς, μήτε ὑπεριδεῖν τὰ ἐν προσώπῳ, μήτε ὑπερβλέπειν τὰ ἐν κύκλῳ, μήτε ὑπερκύπτειν τὰ ἐν ἐγγύς, μήτε ὑπερακούειν τὰ ἐν ἀκοῇ, μήτε ὑπερφρονεῖν τὰ ἐν ἐπιστήμῃ, μήτε ὑπερορᾶν τὰ ἐν ἐπιμελείᾳ, μήτε ὑπερπλεονάζειν τὰ ἐν ἀρκοῦσι, μήτε ὑπερβαίνειν τὰ ἐν ἀσφαλείᾳ, μήτε ὑπερτείνειν τὰ ἐν ἀνέσει, μήτε ὑπερεκτείνειν τὰ ἐν ἐπιτηδείῳ, μήτε ὑπερεκχεῖσθαι τὰ ἐν μετρίῳ, μήτε ὑπερβάλλειν τὰ ἐν καιρῷ, μήτε ὑπερεκπίπτειν τὰ ἐν εὐκαιρίᾳ, μήτε ὑπερεκφέρεσθαι τὰ ἐν εὐσταθείᾳ, μήτε ὑπερεκπηδᾶν τὰ ἐν εὐτάκτῳ, μήτε ὑπερεκθεῖν τὰ ἐν εὐσχήμονι, μήτε ὑπερεκτρέχειν τὰ ἐν εὐρύθμῳ, μήτε ὑπερεκφεύγειν τὰ ἐν εὐπρεπείᾳ, μήτε ὑπερεκπορεύεσθαι τὰ ἐν εὐπορίᾳ, μήτε ὑπερεκβαίνειν τὰ ἐν εὐμαρείᾳ, μήτε ὑπερεκπίπτειν τὰ ἐν εὐχερείᾳ, μήτε ὑπερεκφέρεσθαι τὰ ἐν εὐκολίᾳ, μήτε ὑπερεκπηδᾶν τὰ ἐν εὐκινησίᾳ, μήτε ὑπερεκθεῖν τὰ ἐν εὐσχολίᾳ, μήτε ὑπερεκτρέχειν τὰ ἐν εὐρυχωρί

agendi tempus prorogarent, ut multis ſolenne eſt, certum ſibi tempus præfinientibus, aut feſtos dies, aut ſolennes conventus, quibus auſpicentur non mentiri, & recte agere. Moræ enim expertem eſſe illum ad honeſta impetum debere volebat. Oſtendebat etiam, ſe philoſophos illos damnare, qui ad virtutem formare ſe adoleſcentes putant, ſi multis tormentorum neceſſitatibus atque laboribus ſuſtinendis exerceant; vincire plerique jubentes, alii flagris cædentes, & ſi qui elegantiores, etiam ferro cutim perradentes.

λεῶς τὸ ἀγαθὸν, ὅσῳ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ἀφ' ἃς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους μὴ ψεύσασθαι, μηδὲ τὰ δέοντα [b] ποιήσειν. ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων καταγνωσόμενος φιλοσόφων, οἳ ταύτην ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἢν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσι· τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρᾳ τὰς ὑποφαινούσας αὐτῆς καθαίρουσι.

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem iſtam & firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam eſſe; eumque, qui homines optime inſtituere

Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στερρὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὰ ἄριστα παιδεύειν ἀν-

θρώ-

[b] Ποιήσειν] ποιῆσαι Margo *A. 2. W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo ſcribatur ψεύσεσθαι.

feſtum eſt: lapſi ſunt Interpretes, dum conjungunt, ἐκεῖνα παρίχει. *T. H.*

58. Μὴ ὑπερτίθεσθαι] Reſtituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίας. *J. Br.*

62. Ἀμέλλητον εἶναι] Dignum philoſopho praeceptum, quod & *Perſius* tractavit V, 66. ubi a *Caſaubono Luciani* locus hicce eſt adductus, nec non a *Gataker* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ἂν ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῇς, vel, ut *Simplicius* ait p. 323. προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐφ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μηδ' ἀς προσέξεις σεαυτῷ· hoc *Epicteto* dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν. Idem vitium in Chriſtianis corrigendae vitae curam ad ſolennia feſta differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adſcribere. Hoc eſt ψυχῆς κάθαρσιν ταμιεύειν ſcriptoris incerti apud *Suid.* in Ταμιεύων, *animae purgandae, & recte vivendi*, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. *horam prorogare.* Atque ita fere contingit, ut, qui ad conſtitutum vitae deterioris emendationem rejiciunt, vitiis ſuis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant: elegantiſſime *Manilius*, etſi in re non prorſus eadem IV, 5. — *dum quaerimus aevum Perdimus, & nullo votorum fine beati Victuros agimus ſemper, nec vivimus unquam.* *T. H.*

67. Τοῦτο μὲν δεῖν] Exponere licet ἀφ' τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare diſcant: quomodo §. 37. τοῦτο τοι· ſed tum oratio eſt paululum impeditior, & habet neſcio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita ſolet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel ſemel vel ſaepius etiam ſequatur: exemplum mox ipſe *Lucianus* praebet, *Demoſth.* Ἐγκωμ. p. 253. A. B. *Dion Pruſ.* p. 214. A. quare parum abeſt, quin ſcribendum putem, καταγυμνάσωσιν, ἵνα τοι μὲν δεῖν οἱ μὲν πολλοὶ κελεύοντες. Philoſophi vero ac Sophiſtae verberibus diſcipulos ac flagellis caſtigabant: *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 415. v. 44. οἶδα δὲ καὶ ὑμῶν σωφρονοῦντά τινα Σωκράτει συνόντων, ὑ φο-

βουμένῳ μὴ ζημιοῦτο ἢ παίοιτο ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in *Ariſtoph.* Nub. v. 440. Strepſiades Socratis adſcriptus contubernio τὸ σῶμα παρίχει τύπτειν, πτύειν, δίψην, λιμῷν, ἀσκὸς δέρειν. *Libanius* etiam Or. περὶ τῶν Τάξ. p. 577. C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν ἀφ' πληγῶν ἐς μαστίγων πειρᾶσθαι τοιούτων ἔφυγον. & περὶ Συνθηκῶν p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praeſertim apud philoſophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quo durato per haec ſupplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque inſitae libidinis intemperantiam extirparent: ſane Pythagoras βασάνους τε πολυλατάτας ἐς κολάσεις ἐς ἀνάγκας πυρὶ ἐς σιδήρῳ σωτηλουμένας ἀφιδρυσαμένους dicitur a *Jamblicho* S. 68. Xenocratem laudat *Diogen. L.* IV, 7. ὕτως εἶναι ἐγκρατῆ, ὥστε ἐς τομὰς ἐς καύσεις πολλάκις ὑπομεῖναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a myſteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, niſi probata per multos ἀνάγκων, βασάνων & καύσεων, ſic vocant, gradus animi conſtantia experimentum ſui certum dediſſet. Meminit etiam *Arrian.* in Epict. iſtius philoſophicae probationis. *Superianus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra ſibimet ipſe admovere non dubitavit, teſte *Damaſcio* apud *Suid.* in Σουπριανός. Chriſtiani aſcetae, poſtquam veſtitum philoſophorum veterum adſciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praepoſtera formandae pietatis inſtrumenta non ſpreverunt; quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & *Caſſiani* Inſtitutionibus. Multa notant, ſed admodum perturbate, *Creſoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Boilav.* Hiſt. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores perſequi non juvat: neuter hunc ipſum *Luciani* locum praetermiſit. *T. H.*

Ibid. Δεῖν] Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini; an eo tamen reſpiciat pro certo affirmare non auſim. *M. du S.*

ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τοῦ πρότερον ἀγωγῆς ἐπιχαλᾶν, ἵνα μὴ τὰ ὑπὲρ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχῃ. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν ὅτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμελήσας ἁπάντων φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ ὅλως ἦν ῥᾴων ἰδεῖν.

velit, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quæ vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat, dum præter rationem ita supra vires intenderentur. Unum autem etiam ipse vidi, qui cum jam ea apud illos mala degustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

Ἤδη δὲ τούτων ὑποστὰς, τῶν ἄλλων αὖθις ἀν-

29. Jam vero ab istis ad alios digressus, urbis

76. Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων] Talis est βδελυρὸς ille apud *Theophr.* Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τῷ ἀκολούθῳ ἐπιθυμίαι μεῖζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. *J. B.*

78. Ἐπιταθέντας] Castiga ἐπιταχθέντας. *J. Br.*

81. Ἀμιταςριπτὶ] Sic Horatius

Oculo irretorto
Spectat acervos. *M. du S.*

85. Καὶ τὸ ἀθισμὸν αὐτῶν] Hæc παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *J. B.*

86. Τὸν ἱππόδρομον] Hanc ἱππομανίαν multis verbis describit Autor de causis corruptæ eloquentiæ. *Juvenal. Achill. Tat.* lib. 2. Tangit *Longus* lib. 3. *Liban.* paras. omnes passim. *J. B.*

Ibid. Τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait ταραχὰς διεξιέναι, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut sæpe milite opus fuerit, ut sedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatum, quam Circensium eventus, & Prasinorum, Venetorum, Russatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis* lib. 5. epigr. 96. ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo
Spargere & effuso permaduisse croco?
Quam non sensuro dare quadringenta caballo,
Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et *Capitolinus* in Vero testatur equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum simulachrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in circo posita ea simulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi consentaneum videtur. *J. P.*

87. Εἰκόνας] Vide Inscript. *Sponii.* *M. du S.*

Ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα] De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit *Joh. Chrysostomi* locus T. V. Ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῶν ἵππων ἀμιλλᾶς ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἐχουσιν εἰπεῖν μετ' ἀκριβείας ἁπάσης, καὶ ἕτερα ζωῆς καὶ ἐπιμελείας δρόμων. Equi præstantiores suis nominibus inligniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. *Pausan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenbrog.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad Cod. Theodos. XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud *Dion. Cass.* p. 792. D. & in *Epigr. Pith* p. 121. Phosphorus *Ausonii* Epit. 35. *T. H.*

90. Ἐπιλήπτοι] Hæc ultima verba male vertit *Micyllus.* Vertendum erat: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* *J. P.*

Ἐπιλήπτοι] Male Micyllus: *Jam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat:* pari lapsu *Benedictus: Quin etiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non adsequitur, & male periodum hanc majore distinctione ab præcedente separant. Sed nec bene *Palmerius: multos, qui graves esse videntur, occupavit.* At mens Luciani est. *Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit;* eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in præcedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui quin ad ejus illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Fac. Sponius*, quum ad auctores interpretandos hæc vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

..II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I

EU-

urbis tumultus, & turbæ conflictus, persequutus est, & Theatra, & Circum, & aurigarum statuas, & equorum nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia; frequentissimum enim revera equorum insanum studium, quod jam & multos summæ existimationis viros invasit.

30. Post hæc quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quæ circa funera & testamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem ætatem

ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει παραχὰς διεξῄει, καὶ τὴν ἀθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων ἀλαλάγμους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἕτερον δράματος ἥπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυΐαν τε καὶ ἀθήκας καλινδουμένων, προσιδεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς ἀθήκαις λέγουσαν, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς ἐφετῆς ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in testamentis usurpatur, qua petunt, ne a sua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non solum in exhæredatis sed in omnibus olim Solon, eumque sequuti, legibus suis inhibuerant; scilicet τὸν τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem esse facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδες accipi de ipsis Romanis. Ingemiscunt Romani quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam elogii alterius famam læderet, nisi suorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & simultates habuerant, testamento lacessere, & hac licentia nullius existimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis sub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque stupri prascripta & obsignata missa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus sæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quicquam constitueret interfuit.* Hujus loci cum mentem quærerem consului viri Clar. *Isaaci Casaub.* Animadversiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX	....	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
Ƨ CALLID. AF. BALLIST. AF. ƨ
QUOS EQUOS C.

J. G.

Ἐπιλήπται] Vere asseruit *Palmerius* hujus vocabuli sensum. Metaphora est a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic ἀλ. c. 23. ἢν πάλι κῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται. & συμπ. c. 47. quo fere sensu etiam inferius usurpat καταλαμβάνομαι· συγχύσει δ' ἰλίγγῳ καταληφθέν. c. 21. V. etiam de hac ipsa re, Ἐν. Δ. IX. *Tacit.* An. XIII. 25. Consule etiam, si lubet, Σπ. c. 5. & Φ. Δ. XVII. *M. du S.*

93. *Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες*] Hic cogor instituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obscurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Brisson.* vir clariss. longe hoc de loco disserit, & postea vir doctissimus *Guther.* lib. de Jure man. Horum interpretationem æquissimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς ἀθήκαις λέγουσαν, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς ὀφετῆς ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in testamentis usurpatur, qua petunt, ne a sua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non solum in exhæredatis sed in omnibus olim Solon, eumque sequuti, legibus suis inhibuerant; scilicet τὸν τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem esse facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδες accipi de ipsis Romanis. Ingemiscunt Romani quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam elogii alterius famam læderet, nisi suorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & simultates habuerant, testamento lacessere, & hac licentia nullius existimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis sub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque stupri prascripta & obsignata missa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus sæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quicquam constituerent interfuit.* Hujus loci cum mentem quærerem consului viri Clar. *Isaaci Casaub.* Animadversiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

προίενται, ἢ ὁ ταῖς ἀληθείαις λέγων, 95veram emittere, ea intelligens, quæ in testa-

96. Ἵνα μὴ ἀπολ. &c.] *Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant*: nam *veritas*, juxta *Terentium*, *odium parit*. *J. Br.*

Ἵνα . . . . . .] Sensum hujus loci, quem interpres adsecutus non est, explicat *Brissonius* form. l. VII. mox ab initio. *A. V.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆ σφετέρας ἀληθείας] Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdelotius*, quam *Micyllus*, quem deserit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam elogii famam alterius læderet, nisi suorum, quos exhaeredare leges permittebant cum elogio? Quæ species prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo quæ fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu *Is. Casauboni* jacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, *ne ex sua veritate damnum capiant*. Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita quum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suæ verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari possint eo facto, quod inimicum ulti sint ac læserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Hæc simplex & ipsa *Luciani* sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui est in Timone §. 2. qui sic ad Iovem. ἅτε δηλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῶ μὴ διδόναι, μόνον ὃ τοῦτο εἶναι ἀπολαύειν τῆ τραύματος, ὅτι ἀναπληρώσεις τὸ ἀσθένες ubi Erasmus, *verum hoc solum vulneris inferri posse judicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem est alius, qui præter duas postremas voces repetit, & sub titulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, quum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adsequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, & rursus in ipso hoc Timone, ubi pari modo ἱκανὸν ἀπόλαυσιν αἰωρῆσαι, atque ipsi Iovi attribuunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum; *hactenus autem* (vel *in hoc solo, ad hoc solum*) *existimant te frui vulnere* (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo stolide putas; o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) *aut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, quum sit simplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum resoluto, quum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. *J. G.*

Ἵνα . . .] Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamentis sermo est, deque codicillorum Romæ licentia; quæ, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper mansit. Cujus rei apud *Tacitum* aliosque luculenta extant exempla. Sed unicum afferre sufficiat, Fulcinii Trionis (*Ann.* VI. 38.) qui accusatus, & mori jam certus, *supremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac præcipuos libertorum Cæsaris composuit; ipsi* (Tiberio) *fluxam senio mentem, & continuo abscessu velut exsilium objectando. Quæ ab heredibus occultata, recitari Tiberius jussit: patientiam libertatis aliena ostentans, & contemptor sua infamia; &c.* Nigrini ergo jam facile mentem perspicis, *omnia Roma præter testamenta, adulatione aut metu falsa. Sueton.* etiam in *Aug.* LVI. *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quicquam constitueret interfuit.* Vide etiam apud *Valerium Max.* quomodo illuserint ea ætate hominibus Romani, heredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut præterierant, aut probris, ut ex *Tacito* abunde constat, lacessebant VII. extremo. Conf. *Guth.* de jure manium III, 27. De ἀπολαύω vide H. Δ. X. XXI. & *Tim.* 1. &c. *M. du S.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆ σφ. ἀλ.] In his verbis eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. *Barn. Brissonius* de Form. lib. VII. postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cujusque, testamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332. esse; quibus omnem affectum fatemur, haec subjungit: *Quod & sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait:* Ὅτι μὴν φ. &c. *Quibus verbis, quorum sensum interpres adsecutus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate utifrui, sed ad alios ejus fructum pervenire.* Aliam omnino viam est ingressus *Jac. Gutherius* de Jur. Man. III. c. 27. is, prolatis & *Luciani* verbis & *Micylli* interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τ' σφ. ἀλ.* ne veritatis suae detrimentum patiantur. *Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem usurpari Grammatici docent. Vertit Interpres* Luciani, ne a veritate sua depellantur, *quem auctoris sensum non assecutum* Brissonius *Praeses asserit.* Hoc enim significabat, *inquit*, Romanos veras demum voces &c. *Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit Interpres. Ego quidem veritatis suae damnum capere, idem puto, ac bonis avis*

ſtamentis ſcribuntur, (quia verentur dum in vivis ſunt) ne ſibi veritas noceat.

ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας.

avitis, aut juſta haereditate privari, quae lege obvenit, & jure quodam naturae liberis defertur. Tum probat ἀληθὴς pro δικαίῳ, *verum* pro *juſto* poni: quibus an quid excogitari potuiſſet abſurdius, equidem neſcio: ſed *Gutherius* erroribus graviſſimis obnoxius plerumque, & caute, ſi quisquam, legendus, nihil eſt cauſae, cur nos magno opere moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit *Iſ. Caſaubonus*, ad *Suetonii* Aug. notans: *Romanorum mos fuit in teſtamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellent vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud* Lucianum: Μίαν φ. &c. ex quibus Virum Magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac *Brodaeum* accepiſſe pro incommodum aut detrimentum pati, non obſcure colligitur. Fruſtra conſenſum, ut recte notatum *Gronovio*, jactat *Bourdelotius*, qui neſcio quam obſervationem ex lecto *Torrentii* ad eundem *Suetonii* locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipſe ſatis intellexerit. Tandem mirifica quaedam eſt oratio, quam *Gronovius* confixit. *Romani, tota vita quum ſimulate egerint, veram unam vocem edunt in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant, neve poſt eam veritatis vel mentis ſuae veriſſimam profeſſionem laetari poſſint eo facto* &c. (poſt mortem opinor) qualem ſententiam ab homine, qui, quid ſcribat, cogitet, nedum a Luciano potuiſſe proficiſci, ego mihi non perſuadeo. Ad me quod attinet, ſi vera eſt, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν γυναῖόν τε καὶ τοὺς ἀληθινὰς καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a *Luciano* praeſertim exagitatos, quorum ſane ſtudium omne in funerum juſtis & teſtamentorum tabulis verſabatur. De iſto inſidiatorum genere quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet inſuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus deluſis pro haereditate ſperata reſtim eum digniſſimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, ſed abditam ultimae voluntatis teſtimonio conſignent: cur hoc autem? ne ſcilicet ex apertis animi veris ſenſibus, quos commodi cauſa diſſimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam haeredipetae non omnes vilis quaedam hominum faex, ſed potentiores quoque & in principum aulis gratioſi, qui, ſi vera eorum, quorum bonis inhiabant, de ſe judicia ſcirent, pro blandiſſimis adſentatoribus inimicos ſe gererent infeſtos: erat igitur cauſa ſatis juſta, quare patefactionem arcani, ſi, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnoſi, poſt mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipſo καλινδεῖσθαι, cujus uſus fere frequentiſſimus in rebus inhoneſtis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo* C. L. G. p. 828. *Berglero* ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non poteſt, quin ἀπολαύειν τῆς σφετέρας ἀληθείας in deteriorem partem ſumatur. Verumtamen nexu orationis expenſo inducor pene, ut in aliam plane ſententiam diſceſſionem faciam. Primum exigua mutatione ſcripturae vulgatae ſubveniendum putem: ὕνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρας ἀληθείας, *ubi*, id eſt, *quibus in teſtamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum*: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν γυναῖόν τε καὶ τοὺς ἀληθινὰς καλινδουμένους, quos tum interpretor *Romanos, qui ſollicitam curam ac diligentiam condendis teſtamentis adhibebant*, ea propemodum virtute, qua de Cyro *Xenophon* ſcripſit K. Π. I. p. 8. v. 38. ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῇ παιδείᾳ καὶ ἐν τοῖς νόμοις τοῖς βελτίοσι παισίν. *Iſocrat.* περὶ τῆς Αντιδ. p. 316. B. τοὺς περὶ τὰ δικαστήρια καλινδουμένους. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τοὺς δακτύλους τοὺς κάμψεις καλινδούμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ πρὸ τέλους ita fere, quomodo fecit *Briſſonius*, accipio, *veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad ſeverum examen adductis profiteri*: cum *Lucretio* dicas, quanquam ille alia paululum in re III, 58. *Nam verae voces* (φωναὶ ἀληθεῖς) *tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur* (ſic legendum arbitror) *perſona, manet res.* Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Briſſonius* quoque advocare non praetermiſit, de Benef. IV. c. 11. *Quid cum ipſo vitae in fine conſtituimus, cum teſtamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis conſumitur, quamdiu ſecreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim intereſt, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis judicia noſtra torquemus* (hoc eſt illud καλινδεῖσθαι, & modo, *quantum temporis conſumitur*) *quam ubi remotis utilitatibus ſolum ante oculos honeſtum ſtetit: tamdiu officiorum mali judices, quamdiu illa depravat ſpes ac metus, ac inertiſſimum vitium voluptas. Ubi mors intercluſit omnia, & ad ferendam ſententiam incorruptum judicem miſit, quaerimus digniſſimos, quibus noſtra tradamus, nec quicquam cura ſanctiore* (vides μίαν ἀληθῆ φωνὴν) *componimus, quam quod ad nos non pertinet.* Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum teſtamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cujus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſo ſinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuporem mentis & rerum inaniſſimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. Ἵνα μὴ ἀπολαύουσι vero pro οὐ αὖις οὐκ ἀπολαύουσι non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariſſimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacumque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe conjecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam impoſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios *Lipſius* egit ad *Tacit.* Ann, VI, 38. XIV, 50. *Micyllus* vel legit, neſcio quo pacto deluſus, vel legendum putavit, ὕνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. T. H.

6. Ἐσθῆ-

ἃ δὲ ἐγὼ μελαγχολῶν λέγοντος αὐτῶν γελᾶν προσήχθην, ὅτι καὶ συγκαλοῦσιν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαλαφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν ἐν τῷ βίῳ τιμίων· οἱ δὲ καὶ θεραπεύειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ ἐν τῷ Ἅιδῃ τὴν τελευτὴν διαμένοντες.

Quæ vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui, (haec nimirum sunt) quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos ajebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant: alii & servos certos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos sertis coronari præcipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

Εἰκάζειν ἦν [a] ἠξίου, τί ποτε πράττουσι τούτοις ἐν τῷ βίῳ, εἰ τοιαῦτα ποιοῦσι μετὰ τὸν βίον ὑποσκήπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνουμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμ-

31. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quæ post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis

a Ἠξίου] Edd. priores ἠξίουν.

1. Ἐαυτοῖς ἑαυτοῖς] Cætera hujus paginæ copiose exequitur μελέτη de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. *J.B.*

2. Συγκαλαφλέγεσθαι] De funebribus ceremoniis & earum irrisione plura reperies in *de Luctu* & in *Charonte*. Has funebres expiationes submovit *Lycurgus*, nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo charissimum, id mortuo addebant in sepulchrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri jussit. *G.C.*

Ibid. Οἱ δ' ἄλλο τι] Hæc verba, quæ in reliquis deerant ex Ed. *J.* & *V.* 2. supplevimus. Agnoscit etiam *Brisson.* de form. VII. teste *Vorstio*. *M. du S.*

6. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Ut in Tyrannic. §. 1. ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ *Chrysippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*, quod si subjeceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ & ἀθροιζόμενοις & mox μετὰ τὸν βίον. *Pers.* VI, 41. *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide *Is. Casaubonum*. Haec duo vocabula saepe confusa: pro ὠδὴ τοῦ μιτρίου apud *Sozomen.* VI. c. 1. in Cod. Fuketiano *H. Valesius* invenit πέρας τοῦ μιτρίου, quod solum sine controversia verum est: *Strab.* XIV. p. 942. B. παῤῥησιασάμενον πέρας τοῦ μιτρίου, vel πέρα, quod ἀτλικώτερον in Mss. extat. Prave legitur in *Hesych.* Βῦς ἐπὶ γλώσσης, τὰς ὠδὰς τοῦ δίοντος παῤῥησιαζομένους· restituendum ex *Zenobio* πέρα. *T.H.*

7. Ἠξίουν] *Vorst.* ἠξίου. Ego vero ἄξιον a *Luciano* scriptum fuisse existimem. *M. du S.*

Ἠξίουν] Verissime *Vorstius* ἠξίου· quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27. *T.H.*

Ibid. Τί πέρα. τούτοις] Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. *J.Br.*

10. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκου τε καὶ ἀρωμάτων ἐγχίοντας] Sic Dialogo Panopes & Galenes, τὸ μὲ πινόντων, ἰσίαν ὃ κροτούντων. *Th. M.*

Τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκου τε καὶ ἀρωμάτων ἐγχίοντας] Hæc male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μετὰ κρόκων vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem testis est *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de croco loquitur: *Usus ejus in coronis nusquam, herba enim est folio anguste pene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum* &c. Hæc *Plinii* verba omnino firmant nostram conjecturam. *J.P.*

21. Μετὰ κρότων] Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in amicissimi mei viri clarissimi *Petri Golmani* Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis *Godofredi Maluyni Primetii* calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe *Lucianus* repetit, non ausus sum tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκον efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit *Dioscor.* cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad *Propert.* & *Martialis* Amphitheat. *J.B.*

Μετὰ κρόκων] P. etiam. Vide *Plutarch.* συμπ. *Probl.* III, 1. Ed. *St.* 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumpti narrat. Adi etiam eundem VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur quae de hoc more *Palmerius* habet. *A. Gell.* X, 144. Vide etiam *Sueton. Ner.* 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκροαμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, præsertim Romæ. *M. du S.*

Μετὰ κρότων] Nihil erat, cur *Bourdelotius* κρόκων rescribere vereretur: audi *Crefollium* Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. *De conviviis* (ibi plausus dari consueviſſe) *probare* Luciani *forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit.* Hos, *inquit*, illos

viviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hyeme roſis opplentur, quas, dum raræ ſunt & intempeſtivæ, amant: tempeſtivas & a natura (nullo cogente) datas tanquam viles faſtidiunt. Hos illos eſſe, qui & unguenta bibunt: &, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus ſcirent, ſed & in hiſce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragœdiis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem januam, irrupturos.

ποσίοις μὴ [b] κρόκων τε καὶ [c] ἀρωμάτων ἐγχέοντας, τὰς μέσας χειμῶνος ἐμπιπλαμένας ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ ψεῦδος ἀγαπῶντας, [d] τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ Φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ὀπωμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις ψευδομοῦσι, καὶ τοὺς ὄρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ ψευδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πάλιν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ ψευδῆ θύραν εἰσβιαζόμενον.

b Κρόκων] κρόκων A. P. Edd. priores κρότων. c Ἀρωμάτων] ἀκροαμάτων L. d Τὸ δὲ ἐν καιρῷ] Τ δ' ἐ κ. . . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφρονοῦντας J.

illos eſſe, qui pretioſa ac cara opſonia emere ſolent, καὶ τὸ οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐκ. *vertunt*, vinumque in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum eſt, quin mendoſus ſit iſte locus, & legendum* μὴ κρόκων *intelligit enim Lucianus quam ſparſionem vulgo vocant, ſive* imbrem odoratum, *qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis:* κρόκον ῥαινόμενον *Graeci vocant, Ovidius* liquidum crocum, Corycium imbrem *Martialis. De hujusmodi croco & aromatibus vino mixtis eſt ſplendidus locus Plutarchi in* Sympoſiis VI, 2. VII. *qui Lucianum maxime illuminare poteſt: ſic enim ille,* τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρωτίζοντες, καὶ κινναμώμοις ἢ κρόκοις ἐφθόνουν, vinum aloe aut cinnamomo vel croco inficiunt. &c. *Sed hoc obiter, ut plauſum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden ut *Plutarchus* κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus: *Liban.* Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis: λαμπτῆρων δεῖ τόσων, ὅσων πολλοῦ, μύρου, κρόκου. *Ariſtoph.* Nub. v. 51. *Longolius*, quem nulla vitii in κρότων ſuſpicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, ἀρωμάτων mutandum cenſuit in ἀκροαμάτων eſt enim haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam ſcripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid ſit οἶνον ἐγχεῖν μὴ ἀκροαμάτων. Potes autem vel ſejungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μὴ κρόκων τε & ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non ſolum οἶνον ἁβρὸν, ſed & μὴ ῥόδων pro ῥόδινον. *T. H.*

12. Μύρου χειμῶνος] *Mamertin.* Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus ſanciebat, cum quaeſitiſſimae dapes non guſtu, ſed difficultatibus aeſtimarentur, miracula avium, longinqui maris piſces, alieni temporis poma, aeſtivae nives, hibernae roſae.* Ibi *J. Livinejus* iſta *Luciani* non praetermiſit ab aliis etiam eandem in rem ſaepe producta. Conſimilis *Pacati Drepanii* & elegans locus a *Laev. Torrentio* notatur ad *Horat.* I. Od. 38. v. 3. ſed *guſtu* calami vitio ſcriptum pro *ſumtu*. Plura dabit *Def. Herald.* ad *Martial.* V. Ep. 66. *T. H.*

13. Καὶ τὸ σπάνιον] Invehitur ſapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ δὲ ἐν καιρῷ ἢ κατὰ Φύσιν, ὡς εὐτελῆ ὑπερφρονοῦντας, qui communia naturæ munera faſtidiunt, μόνα ἀγαπῶντας ψεῦδόμενον. Tangit hoc *Horat.* in Satyr. Sic apud *Juvenal.* Sat. II.

Magis illa juvant quae pluris emuntur.

Sic apud *Petron.*

Quidquid quaritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet extat honorum. *J. B.*

Ibid. Παρέλκειν] *Capitolinus* in Vero 5. *Alieni temporis floribus corona* intertextæ. quo forſan *Lucianus* reſpexit: nam nobile hoc fuit convivium. *Menander* γνωμ. p. 161. Ed. *Hemſt.* ea voce utitur. ἡ γὰρ ψεῦδος καιρὸν ἡδονὴ τίκτει βλάβην. *M. du S.*

16. Τὰ μύρα π.] *Vinum unguento perfuſum.* *J. Br.*

Τὰ μύρα π.] Οἶνον μυρίζω. Vide *Heſych.* *AElian.* V. H. XII, 31. & Comm. *T. H.*

22. Παρὰ θύρας] *Neglecto per fores apertas ingreſſu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua ſitim explere, quid aromata aut unguenta potui miſcere convenit? *Eraſm.* in Prov. *Ita fugias, ne praeter caſam*, hoc aliter explicuit. *J. Br.*

Παρὰ θύρας] *Lucianus Eraſmo* reſpexiſſe viſus eſt ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: *Ita fugias, ne praeter caſam:* quo quidem admonemur, ne ſic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur. *G. C.*

διαζόμενοι. Σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῆς ἡδονῆς.

ruentes. Solœciſmum igitur vocabat tale voluptatum genus.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τῷ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὃς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τῷ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεὸν, ὅτι πρόσθεντα τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἠτιᾶτο τοὺς στεφανουμένους, ὅτι μὴ ἴσασι τὸν στέφανον τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ ὀσμῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τὴν ῥῖνὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφε-

32. Ceterum & hoc ex eadem ſententia dicebat, prorſus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non poſuiſſet: ita & ipſe inſcitiæ arguebat eos, qui corollas in capite geſtabant. Nam ſi odore, inquiebat, violarum, roſarumque delectantur, ſub naribus potiſſimum eas collocari oportebat,

6 Τῇ στεφάνου] στεφ. τιμᾷ. Margo *A.* I *W.*

Παρὰ θύραν] Quid de hoc adagio ſentiat *Eraſmus* jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut ſimilitudo ducta ſit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipſo limine ita ſeipſos premunt, ut ſibi ipſis ſint impedimento. Hos ſic videtur deſcribere *Phædrus* Fab. 5. lib. 2.

Eſt ardelionum quædam Roma natio
Trepide concurſans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi moleſta, & aliis odioſiſſima. *J. B.*

Παρὰ θύραν] *Lucan.* II. (p. 44. B.)

—— *Non tam portas intrare patentes*
Quam fregiſſe juvat.

V. *Plutarch.* συμπ. προβλ. II, 2. 1096, 1. μὴ δυνάμενοι τῇ αὐλείῳ τὸν τόφον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρᾳ. Ex quibus verbis emendandus hic locus & legendum τῇ θυρίδι, quam vocem in lexicis fruſtra quæras, quamquam proba eſt, & *poſticum* notat. *M. du S.*

Παρὰ θύραν] *Eraſmus* vertens, *jam & præter caſum incitati*, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne præter caſum*, quo Lucianum reſpexiſſe opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, *J. Er. Gronovio* Obſ. III. c. 9. nihil ergo inter iſtud proverbium & *Luciani* verba eſt commune. Quamobrem recte quidem *H. Stephanus* animadvertit: *vereor, ut nimis violenta ſit* (Eraſmi) *interpretatio, & hic* Luciani *locus obtorto, quod aiunt, collo ad Latini proverbii ſenſum trahi videatur*: ſed ipſe, quum haud ſcire ſe teſtatur, *an referri poſſit ad id, quod ſæpe legitur apud hiſtoricos, qui deſcribentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos* ὠθίζεσθαι περὶ τὰς θύρας *vel* τὰς πύλας, vehementer fallitur: nam quod addit, *fateor quidem non* περὶ θύραν *hic legi, ſed* παρὰ θύραν *verum niſi errorem librarii hic eſſe ſuſpicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud* Ariſtophanem παρὰ τὸν αἰσθόμενον *pro* κατά, nequaquam reſpondet ad illam, quanta erat in *H. Stephano*, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a *Bourdelotio* recoctum. Veriſſime *Brodaeus* explicuit, nec quicquam omnino eſt mutandum. De *Plutarchi* τῇ θυρίδι *Torrentium* vide ad *Horat.* I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. *T. H.*

23. Σολοικισμόν] *Soloeciſmus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *ſoloeciſmus*. De hoc affatim ad *Lucian.* de Saltat. ſcripſimus. *G. C.*

Σολοικισμὸν] Solœciſmus non ſolum in verbis, ſed etiam in factis, & ſic aliquando uſurpat *Ariſtotel.* unde miror *Gellium* c. 20. lib. 5. ſcribere ſe apud Græcos hanc vocem non legiſſe. *J. B.*

Σολοικισμὸν] Sic *Plutarch.* II. p. 520. B. σολοικισμὸν βίου dixit. *L. K.*

Σολοικισμὸν] Vide etiam Ὀργ. c. 80. & quæ ibi a me notata ſunt. *M. du S.*

26. Τῷ Μώμου] *Ariſtot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incuſarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius poſſint ferire. Ad quod alluſiſſe videtur idem *Lucianus*, quum in II. Ver. Narr. libro ſcribit, ſe vidiſſe boves quosdam, quibus cornua ineſſent non in fronte, quemadmodum reliquis, ſed ſub oculis, idque ita viſum eſſe Momo. *G. C.*

Τῷ Μώμου] Hanc Momi accuſationem ſæpe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberæ legitur hic Jambus:

Μέμφεθ' τῷ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. *J. B.*

27. Τῷ τ. τὸν δ. Θ.] Neptunum. *J. Br.*

Τῷ τ. τὸν δ. Θ.] Neptunum. Fabula notiſſima eſt ex ejusdem *Luciani* Hermot. quam compendio recenſet: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. *G. C.*

30. Στεφάνου τὸν τόπον] Utebantur quidem veteres coronis, ſeu ſertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* & *Athen.* loca a *Palmerio* citata; ſed non

iis-

bat, juxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœnis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curiosam compositionem sectantur. Nam & hos brevis ac momentaneæ voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum

...θαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε ‖ ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τ ἡδονῆς.

35 Καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τ σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων ἐπιεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἕνεκα, πολλὰς [b] πραγματείας ὑπομένειν. [c] ὑπέφαινε γὰρ τεττάρων δακτύλων αὐτοῖς ἔντος-

[b] Πραγματείας] πρ. τὸν ἀριθμὸν C. [c] Ὑπέφαινε] ἀπέφαινε Margo A 1 W.

39. Τῆς ἡδονῆς] Περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τις τ λεπτοτάτου μυρὸν ἐπὶ τεττάρων δακτύλων μύρεται * ἐκτινομένου. V. καρπὸν δίηκται, καὶ ὅτι μέχρι τῦ φάρυγ[illegible], καὶ τούτου

* Ἐκτινομένου] Ἐκτιναίνω scriptum fuit, sed legendum ἐκτινομένου. Confudit librarius hic sonum τῆ I & EI. J.C.

iis solis. Nam & caput coronare Græcis etiam usitatissimum. Ne longius abeam *Anacreon* ipse, quem ab *Athenæo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipsum *Athenæum* p. 674. C. & in *Odario* XXI. Ed. *Tan. Fabri*, morem hunc Græcum fuisse testis est luculentus:

Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων
Σεσιφώνους δ' οἴους (*Casaub.* in suo Cod. legit ὕπνους) πυκάζω
Τὰ μύτατά μου κρόταφα.

Sic apud *Lucianum* ipsum διν. c. 16. *Polemo* describitur τὴν κεφαλὴν τοῖς σισφώνοις διαθυμιῶν. Vide Præfecti ad M. Aurelium apud *Volcat.* in *Cass.* 5. epistolam; *flores de CAPITE, collo, & sinu militi excussi.* ubi hi ipsi milites *Græcanici* dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule *Paschal. de Coronis.* Carpit ergo non *Græcus*, ut hic *Palmerio* visum, sed *Philosophus*, morem Græcis æque ac Romanis familiarem; cujus originem assignat *Athenæus*, quod potu nimio cum incaluisset caput, primo refrigerantibus mederi cœperint; quæ omnia tandem floribus mutata sunt, odore, præter usum primarium, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat Nigrinus cum Diogene, qui *non caput unguento, sed pedes delibutus*, ajebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. *Diog. Laert.* p. 147. B. quam in rem adducit ad eum locum *Menagius Minutii Felicis* & *Septimii* verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. *M. du S.*

32. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] Octavius apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius. *J. B.*

Ὑ. τ. ῥ.] Ex Apophthegmate *Diogenis.* *Th. M.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἔχρην αὐτὸν σίφιον] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet *Plutarchus* Symposi. 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμιάδες vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur *Athenæus* lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑποθύμις ἡ ὑποθυμιάδος στέφανος παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, ὃς παρὰ τὰς τραχήλους περιτίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστι μαθεῖν ἐκ τ Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis & hypothymiades corona sunt apud Æoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet discere ex Alcæi & Anacreontis versibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur λαὸ τῦ ὑποθυμιᾶσθαι a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positæ cerebrum suo suffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco. *J. P.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] *Menagii* locus est ad *Diogen. L.* VI, 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc. Fel.* p. 43. Ὑποθυμιάδας Græci vocant corollas collo circumplexas: in *Hesychio* pro Ὑποθύμιον propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμίς. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμιάδες cur dictæ fuerint, exponit. *T. H.*

34. Ἵν' ὡς πλ. ἀνίσχων] Ἀντὶ τῦ ἀναστῆναι, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in ὅπως, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subjunctivo, exemplis probat: adsentitur *H. Stephan.* App. de D. A. p. 137. Quidni vertas? *ubi quamplurimum attraherent voluptatis*, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. *T. H.*

41. Τεσσ. δακτ.] Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. *J. Br.*

Τεσσάρων δακτύλων] Sermo est de voluptate gulæ, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δίηκται καὶ ὅτι μέχρι τῦ φάρυγ[illegible], καὶ τούτου μυδὲ ἐπὶ δ δακτύλων μύρεται ἐκτινομένου. Breve iter hujus voluptatis tangit sæpe alibi, ut *Suet. Athen.* alii. *J. B.*

ἕνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πότον, ἐφ' ὅσῳ ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. ὅτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, ὅτε βρωθέντων, ἡδίω γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν ἂν εἶναι καὶ ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτούς, ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν Φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις.

caussa totum hunc suscipere laborem solere, quorum mensuram vix longissimum hominis guttur æquet: neque enim antequam edant, ullam ex emptis tanto pretio cibis voluptatem eos capere: nec devoratis, suaviorem, quam quæ ex ceteris vilioribus sit, repletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quæ velut in transcursu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. In hæc autem absurda delabi eos minime mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philosophia iis suppeditat, qui laborare volunt.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξήει, τὸ πλῆθος τῶν ἑπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ὀπισθεμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικρῷ δεῖν ἐκφερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἔφη, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο ἢ τοῖς βαλανείοις ὀπιχωριάζον. προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ προαγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖς πόδοιν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν ἂν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δεηθέντες μὴ δέοιντο, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὤτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέοιντο προορωμένων, καὶ ἀνέχοντο φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις τρεπούσας, καὶ

34. De iis autem, quæ in balneis aguntur, multa commemorabat: multitudinem prosequentium, contumelias, eos qui servis impositi gestantur, ac quasi efferuntur. Unum autem maxime ac præter cetera odisse visus est, quod in urbe frequens, & in balneis valde familiare. Præeuntes enim quosdam ex servis clamare oportet & admonere, ut ante pedes prospiciant, si quid extantius paulo, aut cavum prætergrediendum sit, atque commonefacere eos, (id quod absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani, ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces audire, quæ miseris hominibus & excæ-

42. Πονεῖσθαι τὸν πότον] Ut sequentibus dialogis μῶμοι μωμᾶσθαι, πομπὴν πέμπειν, & similia quibus etiam Latini gaudent. *J. B.*

Ibid. Ἐφ' ὅσους &c.] *Chrysost.* H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τὴν τυφὼς λίγεις, μέχρι τοῦ φάρυγγος εὐρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἄπεπτη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ὑπέφαινε praestat ἀπέφαινε, ut §. 14. 16. Haec saepenumero confusa. *T. H.*

47. Ἐν τῇ παρ.] *In stomachum ingressum.* *J. Br.*

51. Φιλοσοφία] Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλύς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. *J. B.*

53. Ἐν τοῖς βαλανείοις] Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam*, *Athen. Apul.* *J. B.*

55. Τοὺς ὀπισθεμένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mortuor. de *Terpsione* & *Plutone*. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικυφότα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον ἢ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δ' ὑπὸ κτηνῶν. *J. B.*

56. Μικρῷ ἐκφερομένους] Iocus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut.* Amphitruo. act. 1. sc. 1.

Merc. *Faciam ego hodie te superbum, ni hinc abis.*
So. *quonam modo?*
Merc. *Auferere, non abibis, si ego fustem sumpsero.*

Voluit Plautinus Mercurius *eferre*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec jocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum hu-

excæcatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, & medio die, (viri ampliſſimi) quibus demandata eſt urbium cura.

35. Hæc atque hujusmodi alia multa oratione perſecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, ſtupens auſcultabam, metuens ne conticeſceret. Ubi vero loqui deſiit, illud nimirum, quod Phæacibus olim accidit, ego quoque paſſus ſum. Diu enim defixis in eum oculis permulſus conſtiti; deinde multa confuſione atque vertigine correptus, ſudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar: ipſaque vox intercidebat, & lingua titubabat: poſtremo animi pendens lacrymabar. Neque enim ſummam duntaxat cutem perſtrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, ſed altius, & lethale vulnus erat: ſcite enim admodum librata oratio, ipſum, ſi ita dici fas eſt, animum trajecit. Quod ſi jam decet nonnihil & me philoſophicos attingere ſermones, ita de hisce exiſtimo.

36. Videtur mihi animus hominis, bona indole præditi, admodum ſimilis eſſe ſcopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac deſtinata feriunt; ſed alii nervo nimium inten-

πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν οἱ ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἥκουον αὐτῷ τεθηπὼς, μὴ σιωπήσῃ περιδεὴς μένων. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ καλυπτόμενος, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι καταῤῥεόμην, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. καὶ γὰρ ἐξεπιπολῆς, καὶ ὡς ἔτυχεν ἡμᾶς ὁ λόγος καθίκετο· βαθεῖα δὲ καὶ καιρία ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, καὶ μὴν πάνυ εὐστόχως τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείνα-

humeris & cervicibus inſultent: mortui ſuperbi ſunt, quia etiam aliorum humeris elati. Hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi poteſt. *J. B.*

Ibid. Ἐκφερομένους] Ab elatis ad geſtatos & ſervis innixos, quaſi ſuis ipſi pedibus ingredi non poſſent, jocum petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illuſtrat *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 15. p. 334. *Poſidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. B. de Ptolemaeo Euergete: ὃν πολλῷ ὄγκῳ τρυφῆς ζῶν εἶδε πατῶν οἵους τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαιρομένους ἐφορεῖτο. Is tamen idem in ſympoſiis ad ſaltandum citatiſſimo curſu ferebatur. *T. H.*

59. Προϊόντας γάρ τινας] Hunc locum interpretatur Clariſſ. *Caſaub.* ad lib. 3. Suet. *J. B.*

Προϊόντας] Utitur hoc loco *Caſaubon.* ad *Sueton.* Tiber. c. 60. Adde *Clem.* Paed. III. p. 253. A. Larenſis apud *Athen.* VI. p. 272. E. quum dixiſſet multos Romanorum decem, imo viginti mille ſervos & ultra poſſidere, ſubjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπροϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 29. & *H. Valeſ.* Mox legendum omnino ὑπερβαίνουσιν parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paulo poſt malo: ταῦτα γὰρ αὐτὰ π. *T. H.*

60. Ἡ προσαγωγίαν] Caſtiga προσαγωγίαιν. *J. Br.*

69. Πεπηρωμένοις] *Excoecatis.* *J. Br.*

75. Τὸ τῶν Φαιάκων] *Homer.* Odyſſ. Λ. v. 332.

Ὡς ἐφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. —— *J. Br.*

Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος] Tangit hos verſus *Homeri* Odyſſ. Λ.

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. *J. B.*

84. Βαθεῖα] De qua pagin. ſequent. & de Merc. cond. ſic apud *Petron.* *vulnus ingens.* utitur crebro *Lucianus* hac translatione. *J. B.*

ναῖες, εὐτονώτερον ἢ δέοντος ἀφιᾶσι· καὶ ἄπτον μὲν ἡ ὕτοι τὴν ὁδὸν, τὰ δὲ βέλη αὐτῆς οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παρατρωσάντα κεχηνυῖαν μόνον τοῦ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ· ἦν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ [a] ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπέσταλτο.

to, vehementiori quam par est impetu telum emittunt: & hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittæ autem ipsorum non manent, sed præ vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittæ præ imbecillitate virium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque non perveniunt, sed languente impetu, sæpenumero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leviter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissæ fuerunt.

Ὃς δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τὸν 37. At qui bonus jaculator est, atque huic no-

a Ἐπ' ἰσχυρᾶς] ὑπ' ἰσχ. P. L. Marge A 1 W.

7. Ἐπιλίγδην] Ἄκρῃ τῇ ἐσχάτῃ μόνῃ. V.

97. Τῆς ὁδῷ] Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidisseque τῇ σκοπῇ. M. du S.

Τῆς ὁδῷ] Imo τῇ σκοπῇ, ut ex sequ. patet: ἡ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τῆς βέλους, nullum est dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἔξω τῆς ὁρᾶν τὸ αὐτῆς προείας ἔσχηκεν· & p. 124. v. 27. ὡς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ἐπελθών· neque aliter ipse mox *Lucianus*, οὐκ μένῃς τὴν ὁδόν. Verum ad hujus quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. T. H.

2. Ἀπεναντίως] Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. M. du S.

7. Ἐπιλίγδην] Ex *Homer.* Il. P. v. 599.

Ἄκρον ἐπιλίγδην γράψεν ἢ οἱ ἐσσύα ἄχρις. J. Br.

Ἐπιλίγδην] Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιψαύσας τρώσαιλα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν· οὐ τὸ λεῖχω. quale vulnus *Menelai* lib. 4. Iliad. Sic ipse ἐπιλίγδην postea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγήν. J. B.

9. Ἐπ' ἰσχυρᾶς] Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὄψεται τὸν σκοπὸν pro ὄψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. T. H.

15. Ἰῷ] *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. J. Br.

Οὔτε ἰῷ, καθάπερ τοὺς Σκυθῶν, οὔτε ὀπῷ, καθάπερ τοὺς Κουρήτων] Mirum est *Lucianum* tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam scutum & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* seu *Onomacritus* Hymno 1. & 2. in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Imo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκεμπύτους ἀμφὶ τυχὶ ἔχοντας. *Callimachus* etiam Hymno in Jovem:

Οὔλαι ἢ Κύρητές γε περὶ πρόλιν ὠρχήσαιλο
Τύμπανα περιπλήγδην.

Idem ait *Apollodorus* lib. 1. οἱ δὲ Κύρητες ἔνοπλοι ὄντες τὴν ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσουσι τοῖς δόραισι τὰς ἀσπίδας συνεπροπον. *Dionysius Halicarnass.* lib. 7. ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον θέλγειν ἐδύλωσε κτύπῳ τε ὅπλων & κινήσει μελῶν, id est, *quando Iovem lactentem delectare volebant armorum strepitu & membrorum motibus. Strabo* lib. 10. ubi de Creta: τούτους δὲ ἐνόμιζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσπαίγμασι μύθου τὴν περὶ τὸ τοῦ Διὸς γένεσιν. *Plinius* lib. 7. cap. 56. *saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & *Pindari Scholiastes* ad Pythiorum 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyræchmes Degmenum Elæum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri 5. ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν & τὰς κυνηγίας ὑπηγήσασθαι. Nam ultra quod solius *Diodori* auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse *Diodorus*, & con-

noſtro ſimilis, principio quidem diligenter ſcopum perſpiciet, num valde mollis, num rurſus nimis ſolidus, & telo impenetrabilis. Sunt enim ſcopi quidam invulnerabiles. Ubi autem hæc omnia perſpecta habet, tum demum tincta ſagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum ſagittæ tinguntur, neque opio, ut Curetum, ſed ſenſim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo jam jaculatur. Telum autem, valide quantum ſatis eſt impulſum, eousque penetrans ut inhæreat, intus manet, & multum medicamenti emittit, quod videlicet diſperſum, totum circumquaque animum ambit: hinc eſt, quod oblectantur, & lacrymas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit,

τῷ ὁμοίῳ, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸ σκοπόν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στερρότερος τοῦ βέλους· γίγνονται γὰρ δή τινες ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος ἔτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, ἔτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κυρήτων, ἀλλ' ἠρέμα δηλητηρίῳ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, καὶ ἀφικόμενον ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίησιν. ὁ δὴ σκιδνάμενον ὅλῳ οἱ κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἡδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπαθον, πσυ-

contra ſeipſum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum, *ὡρίστην τοῦ τόξου γενόμενον δηλῶσαι τοῖς ἐγχωρίοις τὴν περὶ τὸν τοξεύειν.* At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor, & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipſo Iove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mendi, & *Κρήτων* cenſeo debere legi. Nam *Lucianus*, qui de Scytharum ſui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe novem homines e fabuloſo ſeculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, ſi mihi credis, leges, *παθάπερ τὰ Κρήτων.* Sed & *Mioyllus* etiam hoc loco caſtigandus, qui *ὀπῷ* interpretatur *reſina*; numquam enim legiſſe me memini reſinam utilem fuiſſe ad ſagittarum infectionem, aut *ὀπὸν* dictam reſinam *κατ' ἐξοχήν*, cui nomen proprium eſt *σιλφίον* pro Silphio certe ob plantæ excellentiam ſumitur *ὀπὸς* & pro papaveris ſucco ob vim medicamenti; unde *ὄπιον* diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum ſucco*: opponit enim *ὀπὸν* ſuccum herbarum *τῷ ἰῷ* veneno, quod ex ſerpentibus *ἰοβόλοις* colligitur, quorum ferax eſt Creta, & indiga Scythia, regio frigida. *J. P.*

Ἰῷ . . Σκ.] Scytharum hunc morem ſæpius apud *Ovidium* in exilio memorari videas, qui ſibi Romæ de eo non ſatis credi conqueritur. *M. du S.*

16. Ὀπῷ] *Quodam ſtirpium ſucco.* *J. Br.*

Ὀπῷ] Quo *ſucco* certo dicere non poſſum; neque unde hoc habeat mihi compertum eſt. Malo tamen *Opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *reſinam.* *M. du S.*

17. Κυρήτων] Mitto, quae de Curetibus contra *Diodorum* diſputat *Palmerius*: de hoc certe loco bene meruit reſtitutis Cretenſibus, qui ſine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi ſagittarum arte non tantum, ſed ipſa inventione nobiles: a natura regionis, quam incolunt, rationem petit *Plato* de LL. I. p. 769. E. quem *Julianus* ſequitur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J. Meurſ.* in Cret. p. 178. Obſtare tamen videtur, quod venenata Cretenſium ſpicula fere nusquam memorentur: quinimo vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & beſtiis Creta caruit: Excerpta *Theodoti*: *καθάπερ λέγουσι τὸν Κρητικὸν ἄγονον εἶναι θηρίων ἀλεθρίων* plura *Meurſius* in Cret. II. c. 8. ita ſane veteres; nam quae contra *Brodaeus* adfert Miſc. III. c. 11. nihil in hac quidem cauſa moror: nec probandum, quod ſcripſit *Palmerius* in adnotatione extrema, *quorum ferax eſt Creta & indiga Scythia regio frigida*, ſi modo haec vera ſit Eruditiſſimi Viri manus. Attamen *Virgilius*, pene dixi ſolus, AEn. XII, 856.

Non ſecus ac nervo per nubem impulſa ſagitta,
Armatam ſaevi Parthus quam felle veneni,
Parthus, ſive Cydon telum immedicabile torſit

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagorae* Pharicum eſſe appellatum tradit *ἀπὸ Φαρικοῦ τινὸς Κρητὸς τῆς ἐξαρίτου αὐτό* quod ſi exponamus, *a Cretenſe quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis*, effugiet hicce Commentator reprehenſionem *Salmaſii* ad *Solin.* p. 170. E. ſed hoc, ut ex ipſo Scholiaſta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus *J. Gorraeo* ad *Nicandr. Rhodio* ad *Scribon. Largum* p. 282. De Scythis res nota — *tinxere ſagittas Errantes Scythiae populi* — *Lucan.* III, 266. & VIII, 304. quemadmodum autem admixto ſanguinis humani liquore ſaniem viperinam praepararent, exponitur ab *Ariſtot.* *περὶ Θ. Α.* p. 118. *Plin.* H. N. XI, 53. & *AElian.* de Anim. IX, 15. loco corruptiſſimo. Nec veneno ſolum uſi ſerpentum, ſed & ſuccis letiferis: *ὁ Αἰθιοπία γὰρ ἡ τοὺς αὐτοὺς χρίουσι ῥίζα τις ἐστι θανατηφόρος· ὁ δὲ Σκύθαις αὐτὰ τε καὶ ἑτέροις πολλοῖς*, ut teſtatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15. ubi vide *Bod. a Stapel.* *T. H.*

18. Βάλ'

ἠσυχῇ ἄρα ᾧ φαρμάκῳ ἡ ψυχὴν θελ-
ξθεούσῃ. ἐπῆλθε δ' ἂν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ
ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

sensim medicamento illo animum mihi pervagante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Βάλλ' ἴτως, αἴ κέν τι φόως ἀνδρεσσι γένηαι.

Sic jace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Ὥσωρ γὰρ οἱ ᾧ Φρυγίῳ αὐλῷ ἀκούοντες οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, ὅτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται ᾧ πάθους, ὅτω δὲ ὑπὸ φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι καὶ τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελή-

38. A M. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! Quan-

28. Βάλλ' ἴτως] Homericum carmen Il. Θ. v. 282. *J.Br.*

Βάλλ' ἴτως] Ex Il. 4. *J.B.*

30. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. *Senec.* Ep. 109. *Quidam ad magnificas voces excitantur; & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo: nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per *semiviros* Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. *G.C.*

31. Λαμβάνονται] Sub hac voce mendum latere arbitror. De re ipsa *Lucretium* legito II, 621. & *Ovid.* in Ibin:

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes. M. du S.

Λαμβάνονται] Interpretes, *a Rhea corripiuntur:* eos secutus est *G. Cuperus* Obs. III. p. 308. addens, *eleganter dicere veteres* λαμβάνειν *hoc vel illo Deo Dea:* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, νυμφόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαί τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαῶν & λῆψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τοῦ πυρετοῦ λαμβάνειν solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph.* A. J. VIII. c. 2. §. 5. τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad *Senec.* Ep. CVIII. p. 531. posita *Luciani* verba sic vertit *Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem agantur; sed qui Rheae sacrati addictique sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus:* quasi voluisset, *qui Rheae capiuntur, & lecti Galli sacrantur:* sensum perspexit Vir acutus, sed qualem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνιῶνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodaeus* Misc. V. c. 13. *Philostrati*, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In *Lucio* §. 37. ὁ δ' αὐλητὴς ὅμιλος ἰφύσα ἔνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀποῤῥίψαντες &c. Mox lege ὅτου δὴ non δή. *T.H.*

38. Τῶ λαοῦ] *Homer.* Odyss. I. v. 93. *J.Br.*

Τῷ λαοῦ κακορισμῷ] Sic in *Apol.* de Merc. conduct. *J.B.*

44. Καὶ τινας ἰτήους] Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicor ego δικῶσι post μανίας, inserendum, & pro ἀληθῶσι legendum πάσχουσι. Vide tamen *gymn.* c. 6. & ἀποφθ. c. 25. Consule finem φιλοψ. c. 40. *M. du S.*

45. Τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀληθῶσι] Nihil est causae cur sanissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci ἀληθεύειν accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, ὥστε ἀληθεύειν, ὥστε &c. *Lys.* apud *Athen.* XIII. p. 612. E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum Interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ ἀληθεύσει ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν, si vos ad inopiam redegisset, *ut fecit.* *AEschin.* in Tim. p. 5. v. 8. ὃ γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσας καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ἀσυμφόρως ἡγήσεται ἀληθεύσειν· *eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur:* similiter *Lys.* in Philocr. p. 181. v. 27. κακῶς ἀληθεύς τὰ τῆς πόλεως. *Demosth.* in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Stephan. p. 969. C. ὅτε διέθηκε τὰς διαιτὰς, ὥστε φανῆναι μηδ' ἑνὶ ἰδίᾳ ἀκούειν ὑμῶν cum quo convenit illud *Xenophontis* Hell. V. p. 319. postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse prosecutos, addit, quamquam nihil

Quantaque revera ambroſia, quanto loto ſaturatus, me inſcio, fuiſti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc deſinente, mœrore afficior, &, ut tuis verbis utar, ſaucius ſum. Neque vero mireris: noſti enim eos, qui a canibus rabioſis mordentur, non ſolos rabie corripi, ſed & ſi quos alios ipſi in ea inſania momorderint etiam illos mente dejici, atque in furorem verti ſolere. Nam ſimul cum morſu etiam morbi iſtius quiddam in alium transfertur, & propagatur, fitque inſaniæ iſtius multiplex ſucceſſio. LUC. Itaque etiam ipſe nobis jam amare te confiteris? A M. Maxime: oroque inſuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias. LUC. Ergo Telephi illud neceſſe erit

θεις τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τῆ ἀμβροσίας, καὶ ξυ λωτῆ κεκορεσμένος. ὥστε καὶ μεταξὺ σῦ λέγοντος ἔπαχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ταυσαμένῳ, ἄχθομαι καὶ ἵνα δὴ καὶ χρὴ σὲ εἶπω, τέτρωμαι καὶ μὴ θαυμάσῃς· οἶδα γὰρ ὅτι καὶ οἱ ὑπὸ τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐργάθωσι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται· συμπάσχει γάρ τι τῷ πάθει ἅμα τῷ δήγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται ἡ μανίας ἀφορμή. Λ. ἐχεῖν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σου κοινήν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ δὴ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

hil a ſe praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, *τί ποτε ποιῶν ὁ Τελεστίας ἔτω δίδηκε τὺς ἀρχομένους, qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tanto opere ſibi conciliarit.* Idem K. Π. V. p. 86. v. 15. Diverſa paulum ratione *Plato* Charm. p. 468. C. *ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς ἀγωνίζονται τὰ ἑαυτῦ ποιήματα. Merſ. Ficinus* aut non Latine, aut male: haud enim facile, utram in partem peccaverit, ſtatuas: *hiſtrionem inepte ſua poëmata recenſentem:* tu cape: *ut poëta ſuccenſet actori male ſua poëmata* (in ſcena) *recitanti:* quo certe morbo quicquid unquam fuit poëtarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. *Ῥαψῳδὸν ὃ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσείαν ἢ τι τῦ Ἡσιοδείαν ἀγωνίζεται.* Ita ſpectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem uſum recentiores acceptum ſervarunt: inprimis *Artemidorus*: eum vide I, 58. 62. *ὅπερ γὰρ ὁ παλαιστὴς βούλεται τὸν ἀντίπαλον ἀγωνίσαι, τῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν κάμνοντα.* III, 11. &c. *Appian.* de B. M. p. 316. *αὐτὸν* (Oppium a Laodicenis traditum) *ὁ Μιθριδάτης ἐδὼ ἀγῶνος ἐπύθετο πολλαχῦ λελυμένον. Apollodor.* I. p. 13. *ἵνα ὁ νικήσας ὃ βούλεται ἀγωνίσῃ τὸν ἡττημένον. Alciphr.* II. Ep. I. p. 200. *ὄψομαι τί μοι ἀγωνίσει* ubi vide *Bergler.* Nec Judaeorum, qui Graece ſcripſerunt, auctoritate deſtituimur: Philo de LL. Spec. p. 791. D. 793. C. *ὁ παίσας ζητείτω, τὰ ἴσα οἷς δέδηκε, παθών.* de Vit. Cont. p. 895. E. *πάσχουσι σὺν ἐλάττονα ἢν ἀγωνίσωνται* ubi *πάσχειν* illud oppoſitum; propterea ſolent etiam rariore compoſitione, *οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας*, &, *τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιαθίνται* quae *Suidas* ex melioribus habet in *Ἀμύνασθαι* & *Ἀμυνόμενος Joſeph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. *ταυτὸ δὲ τῦτο ἄρκτον ἀμυνόμενον ἀγωνίσασθαι, ſimiliter ac leonem, irruentem urſum repellens interfeci:* nequicquam in ejus loci ſententia Interpretes ſe fatigant: verum notatur in Codice Vaticano extare, *ἀγωνίσῃς* hoc genuinum eſt; quippe nullis exemplis, longe autem plura ſunt ad manum, verbi Medii uſum in hac phraſi Graecis placuiſſe conſtat, ratione ſatis manifeſta. Perperam quoque verſa fuit apud *Noſtrum* haec locutio in Anach. uti recte monuit *L. Bos* Anim. c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocalarum detrimento facile ſanetur: ita lege: *σὺκ αὐτοὶ μόνοι* (ſi quis *μόνοι*, quod editum eſt, maluerit, non valde repugnabo) *λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινας ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ* (vel *ὕστοι*) *ἐκ. γ.* cur enim Lucianus rotundam orationem iſto infiticio *καὶ αὐτοὶ* dedecoraret? Eſt autem imitatus *Platonem* in Conv. p. 1104. A. *τὸν παρδίαν γὰρ, ἢ ψυχῶ, ἤδη, τί δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγεῖς τε καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἷς ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον* &c. quam a viperae morſu ſimilitudinem duxit *Plato*, eam *Noſter* ad rabioſum canem transtulit: vide *Mer. Caſaubon.* ad *Marc. Antonin.* X, 34. *T. H.*

49. *Ἡμῶν ἐρᾷν*] Locus ſine dubio corruptus, in quo nihil aliud praeſtare poſſum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo & ipſe animum tuum iſtis philoſophi Nigrini ſermonibus compunctum eſſe & vulneratum fateris: at verba non reſpondent: vereor, ne verſus unus & alter interciderit. Nihil agat, ſi quis ſe defunctum putet conjectando: *καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῶν* &c. quae ſenſum quidem, ſed non hujus loci, habent. *T. H.*

50. *Ἐρᾷν*] *μαίνεσθαι*. *J. Br.*

52. *Τὸ τῦ . . .*] Mira trajectio quam a *Luciano* eſſe non puto; atque adeo lege *τὸ ἄρα τῦ . . . Telephi* hiſtoria nota, qui ab Achille vulneratus, &c. *Ovid.* *M. du S.*

Τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (Lucianum) *aliam trajectionem habemus, quae durior videri poſſit, interjecta quidem unica voce, ſed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi: τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam poſſit fortaſſis an ita ſcripſerit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus*

ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Α. ὅπῃ τ τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρὰ τοῦ βλάψαντος.

facere. A M. Quodnam illud dicis? LUC. Ad eum, a quo vulnerati ſumus, eundum eſſe, & ab illo medicinam petendam.

vocat, articuli trajectio, haud ſane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τ τις Περσέων, τ τι ἄλλο στρατόπεδον τῦ Νείλου, τ τινος αἰτίαν εἶναι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. D. *Alciphr.* III. Ep. 20. τ τινὶ γνωρίμων ubi monuit etiam *Berglerus.* Emenda *Longum* p. 87. τ τίνι πλουσίων perperam τινῶν. In *Homeri* Schol. ad Il. Ξ. 295. τ ἵς γιγάντων, vetuſtiores Edd. quod male poſtea mutarunt. *T. H.*

53. Ἐπὶ τ τρ.] Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama eſt, ſanavit. *J. Br.*

Ἐπὶ τ τρώσαντα] Res pervulgata: vide, ſi tanti eſt, *P. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent.* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Paſſerat.* & *Broukhuſ.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Keuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. CI. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes ſunt verſati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypotheſin enarratam legere licet in Acceſſ. ad *Ulpian.* p. 1167. Verſus eſt ex *Euripidis* Telepho, quem *Plutarchus* protulit Περὶ τῦ ἀκούειν p. 47. F. locum, quia hiſce Lucianeis ſimillimus eſt, praetermittere non poſſum, quin ponam: ὁ γὰρ μόνος, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριαμίδαις λόγχης διήλιτεν ῥιπίσμασι, ἀλλὰ ϛ τ τοῦ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυοῦς νέου δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. Hinc pene ſumſiſſe credas *Schol. Theocriti* ad Eid. XII, 25. quanquam ibi legendum potius videatur, τὸ τῦ λόγου, ὁ τρώσας ἰᾶται. Huc pertinet illa a *Philoſtrato* conficta de Apollonio fabula in ejus Vita VI. c. 43. & ſophiſticum acumen *AEliani* de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo *Publii Syri* ſpectaverit haec ſententia: *Amoris vulnus ſanat idem, qui facit.* *T. H.*

Δίκη Φωνηέντων.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅπῃ τ ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι λέγον πάντων τ ὦ διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

a Λέγον] λέγων *F. B* 2. *P.*

A. Φ.] Quo tempore ſcriptum hoc fuerit incertum eſt. A juniore profectum incuria indicat. Res eſt ludicra. *M. du S.*

1. Ἐπὶ ἄρχοντος] Argumentum illud deeſt in Mſſ. autoris tamen cenſendum eſt. *J. B.*

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρ.] Hanc formulam accuſationis *Schol. V.* etiam notis praeſcripſit, nihil ab editis diſſidens, niſi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον praeſtat ἀφῃρῆσθαι. Sed illud ϗ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας ϗ ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς. *Polyb.* IV. c. 17. ἁρπαγὰς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii ſaepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accuſationis libello alibi dicendum nobis erit. *T. H.*

Ibid. Ἀριστ. Φαλ.] Alexandrinum civem fuiſſe *Ariſtarchum*, ſed in Samothracia natum, tradunt omnes. *Phalereum Ariſtarchum* nemo novit. Vide ergo num *Lucianus* de Grammatico ſummo locutus, *Ariſtarcho* tribuerit quod *Demetrio*, alii itidem Grammatico ſummo, debebatur. *M. du S.*

Judicium Vocalium.

11. ARchonte Ariſtarcho Phalereo, ſeptima Octobris, actionem inſtituit Σῖγμα adverſus Ταῦ apud judices ſeptem Vocales, de vi & rapina bonorum; ſpoliari ſe dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri ſolent.

2. Quam-

2. Ἑβδόμῃ] Septimum menſis diem alibi etiam *Noſter* juri dicundo in ejusmodi ludicris cauſis aſſignat; ut in Δίκ. c. 12. Συν. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. Ἀπορρ. c. 16. Erat autem Apollini ſacer. *M. du S.*

4. Βίας ὑπαρχόντων ϗ ἁρπαγῆς] Non capio acumen *Benedicti*, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud ſeptem vocales judices vi & raptui praefectas*, non ſecus ac Athenis quoque certi judices certis actionibus praefuiſſent, ut Romae praetoribus certae cauſae attribuebantur. Ne dicam ridiculum eſſe has vocales iſti judicio praefuiſſe, non alias literas; quae cui judicio praeſederunt, oro? Neſcio an bene *Bolerus*, *conſtitutis judicibus VII vocalibus de vi & rapina.* Certe ſenſus eſt & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorſus judicium. Nam ὑπαρχόντων (unde cauſa erroris) eſt ſecundus caſus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. *J. G.*

5. Λέγον] *Fl. B* 2. & *P.* λέγων. Reliquae cum *Schol.* & P. hic quidem recte λέγων, ut edi curavimus. *M. du S.*

9. Κατα-

2. QUamdiu, o judices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus ſum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, & eo ſe inferebat, ubi nullum ei jus erat; damnum non graviter tuli: nonnulla etiam, quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam, propter modeſtiam, quam noſtis me ſervare cum erga vos, tum erga alias ſyllabas: poſtquam vero eo avaritiæ & amentiæ pervenit, ut non modo non ſit contentum iis, quæ ego ſæpe diſſimulavi,

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φαιήκιλα δικασταί, ὀλίγα ἠδικούμην ὑπὸ τουτοὶ τοῦ ταῦ, καλαχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καλαίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, καὶ βαρέως ἔφερον τὸ βλάβος, καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴσχε με φυλάττοντα πρός τε [a] ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἦκεν [b] πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν, ἤδη

a Ὑμᾶς] ὑμῶν C. b Πλεονεξίας] πλεονεξίας τι C.

9. Καταίροντος] Καταπλέοντος, καταρχομένου. V.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Οὐκ ἀρκούμενος. V.

9. Καταίρ. ἔ. μὴ δ.] Scribendum videtur: καθαιρῶντος ἔνθεν μὴ δεῖ. F.G.

Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Interpretum errorem in hac locutione caſtigavit *L. Bos* ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium eſt de navibus in portum invectis: καταίρουσαί τε καὶ ἀφιεῖσαι ὁλκάδες apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 606. ἐκεῖθεν ὁ καταίρας εἰς λιμένα *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 42. Grammatici per καθαπλεῖν exponunt: *Heſych.* & *Suid.* in Καταίρεσις ex quo facile eſt priorem emendare in Κατάρεσις, quanquam tantilla labes Gujetum deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem. Portus autem his clauſi, aliis aperti, quod ſæpe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμένι καὶ ὁρμοῖς δέχεσθαι volebant. Jam ſi quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis & ἁρπαγῆς litera T incuſatur. Hinc latius ſe porrigit καταίρειν pro *venire aliquo*. *Heſych.* Καταίρομεν, ἤλθομεν. Ad aves ratione quadam ſingulari pertinet aliquorſum devolantes: *Ariſtoph.* Av. v. 1288. *Plutarch.* T. II. p. 41. F. μίλιοσαι ἐπὶ τὸ τραχύτατον & δημιούργημα θύμου καταίρουσι· parique modo in *Philop.* p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore poteſtate: non invenuſte *Cyrill.* contra *Julian.* p. 206. B. τὰς ἀπαιρούσας μὲ ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθερμηνευομένους ὁ πρὸς ἀλήθειαν *Plutarch.* de Garrul. p. 514. E. ἐπί τι ὁ ἢ γλῶσσα ἀπαίρει; Hic etiam *Heſychius* eſt corruptus: Ἀπῦραν, ἀδόσαν lege, Ἀπῆραν, & mox: Ἀπηρισάλο, ἔτηξεν. Ἀπῦρε, μετέστη confer Ἀπαίρει &c. T.H.

12. Φυλάττοντα] Non dubito quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, ſcribentes φυλάττοντα pro φυλάττον, & paullo poſt ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ σὺν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de ſe in neutro genere, ut c. 8. καὶ πίμπραμαι, διὸς μὴ τοῦ χρόνου & τὰ σῦκα τῦκα ὀνομάσῃ. & ipſum Σ, καίτοι μὲ τοιοῦτα. Nec aliter in toto hoc opuſculo de T, niſi in neutro genere, mentio fit, ut paſſim videre eſt. Rectiſſime itaque, ubi c. 7. legitur μίχρι μὲ τοῦ ὀλίγους ἐπιχειρεῖ, τιτλαράκοιλα λέγειν, &c. *Gronovius*, eruditiſſimi Filii Pater eruditiſſimus, adſcripſiſſe ſuo dicitur libro λέγων ſenſus namque poſtulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, obſervari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi ſubſequentibus, ὅτι ὁ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπιτιμῶν, ἴδια ταυτὶ λέγειν, &c. Peſſime. Lege λέγων. *J.J.*

Φυλάττοντα] Monet *Jenſius* de φυλάττων, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opuſculo legatur, contra fidem Codd. mutare conſultum non duxi. *M. du S.*

13. Συλλαβάς] *Syllabas* hic elementa vocat, quæ in unum ſonum coaleſcere apta nata ſunt; ut & c. 5. quaſi *Cives* aut *Collegas* deſignaret. *M. du S.*

14. Ἀνοίας] Repudiare quidem non auſim: *Iſocrat.* Or. Areop. in initio: *opes*, inquit, & *potentiam ſequitur ἄνοια, καὶ μὴ ταύτης ἀκολαστία*, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac graviſſimi criminis accuſatione convenientius puto ἀπόνοιαν, non illa prorſus, quam *Theophraſtus* deſcribit Char. Eth. c. VI. & *Caſaubonus* egregie declarat, ſed genus ejus quoddam; iſta nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam ſpretis legibus in aliena nihil penſi habentes involant. Sic ἀπόνοιαν ſumi ſatis conſtat, notavitque *H. Valeſ.* ad *Ammian. Marcellin.* XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodiſſime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοιαν perveniatur. Eadem menda *Diodorum* occupavit XX. p. 736. C. τὸ ἀρχῆ μὲ ἡ ὑπὸ τ' Ἀγαθοκλέους γοητείας & ἀνοίας παραλογιζόμενοι *Rhodomannus* auferri jubet καὶ ἀνοίας, *ſcioli alicujus inſertum*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας· erat ſane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incensis omnem ſalutis ſpem militibus ſuis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. aliique ſaepe. T.H.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Mſſ. οὐκ ἀρκούμενος. *J.B.*

Οὐκ ἀγαπῶν] De hoc idem quod ſupra ad φυλάττοντα dictum puta; ut & de ſequenti ἀγαγόντα. *M. du S.*

ἤδη καὶ πλείω προσδιάζεσθαι, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω νῦν πρὸς τοῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ οὐ μικρόν [a] μοι [b] ὅπως τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τὸ ἐμαυτῷ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον [c] προστιθὲν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ὃν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ὃν ἴσως δὲ κεῖσθαι τὸ φόβου.

verum jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusionem meam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inserviam.

Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τοῦ πείρατος ἔχειν τινὰ φυλακήν· εἰ γὰρ ἐξέστω τοῖς βουλομένοις, ἐν ἴσῳ † τοῦ ψόφου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψόφος. C.G.

3. Est itaque æquum non modo vos judices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cavere. Nam, si ut libet uni-

a Μοι] μοι Edd. priores. b Ἐπὶ τ ἀποθλ.] ἐπὶ τοῖς τ ἀποτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. C. c Προστιθὲν] προστιθὺν F.

23. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] Αντὶ τῦ διηκῆ * κεκτῆσθαι τ φόβου, μηδὲν πλεονεκτούσης τ ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τῷ φόβῳ. V.

Γρ. ὀρθότερον, ἐν ἴσῳ † τ ψόφου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψόφος. C.G.

* Κεκτῆσθαι] Pro κεκτῆσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Caeterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. J.J.

† Τῆς ψόφου] An voluit τῆς ψόφου & ψόφος; non puto, legendumque potius τῷ ψόφῳ. T.H.

18. Ms . . . . ἐπέχεται] Ms. legendum esse supra diximus ad Πρ. εἰ σὺ Λ. §. 2. T.H.

23. Ἐν ἴσῳ ὃ κεῖσθαι τῷ φόβου] Angl. ψόφ. mendose. patet postea verbo φόβου sæpius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quæ dictiones scriptæ in margine unius Ms. sic & in sequent. J.B.

Ἐν ἴσῳ ὃ κεῖσθαι τῷ φόβου] Excidit forte an aliquid, ut. σὺ ἴσῳ ὃ κεῖσθαι τῷ φόβου ϵ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον ὖν. Th.M.

Ἐν ἴ. ὃ κ. τῷ φ.] Haec aliena & addititia videntur. Sed ἐπέχει. F.G.

Ἐν ἴσῳ ὃ κεῖσθαι τῷ φόβου] Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis lacessita injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* ejiciatur, & voce in totum adempta, *inter literas non nisi calculi gratia* numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, æterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; extareque adhucdum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mss. & *J.* Ed. præferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet ψόφ. *P.* autem L. Coll. & *J.* Ed. integram vocem ψόφου. quæ facile a voce ψῶΦ⊙, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam saltem quænam *Luciani* verba fuerint, ignoscat si in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. σὺ ἴσῳ ὃ κεῖσθε τῷ φόβου. ut *Thucyd.* VI, 78. σὺ ἴσῳ δὲ ἡ τ ἑαυτῶ ἅμα σὺ τῇ ἐμῇ μαχούμενοι. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut *Scaligerum* adeat in *Dissertatione de litteris Ionicis*, quam inter ejus notas ad *Eusebii* Chronicon inveniet, p. 110. Ed. post. M. du S.

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] *Fr. Viger.* de Gr. Dict. Idiot. c. III. S. V. §. 5. hunc in modum vertit: *Ita dum quiescerem parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet.* Liquet eum probasse *Bourdelotium* & *Marcilium* supplentes, καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα· ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior σὺ ἴσῳ τῷ φόβου vel τῷ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a *Vigero* debuerat firmari. Ego Codicum & *E. J.* lectionem, dummodo mutando casu parumper adjuvetur, satis opportunam censeo: σὺ ἴσῳ ὃ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφ⊙ consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνή· literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲ φωνὴς ἀποτελῦ, τὰ ὃ ψόφους: φωνὴς μὲ τὰ λογίδμια φωνήεντα, ψόφους ὃ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor *Aristoxenus* apud *Dionys.* de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato* Theaet. p. 147. E. καὶ γὰρ δὴ, ἃ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τ ἀφώνων ἐστὶ, ψόφ⊙ τις μόνον, οὐκ συμπλοῦσης τ γλώττης. *AElius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. v. 45. Deinde σὺ ἴσῳ, σὺ τῷ ἴσῳ ὧδε venusto Graecorum usu, pro, *ita esse, par loco esse & conditione*, non aliter ac Latini solent, *in facili, in aperto, in dubio, in incerto, in parato* &c. Thucydid. IV, 10. ἀποδόντες ὃ σὺ τῷ ἴσῳ ἤθη. II, 60. ἅτε γὰρ γνοὺς ϵ μὴ σαφῶς ἀκούεις σὺ ἴσῳ εἰ μὴ ἐνθυμεῖσθε.

IV,

unicuique licebit e ſuo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, ſine quibus nihil omnino ſcribitur, permiſeritis, non video quomodo ſua quique ordines jura, juxta quæ a principio conſtituti ſunt, tuebuntur. Sed non exiſtimo, vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quæ cum æquo & jure pugnant. Nec ſi vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui injuria affectus ſum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio ſtatim, cum cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λαμ-

λομένοις ἀπὸ τ καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθ, ἢ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἐκχάς, ἕξουσιν. ἀλλ' ἔστε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε ἢ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ἔστε, εἰ καθυφήσεσθε τ ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ προσλειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ.

Ὡς εἴθε ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἐξαμένων προσνομῆν· ἢ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμ-

δα

IV, 60. 61. & ſæpe alibi: *Euripid.* Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν σώμασιν, ἐν σώτεσσι Hel. v. 1243. 1293. &, quæ frequentiore uſu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἑτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναί τινι. *Scriptor* Orat. in Neaer. p. 879. F. ταύτας (τὰς σώφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλοῖς ἑκάστης ἡμέρας συσγεγυμνῳδίᾳ modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἐκείνας τιμωρούσας ταύτῃ τῇ πόρνῃ cujus locutionis haud diſpar eſt ratio: *Lyſ.* p. 168. v. 23. εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν ἀζημίαν ἔχω. & verbis ſimillimis *Antiphon* περὶ τοῦ Ηρῴδ. Ἐβουλόμην τὸν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστάναι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. *Liban.* T. I. p. 805. A. ἐν ἴσῳ τοῖς γοητεύσιν ἄγειν. T. II. p. 227. C. μὲ μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ θέσθαι ἄφρονα ἴσησιν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non diſplicuit: *Heſych.* in Αὐτοξυπνῶ. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 17. Quin hoc ipſum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι *Erotianus* habet in Οὖρα ἀιμαλῶδες in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματῶδες, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλῶδες, ὃ δ' αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει· neſcio, an *Heſychius* ſimili modo ſit emendandus: Ἀντιγραφή, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντιμοσίᾳ. σημαίνει δ' τὸ ἀντικεῖσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corruptiſſima. Apparet, quae mihi conſtiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ niſi quis praeponat, me non invito, τῳ, id eſt, τινι ψόφῳ. Senſus ex dictis itidem eſt manifeſtus: *ita ut parum abſit, quin, ſi quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio ſim loco, quam ſonus aliquis*, vel, *ſibilus*. Κεῖσθαι etſi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contemta jacent: ψόφοι quoque res abjectae & viliſſimae, quarum pretium, ſi ſonum quendam verborum inanem excipias, eſt nullum. *T. H.*

25. Οὐχ ὑμᾶς] Si ſic interpungatur, neceſſario poſt ὑμᾶς inſerendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. *M. du S.*

26. Ἀλλὰ ἢ] Omiſſum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis oſtendit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de N. D. p. 239. *T. H.*

Ibid. Τῆς πόρνης] Attici πόρνην ἀντὶ τῆ ἑταίρᾳ· ἢ τίχην,

pro *dolo malo* accipiunt. *A. V.*

30. Ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται] Bolerus, *ſine quibus nihil omnino ſcribitur*. Benedictus, *ſine quibus plane nihil ſcribitur*. At multa poſſunt ſcribi, ſed ſine ſenſu. Verti debuit: *ſine quibus perfecte* & integre *nihil ſcribitur*, οὐ προσθήκης ὡς τὸ γράφειν πᾶσι δῆτα, ut ait infra. *J. G.*

35. Καθυφήσεσθε τ ἀγῶνα] Locutio judicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametſi in Gloſſ. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demoſth.* in Mid. p. 609. C. theſmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πειθοῖς ἑτέρῳ δικοῖς ἀργυρίῳ καθυφεὶς τ ἀγῶνα· qui hunc diligenter imitatur *Dion Caſſius* XLVI. p. 299. C. καθυφιέναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. *Poll.* VIII, 143. ejus generis cognata jungit verba, unde poteſtas τῷ καθυφεῖναι facile poſſit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus ſponte cedere, inque re incepta tam remiſſe verſari, ut intercidat, & adverſario cauſa prodatur. *Noſt.* in Prom. §. 3. *Demoſthenes* extra forenſes controverſias περὶ Παραπρ. p. 295. A. πολλῶν πραγμάτων ἐ μεγάλων καιρὸν ἐάν τις ἐκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις ἐ προδῷ. ubi junctum vides προδῶναι. Olynth. III. p. 36. B. εἰ καθυφίεμέθά τι τ πραγμάτων pari modo *Joſeph.* de B. J. II. c. 16. p. 191. εἰδὼ τ σωτηρίων ὑμῶν καθυφηκάμενοι. A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samueli filiis a paterna virtute longe deſciſcentibus: δώρων ἐ λημμάτων αἰσχρῶν κατυφέντο τὸ δίκαιον, id eſt, ἀντηλλάττοντο, καὶ προεδίδοσαν, ut loco hoc prolato *Suidas* interpretatur. Quare legendum cenſeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθυφιέμενοι τ λόγων, ὧν πάτερες (ἢ πατὴρ) τὰ ἔργα, ut in *Euſebio* H. E. III. p. 97. ſcribitur: *H.* quidem *Valeſio*, quod Mazarinus C. praefert τ λόγων, magis placet; ſed multo minus expedite fluit ſententia, neque hujus loci eſt vel verbi ſecundus caſus. Quid autem in his locutionibus diſtet Activi Mediique uſus, non eſt ut pluribus ad peritiores exponam. *Heſychium* emenda: Καθυφίεναι, ὑποδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν· editur, Καθυφαίνειν. Alia *Budaeus* C. L. G. p. 25. *T. H.*

39. Καὶ οὐκ ἂν] Illud ἢ amotum mallem, & ordine continuo legi: ὡς εἴθε &c. ὠφελομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει.

ἐδα τῷ ῥῶ, ἀμφισβητῶν περὶ τ[a] κισ-
σήρεως, ἢ κεφαλαλγίας· ἔτι τὸ γάμμα
τῷ κάππα διηγωνίζετο, ἢ ἐς χεῖρας μι-
κρῶν δεῖν ἦρχετο πολλάκις ἐν τῷ καφείῳ
ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο [b] δ' ἂν ἢ πρὸς
τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγις, ἀφαιρε-
μενον αὐτῶν, ἢ μάλιστα παμπλέπτον, καὶ

cum ῥῶ, disceptans de voce κίσσηρις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam sæpe ad manus propemodum venisset in fullonia, de dictionibus γναφῶν & γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc γάμμα eum λάμβδα contendere, dictionem μόγις illi extorquens, imo suffurans. Adeoque reli-

a Κισσήρεως] κισσήρεως F. b Δ' ἂν] ἂν omisso δ' solum habent C. Quaedam Edd. δ' ἄν.

40. Κισσήρεως] Κίσηλις δὲ φασὶ γράφεται καὶ * κεφαλαργίας. V.

* Κεφαλλ/●.] Exc. G. κεφαλαργίας. V. κεφαλαλγίας. M. du S.

43. Ἐν τῷ γναφείῳ] Καφῶν μὲ δὲ † φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ λοπιζόμενα. V.

† Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀπὸ ξ.] Adde καὶ γνεφ. vel cum excerptore G. lege φαμὲν γνάφαλλα δὲ. M. du S.

In E. A. γναφῶν, & omissum δὲ· utrumque restituit Dobiss. M. du Soul. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. T. H.

λάμβδα. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. T. H.

40. Τῆς κισσήρεως] De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαλγίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. G. C.

Κισσήρεως] Apud Atticos κίσηλις & κεφαλαργία, & litteræ invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. J. B.

41. Κεφαλαλγίας] Vide H. Stephanum de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud Hesychium est in Ὀνειαστῇ. Κίσηλιν aeque ignoro, ac Bourdelotius, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσηρις vel κίσηρις eo pacto sit pronunciaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit Aristoph. Equ. v. 79. Vesp. v. 45. de quibus Eustath. ad Od. Ξ. p. 1764. Vid. Plutarch. Quaest. Rom. p. 277. D. T. H.

Ibid. Γάμμα] In nummis etiam has literas frequenter permutari observat, rei nummariae cultor & ornator summus Ez. Spanhem. p. 119. M. du S.

43. Καφείῳ] Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt Harpocr. in Γναφεὺς & Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 166. κνάπτειν, κναφεὺς, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνάφαλ●, ἄκνηπτ● &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. Moer. & Thom. Mag. in Ἀκνάπτων. Κνάφαλ● Poll. X, 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In Corintho de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Galenus unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. Nunnes. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Glossis, Tomentum, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον· hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ πόρσᾳ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud Strabonem, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἐκκνιδεῖν ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλων. Atticis κνίφαλον dicitur ipsa culcita: Hesych. in V. unde κλίνη ἀμφικνίφαλ●, cujus meminit Poll. X, 36. T. H.

45. Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῶν, ἢ μάλιστα παμπλέπτον] Voluit si forte Lucianus: ἐπέπαυτο δ' ἂν ἢ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμματι, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῶν, ἢ μαγίδα παραλέπτον. Latine dixeris, cessans vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter surreptum sibi μόγις atque id ipsum etiam surripiens μαγίδα sive magidem, &c. Intelligi vult utrumque & lambda & gamma esse fures ac furari mutua. Gamma surripit μόγις, quia id μόλις rectius dicitur, sed maluere οἱ Ἀτθιζόντες, μόγις: Lambda surripuit μαγίδα quia corruptione Attica, tunc μαλίδα dixere. Th. M.

Ibid. Μόγις] Helladius etiam Besantinus eos damnat, qui μόλις pro μόγις dicunt, quod Ionibus & Aeolibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13. & Ερρ. c. 71. M. du S.

Μόγις] Si ridendo verum dixit Lucianus, antiquum erit & genuinum μόλις, quod postea degenerarit in μόγις. Antiquitati τῶ μόλις favent AEoles, quorum vetustissima est dialectus: iis enim hoc vocabulum adscribit Helladius apud Phot. p. 866. τὸ μόγις, inquit, ἀναλογώτερον ἀφ' τοῦ γ γράφει, ἐπὶ τοῦ μὴ πόνου γινομένου τυττόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες ἐ Αἰολεῖς διαλόγως ἀφ' τοῦ λ. μόλις λέγουσις ἐκφέρουσι ἐ γράφουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt, hoc a μόλις vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a μόγ● vel μογῶν, μὴ βίας vel μὴ πόνου vide. Etymol. & Thom. Mag. quod significandi discrimen etsi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium est. In nostris Homeri Edd. utrumque reperias: in priscis alterutrum extitisse tantummodo, prout huic illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa, cur Apollonium Rhodium, cum potuisset μόλις I, 674. Scholiastes, iniquiore quidem censura, notare non sit veritus: κακῶς ἀφ' τοῦ λ. ἴδιοι δὲ ἀφ' τοῦ γ μόγις ● ἐκ μόγου, secutus nimirum eos, qui tum in Homero, tum

reliquæ item literæ quieviſſent, nec confuſionem legibus vetitam inferrent. Eſt enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere vero eo, quo non oportet, ejus eſt, qui jus & æquum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis,

τὰ λοιπὰ δ' ἐν ἠρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι ἀξιώμεν. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' [c] ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λυστός ἐστι τὸ δίκαιον.

Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους ἀφετυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴ-

[c] Ἧς] οἷς F.

45. Μόγις] Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι μόλις ἢ κοινῶς. V. Μόγις, φησὶν Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον ἀφ' τὸ Γ γράφει ἐπὶ τῆ μῆ πόνου γινομένου· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰάλεις ἀφ' Λ ἐκφέρουσι Ε γράφουσι. C.G.

* Μόγις] Atticiſtes hic eſt *Helladius Beſantinus*, cujus locum in adnotationibus protuli; ex quo patet, legendum eſſe διὰ τοῦ Γ γράφεται & Ἀιολεῖς. T. H.

tum alibi ſemper iſtum in modum ſcribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ μόγις. Alia lege apud *Joſ. Waſſe* ad *Thucydid.* p. 11. n. 60. p. 45. n. 5. p. 470. n. 85. p. 474. n. 13. T. H.

46. Καὶ μάλιστα] Locus corruptus, ſed cui non medeor. J. B.

Καὶ μάλιστα] Merito rejectis *Bourdelotio* & *Marcilio* J. *Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat μὰ Δία quod eo probabilius eſt, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec obſervatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime ſit ſpernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα ſaepius uſu concinniore vim habet adſeverandi: e Noſtro exempla ſuppeditabit Index. *Harpocrat.* in Ἀστυθετιτάλων· οὐ μάλιστα σὺν ἂν δύναιτό τις συνιέναι, τί ποτὲ φρονεῖ. *Suidas*: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει· ſumtum e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. σαθέως μάλιστα τειχαράκωσα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκρίβειαν ſed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. T. H.

50. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρὴ] Uſurpat *Feder. Morell.* ad *Dion. Chryſ.* p. 13. ſed parum appoſite. *Demoſth.* in Mid. p. 613. D. ὅθ' ὅλως προσιόντα, ὅπου μὴ προσῆκεν αὐτῷ. Adverſus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἔνδειξις. *Suid.* in ea V. *Ovid.* I. Pont. VII, 23. *Nec tamen irrumpo, quo non licet ire. Valer. Maxim.* VI. c. 2. de libertate dictis pariter ac factis teſtata, quae inter virtutem vitiumque poſita, ſi ſalubri modo ſe temperaverit, laudem; *ſi, quo non debuit, profuderis*, reprehenſionem meretur; εἰ ὑπερβαίη εἰς ἃ μὴ χρή. T. H.

53. Κάδμ. ὁ νησιώτης] *Phoenix* fertur ſuae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluiſſe, ut qui & ſedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, θ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracuſ. medicus. ζ. η. ψ. ω. G.C.

Κάδμος] Hac de re copioſe vir clariſſ. *Juſt. Lipſ.* ad *Tacit.* Chaud. qui haec omnia diligenter exequitur. J. B.

Ibid. Ὁ νησιώτης] *Cadmus* ſecundum quosdam Tyrius fuit. Inſulam autem olim fuiſſe Tyrum, docet inter alios *Ovid.* Met. XV, 288. Vide *Bochartum* Geogr. II. l. 2. c. 27. *Alexandri M.* oppugnantis operibus continenti juncta eſt. A *Cadmo* autem invecta in Graeciam literarum elementa conſtans & vera traditio eſt. V. *Lipſ.* ad *Tacit.* Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditiſſimam *Scaligeri*, ſupra laudatam, Diſſertationem. Sed XVI. tantum ab eo illatos veteres volunt. V. *Spanh.* 83. M. du S.

Ὁ νησιώτης] Tyrius, ut Cadmum *Cinna* vocat apud *Soſip. Chariſ.* p. 99. *Jam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non Cecropis: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi.* De inſula Tyro praeclare *Relandus* Palaeſt. III. p. 1052. hoc *Luciani* loco non praetermiſſo. Tyrum *Euripides* appellat πόντου in Phoen. v. 212. Φοινίσσας λιπὼ πόντου. Schol. τινὲς ὃ Φοινίσσας πόντου τὴν Τύρον νησιάζεται γάρ. hoc rectum atque ex veterum ſententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius ſunt pretii. Ejusdem fabulae verſum ſextum, ἐκλιπὼν Φοινίσσαν εἰναλίαν χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, quum debuiſſent, *Phoeniciam urbem*, ſive, *Tyrum mari cinctam.* Χθὼν: χώραν, γῆν pro urbe poni, praeſertim a Poëtis, docet *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 115. nobis adſtipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. & meliore fide repraeſentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη hominis indocti adſumentum. *Meleager* Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νᾶσον ἰμὰν Φρίττειρα Τύρον. Apud *Joſeph.* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Salomonem ſcribit, ut ſibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, ὃ λέγω τὸ νῆσον εἰκὸς δοῦναι· quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus* e *Feſto*: *Sarra, inſula Tyrus.* Conſentiunt Eruditi poſt magnum *Scaligerum* Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, ſi, quod *If. Voſſius* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non eſſe dubitandum, quin Sarra proprie ſit Palaetyrus, erroris abſolvi nequit

εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (ᾠ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἐν τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις σωτειδον. καὶ ὑμῖν μέν, ὦ δικασταί, τὸ μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὸ ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἑνὶ τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ

sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quæ debeat esse prima, quæ secunda: sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulæ nostrûm, perspexerunt. Et vobis quidem, judices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per

quit *Festus*, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & *Servius* ad Georg. II, 506. *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. *T. H.*

54. Παλαμήδης] Παλαμήδης εἰμὶ τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. *Hesych.* περὶ σοφῶν. *A. V.*

Παλαμήδης] Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI. 14. *M. du S.*

Ibid. Σιμωνίδῃ] Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Ψ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* & *Salmasius* Ξ ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Consule *Spanhem.* p. 41. & 84. 85. *M. du S.*

Σιμωνίδῃ] Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: *Gorgias* & *Alcidamas* personati Declamationibus adversis, *Hygin.* F. 274. *Dion Chrys.* Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 33. Her. p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter *S. Bochartum* Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. *Raderus* ad *Martial.* XIII, 75. ex *Philostrato* notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. *Themistius* Cadmum & Palamedem itidem adjungens Or. IV. p. 60. A. librarios eleganter vocat τοὺς τοῦ Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio an Euripidem pro hujus opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe: ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob.* p. 469. in quo minus miror tot homines Eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad *Manil.* IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem Viro Maximo hora melior suggessit, ut discimus ab *H. Grotio* ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, quum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τ' γε λύπης φάρμακ' ἡμῖν μόνος Ἄφωνα κ' φωνῆντα (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβάς τε θεὶς ἡμίσεις dedi pro ἡμίσεας, utpote, me quidem judice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro, *in commodum reclusmque ordinem digerere*, quomodo fere Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν εὖ κἀφωδίνατα, id est, ἐφεξῆς διοιμωδίνατα, ἀλληλοδίνατα, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα Δίλτῳ ἀλφεῖ restituo pro καὶ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur feciisse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius* aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum *AEschylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam adsignavit v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην· sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol.* adv. 457. *Sophocles* vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic *Achilles Tatius* p. 122. Σοφοκλῆς ὁ Παλαμήδει ἀνατίθησι λόγους ἐν Ναύπλιον ἰσάγει· unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplum, non alium

per ſe ulla eſt. Has itaque leges per vos Vocales conſervari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim poſſum ipſum turpiori nomine appellare, quam quo nominari ſolet) quod per Deos, niſi duæ quædam bonæ ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα ſcilicet, & ὒψιλον, (ejus miſertæ) conveniſſent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi majorem vim, quam ullæ unquam literæ, inferre auſum eſt. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipſis etiam conjunctionibus &

65 πρόσεστι καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάττειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους.

[a] Τὸ δὲ Τ τοῦτο, ὃ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρον ὀνομάσαι ῥήμαλι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεούς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον 70 ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠνέσθη μόνον, τοῦτο [b] οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με τοσοῦτον τῶν πόλε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρώων, ἐκδιῶξαι δὲ ὑμῶν

a Τὸ] τὸ δὲ abeſt a *F.* τό δέ γε C. b Οὖν] τοινῦν margo *A* 1 *W.*

lium quendam, iſta commemoraſſe. Praeterea quatuor verſus, quos *Scaliger* adnectit, poſtremi optime quidem ad ſenſum reſpondent; ſed, ſi verum eſt, ut ſane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκαεῖ priores eſſe depromtos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: extiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diſerte teſtatur *Euſtath.* ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero igitur non abhorret propagatam eſſe ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam quum refutaret, ſapiebat ſane *Tzetzes*, in illis etiam, ubi ſapit, ineptiſſimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compoſitas adſtringunt: *Serv.* ad AEn. II, 86. ſatis circumſpecte: *ſecundum quosdam ipſe reperit literas: quae res ſi forte ſit dubia, tamen certum eſt Θ, Φ, Χ ab hoc inventas cum adſpiratione.* Ξ addit cum aliis *Schol. Gregor. Nazianz.* ad Stelit I. p. 66. hic quam parum veteres inter ſe conſentiant, expoſitum leges tum ab aliis, tum a *J. Meurſio* ad *Heſych. Illuſt.* p. 159. & *J. G. Voſſio* Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne *Lucianus* quidem de literis inventis, ſed per certas leges ad commodum ordinem atque uſum diſpoſitis: ceteroquin poſt Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidiſſet, qui trium tantummodo, vel quatuor ad ſummum compoſitarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit *Diodor.* III. p. 140. B. prava Rhodomanni verſio, quod Lino *Diodorus* adſcriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadverſum a *J. Perizonio AElian.* V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit Ampliſſ. *Bouhier.* Diſſ. de Pr. G. & L L. §. 14. Apud *Plutarchum* etiam τάξις γραμμάτων & προσῳδία Symp. IX. Qu. 2. ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem ſimiliter atque a *Luciano* commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἴσχυν τινὰ νομοθετῇ, *Tatian.* Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ quod poſterius retineas an μόνον etſi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ ſequens. In Nigr. tamen §. 1. ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ. §. 38. οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσασῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec ſaepius a librariis confuſa. *T. H.*

56. Οὐ τῇ τάξει μόνον] Mſſ. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. *J. B.*

61. Ἡμιφώνοις] De his & *mutis* conſule *Dionyſ. Halic.* de Str. Or. XIV. p. 96. Ed. Uptonianae. *M. du S.*

65. Καθ' αὐτὰ] Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admiſſa, omnia jam plana ſunt. Sola *J.* τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adjumento fuit. *M. du S.*

67. Οὐ γὰρ ἔχω] Utitur hoc loco *Sam. Petitus*, vir doctrina quam recto judicio melior, Miſc. III. c. 9. ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illuſtret. *T. H.*

70. Καθήκοντες ὁραθῆναι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem uſum τῶ καθήκον probet, & deliſtam huic ſcripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁρατῆναι· quae uſitatiſſima eſt loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Euripid.* Rheſ. v. 380. καλλὶς ὀφθῆναι *Cornut.* de N. D. c. 32. p. 225. *Eunap.* Priſc. p. 114. v. 15. εὐπρεπὴς ὀφθῆναι *AEſchin.* in Tim. p. 22. v. 25. In *Platonis* Parmenide p. 1110. B. Parmenides ipſe καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης ἐς χαρίεις ἰδεῖν· ſicut in *Luciani* Prom. in verb. §. 3. ὀφθῆναι χαρίεντα· contra αἰσχὺς ὀφθῆναι τὴν ὄψιν de Hiſt. Conſcr. §. 9. Rarius illud *AEſchinis* in Tim. p. 7. v. 34. εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν· quo loco ſi quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, is, meo quidem judicio, multum errabit. Ὁραθῆναι autem ne ſede ſua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae ſane parum felici, non vetuſto Codici debeatur. Sunt enimvero A & Υ ſpecie ad videndum pulchra, ſi ad literam T comparentur, quae crucem refcrat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθη μοι. *T. H.*

Ibid. Ἀκουσθῆναι] Ex Cod. L. haec ſcriptura eſt. reliqui libri ὁραθῆναι. *M. du S.*

74. Ἀπελάσαι] Melius congruere ἀπελάσαν & ἐκδιῶξαν

ὁμῶ σωμάτων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν ἔτι ἔκλοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ (τὸ δὲ ὅτι πολίχνιον οὐκ ἀηδές, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ἐκ γειτόνων τὸ βέλτιστον. καλοῦμαι δὲ ὑπό τινος κωμῳδιῶν ποιητῆ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιώτιος μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν,

præpositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum jam tempus est dicere, unde & a quibus initiis cœperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non injucundum, colonia, sicuti fertur, Athenienſium,) adduxeramque mecum fortissimum ἐκ ex vicinis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Bœotium, sed

82. Λυσίμαχος] Οὗτος ἦν πρῶτος ἤρξατο τὸ σῦ τῷ σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τίτταρα * κατατολμήσας αὐτῶν καὶ τέμοιμον. *V.*

* Κατατολμήσαι] Levis menda; lege κατετολμήσας, Lysimachus scilicet. *J.J.*

Ita restituerant *M. du Soul*, & *Matth. Sladus*. *T. H.*

ἀκοῦσαι nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμενον legatur, an βιασαμένων non multum interest. *T. H.*

75. Σωφίσμων] Quo respexerit mihi non liquet; neque enim in lingua vulgari quicquam est quod huc faciat. Dialectos non moror. *M. du S.*

76. Ἔλκετον] Mss. ἴκαστον, ἤτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον. *J.B.*

78. Κυβέλῳ] Dico ad *Pausan.* *J.B.*

Κυβέλῳ] Bourdelotio solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Athenienſium colonia, & Lysimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in Κυβίλισσα illud oppidum esse censet, quod genere femininο dicatur a *Stephano* Κυβέλλα, idemque Cuballum *Livii*, Gallograeciae castellum XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter sentit *L. Holstenius* existimans esse scribendum, ἔστι δὲ Κυβέλα Φρυγίας scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deûm religione & sacris. *Hesych.* Κύβελα, ὄρη Φρυγίας καὶ ἄστρα· Θαλάμους· ita lege, non Θάλαμοι. *Schol. Homer.* ad Il. Z. 135. ex vetustioribus: ἐν Κυβίλοις τῆ Φρυγίας· vide *Marqu. Gudium* ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reines.* ad Inſc. Ant. Cl. II. n. 68. Quominus adsentiar, interpellat me non *Tzetzes* quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad *Lycophronis* Alexandram veterioribus ad v. 1170. videtur exscripsisse: ὁ Ἱππώναξ κυβηλιν τὴν Ῥέαν λέγει ὡσεὶ τὸ ἐν Κυβέλλᾳ πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ similiter ac Κυβέλλια κώμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita *Strab.* XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae notat *Is. Vossius* ad *Mel.* I. p. 119. Haec me inducunt, ut credam in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἡσιόδειος ἡ Κυβέλη φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι δὲ Κύβελλα Φρυγίας (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis adfirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quanquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam pervenisse satis constet: *Schol.* Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κυψέλα prope Hebrum fluvium, cujus praeter *Stephan.* in V. meminerunt *Appian.* de B. Mithr. p. 349. *Polyaen.* IV. c. 16. facili quidem errore Κυψέλη (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλη· sed haec an Athenienſium fuerit ἄποικος, juxta cum ignarissimis scio. Quicquid est ferme veteris memoriae Lysimachorum ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lysimachus iste, cujus e Lycurgo tanquam ὑητελοῦς μελοποιοῦ meminit *Harpocration*, huc pertineat, nec ne, quis adfirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, hujus etiam Lysimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in τ commutare sustinuit: ideo Βοιώτιος ἀνέκαθεν dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poëta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur pervenisse. Egregius extat inprimis ad hanc rem illustrandam AElii Dionysii locus apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. quem totum describere non gravabor: Ἰστέον ὅτι οἱ πάνυ εὑρηταὶ χαίρουσι ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τῶν τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὑστέρους Ἀττικούς, οἱ Ὁμήρου σύμμιγα λέγουσι, καὶ τίμιγα αὐτοί φασιν. ὡς δὲ τὴν κοινὴν σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σιῦτλον τιῦτλον. Ἀλλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὰν καὶ ἐξέχουσιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἐν ἁρμοστοῖς· διὸ δὲ Ἀριστοφάνης τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους προσπαίζουσι ἐν τῷ, ἴσασιν ἡμᾶς οἱ τὸ σιγμάτων ἐφιπποῦσι (ex Ἑορταῖς Platonis Comici versus, ut ostendit *Schol. Euripid.* ad Med. v. 476. ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem jambi violat, omittitur) λέγει

δὲ

ſed qui ſe tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hoſpitem ego hujus ταῦ aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, exiſtimabam eam eſſe conſuetudinem literarum, quæ una eſſent educatæ. Præterea cum τήμερον & ſimiles quasdam voces ad ſeſe pertraheret, dicereturque eas eſſe ſuas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.

ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγεσθαι τὴν Ἀττικῆς. ἐγὼ δὲ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν με τὸν συγγενισμόν μοι, σωσθείσαν [a] ὅμιλον σωτεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ὑπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγων, καὶ οἷον ἦν μοι τὸ ἄχθος, καὶ ᾗ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὀπό-

[a] Ὅμιλον] Poſt ὅμιλον margo *A* 1 *W.* interſerit τὸ πρᾶγμα.

δὲ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλῖναι τὸ ΑΕ εἰς τὸ σῖγμα χαμαιλεοντιζόμενον τῷ σόματι, ὡς ἀπιστῶ ἐγὼ πλάτωνι, γνωμαζόμενον ἀεὶ πρὸς τὸ κατεπεῖγον καὶ ὅτι Θίτταλοι δὲ Κιτιεῖς, ἀλλ' οὐκ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ἐν πόλει Κίτιον πλησίον ὄντες φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικός τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδάττειν δὲ Ματταλίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα ἑδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μήτε Ὅμηρον, μήτε τραγικοὺς, μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου &c. Haec talia ſunt, ut ſequi debuiſſe putes, quae de Lyſimacho refert noſter *Lucianus.* Ceterum, quod obſervat AElius, θάλαττα, πίττα, iſtiusque generis ſimilia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, eamque adhuc intemeratam ſectantur, uſurpata reperies: quamobrem jure ſuſpicari licet, ubicumque in Thucydide & Platone aliter haec ſcribantur, librariorum id accidiſſe culpa: nam Atticorum vetuſta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praeſertim duplicatae uſum abhorrebat. Quantum autem Iones ſigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offenſi ingrato literae ſibilo, fecerint ἀσίγμους quin Pindarus ignominioſo titulo Σὲν κίδδαλον appellavit, ut teſtantur *Dionyſ. Halic.* de Comp. Verb. p. 23. & *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Brodaeus* Miſc. III. c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inſpecto *Chriſt. Waſius* inconſiderate ſcripſit de Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17. Lucianus *in Actione* Σ *adverſus* Τ *injuriarum ejus damni dati Lyſimachum Comicum poëtam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia reſciverit.* *T. H.*

Ibid. Πολύχριον] Sic *Julian.* Imperat. *Miſop.* de Lutecia. Mendoſe in Mſſ. πολόχριον. *J. B.*

82. Λυσίμαχον] Hujus Comici quis alius meminerit neſcio. *M. du S.*

86. Μέχρι . . . . . .] Reſtituere plene non poſſum: alii, ſi lubet, tentent. Ed. *J. s.* ὅμην τὸ σ. γρ. & poſt λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie ſuo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd.* Mſ. praeferebat) videtur locus totus ſic legendus; ἀποστερῶν μὲν τὸν συγγενισμόν μοι σωτετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν σωσθείσαν ὅμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praceſſit, mutandum non videtur, ob ἀποστερῶν participium ſequens. V. *Eur. Tr.* p. 501. A. ἀλλ' εἰδὲ πᾶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τὸ σωτραφεῖσης, ῥᾳδίως ἕλκει ζυγά. *M. du S.*

Μέχρι μὲν γὰρ] In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mſſ. lectionem, quam *Bourdelotius* adnotavit, hunc in modum conſtitui poſſunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν τὸ μοι τὸν συγγενισμὸν ἐμοὶ καὶ σωτεθραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, poſſet omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, σωσθείσαν ὅμιλον τὸ πρᾶγμα, καὶ οἷον ἦν &c. Forte nonnemini offendat λέγειν in tam brevi ſpatio bis repetitum: huic etiam faſtidio poteſt occurri: Μ. μ. γ. ὀλ. ἐπ. τὸν τετταράκοντα ἀποστερῶν μοι, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὁμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, σωσθείσαν ὅμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγενημένων δὲ σωτεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷον ἦν &c. Ut liberales ſimus, tertium aliquod remedium addere placet; Μ. μ. ὀλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστερῶν με τὸν συγγεγενημένον μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, σωσθείσαν ὅμην τὸ πρᾶγμα τῶν σωτεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷον ἦν &c. Quomodocumque ſtatuatur, hoc certe adfirmare poſſe videor, σωσθείσαν recte mutatum eſſe in σωθείσαν, ſive apertam quandam ipſius literae Τ ſimplicitatem intelligas ſine dolo corripientis, & ad ſe trahentis, quae propria putabat, quod ſane paulo magis ferendum, quam ſi per vim & injuriam eadem facere deprehenderetur; ſive, ut in ſecunda tertiaque conjectura ſumi neceſſe eſt, ſtultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deſerto Σ pene contubernali, ad violentiſſimum illud Τ ſponte ſe applicarent. Σωσθείσαν profecto, in quamcumque partem vertas, quem ſenſum habere poſſit, non video: niſi forte conſuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuiſſe ſibi cenſuerit Τ, ut vicinae amiciſſimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro ſuis uſurparet: huic autem poteſtati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus eſſe non poteſt. *T. H.*

87. Λέγειν] Pater adſcripſit λέγων. *J. G.*

88. Σωσθείσαν ὅμιλον] Deſunt in Mſ. *J. B.*

90. Ταυτὶ λέγειν] Poſt λέγειν in Mſ. σωσθείσαν ὅμιλον τὸ πρᾶγμα. *J. B.*

Ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἐξάμβων ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίττην, εἶτα [a] ἀπερυθριάσαν, καὶ βασι-95λίτταν [b] ὀνομάζειν, ὑ μᾶλλον ὅπως τούτοις ἀγαναχτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τύκά τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῆς βοηθησόντων, σύγγνωθι τῆς δικαίας ὀργῆς. ὑ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τὸ συνή-

8. Verum poſtquam, ſumpto ab his initio, eo audaciæ proceſſiſſet etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, & πίττην pronuntiaret, deinde, abjecto omni pudore, βασιλίτταν quoque nominaret: haud leviter ſum commotus, & ira accenſus, timens ne quis temporis ſucceſſu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio deſtituti, juſtam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum eſt, cum aſſue-

a Ἀπερυθριάσαν] ἀπεριθριάσαι F. b Ὀνομάζειν] ὀνομάζει J.

3. Ἀφαιρουμένῳ * τὸ συνήθων] Ἀντὶ τοῦ ἀποσυρομένου· ἢ ὅτι καὶ τὸ † ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται· Ὁμηρ. ἐπεὶ μ' ἀφέλησθέ γε αὐτήν. V.

* Τῶν συνήθων] Perperam in Scholiaſte pro συνήθων ponitur συνήτων. Mox ubi ille Interpres τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba ejus ita concinnanda, Ἀντὶ τοῦ ἀποσυρομένου· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφέλησθέ γε αὐτήν. Vulgo ἀποσυρόμενον & ἀφελίσται excuſum & punctum poſt συντάσσεται omiſſum. J. J.

† Ἀφελίσθαι] ἀφελεῖ V. Homeri locus Il. A. 299. ubi nunc pro αὐτὴν vulgo ἑοῦσης. M. du S.

95. Βασιλίτταν] Quae ante commemorantur, ſic ſatis praeſertim apud Comicos & Sophiſtas ſunt pervulgata: βασίλιττα qui dixerit ex iis, qui ſuperſunt, ſcriptoribus necdum reperi, niſi forte librariorum vitio alicubi obſcuratum lateat; quare tanquam graviſſimum literae T facinus exagitatur, quo prorumpere non potuerit, niſi pudore omni excuſſo. Sic autem exiſtimandum eſt, Lyſimachum, quum hoc inter alia primus in Attica ſcena novaſſet, horum indignationem, riſum aliorum commoviſſe. Verum eſt porro, quod initio diximus de uſu duplicis τ a Boeotis recepto: *Strabo* IX. p. 619. A. quum Mycaleſſi Tanagricae meminiſſet, monere non praetermiſit: καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαληττόν· quod repetitum ab Euſtath. ad Il. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo AEolum ἀνάζω pro ἀνύσσω, πλάζω pro πλάσσω· contra quae ab aliis efferebantur per ζ, iſti mutabant in σσ· veluti μύζω, μύσσω· σαλπίζω, σαλπίσσω· φράζω, φράσσω· in his etiam Boeoti duplex τ ſubjiciebant, σαλπίττω, φράττω· hoc quidem eo inſolentius, quod alias diverſa longe poteſtate φράσσω vel φράττω a Graecis uſurparetur: ideo Heraclides, cujus eximium locum invenies apud *Euſtath.* ad Od. K. p. 1654. verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc ſcribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorſus fuit adſpernata, maxima ſaltem ex parte, ſicut obſervatum quoque Viris Eruditiſſimis *J. Waſſe* ad *Thucydid.* I. p. 16. n. 7. *C. A. Dukero* p. 83. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adſcivit; neque tamen ita promiſcue nulloque discrimine, ut non multum & aurium judicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam Ἅττα, Θρᾶττα (Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾶττα λέγουσι, Etymol. p. 454. v. 24.) & hujusmodi innumera: at raro, ſi modo unquam, Κίλιτται, Κρῆτται, Ἄνατται leges. Δυκαιηττὸς, Ὑμηττὸς conſtantiſſimus uſus ſanxit, & ad ipſos Latinos transmiſit: contra cedo mihi vel unum, qui ſcripſerit Ἀλικαρνατ τὸν aut Ἀλικαρνηττὸν, Παρνατ τὸν aut Παρνηττὸν, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat ſitus. Iſta monendi cauſa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασίλιστα autem, unde formatum βασίλιττα, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis Interpretes, *Joſephum* atque alios uſurpem, *Alcaei* ipſiusque *Ariſtotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum ſententia, qui ſtrictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tanto opere averſatur, ut hoc etiam argumento p. 42. *Demoſtheni* Orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea Regis ſacrorum uxor βασίλιστα nominetur, non βασιλὶς vel βασιλεια· quo jure, nunc non diſputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin ſcriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ (βασιλεῖ) βασίλιστα καλοῦσι VIII, 90. conſentit *AElius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Od. A. p. 1425. τῷ βασιλεῖ τὸ θηλυκὸν ὑ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ ἓ βασίλιστα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλιννα δὲ φησι Μέναν ρος λέγει. hoc jam plane Doricum, aut, ſi mavis, Macedonicum, ſimili forma, qua ſcribuntur Ἥριννα, Κόριννα, Μύριννα, Φίλιννα pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunneſius* ad *Phrynich.* p. 45. *Alexandrum* male poſuit, locus ab *AEliano* ſervatus apud *Suid.* in Παίσωμεν & Τρικορυσίᾳ· καὶ τὸ τῦ. Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω, Τρικορυσία βασίλιννα· faſtu elatam, ut puto, & quae criſtas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit ἐμπίπ Τρικορυσίας in *Ariſtophanis* Lyſiſtr. v. 1031. is unde haec appellationis Comicae facetia ſit derivata, ſtatim perſentiet. T. H.

98. Τὰ σῦκα τῦκα] Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audacter vitiis ſua nomina ponunt, di-

fuetis & familiaribus me rebus ſpoliat; nam κίσσαν (id eſt picam) avem meam loquaciſſimam, ex medio, ut ita dicam, ſinu, abreptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, (id eſt palumbum,) una cum νήσσαις (id eſt anatibus) & κοσσύφοις, (id eſt, merulis,) interdicente Ariſtarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad ſe non paucas μέλιττας (apes.) In Atticam vero veniens, ex media illa regione Ὑμηττὸν præter jus rapuit, idque vobis ipſis aliisque ſyllabis videntibus.

θων καὶ συνεσχολακότων μοι [c] γραμμάτων· ἡσίσαν με, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῆς κόλπου [d] ἁρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ με φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. ἐπεσπάσατο δὲ καὶ μελιττῶν πολλάς· οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῆς ἄλλων συλλαβῶν.

Ἀλ-

[c] Γραμμάτων] ῥημάτων C. [d] Ἁρπάσαν] Abeſt a F.

dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic *de Hiſt. Scrib* c. 41. inter alia quibus ornatum ſibi dari vult virum, qui ſeſe ad ſcribendam hiſtoriam accingat, hoc numerat, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλου. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσαν. Peracute itaque veretur hic *Sigma*, ne, graſſante adverſarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, ſed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. *M. du S.*

Τὰ σῦκα τῦκα] Jure metuebat pro ficubus, arbutei generis fructu ſuaviſſimo, ne Tau tam grati ſaporis delicias ſibi ſurreptum veniret, adjutore Lyſimacho, quippe Βοιωτίᾳ τὸ γίνεται ἀνέκαθεν· nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet *Strattis* in fabula Phoeniſſis apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦτλον & τάτλιον dixiſſe conſtat: hinc inſula Τάτλοισα, Τᾶτλοῦσα, Τιτλεῦσα, quod ſcilicet foetu betaceo abundaret: atque ita ſine dubio ſcribendum apud *Thucydid.* VIII, 42. *T. H.*

4. Γραμμάτων] Lege χρημάτων. Certe de *literis* ſermo eſſe non poteſt, cum mox *aves*, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Uſurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. *M. du S.*

5. Ἐκ μέσου τῆς κόλπου] Hoc proverb. etiam in *Achill. Tat.* lib. 2. dico ad *Heliod.* lib. 4. *T. B.*

7. Φάσσαν] Multitudinis numero aptius dictum foret, φάσσας. *M. du S.*

8. Κοσσύφους] Φάττας, νήττας, (quas miror Bocotum in Acharn. Comici v. 875. νάσσας vocare, quum debuiſſet potius νάττας) κίτταις ſemper in Ariſtophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Ariſtotele περὶ Ζώων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter quam κοττύφους reperias: κοσσύφους habet Athen. VII. p. 305. B. Harum avium ſingulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: *Stephan.* in Κυλλήνη ἐν τούτῳ δὲ φασι τοὺς ὄρει τοὺς κοττύφους λόφους γίγνεσθαι· in eadem hiſtoria ſimiliter *Ariſtot* IX, 19. verum κοσσύφους dederunt *AElian.* de Anim. V, 27. & *Pauſan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum quum deſcripſit Commentator quisquis eſt ille in Anthol. p. 314. peſſime lapſus eſt: nunquam aliter, ſi recte memini, *AElianus*: vide XII, 28. & ſimillimum plane *Clementis* locum Paed. II. p. 188. D. Arcadas autem ipſos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enunciaſſe, perquam fit veroſimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *AEſchine* in Ctesiph. p. 71. v. 40. & *Demoſthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem uſitatum; ſed ii tamen proprios ſibi κοψίχους vindicant, notante *Moſchopulo* περὶ Σχιδῶν p. 61. quare in *Moeride* Atticiſta malo legere: Κόψυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κόσυφος Ἑλληνικῶς. Sic ſane plus una vice *Ariſtophanes* in Avibus, & apud *Athenaeum* ſaepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Ariſtophon* in Pythagoriſta de paraſito perquam facete, Ἱπποβίῳ χειμῶνα λέγειν, κόψιχος ὑπέρ ἐστι κόσυφος, inquit *Euſtathius* iſta proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philoſtratus* Attici moris obſervantiſſimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Theſaurum haud paulo meliora ſubminiſtrabit. In *Longo* ſcribitur κόψυχος III. p. 96. 99. 102. nec ſecus *Suidas*: Κόψυχος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσυφος ἐπὶ ἰχθύων quod ego discrimen Grammaticorum commentis adnumerandum cenſeo. *Heſychius*, niſi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τῶν κοσύφων κρέα, errorem non levem commiſit: praeponendum fuerat Κοψίχεια· quod fieri poteſt, ut corrupte ſcriptum invenerit Κομψίχεια, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur κομψυχός. *T. H.*

12. Ὑμηττὸν] Mons eſt ſatis notus. *M. du S.*

13. Συλλαβῶν] Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμηττὸς· alioqui pro ipſis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit *Heſychius* συλλαβὰς, & paulo diverſe. *AEſchylus* γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. ſed hic uſus quomodo poſſit inverti, nulla conſtat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, eſt ſenſus: apibus etiam me fraudavit non paucis ſane: quin ipſum Hymettum mihi ſubductum ex Attica media ſublimem rapuit, idque vobis inſpectantibus: Hymettus enim, ut notum eſt, μελισσοτρόφος,

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θετταλίας με ἐξέβαλεν ἅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, ἢ πᾶσαν [a] ἀποκέκλειταί μοι ἡ θάλασσα, ἀπὸ τῶν κύπτων Φειαμβίων [b] σώτλων· ἵνα, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσαλόν μοι καλαλιπεῖν. Ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐταὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμαράγδου ἀποστάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξῖ πᾶσαν ἀθυβάλλι συνθήκαις, ἢ τὴν συγγραφέα τῆδε τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γειτονί μοι ῥᾳθυμησάντι συγγνώμη, καὶ

9. Verum quid ego iſta commemoro? tota me Theſſalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto inſuper (θάλασσαν,) mari ſum excluſus. Neque a (σεύτλων,) betis hortenſibus ſibi temperat, ut jam, quod dici ſolet, ne (πάτταλος) paxillus quidem mihi reliquus ſit. Quod vero litera ſim injuriarum patiens, vos ipſi mihi teſtes eſtis: neque enim unquam accuſavi literam ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam Σμύρναν ſurripuit; Nec ipſi etiam ξῦ, omnia (συνθῆκαι) fœdera rumpenti, litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vicino meo ῥᾳθυμήσαντι venia danda, quod morbo la-

a Ἀποκέκλειταί μοι] μοι C. Edd. priores praeter Ƒ. ἀποκεκλεισμένον τὴν θ. b Σώτλων] σάτλων F.

mellificio praeſtantiſſimo adfluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum Interpretum cepiſſe. *T. H.*

16. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.] Mſſ. ἀποκέκλειταί μοι τὴν θάλασσαν. *Ƒ. B.*

Ἀποκέκλειταί μοι] Sic reſtituimus ſecuti Ed. Ƒ. & Mſſ. L. & *Bourd.* In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. *M. du S.*

Ἀποκεκλεισμένον] Dedimus ἀποκέκλειταί μοι, ut congrueret cum ἤβαλεν. Hiſtoricis frequens. *Dion Caſſius* XLVII. p. 345. A. ἀπέκλεισε οἱ Ἕ τὴν θάλασσαν & variata ſtructura, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους τῆ θαλάσσης apud *Suid.* in Ἕρμια. Hinc patet, jure *Kuhnium* in *Pauſania* VIII. p. 598. voluiſſe legi, Ἀρκάδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης παντάχοθεν nam θαλάσσῃ, quomodo vulgatur, valet, *maris interjectu ab omnibus aliis ſeclusi*: quod a Pauſaniae mente longe diſtat. *T. H.*

21. Τῷ ζῆτα] Utraeque literae Z & Σ multis in vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλη, Ζαμβύκη, Ζάμολξις, Ζεῦρα, Ζιβύνη utrovis modo ſaepe ſcribuntur. At ubi literis B vel M praejiciendum erat Σίγμα, vicem ejus, invitante pronunciandi ſuavitate, ſubfidere coepit Ζῆτα tanta quidem juris ſpecie, ut apud Grammaticos in diſceptationem venerit, ζμύρνα ſcribendum eſſet an σμύρνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex *Sexto Empir.* adv. Gramm. I. S. 169. ubi vide eruditiſſimae diligentiae virum *Ƒ. A. Fabricium.* In *Gloſſ. Cyrilli*, Ζμύρνα, *murra. Scalpellum*, *Scalpulus*, ζμίλη in aliis iſtius generis alia. Rem pluribus exemplis illuſtrat *Euſtath.* ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, ſi vera ſunt, cauſam litterae noſtrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα Ἕ τὸ ζμικρὸς ἀφ' οὗ ζ κατήρχετο καταγνωσθὲν παρὰ τ ὑστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ. His ergo teſtibus habebit, quod conqueratur de priſtina poſſeſſione dejectum Ζῆτα, & Sigma noſtrum eodem implicabitur crimine, cujus vicinum T inſimulabat. Verum ne ſic quidem, me judice, nihil erit, cur cauſae ſuae diffidat: quibus enim argumentis perſuadebimur, ut Z literae duplici, duplicis, inquam, quicquid obnitatur *Ƒ. Pier. Valerianus* ad AEn. VII, 648. priores in hujus uſus poſſeſſione fuiſſe partes ſtatuamus? Latini, ſed, ut puto, recentiores pari modo: in *Catullo* Zmyrnam praeferre libros veteres monet *Iſ. Voſſius* p. 321. itaque nomen illud ſcribi juſſit *Mart. Capella* III. p. 57. Zmilus vel potius Zmilis *Plinio* H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Σμίλις. Zmaragdos in duobus Lucretii Codd. reperiiſſe ſe teſtatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultiſſimus *Bronkhuſius*: invito certe *Priſciano* & multum reclamante lib. I. p. 564. *S quoque ſequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui z ante m ſcribunt.* Idque adeo verum eſt, ut vetuſtiores Grammatici illius apud Latinos ſcribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. *T. H.*

23. Σμύρναν.] In nummis hodieque ſaepe ZMYPNA. V. *Spanhem.* 116. quem, cum haec obſervaret, locus hic non latuit. *M. du S.*

Ibid. Τῷ ξῦ] Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides quid uſus faciat. *M. du S.*

Τῷ ξῦ] Atticis, & quidem ſolis, eſt proprium ξὺν ſcribere pro σύν verum illa literae mutatione non aeque omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα ſecutus eſt *Thucydides* ſingulis propemodum habet paginis ξύν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχος, ξυμφορά &c. *Ariſtophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demoſthene* atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam uſurparunt, tantum non ſemper legas σωλῆναι, σωτίθεσθαι, σύμμαχος &c. In Sophiſtis recentioribus tanta apparet in utramque partem ſcribendi diverſitas, ut certa quaedam iniri ratio non poſſit. Credibile quidem eſt, in iſtis haud ſane magni momenti librarios a vera ſcriptorum manu ſaepius aberraſſe: ſed de *Thucydide* dubitare nos *Lucia-*

laborans meas apud ſe μυρσίνας (id eſt myrtus) plantarit, & aliquando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in faciem percuſſerit. Talis quidem ego ſum.

ε παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί με τὰς μυρσίνας, ϗ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καγὼ μὲν τοιοῦτον.

10. Hoc vero ταῦ quam ſit natura violentum adverſus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abſtinuerit, conſideremus: ſed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Accerſe mihi læſa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipſum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere jubet; quod ſane contrarium eſt omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti

Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον ϗ ποὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχεται γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, ϗ τὸ θῆτα, ϗ τὸ ζῆτα, μικρῶ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκτέον, φωνήεντα δικασταί, ϗ μὴ δ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐνιελέχειαν ἀξιοῖ λέγεσθαι. ὦ πάντας τοὺς νόμους· ϗ θῆτα κρούοντος, ϗ τὴν κεφαλῆς

ε Παρ' αὐτῷ] ὦ θῆτα τοῦ C.

cianus, cui principum Criticorum obſervationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero aſperior eſt τῦ Εῦ pronunciatio, non abſurde conjecit Salmaſius de L. H. p. 432. a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiorem literae durioris uſum remanſiſſe. Verſatur in illuſtrando hoc *Luciani* loco & quibusdam proximis *H. Stephanus* Anim. in Joann. Gramm, p. 13. *T.H.*

27. Μυῤῥίνας] Notant *Moeris Attic. Thom. Magiſter* & *Moſchopul.* περὶ Σχεδῶν p. 140. Vide *H. Stephan.* Anim. ad Joann. Gramm. & Corinth. p. 16. 55. In Ariſtophane ſemper Μυῤῥίναι ſcribuntur: nam quod in Equit. v. 59. βυρσίνλω, & v. 447. Τῶν Βυρσίνης τ' Ἱππίου, quaſi ex μυρσίνη, ridiculi cauſa fictum, ut bene Schol. expoſuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν ſpectat; in quo quidem vocabulo licere ſibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad poſteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab *Heſychio* in Βυρσύης. Apud *Thucydidem* ſaepius legi Θάρσος & Θαρσεῖν, quam Θάῤῥος & Θαῤῥεῖν obſervat Vir Egregius *C. A. Dukerus* ad V. p. 321. n. 84. *T.H.*

33. Μικροῦ δεῖν] Vel ϗ μ. δεῖν vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem; alterum ob ſimilitudinem ſyllabae ſequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in iſtis, αὐτά μοι κάλει aut deeſſe dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere ſcribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio perſuaſurum eſſe confido, qui perſpexerint, quam recte jungantur, ὅτι οὐδὲ τ' ἄλλων ἀπέχεται γραμμάτων, μάρτυρας, tam incompoſite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τ' ἄλλων ἀπέχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forenſis, μάρτυρας κάλει, qua nihil eſt in Oratorum ſcriptis frequentius: *Syneſ.* Φ. E. p. 77. A. αἰτίᾳ, ἐφ' ᾗ ἡμεῖς τὴν πεῖραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. *T.H.*

37. Ἐνδελέχειαν] De qua quæſtione inter Grammaticos Philoſophosque *Budaei* ætate ſumma contentione certabatur: vide eum *de Aſſe*. Luciano aſſentire videtur *Cicer.* Tuſc. I, 10. ubi vide Cl. *Davisii* notas. *M. du S.*

Ἐνδελέχειαν] Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελεχείᾳ Ariſtotelica ſunt commentati: is tamen evincit tum diſputationem illam eſſe perquam vetuſtam & philoſophorum in ſcholis jactatam, tum *Luciano* placuiſſe ἐνδελέχειαν ceteroquin, etſi homo facetus in omnes ſe formas induere ſoleat, hoc nomine parum apte Δ teſtimonium dicere juſſiſſet adverſus T. Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenſo, ſuffragatur Noſter: vide T. D. I. c. 10. & Eruditiſſ. *Davisium* p. 20. *T.H.*

Ibid. Ἐντελέχειαν] *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuiſſe Atticorum ait ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυῤῥίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) ϗ τὸ στρίζειν, συρίττειν, ϗ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo *Budaeus* de Aſſe lib. I. qui dici putat quaſi τῦ ἐντελῶς σωοχῶ, *perfecti corporis comprehenſionem*. *Ariſtot.* II. de Gener. Anim. c. 1. *Gaza* I. c. 16. de Cauſ. Plant. *G.C.*

39. Κρούοντος] Non debuerat contra loquendi conſuetudinem in iſta doloris ſignificatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος deinde potius mihi videbatur, translata in ſuam ſedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, ϗ τὰς τρίχας τίλλοντος quam locutionem poſtremam veteres onerare non ſolent inutili adjectione τ' κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας ἐ κόπτεσθαι *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 426. & Pac. v. 545. ubi lege λοβώμενοι pro λοῦμενοι. *Lucian.* in Peregr. §. 6. τὰς τρίχας ἐτίλλετο quod ipſum bene reſtituit in *Teſiae* verbis apud *Heſych.* V. Σάραπις *Guyetus*: τὰς τρίχας παρειμένη ἐτίλλετό τι ἐ βοῦ ἐποίει. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν ſimiliter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον *Libanius* πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας §. 25. τό τε μέτωπον ἔπληξα, ϗ τ' τριχῶν ἔτιλα. *Pectoris, feminum, capitis percuſſiones*: *Cicer.* T. D. III. c. 20.

Qui

λῆς τὰς τρίχας τίλλοντα ὅτι τῷ [a] κολοκύνθης ἐστερῆσθαι· ἃ ζητα, [b] τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ [c] ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τοῦτο ταῦ;

Τὸ δὲ ἆρα [d] οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τοιοῦτον τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε [e] αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώτταις· μᾶλλον δὲ, ὦ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώττης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὦ γλώττης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι πρεβλῆν καὶ σπαράττειν αὐτῆς τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν [f] εἰπεῖν

40 capillos evellens, eo quod privatum est (κολοκύνθη,) cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat. Quis ista quæso ferat? aut quæ pœna satis magna erit 45 tam scelesto Tau?

11. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus lædit, sed jam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Judices: interim enim 50 res humanæ rursus me admonuerunt γλώττης, (id est linguæ:) nam me hac quoque ex parte extrusit, & γλῶτταν facit γλῶτταν. O linguæ vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod cœperam, hominibusque patrocinabor in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare 55

a Τῆς κολοκύνθης] ἧς τ' C. *F.* b Τὸ συρίζειν] τοῦ *F. A* 1 *W.* c Ἐξεῖναι] εἶναι C. d Οὐ] οὐδὲ C. e Αὐτοὺς] αὐτοῖς C. Margo *A* 1 *W.* f Εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸ C.

43. Γρύζειν] Γρύττειν φασὶ λέγεται. *V.*

53. Τὸ μέρος] Ἀντὶ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. *V.*

Qui saepius aliquo dolore perculsi & caput plangant, & pectora pugnis obtundant: Firmicus V. c. 6. *T. H.*

41. Κολοκύνθης] Κολοκύττης enim quidam scribunt. *F. G.*

Καὶ τ' κολοκ.] Ed. *F.* & *Coll.* *M. du S.*

Τῆς κολοκύνθης] Quum Graecis usurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντιν, ut monet *Athen.* II. p. 59. C. Vid. *Phrynichi* Ecl. p. 80. & *Nunnes.* p. 82. *Petr. Pantinum* ad *Mich. Apostolii* C. IX. n. 73. *Maittair.* Alphab. Dial. ad *Aretaeum* in T. Notum proverbium Ὑγιείς ἐρ κολοκύντης *Demetr.* περὶ Ερμ. §. 163. *AElian.* Ep. X. *Corinthus*, vel potius *Gregorius* de D. A. Τὰς μυρσίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδιλίχειαν, ἐντιλίχειαν, καὶ κολόκυνθαν, κολοκύντιν· ita legendum. Hunc unicum extare puto, qui ἐνδιλίχειαν & ἐντιλίχειαν solo dialecti discrimine separarit: sequitur eam sententiam *Jos. Scaliger* Anim. ad Euseb. p. 1186. *T. H.*

Ibid. Τὸ συρίζειν & σαλπίζειν] Συρίττειν, σαλπίττειν. *F. G.*

Τῆ σ.] In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola *J.* τῆ. *M. du S.*

48. Τοιοῦτον τ' τρόπον] Sententiam non admodum juvat. An scriptum fuit? μεταβεβλημένος τοιοῦτον τ' τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interjeci, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, *immo hoc etiam, o judices, priusquam pergam, cujus me mentio illatae hominibus injuriae commonefacit:* alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo: κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι πρεβλοῦν &c. *T. H.*

54. Ὦ γλ. ἀλ. νόσημα] Ἀκόλαστον ἔχει γλῶσσαν, αἰσχίστου νόσου de Tantalo *Euripid.* Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, *Lucianus:* quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὦ γλώσσης αἰσχίστου νόσημα ταῦ. *T. H.*

57. Δεσμοῖς] Permutatio illa τῆ K, in T. Doribus frequens, uti a *Moschopulo* aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat *Spanhem.* 350. *M. du S.*

60. Παρεισπεσὼν] Mf. παρεὶς πεσών. Cetera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce. *J. B.*

66. Ὦι & γῆν & θάλ.] Hoc veterum aliquis scriptorum, forte *Dinon* in Persicis, de Cyro dictum retulerat,

lare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens ταλὼ ipsum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius quispiam dicit, περὶ κλήματος (id est, de palmite:) hoc vero, est enim re vera τλῆμον, (id est, miserum) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Nec plebejos tantum homines injuria afficit, sed jam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam terram & mare cessisse, atque naturam suam mutasse, insidiatur, & ex ipso, cum Κῦρος sit, τῦρον (caseum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo vero re ipsa & opere eosdem lædat, audite. Plorant homines, atque suæ fortunæ vices deflent, atque ipsum sæpe Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum genus invexerit: ajunt enim Tyrannos ejus literæ corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figura cruces fabricasse, quibus homines affigerent: atque ex hoc huic tam pernicioſæ fabricæ pessimum nomen obve-

πεῖν βελεῖ· τὸ δὲ παρισοῦσθαι ταλὼ ἐμπεῖν αὐτὸς ἀναγκάζει, ὡς ἅπασι πρωτοδρίας ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος ἀμφιλέγει· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ὄντως ἀληθῶς) τλῆμα ποιοῦσι τὸ κλῆμα. ὁ δὲ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξαι φασὶ, καὶ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέφηνεν.

Οὕτω μὲν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλαίουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτοῦ τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ ποιητῇ ἡ ποιητὴν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν.

g Αὐτῶν] Edd. priores αὐτὸν. αὐτῶν quoque ad marginem *AIW.*

lerat, rege summo & ad omne genus virtutum admirabili; nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum extare non recordor. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans praedicat in vaticiniis *Jesaiae* XLIV, 27. XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non solis Orientalibus propria: notissimi sunt *Claudiani* versus de III. Cons. Honor. v. 97. — *cui militat aether, Et conjurati veniunt ad classica venti:* istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. Liban. T. II. p. 141. C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus supersedeam, quum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, *ἰδόντας θεὸν εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸ πολεμιὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύσοντι. Xenoph.* K. A. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro ταλῶ nonnulli ταλὼ, alii pro Κύρῳ satis ridicule τῦρον dicerent, maxime Lucianus spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem literae α in ο in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronunciandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum observat *Schol. Sophocl.* ad Oedip. in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellasse Calaum: *ὑποι δὲ τὸν Ἀταλάντης Παραθυσπαῖον φασὶ γραπτῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαὸν, ὃν ὑποι ἀφὸ τοῦ α Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης ἐν Φιλοκλῆς ἱστορεῖσθαι συγγράφων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος.* T. H.

68. Κῦρον αὐτὸν ὄντα] Et cum ei Cyrus nomen inditum sit, in τῦρον quendam ferum animal transformare nititur. G. C.

71. Αὐτῶν] Coll. pro αὐτὸν, quod in Impressis est. M. du S.

74. Τοῦ δὲ τούτου σώματι] Apud eos, qui de Cruce scripserunt, nobilissimus locus: ita vertit *Lipsius* I. c. 8. *Hujus enim corporis filum tyrannos ajunt secutos, ejusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse & homines in iis fixisse.* Vid. *Isidor.* I. c. 3. & *J. Grialum, Dongtaei* Anal. Sac. P. II. p. 156. *Tertulliani* locum, *ipsa est enim litera Graecorum Tau, nostra autem T species crucis*, tetigit Salmas. de Cr. p. 239. T. H.

Ibid. Σώματι] Hinc est, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum τῷ Gallicum pro cruce festive dixit & symbolicos Galli enim assueti sunt cruces & patibula in similitudinem ταῦ literae formare. G. C.

Σώματι] An σήματι. F. G.

79. Ἐπωνυμίαν] Id est, σταυρὸς, σταυροῦται. F. G.

θεῖν. τούτων ἕνεκα, τοσοῦτοι θανάτου τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὸ τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολειπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν· ὁ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

nisse. Propter ista omnia, quot mortibus ipsum τοῦ dignum esse censetis? Ego quidem existimo merito hoc solum ad supplicium ipsius τοῦ relinqui, ut pœnam in sua illa figura sustineat, quæ sane ut crux esset istius opera effectum est, nomenque etiam apud homines sortiretur.

Ἐπωνυμίαν σωνιλθεῖν] Verissima vocis σταυρὸς originatio: ταῦ, ταυρὸς, hoc est, in modum ταυ efformatus: & per contractionem ταυρὸς: & præpolito sigma ut fieri solet, σταυρός. *AE. M.*

Ἐπωνυμίαν] Voluerit ne Tau Græcis *Crucem* notasse, an vocem σταυρὸς ex Tau deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De Tau figuram crucis referente, vide apud *Spanhem.* 73. *Hieronymus* eam similitudinem mysticam alicubi facit. *M. du S.*

83. Τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ] *Baronius* ad A. Ch. 34. §. 93. *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud* Lucianum (Jud. Vocal.) *testatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: scilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id est, quomodo ille intellexit, *sua figura iniustam notamque poenas luere debere.* Haec sane sunt absurdissima, & a *Luciano* longe distant: sed obscuram ejus mentem ne Casaubonus quidem cepit Exerc. XVI. c. 76. *T. H.*

84. Ὁ δὴ σ. εἶναι] Τὸ εἶναι abundare videtur. *F. G.*

Ὁ δὴ σταυρὸς . . . .] Mens *Luciani* satis aperta; verborum compositio nescio quomodo intricatior est. *M. du S.*

Ὁ δὴ σταυρὸς εἶναι] Nihil hic intricati, quantum video. Verum est, quod scribit *Guyetus*, εἶναι abundare, sed Attico more. *Plato* in Protag. p. 221. D. ἐγὼ ὃ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο οἶμαι ξυμφέρεσθαι apud eum saepe. *Aristot.* Polit. VII. p. 219. v. 29. τὸ δὲ τοσοῦτον ἡμῶν εἶναι πρὸ ὀδοῦ γίγνεται· plura praebebit Index *Luciani.* Usus est hoc loco *S. Petitus* Misc. III, 9. p. 153. *T. H.*

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

ΤΙΜΩΝ.

Ὦ Ζεῦ Φίλιε, καὶ Ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἑφέστιε, καὶ ἀστροπητά, καὶ ὅρκιε, καὶ νε-

Timon, sive Misanthropos.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

TIMON.

II. O JUPITER Philie, & Xenie, & Hetæreie, & Ephestie, & Asteropeta, & Horcie, & Nephe-

ΤΙΜΩΝ] Aetas hujus unde certo assignetur nihil est. Sed inter *Luciani* optima merito censeatur. Comœdiam habes elegantissimam; in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum *Aristophanis Pluto* contulerit, palmam, si mecum sentiat, huic *Nostro* multis de causis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi facile concedet. *M. du S.*

1. Ζεῦ φίλιε] Exordium ab attonitis poetis. οἱ συνειθοῦντες colunt τὸ Ἑφέσιον, φίλιος Φίλιος, οἱ ἐν τῇ φυλῇ τάξει Ἑταιρεῖος, ξένιος Ξένιος, ἐν ὁμοίοις συμφωνίας ποιοῦντες Ὁρκιον, οἱ διόμνυοι Ἰκέσιος, οἱ ἀδελφοὶ Ὁμογνιον. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Mastig. nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *J. B.*

2. Ὅρκιε] Poeticarum harumce vocum exempla adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nulli, qui poetas Græcos vel a limine salutarit, ignotæ esse possint videantur. Sola haec mihi negotium aliquandiu facessivit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, credieremque ἱκνεῖε vel ἵκεσιε, legendum; (V. *Suid.* & *Euripid.* Tro. v. 17.) at nunc ex *Euripidis Med.* 169. video nihil mutandum. Adde *Schol.* ad *Hecub.* ejusdem v. 345. *M. du S.*

Ὅρκιε] Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic & jurisjurandi, cujus summa fuit apud veteres religio, curator & praeses Jupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum Φιλίου,

phelegerea, & Erigdupe, & ſi quo te alio vocant nomine attoniti poëtæ, idque adeo cum in verſu faciundo hærent impediti; (tunc enim magno nominum agmine ſuſtines verſum labantem, & rhythmum hiantem reples,) ubi nunc fulgur illud tuum tanto ſtrepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis ſane conſtare poteſt, ea omnia nil eſſe aliud quidquam præter nugas ſonoras, ac fumum

φλεγεθέα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἔπεσι σοῖς πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμην ὑπερείδειν τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀκτινόεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἄστηλα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιη-

10. Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, εἰ μὴ μάτην ψόφος ποιητικῶν ὀνομάτων. *V.*

ποιητικῶν] *C. G.* ποιητικὸς τῶν ὀνομ. *M. du S.*

λίου, Ἐνυίου, Ἑταιρείου, Ἐφεσίου, Ὁμογνίου, Γαμηλίου, sed & Ὁμογνίου eſt autem in iſta forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praeſidii ac tutelae ſignificatio. Ita cultus Jupiter ὁμογνίου & dedicatus in Eleorum curia, teſte *Pauſania* V. p. 441. ea ſpecie, quae ἐς ἔπαλξιν ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare exiſtimandum eſt *Lucianum* infra §. 4. ubi διπάλαχυν κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Jovis ſigno (hoc enim pleniſſima propitiae majeſtatis facie altera manu praeterebat ſceptrum, victoriam altera) ſed de hoc ipſo Διὸς ὁμογνίου cogitaſſe: idque tanto argutius, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis jam non amplius commiſſorum impune ſcelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem ſimulacrum illud oſtentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. c. II. §. 4. ubi Ζεὺς ὁμόγνιος reperiatur. Apud *Plautum*, quem *Cornutum* dicere malim, c. 9. p. 150. pro ὁμόγνιον e Mſ. notavit, ſi recte capio, *Th. Gataker* ὁμώνιον & ὁμοῦον ut, quin illae voces inter ſe commutentur, dubitari non poſſit: in *Luciano* tamen ὁμόγνιος plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis ſit conſentaneum quam Ἑρκεῖος ea *Cornutus* pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philoſophi perſona *Dion Chryſoſt.* Or. XII. p. 216. Haec *Lucianti* attigit *Ez. Spanheimius* ad *Callim.* H. in Dian. v. 7. ubi de Deorum πολυωνυμίᾳ vere *Xenophon* in Symp. p. 522. Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Jovem, quem ſub Cleanthis nomine vulgavit *H. Stephan.* in Poëſ. Philoſ. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ Χαῖρε Ζεῦ. — Vide *B. Martini* V. L. III, 13. *Stanl.* ad *AEſchyl.* P. V. v. 210. *T. H.*

4. Ἐμβρόντητοι] Ἔνθεοι, στόλιστοι, μυστόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσοπάτακτοι ſunt poëtae: eos facete Noſter in Jovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quaſi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Jovi donant, ipſi tangerentur. In re diverſa ſimilem elegantiam adhibuit *Dion Chryſ.* p. 286. C. ἅτε δὴ μιμούμενοι ὧν ὁ Διόνυσος καὶ τὸν κεραυνὸν τὸν βροντῆς ἡγεμόνα, ὡς φασὶν οἱ ποιηταὶ, τοὺς ἀμαθεστέρους ἀνθρώπους ἀνεχοῦς πυρὸς πιμπλάντι, καὶ τὰ ὦτα πολλοὺς αὐτῶν ἐμβρόντητους ἐποίησε. *Heſychius* quidem, Κερα-

νὸν, ἐμβρόντητον (male legitur ἐμβρόντητος) ſed proprie tamen diſtinguuntur, ut patet e *Xenoph.* E. IV. p. 312. v. 42. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον interpretis vicem agat *Pauſan.* III. p. 217. καί τινες ἐκάλουν τῶν στρατιωτῶν κεραυνοβλήτους, τοὺς δὲ ἐκφρονας ἐποίησαν οἱ βρονταί. Hinc pro ſtupido, inſano, & cui communis ſenſus eſt excuſſus: ſimul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, quum Timonem ita facit poëtas appellare. *T. H.*

6. Ὑπερείδειν τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ] In Virgilii vita, quem *Tan. Faber* indicavit, hic eſt locus: *quippe qui, dum ſcriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia leviſſimis verſibus veluti fulſit, quos per jocum pro rigillis & tibicinibus interponi a ſe dicebat ad ſuſtinendum opus, donec ſolidae columnae advenirent.* Haec *Suetonio* non ſunt indigna: apparet autem non plane commode tibicines iſtos ad eum ſenſum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Ariſtoph.* in Ran. v. 1209. eleganter σοῦν vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem ſtipatores, qui merces in navibus componunt, inſulcire ſolent: recte *Schol.* περιττὸν ἐστὶ παρειλκυσμένον τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῶν σοῦν τῶν φορτίων· ibi haec Lucianea *Kuſterus* non praetermiſit. Par eſt ratio, quando παραπληρώματα dicunt: *Schol.* ad Med. v. 665. notat, Euripidem eſſe valde proclivem ad uſurpandam vocem σοφὸς, etiam quum nihil ad ſenſum ornandum prodeſt: ὥσπερ ἀναπληρώματι χρῆται τῇ λέξει· utriusque propriam vim diſcere licebit ab *H. Vale.* ad *Harpocrat.* p. 150. *Apollon.* Alex. de Synt. III. p. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen eſt ἀναπληρωματικοῖς, veram eſſe negat eorum ſententiam, qui cenſuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κίχημι τῆς ὁμωνυμίας· ipſam vides *Luciani* phraſin. *T. H.*

8. Ἐρισμάραγος] Epith. Jovis ipſius apud *Heſ.* Θεογ. Annotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes Doctiſſ. Virum *Joh. de la Faye* manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc Opuſculo vocabo. *M. du S.*

9. Βαρ. βρ.] Reſpicit hic inter alia locum *Euripidis* quem margo indicat· Ἐν Νέμεισις, καὶ Διὸς βαρυβρόμοι βρονταὶ κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν. Διθαλόεντα κεραυνὸν habet *Heſ.* Θ. 504. *M. du S.*

11. Καὶ κατὰς ποιητικὸς ἀνεχοῦς ἔχει τὸ πατάσσω

ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω ζ πατάγυ τ ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν συ, καὶ ἐκηβόλον ὅπλον, ᾧ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κ τ ἀδικούντων [a] ἀφ-ειλάτιον.

plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas. Telum autem illud ita decantatum, & longe feriens, & expeditum, neſcio quo pacto plane reſtinctum eſt, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ ſcintillam adverſus ſceleratos retinens.

2. In-

a Διαφυλόττων] Ἀφυλόττων. F.

ὀνομάτων] Recte Cl. *Faber ac fumum plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas.* ultra quod tentare quidquam error eſt. *J.G.*

12. Ἔξω τῦ πατάγου τ ὀνομ.] *Nuga canora, Horat.* *M. du S.*

Ἔξω τῦ πατάγου] Imperfectam orationem ſupplendam putavit *Barlaeus*: nihil hic imperfectum; vertendum enim, ut *Faber* rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud optimos ſcriptores: *Tim.* περὶ Ψ.Κ. ὃ πάνυ φθαρτόφρων ὑπ' ἄλλου αὐτῷ ἔξω τῦ αὐτὸν σωτετιαγμένου θεῶ. *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 309. A. τόν ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ὁ εἰρήνη ἔξω τῦ ἀδίκως γεγενῆσθαι; *Longinus*, ſtructurae non minus, quam verborum locutionumque diligentiſſimus S. 24. §. 2. Ἱππίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τ συνθέσεως, μιμεῖται τὰ Δημοσθένους κατορθώματα· vid. *Thom. Mag.* in V. Concinne poſitum ὁ πατάγ τ ὀνομάτων, quia πατάγ ut aliarum rerum, ſic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ὁ βροντὴ ἐπαταγεῖτο· & ſaepius in *Ariſtophanis* Nub. Jam quod fulminis eſt proprium, ipſis poëtarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorſus vacua inanem tantummodo ſtrepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud Homerum pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta ſic inferciri, ut nullum inde ſententiae lumen accederet novum; quin ſaepius etiam epitheto praepoſtere collocato proximorum obſcurari nitorem & corrumpi: quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiſcenda, quae tacuiſſe fuiſſet melius. Haec ſane perquam ſunt venuſta, & ingenium *Luciani* in hoc elaboratiſſimo ſcripto elucens ſummo opere commendant: quae ſingula tironum in gratiam explananda ſi ſumerem, grandi commentariorum mole foret opus. *T.H.*

13. Ὅπλον] *Fulmen.* *J.Br.*

16. Σπινθῆρα ὀργῆς] Proprie *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 103. v. 41. σπ τ κατενηνεγμένης πρὸ πολλῦ, ᾗ ἰδίως φυλαττούσης σπινθῆρα τίφρας. Facete *Ariſtoph.* de bello Peloponneſiaco a Pericle parvis ab initiis ſuſcitato: ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματ. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα ἀ ψυχῆς vocat *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 45. *Cornuto* de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile eſt fuiſſe violentum, & mutuis in ſe invicem odiis ſaeviiſſe, ἀφ' τ μηδέπω δύνασθαι ἀφικνεῖσθαι, μηδὲ ῥιζῶσθαι τ ἐν αὐτοῖς σπινθῆρα τ κοινωνίας· debuerat quidem ἐρριζῶσθαι vel ῥιζοῦσθαι· ſed concoquat, qui ſtomacho ſit tam ferreo, duriſſimam ἀπροσηγορίαν, σπινθῆρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρριπίζ· nota ſunt ῥιπίζειν, ἀναῤῥιπίζειν, ἐκριπίζειν· alterum illud verbum ſi ſcripſiſſet, addidiſſet utique τὸ ἐν αὐτοῖς σπέρμα τ κοινωνίας. *T.H.*

18. Θᾶττον γοῦν &c.] Profert *Adr. Turnebus* Adv. XXV. c. 9. itaque vertit: *Itaque eorum, qui pejerare aggrediuntur, citius quispiam extinctum ellychnium formidaverit, quam fulminis iſtius omnium domitoris flammam.* Docet ibi a *Virgilio ſancire foedera fulmine* dici Jovem, *qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem juris jurandi commiſſum eſt.* Similem in modum *Diotogenes* Pythag. apud *Stob.* p. 332. Jovem eſſe oſtendit eundem & χρατὸν & δυνατὸν ἀφ' τὸ κολάζειν τοὺς ἀδικοῦντας· ἐ κρατεῖν ἐ κυριεύειν πάντων ἔχει δὲ ᾗ τ κεραυνὸν μ χεῖρα σύμβολον τῆς δυνάστ. *T.H.*

19. Θρυαλίδα] Copioſe de hac voce doctiſſimus *Chriſtian.* ad veſp. *Ariſtoph. Pollux.* *J.B.*

Θρυαλίδα] Vid. *Ariſtophan.* *A.V.*

20. Δαλόν τινα] *Manifeſte declarat titionem in Timonis Lucianei principio: Jer. Hoelzlin.* ad *Apollon.* III, 291. videtur ſane: ſed propria vis eſt, quam origo vocabuli poſtulat, titionis ardentis & accenſi. Grammatici veteres ad Od. E, 488. Ἀμύνουσι ξύλοις, & pluribus *Heſychius*: δαλὸς λέγ τῦ βοιοῦ *Antonin. Liber.* c. XVIII. *ambuſtum torrem Chorinens ab ara Corripit: Virgil.* AEn. XII, 298. Δαλόν Gloſſae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem ſemiuſtum, extinctum: Lactant.* IV. p. 394. Vid. *Pric.* ad *Apul.* Met. p. 392. Ludit *Arnob.* VI. p. 209. *riciniatus Jupiter, atque barbatus, dextera fomitem ſuſtinens perdolatum in fulminis morem.* *T.H.*

23. Ἀπολαύειν τῦ τραύματ] Sunt qui haec verba, μόνον ἐ τῦτο εἶσθαι ἀπολαύειν τῦ τραύματ, intelligunt de iis, in quos Jupiter ignes ſuos intentet; eos nimirum dici exiſtimare, ſe in eo tantum affici ab immiſſo igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, *Jac. Gronovio* (cui pro digno & juſto διδάκτρῳ nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotiſſimum) haec verba ad ipſum Jovem referenti. Liceat tamen nobis varios τῦ ἀπολαύειν uſus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicujus rei*, paſſim ſumi, res eſt notiſſima. Eſt tamen non ſemel, ubi ἀπολαύειν de malo uſurpatur. Apud *Noſtrum* in Deorum dial. X. Sol. quc-

2. Inde est quod perjuri potius metuerint hesternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem jaculari, ut ignem ejus vel fumum haud timeant: hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod

Θᾶττον γὰρ τὸ ὀλίγον τις ὀλιγωρήσειεν ἕωλον ἡμιαλλίδα φοβηθείη δὲ, ἢ τὸ τῆς παν-
20 δαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· ἴστω δαλόν τινα ἐπαλείφασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὴ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ὀπλαύειν τὸ τραῦμα, ὅτι ἀναπλη-

querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confessuros; tandem ait, Τοιαῦτα ὀπλαύσονταί σε Διὸς ἐρῶντος. Respondet paullo post Mercurius, Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι καινὸν ὀπλαύσῃς τῷ λόγῳ. Clarissime quoque D. D. XXI. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μή ποτέ τι καινὸν ὀπλαύσωμεν τῇ φλυαρίᾳ. In Necyomantia §. 17. de Mausolo, qui dicitur τοσοῦτον ὀπλαύειν τοῦ μνήματος, ὅσον ἐκαίοντο τἀλλοῦτον ἄχθος ἐπικείμενοι. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur ὀπλαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noster*, Mausolus ab superbo sibi posito monumento adficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὁ μὲ δίκαια ἔπαχεν, ὀπλαύων τῇ αὐτοῦ εὐμηχανίᾳ. Acerbissima profecto haec & lethifera ὀπίλαυσις. In Pseudologista: Οἷς ἐκανὸν ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ σώματος ὀπλαύειν. In malum quoque clare habet *AElianus* II. Ποικιλ. c. 34. Ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγειν, πρὶ τοῦ τινὸς ἀπολαῦσαι καινοῦ προσβυτιδίου.

Est ergo τὸ ὀπλαύειν plane ἀδιάφορον, & in bonum & in malum, simpliciter notans *affici ab re aliqua*, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ὀπλαύῃ, intelligeretur. Sic καινὸν ὀπλαύειν τῇ φλυαρίᾳ, *Lucianus*: κακοῦ προσβυτιδίου ὀπλαῦσαι, *AElianus*. *Aristophanes* in Pluto vs. 236. adjicit ἀγαθόν

Ἀγαθὸν γὰρ ἀπίλαυε· ἴδιον αὐτοῦ πάσεται.

Ellipsin amant Graeci in usu τοῦ, ὀπλαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ὀπλαύειν τινος, dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθὸν, vel καινόν. quae, ut vidimus, aliquando adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ὀπλαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῷ, ὀπλαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur; quam praepositionem reperio additam apud *Nostrum* in Mortuor. Dialogis p. 224. C. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ὀπλαύσωμεν. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. *J. J.*

Ἀπολαύειν τῷ τραύματι] Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi & Maris*, τραύματα iterum vocat quae igne insita fuerant: ὀπλαύειν etiam satius visum est ad *homines* referri quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo sensu apud *Nostrum* non infrequens, uti supra observatum a me est, ad Nigr. c. 30. Vide & *Arrian.* Epict. p. 286. A. ἀμήχανον, τὸ συναπολιτεύεσθαι τοῦ ἰσοδαιμόνος μὴ ἐθέλειν αὐτὸν ὀπλαῦσαι τῆς ἀσθενείας. *Virgil.* VI. 593. — *non ille faces nec fumea tadis Lumina* &c. de vero Jove. *M. du S.*

Ἀπολαύειν τῷ τραύματι] Haec quicquid est Interpretum ad contemtores Jovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere *J. Gronovius* ad Nigr. §. 30. rogatque satis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque atque ipsi Jovi attribuant?* respondebo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime proposita, & structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quominus semper solus hanc causam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari solet & per se simpliciter & constructe. *Aristoph.* Av. v. 1358. Ἀπίλαυσα δὲ ἐλθὼν ἐνταῦθ· quod ludendo perinde est positum, atque ἀπαίρειν vel ἀπαίρειν ἂν praeclare enimvero mecum agatur. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν καινόν τι, τι φλαῦρον, *Isocr.* Συμμ. p. 175. B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit ejus vel personae vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ὧν intellecto, rarius expresso: *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ὧν τῶν πολλῶν ἐπιμίξιαν ubi mediae significationis est. *Plato* Phaedr. p. 1227. F. ἀπ' ἄλλου ἄλλ' ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολιλαυκὼς, *qui ab alio oculis laborante vitium contraxit*: eleganter *Synes.* p. 18. C. ταρίχη ἀπολιλαυκότα τοῦ χρόνου, *quae a vetustate vitium contraxerunt*: *Euripid.* Iph. in T. v. 526. Ἀπίλαυσα δή τι κἀγὼ τῆς κείνης γάμων nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, *alienae calamitatis esse participem*, *Plutarch.* T. II. p. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. ἢ πᾶσα ἥτις ἡ πόλις ἀπολαύῃ τῆς ἀκείνων τρόπου τινὸς ἀδικίας, *Serranus* vim phrasios *Ficino* longe melius expressit: *atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo juste redundent*. *Platoni* sine dubio Hesiodeum illud in mente fuit E. καὶ H. v. 240. Πόλλαι δ' ξυμπάσης πόλεος κακοῦ ἄνδρὸς ἀτάσθαλα ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit Eruditiss. *Gravius*. *Aristot.* Polit. V. p. 135. v. 5. αἱ τῆς γνησίου φύσεως συναπολαύειν πεποῦσι δ' τὸν ὅλον πόλεμον, *nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripiunt*: parum distat, quod legimus in *Mich. Apostolii* C. XV. n. 78. ἐμπλῆσαι συναπολαύσεως τῷ Παροφλῷ τῆς καινῆς quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad *Aristoph.* Plut. v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. p. 24. si quis, inquit, cum homine μαιλίῳ ἐμπε-

πλησθήσονται τὰ ἀσβόλια. ὅτε ἤδη ἀφ' ταύτα σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀπιθέροντα ἐτόλμα, ὡς πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς ὕστερον φυ-

fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo est quod Salmoneus ille, re contempto, contra tonare ausus est, vir qui hanc de se opinionem in animis hominum

πληρῶμα colluctetur, eum maculari necesse est, ὕστερον γάρ ἐστι ἀδίκημα ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συναπίμπλασθαι τὰ μιαρίλης. ibi junctum a *Luciano* verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. *Plutarchi* p. 765. B. ἵνιοι φίλων καὶ οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βίᾳ καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, ὑδὼρ ἀπέλαυσαν αὐτοῦ χρηστὸν, ἀλλ' ἢ παρὰ τοῦ καὶ ταραχῆς ἐπλησαν ἑαυτούς. Vid. *Suid.* in Ἀπολαύειν *Isocratis*, quem profert, locus, quanquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc enim designat) conjecturam repellit, qui Obs. III. c. 2. quum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus adsequeretur, legebat καύματος: *huic loco*, verba sunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα *minus videtur convenire cum* ἀσβόλου *seu fuliginis fiat mentio: quare lego* καύματος, *id est*, adustione; *quomodo fulmen & fulgur adurere, usulare dicuntur: ita ante dixit* φλόγα κεραυνοῦ. Haec pluma leviora: melius est, ut *Lucianum* audiamus in Jove Conf. §. 15. ὑδὲ γὰρ τὸ κεραυνὸν αὐτὸν φασὶν ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τῆς τραύματος. Perquam apposite *Euripides*: Πολλοὺς ὁ βροτῶν τραῦμ' ἄναιμον ὤλεσε. istum versum *Theon Smyrnaeus* περὶ Μουσικῆς c. 2. p. 75. quum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solutum accipiat *Plutarch.* Symp. IV. p. 666. C. apud quem perverse scribitur, πτεῦμα ἄναιμον quanquam Latinis usitatum *adflari fulmine*, at Graecis, ut puto, plane est insolens πτῶμα βροτῶν· deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorsus inelegante cum πτεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus *L. Kusterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari possunt: *cur suis Demit imaginibus violento volnere honorem.* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη saepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco: — *patris cur telum perpetiuntur Obtundi — teli determinet ictum.* *Herodot.* IV, 79. εἰς ταύτην θεὸς ἐπέστησε βέλος. VII. c. 10. §. 5. ὡς οὐκέτι μοι τὰ μέγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀπεστάλθαι τὰ βέλεα cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem locis invenire licet. *Sophocl.* Trach. v. 1103. Ἕκατος, ἄναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, πυρωτὸν. notavit ad eum locum *H. Stephanus*. T. H.

26. Ἀπίθανος ὢν] Olim arridebat: ὢ πάνυ τοι ἀπίθανος, ὡς πρὸς ὕστερον ψ. nunc nihil muto. *Plutarch.* T. II. p. 595. A. ἐξαπηνοχώσας πιθανὸν ὄντα τὴν πρᾶξιν ὑπὸ δίκης. *Arrian.* A. A. II. c. 12. εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὡς ἐ ταῦτα ἂν πράξας &c. *Porphyr.* de A. N. p. 250. ὅτι ὁ πλάσαντα ἄντρον ἀπίθανος ἦν Homerus. *Plutarch.* T. I. p. 91. E. T. II. p. 291. A. ὅτι μὴ παντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λόγους. *AEschines* sub initium orationis περὶ Παραπρ. καλαγώγησε δεξιοδοκίας, ἀπίθανος ἂν πρὸς τὴν ὑπόνοιαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista conjungatur. Salmonei nescio quam bene *Noster* meminerit in hac scena: in eo certe sui contemtus Jupiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tanto opere Timon inertiam vetuli Jovis incusaret. De Salmoneo versus sunt *Manilii* V, 91. post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, persanati: quid molitus sit vir primarius *J. Fr. Gronovius* Obs. III, 15. non me fugit; hunc tamen in modum si constituantur, propius ad priscam poetae manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis* (nisi malis, *Pontibus ac positis*) *missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Jovem terris de fulmine finxit: Sensit at immensos ignes; super ipse secutus Mortis Jovem didicit*) *generatus possit haberi.* Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger de fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam *Salmasius* explicuit ad *Tertullian.* Pall. p. 139. etiam ipsum se Jovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen adtinet, jacto fulmine: *Euripid.* apud *Dicaearch.* B. E. p. 22. — ὅστ' ἐκ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεὸς μιαιὰς ἐβρίψε Σαλμωνεὺς φλόγα· plura, quae ad firmandam conjecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit *Heraclit.* Alleg. Hom. p. 408. Vid. *Maxim. Tyr.* D. XXXVI. & *Hadr. Junii* Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex *Eunapio* profert, legitur apud *Suidam* in Εὐτρέπιος & Χρῆμα. T. H.

28. Πῶς γάρ] Omnino legendum πῶς δ' οὐ; quod Graecis frequens. V. *Eurip. Rhes.* p. 472. C. *M. du S.*

Πῶς δ'] Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat Doctiss. *M. du Soul*, πῶς δ' οὐ; eum in modum sine legendum foret, si tali ratione sententiam expietes: πῶς δὲ σὸν ἀντιβροντήσειέ σοι ὁ Σαλμωνεύς; *quidni enim Salmoneus adversum te fulmina jacularetur?* vel, *quid enim obstet, quominus tuum fulmen Salmoneus aemuletur* (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντᾶν, ut alio loco dicam) *ubi tu, velut perditus mendacorum postremo nimium stertis.* Verum mihi nihil moveri debet; intelligendumque, si ad superiora relis connectere, πῶς γὰρ φοβηθεὶς ἂν τὸ ἐπιφανὲς σου ἐπιχειρήσειεν τῷ τοῦ κεραυνοῦ φθόγγῳ· sin ad proxima, πῶς γὰρ ἐπέσπασθαι ἂν μὴ ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam *Luciani* aeque commodum. Πῶς γὰρ οὐ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, παραφθεγγόμενον ἦν, aut, παρέφθεγκτον ἦν· contra πῶς γὰρ, λανθάνειν *Lucian.* Ἁλιευτ. §. 14. ἵτ' ζῶν μὲ ἐδὲ ἐθέλων ἔδυνο τοῦ Εἴματος πῶς γὰρ; ὡς ἐδὲ κύτος πτίλο τ' χρυσάσταν hic, *dum vivebat, ne obolum quidem dedit. Sigeni: nostri quam*

rum facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum Jovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans perjuχὸν ἢ ὀργὴν Δίος, θερμουργὸς ἀνὴρ, [a] καὶ μεγαλεμψύχου. πῶς γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὃς ὅτε ἢ ὑπερχό-

[a] Καὶ] Al. καὶὼ vel solum καὶ dele. Margo *AiW.*

27. Θερμουργὸς] Θερμουργὸς ὁ * Δημοκαπηλικὸς καὶ πάντολμος *V.*

29. Ὑπὸ μανδραγόρα] Παροιμία † ὑπὸ τῶν ἀνεμώνων καὶ ῥᾳδίως, παρόσον οἱ τὰ μανδράγορα φαγόντες ἀσύγκριτον ὑπνώττουσιν. *V.*

* Παρακεκινημένος] Blandiebatur παρακεκινδυνευμένος sed non valde opus est hac mutatione. Noster αὐτὸ τοῦτο μὲ P. Π. Δ. §. 5. ὑπέθερμον καὶ παρακεκινημένον. Vid. *Suid.* in Θερμὸς & Παράθερμος. *T. H.*

† Ὑπὸ] Lege ἐπὶ *T. H.*

quam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lys. p. 94. v. 17. πῶς γὰρ ἄν, ὅστις &c. p. 178. v. 31. πῶς γάρ, ὃς ἐδὴ ταῦτα &c. *Isaeus* p. 72. v. 11. πῶς γὰρ, οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζουσι συγγενεῖς *Gorg.* pro Palam. p. 189. v. 35. nam sub initium ejus orationis p. 187. v. 32. *H. Stephano* adsentior pro πῶς γὰρ, ὅστις σώζει πατρίδα &c. reponenti πῶς γὰρ ἐὰν ὅστις σώζει. *Alciphr.* I. p. 92. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide *Steph. Berglerum. Athen.* VI. p. 265. E. πῶς γὰρ; ὁπότε &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. *T. H.*

29. Ὑπὸ μανδρ. καθ.] *Sub mandragora dormis*: qua etiam epota somniculosi sunt homines: *Demosth.* Phil. Δ. ἐκ' ἐδεῖ ἀνατρεφῆναι δ.ωάμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, ἐοικαμεν ἀνθρώποις. *J. Br.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα] De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, *Dioscorid. Hesych.* *J. B.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα καθεύδεις] *Ubi tu perinde ac sub mandragora sternis.* Ita vertit *Erasmus*, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. *Henr. Stephanus* in V, Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Facta satis est sententia versionis *Erasmi*, qui mandragoram herbam lactucae non absimilem, ut ex *Theophrasto* & *Plinio* patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit *Lucianus*. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id est, *post mandragoram sumtam*, vel, *post mandragorae potionem.* Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδειας, id est, *a mandragorae potu* vel *esu.* Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id est, *statim post repletionem, statim post pharmaci potionem.* Mandragoram vero esse παρακοπικὸν φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo. *J. P.*

Ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις] Viderit *Palmerius* in Erasmo lapsum; sed an non majore ignorantia ipse corrigit ἀπὸ? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem: utque idem sit prorsus voculae ἀπὸ? Vertit sane Erasmus *sub mandragora*: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret. Sed opinor scribebat nobilis ille Gallus haec, quum comes *Luciani* venit ad Ἀλεκτρύονος ἱερὸν, viditque illic ὕλλου ἀνεψιάν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλαὶ ἐκ μανδραγόρας in libro I. Verae historiae. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari solebant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & quum sub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete *Palmerio* ex coetu militum circumstante vel ferto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vitem fumicere hastas, stare censebitur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an *Erasmo* unquam exciderit illud ὑπνωδικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius sodes. *J. G.*

Ὑπὸ μανδραγόρα] Jam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quicquid in *Luciano*, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab *H. Stephano* Sched. VI. c. 6. operae pretium est ejus verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, & alterum ex *Demosth.* Encom. §. 36. ἐκ' ἀνίσησι εἰ ἀκοῦσας οἷον ἐκ μανδραγόρου καθευδῆσαι τοὺς αὐτῷ πολίτας, ita pergit: *Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse* Lucianum *dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic* καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου *illi, quos* Demosthenes μανδραγόραν πεπωκότας *dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo* ὑπὸ μανδραγόρα *in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens* μανδραγόρα *non subscribam: literae α, ut talis sit genitivus, qualis* Πελαγόρα *vel in* μανδραγόρου *mutabo, ut in posteriore loco* ἐκ μανδραγόρου *habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim* ὑπὸ μανδραγόρου *sonare*, prae mandragora, *pro eo quod est*, prae nimio mandragorae potu: *sicut dicitur* ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. *Denique nullo modo interpretationem illam admiserim*, sub mandragora dormis. *Mirum est autem apud Erasmum eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur (ejus enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens* ὑπὸ μανδραγόρα *tamen recte (meo quidem judicio) legi* ὑπὸ μανδραγόρου. *Haec enim lectio cum in aliis editionibus extat, tum vero in duabus Frobenianis anni* 1533. & 1540. Illas easdem Editiones secutus etiam *Leo Allat.* ad *Eustath.* Hexaem. p. 57.

Ste-

κύπτων ἀκούεις, ὅτι τὰς ἀδικουμένας ὀξυτέρους non audias, neque injuſtos adſpicias; contra autem lippis & luſcioſis oculis ea quæ fiunt videas; neque acriores habeas aures, quam qui ætatis ſunt jam provectioris.

πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

3. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖον ἔχων τὸν ὀργὴν, πολλὰ καθ' ἡμέραν τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐπῆργες

3. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adverſus injuſtos ac violentos deſignabas, ſublataque omni induciarum ſpe, bella cum iis gerebas, neque unquam otioſum erat

44. Ποῖα κατὰ τὸν ἄδικον] * Εἰ ποτ' ἄλλοτε μάλιστα νῦν τούτων χρεία τὸν ἀποδυσπετημάτων. Καταλλήλως ἄγαν ἡ προσφυῶς ἰκάσῃ πλαγὴ τὸν ἴκελον ἐπῆφεν. V.

* Εἴ ποτ' ἄλλοτε] Per haec Scholiaſtes, quisquis ille eſt, nequiſſimam aetatis ſuae conditionem perſtringit, cujus gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Jovem & fulmina vibrantem depoſcant. Mox ἰκάσῃ πλαγὴ ſunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγὶς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus ſtatim ἡ ἴκελος ἐπῆφεται, ἐπῆλθε ἂν, ἐπιτυλίττο, ἐπετανύετο, στραπτιζόντο &c. Quam hic πλαγὴν, ictum orationis dixit *Quintilianus*. T. H.

Stephani obſervata *Palmerium* fugerunt, quando *Eraſmi* verſionem tam falſe irridet, ipſe propterea viciſſim a *J. Gronovio* irriſus: cujus equidem rationes *Eraſmum* defendentis me non capere lubens profiteor: hoc ſaltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in λὸ quanquam enim nihil alienum dixerit *Palmerius* (eſt ſane is uſus, quem vult, voculae λὸ non apud Graecos tantum, ſed & apud Latinorum Medicos in *a* vel *ab* perquam receptus, ut *J. Rhodii* Lexicon Scribonianum oſtendit) minime tamen iſto auxilio indigemus: plane autem ipſi non concedendum, quod in Demoſth. Encom. ſimiliter ἐκ μανδραγόρου accipiat. Miror *Fabrum*, qui dederit, *veluti ſub mandragoris recubans*, quaſi non arborem quidem mandragoram cogitaſſet, ſed Jovem mandragorae foliis, ut roſarum delicatuli ſolebant, contectum, quorum vim ſomnificam intimis penitus medullis hauſerit. Neque admodum probo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perſpexit *J. Tollius* in Notulis *Rondelii* Expoſitioni Vet. Signi ſubjectis p. 294. a cujus ſententia non diſcrepat *J. Gronovius*. Sane καθεύδων ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentiſſimum illud, λύπαισιν ὑπό τινος. Eam ob cauſam fieri omnino non poteſt, quin ſecundum caſum praeponamus. *Stephani* ὑπὸ μανδραγόρᾳ, demto ι, Florentina liquido praefert: id ſequentes Editores videntur immutaſſe pro ſuo quisque captu, hic in μανδραγόρᾳ, quod jam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου neque diffiteor eam eſſe formam longe uſitatiſſimam, ſic ut alterius exemplum adhuc mihi in promtu ſit nullum: non tamen idcirco ſpernenda videbatur principis Editionis auctoritas, praeſertim quum & *Stephanus*, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute ſoporifera complures: *Seren. Samon. Nec non mandragorae guſtu ſopor additur altus*: ibi vide *Rob. Keuchen.* p. 282. & *Seberum* ad *Poll.* V, 132. n. 73. *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 28. ὁ οἶνος ἄρδην τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, ποιμίζει· ἀνθρώπους ſervant *Athenaeus* & *Stobenſis*: *Artemidorus* I. c. 68. ἀνδρὰς, vel, ut *Tollius* etiam poſuit, ἀνδρὰς· pro quo *Cornarium* animadvertimus in verſione longe aliud expreſſiſſe, nimirum ἀνίας vel ἀθύμους. T. H.

31. Λημᾷς] Haec illuſtrat *Eraſm.* Adag. in *Saturniae lemas*. Proxime ſequitur, τὸ ὦτα ἐκκεκώφωσαι de Jove, cui prae ſenio aures obſurduerunt: ipſa locutio Platonica, ſed paulo diverſa poteſtate, quando quis frequenti & moleſta pene rei commemoratione alium obtundit atque exſurdat: in Lyſ. p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε λόγου quae quum imitaretur *Ariſtaen.* I. Ep. 24. p. 110. ſcripſit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil intereſt utram formam uſurpes, ἐκκωφῶν an ἐκκωφοῦν prior in *Ariſtoph.* Equ. v. 312. ubi prorſus diſplicet *Suidae* lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, niſi fallor, linguae Graecae genio contraria: poſteriorem *Athenaeus* habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ θέαμα (τὴν Ἑλένης) ἐκκεκωφωμένοι καὶ κατάπληκτοι *attoniti & ſtupore capti*, *dum celebratiſſimam illam Helenae formam ſpectabant*. Ingenioſiſſime *Salmaſius* apud *Achill. Tat.* III. p. 195. reſtituit, τοσοῦτον ἡ λύπη μοι τὸ συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφωτι, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. *Clem. Alex.* Str. V. p. 551. C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Theſ. in Ἐκκωφῶ. T. H.

36. Οὐδέποτε ἦγες &c.] Ad ea ſine dubio reſpexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque ejus improbiſſimis, quos fulmine Jupiter percuſſit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν σιωπῇ ἐκπρέπουσαν, ἕως ἡ γῆ ὠδῆσε καὶ τὸν Δία τὴν χεῖρα ἔξέτεινε· διὸ φασὶ πρῶτος ὁ Ἀρκὰς ἐκτεχνίσαι γενέσθαι. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori* Bibl. III. p. 201. 203. deſcripſit. Eorumdem etiam ſcelera impuliſſe dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox meminit *Lucianus*, genus humanum obrueret. T. H.

38. Ἡ αἰγὶς] Sic in Dial. Jovis & Cupid. & Θεῶν κρισ. & Bis accuſ. paſſim denique. J. B.

39. Καὶ ἡ ἀστρ. συνηχὶς &c.] Interp. *Jaculorum in morem*

erat fulmen ; ægis concuſſa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnæ usque & usque mittebatur : terræ autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent : nix acervatim ruebat, grandinem autem ſaxa diceres ; & ut violentius dicam & elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι & vehementes deferebantur in terras ; ſingulæ guttæ fluvium æquabant. Quamobrem puncto temporis

πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαλαγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, καὶ ἡ χιὼν, σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα, πέλεκυδόν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς ἀφαλέγωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, πολαμὸς ἑκάστη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου κατα-

morem denſiſſime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit alios reddere: *in morem levis & velitaris pugnae;* additque vocem utrumque ſignificare ; non tamen affirmat, utro hic ſumendum ſit modo. At poſteriore omnino hic intelligendum videtur : vult enim *Lucianus* fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam : atque ita ſimiliter infra in Abdicato §. 3. ταῦτ' εἶναι νομιζοντες ἀκροβολισμὸν σὸν καὶ μακρὰν ἐπεπεσουμένου τῷ κακῷ. *H. V.*

41. Κοσκινηδὸν] *Cribri inſtar frequentes. J. Br.*

Κοσκινηδὸν] Hoc apud *Suidam* extat & πέλεκυδόν, σωρηδὸν apud *Heſychium*. Praeceps autem & abruptus vocum illarum ſonitus artificioſam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos verſus ſimilia *Philo Jud.* jungit in Flacc. p. 978. παντοδυνάμει σωρηδὸν προεκομιζόμενοι. . . συνδιδυμέναν δορατων φορμηδὸν . . . ἀριθμαῖαξαι στοιχηδὸν ἐπὶ μίαν ὄψιν. Pari modo *Apul.* Met. IV. p. 146. *Eſtur ac potatur incondite : pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingeſtis.* Acutum illud *Fabri* de Luciano ὑετὸς ῥαγδαῖος in oratione proſa φορτικῶς dici judicante non laudo : quid probabilius, quam, quod ſuſpicatus eſt Eruditiſſ. *Jenſius*, haec eſſe e veteri poëta Tragico deſumta ? ſunt ſane verba Tragica, & grande quiddam ſonant : ſed praeterea horridum aliquid ac pene inſulſum in iſtis, πολαμὸς ἑκάστη σταγὼν, qualia *Longinus*, ut puto, in caſtigato ſcriptore nunquam ferret : neque abhorret utique, ſi haec de ipſo diluvio Deucalioneo a quocumque demum fuiſſe poſita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per jocum a Comico quopiam videri dicta : eamque in partem potiſſimum inclinarem, niſi me retineret illud *Luciani* φορτικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγικῶς ſit poſitum, vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Baſilii Seleuc.* Or. I. de Noe, & diluvio ſacro : ἄνωθεν ὑραὶς χειμαῤῥους ἱκόντιζε &c. hoc ſcilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuiſſent : non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipſa re boni patres, nimis ſaepe in tumorem orationis indecorum proni, paratragoediant. Jure merito *Photius* in Eunapio reprehendit πολαμῶδες ἄκρουσμα, quod in dithyrambo vix ac ne vix quidem condones, p. 100. ubi rectiſſimam, qua erat optima judicandi facultate, de ſcriptoris hujus ſtylo fert ſententiam. *T. H.*

43. Ὑετοί τε ῥαγδαῖοι] In his verbis *Faber* delet τε. nec certe ad ſenſum requiritur, quum praecedat καὶ ; debuiſſet etiam poſt ῥαγδαῖοι eſſe collocatum. Sed ſuſpicor haec verba ex antiquo aliquo Tragico eſſe deſumpta, & quamvis ſuperfluum, malluiſſe Noſtrum retinere illud τε. & certe ſi adſit, verba grandius ſonant ; ac propter eamdem cauſam exiſtimo, idem illud τε ita initio orationis poſitum, ac legimus ſtatim cum principio opuſculi de Aſtrologia, Ἀωρί τι ὑραινᾶ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. Caeterum ῥαγδαῖοι ὑετοὶ iterum leguntur apud *Noſtrum* Philop. §. 24. *J. J.*

Ὑετοὶ . . .] Cujus haec verba ſint neſcio. Certe Tragici eſſe non obſcure innuit. *M. du S.*

45. Ἐν ἀκαρεῖ] *Temporis momento. J. Br.*

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου] Ita *Noſter* ſaepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρονῳ, quod *Ariſtophanes* habet in Plut. v. 244. ibi vide *Ez. Spanhemium*. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου *Ariſtid. Quinctil.* de Muſ. III. p. 162. *T. H.*

Ibid. Ναυαγία] Vide Συρ. c. 12. ubi fuſe deſcribit inundationem ſub *Deucalione* factam. *A. V.*

Ναυαγία ἐπὶ τῶ Δευκαλίωνος ἐγένετο * προσκεῖλαι τῷ Λυκωρείᾳ] Mirifice haec illuſtrant Marmor Arondelianum & viciſſim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ. . . ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ. . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ. . ΥΟ. . . ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ. . ΟΝΙΔ..... Ο. . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi ſic ſupplet *Palmerius* πρότερον τὸ τῦ Διὸς πανομφίου δι' ἑαυτῦ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δομήσαλο ἐν τῷ σωτ. Ubi miror illum Διὰ πανόμφαιον in chronico & ſermone pedeſtri poni pro ὄμβρων πανομφίων. Primo ipſa rei ratio non patitur. Quid enim ? quum ipſe eſſet Athenis, cur Διὰ πανόμφαιον exſpectare debuit ? & eo ceſſante demum ædificavit templum ? Deinde non Grœcus ſermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, ſed κατακλυσμὸς· adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono ſenſu dici pro cataclyſmo : nec cataclyſmus ceſſavit ceſſante pluvia. Sed nec per pluviam contigiſſe cataclyſmum auctor ante ſuppoſuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ poteſt ea ſuppletio ferri, licet ipſe videns Seldenum, quum id ponit charactere communi, facere ſex puncta, conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein ſuppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΓΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione teſtatur clare *Pauſanias* in Atticis pag. 32. *J. G.*

ὅτι ζ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἔν τι κιβώτιον ἀσωθῆναι προσκεῖται τοῦ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι ἐκ ἀνθρωπίνου σπέρματος ἀφυλάτου εἰς ὀπιγονὴν κακίας μείζονος.

sub Deucalione tot naves perierunt; ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent.

Τοιγάρτοι ἀκόλυθα τῆ ῥᾳθυμίας τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ὅτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς ὅτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· ἢ ὅτος, ὡ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συλλέγων. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνου σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρ-

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam quidem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi præstat, rem se haud sane perneceſſariam facere existimat, sed veteri nescio cui instituto id dandum credit. Illi te, o deorum præstantissime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore

47. Ἐν τι κιβώτιον] Ὡς ἐπὶ τῆ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε. *V.*

51. Τἀπίχειρα] Μισθούς, τὰ ἀφ' ἑκάστου χειρὸς κέρδη· τὰ ἐπίχειρα, * τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδόσεις. *V.*

* Τὰ ἐπιχειρήματα] Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. *T. H.*

47. Κιβώτιον] *Deucalionis naviculam.* *J. Br.*

48. Τῆ Λυκωρεῖ] Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. *J. Br.*

Τῆ Λυκωρεῖ] Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. *Apollod.* I. p. 10. BC. *M. du S.*

49. Ζώπυρον] Recte observat *Thomas Magister* dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide *de Legg.* III. ab initio fere, Ed. Lugd. p. 585. C. D. ὦ κεφαλῆς σμικρὰ ζώπυρα τῶν τῶν ἀνθρώπων γένους ἀφεισωσμένα. Sic passim *Origenes c. Cels.* locutus; Vide p. 194. 216. *M. du S.*

Ζώπυρον] *Platonem* imitatus etiam *Dionys. Halic.* A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἄττα ἀφεσώζουσαι ζώπυρα τῶν Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἄττα φιλιππόμβρα τῶν παλαιοῦ γένους· plures alii; ne de patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cujus familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium* Obs. IV. p. 42. *T. H.*

50. Κακίας μείζονος] Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. *J. Br.*

51. Τἀπίχειρα] Solent haud raro, quemadmodum μισθόν, per illusionem ponere: vid. *Suid.* in Τἀπίχειρα· quod in *Æschylo* legitur P. V. v. 28. Τοιαῦτ' ἀπήνεγκε τῶν φιλανθρώπου τρόπου vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο ex ipso Tragico v. 319. *Philo Jud.* de Somn. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παῤῥησίας τὰ ἐπίχειρα· prave legitur ἐπὶ. *Diodor.* XIII. p. 387. B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπαλήθοντες ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud *Euripidis* apud *Clem.* Str. IV. p. 496. B. *Sola rerum humanarum virtus* οὐκ ἂν θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει, Αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει. *Poll.* III, 143. & *Jungerm.* *T. H.*

53. Εἰ μή τις ἄρα πάρεργον &c.] Quasi defungendi causa, νόμου, ὁσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit *Dess. Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 3. Eadem *Nostri* verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter infectatur *Plato* de Rep. II. & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ὡς πάρεργα τίθεσθαι. *T. H.*

56. Κρόνου] Prov. i. e. αὐόητον & μωρὸν, λῆρον, ἀναίσθητον. *A. V.*

58. Ἐῶ λέγειν, ὁσιούμενος &c.] Ex sententia *Gisb. Cuperi* Obs. III. p. 298. *his verbis sine dubio* Lucianus *ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit*, teneturque adeo eodem errore, *si is error est*, cujus *Ciceronem* accusavit *P. Victorius* V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem *Lucianum*, quum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae serviret, in majus aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quanquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide *Plutarchi* Quaest. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem explicat *Samuelis* διώτερα πάσχειν. De fanis Deorum *sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadentibus in antra praedonum* similia non pauca facete pernumerat *Arnob.* VI. p. 207. 208. &c. *T. H.*

59. Τὸν νεὼν] V. *Justin.* XXI, 3. & XXXIX, 2. *Plut. V.* 839. C. Ed. St. *M. du S.*

60. Ὀλυμπιάσιν] Eo accentu plerumque scribitur. Κεχρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν *Aristot.* Rhet. II. p. 106. δρόμον ἀγωνισάμενος Ὀλυμπιάσιν *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 191. τῶν γεγραμμένου ἀγῶνος Ὀλυμπιάσι *Apollon.* de Synt. III. p. 249. Apud *Demosthenem* autem adversus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας τρεῖς con-

nore ſpolient. Mitto jam dicere quoties templum tuum expilarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam ſunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtæ vocitant, ne auſus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e veſtigio concurrentes comprehenderent ſacrilegos, res ſuas etiamnum convaſantes, ut in pedes ſe protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκράτωρ prædicaris, ſedebas, manu decemcubitale fulmen ſuſtinens, interea dum cincinnos aureos otioſe tibi attondebant. Hæc igitur, o deorum præſtantiſſime, ecquando tandem diſſimu-

ωσάμενοι τ τιμῆς. ἐᾷ λέγειν ὁποσάκις ἤδη σε τ νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ὀπιθεβλήκασι. ϗ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ὀπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτὰς συλλάβοιεν, ἔτι συσκυβαζομένους πρὸς τ Φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, ϗ Γιγαντολέτωρ, ϗ Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους θειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσει ὕτως

59. Οἱ δὲ ϗ αὐτῷ σοι] Ὁμοία ἡ σύνταξις † αὐτὴ τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ ‡τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἠδίσασαν ἀντὶ οὖν τοῦ τινὲς τὸ οἱ ὃ κεῖται. V.

63. Ὡς βοηδρομήσαντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ βοῆς θαμώντες. V.

† Ταύτη] Exc. G. & V. αὐτη. *M du S.*

‡ Τῷ Εὐ. M.] Locus extat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίσασαν.* Sic habent omnes Codd. Attamen *Beza* voluit emendari ἠδὺ, *neque*, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum ſit omnino illud *οἱ δὲ* iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verum & ſic ſumitur *οἱ c.* XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum eſt apud bonos ſcriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi vertamus, *quidam vero dubitaverant*, uti obſervavit H. Grotius. *J. C.*

Uſus eſt hoc Scholiaſtae loco *L. Bos* Exerc. Phil. ad *Matth.* *T. II.*

conſideranda eſt optimi Codicis Auguſtani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quanquam vulgarem lectionem tueatur Iſocrat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357. B. pro vetuſtiſſimis tamen membranis facit *Antipater* Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ὦνδρας ἐνίκα Πυγμὴν ἐνίκα Νικοφὼν Ὀλύμπια· & *Simonides* Ep. 8. & *Lucianus* infra §. 53. Verum in *Ariſtophanis* Lyſ. v. 1133. Ὀλυμπιάσιν, ὦ Πύλαις, Πυθοῖ· ubi ſane verſus ratio produci ſyllabam iſtam poſtulat: contra in Veſp. v. 1375. Ὀλυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐβαίνομεν ἐγώ ad metrum perinde eſt, pro brevi habeas, an longa: ſed Scholiaſtes plane praecipit Ὀλυμπίασι, ſecus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: ſic enim ille: νῦν προπαροξύνεται· λέγεται γὰρ περὶ τόπου rationem adfert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades ſignificantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲ ἀπὸ τῆ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπίᾳ, niſi ſecundum caſum oſtendendae formationis ergo ponat) τὸ ὃ ἀπὸ τῆ Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico neſcio quo excerptum, quod, ut in iſtis Scholiis ſaepenumero fit, huc addiderunt: ϗ ὅτι τὰ εἰς ι λήγοντα τ ἐπιῤῥημάτων ζητεῖ τ πρῶτον τῦ ὀνόματος τόνον· οἷον, Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum inſtituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπίᾳ, Ὀλυμπίασι· niſi malis Ὀλυμπίαδι, quam formam adnotavit Etymol. p. 25. v. 16. ut proxima ſane videntur ſuadere) πλὴν τ Δῆ τῦ οὗτ· ἐκεῖνα γὰρ ἐνήλλαξεν. οἷον, ἵππος, ἱππόθεν σεσημείωται τὸ οἰκοθεν. Illud ἱππόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, eſt *Homeri* Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratiſſimum *Dukerum* ad *Thucydid.* VIII. p. 562. n. 81. *T. H.*

62. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας] Nullus hic *Barlaei* canibus οἰκουροῖς locus eſt: vigilaciſſimum animal ad templorum cuſtodiam veteres adhibebant. AEtnae in Vulcani templo canes excubaſſe mirifica quadam bonorum improborumque dignoſcendorum ſagacitate praeditos refert *AElian.* de Anim. XI. c. 3. Idem alium illum commemorat ſane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, AEſculapii donariorum expilatorem detexiſſet, publico demenſo grati Athenienſes remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ ὃ φειδοῦς κύων ὄνομα Κάππαρος nam operae quidem erat pretium, ad firmandam hiſtoriae veritatem, rariſſimae beſtiae nomen memoriae mandari. *Philoſtratus* quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad valvas templi Dictynnae in Creta cuſtodes egiſſe narrat. Nolim porro nimis virtutem aeſtimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hoſpiti Deorum ipſiusque Jovis & familiari canes nunquam allatrarint: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de Vir. Illuſtr. c. 49. Aliud ſunt illi φύλακες Ἡφαίστου κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re ſatis protrita? *T. H.*

66. Τοὺς πλοκάμους θειρόμενος] Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis eſt in iſto θειρόμενος· hoc enim ignominioſum, & cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit *Eraſmus* in *Circumtondere comam.* Paulum diſtat, ſic tamen ut cum *Luciano* comparari poſſit, illud *Perſii* Sat. II, 28. *Idcirco ſtolidam praebet tibi vellere barbam Jupiter?* *T. H.*

67. Δεκάπηχυν κ.τ.] Atqui *Pauſanias* auctor eſt Jovem Olympicum dextra non *fulmen* ſed *victoriam* geſtaſſe,

ἕτως ἀμελῶς παρορώμθα ; ἢ πότε κολάσεις τ τοσαύτιλω ἀδικίαν ; πόσοι Φαέθοντες , ἢ Δθκαλίωνες , ἱκανοὶ πρὸς ἕτως ὑπέρπλον ὕβριν ζ βίω.

lare desines ? Ecquando erit ut tanta facinora ultum eas ? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia compescatur?

Ἵνα γὰρ τὰ καινὰ ἐάσας , τἀμὰ εἴπω , τοσύτες Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας , ἢ πλυ-

5. De me enim ut dicam , iis , quae ad ceteros pertinent , omissis , postquam tot Athenienses evexi , divitesque

71. Πόσοι Φαέθοντες] Τὴν ἐκπύρωσιν ἀφ᾽ τῦ Φαέθοντος ὑπεδηλοῖ, ὥσπερ ἀφ᾽ τῦ Δθκαλίωνος τ κατακλυσμόν· δεῖ δὲ μοὶ ἢ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον τ ἐκπυρώσεως ἀφ᾽ τέλεῖν, ἀλλὰ ἀφ᾽ Σοδόμων * ὑποφαίνει. *V.*

* Ὑποφαίνων] *C.* ὑποφαίνει. *V.* ὑπορραίνει *M. du S.*

finistra Sceptrum. Mensuram autem statuae idem Auctor nobis, quia minorem justa tradi censebat, invidit *El.* I. p. m. 565. *Hyginus* pedes LX. sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. *M. du S.*

71. Φαέθ. ἢ Δθκ.] *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* *J. Br.*

73. Ὑπέρπλον] Operae nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae sane fugit Interpretes, illustretur. Ἄντλος , ἄντλον , ἀντλία , quemadmodum Latinis *sentina* , & aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas & juncturas hiantes sese insinuans , & ipse locus navis inferior ad carinam , quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & molestum contrahit. *Eustath.* ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλον, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥέει τότε ἄνωθεν ἐ τὸ ὃν τ ἁρμονιῶν &c. *Etymologum* emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ὃν τῦ ἀντλῶν (imo potius ἀνατλῶν) ἢ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ ἀφ᾽ τ ἐχισμένων ἐπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων· prius certum ; de altero non contendam, si quis τόπων retineat : sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. *AEschyl.* VII. ad Theb. v. 802. Πόλις δ᾽ ὦ εὐδίας τε , ἢ κλυδωνίου Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξαλο· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat rejectos oppugnatores & depulsos, quantocumque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse : sic recte *Scholiastes* primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est , utro modo capi conveniat in *Euripid.* Troad. v. 686. Ὁ δ᾽ ἄντλον εἴργων ναὸς. ἢν δ᾽ ὑπερβάλῃ Πολὺς παραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero sentinam hauriens:* cur spernas , praesertim accuratius servata τῦ εἴργων proprietate ? *undam insultantem a navi arcens:* caute nimirum deflectendo, & subterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis *Homeri* locis Od. M, 411. O, 478. quem posteriorem protulit *Pindari Schol.* ad O. Θ, 79. Apud *Zenob.* C. I. n. 23. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἀλῶν πληράσαντος , ἢ καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ὑπαναδῆναι σωσίδη ἐ ἐκπῆξαι τὰς ἅλας, *Schottus* non optime , ut solet fere vir literas juvandi studio praeclarus , sed in vertendis Graecis haud sane pari solertia ; *aquam sentina hauriente :* at voluit *Zenobius*, sentinam, quae per inertiam dormitantis nauclerí evacuata non fuerit , tantum increvisse , ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, extat ἐπαναστάσης, quod ostendit *Mich. Apostol.* C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέρπλοι σκάφος, ναῦς ὑπέρπλος· nempe cujus sentina, vel aqua per fatiscentes rimas iliabente , vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersa navis intereat ; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca duntaxat , & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur , apponam, de Somn. p. 1119. E. χειμῶνά τις ὁρᾶν ἀκμάζοντα ἢ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον ἐ λαίλαπα καλαιγίζουσαν ἢ κυματοῦμενον πέλαγος, ἐγκομίζειν δίον , ἐξορμίζειν ἢ ἐξανάγεται· τίς ἢ κυβερνήτης ἢ ναυκλήρος ἄτ᾽ ὤν ποτε ἐμεθύθη ἐ παρώνησεν, ἵνα , ὅταν εἴπον καλασκηψάντων, ἐθελοντὰς πλεῖν, ὑπέρπλους ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τ θαλάττης ἡ ναῦς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαλαποθῇ· partem vidit *D. Hoeschelius* , male quidem mutans ἐγκομίζειν. ἐθελήσας absolute positum rariore structura , quanquam *Philo* facilius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλύσαντα ἢ ἕρμα ὢν ἐναυθάρει , δίος ὁ θεῖος τοῖς συμπλέουσι , μὴ τὸ σκάφος ὑπέρπλουν γένηται· ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & submergatur : & sane *Antimachus* in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τῦ ἥρωος, teste *Schol. Apoll. Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum usurpavit *Plutarch.* Luculi. p. 499. E. ὀλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας ἢ ὑπεράντλου γενομένης· & *Dion. Cass.* LII. p. 473. A. elegantissimo loco , ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens Augustum quam potest acerrime adhortatur, ut ejus gubernacula capessat: μήτ᾽ ἂν χειμαζομένῳ τὸ αὐτὸ ποιεῖσθαι· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέρπλους ἐστί. μήτε περὶ ἕρμα σαθρόν ἀγκυρᾶσθαι ἐάσῃς· qua quidem in comparatione mirum est, ni versus *Alcaei* nobilissimos in mente habuit , qui post *D. Heinsii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum sunt persanati. *Diphilus* usu paululum insolentiore naviculárium ipsum, cujus ratis in hoc periculum sit adducta,

que ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus egebant, benigne largitus ſum, ſeu, ut verius dicam, poſtquam acervatim, ut in amicos beneficus eſſem, opes effudi, atque ea re factum eſt, ut ad inopiam redactus ſim, illi me ignorant; ſed ne aſpiciunt quidem, cum tamen antea me revererentur, adorarent,

σίως ἐκ πενεςάτων ἀποφήας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπιχορήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸ πλῆτον, ἐπειδὴ πένης ἀφ' ταῦτα ἐγένομην, οὐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, ὅτε προσβλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες, κἀκ

cta, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀποθύει τοῖς εὐδοκίμοις ἀποβαλὼν τὸν ἴσον, ἢ πηδάλιον συντρίψας νεὼς, Ἢ φορτί' ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος fallatur autem, meo ſaltem judicio, ſi quis emollire tentet refingendo ὑπεράντλου γενομένης. Non invenuſte *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, Ep. V. ἐὰν ὦ φθάσαι ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἱμαρμένον *ſin, antequam poſſim mederi, aquae intercutis copia quaſi ſentina corpus fuerit obrutum, mergetur in deſtinatam fati ſortem*; cum quibus omnino conferendus eſt Seneca Ep. XXX. *Suidas* exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti ſcriptoris verba: οἱ ὦ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸ πλοῖον, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον en mirificam verſionem: *illi autem vento pleno navigantes*; vulgatum ego non expedio, niſi corrigas τὸ πλοῖον, tali ſenſu: *illi autem, quum navim ultra modum oneraſſent, tuto tamen ad inſulam appulerunt*: rectene conjectarim nec ne, inventus olim locus oſtendet. Verum ea ipſa poteſtate, quam notavit *Suidas*, & alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themiſtius* Or. XVIII. p. 221. B. ἤκουν αἱ σιτοθῆκαι μεσταὶ εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς ἢ ὑπέραντλοι· quid audio? σιτοθήκας ὑπεράντλους; equidem valde vereor, ut *Themiſtius*, ſi veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, duriſſimam iis figuram approbet: me ſi appellet advocatum, vadimonium deſerere ſum paratus: ſatis erat audacem fuiſſe in ὑπερχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem inſtituit *Euripid.* Hippol. v. 767. Χαλεπᾷ σὶ ὑπέραντλος ὅσα Συμφορᾷ gravi preſſa ac tantum non merſa calamitate, ſic ut nullae reſiſtendi vires ultra ſuppetant. Etſi nihil ſingulare doceat, cauſa tamen eſt, cur *Scholiaſtae* verba ſint producenda: οὐ μεταφορᾶς, inquit, τὸ ἐν τῇ νηὶ μηκέτι τὸ ἀντλίας ὑπερίχειν δυναμένων ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, ἢ ὑπερβαρὴ νοσήσασα τὴν ἀγχόνιλν ἐβουλεύσατο· apparet eos dici μηκέτι τὸ ἀντλίας ὑπερίχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiſcit, exuberantem ſentinam ſuperare & vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Ariſtophanem* in Pac. v. 17. Οὐ γὰρ ἔθ' οἷόν τ' ἦμ' ὑπερίχειν τὸ ἀντλίας hoc ſcilicet indicat: *ego enim tantum offarum ſubigendo parare non valeo, quantum ad iſtum ſcarabaeum explendum ſit ſatis*: rectius, niſi fallor, quam *Scholiaſtes*, cui aliquid alienum eſt adſutum e *Suida*, eumque ſecutus *Flor. Chriſtianus*: ſi tu, quod iſti volunt, admittas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum *Suidas* exhibet in Ἀντλία undecumque depromtum, οὐδ' τ' εἶμι θεατίχειν, ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπερίχει, quam ego vel propter *Euripidae Scholiaſtem* repudiare nolim. Non ſecus autem ac Phaedram χαλεπᾷ ὑπέραντλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραντλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπεράντλου ὕβρις τοῦ βίου tanta eſt humanae vitae tamque gravis protervia atque injuſtitia, quae cogat eam ſubſidere, velut occupatam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod diluvium flagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, πόσοι δοῦκαλίωνες ἱκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπέραντλον εἰσπίσαν ἐπικλύσῃ αὐτόν. *Faber* iteravit priorum *inexhauſtam*: id tamen in *Pollucis* Interprete merito reprehendebat Eruditiſſ. *Kuhnius* ad I, 92. quem, qua erat Graeci ſermonis peritia, vim vocabuli habuiſſe perſpectam non diffiteor. *Heſychius*: Ὑπέραντλα, πολλά· imo ſane: ſic expone, ſi lubet, ὑπέραντλον ὕβριν, πολλήν· ſed idem agnoſce, nihil hoc ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic jam voci ſatis eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce *Luciani* prorſus adſimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipſum conquerentem apud *Stat.* Theb. I, 215. addendus eſt *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi inermem haberemus, ſi quandocumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. *T. H.*

77. Τοῖς δημόσιοις ἐπικουρήσας] Eadem locutio in Κρον. §. 36. τοῖς δημόσιοις ἐπαρκῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentiſſimum: *Iſocrat.* Arch. p. 130. A. *Demoſth.* pro Cor. p. 517. B. *Euſebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. τοῖς δημόσιοις τὰ δίκαια ἐπαρκέσαι. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philoſtr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* I ad Timoth. V, 10. 16. Paraphr. Enchirid. §. 37. & *Mer. Caſaubon.* Uſurpari a Scriptoribus Eccleſiaſticis pro, *ſumtus, viaticum ſubminiſtrare*, vel, *ſtipem conferre*, monuit *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* H. E. VII, 5. *Ariſtoph.* Plut. v. 831. — ἐπῆρκουν τοῖς δημόσιοις τὰ φίλων· quem locum niſi cum *Luciano* contuleris, minus habebis elegantiam ejus perſpectam. *T. H.*

81. Ὑποπτήσσοντες] Advocat *Deſ. Heraldus* ad iſta *Arnobii* VII. p. 221. *Tum deinde ſalutet acclinis, ancillatum ſervuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum exiſtimo: quin opportunius etiam advocaſſet, quae Nigrinus commemorat §. 21. *T. H.*

καὶ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἦν τις καὶ ὁδῷ βαδίζων [a] ἐντύχοιμι τινὶ αὐτοῖς, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ δὲ χρόνου ἀναλέλαμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκλέπουσι, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεως ὑπολαμβάνοντες, τὸ δὲ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα, καὶ εὐεργέτην αὐτοῖς γεγενημένον.

& ex meo penderent nutu. Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram, ii me veluti eversum hominis jamdudum sepulti titulum, & temporis diuturnitate collapsum, prætereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod occursu infaustum, atque aversandum, me, inquam, qui non ita priodem σωτὴρ ipsis & εὐεργέτης fui.

Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ὅτι καὶ ταύτῃ τῇ ἐ-

6. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc

a Ἐντύχοιμι] ἐντύχω F.

83. Ὁδῷ . . .] *Euripid.* Med. 561. Πάντα φεύγει πᾶς τις ἐχθοδοπὸν φίλον. *Menander:* Ἀνδρὸς κακοῦ πράσσοντος ἐχθοδοπὸν φίλοι. γν. p. 168. *M. du S.*

84. Στήλῃ παλαιοῦ νεκροῦ] Proverb. Idem de Merced, Cond. §. 28. & alibi. *J. B.*

Στήλῃ π. ν.] De Columnis sepulcralibus intelligendum, & Cippis. *Anonym.*

Στήλῃ παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν] Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec adtulit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 8. *Rufinus* Anth. VII. Ep. 146. — ὡς ὄ τάφον, νῦν σε παρερχόμεθα· te nimirum vetulam & jam capularem, quae cum rugis & defloreſcente forma pristinos amatores amisisti. *T. H.*

87. Ἑτέραν] ὁδόν. *J. Br.*

Ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον] Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodaeo* Misc. IV. c. 1. *Theophyl.* Ep. 23. ἵνα σε πάντες ὡσπέρ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξωνται. *Infausios malique ominis* Latini dicunt: *Ammian.* XIV, 6. p. 28. *Eruditos & sobrios, ut infaustos & inutiles vitant:* ubi pene mihi persuasi legendum esse, *infaustos & mutilos:* eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait *Seneca*, malum omen faciebat occursus: facile tamen dissentientem feram. *Charisius* apud *Rutil. Lup.* de Fig. Sent. II. p. 11. *hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur.* *T. H.*

89. Σωτῆρα & εὐεργέτην] Voces quae jungi solitae, de quibus ad *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

91. Ὑπὸ τῶν κ.] malis oppressum. *J. Br.*

Ibid. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἐσχατιὰν τρ.] Hoc loco notanda est insignis maximi viri hallucinatio, *Erasmi* dico, qui τὴν ἐσχατιὰν pro ultima desperatione sumpsit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus consilia.* At nihil aliud est ἐσχατιὰ, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo se vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae indicia. *J. P.*

Ἐ. τ. τ. ἐσχατιὰν] Ἐσχατιὰ, ὦ θεοὶ μὶ τοῦ ποιητοῦ, τὸ ἁπλῶς ἔσχατον, κατὰ τόπον μόριον. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημία τις ἡ λέξις δηλοῖ. *Eustath. ad Il.* I. *A. V.*

92. Ἐναψάμενος διφθέραν] *Aristoph.* Nub. v. 72. Eccles. v. 80. διφθέραν ἐνημμένος. σκιροδιφθέρου, inquit *Suidas. Myron Prienensis* apud *Athen.* XIV. p. 657. D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κυνῆ τε ἵκασιν φορεῖν & διφθέραν σκιροδιφθοῦν. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 446. στείλας ἱμάντιον ἀγριοῦς, τάχα ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβών· τάχος & διφθέρα hoc quidem usu non differunt. *Philostr.* Her. p. 664. v. 27. διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (nescio an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) καὶ σμινύην φέρων uterque jungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quomodo *Lucianus* δίκελλαν ideo Timon §. 7. ὑποδιφθέρους σκάπτειν δι, αἶμαι &c. §. 8. δικελλίτης καὶ διφθερίας & §. 42. δίκελλαν & φιλτάτην διφθέραν jam novis opibus auctus Pani consecrat. Est autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικὸν, στρῶμα, πρὸς ὄμβρων μᾶλλον ἀποφυγὴν ἁρμόττον, ut recte Scholion illud insertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C. quod, post *Casaubonum* tamen, animadvertit etiam *Kuhn.* ad *Poll.* IV, 119. n. 31. Porro de rusticorum διφθέραις apud Atticos *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. IV. p. 41. *T. H.*

95. Προσφιλοσοφῶν] *Seberus* ad *Poll.* X, 129. n. 100. observat *pro* Luciani *phrasi magis proprie* Phocylidem *dixisse* v. 149. σκάπτειν δικέλλῃ· multum abest a nostri Scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio cum solitudine atque isto ligone philosophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὔραις & ἀνέμοις λαλεῖν· γῇ & ἀρούρῃ λαλεῖν, ut illa nutrix in *Euripid.* Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit *Philemon* in fabula Milite. Noster, ut Timonis sui personam tueretur, ligonem & solitudinem substituit. *T. H.*

99. Ὕπνου] Vide *Celsum* apud *Origenem* VI, 329. ὁ Διὸς ὥσπερ ὁ Ὅμηρός φησι καιμωδὴν Ζεὺς ὁπόταν ὕπνου δυσηίσας &c. *M. du S.*

1. Νήδυμον] Ex *Homeri* Il. B, 2. Δίῳ δ' οὐκ ἄρα νήδυμος ὕπνος. *J. Br.*

Νήδυμον] Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Aristophanis* multum inest. *J. B.*

Ibid. Ὑπερ τ' Ἐπιμ.] *Erasm.* in Proverb. *Epimenidis somnus.* *J. Br.*

Ὑ. τ' Ἐπιμ.] Varie traditur annorum, quibus dormiit

hunc remotum & deſertum agrum conceſſi; & ſuſpenſo ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac ſolitudine philoſophans. Mei certe laboris hoc videor præmium vel maximum conſequi, quod plerosque præter æquum & bonum fortunatos non ſum viſurus. Id enim mihi moleſtum eſt ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheæ fili, excutiens altiſſimum iſtum ſomnum ac vere *νήδυμον*, (nam Epimenidem dor-

ἀχαλιὰν τραπόμην, ἐναφάμην διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθον ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ 95 τῶν σοφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γῶν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσείσαμενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τοῦ Ἐπιμενίδου γὰρ κε-

κοί-

1. Ὑπὲρ τοῦ Ἐπιμενίδου γὰρ κοιμᾷ.] Ὑπὲρ γὰρ τοῦ Ἐπιμενίδου. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρὴς ἦν χρησμολόγος, ἐκ τοῦ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λόγιον· λέγουσι δὲ * ξ' ἔτη ὑπνώσαντα ὅτου μὴ ταῦτα ἀναγνῶναι τοὺς Ἕλληνας τοὺς κειμένους τὴν διάνοιαν, καὶ † εἰς χρησμολογίαν τὸ ἀστεῖον λοιπὸν ἀπιδεῖν. *V.*

* Ξ' ἔτη] Prave apud *Suid.* in Ἐπιμενίδης, & *Apoſtolium* C. VIII, n. 84. τὰ δὲ ἐξ ἐκείθεν. Vide *Kuſterum.* *T. H.*

† Εἰς χρησμόλογον] *V.* εἰς χρησμολογίαν. *C. G.* πρὸς χρησμολογίαν. *M. du S.*

miit Epimenides, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. & *Diog. Laert.* 29. A. LVII. *Varro de L. L.* VII, quinquaginta. *Plut. an ſeni gerenda ſit Reſp. Tertull.* & *Pauſan.* in *Ast.* quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 39. *M. du S.*

Ὑπὲρ τοῦ Ἐπιμενίδου] Cui non dictus Epimenidis ſomnus? Argute is, & perſonae ſuae convenienter, quippe homo ruſticus, apud *Alciphr.* III. Ep. 38. ὑπνοῖ δή, ὅσον ἤκουσα τῶν φρονίμων σοφιστὴ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι. Vid. *P. Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad Prov. App. Vat. C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen. L.* I, 109. *Faber* in Epimenidis aetate ſcrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. Niciam Niceratı filium, qui ad Epimenidem acceſſendum fuit miſſus, quis illum docuit eum eſſe, quem Sicula clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, ſextam ſive ſeptimam & quadrageſimam Olympiadem, accurate perſcribit. Athenienſes Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipſa familia, poſſem, ſi hoc ageretur, oſtendere: quid ergo prohibet, quominus unum aliquem ex iſtius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior eſt nodus in *Platone*, qui diſertis ſane verbis Epimenidem Athenas adveniſſe refert πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον de LL. I. p. 780. F. *hoc eſt, ut opinor*, inquit *Aldobrandinus* ad *Diogen. L.* nam operae pretium erit eum audire, *antequam Perſae in Lydiam venirent:* τῷδε γὰρ ἴσως &c. *in quo cum Laërtio conſentit* Plato: *nam Cyrus rex Perſarum Sardis ingreſſus eſt victor annis decem poſtquam Epimenides urbem Athenas purgaverat.* Callidum utique commentum, ſed quod, ſi propius inſpicias, in irritum cadit: primum calculos male poſuit Vir Eruditus; pro decem annis dixiſſet Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot diſpendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evaneſcat. Deinde, communi nunc etiam, ſed peſſimo tamen nimis inconſiderate ſcribentium vitio, in eo peccat gravius, quod poſt poſita quaedam philoſophi verba ſententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpenſis, quae proxime conſequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὴν Περσικὴν Ἀθηναίων τόλμαν, εἶπεν ὅτι δίκαι μὲν ἐτῶν οὐχ ἑξήκοντα ἔτυχεν ἀπολλαγήσουσα· πραξάσης δὲν οὐκ ἀλπίζων, πολύστρεπτος ἡ φρόνησις πλεῖον κακόν. Haec quin ad Mardonii in Atticam expeditionem pertineant, nullus eſt dubitandi locus: igitur *Plato* intercedit ipſe, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, *antequam Perſae in Lydiam venirent*, ſtatuitque plane, Epimenidem Athenis adfuiſſe ſecundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc eſt, ſex & triginta plus minus annis poſt occupatas a Cyro Sardes: tum praeterea III. LL. p. 804. D. hoſpitem illum Athenienſem ita loquentem facit: Ἆρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμενον is Epimenides eſt, ut mox patet. Haec pro notarum modulo ſufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes iſtas de legibus illigavit, longior eſt diſputatio, quam ut hiſce terminis circumſcribi poſſit. Porro quod *Plutarch.* narrat de Iſ. & Oſir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τὸν Θεὸν οἴονται χειμῶνος καθεύδειν, Σύρους δ' ἐγρηγορέναι, τὸ τὲ μὲ κατάπνασμοὺς, τότε δ' ἀνεγέρσεις βακχικὰς αὐτῷ τελεῖν, id quidem vere Phrygium, & iſtorum, quos ipſa natura pene brutos finxerat & ſervos, ingenio dignum; quod *Democharet* apud *Athen.* VI. p. 253. C. de abjecto Athenienſium erga Demetrium ſtudio, ὁρῶμεν δὲ ἐπάδοντες, ὡς εἰσὶ μόνοι θεοὶ ἀληθινοὶ, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδεδημήκασιν ἢ οὐκ εἰσί, luculentum priſtinae virtutis in foediſſimam adulationem verſae ſpecimen. Probabilius & figurate dormitare Deos conqueruntur, & alto velut ſopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis curſu bene eſt, dum boni non communes tantum aerumnas, ſed iſtorum etiam injurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua haereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, qui-

κοίμησαι,) ἢ ἀναῤῥιπίσας τ κεραυνὸν, ἢ ἐκ τ Οἴτης [a] ἐναυσάμβους, μεγάλῳ ποιήσας τ φλόγα, [b] Ὀπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδες ἢ πανικῆ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν σοὶ σῆ, ἢ τ [c] σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

miendo viciſti) flatu denuo ſuſcitans fulmen, aut ex Ætnæ crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Jovis fortis ac manu prompti exeres; niſi forte vera illa ſunt, quæ de te Cretes, & ſepulcro tuo apud ſe ſito fabulantur?

ΖΕΥΣ. Τίς ὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τ Ἀτλικῆς ῥᾴδιά τ Ὑμηττὸν ὀρῶν τῇ ὑπωρείᾳ; ῥυπαρὸς ὅλος, ἢ αὐχμῶν, ἢ ὑποδίφθερος. 10

7. JUP. Quis hic eſt, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, ſordidatus, & ſqualidus, & caprinis pellibus ſemiamictus? in-

a Ἐναυσάμβους] ἐγκαυσάμβους C. b Ἐπιδείξαιο] Sic vetuſtae Edd. omnes. S. & A. ἐπιδίξαις. c Σῆς ταφῆς] ἐκεῖσε. τ. f. notatur quoque ad marginem AIW.

2. Ἀναῤῥιπίσας] Ἀνακινήσας. V.

3. Ἐκ τ Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἔστι μὲ τ Φωκίδος ὄρος ὑψηλὸν, ἐν μέντοι ☾ πυρικὸς φλόγας ἀνιέναι· πῶς ἂν τοῦτο λέγει νῦν; ἔοικε μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ † Φιλοκτήτου ὡλοκαυτώθη. V.

10. Πιναρὸς] Ρυπῶν. V.

* Οὐ μὲν καὶ] V. μὲν (μέντοι). M. du S.

† Φιλοκτήτ] C. Φιλοκτήμονος. M. du S.

quibus ſcenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, ſomnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut ſolet in plurimis, ſecutus fuerit Lucianus, *Celſi* locus apud *Originem* dubitare nos non patitur: *Themiſtius* eodem reſpexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, ſed acerbiore joco, Baalem dormitantem, ut vix ſacerdotum clamoribus excitari poſſit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati ſincerae ſacrisque literis propiora, quum apud *Stobaeum* Tragicus poëta dicit, Οὐχ εὕδει Διὸς ὀφθαλμὸς· *AElianus* apud *Suidam* in Βραγχίδαι, ὃ μὴν ἐκάθευδεν ἡ τῶν Θεῶν πρόνοια. Hinc πρόνοια ἀνύσακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύσκεπτος. Rex vates Pſalm. XLIII, 23. Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, ſignificans Deo neutiquam convenire ſomnum illum, quem numinibus ſuis gentiles adſcribant. *T.H.*

2. Ἀναῤῥιπίσας] Non putem cum *Barlaeo* verbum hoc in *vibrandi* ſignificatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope extinctum flatu exſuſcitare*, quod *AElian.* Hiſt. Anim. IX, 20. dixit ῥιπίδι ὑπεριξάψαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate *Plutarch.* in *Amatorio* p. 785. Τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξάψασι καὶ ἀνεῤῥίπισεν & *Lucian.* in Gymnaſ. §. 21. quare in verſione hujus loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rurſus excitato.* In principio hujus Dialogi dixerat extinctum eſſe fulmen Jovis: τὸ ἢ ἀοιδίμου σου, καὶ ἱκανῶς ὄπλου, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη &c. *L. Bos* Obſ. Crit. c. IX. p. 48.

3. Ἐκ τ Οἴτης] Ex Oeta monte: ex Herculis ſcilicet buſto. *J. Br.*

Ἐκ τ Οἴτης ἐναυσάμβου] Offendit Graecus Interpres ad OEtam montem, unde, quia nullas flammas vomat, fulmen accendi non poſſit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in ſummo vertice (τ Οἴτης Ζηνὸς ὑψίστου πάγον appellat *Sophocl.* Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc ſane verum; nam & caſus iſte loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter *Sophocl.* in Trach. *Theocrit.* Eid. XXIV, 81. *Clem.* Protr. p. 19. C. κατέκρυψε τ βίον λέξ τ ἐν Οἴτῃ πυρᾷ κεκηδεμένος. *Hygin.* F. XXXVI. *Serv.* ad AEn. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco reſedit: *Theophr.* H. Pl. IX, 11. τ Οἴτης περὶ τὴν Πυράν. vide *Liv.* XXXVI, 30. Itidem Φρυγία λέγεται τὸ ἐκεῖ περιφρύχθαι τ Ἡρακλέα· *Stephan.* in V. alia notant *Muncker.* ad *Hygin.* p. 83. *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 158. *Oeta, in qua eſſet concrematus Hercules eo loco, cui* Preſtion *nomen eſt:* melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio ſuſpicemur, prohibet originis ratio percommoda, λέγει τὸ πρῆσαι, quod de rogo Herculis ſuccendendo poſuit *Sophocl.* Trach. v. 1211. Probarem equidem iſtam ſolvendi nodi viam, ſi perpetuum aliquod ignis egeſti monumentum Herculis pyra reliquiſſet: ſpecioſe poterat ex ejus herois, qui ſeveriſſime vivus in malos animadvertiſſet, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum extat ardentis Oetae veſtigium. Non me praeterit ſtare pro vulgata lectione *Iſ. Voſſium* ad *Catull.* p. 287. 288. & credere inſuper, *nonnunquam flammas & incendia, etiam cum accolarum damno, eructare hunc montem:* ſed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Statii Manilliique* loca perperam expoſuit; quod quum lectorem paulo peritiorem fallere videatur non poſſe, nihil eſt cauſae, cur in pravis Ejus interpretationibus refellendis operam inſumam. Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτης reponens Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi Cyclopas ἐκ τ Αἴτνης Jupiter arceſſi jubet ad acciendum fulmen: §. 40. Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἴτνην, in-

incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax: haud dubie Philosophus est; neque enim sermones de nobis adeo impios deblateraſſet. MER. Quid ais, o Pater? tun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidæ F. haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives; qui totas hecatombas mactabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

σκάπτει δὲ οἶμαι ὀπικεκυφώς· λάλος ἀνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου φιλόσοφός ἐστιν· εἰ γὰρ ἦν ὕστις ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξέρχει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί φὴς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυτέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ πόπλους, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ.

18. Τὰ Διάσια] ‡ Ἑορτὴ Ἀθήνησι ἥτις καλουμένη, ὧν εἰώθεσαν μετ' εὐγενείας ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ ἔοικε δ' ἐκ τούτου καὶ ταύτην λαβεῖν τὴν § διασιάσιον τεθεῖσθαι. V. Διασιάσιον δὲ τὸ ἀποτρέπειν τὰ ἀνίας· ἢ ἀπὸ τοῦ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. C. G.

‡ Ἑορτῆς A. ἣ. καλεμένης] L. ἑορτὴ . . . καλουμένη & sic V. M. du S.

§ Διασιάσιον] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τῶ διαφυλάττειν αὐτὰς ὑλακῆς (quibus Jovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας: ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407. apud quem perverse legi ἄτας monuit Kusterus: idem vitium ex Sapphus Oda detersit H. Stephan. ad Erotian. p. 158. Brevius Etymol. παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τῶ διωθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἤγουν τὰς ἀνίας. Quod si ab ἀναίνω compositum extitisse unquam διασαίνω, longe diversa foret ejus potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod hujus Grammaticorum inscitiae reperiri suspicor, Διασία ἡ, ἀ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tametsi fateor eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἀ ἀποτρέπουσα &c. sed citius inepti hominis adsumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa Foes. in OEcom. Hippocr. Iftius συγγέντος (minus recte E. A. συγγέντος) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια· tum scribe in C. G. ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Nostri locus in Icarom. §. 24. T. H.

inquit, ἐς τὸ ἱμάντιον ἀναπτήσομαι· tum quid apud poëtas est vulgatius, quam haec fulminum Jovialium officina? Idem Faber pro ἀναυτάμβος libenter legerit ἀναυτάμβος· non adientior: ἀναύειν hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis ἀνάπτειν & ἀνάπτειν pro succendere, ignem immittere, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. T. H.

6. Ὑπὸ τῶ Κρητῶν] Qui te juxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. J. Br.

Ὑπὸ Κρητῶν] Callimach. ἐς Δία, & tangit illud alibi Lucian. J. B.

Ibid. Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.] Restituimus ex Ed. J. vocem ἐκεῖ in aliis omissam. Vid. 3. Θυσ. c. 10. Z. τρ. c. 45. & Φιλοψ. c. 3. Lactantius ipsum sepulchri titulum exhibet I, 11. ΖΑΝ ΚΡΟΝΟΥ. Vide & Chrysost. Hom. III. in Ep. ad Tit. Not. ad Porphyr. n. 17. M. du S.

10. Ὑποδύθρις] Caprina pelle amictus. J. Br.

12. Φιλόσοφος] Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. J. Br.

13. Οὐ γὰρ ἂν] Excidisse videtur ἄλλως vel simile quid. M. du S.

Οὐ γὰρ ἂν] Nihil excidit: οὐ γὰρ ἂν, οὐ γὰρ ἂν ποτε, οὐ γὰρ ἄν που, ceteroquin, alioqui non, ut Budaeus aliique docuerunt. T. H.

Ibid. Καθ' ἱερῶν] τῶ θεῶν. J. Br.

15. Τὸν Ἐχεκρ.] Echecratidae filium, e Colytto vico Atticae. J. Br.

Ibid. Κολυττέα] Quid monuerit Sponius de hoc nomine scio. Sed scripturam omnium quos vidi librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est, ut videant num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, ΚΟΛΛΥΤΕΙΣ legatur. Certe ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ scribitur in vita Platonis apud Diog. Laert. p. 70. D. Vid. A. G. IV, 733. & Suid. M. du S.

16. Καθ' ἱερῶν τ.] Quae Homer. Od. Δ. & P. τελήεσσας ἑκατόμβας vocat. J. Br.

Καθ' ἱερῶν τ.] Sic Thucyd. V, 47. M. du S.

Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum Budaeus locum protulit C. L. G. p. 625. ubi ἑστιᾶν ita constructum appareat: usitatius, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι paulo diversum κατὰ βοὸς, καθ' ἑκατόμβης εὐχάς, de quo Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 657. In Philops. §. 21. dedimus ex sententia Graevii, ἢ μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ, quum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίων ὁμόσαι· utramque structurae formam ad ἑστιᾶν traduxit Lucianus, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est Dukerus. Eruditissimus ad eum Thucydidis locum, quem indicavit M. du Scul. T. H.

17. Ὁ πόπλουτος] Atqui mox paterna bona fuisse indicabit c. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. M. du S.

Ibid. Ὁ τὰς ὅ. ἑκ.] Θυων subauditur. J. Br.

18. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθηναίων ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ἀχαρνεὺς διαφέρει τὰ Διάσια, λέγων τὴν τῶ Μειλιχίου Διὸς ἑορτὴν ἀπομάττεσθαι λέγων. Vide hac de re Scholiast. Aristoph. ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud Long. ποιμεν. lib. 2. & Lucian. alibi, quod aliis notatum. J. B.

Ibid. Διάσια] Vide Scholium & T. Fabri notam. Adde etiam Thucyd. I, 126. & Scholia. Meminit Nostri

ΖΕΥΣ. Φεῦ ἡ ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, πῶς ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τίς παθὼν ἂν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, ἡ σκαπανεύς, ἢ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, ὕστω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δικελλαν.

ΕΡ. Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρεψεν αὐτὸν, ἡ φιλανθρωπία, ἡ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία πρὸς τοὺς φίλους· οὓς ὑ συείοις κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενον. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενον τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ᾠήθη ὑπ' εὐνοίας ὁ πρὸς αὐτὸν, χαίρουσιν τῇ βορᾷ.

JUP. Heu! quae isthaec rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone conjicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret corvis se & lupis gratificari; existimaret praeterea, tot vultures jecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent.

Ii

a Τοὺς φίλους] τῶν φίλων R.

ster Inap. c. 24. ubi neglectum ab Athenienſibus hoc feſtum innuit; &, ſi foetus eſt genuinus, Charid. c. 1. *M. du S.*

Διάσια] Meminit hujus loci *J. Meurſius* Graec. Fer. in Διάσια, ſic vertens: *Ille eſt, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem ſolemus ſplendide epulari feſtum Jovis:* ſatis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diaſia Munychionis die nono & decimo acta putat: diſerte *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut *Caſtellano* jam obſervatum: longe alia eſt ἱππίων illa πομπὴ, quam memorat *Plutarchus* in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diaſiis *Lucianus*, quaſi victimas eo feſto Jovi immolaſſent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. ſi paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ ἑορτὴ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τοῦ πόλεως, οὗ ἥ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· ſi πολλοὶ, non omnes utique, ſed illi nimirum, quibus inſtituti veteris, quum ſolis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in iſto loco fuiſſe turbatum, non *Scholiaſtes* ſolum, ſed vel maxime *Pollux* I, 26. ſuſpicionem movet: utrosque in conſilium ſi adhibeas, hunc in modum videri poteſt ſcripſiſſe *Thucydides*: οὗ ἥ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι ὃ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ ὃ θύματα ἐπιχώρια. Poſtquam illud ἀγνὰ ſemel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum eſt interiiſſe δὲ· conſer *Porphyr.* περὶ Απ. II. §. 16. poſſem multis firmare, quibus nunc ſupersedeo. Hoc probabilius ſit, an memoriolam *Polluci* vacillaſſe, quod *Camerarius Kuhnìusque* contendunt, arbitrentur eruditi. *T. H.*

24. Οὐτωσὶ μὲ εἰπ.] *Ut ita dicam: ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, at revera.* *J. Br.*

Οὐτωσὶ . . . . .] Eodem redit cum his in Ἀμφ. ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναιρήσομεν τὸν κύνον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπανταχοῦ ἀνθρώποις ἐπιβουλεύσαμεν τοὺς λόγους. V. etiam *Dial. Jun.* & *Jov.* οἰνοχοεῖ δὲ τῷ λόγῳ. Vide *Tan. Fabri* notam. *M. du S.*

Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν] Vid. *L. Bos* ad Harmonid. §. 3. Formula quaedam loquendi ſolennis: ſimiles notant *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 36. *Joſ. Haſſ.* ad *Salluſt* B. J. c. XIV. p. 261. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 563. n. 7. Τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δ' ἀληθείᾳ *Theon Progymn.* p. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθὲς p. 138. Iliam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae ſaepe mera ſit ſtoliditas, tetigit *Herald.* de R. J. A. I. c. 5. §. 6. *T. H.*

28. Κόραξι καὶ λύκοις] Idem paſſim Dial. Mort. Sic vocat ὠμοφάγους καὶ κόλακας. dictum antea ex *Demoſth.* ad Nigrin. §. 22. *J. B.*

34. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem nudati ſpoliatique Timonis picturam exquiſita phraſium luce ornavit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν, *fugendo exinanire:* ἐκμυζᾶν τὸ ἄφαρ, *Hero* Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀναστᾶξ, ſicut apud *Sotionem* Geop. VII, 15. διεκμυζῶντες ἀναστῶσι μᾶλλον τὸ τρυγός. Feris ſanguinem medullasque exſugentibus tribuitur: *AElian.* de Anim. I, 32. alibique ſaepe: *Teſtam. Patriarch.* p. 204. ὡς πάρδαλις ἐκμύζει ἥρπαγα· haec enim vetuſta verbi forma (μύζει *Hippocr.* habet de Carn. p. 250. v. 41. ἀμύξει *Xenoph.* K. A. IV. p. 196. v. 18. vid. *Heſych.*) in recentiorum uſum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translatam junxit *Themiſt.* Or. XXII. p. 282. C. μετάνοια βραδεῖα καὶ ἡ σφόδρα εὐκαίρως δαίμων οἷμαι (ita lege, ne ſenſus nutet, non ἔφη) δεῖν τινας τοὺς ἐμὲ παύσαι τοῦ ἐρᾶν τῶν ἀπολωλεκέναι· iſta ἐρᾶν ſunt ejuſdem generis, cujus & illae ferae, quae Timonem exhauſerunt. *Ariſtid.* T. II. p. 312. C. δεινὸν γὰρ ἡ φάσις παθεῖν καὶ θορυβώδης, καὶ τῇ φθορᾷ τὸ δάκνεσθαι ἔοικε γὰρ (*dilacerat enim:* niſi forte malis ob mentionem τοῦ φθόου, ἕλκει γὰρ, *nam exulcerat*) ἁπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὼς ἐκμυζᾷ τὸ κενοῦν. Notum illud *Juvenalis* Sat. VIII, 90. *Oſſa vides regum vacuis exſucta medullis:*

Cu-

Ti vero nudatis Timonis ossibus, & circumrosis, ac medulla, si qua supererat, probe & diligenter exucta, aridum illum & ab radicibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne noscentes quidem amplius aut aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone instructus, urbe præ pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad insaniam adactus, quod certos homines a se antea ditatos prætereuntes superbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ ἐκτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς [b] ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ὑπιμελῶς, ἄχοντο, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑπολετμήσαντες ὑπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γ'; ἢ ὑπουργοῦντες, ἢ ὑποδιδόντες ἐν τῷ μέρει. Ἀροῖ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ὑπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μιαθῆ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες πας' αὐτῷ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

9. JUP. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve est. infelix enim jure indignaretur,

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ὁ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ

[b] Ἐνῆν] ἦν *F.*

cujusmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam *Prudentio* Psychom. v. 600. *Mox spolia exsucto de corpore deripit* — id est, extenuato & prorsus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me stat Egmondani Codicis auctoritas. Αὖον saepius a *Luciano* dici *exhaustum bonis & evolutum* monuit *Kuster.* ad *Aristoph.* Thesmoph. v. 853. venuste subditur τὰς ῥίζας ὑποτιμηθέντα nam τὰ φυτὰ ἐκ γῆς ῥίζης ἀποκοπέντα αὐαίνεται καὶ σήπεται, ut est in *Demophili* Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente *Theocrit.* Eid. XVI, 12. Ἐνθ' αὖη σφίσιν ἕδρη — ibi Gratiis nostris aridum est minimeque locupletatum domicilium, quum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se recondunt. Similis etiam in alia voce, quem *Hesychius* notavit, Comicorum usus: Κρίων, τὸ ξηρὸν καὶ σκληρόν. *T. H.*

36. Αὖον] Metaphora ab arbore vulsa. *J. Br.*

38. Πόθεν γὰρ] Phrasis *Demostheni* familiaris, sed alio sensu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian. ad Epict.* p. 103. B. *M. du S.*

Πόθεν γ'] Priores Interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, πόθεν γ' ἢ ὑπουργοῦντες. Rectius disjunxit *Faber*, sed parum accurate vertens. Distinguendum, ut bene in Ed. *P.* πόθεν γ'; ἢ ὑπουργοῦντες, intelligendumque haud aliter, atque apud *Demosthenem* creberrime, *non amplius agnoscentes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sane) aut opem ferentes.* Ita solet interponi, praesertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γάρ; quando non simpliciter sed oratione morata negant. Saepe fefellit Interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. τί οὖν; ἤρκεσέ μοι ῥῦσασθαι; πόθεν; *quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? nequaquam*; ubi pejus insuper tentatur: *Dion. Chrysost.* p. 395. D. 421. C. ad quem optime monuit *Casaubon.* Diatr. p. 49. Grammatici exponunt οὐδαμῶς. *Schol.* ad *Euripid.* Phoen. v. 1614. ad *Aristoph.* Ran. v. 1503. quem *Suidas* descripsit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Hesychius*: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους, ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ἔστι· lege: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ἔστι· vel ἔστιν· hōc posterius ad πόθεν pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem μετ' ὑποκρίσεως est, quod diximus, in oratione morata. Vide *Etymol.* in Πό, qui perinde Atticis notat usurpari πώποτε. Haec satis est tetigisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIII, 2. *Kuster.* ad Eccles. *Aristoph.* v. 968. *T. H.*

39. Ἐν τῷ μέρει] *vicissim.* *J. Br.*

41. Τὸ ἄστυ] *Urbem, Athenas.* *J. Br.*

42. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς] *Micyllus, Benedictus: adversus ingratos atra bile stomachatur:* hoc si verum foret, scribi debuerat, omisso οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ &c. Sed multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare μελαγχολῶν τινι pro, *atra bile percitum stomachari alicui.* Recte *Faber*: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν· neque aliter *H. Stephan.* Thes. T. IV. p. 555. A. quem dum describit *Barlaeus*, invitum onerat adsumento deterioris versionis, *ob malos* vel *malos.* *T. H.*

46. Ἠγανάκτει] Duo hic mutat *Tanaq. Faber*, ἀγανακτεῖ pro ἠγανάκτει, & ποιήσομεν pro ποιήσωμεν. quae utraque mutatio ex non satis perpecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda, *At vero homo hic nequiquam fatidicendus & negligendus; jure enim indignaretur juam in felicitatem, quum & nos similes foremus exsecrandis illis adulatoribus, oblitis virum, qui nobis*, &c. Ἠγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἀγανακτεῖ, *indignaretur.* ποιήσομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιησαιμεν; plane ut in Reviviscent. §. 10. ubi Socrates reliquos Reviviscentes Philosophos perpellere studens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paullisper

ἐπεὶ κ᾽ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καλαράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ὑπιλελησμόνοις ἀνδρός, τοσαῦτα [a] μηρία ταύρων τε, κ᾽ αἰγῶν πιόταλα καύσαντι ἡμῖν ὑπὲρ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν σὺ ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσαν αὐτῶν ἔχω. πολὺν ὑπ᾽ ἀσχολίας τε, κ᾽ θορύβου πολλοῦ τῶν ὑποκριτῶν, κ᾽ βιαζομένων, κ᾽ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοί γ᾽ ὄντοι, κ᾽ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ᾽ ὀλίγον καλαμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ᾽ ἀπέβλεψα

si eadem faceremus ac scelesti illi assentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit; eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus districtus fui, ingentemque pejerantium turbam, nec non eorum, qui per vim rapiunt; tum vero propter metum sacrilegorum (ii enim bene multi sunt, & quos haud facile quis vitet, neque nobis connivendi spatium relinquunt) jamdiu in Atticam oculos non con-

a Μηρία] Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores Edd. Pro ὑπιλελησμόνοις Margo *Alii.* ὑπιλελησμένοις. male.

πικρῶν καθημῶτα κ᾽ σκότου πύλας λιπόντες, venissent, caulam suam dicere finerent, ait, Παρίξομεν γῶν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορίαν ἐθέλουσι, καλαλυσαντίας ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic sensus est, si παριξοιμεν intelligatur pro παριξοιμεν, *praebuerimus*. Manifestissime iterum apud *Nostrum* de Saltatione §. 3. Ὅπερ ἂν σὺν ἂν ὑγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ κ᾽ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὴν Ὀδυσσέα τὸ λοιπὸ ἀποστρώσαντες, ἐπὶ τὰς σωτήριας ἀγωγὰς ἐπανάξομεν, &c. ubi recte Interpres, *Quae non modo tua, sed etiam nostra foret culpa, si non Ulyssis in morem te a loto abstractum, ad consueta literarum studia reduxerimus.*

Sed nec solus *Faber* in hanc ultratitissimam, si quaequam, loquendi impingit formulam; Interpres *Luciani* Latinus, ubi tamen alibi bene se in eo gerat, labitur in Hermotimo §. 3. dum ὅσῳ γῶν ἐκ᾽ ἐκείνου, σκάλαι ἀνισπάσμιλλον ἄνω, κ᾽ σωτῆρ αὐτοῖς, vertit, *Etenim quantum ad illius operam attinet, jam dudum trahor sursum, & cum ipsis versor*; quum debuerit; *Dudum attractus fuissem sursum, cumque iis* (Virtute & Magistro, quique praeterea ἐν τῷ ἄντρῳ fuerint. Vide superiora) *versarer*. Idem errat in Scytha §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις ᾔ, πάλαι ἂν ἐκεῖσε ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, vertit ἔγνω *agnovit* pro *novisset*, ut jam animadvertit Cl. *Graevius*. Insulsa quoque est interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [κ᾽ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἴκαδε ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανεν] vertuntur, *Sed neque, ut puto, nisi mortuus Solone, rediit ad Scythas* Anacharsis. Tu verte: *Quin ne revertisset quidem, puto, in Scythas, si non mortuus fuisset Solon*. Nec minus insulse vertitur & hoc in Phalaride I. §. 5. Ταῦτ᾽ οἶδ᾽ ὅτι συνεβουλεύσατ᾽ ἄν, *hoc, sat scio, consilium mihi dedisti*. *Lucianus* voluit, *Id, sat scio, consilium mihi dedisses*. At quid diutius his Interpretis inficetiis immoror, quae passim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatissimam tersissimi scriptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus, quam tuto stetur saepe versionibus. Non perspexit hunc Hellenismum etiam *Corn. Tollius*; qui ubi in *Palaephati* Incredibilium c. VI. post memoratam sationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exstiterunt, legitur, Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθὲς, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem si verum esset, nullus quidem hominum aliud consevit, quam draconum dentes*. Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud quam dentes draconum fereret*, vel *severit*. Non debuit in hac sola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaephatum* commentator; quum ea sit simplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum fasciculo, quem typis Wetstenianis edidit *Th. Gale*. *J. F.*

47. Ὅμ. ποιήσ.] *Eorum ingratitudinem imituturi sumus.* *J Br.*

48. Τοσαῦτα ταύρων τε κ᾽ αἰγῶν πιόταλα] Barbarum hic pronunciat *Faber* τοσαῦτα πιόταλα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, &c. Nec certe aliter videtur scripsisse *Noster*, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε κ᾽ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν. & in Philopatride §. 8. Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, ὦ αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, τὸ, τοσαῦτα πιόταλα, esse barbarum; quum ferme simili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. *J. F.*

Τοσαῦτα τ. τε κ᾽ αἰγῶν πιόταλα] Vocis μηρία ex Regio C. restitutae gratiam habemus *Tan. Fabro*: sine hoc enim adjumento oratio vitiosa male claudicat. Priores Interpretes secutus est inconsiderate *Barlaeus*, in istis αἰγῶν πιόταλα pro αἴγας πιοτάτας etiam constructionem Atticam nobis imputans. Quin rectissime dicantur αἰγῶν πιόταλα, nemo dubitabit: αἰγῶν πιόταλα, hoc quidem sensu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si proferat τὸ πολλῶν τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων & similia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commissus ad *Sallust*. B. C. c. 52. ubi *effeta parentum* pro *parentibus effetis* nonnulli capiebant, castigavit acutissimus Latinae proprietatis judex *J. Fr. Gronovius* Obs. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt *strata viarum*, & quae plura praeter alios collegit *de la Cerda*

conjeci; maxime poſtquam Philoſophia, & verboſæ illæ concertationes inter eos exortæ ſunt. Cum enim inter ſe ſe digladientur, perpetuoque vociferentur, non eſt ut quisquam noſtrum preces & vota hominum poſſit exaudire; quare vel obſtructis auribus otioſe ſedendum eſt, aut ab iis moleſtia confici neceſſe, Virtutem neſcio quam, & Incorporea, & meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipſam ob cauſam evenit, ut hic Timon, vir ſane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

εἰς τ' Ἀτλικήν· ᾗ μάλιϛα ἐξ ὧν φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. 60μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐϛὶ τ' εὐχῶν. ὥϛε ἢ ὑπουσάμβιον χρὴ τὰ ὦτα καθῆϑ, ἢ ὑπὸ ἀηδιῶν πρὸς αὐτῶν, ἀρετήν τινα, ᾗ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυν- 65ειρόντων. Διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμελη- ϑῆναι συνέβη πρὸς [b] ἡμῶν, οὐ φαῦλον ὄντα.

Ὅμως

b Ἡμῶν] Priores Edd. ὑμῶν. Reſtituta lectio eſt in R. L. Marg. *AIW.*

de ad *Virgil.* AEn. I, 426. Verum eſt, hunc ſtructurae morem, ut adjectivis ſecundos adjungant ſubſtantivorum caſus, libenter uſurpare Graecos, idque tum potiſſimum, quum res aliqua poteſt in varias ſeparari ſpecies, ut οἱ σπουδαῖοι τ' γενῶν, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ πολίτικοι, οἱ ἀρχαῖοι τ' ἀνϑρώπων, οἱ πρακτικοὶ τ' λόγων, τὰ δημόσια τ' πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τ' ἀκροάσεων apud *Noſtrum* in Πρ. εἰ ἰν λ. §. 2. cujus generis, ſi quaeras, plura contulit *J. Jenſ.* ad Tragop. v. 9. illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuiſſe imitatos, qua de re notant *Salmaſ.* ad *Tertullian.* Pall. p. 311. *Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* I, 564. ſed oſtende vel unum, qui genere mutato ſcripſerit τὰ σπουδαῖα τ' γενῶν, τὰ ἀρχαῖα τ' ἀνϑρώπων. Aliquantulum diſcrepat, quando ſingulari numero frequentant, τ' πλείϛου τοῦ βίου ἐτρίβοντο. *Thucyd.* I, 5. τ' πολλῷ τοῦ χρόνου διατρίβοιμι, *Herodot.* I, 24. τ' ἥμισυ τοῦ χρόνου, *Demoſth.* in Leptin. p. 542. B. πολλῷ τ' Ἀσίας, *Plutarch.* T. II. p. 211. A. quomodo ſaepe πολλῷ τ' γῆς, τ' ἱερᾶς χώρας apud *Thucydidem* & *Diodorum Siculum*, πολλῷ τ' τριακὰς ἀπολέσας *Joſeph.* A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi ſatis eſt apertum, an vulgata *Zoſimi* lectio I. p. 7. Τιβερίῳ . . . . . εἰς ἐχάϑλω ἀμύϑητῳ ἐκβραϑεῖς, adverſus *Stephanum* defendi poſſit ſcribentem ἔχαλον ἀμύϑητῳ vel ἐχάϑλῳ ἀμυϑήϑῳ. Porro, ſi dicere licet, quod ſentio, non nimis videtur immite *Fabri* dictum ad ſolos relegantis barbaros τοσαῦτα πιόταται· huc minime quadrat, quod *Fabro* Doctiſſ. *Jenſius* oppoſuit, τὰ ἀρχαῖα μόνα τ' ϖ Ἑλληνιζομένων. *T. H.*

49. Μηρίᾳ] Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mſſ. inveniri teſtetur *Tan. Faber*, in textum lubens recepi. *M. du S.*

Ibid. Ταύρων τε & αἰγῶν] Ex *Homer.* 1. Iliad. quae repetit multoties. *J. B.*

59. Καὶ λόγων ἔριδες] Sic in omnibus dialogis: haec enim *Luciano* ſubjecta materies. *J. B.*

Ibid. Ἐπεπόλασαν] Nullum verbum aeque *Luciano* frequens. Sic Catapl. §. 1. de Merc. Cond. §. 23. & paſſim. ἐμπολᾶ τὸ ἀπὸ τ' παρασκομιζομένων ἀναγόμενον, ἐπεμπολᾶν, καϑιέναι. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Flag. *Heſych. Suid. Poll.* * *J. B.*

Ἐπεπόλασαν] Abſurdiſſima adnotatio, quam conſuetum *Bourdelotio* feſtinanter & inconſiderate ſcribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac ſi extaret in *Luciano* ἐμπόλησαν, ἐπεμπόλησαν, vel ἀπεμπόλησαν· haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa ſunt in obſervatiunculis ejus haud ſane magni pretii peccata; quae quidem ſingula mihi notare non lubet, neque operae eſt pretium. *T. H.*

60. Μαχομένων] τ' φιλοσόφων. *J. Br.*

62. Ἐπιουσάμβιον] *Procopio* verbum hoc reddidit *D. Hoeſchel.* de AEdif. Juſtin. p. 17. v. 18. attulitque hanc ipſam *Luciani* noſtri locutionem. *T. H.*

63. Ἀρετήν τινα] Hic Stoicos pungit Lucianus. *J. Br.*

64. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Sic paſſim inducit Pſeudophiloſophos ſuos μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότας, magna & tragica voce ſibi invicem obſtrepentes. *J. B.*

66. Πρὸς ἡμῶν] Potuit *Tan. Faber* oportuniorem locum reperire invehendi in lectores incurioſos & editores. Licet enim pro certiſſimo ſit hanc lectionem ſic ſtare non poſſe, non tamen ideo diſcedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non neceſſariam, immo prorſus vanam. *Benedictus* eſt, qui ad hanc lectionem concinnavit iſta Latina, *hinc factum eſt, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis.* Sed & *Benedictis* his & *Fabris* longe perſpicacior *Eraſmus* noſter, *hae in cauſa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis ſit meritus.* Unde patet divinum virum ita cenſuiſſe diſtinguendum διὰ ταῦτα τοι & τοῦτον ἀμεληϑῆναι συνέβη, πρὸς ἡμῶν, οὐ φαῦλον ὄντα, quae ipſa manus & mens *Luciani* eſt ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem ſententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adſtricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. *J. G.*

Πρὸς ἡμῶν] Monet *Tan Faber* locum hunc aliter in Mſſ. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ο. Et ſane in L. ita legi Excerpta penes Cl. *Perizonium* docent; ut Προμ-

Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, σὺν αὐτῷ ἄπιθι παρ' αὐτὸν τὸν τάχιστα. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὐθις ἐκδιώκῃ αὐτούς τῆς οἰκίας. ἢν δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲ σκέψωμαι, καὶ δίκελλα δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ὀπισθυάσω· καλεαγμέναι γάρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-

10. Sed ut ut haec ſe habent; aſſumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyſſime. adjungat ſibi comitem Theſaurum Plutus; maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus ædibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate eſt, denuo emittat: de aſſentatoribus autem, qui ſe adeo immemores beneficiorum præbent, poſt videro: eos plectere certum eſt, ubi fulmen recuſum fuerit. Radii enim ejus duo omnium maximi diffracti ſunt & re-

c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum; ut ad ὄντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. & ὑ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17. ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. *M. du S.*

Πρὸς ἡμᾶς] Si retineas, omnino probanda eſt *J. Gronovii* ſententia: ſin minus, jungi convenit ἀμιλληθῆναι πρὸς ἡμᾶς, ut §. 5. εἰδὴ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem *Luciani*, & jam olim ſecutus ſum, & adhuc ſequendum puto. *T. H.*

79. Ἠκόντισα] Hiſtoriam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit *Diog. Laertius*, p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noſter fruſtra apud alios quæras. Nempe ficta ſunt inquies; neque ego repugno. Ita tamen ficta eſſe ſtatuendum eſt, ut quod de incenſa æde Dioſcurorum fulmine dicitur verum eſſe deceat. De eo tamen nihil *Meurſius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate ſumma, vix eripere Anaxagoram valuit, cum ſe palam ejus diſcipulum eſſet confeſſus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. petitum videtur ex *Il.* Δ. 249. & Ε. 433. I, 420. Od. Ξ. 184. *Euſeb.* Præpar. Ev. XIV, 5. & *Plutarch.* 583, 2. *M. du S.*

81. Ἡμᾶς τοὺς θεούς] Ead. in Jove Confut. & Tragœd. *J. B.*

82. Ὑπερέχε αὐτῷ τὴν χεῖρα] Etſi minime ſit audiendus, *Cuperum* tamen audiamus Obſ. III. c. 2. *Jovem introducit dicentem ſe fulmen vibraſſe in Anaxagoram philoſophum, eumque tutatum eſſe a Pericle: ὑπερέχε, inquit, γὰρ αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς*, protenta namque manu tutatus eum eſt Pericles: *Quod interpretandum de judicio; nam in eo impietatis accuſatus Anaxagoras a Pericle defenſus eſt diſcipulo ſuo: ὑπερέχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis.* Teſtatur id locus elegans *Ariſtophanis* ἐν Ἐκκλησιάζ. v. 263. *uti ſalax mulier:* Ἐκεῖνο δ' ὑ πιθροντίκαμαι, ὅταν τρόπῳ τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰθισμένοι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη. Illud autem non praevidimus, quonam modo Manus tollere tunc meminerimus: Quippe non manus, ſed pedes tollere aſſuetae ſumus. *Iſque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exſererent. Praxagora ibid.* Καλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως ὁ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸ ἕτερον βραχίονα. Res illa difficilis eſt, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. *Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus.* Haec *Cuperus*, quae talia ſunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima ſtudiorum rudimenta publico commendabat, profecta eſſe facile exiſtimes: eo certe capite quicquid in *Luciano* conatur excuſatione, quam laude dignius eſt. Ut cetera praetermittam, quam alienum eſt, quod *J. Gronovius* etiam attigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci ſermonis genio, ad motum geſtumque oratorum referre; praeſertim in Pericle, cujus aetate, quemadmodum *AEſchines* teſtatur in Timarch. tam compoſita rhetorum erat modeſtia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἄνω ἔχοντα λέγειν. nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Eſt autem in ea loquendi formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum cuſtodes proprie pertinet, inprimis ſi velut objecta manu imminentia mala propulſent avertantque. Ita quidem *Homerus* ſemper, Il. Ω, 374. in Camino: Διὸς ἀγλ' Ἀθηναίη ἑ ὑπερέχει χεῖρα καμίνου. Nec poëtae ſolum poëtarum principi, ſed & orationis proſae ſcriptores hanc elegantiam debere voluerunt: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεῶν τις εἶναι ὑπερέχει χεῖρα, ὡς μὴ ἐκπέσωμεν σωτηρίας πάσης. *Ariſtid.* T. I. p. 302. D. καὶ ἐλέλεκτο τὰ πρώγματα ὑπ' ἐκείνου Λακεδαιμονίοις, ὡς εἰ μὴ θεῶν τινὰ χεῖρα ὑπερέχειν. *Philo Jud.* Leg. ad Caj. p. 1024. B. θεοῦ μοι προνοίᾳ δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερίσχοντος. *Maxim. Tyr.* Δ. XXVI. p. 267. τούτοις ἑ τὸ θεῶν ἐθέλειν ξυνίεσθαί τε ἑ ἐπιπολαμοῦσθαι τοῦ βίου ὑπερίσχον χεῖρα ἑ καθόρθιον. In *Euripidis* Iph. in Aul. v. 915. Clytaemneſtra difficillimo tempore Achillem implorat, quaſi praeſentiſſimum aliquod ac tutelare numen: — ἢν ὁ τολμήσας σύ μου Χεῖρ' ὑπερτείνας, σισώσομεν' — *Nicol. Damaſc.* in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτῷ ὑπέρχοι τὴν δεξιάν. Hinc feſtiviſſime jocum duxit *Ariſtoph.* Equ. v. 1170. Ὦ δῆμε, εὐαργῶς ἡ θεὸς σ' ἐπίσκοπεῖ, Καὶ νῦν ὑπερίσχει σου χύτραν ζωμῷ πλέαν· obſcure Scholiaſtes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπεραπίζει σοῦ. (iſta deſcripſit *Suidas* in Ὑπερίσχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἀφελεφάλαιαν, εἶπε χύτραν, ὡς μάγειρος alter optime, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem fruſtra ſis, ſi capere te putes, niſi, quo reſpexerit *Comicus*, ante habeas exploratum: ſunt *Solonis* verſus apud

retusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam jacularer, qui discipulis suis persuadebat nos Deos in rerum natura non existere; & ab eo aberravi frustrato ictu; protenta namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in Castorum ædem cum præter spem delatum esset, eam excussit; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum comminutum est. Quanquam interea satis pœnarum luent assentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

11. MER. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere, & molestum

σαι, ὁπότε φιλοσοφώτερον ἠκούσατε πρώην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ [a] αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον ἐμβασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνεθρίβη [b] περὶ τὴν πέτραν. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

EP. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι

a Αὐτοῦ] αὐτὸν *J.* b Περὶ] Ex R. ante ἐμβασκήψας τὸν πέτραν edebatur.

83. Εἰς τὸ Ἀνάκειον] Τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο· Ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἕλλησιν ἐκαλοῦντο. *V.*

apud *Demosthen.* περὶ Παραπρ. p. 333. A. Τοίνυν μεγάθυμος καὶ ἐπίσκοπος Ὀθρυοπάτρη Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in *Aristophane* Ὀθρυοπάτρα. Simul ex his patet, perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae Jovem ceterosque Deos eximie decebat. *T. H.*

83. Εἰς τὸ ἀνάκειον] Vide *Suid.* & *Hesych.* verbo ἄνακες. *J. B.*

Εἰς τὸ ἀν.] Templum Castoris & Pollucis: ἄνακες enim διόσκουροι apud Attikos. *A. V.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Addendus & hic locus illis est, quae ab *Maussaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocratione*. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in Castoris & Pollucis templum*, aut cum *Fabro in Castorum ædem*, quo nil nasutius. Vera enim esse, quae observat *Maussacus*, censeo, & plane illos Ἄνακες ex *Cicerone* intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Græcorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane quum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Revivificentibus c. 42. ubi rursus dicuntur οἱ ὑπὲς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλέμμακας. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑπερέχει γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronunciandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Æmilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemaei exhibente. *J. G.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Quum *J. Gronovius Maussacum* laudabat ad *Harpocr.* in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adversus sententiam ejus confidenter, ut solet, venditatam erudite disputata sunt ab *Henr. Valesio* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Fac. Oizel* ad *Minuc. Felic.* p. 126. De Διοσκούροις ἄνακες studiose *Davis.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ *Meurs.* Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, *Luciani* loca fugerunt: hunc ipsum attulit *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 12. Fuit autem Ἀνακεῖον vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in asty, ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 93. *Andocid.* περὶ τ. Μυστ. p. 7. v. 9. *Lucian.* Asac. §. 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit *Lucianus*, cujus memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Ejusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de Inv. I. p. 86. de hoc nostro Pericle: ἀνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, καὶ συμβουλεύει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. *T. H.*

86. Ἐν τοσούτῳ] *Interim dum fulmen instauro & exacuo.* *J. Br.*

Ἐν τοσούτῳ] Interpres: *Quanquam vel id supplicii satis magnum in istis fuerit.* Ego malim: *verumtamen satis magna interim & haec ipsis erat poena.* Omisit Interpres illa ἐν τοσούτῳ, quae significant *interea*. Auctor Noster in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ Ποσειδὼν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκυμάντου ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος· nam me Neptunus jusserat, *Panope, tranquillum interea servare pelagus*: & paulo post: ἡ Ἔρις ἐν τοσούτῳ &c. In *Contempl.* §. 14. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρόμενον ubi perperam Interpres: *verum adeo in sublime attollantur.* Debebat: *interim autem in sublime evehantur*: i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in *Symposio*, ubi Schol. exponit, μεταξύ. *L. Bos* Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellip. p. 200.

89. Κεκραγ.] Sic enim vociferatus est Timon: ὦ Ζεῦ φίλιε & ξένιε, & reliqua. *J. Br.*

91. Ἀλ-

εἶναι, καὶ θρασύν; ὁ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενέστατος καλαμήσει ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παῤῥησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ὑπογρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἐσκαπτεν ὑπικεκυφὼς, ἔτι ἂν ἐσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. ἆρα τί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

ΠΛ. Ὅτι γὰρ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ καλεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῷον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν [b] χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖθις ἂν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ

esse atque audacem! neque id modo causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Jovem ad se advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet. PLUT. At ego, Jupiter, ad ipsum non ibo. JUP. Quid ita autem, optime Plute, me præsertim jubente?

12. PLUT. Quia per Jovem in me injurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus hærentem excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & mere-

a Αὐτόν] αὐτῷ F. b Χειρῶν] τειχῶν L.

1. Ἐξεφόρει] Ἀπήντλει, ἐξέφερε. C. G.
4. Δικράνοις] Δίκρανα πτύα τινὰ ἡ σιωνοῦν, ἀλλὰ διημμένα, οἷς ἰφάπτουσι τῷ σωρῷ, * ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις δὲ λιπαίνουσι οἱ ταῖς ἄλωσιν. V.

* Ἢ κατὰ δύο] Transpone: διημμένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἰφάπτονται. T. H.

91. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον] Pater adscripsit τούτοις legere *Pricaum* ad *Matthaum* 6, 7. quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. J. G.

96. Ἀμελούμενος] A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. J. Br.

4. Δικράνοις] Absurdum est quod hic vides Scholium. δίκρανα sunt *furcæ*; & proverbium est apud Græcos tritum, quod & *Horatius* Latine dixit *naturam expellas furca, tamen usque recurret* &c. Sed hæc jam *Barlaus* occupavit. M. du S.

Δικράνοις ἐξωθεῖν] Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit *Faber* καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam & male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, *tantum non furcillis*, &, *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiunt*: haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem δικράνοις ἐξωθεῖν, *vi maxima ejicere atque exturbare*, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi Vir Maximus *Cedreni* locum adduxit peropportunum. T. H.

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.] Ut verum fatear, non adsequor hic acumen *T. Fabri*, *ἀνακόλουθον* in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeso & ego, quae ἀνακολούθου species in his? *Et tantum non furcillis me ejecit domo, velut qui ignem e manibus abjiciunt.* Tam propere, & ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δικράνοις ἐξωθεῖσθαι. J. J.

7. Ἑταίροις] Scribe, ἑταίραις, *scortis*. J. Br.

Ἑταίραις] Ita primae Edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit *Cuperus* Obs. III, 2. *Emendo ἑταίροις: neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem Ed. A. 1. *Wesselingii*. At vide, quantum judicia discrepent: invenerat *Brodaeus* in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίρους: is reponi jubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento *Cuperi* ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in *Alciphronis* III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σταθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας· ibi commode *Berglerus* verba *Luciani* protulit: vid. Plutum *Aristoph.* v. 243. *Joh. Chrysost.* Οἱ μὲ πορναῖς διδόασι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τέφροι. Diogenes apud *Stob.* p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, com-

meretriculis objiciendus? Ad illos, Jupiter, me, quæso, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiorem ducunt, acceptoque ab ea rhenone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant; qui decem talentorum munera sic neglectim abjiciunt.

13. JUP. Nil tale posthac adversus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati anteponere; nisi si lumbos forte fortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi recluſis foribus hac illac vagari, prout libet

c ἑταίραις] ἑταίροις Margo *A* 1 *W*.

10. Οἱ λάροι] Ἀντὶ τοῦ, † οἱ ἰδιῶς. *V.* ἢ οἱ ἀδδηφάγοι. *C.G.*

† Οἱ ἰδιῶς] Error ridiculus. Λαρὸς est *dulcis, suavis, expetendus.* Frequens apud *Homerum* inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μίθῳ λαρὸν *Apollon.* I, 456. 473. 659. ubi vide *Schol.* v. 968. *Orph.* Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad *Luciani* λάρος pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur: *Cyrillus* vel quisquis est de Voc. acc. distinctis: Λαρός, ὁ, ὁ, *Dulcis, acuitur.* Λάρος, λάρι, ὁ, *larus avis, penacuitur.* Paulo melius *E. G.* nam *Suidas* de laro vel gavia, ἐστιόν ἐστιν ἀνταιλικὸν καὶ ἀδδηφάγον. *T. H.*

13. Ἀγαπάτωσαν] Ἀντὶ τοῦ ἀρκεσθῶσαν. *V.*

15. Προϊέμβοι] ‡ Ἀμελεῖται *V.*

‡ Ἀμελεῖται] Scribi jubebat Doctiſſ. *M. du Soul.* ἀμελητί, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedit* προϊέμβοι. Ego quid sibi voluerit *Scholiastes*, haud sane video: forte omissa interpretatio in causa fuit, ut, quae conjungi debebant, separarentur. *T. H.*

comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἑταῖροι, *amici sodalesque*; & tamen nonnusquam. *Heraclid.* apud *Athen.* XII. p. 537. C. ποῖοι γὰρ ἂ κόλακες, ἢ τί πλῆθος ἦν ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit *Dalecampius*, quasi legisset ἑταίρων· quod quidem necesse non est. *Philostr.* de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes dissipavit εἰς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἴους παραχεῖν καὶ κωμῳδίας λόγον, οἷον παρέχον οἱ Καλλίαν ποτὲ τὸν Ἱππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum *Olearius* & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit in mente fuisse *Philostrato* notissimam *Eupolidis* fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex *Athen.* p. 506. F. & *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 284. *T. H.*

10. Οἱ Λάροι] *Stolidi & obsonatores:* adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. *J. Br.*

Ibid. Λάροι] Quid voluerit Scholiastes cum exponit per ἰδιῶς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηφάγοι. *Vorstius* ἀνόητοι reddit & ad Adagia *Erasmi* nos amandat. Certissimum est quod *Barlaus* monet, avem esse non voracem tantum, sed quae etiam celeriter quicquid in ventrem demisit egerit; quod & in anatibus observatur. *M. du S.*

Λάροι] Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κίτφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur & capi. *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 913. exponens, ὦ κίτφε· εἰλκύσθαι ὑπ' εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων καλεῖται ὁ κοινῶς λάρος. *Eustath.* ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς εὐήθεις φασὶν ὅτου δὲ ὁ κίτφος· ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, & ab origine manat diversa de voracibus & parasitis usurpatum, *Larus hians*, de quo *Erasmus* in Adag. descriptus ab *H. Stephano* Ind. Thes. V. Λάρος, *Suidas* in Λάρος κιχηνώς, quod ab *Aristophane* fluxit in Equ. v. 952. *Hesychius*: Λαρόν, ἡδύ, πρόσηνες, γλυκύ, ἀπολαυστικόν, καλόν, στάσιμον, ἄπληστον, λαιῶδες. Λαρὸν & λάρον confusa: posterius interjice ante ἄπληστον. Aliud etiam in *AElian* Ep. XVIII. λάρου δίκην ζῆν, *omnem in fluctibus & navigando vitam degere:* par est ac paene idem — ἀλλ' ἡμᾶς αἰῶνα Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἰσωκίσατο· *Callimach.* Fragm. Bentl. n. CXI. & Epigr. LXII. *T. H.*

λαθέρας, ἔτε ἀποκλείσαν, ἔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοσε δὲ τεναντίον ἠγανάκτεις ἂν τοῖς πλουσίοις, καλαχεκλεῖς λέγων πρὸς αὐτοὺς ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημείοις [a] ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ ἀναβλέψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρω πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ὑπὸ πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδων ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τὰς δακτύλους πρὸς τὸ εὐθὺ τῶν συλλογισμῶν, καὶ [b] ἀποδράσεσθαι ἀπειλῶν εἰ καιρὸν λάβοις παρ' αὐτοῦ. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ὑπὸ χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμ-

bitum fuit, permiſit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adverſus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clavibus, & annulo impreſſo, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas eſſet aſpicere. Hæc igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris ſuffocari te dictitans: atque id propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contractos habebas ob frequentem computandi conſuetudinem; quin & minitabaris te quandoque aufugiturum, ſi quam nanciſci occaſionem poſſes. Ad pauca ut redeam, graviſſimum tibi videbatur, in ferreo aut æreo thalamo virginem cuſtodiri velut alteram Danaën, & ſub acribus & ſcelero-

a Ἐπιβολαῖς] ἐπηβολαῖς F. f. A1. b Ἀποδράσεσθαι] ἀποδράσασθαι Schol. Aor. 1. & Fut. 1. ſaepe commutantur, ſic ut, quid ab ipſo Scriptore venerit, dijudicari nequeat.

32. Καὶ ἀποδράσεσθαι] Ἀποδράσασθαι παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

26. Ἐπιβολαῖς] Antiquiores Edd. omnes ἐπηβολαῖς, quod obſervatione haud indignum viſum eſt. Nihil tamen hactenus repperi. *M. du S.*

28. Ἀποπνίγεσθαι] *Strangulari*: illud enim optime poteſt cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam quum explanaret *J. Fr. Gronov.* Diatr. Stat. c. XXVII. mirum eſt eum, qui proxima *Luciani* loca in medium adferebat, praetervidiſſe τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & ſplendidus, ἐκάλει τοὺς θησαυρούς, εἰς οὓς ἀπετίθει τὰ χρήματα ὕλαι, πλούτου διαμωτήρια, narrante *Philoſtrato* in Ejus Vita c. I. *Dion Chryſoſt.* Or. IV. p. 75. C. ἀνίξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατάκλειστον ἔν τισι κρυπτοῖς ἐν ἀφεγγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae ſcriptoribus larga ſeges eſt ad manum, conſtipare Lucianeis hisce ſenſu verbisque quam ſimillima. *T. H.*

31. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους] Primum probo *J. Fr. Gronovii* συλλογισῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae ſeries poſtulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique Interpretes accipiunt, quaſi dicat, ex conſuetudine ſupputandi vix unquam intermiſſa digitos obriguiſſe, curvatosque vitium contraxiſſe, quemadmodum fere in Gall. §. 31. ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ τούτοις ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατασκληκότα· perperam, me judice. Paulo rectius, ut quidem videtur, *Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri ſolet in rationum collectionibus*: nam ſolebant mobili digitorum geſtu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae ſunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108. ubi vide *Bergler.* & inprimis *Joh. Wouwer.* de Polym. c. VII. *Firmic.* Aſtron. I. p. 6. *Vides ut primos diſcentes computos digitos tarda agitatione deflectant*: dixit etiam in eadem re *digitos agitare Plin.* II. Ep. 20. Eſt ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis ſedet conſtrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes ſuas atque explicet. *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. per gymnaſia pingi refert *Chryſippum digitis propter numerorum indicia conſtrictis*, *Euclidem propter menſurarum ſpatia laxatis*: vide *Savarmem. Martian. Capell.* VII. p. 236. *Quae* (Arithmetica) *mox ingreſſa ſeptingentos decem & ſeptem numeros, complicatis in eos digitis, fovem ſalutabunda ſubrexit*: habes ibi συνεσταλμένους δακτύλους· neque omittendum eſt, quod proxime praecedit: *Digiti vero Virginis recurſantes, & quadam incomprehenſae mobilitatis ſcaturigine vermiculati*: id eſt, ſi modo tumidam Afri Scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam implexi. Addam *Zenonis Veronenſis* locum Serm. I. de Avaritia. *Hinc* (Hic) *unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: quam peregrinantem ferali ſupputatione nutrire* (mox *Lucian.* ἀναφορόμενον) *non deſinit, ut ſummam quaerat, non quam commodatio dedit, ſed quam ei pepererint armati numero dies, menſes & digiti.* Haec admodum eſſe corrupta, qualia in iſtius ſive Zenonis, ſive cujuslibet ſermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis ſunt ſane permulta, nemo diffitebitur: etiamſi quis poſteriora ſic refingat, *armati numero*, vel, *arctati in numeros dierum menſiumque digiti*, ab auctoris ipſa manu abeſſe tamen procul credo: certius a vetuſtis Codicibus expectandum eſt auxilium. *T. H.*

32. Τῶν συλλογισμῶν] Adſcripſit Pater, forte συλλογιστῶν. Quod quidem manifeſtius, ſed poteſt retineri

lerofis pædagogis educari, Fœnore & Ratiocinio.

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent, possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili custodia servarent, sigillum aut repagulum oculis haudquaquam demotis aspicientes; seque abunde potiri existimantes, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si præreptum irent; quod plane canem in præsepio factitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec equum esurientem sinat attingere. Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodi-

πονήροις παιδαγωγοῖς ἀπολειφόμενον τῷ Τόχῃ, ἢ τῷ Λογισμῷ.

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτούς, ἐρῶντας μὲ εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, μὲ τολμῶντας, ὑδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον ἢ τ' μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἵνα μὴν ἀπολαύσιν οἰομένους, ἢ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τ ἀπολαύσεως, καθάπερ ἢ ἐν τῇ φάτνῃ κύων, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τὴν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. ἢ πρὸς ἔτι γε ἢ ζηλοτύπους αὐτοὺς φαινομένους, ἢ φυλαττόν-

neri quoque alterum. *J.G.*

Ibid. Ἀποβράσεως] Sic recte Scholia. In omnibus Impr. ἀποβράσεως, minus apte. *M. du S.*

36. Δαπάνην παρθενεύσεως] Sic postea Δαπάνης παρθενεύσεως. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαπ. παρθένευσις *imminutio, infloratio.* *J.B.*

40. Ἐξὸν δὲ] *Cum autem liceret.* *J. Br.*

43. Ἐς τὸ σημεῖον] *Quo obsignata erant domi omnia.* *J.Br.*

44. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας] Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύοντας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίειν ἢ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἐκπικρῶν ἢ ἐλλαμπίζειν. *Schol. Arist. Hesych. Suid. Poll.* aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. *J.B.*

45. Ἀπολαύειν ἔχειν] Mira dictio. sine Mss. auctoritate mutare nolui. *M. du S.*

Ἀπολαύειν ἔχειν] Sensus minus attento paullum intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avari ἐξὸν ἀπολαύειν ὑ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat usum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat *ἱκανὴ ἀπόλαυσις*, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed duntaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum *ἱκανὴν ἀπόλαυσιν* existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. *T.H.*

47. Τὸν ἐν τῇ φ. κ.] *Erasmus* in Paroem. *Canis in praesepi.* *J.Br.*

Ἐν τῇ φάτνῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάτνῃ, sic saepe vocat Philosophos & praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. *J.B.*

Ἐν τῇ φ. κ.] Eadem libro ad Indoctum libros coementem. *Th.M.*

K. τὸν ἐν τῇ φ. κύνα] Alludit manifeste ad *Æsopi* fabulam, quae in Æsopo hodierno non extat: eandem iterum tangit extremo ἀπαιδ. *M. du S.*

49. Καὶ προσέτι γε ἐ κατ. &c.] Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quinetiam videbas istos qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam & oris angusti lucernulam, ac sticuloſum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem postea* de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus Interpres, quam cepit mentem *Luciani*, sive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant; eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servent, sibi ipsi quasi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata serventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angusti lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos furtim quibusdam hero suo subtractis, hilariter ac temulente vivere, dum

τόντων, ᾗ τὸ καινότατον, αὐτοὺς ζηλοτυπεῖν τῶν· ἀγνοεῖν δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ [a] ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, τῷ κακοδαίμονα, ᾗ ἀνέδαστον δεσπότῃ, πρὸς ἀμαυρόν τι ᾗ μικρόσταγον λυχνίδιον, ᾗ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἑάσας τοῖς τόκοις. [b] πῶς ἂν οὖν ἄδικον, πάλαι μέν

rent, & (quod prodigii inſtar ſit) in ſe ipſos zelotypi forent; ignorarent autem ſceleſtiſſimum aliquem ſervulum, aut pædotribam, clanculum ſubeuntem, hero inamabili & diis iratis nato ſubliturum os, dum ad lucernam obſcuram, & exiguum habentem ellychnium, paululoque inſtructam oleo, uſuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, abſurdum non ſit, hæc olim diviti-

a Ὑπεισιὼν] ἐπεισιὼν *F.* Marg. *AIW.* b Πῶς ἂν οὖν ἄ.] πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦ. . . . πάλαι μὲ ἐκεῖνα αἰτιᾶ. . . . Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα π. μ. ἐκεῖνα. *F.* habet πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα σοὶ, πάλαι μὲ ἐκεῖνα αἰτιᾶσθαι.

53. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. *V.*

miſerrimus herus, ut ad juſtam ſedeat lucernam, ab avariſſimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινήσει (pro quo multo potius legerem ἐμπαροινήσῃ, ut ſignificetur, furacem ſervum id jam perpetraſſe, & in ſecreta aedium parte etiamnum temulentum laſcivire) non conjungendum cum κακοδαίμονα & iis quae ſequuntur, ſed commate dividendum. Neque vero quarti caſus illi, qui ſubjiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, ſed ab ultima voce ἑάσας quod Interpreti fraudi fuit, eumque, ut ſupra monui, coëgit de ſuo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio caſu conſtrui, doceat nos ipſe *Lucianus* infra in Deor. Dialog. V. ubi Juno ad Jovem, Μέμνησα γοῦν αἰεί μοι λέγῃ τὸ οἰνοχόον τοῦτον (Γανυμήδη) ἐμπαροινεῖς. & in Cataplo §. 26. Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινᾶν. Scio aliter ibi ἐμπαροινεῖν ſumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus gloſſographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν ſimpliciter eſſe *intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde laſcivire*; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem Auctoris exponendum eſſe, non putem, alicui attenta mente totam hanc *Luciani* periodon luſtranti, viſum iri dubium.

Caeterum quod avarus ille herus dicitur ſedere πρὸς ἀμαυρόν τι ᾗ μικρόσταγον λυχνίδιον, ᾗ διψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro ſermo fit in *Noſtri* Gallo §. 29. Ὁρῶ γὰ Δία πρὸς ἀμαυρόν γε ᾗ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepſiade habet *Ariſtophanes*, notarunt alii. *J. J.*

53. Παιδότριψ] *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστὰς· ᾗ παιδοτρίβης ἡ εὐθεῖα· ᾗ παιδότριψ ὡς παρὰ Λουκιανῷ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miſcet παιδοτρίβην & παιδότριβα, a quo errore nec *Stephanus* ſibi cavit in Theſ. T. III. p. 9. παιδοτρίβης eſt *magiſter exercitor*: παιδότριψ in familia ſervulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *AEſchinis* Axiocho profert, ᾗ γυμναστοὶ, ᾗ παιδοτρίβαι, lectorem fruſtratur: extat ibi c. 7. παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότριψ. *T. H.*

55. Πρὸς ἀμαυρόν τι] Lege ἀμαυρόν τι. *J. Br.*

Ibid. Πρὸς ἀμαυρόν τι ᾗ μ. λυχνίδιον] Hunc locum imitatus eſt *Apul.* lib. 2. Mileſ. ubi de Milone hoſpite ſuo. *Lucian.* in Gall. §. 29. *J. B.*

56. Διψαλέον] Cui prae avaritia oleum parce infunditur. *J. Br.*

Διψαλέον θρυαλλίδιον] Vid. *J. Gronovium* ad *Harpocrat.* in Ἀδηφάγους p. 11. *T. H.*

58. Ἄδικα . . . . .] Sic optime Ed. *J.* In omnibus impreſſis peſſime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα ἀι. Unde doctorum conjecturae, quae plerumque corruptum quidem locum eſſe demonſtrant, raro absque codicum ope veram reſtituunt ſcripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲ ἐκεῖνα. L. σοι. *M. du S.*

Πῶς ἂν οὖν ἄδικον] Nihil admodum juvat Ed. Juntinae lectio, quae ut ipſa poſſit conſiſtere, mutatione habet opus: πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα, σὺ πάλαι μὲ ἐκείνων αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a *Fl.* Ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σᾷ reſcribas, ut in re facili plerique jam viderunt, σὺ, nihil eſt, quod quemquam morari poſſit aut offendere. Quae *J. Gronovius* hic argutatur, nullius ſunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob cauſam interſeritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effuſiſſima praeclarum erat σύνοιδας, quantum ad eos quidem adtinebat, ſpecimen: ſaltem iſtam in partem τῶ Τίμωνος τὸ πάνυ τῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tanto opere diſplicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo reſtringi debuit illud σὸν σύνοικον appoſito, ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo poſt σὺ θύραις, quod certatim impugnant, rectiſſimum eſt: vim praepoſitionis σὺ in iſtiusmodi multis loquendi formulis alibi ſatis munitam praeſtabo. *T. H.*

Ibid. Π. μέν σου] Scribo σοι. *J. Br.*

Πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθ᾽] Non utique ſignificabit *te in his accuſare* vel *harum rerum*, ut rebatur Cl. *Faber*, & ideo ſcribit σοι. Poteſt enim intelligi *haec tui* vel *hanc tuam rationem olim accuſaſſe*. ut in Hermotimo. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἅτινα ἠτιάσατο τῦ Ἡφαίστου. Ita hoc loco vides eosdem rei & perſonae caſus, in quo reticetur quartus caſus agens, quia ipſe is erat. Codici Academiae adſcriptum πάλαι μέν σου.

vitibus objeciſſe te, nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere?

σὺ ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

15. PLUT. Atqui ſi vera lubet inquirere, utrumque meritiſſimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis ſoluta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod ſpectat, haberi debet: illos autem qui me clauſum tot oſtiis in tenebris deti-

ΠΑΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε τἀληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. ἔ τε γὼ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐοίκητον, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίην· τοὺς δέ τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάτ-

τειν. Sed non neceſſarium. In duabus ſequentibus notulis apparet, eundem *Fabrum* ſibi feciſſe fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem neſcio unde voces, quæ in ipſo contextu ſunt integerrimæ & pleniſſimæ. *J.G.*

62. Τῶ τε γὼ Τίμωνι &c.] Pulchre vidit & monuit Vir Clariſſimus, *Jac. Gronovius*, *Fabrum* in duabus ad haec verba [τῶτε γὼ Τίμωνι τὸ πάνυ ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐοίκητον ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη] notulis, fraudem ſibi feciſſe, qui decurtata & imminuta ſpectarit verba. Priora certe nemini vel leviter his literis tincto, poſſunt non cenſeri elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (*Faber* has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgatus Interpres *quod ad me attinet* reddidit: eſtque locutio alibi ab *Noſtro* amata. Ipſe Timon poſthac §. 42. Ω Μίδα, ὦ Κρῶισε, καὶ σὺ Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ὄφελ' ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὰ Τίμωνα ἢ τὸ Τίμωνος πλοῦτον. *Nihil eratis ad Timonem* (ſic namque Latini etiam loquuntur) ſive, *cum Timone ejusque opibus non fuiſtis comparandi.* In Contemplant. §. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, ſive, ut Interpres, *ſi mecum componatur, caecus eſt ille Lynceus.* In Hermotimo §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν. *Et hoc, ſi ad virtutis excitationem referas, exiguum.* Ibid. §. 13. Παῖδας οὖ ἴσθι οἴηση ἅπαντας ὡς πρός σε. *Perſuaſum habeas, te putaturum omnes, ſi tecum comparentur, eſſe infantes.* §. 81. Ἄγροικος ἄνθρωπος ἐν ἰδιώταις ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agreſtis homo & rudis, cum veſtris rebus collatus.* paulo poſt: Τοὺς γ' ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζεις ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piacula prae me cenſere.* Apud eumdem Noſtrum in Imaginibus §. 13. Ἅμουσα γὼ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Muſis abhorrentia.* In Philopſeude §. 16. Ἀμαυρόν τι θάμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. *Res ſpectatu tenuiſſima, quantum ad nos obtuſa acie laborantes.* In Hippia §. 5. Εἶτ' ἐχόμην αὐτῶν οἴκων, ὥσπερ τὸ μὲ ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖον δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶ εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. *Deinde continua illis domus, longe quidem praeſtantior, quam ut balneo conveniat; ſed neceſſaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. §. 27. Δικαίως μὲ γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim juſtus quidem erat, ſi cum aliis compararetur, Ariſtides.* Xenophon quoque I. Κυροπαιδ. Ἰωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ὃς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτοὺς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Non ſatis accurate Leuenclavius, *eamus in hoſtem, quem ego viſum a me antehac, certo ſcio pugnandi adverſum nos rudem eſſe*, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς non ἡμᾶς legitur, atque adeo *vos*, non *nos* in verſione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem eſſe, ſi vobiſcum comparetur.*

Saepe omittitur ὡς, eadem ſignificationis vi manente. *Noſter* in Halcyone §. 3. Νεογιλὸς ὁ τῶ βίου χρόνος πρὸς τὰ πάντα αἰῶνα. In Hermotimo §. 7. Οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα πρὸς τὸ τῆ ἀρετῆ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; In Pſeudomanti, Παῖς ἂν εἶ· οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἰδοξε. De Paraſito, τοιοῦτοι μὲ οἱ πολέμιοι πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ ὠθρύπτοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σεμνὰς μὲ εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pſeudologiſta, ὡς τὰ τῶ Σισυφείου πίθου, τὴν Δαναὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio ſeu Votis, οἱ γὰ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ Ἴροι. Ex tot itaque in uno *Luciano* exemplis patet mira doctiſſimi cacteroquin *Fabri* oſcitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertiſſe, credibile eſt. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio eſt elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, ſubaudiendum ſit ἐξετάζειν. Ita enim plene hanc phraſin effert *Noſter* in Saturnalibus §. 4. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τὴ συμπάσης ἀρχῆς. *Non omnino exigua, neque prorſus facile abjicienda, ſi ad vim univerſi imperii exigantur.* Intelligi poteſt & ὠθραύλισθαι, id quod addit *Joſephus* contra Apionem p. 1070. D. Ed. Genev. Λυκοῦργος καὶ Σόλωνις ὡς ἐχθὲς δὴ ἐν πρώτῳ, ὡς πρὸς Μωσέα ὠθραύλλομαι, φαίνονται γεγονότες. *J.J.*

64. Ὡς πρὸς ἐμὲ] Aut non vidit *Tan. Faber* illud πρὸς, aut non ſatis attendit cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe eſt quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam noſtram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς ἐ φαῦλον ὄντα. Adde Ἰπ. εἰκ. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. *M. du S.*

65. Ἐν θύραις] Reſtituo ἐν θήκαις· nec θήραις (θύραις) placet. *J. Br.*

Ἐν θύραις] Patet jam olim fuiſſe variam hic lectionem. *Brodaeus* enim IX. Miſcell. c. 7. videtur legiſſe θύραις & θυραῖς· at rejiciens utrumque, reponit θήκαις. Cl. quoque *Faber* ita emendat; qui non raro cum *Brodaeo* convenit. Sic in verbis apud *Noſtrum* praecedentibus [πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] *Brodaeus* pariter ac *Faber* legunt σε pro σου. (ſed iſtum locum aliter exponit Cl. *Gronovius*. Ita infra §. 28. in verbis [ἐ γὰ δεῖ κ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς.] *Brodaeus* pro δεῖ legit δῆ, item *Faber*. *J.J.*

Ἐν θύραις] *Brodaus* θήκαις. alii θύραις, quod probo V. *Athen.* 129. E. & *Caſaub.* *M. du S.*

λάτθοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ὑπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς, εἰδὼς ἀδικουμένους με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καλαστροῦντας· οὐκ [a] εἰδότας ὡς μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καλαλιπόντες.

nerent, dantes operam, ut me craſſiorem rederent & pinguiorem, atque corpulentiorem æquo, neque ipſi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorſus deſipere, & in me contumelioſos eſſe rebar, qui nil peccantem computreſcere juberent tot vinculis impeditum, neſcientes interim poſt paulo ſe e vita deceſſuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

Οὔτ' ἂν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅστις ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς σὲ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μή-

16. Itaque adeo neque illos reſtrictos laudem, neque eos rurſus, qui me libentius contrectant & inſumunt, ſed potius eos, qui, quod adprime in vita utile eſt, moderationem adhibeant; qui neque prorſus abſtineant, neque omnino projiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Jovem vide, quæſo, Jupiter; ſi quis legitimis nuptiis formoſulam aliquam uxorem in ipſo ætatis flore duxerit, deinde neque domi cu-

[a] Εἰδότας] εἰδότες F.

78. Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας οὕτω * συνεχῶς κεχρημένους· ἢ ἐθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἀπλαϊκόν. V.

* Συνεχῶς] Nimirum vult thetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore ſit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ Θεοὶ & πρὸς τοῦ Διός. Sed illa demum ratio, quae ſequitur, vera eſt, & commode mentem Luciani exponit. T. H.

66. Παχύτερος] Unde Horatius feſtive dixit *nummos alienos paſcere.* Anonym.

68. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας] Hoc omne Pluti mutuatum ab *Ariſtophanis* Pluto. tu conſule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. F. B.

72. Ἀπίασιν] *E vita migraturi ſunt.* F. Br.

78. Τὸ ὅλον] *Prorſus, penitus.* F. Br.

84. Ἀπάγοι] *Tanaq. Faber* concoquere ait ſe non poſſe illud ἀπάγοι, quum in ſequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, ſed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis ſcilicet haec & plauſu digna criſis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda eſt femina, ſatis tamen commode *Lucianus* utitur verbo in perductionibus ad ſtuprum uſitato. Ita enim ipſe illud iterum de hac re uſurpat in De Gymnaſiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, οἷς ἔδει μεγάλου ἵππου Θεσσαλουμένας ὑμῶν, οὔτε πατρὸς κηδομένους, οὔτε χώρας προβουλευούσης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devaſtetur regio, aut amici, vel domeſtici ad ſtuprum rapiantur.* Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad ſtuprum raptos indignati.* In Fugitivis §. 18. Ἔστι δὲ, καὶ ξένων τὰ σφετέρων γυναῖκας ἁρπάζουσι μοιχεύσοντες. *Alii vero hoſpitum ſuorum uxores rapiunt, eas ſtupraturi.* & §. 30. Οὗ τὴν γυναῖκα ἤχθη ἀπάγων. *Cujus uxorem rapiebat.* *Antoninus Liberalis* c. 13. de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro; Οὗτος εἴ τις ἀφροδισίᾳ παιδὸς ἐπὶ κάλλει τὰ ἐγχώρια, ἁρπάγων αὐτὴν ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic ſiqua virgo inter populares formae praeſtantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. τότε δ' ἤδη ἔφη (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς θεράπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα, &c. *Tunc vero dicebatur ad miniſtros Aſpalidem perducere.* & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἤκουσε ὁ λόγος ἐγίνετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀπήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero ſimul rumor differebatur, antequam abducturi ipſam venirent, ſuſpendit ſe.* Aelianus in elegantiſſima illa Aſpaſiae hiſtoria lib. XII. Ποικιλ. cap. 1. Ἡ δὲ Φωκαὶς τῷ πρὸς ἀγυιᾶς ἰδεῖ προσίχοιτο, ἵνα αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκδύσειεν. *Phocais vero non juſſui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, conſidere cogeret.* Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aſpaſiam non foras eduxit, quippe quae jam erat in aula Cyri; quare eo magis fruſtra *Lucianum* hic refingere tentat *Faber.* Ita & γυναικῶν ἀπαγωγαὶ leguntur in *Noſtri* Phalaride. In eodem hoc ſenſu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν ſumptum ab *Noſtro* in Tyrannicida c. 5. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπᾶν, ὁ ἐμβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκεῖνος οἱ παρθένοι ἀνήγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad ſe trahebat, qui nuptis vim inferebat,* vir-

cuſtodiat, neque ullo zelotypiæ ſenſu moveatur, noctu & interdiu qua viſum eſt vagari permittens, & cum obviis quibusque ætatulam ſuam oblectare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris ducat, fores aperiens, proſtituens, & omnes ad eam convocans; quid, quæſo, talis vir uxorem amare videatur? Haud iſtud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid ſit amor, re ſæpenumero expertus es.

τε Φυλάττει, μήτε ζηλοτυπεῖ τοπαράπαν, ἀφεὶς ᾗ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι πάστωρ, ᾗ μεθ' ἡμέραν, ᾗ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ [b] αὐτὸς ἀπάγοι μοιχοθηρεύσων, ἀνοίγων τὰς θύρας, ᾗ μαστροπεύων, ᾗ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; ἐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἄν, ἐραθεὶς πολλάκις.

17. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo lætus liberos ſerat*, florentem autem puellam nec attingat ipſe, neque alium quemquam ad illam oculos adjicere ſinat; domi autem concluſam cuſtodiat, nullam ex ea prolem ſuſcipiens, ejus tamen amore flagrare ſe dictitans,

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ παιδοποιῶν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας ᾗ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ ᾗ σπεῖραν καλαχλείσας παρθενεύοι, ᾗ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, ᾗ

[b] Αὐτὸς] αὐτοὺς F.

90. Ἐπ' ἀρότῳ] Ἐπὶ σπορᾷ. C.G.

virgines perducebantur. Per me tamen licuerit; ſi quis & hic maluerit ἀπάγεσθαι. Dixerunt id Latini *perducere.* *Suetonius* in Tiberio cap. XLV. *Feminarum quoque, & quidem illuſtrium, capitibus quantopere ſolitus ſit illudere, evidentiſſime apparuit Malloniae cujusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati conſtantiſſime recuſantem, delatoribus objecit.* Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. XXV. Sic *perductus*, haud dubie ad ſtuprum, dicitur Pauſanias, interfector Philippi Macedonis, ab *Juſtino* IX. c. 6. ubi vide *Bernecce-rum.* Apud Ciceron. lib. I. in Verr. 12. *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat:* & V. in Verr. 12. dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. *J. J.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* *J. Br.*

Ἐπ' ἀρότῳ] εἰς τὸ σπερματίσεως γενέσθαι, ut ait *Heſiod.* εἰς σπόρου τ' γονῆς. *J. B.*

Ἐπ' ἀρότῳ] Conſule Not. ad *Jamblich.* n. 210. *M. du S.*

Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Legitima quaedam apud Athenienſes haec erat formula: *Iſidor. Peluſ.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγετο γίνεσθαι quanquam in *Artemidoro* II. c. 24. ἄροτον dicatur eſſe ἀγαθὸν πρὸς γάμους ᾗ παίδων γονὴν, ſi hoc viſum ſomnianti obveniat, hic tamen ſatis eſt certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit *Sam. Petitum* ad LL. Att. p. 436. & *Lindebrog.* ad *Donat.* p. 643. animadverterunt *Gataker.* de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas honeſtioresque de re venerea locutiones pluribus illuſtrat, & *L. Kuſter.* ad *Jamblich.* de V. P. §. 210. cui γυνίσιος memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιΐᾳ σώφρονί τε ᾗ νομίμῳ γινομέναι. *Ariſtaen.* I. Ep. 19. ᾗ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων ἐραμένῳ ἠγάγετο γαμετὴν mireris ſane Elegantiſſimi *Joſiae Merceri* perſpicaciam non minus hic ceſſaſſe, quam *Lambecii* in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin *Deſid. Heraldus*, tametſi ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipſum protuliſſet *Luciani* locum, p. 119. ſcripſit *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότῳ παίδων.* Multo gravius corruptum in *Alciphr.* I. Ep. 6. peritiſſimo linguae Graecae *Berglero* non obſtitit, quominus certam emendationem perviderent: parentes, inquit, οἵ μοι ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀρραρότων γνησίων σωτηρίᾳ σοι γάμου non aliter extabat in duobus Bibliothecae Heidelbergenſis Codicibus, quorum a *Neveleto* inſtituta collatio penes me eſt. Audi *Platonem* in Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, neſcio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν εἰκὸς ἦν τὸ ἄροτον μισησάσης τὸ ἀνδρὸς εἰς γυναικός. Ad Amorem ſic *Oppian.* Halieut. IV, 26. Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπεθήκατο τέκμωρ. (paulo ante ſimili ratione *Lucian.* μίτρου ἐπιθησούσας) ubi *Rittershuſius*, ut ſolet, plena manu. Imo liberos ipſos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat, τέκνων, οὓς ἔτεκες, ἄροτον *Heſych.* Ἥρωσιν, ἐγένησεν inde ἀροτήρ, *pater legitimus.* Ceterum utriusque vocis ἄροτος & ἄροτρον invicem commutatae, ſi quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. & *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in Προκροσίαι. *T. H.*

93. Καλαχλείσας παρθενεύοι] Vid. *Budaei* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet παρθενεύειν eſſe *virginem cuſtodire.* Eodem pertinet καλαχλείσας nam caſtae virgines, & honeſtiores matronae, quae publicum virorumque conſpectum fugientes thalamum ſervabant, κατακλιναι & θαλαμοῦχοι *Salmaſ.* ad *Ter-tul-*

ᾗ δηλῷ ἂν ἀπὸ τ χρόας, ᾗ τ σαρκὸς ἐκλείψεως, ᾗ τ ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, εἰθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ὑ παπαίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, ᾗ ἀπολαύειν γ γάμου, καλλωπαίνων εὐπρόσωπον ὕτω ᾗ ἑτέρωσε κόρην, καθάπ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων ἀφ παντὸς γ βίου; ταῦτα ᾗ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μ ἀτίμως λακλιζόμων ᾗ λαφυσσόμων, ᾗ ἐξαντλεύμων· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰ ἄμφω καλὴν μ δίκην· οἱ μ, ὥσπ ὁ Τάνταλος, ἄποροι ᾗ ἄγλυκοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ὀπτικεχηνότες μόνον τῶν χρυσίων· οἱ δὲ, καθάπ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τ φάρυγγος μ τροφὴν ὑπὸ τ ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρων ἀπολοῦ τῶν Τίμωνι ἐνθυξόμενος. ΠΛ. Ἐκεῖνος γὰ ποτε παύσεται ὥσπ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου

idque indicans vultus colore; macreſcente in dies & horas corpore, concavis & introrſum recedentibus oculis; annon ejusmodi vir pro cerrito circumferi debeat, qui quaſi Cereri ſacerdotem per totam vitam nutriens, tam venuſtam, tamque amabilem puellam defloreſcere absque omnî Veneris uſu ſineret, cum contra liberos ex ea tollere & conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominioſe quatiunt, luxuriaque ſua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

18. JUP. Quid, quæſo, illis ſuccenſes? utrique enim graves pœnas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore ſicco ac jejuno perſtant, ad auri aſpectum rictu diducto hiantes: alii autem ſibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitiſſimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impenſius quam antea ſapere deprehendes. PLUT. Quid autem! an is aliquando deſinet conſulto, veluti ex perforato

1. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἱστίᾳ· ἐπαρθενεύοντο γὰ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παλλαχοῦ. *V.*

4. Καὶ λαφυσσόμων] Ἀντὶ τῦ λαφύσσειν ᾗ ἐξαντλεῖσθαι ἀφχωρούμων. *V.*

tullian. Pall. p. 177. utrumque junxit *Philo* in Flacc. p. 977. E. γύναια κατάκλειστα μηδὲ τ αὐλείου προειρχόμενα ᾗ θαλαμεύόμαι παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυτρ. p. 519. E. τὸ γὰ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς ᾗ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ἀθεῖσθαι ᾗ πολυτελῆ &c. hoc ſane vel *Horatio* judice vincet *Plutarchus*. *Clem.* Paedag. III. p. 232. C. ἔξεστι δ τοῖς βουλομένοις τ ἄλλων οἴκοι τὰς καλλικλείστους γυμνὰς σὺν τοῖς βαλανείοις θεᾶσθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Teſ.* c. VII. *T.H.*

96. Ὀφθ. ὑποδ.] Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac triſtitiae ſigna ſunt. *J.Br.*

97. Παραπαίειν] *Non deſipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus*. Addam tantummodo *Lucianum* hoc verbum ab *Ariſtophane* deſumſiſſe, qui conjungit ληρεῖν & ᾠδὰ παίειν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξωθιασώτα τῦ ληρεῖν ᾗ ᾠδὰ παίειν. *Vos duo vetuli, nugarum & veſaniae ſocii.* *H.V.*

1. Ἱ. τῇ Θεσμ.] *Cereri.* *J. Br.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *Æſchines, Demoſthen. Æſchyl.* quales Veſtales. *J.B.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμ.] De continentia matronarum in hoc feſto an hic locus ſit intelligendus neſcio; de *virginibus* enim loqui videtur *Lucianus*, quae quaſi Cereris *Veſtales* eſſent. *Bourdelotius* nos, pro more ſuo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris & Muſarii: καθάπερ οἶχ ἱταῖραι, τ ὑ Θεσμοφόρου ἱέρειά τις ὖσα.* At nullibi, inquies, legimus apud Auctores de ejusmodi *Sacerdotibus*. Fateor. Sed *Scholiaſtes Theocriti* ad Id. IV. p. m. 328. C. *Virginum* meminit, quae eaedem videntur cum ea, quam hic *Lucianus ἱέρειαν* vocat. Adi etiam *Heſych.* (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice ali ſolitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera. Virgil.* IX, 58. *Ovid.* Met. V, 343. V. *Plutarch.* V. 1576, 2. *M. du S.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *J. Meurſ.* Graec. Fer. in Θεσμοφόρια. *T.H.*

5. Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΦ. ἁπλῶς pro ſervo, ut Catapl. *J.B.*

Στιγματίας δραπέτης] His uſus eſt *Deſ. Heraldus* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex.* Paed. III. p. 220. A. ὡς γὰ τ δραπέτῃ τὰ στίγματα, ὕτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσματα. *T.H.*

8. Ἄμφω] Sic *Il.* B. 124. pro ἀμφότεροι. *M. du S.*

9. Τάνταλος] *Horat.*

Tantalus a labris ſitiens fugientia captat
Flumina . . . . . Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congeſtis undique ſaccis
Indormis inhians, & tanquam parcere ſacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. M. du S.

19. Ἐς τ τῶν Δ. πίθ. ὑδρ.] *Plato* ſcribit Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perſtillantibus aquas aſſidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi

rato cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti prævenire ſtudens nimiarum opum influxum,) ne copioſior incidens ipſum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congeſturus, & fruſtra infuſurus, cum vas perfluat, & id quod ingeſtum fuerit, jam jamque ſit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus eſt ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

μένῳ, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, καὶ σπεδὴν ἐξαναλῶν, φθάσαι βυλόμενος τὸ ὑπερρέον, μὴ ὑπεραναλωθεὶς εἰσπεσὼν ὑπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαναλήσειν, καὶ κύτος μὴ πεγονὸς· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ καὶ ὑπορρέοντι· ὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς καὶ πίθῳ, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

19. JUP. Proinde rimam iſtam & hiatum niſi ſemel & diligenter obſtruxerit, in fæce dolii rhenonem una cum ligone reperiet, poſtquam tu cito effuſus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Ætna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον, ἐκχυθέντος σὺ βραχεῖ σου, ῥᾳδίως εὑρήσει τὸ διφθέραν αὖθις, καὶ τὸ δίκελλαι σὺ τῇ τρυγὶ καὶ πίθῳ. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· σοὶ δὲ μέμψησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὑπασκλάσωσιν, ὡς ἤδη γοτεθηγμένῳ αὐτῷ δεησόμεθα.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑπο-

12. Ἀφαιρούμεθα] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ στρούμενοι. *V.*

22. Τῶν ἐπιῤῥέοντος] Τῆς ἐπιῤῥοῆς. *V.*

26. Εἰς τὸ ἅπαξ] Ἀντὶ τοῦ ὅλως. *V.*

gravi nimirum & inutili labore. *Ovid.* IV. Metam. *Molirique ſuis lethum patruelibus auſae Aſſidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Hujus fabulae mentionem facit rurſus *Lucian.* in Hermot. item de Dipſad. & in Dial. Crat. ac Diog. *Alciphron* in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alluſit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. *Plautus* in Pſeud. *In pertuſum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus: Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* G.C.

Εἰς τὸν τῶν Δαναΐδων] Accentuum etiam ad nos cura pertinet, ſi quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. Δαναΐδων Edd. quotquot inſpexi, omnes: ſcribi tamen debebat ſine controverſia Δαναΐδων, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 10. Quod paulo ante praeceſſit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τέλματος, quem uſum in hac oratione praeſtet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: ſi ab ipſo *Luciano*, quod inficias ire non auſim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratiſſimos ſtyli exactores, ſic ſcripſiſſe exiſtimo, ut quaedam tamen emendatius, ſi diligentiorem adhibuiſſent limam, potuerint ſcribi: lubens in *Horatii*, judicis acerrimi, ſententiam concedo: ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura. T.H.

20. Τῷ π. μὴ ϛ.] *Fundo vaſis liquorem non continente.* J.Br.

21. Σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ τῷ ὑπιῤῥέοντος· ὕτως εὐρύτερον] Sic diſtingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, & nuper fecit quoque *Faber*. Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *fagum*. Faber *rhenonem* transtulit. J.G.

25. Εἰ μὴ ἐμφράξῃται &c.] Verto: *niſi hiatum iſtum, & perpetuo apertam fiſſuram obturaverit*: quod hic eſt τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV. τὸ ἀνεῳγὸς dicitur. Paſſim apud *Lucianum* τὸ ἀναπεπταμένον ſumitur pro *apertura*, ſive pro *eo quod apertum eſt*. Ita de Domo §. 3. 6. Merc. Cond. §. 3. Abdic. §. 27. H.V.

26. Εἰς τὸ ἅπαξ ἀν.] *Tan. Faber* aliter haec conjicit tranſponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον ſenſu commodiſſimo, & huic loco ſatis conveniente, dicitur; quem non abſurde expreſſit Interpres, *perpetuam perſtillationem*. Adde quod *Th. Magiſter*, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba, eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine diſpoſita, in dictionibus Atticis allegat. J.F.

Εἰς τὸ ἅπαξ] Dem. (77. C.) *Tan. Faber* εἰ μὴ ——— ἐμφράξ — &c. *Th. Mag.* cum Codd. noſtris facit in Καθάπαξ. M. du S.

31. Ἐκ τῆς Αἴτνης] Illic enim fabrili arti dare operam feruntur. J.Br.

34. Τί τοῦτο ὑποσκάζεις] Diſtingue: τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; Τί ἦν; τί τοῦτο; ſic ſolent uſurpari. T.H.

ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, ὢ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲ ἀπίῃ τινὰ πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις [a] τελεῖν ὅπῃ τὸ τέρμα, προγηράσαντί γε ἐνίοτε τῷ ξυμβούλῳ. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν [b] ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γὰρ ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, καὶγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς, ὑπεκδήσας τὸ σφάδιον, ὑδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τὸν ἀγῶνα. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ δὲ [c] καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν, ὥστε

claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo cæcum, sed claudum etiam. PLUT. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque ægre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriorem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat præco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint. MER. Minus vere isthæc, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, quî sibi

a Τελεῖν] ἐλθεῖν R. P. L. *f.* Marg. *AIW.* b Ὀρνέων] ὀνείρων R. P. *f.* Marg. *AIW.* c Καὶ] του R.

43. Ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ] * Τὸν συνίχοντα τὰς κιγκλίδας μοχλὸν, ὃν ἀρτίως ** λάμπαν φασὶ, ὕσπληγα καλεῖ. *V.*

* Τὸν συνίχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. σ. τῶ κιγκλίδ. L. τῆς. *M. du S.*

Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνίχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. Καὶ τὸν συνίχ. τ. κ. μοχλὸν, male delevit *M. du Soul*, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur ejiciendum videatur. *T. H.*

** Λάμπαν] Id est, *laminam*: sic σήτλαν similam apud *Trallianum*. Ita recte *M. Sladus*. Retinui ὕσπληξ & ὕσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & Edd. Non aliter apud *Phrynich.* p. 12. & *Th. Magistrum* in V. *T. H.*

35. Οὐ τυφλὸς μ.] Caecus a Graecis divitiarum deus fingitur: *Posidonius* in subterraneis Hispaniae locis hujus domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud *Theocrit.* in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. *G. C.*

36. Καὶ χ. ὤν] Lege ὤν. *J. Br.*

39. Χωλὸς ἀμφ.] *Lucianus* hic imitatus est *Aristophanem* in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus pernicissimis. *G. C.*

Χωλὸς ἀμφοτέροις] Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. *Aristoph.* in Plut. *J. B.*

Ibid. Ἀμφοτέροις] Ποσὶν addi non solet. *J. Br.*

40. Ἐλθεῖν] P. L. & Ed. *f.* pro τελεῖν. *M. du S.*

Τελεῖν ἐπὶ τὸ τ.] Retinendum omnino videbatur cum *Fabro*: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸ σκέπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. *T. H.*

Ibid. Τὸ τέρμα] Metaphora a curforibus. *J. Br.*

43. Ὀνείρων] Alii Codices ὀρνέων. *J. Br.*

Ὀρνέων] P. & Ed. *f.* ὀνείρων, quod etiam in Mſ. R. G. reperiri testatur *Faber*, quodque ego verum puto. Vid. *Od. A.* 221. *M. du S.*

Τῶν ὀρνέων] *Euripides* quidem in Meleagro πλούτου ὀπυῖαν esse πτέρυγα dixit apud *Stob.* p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνείρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffluxerunt, quasi somnium aliquod opulentae felicitatis praetervolasse. Ὀνείρους quoque veteres alis instruxerunt: ταυροκέφαλα ὄλα ὀνείρατα *Orpheus* H. 85. πτεροῦσθαι ὀνείρους *Basil. Seleuc.* in V. Th. p. 78. ὀνείρου φύσις &c. λάσιοι τῶν πάλαι ἀφανῶν. Ad ὀνείρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant: *Apollon. Rhod.* IV, 385. —— ἀέρι δ' ἐν τοῖσιν ὀνείροις Οἰχεται· εἰς ὅρκους μεταμώνιον —. *T. H.*

44. Ὑσπληγξ] Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernicitate certabant. *Anonym.*

49. Πρίασθαι βρόχον] Sic fine hujus dialogi. *J. B.*

50. Ἐπὶ λόφου ζεύγους] Sic de Merced. cond. dixi ad *Heliod.* fine operis. *J. B.*

Λόφου ζεύγους] *Horat.* Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis. *Anonym.*

Ἐπὶ λόφου ζεύγους] Hoc inter praecipuas pretiosasque splendidorum hominum delicias adnumerat inprimis *Lucianus*, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λόφου ζεύγους, οἱ ἐκτετιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. *Chrysostom.* περὶ Τελείας ἀγάπης· ζεῦγος λόφων ἡμιόνων χρυσῷ καλλωπιζόμενον ex eo longum foret similia congerere. Vid. *Bocharti* Hieroz. II. c. 7. §. 2. *T. H.*

52. Χρυσόχειρας] *Annulos aureos manibus gestantes. J. Br.*

Χρυ-

sibi pararent laqueum, hodie repente divites existunt, sumptus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne asellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opinor, nondum satis sibi persuadere possunt, suas illas opes somnium non esse.

21. PLUT. Istuc quod dicis, Mercuri, longe diversum est; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Jupiter, sed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipse sit (opum largitor) & splendidorum munerum dator, quod & suo ipsius nomine satis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum est, me in tabulas testamentarias conjiciunt; ac diligenter obsignantes

πρίασθαι βρόχον, ἐχθρικόταις, ἄφνω δὲ τὴν μερὶ πλουσίους, ἢ πολυτελεῖς, ὅτι λιθοκόλλητοι ζεύγνυσι ἐξελαύνουσας, οἷς οὐδὲ κὰν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. ἢ ὅμως πορφυροῖ ἢ χρυσόχειρες περιέρχονται, αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛ. Ἕτερόν τοῦτ' ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, ἢ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης, ἢ μεγαλόδωρος ἢ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν ἢ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν μεταπυθέσθαι δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, ἢ καλασημηνάμενοι διπλῶς, φορη-

49. Πρίασθαι βρόχον] Βρόχον εἰς τὸ δι' ἀπορίας βίου ἀπάψαντας ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τῆ ζωῆ. *V.*

52. Χρυσόχειρες] Χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις σεμνυνόμενοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' ὑπερβάλλουσαν χειροπληθῆ † χρυσοῦ. *V.*

57. Ἀλλ' ὁ Πλούτων] Λείπεται εἰς τοὺς λόγους τοιόνδε· ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης, ἢ μεγαλόδωρος ἢ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν ἢ τὸ ὄνομα. ἐπειδὰν τοίνυν μεταπυθέσθαι δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, ἢ καλασημηνάμενοι διπλῶς, φορητὸν ποιοῦσι τὸν πλοῦτον. ‡ ταύτῃ τοι ἢ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν § αὐτοὺς τὸν λόγον τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν. *V.*

61. Δέλτον] Δέλτον καλεῖ ἢ ¶ τὸ ἐν ξύλοις βιβλίον. *C. G.*

† Διαστιλβοῦσι] Sic legendum, non, ut editum, *διαστιλβοντες*. Χρυσόχειρες, *sive aureis annulis undique splendescentes, vel ob affluentissimam copiam, plena manu aurum profundentes.* *J. J.*

‡ Ταύτῃ] L. ταυτὴ pro ταύτῃ, φησὶν pro φασὶν, κρείττονα pro κρείττω. *M. du S.*

§ Αὐτοῖς] Αὐτὸς *V.* *M. du S.*

¶ Τὸν ἐν ξύλοις β.] Τὸ ἐκκλησιαστὸν βιβλίον. *T. H.*

Χρυσόχειρες] Quibus manus auro sunt annulisque oneratae: ἀπὸ χρυσοδακτύλιον τὸ λαμπρὸν ἐσθῆτι. Epist. *Jacob.* II, 2. ubi notavit *Lucianī* locum *L. Bos.* Πορφυροῖ, purpureis induti: similiter ἀλουργὴς res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. *Simmias* in Securi: Διαφανεῖσιν χρυσοδαφῆς τ' ἰσυφίλιξ ὠὰ θαμίθλων ἄνακλας· hoc video tentari in nuperrimis ad *Philen* Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur, quin legendum sit, *χρυσοβαρεῖς, opulentos & longe ditissimos.* Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοδαφεῖς, quia vestibus *χρυσοδαφέσι* auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum injiciat, ἐμβάδας χρυσοδαφεῖς dabit *Callixen.* apud *Athen.* p. 200. D. Quam *Casaubonus* ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem *χρυσογράμμους*, illud interpretamentum est lectionis priscae. *Hesych.* Χρυσόῤῥαγις, χρυσοδαφὶς· prius vocabulum unde sit ductum, discere licet ex ipso *Hesychio*, in Ῥάγια, *Etymol.* in Ῥῆγος, *Schol. Homer.* ad Il. I, 657. *T. H.*

54. Ὄναρ] *Per somnium.* *J. Br.*

58. Πλουτοδότης] Constantinus πλουτοδότην exhibet ex *Hesiodo*, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. *M. du S.*

Πλουτοδότης] Extat illa vox in *Hesiodi* E. ἢ H. *διὰ πόνους Πλουτοδότας*, in quos post mortem abierunt aurei generis homines. *Orpheus* δαίμονα sive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleusiniam Πλουτοδότειραν θεὰν H. 39. De Plutone H. 17. Πλουτοδότην γενεὴν βροτέην καρποῖς ἰκμαίνων, quod a vetusta τῦ πλοῦτος, quam bene *D. Heinsius* ad *Hesiodum* expositi, potestate pendet. Tradit *Schol. Aristoph.* ad Ran. v. 482. quum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face diceret, Καλεῖτε θεὸν, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, Σεμελὴν Ἰάκχε Πλουτοδότα. Jacchus Diis χθονίοις adcensetur: *Artemid.* II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης in quibus omnibus appellationis ratio non est obscura. *Lucian.* D. Meretr. VII. δεῖται σωφρονεῖν ὁ τὸν Πλουτοδότειραν. *T. H.*

61. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες] Tabulae testamenti sive ligneae ceratae, sive cujuscumque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτος. In *Hieroclis* Ἀστρίου §. 22. πυξακίδες· Scholasticus in naufragii periculo πυξακίδας ᾔτει, ἵνα ἀληθῆ γράψῃ. Merito autem *Lucianus* καλασημηνάμενοι ἐπιμελῶς· quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex Jure notum. Hac tota de re testamentaria quum multi diligentissime tractaverint, hujus loci, digni profecto cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. *T. H.*

φορητὸν ἁράμενοι, μελαχομίζουσι. ἐγὼ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκόλοιγῳ πού τ᾽ οἰκίας πρόκειμαι, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ἐθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχῳ ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπελομένην τέρηγότες οἱ νεοττοί.

domo me bajulorum opera efferunt; interea mortuus in obſcuro aliquo ædium loco jacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipſum decertant feles, ejus cadaver attingere geſtientes; me autem ii, qui tamdiu ſperaverant, ad forum itidem ut hirundinem advolantem pulli expectant.

Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον [a] ἀφαιρεθῇ, ἐγὼ τὸ λῖνον ἐλύθη, ἐγὼ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, ἐγὼ πρῶτον ἐγὼ ἐν τῇ διαθήκῃ ἐμαυτὸν εὑρίσκω κληρονόμον ἀναγεγραμμένον, ἐγὼ ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐπαινούμενος ὑπὲρ τῆς ἐπιμελείας τῆς περὶ τὴν ταφήν, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπιτυμβίῳ ἐπιγεγραμμένος ὡς ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ δίκαιος καὶ φιλόφιλος καὶ ὅσα ἄλλα ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσιν ἐπιγράφεται. ἐγὼ δὲ ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κείμενος ὑπὸ τῶν ἐμῶν ἐπαίνων ἐπαίρομαι, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἐπαίρομαι ὅσον ἐπὶ τοσοῦτον ἐπαίρεται ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κείμενος.

22. Ubi autem ſublatum eſt ſigillum, & lineum teſtamenti vinculum inciſum eſt, tabulæque apertæ, ac novus

[a] Ἀφαιρεθῇ] ἀφαιρεθῇ & mox ἀνοιχθῇ A.

70. Ἀφαιρεθῇ] Τὸ ἀφαιρεθῇ ἐν τοῖς ἔξω χώραν ἐστὶν ἀσυναπάλακτον τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, [*] ἢ ἐν πέμπτον. V.

[*] Ἢ καὶ πέμπτον] ἢ καὶ παρ᾽ ἴσον. C. G. M. du S.

64. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel conlocationem proprie pertinet: *Noſter* de Luct. §. 12. 13. *Proclus* ad *Platonis* X. de Rep. ἐρᾶσθαι πᾶσι νεκρὸν ἐν τῇ πατρῴᾳ προκειμένην οἰκίᾳ· alibi, ſi quid diligentiam hominum Eruditiſſimorum effugit, ſedulo colligemus. Quandoquidem vero conlocatio in celeberrimis aedium locis ipſoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inſpici poſſet, quid eſt rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκόλοιγῳ πού τ᾽ οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox poſt animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis eſt χαμαὶ κλίνειν, χαμαὶ κεῖσθαι· malo tamen exiſtimare, haec ad veram πρόθεσιν eſſe referenda, ſed invidioſius a *Luciano* deſcribi, ut amicorum familiariumque contemtum & in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perſtringat: eodem ſpectant παλαιᾷ τῇ ἐθόνῃ & περιμάχῳ ταῖς γαλαῖς. *T. H.*

66. Ἐμὲ δ᾽ οἱ ἐπελπίσαντες] Cum alibi active fere hanc vocem uſurpari apud alios, & hunc noſtrum conſtet, videtur requiri ἐπηλπικότες· ſed praeterquam quod *Baſilium* ſic etiam uſurpaſſe video (in *Conſtantini* lexico) contra fidem Codd. non placet temere conjecturas pro Lucianeis obtrudere. *M. du S.*

Ἐμὲ δ᾽ οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ conjungi non debet cum ἐπελπίσαντες, ſed cum περιμένουσι· tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. *T. H.*

69. Τέρηγότες οἱ νεοττοί] Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. *J. B.*

70. Ἀφαιρεθῇ] Anglic. ἀφαιρεθῇ & ἀνοιχθῇ. Tangit autem veterem teſtamentorum formam & literarum, de qua alibi. *J. B.*

Ibid. Τὸ λῖνον] *Quo tabulae teſtamenti ligantur. J. Br.*

Τὸ λῖνον ἐντμηθῇ] *Tabulae, quae publici vel privati contractus ſcripturam continent, adhibitis teſtibus ita ſignantur, ut in ſumma marginis ad mediam partem perforatae triplici lino conſtringantur, atque impoſitae ſupra linum cerae ſigna imprimantur:* haec *Paulus* V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte *Lucianus*, primo loco poſuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud *Demoſth.* eſt in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. VII. qui Noſtri verba produxit. Haec autem ſcena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abeſt *Lucianus*, multa nihilominus intermiſcet, quae in pravos ſui temporis mores praecipue conveniant. *T. H.*

72. Ὁ κοινὸς] Placet κενός. *J. Br.*

74. Ἐκ παιδικῶν τίμιος] Id. Dial. Mort. interpretes *Martial.* & *Petronii.* *J. B.*

Ibid. Ὑπεξυρημένος] An ut pubertatem vixdum ingreſſus videatur? An vero notatur hoc ut Barbarum? Vide Δ. N. IX. & Σων. c. 3. *M. du S.*

76. Ἔξω] Vide *Dial. Simyli & Pol.* ubi aetas diſerte additur, & ſi clarius velis, finem Galli; & Ἰσ. β΄. c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7. & Ἀλεξ. c. 6. *M. du S.*

80. Πυῤῥίου] Dixerunt ad Perſium viri clariſſimi: de his nominibus copioſe *Ariſtoph.* *J. B.*

Π. Δ. ἢ Τιβίου] Nomina Servorum, quorum ultimum a regione ductum eſt; eſt enim in Phrygia mons *Tibius.* Emenda obiter apud *Theophr. Eth. Char.* π. ἀνωφ. — p. 30. B. Τίβιος. Vid. *Steph.* Byz. & *Salm.* Plin. Ex. 34. G. & *Muſ.* c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cujus ut & *Dromonis* etymologia in propatulo eſt. V. *Grav.* ad περὶ Ὀργ. §. 29. *M. du S.*

Πυῤῥίου ἢ Δρ. ἢ Τιβίου] Servorum apud veteres nomina variis ex cauſis ducta, ut exponunt *Donatus* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindenbrog.* p. 635. *Hellad.* apud *Phot.* p. 870. v. 20. *Strabo* VII. p. 467. A. a qualitate corporis & ſpecie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus:* a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri ſolebat, ſerviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Oneſimus*, *Molo*, *Parmeno:* creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*; Λυδὸς ὁ Φιρεκλέους, Lydus Phereclis ſervus apud

An-

novus opum dominus declaratus est cognatus aliquis, aut assentator, aut servulus denique, qui ad obsequium venereum præsto erat, & ea gratia ceteris prælatus omnibus, rasa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, jam exoletus, ei perdepsendum obsequioso permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-

ἀναχηρυχθῇ μοι ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλαπύγων οἰκέτης, ἐπὶ παιδικῶν τιμῇ, ὑπεξυρημένος ἔτι τὸ γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ πανταδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γεναῖος δπολαβών, σκεῖνος μέν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει φέρων, ἀντὶ Βύττης Πυρρίας, ἢ Δρόμων,

80. Ἀντὶ τῦ τίμης Πυρρίου] Οἰκειοτικὸν ταῦτα ἐκ τῆς παλαιᾶς ὑπομνήματα. V.

Andocid. de Myster. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum essent usitata; *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum Tibius quoque referri debet; nonnihil enim hac in parte discedunt. Aliis tantundem est, ac Phryx: nam tota Phrygia, si *Suidae* fides constat, dicta quondam Tibia: sumsit a Proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II. n. 71. locus paululum intricatior, quem sic lego: Μάνης (hoc recte viderat *Cantenus*) ἢ Τίβης· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακὰ διὸ καὶ ἐπιφωνοῦνται, ὡς Μάνης ὁ Φρυγίαν· (quasi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τὸ δὲ Τίβιος ὁ Μανδρόβιος συνιχῶς (an συνήθως; quanquam non valde necessarium: *Th. Reinesius* V. L. III. c. 6. p. 467. *Glossori* praeceptoris sui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζω (ego in *Menandri* reliquiis saltem extare vocabulum illud non recordor) ἢ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc superesse, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: ἐκ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* disertis verbis significat, in Paphlagonia tritissimum Tibii fuisse nomen, atque ideo servis indidem adportatis tributum. Haec *Casaubono* ratio constitit, cur XII. p. 830. B. ubi nomina *Strabo* non pauca recenset Paphlagonica, quorum usus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβηρος reponi voluerit Τίβιος· neque multum refragor; nisi parum interesse putes, utrum legatur, quia videri possunt eadem origine profecta Τίβος, Τίβης, Τίβιος, Τίβηρος. Minimum tamen abest, quin lib. IV. p. 298. A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοί εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum censeam Τιβίους· postquam commemoraverat Belgarum παροικιτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos sibi videri αὐτόχθονας εἶναι τῶν κατὰ τὴν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines esse Paphlagonas opinentur: λέγει δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτούς· inde sequuntur in productiore promontorio Osismii, quos si Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, sed nec rationem: si Tibios, fateor equidem neminem a me posse proferri alium, qui nomen hoc usurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam suggerit haud absurdam, Pytheam existimasse, derivatos simul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, sic Osismios seu Tibios a Tibiis. Hoc utcumque sit, nam aliorum industriam provocare potius volui, non certi quicquam constituere, peraeque vitiata fuit haec vox in *Theophrasti* Char. Eth. c. IX. p. 44. σύγχου Τίμιε, judice *Salmasio* P. E. p. 34. cui praeter *Menagium* accessit *Needhamus*: tametsi hoc quidem in loco patrocinium *Casaubono* parari, & satis commode vindicari posse lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscumque de Tibio dissensus ad concordiam redigi potest, si sumas plura fuisse, quod sane verum est, nomina virorum propria, quae & gentium sint, olimve fuerint: sic Σίλλος, Ἕλλη, Λάκων, Ἀττικός, Ἀθηναῖος, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca servis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi consuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaest. 33. *Synes.* Ep. III. τούτου (Harmonii) τὴν θυγατριδῆν ὁ θεῖος Ἡρώδης ἐθυμοῦς ἀς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδοτο, id est, ut ego quidem intelligo, *vilissimo mancipio desponsam velut vendidit, atque in manus tradidit:* mitto, quae aliis jamdudum observata: saepe *Noster*, ut Index ostendet: hujus autem loci plerique, quos supra memoravi, meminerunt. Quae vero in usu quotidiano frequentissima fuerunt servorum nomina, ad scenam eadem sunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. *Schol. Aristoph.* ad Acharn. v. 242. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ τῇ καμωδίᾳ εἰωθότες, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέται. Porro nominibus olim liberi servique distinguebantur: postea discrimen illud sic confusum est, ut ista nota non amplius possent dignosci. Insignis est *Olympiodori* locus ad Alcib. I. *Platonis* a *Casaubono* productus ad *Pers.* V, 116. πάλαι γὰρ ἐν τοῖς ὀνόμασι διεκέκριντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς ῥιζαῖς. Γέται γὰρ ἐκ Δάου καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc jam patet, ob quam causam *Lucianus* mancipium infame, postquam obsequio flagitioso luculentam haereditatem crevit, repente mutato nomine scribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio salutari Megaclem, Megabyzum aut

μωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρόταρχος μιξολυδιστί

mo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: il-

Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaen.* I. Ep. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cujuscumque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus:* ἢ μήτοι μήτηρ εὐγενὴς Θρᾷττά ἐστι· τὰς ὑ τοιούτας οὐ τῇ πατρὶδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν haec ego saniissima judico, neque digna, quae, cum Eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἰθικῶς loquitur maledicentissimus veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θρᾴξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγεμασμένος, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. ἐυημμένος sed ex eodem Comico quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲ Θρᾷκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται· Ἡμεῖς ἀπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὔχομαι Ἑκεῖθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronunciasse. Hoc illud est, quod AEschini Demosthenes objecit pro Cor. p. 494. F. quum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra Manich. §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cujusdam viri adsciscebant, *Eusseb.* de Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem pene verbis ab eo repetuntur ad *Jesaiae* c. XLIV. p. 527. B. *T. H.*

81. Μεγακλῆς] Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύραν feminam potentem: *Aristoph.* Nub. v. 46. ubi ἐγκεκοισυρωμένον intelligo longa Coesyrarum serie superbam: *Hesychius* e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκεκοισυρωμένη, ἀφὸ Κοισύρας τὴν Μεγακλέους μητέρα τῆ Ἀλκμαιωνίδων ἱερὶ δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγκεκορδυλημένη, ἐνειλημένη ἢ ἐγκεκαλυμμένη plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex *Platonis* Philebo notus. De Megabyzo Vir Magnus ad *Diogen. L.* II, 51. *Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit Doctiss.* Turnebus. *Sed & alios ita solitos appellari, conjicio ex hoc* Luciani *loco in Timone*, Ἐκῶν μ', ὅστις ἐσ ἡ φησι (*loquitur de servo, quem herus instituit haeredem*) ἀφυσαμένος με &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus conjuncta nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundam semper *Ctesias*, in *Photii* saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in Κυρταῖ, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat *Berkelium* non ignota scripturae discordia: vide exactissimae Virum doctrinae *C. A. Dukerum* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* K. II. VIII. p. 136. v. 25. ubi Cyrus in Arabiam misit Μεγάζυξον. *Liban.* T. II. p. 490. C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ὑπὸ Μακεδονίας μὴ τὸ δίκτυον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τ' μίθυς Interpres: *qui Megabasum interfecerant:* nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane leniissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, *missi a Megabazo.* Idem homo *Ctesiae* Megabyzus, sed *Dinoni*, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ἡ Βαγάζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξῃ ἀδελφὴ ὀνόματι Ἀμυτις καλέσῃ ἦν δ' ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν ἐ ἀπολαστοτάτη scio Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur Viro Maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emolliisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronunciatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεωκόρους, appellatos fuisse Μεγαβύζους tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte *Strabo* XIV. p. 950. A. Ἱερεῖς δ' εἰσὶν ἔνιοι, ὃς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀπαχθῆναι μετιόντας ἀεί τινας ἀξίους τ' τοιαύτης προσασίας, καὶ ἄγον ἐν τιμῇ μεγάλῃ σωφρόνως δὲ τούτοις ἐχρῆν παρθένους. *Strabonem* in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit scisciscitari, & *Appianum* habet suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. καὶ τ' ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς

Ar-

illos incaſſum hiantes, & inter ſe aſpicientes relinquens, dolore non ficto lugentes, τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέπουσας καὶ λιπών, ἀληθῶς ἀγομένας τὸ πάθος, οἰ

Ἀρτέμιδος ἱερέα, ὃν Μεγάβυζον ἐγεώτας, ἱστορεῖ μέμφεσθαί ποτε τὴν Ἀρτεμώνα ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι δὲ ἐπὶ δίκην, Ἐφεσίων δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκετευσάντων μεθῆκεν Antonius: ex quibus ſimul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iſte, tum quam carum habuerint Dianae ſuae ſacerdotem Epheſii. Verum in *Strabone*, niſi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, *etiam aliunde arceſſentes*: nam fieri potuiſſe ſaepius exiſtimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis ampliſſimam amiſſae virilitatis damno cuperet conſequi: quare eunuchus aliquis, ſed tamen ἀξιόχρεως τὴν προσασίαν, aut talis certe, qui corporis integritatem ſplendidiſſimo muneri poſtponeret: alicunde fuit conquirendus. *Heraclit.* Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exſecat, ut vos Deae ſacerdotem exſecuiſtis Megabyzum, metu ne virgini vir conſecretur: & quo pacto impii adverſus naturam, pii ſitis adverſus ſimulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur ſacerdos amiſſa virilitate.* Haec & plura Latine dedit *Politianus* Obſ. & Em. c. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, ſic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, neſcire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epiſtolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero *Menandri* locum apud *Suid.* in Ζάκορος — ὃ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius Ὥς τις) γένοιτο ζάκορος — ubi plane videtur poſitum pro Eunucho: nam de *Quinctiliano* I. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil eſt cur dubitemus, praeſertim quum lateri junctus haereat Bagoas. At *Plauto* quid facies in Bacch. A. II. Sc. III, 72. *Nos apud Theotimum omne aurum depoſivimus, Qui illic ſacerdos eſt Dianae Epheſiae.* Nic. *Qui iſtic Theotimus eſt?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheſo eſt, Epheſiis cariſſimus.* *J. Meurſius* primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod jam praeceperant *Turneb.* Adv. XVIII, 31. & *Lambinus*; deinde nodum hunc nectit: *Sed hoc quid eſt, quod Plautus dicit*, Theotimum filium Megabyzi, *ſi ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut ſolvat, operae pretium eſt audire: *Explico*: Megabyzi filius *idem valet, ac ſi dixiſſet* Megabyzus: *nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἰατρεῦ παῖ pro eo quod eſt ἰατρός.* Vide, quo poſſit prolabi, qui nativam Graeci ſermonis indolem non penitus perſpexerit; quod Meurſio defuiſſe ſcientiſſimo ceteroquin univerſae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli ſe paſſus eſt Vir egregius iſto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil obſtare, quominus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in ſingularem: hoc ſi vel Graecis licuiſſe ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuiſſe. Ut autem motae difficultati occurratur, quid ſi *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius reſpondet) *filius* retineas; non ſacerdotis, ſed viri clari, cujus filius ſacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam ſententiam Eruditi Viri propendent, *Megabyzi filius*, ſtatuendum eſt, Megabyzum iſtum, antequam imminuta virilitate dignitatem ſuſciperet antiſtitis, liberos, Theotimum ſaltem, procreaſſe, qui Theotimus ſacerdos quidem Epheſiae Dianae, non princeps ſive Megabyzus (hoc patris erat munus) ſed inferioris gradus. Suſpicari tamen potius lubet vitii quiddam in hoc Plautino loco reſidere, quod vide, an ſic curari poſſit; *Megalobyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime ſane ſententiae conſultum erit. Ipſum vero nomen fueritne dignitatis, & ſplendidum hominem apud Epheſios ac magnificum proprie ſignificarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui ſumma cum laude in hoc munere ſit verſatus, ad ſucceſſores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres ſilent, definire non ſuſtineo: hoc tamen docet memoriae vetuſtae fides, ſaepius uſu veniſſe, ut primi ſacri ordinis auctoris nomen ad poſteros demanaret. In Olba Jovis templum Αἰάντειον ἵδρυμα τοῦ Τεύκρου unde οἱ πλεῖστοί γε τῶν ἱερέων ἀπορράπτεσθαι Τεύκρου ἢ Αἴαντες. *Strab.* XIV. p. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab uſu tamen communi, ſed a Comoedia, ſic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in iſta voce non poteſtas ſolum, ut arbitror, viri divitis & ſplendidi, verum praeterea divitiarum oſtentatoris inepti. Sic fere *Grates* apud *Athen.* VI. p. 248. A. eximie reſtitutus a *Caſaubono*: γίγαν δὲ καὶ Μεγαβύζου δίκειται ἐπὶ μωθῶνι εἶναι *Apollon. Tyan.* Ep. II. ἃ πρεπόντα γε χρήσιον αὐτῷ (σοφιστῇ) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπιεικῆ πάνυ σοὶ καὶ τῷ Μεγαβύζου *quoniam tibi jam partae ſunt opes ingentes, quae ſupercilium tollant.* Vim comicam ipſa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae compoſitatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint, & βυζόν, id eſt, ut *Heſychius* exponit, πυκνὸν, στωμύλον γαῦρον ἢ μέγα. *Etymol.* in Βύσσης τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο καὶ Σοφρων βυβα (an βυζα? quamvis apud *Heſych.* Βυβᾶ (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τῆ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τῆ μισᾶ ἢ πλήρη ἢ μεγάλα βύζιν ὡς τὸ πῆμα· hunc in modum iſte locus diſtingui debet: poſteriorum ſenſus; *de verbo βύζειν quaerenda eſt vox* πῆμα, quam vide p. 603. v. 38. Ex ſcena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos *Heſychius* interpretatur, ſed ita, ut facile ſit intellectu, diverſos abiiſſe veteres Grammaticos, unde ratio ſignificationis ſit derivanda, a Perſicis Megabyzis, an ab Epheſiae Dianae ſacerdotibus: hoc mihi veroſimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad *Quinctilianum* notata, ſed parum accurate cogitateque, ut Virum Doctiſſimum ſatis appareat feſtinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique ſibi non indulſiſſe. *T. H.*

82. Μετοπομαθεῖς] Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. *Anonym.*

84. Ἀλλᾶς .. πάλιν] Juvenal. *Ploratur lacrymis amiſſa pecunia veris.* *Anonym.*

85. Θυ-

οἱ[ς] [a] αὐτὸς ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σα-
γήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ
καταπιών.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκα-
λος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέ-
δην περιχὼς, καὶ εἴ πως ἄλλος μαστι-
ξείέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ ὦς, καὶ τὸν μυλῶνα
ὥσπερ τὸ ἀνάκλορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φο-
ρητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε
ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ,
ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξε-
στιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ
ἱππόπορφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι πρόδηλος
ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νι-
ρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος,
ἢ Κόδρου, σωφρονέστερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως,

qui tantum thynnum ex intimo ſagenæ receſſu elapſum amiſerint, poſt opimam eſcam conſumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, ſtolidus; qui pedicas etiamnum exhorreſcit, &, ſi quis temere præteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente reſiſtit; piſtrinum autem veluti templum adorat; talis, inquam, vir, iis, quibuscum verſatur, non amplius tolerabilis, ſed in homines liberos contumelioſus eſt, conſervos autem ſuos flagellis urit, quaſi experiundi gratia, num id ſibi quoque liceat; usque adeo donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum ſtudio inſaniens, aut aſſentatoribus ſeſe totum dedens, dejerantibus formoſiorem ipſum Nireo eſſe, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyſſe prudentiorem, ſede-

[a] Αὐτοὺς] Αὐτοῖς Marg. *AIW.*

88. Ἀπειρόκαλος] Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο αὐτὶ τοῦ ἄπειρος τοῦ καλοῦ. *V.*

85. Θύννος] Proverbium: piſcis eſt marinus, in portu Luſitano magno numero capitur ad Lyſibonam & juxta mare Herculeum. De eo *Plin.* IX. c. 15. *Athen.* VII. Euſtath. ad Il. Ξ. & Od. Μ. Χ. *G.C.*

Θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης] *Ælian.* Hiſt. animal. Proverb. ſic id. Piſcat. inde σαγηνεύειν. *J.B.*

86. Τὸ δέλεαρ] *Magna ad eum ineſcandum munera.* *J.Br.*

89. Παχύδερμος] *Rerum imperitus, craſſoque ingenio praeditus.* *J.Br.*

Παχύδερμος] *H. Stephan.* Th. T. III. p. 11. Παχύδερμος, *qui eſt cute craſſa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo ſeu ſtupido* &c. *ſed Budæus exponit, Ruſticus & illotus ſqualidusque.* Craſſa cutis & rigens ad indicium trahebatur ſtuporis ac ſtoliditatis: huic enim hominum generi ſubtiliter ſentiendi facultas videtur occalluiſſe; ideo παχύδερμοι & ἀναίσθητοι. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 1239. ὡς παχύδερμον ἢ αὐτὸν χλευάζει. Vid. *Ælian.* V. H. XIII, 15. ibique *Kuhnium: Philoponi* locus ad *Ariſtot.* περὶ ψυχ. II. productus etiam a *Suida* in Μαλακός inter alia: διὸ & τοὺς ἀνάτους παχυδέρμους καλοῦμεν in Plautinis quoque ſalibus *corium bubulum & elephantinum.* Hoc ſine dubio voluit *Lucianus*; ſed praeterea ſignificat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque veſtigiis cicatrices duxit creberrimas & obduruit: hoc ſuadet mentio πίδης, μαστίγων, μυλῶνος. Recte *Faber*, εἰ πάριον ἄλλος pro ἄλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius *Philonis* Jud. p. 888. C. D. Quomodo *Noſter* τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, ſic & *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 343. C. ὁ τῶν ἔτι προσκυνῶν τὴν Θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus AEſchines. Poena ſervorum μυλὼν vel piſtrinum: *Demoſth.* in Stephan. I. ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὸν λαιτῶν κύριον γενέσθαι & ſaepius. *Lyſ.* Or. I. p. 93. v. 24. μαστιγωθῆναι εἰς μύλωνα ἐμπεσοῦν, ex quo loco *Luciani* elegans uſus eorum, ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ, patet: venuſte *Liban.* T. II. p. 632. C. λύσῃ μυλώνων & τῆς ἐν αὐτοῖς ἀγχιστείας ἄγοντα ἐπὶ δυνάμεις τε & ἀρχὰς λαμπρότητος, *a ſordidiſſima ſerviliique conditione ad honores tolli.* Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi receſſus, & propterea Caſtorum etiam: proprie vero Cereris Eleuſiniae: τὸ σημεῖον ἀνάκτορον τῶν θεῶν. Notat *H. Stephan.* Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκειον quosdam poni velle: male. *T.H.*

91. Τὸν μυλῶνα] *In piſtrinis enim truſatilem molam egerat.* *J.Br.*

92. Ἀνάκτορον] Idem eſt cum Ἀνάκειον (*Harpocr.*) ubi mancipia venundari ſolita. *Demoſth.* Or. I. in *Steph.* ſ. fin. p. 106; 2. Vid. *Meurſ.* AG. IV, 842. & *Suid.* in Ἀνάκειον. & not. ad Σωμπ. c. 9. & 32, unde ſatis liquere arbitror de Caſtore & Polluce intelligendum. *M. du S.*

97. Ἱπποτροφίας] Vide *L. Bos* Obſ. Crit. p. 62. *Heraclides* tradidit Empedoclem fuiſſe λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφικῆς τῆς πάππου apud *Diogen. L.* VIII, 51. *T.H.*

98. Ἢ μὴν εὐμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copioſe in Somnio ubi de Simonide. *J.B.*

99. Κε-

ſedecim ſimul uria Crœſis ditiorem ; puncto temporis ea effundat infelix , quæ unciatim ex multis perjuriis , rapinis ac fraudibus ſibi pepererit.

24. MER. Id ferme , quod res eſt , dicis. Cum vero tuis ipſius pedibus uteris , qui , quæſo , tanta in te cum ſit cæcitas , viam tamen invenis ? aut qui tandem dijudicas , ad quos te miſerit Jupiter , divitiis illos eſſe dignos deputans ? PLUT. Credis videlicet invenire me , quinam illi ſint ? MER. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Ariſtide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres , compluresque ex Athenienſibus , homines vix obolares. Ceterum ab Jove miſſus quid facis ? PLUT. Surſum deorſum vagor perambulans , donec imprudens in quempiam incidam ; is autem , qui me cumque πλουσιώτερον δὲ σωμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ὃν ἀκαρεῖ γ' χρόνῳ ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν, καὶ ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτά σε ἀχεδὸν φὴς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' ἓν αὐτόπους [b] βαδίζῃς, πῶς ἔτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' ὃς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, χρίνας εἶναι γ' πλουτεῖν ἀξίους ; ΠΛΟΥ. οἴει γὰρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία ἔ πάνυ. ἐ γὰρ Ἀριστείδην καλαλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καλαπεμφθείς ; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι σκοπῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι συ-

[b] Βαδίζῃς] βαδίζεις Marg. *AIW.*

99. Κέκροπος] *Cecrops* & *Codrus* Athenienſium reges fuerunt. *J. Br.*

5. Συνειλεγμένα] T. Fab. *ſibi pepererit.* Male , quum de quæſitis ab eo , cujus hæres eſt , intelligi debeat. *M. du S.*

Expreſſit fere eadem , quæ *Horatius* Sat. de Ulyſſe & Tireſia, *Qui quamvis perjurus erit , ſine gente , cruentus Sanguine fraterno* , &c. *Anonym.*

7. Αὐτόπους] Quia antea dixerat ἐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ πόσι βαδίζω τότε. *M. du S.*

12. Οὐ γὰρ Ἀρισ.] *Ariſtidem* , Juſtum cognominatum Plutarch. in Ejus Vita. *J. Br.*

Οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπών] Hac de re oratores Græci. Idem Jove confutat. *J. B.*

Ἀρισ. κ.] Cui ſumptus funeris defuit. *Corn. Nepos.* *M. du S.*

Ibid. Ἱππ. καὶ Καλ.] *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. *J. Br.*

Ἱππονίκῳ ἓ Κ.] Athenienſis uterque. Calliam *Lacoplutum* dictum *Suidas* ait. Fuit utique Athenienſium ditiſſimus, *Plut. π. Φιλοπλ. Hipponici* , ut videtur, filius. Adeo autem ille ſceleſtus , ut cum Solon conſilium ei ſuum de nominibus novis faciendis aperuiſſet , ingentes pecunias mutuatus , agros emerit ; quo facto creditores , mox lege de novis tabulis lata, fruſtratus eſt. V. *Plutarch. Sol.* 158. & 935, f. *Pericl.* & in *Ariſt.* 612. *Callias* munera a rege Perſarum accepiſſe creditus. *Callia* hujus *divitis* matrem viduam duxerat primo *Pericles* , qua repudiata Aſpaſiam deinde duxit. Vide *Plutarchum* in v. *Pericl.* 301. A. Ed. St. Vid. *Ariſtoph. Av.* p. 554. & *Ran.* p. 233. & Ἐκκλ. *M. du S.*

Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ] Iſta gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione , ut , quia Graecorum nemo cum illis comparari poſſe videbatur , proverbio locum dederit : Καλλίου τὸ Ἱππονίκου πλουσιώτερον *AEſchin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diſſ. XXIII. p. 238. 239. *Lyſias* pro *Ariſtoph.* p. 156. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατὴρ, ὃς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. *Andocid.* περὶ Μυσ. p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt : quare a Comicis acerbius exagitati ſaepe in exemplum ponuntur talium hominum , quibus indignis ampliſſimae opes contigerunt : *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXX. p. 309. μηδὲν τὸ παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῇς, καὶ πλουτήσεις καὶ Ἱππόνικος ἦς, νικήσεις καὶ Κλέων ἦς, (vid. *Noſtrum* §. 30.) αἱρήσεις καὶ Μέλητος ἦς. Recte vero *Lucianus* atque ex hiſtoriae veritate Ariſtidem , ut vita diſſimillimum , oppoſuit : nam Calliae daducho capitis poſtulato hoc inimici graviſſimum objecerunt crimen , quod quum bonis adflueret , Ariſtidem ἀνεψιὸν in ſumma paupertate vivere pateretur : cujus invidiam , quae judicum animos vehementiſſime commoverat , quemadmodum ipſius Ariſtidis interventu depulerit , legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam hiſtoriam reſpexit *Teles* apud *Stob.* p. 516. Ordinem illuſtris familiae contexuit *Jac. Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapſus : liberalius & apparatiore doctrinae copia Vir Magnus *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus , & multos aliorum errores conabimur expurgare. *T. H.*

15. Ἄνω ἓ κάτω] Tetigit nunc locum *Fr. Luiſinus* Par. III, 18. *T. H.*

τετύχη, [a] ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ὅτι τῷ τοιούτῳ τὸ κέρδος προσκυνῶν.

obvium habuerit, ad ſeſe abductum obſervat, te Mercurii, ob lucrum adeo inſperatum venerans.

ΕΡ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηκε ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε [b] κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους δὲ [c] οἴεται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛ. Ἦ μάλα δικαίως, ὦ ἀγαθέ, ὅστις τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, [d] ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ὄντα χρῆμα, ἤδη προπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου· ὅστις δὲ ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν ὄντα καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπλω θέλων, καὶ συγχεόμαι πρὸς αὐτούς. ΕΡ. Εἶτα πῶς,

25. MER. Deceptus ergo eſt Jupiter, eos a te ditari exiſtimans, quos ipſe opibus dignos judicarat? PLUT. Neque vero injuria, o bone; qui quidem me cæcum eſſe ſciens, eos quæſiturum mittebat, rem, ut vides, quam non ſine ſummo labore quis reperiat, quæque jam pridem inter homines defecit; illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo ſit evanida, & exilis. Itaque cum boni perquam pauci ſint, pravi autem homines & ſcelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus hæreo. MER. At vero cum

a Ἀπαγαγὼν] ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. *J.* πρὸ αὐτῶν ἔρχ. Marg. *AIW.* b Κατὰ] Κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν πλ. *J.* κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν. Marg. *AIW.* c Οἴεται] οἴεται *S. A.* priores omnes οἴεται. d Ἔπεμπεν] ἔπεμψεν *J.*

18. Ἔχει σε . . .] Vide ſupra Ἐνυπν. c. 7. ἅρμαιον ἄν. & hoc ipſo Τιμ. c. 24. *J.* hæc aliter habet nempe, πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deeſtque σέ. Minus commode. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἑρμῆν] Scribe σὲ τὸν Ἑρμῆν. *J. Br.*

Σὲ τὸν Ἑρμῆν] Sic poſt hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῷος. §. 41. *J. B.*

24. Δυσ. ὅταν χρ.] Τοὺς τοῦ πλούτου ἀξίους. *J. Br.*

26. Οὐδ' ὁ Λυγκεύς] *Ariſtoph.* in Plut. v. 210. Βλέπουτ' ἀποδίξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὀξυωπίστερος Λυγκέως *Philo* περὶ Προν. apud *Euſeb.* Præp. Evang. VIII. p. 387. A. *Plotin.* Ennead. p. 545. D. ſaepe *Noſter*, ut *Eraſmus* obſervat in *Lynceo perſpicacior*: *G. Cognatus* in *Lynceus*. *T. H.*

31. Συγχεόμεθα] Lege συγχυνόμεθα *circumdor*. *J. Br.*

37. Εἰρήσεται γὰρ] *Dicendum eſt enim*. *J. Br.*

42. Σὲ δυσίρωτας] Δυσίρως qui modum amori ſtatuere non poteſt, ſed ejus violentia ſe totum abripi patitur: expoſuit illam vim *D. Heinſ.* L. Th. c. IV. non quidem ignotam *H. Stephano*, cujus in Theſauro hic ipſe locus adducitur. *Luciano* frequens, ut notavit *Jungerman.* ad *Poll.* VI, 189. Epigramma editum a *Kuſtero* ad *Suid.* in Ἀκοσήσας· Τὼς τρητὼς δόναξ, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κεφύνω Ἄνθετο (ita legendum pro Ἄνθετε) Πᾶνι φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλᾳ. Ὦ Πᾶν δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος ἴσα γὰρ αὐτῷ Καὶ μοὶ Πᾶν φιλίης ἐς δυσίρως τελέθεις. Sumſit a *Theocrito* Eid. I, 85. Similiter δυσέρωτος vel δυσέρωτος apud *Hippocratem*, de quo *Foeſ.* in OEcon. *T. H.*

43. Εἰς βαθ. π.] Ex Theognide: Ἦν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα τὴν ἐς μεγαλήτορα πόντου Ῥίπτειν, καὶ πίτνων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτου. *J. Br.*

Εἰς βαθυκ. π.] Alludit ad *Theognidis* poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. *Aphthonii* in ſententiae exhortatoriae exemplo extat: Χρὴ πονεῖν φ. &c. Ad hoc item alluſit *Lucian.* de Merc. Cond. *Theodoretus* quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II. adducit. *G. C.*

Βαθυκήτεα πόντου] Ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem eſt. *J. B.*

Εἰς βαθυκήτεα πόντου] Vana eſt hæſitatio Cl. *Fabri* inter hanc lectionem, & eam quæ in *Theognidis* editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit ſe inde expedire, quum id poſſet, non auxilio *Stobaei* & *Plutarchi*, qui potuerunt aliter citare quam *Lucianus*; ſed *Lucianus* ſe ipſe defendit, oſtenditque in libello de Mercede conductis c. 5. & apologia ejus libelli ſequente c. 10. & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκήτεα dicens, & ipſum nomen *Theognidis* adjiciens. Unde inprimis apparet ab *Bourdelotio* temere notari ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem ſit. Nihil falſius. Etiam paulo poſt negare nequibit *Faber*, verius vertiſſe *Eraſmum* & ex ejus imitatione *Benedictum* illa verba ὅτι περ ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἰδόντας αὐτούς, *quod illos nullo pacto reſpexiſſes*, quam ipſum, *quod ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes*. Sed vice verſa queri debeo, quum ſic loquatur etiam *Lucianus* in Saltatione, ἀμείνων ἴσως εἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰδόντα με, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογῆσαί τι τοιοῦτον ὑφ' ὑμῶν πεπονθέναι, vertiſſe *Oſpopeum*, *neque ſub initium fatearis aliquid tale te flagitioſe deliquiſſe*, *Benedictum*: *nec initio, te tale quid deliquiſſe, fatearis.* *J. G.*

Εἰς βαθυκήτεα] Apud *Theognidem* hodie aliter legitur in hunc modum;

Ἀνδρὶ ἀγαθῷ πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα

Καὶ

cum illos relinquis; quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris? PLUT. Ad ſolam fugiendi occaſionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque reſpondе; qui tandem fiat, ut, cum cæcus ſis, inſuper etiam (neque enim vera libet reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes ommino homines unum te aſpiciant; ſique potiri te licuerit, beatos ſe exiſtiment, ſin minus, vitam ſibi abjudicent. Novi enim permultos, qui te ita miſere amarunt, *Ut ſe præcipites piſcoſa per æquora ſaltu Sublimi e ſcopulo dederint*, exiſtimantes a te contemni, quod

ἐπειδὴν καλαλίπῃς αὐτούς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ὀξυδερκὴς τότε τῶς ἡ ἀστίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

EP. Ἔτι δή μοι τοῦτο ἀπόριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γάρ, καὶ πρωσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐς τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; ὡς τυχόντας σοῦ, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθ' ζῶντας; οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῷ ἔτι σε δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντου φέροντες ἔρριψαν αὐτούς, καὶ πέτρων κατ' ἠλιβάτων, ὑπερφάλαγγα νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ

e Ἔχοις] ἴχεις *V*2. *B*2. recte: notatur etiam in Marg. *AIW*. f Βαθυκήτεα] βαθυκύτεα R. *J*.

41. Οἶδα γοῦν τινας] Τὸ Θεόγνιδος ἀλληγορεῖται. *V*.

Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἀπιάλου.
Ἢν δὴ χρὴ φεύγοντα ἐς μεγακήτεα πόντου
Ῥαιστῆν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Ed. *J*. cum Mſ. *T. Fabri* βαθυκύτεα. Sed eadem ſibi non ſatis conſtans alibi vulgarem ſequitur ſcripturam, quæ in Coll. etiam invenitur. Vide Μωθ. c. 5. & Ἀμωθ. c. 10. *M. du S.*

Βαθυκήτεα] Editus Theognis meuſque ſcriptus, μεγακύτεα· quam vocem ſervant *Apſthon.* Progymn. p. 14. *Schol. Thucyd.* ad II. c. 43. *Euſtath.* ad Il. Ξ. p. 998. v. 25. Apud *Stob.* p. 518. ad marginem additur βαθυκύτεα quali varia vetuſti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* conſentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile ſit dijudicatu, utrum ab ipſo Theognide fuerit profectum. Μεγακήτης poſt *Homerum* Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apollon. Rhod.* IV, 318. *Dionyſ. Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius eſt βαθυκήτης. Ut plurima ſunt in *Homero*, quorum certa ratio poſterioribus minime conſtitit, ſic quam germanam habeat poteſtatem μεγακήτης, opinionum diſſidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κήτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum eſſe non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto hæc virtus adhiberi poſſit ad μεγακήτεϊ τῇ μελαίνῃ Il. Θ, 222. Λ, 5. 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως κοίλην, vel, εὐρύχωρον ἢ πλατεῖαν, vel, quod habet *Dionyſii Schol.* μεγαλόπλαλον imo in Etymologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὅ ἐστι πλατεῖαν p. 574. unde, quæ ſit origo diverſæ lectionis βαθυκύτεα, manifeſto colligi poteſt. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κατωΐσσης Il. Β, 581. Equidem exiſtimo, κῆτος olim in compoſitis magnitudinem immenſam indicaſſe; quod ſi ſumſeris, planus erit ubique vocabuli iſtius intellectus. Nunc *H. Stephanum* audiamus in Theſ. Ind. Βαθυκήτεα πόντου *Lucianus dixit, vel quod in profundis ſuis receſſibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: eſt enim & piſcoſum mare & profundum.* Mallem hæc indicta, quæ prorſus ab ingenio linguæ Graecae abhorrent: ad compoſitorum enim rationem ſe minus attendiſſe ſatis declarat: ego vertam, *profundiſſimum* vel *immenſæ profunditatis mare. Amm. Marcellin.* XXIX, 1. p. 600. *anguſtiis formidandæ paupertatis adtriti, cujus metu vel in mare nos ire præcipites, ſuadet Theognis poëta vetus & prudens.* *T. H.*

44. Πίτνων] *Ac ſe e ſcopulis præcipites dederunt.* *J. Br.*

45. Ὅτιπερ] Videtur *Lucianus* ſcripſiſſe aut ὅστιπερ, aut ὅτι περ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτι, vide τὸ Δ. VII. extremo. Ἑρμ. c. 23. De ὡς Συν. c. 2. *M. du S.*

Ὅτιπερ] In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illuſtravit, quibus ſi in reliquos ſimiles extarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conſcriptæ, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitori ſuo reddi poſſe videtur. *Novi*, inquit Mercurius, *adeo perdite te* (Plutum) *amantes, ut mortem ſibi conſciverint*, ὑπερφᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ΟΤΙΠΕΡ ἤδη τὴν ἀρχὴν ἰσῶσας αὐτούς· hoc eſt, Benedicto Interpreti, *rati faſtidiri ſeſe abs te*, PROPTEREA *quod illos nullo pacto reſpexiſſes.* Sed jocus, quem in voce ὑπερφᾶσθαι captat, niſi aliter & legas & vertas, perit. Scribit itaque ὑ. τ. ὑπὸ σοῦ, ΟΣΠΕΡ ἤδη τ. ἀ. ἰ. ἀ. & verto, *deſpici ſe a te rati, quos ne adſpexiſti quidem.*

ὥρᾳ εἰδὲ † δέχῃ ἑώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ ἐγὼ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴτι ξυνίης σαυτῷ, κορυβαντιᾷν αὐτούς, ἐρασμίῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνότας.

ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes. Ceterum tute ipſe confiteberis, opinor, ſi modo te noſti, inſanire iſtos, qui talem amaſium, tam vehementi, tamque perdito amore proſequantur.

ΠΛ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι προσεστὶ; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; ΠΛ. εὖ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν [a] αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφον εἶναι, προσωπεῖον ἐνθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς καταγέλαστον ἂν αὐτῷ, ἀμβλυώττουσιν

27. PLUT. Cenſes nimirum, eum me ipſis videri qui ſum, claudum ſcilicet, cæcum, & quæ alia in me ſunt vitia? MER. Qui, quæſo, niſi & ipſi cæci ſunt? PLUT. Haud ita eſt, o bone, ſed ignorantia & error, quæ nunc omnia invaſerunt, caliginem ipſis objiciunt. Adde quod ipſe quoque ne prorſus deformis videar, aptata mihi perſona perquam amabili, inaurata, gemmisque diſtincta, inſuper varia veſte ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre ſe non perſonatam aliquam pulchritudinem, ſed in ipſo vultu efflorescentem, amore inardeſcunt, ac niſi potiantur, præ doloris impatientia ſeſe ipſi perditum eunt. Sane ſi quis me nudatum iis oſtenderit, damnabunt ipſi ſeſe, qui tantopere

[a] Αὐτούς] αὐτοῖς Marg. *Alt.* utrumque bonum.

60. Αὐτοπρόσωπον] Ἀντὶ τῦ αὐτόχρημα. *V.*

64. Ἀμβλυώττουσιν] Ἀντὶ τῦ μὴ ἔχοντες, ἅτοι μὴ διαύγειαν βλέπειν τοσαύτην, μοιγίθη τῇ κακῶν· ἢ συμπαικευτέον τὴν εἰς πρόθεσιν, * ἵν' ᾖ, ἀμβλυώττουσιν εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἷονεὶ, σκαιοδινοῦντες, τὸ ἀκριβὲς τῦ βλέπειν ἀπολελοιπότες. *V.*

78. Λαθὼν ὁ τύφος] Τύφος λέγ τὸ οἱονεὶ ἐπιπολαιοβρύες χαρίεν ** ἐξηρημωμένος † ἐκλελοιπότα τοῦ πάθους τούτου †† βελτίστων φρενῶν, καὶ μηδ' ὅπως ἔσται συμφρόντας αὐτῷ ἐπιστάμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἰρηται τὸ πάθος † τύφου γὰρ τὸ φλέγον καὶ καίον φασὶ· σύνδρομος δὲ τούτου καὶ ἡ ἄνοια· ἐκνεφαύουσι δὲ οἱ τοῦ τύφου συσταγμοὶ ῥήμασι ‡ τοῦ μηδ' εἰδέναι

* Ἵν' ἀμβλυώττουσιν] *C.* ἐν ᾖ. *V.* ἵν' ᾖ. *M. du S.*

** Ἐξηρᾶσθαι] *C.* ἐξηρημῶσθαι. *V.* ἐξηρημῶσθαι. *M. du S.*

† Τύφου γὰρ] O prioris Ed. mutaverat in τὸ *M. du Soul*, induxeratque φασί. Si abſit a ſcripto *C.* legendum eſt τ. γὰρ ὃ φ. καὶ κ. *T. H.*

‡ Τῷ μὰ δεῖ δέειν ἔχειν οἱ χρήσονται] Verba profecto inquinatiſſima in poſteriori parte. Τῷ μὰ δεῖ δέειν ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monſtrum? Doctiſſimus *Clericus*, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* ἃ μὰ δεῖ ἔχειν. *ut ſenſus ſit: Qui volunt habere quæ non oportet, eos importuna invadit ſuperbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπισύρχονται ſtatim legendum fuit. Non piget noſtram hic conferre ſymbolam.

Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἄνοια. ἀνεκταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ συσταγυομένοις τῷ μὴδ' εἰδέναι ἔχειν, ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκατάρρακτος μεγαλοψυχία, &c. Vides, quam ferme nihil mutem, veſtigiis modo corruptae ſcripturae inhaerens. Expono autem: *Huic* faſtui *adjuncta eſt deſipientia. Namque quos faſtus conſtrictos tenet* (qui faſtu faſcinati ſunt) *deſipiunt eo, quod neſciunt* (ſive, *quod ſcientiam non habent*, vel, *quod ſcire nequeunt*) *quemadmodum ſeſe geſturi ſint. In hos intempeſtiva inſuper ſe inſinuat magnanimitas, nata ex diuturnum abundantia.* Ἔχειν εἰδέναι eodem modo *Scholiaſtes* hic dicit, quo infra in Hermotimo §. 7. ipſe Lucianus, ὡς πάντα χρὴ ὑπομένειν δι' αὐτὰ, φάθι ἔχειν εἰδέναι; *unde ſcis, propterea eſſe omnia ſubeunda?* Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φασίν. *Neque tamen ſcio* (vel *ſcire poſſum*) *num vera dicat.* §. 38. Καὶ ἰκανὸς, ἔχοντι εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; *Et ubi inveneriſtis, ſcietisne, illud eſſe ipſum, quod amiſſum fuerat?* Porro pro οἱ χρήσοντες ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Noſter in Scytha §. 3. ἐκ ἔχων ὅ, τι χρήσεται ἑαυτῷ. In Imaginibus §. 5. Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσονται αὐταῖς. Iſocrates in Panathenaico pag. 281. D. Ἀπορῶν ὁρᾶσθαι ὅτι χρήσονται τοῖς παροῦσι. Emendatius ſcribes, ὅ, τι χρήσονται τ. π. Quae poſt haec apud eumdem *Scholiaſten* ſequuntur, non minus ſpurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. *J. J.*

Malim μηδ' εἰδέναι ἔχειν, τι. *C. G.* τῷ μὰ εἰδέναι ἔχειν ἢ. *M. du S.* Pro οἱ *M. du Soul* ᾗ praetuli *J. Jenſii* ὅ, τι. *M. Sladus* δια. τὸ μηδένα ἔχειν minus recte. *T. H.*

Sic enim aliquo modo ſervatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adſpiceret? Ridet itaque querentes *ſe ſupercilioſe adſpectos a caeco*; quae vis eſt vocis ὑπερφρύος. *M. du S.* in Specimine.

46. Οὐδὲ τὸν ἀ.] *Nunquam, prorſus.* *J. Br.*

48. Κορυβαντιᾷν] *Corybantiare*, ut ex *Plinio* docet μαχαιρίτης *Scalig.* ad *Catull.* *J. B.*

61. Βώμιλλος] Placet εἰώμιλλος. *J. Br.*

64. Ἀν-

pere cæcutiant, & res prorſus inamabiles & invenuſtas, tam ſtudioſe petant.

28. MER. Quid quod, poſtquam jam divites facti ſunt, ac ſibi perſonam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam perſona, ſi quis hanc illis eripere poſtulet? Neque enim cuiquam credibile ſit, ipſos, qui omnia introrſus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam eſſe. PLUT. Plurima ſunt, o Mercuri, quæ me in ea re adiuvant. MER. Quænam illa? PLUT. Cum aliquis ſemel tantum mecum congreſſus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Inſolentia, Fraus, aliaque ſexcenta; quæ ubi hominis animum invaſerunt, ibi tum quæ miranda non ſunt miratur, & quæ fugienda appetit; me autem

65 τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων ἢ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί ὄν [b] ὅτι καὶ σὺ αὐτῷ ἤδη τῶν πλουτεῖν γενόμενοι, ἢ τὸ πρόσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; ἢ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτούς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ πρόσωπεῖον [c] προοῖτο; ἢ γὰρ [d] δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς, ὡς [e] ὀπίχρισται ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. εὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ἡ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μύρια. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ μὲ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν. κἀμὲ

b Ὅτι] Priores Edd. Τί ὄν ἐ ὐ. ὅτι καὶ R. Marg. *Alii.* τί ὄν ὅτι ἐν αὐτῷ. *J.* c Πρόσιτο] πρόειτο *J.* d Δὴ] Ita C. P. L. Priores Edd. δῆ. e Ἐπίχρισ] Sic omnes Edd. antiquae: ἐπίχρυσ *S.* & *A.* quod *Faber*, etſi nihil moneat, ſecutus videtur.

ται ἔχειν ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄπαυρος ἐπισπέρχεται ἡ μεγαλαυχία τῇ λαῷ τῶν πλούτων φρεντότητος τὸ δόθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακίας συπίσιν αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θαλύτητα λεγ τὴν εὐπορίαν περιβαλλομένη. Σύμμαχοι ταύταις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τὸ μὲν τὸ ἄλλων λεγ τὸ πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τὸ δὲ τὸ ὠφελίμων τὸ εὐπιστον κρατύνειν ἀναπειθούσης, καὶ ὡς καλῷ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσιέναι διδάσκ. *V.*

5 Μεγαλαυχία] Prave antea legebatur μεγαλοψυχία. Vide textum Lucianeum. *M. du S.*

Obtempetavi Doctiſſ. *M. du Soul.* Attamen prope mihi perſuadeo, invenisse Scholiaſten in corrupto *Luciani* Codice μεγαλοψυχία, quam *liberalitatem* intellexit: ea quum per ſe ſit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ὁ ἄπαυρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem indicavi, ſenſu ſumtam optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequentia vero, quae Viris Eruditiſſimis tam ſpurce foedata, & OEdipo quodam indigere ſunt viſa, ſolius fere diſtinctionis ope ſanari poſſunt atque in integrum reſtitui. τῇ ἀπὸ τὸ πλοῦτο περιστάσει τὸ δόθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακίας ἐπίσιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς ſcripſerat *M. du Soul*) ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θαλύτητα ἤτοι τὴν εὐπορίαν περιβαλλομένη. Mox ſenſus erit dilucidior, ſi interſeras, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων ἢ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore ſemidocto, qualium in his Scholiis non rara ſunt veſtigia, declamatorie nec caſtigatiſſime eſſe ſcripta. *T. H.*

64. Αὐτῶν] Lege αὐτοῦν. *M. du S.*

65. Ἐρῶντες ἀνεράστων &c.] Profert *Thom. Mag.* in Ἄσημος. *T. H.*

67. Ὅτι καὶ . . .] Sic edi curavimus; cum in vulgatis Edd. legatur tantum καὶ . . ., auctoritatem ſecuti Mſ. a *Eubro* memorati, & Ed. *J.* quae ὅτι habet ſine καί. *M. du S.*

68. Αὐτὸ] Legendum αὐτοῦ. *M. du S.*

71. Οἱ γὰρ δὴ] Emenda δῆ. *J. Br.*

Δὴ] Ita P. L. & Coll. Emendaverat & *Vorſtius* in ſuo codice, cujus pars prima penes me eſt. In omnibus impreſſis legitur δὲ, nullo prorſus ſenſu. *M. du S.*

72. Ἐπίχρισ] *Fucata.* *J. Br.*

77. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ] Paucis rem totam complectitur Plutus Ariſtophaneus v. 107. Cum iſtis plane concordant, quae *Longinus* περὶ Ὕψ. c. 43. p. 236. 238. neque hoc *Tollium* praeteriit. *T. H.*

83. Φευκτῶν] Legendum eſt φύκτειον, quia φευκτὸς mere Tragicum eſt, & *inevitabilis* ſignificat, non *vitandus.* *M. du S.*

Φύκτων] Apud philoſophos αἱρετὰ & φύκτα inter ſe pugnant. *Cebes* p. 77. ὅταν γὰρ ἐ ἀφέλιμον ἐ βλαβερὸν ἀλλ' οὐδὲν, καὶ αἱρετὸν ἐ φύκτον ἄμφω εἶναι. ſaepiſſime *Plato*; quare nihil hic mutandum. *T. H.*

τ' πάντων ἐκείνων πατέρα τ' εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλιθηρὸς, καὶ [a] δυσκάθεκτος, καὶ ἀφεψηλίτιος, εὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ [b] ἐγχέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, ἀφ' τῶν δακτύλων δραπέτευεις· οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν [c] ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, μυρία τὰ ἄγκιστρα [d] ἐκπεφυκότα ἐξ ἁπάντων σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μέλλοι ἤδη φλυαρεῖν ἡμῖν ὁ Ἑρμῆς, ἐπειδὴ καὶ ὁ Πλοῦτος ἀπολέλυται τῶν δεσμῶν.

tot malorum, quæ ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abjicere sustinuerit.

29. MER. Quam vero lævis es & lubricus, Plute, quamque ægre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quæ firma sit, præbens; sed veluti anguillæ, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam præbens, & infinitos uncos ex omnibus corporis partibus exertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando cædimus,

a Δυσκάθεκτος] δυσκάτοχος R. b Ἐγχέλεις] οἱ ἐγχ. R. c Ἰξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἰξώλη τι) *J. Br.* V2. *S. M.* Marg. *M1W.* ubi, sicut in *F.* & *P.* ἰξώδης. d Ἐκπεφυκότα] ἐμπεφ. R.

97. Ἀλλὰ μέλλοι] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τοῦ τῶ δράγματος ἴδιον· πολλὰ τοιαῦτα [οὐ] τῇ κωμῳδίᾳ. *C. G.*

4. Ἐπισκήψας] Ἐντειλάμενος. *V.*

10. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] Ὑπέρβολος ἦτος, ὡς Ἀνδροτίων φησίν, Ἀντιφάνους ἦν, (1) ὃν ὠσρακίσθαι Ἀφροδίτης φασὶ λόγῃσι. ὁ δὲ αὐτὸς Ἐ λυχνοποιὸς ἦν, (2) καὶ ἐλυχνοπώλει, ὡς Ἀνδροτίων ἱστορεῖ, ὃς Ἐ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δ' Ἐ τὸ ἔθος τῆς ὀστρακισμοῦ κατελύθη, (3) ὡς Θεόφραστος ἐν τοῦ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δ' ἐν Δημοτυπιδῶν (4) Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτων φησι. Κρατῖνος δ' ἐν Ὥραις ὡς (5) παρελθόντος νέου τοῦ βήματι μίμηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξὶ, καὶ Εὔπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν (6) Ὑπερβόλῳ Λυδὸν αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . . ἄλλως· ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ (7) Χρέμητος, ὡς Θεόπομπος ἐν τοῦ περὶ Δημηγοριῶν· Θεόπομπος δ' πάλιν ἐν δικάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπι-

(1) Ὃς ὠσρακίσθαι] Legendum ὠσράκισεν. Quid sit ὀσρακίζεσθαι dudum ostenderunt Eruditi. *J. T. V.* ὃν ὠσράκισθαι. Exc. *G.* ὃν ὠσρακίσθαι· *C.* Περιθοῦ. ὃν καὶ ὠσρακίσθαι. *M. du S.*

Dedi lectionem *C. V.* restituerat *M. du Soul* ἐς ὠσρακίσθη. Hæc autem optimæ sunt inprimis notæ, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste depromta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat *J. Wasse* ad *Thucyd.* p. 548. n. 42. Quod e C. adfert Doctiss. *M. du Soul* Περιθοῦ. integrandum est Περιθόϊδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit *J. Meursius* de Pop. Att. in Περιθοΐδαι· quare Scholion sic potest supplevi: Ἀντιφάνης ἐν Περιθοΐδῃ, ὃν ὠσρ. &c. *T. H.*

(2) Καὶ . . . . . Ἀνδροτίων] Lacunam prioris Editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδρονίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. *Schol. Aristoph.* ad Vesp. p. 1001. ad Pac. v. 680. *M. du S.*

(3) Ὡς Θεόφρας] Hæc omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. *M. du S.*

(4) Φρύγα] Prior Editio: κατελύθη, καὶ Φρύγα δ' αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in *V.* extat φασὶ, sed scribendi compendio, quod qui

(5) Παρελθόντος] Προσελθόντος hoc enim postulat τῷ βήματι· παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. *T. H.*

(6) Ὑπερβόλῳ] Fabulæ nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat *Athenæus*, alios itidem in errorem traxit: recte *J. Meurs.* in Att. Biblioth. recenset etiam *Suid.* in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Ejusdem generis inter ejus comœdias Pisander & Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum *Polyzelus* Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. *T. H.*

(7) Χρέμητος] Χρεμιδῶ. *Schol. Aristoph.* ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis cum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem jocosa Comœdiæ libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. *M. du S.*

85. Τίθηπε] *miratur.* *J. Br.*

91. Ἐγχέλεις] De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγχέλυες, ἐγχέλυς, ἐγχέλεις agit *H. Stephan.* Th. L. G. T. I. p. 1931. hujus etiam loci non immemor. *T. H.*

93. Ἐξώδης] Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum, ἰξώδης tamen legit interpres. *J. B.*

Ἰξώδης] Mendose plerique libri ἰξώδης. Vera scriptura, quam expressimus, ex *J. B1.* & *S.* est; agnoscunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἰξώλη τι. *M. du S.*

97. Ἀπολυθῆναι] Post vocabulum hoc expuncto Πλοῦτος scribe ἀλλὰ μέλλοι &c. ἤδη. Post vocem hanc loquitur Πλοῦτος· τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τ' ἀηδῶν & reliqua. *J. Br.*

Ἀπ. Πλ. ἀλλὰ μέλλοι] Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. *Th. M.*

Πλ. ἀλ. μ. . . . Ἑρ.] Nomina personarum antea per-

dimus ; rem haud negligendam obliti fumus. PLUT. Quam? MER. Theſaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLUT. Hac quidem cauſa animo otioſo eſto. Eum enim ſemper ſub terra relinquo, cum ad vos aſcendo, imperans domi ut adſit foribus occluſis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero ſequere hac prehenſum me chlamyde tenens, donec ad Timonis ſolitudinem pervenero. PLUT. Recte ſane, o Mercuri, quod mihi cæco viam præis; ſin me deſeras, fortaſſe in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberrans incidam.

ἐῶντας ἡμᾶς. πρᾶγμα δ' μικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τ' Θησαυρὸν ἰσχ ἐπηγαγόμεθα ὑφ' ἕδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάῤῥει τούτῳ γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, [a] ἀνέρχομαι πρὸς ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλείσαντα τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. ΕΡ. ἰκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καί μοι ἕπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἢν γε ἀπολίπῃς με, ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι πλησίον. ἀλ-

a Ἀνέρχομαι] ἀεὶ ἀνέρχ. R. quod mihi placet.

βουλόμενος ὑπὸ τῆς Ἀθήνηθεν ἐχθρᾶς ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν (8) ῥιφθῆναι εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων πρὸς αὐτῶν ἔσχατα ἔτη, ὃς πρῶτος (9) δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ὢν ἄνθρωπος, ὥς φησι, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συναληθεύουσι Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στέφανον ἔχοντα, καὶ κελεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τὸν σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θύοντα, καὶ ξένους ἑστιᾶν μέλλοντα, καὶ λῆψεσθαι τὴν ἐκκλησίαν. Διαφο-

(8) Ῥιφθῆναι] Exc. G. ῥιφῆναι & C. M. du S.
Neque aliter in V. ſcriptum eſt: idcirco repoſui. T.H.
(9) Δημήγορ] δημηγορ V. id eſt, δημηγορῶν. M. du S.

δήκας δὲ εἰς (10) ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφὴ τοῦτο (11) ὑπ' αὐτοῦ Μιλησιακοῖς ἐπιγεγραμμένη· ὕστερον δὲ Μιλησίης ἁλούσης ὑπὸ Πάχητος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τὸν δῆμον, ὡς χρὴ Λεσβίων ἁπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲν ἡβῶντας ἀποκτεῖναι, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο κεῖσθαι ἐπὶ τοῦ Παράλου· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ μετανοήσαντας ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδημούντων Ἀθήνησι Λεσβίων, καὶ δίκαι τινὲς ταλάντου αὐτὸν ἀργυρίου μετελθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τὸν δῆμον, καὶ τριμ-

(10) Ὑπερβολὴν] ὑπέρβολον V. prave. M. du S.
(11) Ὑπ' αὐτοῦ] ἀπ' αὐτοῦ. V. M. du S.

perturbata reſtituit jam ante nos *Benedictus*. M. du S.

Ἀλλὰ μέλακῦ &c.] Locum in cunctis Edd. excepta *Salm.* prava perſonarum diſtinctione laborantem adjuvit, praeter *Brodaeum*, *Franc.* etiam *Luiſinus* Par. III. c. 2. T.H.

99. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τ' Θησ.] Male notata etiam hic perſona Mercurii, & omiſſa Pluti: eſſe debet: Πλουτ. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τ' Θησαυρόν. Th. M.

7. Ἐχόμενός τ' χλαμύδος] *Laciniam ducens*. Dixi ad *Petron*. J. B.

8. Τὴν ἐσχατιὰν] *Æſchin.* in Tim. p. 13. v. 43. τούτῳ δὲ καταλιπεῖν ὁ πατὴρ &c. ἐσχατιὰν δὲ Σφηττοῦ, Ἀλωπεκῆσι ἢ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχατιαὶ, optime docuit antiquus *Scholiaſtes* & nondum editus, cujus verba ex *Harpocratione* & *Suida* paululum emendata deſcribere non gravabor. Ἐσχατιαὶ εἰσι τόποι ἔχαλοι τ' χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν· τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τ' δήμων ἐσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως δὲ τοῦς χωρίους ἐναπολαμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικήν· παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ *ſingulorum agri ſuis finibus diſtincti & ſeparati*, ut monuit *Caſaubon*. Lect. Theocr. c. XIV. eorum errorem caſtigans, qui *de neſcio quibus agrorum extremitatibus interpretantur*; ſed tamen remotiores, & ad cujusque demi fines poſiti, vel mari montibusve proximi: meminit *Demoſth.* in Phaenipp. p. 1023. B. ἐπορευόμην Κηφισιάδι (lege Κυθηρίδι) εἰς τὴν ἐσχατιὰν αὐτῆς· ἐν πρώτοις μὲν ἀπαγαγὼν τὴν ἐσχατιὰν αὐτῆς πλέον ἢ σταδίων ὅσον τετρακοσίων· & compluries in ſequentibus, ad quae pertinet *Harpocrationis* obſervatio in Ἐσχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici ſive demi fines ἐσχατιαὶ ſignificent, dubitari non poteſt: vide *Xenophont.* E. II. p. 276. v. 20. *Heſych.* in Ἀλμυρίδες. eum in modum hiſtorici non raro: ut *Diodor. Sic.* XVII. p. 576. τ' Λυκίας περὶ τὰς ἐσχατιάς· illudque proverbii vice poſitum a *Conſtantio* Ep. ad Antioch. in *Athanaſii* Apol. καὶ τοὺς τὰς ἀγυιοὺς & τ' τὰς ἐσχατιὰς οἰκοῦντας. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali proſequebatur, concurſu ingrato abeſſet, ἐσχατιὰν colendam commiſit, ὀρεινὸν & ὑπόλιθον γηδίον non aliter, quam *Libanius* Δυσκόλῳ ſuo, quem pinxit Declam. XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. T.H.

10. Ὑπερβ. τάχα ἢ Κλ.] hoc eſt, *Peſſimo cuipiam Athenienſi*: Cleonem & Hyperbolum Ariſtophanis Comoediae infamant. J. Br.

Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] *Ariſtophan.* in Pace. J. B.

Ὑπερ-

ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

Sed quis hic ſonus, quaſi ſi ferrum ad ſaxum allidatur?

ΕΡ. Ὁ Τίμων οὗτοσὶ σκάπτει πλησίον ὀρεινόν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαῖ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ ταῖς λιμῷ τακησομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac ſaxoſum agellum fodit. Papæ! Et Paupertas adeſt, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod ſecum ſub ſignis habere ſolet Fames; multo haud dubie animoſiores ſunt ſatellitibus tuis.

ΠΛΟΥ. τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, ἢ ταχίστῳ; ἐγὼ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου παρεσκευασμένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε ταῖς Διί· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

PLUT. Quid igitur cauſæ ſit, quin hinc quam ocyſſime fugiamus? neque enim eſt ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto inſtructus exercitu ſit. MER. Jovi aliter viſum eſt; quare ſtrenui ſimus.

ΠΕ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα;

32. PAUP. Cæcum iſtum, o Argiphonte

ρη πάλιν ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀναιρούσας τὸ ψήφισμα· οὕτω (12) Θουκυδίδης. Ἐπίσης ὢν ἐν τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος ἐν Ἀριστοφάνης, πρόσθεις ἄρχοντα Εὔθυνον (13) Ἀριστοτέλης δὲ ἐν παρεζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε γὰρ ἐν φω-

(12) Θουκυδίδης] Lib. III. c. 36. & ſequ. cujus verba nonnulla Scholiaſtes expreſſit. *T. H.*

(13) Ἀριστοτέλης δέ] Sic Exc. *G.* & *V.* In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ παριζωσάμενον. *M. du S.*

Extat in *V.* tale ſcripturae compendium Ἀριστοτ'. quomodo philoſophi nomen plerumque ſolet in membranis exhiberi, & mox vitioſe δημηγορήσας. In his plura ſunt corrupta & alieno loco poſita: illud ἀποσκώπτων Ariſtophani melius quam Ariſtoteli conveniat: veluti modo πρεσβεῖς ἄρχοντα Εὔθυνον aptius poſt Φιλόχορος interſerantur: Philochorum enim notum eſt hiſtoriam Atticam per Archontes digeſtam literis mandaſſe; quanquam ne ſic quidem haec verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obſtitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, niſi forte ἐπιλαχὼν, & ſubſtitutione Stratocli defuncto ſuffectus: eam rationem credi poteſt habuiſſe *Scholiaſtes*, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, ſecus atque alii, non Stratoclem, ſed Euthynum inſcripſiſſe ſummum magiſtratum. Quare melius erit, ſi mutatis quarundam vocum ſedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος προσθεὶς ἄ. Ε. καὶ Ἀριστοτέλης· (in Ἀθηναίων πολιτείᾳ nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ παριζ. Hoc poſtremum adnotavit etiam

---

τὴν μεγαλην. (14) Βυρσοδέψου ὢν αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς βυρσοδέψου υἱὸν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μετακειρισαμένου· ἐκωμῳδεῖτο δὲ ἐπὶ (15) μανίᾳ. Ἐξέπλευσε δὲ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ὕθεν ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἄρχοντος (16) Ἀμειψίου. *V. C.*

Scholiaſtes ad *Æſchin.* Orat. in Tim. Mſſ. Λέγονται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἴθυς σχῆμα (ſcilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὸν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. *T. H.*

(14) Βυρσοδέψην] Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς cum hoc femineo nomine fuiſſe appellatum, quoquam modo liquet. *Ariſtophanes* certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. *J. F.*

(15) Μανίᾳ] Lege μανίαι. *Plutarch.* T. II. p. 855. B. hiſtorici malignum animum hoc indicio deprehendi ſtatuit, ſi δυσχερέστερος ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιπικρίαν φαρόντων utatur; veluti quando θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κακολογίαν dicit. Cleonis κακολογίαν perſtringit *Thucydid.* IV, 27. ſed idem quoque c. 39. καὶ τὰ Κλέωνος καίτοι μανικῶς ἴσως ἢ ὑπόσχεσιν ἀπίθει. *T. H.*

(16) Ἀμειψίᾳ] Conſentit Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 552. *Androtion* tamen, eodem teſte, ſcriptum reliquerat, interiiſſe Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit: hoc *Diodorus* firmat, multum in iſtius pugnae narratione diſcrepans a *Thucydide* V. c. 10. *T. H.*

τῷ τε δήμῳ Δηλιακοῦ τοῦ τότε πεδιονόμου, teſte *Thucydid.* III, 36. IV, 21. Poſtquam ad Amphipolin pulſus a fortiſſimo duce Braſida, & in fuga caeſus interiiſſet Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos praecipuum in rep. locum occupavit: ad *Ariſtoph.* Pac. v. 680. Scholiaſtes: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο· mox: ὅτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita ſolent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis ſit caput, vocare: δυοῖν ὄντοιν ἐν τῇ πόλει δυναστοῖν, τοῦ Θουκυδίδου καὶ Περικλέους. *Plutarch.* T. I. p. 155. A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν· donec Alcibiadis conſilio ſociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipſe nihil minus metuens poenam ſubiret, teſtularumque ſuffragiis ex urbe ejiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut oſtendit teſtis inprimis fide diguus *Ariſtoph.* Nub. v. 549.

Ὑπερβόλου] Adde graviſſimum de hoc Thucydidis teſtimonium qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat. VIII, 73. *M. du S.*

Ὑπερβόλου ἢ Κλέωνι] Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia ſolent plerumque Comici, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in adminiſtranda rep. verſatos provectior aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius jam vivo Pericle, quum is odio civium atque invidia laborare cepiſſet, viam ad remp. affectavit: *Plutarch.* Per. p. 170. D. ἐπεφύτευτο δὲ ὁ Κλέων ἤδη λοιδορῶν τὸν πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν· eo defuncto ſine controverſia primas tenuit, ὧν καὶ εἰς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν,

te Mercuri ? quonam abducis ? MER. Nos ad Timonem allegavit Jupiter. PAUP. Quid ? nunc ad Timonem Plutus mittitur ? quem ego peſſime a Luxu habitum cum accepiſſem, his, quos vides, Mercuri, Sapientiæ, & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci ? Itane vobis idonea Paupertas viſa eſt, in qua ſic illudatis, ut quem unum mihi habebam, eripere poſtuletis, poſtquam ad virtutem probe factus eſt, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliæ & Arrogantiæ tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem ſcilicet, ignavum & ſtolidum ; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detrito panno haud melior. MER. Jovi ſic viſum eſt, o Paupertas.

τα, χειραγωγῶν. ΕΡ. Ὅπῃ τυχὸν ἡ Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕ. νὴ ὁ Πλοῦτον Ὅπῃ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς ἀβλαβῆ, τοιοῦτοις ἀβλαβῆ, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; ἆρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητον, ὥσθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος ἀβλαβῆ αὐτὸν Ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀσήμαντον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον; ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διΐ.

ΠΕ.

a Ἆρα] ἄνδρα. *F.* nulla diſtinctione poſt ἀποδείξα poſita. Adſcriptum in hac Ed. ex P. ἆρα.

549. 558. ubi vide *Ez. Spanhemium* : neque mirum eſt, qui praeclariſſimis viris nequaquam parcebant, in eos ſtyli acerbitatem exeruiſſe, qui tot veris criminibus oppugnari poſſent. *Plutarch.* T. II. p. 826. D. τὸν Περικλέους πολιτεύσαντα ἐπαινοῦμεν καὶ τὸν Βιαστὸν ψέγομεν δὲ τὸν Ὑπερβόλου καὶ Κλέωνος. Egregie *Dion Chryſ.* p. 282. A. Athenienſis populi quaſi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Piſiſtratum ac Themiſtoclem : tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μὲν τισὶν ἐπιπλοῖς τυχόν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς. p. 541. D. ὥσθ' ὅπως ποτ' ἔτυχε γέγονεν ὄφελος δημαγωγὸς ὁστισοῦν Ὑπέρβολος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere ſociavit *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 315. Hyperbolum & Cleophontem *Iſocr.* de Pac. p. 174. B. plures *Himerius* Prop. ad Flavianum apud *Phot.* p. 615. Ἐσυκοφάντει Περικλέα Κλέων· ἔφυγε Νικίας Ὑπέρβολον· Δημωδέστατα Δημοσθένην Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. *T. H.*

15. Ὀρεινὸν] Male Baſil. edit. ult. ὀνείρων, ut & quædam aliæ edit. *J. B.*

16. Ἐκεῖνον] Non ignoro, quam vim ſaepe pronomen illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus e *Dione*, Ὑπέρβολον ἐκεῖνον· neque tamen non hic malim ἐκεινῳ, ſcilicet Τίμωνι. *T. H.*

23. Περιεχημάτων] Adducit *Thom. Magiſt.* in Κατέχημαι. *T. H.*

25. Ἀργιφόντα] Homeric. Patet Dial. Jovis & Merc. poſtea. *J. B.*

33. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter *Hipparch.* apud *Stob.* p. 573. v. 39. Θνητοὶ καὶ σάρκινοι, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone, quae Paupertas de ſe praedicat in *Ariſtoph.* Pl, v. 558. *T. H.*

36. Ἐγχειρίσας] Secuti ſumus emendationem *Tan. Fabri*, cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρίσας. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πάλαι] *Qui dudum fuit Timon.* *J. Br.*

38. Ῥάκος ἤδη γεγεν.] *Jam laboribus exercitatum atque attritum.* *J. Br.*

Ῥάκος ἤδη γεγενημένον] Male *Brodaeus* : melius *Eraſm.* Ad. in *Pannus lacer*, *hominem laſſiditum & rejectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius uſus idoneum intelige. Receptam vulgo fuiſſe proverbii formulam *Lucianus* indicat Pſeudol. §. 18. ἄχρι δήσει, τὸ τῇ λόγου, ῥάκος παλυχιδὲς ἐργασάμενος ἐξώσει· iisdem verbis περὶ τ ἐπὶ μισ. §. 39. Hinc ſumſit *Scaliger* in Strom. Proverb. v. 1337. *Antiphilus* I. Anth. LVI. Ep. 3. Μυριστὴς, ἁλίοιο βίου ῥάκος — qui piſcatione corpus ad ultimam ſenectutem contriverat. Proximum eſt *Euripidis* in Autolyco primo de athletis apud Athen. X. p. 413. E. quum aetate florent, incedunt πώλους ἀγάλματα — ὅταν δὲ προστίσῃ γῆρας πικρὸν Τριῶνις ἐκβαλόντας αὐχένας κρόκας. Cadaver *Crinagorae* ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad *Callimach.* p. 470. Similes alias uſurpare veteres ſolent figuras : quale mihi viſum fuit *Ariſtophanis* illud apud *Polluc.* X, 33. Τὶ μ' ὦ πόνηρ' ἐξώρισας ὡς κλιτύριον ita ſi legas, jambus erit tolerabilis ; ceteroquin ejus loci integritatem non praeſto : *Ariſtophanes* etiam in Equit. v. 529. Cratinum effoetum & prae ſenio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπίπτουσῶν τ ἠλίκτρων, καὶ τῆ τόου σὺν ἴτ' ἰνύντος &c. Paulo aliter *Seneca*, teſte *Gell.* N. A. XII, 2. *Qui hujuscemodi verſus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos* : viliſſimos puta, nullaque artis admiratione dignos. *Jon* apud *Heſych.* in Σάραν, ὡς παλαιὸν ἄγαλμα σάραν ſic enim emendandum videtur : Θέλει δὲ λέγειν, inquit *Heſych.* ὅτι ἄχρηστά ἐστι, ἀφ' ὧν τὸ γῆρας· ac ſi diceret, *tanquam ſcopas ducis vetuſtate abſumtas. Petron.* c. 114. p. 525. *Si quid ingenui ſanguinis habes, non pluris illam facies, quam ſportam.* *T. H.*

42. Οὗτος]

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· ἡ δὲ ὑμεῖς, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι. ὅστις δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με ἕσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ συνὼν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένως δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἤκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οἰχήσεσθε ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς [b] ἐπακούσας τῶν εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ἄνδρα, καὶ ἀπόστα τῶν πόνων. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,

33. PAUP. Abeo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Næ iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, & quæ ipsum ad res præclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & se se respiciens; cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. MER. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem convenire.

34. TIM. Qui estis vos, o scelera; aut quorsum huc veniistis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: jam enim vos & glebis, & saxis opertos male perdam. MER. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Jupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere jussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut prædicatis, dii

a Προσίωμεν] δὲ καὶ προσίωμεν. R. b Ἐπακούσας] ὑπακούσας. Marg. *AIW.*

44. Ἀγαθὴν συνεργὸν] Σημειοῦ τὸ ἀγαθὸν σύνεργον πρὸς τὸν πανίσκον δηλονοτι ὄντως γὰρ ἀποδοθὲν αὐτὸ ἁρμοδιώτερον ὄν. *V.*

42. Οὗτος] Legendum οὗτος. *J. Br.*

43. Ἀπολείψει, ἀγαθὴν σύνεργον] Legendum ἀπολείψῃ, ut jam *Faber* recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimarum magistram.* Caeterum Scholiastes ex MS. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque observari jubet, quum Πανίσκα, quae loquitur, sit femina. Sed mirum ni in malum codicem inciderit Interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. *J. J.*

Ἀπολείψει] Si hanc vocem, auctore *Tan. Fabro*, in ἀπολείψῃ mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in *Prometh.* c. 5. ὡς μιαιφόνου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι & ἀγανακτῆν εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Cl. *Jensius*, ut & sequentem sollicitavit. Sic in *Dial. Terps.* & *Plut.* seu N. Δ. VI. μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἐποθέσεως ἢ προσίμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In *Dial. Mim. & Sostr.* ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Sic Philostratus in *vita Apoll.* IV. p. 146. Vide etiam in *Asino* c. 4. εἰ μή τις ὑπακούσει αὐτῇ. &c. 11. εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει· in *Dem.* c. 30. εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ. *M. du S.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] *Synes.* Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ὦ ἀγαθὲ, τὴν ἡμιόλιον ἀγαθὴν ἰσχάδος σύνεργον. *T. H.*

47. Αὐτὸν] Leg. αὐτόν. *M. du S.*

55. Τοῖς βώλοις] Qualis gleba Ægyptia: de qua copiose *Achill. Tat.* in Clitoph. *J. B.*

Τοῖς βώλοις] *Alciphr.* III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλων ibi recte *Berglerus* monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus extat *Luciani* Edd. Peritissimi Bergleri judicium sum secutus, etsi non ignorem in *Apollonio* legi III, 1392, — οἱ μὲν ἐδίξ τῆρηχοτα βῶλον ἐδοῦσι Λαζόμοι πρηνεῖς —. Τοῖς βώλοις *Gesnerus* ediderat in *AElian.* Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. *T. H.*

59. Τῶν εὐχῶν] Praefero τῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. *T. H.*

60. Δίχου τὸν ὄλβου] Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr. Char.* 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. *M. du S.*

63. Ἀν-

dii estis ; vapulabitis tamen ; nam & deos & homines ex æquo odi. Cæcum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminuere certum est. PLUT. Per Jovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum jumento meo accersam : plane enim homo insanire videtur.

35. MER. Ne quid inscite facias, Timon ; quin potius agreste isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athenienſium primus ; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus. TIM. Ne mihi negotium facessite. vobis haudquaquam egeo : affatim copiarum in hoc ligone habeo ; cetera felix, si ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice ?

καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τυφλοὶ δὲ τὸ τυφλόν, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ὀπτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διός, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἐμὲ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβών.

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προλείας τὰς χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλοῦτα πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἑταίρων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ἐᾶτέ με ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανός ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Hæcne Jovi referam tam dura atque aspera dicta?

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;

Καὶ

63. Ἀνθρώπους μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος c. 44. *Interp. Aristoph.* ad Aves & Lysistr. *J. B.*

69. Μηδὲν σκ.] Ποιήσεις subauditur. *J. Br.*

70. Τὸ ἄγριον] Τὸν ἀγριότητα. *J. Br.*

72. Ἀ. τὰ πρῶτα] *Princeps, primae classis homo.* *J. Br.*

Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris : plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Lucian.* Baln. §. 3. ὁ δὲ μαγκανᾶν τε ὢν τὰ πρῶτα *Euripid.* Hec. v. 794. — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων *Aristoph.* Ran. v. 424. Καίτοι τὰ πρῶτα σ' ἐκεῖ μοχθήρας. *Liban.* T. II. p. 211. C. Τούτου Μάνδρης μὲν ἦν πατὴρ, τὰ πρῶτα Καρυάνδιος *Herodot.* IX, 77. Ἐν δὲ Πλαταιῇσι ἐν τῇ προτεταγμένῃ Λιγυστίων ἦν Λάμπων ὁ Πέθου, Λιγυστίων τὰ πρῶτα· nam supervacuum illud φέρων, quod Edd. trahunt, optime judicavit *Jac. Gronovius*, auctore Med. Codice, resecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα· sic & *Xiphilinus* e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Fronto* ὁ τὰ πρῶτα τῶν Ῥωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo *Philostr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. *Megistias* ἐν τοῖς δεύτερα φοιτωμένοις νομιζόμενος. *Olearium* probo itidem §. 1. praeferentem ex Cod. S. μηδὲ δεύτερα (nisi forte praestet μὴ τὰ δεύτερα) τῶν πρωτεμβόλων σοφιστῶν μηδὲ Ἱππόδρομόν τις ἡγεῖσθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. *Sophocl.* Philoct. v. 435. Πάτροκλον, ὃς σοι (repono, ὃς σοῦ) πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα ibi *Camerarius* ex *Euripide* profert Herc. Fur. v. 1428. Τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσασα, id est, Herculem. *Phrynich.* Ecl. D. A. p. 78. οὕτως ἄρα μέγιστόν ἐστι ἐνομίσθαι γνῶσις, ὅσον γε δὴ ἐν τοῖς ἄκροις τῶν Ἑλλήνων πεπαίδευται ὁρᾶται quin scripserit πεπαίδευται ὁρᾶται, vix aut omnino non dubito : Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus : structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant ; ἐν τοῖς πρῶτα, τὰ δεύτερα νομισθείς exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti : tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari : τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerit expressa : at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Athenienſium praecipui. Excusamus *Basilium* in V. Theol. p. 54. Thamyris γένει λαμπρότατος, καὶ πλούτῳ κομῶν, καὶ τῶν πόλεως ἐστι τὰ κράτιστα debuerat potius, καὶ πόλεως ἐστι τὰ κράτιστα· idem accuratius p. 86. αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφιέμεναι τοῖς πρωτοστατοῦσι κατὰ τὸν Θέσπιν, ὅσον ἀσελγὲς καὶ ἀκόλαστον ἦν ἔσον μόνον γε συφρονῶν καὶ κόσμιαι &c. Diversum est, quando *Sophocl.* in Phil. v. 449. τὰ πανουργὰ καὶ παλιντριβῆ & τὰ δίκαια & τὰ χρήσιμα pro hominibus ponit πανούργοις & παλιντριβέσι, & δικαίοις καὶ χρήσιμοις. Ex Latinis similia notat *P. Burmann.* ad *Quinctil.* Decl. I. p. 13. hunc ipsum quoque *Lucianum* locum proferens. *T. H.*

79. Τόνδε φέρω &c.] *Homer.* Il. O, 202. *J. Br.*

Τόνδε φέρω] Tenuit, ut plurimi principis poëtarum versus, quasi proverbii locum : Sostratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigonum regem, narrat *Sext. Empir.* adv. Gramm. p. 276. §. 276. *T. H.*

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον ἅμα εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ὅτως ὀπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

Non ſane incredibile erat, inviſos eſſe tibi homines, a quibus tot tibi ortæ eſſent injuriæ; deos autem odiſſe, qui tibi optime conſultum velint, haud ſane par fuit.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοί μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις ἐπ' ὀπιμελείᾳ. τοῦτον δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δή; ΤΙ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ὅτος κατέστη, κόλαξί τε πιθανοῖς, καὶ ὀπιβούλοις ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ [a] καλαφθείρας, καὶ ὀπίφθονον ἀποφήνας. τέλος δὲ, ἄφνω καλαλιπὼν ὅτως ἀπίστως καὶ προδόλικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καλαγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καλαφρονεῖν ἐπαίδδλεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν ὅτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν,

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Jovi præterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexiſtis. Iſthunc vero Plutum haudquaquam admittam. MER. Quamobrem? TIM. Quia olim infinitorum mihi cauſa malorum fuit, aſſentatoribus me prodens, mihi inſidiatores immittens, odium exſuſcitans, deliciis corrumpens, & livori objiciens; ad poſtremum me repente per ſummam perfidiam, ut proditore dignum erat, deſerens. Contra autem optima Paupertas labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quæ tempus poſtulavit, ea mihi opus facienti præbuit, & tot illas res deſpicere docuit, efficiens ut omnes ſpes vitæ in memet ſitæ eſſent; oſtendens præterea, quænam divitiæ meæ forent, quas neque eripere poſſet aſſentator palpans, neque ſycophanta autem me terrens, non

a Καταφθείρας] Διαφθείρας *J.* Marg. *AiW.*

86. Πλείστη χάρις] Loquendi formula teſtificantis gratum animum, tum quoque, ſi quid oblatum honeſte recuſet: §. 37. Contra, ἀδημία σοὶ χάρις, *nullam in partem tibi ſum obſtrictus*: quod impudenti tribuit *Theophraſt.* Char. Eth. p. 46. qui, quum laviſſet, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κάκει ſi vertas, *& ibi, & tum porro*, poteſtate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil eſt, cur quicquam aliud deſideres. Atticae venuſtatis eſt, quod *Ariſtoph.* habet in Lyſiſtr. v. 865. 869. ἀδημίαν ἔχω γε τοῦ βίου χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν ἀδημίαν αἰδ' ἐδῶν· *vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his eſt, quod me poſſit oblectare. Lyſ.* in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τοῦ βίου &c. *T. H.*

92. Οὕτως] Erunt forte, qui hac ſint lectione contenti. Mihi multo magis placet: ἄφνω καλαλιπὼν ὕτος ἀπίστως· ubi magna cum invidia repeti vides illud ὕτος. Alia res eſt §. 38. ὕτως ἀτίμως. *T. H.*

1. Ὃν ὅτε κόλαξ θωπεύων] Similes ſententiae a multis congeſtae ad *Matth.* Euang. VI, 20. Ceterum egregius eſt *Teletis* locus apud *Stob.* p. 69. ubi cauſam ſuam Paupertas agit adverſus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. *T. H.*

b. Ibid. Θωπεύων] Κολακεύων, ἀπατῶν, *Interp. Ariſtoph.* Acharn. *Heſych.* *J. B.*

12. Ἡδηδὸν] *Ne puberibus quidem exceptis.* *J. Br.*

Ἡδηδὸν αἰμώζειν ποιῆσαι] Omnes Interpretes ad Jovem haec pertinere ſibi perſuaſerunt; ac ſi diceret Timon; Plutum ſuum ſibi Jupiter habeat: hac re ſola mihi poterat gratificari, ſi homines univerſos infortunio mactaret: ac tum ſane liquidior oratio procederet ita conſtituta: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν π. ἀ. ἡ. αἰμ. ποιήσας, vel, ποιήσειε, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur: neſcio tamen, an ſatius fuerit ad ipſum Timonem referre, hoc ſenſu: Ego hac in ſolitudine averſus a conſpectu malorum, quae noſtra fert aetas, paupertate mea, cui iſte ligo ſufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil eſſe commune volo, hinc te quam primum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit ſatis, ſi cunctos mortales plorare non quidem juſſero, ſed re vera fecero. Formula ſolennis & nota, μακρὰν κλαύσειν, αἰμώζειν σοὶ λέγω, σὺ κλαύσῃ· id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbiſſimo, niſi peſſimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac peſſimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κλαῦσαι vel λίξαι. Convenit ad hanc mentem reſponſio Mercurii, quam ſic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum ſunt facti: quin tu mitte potius iracundum iſtud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heraclitum dictum ſine dubio reſpexit, qui

non populus exaſperatus, non quilibet in concione ſuffragium ferens, non denique tyrannus inſidias ſtruens.

37. Auctо itaque per laborem robore, agrum hunc induſtrie colens, nihil videns malorum eorum, quæ tot in urbe occurrunt, ſufficientem ac perennem victum hujus ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Jovem abducens: mihi autem ſat erit, ſi omnes omnino homines ejulare coëgerit. MER. Cave iſthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad ejulandum recte comparati ſunt. Sed iſtam tuam iracundiam, & inconſulti adoleſcentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quæ a Jove mittuntur dona, ea neutiquam aſpernanda ſunt. PLUT. Quid, Timon, utrum vis me cauſam adverſus te agere? an tibi moleſtum eſt loqui me? TIM. Dic, ſino, modo ne longam orationem & prolixis procœmiis gravem habeas, quod facere perditiſſimi iſti rhetores ſolent. Id enim Mercurio, qui hic adeſt, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures præbeam.

ὁ δῆμος παροξυνθείς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, ὁ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελεῖν δύναιτ' ἄν.

Ἐρρωμένως τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τεθλακὼς τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανά μοι ἀφορμὴ ἔχω τὰ ἄλφιτα παρέχειν ὁ δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡδέως οἰμώζειν ποιῆσαι. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ γενναῖε· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ὀπίσθιοι πρὸς οἰμωγήν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. ἅτοπα ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. ΠΛΟΥ. βούλει, ὦ Τίμων, διαλογήσομαί σοι πρός σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε, μὴ [b] μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ὀπίσθιοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, καὶ τὸν [c] Ἑρμῆν τεθλακότα.

ΠΛΟΥ.

[b] *Μακρὰ*] Ita ſola *F.* ceterae *μακρῶν*. Notatum quoque in Marg. *AIW.* [c] *Ἑρμῆν*] Excepta *P.* omnes *Ἑρμῆ*.

22. *Ἀνέξομαι γάρ σε*] *Σκόπει, πῶς ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν, εἰπὼν ἐς τὸ ἀνέξομαι λαπεδοὺς τὴν πτῶσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν* * *ἐπεινέγκας, οἷον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι αὐτὶ τοῦ* † *εἰσδέξομαι ἢ παραχωρήσω προσειλήφθη. V.*

* *Ἐπινέγκας*] Ita ſcripſi pro *ἐπινέγκαι*. Inepti hominis obſervatio, cui tanquam uſitatius obverſabatur *φείσασθαι* genitivo junctum: quid enim aliud ſibi velit *ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν* expiutare nequeo. *T. H.*

† *Εἰσδέξομαι*] *M. du Soul* repoſuit *προσδέξομαι*, & pro *παραχωρήσω* prioris editionis *παραχωρήσω* poſterius etiam vidit *M. Sladus*: prius an Codici debeatur, ignoro. *T. H.*

qui Epheſios, quum Hermodorum, civem omnium excellentiſſimum, urbe expuliſſent, *ἐκέλευσεν ἡδέως ἀπαγχεσθαι. B. Πρ. §. 14. ἐγὼ ὃ κέλομαι πᾶσιν ἡδέως οἰμώζειν* ibi vide plura. Vel ſic tamen in *Luciano* praetulero: *ἐμοὶ ὃ τοῦτο ἱκανὸν, ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡδέως οἰμώζειν ποιήσω.* Vera ſunt, quae de voce *ἡδέως* notat *Tan. Faber: Barlaeus* ad hunc locum pene dixeram prorſus nugatur. Vid. *L. Bos* Anim. c. VI. *T. H.*

16. *Οὕτοι ἀπόβλ.*] *Homer.* Il. Γ, 65. *J. Br.*

Οὕτοι ἀπόβλητά εἰσι] Ex hoc *Homeri* Il. 3. verſu,

Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἱμερτὰ δόρατα.

Heliod. lib. 5. *Apul.* Apol. 1. *Caſaub.* ad *Athen.* c. 25. lib. 1. *J. B.*

18. *Διαλογήσομαι*] Unde apud Graecos *τὰ διαλογήσ. Demoſth.* initio *περὶ στεφάνου*. Vertit *Terentius* in Eun. *juſta*, quod Interpp. neque Donatus notarunt. *Anonym.*

Διαλογήσομαι] Scribe *διαλογήσωμαι*: nam *ἵνα* intelligitur. *T. H.*

20. *Μακρὰ*] *Ἔστω* ſubaudio, ut & in *μακρὰ, ῥήματα*. *J. Br.*

Μακρὰ . .] Ex more & lege Judiciorum, in quibus reo plus aquae quam Actori concedebatur, quem hic tangit. *Anonym.*

Μακρὰν] Reſtitui *μακρὰ*, quod in Ed. *Fl.* ſola, a qua reliquae omnes male diſceſſerunt: ita mox §. 38. *μακρὰ πίπτειν*. *T. H.*

ΠΛΟΥ. Ἔχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ὅτε πολλὰ ὑπὸ σοῦ κεκλημένος ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φῄς, ἠδίκηκα· ὃς τὰ μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τἄλλης τρυφῆς· ἀπέλειπόν τοι καὶ ἀοιδίμου δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ θεοπρόπας· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐπῆλθε τὸ κολάκων πεπονθέναι, αἰτίαν ἐγώ σοι μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημας τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με ὕστερον ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι κολακεύουσι, καὶ κολαγωγοῦσι, καὶ πάντα τρόπον θηρευομένῳ σοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφηδα, ὡς προδέδωκά σε· τοὐναντίον δὲ αὐτὸς ἐκκαλέσαμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅτι κεφαλὴν [a] ἐξωθεῖς τὴν οἰκίας τοιαγοῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτῃ τὴν δυσφθέρειαν ἡ τιμιωτάτη σου Πενία ἀπετίθετο. ὅστις μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ὅτοσί, ὃν ἐκέλευσα τὸν Δία [b] μηκέθ' ἥκειν πρὸς σέ, ὅτι δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

38. PLUT. Conſentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accuſaſti; tamen diſpice an te, quod ais, injuria affecerim, qui tibi ſuaviſſimarum quarumque rerum, honoris ſcilicet, præſidentiæ, coronarum, aliarumque voluptatum cauſa fui. Propter me ſpectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus; ſi quid autem, quod nolis, ab aſſentatoribus tibi accidit, in me non hæret culpa, imo magna mihi abs te facta injuria eſt, quem adeo contumelioſe ſceleratorum illorum libidini ſubjeceris, laudantium, aſſentantium, omni arte inſidiantium. Quin etiam poſt omnia dixiſti proditum te a me fuiſſe: ſed cum a te ex ædibus excuſſus ſim, & capite protruſus foras, quanto te verius proditionis accuſare poſſum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veranda iſta Paupertas; itaque hic Mercurius teſtabitur, quam enixe Jovem obſecraverim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruiſſes.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis ſit:

a Ἐξωθεῖς] ἐξωθεῖς F. b Μηκέθ'] Sic R. L. J. Marg. Ald. reliquae μηδ'.

35. Ἐπιβουλεύουσι μοι] *Fabrum*, qui σοὶ legendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conqueſtus Plutum, infinitorum ſibi malorum cauſam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν cur tamen hic quicquam mutandum ſit, ratio iſta non eſt ſatis gravis: hic Plutus injurias ſibi factas expoſtulat, ſe ſcilicet objectum eſſe, quaſi nullius pretii, peſtibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, ſibi omni modo inſidiarentur. *T. H.*

40. Μαλακῆς χλαμύδος] Parum abeſt, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tum junctum habet μαλακὴ, tum τὸν διφθέρᾳ oppoſitam: ita χλανὶς & τρίβων *Teleti* apud *Stob.* p. 523. Nihil eſt in ſcriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad *Amores*. *T. H.*

43. Μηκέθ'] Ed. J. & Mſſ. R. G. & L. Reliquæ Edd. μηδ', quod ut minus venuſtum exulare juſſimus. *M. du S.*

56. Ὑπόσχου] *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι· Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· ὑπόσχου, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac ſententia *L. Bos* Ell. Gr. p. 247. ſtatuit vulgarem illam omiſſionem τοῦ ὅρα vel σκέπτει ante particulam ὅτως, caſtigatoque interprete ſic vertit: *Suſtine & fac, ut adulatores illi diſrumpantur prae invidia.* Mihi ſecus videtur: ſenſus eſt, niſi valde fallor, talis: *Quin tu ſuſcipe curas iſtas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei cauſa, tum, quanquam durum ſit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate jam ad unguem factum denuo diviſiis obrui, ut adulatores iſti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati ſuae minus tribueret Timon, telum ſecundae rationis adhibet certiſſimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim ſpectaculum Timoni gratius, quam ſi adulatores peſſime de ſe meritos rebus ſuis opimis non macreſcere videat, ſed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod ſupplementi alicujus indigeat, modo ὑπόσχου repetitum jungas cum ὅτως οἱ κόλακες &c. Verum interferi debet καὶ ἢν, εἰ δὲ κακὸν τοῦτο &c. *T. H.*

57. Οὐκ οἰστόν] *Ferendum non eſt.* *J. Br.*

58. Διαῤῥαγῶσι] *Eunap.* AEdes. p. 37. οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ῥηγνύμενοι τὸ φθόνῳ. *Luciani* verba protulit *Deſ. Herald.* ad *Martial.* IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, ſignificat: *Ariſtoph.* Equ. v. 339. & *Kuſter. Ariſtides* de Momo T. III. p. 679. B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διεῤῥάγη· οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσηται. Hoc quoque La-

sit: itaque cum eo jam audacter facito, ut consuescas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis; at tu, Plute, Thesaurum sub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, & de integro discescendum. Cum enim dii ipsi vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen illud vide, in quae me conjecturus sis incommoda, qui vita usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiamsi isthuc molestum est, & aegre tolerandum; perfer, inquam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego autem in cælum, ubi supra Ætnæ cacumen ascendero, denuo volabo. PLUT. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conjicere est. Tu vero, Timon, isthic maneto; hinc enim ubi abiero Thesaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Thesaure, huic Timoni ausculta, teque illi tollendum e terra objice. Heus, Timon, strenue fo-

ἤδη γεγένηλαι; ὥςτε θαῤῥῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· ἡ σὺ μὲν σκάπλε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ † Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ ὑπακούσῃ γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. ΤΙ. πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, ἡ καῖθις πλείητέον. τί γὰρ ἂν ἡ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνλο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγμαλα ἐμβαλεῖς † καλοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέςαλα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, ἡ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

ΕΡ. Ὑπόςηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰςὸν ὄντιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τῆ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ † Αἴτνιλον ἐς † ὑψηλὸν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· ταυμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ μεῖμενε ἀναπέμψω γάρ σοι † Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ σαῖε· σέ φημι Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτωΐ, καὶ παράχε σαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων,

Latinis usitatum: *Cicero* ad Quint. Fratr. III. Ep. 9. *ut his malis reip. licentiaque audaciam, qua ante rumpebar, nunc ne moverar quidem.* T.H.

61. Τῇ ὑμετέρᾳ] *Virgil.* AEn. VI, 19. alarum remigium etiam vocat. J.B.

Τῇ ὑμετέρᾳ † πτερῶν] E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurs.* ad *Lycophr.* v. 25. quaedam tamen inconsulte scribens, *Nic. Heins.* ad *Ovid.* A. A. II, 45. *Arn. Drakenborch* ad *Sil. Italic.* XII, 98. T.H.

66. Σκάπτε, ὦ Τίμων βαθ. π. ἐγὼ ὑμ. ὑποσ.] Verba ultima nec Interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, immo ne *Thomas Magister* quidem intellexit. Sciendum est, Plutum adsumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans*, vel *impingens*; *ego vero vobis suppositus ero*, hoc est, *ego a Vobis effodiar*. Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις ad Plutum autem, σὺ δὲ † Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ ὑπακούσῃ γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc est, ubi te, Thesaure, tetigerit Timon suo ligone, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda in primis sunt; quippe ubi clarissime patet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaeso, alius Plutus quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τιμᾶτε, καὶ Φίλοι Κορυνῆτες, καὶ Ἑρμῆ πανδῶτε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba [ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι] non significare *ego vero a vobis discedam*, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; sed, *ego vero vobis suppositus ero*, sive, ut ita dicam; *subsistam*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adornasse; quum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὑμῷ, controversiam) tentat ἀπεστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex *Th. Magistro* potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legisse; quamquam ipse *Thomas* Nostrum non satis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, Ὑφίσαμαι ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵσαμαι. Λουκιανὸς δὲ Φιλοψεύδης Ἐν σκυτίνῃ ὑποσ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι Ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis; immo jam ipse aliquo modo verat, quae hic poscitur, τοῦ ὑφίσαμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἵσαμαι. Sed longe planius in sequentibus, Ὑφίσχνμαι καὶ τὸ, ὑπισχνοῦμαι τινος ἵσαμαι. καὶ Ὑφίσημι, τὸ, Ὑποβάλλω

μων, βαθείας καλαφέραν· ἐγὼ δὲ [a] ὑμῖν ὑποχήσομαι.

ΤΙ. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ὑπέρρωσον σεαυτὴν, ἢ μὴ κάμῃς ἐκ τῆ βάθους τὸ Θησαυρὸν ἐς τὰ μάφανὲς προκαλε σύμη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ πα-

dito, ligonem altius impingens. at ego nunc abscedo.

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigere, dum Thesaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, & propitii Corybantes, & Mercuri lucri præses, unde mihi tantum auri? hoccine fo-

a Ὑμῶ] ἡμῶν λέγος. *J.* ὑμῶν λέγος. P. L. Marg. *AtW.*

68. Ὑποχήσομαι] Ἀποχήσομαι. *G.*

71. Φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ᾠδῇ δέξῳ ἐ μανιώδει δ᾽ῆθει * τῷ συγκυρήματι. *V.*

* Τῷ συγκυρήματι] *V.* συγκυρήματι. *C.* τῶν συγκυρήσεων. *M. du S.*

Hesych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει an σπα-

λεῖ τι. quae omnia nostrae expositioni hujus Lucianei loci sunt convenientissima. *J. J.*

67. Βαθείας] Πληγὰς. *J. Br.*

Βαθείας κατ.] Intelligendum πληγὰς, *infer ictus profundos*, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. κατοίσω ἐ τρίτῳ, *impingam tertium ictum*. *J. C.*

Βαθείας καλαφέραν] Intelligunt πλαγὰς ego γῆς· mox ἐκ τῆ βάθους· utrum maluerit, non patefecit *Budaeus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καλαφέρω valeat, *allidere, incutere, adigere*. In Somn. §. 3. σκληρότερον καθιεμένου τῶ ἀπειρίας, scilicet τῆ ἐγκοπίας· in Prometh. §. 2. *AElian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὸν σμινύην καλαφέρων δίκελλα &c. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀνατιθοῦσα τὸν ἄρπαλον καλαφέρει τὸ ἰξύος prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καλαφέρει βαθείας τῆ γῆς, *ligonem adigere in profundam terram*. *T. H.*

Ibid. Ὑμῶ ὑπος.] Alii Codices ὑποχήσομαι. *J. Br.*

Ἡμῶν ὑποχήσομαι] Lectio genuina hæc, quam sola tamen habet Ed. *J.* in reliquis enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῶν ὑπαχήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ὑποχήσομαι.) duplici mendo, uti acute viderat *Tan. Faber* quamvis ὑμῶν quidem ferri aliquomodo posset: Hellenissimus enim est frequens apud Græcos & Latinos. *Terent.* Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὑ — ά — Cl. *Jensii* commenta ad hunc locum adeant quibus subtiliora placent. *Chrysost. ad Pop. Ant.* 348, 2. εἰ δὲ ἐ δυνικὰς ἀπλαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ὑποχησόμεθα, ut recte Eton. Ed. quanquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπ—. De ὑμῶν, unum hunc *Livii* locum adducam, l. XXII. c. 60. *Haec VOBIS ipsorum militia fuit.* V. Nigr. c. 5. & Θυε. c. 6. *M. du S.*

Ὑποχήσομαι] Omnium Edd. excepta Junt. lectionem tuetur *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τῆ ὑποχωρήσω. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῶν ὑποχήσομαι. De verbi potestate consentiunt *Suidas*, Ὑποχήτω ἀντὶ τῆ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, *Hesychius*, ὑποχάτω, ὑποχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπακηκόαμεν ut in *Achill. Tat.* VI. p. 375. Νῦν μὲ αὐτὸν θεράπαινα ὁρᾷς ἢ ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπακηκόαμεν, καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχληρὸς εἶην. quod ipsum si legeretur hoc in loco (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ὑποχήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi *Fabri* conjectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo: *Euripid.* Hec. v. 1054. Ἀλλ' ἐκποδὼν ἔστω μοι, κἀκποχήσομαι Θυμῷ ῥίοντι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ quod plane congruit: *Plato* Euthyd. ἀφίσαμαι· ἀμάχου τὸν ἄνδρα. Quod ὑμῶ tentaverit *Faber*, non probo: ὑμῶ, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod *J. Jensius* arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *substabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit Vir Doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adsciviissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat: Ἐγὼ ᾧ τοῦτον ὑποχήσομαι, *ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam*, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποχήσω, & locus *Hesychii* longe diversum habet sensum: ὑποχῆσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcumque ob causam, vicarium substituit. *T. H.*

71. Ὦ Ζεῦ τέρασιε] Prodigialis Jupiter invocabatur, ut prodigia bene verterent iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium ictu ligonis thesaurum effodere. *J. C.*

72. Φί-

ſomnium ſit an non? male metuo, ne expergefactus in theſauro carbones, quod ajunt, reperiam. at nil profecto tale eſt; nam aurum ſignatum video, ſubrubeſcens, ponderoſum, & aſpectu quam gratiſſimum.

ὄναρ ταῦτά ἐϛι; δέδια γῶν μὴ ἄνθρακας
ἑύρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον
ἐϛὶν ὀβρίσημον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ τ᾽
εὐπρόσοψιν ὑπερήδιϛον.

Aurum, ſuave munus es mortalibus.
Namque ignis inſtar eximie micas, - Et noctu

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιϛον βροτοῖς!
Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, ἐν νύκτωρ, καὶ

76. Ἐπίσημον] Κεχαραγμένον. *G.*

72. Φίλοι Κορύβαντες] Eſtote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon ſibi κορυβαντιᾶν, hoc eſt, *furere*, cum ſibi viſus eſſet cum duobus viris colloqui, qui ſe Deos dicebant, deinde theſaurum invenire. Vix nimirum in re tam inuſitata credebat oculis ſuis, & ſanus ne eſſet ipſe addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praeſides, ut ſibi faventes ſint. *Corybantes* & *Curetes* erant ſatellites Jovis, qui inſtar infanorum circa eum ſaltaſſe armati dicuntur clypeos haſtis tundentes: qua de re vide *Callim.* H. in Jov. v. 52. ejusque Interp. Τῶν ὁ Κορυβάντων ἀρχηγικῶν & ἐνθουσιαϛικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φαμέν verba ſunt *Strabonis* X. p. 326. *J.C.*

Φ. Κορύβαντες] Quia Corybantes metallarii. *Anonym.*

Φίλοι Κορύβαντες] Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, ſi quod portentum aut prodigium ſubito fuiſſet oblatum, ſtuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Ariſtophaneus inter vetularum, quas ſupra portenta quaevis averſabatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, Ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόροι Eccleſ. v. 1061. Notat ibi *Faber: Ex Luciani* Timone *apparet (ſed & aliunde conſtat) Corybantas bonis & ſecundis rebus praefuiſſe.* Nimis, credo, feſtinabat, quum iſta ſcriberet: niſi teſtes adſint certiores, nihil ipſum *Lucianus* juvabit; apud quem ut Ζεὺς τιράννῳ invocatur, ſic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inuſitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶον, palam eſt: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. & *Berglerum. Liban.* T. I. p. 367. D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδώου ab his theſauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De verſu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. *T.H.*

73. Κερδῶῐς] Mercurio, ut ſupra viſum eſt ad c. 15. acceptum referebant quicunque theſaurum inveniebant. inde ἕρμαιον toties Noſtro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & ſi quae talia. Κερδῶῳ apud *Lycophronem* v. 208. etiam legitur. *M.du S.*

74. Μὴ ὀνθρ.] *Eraſm.* in Prov. *Theſaurus carbones erant.* *J.Br.*

75. Ἀνεγρ.] Quaſi hoc ſomnium eſſet. *J.Br.*

78. Ὦ χρυσὲ] Jambus: cætera ex *Pindaro* 1. Olympionicarum. *J.B.*

Ὦ χρυσὲ . . .] *Euripidis* verſus, qui apud *Stobaeum* legitur. *A.V.*

Ὦ χρυσὲ . . .] Extat etiam inter *Eurip. fragmenta ex Bellerophonte* v. 64. p. 461. Ed. noviſſimæ in hunc modum.

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν.

Deinde deſiderantur ſex verſus. & mox,

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιϛον βροτοῖς,
Ὡς ἡδὺ μητρὶ, ἡδονὰς τοίας δ᾽ ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, ἢ φιλᾷ πατήρ,
Οἷας σύ, χ᾽ οἵ σε δώμασιν κεκλημένοι.
Εἰ δ᾽ ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ᾽ ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari peſſimum, ut dives vocer.
An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.
Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.
Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.
Quid habere nobis turpe ſit, quaeris! Nihil.
Aut dives opto vivere, aut pauper mori.
Bene moritur, qui dum moritur, lucrum facit.
Pecunia, ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris aut blanda poteſt
Par eſſe prolis, non ſacer meritis parens.
Tu, compotesque tale gaudebunt tui.
Tam dulce ſi quid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Extat etiam hujus fragmenti pars apud Stobæum. (*Grot. Flor.* 367.) *Senec. Ep.* 115. *Cum hi noviſſimi verſus in Tragoedia Euripidis pronuntiati eſſent, totus populus ad ejiciendum & actorem & carmen conſurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipſe proſiluit, potens, ut expectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in ſua quisque dat. Henr. Stephanus* cohærere hos verſus inter ſe, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed & hoſce duos illi ſubjunctos alicubi legere ſe ait meminiſſe;

Κρεῖσσον γὰρ ἡ σίδηρος τοὺς θεῶν νόμους
Πάντα κατίσχειν δόξαν ἠμπολημότα.

p. 27. *tract. de habendo delectu ſententiarum*, quem *Comic. Sententiis* praemiſit. V. *Athen.* IV. p. 159. B. *M.du S.*

Ibid. Δεξ. κάλλ.] Haec *Euripidis.* *J.Br.*

79. Αἰθόμ.] *Pindarus* Hymno Olymp. primo. *J.Br.*

καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ, ὦ φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἂν παρθένος ἀναπεπλαμμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτω καλὸν ἐραστὴν ἀφ' ὑψηλοῦ τέγους καταῤῥέοντα;

& interdiu. ades huc, o mea voluptas. Nunc sane mihi credibile fit, Jovem se in imbrem aureum convertisse. Quae enim virgo amantem adeo formosum, & per impluvium defluentem, expanso sinu non excipiat?

Ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ σὺν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸ Τίμωνος πλοῦτον, ὥγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. ὦ λίχνε, καὶ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος καὶ ἐγχαλιάν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῆς θησαυρᾶς, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι· καὶ αὐτόν μοι καὶ τάφον ἀποθανόντι ἔξειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸ ὑπόλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἐλέου βωμὸς, ὕθλος

42. O Mida, o Croese, & vos Delphici templi donaria, quam nihil estis prae Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Persarum rex ne comparandus quidem est. O ligo, & tu rheno suavissime, optimum erit vos huic Pani consecrasse. At ego universum hunc agrum coëmam, turremque asservando auro exstruam, quae me unum excipere possit, non plures: in ea quoque sepulchrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, haec sancita sunto, & lege confirmata. Hominum congressum fugere, notum habere neminem, omnes autem despicere; amicus autem vel hospes, vel ara Misericordiae, logi ac nugae.

89. Ἡμᾶς μὲ τῷ Πανὶ τούτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἐχαριείς γὰρ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων κάθισεν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα * ἱδρύσθαι. V.

97. Ἡ Ἐλέου βωμὸς] Ἵδρυτο γὰρ πανταχοῦ Ἀθηναίοις Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπαθείαις καὶ φιλανθρωπίαις αὐτοὺς ὠφελιμαλῶν. V.

* Ἱδρύσθαι] *M. du Soul ἱδρύσθαι* ego vulgatum retinui. *T. H.*

81. Γεν. χρυσόν] In aureum imbrem mutatus Danae vitium obtulit. *J. Br.*

85. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Charonte, dissertatione Solonis & Crœsi. *J. B.*

Τὰ σὺν Δελφοῖς ἀναθ.] Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. VI, 9. *T. H.*

89. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι] *Longus* lib. 1. & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Clariss. μαχαίρίτης *Isaac. Casaub.* ad *Athen.* *J. B.*

Τῷ Πανὶ τούτῳ] Mutato vitae genere prioris insignia Diis praesidibus suspendebant; quam consuetudinem Epigrammata Veterum inprimis celebrarunt: *Long.* Pastor. IV. p. 175. Daphnis jam dominus ex pastore & servo τῷ Διονύσῳ μὲ ἀνέθηκε τὴν πῆραν, καὶ τὸ δίφιλον. τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλόν &c. Vid. *Junggermann.* p. 213. Conferendus *Aristoph.* in Plut. v. 843. *T. H.*

91. Πυργίον] *Pausan.* in Attic. Φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντας ἀνθρώπους. *J. Br.*

94. Δεδόχθω] Ex formula ψηφισμάτων, quam passim imitatur. *J. B.*

96. Ἐλ. β.] *Pausan.* in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐστὶ καὶ ἄλλα ἱερὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἐπιτυχήμασι, καὶ ἐλέου βωμός. *J. Br.*

Ἐλέου βωμὸς] Ara Clementiae Athenis, quam *Stat.* L. XII. Theb. divine describit. *Anonym.*

Ἐλέου βωμὸς] V. Δημοσθ. c. 58. & A. G. IV. 995. De ara illa ex instituto *Meursius Ceramico geminо* c. XVI. *M. du S.*

99. Κατάλυσις] Sic B. πρ. c. 10. & Plut. in *Catone* 641, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 32. C. ἀλλ' οὐ πανήγυρις, φησὶ, φιλοδιδυμίου ἡμῖν ἑορτῆς ἀναστρέψει σὺν τέλεσιν. *M. du S.*

1. Μονήρης ἡ δίαιτα] Sic postea in Saturnal. μονικοὶ λύκοι, quorum victus, ut suum, μονήρης. *J. B.*

Μονήρης .. ἡ δίαιτα] Confer. Κρον. *Epist. ad Div.* c. 4. & notam *Bourdelotii.* Atqui & res nota est, & ab *Aeliano* prodita, συπόμους esse lupos, quamvis ille binos tantum tradat, sive lupum cum lupa, (*de anim.* IV. 3.) ad pastum prodire. Ego proverbialem esse phrasin puto, quarum non semper severe pensitanda ratio est. Aliter *Bourdelotius*, cujus notam, si lubet, vide ad Epist. ad Div. inter Κρον. c. 4. ubi disserte noster *Leones & Lupos solitarios vesci* vulgo tradi ait. *M. du S.*

Μονήρης δὲ ἡ δίαιτα] *Liban.* T. I. p. 320. C. ἀλλ' ἴσθι καὶ μονήρη καὶ μόλις ἁρπεύσαντα. Saepe aliis in locis utitur. *Hippocr.* Ep. ad Philopoem. Melancholici σιγηροὶ ἐνίοτε εἰσὶ καὶ μονήρεις, καὶ φιλήμοιοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Ecclesiasticis sumtum illud *Hesychii*, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον· iis enim οἱ τὸν μονήρη βίον ἐπιτηδεύοντες sunt *monachi.* Lupi, cum quorum moribus haec vi-

gæ. Cujusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis; & unus omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear; si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut ærea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus fœdus; fines inter me atque illos sunto deserta atque solitudines; tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicetur; molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet, ac splendide epuletur solus,

πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ὑπεκθρῆσαι δεομένῳ, ὠδαιμονία, καὶ κατάλυσις [a] τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, ἡ ὑπόβουλοι· ἡ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῷ, μίασμα. ἡ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφὰς ἡ ἡμέρα, ἡ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· ἡ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. Φυλέται δὲ, ἡ Φράτορες, ἡ δημόται, ἡ ἡ πάλις αὐτὴ, ψυχραὶ, ἡ ἀνωφελῆ ὀνόματα, ἡ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερφάτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτίων ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θύετω, καὶ [b] εὐωχείσθω μόνος, ἑαυτῷ

a Τῶν ἐθῶν] Τ ἰδίων R. ἰδιῶν *J.* Marg. *AIW.* b Εὐωχείσθω] Priores Edd. εὐωχείτω.

5. Ἀποφὰς ἡ ἡμέρα] * Ἔστι τῷ Λουκιανῷ ἐπιγραφόμενος ὅτι λόγος. Ἕτερα παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπραξίαν ἐπιγραφόμεναι πάντες. Ἐ ἀρχὰς, ὡς ἀποφράδας ἐκάλουν. ὃν ταύτας εἶδέ ποτέ τις τινὰ, εἶδε καθάπαξ φίλος † ἐπεμήνυτο φίλῳ, ἀλλὰ Ἐ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς· ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τ ‡ Φλρουάριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐπήγιζον τοῖς καταχθονίοις καὶ πᾶς ὅστις ὁ μὴ ἀνεῖτο τοῖς κατοιχομένοις μὴ συγγίνεσθαι πάντων πρώτιστον § ἕτερον τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια συγγάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐστιοῦσιν Ἐ πάντα τινὰ τ ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐπάλουν, οἱονεὶ ¶ ὃν μηδὲ φάσαι τίς, μηδὲ προσειπεῖν ἄξιον νομίσαι δ' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. *V.*

* Ἔστι . . . λόγος] Haec interponi jussit *M. du Soul*, procul dubio ex *G. Exc.* vel *C.* deprompta. *T. H.*

† Ἐπεμήνυτο] Prius edebatur ἐπιμήνυτο. *T. H.*

‡ Φλρουάριον] *Matth. Sladus* Φεβρουάριον sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronunciatio invexit. Mox auctius *M. du Soul*, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii mensis lustrationibus *Plutarch.* Rom. p. 31. A. Quaest. Rom. p. 280. B. *T. H.*

§ Ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. *M. du S.*
Quid si ἑτέρων τρόπον; *inferorum more: infernos imitati*: sic ἐρέχθειος, *pallidi.* Confer de Diasiis *Hesych.* in *V.* *T. H.*

¶ Ὃν δὲ φάσαι] Exc. *G.* & *V.* ὃν μηδὲ φ. *M. du S.*
Idem *Matth. Slado* venerat in mentem. *T. H.*

vita comparatur, sunt μόνοι, μονοπῶλαι. Vid. *Bochart.* Hieroz. III. c. 10. p. 823. Ex. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 84. *Menag.* Etymol. L. G. in *Longarou.* *T. H.*

4. Αὐτὸν] Castiga αὐτῶν. *J. Br.*

5. Ἴδω μ.] *Duntaxat adspexero.* *J. Br.*

Ibid. Ἀποφὰς ἡ ἡμ.] Nefastus & inauspicatus dies. Vide ψῆφον. *A. V.*

10. Φυλέται ἢ ἡ φράτορες] Sic in Catapl. *Demosthen. Thucyd. Heliod.* *J. B.*

11. Ψυχραὶ] *Frigida & inania.* *J. Br.*

14. Τρυφάτω μόνος] Appositissimus est *Quintiliani* locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. *Pulcrum id quidem indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulcrius, si ita res familiaris exigat, si ipsum colere, suorum genium propitiare, suam experiri liberalitatem.* T. H.

16. Εὐωχείτω (recte *Faber* εὐωχείσθω) μόνος ἑαυτῷ γνήσιον ἡ ὁμοῖος ἐκείνων Τ ἄλλων. ἡ ἅπαξ ἑαυτὸν δείξασθαι δεδόχθω, ἢν δὴ ἀποθανεῖν ἢ αὐτῷ σίφωνι ἐπιτηρεῖν] Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud *Catullum*,

Vivamus mea Lesbia, atque amemus.
* * *
Soles occidere & redire possunt:
Nobis, quum semel occidit brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda.

ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκτείων τῆς ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἥδιστον. ὁ δὲ τρόπος γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ὑπὸ πυρὶ ἀφ-

sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique hæc lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere.

44. Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος. morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod quum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. *Faber* τὸ στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς sumpta; sed tum dici solet κἂν δέῃ ἀποθανεῖν· ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcumque praestiturum jactat. Sic in *Aristophanis* Pluto, versu 216.

Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' οἶδα, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς ἀφαιρήσω ταῦτα.

& in Lysistrata vs. 123.

Ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ. *J. J.*

Εὐωχείτω] Nihil mutandum; in eo enim est ἔμφασις & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia ejusdem sunt venustatis, ἑαυτὸν δεξιώσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. *Anonym.*

Εὐωχείσθω] Sic rescripsimus, ut emendavit *T. Faber*. quanquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχείτω. V. *Athen.* 663. D. *M. du S.*

17. Ἐκτείων τῶν ἄλλων] Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etsi apud *Stephanum* nulla munitum auctoritate, notat *ejicere, excutere*: *Plutarch.* T. I. p. 922. A. Τούτων μέντοι τάχα τὸ λογισμῶν ἐξέστησεν αὐτὸν ἡ τῶν ὄχλων δόξα. *Arrian.* Epict. IV. c. 9. p. 413. ἡγωνίας μήτις ἐκστῇσῃ σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων· ἰδοὺ ἐκστέστασαι ὑπ' ἄλλου μὲ ἐδώδης, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud *Chrysostom.* Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαιῶν ἐκκόψαντες ἐκτέμνουσι τοῖς βασιλεῦσι ἀφ' τοῦ φυτοῦ ἐλαίου αὐτὸς καὶ φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· sed Montfauconius dedit ἐκτεμνουσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκτείνων τοὺς ἄλλους, *expellens & proturbans a me alios omnes*. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam *Luciani* manum adsecutus sit ingeniosissimus *Faber*. *T. H.*

18. Ἅπαξ ἑαυτὸν δ. &c.] Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis vale dicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. Apud *Euripid.* in Alcest. v. 191. moritura Alcestis δεξίωσιν προύτεινε ἐκάστῳ. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud *Xenoph.* K. Π. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμοῦ ἔψαυσθαι, ἢ ὅμμα τὸμὸν ζῶντος ἔτι προσεῖδεν ἱδέσθαι, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, τῷ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum quod apud *Lucianum*) συνεκαλύψατο, καὶ ὕπνος ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. *Lucian.* de Luct. §. 16. *Clem. Alex.* Paedag. II. *Aristoph.* Ecclez. & Lysistr. Si jam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, quum animam efflasset, imponeret: eo innuens se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, quum esset mortuus. *L. Bos.*

19. Ἢν δέῃ ἀποθανεῖν] Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τῆ βίου δίδονται καὶ τῆ πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in Μελιττοῦται, στέφανος (ἰδίως τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις, sumta sunt ex *Aristophanis Schol.* ad Lysistr. v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcumque dissimulent Interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissoluta. Me nondum poenitet pristinae conjecturae: ἢν δὲ δέῃ ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἢν δέῃ, *si res & usus ista prorsus ferant*; *si eo descendere sit necesse*. *Xenoph.* K. Π. I. p. 19. v. 34. ἢν δὲ δέῃ μοχθεῖν, τὸν πόνον (τὸν ἄρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερὸν εἶναι) *Thucydid.* VIII. 81. μὴ ἀποκρύπτειν αὐτοὺς τροφῆς, ἢν δέῃ τελευτῶντα τὸν ἑαυτῆ στρατὸν ἐξαργυρίσαι. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν τινα, ἢν τι δέῃ, παθεῖν, αἱρετώτερον τῆ λεγομένης εὐπραξίας πολλάκις. *Antonin.* de Reb. Suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἕτοιμος, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῆναι δέῃ τῆ

tem videro, atque ut extinguam obſecrantem, picis atque olei injectu extinguere decretum eſto. Tum porro ſi quem hyeme fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne ſe attollere poſſit: ſic enim iſti ſcelerati par pro pari acceperint. Hanc legem ſcripſit Timon Echecratidæ F. Colyttenſis, concionis ſententiam confirmavit idem Ti-

ἐφθειρόμην, ἢ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίτυῃ ἢ ἐλαίῳ καλασβεννύναι. ἢ ἤν τινα ἢ χειμῶνος ὁ ποταμὸς ἀναφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν ἢ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη· οὕτω γὰρ ἂν τὰ ἴσα ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσαλο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυτ[illegible]εὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός·

τῆ σώματος quam facile vero potuerit intercidere δὴ ob ſequentem ſyllabam ſimilem, opus non eſt, ut moneam. Deinde Timon ſenſum fortunae praeſentis cum odio generis humani miſcens ita ratiocinatur, quaſi poſt mortem ipſe ſibi ſolus advocato nemine juſta funeris curare atque exequias ire cuperet: *quod ſi in hoc tam felici rerum mearum ſtatu moriendum ſit, debitumque fatali naturae neceſſitati omnino ſolvendum, mihimet ipſe quoque coronam ut imponam, decretum eſto:* animus infeſtus Timonem abripit in facetiam ſane venuſtam & ſalis comici plenam. Neque multum diſtat §. 46. φόνου τάχα προκικλήσκω μοι· ſcilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demiſſus dicam erat Timoni ſcripturus. Forma loquendi nonnihil diverſa *Seneca* Ep. XXX. p. 113. *Baſſus noſter videtur mihi proſequi ſe & componere & vivere tanquam ſuperſtes ſibi, & ſapienter ferre deſiderium ſui.* T. H.

Ibid. Στιφανον] *Coronam, qua olim mortui coronari ſoliti erant.* J. Br.

28. Ἐπὶ κ. πίττοντα] Aliud exemplar, βαπτίζοντα. J. Br.

Πίττοντα] Sic Ed. J. Coll. & Mſ. R. G. In reliquis Edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἑρμ. c. 79. & quae ibi a me annotata ſunt. M. du S.

Βαπτίζοιλα] *Tan. Fabro*, qua erat recte judicandi facultate, merito diſplicuit πίπτοιλα· quod ſi reperiretur in contextu Lucianeo, ſedes mutare juſſiſſem. Nihil eſt certius, quam βαπτίζοιλα· non ſatis erat Timoni in caput iſtum dare praecipitem, niſi protinus etiam ſubmergeret, nulla relicta fugiendi periculi ſpe. Plane poſtulat illam lectionem, quod ſequitur, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Porro uſitatiſſima phraſis in *Luciano* ὠθεῖν ἐπὶ κιφαλὴν, quae, quo ſuſtentetur, illo πίπτοιλα nequaquam indiget. T. H.

30. Τὴν ἴσην] δίκην, τιμωρίαν. J. Br.

31. Ἐχεκρατίδης] Scribe Ἐχεκρατίδου. J. Br.

Ἐχεκρατίδου] Liquidam *Tan. Fabri* emendationem, invitis omnibus libris, admiſimus. M. du S.

Ἐχεκρατίδης] Verum eſt, praeter hunc locum nusquam in hoc libello ſic ſcribi: quia tamen defendi poteſt, a Luciano refingendo manum abſtinui. Primum Ἐχεκράτης & Ἐχεκρατίδης inter ſe convertuntur; neque inſolens eſt, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem perſona locum obtineant: ita Λύκολοφος & Λυκολοφίδης· Ἀδείμαντος ὁ Λυκολοφίδου, quemadmodum legi debet in *Xenophontis* E. I. p. 258. v. 15. atque *Ariſtoph.* Scholiaſta ad Ran. v. 1561. ut patet ex eo *Platonis*, quem profert, loco Protag. p. 220. F. hic tamen ab *Ariſtophane* dictus & *Eupolide* Λύκολοφος. *Hippocr.* Ἐπιδημ. I. p. 951. E. Ἐπαμείνων vocat, qui p. 957. B. eſt Ἐπαμεινώνδας. Apud *Harpocr.* in Ἐπίκολη· ὡς ἢ ἐν τῇ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου atqui haec ipſa eſt oratio, quae extat, κατὰ Νικομάχου γραμματεως ἐνδεικῶν κατηγορία· in en Νικομαχίδη uno loco p. 184. v. 10. nominat *Lyſias*, quem alibi ſemper Nicomachum. Heraclides etiam Ἡρακλείδης, ut monet *Euſtath.* ad Il. Ξ. p. 989. v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου *Suidae*. Hinc apparet, non eſſe de nihilo, quod pro *ab Agnonide* quidam Codices in *Corn. Nep.* Phoc. c. III. praeferant, teſte *Hier. Magio*, *ab Agnone*: quomodo in Argum. Pythion. *Pindari* idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre poſſem, quorum ignoratio errandi anſam ſaepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, ſed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laertium dici cenſuit *Valeſius*, Laertii filium: quod nunc pluribus perſequi non vacat; interea vide *Burmann.* ad *Grat.* Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, ſi vel unus Codex acceſſiſſet, reddere non fuiſſem veritus Ἐχεκρατίδου. T. H.

32. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Interpretum errores perſequi non juvat. Egregie de hac loquendi formula meritus eſt *L. Kuſterus* de Verb. Med. p. 133. & ſequ. longoque intervallo induſtriam ſuperavit *Bynkers* C. L. G. p. 167. 168. & *H. Stephani* in Theſ. T. IV. p. 730. tametſi nonnulla ſint, quae mallem mutata. *AEmilium Portum* nihil hic vidiſſe in Lex. Jon. pro hominis ingenio non valde mirum eſt. Otium ab iis feciſſe potuerat *H. Valeſius*, ſi, quae collegit ad Harpocr. p. 74. 284. diſponere licuiſſet ipſi atque in ordinem redigere. Νόμων εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac ſuadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρυτανις ſententias rogat, populumque mittit in ſuffragia: hoc eſt apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησιαν, ut *Thucydid.* I, 87. Emendandus *Diogen. L.* VII, 10. ἐκκλησία κυρία τῶν προέδρων ἐπιψηφισιν Ἵππων Κραιτοτέλους Ξυπεταιών *concionem legitimam in ſuffragia miſit ex Proëdris Hippon F. Craitoſtelis, demo Xypetaeon*: iſtorum mirifica circumfertur verſio: neque boni Interpretis munere funguntur apud *Thucydid.* VIII, 15. melius *Hudſonus* in Pſephismate, quod *Joſephus* habet A. J. XIV, 8. ſed prava loci diſtinctio virum Doctiſſimum fefellit: ſcribendum eſt: ἐκκλησίας γενομένης ἐν τῷ

αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν διδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ δεῖ πολλῶν ἂν ἐποιμάμην ἄπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλυτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τῆς τάχυς. πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνίγοντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀρφανιούμενοι καὶ χρυσίου πότερον ἦν ὅπῃ τὸ πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον πραγματήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτούς, ὑποστάντες τῷ θεάτρῳ, τὸ προοίμιον ἐπιψηφίζε Δαμόνου ἀρχιερὸς καὶ οἱ συμπρόεδροι τοῦ δήμου, perinde atque apud *Diogenem L.* In *AEliani* Editione curatiſſima H. V. III, 17. p. 234. exhibuit e Mſſ. *Abrah. Gronovius*: καὶ λέγε ταῦτα ὅτι ἐψήφιζεν Ἀθηναίοις τὸ τῶν δίκας ξαίνειν θανάτου quae ſimulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum conjeciſſem: ὅτι ἐπεψήφισεν Ἀθηναίοις τὸ τῶν δ. &c. ſententia non minus liquida, quam expedita. In ipſo hoc Socratis facto referendo ejusdem verbi uſus eſt apud *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 414. v. 16. ſtructura variata *Themiſt.* Or. XX. p. 239. B. ὅτι ἐπιψηφίσαι καλεῖσθαι κατὰ τὸ ἀμφὶ Περικλέα &c. ξαίνειν non intellexit *Petavius*. Male nonnunquam mutari ſolent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν. hoc pro altero reſtitui debet *Heſychio* in Αἶξ ἰρατικὰ e *Suida*: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτῶ neſcio cujus antiqui Scriptoris locum adtulit, qui ad eandem fine controverſia pertinet hiſtoriam Socratis: ὁ δὲ ὅτι ἐψηφίζετο, ὅτε καθεχειροτόνουν, καίπερ Ἐπιγένης ὤν· in quo ne crediderit quicquam eſſe praeſidii ad tuendam *AEliani* vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic ſumtum e *Platonis* Apol. p. 25. B. & ἐπιψηφίζειν. Ejus vice Socrates in *AEſchinis* Axiocho §. 12. πῶς δ', οἱ πρώην δεκα ξαίνηγοὶ; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπῃνίμην τὴν γνώμην· omnino perperam haec acceperunt *Ficinus*, ab coque praeeunte deceptus *Clericus*: quod recte quidem animadverſum a Doctiſſ. *Herreo*; ſed idem gravius commiſit, quando locutionem ſaniſſimam & Attici fori propriam ſollicitat, & talem ſubſtituit, quae Graeci ſermonis ingenio prorſus repugnat: *Demoſth.* adv. Androt. p. 699. F. ταῦτ' ἐπῄνει ὁ Ἐπιγένης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος· p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῆ βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιγένης ἠρώτων τὴν διαχειροτονίαν ἰδίδοσαν· nam & ἐρωτᾶν ſimiliter uſurpari ſolet, *Schol. Ariſtoph.* ad Pac. v. 664. ex *Philochoro*, προβούλευμα διαψηφίσαι *Xenoph.* E. I. p. 263. v. 39. προτιθέναι, ἀναβαλέσθαι ψῆφον, χειροτονίαν· quorum diverſam rationem explanandi tempus non eſt; haec enim extremo digito tetigiſſe nunc contenti ſumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod ſolus & legem ſuadeat, & ſententias perroget, & ſe quaſi totam populi concionem adſpiciat. *T. H.*

37. Ἀγχόνη] *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. *J. Br.*

Ἀγχόνη γὰρ] *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi obſervamus. *J. B.*

Ἀγχόνη] *Ariſtoph.* Ach. v. 125. — ταῦτα δῆτ' ἐστὶν ἀγχόνη; ibi *Schol.* accentu diſtingui docet ἀγχόνη· & ἀγχόνη· ἐξαντόνως μὲν γὰρ τὸ αἰδῶ τῶ πάθους βαρυτόνως δὲ τὸ χοινίον ἢ ὁ βρόχος· quod praeceptum non hujus tantum, ſed aliorum etiam, ſi verum eſt, ſaepiſſime violatur. *AEſchin.* περὶ Παραπρ. p. 33. v. 18. τοῦτο δὴ ἆρα ἦν ἀγχόνη ἢ λύπη τούτῳ. Ita βρόχος apud *Noſtrum* Pſeudol. §. 19. *Heliodor.* VII. p. 339. πνιγμὸς τοίνυν εἶχε τὴν γραῦν. Expreſſit *Fulgent.* Mythol. p. 7. *morerorum improbior angina.* *T. H.*

39. Κεκονιμένοι] *Pulvere conſperſi, feſtinantes.* *J. Br.*

Κεκονιμένοι] Saepe *Lucianus*, cujus loca *Kuſterus* indicavit ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 291. *Polyaen.* IV. c. 2. p. 313. Φιλίππῳ ἰδόντι ῥάβδῳ, κεκονιμένῳ ex paleſtra: prave legitur p. 387. ξαντιώντων ἐσβαλεῖν πνευστιῶντα (idem vocabulum *Lucianus* adjunxit) κεκονιαμένων. Correxerunt in *Heſychio*: Κεκονιαμένῳ, κεκονισμένους perinde eſt utrum probes κεκονιμένους an κεκονισμένους κονιορτοῦν frequens in *Theophraſto* περὶ Φ. I. pro, *pulverem plantarum radicibus adſpergere.* Addenda, quae perdocte notat *Weſſelingius* noſter Obſ. II, 23. *T. H.*

40. Ὁπ-

43. Ἢ τόγε τοσοῦτον πραγματήσομεν] Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον πραγματήσομεν, * ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον πραγματήσομεν. *V.*

* Ἢ ἀντὶ . . . . πραγματήσομεν] Haec addidit *M. du Soul.* *T. H.*

excipiamus. Age ; videam quis hic ſit, qui agmen ducit ? is eſt Gnathonides aſſentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia ſæpe apud me vomuit ; ſed bene ſane quod venit ; ante enim alios ejulabit.

τες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῆς ἑστός ἐστι ; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους σαπρὰ ἐμοὶ πολλάκις ἐμεμεκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46. GNATH. Dixin' ego ſæpius, Timonem virum bonum a diis non ſemper neglectum iri ? Salve, Timon formoſiſſime, & ſuaviſſime, & potator hilariſſime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voraciſſime, & hominum nequiſſime. GNATH. Tu quidem ſemper dicax es ; ſed ubi paratæ ſunt epulæ ? affero enim tibi novum quoddam can-

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί ; χαῖρε Τίμων [a] εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙ. νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων βδελυρώτατε ; ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον ; ὡς καινόν τί σοι ἆσμα τῆς νεοδιδάκτων

[a] *Εὐμορφότατε*] *Εὐμορφότατε* Ita priores Edd. monuit *J. Jenſius.*

40. *Ὀσφρανόμενοι τοῦ χρ.*] Pariter in *Anach.* §. 48. *ὀσφρᾶται τοῦ χρυσίου. Ariſtid.* T. III. p. 512. C. de philoſophorum iſtius aetatis impudentiſſima natione : *κὴ πρασιόστομα* (*ἢ πλακοῦντα*) *εἰδὼς ὄσφραίνεσθαι κὴ ὠδελακόντας ἄγουσι, κὴ τὴν ἀρετὴν ὠδηδόσιν ὑπειληφότας* quae belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra Rull. §. 11. *Nunc quisnam tam abſtruſus usquam mimmus videtur, quem non architecti hujusce legis olfecerint ? Amm. Marcellin.* XXII. c. 4. *lucra ex omni odorantes occaſione* : meminerat, credo, dicti *Juvenalis — lucri bonus eſt odor ex re Qualibet.* His propemodum inducor, ut venuſtius ſcribi credam in *Ariſtoph.* Pl. v. 783. *Βαλλ' εἰς κόρακας· ὡς κακίστου εἰσὶν οἱ φίλοι Ὀσφρανόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις εὖ*, quam, quod vulgatur, *Οἱ φαινόμενοι.* Paulo aliter *Arrian.* Epict. I. c. 10. p. 112. *ἀλλ' ὀσφραντὴς μόνον τοῦ Ῥώμης, ἀπάντων τούτων ἐπιλήσῃ.* *T. H.*

42. *Ἀκροβολιζόμενος*] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. IV. p. 301. v. 27. *τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες μάλα κακῶς ἐποίουν. Ἀκροβολισμὸς* eſt lapidum conjectus apud Philoſtr. de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius* : diverſa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. *τοιαῦτα ἀκροβολίσαιτο πρὸ τῆς δίκης.* *T. H.*

43. *Παρανομήσομεν*] *Scholia ὠδηδονήσομεν*, quod placet : *πότερον ἀπειλοῦσιν, ἢ τόγε τοσοῦτον ὠδηδονήσομεν. Παρανομεῖν* vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata ſibi Timon interdixerat : ſaepius autem illi *παρανομεῖν* dicuntur, qui praeter ordinem conſuetum & vitae inſtitutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. *ὁ ἁλιεὺς ὁρμὴν πλοῦτος ἀνέκτητός κὴ ὠδηδονημένος.* *T. H.*

48. *Γναθωνίδης ὁ κόλαξ*] Hoc nomen paraſiticum. *Terent. Liban. Long.* *J. B.*

Ibid. Ἔρανον] Copioſe Clariſſ. *Caſaub.* ad *Theophraſti* Char. pag. 281. *J. B.*

49. *Ὀρέξας*] Emendo ex conjectura, *ἐρείξαι*. *J. Br.*

Ὀρέξας] Cur ex conjectura, vel qualicumque cauſa alia, ſuſpicetur *Brodaeus* IX. Miſcell. c. 7. legendum hic *ἐρείξαι*, pro vulgato *ἐρέξας*, ne conjectura quidem adſequor. Quin ſi *ἐρείξαι* eſſet ſcriptum, locus haud dubie foret vitii poſtulandus. Quid enim, quaeſo, *ὁ πρώην ἐρέξατο* foret ? Deberet *ὃς ἐρέξατο*. At vulgata ſunt plana & rotunda ; quod qui non prorſus infans in his literis eſt, abunde perſpicit. Caeterum lepidiſſime in fine dicit *Lucianus ἐμεμεκώς*. pro quo Lector exſpectaret *ἐκπεπωκώς*, *qui epotavit ſaepe domi meae integra dolia.* At id, quod conſequitur, ponens loco ejus, quod neceſſario praecedit, miram quamdam captat iſthoc *ἀπροσδοκήτῳ* elegantiam ; ſimul lurconis illius & bibonis ſpurciſſimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhauſerit, ſed & ibidem evomuerit. *J. J.*

50. *Ἐμεμεκώς*] *Diog. Laërt.* 139. F. *ἐμεμακώς. M. du S.*

56. *Νὴ κὴ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε*] Niſi hic excidit *Δία*, ut legendum ſit *Νὴ Δία* ; notandus eſt uſus *τοῦ νὴ* ſimpliciter pro *revera*, ſine Dei alicujus adjuncto nomine. *J. J.*

57. *Βορώτατε*] Vide diligentiſſimi *Maittairii* Ind. *Aretaei* in *Βορᾶς*. *T. H.*

58. *Ἐπιτριπτότατε*] Sic antea *ἐπίτριπτοι ῥῆτορες*, quod epitheton philoſophis paſſim accommodat. *J. B.*

60. *Νεοδιδάκτων διθυράμβων*] Adſentior in hujus vocis explicatione *Tan. Fabro.* Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit *Barlaeus*, vide *Plat.* de Rep. IV. p. 634. *Xenoph.* K. Π. I. p. 21. v. 21. *σφόδρα μὲ ἐκ τοῦ τοὺς μουσικοὺς τὰ νέα κὴ ἀνθηρὰ ᾄδοντας μᾶλλον.* *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 685. C. *Ἑπτατόνῳ φορμιγγί νέους κιλαδήσοντας ὕμνους ποιητής τις*, inquit, *τὸν ἄσημον γράφει* eum eſſe Terpandrum oſtendit *Strabo* XIII. p. 919. B. & *Euclid.* Introd. Harm. p. 19. ex quo Terpandri locus apud *Strabonem* eſt emendandus. *T. H.*

61. *Δι-*

κλων διθυράμβων ἥκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ μάλα ᾠδιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὺ, ἰύ, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ὀκνήσῃς, φόνῳ τάχα [a] προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὀπιπάσας ἅμα χρυσίῳ· δεινῶς γὰρ ἰοχαιμόν ὀστι τὸ φάρμακον. ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ εὖ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ὢν χρηστῷ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς οὗτός ὀστιν ὁ προσιὼν, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν ἅμα ἐπαίνου, ὁπότε ᾄσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, [b] ἐπομοσάμενος ᾠδικότερον εἶναι τὸν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα [c] πρώην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ὀπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νὴ Τίμωνα γνωρίζεις; νὴ Γναθωνίδης φίλος καὶ συμ-

ticum ex recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam cædis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero. at tibi male erit ob istam morum conversionem; qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum præbeas.

47. TIM. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiæ talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, jurejurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere; ubi me nuper ægrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans) plagas etiam, si diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, & conviva? me-

a Προκεκλήσῃ με] F. προκεκλήσομαι. notatum etiam in marg. *AIW.* b Ἐπομοσάμενος] Ἐπωμοσ. Edd. c Πρώην] πρότερον l. Marg. *AIW.*

70. Ἰοχαιμον] Ἐπέχον τὸ αἷμα. *V.*

61. Διθυράμβων] De quibus fuse Clariss. *Marcil.* ad Horat. Alii ad artem poeticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὑμνος εἰς Διόνυσον. *J.B.*

62. Ἐλεγεῖα] *Lugubre carmen.* *J. Br.*

Ἐλεγεῖα] Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. *Anonym.*

65. Προκαλοῦμαί σε] Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. §. 29. qui locus fugit *J. Meurs.* in Areop. c. IX. ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quæ de Areopago *Noster* hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur præter *Meursium Heraldus* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 8. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. V, 15. *T.H.*

70. Ἰοχαιμον] *Sanguinem sistens.* *J. Br.*

Ἰοχαιμον] *Sanguinem sedans.* Vox medica. *Hippocr. Galen.* ut θυμὸς, θύαιμος, *Tzetz.* ad *Lycoph.* *J. B.*

73. Ὁ ἀναφαλαντίας] Meminit hujus loci *J. C. Scaliger* ad *Aristot.* H. An. p. 344. Extat præterea vox hæc in Philopatr. §. 12. sæpius apud *Poll.* II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149. Istum, quem describit, e scena ὅλον θεράποντα, ὅλον μὲν τὰς τρίχας, ὡσὶ δὲ πυρροὶ, ὥσπερ ἐς τὸ χρῶμα, καὶ ἀναφαλαντίαν Latini proprie vocant *reburrum*: Gloss. veteres: *Reburrus*, ἀναφάλαντος· in iisdem *Calvaster*, *Recalvaster*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias ἀναφάλας. *Joh. Malela* Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φαλαντίας in Philops. §. 18. *Alciphroni* restituo I. Ep. 28. τρίκουρον καὶ φάλαντος, vel, φάλαν-θος (utroque enim modo scribitur) γεφύριον, pro τάλαν-

merito igitur, qui adeo ingratus ſit, a Timone ita depexus exornatusque eſt. At nos, qui jam pridem ejus familiares, & ſynephebi ſumus, ad hæc populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congreſſum irrumpere videamur. Here, ſalve; a ſceleratis iſtis aſſentatoribus caveto, qui ad menſam tantum præſto ſunt: ceterum eos inter & corvos nihil diſcriminis. Noſtræ memoriæ hominibus nulla fides habenda eſt: ingrati omnes ſunt & impuri; at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quæ res poſtularet, poſſes, in itinere, cum jam huc viciniæ perveniſſem, accepi in re ampla & bene aucta ſorte eſſe te. Venio igitur, hæc, quæ jam audies, præcepta daturus; etſi fortaſſe, cum tanta ſis præditus ſapientia, his meis ſermonibus haud egeas, qui vel Neſtori præcipere potes, quid factu opus ſit. TIM. Sane bene, o Philiade; ſed adesdum, ut te quoque hoc ligone amantiſſime excipiam. PHIL. O cives, fractum mihi ab hoc ingrato cranium eſt; quoniam quæ ipſi conducibilia ſunt monebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens, ſeque mihi cognatum dicens. Hic cum

8 ρότης; τοιγαρῦν δίκαια πέποιθεν [d] οὗτος ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μελριάζομεν, ὡς μὴ ὀπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τουτουσὶ κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τὴν τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι [e] πιστὸν τὸ ὕδωρ οὐδενὶ πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς 9 τὰ καλὰ πρόχειρα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἥκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἦκον τοιγαροῦν ταῦτά σε προθετήσων· καίτοι σύ γε ὕτω σοφὸς εἶ, οὐδὲν ἴσως δέοιο τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ Νέστορι τὸ δέον ὑποθοιο. ΤΙ. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ [f] φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα σου κρανίου ὑπὸ σου ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα συνεβούλευον αὐτόν.

ΤΙ. Ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενῆ ἡμέτερον εἶναι λέγων. οὗτος ἐκαί-

d Οὗτος] ὕτως Marg. *AIW.* idque *Fabrum* probaſſe verſio declarat. *e* Πιστὸν] *P.* πιστόν. *f* Φιλοφρονήσομαι] φιλοφρονήσωμαι *B2.*

4. Κατέαγα τοῦ κρανίου] Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν· αὐτοὶ γὰρ ἄρτι ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. ὕτως ἂν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. *V.*

λαιτον· prioris vocabuli poteſtatem pete ab *Heſychio* in Τρίκουρος. *T. H.*

75. Βδιλυράτατος] *Impuriſſimus.* Legend. *Caſaub.* ad Char. *Theophr.* *J. Br.*

79. Ἐσφαλμένα] Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμο. —. *Jenſius* de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte ſcribitur in Edd. ut in *Hermot.* & in *Apol. pro Merc. cond.* c. 6. *M. du S.*

Ibid Ὠδικότερον τοῦ κύκνου] Eodem proverbio paſſim utitur. Sic in Cycnis. *J. B.*

88. Ἐπιπεδῶν] Lego ἐπιπηδῶν. *J. Br.*

89. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudi. *J. Br.*

Καὶ ὅπως] Vide Προμ. c. 3. & Θ. κρ. c. 1. Sic *Eurip.* Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. Sic *Xenoph. Cyrop.* V. p. Ed. St. 72. C. *M. du S.*

90. Ἐπὶ τ. τραπ. μ.] Theogn. 115. Πολλοὶ τοι πόσιος βράσιος εἰσὶν ἑταῖροι. *M. du S.*

92. Πιστὸν] Pro πιστόν. *J. Br.*

Πιστὸν] Ad eandem fere formam, qua *Homerus* Od. Λ. 455. ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. *M. du S.*

1. Τὸ δέον] *Si opus ſit.* *J. Br.*

Τὸ δέον] Idem eſt propemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα ὑποθέσθαι τινί, quod mox τὰ συμφέροντα συνεβούλευον τινί. Errat *Brodaeus:* recte *Faber.* *T. H.*

4. Κατέαγα τ. κ.] *Comminuta eſt mihi calvaria.* *J. Br.*

Κατέαγα τοῦ κρανίου] Adducit *Thom. Mag.* in Καλαμῶνας & Κιφαλή. Vid. *H. Stephan.* Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον ſtructura minus Attica, ut quidem ſanciunt Grammatici, Alciphr. III. Ep. 54. *T. H.*

8. Ψήφισμα] *Plebiſcitum, decretum,* de quo mox. *J. Br.*

9. Συγγενῆ &c.] Perquam appoſite Niceratus apud *Xenoph.* in Symp. p. 518. v. 19. ἐμοὶ γὰρ αὖ τῶν φίλων οἱ μὲν εὖ πράττοντες ἐκποδὼν ἀπιέναι, οἱ δ' ἂν κακόν τι λάβωσι, γυναικαγωγοῦσι τὴν συγγένειαν, καὶ ἀδέκτοις μοῦ ἀπολιποῦσι. *T. H.*

χαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκασο γάρ, καὶ ἐδέδητο, οὐκ ἀποδιδούς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτόν) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρό-

de meo solvisset reipublicae uno die sedecim talenta (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, cum solvere nequiret; ego autem, quem illius commiserescceret, hominem liberavi) nuper autem sortito theoricum Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi civis necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis decus, Athenienſium fulcrum, Græciæ pro-

14. Διανέμειν τὸ (1) Θεωρικὸν] (2) Ἐσπούδαζε τὸ ἀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ Θεωρεῖα, καὶ μάλιστα περὶ τὰς Διάς τῶν Διονυσίων ἀφ' ἣν τραγῳδίαν ἐπὶ πλεῖστον

(1) Θεωρικόν] Pro Θεωρικὸν legitur in *Luciano* Θεωρικὸν, & quidem melius, ut apparet ex *Suida*, & notis Bourdelotii & *Barlaei*. *J. C.*

(2) Ἐσπουδάζοιο ἀρχαῖον] Divisi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. *T. H.*

(3) Προβῆναι] Ante legebatur προβιάσασθαι quod Graecia non agnoscit. *T. H.*

(4) Μόνῳ δὲ τῷ Διάτρῳ κατακλ.] Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidisse, quod vulnus hunc in modum resarcio: μόνῳ δὲ τῷ Διάτρῳ οἰκοδομηθέντος, σφόδρα τῶν τῆς Διὰς, vel, τὰς τύπας καλαμῶντος ὀχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis *Etymologum* & *Suidam* adhibeat: sed, quod dedi, accommodatissimum puto. *T. H.*

(5) Ἔδυξεν] Ita scripsi pro ἔδοξεν. *T. H.*

10. Παρ' ἐμοῦ] Sicuti Latinis *ab aliquo solvere*, *numerare*, *dare*, sic & Graecis ἀπό. *Theophrasti* Testamentum apud *Diogen. L.* V, 54. εἴ τι αὐτοὶ ἐκτήσαντο, καὶ ἃ νῦν παρ' Ἱππάρχου αὐτοῖς σωτίτακται δραχμάς. *T. H.*

11. Καὶ ἐδέδητο] *Et in vinculis erat.* *J. Br.*

13. Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον] Haec ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αὐτῶν τό γε ἐμόν, & videtur bene legisse *Erasmus*, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei successit, quando Θεωρικὸν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ Θεωρικὸν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττιὸς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum *Harpocrationi* & *Suidae* AEgeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est *Harpocration*, & qui eum sequitur *Suidas*, & male Colyttum pagum accensuerunt AEgeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. *J. P.*

Ibid. Ἔλαχε . . . διανέμειν] V. *Plaut. Asin.* I, 2. v. 29. . . . *Turnebus* τριττυάρχῳ dictum ait, qui hoc munere fungebatur. *M. du S.*

14. Ἐρεχθ.] Ἐρεχθεία δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. *Steph. Byz.* Adi *A. G.* IV, 1083. nec quicquam muta. *M. du S.*

Τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ] Quam difficultatem Eruditissimi Viri *Palmerius* & *Faber* moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem jubet *Faber* Αἰγηΐδι, tempore *Suidae* nondum locum hunc *Luciani* corruptum fuisse putans: sed ex *Suida* quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego injuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam positae in ejus incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnunquam imprudentibus, palam est. In *Stephano* Byzant. vitiose scribitur Ἐρεχθία, ut jam *Meursius* animadvertit in Rel. Att. nullo tamen jure *Stephanum* ipsum accusans, & corruptissimum, in quod incideret, exemplar: objecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρχία vel Ἔρχεια. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἔρχεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Ἔρχους τοῦ ξιφίσματος Δήμητρος τιτρωσυλλάδου δὲ τοὺς Ἐρχιέας φασίν· ὁ δημότης Ἐρχιεὺς καὶ Ἰσοκράτης Ἐρχιεὺς ἐν τοῖς τοπικοῖς, Ἐρχιεῖθεν, Ἐρχιάζει, Ἐρχιάσιν Diphthongum in istis vocabulis adscisas, an simplex ι parum refert. *T. H.*

Ibid. Διανέμειν τὸ Θεωρικὸν] Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα εἰς τοὺς Παναθηναίους καὶ Διονυσίους. *Hesych.* haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πανδήματα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet ex seq. distributio videtur μνᾶς. ἐπέδωκε τοῖς οἰκέταις τῶν φυλῶν Θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μνᾶς, εἰς Θυσίας. *Demosthen.* ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ Θεωρικὸν, sed τοῖς Θεωρικοῖς. Vocabant autem Θεωρικοὺς τοὺς τοῖς Διοῖς ἀπαρχὰς εἰσάγοντας, ἐστεφανωμένους. *Hesych.* sive Θεωρικοὶ ἢ Θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. *Sept. Flor. Christian.* ad Pac. *Aristoph.* Locus alius hac de re fusius dicendi. *J. B.*

Διανέμειν τὸ Θεωρικὸν] Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit *Demosth.* adv. Leochar. p. 1047. B. C. καὶ μὴν ταῦτα ἦκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ ἀφ-

propugnaculum ; jamdiu te totius populi conventus, & utraque curia expectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me ſcriptum eſt : *Quandoquidem Timon Colyttenſis Echecratidæ F. vir non tantum probitate præſtans, ſed ſapientia etiam præditus, quanta haud in quoquam Græci nominis reperiatur, usque adhuc multa pro republica præclare geſſit ; vicit autem uno die pugilatu, & lucta, & curſu*

βλημα τῆ Ἑλλάδι· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι καθέμεναι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα. Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττιεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ πάντα χρόνον ἀφατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πυξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμου, ὃ

τύπους μισθοῦν, ὅπως ἔχωσι τὸ εἰκὸς τόπον μὴ ἐκκλεῖειν φυλάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μήτε μὴ ὑστεροῦντας λυπεῖσθαι τὰ θέας. Ἐπειδὴ δὲ ἐλαττοῦντο οἱ πένητες τῶν πλουσίων πολλῷ ἐν ἐτοίμου μισθουμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρεῖχεν ἐκ τῶν κοινῶν ἑκάστῳ. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδόμενον, καὶ ὅτι πλέον ἔξεν δοῦναι δραχμῆς, ὅτι ἐλαττον, ὡς μήτε οἱ πλουσίοι ἀφ' ἑαυτῶν πλεονεκτεῖν, μηδὲ οἱ πένητες ἀφ' αὑτῶν βιάζοιντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κόλαξ Δημίας τὸν τοιοῦτον ἐγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων ἀφορμὴν εἰκότως (6) τούτων ὧν ἀφ' τῆς Τίμωνος λοιπέμπεται, ὡς αὐτίσαντος αὐτῷ (7) τότε τὴν θεωρικὴν δραχμὴν ἐκ ἀλαζόνως παραμένοντος. *V.*

(6) Τούτου] Ante legebatur τῇ νῦν. *T. H.*

(7) Τότε] Reponi malo αὐτὸ. *T. H.*

διαδόσει (interponendum videtur ἐν τῇ ἀφοδόσει) πρὸς τὸ θεωρικὸν καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἠξίου καὶ αὐτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehenſionem incurrit : *Plutarch.* T. I. p. 156. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸ δῆμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθῶν ἀφορμὰς προαχθῆναι. Plura dabit de ἀφορμαῖς, etiam τῷ θεωρικῷ, *Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 3. Attulit hunc *Noſtri* locum *D. Heinſ.* Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον *Budæus* interpretatur, *virilem portionem ex eo, quod diſtribuebatur poſcens.* C. L. G. p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pauſan.* p. 466. *T. H.*

Ibid. Τὸ θεωρικὸν] Duos aut tres obolos, qui ad ſpectandos ludos ſingulis Athenienſibus dabantur. *J. Br.*

15. Ἀ. τὸ γιγνόμενον] *ratam partem.* *J. Br.*

Λοιπῶν τὸ γιγνόμενον] Bene *Barlæus* præmunivit has poſtremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem eſſent ſtabiles. Sed debuit ipſe *Lucianus* ſua vindicare, qui utique in principio ſomnii ſic loquutus fuit, σὺν εἰς μαχαίραν ἢ ἐς τὸ πατέρα εὐφροσύνῃ, λαμπρὸν αὖθι τὸ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdelotium.* Sed ſic elegantiſſime Græcis dictum, nemo melius docebit Theophraſto, in capite περὶ ἀναισθησίας οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ καφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν προσιόντα, τί γίνεται; Denique *Noſter* in Pſeudomanti c. 54. Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψε τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τῶ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτὼ, ψυσάρμου τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς ἐς τὸ γιγνόμενον ὅτι πρὸς ταύταις πίπτουσι. Ita proprium id eſt in pecuniariis rationibus. *J. G.*

16. Πολίτην] *Civem eſſe* : hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. *J. Br.*

17. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis & præſidium* cum *Horatio* dicas. *AEſchin.* περὶ τ. Παραπρ. p. 31. v. 22. ridendo Demoſthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων ἐν ῥητορικῆς ὄφελος *Philoſtr.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 53. & quæ dicemus ad §. 55. *T. H.*

18. Τὸ ἄρισμα τῶν Ἀθηναίων] Ex *Pindaro*, ἄρισμα. *J. B.*

Ἄρισμα] V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. & *Ariſtid. Panath.* & noſtrum ex *Pindaro* Δημοσθ. c. 10. *M. du S.*

Ἄρισμα τῶν Ἀθηναίων] *Pindari* celebratiſſimum encomium Athenarum, αἱ λιταραὶ ἐν ἀοιδαῖσι Ἑλλάδος ἄρισμα Ἀθῆναι, cujus præter alios meminerunt *AEſchin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. p. 657. D. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 298. ridendi materiam Comicis ſuppeditavit. Idem eſt principum virorum, qui civitatis ſunt columina, titulus: *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προσωπεῖον σωτῆρα ἐν συμφοραῖς, καὶ ἄρισμα, καὶ ὀφθαλμὸν ἐν κρηπῖδι ἐν τὰ κάλλιστα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non prætermiſſo, collegit *Rittersbuſ.* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. *T. H.*

20. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.] Conſule Libanium in hypotheſi Orat. κατὰ Ἀεδρουτίνου. *J. Br.*

Αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι] Areopagum intelligit, & Senatum, qui ſingulis annis legebatur, Athenienſium: τὴν ἄνω βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel poſtea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque diſtingui ſolent : ἡ Ἄρειος πάγος ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους *Dion Chryſoſt.* p. 541. D. Quid præter iſtius ætatis, qua Timon vixit, morem *Lucianus* in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi diſputabimus. *T. H.*

22. Ἐπειδὴ Τίμων &c.] Menag. ad *Diogen. L.* III, 4. p. 136. *T. H.*

23. Κολυττιεὺς] *Suidas* : Κολυττιεὺς ὡνόμασται Λουκιανὸς εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττιεὺς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγηΐδος. *F. G.*

26. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων] Conſueta quædam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohoneſtantur. Exempla, ſi lubet, quæri poſſunt in *Demoſth.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *AEſchin.* in Cteſiph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 10. *Grutero* p. 1159. Inſcr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288. & ſeq. *T. H.*

27. Νικήσας] Ead. narrat. de Merc. cond. §. 13. *J. B.*

ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, ἢ τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗ. τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖται ἄμεινον. καὶ ἠρίστησε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equestribus. TIM. Quî pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim? DEM. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea hujus generis multa addi satius est: *Quin & anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum μοίρας* M. viros *cecidit.*

ΤΙ. Πῶς; ἀφ' οὗ γὲ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ [a] προεγράφην ἐν τοῖς καταλόγοις. ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάρι-

51. TIM. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati

[a] Προεγράφην] προεγράφημεν. Marg. *Axw.*

28. Ἐν Ὀλυμπίᾳ] Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, quum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet *Cuper.* Obs. III, 14. *T.H.*

Ibid. Τελείῳ ἅρ.] *Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta.* *J.Br.*

Τελείῳ ἅρματι] *Euseb.* Chr. Can. p. 24. 205. de Nerone: ἅρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ ἀνταπάλῃ. *T.H.*

29. Συνωρίδι π.] *biga pullorum.* *J.Br.*

Συνωρίδι πωλικῇ] Πωλικῇ cur addiderit ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pausan.* El. II. 178, 7. & 35. *M.du S.*

Ibid. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν] Hunc loquendi morem illustrat *Duker.* ad *Thucydid.* p. 230. n. 34. *Lysias* p. 103. v. 35. θύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. *T.H.*

33. Πρὸς Ἀχαρνέας] *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. *Non dubito, quin etiam Ἀχαρνεῖς dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse* Ἀχάρνεις pro Ἀχάρναι. *& sic fecit fortasse Lucianus Timon.* ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum hujus loci scrupulum prosunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi accusativum necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie sint gestae: ita postulat usus hujus praepositionis apud historicos frequentissimus. Jam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum imprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa *Fabri* conjectura plerosque sit habitura suffragatores; περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat *Lucianus* illam historiam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. & sequ. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς· atque adeo perlibenter restituam Ἀχαρνέας· ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: *Plutarch.* T. I. p. 163. D. quo pertinent haec *Aristidis* T. I. p. 302. C. τὸ ὑπὲρ Ἀχαρνικίας (ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ πραχθέντων Ἑλλάδι) & T. II. p. 48. B. οἵδε δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνάνων ἀφεστῶτας· vide *Diodor. Sic.* XI. p. 286. B. jam nihil impedit, quo minus Domeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicumque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: *Senecae* in Hippol. v. 21. pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus J. Fr. Gronov.* & *J. Meursius* in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἐτ. VII. *T.H.*

34. Δύο μοίρας] Complures μόρας scribunt. *J.Br.*

Μοίρας] *T. Faber* vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius Vir Doctus *cohortes* mavult, ego *agmina.* *M.du S.*

Δύο μοίρας] Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solennem veteres usurpant Iphicratem καταλέψαι τὴν μοῖραν vel μόραν. *Demosthen.* in Aristocr. p. 757. D. *Plutarch.* Ages. p. 607. F. *Harpocr.* in Ξενικὸν τὸ Κορίνθῳ ex *Androtione* & *Philochoro:* mihi dubium non est, quin hoc ipsum *Luciano* fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖραν & μόραν, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pausania* III. p. 228. μόραν reponeret *Kuhnius:* vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdudum notaverat ad Iphicr. *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Cragio* reprehendendo, qui μόρας & λόχους recte distinxerat, melius abstinuisset *J. Meursius*, ut ostensum ab *Henr. Valesio* in Not. *Mauffaci* ad *Harpocr.* p. 309. *T.H.*

35. Διὰ τὸ μὴ ἔ. ὅπ.] Quod nulla arma possideam. *J. Br.*

36. Προεγράφην] Προεγράφημεν. *Th. M.*

Ibid.

si haberemur, nisi memores essemus: *Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob hac omnia placuit curiae, & populo, & Heliaeae per tribus, populis autem Atticis singillatim, omnibus communiter, aereum Timonem collocare juxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum praeterea septem aureis coronis redimire, eumque honorem hodie in Dio-*

ρες οἱ ἐψηφισμένα γράφων καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, καὶ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι, δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσῆν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα πλησίον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἔχοντα ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀναγραψαι τὸν στεφάνον σημε-

41. Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φύλας] Δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία ἐν ὑπαίθρῳ προκαθημένων τῶν δικαστῶν παρ' ὃ ἡ Ἡλιαία ἐκαλεῖτο, ὥσθ' τὸ ἐλιοῦσθαι τοὺς εἰς ἀθροιζομένους. *V.*

44. Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] Κεραυνὸν Ζ, ὡς ἴσον δῆθεν τῷ Διῒ ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. *V.*

Ibid. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προγραφῆναι ἐν καταλόγῳ. *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἐπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas adtulisset gravissimas: is litium in populo litigandi juxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus: Tolmides apud *Diodor. Sic.* XI. p. 285. D. κρίνεσθαι ἔφασαν ἐθελοντὴν στρατείαν μᾶλλον, ἢ λαβεῖν τὸν καταλόγον ἀναγκασθῆναι δικαίων. Vide porro *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. XIII, 12. *S. Petit.* ad LL. Att. p. 546. 549. *T. H.*

42. Τῇ Ἡλιαίᾳ] Ἡλιαία δὲ ἐστι τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. *Etymol. A. V.*

43. Χρυσῆν ἀναστῆσαι] *Alciphr.* I. p. 126. τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσῆν αἱ εἰκόνες σε ἐποίησαν ibi vide *Bergler.* Στῆσαι χρυσῆν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos est receptum; sed ἀναστῆσαι τινὶ χρυσῆν, χαλκῆν εἰκόνα *AElian.* H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. §. 11. *T. H.*

44. Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud *Petron. vident Trivii de arces. J. B.*

45. Ἀκτῖνας] Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. *M. du S.*

Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] Μηνίσκοι, *lunulae*, *nimbi radiati* statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco *L. Kuster.* ad *Aristoph.* Av. v. 1114. & diu ante, productis *Aristophanis* versibus *Scaliger* ad Catal. p. 211. *Hug. Grotius* ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper ab avibus conspurcarentur, quae *Scaligeri* fuisse videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Barsholin.* de Luc. Hom. I. c. 12. p. 72. adferens haec ipsa *Luciani* verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit *Schegk.* ad *Vell. Patere.* II. c. 59. §. 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Jovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: *Pausan.* VI. p. 514. τῷ δὲ (ἀγάλματι τοῦ Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι· saepe duodeni: notum illud *Martiani Capellae* II. p. 43. — *radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre: Artemidor.* IV, 51. visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑπτὰ δοκεῖν· στραληγὸς ἀποδείκνυται τὸ αὐτὸ πόλεως· καὶ μῶνας ἕνδεκα ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε· apparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἑπτάκτις, quae vox *Proclo* restituenda in Tim. *Plat.* p. 11. pro ἑπτάκις cujus rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἑπτάτονοι ἀκτῖνες *Nonno* Dionys. XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἑπτάτονος vel ἑπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. *Galen.* περὶ τῆς τοῦ Ἀπλ. Φαρμ. δυν. IX. ἐντυθέασί τε ὁ δακτύλιος αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ ὁ βασιλεὺς Νικίψως ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ βίβλῳ ut legendum credam τὰς ἑπτὰ ἀκτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi *Marcell. Empir.* p. 147. *In lapide jaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & cande auro, & utere in collo.* Tales hactenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. *T. H.*

σιν Διονυσίοις τραγῳδοῖς καιναῖς (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστεύς,

nysiis tragœdis novis proclamari (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demearhetor, Timonis cognatus genere proximus,

ejus-

50. Ἀγχιστεύς] Ἀγχιστὺς ᾖ * ἀγχιστεία ἡ συγγένεια, ᾗ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν ☾ ἀνεψιῶν ᾗ θεῖοι κατὰ πατέρα ☾ μητέρα † ἐγγυτάτω τῷ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω

* Ἀγχισις] Exc. G. ἀγχισία. *M. du S.*

Ita correxerat etiam *M. Sladus*. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e *Suida* in Ἀγχισῶς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντος, ubi τῷ hinc est restimendum, & συγγενὴς μόνον, & τοῖς εἴωσι, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· sic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω &c. *T. H.*

† Ἔγγυτάτω] L. ἐγγύτατα. *M. du S.*

48. Τραγ. καιναῖς] Καιναῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. *J. Br.*

Τραγῳδοῖς καιναῖς] Apud *Demosth. pro Cor.* ea formula passim occurrit. *M. du S.*

Τραγῳδῖς καιναῖς] Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. *P. Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici observat, ut a Graecis καιναὶ δράμαλα· Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed histriones etiam novos; unde καιναῖς τραγῳδῖς apud *Plutarchum*. Per ista non multum profici satis patet. *Kuhnius* in *AElian.* Ind. V. Καινὸς, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus:* quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. *J. Perizonius* ad *AElian.* V. H. II, 13. ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* sibi discedendum putet. Scripserat *Eusebius* in Chron. p. 205. Νίκαν κιθαῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte *Scaliger* interpretatur, *sub praeconibus* vel *praeconio:* sed κήρυκες est *praeconum certamen*, ut in *Philostrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νίκαι ἦσαν κιθαῳδίαι ☾ κήρυκες· ipse *Eusseb.* p. 44. Νίκαν δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγῳδὺς, κιθαῳδοὺς, ἅρμα πωλικὸν, ᾗ τὸ τέλειον ᾗ τὸ δικάπωλον.) Istorum pravam *Hieronymi* versionem postquam castigavit Vir Maximus Anim. in *Euseb.* p. 196. haec mox subjungit: *Malim vero*, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. *Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγῳδῖς, Dionysiis, hoc est*, spectaculis tragicis *aut* Liberalibus, *ut est apud Demosthenem in Oratione pro Corona, in ψηφίσμασι, quae ibi producuntur, & in Decreto Athoniensium in gratiam Hyrcani Judaeorum Ethnarchae apud Josephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aeque ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est *Scaligero* per τραγῳδοὺς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse Ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber*, *tragoedis novis:* nam quod priores Interpretes expressserant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνιέναι, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum adducantur, in hac formula quomodo veteres varient. *AEschin.* in Ctesiph. p. 433. C. commemorat νόμον τὸν διδόντα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀνάῤῥησιν τοῦ στεφάνου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & p. 434. E. μὴ κηρύττειν τοῖς τραγῳδοῖς. Diversa sunt apud *Demosth.* περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrit, ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς p. 486. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον ☾ Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, ᾗ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, ᾗ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς· & 493. A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis suaserat: mox in Lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύσαι, prius ab *AEliano* V. H. II. c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem AEschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς ἄστυ κατῄει Διονυσίων καινοῖς τραγῳδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὡς ἔφασαν, τὴν ἑορτήν· ita distingui debent, ne quis errore Interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad *AEschinis* Orat. conditum a Ctesiphonte decretum jussisse refert ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν καινῶν· mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, *Anonym.* in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν, ἴσως ὅτι πλήθη συνερχεται ἐπιθυμοῦντα καινὰ δράματα βλέπειν· optimum *Victorium* memoria fefellit, quando notat: *In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est*, τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν extra Hypothesin illam, cujus auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut componamus, quae in AEschinis Δημώμων γραφῇ reperiuntur apud *Demosth.* p. 481. D. ἔτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις διὰ τραγῳδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inusitata: *Wolfius* adsciscit ὠιδῇ, haud inepte: *Perizonius*, si verum dicere licet, absurde ἡμῖν· quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi ge-

ejusque discipulos; etenim optimus rhetor est Timon, & quicquid ei libuerit.

ἐμαθητὴς [a] αὐτῆ ὤν· καὶ ὁ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλοι. Τυτὶ

[a] Αὐτῆ] Deest in *F.*

genus ferat, τραγῳδῶν τὸν καινὸν ἡμῖν; Ego, quum praestantissimus Cod. Aug. suppeditet καινῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid obstare possit, quominus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν *Plutarch.* Symp. p. 710. F. *Æschin.* in Ctesiph. p. 433. B. ὧν ἐκπλησιάζοντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, ὧν ἐναντίον τῷ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Idem p. 434. B. rariore forma scripsit, quam alibi extare non sane memini: γνωμένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀντικρυτίλου τινὸς &c. quod si sinum qui potest aliter explicari, quam, *factis enim, qui celebrari solent in asty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διωνυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, sive μεγάλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435. A. τὸ χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναρρηθῇ. Tandem in illo populi decreto, cujus *Scaliger* meminit, ad Hyrcanum missio apud *Joseph.* A. J. XIV, 8. p. 699. ἀνιστῶ δὲ τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἑλλησίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι· eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδῶν in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγῳδῶν eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγῳδῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, & τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγωνιζομένων: nam licet τραγῳδοὺς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγομένης τῆς ἑορτῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγῳδῶν ἀγομένων est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacumque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo judicio multum discrepabit, si quis in ipso *Æschine* τῷ γνωμένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδοῖς καινοῖς dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut distertis verbis docet *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 311. praeserim Tragici tetralogias suas, quam in rem egregius est, at parum hactenus, ni fallor, intellectus *Diogenis L.* locus III, 56. sed etiam actores scenici forte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa νέμησις ὑποκριτῶν, de qua *Hesychii* verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat: Νέμησις ὑποκριτῶν· οἱ πεντεκαὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλῆρῳ νεμηθέντας, ὑποκρουομένους τὰ δράματα. ὁ δὲ νικήσας εἰς τέτταρα ἀκρίτως παρελάμβανεν ἕτερα ἢ ἃ ἄν (vel αἰὼν) διαίρεσις. eadem fere in *Suida*: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quorum poëtarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi actores legebat:* nam in Notas *Mansfaci* ad *Harpocr.* p. 294. summi *Valesii* subitanea quaedam est, & non meditata conjectura refingentis εἰς τὸ πιεῖν ἄκρατον παρ. quam attentiore cura repetitam ipse fine dubio primus abjecisset: ἀκρίτως χωρὶς κλήρου pari modo sumitur a *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab *Harpocratione* & *Suida* commemoratum, quod postquam *Erasmus* perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum *Harpocrationem* ita restitue: Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Λυκοῦργος ὁ τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶν (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an *Suidae*, ὡς Δίδυμος φησὶ, nihil interest) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπιόντα, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτούς. Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Aliis* (pone, in sequentem annum) *tragoedis* vel *ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt.* Sic nimirum existima Demadem, ut judicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Athenienſibus venditasse; perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, *Lycurgum* respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos sinite; scilicet τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Conjecturae fidem facit usus τῷ ἁρμόζεσθαι πρός τι certissimus hac structura: contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Erasmum* lege in, *Alios tragoedos provocat:* nam de *Schotto*, homine literarum studiosissimo, ad *Suidae* Prov. C. XIII. n. 86. non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin *Mich. Apostolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τορώνη] Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων & σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ. Ex his, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμος . . . . τὰ ἐναντία ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum animadvertendum in *Harpocratione* praecedere: Τορώνη· Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, πόλις ἐν Θράκῃ &c. His perpensis quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius *Apostolii* culpa, vel Codicis, unde sua descripsit, perverse in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuisse scribi, quandoquidem tale est *Michaelis* institutum, id quoque non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, literarumque ordini commode respondet Τορωναίου λιμένος καφότερος, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum restituendus: Καφότερος τῦ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμένος] Λιμὴν ἐστὶν ἐπὶ Τορώνῃ τῇ Θρᾴκης· τοιοῦτος δὲ ἔχει δύο μυκτῆρας τὰς λίθους τῦ πε-

Τετὶ μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παῖδά σε, ὃν ὅπως τοῦ σοῦ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμαζα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεὸς, ἐς νέωλα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτῃ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τὸς ἐλευθέρους, ὃ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀφ' ὅτου ὤν; ἀλλὰ δώσεις σὺ τάχει δίκην τά-τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιαρὲ,

52. Ad hunc igitur modum ſe tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod ſciam, nunquam uxorem duxiſti? DEM. At, deo juvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo; &, quod naſcetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem ſcio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus ſis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate & civitate non plane conſtat? ſed cito pœnas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci ſubjeceris.

53. TIM. At enim, o ſcelus, incenſa arx

πελάγους καλαίρουσας (vel καθήκουσας, vel potius καλατείνουσας) ὡς μὴ ἀκοινώνητος τοῖς ἐν αὐτῷ τὴν θαλάττης ἔχουσι cui emendationi tanto minus diffido, quod *Petri* noſtri *Weſſelingii* calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem quum in *Heſychio* V. Λημνίσκους prave legeretur τενίας, eruditus homo ad marginem refinxit, ταινίας. Vide jam, quomodo mirifica moliatur in *Apoſtolio* Vir primarius *Th. Reineſius* V. L. I. c. 24. & proverbium excudat Τορωναῖοι, vel, Τορώνης στόγγοι, quale nulla Graecorum memoria putem extitiſſe: ſubſcripſit tamen ejus ſententiae *Reineſio* non inferior *L. Holſtenius* ad *Stephan.* in Τορώνη praeterea, ut error ſaepe errorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe Θρασυκλῆν auctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum habuiſſet *Harpocrationis* locum, nunquam cogitaſſet. Ceterum ut τραγῳδοὺς ἀγωνίζεσθαι, ſic & τραγῳδοῖς νικᾶν *Andocid.* in Alcibiad. p. 34. *Iſaeus* p. 54. ὅτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγῳδοῖς δὲ ἐπυρρίχισεν (ineptum eſt πυρρίσταις, quod vulgatur) ὕστατος. *T. H.*

53. Τετὶ μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα] Cl. *Faber* in his verbis manifeſtum errorem agnoſcit, quia σοὶ, non τοὶ vulgatum ſit. Sed ne parum Faber & hic audiendus ſit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut ſaepe alias ſolet, ſeparatim ſpectare Faber haec σοὶ ὦδέ σε· at σοὶ eo, quo locatum eſt, ordine ſpectatum, elegantiam & conſuetudinem loquendi Noſtro frequentiſſimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοὶ, ut in Nigrino §. 5. Οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ὕθλους ἐμεθύων ὑπὸ τῶν λόγων ἀπελήρωμαι. *Ita tibi ipſe, plenus numine atque ebrius ſermonibus circumeo.* In Deor. Marinor. Dialog. II. §. 2. Τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον & III. Ἡ δὲ, πῶ σοι γῆς αὕτη ῥέει; In Necyomantia §. 21. ſimiliter poſt ψήφισμα apud Inferos κυριωτὴν legimus, Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν σκληνῇσιν. In Contemplantib. §. 1. Οὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβολωτήσω. & §. 5. Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα. & paſſim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctiſſimum *Fabrum*, quod uſus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem oſtendit, ſed & ad Mortem Peregrini §. 31. ubi cum rectiſſime legatur, Ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἤλιδι, Faber continuo *Leg.* ait, Ταῦτα μέν τοι.

Sicut σοὶ, ita & μοὶ ſaepe παρέλκει. Timon Noſter §. 41. Ἄγε δή, ὦ δίκαιε, νῦν μοι ἐπίφρασον σεαυτόν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomantia. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι. In de Sacrificiis: Ἐστιάσει ἂν ἡμᾶς ὁ Ἥφαιστος. In Hermotimo: Ἔξω ἡμῶν φιλοσοφίας μανέντωσαν οἱ τυφλοί. Non ſatis ad hunc pleonaſmum etiam τῷ ἡμῶν videtur attendiſſe, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, *Aeg. Menagius*, dum in verbis *Luciani* adverſus Indoctum §. 3. [ἐδεῖ ἀλιτρίβας τοιούτους ἡμῶν ὦν παισὶν ἐποιεῖ] non locum habere τὸ ἡμῶν ſibi videri ait, legendumque cenſet ὑμῶν. Plane autem nihil ibi mutandum; nam vel ex hoc, quem oſtendimus ſatis eſſe frequentem, pleonaſmi uſu poteſt & illic locutus eſſe *Lucianus*; vel intellexiſſe ἡμῶν tamquam σὺν ἡμῖν, *nobiſcum.* Dialogum enim iſtum videtur *Lucianus* ſcripſiſſe contra popularem quemdam & aequalem ſuum. Paullo quoque ante dixerat: Τί ἂν φῂς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῶν εἰδέναι; ubi ἡμῶν itidem, ut videtur conſideraſſe interpres, poteſt eſſe παρέλκον.

Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud *Lucianum* redundare in Contemplantib. Εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν, ἴξει τίλῳ αὐτῷ. Apud eumdem in De luctu: Λοιπὸν ἦν ἐγὼ αὐτὸν τὸν παρόντων ἕνεκα ταῦτα λητῶν, ὅθ' ὅ, τι (ſic enim diviſim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. *Reliquum igitur eſt, eum talia nugari ob eos, qui adſunt plane ignarum quid filio ſuo acciderit.* Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? *J. J.*

57. Ὄσαγε] Ἀντὶ σοῦ, ὄσαγε. *J. Br. Ibid.*

arx non eſt: quare cuivis apparet eſſe te ſycophantam. DEM. At perfodiſti ærarium, & inde natæ tibi opes ſunt. TIM. Sed perfoſſum non eſt; quare ne iſthæc quidem credibilia ſunt, quæ dicis. DEM. Perfodietur quidem poſtea; ſed jam illa omnia penes te habes, quæ in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo meo. TIM. Mitte clamorem; ſin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, ſi unicum modo homuncionem, eumque impuriſſimum perdere nequeam, qui Lacedæmonios mille inermis ipſe internecione deleverim. Nam fruſtra quoque vicerim Olympia, & pugilatu, & lucta.

ἡ ἀκρόπολις, ὅτι δῆλός εἰ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ χὠ πλοῦτος, τ' ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙ. ὁ διώρυχλαι οὐδὲ ὄρυγμ' ὥστε ἀπίθανά σου χὰ ταῦτα. ΔΗΜ. [b] διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ σὰ αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. ἐχέτω χ' ἄλλως λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι χ' τρίτλω. ἐπεὶ χ' γελοῖα πάσχειν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καλακόψας ἄνοπλος, ἓν δὲ [c] μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτλῳ γὰν ἂν εἴην χ' νενικηκὼς Ὀλύμπια πὺξ, χ' πάλην.

54. Quid hoc autem? ecquid hic eſt Thraſycles philoſophus? & certe is eſt. Sane ex-

Ἀλλὰ τί τοῦτο; ὁ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ἐστός ἐστιν; ὁ μὰ Δία ἄλλος· ἐκπετάσας

---

a Διορύξας] ὀρύξας Schol. διωρύξας priores Edd. Διορύξας *J.* Marg. *AIW.* b Διορυχθήσεται] διωρυχ. Edd. priores. c Μιαρὸν] μικρὸν *J.* Marg. *AIW.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον * ὀρύξας] Ὡς Ἱερώνυμον Λεβέδιον ταῦτα φησὶν ὁ ῥ' ὀπισθόδομος ἱερὸν τὸ ὄπισθεν ὂν τῆς οἰκίας τοῦ ἔτους ἐλέγετο. *V.*

* Ὀρύξας] L. ut in textu eſt διορύξας. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ γαμῶ] Ego, quanquam ceteroquin ſingularis hujus libelli venuſtas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterrimi aſſentatoris atque incredibili blanditia, quae quum nihil habeat ingenioſe ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac fine ullo elegantiae diſpendio praetermitti. *T. H.*

62. Πληγὴν λαμβάνων] Vid. *Def. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. II. c. 9. §. 11. *T. H.*

63. Τυραννίδι] *Cives tuos ultro pulſans.* *J. Br.*

Τυραννίδι] Invidioſe & odioſe ſupra modum Athenis praeſertim. *Terent.* in *Phorm.* & paſſim alibi. *Anonym.*

Ibid. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους] *Def. Herald.* Obſ. & Emend. c. XLVIII. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas injurias promtis objiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidioſius: Comicis frequens: *Ariſtoph.* Veſp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' ὦ δῆμε, χ' τυραννὶς ἐστιν ἐμφανής. v. 462. *T. H.*

66. Τὴν ἀκρόπολιν ἐπέτρησας] Commode notavit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. αἴτησόν τι παρ' αὐτῆς (τῆς σῆς ἐρασ τῆς) χ' ὄψει σαυτὴν ἢ τὰ νόμια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καλαλύουσαν. *Poll.* IX, 156. ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νομίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυρισμὸν (ἐμπρησμὸν in quibusdam libris olim fuiſſe lectum, e *Polluce* colligi poteſt) ἢ κατάληψιν ἄκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienſes nulli gravius potuerit impingi. *T. H.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον] *Opiſthodomus*, locus eſt Athenis in arce, ubi aerarium. *J. Br.*

Τὸν ὀπισθόδομον διορύξας] Ἁπλῶς Interpres *effoſſo aerario.* Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixiſſet τὴν ἀκρόπολιν ἐπέτρησας, ſubjungit τ' ὀπισθόδομον διορύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τοῦ νεὼ τ' καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. *Interpres Ariſtoph.* ad Plut *Lucian. Herod.* *J. B.*

70. Διορύξας] Haud dubie διωρυξας pro participio ponitur: ſcribe ergo διορυξας. *Immo vero dives es, effoſſo aerario*, ſive, *ut qui aerarium effoderis.* Scholiaſtes legit ὀρύξας, minus recte. *J. J.*

Διορύξας] Secuti ſumus Cl. *Jenſii* emendationem omnino neceſſariam. In omnibus διωρυξας prave legitur praeter *J.* quae habet Διορύξας. Vide initium Ις. β'. *M. du S.*

78. Μικρὸν] Ex Ed. *J.* arripui: reliquae μιαρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a noſtro uſurpatum videam, Καλατλ. c. 12. quia hic *robur*, non *juſtitia*, Timonis requiritur. *M. du S.*

Μιαρὸν] Μιαρὸς & μικρὸς ſaepe confunduntur: illud hujus vice reſtituit egregie ſummus *Bentleius* in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam cenſeo ſcripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Attiçis perquam familiare. *T. H.*

82. Ἐκπετάσας τ' πώγωνα] Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut βίων πρ. in Piſcat. in Catapl. *J. B.*

ας γῆν τ' πώγωνα, ἢ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, ἢ βρενθύμωμός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχε), τιτανώδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τ' ὀπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας [a] τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. ὅτ' ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, ἢ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ [b] σωφρονικὸς τ' ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, ἢ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, ἢ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λυσάμενος ἀφίκοιτο ὀπὶ τὸ δεῖπνον, ἢ ὁ παῖς μεγάλην τ' κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώταλα ὀπιδείκνυ) τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ

porrecta barba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum rejectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam, ac moderationem præ se fert; qui romane de virtute differit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad cœnam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quæ plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti mil-

a Τις] Deest in *F.* b Σωφρονικὸς] Schol. *V.* & *F.* Σωφρονίσκου.

84. Βρενθύσασθαι] * Διὰ θυμὸν μεγαυχίζεσθαι, ἢ προσκεκῶσθαι, ὀργίζεσθαι· ἢ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος ὃ ἐν ὕδατι μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μύγα φρενοῦσι. *V.*

* Διὰ θυμὸν μεγαυχίζεσθαι] Haec *Suidae* debentur in Βρενθύσασθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in *E. A.* secus atque oportebat: est enim, *iram, speciem irati prae se ferre.* *T.H.*

† Οἷον τοῦτο κ.τ.] Prava lectio Scholio huic ansam dedit. Sophronisci filium. *M. du S.*

88. Καὶ Σωφρονίσκου] † Οἷον τοῦτο πέπαικεν ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου παραδόξως. *V.*

Distingue Οἷον τοῦτο πέπαικεν, Intelligi voluit Scholiastes οἷον Σωφρονίσκου, tanquam Sophronisci aliquis. *T.H.*

84. Τιτανώδες βλ.] *Erasm.* in Adagio, *Titanicus aspectus.* *J.Br.*

86. Αὐτοβορέας] *Ipsemet Boreas, aut Triton:* Deus marinus ac buccinator. *J.Br.*

Αὐτοβ.] Sic Αὐτοθαλῆ in Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

Αὐτοβορέας] Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque *Junius* in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοπατρώου ὁμοίως quale sit, videbimus ad Philops. §. 18. *Alciphr.* III. p. 446. εἰλας ἑμαυτὸν ἀγριωτὰς &c. αὐτοσκαπανεῖς ἰδόκουν. Ὅ, τι βασιλεὺς τ' τρόπου ἦν αὐτοσκλότης apud *Suid.* in V. Vid. *Simpl. Verin.* sive *Salmas.* de Transsubst. p. 534. Ejus generis apud Philosophos frequentantur, αὐταρχὴ, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum adficiunt. *T.H.*

87. Ζεῦξις] Zeuxidis hanc tabulam, quænam fuerit, haud facile est ex hoc loco conjicere. In Poecile positam fuisse suspicor. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς] Tangit hunc locum *Oct. Ferrar.* de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6. *T.H.*

88. Κόσμιος τὸ βάδισμα] Sic in Harmon. *Βαίνων εὐ ῥυθμῷ.* Dixi ad illud *Petron. Incessus tuus compositus.* Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. *J.B.*

89. Σωφρονικὸς] Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκου in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. *J.J.*

91. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν] Φιλοχρήματοι isti philosophi ἢ ῥητορικοὶ τὸν παράδειγμα, nihil aliud in his dialogis laudant quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. seq. & passim, quibus tamen nihil usquam satis. *J.B.*

93. Μεγάλῃ τῇ κύλικι] Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ, *amariore:* amabant calices amariores: μεγάλῃ autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud *Virg.* I. Æn. *Achil. Tat.* lib. 2. *J.B.*

96. Ὥσπερ ἐκτῦ] Vid. P. *Burmann.* ad *Petron.* p. 193. *Plato* de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὥσπερ οἱ λίχνοι τῶν αὖ διαφερομένου λαγνεύονται ἁρπάζοντες &c. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud *Athen.* IX. p. 404. D. Τῷ φιλοσόφῳ παρέσται κυλίκιον, φόδης· Ἀδδηφάγου τὸ ζῶον ἐς ἐσχατιὴν ἐσό —. *T.H.*

98. Τὸ γήσιον ἀνάπλεως] Ut in Lapith. & Merc. Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφορεῦνται. *J.B.*

2. Τὰ τρύβλια] Generaliter pro catinis apud *Aristoph.* ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ἐχυδάτου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. *J.B.*

Ibid. Τῷ λιχανῷ] De indice digito, sive λιχανῷ, *Casaub.* ad *Athen.* c. 13. lib. 1. *J.B.*

4. Μεμψίμοιρος &c. ὄφιλος] Ita vertenda haec verba: *Semper querulus, ut totam placentam, vel totum inter alios accipiat, quod edacitatis & insatiabilitatis culmen est.* Testatur *H. Stephanus* vocem ὄφιλος verti *culmen, fastigium* in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφιλος deducendum ab ὀφέλω, quatenus significat, *augeo, accumulo.* Hinc ὄφιλος inter alia ab *Hesychio* dicitur significare αὔξησιν, *augmentum.* *J.C.*

Ibid. Πλακοῦντα...] Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. *Nigr.* c. 25. *M. du S.*

5. Ὅ,

milvus præripiens, & sibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incurvus se se cibis implens, quasi in patinis virtutem inventurum se sperans, lances digito indice sedulo detergens, ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obsonia semper querens, ut solus placentam aut aprum integrum sibi habeat; tum porro, (qui gulæ & insatiabilis voracitatis fructus est,) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & saltationem, sed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi sumpto in manum calice, multos sermones funditat. Tum enimvero de sobrietate & modestia agit, idque jam vi-

ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τ' πλησίον ἀγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ὀπικεκυφὼς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τ' ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον γε μυτίλου καλλίποι.

Μεμψίμοιρος ἀεὶ [c] ὡς τ' πλακοῦντα ὅλον, καὶ τ' σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ὀπὶ τῇ κύλικι, ὁτότε δὴ καὶ μάλιστα, δεῖ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ γ' ἀκράτου

[c] Ὡς] ὧν Marg. *AIW.*

98. Καρύκης] ‡ Βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος ἡ καρύκη. *V.*

3. Τῦ μυτίλου] Μυτίλος τρίμμα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντεθειμένου· ἐπάλαιον δὲ § καί τι ὑπέτριμμα ἀλφὸ

‡ Βρῶμα Λύδιον] Ex *Suida* in Καρύκη, & *Hesychio*, in quibus tamen multo plura. *T. H.*

§ Καί τι] Interposuit *Moses du Soul*, & mox τῶν. *Aristophanis* locus in Pac. v. 272. *T. H.*

σκαρόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νῦν μυτίλου τ' ἀπὸ τ' κριῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιὸν καλεῖν, ὃς τῷ ζωμῷ ἐπαλειφόμενος τῷ ¶ τρυβλίῳ ἀφικάθηται. *V.*

¶ Τριβλίῳ] Emenda τρυβλίῳ. *J. J.*

Si tanti est monere, idem visum fuit *M. Slade* & *M. du Soul*, qui praeterea pro περικάθηται ex *V.* & *C.* notavit παρακάθηται. *T. H.*

5. Ὅ, τι περ λ. καὶ ἀ. ὄφελος] Ad sequentia referunt *Erasmus*, *Benedictus*, &, quod miror, *Tan. Faber* contra primas Edd. in quibus major est distinctio post ὄφελος posita. *Clerico* li locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuisset perspecta, res melius successisset. De eo, quod in quoque genere praestantissimum est atque excellit, istam loquendi formulam usurpant Graeci: *Xenoph.* Hell. V. p. 328. v. 32. πανοπλῖται ἀπίκτητοι ἀνδρῶν, καὶ ὅ, τι περ ὄφελος ἦν τῦ τοιούτου (male τούτου τῦ) στρατεύματος. *Arrian.* A. A. V. c. 15. p. 214. τ' πεζῶν ὅ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμυρίους, peditum strenuissimos ad triginta millia. *Aristid.* T. I. p. 5. A. Musas alloquitur, invitans, ut sibi Jovis hymnum peracturo propitiae subveniant: εἴτε σὺ Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύεται, τ' Διὸς ἔργων τι καὶ δωρῶν ὅ, τιπερ ὄφελος, *Vos, o Musae, operum Jovis & donorum decus atque ornamentum: Canterus* in his vertendis prorsus aberravit. *Arrian.* de Venat. c. XX. καὶ τῦ θεάματος ὅ, τιπερ ὄφελος ἀπολαύοιτο, *& spectaculi quod jucundissimum est*, vel, *& jucundissima spectaculi pars interea: Holstenius* non accuratissime: *& spectaculum, maximum operae pretium perit.* Similis usus in ὅ, τιπερ ἄνθος ἦν. *Thucydid.* IV. c. 133. ὅ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει· imitatur *Dion Cass.* XLVI. p. 313. B. πᾶν ὅ, τι σθένος (non muto: quanquam videri possit, ὅ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἦεν τ' ἀράντων (lego τ' ἀφράντων) σφᾶς, ἔφθειρεν L. p. 428. C. καὶ γὰρ πλῆθος πολὺ ὑμῶν ἦν πᾶν ὅ, τιπερ ἄνθος ἐς πᾶν τ' ὑπηκόων ἐς παρὰ τ' συμμάχων ἐξειλεγμένον. Igitur in *Luciano*, si lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inserviunt, delicatissimum, vel caput coenae intelligetur: sed vereor equidem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἦ, quod reprehendi malim, tali sententia: *Querulus semper, & portione sua non contentus, ut placentam totam, aut porcum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit appositum.* *T. H.*

9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Solent ἐπὶ τ' κύλικος. *Diogen. L.* II, 82. ἕως ἄν τις ἡμᾶς ἐπὶ τ' κύλικος φλυαρῶν ἀφικάκῃ· sed multo frequentius ἐπὶ τῇ κυλικι· *Arrian.* A. A. VII. c. 27. ὀδύνη τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξεῖα. *Aristaen.* I. Ep. 3. p. 18. ἃς (Διόνυσόν τε & Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συναγοῦσι ἠθελήσαμεν· minus opportune *Mercerus: quos in pateram coactos delibavimus*: debuerat, *quos inter pocula consociantes delectabamur.* Aliter *Appian.* de B. Mithr. p. 363. Χρυσίον ἐπί τε τῇ κύλικι & τῇ τροφῇ &c. προτιθέναι, *aurum illi, qui calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine superior est, praemium ponere.* Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κυλικι, *sermones ad vinum*, ut *Cicero* dixit *ad vinum disertos* pro Coel. §. 67. vel, *qui ad mensam solent suboriri*, ut *Atta* in Megal. apud *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VII, 33. Iidem λόγοι ἐπικυλίκιοι *Athenaeo* initio libri I., ubi vide *Casaub.* ἐπικυλίκιοι ἐξηγήσεις *Diogen. L.* IV, 42. Vox corrupta in *Plutarcho* de Mus. p. 1148. D. Ἔχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους· Interpr. *circularem de musica disputationem: Luisin.* Par. III. c. 11. melius ad sensum, *sermones de musica ad mensam habitos*: sed quod *Aldus*

τῳ πονήρως ἔχων, καὶ ὑποραυλίζων [a] γελοίως· εἶτα ἔμετος· ὅπη τύτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίυ ἐπ' αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πολὺ ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ [b] τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ὀπορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παντελῶς ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελὲς· οἰμώξεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. Τί τοῦτο; παπαῖ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

no fere depositus, & ridicule balbutiens: post hæc vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciæ, vel avaritiæ concesserit; sed assentatorum longe princeps est, & pejerare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, juxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione præstans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papæ! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

ΘΡΑ. Οὐ χὶ ταὐτὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσωρ οἱ τὸ πλεῖστόν [c] σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου,

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quæ hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, &

a Γελοίως] Γελοῖος priores Edd. b Τῶν πρωτείων] Ita *V2. B2. S.* ceteræ pleræque πρωτείων. c Σοῦ] Ita recte *P. S. A.* Priores σοι.

20. Καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται] Οὐδὲ Ζεῦξις, * ἢ ὁ Παρράσιος ἅτινες ἡμῖν † Δ. Φαρμάκων φιλοσόφων γοητικὴ καὶ τερατικὴν γράψας διατύπωσαιτο, ὡς ‡ ἅτινος ἀπαραλλάκτως

* Ἢ καὶ] Notaverat *M. du Soul* idem, neque tamen addiderat, unde lumtum sit. Mihi satis facit ἢ καὶ. *T. H.*

† Δ. φ. φιλόσοφον γοητικὴς καὶ τερατικὴν:] Id vult Graeculus Commentator, Philosophorum veneficia & praestigias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοητικὴς καὶ τερατικὴς γρ. *J. J.*

L. φιλοσόφων γοητικὴς καὶ τερατικὴς. C. φιλοσόφων γοητικὴν καὶ τερατικὴν. *M. du S.*

Hoc sequendum duxi. *T. H.*

‡ Οὗτος] Ita pro ἅτινος emendavit *M. du Soul*, Ἀπαραλλάκτως intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud recentiores nonnunquam usurpari solet, *sine modum*, *ut superari non possit*. *T. H.*

impressisset ἐπικυλικείους adjecta litera juvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν *Athen.* XI. p. 461. E. p. 480. C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τὰς ἀγορεύῃ. *Poll.* VI, 29. λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγερὼν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam *Luciani* dilucidiorem dedi. Τότε δὴ saepe apud *Nostrum*: *Duker.* ad *Thucydid.* V. p. 327. n. 64. *T. H.*

12. Ὑποταυλίζων] Ψελλίζων ἢ μηδὲν ὑγιὲς λαλῶν. *Interp. Aristoph.* ad Nub. *J. B.*

Ibid. Γελοίως] In omnibus *Luciani* operum editionibus γελοίος; mendose, haud dubie. Cl. *Hemsterhusius* recte in sua emendavit. *M. du S.*

13. Εἶτα ἔμετος] Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. *J. B.*

15. Τῆς αὐλητρίδος &c.] *Utraque manu tibicinae adhaerentem.* *J. Br.*

16. Τῶν πρωτείων] *Nulli primas concesserit.* *J. Br.*

19. Τὰ πρῶτα] *Primum locum tenens.* *J. Br.*

20. Γοητεία] Hanc passim nugonibus istis exprobrat ut in Piscat. in Catapl. *J. B.*

21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Cl. *Faber* legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, παρθένος πάγκαλόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud *Aelianum*, *Aristophanem* & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praeponitur; intelligendum enim est, quasi diceret, *Denique ut summatim dicam*, τοῦτο τὸ χρῆμα (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ παντελῶς ἀκριβὲς, &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Βίων πράσει. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς· πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δόμων. *Age vero, advertat quilibet animam: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites* (emptores) *postulans.* Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo adspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; quum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. *J. J.*

Πάνσοφον τὸ χρ.] *Aristoph.* Pac. v. 38. Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βερόν. *T. H.*

23. Οὐκ εἰς μακρὰν] *Brevi.* *J. B.*

Ibid. Χρηστὸς ὤν] Ironia. *J. Br.*

Χρηστὸς ὤν] Ironiam *Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est *Faber*. Mihi, quanquam remedium nullum succurrat, displicet illud

χρη-

& ſumptuoſarum cœnarum ſpe, experiundi gratia quid in te aſſentationibus ſuis poſſint, virum ſimplicem, & qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Noſti enim, opinor, mazam ſatis mihi eſſe ut recte cœnem, cæpe autem & naſturtium jucundiſſimum mihi eſſe opſonium, aut, ſi quando mihi melius eſſe volo, ſalis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius eſt. Nam aurum mihi quidem haud pretioſius videtur iis lapillis, quibus plena ſunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiæ, pernicioſiſſima atque inſidioſiſſima poſſeſſio, corrumpant, quæ multis ſæpe graviſſimas calamitates importarunt. Nam ſi mihi auſcultabis maxime, illas in mare conjicies,

καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τ̃ κολακείαν ὑπιδεξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἁπλοϊκὸν, καὶ τ̃ ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ποτὲ μὲν θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφὴν, ὀλίγον τ̃ ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ ἐντεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲ γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τ̃ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοὶ δὲ αὐτῷ χάριν ἔσχηλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ὀλεθριώτατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ἅλας εἰς τ̃ θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν

34. Ἐντεάκρουνος] Κράνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη πολυωνύμη πρότερον. *V.*

χρησὶς ὦν debebat ſequi ἄξιος ὢν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτοὶ τ̃ χρυσοῦς Δ. Ep. XII. & hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea ſententiam de hoc loco muto. *T.H.*

26. Ὥσπερ οἱ &c.] *Faber* deleri hic vult ὥσπερ. Utique ſi quid mutationis hic opus, legerim pro ὥσπερ οἱ, οἱπερούν, ſenſu convenientiſſimo, *qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti*, &c. At maximam quidquam hic ſollicitandi neceſſitatem non video. *J.F.*

Ὥσπερ οἱ &c.] Si interponas, οὐδ' ὥσπερ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit ſublata: ſed cum Clariſſ. *Jenſio*, non maximam eſſe quicquam hic ſollicitandi neceſſitatem ſentio. *T.H.*

30. Ἁπλοϊκὸν] Recte *ſimplicitas* cum liberalitate conjungitur, quod ſimpliciores ſoleant eſſe liberaliores. Hinc ἁπλότης ſumitur pro *liberalitate* in N. T. Vide quae notavimus in Addit. ad *Hammond.* ad Rom. XII, 8. *J.C.*

31. Μάζα] Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, *Cartonem* μάζων accepiſſe pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis ſed compoſitæ. *Ariſtoph. Heſiod. Athen. Hefych. Suid. J.B.*

Μάζα] Idem plane Thraſyclis temperantiam ſimulantis victus, qui Perſarum, de quo vide *Briſſon.* de R. P. II. p. 213. 214. Salem pauperioris fortunae hominibus obſonium fuiſſe, res nota: *ſalem delingere*, ἅλας λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam Κράνῃ τ̃ πολυτελοῦς τραπέζης λιπαίνειν. *Diogen. L.* VI, 57. Egregia quaedam eſt *Apollonii* Tyanenſis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expreſſa Ep. VII. Πάντα φασὶ δεῖν τ̃ ἱματίου πάλαι στίλβειν· ἐμοὶ δ' εἰη τὴν ἁλίαν τριπτὴν ὁ θάμιδος οἶκος. *Mercatorem* (Euphratem ſugillat ex ſapientiae ſtudio lucrum turpiſſime captantem, quales philoſophos Socrates καπήλους appellabat) *oportet omnem, ut ajunt, rudentem commovere: mihi contra ſis in honeſta paupertate nullas opes venantem juſte temperanterque vivere.* Haec recte jampridem intellexit *Caſaubonus* ad illud *Perſii* Sat. V. — *reguſtatum digito terebrare ſalinum*; itidemque *Gataker*us A. M. P. c. 43. p. 879. ne de me dicam ad *Poll.* X, 169. quo magis mirificus eſt in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ θύμον apud *Lucianum*, & ἡ ἐντεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet: *Ariſtoph.* Pl. v. 253. Ὡ ποῖα δὴ τὰ δίαιτ' ταῦτὸν θύμον φαγόντες optime *Schol.* τ̃ αὐτ̃ πενίας μετέχοντες. *T.H.*

32. Θύμον] Male θυμὸν antea, qua loquendi formula paſſim utitur. *J.B.*

Ibid. Ἢ κάρδαμον] Dixi ad illud *Petronii Naſturcii ſuccum.* *J.B.*

34. Ἐντεάκρουνος] Fons Athenis qui ab aliis dicitur Καλλιρόη de quo *Interpr. Ariſtoph.* male apud *Heſych.* ἐντεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, & *Portus* interp. *J.B.*

Ἐντεάκρουνος] Κράνη Ἀθήνησιν, novem venis ſaliens; unde & hoc nomen iſti impoſitum. Vide *Heſych.* & *Etymol.* M. *A.V.*

Ἡ ἐντεάκρουνος] Appoſitus eſt *Alciphronis* locus III. p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit paraſitus, ἀνάγκη με σκώπτειν ἰδίᾳ τε καὶ δήμοις, ἢ ποῦς ἀπαλλάγωμι, καὶ τ̃ Ἐντεακρούνου πίνοντα πίμπλαμαι τὴν γαστέρα· ibi *Bergler*um haec Lucianea non praeterierunt: p. 392. ἐρῶν τ̃ Καλλιρρόης. Ariſtippus ad Antiſthenem in Epp. Socraticorum p. 25. καὶ ἀπὸ τ̃ Ἐντεακρούνου λούου τε καὶ πίνω, καὶ τ̃ αὐτὸν τρίβωνα φόρους τε καὶ χειμῶνος· ἔχει ῥυπόωντα, ὡς πρέπει ἐλευθέρου καὶ ζῶντα ἐν Ἀθήναις δημοκρατικῶς. De Enneacruno vel Calliſrhoë Athenarum fonte multa Commentatores Eruditiſſimi ad *Thucyd.* II, 15. *T.H.*

42. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς] Hoc Diogenis eſt monitum in Βίων Πρ. §. 9. cujus ſuaſu Crates id ipſum feciſſe dicitur. *Diogen. L.* VI, 87. & *Menagius*: eam hiſtoriam ob oculos habuit *Hieronym.* Conſol. ad *Julianum*; *Contemnis aurum: contemſerunt & multi phi-*

οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ [a] ὄντα, καὶ τ φιλοσοφίας πλῆτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βυβῶνας [b] ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τ κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.

quippe quas non desideret vir bonus, & qui philosophiae opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno vidente.

Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τ οἰκίας, καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ [c] ἀνῇς, διαδιδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μέν, πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ, μνᾶν, ᾧ δὲ, [d] ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, δυοῖν μοιρῖαν, ἢ τριοῖν μοῖραν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τ ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τ πήρᾳ ἐμπλήσας τῶν Δηλίων, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τ [e] φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τ πήραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτα

57. Id vero si minus placet, eas ex ædibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quae duos Ægineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere. TIM. Isthuc recte

a Ὄντα] ὄντι *J.* In Marg. *AIW.* ὄτι notatum erat pro μοῦσαι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem Ed. *J.* nec fideliter expressit, & ad alienam vocalem retulit. b Ἐπεμβὰς] ἐπιβὰς *J.* Marg. *AIW.* c Ἀνῇς] ἀνοῖς *J.* Marg. *AIW.* Locus suspectus. d Ἡμιτάλαντον] Priores Edd. τάλαντον praeter *J.* cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam Margo *AIW.* e Φιλοσοφοῦντα] φιλόσοφον *J. M. AIW.*

losophi; e quibus unus, *ut ceteros fileam*, *multarum possessionum pretium projecit in pelagus*, *Abite*, *dicens*, *in profundum*, *malae cupiditates*: *ego vos mergam*, *ne ipse mergar a vobis*: *philosophus gloriae animal*, & *popularis aurae vile mancipium totam simul sarcinam deposuit.* Improbat, & merito quidem, *Plutarch.* de Nobil. p. 218. §. 11. ἐχ ἧττον δ' ὡς ἄχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταπροϊέσθαί τις κελεύῃ. Paulo aliter *Isocr.* in Archid. p. 130. A. οἱ μὲ κτώμενοι τὰς οὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. *Phoenicidis* apud *Stob.* p. 80. & *Gellii* N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se comparavit *Bern. Martin.* V. L. I. c. 8. recte explanans illud Musonii, ἄξιος ὃν ἐστὶν ἀργυρίου, quod Interpretum nemo fuit adsecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. *T. H.*

46. Ἐπεμβὰς] *J.* Ed. hic corrupte ἐπιβὰς. Vulgatam firmant haec verba *Dial. Enip.* & *Nept.* ὁ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἁλύουσα, καὶ ἐπιμβαίνουσα, καὶ λουομένη. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κυματώδους γῆς] Audio Mss. & *Tanaq. Fabrum.* Sed quid *Lucianus* amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ubi sic scribit. Ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ψιάθῳ καθεζόμενον ἐπὶ τὸν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύμαλα. *J. G.*

Κυματογῆς] Vide etiam nostram & *Gravii* notam ad *Hermot.* c. 84. ubi eadem vox occurrit, quae & illic in impressis in κυματώδη mutata est. *M. du S.*

Τῆς κυματώδους γῆς] Codice Regio sponsore κυματωγῆς restitui: frustra *Gronovius* obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat *Long.* Past. III. p. 95. καὶ ἐπὶ τ ψάμμου πλησίον τ κυματώδους γῆς ἰδιώτῃ ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quanquam e Codicibus nihil a *Jungermanno* fit notatum, *Mollius* tamen hic etiam κυμαλογῆς debere legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. *T. H.*

50. Αὐτῷ] Καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῇς· αὐτοῦ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. *Th. M.*

Αὐτῷ] Perspicue legendum σεαυτῷ, vel σαυτῷ, vel ἑαυτῷ, quum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat, Idque jam consideravit Interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus ejicito* (potius, *confestim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscumque opus est.* Marcilius legit αὐτῷ, *illic.* *J. J.*

Ibid. Ἀνῇς] Proba scriptura, vide Ἀνεῖ. c. 1. Ed. *J.* ἀνεῖς. *M. du S.*

52. Ὦ δὴ μεῖς, ᾧ δ' ἡμιτ.] Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit *J.* Ed. nec reperitur apud *Thomam Magistrum*, qui hunc locum adducit v. Ἅ μῦ, ἃ δή· neque in Scholio, quod vide in Ῥητ. Διό. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut Philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo Edd. *talentum* rejecimus. Sed in eo secuti auctoritatem Ed. *J.* potissimum, in alio respuimus, quod μοῦς non agnoscit, quod probum

&

cte, o Thraſycles; ſed ante tibi caput implebo pugnis, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo. THRAS. O democratia, & leges, in libera civitate ab homine ſceleratiſſimo percutimur. TIM. Quid conquereris, bone Thraſycles? an quod te inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco adjiciam chœnices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt ſimul, Blepſias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo. Quid itaque cauſæ, quin petram hanc conſcendam, & aliqua requie ligonem meum reficiam, quem jam tantopere exercui? ipſe autem magna vi lapidum in unum collata, eos grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce quæſo mittere, Timon: abimus enim. TIM. At ego certe ſine cruore & vulneribus ne abeatis faxo.

τά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γῆν ἦ πάρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι ἣ κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ὑπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, ᾧ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ ᾧ καὶ ἀγόμεθα ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν ὠνησάμενός σε; ᾧ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖνος, ᾧ Λάχης, ᾧ Γνίφων, ᾧ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν ὀιμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, ἣ μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύσω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλάζω πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' οὐκ ἀναμεστίγε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνθη τραυμάτων.

f *Μῶν*] Τίμων R. vocem dividit *T. Faber* τί; μῶν π.

66. *Παραικίνουν μαί σε*] * Ἠπάτων σε ὁ ὀὶς ὀλίγων πρὶ τῦ πλούτου. *V.*

* Ἠπάτων] Quid ſit *ἠπάτων*, ignoro. Lege *ἐπάτων*, *decipiebam*. *J. J.*

Lege *ἐπάτων* ſed reliqua hujus ſcholii abſurda ſunt; agitur enim de pugnis. *M. du S.*

& in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad ſummam, quam captat, aſcenditur. *M. du S.*

57. *Δύο μεδ' ἑκαστ. Ἀιγ.*] Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, AEgineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquageſies tritico gravioris tantum pondus complexa eſſet ejusmodi pera, ut viginti camelis opus fuiſſet ad eam bajulandam. Inſaniam Pſeudophiloſophi graphice deſcribit *Lucianus*. *J. C.*

Μεδ' . . . Ἀιγ.] V. *Leon Porcius* AG. IX, 1483. Drachma etiam Æginetica dupla fere Atticæ drachmæ fuiſſe traditur. Attica VII. Solidorum ſive denariorum Anglicorum, Æginetica XII. ſeu unius *Shilling*. *M. du S.*

Μεδίμνους Αἰγινητικούς] *Modios* etiam *Faber*: *medimnos* transferre debuerat: vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. VI. c. 12. Eodem nomine *Strabonis* Interpretem reprehendit *Hoſtus* de Menſ. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum eſt, Graecos recentiores *μόδιον* & *μεδίμνον* nonnunquam confundere. Medimni, aliusve aridorum menſurae AEgineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos AEginetae praeceſſerunt, ſic & menſurarum magnitudine. Sed fieri poteſt, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule *Lucianus* ad menſuram traduxerit. Mox *φιλοσοφοῦντα* contra Ed. *J.* auctoritatem ſervavi. *Noſter* in Peregr. §. 30. *Χρυσῷ σαξάμενος πήλινον*—. *T. H.*

59. *Φιλόσοφον*] Ex Ed. *J.* Reliquae *φιλοσοφοῦντα*. *M. du S.*

63. *Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ*] Recte quidem Interpretes: ſed malim *ἐπιμ. τὴν δικέλλαν*, *caput tuum pugnis implebo, atque inſuper ligonem admetiar*. Olim in mentem venerat: *τὸν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν* vel *κονδυλῶν*, *ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ*, *caput tuum implebo tumoribus ligone admenſus*: ſunt certe *κονδύλαι* vel *κονδυλαὶ*, *ἀνωμαλίαι* in *Heſychio*, *tubercula*, *tumores*, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 1180. *ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδύλου ἐκείσατο αὐτὸς ὁ Λάμαχος*. Verum inſolentius videtur vocabulum, quam ut *Lucianum* deceat. *T. H.*

Ibid. Ὦ δημοκρατία] Vid. *Herald.* Obſ. & Emend. c. 48. *T. H.*

75. *Ἐπιχαλαζῶ*] *Noſter* in Gall. §. 22. *παλιχαλάζουσι αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους*. *Saxa grandine plura*: *Ovid.* Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. *nimbis*, *imbribus*, quae valde ſunt Latinis uſitata, *Franc. Juret.* ad *Paulin.* de Vit. Martin. III. v. 453. *T. H.*

76. ΑΝΑΡΕΣ] Sic ex conjectura ſcribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quaſi unus hoc clamaret Blepſias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum ſit, & ſimul verbis *ἄπιμεν* conſonum. *M. du S.*

Ἀλ-

* Ἀλκυών, ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

Halcyon, ſeu de Transformatione.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

CHAEREPHON, SOCRATES.

ΧΑΙΡ.

ΤΙΣ ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῆ αἰγιαλῶν καὶ τῆ ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα

CHAER.

II. QUae iſta vox nos pepulit, o Socrates, eminus a littoribus, illoque promontorio? quam ſuavis auribus? quodnam eſt tandem animal illud vocem edens? etenim muta

Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση μικρῷ πρωθῷ, χροιὰν δὲ * ποικίλλων· ἔστι γὰρ ἀναμὶξ χλωρὰ, κυανὴ, ὑποπόρφυρος. βάμμος ἔχουσα λεπτὸν, ἰσημικὴς, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τὰς τῦ Σικελικῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πάντι μόνα πυίσκουσα ἀά. ὁκ βλέπης τι τῦ ἰχθύος τὰ ἀκανθῶν ἐπιπλεκομένων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰσχὺ † πηγύσα τὴν καλιὰν παρὰ μόναν ἀνθρώπων φθείρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δέ τινος τὸ παράπαν ἀ. Ἔστι δὲ σικύα τὸ χῆμα ὁμοία ἰατρικῆ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ στενόν τι ἔτω κρύφιον, ὡς μόνῃ ταύτῃ εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ ὑγρόμιον ὁ παντὶ μὲ τῷ οἰκείῳ ἄρρενι μιγνυμένη καιρῷ, ‡ ὁ χειμῶνι δὲ τεττύουσα μόσῳ, ὡς ἔπτα ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἔπτα δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὸν δὲ ἡμέραν τῦ τοκετῦ φασιν ἱερὰν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ † Πλειάδος δύσεως καιρόν· ἐπικαθεζομένη τε § τῆ πετρῶν ᾄδει τι μέλος λιγυρόν. Ὅτε δὲ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ νήνεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲ μείζων ἄφωνος, ἡ δὲ ἐλάττων ὠδική. πᾶσαι δὲ ἴσως ἀνθρώπους πιφύκασιν, ὡς τῆ ἀρρένων γηρασκόντων ὑποπτᾶσθαί τε καὶ ἀμφίρειν αὐτοὺς, ἢ ἐκείνοι βούλοιντο ἐπαποθνήσκειν τε τοῦτοις τὰς οἰκείας θηλείας ὁκ τῦ ἀδρότους τε ὃ ἀπότους ἀμετιλεῖν μᾶ τῆ ἀρρένων τελάυτην· καλοῦνται δὲ κηύκες, ᾗ ὧν μόνων εἴτις ἀκούσειε τὴν φωνὴν, σημεῖον ἔχειν παιάλυθος, ὡς φασιν, ὡς μᾶ βραχύν τινα χρόνον τεθνήξεται. G.

• Ποικίλλων] Lege ποικίλη. Haec ex variis auctoribus collata: vide *Ariſtotel.* περὶ Ζ. I. IX. c. 14. *T. H.*

† Πηγύσα] Πήγυσι. Modo pro ἐκ Σικίνῃ legendum eſt ἐκ βυθίνης, quemadmodum ex *Ariſtotele* liquet. *T. H.*

‡ Ἐν χειμῶνι &c.] Vid. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. V. c. 8. *M. du S.*

§ Τῶν πετρῶν] Ταῖς πέτραις nisi majus vitium lateat. *T. H.*

¶ Ὧν μόνων &c.] Scribe: ὧν μόνων εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παρ. quanquam μόνων retineri poteſt. *T. H.*

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyonem hunc *Luciano* adſcriptum Leonis philoſophi Academici eſſe, teſtantur *Athen.* II. & *Laert.* in *Plat.* Nec Platoni hic dialogus elapſus eſt, ſicut nonnulli putant, quos Socratis perſona in errorem pellexit. Occaſio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum eſt commentum, in quo ſplendide de immenſa ſummi atque aeterni principis poteſtate diſſeritur, deque divinis rebus. *G. C.*

ΑΛΚΥΩΝ] Non eſt Luciani, ſed Leonis Academici, ſi *Antonio Mureto* ſua ſtat fides Or. IV. Luciani quidem prorſus non eſſe, tum dictio lenta & oſcitans, tum ſententiarum levitas•, & argumentorum frigus, & deliratione arguunt ſatis. *Th. M.*

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyon quidem non eſt *Luciani* ex animi ſententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina conjungebant: ſed poſſet eſſe *Luciani* animi cauſa Platonicum agentis. Profecto haec elegans eſt *Platonis* imitatio, ſed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod ſerio narretur putidiſſima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuiſſet. Sed ſi dictorum ineptam occaſionem demſeris, & ſententias de divina potentia ſpectaveris ſeorſim, fatebere vix quicquam de ea melius poſſe dici. Ceterum de Alcyonis fabula vide *Steph. Clerici* Acad. Quaeſt. V. *J. C.*

ΑΛΚΥΩΝ] *Alcyonem* dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; ſed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laërtius Platone* p. 84. C. Hunc autem ipſum Dialogum ex *Galei* Collectaneis aliisque ſatis conſtat, eum eſſe qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a Phavorino Philoſopho, teſte eodem *Diogene*, tribuebatur; unde ſatis liquet non poſſe *Lucianum* habere auctorem, qui *Laërtio* coævus, Phavorino junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaenſis apud *Athenaeum* XI. *Muretus* etiam Or. IV. & *Tan. Faber* in Notis ad Phaedri fab. p. 173. C. Et ſane etiamſi haec teſtimonia non ſuppeterent, vix credibile fit *Lucianum* de Deorum vi & potentia tam recte ſenſiſſe & tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Cæſar.* VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea praecipue quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. *M. du S.*

4. Ἄφωνα] Cauſam adfert Ariſtoteles, quod his neque pulmo ſit, neque arteria neque guttur. *Horat.* in Odis: O *mutis quoque piſcibus Donatura cygni, ſi libeat, ſonum.* *Lucian.* in Gallo: πολὺ ἀφωνότερ ὑσομαι

multa ſunt, quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua ſane vetus hominibus eſt conficta fabula: ferunt illam, quum mulier eſſet quondam, AEoli

ἐγὼ δὴ τά γε καθ' ὕδατος ἀξιτώμεθα. ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνός τε καὶ πολύδακρυς· τῆς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος. φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλη-

μωι τ' ἰχθύων adv. Indoct. μᾶλλον τ' ἰχθύων ἀφειστήκει. G.C.

8. Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] Occaſio diſputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* Metam. lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Alcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus iſſet ad conſulendum Apollinem Clarium de ſtatu regni, naufragio periit: cujus corpus cum ad uxorem delatum fuiſſet in Trachinem, doloris impatiens illa in mare ſe praecipitavit. Poſtea miſeratione Thetidis & Luciferi converſi ſunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait *Varro* de L. L. lib. III. Hae, referente *Plinio* X. c. 32. ex *Ariſtotele*, paulo ampliores ſunt paſſere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, niſi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos, & totidem ſequentibus pariunt: unde *Mantuanus: Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis ſunt noti: nam in his tempeſtatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam anguſto, grandium ſpongiarum ſimilitudine, ex ſpinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut ſpuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορεύομεν ἡμέρας ὁ πόντος ἄγων. Hinc ductum eſt adagium iſtud Ariſtophanicum in Avib. v. 1593. Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγετ' ἡμέρας ἀεί. id eſt, *Atque halcyonicos egeritis aſſidue dies*: hoc eſt, *tranquillam atque otioſam vitam. Plautus* in Poenulo Act. I. Sc. II, 142. *niſi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare eſt olim, cum ibi halcedo pullos educat ſuos.* Idem in Caſin. Prol. v. 26. *Halcedonia ſunt circa forum*; id eſt, tranquillitas & ſilentium. *Virgilius* inter prognoſtica futurae tempeſtatis hoc quoque refert Georg. I, 398. *Non tepidum ad ſolem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi alcyones* — Meminit harum & *Theocritus* Eid. VII. *Homer.* Il. K. *Servius* ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum *Theocritus* in Bionis morte: qui ubi conſenuit, a conjuge alis impoſitus geſtari dicitur: & talis conjugii amor eſt in his aviculis, ut, quum altera ex eis interiit, quae ſuperſtes eſt, longo tempore amiſſam ſociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* diſcernunt, ſed tamen de eodem genere eſſe ſtatuunt. *Ariſtot.* de Hiſtor. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur diſcernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utrique tribuit. *Gaza carulum* vertit. G.C.

Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] De Alcyone & Alcedoniis copioſiſſime *Ulyſſ. Aldrovand.* Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc ſcripto mentionem facit, quum iſta chartae mandabat (*Varinus ejusdem* (Halcyonis) *Pausaniam auctorem facere videtur: nam in voce* Κήυλος *Pausaniam ſcribit condidiſſe Alcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile poteſt deprehendi, ſi quis meminerit, ex *Euſtathio* ad Il. I. p. 776. eſſe depromta, quae *Phavorinus Camers* in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι· nam ad vocem Κήυλος nihil horum ſimile. Anſam autem labendi haec dederunt verba: Ἰσέον δὲ ὅτι κήυλος κατὰ Παυσανίαν ὁ ἀλκυόνιον ἄρρεν &c. *Pauſanias* ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etſi permulta, vellem tamen pro ſuis multo plura deſcripſiſſet verboſus Homeri Commentator. T.H.

9. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα] *Auguſtinus Datus* cum *Benedicto*, *Aeoli Graci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel *Luciani* ſententiam, qui volebat *ejus mulierem quondam*, *Aeoli filiam*, *Hellenis neptem*, vel ex *Ovidii* libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Aeolis*, vel ex *Dicaearcho*, cujus verba ſunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν ὑσά ποτε πόλις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη quae loquutio non minus notat patrem Aeoli fuiſſe Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo §. 39. verba Graeca Εὐκυδίδου τοῦ Ἡλιόου interpretantes *Eucydidis*, *Elei filio*, quum patria, non pater deſcribatur. J.G.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit; uti & *Apollodorus*, p. 11. l. 16. Vide etiam *Jambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. *M. du S.*

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] AEolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiaſtae veteres *Theocr.* ad Eid. III, 45. *Pindar.* ad Pythion. Δ, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Heſiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. AEolus Hippotae filius ab hoc eſt diverſus, ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexuit AEolidarum ſeriem. *Dicaearchi*, quem *Gronovius* adtulit, locus eſt corruptus: *Salmaſ.* de L. Hell. p. 355. Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum ſancit: *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeivit, intelligendumque ſtatuit Ἕλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum, ut *Dicaearcho* ſecum conveniat, legendum eſt ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Διός mox ipſe: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστι, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ὃν ὁ Διὸς Ἕλλην ἔκτισεν ſi literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ ſcribatur, origo vitii ſtatim patet. Vid. *Clem.* Strom. VI. p. 679. A. T.H.

Ἑλλην῀ θυγατέρα, κηρίδιον ἄνδρα τ῀ ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήϋκα τ῀ Τραχίνιον, τ῀ Ἑωσφόρου τ῀ ἀστέρος, καλ῀ παῖδος καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πλεχθεῖσαν ἀφ᾽ τινα δαιμονίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον πετέτεα῀ τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐνεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν πᾶσαν, οὐχ οἵα τ᾽ ἦν εὑρεῖν.

Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulcri parentis filium pulcrum; deinde vero alis instructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ᾽ ἔστιν, ὃ σὺ φῄς; οὐ πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τ῀ φωνῆς, ἀλλά μοι ξένη τις τ῀ ὄντι προσέπεσε. γοώδη γοῦν ὡς ἀληθῶς τ῀ ἦχον ἀφίησι τὸ ζῷον· πηλίκον δέ τι κ᾽ ἐστὶ, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. οὐ μέγα· μεγάλῳ μέντοι ἀφ᾽ τ῀ φιλανδρίαν εἴληφε [a] παρὰ θεῶν τιμήν· ὅτι γὰρ τῇ τούτου νεοττείᾳ κ᾽ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμο῀ ἄγει, κ᾽ χειμῶνα μέσον

2. CHAER. Alcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante audiveram ejus vocem, quae mihi insolens revera accidit: flebilem ergo plane sonum emittit animal istud: quali autem corporis est magnitudine, o Socrates? SOCR. Non magnum: attamen magnum ob singularem mariti amorem accepit a Diis praemium: quum enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hyeme medio

a Παρὰ] Sic F. ceterae omnes περί.

10. Κηρίδιον ἄνδρα] Vid. Reines. ad Inscr. Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Hesperi sive Luciferi & Philonidis filius: Hygin.* F. LXV. ubi vide *Munckerum. Clem.* Protr. p. 35. D. Κῆϋξ μὲ Αἰόλου Ζεὺς υἱὸν τ῀ Ἀλκυόνης τ῀ γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις υἱὸν τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορεύουσιν· cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, si modo unam vocem sedem mutare jusseris: Κῆϋξ μὲ Ζεὺς υἱὸν τ῀ Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 251. Huic in transcursu foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (Alcyon) ὄνομα ἔσχε παθοῦσα ἀδύρεσθαι τ῀ τοῦ ἀνδρὸς θάνατον ὥσπερ τ῀ Σίλλαν imo vero ὥσπερ τ῀ αἰγιαλῶν. *Noster* etiam in initio, λέγει τ῀ αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ὑπὸ τῶν αἰγιαλῶν quiritari tradunt. *T. H.*

11. Κήϋκα . . .] Rex erat Trachine. Cum nostro sentit Hyginus f. 125. *Clemens Alex.* Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem p. 22. A. de Regibus verba faciens qui sibi Deorum nomina assumpserunt; Κῆϋξ μέ, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ υἱὸν τ῀ Ἀλκυόνης τ῀ γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις υἱὸν τοῦ ἀνδρὸς ΗΡΑ προσαγορεύουσιν. Sed & *Theocriti Scholiastes* cum *Luciano* facit p. 287. B. *M. du S.*

12. Τοῦ ἀστέρο῀] Sic legendum, ut edidimus, litera minuscula. V. *Hesiod.* Θ. 381. & *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium est ut somniarunt illi. V. *Ovid.* Met. XI. 271. Auctorem is filium. Apud *Apollodorum* tamen Ἑωσφόρο῀ dicitur Ἀστραίου ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 20. *M. du S.*

24. Περὶ θεῶν] Forte legendum πρὸς θεῶν. Ad hanc fabulam alludit *Euripid.* Iph. in Taur. v. 1089. *G. C.*

Παρὰ θ.] Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro πρὸς obtrudunt; cum tamen proclive sit ex similibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipsius dialogi: τιμῆς οὕτως ἔτυχεν πρὸς θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II. ver. hist. c. 3. ταύτην παρὰ τῦ Ποσειδῶνο῀ λαβοῦσα τὴν τιμὴν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt plerique: in *Fl.* tamen, uti & hic, & in *P.* recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ἴσσου λαχοῦσα τ῀ τιμῆς. Notandum autem in Aldina saepius reperiri περὶ (quod proprie est περί) positum pro παρὰ, ut in hoc postremo loco, & in *Dial. Diog. & Herc.* ubi γεγράμμενα τὸν Ἡρακλέα περὶ τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum est in παρὰ τ. θ. ut in fine ejusdem παρὰ τοῖς ποιηταῖς. Cum haec scriberem nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. *M. du S.*

Περὶ θεῶν] Παρὰ pro περὶ certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quicquid est Codicum Mss. valet. Simillime *Plato* de cicadis in Phaedr. p. 1230. B. ὁ γάρ ἔχουσι παρὰ θεῶν & mox, γένος τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν quae plus una vice *AElianus* de Anim. est imitatus. *Euripid.* Hel. v. 15. Προγόνων λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus est *Plutarchi* comparandus de Sol. Anim. p. 982. F. τὸν γὰρ ἥλιον ὁ θεὸς ὁ τόκους ὁ ἀδῖνας ὁ θεὸς ὕτως ἐτίμησεν; mox: τὴν δὲ ἀλκυόνα νικτερίδη περὶ τροπὰς πᾶσαν ἑπτὰ θάλασσαν ἀκύμονα ὁ ἀσάλευτον tum φιλανθρω῀ μὲ ὕτως ἐστὶ &c. De Alcyoniis quid aliis indictum superfit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet: vide *Suid.* in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & *Kuster. Varro* apud *Nonium* p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit.* *T. H.*

Ibid. Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νοττιᾷ] *Henr. Stephan.* Thes. L. G.

dio praecipuos ſerenitate, quorum eſt etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides ut ſerena ſint ſuperna, fluctibusque careat & tranquillum ſit totum pelagus, conſimile, ut ita dicam, ſpeculo. CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus eſſe dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio ſunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam extitiſſe, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium eſt, quod minus fieri videatur poſſe.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri poſſunt, quaeque non, hebeti prorſus acie quidam eſſe judices: exigimus enim vero ea ſecundum facultatem humanam, quae neque noſſe, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis

σαν ἀφαίρεσας ταῖς ἡδίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον [b] παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ὅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, [c] τῷ ποτε χρὴ πιστεύειν τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩΚ. Ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τ' δυσκρῖναί τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωπότατοί τινες εἶναι κριταὶ παιδιᾶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατ' ἀνθρωπίνην ἄγνοιαν οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ δὴ φαίνεται ἡμῖν ἃ

[b] Παντὸς] Πάντων P. L. *J.* atque inde margo *AsW.* [c] Τῷ] Priores Edd. τοῦ. Πῶς L.

G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ δὴ τούτου ποτὲ τοῦ quod alicubi repererit, an ita ſcribendum judicarit, haud equidem ſcio. Particulae certe γὰρ δὴ mox §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, & ad hunc locum apte ſatis conveniunt. *T. H.*

25. Ἀλκυών.] Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινὲς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γαλῆναι, ἐν αἷς ποιοῦσι καὶ ἀλκυόνες. *Heſych.* *A. V.*

26. Κατὰ χειμῶνα μέσον ἀφαιροῦσας ταῖς ἡδίαις] Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis ſerenitate differentes*, ſed *eminentes*, *eximias*, quod putidum fere eſt monere, quum ut paſſim, tum in *Luciano* millies occurrit. *J. G.*

28. Παντὸς μᾶλλον] *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. & *J.* πάντων habent. Reliqui impreſſi παντός. Neutrum probo. *M. du S.*

29. Γαλήνιον] Adducit haec verba *Andr. Rivin.* de Ven. Sal. & Mal. §. 35. Modo παντὸς μᾶλλον an πάντων ſcribas, nihil intereſt: utrumque aeque commodum; formula quaedam ſolennis abſolute ſic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic ſcribi debuiſſe πάσης vel πασῶν, ſcilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* & *Xenophonte* nihil eſt frequentius: mox: παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. *T. H.*

33. Τῷ ποτε] Ante τί ποτε. *F. G.*

Τῷ] Accentus amovendus: τῳ vel τοι. Saepius ea in re peccatur: vide ad Πρ. εἰ σὺ Λ. §. 4. Dial. D. III. & *Ritterhuſ.* ad *Porphyr.* de V. P. p. 14. *T. H.*

34. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς] *Benedictus*: *quomodo priſcis hominibus habenda eſt fides?* a quibus ſcilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici poſſe τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις· ſed melius ad ſententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *M. du Soul*, qui verterat: *quid eſt, quod iis fidem faciat, quae a te dicta ſunt, o Socrates.* Idem Vir Doctiſſimus, quae paulo poſt ſequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & inviſibilem aeſtimamus.* Multum diſſentio; quippe cui placuerit is verborum ſenſus, quem jam ante priores Interpretes *Datus* & *Benedictus* probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa poteſtate ſatis ſit Graecum: tum ſcribendum fuerat, τὸν ἄγνωστον ὄντα &c. ſcilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος hujusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. Mag.* in Ἀθίατος. Ἀμέμπτως. Ἀνέρευστος. Ἀπρονόητος. Ἀσκιστος. Ἄφθονος. Ὑπιστος quaedam notavit *Jer. Hoelzlin.* ad Apollon. Rh. II, 956. plura *AEm. Portus* Lex. Jon. in Ἄφατος fit tamen nonnunquam, ut Interpretes fallant: ſic in *Phalarid.* Ep. 98. τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, *vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aeſtimat.* In utriusque autem loci verſione non erat, cur vel minimum amplius haeſitarem, poſtquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatiſſimum *Petri Weſſelingii* judicium. *T. H.*

38. Ἐοίκαμεν] Hic ἐοίκαμεν εἶναι perinde eſt, ac ἐσμέν, *ſumus*: nam interdum ἔοικα non eſt dubitantis ſed affirmantis. Vid. *AEgid. Menag.* ad *Diogen. Laertii* lib. IX. S. 73. *J. C.*

Ἐοίκαμεν ἡμεῖς &c.] Ad ſimilem *Iſidori Peluſiotae* ſententiam II. Ep. 117. haec notavit *Ritterhuſius*: ejus generis alia *Pricaeus* ad *Apul.* Mileſ. I. p. 8. *T. H.*

καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ ἀφ' νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιον ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπεὶ τοι μικρὸς πάνυ καὶ [a] νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸ πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ ἄγαθὲ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμών; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ [b] τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἄν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ [c] δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως οὗ νῦν· πότερον οὖν οἴει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὰ ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γοῦν τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια

& factu facilium difficilia, & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hyems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam extitit compositi coeli serenitas. Jam tu utrum majus quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli in-

a Νεογιλὸς] νεογιλλὸς Schol. νεογὸς C. b Τοι] τὸ Margo *AiW.* male. c Δὴ] ἤδη P. L. Margo *AiW.*

43. Ἀνίφικτα] Ἀδύνατα καὶ ἀληθῆ. *V.* νεογενής. *V.C.*
47. Καὶ νεογιλὸς] Αὐτὶ τοῦ νέογνος, ἢ νεογένητος,

• Νεογένητος, νεογ.] Has utrasque voces adjecit *M. du Soul.* monens praeterea reponi debere νεογλές. *T. H.*

45. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιον ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων] Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; quum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute provectus*, quae verissima *Luciani* mentis expressio. *J. G.*

Ibid. Νήπιον] Expressit illud Ægyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros.* Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic & *Seneca* apud Lactantium II, 4. *Non*, inquit, *bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludimus.* *M. du S.*

47. Νεογιλὸς] Vox *Pollucis* improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλὶς ἢ νεογιλὸν, εἰ ὁ Ἰσαῖος εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, ὑ δύσιμον. Νεογιλαῖον per me licet exulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus.* Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τὸ ξυμπαῖσαι αἰῶνα ἑξετάζοντι βραχύταλον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὰς ζωὰς χρόνον. *T. H.*

56. Ἤδη] Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. *M. du S.*

Καὶ δὴ] Minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαδίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* saepissime. *T. H.*

61. Ἀνυποστάτου] Ἀνυπόστατον χειμάρρους *Julian.* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Is. Casaubon.* ad Athen. III. c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθός τινος abesse potest εἰς. *T. H.*

65. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν] Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. *T. H.*

68. Πολλὰς ἰδιῶν φύσεις] *Multas specierum naturas*: imo πολλῶν ἰδιῶν φύσεις, *multarum specierum naturas*: quamquam impropria hic est ea locutio. *J. C.*

85. Τιχῶν] Recte viderat *Benedictus* uti & *Marcilius*

inter nos, qui quidem fingere ſciunt, luto cerave ſumta, facile ex eadem ſaepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero magnam habenti virtutis praeſtantiam neque omnino comparandam ad noſtras agendi vires, ad manum eſſe credere par eſt omnia iſtiusmodi atque in facili poſita. Atenim totum coelum quanto tandem temet ipſo videatur majus, indicare tu poſſis?

τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ὅπως ἅμμα πηλόν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἂν ἕ αὐτὸ πολλάκις ὄγκῳ μεταχηματίζῃ πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὴ μεγάλην ἡ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, ἡ λεῖα· ἐπεὶ τ ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτῷ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa conſequi licet. SOCR. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter ſeſe ſi conferantur, magnum aliquod eſſe diſcrimen, quo alius alium ſuperet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorſus infantes, quinque, ſi lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, & iis, quaecumque manibus iſtis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: iſta enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur poſſe.

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, γνοῖναι δύναιτ' ἄν, ἢ ὀνομάσαι τι τ τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἀκοῦν δὴ θεωρῶμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τ ἀφ' ὁρᾶν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πᾶσαις σχεδὸν ταῖς κτ' τ βίου πράξεσι, καὶ ὅσα ἀφ' τῶν στεχνῶν τούτων ὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα ἀφ' ὧν σώματος καὶ τ ψυχῆς ἐργάζον). ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνε).

Καὶ

85. Τυχῶν] Γράφεται, τιχῶν. G.

lius & Vorſtius, ſic legendum, non τιχῶν quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant Ed. F. & Codd. Mſſ. P. & L. M. du S.

Τιχῶν] Recepi, quod in F. V2. S. A. fuit expreſſum, itidemque in margine A1W. reliquae τιχῶν. In Exc. P. haec notantur: ἀφ' τ τιχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τιχῶν. Aliud reperio in Exc. ex Chriſtoph. Longolii Luciano cum Mſſ. collato: ἀφ' τ χειρῶν (feſtinantis, ut auguror, deſcriptoris errore pro τιχῶν, ut legitur in A1. anni MDIII. ad cujus oram adlita fuit haec vetuſti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τιχῶν τ. Praeterea χειρῶν habebant C. teſte M. du Soul: eoque facto jampridem, antequam haec vidiſſem, legendum eſſe ſtatueram: neque me poenitet ſententiae priſtinae: licet enim τιχῶν adſpectu primo ſatis videatur accommodatum, ſi tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praeſtantiam alterius lectionis comparari poſſit: nam primum αἱ κατὰ τ βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam ſimul complectebantur: deinde τούτων appoſitum prorſus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα ἀφ' τ τιχῶν τούτων ὕτω πολυμηχάνων ἐργάζονται ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in ſcripto perlucet, admodum reſpondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox iſtae difficultates non ſolum evaneſcent, ſed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monſtrare Socratem crede, tanquam teſtes rei, quam proferebat, luculentiſſimas: ſunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a Galeno de Uſu partium corp. hum. lib. I. & II. quia, ut ait Ariſtot. περὶ Z. M. IV. p. 106. ἡ χεὶρ ἔοικεν εἶναι οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔχει γὰρ ὥσπερεί ὄργανον πρὸ ὀργάνων· propterea quod manus habeat, idcirco hominem eſſe ſapientiſſimum cenſebat Anaxagoras; quanquam melius, Galeno ſuffragante, rationem illam Ariſtoteles invertat, quia inter univerſum genus animalium ſapientiſſimus eſt, ideo datum eſſe homini a natura, ut manibus ſit praeditus. Hinc eadem opera patet, fruſtra fore, ſi quis objiciat, praeteriri potuiſſe facile manuum mentionem, quum mox ſequatur ἀφ' τῶ σώματ- ratio enim non eſt in obſcuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris ſolae commemorarentur. T. H.

Καὶ ἡ ἰσχὺς δὲ ἡ ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην [a] ἔχει ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ ἂν τοιούτων εἷς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσαιτ' ἂν ῥᾳδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δήπου πάντων, ἃ ἀμήχανος ἐξαρχῆς συνακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις ὑπὸ φύσιν. ἐπεὶ τί [1] ἂν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπῳ τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν ἅπαν σύμπαν οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφιεμένοις; πιθανὸν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος ὁ κόσμος ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, [b] τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν καὶ σοὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ἐστί, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τοῖς ἑτέροις πάνυ ῥᾳδίων. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις

6. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam ejus ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7. Proinde tibi mihique ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scribere illiteratis mul-

a Ἔχει] ἴχειν, nisi quod typorum vitio ἰχειν in *J.* Edd. cunctae praeter *B2.* b Τηλικοῦτον] τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτὸς *J.* Margo *AIW.*

90. Ἀμέτρητον ὅσην] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 82. ubi de pleonasmo nominum ὅσος & ἡλίκος disputat. *T.H.*

Ibid. Ἔχει] *B2.* Reliquae ἴχειν. *M. du S.*

2. Τηλικαύτην . . . . αὐτὸς] Ex Ed. *J.* est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικοῦτον . . . αὐτοῦ. *M. du S.*

Τηλικοῦτον &c.] Multum vereor, ne quod Junta suppeditat, prava sit *Antonii Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν ἴσως δόξει, ὅσην ἴχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν καὶ περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. *T.H.*

3. Αὐτοῦ] Nempe mundi, quem Deum esse statuit *Plato* in Timaeo. *J.C.*

Ibid. Φρόνησιν] Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. *A.V.*

8. Ἀναγνῶσαι] Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγινώσκειν. Contra peccatur in *Hesychio*: Ἀναγνῶναι, ἀναπτῦξαι. Jonum est, & *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγινῶναι. Γράμμασιν τρίτου, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. *T.H.*

12. Παραβάλλουσα] An καταβάλλουσα, id est, *instituens*. *F.G.*

Παραβάλλουσα] Sine librorum auctoritate mutavi; habent enim omnes ὑποβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. *M. du S.*

Παραβάλλουσα] Eadem, quae Doctiss. *M. du Soul*, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus arridebit *Guyeti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens animal informe. *T.H.*

15. Μελ σοφῷ] Eodem epitheto gaudet etiam apud *Philostr.* p. 889. *M. du S.*

16. Θείῳ μέλιτι] Hinc *Virgil.* IV. Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona. Varro* de R. R. II. c. 5. *Denique ex hoc* (bove) *putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres.* *G.C.*

17. Ἔστι ὠῶν] De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur *Cal. Rhodogin.* Ant. Lec. XXVII. c. 17. *Aristotel.* de Gener. Anim. lib. V. *G.C.*

19. Τινῶν] An τινὶ; *F.G.*

Τινῶν] Legendum τινὶ cum Interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte *Empedoclis*, qui Physica versibus scripserat. *J.C.*

Ti-

multo magis arduum eſt, usque eo dum ſint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere ſine pedibus ac pennis animal, pedibus appoſitis atque alis, & varietate multa expoliens pulcraque & omnimoda colorum, apem ſapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fingit alitum & terreſtrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert ſententia, ſacris aetheris magni ad tanti operis curam inſuper uſa.

8. Quum ergo vires immortalium ſint ingentes, nos mortales & puſilli plane, qui neque magna poſſumus perſpicere, & ne parva quidem, in pleriſque etiam, quae circa nos accidunt, haeſitantes, non valeamus utique explorate quicquam ſtatuere neque de Alcyonibus, nec de Luſciniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt pa-

γραμμαλιχὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, ἢ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ ἡδὺ βαλλέσασα ζῶον ἄπτερον, καὶ ἄπλερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύναασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε ὠῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πολάτλει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ [c] ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τισὶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη.

Τὰς δὲ ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ὔσας, θητοὶ καὶ σμικροὶ πανηλεῶς ὄντες, καὶ ὅτε τὰ μεγάλα δυνάμθοι καθορᾶν, ὅτ' ἂν τὰ σμικρὰ, τὰ πολλὰ δ' ἀπορροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως ὅτ' Ἀλκυόνων πέρι, ὅτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες,

c Ἀνύδρων] ἰνύδρων C. J. AIW. rectum puto.

Τισὶν, τέχναις] Vorſtii ſtrictura ſuadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum ſic reſtitui. *M. du S.*

Τισὶν] Etſi tranſponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad ſequentem ſententiam, προσχρωμένη τέχναις ἱεραῖς quem nexum ſubjecto τισὶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud *Platonem* ſaepe, *ut veteris ſapientiae doctrina tradit*: ita λέγειν *Democritus*: τὰδὲ λόγῳ περὶ τῶν ξυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τισὶν orationis ſtructura liquida: tum etiam recte τισὶν, quoniam artes quidem aetheris magni ſacras, ſed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. *T. H.*

20. Αἰθέρος μεγ.] Summi Dei. *Lucret.* lib. I.

Poſtremo pereunt imbres, ubi eos pater aether
In gremium matris terrai praecipitavit.

& *Virgil.* II. Georg.

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. G. C.

21. Τὰς δὲ ἀθ. δ. μεγάλας ὔσας] Si locus eſt integer, nec quicquam deſideratur, quae ſuſpicio non immerito poſſet ſuboriri, nihil eſt reliquum, quam ut accuſativos abſolute poſitos agnoſcamus: quae ſtructurae ratio ſatis alioquin apud Graecos obvia feſellit Interpretes tum hoc in loco, tum ſaepius alibi: exempla dedit ex *Pauſania Sylburgius* in Praef. p. 930. Vide praeterea *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 13. ubi quae pleraque notat *Perizonius* ſunt aliena, & diverſi generis. *Strab.* I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων *Menodotus* apud *Athen.* XV. p. 672. B. πεπισμένους τοὺς Ἀργείους. In *Diogen. L.* IX, 42. ita nunc legitur: Φησὶ δ' Ἀθηνόδωρος ἐν ἡ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν, χιλίους κομιδῆτι γάλα. *Suidas* in Δημόκριτος· ὁ Ἀβδηρίτης aliud oſtendit, ἐλθόντα Ἱπποκράτη πρὸς Δημόκριτον quod quo minus in *Diogene* conſpiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτον ἐν τισιτῷ φασὶν ἀπαντήσαι Σωκράτει, ἀμφιτῶσι τὴν βακτηρίαν ibi recte *Kuhnius*. *T. H.*

26. Αἰδόνων] Luſciniarum propter Philomelam meminit. *M. du S.*

27. Κλέος δὲ μύθων] Vertit Interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quaſi vertendum ad verbum eſſet, *gloriam fabularum*: ſed κλέος hic eſt, ut ſaepe apud *Homerum*, pro *fama* auditu accepta: Il. B, 486. Alia loca indicabit Index Euſtathianus Ed. Rom. ut & quae de hac voce habet *Euſtathius*. Itaque Socrates hic inducitur dicens traditurum ſe liberis, quae a parentibus de priſcis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonicum non quasvis fabulas, ſed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris eſſe proponendas: qualis fabula Alcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Conſulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat περὶ πρώτους πρώτιστον, ἃ πρῶτα φυόμενοι ὅτε πάλ-

τέρες, τοιῦτο καὶ παισὶν ἐμοῖς, ὦ [a] ὄρνι θρήνων μελῳδὲ, παραδώσω τὰ σῶν ὕμνων πέρι· καί σε τὴν εὐσεβῆ καὶ φίλανδρον ἐρῶλα πολλάκις ὑμνήσω, γυναιξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ [b] λέγων τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, ἃ τιμῆς οἵας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἆρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. [c] πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἰτέον ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τῆς Φαληρικοῦ. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν οὖν ποιῶμεν οὕτως.

rentes, talem & liberis meis, o ales lamentorum modulatrix tradam, de tuis hymnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin facias, non refugies. CHAER. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum virorumque consuetudini conducat. SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi jam ad asty tempus est e Phalerico. CHAER. Nulla quidem in me est mora.

a Ὄρνι θρήνων] ἀηδοθήρων P. b Λέγων] λόγων in *J.* error est typorum. c Πρέπει γοῦν] In sola P. πρ. γοῦν, ὦ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis *Bentleii* sit, equidem ignoro.

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίππην καὶ Μυρτώ. *V.*

39. Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ] Φάληρον δῆμόν φασι Λίαντίδος. *G.*

πάλλιστα μυθολογημάτια πρὸς ἀρετὴν ἀκοάων *dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint.* *J.C.*

28. Θρήνων μολπὲ.] Ὦ ὄρνι θρηνωμόλπε legendum est. *J.Br.*

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus *Lucianus*, aut quisquis hujus opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare *Panatius* firmissimis, Plutarcho judice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Clarissimi *Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem*. Nos de his feminis hoc modo lectorem monitum hic volumus; *Xanthippen* morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. *Myrto* autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule *Plutarch.* in *Vita Aristidis* sub finem. *M. du S.*

Ibid. Ξανθ. τε καὶ Μυρτοῦ] Socrati *Hieronym.* in Jovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam *Laertii* etiam testimonio & *Plutarchi* in Arist. *G.C.*

Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ] Junguntur etiam in Epist. Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae *Cyrillus* ex *Porphyrio* scribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο ὄντων γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲ πολίτιν, καὶ κοινοτέραν πᾶσι, Μυρτὼ δὲ Ἀριστίδου συγκατιοῦσαν τῷ Λυσιμάχου καὶ τὴν μὲ Ξανθίππῃ σφόδρα λυπῆσαν λαβεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ λαμπροκλῆς ἐγένετο τὸν ὃν Μυρτὼ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκον καὶ Μενέξενον. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt *Plato* & *Xenophon*. Vid. *Diogen. L.* II, 26. ibique *Casaubon.* & *Menagium*. *T.H.*

36. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν] *Duplam exhortationem, & quod Alcyon pia in virum sit, & quod is in uxorem.* Haec notantur ad marginem *A1W.* *T.H.*

39. Φαλ.] Φάληρος λειμὼν ἀοίδιμος Ἀθήνησιν. *A.V.*

Φαλ.] Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λιμ. *M. du S.*

Pro-

Prometheus, ſive, Caucaſus.

Προμηθεὺς, ἢ, Καύκασος.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

MERC.

1. CAucaſus quidem, o Vulcane, hicce, cui miſerum Titanem iſtum clavis affigi oportebit: nos jam nunc circumſpiciamus rupem aliquam opportunam, ſicubi quae ſit a nive nuda, ut firmius defigantur vincula, & hic omnibus conſpicuus ſit pendens. VULC. Circumſpiciamus, Mercuri: neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus eſt, ne ſuppetias ipſi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim viſum eorum, qui infra ſunt: ſed, ſi videtur, in

ΕΡΜ.

1 Ο Μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, ὅδε ἐστίν, ᾧ τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τοῦτον προσηλῶσαι δεήσει· σκεψόμεθα δὲ ἤδη χρημνόν τινα ὀπιτήδειον, εἴ που ἡ χιὼν γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καθαπαγείη τὰ δεσμά, καὶ ὅτῳ ἅπασι φανερὸς εἴη κρεμάμενος. ΗΦ. σκεψόμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ὅτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ [a] ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ 10 ἄνθρωποι, ὅτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (φανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον

[a] Ἐπαμύνειεν] Priores Edd. ἐπαμύνοι. Suppletur in *F.* ἐπαμύνοι αὐτῷ δύνηται· idem in Marg. *AIW.* ſed transverſa linea inductum.

9. Τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθέα φησὶ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς * ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. *V.*

* Αὐτοῦ] L. ἀνθρώπους & ſic C. abb. & *V.* ἄνους. *M. du S.* Idem notaverat pro πλάσεσι corrigendum eſſe πλάσμασι: mihi varia videtur, ſed pejor lectio. *T. H.*

ΠΡΟΜ.] In hoc & ſeqq. Deorum tam cœleſtium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* inſtitutum eſſe videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; ſecundum, ut quae in his Poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praeſtitum eſt, quae ipſis propemodum Chriſtianis vix quicquam reliqui fecit. Ineſt certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Chriſtiano deſiderari, nedum ſperari amplius quid non poſſit. *M. du S.*

1. Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit *Ottomarus Luſcinius* hujus dialogi Interpres, non video: omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt: ſat monuiſſe. *J. B.*

Καύκασος] Hujus montis deſcriptionem apud *Arrian.* in V. A. lib. III. reperies. Prometheum vero affixum fuiſſe ad Caucaſum tam multi affirmant, ut vix negari poſſit. Hoc in primis teſtatur *Cicero* lib. II. Tuſc. Quaeſt. Hoc etiam *Apollon.* Arg. II. in fine aſſerit, quod Ejus Interpres affirmat: illud ipſum *Pauſanias*, *Servius* & alii multi. *G. C.*

9. Ἐπαμύνειεν] In Editionibus vulgatis ἐπαμύνοι. Sola *F.* δύνηται addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae ἐπαμύνειεν exhibeat, quod verum & Lucianeum puto. *M. du S.*

Ἐπαμύνοι] Veriſſima *F.* Ed. lectio: Juntinam interpolatam eſſe clamat illud ἐπαμύνειεν δύνηται. Putaveram olim inſiticium eſſe οἱ ἄνθρωποι, & quum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuiſſet adſcriptum, poſt in contextum veniſſe: nam commode procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνοι αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquieſco. *AEſchylo*, cujus fabulam, antequam haec ſcriberet, a Luciano lectitatam fuiſſe, facile deprehendi poteſt, Prometheus λαογὸς, ἀνθρωποποιὸς *Tatiano* Or. ad Graec. p. 42. *auctor vulgi fictilis Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipſo ficti πλάσματα πηλοῦ *Ariſtoph.* Av. v. 687. πελέπλαστον σπέρμα *AEſchyl.* apud *Procl* ad *Heſiod.* p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Chriſtiani ſcriptores Latini: *Dracont.* Hex. v. 311. *Projicere hoc plaſma ſuum vult conditor aevi.* *T. H.*

μέσον ἐνταῦθά πως ὑπὲρ τὸ φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπελαθεὶς τὼ χεῖρε ἀπὸ τουτὶ πρὸς τὸ ἐναντίον. EP. οὗ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβαλοι, παντελῶς ἀβέμα ὀλισθηρὰ καὶ τοῦ ποδὸς γενὴν ταύτῃ ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ὄπισθεν, ὡς [a] ἀκροποδιτί πως μόλις ἑστάναι· καὶ ὅλως ἀνεπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε δή, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ παρέχε σαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, καλεκέσατέ με τοῦδε τῆς ἀξίαν δυστυχοῦντα. EP. τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ καλεκέσαι, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα τοῦδε κούσαντας τοῦ ὑπαγματος; ἢ οὐχ [b] ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπαταλθοῦναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλεισε, καὶ προσή-

medio isthic propemodum supra praecipitium suffixus haereat, dispansis manibus ab hac parte in adversam. MERC. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccessae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, adscende, neque praebe defigendum ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc scilicet ajebas, o Prometheu, misereique, ut tua vice jam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque

a Ἀκροποδιτί πως] ἄκρῳ ποδί πως *F.* b Ἱκανὸς] Plerique Edd. ἱκανῶς exceptis *Va. S. A.* Ἱκανὸς emendatum in marg. *AIW.*

14. Ἀπότομοί τε γὰρ] * Ἀποτεμπρόσω, μαθήματα ἔχουσιν ἀξιόλογον. *V.*

* Ἀπεύθυμναι] *L.* ἀπεύθυμνται. C. abb. ἀποτεμνόμενοι & *P.* *M. du S.*

12. Ὑπὲρ τὸ φάραγγος] *Philostratus* in Apoll. Tyaneo (II. c. 3.) refert duo esse Caucasi cacumina stadio inter se disjuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. G. C.

Ὑπὲρ τὸ φάραγγος] *AEschyl.* Pr. Relig. v. 15. Δῦναι βία φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. ubi Stanleus ista *Luciani* non praeteriit. — *adspicite religatum asperis vinctumque saxis* — apud *Ciceron.* T. D. II. c. 9. *T. H.*

Ibid. Ἀνεσταυρώσθω] *Crucifigatur*: inde Caucasus dictus crux; monuit *Lips.* tract. de Cruce: σταυρὸς postea. *J. B.*

Ἀνεσταυρώσθω] Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est *L. Bos* in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut ostendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis esse *in crucem agere*, *cruci suffigere*, secus quam Scriptoris Sacri Interpretes existimarunt, vertentes *rursum crucifigere*. *T H.*

13. Ἀπὸ τουτουί] Ab hac in contrariam partem. *J. Br.*

14. Ἀπότομοι] Ἀπέξυροι Angl. ut *exesa scopuli* apud *Suid.* Hercule fur. *J. B.*

Ἀπότομοι] Praeter Angl. etiam P. & L. uti Par. c. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομοι. *M. du S.*

18. Ὡς ἀκροποδιτί πως] Scribe, ὡς ἀκροποδιτί πως μόλις ἑστάναι. *J. Br.*

Ὡς ἀκροποδιτί μόλις ἑστάναι] Ἄττολις inde *stita* qui inter ambulandum stare nesciunt. *Casaub.* ad *Suet.* Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐὰν ἀναβῶσι τὸ ἵππον, ὄπισθε οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνουσιν, μόλις βαδίζουσι. *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. §. 3. In Mf. legitur μόγις quod idem est. *J. B.*

Ἄκρῳ ποδί] Ed. *J.* Reliquae ἀκροποδιτί, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam jam alibi solere ἀκροποδιτί legi, non ἀκροποδιτί. *M. du S.*

Ὡς ἀκροποδιτί πως] Nullam video rationem, cur mutandum sit; nisi, quod alibi *Noster* solet, ἀκροποδιτὶ malis: alia *Luciani* loca, ubi hoc ipsum vocabulum inveniatur, adnotavit *H. Stephan.* Th. III. p. 515. tum porro sic scribit: *Quidam in locis quidem exponunt*, suspenso gradu: *quum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus*, En pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ *exponit* ἄκρῳ ποδί, summis pedibus: *alii*, summis *seu* extremis pedum digitis, *quod* Luciani *locis non convenit.* Quam ob causam non convenire putet *Stephanus*, plane non perspicio: hic certe nihil aeque sententiae respondet: *sic ut summis pe-*

dum

que clavis malletum valide quantum potes adige. Et alteram præbe: hanc etiam omnino bene revincta esto. Recte habet: devolabit jam mox quoque aquila detonsura jecur, ut nihil non habeas pro bella tua & solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Japete, tuque Terra mater, qualia perpetior miser, qui nihil mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti, Prometheu, qui primum distributione carnium tibi concredita, tam injustam fecisti & fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Jovem autem circumvenires obtectis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

λω, καὶ † σφύραν ἐρωμένως κατάφερε δὸς μὲ † ἑτέραν· καλῶς γὰρ ἔχει μάλα ἡ αὐτή· ἀλλ' ἔχω. καλαπτήσει δὲ ἤδη ἡ ὀξὺς ἀετὸς ἀποπέρων τὸ ἧπαρ, ἐς πάντα ἔχων ἁρτὶ † καλῆς ἡ ἀμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡ. Ὦ Κρόνε, ἡ Ἰαπετὲ, ἡ σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲ † νομὴν † κρεῶν ἐγχειριθεὶς, ἵνα σὺ ἄδικον ἐποίησω, ἡ ἀπατήλην, ἐς αὐτῷ μὲ τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, † Δία δὲ παραλογίσασθαι ὀστᾶ καλύψας λευκῇ δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νὴ Δί', ἔτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανουργότατα ζῶα, ἡ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ὅτι πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα † θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, ἡ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φῂς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ.

36. Ὦ Κρόνε ἡ Ἰαπετέ] Ὁ μὲ Κρόνος πατὴρ ὢν τοῦ Διὸς ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως ἦσαν δὲ † διωχθέντες ὑπὸ Διὸς † θεῶν, ἡ διὰ τοῦτο αἰτιῶνται καλῶς. V.

40. Ἐγχειριθεὶς] Ἐμπιστευθείς. V.

† Καὶ θεῶν] Θεῶν, καὶ. V. uti conjeceram. M. du S.

dum digitis insistere vim dicent. Praeterea malo, τοῦτο τοιοῦτον ὁ κρ. ἔχει τὸν ἐπίθετον propter illud πον., ἀκριτοδίκῃ πον. T. H.

24. Τὸν ἧπα] Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare Interpretes. Sed adnotavit Pater, τὸ κατελλίσθησιλας ἀντὶ τοῦ ἀναπαλοκιδῶσας, ut Mercurius Charonti in Contempl. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πλημμῶν αἴτιον καλαστόσασί μοι. J. G.

25. Τὸ κατελλίσθαι] Ingeniose J. Fr. Gronovius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam inutili adsumento, τὸ καλλιόσατι. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τοῦτ' ἔφης, τὸ καλλιόσατι, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, jam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τοῦ scribatur τοῦτο. Dial. Deor. I. τοῦτο φῂς, ἐπιστεῖλαί με τὸ ἀρχῶν. T. H.

28. Καὶ ἄ. δύο] *Nos ambos.* J. Br.

32. Τὸν ἑτέρου] Χεῖρα subaudio. J. Br.

Ibid. Κατελλίσθω] Vid. Eruditiss. *Dukerum* ad *Theogid.* p. 541. n. 7. T. H.

34. Πάντα] Legerim ταῦτα, *ut haec habeas*: nam πάντα nihil hic significat. J. C.

35. Πλαστικῆς] *Quod homines e luto finxeris.* J. Br.

42. Ὀστᾶ καλύψας ἀργέτι δημῷ] Idem de Merc. Cond. habet autem accusationem omnem hanc ab *Hesiod.* 1. ἔργ. J. B.

Ὀστᾶ . . . .] *Theog.* 540.

Τῷ δ' αὖτ' ἀργὲα λευκὸν βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Βάπτισας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.

Mollendus autem lector, Pausaniam IX. putasse hoc opus Hesiodeum non esse. V. Kennet. M. du S.

43. Ἀργέτι δημῷ] *Alba pinguedine.* Vide Higinum in Sagitta. J. Br.

Ibid. Ἡσιόδου] *Hesiod.* in Theog. v. 541. — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῷ. J. Br.

47. Ἔκλεψας] Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quenquam moturum, qui non fit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. M. du S.

Κλέψας] Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. *Benedictus* etiam vertit, quasi voluisset ἔκλεψας: *furatus es, & hominibus dedisti*: debuerat, *ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti.* §. 6. *Artemidor* III, 17. ἡ γὰρ † Προμηθέα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, ἡ τὸ πῦρ κλέψαι καὶ δοῦναι. T. H.

49. Δεδέσθαι] *Vinculis constringi.* J. Br.

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, ᾗ σὺ κατ' ἀναίτιον αἰτίαν τοιαύτην ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε καὶ τὸ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν [a] ἐμαυτόν. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι καὶ διαλογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δέ, σφόδρα γ' εἶ, καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρῶσθαί με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ὀπίθον τῆς Καυκάσου, οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ. ἔωλον μέ, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ, καὶ ἐς ὕδωρ δέον, ὅμως δ' ἔν γε λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἕστ' ἂν ὁ ἀετὸς καλαπτὴν [b] ὀπτμελησόμενός σου τῷ ἥπατι· καὶ σὺ τῷ μέσῳ δὴ ταύτῃ σχολὴν καλῶς ἂν εἴη [b] ἔχοι, εἰς ἀκρόασιν

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, ſecundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adverſum me proferas, quorum ego cauſa victus in Prytaneo capiendi honore, ſiquidem ex merito jus redderetur, me dignum aeſtimaſſem. Quod ſi vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te cauſam meam agam, oſtendamque injuſtam de me ſententiam pronunciaſſe Jovem: tu vero, loquaculus enim es, & forenſi calliditate praeſtans, partes ejus tuere, & proba juſte calculum eum tuliſſe, quo damnatus ſum ad crucem prope Caſpias iſtas portas, in Caucaſo, miſerabiliſſimum ſpectaculum omnibus Scythis. MERC. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantiſper manere neceſſe eſt, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui eſt temporis, optime fuerit factum, eo ſi ad declamationem audiendam abu-

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ P. Marg. *AiW.* quod alius iterum induxerat. ſic *Noſter* §. 10. b Ἔχοι] Ita recte *J. A1. H1. V2. Ba. S. A.* ἴσχοι *F. P.* ἴσχοι & ἴσχοιμι C.

53. Ἐτιμησάμην ἄν] Ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον. Πρυτανεῖον δὲ ἦν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῆς βουλῆς τῶν, ὅθεν ἐκ * τὰς σιτήσεις ἀπέλυον τοὺς δέ τι μέγα εὐεργετήσαντας τῆς πολιτικῶν καλῶν, ταύτῃ δωρεᾷ οἱ πάλαι ἐτίμων: *V.*

62. Ἔωλον] † ψυχρὸν ἐκ ἀνωφελές. *V.*

* Τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτήσεως ἀπέλαυον, & mox καλῶς pro καλῶν. Poſt ταύτῃ *M. du Soul* addebat τῇ. *T. H.*

† Ψυχρὸν] Lege ψυχρὸν καὶ ἀνωφελῆ. *M. du S.*

Ibid. Τὴν ἔφεσιν ἀγωνεῖ] Ἔφεσις ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλητον. Φασὶ δὲ ὅτι ἀνωφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μὴ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διὸς ἄθετον ποιῆσαι ἄλλο δυνάμενα. Ἔφεσιν δὲ οἱ δικανικοὶ φασιν, ὑφ' ὁ κρινόμενος μείζονι δικαστηρίῳ ‡ ἐξαιτῆται. *V.*

‡ Ἐξαιτῆται] Leg. ἐξαιτῆται. Soni τῆ H. & E I confuſi fuerunt. *J. C.*

51. Ἀναίτιον αἰτ.] *Homerus* Il. N, 775. *J. Br.* Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] Ut Dial. Mort. ex *Homero*. *J. B.*

52. Τῆς ἐν Πρ. σιτ.] Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. *J. Br.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A *Platone* in Apol. Socrat. εἰ ἦν δέ μοι κατὰ τὸ δίκαιον τὰ ἀξίας τιμᾶσθαι, τοῦτον τιμῶμαι τὰ ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. *Dionyſ. Halicarn.* lib. 5. *J. B.*

Τῆς ἐν Πρ. σ.] Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praeſtantiſſimos. Vide *Demoſth.* 327. & *Etym. M.* Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ἵνικα μέλλοι εἶπεῖν, τὰ ἐμοὶ ἀξιοπρεπῶς μοῦσαν τιμᾶσθαι τὴν δίκην τὰ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. *Diog. Laert.* 43. D. V. *Plat. Apol. Socr.* *M. du S.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A Socratis aeſtimatione ſuae litis ſumtum eſſe monet *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 42. *Suid.* in Σωκράτης· ἐν τῇ τιμήματι δὲ αὐτὸν τὰ ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσαντο. Hac de re plura congeſſit *Leo Allat.* ad Epp. Socrat. p. 192. *T. H.*

53. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.] *Hac me poena dignum cenſuiſſem.* *J. Br.*

Ἐτιμ.] Voſſius & Conſtantinus (in v.) τιμησαίμην. *M. du S.*

60. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν] Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheum adfixum fuiſſe veteres fingunt, pluribus agit *Stanl.* ad Argum. AEſchyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheum *Lucianus* dicat οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις· vid. v. 417. *Varro* apud *Nonium* in *Vaſtitas* p. 417. *Mortalis nemo exaudit, ſed late incolens Satthārum inhoſpitalis campis vaſtitas. Scytharum Junius* probante *Mercero*: dubito, an propius ad priſcam ſcripturam *Sacarum*. Fabulae vetuſtae fama tantum valuit, ut rem vere geſtam crediderint accolae, & veſtigia miſerandi caſus oſtentarint: *Diodor. Sic.* XVII. p. 606. A. *Strab.* XV. p. 1009. A. *Arrian.* A. A. V.

p.

ebutamur ſophiſtae ; qualis tu es aſtutiſſimus orationum artifex.

καὶ ἀχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementiſſime accuſes, nec quicquam tibi perire ſinas eorum, quae pro jure patris dici poſſint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego. VULC. Nullam in partem ; ſed probe ſcito, me pro judice accuſatorem tibi fore ; qui igne ſubducto frigidum mihi fornacem reliquiſti. PROM. Quin ergo diviſa inter vos actione tu de furto jam diſſere : Mercurius autem & hominum creationem, & carnium diſtributionem incuſabit : ambo enim artifices & dicendi peritiſſimi videmini eſſe. VULC. Pro me dicet Mercurius : nam ego a judicialium orationum ſtudio longe abſum, quippe circa caminum plerumque occupatus : hic vero rhetor eſt, ac talia non leviter ipſi ſunt meditata. PROM. Nun-

ΠΡΟ. Πρότερον ὦν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, ἐὰν ὅπως μὴ ὡς δεινότατα καὶηγορήσῃς, μηδὲ καθυφῇς τι τῶν τοῦ πατρὸς δικαίων ἐγγενέσθαι. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔχων· ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἐκεῖνα διελόμενοι τὴν καὶηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ ἐγὼ τὴν ἀνθρωποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, ἐγὼ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκασιν εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς ἐγὼ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν οὖν

ἄν

ε Τὰ τ. ὑ παρ. μεμ.] Ex P. ita notatum invenio : ἢ τὰ τοιαῦτα ὑ π. μεμέλεται] ἢ τῶν τοιούτων &c. ex L. μεμελέτηται αὐτῷ] μεμελῆσθαι τῶν τοιούτων Ϝ. τῶν τοιούτων ὑ π. μεμέληται αὐτῷ.

p. 199. P. P. E. p. 7. Refert *Philoſtr.* de V. A. T. II. c. 3. τοὺς τῆς Κασπίου πυροσωποῦντας odiſſe vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis ſuccendere : Θέσπιά τι ἐν αὐτοῖς ἔσεσθαι τιμωροῦν τῷ Προμηθεῖ· φάσκοντες ὕδατι μὲν τὸ μύθου ἔπεσθαι· tantopere ſunt fabulae editi verum credentes : haec poſteriorum mens, quam Interpres non percepit. Adde *Schol. Apoll. Rh.* ad II, 1252. *T. H.*

Ibid. Κασπίων] Caſpiis populis Scythici generis vicinae ſunt Tauri montis anguſtiae, ad 8000 paſſuum in longitudinem extenſae, latitudine tam exigua, ut vix plauſtro ſint perviae, quas ideirco Caſpias portas ſcriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perſide ad mare Caſpium pateat tranſitus. *G. C.*

Κασπίων π.] Ὅρη δέ ἐστι αἱ Κάσπιαι πύλαι, μᾶλλον δὲ πύτραι ἀπηρτισμέναι ἐν αὐλῶνι, ἀνὰ τὰ Κασπίων ἀνδρῶν, ἃ καὶ Σαλάσσης ἔστω καλούμενα, ἃς καὶ κλεῖδας Ἀσίας τῆς παλαιᾶς ὁ Διονύσιος. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1039. *A. V.*

63. Ἀγανιᾷ] Lego ἀγανῇ. *J. Br.*

Ibid. Ἐς ὕδωρ δίκη] *Fruſtra ac temere.* *J. Br.*

65. Ἐπιμελησόμενος] Malim ἐπιμασησόμενος, *quae mandet :* ab ἐπιμασάομαι, mando. *J. C.*

Ἐπιμελησ.] Videtur Lucianus ſcripſiſſe ἐπιμελισσόμενος. Vide notas ad *Dial. Aj.* & *Ag.* qui XXIX. & ultima dialogi hujus verba. *M. du S.*

Ἐπιμελησόμενος] Cave, quicquam mutandum putes : obſcuraveris omnem loci venuſtatem. Aquilam mox eſſe devolaturam, quae jecoris ejus curam ſit ſuſceptura, facete Mercurius ait : interea dum Jovis ales ad curam iſtam aggrediatur, nihil obeſſe, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroaſin ſophiſticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris Promethei, & per ſane quam jucundum! *T. H.*

68. Σοφιστικὴν, οἷος . . . .] Non recte dictum putabunt qui grammaticorum regulis religioſe inſiſtentes, ab iis ne tantillum quidem diſcedi fas putant. *M. du S.*

Σοφιστικὴν, οἷος σύ] Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum §. 20. quemadmodum & *Æſchyl.* P. V. v. 62. ubi haec utraque Luciani loca *Stanleium* non fugerunt. *T. H.*

71. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudio. *J. Br.*

72. Καθυφῇς] Interpr. *Nec jus tui patris prodas.* Malim propriam ſignificationem ſequi : *nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant.* Brevius Gallice : *n'omettez aucun des droits de votre pere.* *J. C.*

Καθυφῇς τι &c.] Vide, quae notavi ad Διπ. Φων. §. 30. Illa ὅπως μὴ ὡς δεινότατα κατηγορήσῃς attulit *L. Bos* in Ellipſi verbi σκοπεῖν. *T. H.*

Ibid. Τῶν πατρὸς] Mercurius Jovis eſt filius. *J. Br.*

84. Τῶν τοιούτων μεμελῆ] Haec ſcriptura ex Ed. *J.* eſt, quam firmat P. Codex ab ea tantum diverſus quod μεμέλεται habet. L. autem μεμελέτηκε. Ϝ τ. *M. du S.*

Μεμελέτηται] Eo minus haec movenda, quod rhetorum ſit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando ſe-

ἄν τοῦτο φάμεν ἢ περὶ ἧς κλοπῆς ἦλθε Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδίζειν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ γε τοιοῦτον, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν καλήγοριαν.

quam putaveram fore; ut de furto Mercurius vellet dicere, mihique exprobraret tale quicquam in arte ſimili verſato: attamen ſi vel hoc ipſum, o Majae fili, aggredi ſuſtines, tempus jam eſt peragere accuſationem.

ΕΡ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ὅτι τὰ σοὶ πεπραγμένα· οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων ὅτι ὑπετραπέζιά σοι μοιράσας τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ὅτι τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου καὶ Διὸς πεπειραμένοις. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτά, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φὴς τοιαύτην ποιῆσαι καὶ νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς καλήγορηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

6. MERC. Valde quidem, o Prometheu, longa opus ſit oratione, & inſtructo quodam apparatu adverſus ea, quae tu perpetraſti: nunc vero nonne ſatis eſt ſola capita exponere tuorum criminum? quod, quum praeficereris dividundis carnibus, tibimet ipſi pulcerrimas ſervares, deciperesque regem: quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat: quod ignem ſuffuratus a nobis detuliſti ad iſtos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Jovem fueris expertus. Quod ſi neges iſta te feciſſe, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, adnitendumque mihi, ut quam poſſum maxime declarem veritatem: ſin concedis talem te feciſſe diviſionem carnium, condendorum hominum inventum novaſſe, & ignem ſubduxiſſe, ſatis eſt mihi accuſatum, nec cur plura dicam, cauſa eſt: plane enim videar nugari.

ΠΡ. Εἰ μὲν οὖν ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ

7. PROM. Iſta ſintne nugae, quae di-

cum meditantur, quae in auditorio ſint pronunciaturi. *F.* lectionem nunquam admiſero, niſi prius Graece dici, τοῦτον μοι μυρίλλῳ, fuerit probatum. *T.H.*

89. Τοιοῦτον] An τοιοῦτο; nimirum ὁμότεχνος ἐφίστασθαι ſaepe caſu deſtitutum per ſe ſignificat, *rem aggredi & ſuſtinere, provinciam ſubire*: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. ſequ. Ex Prometheo Liberato *Varronis* profert *Nonius* in *Quaeſti* p. 492. *AEmulum illius artis, atque obſtrigillatorem, qui per aliquot annos quaeſti nihil feceris*: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. *T.H.*

93. Οὐχὶ ὃ λόγος μόνα &c.] *H. Stephan.* in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonaſmo adverbii μόνον agit poſt ἁρκεῖ & ἀπέχρησε· quanquam nimis ſubtilem illam *Stephani* diſputationem non probo. Ceterum Mercurius pro ſua ſolertia non nimis exacte hunc aditum accuſationis inſtituit, videturque partium inter ſe connexio paulo inconcinnior minus ad ſententiam reſpondere: levi mutatione huic difficultati exiſtimo ſubveniri poſſe: πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων &c. νυνὶ ὃ ἀπέχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδ. ut in Tim. §. 38. ἐχρῆν μέντοι ἴσως ἐπὶ μακρὸν εἰπεῖν· ſane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. *T.H.*

97. Τὸν βασιλέα] Τὸν Δία. *F.Br.*

98. Οὐδὲν δέον] Hanc formulam explanat, & ſimul haec *Luciani* verba *H. Stephan.* App. de D. A. p. 160. *T.H.*

4. Ῥᾳδίως τινα μακρὰν ἀποτείνειν] Sumtum a *Platone* de Rep. X. p. 755. E. ἢ μακρὸν ἄν τινα λόγον ἀποτείνοιμι ἐν τοῖς ἐναντίοις in Protag. p. 250. C. περὶ ἃ ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἂν ἀποτεινοίμεθον. *T.H.*

22. Τὸ δ' ὀργῆς κεφάλαιον ἀλλὸ ἦν] Ita Mſſ. Codd. P. & L. pro, πάντα δ' ὁ τὸ κ. ὅ ἦν, quod in Impreſſis eſt. *M. du S.*

23. Ὡς μειρακίου] Sic in Timo. & Toxare. *F.B.*

24. Τὸ μεῖζον] *Majorem partem.* *F.Br.*

Ibid. Λήψεται] In Graecis verbis naevus quidam eſt. Ait, μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγαναντεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτοὺς λήψεται. Sine ullo dubio λήψεσθαι legendum; nec aliter videtur accepiſſe Interpres. *F.F.*

Λήψεται] Dictum ſupra ad Tim. c. 19. de hujusmodi exemplis ſat eſt. Fruſtra hanc lectionem ſollicitat vir doctus. *M. du S.*

Λήψεται] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 145. obſervat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum invenirl, ubi in praeſens videbam, aut praeteritum perfectum reſol-*

vi

dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me juvet Coelus, nunc etiam ista referens pudore suffundor Jovis vicem, qui tam lordidi sit contractique animi, ac suspicioste querulus, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse majorem accipiat.

8. Atqui versutias ejusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore recondas odium, & injuriae recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & jocos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet

ἄχθομαι, ἐφάμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ ἡ ἀτεί τοῦ ἱκανὰ φῆς εἶναι τὰ καληγορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, λύσαι τὰ ἐγκλήματα. ἡ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νὴ τὸν οὐρανόν, ἡ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διός, εἰ ἔστιν μικρολόγος ἡ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνακολοπιοῦσθαι πέμπειν παλαιὸν ἔτος θεόν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε [a] αὐτὸ τὸ ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα· ἡ ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, ἡ ἀγαναχτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς ὅσας, ἃ χρή, οἶμαι, ἐπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καί τι ἡμάρτηται μεταξὺ ἀνακειμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, ἡ αὐτῇ τῇ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, ἡ μνησικακεῖν, ἡ ἕωλόν τινα μῆνιν ἐφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλῃ τις τῆς συμποσίου τὰς [b] κωμῳδίας ταύτας, ἀπάτην, ἡ σκώμματα, ἡ τὸ [c] σιλλαίνειν, ἡ ὀπτικὰ, τὸ [d] καλα-

a Αὐτὸ τ' ἐρ.] αὖ τὸ τ. ἐ. π. ἰλάσω ἐστ. P. L. posterius ἰλάσω ἐστὶ alios legere notatur in marg. *Aiw.* b Κωμῳδίας] F. καμῳδίας mendose. c Σιλλαίνειν] Σαρκασμὸν P. *J.*

35. Σιλλαίνειν] Σιλλαίνειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τιλλαίνειν τινές· τίλλειν δὲ ἐπὶ τοῦ σπᾶν. Δηλοῖ δὲ ὁ χλευασμὸν ποιεῖσθαι, παρὰ τὸ ἀφεστάναι τοὺς ἵλλους, ἡ ἀφεστῶτα τοῦ κεφαλῆς τὸ ὀφθαλμῶν ἵλλος γὰρ

d Τέτρω] *Τρωτὸν* emendavit *M. du Soul*: itaque restituendum esse satis patet ex *Etymol.* in Σίλλος huic enim priora istius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte σιλλαίνειν τινὸς hic ponatur, posteriora *Suidae* in Σιλλαίνειν apud

vi posse videtur; cujus usus exemplum hoc profertur: *videtur enim εἰ μὴ λήψεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνει in praes. opt. aut etiam pro εἰ μὴ εἴληφε: non enim loquitur de eo quod eventurum erat, sed de eo quod jam evenerat*: & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἰλάσω ἐστὶ· nam αὐτὸ nolim mutatum in αὖ τὸ· sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. *T. H.*

26. Συμποτ. . . . .] Hinc veteres illud usurpabant, μετὰ μεθύοντα συμπότην. de quo vide συμπ. c. 3. *M. du S.*

27. Ἀστομωμητέον] Μετὰ μεθύοντα συμπότην. Id. in

οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐταῖς τὰς κόρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μυλλαίνειν, ἀφ' ἧ ὀφθαλμοὺς στρέφειν ἐπὶ μυλλίζειν σίλλος γὰρ ὁ μῦρος καὶ ὁ μῶμος καὶ ἡ ἀπολαυσία καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ τοῦτο γράψας σιλλογράφος. *V.*

Lapith. *J. B.*

31. Ἕωλόν τινα μν.] *H. Stephanus*, Thes. T. III. p. 1239. in Ταμιεύω hunc locum proferens scribit ἔγχολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχολος, quanquam forma non discrepet ab ἔγνωστος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H. Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter adferat, quam in Edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. *T. H.*

35. Διασιλλαίνων] Sic P. & Ed. *J.* In reliquis σιλλαίνων. Reperitur iterum haec vox in Adj. c. 24. & ibi

[a] καλαλειπόμβυόν ὄζι μέθη, ἡ κόρος, ἡ σιωπὴ, σκυθρωπὰ ἡ ἀτερπῆ πράγματα, ἡ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ [b] μεμφοίμην εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ὠμὸν τὸν Δία, οὐχ ὅπως ἡ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, ἡ παίδευσιν ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ λάχανόν τις κρέα, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ λάχοι τὸ βέλτιον ὁ αἱρούμενος.

aliud erit reliquum, nisi ebrietas, satietasque & silentium, res tetricae & injucundae, quaeque minime compotationi conveniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum esse Jovem postridie; nedum ut tanto opere propterea indignaretur, seque gravem injuriam existimaret esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀποτετεμῆχέναι τῷ Διΐ, τὴν δ' ὅλην [c] ὑφῃρῆσθαι· τί οὖν λάχοι τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τῷ λόγῳ, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, ἡ δεσμὰ, ἡ ταυρους, ἡ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, ἡ ἀετοὺς καλαπέμπειν, καὶ τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν;

9. Pone vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me partem attribuisse Jovi, sed totam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire, & aquilas demittere, & jecur extundere? Ista

a Καλαλειπόμβυον] Priores Edd. καλαλοιπόμβυον. b Μεμφοίμην] μεμφοίσθην Marg. Alw. c Ὑφῃρῆσθαι] In cunctis Edd. ὑφῃρεῖσθαι, quod Grammaticae leges respuunt.

sibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in J. & P. legitur. Enarrat autem *Aelianus* Var. H. III, 40. dum Σιληνοὺς vult dictos ἀπὸ τῆς σιλλαίνειν. *M. du S.*

Σιλλαίνειν] Verbum σιλλικώτερον est *Polluci* IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν & λοιδορεῖσθαι adjungit *Pollux*: posterius in *Dione Cass.* p. 875. B. ὅτι ἡ ἄκαν λοιδορεῖσθαί τι αὐτὸν σκαπτόλης ἂν προῄχθη habet *Hesych.* in V. & λοιδορεῖσθαι in Διολωφῖν. Καλασιλλαίνειν *Hippocr.* in Παραγγ. p. 27. v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas an λοιδορεῖσθαι. *T. H.*

38. Ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μν.] Interp. *Ideoque Jovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum.* Non expressit vim loquutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit: debuisset enim hoc modo: *Itaque putabam ne recordaturum quidem Jovem ejus facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum:* οὐχ ὅπως est *nedum*. *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ μεμφοιμίου] Castiga οὐδὲ μεμφοιμίσθου. *J. Br.*

39. Οὐχ ὅπως &c.] Verte: *nedum ut propterea usque adeo iraesceretur*: quod non expressit Interpres. *J. C.*

40. Τηλικαῦτα] Id est, τηλικούτως *F. G.*

44. Τὸ χαλεπ.] *Quod longe quidem gravius esset.* *J. Br.*

46. Τὸ τῷ λόγῳ] *Quod proverbio jactatur.* *J. Br.*

47. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.] Hic locus *Erasmum* non fugit in *Mare coelo miscere.* *T. H.*

51. Εὐτέλειαν ἡ ἀγένειαν] Εὐτέλ. ex L. & Ed. *J.* est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγένειαν, leve est quod moniturus sum; in omnibus mendose scribi ἀγένειαν, nisi quod sola *Fl.* ἀγένειον mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. *M. du S.*

Μικροψυχίαν] Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλεια, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγένης & ἀγενὴς, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγένεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris Edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, nec ne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus ejusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. *T. H.*

54. Τοιαῦτα ἐργάζεται] Anglic. τηλικαῦτα ἐργάζεται. *J. B.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Omnino ex Codice cum Anglicano, tum alio, cujus excerpta penes me sunt, legendum, εἰ ἐπὶ ὀλίγον ἔτυχε τηλικαῦτα ἐργάζεται, *si parvae carnis causa tantopere indignatur.* Et statim cur non, ut jusserat *Bourdelotius*, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν jubent, rescripserunt sequentes Editores, praesertim Mss. volentibus, ἐπαλιχμώμενος; est enim a ἐπαλιχμάζω. *J. G. G.*

Τηλικαῦτα ἐργάζεται] Genuina haec lectio est, quam exhibent L. Angl. & Ms. Gr. quam iterum habet *Noster* Ἀποκ. c. 8. quanquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν. c. 5. *M. du S.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Jovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ἐργάζεται, illud dedi judicio *J. G. Gra-*

Iſta vide ne magnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem, & in ira concipienda levitatem: quid enim hic deſignet, ſi totum bovem perdiderit, qui fruſtulorum carnis paucorum cauſa tanto opere ſtomachetur!

10. Contra homines quanto ſe præbent æquiores in iſtiusmodi rebus, quos credi poterat ad iram eſſe promtiores Diis? & tamen eorum nemo eſt, qui coquum cruce multarit, ſi carnes elixans immiſſo digito de juſculo deguſtarit, aut aſſatarum carnium quiddam avulſum deglutiverit: ſed veniam dant ipſis: ſin eſt ut etiam valde iraſcantur, aut pugnos incutere ſolent, aut

ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα καλήγορῇ τῆ ἀγαναχτῆντος αὐτῆ μικροψυχίαν, καὶ [d] ἀγένειαν τῆ γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί δὲ ἐποίησεν ἕτος ἄλον βῶν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα [e] τηλικαῦτα ὀργίζῃ;

Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστεροι ἀφήκειν πρὸς τὰ τοιαῦτα, ὃς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρως εἶναι τῆ θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυρῆ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τὸ δάκτυλον, ζωμῆ [f] περιελιχμήσαιτο, ἢ [g] ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῆς κρεῶν καλεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργιοθεῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ χύτ-

χόρ-

d Ἀγένειαν] In Exc. P. ſic legitur: καὶ ἀγένειαν (haec ſcriptura *F.*) τῆ γνώμης] *γρ.* ἀγίλειας. In L. ἀγίλειας τῆ γν.] ὑτίλειαν. Haec male deſcripta credo: debuerat, ni fallor, dediſſe: ὑτιλείαν & ἀγίλειαν τῆ γν. Ὑτίλειαν vitio vetuſti Codicis pro ὑτίλειαν, quod ipſum *F.* praebet loco τῆ μικροψυχίαν· ἀγίλειαν pro ἀγένειαν. *e* Τηλικαῦτα ὀργίζῃ] Priores Edd. τοιαῦτα ἐργάζεται. Quod reſtituimus, adſcriptum etiam in Marg. *AIW.* *f* Περιελιχμήσαιτο] Ita recte A. C. L. *F.* & *H. Stephan.* Th. T. II. p. 673. eſt autem a περιελιχμᾶς. Reliquae Edd. περιελιχμ. *g* Ὀπτωμένων] Sic *F. V2. P.* In ceteris ὀπτομένων.

51. Ἀγένειαν] Γρ. ὑτίλειαν. *G.*

63. Ἢ κονδύλους] * Κόνδυλος περὶ τὴν κάμψιν τῆ δακτύλου, οἱονεὶ † κάνδυλος ὄντες περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τῆ δακτύλου ἐγγύεται. Ἢ κόνδυλός τις ἂν, εἰς τὰ κενὰ ‡ δόμους τῆ ῥαπιζομένων κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. *V.*

Κόνδυλ@.] Haec, quae totidem pene verbis leguntur in *Etymologo*, inde corrigenda ſunt: σαφὲ τ. κ. τ. δ. οἱονεὶ κάνδυλος· tum: ἢ κόνδυλός τις ἂν εἰς τὰ κενὰ δύομενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Reſtituere facile erat, ſi quis modo ad futiliſſimas Grammaticulorum originationes attenderet. *T. H.*

† Κόνδυλοι] Exc. *G.* κάνδυλοι. *M. du S.*

‡ Δόμους] Exc. *G.* δύομενος, & antea κόνδυλος. *M. du S.*

vii & *M. du Soul*, ut in *Lucianum* redire ſim paſſus: innumera ſunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confuſa. *T. H.*

58. Μαγείρῳ] *Hor.* Serm. I. 3.

Si quis eum ſervum, patinam qui tollere juſſus
Semeſos piſces, tepidumque ligurierit jus,
In cruce ſuffigat; Labeone inſanior inter
Sanos dicatur. *M. du S.*

60. Περιελιχμήσαιτο] Scribe περιελιχμήσαιτο, ut in Anglic. Cod. & ita reſcripſeram. tangit coquos catillones, quorum ſupplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. *Martial.* & *Horat.* *J. B.*

Περιελιχμήσαιτο] *F.* Περιελιχμήσαιτο. *F. G,*

Περιελιχμήσαιτο] Recte eruditi correxerunt περιελιχμήσαιτο. Ipſe quoque *Noſter* infra in Deor. Dialog. XII. περιελιχμησάμενοι. Mox ſcribendum omnino ὀπτωμένων ab ὀπτάω. *Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immiſſum juſculo digitum viſus ſit circumlambere, aut nonnihil toſtarum carnium avulſum deglutierit.* Idem mendum irrepſit in *Noſtri* opuſculum, *Fugitivi* inſcriptum, ubi ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπτομένων, legendum. Melius ſcriptura haec obſervata in Epiſt. Saturnalib. καὶ τῆ ἴλαφον, καὶ τὰ ἀλφάκια μιλάξῃ ὀπτωμένων, &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῆ ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπτωμένων. Similis ſpurcities foedavit *Antoninum Liberalem* c. 35. Λύκοι δὲ σωαντόμβοι καὶ σίναντες, ὑφηγήσαιτο τῆ ὁδοῦ. Corrige σωαντωμβοι· eſt enim ab σωαντάομαι. *Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores ſe viae praebuerunt.* Mirum, id fugiſſe diligentiam duorum, qui noviſſime ſcriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam ſecundas huic ſcriptori impendit curas. *J. J.*

Περιελιχμή—.] Recte in Ed. *J.* erat. Aliae omnes mendoſae. Recte etiam in Cod. L. *M. du S.*

63. Κονδύλους ἐνέτριψαν] Hoc admodum ignominioſum & ſervis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat *J. Tollius* ad *Longin.* p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα σφοδρῶς apud *AElianum* eſt V. H. XIII, 38.) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum uſu teruntur: ad quem cenſum vix referri licet κονδυλίζειν & ῥαπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες *Alciphron* habet III. p. 368. κἂν ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις *Liban.* T. I. p. 238. D. Vide *Harpocrat.* in Ἐπὶ κόρρης. *T. H.*

κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ ὑβρὶς παρ' αὐτοῖς τὸ τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶμοὶ ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίω καὶηγορεῖν ἐκείνους.

alapas in malam ingerere; nemoque hacteenus apud eos in patibulum ire jussus ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δέ, ὦ Ἑρμῆ, δίττην ἔχον τὴν καὶηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὁπότερον αἰτιάσαιό με· πότερα, ὡς ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς εὐδαιμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τὸν ἀνθρώπων εἰς τὸν βίον παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δέ, ὡς καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς πολὺ, ἢ εἰ ἐρήμους καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν.

11. De arte fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus jam dicere: illud autem, Mercuri, quum duplicem habeat infimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homines fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum, efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse, quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere: deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit, quam si terram desertam hominumque vacuam contigisset restare.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾷον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μεταχοσμήσας, ἢ ποιήσας τὰ νῦν τοὺς ἀνθρώπους)

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabricatis hominibus) di-

α Ὁπότερον] Omnes excepta *F.* καθ' ὁ πρότερον. Confirmat P. vice τῷ πρότερον in Marg. *AtW.* πότερα.

69. Τοῦτο . . . ἔχον] Judicent alii. ego τούτου . . . ἔχοντα scriptum fuisse arbitror. *M. du S.*

Τοῦτο . . . ἔχον] Omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, Eruditi viri impegerint. Apud *Suidam* in Εὐρύβατος male sollicitat *Kusterus*, itidemque in Ῥαψῳδούσις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad V. Σολοικισμὸς, & ad *Aristoph.* Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in *Strabone* VI. p. 397. D. εὐνομηθέντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re jamdudum praecepit *F. Scaliger* Castig. in *Hippocr.* de Vulner. p. 32. Vide *Davis.* ad *Clem.* Ep. I. c. 11. & quae notavi ad Halcyon. §. 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. *T. H.*

71. Ὁπότερον] Pro hac voce, quae in P. & Ed. *F.* legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. *M. du S.*

73. Αὐτοὺς γῆν ἄ. ὄντας ἀν.] Commode Interpres. Adscripsit tamen Pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *F. G.*

Α. γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον] Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus *F. Fr. Gronovius* haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: §. 13. ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, ἐκ τοῦ τέως ἀκινήτου εἰς κίνησιν ἤγαγον· hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquievissent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error Interpretum in eo versatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcumque rudem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29. *o prima infelix fingenti terra Prometheo.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *T. H.*

74. Ὄντας] Mallem ἰόντας. ut simile sit ei quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *M. du S.*

78. Καὶ τ' ἀνθρ.] Καὶ abundat. *F. Br.*

81. Ἀπάνθρωπον] Ab *AEschylo* sumsit in P. V. v. 20. ut recte *Stanleo* est observatum. *T. H.*

83. Ἦν τοίνυν πάλαι] Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι· patet ex §.

divinum ſolum ac coeleſte genus : tellus vero inculta quaedam res & informis , ſilvis tota iisque agreſtibus horrida : neque erant aræ Deorum nec templum (qui poterat enim ?) nec ſtatua , neque ſimulacrum, neque aliud quicquam ejusmodi , qualia multa jam ubique apparent ſumma cum cura in honore habita. Ego vero , ſemper enim aliquid conſulo in commune , mecumque agito quomodo amplificentur res Deorum , ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritudinis, in animum induxi optimum fore factum , ſi , parvula quadam luti parte accepta , animalia componerem atque effingerem ſpecie nobismet ipſis adſimilia : etenim ita ſtatuebam , deficere quiddam naturam divinam , dum nihil extat ipſi contrarium , ad quod inſtituta comparatione , illam eſſe beatiorem dilucide pateat : tum mortale illud eſſe volebam ; artificioſiſſimum alioquin & prudentiſſimum, quodque melioris haberet ſenſum.

13. Itaque , ſecundum poetae dictum , aqua terrae mixta & permollita effinxi homines , Minervamque etiam advocavi , ut una mecum operi manum adcommodaret. Iſthæc ſunt ſcilicet , quæ gra-

τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ δέ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἄπασα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσι@· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἁπανταχοῦ φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, ἀεί γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τἄλλα πάντα εἰς κόσμον, καὶ κάλλ@, ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον γε πηλοῦ λαβόντα, ζῷα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ᾤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντ@ γε ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ συντονώτατον, καὶ γε βελτίον@ αἰθανόμβιον.

5 Καὶ δή, χρὴ τὸ ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδατι [b] Φύρας, καὶ ἀναμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν προσκαλέσας [c] συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα

b Φύρας] *φυράσας* Marg. *A1W.* ſed poſtea deletum.

c Συνεπιλαβέσθαι] Priores Edd. excepta *B1.* *συνεπιλαλέσθαι.* Quod reddidi, habet etiam Margo *A1W.*

1. Ἡ ἐξέτασις] Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. *V.*
Ibid. Εὐδαιμονέστερον] * Τῷ θείῳ δηλονότι. *V.*

* Τῷ θείῳ] L. τὸ θεῖον. *C.* abb. τῷ θεῷ. *M. du S.*
Culpa deſcriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi ſuſpicor, vocesque iſtas eſſe jungendas cum praecedenti adnotatione : ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τῷ θείῳ δηλονότι. *T. H.*

8. Ταῦτ' ἐστὶ] † Βαρύτατ@· ἡ λόγ@. *V.*

† Βαρύτατ@·] L. Βαρύτατ@· ἡ λ. Vid. Schol. p. 197. n. 38. *T. H.*

§. 9. *Th. M.*
Ἦν . . . . .] Hac interpunctionis ratione, quam & Ed. *J.* praefert, omnia ſana, neque *Marcilii* medela opus eſt. Nos tantum parentheſin, quae antea non notabatur, poſt πάλαι addidimus. *M. du S.*

92. Ἀεί γάρ τι] Parentheſis in voce καλ@· terminatur. *J. Br.*

Ibid. Προβουλεύω] Alludit Prometheus ad nomen ſuum; nam προμηθοῦ & προβουλεύειν ſunt idem. *J. C.*

98. Ἡμῖν αὐτοῖς προσ.] Ea fuit Epicuri ſententia, θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς εἶναι ſentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. *J. Br.*
Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα] Epicurus ſtatuerat Deos ἀνθρωποειδεῖς. Prometheus fingit homines θεοειδεῖς. Eſt autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον Grammatici vocant: iſtum ordinem conceperat *Lucianus*, τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα, θνητὰ δ' μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens ſententia ſeriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum ſtructurae occaſionem praebet. *T. H.*

2. Αὐτὸ εἶναι] Ἔστι ſcribendum videtur pro εἶναι. *F. G.*

5. Καὶ δὴ τ. λ.] Γαῖαν ὕδατι φύρσιν. *Heſiod.* ἐκ Ε. καὶ Ημ. v. 61. *J. Br.*

K. τ. ποιητικὸν] *Heſiodus* Oper. & Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora ſermo eſt. *M. du S.*

6. Ἀνέπλ. τ. ἀνθρ.] Homines ſe e luto finxiſſe non negat Prometheus; quem ſermonem ex *AEſchyli* Prometheo decerpſit *Lucianus*. *G. C.*

7. Συνεπιλαβέσθαι] Caſtigo συνεπιλαλέσθαι. *J. Br.*
Συνεπιλαβέσθαι] Ex P. & L. haec ſcriptura eſt ; uti etiam

γάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. ἢ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς πηλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα ἐποίησα, ἢ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοί, διότι ἢ ὑπὸ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττωμένων τῶν θεῶν ἐκ τοῦ ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ καὶ οὗτοι ἀποστάσιν ἐπ' αὐτὸν βουλεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεούς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲ δὴ εὖ ἔδρα ἠδίκηται πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμοῦ ἔργων, δεῖ λόγου· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τὸ μικρότατον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς

via in Deos admisi: tum detrimentum vīden' quantum sit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat inmobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in terra quoque animantia quædam mortalia extiterint: quippe illud etiam Jupiter indignatur, quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia adversum se ineant, bellumque inferant Diis perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum aliquod vel minimum, & conticescam, ac justa me perpessum a vobis fatebor.

14. Quin contra hæc in rem esse Deorum,

etiam *B1.* Editor & *Vorstius* conjecerant. In reliquis συνεπιλαλεῖς. *M. du S.*

Συνεπιλαβεῖς] In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter *H. Stephanus* Th. T. II. p. 570. Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro *Adjuvo, opitulor. Lucianus*, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβεῖς μοι τῷ ἔργου *q. d. esse mihi adjutricem operis, pro, Adjuvare me in opere.* Quum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse Ed. *B1.* quo magis mirum, quod idem scribit T. I. p. 687. *At* συνεπιβάλλομαι, *una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc.* συνεπιβάλεσθαί μοι τῷ ἔργου *una mecum opus aggredi:* cujus quidem potestatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin ξυνεπιβαλεῖς τινι τῷ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιλαβεῖς. Suam locutionem tuetur *Lucian.* Εἰκ. §. 8. συνεπιλήψῃ τῷ ἔργου αὐτῷ ἐ ὁ Θηβαῖος ποιητής. *Maxim. Tyr.* Δ. I. p. 3. Φέρε δὴ διδάσκαλόν σοι τὸν τέχνην ταύτην ξυνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τῷ παρόντι λόγου. frustra fuit *D. Heinsius*, quum scribi volebat ἐπὶ τῷ παρόντι λόγου Δ. XXVI. p. 267. τούτοις ἐ τὸ θεῖον θέλει ξυνίστασθαί τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τῷ βίου p. 278. τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud *Pausaniam* est II. p. 159. Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perseo Medusam interemturo) συνεπιλαβεῖς δεινῶν τῷ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit *Aelian.* Ep. XIX. ἴσον μή τι καὶ αὐτὴ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τι καὶ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνῃ. Idem est συλλαμβάνεσθαι· quod in *Theophylacti* Ep. 59. nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνου, Codex Palatinus exhibebat συλλαμβάνου hoc certe restituendum est *Aristaeneto* I. Ep. 10. p. 46. παρθένῳ ἅσα θεὰς, Ἀνόητε, συναλέσθαι καὶ τῷ γάμων *Mercero* nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. *Herodot.* V. c. 44. Κροτωνιῆται δὲ ἀδύνατοι σφίσι φασὶ ξεῖνον προσεπιλαβέσθαι τῷ πρὸς Συβαρίτας πολέμου. Mox a *Luciano* sic fuisse credo: ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἴχνη τοὺς θ. *T. H.*

14. Οὕτω γὰρ ἄν] Me judice melius erit, si legas: τοῦτο γὰρ ἐ ἀγανακτεῖ &c. *T. H.*

17. Ἐπ' αὐτῶν] Ἀπ' αὐτῶ. *Th. M.*

Ἐπ' αὐτὸν] Cur veterem hanc & probam lectionem *Bourdelotio*, paucissima mutanti, libuerit rejicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit, certe ἀπ' αὐτῶ magis placuit *Marcilio* & *Vorstio*. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. *M. du S.*

27. Γεωργίαις] Intellige non agriculturas cum Interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, literam mutare, γεωργίοις. *Theagen.* apud *Schol. Pindar.* ad Νέμεσ. Γ, 21. τὴν δὲ τούτων ἀφυτευμένων γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Vox *Philoni Judaeo* familiaris. *T. H.*

31. Μεσταὶ δὲ Δ. π.] Ex Arati procemio. *J. Br.*

Μεσταὶ δὲ Δ. π.] *Lucianus* ex *Arato* sumsit, quae *Virgilius* hoc versu reddidit in Palaemone Ecl. III. *Ab Jove principium, Musae: Jovis omnia plena. G. C.*

37. Προμ. . . .] Reperta tamen a *Meursio*, idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara.* V. A. G. IV, 1011. & quidem auctore Pausania in *Att.* p. 30, 1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστὶ Προμηθέως βωμός. καὶ θύουσιν ἀπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in *Oed. Col.* notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἔρωτ. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. *M. du S.*

Προμηθέως δὲ ἑδαμῶς] *J. Brodaeus* Misc. I. c. 18.

Pro-

rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam & pulcritudine spoliatam, sed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare navigatum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Jovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam: viden ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum,

θεοῖς, ἔτως ἂν μάθοις, εἰ ὀπτεύσειας τὴν γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ [a] ἀκαλλῆ οὖσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις ἀφθονουμένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας; ἀπανταχῆ δὲ βωμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ νεὼς, καὶ πανηγύρεις· μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τοῦ χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχῆ ἔστι, Προμηθέως δὲ ὀλιγαμοῦ. ὁρᾷς ὅπως τἀμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον,

[a] Ἀκαλλῆ] Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῆ.

26. * Αὐχμηρὰν] Gr. ἀκαμῆ ἀντὶ τοῦ ἀκατέργαστον, ἀπεριποίητον. G.

Ibid. Ἀκαμῆ ὖσαν] Γράφε ἀκαλῆ, ἀντὶ τοῦ ἀκατασκεύαστον, ἀπεριποίητον, ἀκατέργαστον. V. ἀκόσμητον. G.

31. Μεσταὶ δὲ Διὸς] Ἀράτου. G.

38. † Ὁρᾷς ὅπως] Κατ' εἰρωνείαν. καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία. V. θεοὺς ἠδίκηκα, βαρύτατος ὁ λόγος. G.

* Αὐχμηρὰν] Praefigendum est ἀκαλλῆ. T. H.

† Ὁρᾷς ὅπως] In E. Amst. haec *Luciani* fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνείαν &c. mutavit Doctiss. *M. du Soul*: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subjecit idem ex G. ita sunt constituenda: θεοὺς ἠδίκηκα] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea *Luciani* verba §. 13. v. 9. T. H.

Prometheum a poëtis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex *Pausania* & *Schol. Sophocl.* ad OEdip. Col. *Falso igitur*, inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum extructum templum*: & postea: *negatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμήθεια, de quibus *Meurs.* Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἱερὸν ejus juxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam *Schol.* ad v. 56. aliquantulum dissentiens συντιμᾶσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῷ Ἡφαίστῳ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῇ τιμῇ τοῦ θεοῦ· & Commentator antiquus ad Theogon. *Hesiod.* v. 614. modo ne fides ejus, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκαδήμειον ὄρος Ἀρκαδίας, ἔνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεύς· ne de *Pausania* dicam, qui X. p. 806. Panopensibus esse testatur πλίνθου ἀμῆς οἴκημα ἐν μέσῃ, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέλησιν ἄγαλμα, ὃν Ἀσκληπιὸν, οἱ δὲ Προμηθέα εἶναί φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores qualescumque fuerunt tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Jovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique pene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit *Lucianus*, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. T. H.

40. Τίθει δέ] In P. ἐπὶ ἔτι δέ. In L. ἔτι δὲ, rectius, sed tum aliter interpunctum. M. du S.

Τίθει δέ μοι] Hoc ut commode ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio: ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴτε σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἷον κτῆμα ἢ ποίημα &c. οἷον enim aeque, si non magis, placet, quam ἤ. Quod autem in P. ἐπὶ ἔτι δὲ extiterit, librarii culpa factum fuisse

εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἁμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄφεται, μηδὲ ἐπαινέσει), ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἁμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὄντων· καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, ὅτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, ὅτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον πράγματα ἔχωμεν αὐτόν, οὐδ' ἂν σωφρονοῦμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμείροιτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὅτι τῷ πολιτεύμασι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, ἐς τὰ ἔσχατα ἀπονοίας ἐλθόντες, ὡς ἐμοὶ μὲν οὐδὲν ἔτι λοιπὸν εἶναι κακὸν, ὑμῖν δὲ οὐδὲν ἀγαθὸν ἐκ τοῦ παρόντος ὑπάρχειν. ἀλλὰ γὰρ ἐπὶ τοῦτο μὲν ἐλθεῖν ἐκεῖνο ἐποίησεν, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον ἅπαν ἐπὶ τοσοῦτον ἀπεσκεύασται, ὡς μηδὲν ἔτι ἐν αὐτῷ καθαρὸν εἶναι, μηδὲ ἀκίβδηλον, ἀλλὰ πανταχοῦ ἐπιπολάζειν τὸ ἄκαιρον καὶ ἀνόητον καὶ ἄδικον καὶ ἀκόλαστον καὶ ἀσελγές· ἐπεὶ καὶ τὰ ἐν τοῖς θεοῖς ἀνθρωπικὰ ἐστιν ἃ ἐπιτιμᾶν ἔμελλον, ἐκ τῶν ποιητῶν ἀναμνήσας ὑμᾶς, ὅτι καὶ παρ' ἐκείνοις ἐστὶν ἃ καὶ ἐπιτιμᾶται καὶ κολάζεται. ἐπεὶ τοίνυν ἐκεῖνο ἐποίησεν, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον ἅπαν ἐπὶ τοσοῦτον ἀπεσκεύασται, ὡς μηδὲν ἔτι ἐν αὐτῷ καθαρὸν εἶναι, μηδὲ ἀκίβδηλον, ἀλλὰ πανταχοῦ ἐπιπολάζειν τὸ ἄκαιρον καὶ ἀνόητον καὶ ἄδικον καὶ ἀκόλαστον καὶ ἀσελγές· ἐπεὶ καὶ τὰ ἐν τοῖς θεοῖς ἀνθρωπικὰ ἐστιν ἃ ἐπιτιμᾶν ἔμελλον, ἐκ τῶν ποιητῶν ἀναμνήσας ὑμᾶς, ὅτι καὶ παρ' ἐκείνοις ἐστὶν ἃ καὶ ἐπιτιμᾶται καὶ κολάζεται.

tibine videatur bonum aliquod teſte carens, ſeu poſſeſſum, ſive arte laboratum ſit, quod nemo videat, laudet nemo, ſimiliter ſuave jucundumque fore habenti? quorſum autem illud dixi? quia non factis hominibus teſtem habitura non erat pulcritudo univerſi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam eſſent in admiratione, nec nobismet ipſis perinde caeae; nihil enim extaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta verſemur in felicitate, niſi quosdam intueri daretur bonorum noſtrorum expertes: ſic enim demum magnum pateſiat eſſe magnum, ſi ad parvi menſuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob ſollers inventum honoribus afficere, in crucem ſuſtuliſtis me, eas-

50. Παραβῶμεν * αὐτὸ] Ἀντὶ τῶ ἐξετάζοιμεν, συγκρίνοιμεν, ωθροβάλοιμεν. γράφεται ἢ ἐ ωθροβαιωρῶμεν. V.

* Αὐτὸ] Scribe αὐτὸν, ut in textu. M. du S.

53. Δειχθείη ἂν μέγα] Γρ. δέξη ἂν μέγα. G.

fuiſſe conjecto, qui, quum pravam voculam ἐπὶ ſcripſiſſet, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter uſu veniat, ignorare non poſſunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ὅτι δὴ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἶ σὺ Λ. §. 5. Non repugnem, ſi quis paulo poſt v. 63. malit, ὅτι ἐ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν. quod ſane notatum quoque video in margine *AIW. T.H.*

41. Ἀμ. ἢ κτ.] Pro his P. & L. εἶον. *M. du S.*

43. Τῷ ἔχοντι] Hic aliquid deſiderari videtur, quod Interpres ſupplevit. *F.G.*

44. Πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφω ὅτι, μὴ γιγν.] Anima haec verba interrogatione: πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. *Quorſum haec dixi? Quia niſi eſſent homines, univerſi pulchritudo teſtibus careret.* *F.G.G.*

52. Τῶν ἡμετέρων] Ἀγαθῶν. *F.Br.*

54. Τιμᾶν] *Multis me honoribus proſequi.* *F.Br.*

Ibid. Πολιτεύμαλι] Proprie quidem πολίτευμα ſapiens aliquod viri prudentis conſilium ad remp. conſtituendam, aut commoda civitatis augenda: ſed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingenioſe excogitatum, quod cuivis ſingularem aliquam utilitatem pariat. Hinc τοιόν τι πολίτευμα, καλῶ πολιτεύμαλι ἐξευρίσκω τὸν κινδύνον, συμφέροντος ἕνεκα τοῦδε πολιτεύσεσθαι apud veteres uſitata. *T.H.*

58. Κακοῦργοι] Ἄνθρωποι. *F.Br.*

Κακοῦργοί τινες] Prometheus ubi ſatis acute per varia argumenta Mercurio demonſtraſſet, ſe, quod homines fabricatus eſſet, rem feciſſe non modo culpa aliqua non dignam, ſed omnibus Deis utiliſſimam, maximeque neceſſariam, per πρόληψιν ſibi ultro objicit id, quod a Mercurio ſibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φῂς εἶναι οἱ αὐτοὶ (ἄνθρωποι). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, inceſtas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos eſſe ait homines, quam ipſos Deos, apud quos haec quoque flagitia ſint frequentia. Hanc de Veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem Poëtis deberi, Heſiodo potiſſimum & Homero, ſicut veroſimillimum eſt, ita quoque ab ipſis Antiquis ſaepe teſtatum. Paſſim Lucianus noſter, ubi ridiculum quid, vel flagitioſum de priſcorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς idemtidem ſolet repetere. Unus locus ſit inſtar innumerorum. In Necyomantia cap. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ὅτι ἡ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, &c. *Etenim ego adhuc puer cum eſſem, & audirem Homerum atque Heſiodum narrantes bella & ſeditiones, non ſemideorum modo, ſed ipſorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, ſupplicia, patrum expulſiones, fratrum & ſororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam*, &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, iſtiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipſe ab Homero & Heſiodo ait eſſe afficta:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε,
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστί,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Omnia

ἐξ ταύτῃ μοι ἢ ἀμοιβὴν ἀπεδεδώκατε ἓξ βουλεύματος.

que mihi vices reddidiſtis conſilii.

16. At maleficos eſſe quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, ſorores ducunt, patribus inſidiantur: quaſi apud nos non magna ſit vitiorum illorum copia: nec ſane propterea quis culpaverit Cœlum & Terram, quod nos condiderint. Hoc inſuper fieri poteſt, ut dicas, neceſſum eſſe multis nos negotiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur ob cauſam paſtor indignetur, quod gregem habeat, cujus ſibi cura ſit gerenda: fuerit hoc ipſi laboriofum, at jucundum itidem: eaque ſollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid agere-

Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι οἱ αὐτοῖς, ἓξ μοιχεύσι, ἓξ πολεμοῦσι, ἓξ ἀδελφὰς γαμοῦσι, ἓξ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; ἓξ εἰ δήπου ἀφ' τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἄν τις τὸν οὐρανὸν, ἓξ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο. [a] ἐπεὶ ἓξ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ [b] ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. εὐκὸν ἀφ' γε τοῦτο ἓξ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. ἓξ εἰ τούτῳ γε ἐργώδες τοῦτο, ἓξ ἡδὺ ἄλλως, ἓξ ἡ φροντὶς οὐκ [c] ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφελιξιν. τί γὰρ ἂν ἐπράττο-

70. Διαλιξιν] † Ἡ ἀφελιξις ἐνταῦθα τὴν ἄσκησιν σημαίνει ἓξ τὴν κατὰ χολὴν ἀπόλαυσιν. *V.*

† Ἡ διατριβὴ] Peſſime enarrat hanc vocem. *M. du S.* Mihi ſecus videtur, ut notavi ad ipſum *Lucianum*. *T. H.*

Omnia Deis adſignavit Homerus & Heſiodus,
Quae apud homines turpia ſunt & infamia,
Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc *Luciani* loco foediſſima labes, quae omnes editiones inſidet, emaculanda eſt. Quae enim, quaeſo, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, ἓξ μοιχεύουσι, &c. Sed ſcripſit *Lucianus* εἰσὶν, non εἶναι· quod cuivis Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim ſi per Helleniſmi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι, oſtendant ſatis ſuperque ſequentia, in praecedentibus requiri εἰσί. Ita namque haec Graeca Latine ſunt vertenda: *At enim flagitioſi ſunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & ſorores ſuas ducunt, & patribus inſidiantur.* Sic, inquam, ipſa verborum textura ſuadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeſte in aliis codicibus legi εἰσὶ, teſtatur *Brodaeus* IX. Miſcell. cap. 8. in quem, poſtquam haec noſtra abſolveram, opportune incidi. Eſt autem loquendi ratio, interpoſito verbo φημὶ, qualis paſſim obvia eſt, & ſtatim: Ἀλλ' ἐχρῆν ἴσως φήσειν ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea ſententia, dicitur κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι. *J. J.*

Ibid. Φ. εἶναι] Alii Codices εἰσί. *J. Br.*

Φῆς εἶναι] Quos Codices, in quibus εἰσὶ reperiatur. *Brodaeus* memoret, ignoro: hoc certum eſt, conſiſtere non poſſe illud εἶναι, ut bene docuit *J. Jenſius*. Mihi placet, φῆς vel φήσεις ἴσως, quod occupandae objectioni inſervit; idque probabiliſus erit, ſi cogites compendium illud ſcribendi, quo in vetuſtis libris ἴσως exprimitur: mox ἴσως ἐν τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, & §. 17. ἴσως φήσεις. *T. H.*

59. Μοιχεύουσι] Hoc quoque vitio immunes non ſunt Jupiter, Mars, Neptunus. *J. Br.*

Ibid. Πολεμοῦσι] At inſigne eſt Deorum apud *Homer.* Il. Υ. praelium. *J. Br.*

Ibid. Ἀδελφὰς γαμ.] Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? *J. Br.*

60. Πατρ. ἐπιβ.] Nonne & ipſe Saturno Jupiter? *J. Br.*

Ibid. Παρ' ἡμῖν] *Apud nos Deos.* *J. Br.*

68. Καὶ εἰ τούτῳ γε] Καίτοι τούτῳ γε. *Th. M.*

69. Οὐκ ἀτερπῆ] Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen Interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem eſſe poſſe, quam paſtori curam gregis, ἓξ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, ἓξ ἡδὺ ἄλλως, ἓξ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφελιξιν. *Ottomarus Luſcinius* vertit: *quando operoſum iſtud ſibi videbitur: cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum appareat eſſe injucunda.* Salmurienſis autem Interpolator: *Cui ſi ſit hoc operoſum, eſt etiam jucundum, & haec non inſuavis ſollicitudo quandam habet exercitationem.* ſed legendum: οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφελιξιν. Verte: *& ſi ei hoc ſit laborioſum, jucundum tamen etiam eſt, & iſta ſollicitudo ſuavem habet exercitationem*, ſive, *conjuncta eſt cum ſuavi labore.* *J. G. G.*

Οὐκ ἀτερπῆ] A *Graevio* non diſſentio: atque ita plane legendum fuit; ne a ſe *Noſter* ipſe diſſentiret: in

τομεν, οὐκ ἔχοῆες * ὧν προνοῦμεν; ἠργῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τ ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, ὠδὲν ποιοῦντες.

Ὁ δὲ μάλιστά με πονεῖ, τοῦτ' ἐστὶν· οἱ μεμφόμενοι τ ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ ἀφαλείπτως κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιοῦντες ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἡπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριώδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῷον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, εἰ μὴ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, κἂν

mus non habentes, quibus proſpiciamus? ceſſaremus ſcilicet, bibereturque nobis nectar, & ambroſia nos ingurgitaremus otioſi:

17. Quod vero me maxime urit, hoc eſt: qui incuſatis hominum fabricationem, & potiſſimum mulieres, ipſi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram deſcendere nunc in tauros, alias in ſatyros & cycnos verſi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, ſed alium quendam in modum, nec nobis ſimiles: at quod aliud exemplar iſto melius mihi propoſuiſſem, quod omnino pulcrum ſciebam: num rationis expers & ferum conveniebat, atque agreſte elaborari animal? quomodo Diis ſacrificaſſent, aliosque vobis honores tribuiſſent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etſi vel

α Ὧν] ὦ J.

77. Ἄρτι μὲ ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπλω ταῦρος, δι' Ἀντιόπλω σάτυρος, λάθρᾳ * Λήδᾳ κύκνος. V. ἴσως καὶ ἐπιγεγραμμένα περὶ τούτου. G.

* Λήδᾳ] Sonus τῇ T cum ſono τῇ H confuſus: ſcriptum enim eſt Λήδᾳ pro Λήδᾳι. J.C.

Correxerat etiam M. Sladus. T.H.

in Somn. §. 3. ἀλλά μοι δοκεῖ παιδιάν τινα οὐκ ἀτιμητὴν ἐδώδιμον ἔχειν (τὸ πρᾶγμα) Αλ. Ις. I. §. 3. Jambulus γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτιμητὴν δ' ὅμως σωθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτιμητὴν τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴν non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laborioſam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo ſit: ſic ποιεῖσθαί τι διατριβὴν Philoſtr. de V. S. I. p. 490. Ceterum ſi verba Luciani ſunt integra, tali diſtinctione juvandus eſt ſenſus: καὶ εἰ ταύτῃ γε ἠργῶδες τοῦτο, καὶ κἀλλως ἐμοὶ φροντὶς, οὐκ ἀτ. &c. *jam licet iſti paſtori operoſum illud ſit, tamen ſuavis alioqui etiam haec ipſa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucundiſſima.* Veruntamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, ſi complexionem totam conſideres, tali fere modo procedere debuiſſe, vix eſt, quin tibi perſuadeas: jam licet concedamus paſtori laborioſum eſſe, ſi pro grege continuo excubet; at nobis certe tanto excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non moleſta nec gravis, ſed potius facilis ac jucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim feciſſemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί δ' ἂν ἐπράττομεν, poſtulare videntur ejusmodi ſententiam, qualem dedimus. Quod ſi conjectura noſtra non eſt inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam iſtam expleant. Facile autem deprehendi poteſt, ea diſputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer *Cicer.* de Nat. Deor. c. XX. XXXVII. T.H.

71. Ἡγοῦμεν] Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud *Homerum* & dial. ſeq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. J.B.

77. Ἄρτι μὲ ταῦροι] Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem Ledam vel Nemeſim. J.Br.

78. Ἐξ αὐτῶν] *Ex ipſis mulieribus procreatos.* J.Br.

Ἐξ αὐτῶν] A ſenſu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum eſt, ſic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipſos Deos, qui ſe tam graviter ob formatos homines accuſent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis conſuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac ſuſcipere haud dedignentur. T.H.

89. Μετ'

vel Oceanus longo itinere ſit petendus, ut viſatis probiſſimos AEthiopas: me vero, honorum vobis & victimarum cauſam, in patibulum egiſtis. De hominibus quidem iſta ſufficiunt.

18. Jam, ſi videtur, ad ignem tranſeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi reſponde nihil moratus: eſtne quicquam iſtius ignis, quod amiſimus, ex quo apud homines eſt? non dixeris: hæc, opinor, natura ejus rei, nihil ut decreſcat, etſi vel alius inde partem capiat: non enim extinguitur, ſi quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planiſſime eſt, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne uſus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum ſitis, beneficos eſſe oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hoccine vos ægre feratis) ubi, ſi vel omnem

ὅτι τ' Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· † δὲ τ τιμῆς ὑμῖν καὶ τ θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκαμε. καὶ μὲν δὴ τῆς ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά.

Ἤδη δέ, εἰ δοκεῖ, ὅτι τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ † ἐπονείδιστον ταύτῃ κλοπήν. καὶ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γάρ, οἶμαι, φύσις τοιαύτη τοῦ κτήματος ἐστὶν τι ἔλαττον γίγνεσθαι, εἰ καί τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· ἢ γὰρ ἀποσβέννυσι [b] ἐνυσαμένου τινός· φθόνος δὴ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδικήσθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι, καὶ [c] δοτῆρας ἐάων, καὶ ἔξω φθόνου παντὸς ἑστάναι· ὅπου γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦ-

[b] Ἐνυσαμένου τινός] ἐκνυσαμένου C. male. [c] Δοτῆρας ἐάων] Ita F. P. Ceterae, quod apud *Homerum* eſt, δοτῆρας ἐάων formam vocum poëticam ſæpe *Noſter* mutat, ſæpe retinet? Ἐάων ſcribendum ſit, an ἑάων lis eſt ſub judicibus Grammaticis.

1. Ἐνυσαμένου τινὸς] Ἀψαντος. *V.*

5. Ἐάων] Τῶν ἀγαθῶν. *V.*

89. Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Il. A, 423. *J.Br.*

Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Alludit ad locum *Homeri* Il. A, 423. *Euſtathius* ad eum locum recte animadvertit reſpici ſuperioris AEgypti incolas, qui Thebis ſeu Diospoli duodecim dies feſtos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheum de nidore ſacrificii loquentem inducit §. 19. ὀφῶ δὴ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus conſtantium potus, qui dicebatur Νίκταρ, hoc eſt, Phœnicia lingua נקטר *ſuffitus*; quae vox deducitur a קטר *ſuffivit*. Vid. ad *Heſiodi* Theog. v. 640. *J.C.*

94. Κλόπιον] Lege κλοπήν. *J. Br.*

96. Ἐσθ' ὅτι] Reſcribendum eſt, ἔσθ' ὅτι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστιν; *unquam ne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines eſt?* Sic Atticos loqui ἔσθ' ὅτι, non ἔσθ' ὅτι norunt, qui vel primis labris Atticos ſcriptores deguſtarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτε pro ὅτι ſcribendum: χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκιστοί εἰσιν αἱ νύκτες· *hibernum ſomnium, cum noctes ſunt longiſſimae:* inepte Interpres: *quoniam noctes ſunt longiſſimae*, quia legebatur ὅτι. *J.G.G.*

Ἐσθ' ὅτι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν] Vir Clariſſimus, mihique amiciſſimus, *J. G. Graevius* pro ἐσθ' ὅτι legit ἐσθ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium eſt quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc ſcriptore, conjunctum, dividendum ſit ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, &c. *Quidquamne eſt, quod ex igne amiſimus, ex quo ille etiam apud homines eſt.* *J. J.*

Ἔσθ' ὅτι] Recte monuit Doctiſſ. *Jenſius:* neque aliter Interpretes, quibus difficile fuiſſet errare in ſententia tam perſpicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *AEſchin.* Dial. p. 84. neque enim ἔσθ' ὅτι, vel potius, τὶ ἔσθ' ὅτι, cujus idem meminit, locum hic ullo modo habet. *T.H.*

5. Δοτ. ἐάων] *Homer.* Od. Θ, 325. *J.Br.*

Ibid. Ἔξω φθόνου] Huc ſpectat proverb. φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται. *Plutarch.* II. p. 679. D. *L.K.*

Ἔξω φθόνου] Sic uſurpat vocem ἔξω *Xenoph. Cyrop.* VIII. in extrema Cyri ad filios amicosque Oratione p. Ed. St. 140. l. 24. ἃ (ἔργα) ἢν μὲ καθαρὰ ᾖ ἔξω τ ἀδίκων φαίνηται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. & Celſus apud Orig. VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθός τε ᾖ ἀπροσδεὴς ᾖ ἔξω φθόνου. *M. du S.*

Ἔξω φθόνου] Fluxit a *Platone*, cujus eſt in Phaedr. p. 1222. B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θείου ἵσταται. *Philo Jud.* p. 867. A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τ λιγυράτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται· idem ſæpius uſurpat, nec minus *Plutarchus.* Similiter autem ſolet poni, ac ſi proverbii vulgaris formam induiſſet, quod tot veterum poetarum, *Platonis* etiam & *Xenophontis*, ſententiis accidit: vide *Clem. Alex.* Strom. V. p. 560. D. *Maxim. Tyr.* Δ. XXV. p. 253. ibique *D. Heinſium.* Jam itidem apparet, quid ſpectaverit *Eunap.* in AEdeſ. p. 54. ψεύδεται γὰρ ὁ μόνον ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἵσταται. *T.H.*

τοῦτο τοῦς ὑφιλόμυθον καλεχόμισα εἰς τ γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καλαλιπὼν, ὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκηυ· εὐδὲ γὰ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἕψοντες τ ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ὀπιτεχιητοῦ δεόμθοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι χ εἰς τὰ ἄλλα μ ἀναγκαίως χρῶν τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιὰς, χ τὸ λιβανωτοῦ θυμιᾶν, χ τὰ μηρία καίειν ὀπὶ τ βωμοῦ. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, χ τ εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τ ὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἑλισσομένη σὺν καπνῷ. ἐναντιώτατα τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γένοιτο αὕτη τῆ [a] ὑμετέρα ὀπιθυμία. θαυμάζω δὲ ὅπως ὐχὶ χ τ ἥλιον κεκωλύκατε καλαλάμπειν αὐτούς· καίτοι τοῦς ὄντος ὀλὶ πολὺ θειότερόν τε, χ πυρωδέστερον. ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα. σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ χ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διδυθύσατε, χ διελέγχετε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι.

hunc ignem ſubreptum detuliſſem in terram, nihilque omnino ex eo reliquiſſem, haud magna a me vobis injuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambroſiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis uſus eſt & ad alia perneceſſarius, & plurimum ad ſacrificia, ut poſſint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hoſtiarum in aris: video ſane vos ſummo opere delectari iſto fumo, easque epulas putare ſuaviſſimas, quando nidor in cœlum penetrat multo fumi volumine ſubvectus: adverſetur ergo hæc criminatio quam maxime veſtro deſiderio. Miror autem, quomodo nec ſolem vetueritis eos illuſtrare: atqui ignis hic eſt multo divinior & flagrantior: aut illumne etiam accuſatis, quaſi diſſipantem propriam vobis poſſeſſionem? Dixi: vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, ſi quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

20. MERC.

a Ὑμετέρᾳ] Ita *B2*. Priores Edd. ἡμετέρᾳ.

14. Κνισσᾶν] Θυμιᾶν. *V.* ἀντὶ τοῦ θύειν. *G.*

14. Κνισσᾶν ἀγυιὰς] *Euripid.* fine Alceſt. — βωμούς. Formula hæc non Poetis tantum nota & familiaris, ſed & pedeſtri ſermoni. Vide *Demoſth.* *M. du S.*

Κνισσᾶν ἀγυιάς] Scribendumne ſit ἀγυιὰς, an ἀγυιᾶς, ipſi veteres in diverſum abierunt: utriusque ſententiae meminit ad *Demoſth.* Midian. p. 611. C. *Ulpian.* p. 653. A. pro poſteriore ſtant *Harpocr.* in Ἀγυιᾶς, & *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1317. ubi vide *Kuſter.* Priorem ego amplector, ad quam conſtabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praeſcripta: *Lucianum* in eadem fuiſſe opinione, ex multis ejus locis plane colligi poteſt. Vid. *Demoſth.* in Macart. p. 1038. C. D. Poll. I, 28. *T. H.*

19. Ἑλ. πρὶ καπνῷ] *Homer.* Il. A, 317. *J. Br.*

20. Ἡμετέρᾳ] An ὑμετέρᾳ; placet magis, ut ad Deos accuſantes Prometheum referatur. *F. G.*

Ὑμετέρᾳ] In omnibus libris legitur ἡμετέρᾳ. abſurde: probabunt, credo, belli homines noſtram emendationem. Poſtquam hæc ſcripſiſſem in *B2.* ita recte emendatum eſſe vidi. *M. du S.*

24. Ἡμῶν] Ὑμῶν ſcribendum videtur. *F. G.*

30. Ὄνησο] *Gaudeas.* *J. Br.*

Ὄνησο] Adducit *Thom. Mag.* in Ὀνήσομαι monens Atticum eſſe ὀνήμην & concinnius, quam ὀνάμην. Idem praeceperat *Phrynich.* p. 8. Ὄνησο ubi repererit *Brodaeus*, ignoro, niſi quod ſimiliter videtur legiſſe *Scholiaſtes.* *T H.*

31. Ἐξ ἑ δίκη] Sic Dial. ſeq. XVI. vultures. *M. du S.*

34. Μάντις ὢν] Non vates tantum, qualem ſe probat Dial. ſequ. ſed omnis fere vaticinandi artis monſtrator; quod ipſe de ſe praedicat in *AEſchyli* Prom. V. v. 483. Exta dicitur inſpexiſſe Caucaſi paſtoris diſſecti apud *Plutarch.* de Flum. in Phaſide, ſed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & *Mauſſacus*, & *Mauſſaco* longe major *Thom. Reineſius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, ſi licet reparare, quae mihi videntur intercidiſſe, ſanum praeſtabo: ἑ ὡς Κροκόδιλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθεὶς ἔλαθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἵνα τ ἐγκαρσίων ποιμένα Καύκασον ἀναταμὼν, χ καλανέησας αὐτοῦ τὴν διάθεσιν τ σπλάγχνων, εἶτε (an potius εἴδε) ὑ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec ſi quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo poſt conſequuntur. Simul hinc alia quaedam conſtat cauſa, cur Prometheus ad Caucaſum fuerit adfixus: quae ſi forte vera, jam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidiſſimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum

eſt

20. MERC. Facile non eſt, Prometheu, cum tam valido ſophiſta contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter iſtam orationem tuam non inaudiverit: ſexdecim enim, quod probe ſcio, vultures appoſuiſſet tibi ad inteſtina eruenda; tam graviter ipſum objurgaſti, dum cauſam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum ſis vates, non præſciveris hoc te ſupplicio puniendum eſſe? PROM. Noveram illud, Mercuri; & me ſolvi debere in poſterum, novi: & jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, ſagittis confixurus eam, quam in me involaturam eſſe dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear ſolutum, & una nobiſcum epulantem; ſic tamen, ut carnes non diſtribuas.

21. PROM. Bono eſto animo: & ſimul vobiſcum epulabor, & Jupiter me vinculis ſolvet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam iſta? eloqui ne graveris. PROM. Noſtin', o Mercuri, Thetin?

ΕΡ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὄνησο, διότι μὴ κὐ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἓξ κὐ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· ὕτω δεινῶς αὐτὸν καλῃγόρησας, ὑπολογείᾳ δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν ὐ προσεγίνωσκες ὕτω κολασθησόμενος. ΠΡΟ. ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, κὐ ταῦτα μὰ, κὐ ὅτι ἀπολυθήσομαι αἴθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ὐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος ὀκ εἰς μακρὰν, καλλοξεύσων ὃν φὴς ὀπτήσεσθαί μοι τ ἧπαρ. ΕΡ. εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, κὐ ὀπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, ὦ μέν τοι [b] κὐ κρεανομοῦντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· κὐ συνδωχήσομαι ὑμῖν, κὐ ὁ Ζεὺς λύσει με, ὐκ ἀπὸ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. ΠΡΟ. οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, τ Θέτιν;

b Καὶ] Ita *F. A1. J. V2. S. A.* Reliquae fere γάρ.

30. Ὄνησο] Εὐφράνθητι, ᵃ ἀμοίρασο. *V.*

31. Οἶδα ὡς ἓξ κὐ δέκα] Ἐξ ϵ δέκα· τὸ ξ Ἀττικῶς ἐφυλάχθη· αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ † τ τ ἀριθμῶν στοιβάσας τὰ τέλη φυλάττουσι τ ἀπλᾶν. *V.*

47. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραθεὶς Θέτιδος ἰδίωκε φθεῖραι βουλόμενος· ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τ Προμηθέα, ὁ Προμηθεὺς εἰς τ Δία ἶφε, ὅτι ἴσως συγγενὴς τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ‡ ἀναιρεῖ σε, ὡς ἀπίλας σὺ τ πατέρα σὸν Κρόνον κὐ κιθόμενος ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀλαθῆ εἶπεν, τὸν μὲ Θέτιν ἴζδεξε τῷ Πηλεῖ, τ Προμηθέα δὲ δι' Ἡρακλέους τ δεσμῶν ἔλυσεν. *V.*

ᵃ Ὄνησο] Corrupte. *M. du S.*
Credo legendum ὠφέλησο· hoc verbo Grammatici plurimum uti ſolent ad alterum explicandum. Legit autem, legere ſaltem ſe putavit ὄνησο. *T. H.*

† Τοῖς] τῆς recte repoſuit *M. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀναιρεῖ] Ἀναιρεῖ. *V.* *M. du S.*
Potius ἀναιρήσει. Modo εἰς τὸν Δ. pro περὶς ſtribligo eſt recentiorum. *T. H.*

eſt diſſenſio, quae in concordiam omnino redigi non poſſit; quam rem latius pertractare noſtrarum non eſt partium. *T. H.*

38. Τις] Hercules, a quo etiam ſolutum eum quidam tradidere. Vide *Heſ.* Θ. 526. *M. du S.*

Ibid. Ἀφίξεται] Hercules: hoc proxime ſequens dialogus aperiet. *J. Br.*

39. Καλλοτοξεύσων] *Diodor. Sic.* IV. p. 155. D. τ μὲ ἀετὸν καλλοτόξευσε, τ δὲ Δία πείσας λῦσαι τ ὀργὴν ἔσωσε τ κοινὸν εὐεργέτην. Vid. *Pherecyd.* apud *Schol. Apoll. Rhod.* ad IV, 1396. *T. H.*

47. Τὴν Θέτιν] Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum practicius a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis eſſe diceret, quicunque ex Thetide naſceretur, patre ſuo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipſe in patrem ſuum ediderat, veritusque ne ſimiliter a filio de coeli poſſeſſione depelleretur, a Thetidis nuptiis abſtinuit; memorque beneficii, quod in ſe Prometheus contulerat, Herculem ad Caucaſum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud *Servium* ad illud *Virgilii* Ecl. VI. *Caucaſeaque refert volucres, furtumque Promethei:* & in ſequ. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula extat apud *Pindar.* Iſthm. Hymn. VIII. *Apollon. Rhod.* carminis Argonautici libro IV. & *Ovid.* Metam. IX. *G. C.*

Τὴν Θέτιν] Quod prudenter hic reticet Prometheus, id ſequens aperiet Dialogus. *M. du S.*

τιν; ἀλλ' εἰ χρὴ λέγειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὡς μισθὸς εἴη, ἢ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καθαδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτὰν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, ἢ γὰρ ἔτι ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμεινε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν φῂς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὄρνεου.

tin? sed non expedit dicere: custodire præstat hoc arcanum, ut merces sit & pretium, quo me a pœna redimam. MERC. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quæ prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite.

55. Ἀνατεμόμενον] Lege ἀνατεμνόμενον. T. H.

Θεῶν Διάλογοι.

Deorum Dialogi.

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

PROMETHEI ET JOVIS.

ΠΡΟΜ.

Λῦσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα.

ΖΕΥΣ. λύσω σε φῄς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ὀπτείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῷα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲ γὰρ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ σιμελῇ κεκαλυμμένα μοι προθεὶς, καὶ τὸ ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἱκανὴν ἤδη δίκην ἔτισα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυ-

PROM.

SOlve me, o Jupiter: nam gravia jam passus sum. JUP. Ten' ut solvam, ais, cujus oportebat graviores habentis compedes, Caucaso toto super caput injecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi proeo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, & mulieres fis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnium, dum ossa adipe obtecta mihi apponis, & præstantiorem partem tibimet servas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat jam pœnarum exsolvi tantum temporis Caucaso

5. Κείρεσθαι] Eleganter adhibetur hic verbum κείρεσθαι, *tonderi*, quia fingitur jecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. §. 5. *J. C.*

Κείρεσθαι τὸ ἧπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. *Is. Voss.* ad *Catull.* p. 126. qui hujus loci meminit. *Dion Chrys.* p. 92. B. κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ὑπὸ τῶν ἀετῶν. *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 110. & Schol. Eleganter *Phot.* Ep. 82. Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἧπαρ ἀετοὶ ἐφιζάντες τῇ περιόδῳ. *Nost.* in Jov. Conf. §. 17. Virginem Tarpejam apud inferos hoc supplicio affecit *Sil. Ital.* XIII, 839. — *tondetur praecordia rostro Alitis* — *T. H.*

7. Τὸ πῦρ ἔκλ.] Ἐν κοίλῳ νάρθηκι apud Hesiod. *Theog.* v. 567. E. καὶ Ἡ. v. 52. *Servius.* in Virg. Ecl. VI. facula adhibita ad rotam solis. *E. L.*

8. Ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπ.] Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. *Hygin.* in Astr. Poet. II. c. 15. ex cujus verbis facile intelligas, quod scribit hic *Lucianus.* *G. C.*

13. Τοσοῦτον χρ.] *AEschylus* dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. *G. C.*

Τοσοῦτον χρόνον] Annos triginta *Hyginus* tradit, Fab. LIV. & CXLIV. *M. du S.*

18. Μηνὶ-

caſo affixus, quæ avium cunctarum peſſime perire meretur, aquilam alens jecore? JUP. Hoc ne multeſimum quidem eorum, quæ te decet pati. PROM. At non ſine mercede quidem me ſolves, Jupiter: ſed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

2. JUP. Tu me dolis circumvenire ſtudes, Prometheu. PROM. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es poſtea, ubi Caucaſus ſit, neque carebis vinculis, ſi quas technas ſtruere deprehendar. JUP. Ede prius, quam mercedem ſis ſoluturus ita nobis neceſſariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, ſi de reliquis etiam prædicam? JUP. Quidni? PROM. Ad Thetidem properas, cum ea congreſſurus. JUP. Id quidem pervidiſti: quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus. PROM. Tu ne, Jupiter, rem habueris cum Nereide: etenim, ſi uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum. JUP. Hoc ſcilicet ſignificas, ejectum me iri imperio. PROM. Abſit omen, o Jupiter: neque tamen non tale quid concubitus ejus minatur. JUP. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus hujus moniti gratia ſolvat.

κάσῳ προσηλωμένος, τὰ κάκιστα ὀρνέων ἀποτελέμονον ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. ὑδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. ἢ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ΖΕΥΣ. Καλασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ. καὶ τί πλέον ἔξω; ἢ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, ἢδ' ἀπρήσεις δεσμῶν, ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἢν εἴπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι ἐπὶ τοῖς ὑπολοίπων μαντευόμενος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ οὔ; ΠΡ. πρὸς Θέτιν, συμεσόμενον αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τυτὶ μὲν ἔγνως. τί δ' ἦν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηίδι· ἢν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ σὺ μὲν, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τοῦτο φὴς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ· πολλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

II.

CUPIDINIS ET JOVIS.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

CUPID.

1. AT ſi quid etiam peccavi, Jupiter, ignoſce mihi; puerulus enim ſum, atque adhuc inſipiens. JUP. Tune puerulus, o Cupido, qui vetuſtior es multo Japeto: an, quia nec

ΕΡΩΣ.

ΑΛΛ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώ-

18. Μᾶλλον πάνυ ἀν.] Interpone τε μᾶλλον τι πάνυ ἀναγκαῖον. *T. H.*

27. Παρὰ τὴν Θέτιν] *Ovid.* Metam. I. hoc vaticinium attribuit Proteo; ſed *Lucianus* hic videtur *Aeſchyli* poetae & aliorum ſequi ſententiam. *G. C.*

30. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς] Proteum apud *Ovidium* praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorem; apud *Lucianum* Prometheum iſta Jovi manticinari, (ſic enim loqui maluit ſummus antiquariae dictionis affectator) Themidem apud *Lactantium* obſervat *Dauſqu.* Adnot. ad *Q. Calabrum* p. 70. Vide porro, ſi tanti eſt, *Barth.* Adv. LII. c. 13. *Apollodor.* III. p. 233. Ed. Salm. Ἔνιοι δὲ φασιν Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθέα, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γενησόμενον ἀρχὴν δυναστεύσειν. *T. H.*

Ibid. Τῇ Νηρηίδι] Id eſt, Θέτιδι. *F. G.*

36. Σὲ δὲ ὁ Ἥφ.] Aquila ab Hercule jam pridem occiſa, vinctus tamen manebat Prometheus. *M. du S.*

40. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ] Sic D. D. VII. τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. *T. B.*

Ἀρχαιότερος &c.] Reſpicit ad id, quod habet *Heſiodus* Theog. v. 120. ubi Amorem antiquiſſimum

πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, ἀφ' ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ σατύργος ὤν; EP. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς φῄς, ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι ἀφροῦ; ZEYΣ. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν ὕβρεις ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοὶ δὲ ὅλως ἀδελφίαν ἥντινα ἐραδῆναι πεποίηκας, ἀδὲ συνῆκα ἡδύς γυναικὶ ἀφροδίτην γεγενημένος· ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, ἢν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλῆσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

EP. Εἰκότως. οἶδ' γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ ὄσαι τὸ πρόσωπον. ZEYΣ. πῶς ἂν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλῶσιν; EP. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶκεῖνον ἔφυγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρας εἶναι, μὴ ὑπόδησαι τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον τοῖς σεαυτὸν, ἑκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδοῦ χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμ-

barbam nec canos protuliſti, propterea infans haberi vis, quum vetulus ſis & vafer? CUP. Quid autem in te commiſi vetulus, ut ais, ego, cur me vincire quoque mediteris? JUP. Vide, exſecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum inſultas, ut nihil ſit, quod non feceris me, ſatyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quæ amaret, effeciſti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin neceſſe habeo præſtigiis adverſum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me ſi videant, moriuntur præ timore.

2. CUP. Merito ſane: neque enim ferre poſſunt, Jupiter, mortales tuum conſpectum. JUP. Quî fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament? CUP. At Daphne illum quoque fugit, tametſi comatum & imberbem. Quod ſi amabilis eſſe velis, ne ægidem quate, neque fulmen fer, ſed quam jucundiſſimum te redde., utrimque demiſſam cæſariem mitra ſubnectens, purpuream habe veſtem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympa-

51. Ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν] Μετὰ φενακισμοῦ μηχανᾶσθαι. *V.*

64. Χρυσίδας] Χρυσᾶς πέρσας ἢ χρυσᾶ • φιάλη, ὥσπερ ἢ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρᾶ. *V.*

• Φιάλη] Φιάλη in *V.* Pro πέρσας lege περσικὰς. vid. *Poll.* VI, 98. *T. H.*

Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. *J.C.*

Ἀρχαιότερος τῆς Ἰαπετοῦ] Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quæ mater Coeli, a quo Japetus. *Heſiod. Theog.* 116. Alibi tamen *Noſter* Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII. & paſſim. Idem naſcentem Mercurium exhibens, quem τῆς Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, dicit, addit Θ. Δ. VII. ὅσον οὐ τῇ παιουργίᾳ. *M. du S.*

Ἀρχ. τῆς Ἰαπετοῦ] Elegantiſſimum eſt Cupidinis apud *Longum* II. p. 34. de ſe ſuaque aetate teſtimonium, quod conferri meretur. *Heſych.* Ἰαπετὸς, ἐπὶ ἀφροσύνῃ πρεσβύτερος ἀρχηγός· legendum pene credo: Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ ἀφροσύνῃ, ἀρχαῖος· niſi reliquiae ſint iſtae confuſae luculentioris explicationis, quales ſupereſſe ſolas ſaepe contingit in hoc Lexicographo. De ſenibus & jam delirantibus per contumeliam ponitur: *Ariſtoph.* Nub. v. 994. & *Suid.* in Ἰαπετός. *Euſtath.* ad Od. Ep. 1528. οἱ λίαν πρεσβῦται Τιθωνοὶ ἐσκώπτοντο, ὡς ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί. *Syneſ.* Ep. IV. p. 181. A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάραντος. Vid. *Moer.* Attic. in Ἰαπετὸς ἀντὶ γήρως. Ad aſtutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur *Noſter* retulit: ſimul autem ad ea reſpicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetuſtiſſimi, tradidit: *Antagoras* apud *Diogen. L.* IV, 26. Ἡ σὶ θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων Ἔρωτα φῶτα. Vid. Excerpta Praeſtantiſſimi *Wolfii* ex *Damaſcio* de Princ. p. 256. 257. *T. H.*

48. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν] Sic D. D. XVI. Inde Jupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII. & Dicaſter. & locis innumeris hujus operis. *J. B.*

49. Κύκνον] *Iſocr.* Ἑλ. p. m. 327. κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius eſt quam ut addam. Addit idem ἀεὶ δὲ μὴ τέχνης ἀλλ' ἢ μὴ βίας θηράσθαι. V. *Anthol.* I, 38. Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δ' ἅρπαξ Λύκος, Εὐρώπης, Ἀστερίης, Δανάης. *M. du S.*

Ibid. Ἀετὸν] Bis, primo ut Ganymedem in coelos portaret; ſecundo ut Aſterien in Cotturnicem verſam ſecum abriperet. Vide Ovid. *Met.* X. f. 4. & VI. f. 2. *E. L.*

51. Μαγγανεύειν] Μαγγανεία, γοητεία. *Suid.* μαγγανεύει, γοητεύουσα. *Heſych.* μαγγανεύειν, γοητεύειν. Schol. *Ari-*

pana concinne ingredere : tum tu videbis plures te ſecuturas eſſe, quam Bacchi Mænades. JUP. Apage : multum abſum, ut amabilis eſſe velim tali ornatu. CUP. Quin ergo, Jupiter, amare noli : facile hoc quidem. JUP. Nequaquam : equidem amare velim, ſed faciliore via potiri : eaque ipſa te conditione dimitto.

65 πάσαις εὐρυθμὰ βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῆ Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέρασ@ εἶναι τοιοῦτ@ γενόμεν@. ΕΡ. ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥᾴδιον γὰρ τοῦτό γε. ΖΕΥΣ. ἔκ. 70 ἀλλ' ἐρᾶν μέν, ἀπραγμονέσ@ερον δ' [a] αὐτῆ ὅπως τυγχάνειν· ὅπερ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

III.

JOVIS ET MERCURII. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

JUPIT. ΖΕΥΣ.

1. INachi filiam, formoſam illam, noſti, o Mercuri. MERC. Utique : nimirum Io. JUP. Non amplius puella eſt ea, ſed juvenca. MERC. Prodigioſum hoc ; at quo tandem modo mutata eſt ? JUP. AEmulata Juno mutavit eam : quin etiam novum aliquod malum machinata eſt adverſus miſeram illam : bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adpoſuit, qui paſcat juvencam inſomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere ? JUP. Quum devolaris in Nemeam (illic uſpiam Argus paſcit)

Τὴν ζ' Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ΖΕΥΣ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. 75 ΕΡ. τερᾶστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; ΖΕΥΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινόν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοὔνομα ἐπέστησεν, 80 ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄυπν@ ὤν. ΕΡ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ΖΕΥΣ. καταπτάμεν@ εἰς Νέμειαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργ@ βουκολεῖ) ἐπεὶ-

[a] Αὐτῆ] αὐτῇ *J.*

Ariſtoph. ad Plut. p. 35. *M. du S.*

56. Πῶς οὖν &c.] De Brancho notat *Jungerm.* ad *Long.* p. 236. ex hoc loco, praeterea monens in Ed. Baſil. male hic impreſſum eſſe πῶς εἶναι pro πῶς οὖν, *quomodo*, inquit, *non hercle ſemel tantum ibi peccatum eſt.* *T. H.*

57. Ὁ Βρόγχος] Quem hic Apollinis amaſium *Lucianus*, a *Statio* filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: *Alex. ab Alex.* VI. 2. *M. du S.*

59. Κομᾶτον] *Jul. Poll.* lib. 2. cap. de Tonſorib. *Philoſtr.* Heroic. & lib. 1. *Anthol. Apoll. Rhod.* lib. 2. *Intonſus Deus* pro Apolline. *Propert.* Ecl. II. lib. 3. *Stat.* de Coma Earini. *Horat.* atque illi χρυσοῦ βόστρυχοι. *Ælian.* ποικ. c. 21. lib. 1. Id. D. D. XVI. & Pſeudom. haec notiſſima. *J. B.*

62. Καθαγιάσω βοστρύχους] Sic poſt, βοῦν πέψασα καθαγιάσω. Piſcat. §. 11. vide *Brod.* *J. B.*

63. Τῇ μίτρᾳ] Sic Dial. Juno. & Jovis. *Virg.* 4. Æn. *Senec.* Herc. fur. μίτρα κοσμὸς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Θηλυμίτρης. *Long.* lib. I. *J. B.*

Τῇ μίτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum virile habitum vel inde conſtat, quod a Junone inter ea recenſetur, quae indicio erant Bacchum luxu perditum & effoeminatiſſimum eſſe Θ. Δ. XVIII. *M. du S.*

64. Χρυσίδας] V. Conſt. Lex. v. & *Pollucem.* *M. du S.*

65. Εὐρυθμὰ βαῖνε] Ut antea. dixi alibi. *J. B.*

70. Αὐτῆ] Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas queſtus eſt Jupiter a ſe non niſi multis artibus falli poſſe. Alioqui nihil eſt, quo referatur αὐτῆ· nam non anteceſſit ἡμᾶς. *J. C.*

Αὐτῆ] Si abeſſet, ſenſus nihil damni pateretur; nunc facile fero & poſitum intelligo pro τῇ ἐρᾶν· ἐπιτυγχάνειν τῇ ἐρᾶν, *votis atque amoris fructu potiri.* Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, *ſub hac ipſa conditione : Antonin. Liber.* c. 23. Ἑρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέχυσε· paulo aliter in fine praecedentis dialogi. *T. H.*

75. Τῷ τρ.] Id eſt, τίνι an τίνι ſcribendum? *F. G.*

Τῷ τρόπῳ] Fefellit *Guyetum* accentus, quem ſi demas, ipſum eſt illud τίνι, quod ſcribi volebat. *T. H.*

76. Ἡ Ἥρα] Junoni id iterum adſcribit *Lucianus* ὁ Δ. VII. *Ovidius* aliter, apud quem Jupiter ipſe Junonis metu Jo in vaccam mutat. *M. du S.*

85. Ἔστι

ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ λαβὼν θύελλα εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποίησον. καὶ τοιαυτὴν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

eum interfice; Io per pelagus in AEgyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, & servet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ. ΖΕΤΣ.

JOVIS ET GANYMEDIS. JUPIT.

1. Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς ἐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐδὲ πτερὰ, οἷα ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦθα, καὶ καταπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερὰ

1. AGe, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me jam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi volucris specie. GAN. Tu, homo, non aquila modo eras, quumque devolasses, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alæ istæ

a οὐ] οὐδὲ F.

85. Ἔστω θεὸς] Sic Dial. Noti & Zeph. F. B.

86. Τὸν N. ἀναγέτω] Vide Mer. c. 9. περὶ ἀναγωγὴν ἐγυγνόμεθα. & Baif. 50, 1. Noster etiam Ἀλεξ. c. 44. πλοῖον ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud *Plutarchum* de Plac. Phil. IV, 1. aut *Herodotum* de Nili incremento scribentes. *Virg.* Æn. IX. 31. *Cum refluit campis & jam se condidit alveo.* M. du S.

Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω] Nihil est quaerendum praeterquam quod Interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσεις vel ἀναχύσεις Isin praesse voluerunt AEgyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare: *Paus.* X. p. 881. καὶ τῆς ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὡς τὰ αὔξοντα τὸν ποταμὸν καὶ ἄρδειν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἴσιδος. T. H.

Ibid. Ἀναγέτω] Id est, *regat*. F. G.

Ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] Memini, quum placeret ἀποπεμπέτω, *ventos* sive *procellas & tempestates avertat*: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probo: *ventos secundos ac ferentes immittat*. Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud *Xenoph.* Symp. p. 522. v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους *Schol. Apoll. Rh.* in Arg. lib. IV. ὁρμὰς ἀναθὰς ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 13. C. Θεοὶ &c. ὀνήφους μοὶ ἐπιπέμπουσι *Long.* Pastor. IV. p. 145. Contra δίκη πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ Θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι *Lys.* p. 105. v. 9. Θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδίκοις *Zaleuc.* Prooem. LL. apud *Stob.* p. 279. *Demosth.* in Timocr. p. 792. A. Sic Hecate vel Empusa φάσμαθα dicitur ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 73. *Hesych.* in Ἐμπούσαν *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπέμπειν, sic & ἐπιπέμπειν, malorum morborumve immissiones, quorum causas geniis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in *Dioscor.* Noth. p. 476. G. 478. E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo Poëta de Vir. Herb. quem post *Aldum* recentavit Vir Eruditiss. *J. A. Fabric.* B. G. III. c. 26. v. 22. 165. ibi, quid sibi velint Interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Jam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Schol. Juven.* ad Sat. XII, 17. *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* T. H.

87. Σωζέτω τοὺς πλέοντας] Sic D. D. XXVI. F. B.

91. Οὐδὲ] Ex *J.* est. Reliquae οὐ. M. du S.

98. Πρὸς τὸ καιρὸν] *Ad tempus* Interpretes. Intelligi voluit *Lucianus* opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸ καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἁρμόττεσθαι, *tempori servire*. T. H.

99. Ὁ Πὰν ἐκεῖνος] Panem arripuit *Lucianus* ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religioso sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec

iſtæ tibi defluxerunt, tuque jam alius evaſiſti? JUP. At neque homo ſum ego, quem vides, adoleſcentule, neque aquila; ſed omnium rex Deorum hicce ſum, commode mutata forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iſte? at quomodo fiſtulam non habes, nec cornua, neque hirta crura? JUP. Eumne tu ſolum putas Deum? GAN. Sane: atque adeo ſacrificamus ipſi integrum hircum ad ſpeluncam adductum, ubi ſtat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis eſſe mihi videris.

2. JUP. Dic mihi, Jovisne non audiviſti nomen, neque aram vidiſti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis? GAN. Eum, o optime, te ais eſſe, qui nuper defudiſti in nos multam grandinem, qui habitare ſuperne diceris, qui excitas ſonitum, cui

99 ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; ΖΕΥΣ. ἀλλ' οὔτε ἄνθρωπος, ὃν ὁρᾷς, ὦ μειράκιον, οὔτε ἀετός, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τ θεῶν ὗτός εἰμι, τρὸς τ καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν. ΓΑ. τί φής; σὺ γὰρ ὁ Πὰν ἐκεῖνος; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ὑπὲρ τοῦ σπηλαίου ἄγοντες, ἔνθα ἕστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ γ ὄρει, ἐν βροντῶντι, ἐν ἀστραπὰς ποιοῦντι; ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτιστε, φὴς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας [b] ἡμῖν τ πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν [c] ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τ ψόφον, ὦ τ

b Ἡμῖν] ἡμῖν ſola *F.* ἡμῶν ex *P.* quoque notatur. Porro *ſ.* ὁ πρώην καταχέας ἡμῶν non male. *c* Ὑπεράνω] Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ἄνω.

99. Ὁ Πὰν] Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἠγνόησε θεὸν τ Πᾶνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν. *V.*

haec fabula raptì Ganymedis debet illigari, neſcire me profiteor: neque tamen contendo, neceſſarium fuiſſe, ut in hiſce ludicris omnes veriſimilitudinis rationes *Lucianus* obſervaret. Hirco ſibi fieri ab Athenienſibus teſtatur Pan in Bis Accuſ. §. 10. ἐπιλέξαμένοι τράγον ἔνορχιν θύουσι. Mox ἔνθα ἕστηκεν, *ubi ſtatua ejus eſt collocata.* *M. du S.*

1. Σύριγγα οὐκ ἔχεις] In Dial. Pan. & Merc. in Bacch. in Bis accuſ. Cetera ex *Orpheo* Hymno Panis. *Longus* lib. 2. *Achill. Tat.* lib. 7. *J. B.*

4. Ἔνορχιν] Ex *Theocrit.* qui ἐνόρχεις dixit; ex eo multa ſunt hujus Dialogi. *J. B.*

5. Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Accuſ. tangit *Long.* lib. 2. *Ariſtophan. Achill. Tat.* l. cit. *J. B.*

6. Ἀνδραποδιστής] Qui liberum hominem pro ſervo vendit, vel ſervum alienum tanquam ſuum. *Xenoph.* ἀνδραποδισὰς ἑαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τ ὁμιλίας μισθὸν, ἀφ' τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι ἀφηλέγχους, παρ' ὧν ἂν λάβωσιν τ μισθόν, id eſt, *ſuae libertatis venditores vocat* &c. *G. C.*

8. Βωμὸν εἶδες] Graeci Jovem Ὁμβριον venerati ſunt, ut teſtatur *Strabo* & *Pauſanias*; & Ὑέτιον, ut *Arrianus* & *Phurnutus*. Latini *Pluvium* verterunt: *Tibullus: Arida nec pluvio ſupplicat herba Jovi. Seneca* lib. Nat. Qu. IV. hoc carmen Ovidio tribuit. *G. C.*

Οὐδὲ βωμὸν ἐν τῷ Γαργάρῳ] Hujus aræ meminit *Homer.* Il. 9. Γάργαρον, ἔνθα ᾗ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. *J. B.*

Ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ] Ab Homero mutuatur, qui ſaepe Jovem in Gargaro Idae montis vertice collocat: Il. Θ, 47. Ἴδωμαι δ' ἵππους πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις adde Ξ, 292. 352. O, 152. Indidem hausit *Epicharmus* in fabula Troibus, Ζεὺς ἄναξ ναίων Γαργαρ' ἀγάνιφα· locus eſt apud *Macrob.* Saturn. V. c. 20. ubi multa de Gargaris. Aram Jovis autem in Gargaro fuiſſe, praeter *Homerum* teſtatur etiam *Plutarch.* de Flum. p. 44. Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἴδη, τὸ πρότερον ᾗ ἐκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare Poëtis cognomen Jovis ab Ida ductum: Ἰδαῖος Κρονίωνι Il. Ω, 291. Porro Jupiter ἀπάντων τ γιγνομένων κατὰ ἠρανὸν κύριος, ὁμόφρων τε καὶ βροντῶν & κεραυνῶν καὶ τ ἄλλων τ τοιούτων, ut *Dicaearch.* ait V. p. 234. C. quas ſui muneris partes non infimas quum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex iterum ejus perſonae rationem habet; illas enim coeli mutationes agricolae ſolent & paſtores maxime curare. Nota Jovis epitheta Ὑετίου, Βροντησίου, Ἀστροπαίου vel Ἀστροπητοῦ de primo dixerunt, hoc *Luciani* loco adducto *Brod.* Miſcell. II. c. 21. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* V. §. 7. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. Ep. 35. *T. H.*

12. Ὑπεράνω] Ita *S.* & *A.* At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἔρμ. c. 61. *M. du S.*

τ κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τ θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ὀπιπεσόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τ προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ; καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τ Ἴδην τήμερον; ΖΕΥΣ. εὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην ἂν ἐγὼ ἀετὸς εἶην ἀντὶ θεοῦ γεγενημένος. ΓΑ. ἐκεῖνον ὀπιζητήσει με ὁ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον. ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ ἐκεῖνος ὄψεταί σε; ΓΑ. μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τ τριετῆ, τ μέγαν, ὃς ἡγεῖται τοῦ τ νόμου.

arietem pater mactavit? Et cujus admissi reum me subripuisti, Rex Deorum? oves quidem lupi forte jam discerpserunt, in desertas impetu facto. JUP. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es? GAN. Quid ais? tu non deveches me jam in Idam hodie? JUP. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiissem. GAN. At requiret me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim. JUP. Ubi autem ille te videbit? GAN. Nequaquam (hic manere velim;) desidero enim jam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ὅδε, καὶ ἁπλοῦς καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι· ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ὑπολάθου αὐτοῖς, ὦ ποιμένι, καὶ τ Ἴδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποίησεις ἐντεῦθεν καὶ τ πατέρα, καὶ τ πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν [a] ἕδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μέν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις

3. JUP. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc. At, Ganymedes, ista quidem omnia valere jube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim jam coelestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam no-

a Ἕδῃ] ἰδῇ & πιῇ notatur ex P.

15. Ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τ θεῶν] Ita recentiores plerique: aliter *Homer.* Il. Υ. v. 234. Τὸν καὶ ἀπημύνασθο Διὶ αὐτοκασιγνήτῳ ut observavit *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Venet. v. 209. Ὅππη οἱ φίλον υἱὸν ἁρπάσα Ζέφυρος ἄελλαι. *Echemenes* in Creticis non a Jove Ganymedem, sed a Minoe fuisse raptum tradidit, *Athenaeo* teste XIII. p. 601. F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri posse inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I. p. 776. E. πάντες δὴ Κρητῶν τ περὶ τ Γανυμήδη μῦθον καλήσουσιν, ὡς λογοποιησάντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἁρπασθῆναι τ Γανυμήδη ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τόκον δεικνύουσι Ἁρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυρσίναι ἀφθορον πεφύκασιν, ut scribit *Athenaeus*, & *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Jove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo *Lucianus* est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt enim, qui veram aquilam, sed tamen jussu Jovis, hoc facinus perpetrasse ferant, *Eratosthenes*, *Hygimus*, alii. *T.H.*

40. Ἀστέρα σου] Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: licet ἄστρον κυρίως sit, non ἀστήρ Aquarius. *G.C.*

Ἀστέρα σου] *Brodaei* verba descripsit *Cognatus* e Miscell. II. c. 21. videndus idem ad Anth. I. c. 83. Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt *Eratosth.* Catast. c. 26. ex eo *Schol. Arati* ad Phaen. v. 282. *Serv.* ad AEn. I, 32. *inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit: Hygin.* Poët. Astron. II. c. 29. quanquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducat insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V. §. 17. Ζεὺς τ ἀετὸν συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τ Γανυμήδη ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Jovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit juris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis insereret, saltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. *Suid.* in Παιδικὰ & *Kuster. T.H.*

45. Ἀγραύλους] Hoc quidem oppido festive *Lucia-*

nobis præbebis infuſum : quodque maximum, non homo amplius, ſed immortalis eris, ſidusque tuum apparere faciam pulcerrimum; denique beatus eris. GAN. Si ludere cupiam, quis mecum ludet : in Ida enim multi æquales eramus. JUP. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem iſtum, talosque bene multos : bono animo ſolum eſto, & hilaris, nullumque te rerum terreſtrium capiat deſiderium.

4. GAN. Quo autem vobis utilis ſim: hiccine etiam paſtorem agere oportebit? JUP. Minime, ſed vinum temperabis, nectari præficieris, curamque geres convivii. GAN. Id quidem haud arduum : etenim ſatis ſcio, quemadmodum deceat infundere lac, & ſcite porrigere cymbium. JUP. Ecce iterum ille lactis reminiſcitur, & hominibus ſe miniſtraturum putat : atqui cœlum hoc eſt, bibimusque, ut dixi, nectar. GAN. Suavius ne, Jupiter, lacte? JUP. Scies paulo poſt, & eo guſtato porro non deſiderabis lac. GAN. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum æquali Cupidine. JUP. Non : ſed eapropter te ſubripui, ut una dormiamus. GAN. Tu

ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχέων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, [b] ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἄστρα σε φαίνειν ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἢν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; οὐ γὰρ τῇ Ἰδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις καὶ ταῦθα ξυμπαίξομόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴθι, καὶ μηδὲν ὀκνήσῃς κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει καὶ ταῦθα; ΖΕΥΣ, οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῇ νέκταρι τεταγμένῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου. ΓΑΝ. τοῦτο μὲν ὦ χαλεπόν, οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ. ἰδοὺ, πάλιν ὅτι [c] γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις ὑπηκονήσειν οἴεται· ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ. ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος; ΖΕΥΣ. εἴσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ ποῦ τὴν νύκτα; ἢ μοῦ τοῦ ἡλικιώτου Ἔρωτος; ΖΕΥΣ. ἔοικε· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἁρπάσας, ὡς ἅμα καθευδήσομεν. ΓΑΝ. μόν-

[b] Ἀθάνατος] ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *J.* [c] Γάλακτος] καὶ γάλ. *J.* quod reſtitui volebat *M. du S.*

cianus, ne ſcilicet fugam meditaretur e cœlo Ganymedes, ſi puero delicato nihil in promtu ſit, quo tempus jucunde terat. Sed *Apollonius Rhodius* temperare ſibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Japeto prior aſtutiſſima vafritie iſtum, quippe Phrygem, facile circumveniat, inſtrumentoque omni ludicro nudatum exſpoliet Arg. III, 114. Imaginem illam, quam ſcitiſſimis ſane verſibus pinxerat *Apollonius*, coloribus expreſſit pictor ille neſcio quis, cujus artificem tabulam enarrat *Philoſtr.* in Icon. p. 872. Neque hoc *Olearium* fugit: ſed, quam ille non vidit, maculam ex *Apollonii* v. 119. eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ὣς ἤδη πάμπαν ἰνίπλειον ὦ ὑπὸ μαζῷ Μάργου ἔρως λαιῆς ὑποείχανε χειρὸς ἀγοστῷ· iſtud πάμπαν, quod ſuis in Edd. oſtendunt *H. Stephanus* & *Hoelzlinus* ne verbulo quicquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑποείχανε ſuo nomine, quod ſuſtentet, deſtituitur: reddideris κόλπον, jam nihil aliud ad integritatem loci requires. In ſinum ſane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146. Μείλια δ' ἐκβαλὼν πάντα e ſinu nimirum ubi congeſti erant: mox etiam v. 155. recollectos in ſinum matris dicitur condidiſſe: ne locus dubitationi relinquatur ullus, *Philoſtratus* accedat: πλήρη τὰ κύπτε τὰ κόλπου ἀναστείλαι. *T. H.*

49. Ἐπὶ τῇ νέκταρι τεταγμένῃ] Sic apud *Heliodor.* lib. 7. ſic fine hujus Dialogi, ὡς χρὴ ἐρίγιον τὸ σκύφου. *J. B.* Ἐπὶ τῇ νέκταρος τεταγμένῃ] *Eris a cyathis Budaeum* vertiſſe teſtatur *H. Stephan.* Th. T. I. p. 1209. *Euripid.* Troad. v. 820. Μάτην ἄρ', ὦ χρυσέαις Ἐν οἰνοχόαις ἐφορᾷ βαίνων Διὸς παιδότητα καὶ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, πασσάλευτον λατρείαν argutum eſt illud ἐφορᾷ βαίνων nam honeſte catamitum & tecte ſimul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδοῦναι & ἀναδοῦναι ποτήριον utrumque in uſu eſt, ſed illud frequentius. *T. H.*

52. Κισσύβιον] Ποιρθμικὸν ἔκπωμα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. *Schol. Theocr. Heſych.* legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον ἢ σκύφον. *J. B.*

53. Μνημονεύει] Corruperunt poſteriores editores, dato μεμνησόμενον, quum recte priores μνημονεύει. *Ecce iterum lactis ille reminiſcitur, putatque ſe hominibus miniſtraturum.* *J. J.*

νος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἡδίον σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ; ΖΕΥΣ. ναὶ, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ, [a] Γανύμηδες, οὕτω καλός.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τι θέλκτρον ἡδύ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγεῖτο ἑωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον [b] τὰ πολλὰ. ὥρα δή σοι, εἰ ἀφ' τοῦτο, ὡς φὴς, ἀνήρπασάς με, καταθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενος. ΖΕΥΣ. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μὴ σοῦ. φιλῶν γὰρ ἀφατελέσω πολλάκις, καὶ καταπτύσομαι. ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καταφιλοῦντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ποίησον τὴν ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχόησόν ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

quippe ſolus non poſſis, ſed jucundius tibi dormire mecum? JUP. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

5. GAN. Quid tandem ad ſomnum te juvabit forma? JUP. Habet aliquod delinimentum ſuave, ſomnumque molliorem inducit. GAN. At pater ſane mihi ſuccenſebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum ejus intervertiſſem ſomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dormiebam, miſſa: quare ad matrem ablegabat me plerumque dormitum. Curandum enim vero tibi, ſi idcirco, ut ais, ſubripuiſti me, ut deponas iterum in terram: ceteroquin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi continuo corpus verſans. JUP. Hoc ipſum a te mihi ſuaviſſimum accidet, ſi vigilavero tecum: usque enim deoſculabor te & amplexabor. GAN. Tu videris: ego ſomnum capiam vel te diſſuaviante. JUP. Sciemus tum, quid factu opus ſit. Nunc autem abduc ipſum, Mercuri, & ubi hauſerit immortalitatis potum, reduc vinum nobis miniſtraturum, poſtquam docueris prius, quomodo porrigere deceat ſcyphum.

V. JU-

a Γανύμηδες] ὦ Γαν. *F.* b Τὰ πολλὰ] ὡς τὰ π. *F.*

78. Φιλῶν γὰρ ἀφατελέσω] Jam ab initio dialogi delicatiſſimum Ganymedis oſculum Jupiter petiverat. Quaſi facultatem explorandorum oſculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aita cujuscumque poëtae venuſtiſſimo v. 35. Ἡ που τὸ χαροπὸν Γανυμήδους πόλλ' ἐπιῶσι μῆλα Λυδὴ ἴσον ἔχων πάτρῃ τόμον &c. *Lucianum* interpretatur *Ovidius* Luſ. in Priap. p. 66. *Quodque Jovi dederat, qui raptus ab alite ſacta Miſcet amatori pocula grata ſuo.* *T. H.*

82. Πιόντα τὴν ἀθανασίας] Immortalitatem donare credebatur deguſtatum nectar aut ambrolia. De Ixione *Schol. Homer* ad Od. Φ, 304. γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. *Apul.* Metam. VI. p. 183. *Porrecto ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, & immortalis eſto:* vide *Elmenhorſt. Pricaeus* ibi hunc *Luciani* locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τὸ κατὰ φιλοσοφίαν διαφημάτων ἀπλανεστέον ἐφ' ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀκήρατόν τι γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύνανταί τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ ἀίδιους, ἀϊδίων γε ἐπιμήκεις· ita legenda ſunt haec in *Jamblichi* Protr. p. 4. *T. H.*

87. Μοὶ προσίχεις τὸν νοῦν] Inter alia poni ſolet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obſequitur; blanditiis officioſis proſectat amoremque demereri ſtudet: ſic maritus uxori, uxor marito προσίχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores: *Ariſtoph* Pl. v. 151. Pac. v. 983. Κἂν τις προσίχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς. *Alciphr.* I. Ep. 32. ἔοικας κύσαι τὸν Ὑπερίδου βδελυκλῆ ὡς ἥκιστά σοι νῦν προσίχοντα· ibi *Berglerus* hunc locum notat, ſaepeque omitti τὸν νοῦν obſervat. *T. H.*

94. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, niſi quae lege conveniſſet in manus: in Tim. §. 17. locutio plena: ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ ἐγγυᾶσθαι ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. Διὶ Κατ. §. 29. Δ. Ετ. VII. νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienſes autem maxime debebant obſervari in contrahendis nuptiis αἱ νόμοι αἱ περὶ τοὺς γάμους, ut *Plato* ait. Utitur hoc loco *Burmannus* ad *Calpurn. Flacc.* p. 820. *T. H.*

95. Ἡ σάτυρος] Deerat Satyrus in vulgatis: ex *F.* reſtituimus. Alibi ſaepius eodem alludit; ut ſupra in *Prom.*

V.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

1. EX quo adoleſcentulum illum, Jupiter, Phrygium ab Ida raptum nuc ſubduxiſti, minus me curas. JUP. Illumne etiam, o Juno, æmularis, tam ſimplicem & nulli plane moleſtum? equidem opinabar in mulieres ſolas difficilem eſſe te, quæcumque conſueverint mecum.

2. JUN. Ne iſta quidem recte facis, nec digna tua perſona, qui omnium deorum quum dominus ſis, relicta me legitima uxore in terram deſcendis mœchaturus, in aurum, vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illæ tibi ſaltem in terra manent: verum Idaeum iſtum puerum rapuiſti & huc evolaſti, generoſiſſime Deorum: & nobiſcum nunc habitat, ſupra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincernarum penuria: defecerunt ſcilicet delaſſati Hebe & Vulcanus miniſtrando: & tu

ΗΡΑ.

85 ΕΞ ὅ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τ' Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τ τῶν. ΖΕΥΣ. καὶ τοῦτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη, ἀφελὲς ὄντω καὶ ἀλυπόταλον; ἐγὼ δὲ ᾤμην 90 ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπήν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, ὃς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὤν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τ νόμῳ γαμετὴν, 95 ὅπι τ γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, ᶜ ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν σοι κἂν ἐν γῇ μίγωσι· τὸ δ' ᵈ Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπλης, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ ᵉ ἡμῖν νυν ὅπι Ικεφαλήν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοῦν δὴ τῷ λόγῳ· ὥστως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἁμαλογύμμοι; σὺ δὲ

ᵉ Ἡ σάτυρος] Deeſt in Edd. prioribus: habet ſola *F.* ᵈ Ἰδαῖον] εἰκαῖον P. L. ᵉ Ἡμῖν] Defuit in prioribus Edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. Marg. *Alii.* νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν *F.*

Prom. & in *Dial. Jov. & Cup.* & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiaſtes de Antiopa intelligendum docet. V. & *Ovid.* Met. VI. 110. & *Pauſ.* I. *M. du S.*

98. Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον] *Ariſtonis* Epigr. Anth. I. c. 83. Πριαμίνα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ' Ἥρη Θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόῳ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adſciſcendum duxi, quanquam nihil magnopere interſit ad ſenſum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲν proprietas quaedam eſt Graeci ſermonis, ſeu mavis Atticae venuſtatis, quae ſenſu citius percipiatur, quam verbis explanetur: ſolet autem in diverſis orationum formis uſurpari variata poteſtate. Cognita ſunt atque expedita ὠθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλήν, *praecipitem in caput dare*: rarius & paulo magis reconditum illud *Demoſthenis* adv. Phaen. p. 1024. A. ἡγησάμην δ' ἐγὼ ἐκ μυτρίου καὶ ἀπράγμονος οἴκου πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, ſubito impetu, nullaque mora interpoſita. Iterum aliud eſt pro Cor. p. 521. A. τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσὶν, οἷς ἂν εἰκότως ἐκ δικαίου τὴν τ γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἁπάντες. His tamen conſideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid ſibi voluerit *Lucianus*. Malignе vero ἐπαχθὲν nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, *obducere meretriculam, pellicem, ſuperducere*: unde γυναῖκας ἐπεισάκτους clarius etiam in ſequentibus Juno mentem ſuam aperit. *T. H.*

99. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.] Omnino ex Mſ. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλήν μοι ἐπαχθὲν. Vulgo ἡμῖν omittitur. *F. G. G.*

Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν . . . .] Sic Mſ. Gr. P. vero & Ed. *F.* ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis Edd. extat. Quid ſit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν fateor me neſcire: τῷ λόγῳ quid ſit dictum eſt ſupra ad *Tim.* c. 5. *M. du S.*

δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ φίλημά σοι ἡδιον καὶ νέκταρος. καὶ ἅμα τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ· καὶ πιόντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον [a] ὑπόλοιπον ἦν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ [b] αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸ κεραυνὸν ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικοῦτον καθειμένος. ἄπαντα ἐν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴου λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον ἔτω καλὸν μέλαξυ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδέως ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἢν γᾶν ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ ἅπαξ φιλῆσαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προλιμότερον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. ΗΡΑ. παιδεραστῶν ἔτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ἔτω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ, ἔτως ἐκλελυθυμένῳ. ΖΕΥΣ. μή μοι λοιδορῶ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς. οὗτοι γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ

sane calicem non aliter accipere ſoles ab eo, quam oſculo prius dato in omnium conſpectu: ac ſuavium tibi ſuavius eſt nectare: ideo ne ſitiens quidem ſæpe poſcis bibere: interdum etiam deguſtato ſolum poculo, præbere ſoles ipſi: quumque biberit receptum calicem, quantum in eo reliquum eſt, educis, unde & ipſe bibit, quaque parte adplicuit labia, ut & bibas ſimul & oſculeris. Nuper enimvero rex & omnium pater, poſitis ægide ac fulmine, ſedebas talis cum eo ludens, qui tantam barbam promittis. Iſta video equidem cuncta, ut nihil ſit, cur putes te latere.

3. JUP. Et quid tantum in eo criminis eſt, Juno, ſi adoleſcentulum ea forma inter bibendum perbaſiem, & delecter utrisque oſculo ac nectare? imo ſi permiſero ipſi vel ſemel oſculari te, jam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum nectari arbitrer ſuavium. JUN. Hi ſunt eorum, qui pueros ſectantur, ſermones: at mihi ne contigerit usque eo inſanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato. JUP. Ne tu conviciis inceſſe, optima, meos amores: hicce enim muliebris, hic barbarus, hicce mol-

a Ὑπόλοιπον] ἐπίλοιπον *F.* b Αὐτὸς] ὁ παῖς *F.*

25. Ἐκτεθηλυμμένῳ] Ἐκλύτῳ *C* ἀπαλῷ, ἢ μαλακῷ, * ἀσελγεῖ. *V.*

* Ἀσελγεῖ] καὶ ἀσελγεῖ *M. du Soul.* *T.H.*

9. Ἀπολαβὼν] *Aufferens*: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἁρπάζειν· sic ἁρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος. *Long.* lib. 3. *Stat.* de Glaucia:

Inceptas quis ab ore dapes libataque vina.
Aufferet, & dulci turbabit cuncta rapina? *J.B.*

Ἀπολαβὼν τὴν κύλικα] Vid. *Douſam* ad *Ovid.* A. A. I. v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἔνθα προσήρμοσας τὰ χείλη, *ibique adaptare ſoles labia*, cui demum recte reſpondet καὶ φιλῇς. Hoc quam pene non potuerint praeterire librarii, quin mutarent, facile eſt cognitu: προσήρμοσας autem, ut modo ἤδωκας, porrigere ſoles: aperta eſt, atque a multis explicata illa vis Aor. I. *T.H.*

11. Προσήρμοσε τὰ χείλη] Notabam has amoris ineptias ad *Heliod.* lib. 4. *Euſtat.* ſive *Eumath.* de Iſmin. *Agath.* in Anthol. *Long. Tat.* *J.B.*

27. Θηλυδρίας] Ὁ καλλικλασμένος, τεθηλυμένος ἀπὸ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν. Θηλυδρίας τρυφοπλάστας εἰπών. Interp. *Ariſtophan.* Θεσμοφ. Sic antea θηλυμίτρης. *Heſych. Suid.* *J.B.*

33. Τὸν σὸν υἱὸν] Quid ita Junoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam ſimul in ſemet ipſum patrem redunduraturam eſſe ſentit? Sciendum eſt, Lucianum hic, quod Heſiodus aliique de Vulcano poſteris perſuaſerunt, adoptare; Junonem ſcilicet, quum Vulcanum conciperet, Jovi marito nihil acceptum retuliſſe: ideo ὑπονείμιος, περὶ Θυσ. §. 6. ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ὕπερ ſaepe accidit huic particulae, ut intercideret. *T.H.*

40. Ἡδὺς ταῦτα] An ἡδία; *F.G.*

Ἡδὺς ταῦτα &c.] Ex Mſ. reſtituendus eſt perturbatus in editis locus. Cum Jupiter deſcripſiſſet Vulcani for-

mollis ; ſed tempero verbis, ne te magis irritem.

4. JUN. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia : memento tamen, quam indigna propter iſtum pincernam in me admittas. JUP. Non hunc ſcilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis miniſtrare claudicantem, a fornace venientem, ſtricturis adhuc opertum, forcipe jam modo depoſito ; ab iſtisque ipſis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum oſculari interea, cui ne tu quidem mater libenter oſculum feras fuligine nigra infecto faciem : hæc jucundiora ; nonne ? multumque intereſt, ut hic a poculis miniſter magis deceat ſympoſium Deorum : Ganymedes autem demittendus iterum in Idam : mundus enim eſt, & roſeo digitorum nitore, & ſcite porrigit poculum, quodque te maxime urit, oſculatur nectare ſuavius.

5. JUN. Nunc & claudus, o Jupiter, eſt Vulcanus, & digiti ejus indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conſpecto nauſeas, ex quo tempore pulcrum comatulum iſtum Ida enutrivit : dudum iſta non videbas, nec ſcintillæ, neque caminus avertebant te,

μαλθακὸς, ἡδίων ϗ πυθεινότερος. ὃ βάλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω 'θλιπλέον.

ΗΡΑ. Εἴθε ϗ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο γοῦν οἷά μοι ἀφ' τ οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ τ Ἥφαιστον ἔδει τ σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τ καμίνου ἥκοντα, ἔτι τ σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τ πυράγραν ἀποτιθέμενον, ϗ ἀπ' ἐκείνων αὐτῷ τ δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τ κύλικα, ϗ 'θπισπασαμένους φιλῆσαί μέλαξυ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ τ ἀσβόλου καπνθαλωμένον τὸ πρόσωπον; [c] ἡδέως ταῦτα· οὐ γὰρ ϗ πάλαι πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος [d] ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τ Θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὖθις ἐς τ Ἴδην· καθαρὸς γὰρ, ϗ ῥοδοδάκτυλος, ϗ 'θπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπωμα, ϗ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, ϗ φιλεῖ ἡδίον ϑ νέκταρος.

ΗΡΑ. Νῦν ϗ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, ϗ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τ σῆς κύλικος, ϗ ἀσβόλου μεστός ἐστι, ϗ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότου τ καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἰδη ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ

[c] Ἡδέως ταῦτα] Ἥρα. ἰδοὺ ταῦτα. Z. G. Marg. *Alii.* sed perſonis non mutatis. [d] Ἐμπρέπει] ἔπρεπε G.

ſordes & ſqualorem, qui Diis miniſtrarat, ſubjicitur, ἰδοὺ ταῦτα. ὃ γὰρ ἐκ πάρα πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τ Θεῶν. Contra mentem *Luciani* ſuavia haec ſunt : adeoque multum ille pocillator cohonestat Deorum convivium. Sed Mſ. Ἥρα. ἰδοὺ ταῦτα. Ζεὺς. ὃ γὰρ ἐκ πάλαι πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Jun. ſuaviora haec ſunt. Jup. etenim jam olim ille pincerna non decebat convivium deorum. Juno ait ſuaviora haec ſunt, videre obſitum fuligine Vulcanum, quam amaſium pocula cum oſculis marito praebentem. *J. G. G.*

Ἡδέως ταῦτα . . . .] Sic omnes impreſſi. Mſ. Gr. aliter. Sed nihil mutavimus, niſi quod interrogandi punctum addidimus. *M. du S.*

Ἡδέως ταῦτα] Graevii Codex non magnam, nec tamen nullam adfert opem : Junonis perſonam interponi debere, minime concedo. Vera *Luciani* manus ſine dubio fuit : ἰδοὺ ταῦτα· ὃ γὰρ ϗ πάλαι πολὺ &c. Jovis ea ſunt falſe uxorem irridentis : *ſuaviora ſunt iſta : nonne ? atque multum intereſt, ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione, quam deſcripti) *magis deceat ſympoſium Deorum : Ganymedes autem iterum in Idam demittendus eſt, quippe mundus, & digitis roſeis, ſciteque miniſtrat poculum.* Uſus elegans particularum ὃ γὰρ, qui veterum Graecarum haud plane expertem fugere non poteſt, ironiam adjuvat : vid. *Ariſtoph.* Av. v. 612. Eccleſ. v. 760. ſaepe in *Platone*. Illud ἐκ πάλαι πολὺ ὀρέγων apud *Xenoph.* K. Π. I. p. 6. eſt καλῶς οἰνοχοεῖν ϗ εὐσχημόνως, κομψῶς οἰνοχοεῖν ἐκ καθαρίου ἐγχεῖν, σπουδαίως ἐκ εὐαρμόστου πῶς προσενεγκεῖν ἐκ ἐνδῶναι τὴν φιάλην. *T. H.*

45. Ἥδιον τῷ νέκταρ] Sic apud *Heſiod.* Scut. Herc. τέ σφιν πολὺ φέρτερα θοίνης. *J. B.*

49. Τὸν καλὸν κομήτην] Praeter alios de formoſiſſima Ganymedis coma reſciverat *Callimach.* Epigr. LVI. Ναιχὶ πρὸς εὐχαίτην Γανυμήδη, ὑμάνει Ζεύς. *T. H.*

52. Λέ-

μὴ ὑχὶ πίνειν παρ' αὐτῦ. ΖΕΥΣ. λυπῆς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καμοὶ ὀπτεύεις τ' ἔρωτα ζηλοτυπῦσα· εἰ δὲ ἄχθη παῖδος ὡραίου δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδυ τ' κύλικα· καὶ ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμῦ ἀπολαμβάνοις. τί τῦτο δακρύεις; μὴ [a] δέδιθι· αἰμώξει γῶ, ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ. 60

quin biberes ab eo. JUP. Angis, Juno, temet ipſam, nihil aliud; meumque amorem intendis æmulando. Quod ſi graveris a puero formoſo accipere poculum, tibi filius vinum miniſtret: at tu, Ganymedes, ſoli mihi præbe calicem, & ad ſingulos bis ſuaviare me, quum plenum porrigis, quumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, ſi quis tibi moleſtiam adferre voluerit. 60

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑ.

JUNO.

ΤΟν Ἰξίονα τῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τ' τρόπον ἡγῇ; ΖΕΥΣ. ἄνθρωπον εἶναι χρηςὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμπολικόν. ὃ γῶ ἂν συπὴν ἡμῖν ἀνάξιος ᾖ συμποσίυ ὤν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός ᾖ, ὑβριςὴς γε ὤν· ὥςε μηκέτι συνέςω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γῶ, οἶμαι, καμὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο; 65

1. IXionem iſtum vides, o Jupiter: qualem moribus eſſe putas? JUP. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiſcum verſaretur, ſi quidem indignus eſſet ſymposio. JUN. Indignus ſane; quippe injuriae gravis auctor: quare nobiſcum amplius ne ſit. JUP. Quam tandem injuriam fecit: oportet enim, ut arbitror, me quoque certiorem fieri. JUN. Quid autem aliud? at

[a] Δίδιθι] διδιθι Marg. *AIW.*

61. Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἠγάγετο Δίαν την * Οἰονίως. Τὸν ὃ πενθερὸν αὐτῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἴδια σωτικδιάσαλο ὄργυμα γῦ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, † ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἤμειλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνον ἠλέησεν αὐτὸν καὶ λαβῶν ἰδίᾳ ‡ ἱερᾷ ἀφῆκε μιλαδιδὺς αὐτῷ τ' ἀθανασίας. Οὗτος ὃ ἀπόλας ὢν ἠράσθη Ἥρας, ἡ ἀπήγγειλε τῷ Διΐ. ὁ § δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπείκασε νεφέλῃ τῇ Ἥρᾳ, ἢ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲ ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ ὃ ἵππου, ἀφ' ὧ Ἱπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς ἐπιπτέρῳ τροχῷ ¶ δῆσας τ' Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι ἀεὶ μαςιζόμενον ἐ λέγεται, χρὴ τιμᾶν τὺς εὐεργέτας. *V.*

* Δαϊονίως] Scriptum erat Οἰονίως, quod ſic mutavi ex Schol. *Didym.* ad Il. A, 268. & Il. Ξ, 317. ubi pro Ἰονίως, quod ibi legitur, Cl. *Barneſ.* Δαϊονίως, ut in priore Scholio, reponit. *M. du S.*

Retinui Οἰονίως, cujus rationem petere licet a *Munckero* ad *Hygin.* F. 155. p. 227. ubi docet quam varie Ixionis ſoceri nomen ſcribatur. *T. H.*

† Ἔνθα] *M. du Soul* hujus vice ſubſtituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἔνθα ſatis uſitatum, praeſertim apud recentiores pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallem ἔνθα. *T. H.*

‡ Ἱερᾷ] Ita clare in Mſſ. legebatur. Forte emendandum διακαθαρίσας, hoc eſt, *luſtratum dimiſit*: luſtratus enim fuit Ixion a Jove, ut teſtatur J. Tzetzes Ch. IX. Hiſt. 273. qui dicit ſocerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. *J. C.*

Sed in *V.* ἱερᾷ non ἰθρᾷ extat. *M. du S.*

Pro ἰθρᾷ *Math. Sladus* reddiderat μισθῷ qua conjectura non video multum profici. Locus ſine dubio corruptus: ſed jam non vacat, ut extundamus aliquid ſincerius, ungues male mulcare. *T. H.*

§ Δὶ] Eam particulam merito interpoſuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Δήσας] Debuerat ſcripſiſſe ἐνδήσας vel περιδήσας. Paulo ante ἢ μίγνυται. *E. A.* prave: correxit *M. du Soul.* *T. H.*

52. Λύτεις, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν. οὐδὲν ἄλλο, καμοὶ &c.] Poterat ſine crimine *Benedictus* integram ſervaviſſe interpretationem *Micylli*: *AEgritudine, Juno, te ipſam afficis; nihil aliud, & mihi amorem eo magis incendis:* quam

at pudor impedit ne dicam ; tale facinus eſt auſus. JUP. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris , quod turpia fuerit conatus : an igitur aliquam tentavit : etenim intelligo , cujusmodi ſit flagitioſum illud , quod eloqui refugias.

2. JUN. Imo me ipſam , non aliam quandam , Jupiter , jam dudum. Primum equidem ignorabam rem , cur intentis oculis adſpiceret in me : hic autem & gemebat , & ſublacrimabatur : ſi quando , ut biberam , traderem Ganymedi poculum , tum hic poſcebat in eodem bibere ; acceptumque poculum oſculabatur interea , oculis admovebat , atque iterum intuebatur in me. Illa jam intelligebam amatoria eſſe : & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere , putabamque ceſſaturum hominem ab inſania. At poſtquam blandis ſermonibus auſus eſt me ſollicitare , ego deſtituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum , obturatis auribus , ne audirem contumelioſa ſuppliciter petentem , abii tibi indicatura : tu autem vide quomodo virum ulciſcaris.

3. JUP. Siccine infandus ille in memet ipſum , & ad Junonis usque concubitus? adeone

ἀ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστι ὃ ἐτόλμησε. ΖΕΥΣ. ἀ μὴν ἀφ' οὗτο ἀ μᾶλλον εἴποις ἄν, [b] ὅσον ἀ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε· μῶν ἔν ἐπείρα τινά; συνίημι γὰρ οἱοίόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὥστε ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. ἀ τὸ μὲ πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμὲ· ὁ δὲ ἀ ἔστενε, ἀ ὑπεδάκρυε· ἀ εἴποτε πιοῦσα παιδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· ἀ λαβὼν, ἐφίλει μέλαξυ, ἀ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, ἀ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. ἀ ὀκνολυ μ' ἠδέμην λέγειν πρός σε, ἀ ὤμην παύσασθαί ποτε τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ ἀ λόγοις ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύουσα, ἀ προκυλινδέμενον, ὀπφραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, ἀ μέχρι τοῦ Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμε-

[b] Ὅσον ἀ αἰσχροῖς] ὅσον ἐς αἰσχρῶν. L.

quam vides temere ab eo truncatam. *J.G.*

62. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, ἀ συμποτικόν] Vertunt : *hominem eſſe benignum , Juno , & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus : χρηστὸς Latinis eſt homo *commodus* , facilitate morum inſignis. *Plaut.* Mil. *conviva commodus. Cicer.* pro Murena : *Nemo Catone proavo tuo commodior , communior , moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius in Dearum judicio : *ἰκανὴ μὲ , ἀγροικικὸς δὲ. Commoda quidem , ſed ruſtica :* ubi interpres ; *ſat quidem formoſa.* ſed talia ὅσα κόπις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειροκάλοις vertit *inſolentes* , cum ſint , *inepti , decori rudes. J.G.G.*

63. Χρηστὸν] Bene monuit *Graevius* de vocis hujus poteſtate : ſed idem jamdudum viderat *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſerv. ad J. A. & R. I. c. 8. §. 6. *Dion Chryſ.* p. 468. B. συμποτικός τις ἐς κοινὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. *T. H.*

66. Ὑβριστής γε ὤν] Clariſſ. *Heinſ.* ad *Maxim. Tyr.* dixi ad *Petron. J.B.*

72. Ἐπείρα] Πειρᾶν *ad Venerem ſollicitare , pudicitiam alicujus tentare. Pindar.* Π. Β, 62. quem locum habebat in mente *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 303. ubi fabulam Ixionis narrat : Διὸς ἤκουτο ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore , quem circa verbi rationem explicandam committit , eruditus eſt : melius *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 514. προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. *Conatus eſt Junonem comprimere Hygin.* F. LXII. propius ad Graecam locutionem , *Illic Junonem tentare Ixionis auſi , Tibullus : Junonem de ſtupro interpellare Lactant.* ad *Stat.* IV, 539. *de ſtupri injuria compellare* , ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. *T. H.*

79. Ὁ δὲ] Forſan ὅτι δὲ videntur enim id poſcere ſequentia, ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. *M. du S.*

90. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν] Irati Jovis abrupta oratio. Video commode ſervari poſſe ἐπ' ἐμέ· nec tamen non praeferam εἰς ἐμὲ , quaſi vellet intellectum ὑβρίζειν· ſic ſane ſecutus fuerit ipſe ſuum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. §. 10. Paulo poſt ſi pro ὁμοῖα ἡμῖν legeretur ὁμίσιοι ἡμῖν, mutatum nollem. Ὁμιστίας & συνιστίᾶσθαι frequenter Ixion dicitur. *T. H.*

ἐμεθύσθη ζ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, ᾗ πέρα ζ μετρίως φιλάνθρωποι, οἵ γε ᾗ συμποτὰς αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὁμοίαν ἡμῖν, ᾗ ἰδόντες ὑ-95 ραίνια κάλλη, ᾗ οἷα ὑπὸ γῆν εἶδον ὅτι γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βιαίου τί ὄντι, ᾗ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ ᾗ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σοῦ μὲ ᾗ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί· ᾗ ἄγει σε, ᾗ φέρει, τὸ ῥινός, φασιν, ἕλκων, ᾗ ἔπῃ αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγῆται σοι· ᾗ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· ᾗ ὅλως κτῆμα ᾗ παιδιὰ ζ ἔρωτος σύ γε. ᾗ νὴ τὸν Ἰξίονα οἶδα καθότι συγγνώμιον ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθων ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν καταβάς; ἀτὰρ οἶδα ὅ μοι δοκεῖ περὶ ζ Ἰξίονος; κολάζειν μὲ μηδαμῶς αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν ζ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, ᾗ ὡς φῂς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέδια μὴ ὑβριστικόν ᾗ σὺ εἴπῃς. ΖΕΥΣ. θαμῶς. ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπε-

inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque cœlestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando. JUN. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut ajunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocumque ducat, mutarisque facile in quamcumque jusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui ejus uxorem ipse aliquando adulteraris, quæ tibi Pirithoum peperit.

4. JUP. Tune etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert. JUN. Quid porro, Jupiter? nam metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas. JUP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam

98. Ὁ ζ ἔρως] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Long.* lib. 2. *Heliodor.* lib. 4. & Δ. Θ. XXIII. ἀκράτων ἄρχων. *J.B.*

2. Ἄγει σε ᾗ φέρει] Vix credas Interpretes, quid *Lucianus* voluerit, adsecutos fuisse: sensus est: *te subactum pro arbitrio velut jure belli depopulatur.* Ἄγειν ᾗ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνὰ νόμον ᾗ δίκης ἄγοντες ᾗ φέροντες ἀλλήλους. *Polyaen.* ad alia traducitur: ἀγομένης ᾗ φερομένης τὴ κεφαλῆς. *Synes.* Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit *Erasm.* Prov. in Ἄγουσι ᾗ φέρουσι. *T.H.*

Ibid. Τῆς ῥινὸς ἕλκων.] Unde ductum haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud *Lactantium* poëta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cujus pompa Jupiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. *M.du S.*

Τῆς ῥινὸς ἕλκων] Quibus in locis occurrat apud *Nostrum* adnotavit *Erasmus* in *Naribus trahere.* *T.H.*

8. Αὐτῆ τὴν γυναῖκα] Vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* Fab. 155. p. 227. *T.H.*

9. Πειρίθουν] Diam *Hyginus* vocat, ex qua Jupiter Pirithoum suscepit. *M.du S.*

19. Ἀγρυπνεῖ] Structura postulat: ἐπειδὴ λυθῇ. κάκεῖνος ἀγρυπνῇ.

23. Μὴ ὥραιόν ἐστι] Nescio cur mutatum: sic enim reposueram, non ὥραιον. Proverb. de quo *Aristophan.* alii; σισυλοίκισαί μ' ὤφελε γὰρ μὴ ὥρας ἐκεῖνο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. V. Solœcismum notarunt Grammatici. *J.B.*

Μὴ ὥραιόν ἐστι] An scribendum? μὴ ὄναιτο τοῦ ὑπὲρ ἀ. *F.G.*

Μὴ ὥραιόν ἐστι] Potestne stultius & absurdius quicquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, *μὴ ὥραιόν ἐστι, nunquam ego venustatem consequar.* Cum sint imprecationis formulae ex *Aristophane* haustae. Latini dicunt, *male pereat, dii deaeque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent ti-

quam ſolutum fuerit convivium (vigilat autem, ut credi par eſt, præ amore) adclinemus juxta ipſum: ſic enim ſedatus fuerit ejus dolor, ſi putarit ſe, quod concupierat, adeptum eſſe. JUN. Apage: peſſime pereat, ut qui rem ſupra ſuam ſortem affectet. JUP. Suſtine tamen, o Juno: quid enim ad te mali redundabit ab iſto figmento, ſi cum nebula fuerit Ixion congreſſus.

5. JUN. At nebula iſta ego eſſe videbor, & turpe illud in me patrabit ob ſimilitudinem. JUP. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Juno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipietur. JUN. At, quales cuncti homines decori rudes ſunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus ſe Junonem iniiſſe, in eodemque, quo Jovem, lecto cubuiſſe: quin porro non abhorret, ut me dicat amare ſe: credent homines, ignari ſcilicet cum nebula ipſum fuiſſe. JUP. Ergo, ſi quid ejusmodi dixerit, in orcum detruſus, rotæque miſer alligatus circumagetur cum ea ſemper, laboremque perpetuum habebit pœnas dans amoris. JUN. Non enim grave hoc quidem ob jactantiam.

δὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, κἀκεῖνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὥ δὲ καταπαυσάμενος αὐτῷ φέρουσες· οὕτω γὰρ ἂν παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὥραισεν ἴκοιτο τοῦτο ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ΖΕΥΣ. ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων συνέσται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει ἡ ὁμοιότης. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φής· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλη· ὁ δὲ Ἰξίων μόνον [a] ἐξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει καλὴ θὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τοῦ Διός. καί πως τάχα ἐρᾷν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη σοῦν. ΖΕΥΣ. ἀλλ', ἢν τί τοιοῦτον εἴπῃ, εἰς τὸν ἀΐδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς, [b] συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτῆς ἀεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος. ΗΡΑ. οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

ΑΠΟΛ-

[a] Ἐξαπατηθήσεται] ἐξαπατήσεται B1. B2. [b] Συμπεριενεχθήσεται] Ita recte utraque B. In ceteris vitioſe συμπεριενεχθήσεσθαι.

23. Ἄπαγε, μὴ ὥραισεν] Σισυφολογίσαι φησὶν Ἀττικῶς. Ὤφελε γὰρ, μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Μὴ καλὰς αὐτῷ τὰ ἔτη, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.

tamen, ſaltem *Bourdelotius*, haec emendare, cum *Iſaacus Caſaubonus* ὁ πάνυ Animadverſ. lib. 11. c. 14. in *Athen.* tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum obſervarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit ſcitiſſime. *J.G.G.*

Μὴ ὥραισεν ἴκοιτο] *Caſaubonus* explicat in notis ad *Athen.* II, 14. cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente citiorem. Alii tamen ſcriptores ὥρας non ὥραισι ſcribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5. & Ἐτ. Δ. X. *M. du S.*

Μὴ ὥραισεν ἴκοιτο] Dicturum ſe promiſit ad hunc *Luciani* locum *Kuhn.* Obſ. ad *Dioxen. L.* II, 34. cui conſilio diem ſupremum interveniſſe credo. *Biſetus* etiam profert ad Lyſiſtr. *Ariſtoph.* v. 1036. A *Caſaubono* diſſentit *D. Heinſius* L. Theocr. p. 341. exiſtimans formulam imprecandi eſſe deſumtam a navigationibus, quia ὥραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud *Comicum* Lyſiſtr. v. 329. utrius verior habenda ſit opinio, alias opportunius dicemus. *T.H.*

32. Ἐξαπατηθήσεται] Monſtrum vocabuli vides (in Ed. *Salm.*) Rectius Editio *Baſil.* ἐξαπατήσεται. Sed puto verum *Luciani* eſſe ἐξαπατηθήσεσθαι· immo ſic antiquiſſima editio *Flor.* Simili mendo laborant poſteriores editiones, cum mox συμπεριενεχθήσεσθαι legitur, quod conſpicitur etiam in *Florentina* & *Aldina*: ſola *Baſileenſis* συμπεριενεχθήσεσθαι· id quod probum eſt. *J.J.*

40. Τροχῷ] Meminit *J. Brodaeus* Miſc. II. c. 10. *Pindarus* τετράκτυον δίσμον vocavit, τετράκυκλον τροχὸν *Schol. Apoll. Rh.* ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi hujus vel explicuerit, vel emendarit. *T.H.*

43. Ἀπὸ τῆς μ.] An ἐκ τῆς; *F.G.*

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. APOLLINIS ET VULCANI.

ΗΦΑΙ.

Ἑώρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ γε Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον οὐ τῇ παν-ουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο νεογνὸν ὂν τηλίκουτον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, ἢ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτου γοῦν ἐξείλκυσε λαθὼν ὁ παῖς τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τόξου καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκι-

VULC.

1. VIdiſtin', Apollo, Majæ filiolum modo editum? quam pulcer eſt, arridetque omnibus, & jam patefacit aliquid, quod magni boni ſpem faciat. AP. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut inſigne bonum, qui Japeto ſit ſenior, quantum ad aſtutiam? VULC. Eccui male facere poſſit recens natus? AP. Roga Neptunum, cujus tridentem furatus eſt; aut Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium: ne me ipſum dicam, quem exarmavit arcu & ſagittis.

2. VULC. Hæc iſte recens natus, qui vix mo-

a Προσγελᾷ] προσμειδᾷ L. b Τοῦ] οὐ τοῦ L. c Ἐκινεῖτο] ἴσχυε τὸ P. ἴσχυε τὸ F.

46. Προσγελᾷ] Cito ridere fuit praeſagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2. Sect. I. c. X. §. 12. *J.C.*

49. Ἐν τῇ πανουργίᾳ] Ulitatius ἐς vel εἰς τὴν πανουργίαν itaque ſcribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, ſic & *Xenoph.* K. Π. V. p. 76. v. 13. ὦ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κῦρε· ſimilem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἔρχεσθαι τινί. *T.H.*

55. Ἐκινεῖτο] Non ſollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & Ed. *F.* ἴσχυε τὸ, ſed tum aliter interpungendum, & poſt ἴσχυε, punctum admirationis ponendum. *M.du S.*

64. Ὀξύχειρ] *Poll.* II, 149. ὀξύχειρ δὲ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὲ ὠδῇ Μενάνδρου εἰρῆται, τὸ ὃ παρ' Ἀλέξιδι. Comicorum nomina facile perſuadent, utrosque non alia notione, quam fecit *Lucianus*, hanc vocem adhibuiſſe. Significat autem *agili manuum mobilitate promtum*; nam *aduncae manus* Interpretum, ſi rem ſpectas, poſſunt tolerari; ſi vim vocis, alieniſſimae ſunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus eſt uſus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες qui manum avidam in patinas immittit *Nicomacho* apud *Athen.* VII. p. 291. D — διατῶν δὲ πᾶς Τἀλάντια γίνεται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto *Theocritus* affecit Epigr. XX. Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξυχειρα· quod vix eſt, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξυχειρίαν ὀρχησαῖς & pantomimis *Pollux* tribuit IV, 97. ψηφοπαίκτας ſive praeſtigiatoribus *Sext. Empir.* adv. Mathem. II. §. 39. qui τὰς τῶν θαυμάτων ὄψεις δι' ὀξυχειρίαν κλέπτουσιν eandem vocat εὐτροφίαν τῶν χειρῶν ἢ τὸ τάχος τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων *Schol. Gregorii Nazianz.* in Orat. de Athanaſio. Apud *Philonem* Jud. de Vit. Moſ. p. 609. C. AEgyptius operum exactor τοὺς τὸ προσταχθὲν μὴ ἀπόλυσι καὶ ὀξυχειρίας δῆθεν τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in *Diogen. L.* VI, 70. Mercurium autem ὀξυχειρα venuſtiſſime pinxit *Horat.* I. Od. 10. *Callidum quicquid placuit joco ſo Condere furto:* ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. *T.H.*

68. Προσκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα] Leg. προκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα· ſic videtur legiſſe interpres, cum transfert, *Heri provocato Cupidine.* Statim pro ὀφείλων τὸν πόδα Mſ. ὀφελῶν τὸν πόδα, quaſi pedes illi ſurripuerit: quamvis & vulgatum poſſit ferri. *J.G.G.*

Προσκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα] Vel προκαλισάμενος edendum fuit, ut haberetur ratio *Benedicti* vertentis *provocato Cupidine*, vel vertio retinenda fuit *Micylli heri autem vocato ad ſe Cupidine.* Sed ſane verbum Grǽcum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' οὐκοῦν προσίσταί μοι ὁ προσκαλεῖται. Itaque ſcriptis libris obediendum. Video ſimile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo ἀλλὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι τὸν ἔρωτα, ubi cum *Micyllo Benedictus, propterea te mihi amorem praripere oportebat.* In Piſcatore dicunt Philoſophi de *Luciano*, ἴσως γὰρ ἄνηρ τὸν ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζειν ἀξιῶν· ubi vertunt, *nam cum iſte vir judicia velit experiri, haud abſurde provocare videtur.* At in hac

movere ſe poterat in faſciis ? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te acceſſerit. VULC. Atqui jam acceſſit. AP. Quid ergo ? cunctane habes inſtrumenta, nullumque eorum tibi periit ? VULC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inſpice diligenter. VULC. Ita me Jupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VULC. Tamne acutis eſt manibus, ac ſi in utero meditatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audiviſti jam loquentem argutula quædam & volubilia: quin & miniſtrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando dejecit ſtatim neſcio quomodo ſubducens pedes: tum interea dum laudabatur Veneris ceſtum ſurripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis ſceptrum, &, niſi gra-

νεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις ; ΑΠ. εἶσι, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. ἦ μὴν προσῆλθεν ἤδη. ΑΠ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν ; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἄπολλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νὴ Δία, τὴν μυγάγραν οὐχ ὁρῶ. ΑΠ ἀλλ' ὄψει αὐτὴν που ἐν σπαργάνοις ἔτι βρέφος. ΗΦΑΙ. οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικήν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ ἤδη λαλοῦντος ἁβρά, καὶ ὑποτροχα. ὁ δὲ καὶ ἀφροδισίων ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα καλεπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὸ πόδε· εἶτα μεταξὺ ἐπαινούμενος, τὸν Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπλαξαμένης αὐτὸν ὑπὸ τῇ νικῇ· τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύ-

d Ὑφίλκων] ὀφιλὲν G. L. ſ. e Τὸ σκῆπτρον] ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. F. ſ. In P. ἦλθεν ἐπὶ non extitit.

64. Ἐν τῇ γαστρὶ] * Εὐσέβιος Ὀδυσσ. Τ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τοῦ Ἑρμοῦ, ὅτι γενεσθαι συγκληρώσας τὴν κλεπτικὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας συλλυομένης, αἷς ὠδῖνας ἐκείνη, ὑφιλόμενος τὰ ἐνδυθέντα ἔκρυψε. G.

67. Ἤδη σωμύλα καὶ ἐπίτροχα] Πολύκομψα, πιθανὰ, εὐτράπελα, ἀπατηλικά. † τὸ ἐπίτροχα, ἐπειγόμενα ταχέως. V.

* Εὐσέβιος] P. 1870. v. 54. ὃ (Ἑρμῆ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐν γενέσει συγκεκληρῶσθαι τὴν κλεπτοσύνην, ὅτε τῆς μητρὸς Μαίας συλλυομένης αἷς ὠδῖνας ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐνδυθέντα ἔκρυψε. Ad hanc normam iſta ſunt refingenda, niſi quod συλλυμένης recte ſcribitur. T. H.

† Τὸ] M. du Soul τὸ δὲ ἐπίτροχα. T. H.

hac loquutione vix eſt differentia inter τὸ *provocare* & *judicio experiri velle* : & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modeſtiæ philoſophos, ne ſe indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι. J. G.

Προσκαλισάμενος] Haec menda, ſed quae tamen fallere vix poteſt, locis compluribus inſedit: reſtituendum erat vel ſine Mſſ. προκαλισάμενος adſtipulatur *Duker.* ad *Thucyd.* p. 342. n. 3. *Apollodor* I. p. 57. τ ἄριστον αὐτῶν εἰς συγμὴν προσεκαλεῖτο· recte *Faber* προεκαλεῖτο vel προύκαλ. T. H.

70. Ὑφιλῶν] Ita præter Mſ. Gr. L. & Ed. J. *M. du S.* Ὑφίλκων] Teneo vulgatam lectionem, quam ſatis tuetur καλεπάλαισεν· luctatorum eſt ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adverſarios in terram dejiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam deſcribit *Diodor. Sic.* XVII, 615. C. *ſubducere pedes Curt* IX. c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὀφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae junxit *Poll.* I, 187. eleganter *Curt.* IV, 9, 18. *quum modo ſaxa lubrica veſtigium fallerent, modo rapidior unda ſubduceret.* Quum probata fuerit haec poteſtas in ὑφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an ſcriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod *Graevius* addit, *quaſi pedes illi ſurripuerit*, mallem Viro magno non excidiſſet: niſi quis huc pertinere cenſeat *Senecae*, *pedes abſtulit* Praef. lib. IV. Nat. Qu. p. 743. quam metaphoram a luctatoribus eſſe ſumtam volunt. T. H.

73. Τὸ σκῆπτρον] In Cod. *Florent.* ſcribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. J. B.

Τὸ σκῆπτρον] *Fl.* & J. ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venuſtior longe vulgata lectio. Sceptrum enim ſurripuit, ſed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoſcit ἦλθεν ἐπί. *M. du S.*

Τὸ σκῆπτρον] Mihi ſane non conſtat, quid recentiores Editores impulerit, ut inſuper haberent, quod Florentiae fuerat impreſſum ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phraſis nihil habet, quod faſtidiendum videatur: nam ſaepius ἔρχεσθαι ἐπί τι non conſilium tantummodo aut conatum, ſed effectum etiam agendi ſignificat: quamobrem ſic intelligo, adgreſſus eſt ſceptrum ſurripere, atque adeo revera ſurripuit. Etſi jam omiſſum in *A*1. & *Hagenoenſi Francinus* tamen

ρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καὶ εἶπον ἂν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τὴν παῖδα φῄς. ΑΠ. οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

vius eſſet fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque ſurripuiſſet. VULC. Agilem quendam & alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantum, ſed & jam muſicum. VULC. Id quo indicio colligere potes?

4. AP.

men in *Juntinam* revocavit dubium ex ſcripto Cod. an *Fl.* Id ſolum me retinuit, ne *Luciano* redderem, quod in P. abfuiſſe notatum reperiebam. *T.H.*

79. Χελώνῃ] Ex hymno *Homeri in Mere.* (v. 47.) Vide *Scalig. ad Manil.* p. 420. *A.V.*

Χελώνῃ] Oculis hæc omnia ſubjicit Cl. Philoſtrati interpres ad p. 777. exhibita ex gemmis lyræ figura. *M.du S.*

80. Πήχεις ἐναρμόσας] De partibus lyrae vide Dial. Mar. I. & *Iſ. Voſſ.* de Poem. Cant. *J.C.*

81. Καλάμους] Κάλαμοι ſunt *aerea fila* protenſa juxta longitudinem lyrae, & quae pulſata reſonabant. Abſurde Interpres vertit *calamos*: nam calami pulſati non reſonant. *J.C.*

Καλάμους ἐμπήξας] Habes deſcriptionem teſtudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; ſed male intellectam & imperitiſſime verſam: χελώνην που νεκρὰν εὑρὼν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις δὲ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μιλιῳδῆ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε. In editione Salmurienſi haec eſt iſtorum verborum interpretatio: *Teſtudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit inſtrumentum. brachiis enim adaptatis, & ſuperinducto jugo, deinde calamis infixis, & ſubjecto hemiſphaerio, & intentis inde ſeptem chordis elegans adeo & concinnum quiddam modulatur:* non ſane muſice. Deſcriptio haec eſt petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur *Homero*, ut olim obſervavit maximus *Scaliger* ad *Manilium:* ſed cum in illa queritur omiſſum eſſe τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuiſſe ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἔτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, verum erat, ſi καλάμους ſcripſiſſet *Lucianus*, & hymni auctorem κατὰ πόδα ſequendum ſibi exiſtimaſſet. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omiſiſſet, & accommodaſſet ejus deſcriptionem ad ſui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mſ. κολλάβους. Κόλλαβοι ſunt *paxilli*, vel *claviculae*, *quibus fides in lyris intenduntur. Homero* Odyſſ. Φ. dicuntur κόλοπες·

Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλοπι χορδήν.
Facile intendit novae clavicula fides.

Ubi *Euſtathius*: κόλοψ ὁ ξύλον τοῖς ὑφαντικοῖς κόλαβος, ἀφ' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ ἔτω φασὶ λεγόμενον, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τὸ πρὸς τραχήλῳ τοῦ βοὸς, ἔνθεν δηλονότι καὶ τὸ οἰόκερω quaere ibi plura. Vides ex calloſo illo corio, quod eſt in cervicibus boum & ovium, olim iſtos verticillos eſſe factos, quod tamen negat *Scaliger*; qui poſtea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero ſunt *manubria*. *Hyginus brachia* vertit: ζυγὸς vero, ſive ut aliis ζύγωμα, *jugum*, eſt transverſum tranſtillum, in ſumma cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον eſt ligneus aſſerculus, qui ſubjiciebatur fidibus, ſine quibus nullum illae ſonum edebant; olim erat calamus, poſtea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur muſicis inſtrumentis, olim ſupponebatur, ut erudite *Scaliger* oſtendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi ſaepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem ſic vertendus eſt: *Teſtudinem mortuam cum alicubi inveniſſet, ex ea inſtrumentum muſicum compegit. Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & ſubjecit aſſerculum, fidesque intendens ſeptem valde tenerum & concinnum quid cecinit:* Eadem omnia recenſet inferius in lyra Polyphemi in Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίῳ· Αὐτὴ ἡ πηκτὶς οἵα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τὸ σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πήχεις ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνώψας τὰ νῦτα, ὑδὶ πολλοστὶ ἐφεστρίψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδόν. Sic legendus iſte locus lepidiſſimus: *Ipſa lyra ſolummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quaſi manubria, quibus cum jugum adjeciſſet, & fides alligaſſet, quas non fidiculis tendebat, agreſte quiddam & abſonum canebat:* legendum autem οἷα, *ſolummodo*, non οἵα, ut editur vulgo. Vides hic κόλοπα dici, qui dicitur κόλαβος in dialogo ſuperiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra teſtudo; cornua vero erant πήχεις· ſed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. *J.G.G.*

Καλάμους] In exemplaribus vulgatis legitur μαγάδιον & καλάμους, mendoſe pro μαγάδας & κολλάβους. Ita *Moſchop.* in ſua conſtructione locum allegat; & hujus lectio magis quadrat ſenſui quam uſitata. *Hartung.* Th. Crit. T. II. p. 638.

Καλάμους] Vox κολλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Mſ. & Schol. quamque ego etiam ex Mſ. adſcriptam vidi margini vetuſtiſſimi impreſſi Codicis, gloſſema eſt viri quidem docti, ſed ad rudem hujus lyrae fabricam non ſatis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini ſum moturus; cetera enim ſatis ſcite deſcripta ſunt, & ipſa artis vocabula ab artifice ſummo Apolline haud dubie uſurpata: quod ex doctiſſimis *Grevii* notis facile perſpicies. V. etiam Marm. Ox. p. 199. Obſervandum denique Noſtro κόλοπας τῆς κιθάρας alibi dici. Vide Z. τρ. c. 10. *M.du S.*

Κολλάβους] Quanquam κάλαμος olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, ſi de eo loqui voluiſſet *Lucianus*, ſcribendum fuerat κάλαμον ἐμ-

4. AP. Teſtudinem alicubi mortuam quum inveniſſet, inſtrumentum ex ea muſicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, & aſſerculo ſuppoſito, fidesque intenAΠ. Χελώνην που καρὰν εὗρων, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεκήξαλο· πήχεις γὼ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα [a] κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμεν-

[a] Κολλάβους] καλάμους priores Edd. καλλάβους P. κολλάβους Schol. κολλάβους G. L. Margo *AiW.* ubi & μαγάδα pro μαγάδιον.

79. Χελώνην] Τούτου μέμνηται καὶ Νίκανδρος ὁ τοῦς * Ἀλεξιφαρμάκοις. *G.*

81. Κολλάβους] Τὰ τῆς χορδῆς ἐπιτόνια. *V.*

82. Καὶ † μαγάδα] ‡ Σαὶς τετράγωνος, ὑπάτων, διχομήνη ἐφ' ἑαυτῇ τὰς τ' αἰθέρας νόμους. *V.*

* Ἀλεξιφαρμάκοις] v. 557. *T. H.*

† Μαγάδα] *L.* μαγάδιον. Sic tamen etiam *C. M.* *M. du S.*

‡ Σαὶς τετράγ.] Haec totidem verbis habet *Suidas*, ex quo emendandus eſt *Heſychius*. Vid. *H. Stephani* Ind. Theſ in Μαγάδις, quem nec *Luciani* locus praeterit, *Olearium* ad *Philoſtr.* Vit. Soph. I. p. 487. *T. H.*

ἐμπήξας. *Otto* quidem *Sperlingius* Diſſ. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74. *Lucianum* melius adfirmat extuliſſe καλάμους ἐμπήξας· *nam erant duo calami arte juncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur:* ſed haec dicenti ſine veterum auctoritate, non aegre feret, ſi fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc inſtrumento muſico neceſſarii: error autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολάβους exarare moris erat, ut apud *Thom. Magiſtr.* in Κόλοπας· unde ob ſimilitudinem β & μ, praeſertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto eſt poſitum. Verum eſt, *Lucianum* Δ. Ετ. I. Jov. Trag. §. 10. adv. Indoct. §. 10. κολλόπας uſurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diſſiteor: ſic enim praecipit *Phrynich.* p. 32. Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὴ ἄλλη λέγοιεν, ἃ Φρυνίχῳ Ἱπποκλείδης σὺν οἷς Ἀθηναῖοι λέγουσι κόλλοπας· ſed nihil obſtat, quominus ab ea lege, quam ſaepe judicio non levitate migravit, in hoc etiam loco receſſerit *Lucianus*; inprimis quoniam illa aetate, qua ſcripſit, longe frequentior erat uſus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipſo *Phrynicho* manifeſtum eſt, qui vulgatam deterioris vocabuli conſuetudinem caſtigare neceſſe habuit, & ad veteris Atticiſmi praeſcripta revocare: in antiquis ſane ſcriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας· *Plato* de Rep. VII. p. 703. B. τὰς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας ἐν βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρέφοντας· plura collegit eximius ille *Leopardus* Emend. XIX. c. 16. ſed κόλλαβος tamen, ex quacumque dialecto in uſum communem venerit, notae eſſe ſatis vetuſtae, non pauca ſunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in *Heſychio* Comicum: Ἐκκαλλαβοσκαΐλα, ἐκλακίντα, ἐκφρονίσκαιλα· Grammatici quoque κολλάβους, quoddam eſt panis genus ab *Ariſtophane* aliisque memoratum, ab horum verticillorum ſimilitudine dictos volunt: vid. *Schol.* ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique *Luciani* aetati fuerunt ſuppares, jam nihil eſt iſto vocabulo tritius. *Jamblich.* de V. P. §. 118. τὴν δὲ πόσην ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἄνωθεν σύμμιξιν ἐφέροντο· haec in *Nicomacho* totidem verbis extare p. 13. monuit *Kuſterus*: *Schol. Homeri* parvus ad Il. I, 187. ab eoque ne litera quidem diſcrepans *Etymol.* in Ζυγός· *Athanaſ.* in Pſalm. p. 1241. ubi, quale ſit ψαλτήριον, exponit: δύκα γὰρ κόλλαβοι, οὗτον παρεπάλισκοι ὥσθ' ἓν πῆχυ τοῦ ψαλτηρίου τριφόμενοι ἴτυνόν τε τὴν χορδὴν ἐχάλων· quae paene eadem leguntur in *Euthymii Zygabeni* Praef. ad Pſalm. p. 185. & apud plures alios. Olim autem paxilles horice fuiſſe confectos de corio calloſo & durato, ſi quid omnino Grammaticis eſt credendum, ambigi non poteſt: vid. *Heſych.* in Ἐκκολάπτουσι. Κιράσσολα vocabantur, ut Idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι· alibi voce truncata, Κράσσολα, κόλλαβοι διρμάτιοι· atque haec ipſa eſt ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους diſtare arbitror, quam vel pronunciandi depravatione, vel dialecti diſcrimine. Hos igitur κολλάβους *Luciano* reſtitui par erat, quem vere *Graevius* obſervavit *accommodaſſe lyrae deſcriptionem ad ſui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, quum haec ſcriberet, in animo fuiſſe *Noſtro* mihi ſane non tam compertum videtur, quam credi voluit *Scaliger* ad Manil. V, 319. fierique facile poteſt, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem reſpexiſſe, qui in lyrae a Mercurio inventae deſcriptione parum a *Luciano* diſcedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον *Hartungus* ex *Moſchopulo* probat; quod *Leopardus* commemorans judicium ſuum non interponit: ferrem equidem, ſi μαγάδα, quod *Scholiaſtes* habet, ſcriberetur: ſed nihil eſt, cur μαγάδιον ſatis uſitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero *Grotium* ad Phaen. *Arati* p. 7. & ad Imag. p. 54. 55. Res ipſa de veterum lyra, ejusque tum partibus, tum pro diverſo temporum intervallo differentia non tantum intricatior eſt, quam ut paucis expediri queat, ſed magnorum etiam hominum erroribus inſignis: neque id adeo mirandum; quum ejusmodi ſit haec materia, quae non niſi lenta diuturnaque meditatione, ſaepe, quae prius placuerant, verſo ſtylo inducti, ſubigi ſe patiatur ac molliri. *T. H.*

82. Μαγάδιον] Μαγὰς ab aliis dicitur. V. *Philoſtr.* p. 778. Equuleum noſtri vocant. *M. du S.*

83. Ἵππια

ὑφ᾽ ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς κἀμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὰ πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ᾽ ὑπὸ περιεργίας ἄχρι καὶ ἅδου κατίοι, κλέψων τι κἀκεῖθεν δηλαδή. ὑπόπλεφ δ᾽ ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἐδώκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. ΑΠ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιοῦμαι πολυψόμῳ αὐτὴν, εἴ που ὡς φῂς εὑρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

dens ſeptem canit valde tenerum quiddam; o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipſi invideam, qui dudum arte pulſandæ citharæ exerceor. Præterea dicebat Maja, illum ne noctu quidem manere in cœlo, ſed curioſitatis ergo usque ad inferos deſcendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem eſt inſtructus: & virgam quandam ſibi confecit mirabili virtute præditam, qua animas ducit, deducitque mortuos. VULC. Hanc ipſi donavi, ludicrum ut eſſet. AP. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem (furto ſublatum.) VULC. Recte ſane admonuiſti: quare ibo ad eum recuperandum, ſicubi, ut ais, reperiatur in faſciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ. VULCANI ET JOVIS.

ΗΦΑΙ. VULC.

ΤΙ με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἦκω γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸ πέλεκυν ὀξύτα-

QUid me, Jupiter, oportet facere? venio enim, ut juſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam,

83. Γλαφυρόν] Ἡδύ, κοῖλον, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβῆς, λαμπρὸν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

83. Ἑπτὰ χ.] Conſentiunt omnes Mercurium eſſe lyræ repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: ſunt qui dicant primo fuiſſe tantum tres, ſunt qui quatuor. Videat, cui libet, *Macrob.* Saturn. I, 19. *Pol. Virg.* de rerum invent. I. 15. *Diod. Sic.* I. & V. Sentit cum *Luciano Horatius* I, 15.

Tuque teſtudo reſonare ſeptem
Callida nervis. E.L.

84. Καὶ . . . . κιθ.] Si recte hic *Lucianus*, erravit *Torrentius*, qui in *Horat.* Od. 21. I. Sic ait; *lyra ſibi conceſſa, Orpheum Apollo docuit; at poſtea, inventa a ſe Cithara, ei lyram conceſſit.* Aliquid autem intereſſe inter *Lyram* & *Citharam*, ſatis hinc liquet; ſed quid id ſit, laborat quidem oſtendere *Martinius* in Lexico ad vocem *Lyra*, at quam feliciter judicet alius: ego ab eo in hac re parum redii inſtructior. E.L.

89. Ὑπόπτερ] *Lilius Gregorius* in Mercurii Syntagmate ſcribit, vidiſſe ſe Mercurii imaginem in libro quodam antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis juvenili, facie imberbi, cum alis ſupra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marſupium continebat, quod ſupra caput hirci jacebat: ſiniſtra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & gallus ſuberant. Vid. *Macrob.* G.C.

Ibid. Ῥάβδον τινὰ] De Mercurii virga *Homerus* Od. 5. cujus verba expreſſit *Virgil.* IV. AEn. vſ. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orce
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit,
Dat ſomnos adimitque, & lumina morte reſignat.

Ab aurea autem virga dictus eſſe Mercurius χρυσόῤῥαπις. G.C.

90. Ψυχαγ.] *Virg.* Æn. IV. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit.

Homer. Od. E, 47. M. du S.

91. Ἐγὼ . . ἔδωκα] Vulgo traditur hanc virgam ab Apolline Mercurio fuiſſe traditam, accepta ab eo lyra. Vide *Serv.* in *Æn.* IV. 242. E.L.

3. Εἰ μίμηκα] Longoliani exemplaris ἢ μίμηκας corrigentis ingenio an vetuſto Codici ſit tribuendum, non ſatis mihi patet. Quanquam ſenſum faciat non plane

fimam, etiam ſi lapides opus ſit uno ictu diſſecare. JUP. Recte ſane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejecta ſecuri. VULC. Tentasne me an inſaniam? Quin impera vere quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam: quod ſi morem non geſſeris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim præ doloribus, qui meum cerebrum convellunt. VULC. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim ſecuris eſt, & non ſine ſanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obſtetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi quid conducat. VULC. Invitus quidem, ſed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te jubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Jupiter, malum habuiſti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam ſub cerebri membrana virginem vivam nutrires, idque armatam: profecto caſtra, non caput clam nobis habuiſti. Hæc vero ſal-

τον, εἰ γὰ λίθος δέοι [a] μιᾷ πληγῇ ἀφτεμεῖν.
ΖΕΥΣ. εἶγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίελε μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο καλενεγκών. ΗΦΑΙ. πειρᾷ μου, [b] εἰ μέμηνα; πρόστατλε δ' ὃν τἀληθές, ὅτῳ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. ἀφαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένῳ πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν· διαλλυμαι γὰ ὑπὸ τῆς ὠδίνων, αἳ μου τὴν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὰ ὁ πέλεκύς ἐστι, καὶ οὐκ [c] ἀναιμωτὶ, οὐδὲ χωὶς τῆς Εἰλείθυιας μαιώσεταί σε. ΖΕΥΣ. κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μὲν, καλοίσω δὲ· [d] τί γὰ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀργίθυμος ἦσθα, τηλικαύτην [e] ὑπὸ τὴν μήτραν παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον· ἅπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἀλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ σπουδῇ,

a Μιᾷ πλ. ἀφτεμ.] Haec notantur in Exc. P. μιᾷ πληγῇ ἀφτεμοῦν] γρ. ἀφαιρῆσαι. l. λίθον l. ἀφταμεῖν. b Εἰ μέμηνα] ἢ μέμηνας. L. c Ἀναιμωτὶ] ἀναιμοτὶ F. & veteriores Edd. in margine A1W. notatur ἀνιμωτὶ. Aldus. d Τί γὰ χρὴ π.] τὶ γὰ οὐ χρή. Marg. A1W. e Ὑπὸ τὴν μήτραν] Schol. V. τῇ μήτρᾳ.

11. Τῆς Εἰλειθυίας] Ἡ τῶν τικτουσῶν θεὰ. V.

18. Ὑπὸ τῇ μήτρᾳ] Τῷ ἐγκεφάλῳ ὑμῶν. V.

plane abſurdum (parum enim abeſſe videri poteſt ab inſania, qui caput ſibi ſecuri diffindi poſtulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Jovem: quare lectioni vulgatae lubens acquieſco. T. H.

12. Μαιώσεταί σε] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a ſe compreſſam, quia metuebat ſibi ab eo quod naſceretur, abſorbuiſſe; atque ut neceſſe erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperiſſe. Cui ſi fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. E. L.

14. Τί γὰ χρὴ ποιεῖν] In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰ οὐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod poſtea notatum quoque reperi ad marginem A1W. *nihil eſt omnino, quod quis facere non debeat, te jubente:* uſitatae loquendi formulae; τὶ οὐ ποιεῖς; τὶ οὐ φθέγξασθε ἢ λέγετε; τὶ οὐ πάσχει; Etſi ſenſus egregie conſtet, nunc tamen, quoniam nullum eſt in membranis ſubſidium, priſtinam ſententiam retexo: commodum eſt; *quid enim aliquis faciat?* id eſt, *fruſtra quis tergiverſetur, & imperata detrectet, te jubente.* Sic, τί γὰ ἂν τις πάθοι τις; Θ. Κρ. §. 9. T. H.

15. Κόρη ἔνοπλος] Fabulantur poëtae, a Jove devoratam Μῆτιν qua devorata mox Minervam concepiſſe. Jupiter, inquit *Heſiodus* Theog. v. 886. & ſequ. Metin uxorem ſuam, Deorum atque hominum ſapientiſſimam devoravit, Coeli Terraeque conſilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere poſſet &c. Si cui vacat, *Procli* & *Moſchopuli* hunc in locum annotata adeat. *Clemens* etiam, *Epiphanius*, *Theophilus* hujus fabulae mentionem faciunt. Addunt Vulcanum ſecuri Jovis patris ſui caput aperuiſſe, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re παρθένος dicta eſt. *Lucanus* lib. IX.

Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata eſt.

& alius:

— *Quae de patrio vertice nata Dea eſt.*

Hoc & *Lucianus* ridet. G. C.

δᾷ, ᾗ πυρριχίζει, ᾗ ⁂ ἀσπίδα τινάσσει, ᾗ τὸ δόρυ πάλλει, ᾗ ἐνθουσιᾷ· ᾗ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ ᾗ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ὀλίγου βραχεῖ· γλαυκῶπις μέν, ἀλλὰ κοσμεῖ ᾗ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίσιρά μοι ταχὺ δὸς καὶ ἐγγύησας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε παρθένῳ γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· ᾗ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἴ σοι ῥᾴδιον, ἴτω παίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

tat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac haſtam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum eſt, formoſa admodum ac matura extitit brevi: cæſia quidem, ſed ornat hoc etiam ipſum galea. Quare, o Jupiter, obſtetriciam mercedem redde illa virgine mihi deſponſa. JUP. Quæ fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me eſt, nihil obloquor. VULC. Hoc volebam: reliqua mihi curæ erunt: jamque ipſam corripiam. JUP. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quæ fieri nefas ſit, te appetere.

IX. NEPTU-

21. * Πυρριχίζει] Ἐνοπλῷ ὀρχίζει. *V.*
26. Ἐγγυήσας ἤδη αὐτήν] Ἤδη κατὰ γάμους ποιησάμενος συνάξω μοι αὐτήν. *V.*

* Πυρριχίζει] Mutaverat etiam *M. Sladus*; & pro ὀρχίζει ὀρχεῖται hoc quidem rectius; ſed alterum eſt recentioris Graecitatis. *T. H.*

21. Πυρριχίζει] Vid. Ex. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυρριχίζει, Dea bellatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν ſaltans. Pyrrichen qui principes inſtituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretenſis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius ejus Pyrrhus ſive Neoptolemus; verum etiam Dioſcuri: ſed hi quidem Minerva modos praecinente. *Schol. Pindar.* ad Π. B, 127. inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὴν ἐνόπλιον νόμον ἐκπαυλῆσαι paulo plenius quam apud *Athenaeum* in fine lib. IV. Epicharmi locum ſine dubio cogitavit *Ariſtid.* T. I. p. 26. C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῆς (Ἀθηνᾶς) πυρριχίζουσι· ὑπ' αὐτῆ non eſt *ipſius ductu*, ut *Canterus*, neque *ſub ipſa*, ut *J. Meurſius* Miſc. Lac. II, 12. ſed id, quod ſignificaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶ τὴν ἐνόπλιον νόμον ἐκπαυλησάσῃ, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. *T. H.*

24. Γλαυκῶπις] Sic de Sylla *Plut.* p. 826. A. τὸν δὲ ⁂ ὀμμάτων γλαυκότητα, δεινὸς ἐν πικρῷ καὶ ἀκριβεῖ ὄντος, ἡ χρόα τῆς προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ ᾗ τοῦτο] Male *Guyetus* mutat. *Caeſia quidem*; *ſed ornat hoc etiam ipſum caſſis*: caeſii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedeceat: hoc Grammatici ſpectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκιᾶν, καλλιπλοκίωνος, ἐμπυρον ἐν φοβερῷ βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν διὰ τὰ ἐρέσθαι, γλαυκοὺς ἐν καλλιπλοκίαις ὄπας ἔχουσαν. De Sylla *Plutarch.* T. I. p. 451. E. τὸν δὲ τῆς ὀμμάτων γλαυκότητα δεινὸς ἐν πικρῷ καὶ ἀκριβεῖ ὄντος ἡ χρόα τῆς προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adſpectus cum grata pulcritudine parum videri convenire: ſed torvitatem iſtam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Jud. Dear. §. 5. ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque *Luciani* locum uſurpavit Vir ſummus *Nic. Heinſius* ad *Ovid.* A. A. II, 659. *Philoſtr. Jun.* Icon. c. VIII. Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῷ κάρᾳ ὁρᾶται, ἵνα ἀφίσταται τε τῆς ὄψεως τὸ πυρῶδες ἐκφοιτῶσα. *Stat.* Theb. II, 715. *Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Caſſis & adſperſo crudeſcit ſanguine Gorgo.* Multa ſunt in utriusque linguae poetis, quae Palladis eam ſpeciem depingant. Fortitudinis imaginem ſimiliter expreſſit, ſed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum eſt, *Euſtath.* de Iſm. Amor. II. p. 37. ὅλα τραγικῶς πλὴν τῷ προσόντος· ἀ μὴ δ' ὅτι καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀκριβεῖς (ἴσως videtur excidiſſe) ἡ κατὰ παρθένον ἰδιὰν κόρης ἐκλεκρότησι τὴν κεφαλὴν ἐν ταύτῃ καλλωπισμῷ. Ceterum γλαυκῶπις non Minervam ſolum *Homerus*, ſed Lunam etiam Empedocles & poetae phyſici vocarunt, cujus appellationis explicatam rationem legere licet apud *Plutarch.* T. II. p. 934. C. 929. C. Hos auctores libenter ſequebatur philoſophus in ſcena *Euripides*, cujus, γλαυκῶπίς τι τρίφυτον μάτα, protulit *Schol. Apollon. Rh.* ad I, 1281. *T. H.*

Ibid. Καὶ τοῦτο] Καὶ ταύτῃ. *F. G.*

31. Ῥᾴδιον ἴτω, ποίει] Haec in *Flor.* quae preſſe ſcripti Codicis veſtigiis inſiſtit, leguntur indiſtincte: ſequentes Edd. nec minus Interpretes ἴτω prioribus adjunxerunt, quum ſine dubio pertineat ad ποίει. Nota eſt Vulcani ad Minervae connubium fruſtra adſpirantis fabula: vid. *Eratoſthen.* Cataſt. c. XIII. *Philoſtr.* Icon. II. c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima (quinque numerant, qui propius arcana priſcorum numinum inſpexerunt) juncta fuit Vulcano, itidem vetuſtiſſimo, Cœli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cujus in tutela Athenae, quas ipſa nimirum urbium antiquiſſimam condiderat, dicuntur fuiſſe: *Cicer.* de N. D. III. §. 55. 59. *Clem.* Protr. p. 72. D. *Arnob.* IV. p. 135. *Auguſtinus.* Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, ſed filiam eſſe tra-

IX.

NEPTUNI ET MERCURII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

NEPT.

1. ESne, Mercuri, nunc convenire Jovem? MERC. Nequaquam, Neptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in præsentia. NEPT. Num Junoni dat operam? MERC. Minime: sed longe aliud quiddam est. NEPT. Intelligo: Ganymedes intus. MERC. Neque hoc: at ipse sane non optime valet. NEPT. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patruum. MERC. Peperit jam modo, Neptune. NEPT. Apage:

ΠΟΣ.

ΕΣτιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; ΕΡΜ. ἴσως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γάρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν; ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί. ΠΟΣ. σωίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φής. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι. ΠΟΣ. ἀλλ' ἐχρὴν πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε, τέ-

traditerint: *Jul. Firmic.* de Err. Pr. Rel. p. 20. etiam *Clemens*, ut videtur, in Protr. p. 17. C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Jovi non Vulcanum, sed Prometheum alii scripserunt: *Apollodor.* I. p. 11. ὡς δ' ὁ τὰ γενόμενα ἐκ τοῦ χρόνου, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἣ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, τῆς Ἡφαίστου, ὑπὸ κορυφὴν ἐπὶ πόλαμοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνέβαρε. Is quoque tenere se non potuit quantacumque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam adfectaret: cujus immodestae spei crimen ad Caucasum adfixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant Promethei vicem miserti solis Jovi ac Minervae sacra facere noluerunt, quum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec *Duris* Samius apud *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1253. *Pindari Schol.* ad O. VII, 66. Οἱ μὲν Παλαιμώνα λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθία. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem *Euripidem* Jon. v. 455, quanquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat *Barnesius*. Palladem autem ἔνοπλον vel σὺν ὅπλοις ex vertice patris prosiluisse Stesichoro primum adfirmanti posteri crediderunt, teste *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπομένην χαλκέοις ἅπασι ἰδέσθαι, apud *Procl.* in Tim. Plat. I. p. 51. *T. H.*

32. Ἀδμήτου ἰρῆς] Vulcanum tamen habuisse Minervam τὸν νόμον γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum:

Νῆσος τις ἐστὶ φυτεύσιμον ἅρμα λαχοῦσα
Ἴδμονι ὁμοῦ ἐρεμνὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα:
Ἔνθ' Ἥφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην. *J. B.*

Ἀδμήτου ἰρῆς] Vide Ἑρμ. c. 51. & *Eurip.* p. 728. B. *M. du S.*

Ἀδμήτου ἰρῆς] Proverbiorum in numerum retulerunt *Zenobius* & *Suidas*, Ἀδμήτου θηρᾶς. Apud *Stobaeum* inter Chilonis dicta p. 45. Μὴ ἐπιθυμεῖ ἀδμήτου. Sed ipsam hanc formulam ab *Euripide* sumsit *Noster*: in Herc. Fur. v. 318. — ἄλλως δ' ἀδμήτου ἔοικ' ἰρᾶς. *T. H.*

36. Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 198. monet ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cujus significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, & σὺν ἂν ἴδοις αὐτὸν idem esse quod σὺν ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu hujus potestatis Atticis tribuendo secutus est *Scholiastes Thucydid.* ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aeque in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τῷ ἰδεῖν· neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum ejusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Clariss. *Duker*um ad *Thucydidis* locum. *T. H.*

τέτοκεν ἐκεῖνος; ὃν τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ [a] ἐπισήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ὃν τὴν κεφαλὴν ἔτεκεν αὖθις, ὥσωρ ἡ Ἀθηνᾶν· τοκάδα γοῦν ἡ κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ὁ τῷ μηρῷ ἐκύει τὸν ὃν τὴς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ ὁ παλαχθὶς σώμαλος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. κομιδῇ μάλα, εἰ καὶ δοκεῖ σοι δοκεῖ. ἡ μὲν γὰρ Σεμέλῃ ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ ὡς ζηλότυπος ἐστι, πείθει αἰτῆσαι τὸν Διὸς, μετὰ βροντῆς καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείθη, καὶ ἦλθεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ οἶκος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν μητέρα τὴς γυναικὸς, ἀναχομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπλαμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό, καὶ μαλακῶς σπὸ τὸν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν δὲ ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. εἰς τὴν Νύσαν ἀπεκο-

illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit ejus uterus tumoris ullius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis: at quænam est Semele?

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, ejus vice? MERC. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Juno (nosti gravem ejus æmulationem) inducit ad petendum a Jove cum tonitrubus ac fulminibus ut veniat ad se: quum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est tectum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me jubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, persciſſo femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio jam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Ubinam nunc infans est? MERC. In Nysam ablatum

a Ἐπεσήμαινεν] ἐπισήμηνεν P. J. Marg. Δεῖν.

46. Οὐκοῦν] *G. Budaeus* C. L. G. p. 908. quum in hoc loco prolato ſcripſiſſet, οὐκοῦν ἐλελ. addit: *Sed in hoc poſteriore* οὐκοῦν *mihi legendum videtur* ἀδεκασπαμάνως. Ita ſane legitur in cunctis, quas vidi, Edd. *T. H.*

47. Ἐπεσήμαινεν] Hoc an ἐπισήμηνεν legas, nihil intereſt: certius videtur reponendum eſſe αὐτῷ ἡ γαστήρ. *T. H.*

51. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν] Ridicule vocem poëticam uſurpavit. Τοκὰς κόνις apud *Lycophr.* v. 316. qui matrem ſaepius ſic appellat, ut Semelen *Euripides* — τοκάδα τὸν Διογόνου Βάκχου Hippol. v. 559. ex quo plura dedit exempla *H. Stephan.* in Theſ. Τοκὰς λέαινα *Theocrito* Eid. XXVI, 22. *T. H.*

52. Ἐν τῷ μηρῷ] Solent Phoenices ortum cujuspiam ab alio hiſce verbis exprimere, יצא מירכו, *egreſſus eſt ex ejus femore*: quod perinde eſt, ac *ab eo genitus eſt*, vel, *ab eo eſt oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Jove ortum ducente: circumſtantiae enim fictae ſunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit שמלא, quod *virginem viro maturam* apud Thalmudicos ſonat. *J. C.*

Ἐν τῷ μηρῷ] Haec tradiderat *Clericus* ad *Heſiodi* Theog. v. 940. *T. H.*

61. Ζηλότυπος] Sic antea Dial. Jun. & Jov. & de Sacrif. *Senec.* Herc. Fur. *J. B.*

67. Ἐμβρυον ἐπλαμηνιαῖον] Conſentit *Cornut*: de Nat. D. c. II. Ἔτιον δὲ ἐκ τοῦ Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπλαμηνιαῖον ποιῆσαι τὸν Σεμέλης pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud *Stephan.* & *Suid.* in Νάξος, tributumque a Junone jam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas ſolas ὀκτάμηνα τίκτειν· quanquam hujus rei tam memorabilis nulla ſit apud *Diodorum Siculum* mentio V. p. 224. 225. ubi de Baccho Naxiorum fabulas perſequitur. Bacchi in lucem editi ſcenam in coelo *Lucianus* inſtruxit: plures alibi, & quidem valde diſſitis in locis: *Theocrit.* Eid. XXVI, 33. Χαίροι μὲ Διονύσος, ὃν ἐκ Δρακαίνας νιφόεσσι Ζεὺς ὑπατος μεγάλων ἐκτε-

tum tradidi Nymphis educandum, impoſito Dionyſi nomino. NEPT. Ergo utrumque Dionyſi iſtius & mater & pater eſt hicce. MERC. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipſi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quæ ſolent, tanquam puerperæ.

μίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀναθρέψειν, Διόνυσον ἐπονομαζόμενον. ΠΟΣ. ἑκατέρα, ἢ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ οὗτός ἐστιν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἔχων ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἆλλα ποιήσων, [b] ὅσ' ἂν νομίζῃ, ὥσπερ λεχοῖ.

X.

MERCURII ET SOLIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

M E R C.

1. SOl, ne currum egeris hodie, Jupiter ait, nec cras, neque perendie; ſed intus mane: idque temporis intervallum una eſto nox longa. Quare ſolvunto Horæ iterum equos: tu reſtingue ignem, teque recrea quiete poſt longum tempus. SOL. Inſolita hæc, o Mercuri, atque inuſitata nuncians ades: ſed numquid de via aberrare viſus ſum in curſu, & extra limites equos agere, idque mihi ſuccenſet, & propterea noctem triplo majorem die facere conſtituit? MERC. Nihil quidem tale: neque ſemper illud erit: ſed ita nimirum uſus eſt, ut noctem ſibi fieri productiorem velit. SOL.

Ε P M.

Ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεύς φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νὺξ μακρά, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε σεαυτὸν μακρᾷ στιβάδι. ΗΛ. καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις [c] παραγγέλλων. ἀλλὰ μή τι ἐξαισίως ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κἀτά μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; ΕΡ. οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι αἱ τῆς νύκτος. ΗΛ.

[b] Ὅσ' ἂν] ἃ ἂν A. P. Margo *Alm.* [c] Παραγγέλλων] Priores Edd. παραγγελῶν. Sola *F.* παραγγέλλων.

ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας· quem locum ignorare ſe fatetur *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. III, 314: potuerat didiciſſe ex *Diodoro Siculo* III. p. 140. qui Poëtae in Hymnis iſtos verſus ponit: Οἱ μέν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠνεμοέσσῃ Φασὶν, οἱ δὲ Νάξῳ, δῖον γόνον Εἰραφιώτα, Οἱ δὲ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ πωλεμένῃ βαθυδινήεντι &c. Homeri ſint an veriùs Herodoti, ſub cujus nomine duos profert *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1215. nunc diſceptare non vacat; neque etiam, rectene an ſecus veterum Scholiaſtarum eruditiſſimum magni erroris inſimularit *G. Cuper.* Obſ. IV. p. 89. Id notandum, Δράκανον hic ſcribi, quemadmodum a *Strabone* & in *Euphorionis* Epigrammate, quum Δράκωνα *Stephanus* habeat: quod ne temere cum *Berkelio* mutes, intercedit *Nonn.* Dion. IX, 16. Καί μιν (Bacchum de femore Jovis prodeuntem) ἴσα Δρακόντοιο λιχαῖον ἀμφὶ κολωνῷ Πήχυϊ κολπωθέντι λαοῖν Μαιὼς Ἑρμῆς Ἠρόθεν πεπάτηλο — Hic etiam de patre rubentem Dionyſum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teſte *Pauſan.* III. p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus *Burmannus* dicto loco, & inprimis, quem advocat, *Iſ. Caſaubon.* de Satyr. Poeſ. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. *T. H.*

72. Ἐς τὴν Νύσσαν] *Callimach.* Hym. Jovis. *J. B.*

78. Ὅσ' ἂν] Angl. ἃ. *J. B.*

82. Αἱ Ὧραι] Ex *Homero.* *J. B.*

Αἱ Ὧραι] *Heſ.* Θεογ. 901. *Ovid.* Met. II, 118. *M. du S.*

85. Παραγγέλλων] Flor. παραγγέλων, ſpatiolo ante α relicto, quod alteri literae ſufficiat. Legi debuit παραγγέλλων, quanquam cunctae poſt primam Edd. expreſſerint παραγγελῶν quod quidem hoc in loco ſane non eſt opportunum: καινὰ ΤΑΥΤΑ poſtulat παραγγέλλων. Porro in ſcriptis Codd. nihil eſt frequentius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox recte ἀγγέλων tametſi in *Flor.* ſit ibi quoque ἀγγέλων. *T. H.*

πῆ δὲ ᾖ ἔστιν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ. ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τ' Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἧ σύνεστιν. ΗΛ. ἐρᾷ αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία; ΕΡ. οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν οὐ μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ὅτε τοῦ Κρόνου, (a αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοπος ἐκεῖνος b παρὰ τ' Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τ' οὐρανὸν οὐ Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ ᾗ τις μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσχήνου γυναίου ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ c μεῖναι ἓξ τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκότει ἀφεθῆναι. d τοιαῦτα ἀπολαύσαντα τοῦ Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδεῖσθαι προμένοντας, ἕστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ. ΕΡ.

Ille autem ubi eſt, aut unde miſſus tu, ut hæc mihi nunciares? MERC. Ex Bœotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una eſt. SOL. Scilicet illam amans: tum porro non ſatis eſt una nox? MERC. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congreſſu magnum & multis certaminibus inſignem Deum: is talis ut una nocte abſolvatur, fieri non poteſt. SOL. Quin ergo, quod bene vortat, conſummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant ætate Saturni (ſumus autem ſoli ſine arbitris) neque ſecubabat ille a Rhea, nec relicto cœlo Thebis in lectum ibat: ſed dies erat dies, & nox itidem pro menſura ſua exacta ad anni tempeſtates; inſolens vero, aut præter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuiſſet cum mortali femina. Nunc contra miſeræ mulieris ergo cuncta ſunt ſurſum deorſum vertenda: minus agiles fiunt equi quieſcendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea miſere in caligine degent: hos ſcilicet fructus capient ex Jovis amoribus, ſedebuntque expectantes ſusque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas iſtas tenebras. MERC. Ta-

a Αὐτοὶ] Schol. V. notat variam lectionem, μόνοι. Ea eſt in L. J. Pro ἰσμὲν Margo Alii. ἰσμέν. b Παρὰ] Ita F. J. V2. S. A. Reliquae παρά. H. Stephan. Theſ. T. II. p. 293. etiam ὦδε. c Μένουσαι] Sic ſcribitur in A. P. L. J. V2. Marg. Alii. Ceterae μὲν ἔσαν. d Τοιαῦτα] τοιοῦτον P. L.

3. Αὐτοὶ γὰρ] Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

95. Ἐρᾷ αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία] Male ordinatae ſunt perſonae. Denunciat nempe Mercurius Soli Jovis nomine, ut in tres dies ſolitum equorum curſum ſiſtat; opus namque Jovi eſſe tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Jupiter ſit, vel unde ipſe miſſus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Jupiter concumbit, amore ejus captus. Et una nox non ſufficit?* ſubjicit ille. Patet τὰ, ἰφ' αὑτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas eſſe perſonas; ΕΡ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τ' Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἧ σύνεστιν, ἐρᾷ αὐτῆς. ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία. J. J. Ἐρᾷ αὐτῆς] Nihil mutandum cenſeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem eſſet Jupiter, ſtatim ac cum fœmina eum eſſe audiſſet exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit ſi Mercurio tribuatur. M. du S.

3. Αὐτοὶ] L. & Ed. J. μόνοι. Sed gloſſema pro ipſo vocabulo rariore, ut fere fit, in ipſum textum receptum eſt. V. Or. c. 34. & Orχ. c. 4. Xenoph. Ed. St. p. 130, 33. ubi delendum μόν. & Plat. Ed. Paſ. p. 142. B. M. du S.

Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν] Conſueta loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *ſoli ſumus & ſine arbitris*, qua tum potiſſimum utuntur, ſi quis liberius quiddam, quod alios, ſi adſint, poſſit offendere, ſit dicturus. Vid. Ariſtoph. Acharn. v. 503. Theſmoph. v. 479. Plato de LL. VIII. p. 910. E. Philoſtr. V. A. T. VI. p. 271. Μίλας παράδυο δὲ ὁ Τίτος τὼ παρόντε, αὐτοὶ, εἶπεν, ὦ Τυανεῦ, γεγόναμεν de V. S. II. p. 618. v. 36. πεύσῃ ἐπειδὴ αὐτοὶ γεγόμεθα. Αὐτὸς pro *ſolus, ſejunctus ab aliis*, etſi ſatis ſit uſitatum, eſt tamen, ubi fefellerit Interpretes: Theocr. Eid. IV, 15. — αὐτὸς λίλαιπται Τῶστια — XXVI, 2. — αὐτοὶ ἰοῖσαι, *ſolae, ſine virorum comitatu*: hoc ſi D. Heinſio, quod alioqui ſatis ſciebat, fuiſſet in promtu, veriſſimam lectionem non iviſſet mutatum Eid. XVIII, 12. Philoſtr. de V. S. II. p. 604. v. 12. ἰκαθήμεθα ἰσκληδίντες οἱ μὲ παῖδες ἐ οἱ παιδαγωγοὶ μόνοι, τὰ μειράκια δὲ αὐτοί. Ita ſumendum

Tace, Sol, ne infortunium tibi adferant iſti ſermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renunciabo iis etiam, quæ Jupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam extitiſſe noctem.

σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ τῷ τε Σελήνῃ ἀπελθὼν καὶ τῷ Ὕπνῳ, ἀπαγγελῶ καὶ ἐκείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς [e] ἐπέστειλε, τῇ μὲν ἀργῇ προβαίνειν, τῷ δὲ ὕπνῳ μὴ [f] ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσοντι μακρὰν οὖσαν τὴν νύκτα γεγενημένην.

XI.

VENERIS ET LUNÆ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

V E N.

1. QUid iſta, Luna, dicunt facere te? quum adverſus Cariam veneris, ſiſtere te bigas, & deſpectare in Endymionem dormientem ſub divo, quippe venatorem; aliquando etiam deſcendere ad ipſum ex media via? L U N. Sciſcitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum cauſa. V E N. Hem: ille inſolenter injurioſus eſt: en, in me matrem qualia deſignavit, nunc in Idam deducens Anchiſæ Ilienſis gratia; alias in Libanum, ad Aſſyrium illum adoleſcentulum, quem quum & Proſerpinæ amabilem fecit,

ΑΦΡΟ.

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε, ὁπότ' ἂν κατ' [h] Καρίαν γένῃ, ἱστάναι μέν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἄτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὃς μοι τούτων αἴτιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδην κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ὅτι τὸν Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃν καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέρασον ποιήσας, ἐξ

e Ἐπέστειλε] Ita G. L. *J. V2.* Marg. *AIW.* In reliquis Edd. ἀπέστειλε. f Ἀνιέναι] In aliis ſcribi ἀνεῖναι monetur a Schol. *V.*

22. Μὴ ἀνιέναι] Γράφεται, μὴ ἀνεῖναι. *V.*

dum in Nigr. §. 18. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos *ipſe: Serv.* ad AEn. VIII, 682. *apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipſe* (Agrippa) *ſuperavit.* Vid. *J. Fr. Gronov.* de Cent. & Unc. Uſ. Ἀττικῶν. II. p. 513. *C. A. Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 208. n. 84. V. p. 354. n. 60. *T. H.*

4. Παρὰ] Mendoſe hic in plerisque περί. *Fl. J. S.* & *A.* rectè παρά. V. Διν. c. 37 μηδὲ μίαν νύκτα ἀπέκοιτο γιγνόμενος παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X. abſque præpoſitione uſurpat ἀπέκοιτο. *M. du S.*

5. Ἐκοιμῶτο] Καιμᾶσθαι, σωτῦσαι, κοιμητὸν, καθεύδειν, verba quibus utitur, pro Latino *ſolere. J. B.*

12. Μὴν ὕσαν] Male Angl. μάσσουσιν. Nullus enim ſenſus eſſet. *J. B.*

Μίσσουσιν] Sic duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & Ed. *J.* accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὴ ὕσαν. quod vel ſine ulla auctoritate ilico mutandum fuerat. *M. du S.*

21. Ἀπέστειλε] Scribe ex Mſ. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, *quæ Jupiter mihi mandavit. J. G. G.*

Ἐπέστειλε] Genuina lectio, quam præter Mſ. Gr. habent etiam L. & Ed. *J.* vulgatæ ἀπ—— mendoſe. *M. du S.*

Ἀπέστειλε] Idem mendum hactenus occupat *Lyſidis* Epiſtolam in fine: Φασὶ δὲ ὅτι ἡ Δαμὼ θυάσκουσα Βιτταλίᾳ τῇ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὸν αὐτὸν ἐπιστολὰς ἀπέστειλεν lege ἐπέστειλεν ἐπιστόλας ἐπιστολήν, quod paulo ante ἐπιστομάσσειν ἐπίστασθαι. Ἐπιστολαὶ, ἐντολαὶ, ἐπιταγαὶ. *Heſych.* Vid. *Stanl.* ad *AEſchyl.* P. V. v. 3. *T. H.*

31. Ἐμοὶ γὰρ αὐτὸν τὴν μητέρα] *Ariſtæn.* I. Ep. 8. τὴν ἑαυτῶν ἕτρωσαν ἐκείνοις μητέρα. ibi vide *Joſ. Mercer. T. H.*

34. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Τὸν Ἄδωνιν. *F. G.*

Ἀσσύριον] Hic Aſſyrius eſt pro Syro: verba hæc ſæpe miſcent veteres; quod fecit in hac ipſa re *Bion*, cujus vide luctum Adonidis in Eid. I. *J. C.*

Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Perquam eleganter *Alciphr.* I. Ep. 39. σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἄδωνιν ἀνεψύχεις, μό-

ἐξ ἡμισείας ἀφεῖλετό με τ' ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτῷ τὰ τόξα, καὶ τ' Φάρετραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιὼς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ἐπιλέλησται ἁπάντων.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; ὑπαραμύθιον γὰρ ἂν εἴη τὸ δεινόν. ΣΕΛ. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν [a] ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τ' πέτρας τ' χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τ' χειρὸς ὑποῤῥέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, ὡς τ' κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ [b] περικειμένη· ὁ δὲ ὑπὸ τ' ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ καθίσασα, ἐπ' ἄκρων τ' δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκλαράχθειη· οἶδα· τί ἂν ἦν σοι λέγοιμι τὰ μὲν ταῦτα· πολὺ ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τ' ἔρωτος.

ex dimidia parte mihi ſubripuit meos amores. Atque adeo ſæpe comminata fui, niſi deſiſtat talia facere, me confracturam eſſe ejus arcus & pharetram, imo etiam circumciſuram alas: quin jam plagas ipſi intentavi in nates ſandalio: is autem neſcio quo pacto, in præſentia quidem timefactus & ſupplex, poſt paulo oblitus eſt omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion eſt? malum enim hoc maxime ſolatio mitigetur. LUN. Mihi quidem ſane pulcer, o Venus, videtur; tumque maxime, quando ſubjecta ſuper rupem chlamyde dormit, ſiniſtra tenens jacula ex manu pene defluentia: dextra vero circa caput ſurſum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipſe vero ſomno ſolutus efflatum reciprocat ambroſium illum halitum. Tunc ergo ſine ullo ſtrepitu delapſa, ſummisque pedum digitis innixa, ne expergefactus ſubito conturbetur; rem noſti: quid ergo tibi porro dicam, quæ conſequuntur: hoc tantum, diſpereo amore.

XII. VE-

a Ὑποβαλλόμενος] Hunc in modum P. L. Margo *Alw.* Priores Edd. ἐπιβαλλ. b Περικειμένη] ἐπικειμένη L.

μάτου καθαλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τ' Ἀφροδίτης ἡ Περσεφόνη ὠδυράσθη ibi *Berglerus* opportune hunc *Luciani* locum adnotavit. Vid. *Orphei* Hymn. LV. *T. H.*

36. Ἐξ ἡμισείας] V. *Theocr. Scholiaſten. Barthius* Adv. p. 124. laudat *Bionis* Idyll. I. v. 54. Proſerpinæ fabulam tangit *Ovid.* Met. X. 519. *M. du S.*

41. Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Jovis, Herc. & Æſc. Dixerunt ad illud *Perſ.*

Solea puer objurgabere rubra. *J. B.*

47. Ὑποβ.—] P. & L. pro ἐπιβ. *M. du S.*

Ἐπιβαλλόμενον] Defendi poterat: ſed commodius eſſe, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. *Noſter* alibi, πορφυρίδας ὑποστολημένους *Theocrit.* Eid. XXVII, 53. Ἀλλ' ὑπὸ σὺς πίπλους ἐσπαλὸν κόκκῳ ἠνθὶ βάλλων. *T. H.*

50. Ἐπικεκλασμένη] Sic de Merc. cond. c. 3. *laxa cervix*, *Perſ.* ſic ὄμμα κεκλασμένον. *J. B.*

56. Οἶδα τί ἂν ἦν] Nullæ Edd. poſt οἶδα diſtinctionem habent, niſi quod in *V2.* ἐκλαραχθείη, οἶδα, τί ἂν ἦν &c. Tantilla res Interpretibus errandi fuit cauſa. *T. H.*

64. Καθαιρεῖς] Dixi ad *Petron.* Clar. *Caſaub.* ad *Theophr.* *J. B.*

67. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις] Migrare *Lucianum* illam Grammaticorum legem, quæ diſcrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινα *Kuſterus* obſervat ad *Ariſtoph.* Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. X. Par eſt Veneris de filio Cupidine querela in *Apollon. Rh.* Argon. III, 94. ubi plura ſunt, quæ cum Lucianeis componi merentur. *T. H.*

68. Ῥέαν] *Opem* vertit *Lactantius*, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia*. V. *Julian.* Or. V. & *Salluſt.* in libro de Diis c. 4. *M. du S.*

75. Ἄττιδι] De nomine hujus non adeo conſentiunt Auctores. Ab *Ovidio* & *Catullo* vocatur *Atys*. *Diod. Sic.* III. eum vocat Ἄττιν. Apud *Macrobium* Sat. I. 21. legas *Attinis* & *Attinem*, quaſi a nominativo Ἄττις, vel Ἄττιν. *Lucianus* neminem, quod ſcimus, ſecutus, nominat eum Ἄττιον. niſi fortaſſe idem etiam ſit ille, cujus meminit ſub eodem nomine in Achaicis *Pauſanias*. *E. L.*

Ἄττῃ] In varia abeunt Codd. Ἄττις hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄττι, uti recte etiam in Ἰχαρ. c. 27. in omnibus legitur, quanquam & ibi O. Ἄττιον habet. *M. du S.*

Ibid. Οἱ Κορυβαντες] Dixerunt ad *Claudian.* 1. de Rapt. Proſ. *J. B.*

76. Πῆχυν] *Eraſmus* vertens, *penem enſe deſecat*, in errorem ridiculum traxit *Benedictum* & alios: melius huic locutioni conſultum in Dea Syr. §. 50. τάμνον-

XII.

VENERIS ET CUPIDINIS. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

1. O Fili Cupido, vide, qualia facis: non ea, quæ in terra contingunt, dico, quæcumque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcumque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex cœlo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quæ in me genitricem committis, confidenter quasi jure tuo facis. Sed tu, audaciſſime, Rheam etiam ipſam jam vetulam & matrem tot Deorum impuliſti, ut puerum amet, Phrygiumque iſtum adoleſcentulum appetat. Nunc illa furit opera tua; junctisque leonibus & adſumtis in comitatum Corybantibus, qui ſcilicet fanatici ſint & ipſi, ſurſum deorſum Idam circumvagantur, hæc ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conſcindit ſibi enſe cubitum, ille effuſa coma fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,

ΑΦΡΟ.

Ω Τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. ὑ τὰ ὀ τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τὺς ἀνθρώπυς ἀναπείθεις καθ' αὑτὸν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεαζ, ἀλλὰ ϗ τὰ ὀ τῷ ὐρανῷ· ὃς τ μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἄν σοι ἐπὶ ζ καιρῦ δοκῇ· τ Σελήνιν δὲ καθαιρεῖς ἐκ ζ ὐρανῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένῃ βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τ ἱππασίας. ἃ μ γ ἐς ἐμὲ τ μητέρα ὑβρίζεις, θαῤῥῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρόταλε, ϗ τ Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, ϗ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραςεῖν, ϗ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν· ϗ νδν ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σῦ, ϗ ζδυξαμένη τὺς λέοντας, παλαβῶσα ϗ τὺς Κορύβαντας, ἅτε μανικὺς ϗ αὐτὺς ὄντας, ἄνω ϗ κάτω τ Ἰδὴν περιπολῶσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῷ, τέμνει ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ, ἀνεὶς τ κόμην, ἴεται μεμηνὼς ᾗ τ ὀρῶν· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι·

μονται τι τὺς πήχεις. Cybeles & Bellonae ſacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia ſibi cultris aut ſecuriculis cruentarent: *Propert.* II. El. 18. *Cur aliquis ſacris laniat ſua brachia cultris?* Vid. *Maneth.* I, 244. V, 179. *Senec.* de Vit. Beat. c. 27. Plura ſuppeditabit, ſi quis in re nota deſideret, *N. Heinſ.* ad *Valer. Flacc.* III, 234. *T.H.*

78. Αὐλεῖ τῷ κέρατι] Antequam Pronomus inveniſſet αὐλὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδείως, triplex tibiarum fuit genus, Doriae, Lydiae, Phrygiae, ut oſtendit *Pauſan.* IX. p. 734, 735. Phrygiis ſive τοῖς Ἐλύμοις, quarum in ſacris Rheae uſus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀναπῦον, *aduncum cornu & reflexum*, teſte *Poll.* IV, 74. *Athenaeus* itidem exponens Jonis illud, ἐκτύπουν ἄγων βαρὺν αὐλὸν τριχορὶ ῥυθμῷ, ὅτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς γ ἐτ Θ, παρ' ὃ ϗ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογοῦν τῷ τ σαλπίγγων κώδωνι. IV. p. 185. A. Scio nihil abſurdi commiſſurum, qui τριχορία ῥύθμων expoſuerit, *concitos*, *incitatos modos*: praeterea, ſic digeri poſſe poëtae verba in jambos, ut per metri legem τριχορὶ ῥυθμῷ ſollicitare non ſit integrum: verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praeſertim breviſſimis, ratio verſuum conſtituendorum admodum eſt lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τριχορὶ ῥυθμῷ, inſolentiore quidem vocabulo, ſed cui fucrum ſupponit *Nicander* a *Stephano* etiam indicatus Ther. v. 521. τρίχορὶ πάγῳ· quo nihil eſt aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem ſonum ſignificandum, quem adglutinatum cornu exaſperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit *Ariſtid. Quintil.* III. p. 147. qui Lunae fuerit ob figuram falcatam conſecratus: ϗ τ κερασφόρον αὐλὸν ἀνήψαν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μηνοειδῆ τὸ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, ϗ βαρύτατον ἴσης προσλαμβανομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβανόμενον autem οἱ τελεστικοὶ τόνῳ ἀμφιρροῖα τ ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ τάξαν, ut *Plutarchus* ait de Anim. Procr. p. 1029. B. verum ex rei Muſicae ſcriptoribus iſta poſſunt accuratius cognoſci. Hinc manifeſtum eſt, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας ſive *cornu*: Latini quidem frequentiſſime: *Seneca* Troad. v. 781. *Revocante flexo concitos cornu modos.* Interea dum quis explanandum ſuſcipiat, quid ſit *revocare modos*, legerim equidem, *Reboante*; quod quam proclivi lapſu depravari potuerit

ὁ δὲ, ὀπίσομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ὀπικλυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· ἐν ὅλοις, θόρυβος μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἄπαιδα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἐκμανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ ἐν μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσαι, ἢ τοῖς λέουσι προβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

alius bombum excitat pulſo tympano, aut increpat cymbalo: & in ſumma, tumultus furorisque in Ida omnia ſunt plena. Pertimeſco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum malum peperi, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis ſuae compos jubeat Corybantas comprehenſum te diſcerpere, aut leonibus objicere: iſta timeo in periculo te verſantem videns.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ ἐν τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. ἐν πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, ἐν δ' κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, ἐν δ' χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, ἐκλιχμῶμαι προθύμως ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὴ γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῇ

2. CUP. Bono eſto animo, mater, quandoquidem & leonibus ipſis jam familiaris ſum, & ſæpe conſcenſis eorum tergis, prehenſaque juba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delambentes reſtituunt: de ipſa vero Rhea, quando tandem illa otium agat, adverſum me ut quicquam conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego delinquo, ſi oſtendam pulcra, qualia ſunt? vosmet autem ipſæ deſiderio tenemini pul-

rit in, *revoante*, *revocante*, obſcurum non eſt. *Lucret.* IV, 549. *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultro citroque ducta*, nonnullis etiam pejus interpretantibus de tuba, ſed *arcuatorta*, *curvata*, *retro flexa*. Ejusmodi veterum explicatio ad marginem olim adſcripta peperit, ut mihi quidem videtur, hujus verſiculi ſcripturam in quibusdam Codd. & Edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus eſt *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 228. haud ſcio an alios, me certe adſtipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quae ſcripſit *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 17. ad finem. *Apul.* de Deo Socr. p. 49. *AEgyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus, Graeca plerumque choreis, Barbara autem ſtrepitu cymbaliſtarum & tympaniſtarum & choraularum. Coraularum* a *Salmaſio* reſtitutum Pl. Ex. p. 87. A. veriſſime, ut collatus hic ipſe *Luciani* locus evincit. *T. H.*

79. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum minus, quod manibus a ſaltantibus pulſabatur; cujus ſonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit inſtrumentum conſtans duobus hemiſphaeriis æneis & concavis, quae collidebantur, & quorum ſonitus voce κτύπος commode deſcribitur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Adnot. *Henr. Hammondi* 1 Corinth. XIII, 1. *J. C.*

81. Δέδια τοίνυν ἄπαιδα] Mirum ſi hic nihil eſt otioſe poſitum, & plane κίβδηλον. Mea quidem ſententia ſcripſerat *Lucianus*, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἄπαιδα δέδια, pro ſpuriis habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. *J. J.*

Δέδια τοίνυν ἄπαιδα] Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, ſi mavis, τι τοιοῦτο, ejectis, quae ſenſum inutiliter onerant, legendum eſſe *J. Jenſio* prorſus adſentior. Ἀκ-

κωμιάσεσθαι notat *H. Stephan.* in Theſ. T. II. p. 769. *aliquando capi pro ſimplici μαίνεσθαι, & ſignificare*, furere, inſanire, *vel*, vehementer inſanire, vehementi furore eſſe percitum: quemadmodum in hoc *Luciani* loco ἐκμανεῖσα, *furore percita*, ἐκμανεῖσα. Secutus eſt eam rationem *Guyetus*; & merito quidem: argutius enim dicit Venus; *metuo equidem, ne plane in furorem verſa Rhea, aut magis etiam ſui compos ſanaque menti reſtituta, te diſcerpi jubeat a Corybantibus*, quam ſi contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ ſcribas, an ἐν αὐτῇ vel ἑαυτῇ, nihil intereſt; haec enim frequentiſſime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα, vix fero: quanto rotundius & Venere, ni fallor, dignius exibit, ταῦτα μὴ Δία, κινδυνεύοντά σε ὁρῶ. *T. H.*

83. Ἀκομανεῖσα] Id eſt, μανεῖσα. *F. G.*

84. Ἐν αὐτῇ] Ἐν αὐτῇ, id eſt, ἐν ἑαυτῇ, *ſana*. *F. G.*

85. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.] Queritur hic Venus cum Cupidine ſuo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, ſed & cum Deis; quin quod ipſam quoque Rheam vetulam fecerit παιδομανεῖν, & amore inſanientem cum inſanientibus Corybantibus diſcurrere. Propterea ait ſe vereri, ne Rhea, ubi tamdem mentem a furore collegerit; vel potius dum in eo furore perſiſtat, immittat in eum Corybantes, a quibus diſcerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae poſui, verborum ſenſum eſſe puto; atque adeo videri poſſit excidiſſe τὸ, μανίᾳ, ut ſit, ἔτι ἐν αὐτῇ μανίᾳ οὖσα. At ubi diligentius verba conſidero, eſt elegans ellipſis τῇ, μανίᾳ, quae vox ex cognato verbo praecedente ἐκμανεῖσα relinquitur ſubaudienda; plane uti in Toxaride cap. 10. Καὶ ὀκτώτιρος ἂν οὐ τούτου κρατῇ, ἐν ἀμαύρους ποιήσηται τοὺς φίλους, αὐ-

pulcrorum : eorum ergo ne me inſimuletis : hoccine vis, mater, ut non amplius ames neque ipſa Martem, nec ille te? VEN. Quam mirificus es & ſuperior omnibus! ſed erit, quum recordabere dicta mea.

καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. [a] ἢ θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾷν, μήτε σὲ ὁ Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σοῦ; ΑΦΡΟ. Ἰὼ θεινὸς εἶ, ᾗ κρατεῖς ἁπάντων. ἀλλὰ μέμνησο μου ποτὲ τῆς λόγων.

XIII.

JOVIS, ÆSCULAPII, ET HERCULIS.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

JUP.

1. CEſſate, Æſculapi & Hercules, rixantes inter vos quaſi homines: indecora enim hæc, & aliena convivio Deorum. HERC. Et tu velis, o Jupiter, iſtum veneficum ſupra me accumbere? ÆSC. Sic ſane decet: etenim melior ſum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te

Ζ Ε Υ Σ.

Παύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐριζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. καὶ πρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῆς συμποσίου τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τοῦτόν τε Φαρμακέα προκαλαχλίνεσθαί μου. ΑΣΚ. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. καὶ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε

[a] [illegible] L.

αὐτός τε νικηκὼς ἦτε καὶ τὸν αὐτοῦ ἀναπηδῆσαι, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ στεφανίτην ἀγωνισάμενον. Et hic ſubaudiendum νικῶν. quaſi eſſet, αὐτός τε νικηκὼς ἦτε καὶ τὸν αὐτοῦ νίκῃν ἀναπηδῆσαι. *Ac quicunque in iis ſuperior ſit, ac meliores exhibuerit amicos, ipſe victor erit pariter, ac ſuam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & graviſſimo certo certamine.* Pari ratione vox ὄνομα elegantur ſupprimitur apud *Euripidem* in Phœniſſis vſ. XI.

Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην μου τοῦτο γ' ὁ πατὴρ ὄνομα.

h. e. τοῦτο γ' ὄνομα πατὴρ ἔθετο. *Id enim nominis pater impoſuit.* Ita apud *Lucianum* in Vera Hiſtoria lib. I. cap. 36. & c. 10. in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο. h. e. *hoc nomine appellabatur.* ita & *Theocriti Scholiaſtes* ad Eid. 13. loquens de Argo navi, ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὀνομάζεται. h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipſum *Livium* eadem hac ellipſi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17. *Hi jam degeneres ſunt; miſti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id expoſuerim, *quod nomen*, h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipſis haec eſt multo, quam plena oratio, mollior. *J. J.*

93. Αὐτὴ . . . . ἰκνῶν] V. *Liv.* I. 19, 58. II, 28. III, 10. ubi his ſimilia invenies. *M. du S.*

94. Ὅλη] Tota, ut: *totus in armis, totus veniſti.* Petron. *J. B.*

95. Ἐν τῇ Ἄττῃ] Ἄτλι *Flor.* ſupra tamen Ἄττῃ ſatis apparet Ἄτλι eſſe natum ex vitio ſcripti Codicis, unde haec Editio fuit expreſſa. An Ἄττι usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἄττις frequentiſſime ſolent Ἄττιδος, Ἄττιδι· nunquam aliter in Oratione quinta *Juliani.* Phot. Ep. 49. Τῷ Ἄττιδι μὲν οὖν ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἕλλησι σοφισταί. Ἄττης non minus uſitatum: de Dea Syr. §. 15. *Feſtus Diaconi* in *Italia. Nicand.* Alexiph. v. 8. — ἀγυιᾶτιν Ἄττιν ubi vide *Schol. Plutarch.* Ἐρωτ. p. 756. C. Ἄττας καὶ Ἀδωναῖος. neque aliter *Pauſan.* VII. p. 566. ad quem Sylburgius de varia vocis ſcriptura nonnihil notat, *Damaſc.* apud *Phot.* p. 561. Laconibus eam formam *Heſychius* ut propriam videtur adſignare. Adde *J. Scaligerum* ad *Catulli Atyn* vel *Attinem*, *H. Stephan.* Ind. Theſ. in Ἄττης, *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 37. Quod ſequitur ſtatim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἰφίσῃσθε τῶν καλῶν, meo ſenſu non optime concordat cum adjuncto, μὰ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. Parvo iſti veteratori, ſi modo rationes recte colligere cenſeatur, ſic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, ſi oſtendam pulchra, qualia ſunt i ceterum vosmet ipſae utique deſiderio tenemini pulcrorum: ne me ergo reum pergatis illius criminis.* Mens ea leviſſima mutatione *Luciano* reſtitui poteſt: ὑμεῖς δὲ μὴν, ſive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἰφίσῃσθε τῶν καλῶν. *T. H.*

7. Φαρμακέα] Interpretatus ſum ad Petron. *Pharmace reſponde:* ſic Θ. Κρ. c. 10. *J. B.*

Ibid. Προκαλαχλίνεσθαί μου] Interpres habet, *priorem accumbere*, quaſi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere & vertere, *ſupra me accumbere.* Poſtea idem Interpres vertit, *priore loco accumbere:* dicendum fuit, *ſuperiore.* *J. C.*

9. Ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli poteſtas involuta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. AEſculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἀ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert *Apollod.* III. p. 213.

ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιῆντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μέλαίληφας; ΑΣΚ. Ὀπιλέλησαι γὰρ σὺ, ὦ Ἡρακλες, σὺ τῇ Οἴτῃ καίαφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. ἔχειν ἴσα γὰ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καίαγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ὀπιθήσειν τὴν φαρμάκων, ἀνδρώδες δὲ οὐδὲν ὀπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύμα-

Jupiter fulmine percuſſit, quæ fas non erat, facientem? nunc autem per miſericordiam iterum immortalitatem participaſti. ÆSC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagraſſe, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari ſimilique ratione vita nobis eſt exacta, ut qui Jovis ſum filius, tantosque labores ſuſcepi expurgando hominum ætatem, feris debellandis, & in homines injurioſos animadvertendo: tu vero præfectas herbarum radices colligis, & circulatores, ægrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil præſtiteris.

2. ÆSC. Recte narras: nam inuſta tibi flam-

18. Καὶ ἀγύρτης] * Ἐπαίτης, φιλοκερδής. V.

* Ἐπαίτης] *Etymol.* p. 14. Ἀγύρτας, λωποδύτας, ἁρπαστάς, φιλοκερδεῖς. Uberius *Suidas*: Ἀγύρτης, σίλωχός, ὀχλαγωγός· ἁρπαστὴς φιλοκερδὴς, ἢ συφορτώδης. Priora ſumſit a *Schol. Sophocl.* ad Oedip. Tyr. v. 395. tum diſtinctione ſeparanda ſunt ἐπαίτης & φιλοκερδὴς, quemadmodum in noſtro *Schol.* contra quod apud eum praecedit, cujus, quia nullum ſenſum elicere poterat, verſionem praetermiſit *Kuſterus*, demta diſtinguendi nota ſanum eſt ac facillimum: ὁμιλίαν, οὗτ' ἐκεῖνος ἠθροῦτο, & *Schol. Euripid.* ad Alc. v. 2. ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas eluere non ab re fuerit: apud eum ergo ſcribe ἀνέστησε, pro ἀνέστη, τὰς Φινείδας pro τὰς φοίνισσας, aut, quod prave poſuit *Barneſius*, τὰς Φοινίσσας τὰς Προίτου θυγατέρας pro τὰς Κρείσσονθ· quas emendationes facile praeſtabunt *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. p. 271. & *Schol. Pindar.* ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus adnumeratur, auctore *Panyaſi*: quod quum *Schottum* praeteriret, male verſatus fuit in explicando *Zenobio* C. I. n. 47. Vide *Suidam* in Ἀναβιῶναι & Αὖστερον. AEſculapii munere noviſſimus Hippolytus in Dianae gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Jupiter, Deorum honores ſtupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu poſt placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, ſi Luciano credimus, in coeleſtium ordinem recepit, inque aſtris, quanquam hoc quidem inter Aſtronomos non plane conſtet, Ophiuchum vel Anguitenentem eſſe juſſit. *Eratoſth.* Cataſt. c. VI. quem locum videtur deſignaſſe *Hygin.* in Poet. Aſtr. II. c. 14. Verum ſive Heraclitus aliquis, ſive quispiam alius de Incredib. c. 26. fabuloſum illud fulmen Jovis, quo conflagravit AEſculapius, febriculam interpretatur, quam ſcilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικήσας ὁ ὑψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετῶν φλεχθεὶς ἄλετο. Quid ſpectaverit *Allatius* illud ἰατρικὴν νικήσας vertens *celebrem in medicina*, neutiquam adſequor: mihi dubium non eſt, quin ſcribi debeat ἰατρικὴν ἀσκήσας. ut in *Apollod.* Bibl. III. p. 213. τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολύ. p. 227. Oenone ἰατρικὴν ὁ μουσικὴν (forte μαντικὴν) ἤσκει. Mox ἐκεῖνος Graevii ſi fuerat a vetuſtis membranis aut Editionibus traditum, nihil aliud utique deſideraſſemus: nunc ἔχειν cur ab hac ſede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla eſt cauſa. *T. H.*

ὀφὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυνομένην· nam valde abhorret, ut ὁμιλία pertutur ad exponendam ἀγυρτείαν pertinere. Ceterum iſtius in AEſculapium jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia ſunt circulatores viliſſimum medicorum genus, verisque medicis exoſum: jungit *Hippocrat.* περὶ Ιερ. νουσ. in initio μάγους τε καὶ κα-θαρτὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας· iſto probroſo nomine AEſculapium infamat Hercules. *T. H.*

10. Ἃ μὴ θέμις. . .] Quia ſcilicet mortuum ſuſcitaverat Hippolytum, a Jove fulmine percuſſus. V. Ὀρχ. c. 45. & *Virgil.* Æn. VII. 761.... Tangit iterum *Noſter*, Περ. c. 4. *M. du S.*

14. Οὔκουν] Videtur ſcribendum: οὐκ ἄν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν; *Ergone aequalia & ſimilia ſunt, quae a nobis geſta ſunt in vita?* *J. G. G.*

Οὔκουν] Sic ſupra. Infra Dialogo ſequenti. *M. du S.*

16. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον] Sic Vit. Auct. c. 18. quo loci Cynicae ſectae Deus praeſes Hercules. *J. B.*

19. Ῥιζοτόμος] Hujus nominis tragoediam fecit *Sophocles*, ex qua verſus citat Interp. *Apollon.* Convicium eſt in medicos, qui etiam, ut hic Æſculapius, Agyrtae dicuntur. *J. B.*

22. Ἐγκαύματα] Vide Notas ad D. M. XI. *T. H.*

24. Διεφθαρμένος τὸ σῶμα] Apud *Thomam Magiſtrum* legitur διεφθορὼς τὸ σῶμα. Cujus lectionis pars poſterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide Β. Περ. c. 12. & Θ. Δ. XVIII. ubi translate *mollem* ſignificat. Hoc nihil ad rem, inquies. Vide ergo Παρασ. c. 8. ubi haec verba reperies: τὰς μὲν ξυντριβείσας, τὰς δὲ τὸ σῶμα διαφθαρείσας. Aut peccaſſe dices *Lucianum*, aut hallucinatum bonum *Thomam Magiſtrum*. *M. du S.*

Διεφθαρμένος τὸ σῶμα] Credo veram eſſe Thomae lectionem in Διέφθορεν. Etiamſi *Lucianus* carpat illum uſum τῷ διέφθορα paſſivum in Soloec. §. 3. ipſe tamen non veretur ſaepe diſcedere ab ſtrictis Atticismi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophiſtas & Grammaticos ſecutus fixerat. Τὸ σῶμα

mæ veſtigia ſanavi, quando nuper huc adſcendiſti ſemuſtus, ab utriſque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero ſi nihil aliud, neque ſervivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream veſtem indutus, ictuſque ab Omphale aureo ſandalio: ſed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem. HERC. Niſi deſieris conviciari mihi, confeſtim ſcies, quam tibi non multum profutura ſit immortalitas: etenim ſublatum te projiciam præcipitem in caput e cœlo, ut ne Pæan quidem ipſe mederi tibi poſſit,

τα ἰασάμιν, ὅτε πρώην ἀπῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν [a] διεφθαρμένῳ τὰ σώματι, ἢ χιτῶνος, ἢ μὴ τοῦτο, ἢ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ μηδὲν ἄλλο, ὅτε ἐδήλωσα ὥσπερ σὺ, ὅτε ἔξαιτον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, ἢ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα ἢ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ῥάμβδος σε, ῥίψω ὅτι κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παίονα ἰάσασθαί σε, τὰ

[a] Διεφθαρμένῳ τῷ σώματι] *Thom. Mag.* Διεφθορὼς τὸ σῶμα. Posterius etiam L.

30. Τὰ τέκνα καὶ † τὴν γυναῖκα] ‡ Μεγάραν τέκνα τῆ Ἡρακλείους, Ὀνίτης, Θηρίμαχος, Δημοκόων & Κρεοντιάδης. *V.*

† Τὴν γυναῖκα] Μεγάραν] Haec ita diſtinxi, ut nomen uxoris Scholium ſit. *M. du S.*

‡ Μεγάραν] Ut edidimus, ita diſtinguendum eſſe viderat etiam *Matth. Sladus*: in *V.* male praeterea Κρεοντιάδης & Μεγάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis ſcelere furentis Herculis interiiſſe ſcripſit *Euripides* in Tragoedia cognomine, itidemque *Seneca*, quanquam alias ordine rerum & ſcenae multum diverſus: vid. *Hygin.* F. XXXI. XXXII CCXLI. Alii conſultius ſe facturos arbitrati ſunt, ſi Megaram uxorem tanto parricidio non ſubduceret tantum, ſed in aliud etiam matrimonium darent: ita ſane *Diodor. Siculus* ‖ cujus, utpote hiſtorici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam exiſtimes, IV. p. 153. B. 164. D. ubi Hercules τελέσας τὰς ἆθλους τὸν μὲν ἑαυτῦ γαμβρὸν Μεγάρᾳ συνοικίσαι Ἰολάῳ, διὰ τὸν σφοῦ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποπτεύσαντα τὸν ἐξ ἐκείνης φαυλότητα. Sed profecto res tota eſt lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνῆμα, ἐόν τι ὁμοίως τοῖς ἐς τὸν θάνατον λίγουσι, ἃ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς Ἔπεσιν ἐτόλμησαν, teſte *Pauſan.* IX. c. 11. qui tamen, non pro ſua ſedulitate, quid iſtorum poëtarum in hoc genere Muſae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimiſſa ad *Diodorum* accedit X. p. 870. ταύτην γυναῖκα ἴσχει Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπεπέμψατο αὐτὴ χρόνου, ὅτε παῖδων τε ἐστερημένῳ τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἠγνόησεν (malim ἀγόμενος) ἐς ὑπ' ἀμείνονι τῷ θείῳ. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia ſuſcepit Hercules, haud ſane magis conſtat: quatuor recenſet *Scholiaſtes Noſter*; uno minus *Euripid.* Herc. Fur. v. 474. nomine tamen nullum ſignans, quod nec *Seneca* fecit: ergo citandus eſt *Apollodor.* II. p. 107. qui nos docebat: ἐξ ἧς (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης, Δημοκόων· hoc bene feceris, ſi reſtituas in Commentatore noſtro pro Δημοκόων. *Hyginus* praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Jam ſi Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuiſſe credibile eſt, reſpondebit ſcilicet — χαλκοκάρη ὀκτὼ θανόντων, Τὰς Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντιὸς υἱός· ibi inſignis eſt Scholiaſtae veteris nota prolatis auctoritatibus grave ſcriptorum diſſidium affirmantis: inter alios *Aſcreus* Argivus quatuor proponit, cum quo prorſus conſentit *Apollod.* II. p. 151. ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρέοντος, Θηρίμαχος, Δημοκόων, Κρεοντιάδης, Δάιος· ſic tamen, inquis, ipſe ſecum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tantum ediderit: ſciendum eſt hoc *Apollodoro* ſaepius accidere, proinde atque diverſos ſcriptores, quos ſequatur, in manus ſumſerit. Sed nimirum error aliquis facile ſubrepere potuit in tam numeroſa heroum fortiſſimi prole, quam ſi colligas in unum, non familiam, ſed exercitum confeceris: itaque ſuſpicari licet Megarae filius additum fuiſſe unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. *Pherecydes* apud *Scholiaſten Pindari* Glenum nominat: is Glenus Deianirae fuit filius: *Scrol. Sophocl.* ad Trachin. v. 54. ἔσχε γὰρ αὐτὴ παῖδας ἐξ Ἡρακλέους, Τλλον, Κτήσιππον, Γλῆνον, Ὀνίτην· non aegre ferret Olites, ſi ſic ſcribatur, prorſus ignotus atque inteſtabilis, ſuum ſibi nomen reſtitui, atque ſponſore *Diodoro* IV. p. 168. D. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊάνειρας παῖδας τὸν Τλλον υἱὸν δύο Γυτίαν καὶ Ὀνίτην· obſervant in aliis exemplaribus legi Γλυτία, quod omnino rectum eſt; nam Γυτία dum quis inveſtiget, multum erit laboris inſumendum. Ceterum unius literulae diſcrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & noſtri Scholiaſtae Onitem eundem ſtatuam: hac occaſione juvandus eſt *Apollodor.* II. p. 151. cujus inquinatiſſimo loco nemo, quod ſciam, hactenus opem tulit; ἐκ Δηϊανείρας τοῦ Οἰνέως Τλλον, Κτήσιππος, Γλαυκοσύτης· quos duos in unum mirifico tacmore libratii coniflarant, ſejungere neſcivit Interpres: expediam illigatos: Ιλλον vel Γλαυκος, Ὀνίτην, nili forte, me non invito, cum noſtro Commentatore praeferas Ὀνίτην. *T. H.*

μα vero a male ſedulis correctoribus non raro migrare juſſum in τῷ σώματι· iſta labes mentem corrupit ſententiae Pythagoreae in *Jamblichi* Protr. c. II. p. 4. ſic ibi legendum eſt ope Codicis Reineſiani: βλαβερὰ μάλιστα τροφῆς μὲ ἀφθονία τῷ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν λῷ χειμῶνι κακῶν. *Arcerium* hic nihil vidiſſe ſatis patet: propius acceſſerat, quippe ingenio longe praeſtantior, Anonymus. *T. H.*

Ibid. Τῷ χιτῶνος]. *Ovid.* Met. IX. 152. 213. & 130. *M. du S.*

26. Ἐδούλευσα] V. *Clem. Alex.* p. 15. B. *M. du S.*

28. Παιόμενος] *Ovid.* IX. Heroid. *M. du S.*

Παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης] Meminit hujus loci *Creſollius* Th. Rhet. V. c. 6. ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a *Caſaubono* egregie fuerat illuſtratus ad *Sueton.* Auguſt. c. 82. male tractat. *T. H.*

29. Μελαγχ.] *Eurip.* & *Seneca* Herc. fur. *M. du S.*

34. Μηδὲ τὸν Παιῶνα &c.] Quo ſpectaverit *Lucianus*, indicat forma vocis poëtica: nimirum ad *Homeri* Il. E, 401. 899. Dicitur autem quaſi proverbio: *Apollon.* Arg. IV, 1511. ille ſerpens, a quo perculſus interiit Mopſus, quemcumque dentibus modo terigerit, eum exſpirare neceſſe eſt, Οὐδ' ἂν Παιήων, εἰ μοι θέμις ἀμφα-

τὸ κρανίον συντριβέντα. ΖΕΥΣ. παύσασθε, φημί, ἢ μὴ διαταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῆς συμποσίου· καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἡράκλες, προκαλεκλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

cranio contrito. JUP. Finem? inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis consuetudinis jucunditatem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero æquum est, Hercules, priorem decumbere Æsculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCURII ET APOLLINIS.

ΕΡΜ.

Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον; ΑΠ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ χθὲς Δάφνιδι σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρῶ-

MERC.

1. QUid contracto vultu es, Apollo? AP. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriæ. MERC. Dignum certe mœrore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias

36. Τὴν ξυνουσίαν] Τὴν * ἰσυχίαν. *V.*

* Ἡσυχίαν] *Matth. Sladus & M. du Soul* ἡσυχίαν. *T.H.*

φυῶν ἀπῶν, Φαρμάκου — quem locum commode protulit *L. Bos* Obſ. Crit. p. 44. Vid. *Phalar.* Ep. I. *T.H.*

46. Τὸν Οἰβάλου] V. *Philoſtr.* Imag. p. 798. Vetuſtiores Edd. Οἰβάλδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque ſolus *Lucianus* Oebali filium facit. Idem enim tradunt *Philoſtratus* junior p. 885. & *Hyginus*. *Ovidius* etiam *Oebalidem* vocat X. 196. V. & XIII. 396. 588. Alii Amycli filium tradunt; V. *Nicandri* Scholia a *Meurſio* emendata & *Joh. Tzetzis* Var. Hiſt. I. 11. & *Apollod.* III. p. 87. B. Nec audiendus *Apollodorus*, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V. 2222. *M. du S.*

Τὸν Οἰβάλου] Quas turbas dederit vitiata primarum Edd. ſcriptura, cognoſcere licet ex *Regio* ad *Ovid.* Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, *Hygin.* F. 271. ubi vide *Munckerum*, & *J. Meurſii* Regn. Lacon. c. II. Ad Mercurium autem non ſine ratione dolorem amiſſi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipſe ſimili plane caſu Crocum, delicias ſuas, extinctum luxerat, verſum etiam in odoratum ſui nominis fruticem. Vid. *Galen.* περὶ σωθ. φαρμ. τ' κατὰ τόπους lib. IX. ubi *Philonis* epigramma, quo medicamenti ἀνωδύνου, ſive dolorem ſedantis, compoſitionem deſcripſit, interpretatur: meminit etiam *Auſon.* Ecl. VI, 11. *Ovid.* Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter *Martialis* XIV. Ep. 173. *Flectit ab inviſo morientia lumina diſco Oebalius Phœbi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat *Lucilius* apud *Nonium* in *Contendere* p. 258. *Hunccine ego unquam* (*in-*

quam malebat *D. Heinſius*; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet ſermonem fuiſſe de homine quodam deformi, quem vel *Lucilius*, vel is, quem loquentem induxit, jocoſe negat unquam ſe cum Hyacintho comparaſſe. *T.H.*

54. Λόγων] Sola Ed. *J.* hic τρόπων habet. Reliquæ & ipſa *Coll.* λόγων, quod ut non infrequens ſervavimus. *M. du S.*

56. Ὁ δὲ πάντων ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.] Patet in his verbis eſſe ἀνυπόλυτον, quod plane tolli poteſt, ſi, ut eſt in edit. Baſil. ponas punctum poſt vocem ὑπερφίαν. *Atque ego cum illo ludebam diſco. Perditiſſimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipſe jam dudum amabat, ſed neglectus, neque ferens iſtud faſtidium. Ego vero ſurſum jeci, ut ſolebamus, ſed ille ſpiritus ab Taygeto, diſcum illum in caput pueri impegit.* At Cl. *Graevius* ex MS. poſt eamdem hanc vocem locat ἐβούλδυτο, *inſidiatus eſt:* & certe id videtur requiri; ſed puto vitio typothetae ſecus id pro ἐπιβούλδυτο excuſum eſſe. *J.J.*

58. Ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων] Vides pendere ſenſum, & nihil eſſe ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ & μὴ φέρων. Sed omiſſa eſt vox, ex Mſ. reſtituenda: ἦρα μὲ οὐκ ἐπολλεῦ & αὐτὸς, ἀμελούμενος ὑπ' & μοὶ φέρων τὴν ὑπερφίαν ἐβούλδυτο, ἐγὼ μὲ &c. *jamdudum etiam & ipſe amabat, ſed neglectus & non ferens faſtidium inſidias ſtruxit.* *J.G.G.*

Ibid. Τὴν ὑπερφίαν] Lenire voluit aſperitatem oratio-

cias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quæſo, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formoſulum illum juvenem? AP. Meum ipſius hoc eſt facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut ſane: ſed infortunium quoddam involuntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Diſcum tractare diſcebat, ego-que una cum eo diſco exercebar: tum, qui peſſime ventorum pereat, Zephyrus amabat jamdudum & ipſe, ſed neglectus, neque ferens iſtud faſtidium, dum projicio, ut ſolebamus, diſcum in altum, Zephyrus, inquam, a Taygeto deorſum ſpirans in caput puero impegit, quam poterat vehementiſſime, diſcum illum, ſic ut ex vulnere ſanguis manaret multus, & puer

μενον πεισθῶ τὸν Λάκωνα τὸν [a] Οἰβάλου. ΕΡ. τέθνηκε γὰ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος; ΑΠ. ἐγὼ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνος, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; ΑΠ. αὐτῷ ἐμοὶ τὸ ἔργον. ΕΡ. ὑπὸ μανίης, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι [b] τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκουν αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολέμενος Ζέφυρος, ἤρα μὲ ἔκ τωλλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν [c] ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ [d] τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας ὀπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα ὠ-

a Οἰβάλου] Sic recte L. P. S. A. Marg. AIW. Reliquae Edd. Οἰβάδου. b Τὸν λόγον] τὸν τρόπον. J. c Ὑπεροψίαν] Poſt ὑπεροψίαν inſerit G. ἐθούλθυσε. d Τῦ Ταϋγέτου] Sic invenitur in L. J. B1. 2. S. A. Marg. AIW. Ceterae Edd. τὸ Ταΰγετον.

54. Τὸν λόγον] Τὸν τρόπον. G.

58. Ἀμελούμενος δὲ . . . ἐγὼ. . .] Οὐχ οὕτως ἐποίουν παραλιβὰς γὰρ ἐθείας τὸν γυμνὸν ἐκίφερε· οὕτως † Ὅμηρος B. σκόπελοι ὁ μὲ ἔραντο ὑψόν ἰκάνει. Ἢ οὐ ὑπερβατῷ οὕτω νοητέον τὴν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τὸ Ταϋγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ ἐ τοῦτο πάλιν ζητοῦσι, λέξ τί οὖν ἐστιν, ἀπὸ τῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τὸν· ἢ φασὶν, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. G.

60. Ὁ δὲ ‡ ἀπὸ τ Ταϋγέτου] Ἀντὶ ἀπὸ τῦ Ταυγέτου Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. V.

62. Ἐνέσεισε] Ἐνεσείσας ἐφόνευσεν αὐτὸν. G.

† Ὅμηρος B.] Imo Od. M, 73. quod paſſim in Scholiis hisce laudatur. M. du S.

‡ Ἀπὸ τὸν Ταϋγέτου] Legendum τὸ Ταΰγετον. Dicitur enim etiam ἀδντόπους, ut docet Stephanus in Ethnicis: & obſervandum hodie in Codicibus noſtris legi ἀπὸ τῦ Ταυγέτυ. Verum mihi non conſtat an Attici ſolerent cum praepoſitione ἀπὸ nominativum conjungere. Certe Grammatici magno conſenſu notant unicum caſum, Genitivum nempe ei conjungi. J. C.

Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον] Scholiaſtes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τῦ Ταϋγέτυ legit ἀπὸ τὸν Ταΰγετον, eamque ait Atticam eſſe conſuetudinem, ut pro Genitivo rectus caſus ſumatur. Sed potius Graeca ejus, ut edita ſunt ponamus: Ο ΔΕ ΑΠΟ &c Quae verba oſcitantem ſcriptorem declarant. Is caſus, ſive illa σύνθεσις non εὐθεῖα, ſed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece ſcribentem invenit ἀπὸ alii, quam ſecundo, caſui junctum? in hoc certe Luciani loco conſtantiſſima eſt omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τῦ Ταϋγέτυ. J. F.

Ἀπὸ τὸν T.] Τὸ C. M. τὸ & τῦ. M. du S.

tionis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graevii ano interpoſuit ἐθούλθυσε, ſive potius ἐνεθούλθυσε ſed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officioſa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi moleſto tractu retardat. Sunt certe Veterum in ſcriptis ejusmodi ἀνακολουθίαι ſatis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatae, ſaepe ſtudio quaeſitae; quando ad animandam orationem ars conſuetas ſtructurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoſcatur, exemplis alibi docebimus. T. H.

59. Ἐγὼ μὲ . . . . .] Locum huic ſimilem vis? adi *Dial. Apoll. & Bacchi* ſeu Θ. Δ. XXIII. & XV. & apud *Xenoph.* Cyrop. IV. Ed. St. p. 66, 27. M. du S.

60. Δίσκον] Δίσκος quid ſit vide *Gymn.* c. 27. A. V.

Ibid. Ἀπὸ τῦ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε] Non debuerat haec diſtinctio ex editione *Benedicti* in hanc propagari, quum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque ſequatur in interpretatione Benedictus. J. G.

Τῦ Ταϋγέτου] Sic ſaniores Edd. J. B2. S. A. & ipſe Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταΰγετον, & ipſe *Scholiaſtes*,

εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ † μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἠμυνάμην καλατοξεύσας, Φεύγοντι δ' ὀπισπόμενος ἄχρι ἐς ὄρος· τῷ παιδὶ δὲ ἐς τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ ἐς αἵματος ἄνθος ἀναδῦναι † γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ᵃ ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; EP. ναί, ὦ Ἄπολλον· ἤδεις γὰρ ζηλωτὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

statim emoreretur. At ego Zephyrum ē vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum dejecit; atque a sanguine florem submittere terram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium florum, qui præterea literas habet luctum super mortuo testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor adfectus? MERC. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo mortuo.

XV. MER-

ᵃ Ἐπαιάζοντα] ἐπαιανίζοντα C.

66. * Ἐπισπόμενος] Ἐπισπώμενος ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενος ἢ μένων, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάομαι· ἐπισπόμενον ᾗ ἀντὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα, † μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἕπομαι· ἴσως δὲ ποιητικὸν ‡ ἐντάσσεται ᾗ γενικῇ. V.

71. Ἐπαιανίζοντα] § Ἐπιθρήνουντα, ἐπιστραγῳδοῦντα. C.

* Ἐπισπόμενος] Ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενον μένων] Sic vitiose A. & mox ἐπισπώμενον δέ· recte mutavit *M. du Soul.* *T. H.*

† Μικρόν] Deest litera O, etiam in Cod. M. *M. du S.*

‡ Ἐντάσσεται] L. συντάσσεται, ut ad initium Nigrini: *δοτικῇ συντάσσεται* nunquam aliter loquuntur Veteres Grammatici. *T. H.*

§ Ἐπιθρήνουντα] Ἐπιθρηνοῦντα· alterum ne Graecum quidem. *T. H.*

ſtes, qui ridicule ad Atticiſmum confugit. V. Ἴναχ. c. 11. *M. du S.*

67. Ἀμύκλαις] Unde Oriundus Hyacinthus, vide *Ovid.* l. c. *M. du S.*

71. Γράμματα ἐπ.] Literæ AI, AI. quæ cui flori inſcriptæ conſpiciantur, neſcio. Non certe in noſtris hyacinthis; niſi forſan nomen antiquum novo tributum ſit flori. Neque enim de nihilo hæc & Ajacis fabula putanda eſt. Certe florem in ſylvis purpureum vidiſſe me memini, cujus puncta facile a Poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata ſint. *Ovidius* & *Moſchus* idem narrant. *M. du S.*

Ibid. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ] *Salmaſius*, quia notae utriusque a Veteribus deſcriptae parum conſentiunt, poetas alium ac ſuum habuiſſe hyacinthum, ſuum aliumque medicos & naturalis hiſtoriae indagatores ſtatuit: illum eſſe *xyrin*, *iridem agreſtem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide *Plin.* Exerc. p. 860, 861. & *Hyl.* Jatr. c. XXII. Quicquid fere veterum eſt poetarum literis funeſtis & ἐπαιάζουσαις τῷ νεκρῷ hunc inſignem fuiſſe florem teſtantur; qua de re non vulgaria promſit *N. Heinſ.* ad *Ovid.* Metam. X, 215. *Pauſan.* II. p. 195. Hermionenſes refert annuum egiſſe feſtum coronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἀπὸ τοῦ ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κομμασάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ μισγέσθω ἐς χρόαν ἔπεσι δὲ οἱ ἐς τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα. Scribi debere κοσμοσάνδαλον patet ex *Clearchi* verbis apud *Athen.* XV. p. 681. C. ὥσπερ τὰς κοσμοσάνδαλον ἀνεύρεσιας Λακεδαιμονίους, οἱ τὰ παλαιόταλον τῆς πολιτικῆς ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν expedita quidem ſtructura, ſed mens ſcriptoris mihi quidem intricatior, cujus intellectum nihil adjuvit *J. Meurſ.* Miſc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Cosmicorum p. 685. & *Poll.* VI, 106. *Ruellius* etiam *casmoſandalum* poſuit in Hiſt. Stirp. Ceterum, ut *Plinius* obſervat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi conſpirant: *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 223. bene a *Barthio* reſtitutus: *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. III, 106. hoc inſuper addens; *Eſt autem quaſi lilium rubrum deſignans primam Hyacinthi literam:* ex quibus patet, unde nata ſint in *Ovidii* libris antiquis illa verſiculi, quem modo indicavi, lectionum, ut ait *Heinſius*, monſtra. *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 191. *Mox flevit impuratus occiſum gravi Diſco, & dicavit florulentum ſubcubam. Philoſtr.* Ep. LXI. Οὐκ οἶδας ἂν Ὑάκινθον; ὃν ἐξεφανίσω τῷ τραύματος; quorum verſione noviſſima vix eſt, ut quicquam ineptius fingi poſſit: *& annon eum amoris vulnere coronam meruiſſe putas?* longe aliud ſpectabat *Philoſtrati* ſophiſticum acumen: *Non tu vidiſti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptaſti ex eo flore, qui de vulnere prodiit & ſanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Ajacis cruore in enſem Hectoreum incumbentis ortum eſſe confirmant: teſtis luculentus, pro aliis etiam, *Euphorion* verſibus egregiis, quos *Theocriti Scholiaſtae* referimus acceptos ad Eid. X, 28. Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν Ῥοιτείης ἀμάεθοισι δηδουπότος Αἰακίδαο Εἶαρος ἀντέλλειν γεγραμμένα κικλήσκουσαν· hunc in modum e membranis corrupta verba Praeſtantiſſimus *Caſaubonus* expolivit Lect. Theocr. c. XI. a cujus emendatione quare diverſus abierit *Salmaſius* Exerc. Plin. p. 733. B. nihil excogitare poſſum aliud extra ſyllabam primam in φάτις productam: ratio parum idonea: nam ſi vel maxime nusquam non corriperetur, in proclivi erat

XV.

MERCURII ET APOLLINIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

M E R C.

1. ET quale tandem, claudum iſtum Vulcanum, & artis opificem illiberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem & Gratiam! A P. Fati quædam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, quî pati poſſint conſuetudinem ejus, maxime quando vident ſudore manantem, in fornacem pronum atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem amplectuntur, oſculantur & una

E P M.

75 Τὸ δὲ χ̀ χωλὸν [b] αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, χ̀ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἄπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην, χ̀ τ̀ Χάριν; Α Π. εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνόντας αὐτῷ, χ̀ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥέοντα, εἰς τ̀ χάμινον ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔχοντα. χ̀ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, χ̀ φιλοῦσι, χ̀ συγκα-

b Αὐτὸν ὄντα] ὄντα τὸν *F.*

78. * Εὐποτμία] Εὐτυχία. *V.*

* Ἀτ.] ἀτυχία] Pravo uſus eſt Codice; utrobique enim erratur. Εὐτ. αὐτ. ſcribendum fuit, & ita in Exc. legitur. *M. du S.*

reponere φῆμις, cujus vicem ſubierit adſcriptum interpretandi cauſa φάτις. Verum enim vero rarior utrique unius voculae intellectus obſtitit, ne ſenſum Euphorionis haberent exploratum; quod *Caſaubonus* diſtinguendo, *Salmaſius* certioribus etiam argumentis patefecit ad *Solin.* p. 880. F. etenim αἷμα hic non *ver*, quemadmodum illi ſunt arbitrati, ſed *ſanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria: vid. *Heſych.* in Ἔαρ, Εἶαρ, Ἦαρ, Ἠαροτόης, Ἴαμα, Ἰαροτόης, & Fragm. *Callimachi* Bentl. n. CCI. CCXLVII. *Oppian.* Halieut. II, 618. & Schol. quae tamen poteſtas ceteroquin *Salmaſium* ipſum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906. ubi *Scaliger* immerito caſtigatur. Jam ſententia, ni fallor, verſuum eſt planiſſima: illud eximium & vere poëtici coloris, *γεγραμμένα κωκύουσαν, ipſis literarum notis luctum gemitumque prodentem.* Porro fabulam utramque quum reperiret *Ovidius*, ingenioſe conjunxit Metam. X, 208. XIII, 397. deinde ſecuti ſunt eum *Servius*, aliique Grammatici. *T. H.*

75. Τὸ δὲ χ̀ χωλὸν &c.] Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea ſermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum abſit, quin intercidiſſe nonnulla ſtatuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti poſſe videatur. Ἥφαιστον adpoſuiſſe aliquem ſuſpicor in margine, ut, de quo ſermo haberetur, indicaret: poſtmodum illa vox, quemadmodum ſaepe fieri ſolet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II. & XXIV. quanquam eorum diverſa eſt ratio, defenſionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adjutam malim: Τὸν δὲ χ̀ χωλὸν ὄντα τ̀ Ἥφαιστον &c. *T. H.*

Ibid. Ὄντα τὸν] Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, abſque τόν. Optime, mea quidem ſententia, *F.* quam expreſſimus. *M. du S.*

78. Τὴν Χάριν] Hoc eſt, maximam natu trium Charitum, ſeu Gratiarum, quam poetae collocarunt Vulcano propter opera ejus *χαρίεντα, elegantia.* *F. C.*

83. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, χ̀ φιλοῦσι, χ̀ συγκαθεύδουσι] Patet, poſtremum verbum συγκαθεύδουσι ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accuſativum & poſcunt & habent, quaſi & ipſum gauderet eodem caſu; quod tamen re ipſa ita ſeſe non habere, manifeſtum eſt. Sed ita ſcilicet aliquando ſolet unus caſus poni, ad quem verba ſequentia, diverſum licet caſum poſtulantia, ſint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud *Livium* XXXIX. cap. XI. *Si quid ad eas* (leges) *addi, demi, mutarive vellet, rurſus ab Senatu ei poſtulandum fore.* Hic unum *addi* poteſt proprie ad τὰ, *ad eas* referri: apud eumdem XXXV, c. 19. *Odi odioque ſum Romanis.* Apud *Ciceronem* quoque in Verrina, c. 54. dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae ſatelles, in Sicilia *omnium adverſarios, omnium inimicos diligenter cognoſcere, colloqui, attentare.* Certe τὸ *colloqui*, quod hic cum eodem, quo *cognoſcere* & *attentare*, caſu conſtruitur, proprie aliter conſtruendum foret, ut notum eſt. *F. F.*

καθεύδωσι. ΕΡ. τοῦτο κἀ αὐτὸς ἀγανακτῶ, κἀ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, κἀ κιθάριζε, κἀ μέγα ὄπι τῷ κάλλει φρόνει, κἀγὼ ὄπι τῇ [a] εὐεξίᾳ, κἀ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ κἀ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τ' Δάφνην, κἀ τ' Ὑάκινθον, ἡ μὲ ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τ' Ἀφροδίτην· ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, κἀ τ' Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεσθαι τεκέσθαι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπέ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοῦπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τ' Χάριν, ἡ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲ αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε, καὶ τὸν Ἄρη ἔχει τα πολλά, καὶ κεῖνος ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῆς γε χαλκέως τούτου μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἴει τ' Ἥφαιστον εἰδέναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν

cubant. MERC. Illud & ipse indignor; Vulcanoque invideo. Jam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palæstricum corporis habitum, & artem lyræ temperandæ; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

2. AP. Ego quidem & alias invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, hæc aufugit me & odio habet usque eo, ut præoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci jactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo. MERC. At ego jam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. AP. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non æmulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in cœlo: quæ præterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri istius ferrarii cura tangit. AP. Hæc tu putas Vulcanum scire? MERC. Sane: sed quid effi-

[a] Εὐεξίᾳ] Εὐγλωττίᾳ L.

91. Ἀναφρόδιτος] Ἀηδὴς κἀ ἀνεπίχαρις. *V.*

88. Τῇ Λύρᾳ] Lyræ quidem, uti supra visum (Dial. VII.) inventor Mercurius. Sed Musicen inter præcipuas ejus dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. tamen Dial. VII. & *Horat.* Carm. I. Od. X. *M. du S.*

91. Ἀναφρόδιτος] *H. Stephan.* Gr. L. Thes. T. I. p. 613. postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse *a Venere alienum, invenustum*, positis etiam his *Luciani* verbis addit: *quod quidam exponunt*, adversa Venere natus. Non aliter *invenustum* capit venustissimus *Muretus* in *Terent.* Andr. A. I. Sc. V, 10. *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt* ἀναφρόδιτον. *Graecus ille Samosatensis*: ἐγὼ δὲ κ' ἄλλως ἀναφρόδιτος &c. & venustas *interdum est* ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior? *Ubi tamen* Nonius *legit* vetustatis: *sed falso, ut puto.* Haec *Muretus.* *T. H.*

4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεσιν] De Charite praeter Venerem Vulcano juncta res est nota: Aglaiam ὀπλοτάτην Χαρίτων vocat *Hesiod.* Theog. v. 945. Thaliam nonnulli, teste *Eustath.* ad Il. Σ. p. 1148. *Homerus* nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ἄκτιτε θεὸς ἀμφιγυήεις Il. Σ, 382. quod *Pausanias* observat IX. p. 781. ubi de Gratiis egregia multa. Vid. *Cornut.* de N. D. c. 15. p. 163. c. 19. p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicite prospectum voluerit (*Lucianus* enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere conjugali, sive in coelo versaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcerrimae conjugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non succurrit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur *Schol Homer.* ad Il. Ξ, 230. ibi quaesitum est apud Veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur Juno Somnum conventura Lemnum a principe poëtarum adire fuerit jussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem ejus Charitem; cujus germanam Pasitheam, quae sororis in contubernio vivebat, quum Somnus efflictim amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae virginis adspectu ab-

efficere poſſit, quum ſtrenuum videt juvenem, eumque militem: quare quieſcit, ſibique temperat; niſi quod minatur, vincula ſe quædam machinaturum adverſus illos, & oppreſſurum irretitos in lecto. AP. Neſcio: at equidem optaverim is eſſe, qui ſit capiendus.

φάσαι δύναιτο, γενναῖον ὁρῶν ναυτίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ὅτι τὴν εὐνῆς. ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

XVI.

JUNONIS ET LATONÆ. ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

JUN. ΗΡΑ.

1. PUlcros enim vero, Latona, & tuli liberos peperiſti Jovi. LAT. Non omnes, Juno, tales parere poſſumus, qualis eſt Vulcanus. JUN. Sed hic claudus tamen utilis eſt, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque obſervatur. De tuis autem liberis, illorum hæc virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo neſcit quales cibos capiat hoſpitibus interfectis, atque imitata Scythas

Καλὰ μὲν γὼ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. ΛΗ. ἀλλ' οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἡφαιστός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτι μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ καλλικεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὀρεία, καὶ τὸ τελευταῖον, εἰς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐδίδαξε ξενοκλοιοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐ-

abeſſet, in Lemno deſedisſe. At *Homerus* & Charitem, & ipſam Vulcani officinam in coelo collocavit, neſcio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuiſſe credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum ſtrepitus coeleſtium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem poſteriorum in eos poëtarum non vulgare conſtat beneficium, qui deſtructa Homeri taberna fabrili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, ſi quid operis moliretur, migrare juſſerunt ad inſulam aliquam AEoliam aut Lemnum, datis inſuper (nam *Homerus* plane ſolum ad fornacem atque incudem deſtituerat) aerumnoſi laboris adminiſtris Cyclopibus. Ita *Callimach.* H. in Dian. *Apollon. Rh.* Arg. III. *Virgil.* AEn. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque ſecus, quod magis mireris, in *Homeri* Od. Θ. Illam quidem *Anacreon*, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; ſed diverſo conſilio, ut operam ſociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox diſplicet αὐτὸν malkem καὶ στρατιώτην ἄν. etſi non me fugiat uſus aliquis τῶ αὐτὸς haud valde diſpar, de quo alibi dicam. *T. H.*

11. Ἐπιμηχανήσασθαι] Perſpicuum eſt, legendum ἐπιμηχανήσεσθαι. *J. J.*

Ἐπιμηχανήσασθαι] Cl. *Jenſii* emendatio eſt. In libris noſtris omnibus ἐ——σασθαι legebatur. *M. du S.*

13. Οὐκ οἶδα] Non ſolus *Lucianus* hæc dicentem inducit Apollinem. Graviſſimus poëta *Homerus* Odyſſ. Θ, 336. eadem ferme habet; eoque credo factum, ut *Lucianus*, qui eum perpetuo ſuggillat, Dialogum XVII. ſcripſerit. Jocoſior *Ovidius* & a quo talia expectes l. c. & II. *de Arte Am.* 561. *M. du S.*

20. Καλλικεκόσμη. . . .] Vide Θυσ. c. 8. & *Ovid.* Met. II. init. *M. du S.*

21. Σπουδ. πρὸς αὐτῆς] Qua fronte *Lucianus* Junonem hic inducit aſſerentem, Vulcanum a Venere diligi aut coli? Similem phraſin vide Dial. XXII. *M. du S.*

Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς] Locutionem illuſtrat *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 120. Διὰ χρημάτια ἐσπουδάσθω ὑφ' ὑμῶν. *Dion Chryſ.* Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρησιμώτερος. *T. H.*

25. Οἷα ἐδίδαξε] Hoc eſt, quibus ſacrificiis delectetur: nam ſacrificia eſſe putabant convivia Deorum. Vide quae monuimus ad Prometh. §. 17. *J. C.*

Ibid. Ξενοκλοιοῦσα] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Ovid.* 3. de Ponto, *Achill. Tat.* lib. 8. *J. B.*

αὐτὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταγωνάμενος ἐργαστήρια τ μαντικῆς, τὸ μὲν σὺ Δελφοῖς, τόδ' σὺ Κλάρῳ, καὶ σὺ Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τ ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πολλοῖ μὲν ἀπὸ τ τοιούτυ· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτὺς καταγωνιστεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τ συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τεταλευόμενον· αὐτὸς γὰρ ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι [a] φονεύσει μὲν τ ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, καὶ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρῶ καθότι καλλίονα τ Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ φυδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα σὺ τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ σὺ τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ὀνειδίσαι θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπώλετο, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλή σου παῖς οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τ Ἀχαιῶν,

ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem præ se fert cuncta se scire, & jaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem diteſcit, plures enim sunt stulti, quique se præbent fascinandos; nec tamen praeterit prudentiores, plerumque præstigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas disco; nec prædivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben præstare videaris.

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix & mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando hæc laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus. JUN. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marsyas, si quidem justum Musae judicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulcra tua virgo tam est pulcra, ut, postquam comperit se visam esse ab Actæone, veri-

[a] Φονεύσει] χωνεύσει Marg. *A1W.* quod ego, quale sit, non intelligo.

36. Καταγωνιστεύεσθαι] Ἀπατᾶσθαι. *V.*
38. Τεταλευόμενον] Φυδολογούμενον, ἢ θαυμαστὰ Φ

* Μυθυόμενον] Lege μυθυόμενος. *J. C.*
Μαντευόμενος] In Ed. *A.* & *C. M.* legebatur μυθυόμενος. Ego certa conjectura ductus mutavi. *M. du S.*

Mihi placuit μυθυόμενος idque omnino retinendum videbatur. *T. H.*

27. Πάντα εἰδέναι] *Callimach.* Hym. Apoll.

Τίχη δ' ἀμφιλαφὴς ἔ τις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων.

Apul. Florid. 1. *Aristoph.* in Plut. *Orpheus*, *Homer.* Hymn. εἰς Ἀπολλ. *J. B.*

31. Κλάρῳ] Vide Ἀλεξ. c. 8. & *Clem. Alex.* p. 9, Κλάριον, Πύθιον, Διδυμεία, Ἀμφιάρεω, Ἀπόλλω, Ἀμφίλοχον. V. *Schol. Apoll.* Rh. p. 128. *M. du S.*

Ibid. Διδύμοις] *Origen. Celſ.* I. p. 55, 1. *M. du S.*

32. Λοξὰ] Momus in Apollinem Διπλοῦν. Sic in Ale-

verita ne juvenis evulgaret turpitudinem ſuam, immiſerit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obſtetricaturam fuiſſe, virgo ſi modo foret. LAT. Arroganter, o Juno, te effers, quia conjux es Jovis, cumque eo regnum tenes: propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te poſt paulo iterum lacrimantem, quum te Jupiter relicta in terram deſcenderit, tauri cygnive ſumta ſpecie.

φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαίητο, παρθένος γε ἡ αὐτὴ οὖσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διΐ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ ἀφ' τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

XVII.

APOLLINIS ET MERCURII. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

APOL. ΑΠΟΛ.

1. QUid rides, Mercuri? MERC. Quia ſcilicet maxime ridicula, Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut & ipſe re audita una tecum poſſim ridere. MERC. Venus concumbens cum Marte conſtricta eſt, & Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Jampridem, opinor, iſta quum ſciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quæ oculos fugerent, circumpoſitis, poſtquam abierat ad caminum, operi ſcilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conſpicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem adſcenderunt lectum, intraque caſſes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipſis vincula,

ΤΙ γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἄπολλον, εἶδον. ΑΠ. εἰπὲ δή, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. ΕΡ. ἡ Ἀφροδίτη ξυοῦσα τῷ Ἄρει καλείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτὼ ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτώ· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθών, ὡς φαίνεται καθεζομένῃ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν ἃ λέχους, καὶ ἦσαν ἔργῳ, καὶ ἐντὸς [b] ἐγεγένηντο τῶν δεσμῶν, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφί-

b Ἐγεγένητο] ἐγένηντο F. In ſequentibus Edd. recte emendatum.

72. Παρὰ] Γρ. περὶ τὸν υἱόν. G.

Alexand. ſic in Jove Tragœd. & paſſim. Λοξίας Apollinis cognomentum. J. B.

50. Μαρσύας] Apul. loc. cit. Julian. Imp. Epiſt. ad Jambl. J. B.

51. Αἱ Μοῦσαι] Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400. T. H.

53. Ἄθλιος] Addi ſolet articulus. niſi forte legendum ἀθλίως, ſed Edd. vetant, nec ſequens patitur ἀθλίως. M. du S.

59. Καὶ αὐτὴ ὅσα] Tantum abeſt, ut ornet ſententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe diſpar erit ratio, ſi legas ἀγνὴ· quod percommodum hoc in loco. Scilicet Homerum, ut ſolet libenter Lucianus, tetigit: Ἄρτεμις ἁγνὴ in Odyſſea ſatis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis adſideat & opem invocata praeſtet, aeque ac Noſter, rident patres Eccleſiaſtici, nec ad rem pertinere quicquam credunt, quod a veterum Theologis adfertur, eandem eſſe & Lunam; quae quum ſit γενέσιος ἀρχὴ, iſto munere jure merito fungatur. T. H.

ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, ἅτε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα ἀπεφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά· ἐπεὶ δὲ σαφῶς ἐνόησεν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτόν, ἱκέτευε.

& supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυ τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην ταύτην γάμου; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπαγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἠκούσω καὶ δεδέσθαι

2. AP. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus? MERC. Nondum; sed convocatis Diis spectandum præbet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane jucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum. AP. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii? MERC. Nequaquam; ut qui etiam juxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidebam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & adligato cum ea. AP. Tune ergo vinciri te pa-

a Δεδῆσθαι] Δεδεῖσθαι omnes Edd. exceptis *J.* & *Vr.*

84. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον] Talia describit Vulcani vincula *Homerus* Od. Θ, 275. — κάτω δὲ δεσμοὺς Ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, ἔῤῥ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν & v. 299. Καί τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκέτι φόβητρα πέλονται. Ideo δεσμὰ Ἡφαίστεια proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit *Suidas*, adjecto *Eunapii*, hujus enim esse recte censuit *H. Valesius*, insigni loco, qui imitationis Homericae vestigia clare praefert: ὁ δὲ τρίσιν ἅμα συγκαλειλημμένῳ πάθεσιν ὥσπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς ἀῤῥήκτοις, ἀλύτοις, ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quae copiosius indidem proferuntur in Ἀρβαζάχει. Hujus autem subtilissimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab *Homero* cum araneae tela comparentur: ἀφανῆ δεσμὰ paulo ante *Noster*, & *AElian.* de Anim. II. c. 30. δεσμὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια. *T. H.*

90. Τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] h. e. illud vero jucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa [μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos jam ante dixerat εἰ χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν. Nihil hic videtur intellexisse vulgatus interpres. Quae deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere conjunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc jocoso argumento habet *Ovidius* Metamorph. IV. vs. 185.

Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas;
Admissique Deos. Illi jacuere ligati
Turpiter. Atque aliquis de Dîs non triſtibus optat
Sic fieri turpis. *J. J.*

91. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον] Poterat scribi, μονονουχὶ σὺν αὐτῷ γιγνόμενον τῷ ἔργῳ modo, καὶ σὺν ἔργῳ ἦσαν nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem sensum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. *Barth.* ad *Claudian.* Epith. Pall. & Celer. v. 130. *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 610. Commentatores ad *Petron.* p. 404. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 413. *T. H.*

Ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον] Id est, *coitus*. *F. G.*

96. Ἐφθόνουν τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dialogus ex *Homero* deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poëtam ipsum legeris Od. Θ,

335.

patereris ea mercede? MERC. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; ΕΡ. σὺ δ' οὐκ ἰᾷς, ὦ Ἄπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθών, ἐπαινέσομαί γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια ᾖ αὐτὸς εὐξῃ ἰδών.

XVIII.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

ΗΡΑ.

1. ME quidem puderet, Jupiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiasque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri. JUP. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum,

ΕΓῺ μὲν ἠχυνόμην ἄν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλυς ὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνὼν, ἀβρότερος αὐτῆς ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως [b] παντὶ μᾶλλον ἔοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, εἰ μόνον, ὦ

b Παντὶ] πάνυ C. quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. *V.* Πανί

10. Πάνυ μᾶλλον] * Πανὶ *V.* Γρ. παντί. *G.*

* Πανί] Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. *M. du S.* Quum in nonnullis Codd. exiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τῷ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. *A.* Τῷ πατρί] Πανί. *T. N.*

335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323. qui ad jucundissimum spectaculum advolarint: inde *Noster* Mercurium fecit haec a se jam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit *Paulo Silentiario*, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII. Epigr. 54. In Amoribus, ἐντυχέσατο Διῶν ὁ λῷστα ταύτῃσι δίδυις Ἄρης. *Lucianus* ξωνδιδυμένοι, διδυμῶν, δεδύσθαι quae forma *Thomae* videtur elegantior, quam δεθῆναι, δεθῆναι. *T. H.*

98. Οὐκοῦν καὶ διδῦσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ] *Num ergo & vinciri te sic patereris?* ocyus emenda δῆσθαι vel δεδῆσθαι. Quid enim sibi vult διδῦσθαι? *F. F.*

Διδῦσθαι] Ex Ed. *F.* est, cui suffragatur L. reliquae omnes διδῆσθαι mendose. *M. du S.*

4. Ἐγὼ δ'] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. *Eurip. Nonn. Ovid.* alii. *F. B.*

6. Μίτρᾳ] Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum *Lucianum* alibi appareret. Quin & θηλυμίτρης per probrum hic Bacchus vocatur. *G. C.*

10. Παντὶ] In veteribus Codd. πάνυ & Πανὶ fuisse testantur *Scholia*; quod ego olim amplectebar. Nunc genuinam esse scripturam παντὶ censeo, quia *cuivis similem potius quam sibi* melius videtur quam *Pani similem*. *M. du S.*

11. Θηλυμίτρης] Dicemus ad Bacch. c. 4. ubi de expeditionibus ejus plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Jupiter adstruit: & merito quidem; nam *choreis aptior & jocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae ferebatur*, *Horatio* teste II. Od. 19. v. 25. quos tamen rumusculos parum secundos jam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. *T. H.*

16. Στρά-

ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσαλο, καὶ τοὺς καλουχοῦντας τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾴκας ὑπηγάγελο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ [a] στραλιωλικῷ, τούς τε ἐλέφανλας εἶλε, καὶ τὴν χώραν ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀνλιστῆναι τολμήσανλα αἰχμάλωλον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπανλα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φησί, καὶ ἐνθέαζων. εἰ δέ τις [b] ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσαλο, ἢ καλαδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ ἀφασπαθῆναι ποιήσας ὑπὸ τοῦ μήρους ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν ἦφων ἦτος ἦν, ὅτε ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

ΗΡΑ. Σύ μοι δοκεῖς [c] ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὕρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι σφάλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν [d] τραπόμενοι, καὶ ὅλως

Juno, Lydiam ſubegit, incolentesque Tmolum cepit, & Thracas ſibi ſubjecit; ſed & adverſus Indos rapto muliebri iſto exercitu elephantos in poteſtatem redegit, & regione tota potitus eſt, regemque paululum reſiſtere auſum captivum abduxit: & iſta quidem omnia perfecit ſaltans ſimul & choreas ducens, thyrſis uſus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum ſi quis in animum induxit male dicere ipſi, contumeliis in ſacrorum initia jactis, ab eo quoque pœnas expetiit, vel ligatum obſtringens palmitibus, vel ut diſcerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia ſint iſta, atque haud indigna patre? Si vero luſus & laſcivia ſimul adſint, nihil eſt ea in re, quod invidiam faciat; in primis ſi quis reputet, qualis ſobrius hicce foret, ubi iſthæc facit ebrius.

2. JUN. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum ejus vitem & vinum; idque tametſi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad injuriam verſi, & plane fu-

a Στρατιωτικῷ] στράτῳ C. & Schol. V. b Ἐπιχείρησε] F. ceteraeque Edd. excepta ſola P. ἐπιχείρισε. c Ἐπαινέσεσθαι] Ita F. quod merito reduxit S. quum priores vel vitioſe ἐπαινεῖσθαι vel male ἐπαινεῖσθαι exhiberent. Mox εὕρημα ſola P. Ceterae omnes damnatum a Thoma ſcribendi modum tuentur. d Τραπόμενοι] τρεπόμενοι al. Marg. AIW.

16. * Στρατιωτικῷ] Γράφεται στρατῷ. V.

* Στρατιωτικῷ] Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. noſtris. M. du S.

16. Στράτῳ] Sch. & Coll. M. du S.

Στρατιωτικῷ] Nulla fuit cauſa, cur mutarem: τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud *Thucydidem*, *Diodorum*, *Pauſaniam* p. 423. *Herodianum* ſatis familiare, ut τὸ ἱππικὸν, τὸ ναυτικὸν, τὸ Ἑλληνικόν. T.H.

24. Καλαδήσας] Vid. *Ovid.* Met. III. Fab. VIII. M. du S.

28. Οὐδεὶς φθόνος] Nolim vertere, *non eſt quod invideas:* non enim invidebat Juno Baccho, ſed eum reprehendebat. Verterim potius: *non debet hoc ei creare invidiam*, hoc eſt, *odium*. Solent invidia & odium eſſe conjuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miſcentur. J.C.

35. Ἰκάριον . . .] *Hygin.* fab. 130. M. du S.

Ἰκάριον] Icarum ſæpe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit *H. Grotius* ad *Germanici* Phaenom. vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 130. Addam *AEliani* locum de Anim. VII. c. 28. ut eum interpoſitae negantis particulae ſoliusque diſtinctionis ope a pravis tum verſione tum emendatione vindicem: Ὅτι τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν οἱ προσηκοντες τοῖς πρῶτον πιοῦσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕστερον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες ὡς ὁ θάνατον εἶναι τὸ παραχθὲν, ἀλλ' οἰνηρὸν κάρον, νενόσηκεν εἰ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἴσως δοκεῖ, τῷ Διονύσου τιμωροῦντος τῷ πρώτῳ γεωργῷ τοῦ αὐτοῦ φυτοῦ καὶ πρεσβυτάτῳ. Jam nihil, ut puto, in iſtis eſt, quod ulla parte lectorem impedire poſſit. Quantum in hac fabula narranda veteres diſſideant, commemorare non videtur operae pretium. T.H.

22. Ἐνθιάζων] Ἐνθουσιῶν. G.

Vix dubito, quin vitio ſcriptum ſit pro στρατιωτικῷ. T.H.

44. Ἐπιζηλοτυπεῖν] Habet *Stephanus*, ſed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compoſitum illud in Lexica perveniſſe credibile eſt: ſi quis pro ſpurio expellendum ſentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem ſine dubio legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖν· ſaepius iſta particula vitiata verbis ſequentibus adhaelit: vide Hermot. §. 13. neque aliter ſtatuiſſe videtur *Bredaeus* ad Anthol. I. c. 13. Ep. 2. proferens: ζηλοτυπεῖν ἴσως, ὦ Ἥρα. Ego omnium Edd. non videbatur mutan-

furentes à potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus. JUP. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque ejusmodi, quale Icario contigit, quicquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc æmulari videris, Juno, & Semeles meminisse, ut quæ crimineris Bacchi pulcerrimas dotes.

35 μεμψιμοίρεις ὑπὲρ τῆς πώτου τὴν γῆν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΥΣ. εἶδεν τοῦτο φῄς· ἀλλ' οὐ διὰ ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, ἢ 40 τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδεὶς ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῆς ξυμποσίου· ἀλλὰ σὺ ὀπιζηλότυπεῖν ἔοικας, ὦ 45 Ἥρα, ἢ τὴν Σεμέλης μνημονεύειν, εἰ γε ἀληθάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

XIX.

VENERIS ET CUPIDINIS.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

1. QUid est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Jovem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me

ΑΦΡΟ.

Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς καθηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ

ε Εἰ γε] ἴσως L. Marg. *Alw.* ἴσως P. f Ῥέαν] Ἥραν pleraeque Edd. Ῥέαν P. L. *J. Vr.* Marg. *Alw.*

35. Τὸν γῆν Ἰκάριον] Ἐκτείνων εἰς φαρμακέα· ὑπόμνησον δὲ † μοιχευθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' ἐκείνου. *V.*

† Μοιχευθέντες] Lege μοιχευθέντος. De Icario vide *Hygini* Fab. CXXX. & Poet. Astronom. lib. II. c. 4. *J. J.*

Idem observaverat *Matth. Sladus.* *T. H.*

tandum: quamvis in *Alw.* ἴσως itidem notatum reperiam. *T. H.*

45. Ἴσως] Sic L. ἴσως P. Impressi εἴ γε. *M. du S.*

47. Τί] Hujus dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit *Georg. Sabinus*, qui ad hujus videtur imitationem confictus, nec minus est elegans. *G. C.*

49. Τὸν Ῥέαν] Insignis hæc *Juntina Ed.* emendatio; quam confirmant insuper P. & L. reliquæ enim omnes Ἥραν. At Junonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. *Clem. Alex.* p. 15. A. *M. du S.*

Τὸν Ἥραν] Nullum est in fabulis Junonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habebatur ac praeses, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane, antequam Jovi traderetur, virginem fuisse vitiatam ferunt, ex noque furtivo congressu Prometheum extitisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid ejus generis habuisset Jupiter, quod ulla veri specie conjugi objiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Junonem in amores suos importunius invectam flagitii similis exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in *Clemente* reperiri non equidem recordor; & nescio, an hunc errorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21. B. legitur ἢ Ἥρα Ἀδωνιδ[ι], nimirum Ἀφροδίτην illud Ἥρα literis iisdem constans, quibus Ἥρα, minus attentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Jovem amati Adonidis suspicio meliore jure cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi juvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret incontroversam, si vera sunt, quae notat *Schol. Theocr.* ad Eid. XV. v. 86. Apud *Lucianum* igitur pro Junone amplectenda fuit Ῥέα, cui jam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum insul-

τὴ μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τὴ Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μέν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δ' ὀϊστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄσκοπος; E P. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν οὖν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ὑποσείουσα τὸ λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἐκπίπτει μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. A Φ. ὁ Ἄρης γοῦν οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. E P. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶταί μου ἀεὶ, καὶ πολὺ ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει, φησὶ, νὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τῷ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείληκε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμὺ, καὶ ὅτι τῷ ἤθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅτῳ ἐγὼ μάλιστα δέ-

quoque matrem; a sola vero abstinea Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus. C U P. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus. V E N. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti. C U P. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspicioſa torve me intuetur; factumque jam adeo, ut ego sic prætervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem juro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum injiciam, aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa ejusmodi est interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo:

a Αὐτὴ] αὐτὴ C.

64. Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα] Προσυπακουέον τὸ * διαφθερῶ ἰδιωτικῶς ἅμα καὶ ἀφιλῶς. V.

* Διασπάσω] F. διαφθερῶ. sic & V. M. du S.

sultravit, ut ipse gloriatur Dial. XII. *Philostr.* Ep. XXXIX. ὅταν δ' ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἅμα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τὰ ἄκρα σὺν οἰδένων ibi pro Ῥέα scribitur in Cod. Pal. secundo Ἥρᾳ. Contra in *Plutarcho* de Fluv. c. 18. p. 59. καὶ κατ' ἄγνοιαν τῇ Ῥέᾳ συγχυθῆναι τὸν Δία θυγατέρα reponendum est τῇ Ἥρᾳ, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνης capiendum erit, *quod ad illam attinet*: sin malis, ἐπ' ἐκείνῃ vel ἐπ' ἐκείνῳ, *adversus illam*; idque convenire magis videtur. Qualem vero se pater peperecerit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in *Apollon. Rh.* Argon. III, 32. Ἥρη, τίπτε μοι μὴ πατὴρ τόσα τοῖο βολάων, Οἷά τε καὶ χρειὼ θελκτήριον εἶδος ἀέθλου. T. H.

54. Χαροπὴ] *Hesych.* Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερὸς &c. F. G.

56. Ἐκπλήττει] Parisiensis mutavit in ἐκπ—. prave. M. du S.

62. Ὑφορᾶται] Eleganter *Erasmus*, *adductis superciliis observat*, utraque verbi potestate conjuncta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*, qui dedit, *torve semper adspicit*: hoc est δριμὺ ὁρᾷ, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι *suspectum habere*, & *diligenter ne noceat observare*: *Aristotel.* περὶ Z. I. c. 44. de leone: ἴσασι δὲ τὸ θηρίον οὐκ ἐπίπτως ὑδνὸς, ὑδ' ὑφορᾶται ὑδέν· contra Mars Cupidinem dicitur προσίεσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura *Stephanus* in Thes. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. T. H.

69. Πρόσωπόν τι] Id est, τὸν αὐγίδα σὺν τῇ τῆ Γοργόνος προσώπῳ. F. G.

75. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.] Bene factum, quod *Lucianus* Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adjuverit, quo persuasissimum fiat παρθένους ἀσυλλήπτους & ἀσυμφλέπτους, ut vocantur, revera esse. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus *Tzetz.* ad *Hesiod* Β. καὶ Η. p. 7. ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatiora: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si us-

tuo : territat enim me, &, quum eo oculos converto in fugam propellor.

2. VEN. At expaveſcis Minervam, ut ais, & Gorgonem ; idque tu, qui non formidaris fulmen Jovis. Muſae vero cur tibi ſunt invulneratæ, & extra teli jactum poſitæ ? án & illæ criſtas concutiunt, & Gorgonas oſtendunt ? CUP. Revereor illas, mater ; nam venerandæ ſunt, & ſemper quiddam commeditantur, & cantu diſtinentur : atque ipſe adſto ſæpius illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte & iſtas, quia verendæ : at Dianam quid eſt, cur non vulneres ? CUP. In ſumma, ne conſequi quidem illam licet fugientem ſemper per montes : tum etiam ſibi proprium quendam amorem jam amat. VEN. Cujus, fili ? CUP. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat perſecuta, & ſagittis configat ; tota denique huic rei eſt intenta : ceteroquin fratrem ejus arcitenentem & ipſum, ac longe jaculantem. VEN. Scio, nate, quid velis : frequenter ipſum arcu fixiſti.

διὰ· μορμολύττεσθαι γάρ μοι, καὶ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ σὺ μὲν Ἀθηναν δέδιας, ὡς φῄς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν ; ἢ καὶ κεῖναι λόφους ὑποσείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν ; ΕΡ. αἰδοῦμαι αὐτὰς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. ΑΦ. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις ; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἷόντε, φεύγουσαν ἀεὶ διὰ τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. τίνος, ὦ τέκνον ; ΕΡ. θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, καὶ καταλοχεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ὄζει. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ σκεῖνον ἐτόξευσας.

Θεῶν

δ Ἤδη] Deeſt in *F. Pa.* ε Καὶ] Omiſſa vocula in *Ba. P.*

usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum eſt, cujus cunei ope duriſſima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectiſſimarum virginum amoveamus ; quas utinam eorum nulli, qui ſe colere videri volunt, proſtituere conarentur. Venuſtum eſt neſcio cujus *Muſicii* (ab aliis auctor *Plato* habitus) Epigramma Anthol. I. c. 7. & ad *Luciani* mentem accommodatum : Ἁ Κύπρις Μούσαισι, κεράσια τὼν Ἀφροδίταν Τιμᾶτ', ἢ τὸ Ἔρωτ ὑμεῖν ἰφεπλόσομαι· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄμμι τὰ τυμύλα ταῦτα. Ἡμεῖν δ' ὔ πίτεται τῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide *Brodaeum*. *T. H.*

76. Ἔξω βελῶν] Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id eſt, extra telorum jactum, pro eo quod eſt, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens eſt apud *Lucianum* in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. *G. C.*

82. Τὸν δὲ Ἄρτιμιν &c.] Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva ſuggerente, Dianae Jupiter conceſſerat. *Callimach.* H. in Dian. v. 6. ubi hac de re multa notat *Ez. Spanhemius*. *T. H.*

89. Ἐπεὶ τόγε ἀδελφὸν αὐτῆς] Scribendum forte : ἐπεὶ τόγε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. *F. G.*

Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Non metuo, ne quis abripi ſe patiatur prava *Guyeti* correctione : nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioſo ac docto, contigit, ut inter ſubitam legendi feſtinationem, re minus penſiculate conſiderata, emendationes plane abſonas projecerit ; quas ego quidem utilius exiſtimarem in lituris perire, quam luci donari. *T. H.*

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Dearum Judicium.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

JUPITER, MERCURIUS, JUNO, MINERVA, VENUS, PARIS, aut ALEXANDER.

ΖΕΥΣ.

Ἑρμῆ, λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον, ἄπιθι ἐς Φρυγίαν πρὸς τὸν Πριάμου παῖδα

JUP.

Accepto, Mercuri, isto pomo abi in Phrygiam ad Priami filium boum

α Θεῶν Κρίσις] Ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης. O.

92. Λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον] Ἄπιθι τοίνυν σὺν θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

* Καλὸν τὸ μῆλον τῆς Διὸς χερὸς δῶρον

* Καλὸν &c.] Veteris esse poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi jambi. T.H.

Θεῶν Κρ.] In Ox. aliter habet Titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. *M. du S.*

94. Τὰς Ἴδης τὸ ταῦ Γαργάρου] Idae montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Lectum, Gargarum vel Gargara & Phalacram: *Schol. Homer.* ad Il. Θ, 48. Ξ, 284. *Eustathius* p. 697. Sigeum addit *Schol. Nicandri* ad Alexiph. v. 40. Ἴδης τὸ κημωδέστ Φαλακρωνίης ἐπὶ βήσσης pro quo nescio quam recte suppoſuerit Pergamum sive Tzetzes, sive vetustior aliquis commentator ad *Lycophr.* v. 24. Gargarum omnium est, *Homero* teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat *Macrob.* Saturn. V. c. 20. Isto autem genere post *Homerum* Graeci τὸ Γάργαρον, & *Epicharmus*, Γάργαρ' ἀγάπιφε· nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex *Alcmane* probat *Stephanus*: vide *Etymol.* p. 221. verum postea, quum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subjectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit *Strabo* XIII. p. 874. C. 903. C. *Hesychius* quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης, καὶ πόλις Τρῳὰς πλησίον Ἀντάνδρου· sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post *Virgilium* Gargara cacumen Idae non minus, quam ipsam urbem appellarunt: *Stat.* Theb. I, 549. *Gargara desidunt surgenti* — ubi quae notat *Lactantius*, Servio debentur ad AEn. IX, 86. *Plin.* H. N. V, 30. at *Vibius Sequester*: *Gargarus in Phrygia Idae montis cacumen*: sed hujus auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris judex sederit Deabus: ideo *Mela* I, 18. *Ipse mons vetere Divarum certamine & judicio Paridis, memoratus:* neque aliter fere *Euripides*, qui saepius ejus rei meminit: Troad. v. 976. ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάκιον πρὸς Ἰδαίων εἰς κτυπήματα. Hel. v. 23. Ὅτ' Ἰδαίων εἰς γάμους ἦλθ' ὁ Τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος. Androm. v. 274. & mox: Ταὶ δ' ἐκεῖ ἐλθοῦσαι νάπος ἦλθον· tum Ἰδαίων λέκτρων· ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingeniosissimus: *Est locus in medio nemorosis vallibus Idae. Callim.* Hymn. in Lav. Pall. v. 18. Οὐδ' ὅκα τὼν Ἴδαν Φρυξὶ ἰδίκαζεν ἄρις, ut vir summus egregie restituit. Vid. *Sil. Italic.* VII, 437. *Noster*, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. *Strabo* scribit, in recessu sinus Adramyttini, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος· quae repetit *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. idem apud *Stephanum* ex *Timosthene* in Ἀλεξάνδρεια· satis apparet situm hujus loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est quod §. 5. antri mentionem *Lucianus* facit: praeterquam enim quod *Euripidis* Ἰδαῖος κάθημαι & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam extitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 565. C. μύγιστον ἦν ὑπερέχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἄντρον θεοπρεπές, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου· is quidem locus alius esse non potest, quam memorata *Straboni* Alexandria. Paululum hinc diversus abiit *Coluthus* in Ἑλένης ἁρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14. αὐταὶ γὰρ ἐθήσαντο μηλοῦσαι (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μηλοῦσαι) Ἰδαίης δικάσπορον ἐπὶ κρημνὸν Φαλάκρης· ex eo

boum paſtorem (paſcit autem Idæ montis in Gargaro) ipſique dic: Te, Pari, jubet Jupiter, quandoquidem formoſus ipſe es, & ſapiens in rebus amatoriis, ſententia Deabus lata pronunciare, quæ illarum pulcerrima ſit: certaminis autem præmium victrix recipiat pomum. Jamque commodum eſt, ut ipſæmet abeatis ad judicem.

† βουκόλον, (νέμει δὲ ὁ Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· ἡ δὲ ἀγὼν τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὴν δικαστήν ἐγὼ

† Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Deficit in O.

eo cacumine caeſae narrantur arbores, ex quibus claſſis eſt contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φιλεκραίους κόρυς argute vocavit *Lycophron*: verum qui ſedem ibi judicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum obſervat *Macrobius* Saturn. V, 16. *nullam commemorationem de judicio Paridis Homerum admittere*: quae ſi fidem inveniant, tum vero ſuppoſititios haberi oportet verſus eos, qui leguntur Il. Ω, 29. itaque cenſuiſſe veterum quosdam docuit *Fulv. Urſinus* in Virg. cum Gr. Scr. coll. p. 196. nec ſane mihi probabile videtur, ab Homero eſſe profectos: ſi enim jam tum fabula fuiſſet nota, quis credat principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poëticae virtus nitidiſſime poterat explicari, fore deſidem, ſic ut nusquam ſuis luminibus ornatam interſereret tam bellam graviſſimi belli cauſam? Neque deſunt, quas nunc quidem promere non eſt opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut poſt Homerum celeberrimi judicii commentum prodiiſſe demum credam. Extitit inter alia multiplicis coelaturae argumenta in illa Cypſeli vel Cypſelidarum arca, cujus in Junonis Eleae templo dedicatae meminit *Dion Chryſ.* Or. X. p. 163. B. ſollicitam deſcriptionem expoſuit *Pauſan.* V. p. 419. cum tali epigrammate p. 425. Ἑρμείας ὅδ' Ἀλεξάνδρῳ διανύσει, διὰ τῆν Τῶ εἶδος, Ἥρᾳ καὶ Ἀθηνᾷ Ϛ Ἀφροδίτᾳ quod ſi Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut ſane ſuſpicatur *Pauſanias*, vetuſtiſſimum eſſe oportet. Fabulae vero non injucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine *Daretis Phrygii* celatur c. VII. de fabula ſomnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec ſecus *Devonius* de Bell. Troj. II, 228. in multis peſſime corruptus. *Dion Chryſoſtomus*, ut philoſophus, morem Socraticum, mutandis in omnes diſciplinae moralis formas pro re nata fabellis, ſequitur: Orat. XX. p. 266. 267. Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, ejusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in juvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diverſa via tractat in Orat. Troïca atque alibi. At ſi *Cedrenus*, *Suidas* in Πάριος, *Malela* p. 114. teſtes habeantur ſatis idonei, jam Paris erit inter antiquiſſimos ſcriptores adnumerandus; quippe qui encomium Veneris Junoni Minervaeque praelatae compoſuerit; itidem hymnum titulo Κατὰ praeſcriptum: a talibus incunabulis exortam eſſe fabulam, his, ſi lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi διαιτᾶν vel κριτὴν, Ἀφροδίτην alii vocant: utrumque *Noſter*: *Lycophron* v. 93. κάλλους τὸν (niſi quis malit ταῖς) θυωρίτιδι τριπλαῖς translatae locutionis expediendae viam niſi veteres oſtendiſſent, minus equidem mirarer in ea declaranda Commentatores eruditiſſimos non laborare tantum, ſed labi. Θυωρὸς eſt primum menſa ſacra & miniſteriis divinis apta, ut *Feſtus* ait in *Anclabris*; quam in Chriſtianorum etiam templis Θυωρὸν *Nicetas* aliique dixerunt: deinde menſa communis & amica: τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit *Schol. Callim.* ad H. in Dian. v. 134. ubi vide Viri Illuſtris Obſervationes; hinc in *Heſychio* Θυωρᾶσθαι, εὐωχεῖσθαι. Tum porro ſimiliter ac τράπεζα menſariorum eſt, & τραπεζίτης idem qui ἀργυραμοιβὸς, ſic θυωρίτιδι ut uſurparet, licere ſibi voluit *Lycophron*: *Heſychii* conturbata hunc in modum repone: Θυωρίτης, τραπεζίτης καὶ τοὺς ἱερεῖς ἐκ μοιρίσεως ἐτῶν ſcilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θεῖα φυλάσσουσαν. Latine dixeris *formarum pulcritudinisque ſpectatorem*: ſicuti *pecuniae ſpectatores* dici, qui nummos probarent, notavit *Donatus* ad *Terentii* Eun. A. III. Sc. V. tribusque modis debitum pecuniarium ſolvi, penſione, ſpectatione, quando dicitur, *lectum eſt*, & numero, ad Phorm. A. I. Sc. 2. & *ſpectator veteris monetae Symmacho* III. Ep. 11. ἀργυρογνώμων παλαιοῦ κόμματος rem illuſtrat egregius non Theocriti quidem, ſed ſuaviſſimi tamen Jonis poëtae locus Eid. XII, 36. Λύδη ἴσον ἔχειν πλάστιγγι τόμον, χρυσὸν ὑποίῃ Πιθόντει μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβόν. *Etymologi* emendationem a *Pottero* prolatam *Sylburgius* occupavit: ego nihil mutandum arbitror, niſi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτε ἔκρυον τὰς θυίας· *nunc autem translatio ducta eſt ab alia menſa*, nimirum nummularia: τῶν Λυδῶν autem revocari debet ad ſuperiora ſubjungendum voci τριπλαῖς, vel κριτὴν locum deſcripſit *Phavorinus*. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel ſimillima, vel parumper diſcrepantia reperiuntur apud alios ſcriptores, operae non videtur ſtudioſius adnotare. *T. H.*

Ibid. Τοῦ Γάργ.] *Suidas* & *Stephanus* Γάργαρα vocant. At *Noſter* iterum c. 3. τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV. & *Hom.* Il. Θ, 48. *M. du S.*

97. Σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ] Talem ſe ferebat Socrates; eoque ipſo titulo propterea donatur a ſectae ſuae philoſophis, & *Luciano* in Β. Πρ. c. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitioſe traduxerit *Lucianus*. *T. H.*

ἐγὼ δὲ ἀπαθῶμαι τ̃ δίαιταν, ὀλίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας [a] νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδοῦναι, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς ἡττωμέναις. διὰ ταῦτα μὲ αὐτὸς οὐκ ὀλίγδην ὑμῖν δικαστὴν. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μέν ἐστι, καὶ Γανυμήδης [b] τούτου ξυγγενὴς, τἄλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, κἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μέν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τ̃ Μῶμον αὐτὸν ὀλίγωνος ἡμῖν δικαστὴν, θαῤῥοῦσα βαδίσομαι πρὸς τ̃ ὀλίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τ̃ ἀνθρωπον. [c] ΗΡ. οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ὀλίτραπῃ τ̃ δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τ̃ Πάριν. ΖΕΥΣ. ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ Διγάλερ, συνδοκεῖ; τί φῄς; ἀπορρέψει, καὶ ἐρυθριᾷς; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμᾶς τ̃ παρθένων· [d] ὀπιεύεις δὲ ὅμως· ἄπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ [e] κακὸν ὀτρύνησθε τῷ νεανίσκῳ. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι ἐστὶν καλὰς πάσας εἶναι.

ΕΡ. Προΐωμεν εὐθὺ τ̃ Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγήσομαι, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θαῤῥεῖτε, οἶδα ἐγὼ τ̃ Πάριν, νεανίας ὄντι καλὸς, καὶ τἄλλα ἐρωτικὸς, καὶ τὰ

equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex æquo vos amem, &, si fieri posset, libenter cunctas victisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formæ præmium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sim judex: juvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiæ stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit ejusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Jupiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis judicem, confidenter accedam ad formæ ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem. JUN. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin. JUP. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini judici, quæ victæ eritis, nec malum inferatis juveni: fieri quippe non potest, ut æque sitis pulcræ omnes.

3. MERC. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viæ dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, juvenis est formosus, præterea amori deditus, & ad ra-

a Νενικηκυίας] Ita O. V2. S. A. In ceteris Edd. prave νενικυίας. b Τούτου] ταυτοῦ L. c ΗΡ.] καὶ Ἀθ. O. d Ἐπιεύεις] ἐπιευόσεις F. e Κακὸν] κακὸν ἔργον ὀτρ. F.

23. Καὶ ὅπως] Σκοπεῖτε. V.

2. Ἐπίσης τε ὑμᾶς] Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his adnexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἴγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικηκυίας εἶδον. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας αὐτ⊙ pro αὐτός. T. H.

23. Ὅπως] Sub. videte. F. G.

33. Πρὸς ἐμοῦ λόγους] Attica locutio: Aristoph. Vesp. v. 645. Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πικρά — Ναὶ καλεπὸν μὰ πρὸς ἐμοῦ λέγοντα. Schol. minus accurate: ἐστὶ τῷ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ ἀρίστοντα μοὶ λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248. A. Συγχωρῶ ταῦτα· δικαίως γὰρ τ̃ λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγεις. T. H.

36. Οὐ πάν. ἄγαμαι⊙. . .] Οἰνόνη Κεφαλῆ⊙ τῷ πολεμοῦ δυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἔγημε Paris. Vide Apollod. III. 10. §. 6. (p. m. 93. C.) E. L.

38. Σωφρονεῖν] Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI. c. 7. T. H.

Ibid. Ἰκανὴ μέ] Supra Graevius ad Dial. VI. vertit: commoda quidem, sed rustica, interprete castigato, qui

talia dijudicanda inprimis idoneus; is ſane non male jus dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum juſtum nobis eſſe judicem: utrum vero innuptus eſt, an uxor aliqua cum eo vivit? MERC. Haud omnino innuptus eſt, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Eſt cum eo, ut arbitror, Idæa quædam mulier, commoda quidem facie, at ruſtica, & valde montana: ſed non admodum curare illam videtur: quid eſt autem, cur iſta roges? VEN. Nullo conſilio certe rogabam.

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum privatim cum ea ſermones communicans. MERC. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obſit: ſcilicet rogabat me, innuptusne eſſet Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curioſe ſciſcitata? MERC. Neſcio: ait autem ſe, quod caſu in mentem venerat, non de induſtria rogaſſe me. MIN. Quid ergo? cælebs eſt? MERC. Haud putem. MIN. Quid porro? bellicarumne rerum ſtudio tenetur, & gloriæ cupidus eſt, an totus bubulcus? MERC. Ea de re quid verum ſit, haud facile dixerim: niſi quod conjicere licet juvenem expetere, horum ut ſibi facultas fiat, & velle ſane ſe primum eſſe in præliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, neque inſimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quæ ad querelas ſunt proclives, non Veneris hoc eſt. MERC. Hæc Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil eſt quod

τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος. Οὐκ ἂν ἁπλῶς δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν ἡ [f] πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν· [g] πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν ἢ ἔχει τινὰ συνοικοῦσαν; ΕΡ. ὡς παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνὴ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ μάλα ὄρειος· ἀλλ' ὡς σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως [h] ἠρόμην.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ [i] κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδὲν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' [k] εἴρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; ΕΡ. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' ἐν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ. τί οὖν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. οὐ δοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ τὸ πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, ἢ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα ἐρᾶν τούτων τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι τὰς μάχας. ΑΦΡ. ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, [m] καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη χθὲς τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χα-

[f] Πρὸς ἐμοῦ] πρὸ O. P. Y. [g] Πότερα] πότερον O. [h] Ἠρόμην] ἐρώμην H1. [i] Κοινολογούμενος] κοινολ. Edd. primae: in B2. & posterioribus bene correctum. [k] Εἴρετο] ἤρετο O. Poëticam formam omnes Edd. ſervant. [l] Τί δή] τι δαὶ O. ſatis commode. [m] Καὶ] Abeſt ab O.

qui dederat, *ſat quidem formoſa*. Non audio: ſaepius enim ἱκανὸς & ἀγαθὸς praeſtantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua ſermo habetur: hic autem ſatis eſt apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam* & *ruſticam*: formoſam vero eandem eſſe & ruſticam, nihil vetat. Oenones pulcritudinem poëtae laudant: hiſtoriam totam enarravit *Parthen.* Erot. c. IV. T. H.

41. Ἄλλως ἠρόμην] Mox vim iſtius ἄλλως *Lucianus* ipſe declarat: ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με, *nullo certo conſilio neque de induſtria*. Parum recte videtur intellexiſſe *D. Heinſius* ad *Heſiod.* E. ἡ H. v. 344. melius *Stephanus* in Theſ. T. I. p. 343. T. H.

42. Παραπρεσβεύεις] Id eſt, *praevaricaris*. F. G.

43. Κοινολ—.] Sic Nyſſ. c. 14. & Ἀλ. c. 25. πρὸς ἕνα τινα —. M. du S.

44. Ἤρεσθε] Ox. In editis εἴρεσθε. M. du S.

53. Καὶ τούτων ἐρᾶν τυχεῖν] Haec profert *Thom. Mag.* in Βούλομαι. T. H.

61. Ἀλ-

χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἴῃ μειονεκτεῖν, εἴ τι δ ἀγρε feras, aut putes deteriore te esse loco, ἢ ταύτῃ χρῆ τὸ ἁπλῶς ἀποκρινάμενον. si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε χρῆν ἡμᾶς Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἴδην ὁρῶ, καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. ΗΡΑ. ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καμοὶ φαίνεται. ΕΡ. ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, ἀλλ' ἐς πλευράν, ἔνθα τὸ ἄντρον καὶ ἡ ἀγέλη ὄψει. ΗΡΑ. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. ΕΡ. τί φῄς; οὐχ ὁρᾷς βοίδια καὶ ἡμῶν ὑτωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πέτρων προερχόμενα, καί τινα ἐκ τῆς σκοπέλου καταθέοντα, καταύροπα ἔχοντα, καὶ ἀπείργοντα μὴ πρόσω

5. Sed interea, dum sermones cædimus, jam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiæ sumus: quin etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; &, ni fallor, ipsum vestrum judicem Paridem. JUN. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet. MERC. Illac, Juno, ad sinistrum respice; non ad summum montem; sed juxta latus, ubi antrum & gregem vides. JUN. Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus diffi-

a Πῇ] Sic in O. L. Edd. omnes habuerunt ἵνα. b Οὐτωσὶ] ὑτοσὶ O. c Καταύροπα] καταύρ. O. P.

74. Καταύροπα] * Καταύροψ ἴσως πομφολυγώδη φάσθω, μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑπόσκιμβον, ὧν ἀφίασιν ἐπὶ τὰ τῶν ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. V.

* Καταύροψ] Καταύροψ καταύροψ autem, ut Εἶρος pro Ἔρως &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutabilium. Haec *Matth. Stadus.* T. H.

62. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.] *Sed inter colloquiendum multum progressi jam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpres, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo πομπολὺ τῶν νεφῶν ἀποστάσας, ubi *Erasmus, cum plurimum nubium essem emensus*. Sed *Budaeus* & *Stephanus* hunc locum suspectum habent & aliter scripsisse *Lucianum* putant. Et rursus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσαιμεν, ἀφῖκθαι εἰς τὴν θάλασσαν. *postquam longe a terra provecti in altum erant*. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse *Luciano*. *Hesych.* Ἀποσπάσαντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπεσπάσαντο. *J.G.G.*

63. Ἀπεσπάσαμεν] An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπεσπάσθημεν τῶν ἀστέρων. F.G.

Ἀπεσπάσαμεν] Subintellige ἑαυτούς, quasi dixisset, ἐσπάσαμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, *nos procul ab astris subduximus*. *J.C.*

Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων] Injuria *Budaeus* & *Stephanus* Thes. T. III. p. 918. G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *avellere, distrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1. praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui *Grotio* obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in *Xenoph.* K. A. II. p. 164. v. 11. *AElian.* de Anim. VII. c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta *Nicolai Damasc.* p. 426. ὅπως ὄγμου διώκων ἐπιτελῆσον ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. *Polyaen.* VI. c. 16. §. 4. ὡς δὲ μαμμὼν ἀπεσπάσθησαν ἄχρι πολλοὺς διώκοντες exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus satis sunt usitata: verum quando ἀποσπασθῆναι simpliciter pro χωρισθῆναι, *recedere, digredi* ponitur, illud jam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita *Lucas* in Euang. XXII, 41. Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν· veteres exponunt ἀπέβη, ἀπεχωρίσθη· neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστάθη. Eandem vim obtinuit ἀποσπάσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10. pro eo, quod vulgatur; Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπασθέντων σταδίους ἐνίους, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & Ed. Compl. Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπάσαντες σταδίους ἐνίους, ποιουμένων τὴν παρείαν ἐπὶ τὸ Τιμοθέου προσίεσθαι Ἄραβες αὐτῷ. *Inde quum progressi essent stadia novem, Judam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes*: pariter v. 17. ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπασάντες, unde, quae Scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fecisset, ut saepe, li-

bra-

diſſipetur armentum? JUN. Video nunc, ſiquidem is eſt. MERC. Is adeo ipſe. Quoniam vero prope ſumus, in terra, ſi videtur, poſitis veſtigiis incedamus, ne conturbemus eum deſuper ex improviſo devolantes. JUN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoquidem autem degreſſi ſumus, tui jam muneris, Venus, præire teque ducem præbere nobis viæ: etenim te par eſt peritam eſſe loci, quæ ſæpe, ut fama fert, deſcenderis ad Anchiſen. VEN. Non admodum, Juno, iſtis commoveor cavillationibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monſtrabo: etenim ipſe non raro commoratus ſum in Ida, quando Jupiter amabat adoleſcentulum Phrygem: tum ſæpiuſcule huc veni ab eo demiſſus ad inviſendum

Ἀφροδίτη; ΗΡΑ. ὁρῶ γοῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν. ΕΡ. [d] ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ὅπῃ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ ἀφταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ [e] κατεβεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τῆς χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, καταλθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. εὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. [f] Ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῃ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς κατασκοπὴν τοῦ

d Ἀλλ' ἐκεῖ] Ἐκεῖ ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν G. L. e Κατεβεβήκαμεν] Priores Edd. κατεβέβ. f Ἀλλ' οὐ] Omittunt O. P. *J.* Ego cum ceteris Edd. retineo.

brarios imperitos abſoluti nominativi uſus. *AElian.* de Anim. X, 48. ὁ δὲ μελιδόνιον &c. ἢ ὃν στωμφάτων ἀπόσπᾶ πολύ. *Syneſ.* Ep. 108. μόνῳ γὰρ ἔφασαν, καὶ ἰδίᾳ μαθεῖν εἴ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀπεσπάσαμεν τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν. *Noſter* de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι, *procul a terra in altum provehi.* Itane capiendum ſit, an propria virtute in Necyom. §. 21. vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὰ ἀπαγαγὼν ἐς πολὺ τὸ ἄλλον ἀποσπάσας. Ad Icaromenippum *Graevius* eorum, quae hic adnotaverat, oblitus fuit: multo tamen abſurdius ibi *Jac. Gronovius* argutatur. In hoc autem loco πολὺ, ſecus atque Interpretes fecerunt, jungendum eſt cum ἀπεσπάσαμεν. *T.H.*

64. Τὸ Γάργ—.] *Rob. Stephanus* in Theſ. habet *Gargarus* maſc. & vulgaris Grammatica *altus Gargarus. Farnabius* tamen ait *Gargarus* in maſculino genere nusquam legi; & ſane, niſi apud eos, quorum memini, auctores, ego nusquam reperio. Γάργαρον autem in feminino genere agnoſcit *Euſtathius*; agnoſcit & *Etym. Magn.* Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. *E.L.*

67. Πῦ] Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. *M. du S.*

74. Καλαύροπα] Mſ. Ox. καλάβροπα, prave; ſed ea permutatio frequens in ſcriptis, imo & in nummis. V. *Spanhem.* 120, 128. *M. du S.*

Καλαύροπα] Paridi tribuit etiam *Coluthus* v. 107. Ποιμενικὴ δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτηρα καλάβρῳ. idem ſcribendi modus in *Apollon. Rhod.* IV, 974. ut obſervavit *Fr. Nanſius* ad *Nonni* Paraphr. E. *Joh.* XXI, 110. quem ſe probaſſe *Scholiaſtes* oſtendit hanc notationem adferens, οἱονεὶ καλὴν ῥάβδον· libro tamen Argon. II, 33. καλαύροπά τε τραχεῖαν. atque ita plerumque ſolet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud *Moroll.* Spec. Rei Numm. T. XI. Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manu geſtans exactiſſima figura; ubi videre licet ῥοπὴν illam vel καμπὴν, cujus meminit *Etymol.* eam ob cauſam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπὲς, perinde ac *pedum Feſtus* & *Servius.* Gloſſae veteres: *Pedum*, καλαύροψ, ποιμενικὴ ῥάβδος λαγωβόλος. Vid. *Poll.* X, 131. *T.H.*

77. Ἀλλ' ἐκεῖ] Rectius in Mſ. ſcribitur Ἐπ. ἐκεῖ. ἀλλ' ἐκείσε πλησίον γῆς ἐσμέν. *J.G.G.*

Ἀλλ' ἐκεῖ] Scriptae lectioni, quam *Graevius* ponit, vulgatam longe praetulero. Ἀλλὰ eleganter poſitum: *Imo is ipſe*: tum ἐπ. τῆς γῆς jungenda cum καταστάντες· *quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, ſi videtur, poſitis pedibus incedamus*: ne ſcilicet juvenis animo conturbetur, & plane ſtupefiat, ſi nos deſuper advolantes viderit. Quae de uſu nautico verbi καταστῆναι monentur, nihil huc faciunt. *T.H.*

79. Καταστάντες] Pro καταβάντες corrupte ſcriptum arbitror. Monet tamen *Ed. Leedes* vocem eſſe nauticam apud *Homerum*, ἵνα καταστῆσον Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, *qua aethera tranabant pennis.* Verum *altus* quidem *Mercurio* tribuitur a Noſtro εἰσιόντα τὸ πτερῶν, & Dii Deaeque alii *labi* ſine alis, Cupidine excepto, conſtanter traduntur. De hac voce conſule *Thucyd.* I. 59. *M. du S.*

82. Καλαύ—.] Ox. Mſ. ut *Jenſius* legendum monuerat. Prave alii καλάβ—. *M. du S.*

87. Ἀλλ' ἐγὼ] Sic ſine οὐ Ox. P. & *J.* Ed. *M. du S.*

ὦ ποιμήν. ἐγὼ ὁπότε ἤδη σὺ τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκύφιζον τὸ καλόν. καί εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἁνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὄπισθεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς, κύφως μάλα τοῖς ὄνυξι θιγὼν τοῦ καλοῦ, καὶ τῷ τόμαλι τοῦ ὄπι τῆς κεφαλῆς τιάραν δακὼν, ἀνέφερε τὸ παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς ἐοικὲ πλησίον, ὥστε προσείπωμεν αὐτόν.

puerum: quumque jam ab aquila veheretur, juxta simul volabam, allevabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Jupiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehendens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abjecerat eam præ timore. Atenim arbiter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

Χαῖρε, ὦ βουκόλε. ΠΑ. νὴ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ δὴ θεαὶ ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε ὅσαι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' οὐ γυναῖκες εἰσίν. Ἥραν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, κἀμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχριᾷς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τὸ δ' ἆθλον εἴσῃ ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. ΠΑ. φέρ', ἴδω τί

7. Salve, boum pastor. PAR. Et tu sane, juvenis: quis autem huc adveniisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factæ, ut montes frequentent, quæ tam egregia sint forma. MERC. Multum abest, ut sint mulieres. Junonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Jupiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Jubet autem te Jupiter, judicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem præmium scies, ubi legeris hoc pomum. PAR. Cedo, videam, quid tan-

a Αὐτῷ] αὐτὸς O. P. L. Marg. *AIW.* Placet vulgata. b Δακὼν] ἔχων O. P. L. Marg. *AIW.* c Ἀποβεβλήκει] ἀποβεβλ. P. d Ἐπιτηδειαι] ἐπιτήδειαι F. in ceteris emendatum. e Ὀρεοπολεῖν] ὀρειπ. O. f Τὸ ἆθλον] τὸ ἆθλον omnes Edd. priores: τὸ O. L. *J.*

3. Ὁ διαιτητὴς] Χωρὶς δικαστηρίου κριτής. *G.*

91. Ὁπότε ἤδη σὺ τῷ ἀετῷ ἦν] Dubites, utrum de Jove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et quum jam mutatus in aquila lateret, ad latus ejus una volabam, adjutabamque in allevando Ganymede*: series orationis favet; ὁπότε ὁ Ζεὺς ἦρα, ... καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila*, *aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide *Achill. Tat.* II. p. 145. & *Salmasium*. In Luciano cautius paululum delicias suas Jupiter attrectat. *T. H.*

Ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ] Hoc est, *in forma aquilae*, οὗ χάριν ἀετὸς. *J. C.*

96. Περιβαλὼν] An θελαβών; *F. G.*

97. Τιάραν] Pileum ex nummis intelligit *Spanhem.* 451. *M. du S.*

2. Ἀποβεβλήκει] Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri λέλοιπε—. quod tuetur *Ed. Leedes*, nosque ad *Henr. Stephanum* Append. de Dial. Att. p. 147. amandat. *M. du S.*

Ἀποβεβλήκει] Neglectum hujus temporis augmentum, ut *Jungermannus* notavit ad *Long.* p. 214. hoc ipsum in *Dion. Cass.* p. 779. B. *Liban.* T. II. p. 12. *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 131. v. 10. ἐδιδιτήκεσαν καὶ

tandem velit: FORMA PRÆSTANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, possim ego mortalis omnino, & rusticus, judicem agere admirandi spectaculi, majorisque, quam ut bubulco conveniat? hæc enim talia dijudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quæ capella capellam forma præstet, item juvenca juvencam aliam, id quidem forte judicaverim ex arte.

8. Hæ vero omnes perinde pulcræ, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat visum abstractum; non enim vult absistere facile; sed ubi se defixerit primum, in eo hæret, illudque præsens probat: quod si ad aliud transierit, id æque pulcrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte judicaturus, omnibus si tribuam pomum. Huc porro accedit, hæc ut sit Jovis soror & conjux, illæ filiæ: quî ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronunciatio? MERC. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugias a Jove jussus.

ἡ βουλή. Η ΚΑΛΗ, φησι, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν εἶν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δικαιωθείην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι τοσῇδε δόξῃ θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲ αἰγὸς ὁποτέρα ἡ καλλίων, καὶ [g] δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τέχνην. Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὸ ὄμμα ἀποσπάσας· ἐγὼ γὰρ ἐθέλω ἀφίστασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσῃ τις πρῶτον, τούτῳ ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν [h] ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ θαμβεῖται, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον θαλαμβάνεται. καὶ ὅλως περιέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲ εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς ἂν ὁ χαλεπὸς καὶ ὕπως ἡ κρίσις; ΕΡ. οὐκ οἶδα· πλὴν οὐκ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ.

g Δάμαλιν] Priores Edd. δάμαλις. Δάμαλιν O. & Marg. *A1W.* h Ἐπ' ἄλλο] Priores Edd. ἐπ' ἄλλῳ.

ἀποστρόφοις. In Codicibus haec variare solent. Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. III, 19. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 474. n. 23. Nulla erat causa, cur *Goldastus* emendaret in *Dositheo* p. 875. *T.H.*

17. Τὸν ἆθλον] Scribe τῷ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἴσῃ, *praemium certaminis erit*, non τὸν ἆθλον ut recte in initio hujus dialogi scriptum est. Vide quae notavi ad Soloecistam. *J.G.G.*

Τὸ ἆθλον] L. & Ox. Mss. & Ed. *J.* *M. du S.*

Τὸν ἆθλον εἴσῃ] Festinando *Graevius* in errorem incidit scribens ἴσῃ, & incogitanter interpretatus. *T.H.*

18. Μᾶλον] De quo in *Dial. Gal. & Pan.* seu *Ev.* Δ. V. *M. du S.*

24. Ἀστικῶν] Ἀστικῶν. *F.G.*

26. Δάμαλις] Ox. δ—ν. Sed nihil opus est: quin sic ut edi curavimus elegantius videtur, *M. du S.*

Δάμαλις] Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio plane postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἷξ. *T.H.*

33. Ἐπ' ἄλλῳ] Ἐπ' ἄλλο. *F.G.*

Ἐπ' ἄλλο] Conjecturam hanc B. Ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλῳ, nisi quod in *J.* punctum sub ω deest. *M. du S.*

Ἐπ' ἄλλῳ] Quanquam defendi possit, non ita tamen solet *Noster*: ἐπ' ἐκεῖνον μεταβῇσι ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Mox θαλαμβάνεται si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, *& a proximis excipitur*, tolerari nequit, nisi pluribus adjectis sensum fulcias. *Micyllus*: *& semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur*: eum deseruit *Benedictus*: *semperque a propioribus capitur*: neutrum *Luciani* mentem quicquam juvat. Cogitavi: θαμπάζεται, vel, θελάμπεται: utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. *T.H.*

41. Θυγατήρας] De Minerva notius est; Venus e Dione suscepta. *M. du S.*

ΠΑ. Ἐν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, [a] πεῖσαι αὐτὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν ἁμαρτίαν. ΕΡ. [b] οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δέησει πρὸς τὸ ἀκριβεῖς τὴν ἐξετάσεως; ΕΡ. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τὸ δικαστοῦ· καὶ πρόσταττέ ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. ΕΡ. ἀπόδυτε, ὦ αὗται· σὺ δ' ἀπόστρεφε· ἐγὼ δ' [c] ἀποστράφω.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε

9. PAR. Unicum illud, Mercuri, fac ſibi perſuadeant, ut ne infenſæ ſint in me, quæ inferiores diſceſſerint ambæ, ſed ſolum oculorum hunc eſſe putent errorem. MERC. Ita ajunt ſe facturas: curandum tibi nunc, ut peragas judicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum ſcire volo, utrum ſatis erit ſpectare illas, ſicut ſunt, an inſuper exuere oportebit, ut explorate examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua judicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite veſtes: tu inſpice: ecce me averſum.

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima ve-

a Πεῖσαι] πεῖσον O. L. b Οὕτω] ὃ O. J. c Ἀποστράφω] ἀποστραφήν O. P. J. Marg. Alii.

45. Πεῖσον] Ox. & L. In reliquis πεῖσαι. *M. du S.*

Πεῖσαι] Πεῖσον non admiſero, antequam majore librorum ſcriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri poteſt explicatio; nam poſitum eſt, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam ſcribendi conſuetudinem adfectabant, qui ſupra modum Atticiſmo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . παυσάλιν . . . . καὶ παμίζειν· iterum: ἀλλ' εἰσιέναι . . . . ἡδύνειν καὶ τὴν κεφαλὴν σμῆν. De hoc uſu infinitivi plura dabunt *H. Stephanus*, quanquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati ſaepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46. 47. *AEm. Portus* Lex. Dor. & Jon. in Ἀπαρέμφατα, *Fac. Gronovius*, qui merito ex Codd. *Arriano* reſtituit V. p. 210. In *Doſitbei* ſententiis Hadriani §. 10. ubi a *Stephano* fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πεῖσαι κριτὰς, *Goldaſtus* edidit, πεῖσον τὰς κριτὰς· qui, quum inſuper adnotat, *perſuaderi judicibus*, *Mſ. lectio* ἀλληθίζει, quid ſibi velit, haud plane perſpicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus: *Suidas*: Ἀμαρτεῖν εἶπεν τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπετίσι. Πολλοὺς ὁμοῦ εἶναι φάσκων, ὦ μοῖραι, σὺν ἂν ἁμαρτεῖν καὶ ὅλως συνηθὲς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Verſus integer Ariſtophaneus: pro αὐτοῖς, niſi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτοῖς, *Comicis*, quia *Cratini* meminerat. *T. H.*

48. Οὕ φασι π.] Genuina haec lectio Ed. *J.* Reliquae οὕτω. Vide Ἀπιστ. c. 21. Τοξ. c. 49. & Φιλοψ. 12. *M. du S.*

Οὕτω φασὶ π.] Non eſt, ut multis rationem reddam, cur E. *J.* lectionem poſthabuerim. *T. H.*

54. Σὸν ἂν εἴη τῦ δικαστοῦ] Talis locutio apud *Cicer. Phil.* II. *tuum hominis ſimplicis pectus vidimus*. Vide *Voſſ. contr.* p. 127. & 138. ubi plura ejusmodi exempla. *E. L.*

57. Ἀποστραφῶ] Ex Mſſ. Ox. & P. & Ed. *J.* repoſuimus, pro ἀποστράφω, quod in reliquis legitur. *M. du S.*

58. ΗΡΑ. Καλῶς] Ita digerunt *Fl. Ald. Hl. J. Bz. Fr.* (Mſ. Ox. vero poſt ὦ Πάρι) Recentiores mutarunt & *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, ſi ſepoſita Mſſ. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, ſtare poſſe eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & ſpeciem habet amorum Dea, non nimis caſta, mudam ſeſe videri cupiens, & Virgini Minervae, caſtaeque matronae Junoni, gratiam obſequii hac in parte praeripiens. Quin & his jam ſcriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus *Junoni* haec vindicem, aperiam. Junonem a Judice impoſitam conditionem arripere voluit *Lucianus*, non ſolum ne detrectando judicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum ſentiebat; ſed praecipue ut occurreret ſuſpicioni, quam ſuboriri ex eo verebatur, quod ab *oculis* tantum & *lacertis* a poetis laudari ſe ſciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit *Lucianus*, *Junoni* apud *Homerum* ſaepiſſime tribui nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Jam vero ſi *Venerem* loquentem facias, perit jocus urbaniſſimus; aut, ſi partim aſſervatur, *Junonem* ſolam petit Venus, cum in *Minervam* cadere non poſſit βοῶπις, quod Junoni, ut & λευκώλενος, proprium eſt. Si ea mens *Luciano* fuiſſet, γλαυκῶπις ſcripſiſſet, quod Minervae proprium epithetum eſt. *M. du S.*

Ibid. ΑΦΡ. καλῶς, ὦ Πάρι] Impetrare a me non potui, ut perſonarum ordinem, qui in poſtremis Edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adſcribi, quae jam ſupra joco acerbiore a Junone tacta, opportunam ulciſcendae injuriae occaſionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. *Homerus* au-

veſtes ponam, ut diſcas, me non ſolas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi ſint oculi, efferri: namque æqualiter ſum tota, & ſimilem in modum pulcra. MIN. Ne prius illa ſe exuerit, o Pari, quam ceſtum depoſuerit (eſt enim venefica) ne te faſcinet ejus ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adeſſe, neque tot fucatam pigmentis, quaſi revera meretricem quandam, ſed nudam formam exhibere. PAR. Recte monent de ceſto: atque ergo depone. VEN. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput oſtendis, ſed quatis criſtas, ac judi-

ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λθικὰς, μηδὲ [d] τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ὄβριστος δὲ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ. [e] μὴ πρότερον αὐτὴν [f] ἀποδύσῃ, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ. καίτοι γε ἐχρῆν μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὀπιδεικνύειν. [g] ΠΑ. εὖ λέγουσι τὸ περὶ ζώνης· καὶ ἀπόθου. ΑΦΡ. τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελοῦσα, φιλὴν τὴν κεφαλὴν ὀπιδεικνύεις, ἀλλ' ὀβριστείεις τὸ λόφον, καὶ τὴν δικα-

[d] Τῷ] τὸ F. [e] Καλή] Poſt hanc vocem interſerit Ed. J. ſola: Πα. λάπόθοι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. [f] Ἀποδύσῃ] λάποδύσῃς P. J. [g] ΠΑ] Ἐφ. Marg. Asw.

autem ut Junonem λευκώλενον ſolum ac βοῶπιν, ſic Venerem frequentiſſime vocat καλὴν & χρυσῆν: hoc ergo principe poëtarum teſte vincere poterat, ſe totam eſſe ἴσην καὶ ὁμοίως καλὴν, quum Juno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere feſtinat, ut ſe nudam formae ſpectatori praebeat conſpiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo caſtiores, pudori ſerviens. Deinde, ſi jam hic omnem veſtitum Juno depoſuiſſet, quid erat cauſae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud Ed. Juntinae, λάπόθοι δὲ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime ſit genuinum, ideo nimirum inſertum, quia, ſi praecedentia Junoni tribuas, ut ſane factum in vetuſtis Edd. ſubſequens Minervae ſermo nihil habebat, quo pertinere poſſet. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat λάπεραφιών, non video: hoc ait Mercurius: *ecce autem, ego me jam, ne oculos meos emiſſitios veremur, averti.* T. H.

59. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς] Ut ſc. Juno; quae *Homero* ſemper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. J. G. G.

60. Τὰς ὠλένας λευκὰς &c.] Reſpicit facete ad epitheta perpetua, quibus *Homerus* utitur, cum de Junone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Juno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic poſtea Minervae objicit τὸ γλαυκὸν καὶ ὁμοφόντων, quia γλαυκῶπις ab *Homero* perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. J. C.

61. Ὁμοίως καλὴν. Αφρ. Μὴ πρότερον &c.] Locus hic peſſime a librariis interpolatus eſt. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε λάπόθοι Ἀφροδίτη. Αθη. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina perſonarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. Th. M.

62. ΑΘΗ. Μὴ πρότερον αὐτὴν λάποδύσῃ ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν λάπόθηται] Hic aliqua exciditſe autumat *Th. Marcilius*, nempe reſponſum Paridis ante verba Palladis, quibus juberet & Venerem exui, Καὶ σύγε λάπόθοι Ἀφροδίτη. At ſincera ſine his *Luciani* verba; immo haec inculcata turbarent ſenſum. Primo enim jam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixiſſe, καὶ σύγε ἀπόθοι, niſi jam alia, vel Pallas, vel Juno, fuiſſet exuta; quod clarum eſt. J. J.

Πα. λάποδ. δὲ σὺ ὦ Ἀφροδίτη] Verba haec, uti *Marcilio* neſcio quo pacto ſuboluerat, in Ed. J. reperiuntur in reliquis omiſſa. Ut ut ſit, genuina ſunt & vere Lucianea. Jam enim exerunt vires ſuas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videndam fertur juvenis. Ceſſabat autem odioſe Venus, ægre, ut videtur, ceſtum dimiſſura. *Homerum* qui non verſarit, neque in hiſce ſalibus & jocis, neque fere in plerisque hujus ſcriptoris opuſculis, centeſimam quamque leporum partem intelliget. Vide quae ille de ceſtus potentia canat Il. Ξ, 214. At ſi non niſi monitus hujusmodi alluſiones perſpicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae *Luciani* gratiae. M. du S.

Ibid. Αὐτὴν λάποδύσῃ] *Micyllus* & *Benedictus*: *ne prius ipſam exueris*: quae verſio ſtare non poteſt, niſi probaveris Ed. J. λάποδύσῃς: nam λάποδύσομαι ne ponatur pro λάποδύω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel, αὐτὴν λάποδύσῃ, *ne prius ipſa ſe exuat*; vel, αὐτὴν λάποδύσῃς, *ne tu prius illam veſtes ponere jubeas*: alterutrum certiſſimum eſt: prius etſi malim, ceſſi tamen auctoritati P. & J. T. H.

63. Κεστὸν] Vide *Euſtath. ad Il.* Ξ. 214. M. du S.

ϛὴν φοβῆις ; ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τ ὀμμάτων ἄνθ᾽ ᾧ φοβερᾷ βλεπόμενον. ΑΘΗ. ἰδὲ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῃρῆ. ΑΦΡ. ἰδὲ σοι κ᾽ ὁ κεστός. ΗΡ. ἀλλ᾽ [a] ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε τ θέας, ᾧ κάλλους, τ ἡδονῆς ; οἵα μὴ ἡ παρθένος ; ὡς δὲ βασιλικὸν [b] αὐτὴ κ᾽ σεμνὸν ἀπολάμπει, κ᾽ ἀληθῶς ἄξιον ᾧ Διός ; [c] ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως ; κ᾽ γλαφυρόν τι κ᾽ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ᾽ ἤδη μὲ ἄλις ἔχω τ εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δὲ, κ᾽ ἰδίᾳ καθ᾽ ἑκάστην ὀπιδεῖν βέλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, κ᾽ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι κ᾽ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψεις θελιστρώμενος. ΑΦΡ. ἴτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, θέμενε. ΗΡ. [d] θεμένω. καὶπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά [e] σοι κ᾽ τὰ δῶρα τ ψήφου τ ἐμῆς. ἢν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἁπάσης ἔσῃ τ Ἀσίας δεσπότης. ΠΑ. οὐκ ὀπὶ δώροις

cem territas : num metus eſt , ne tibi arguatur nihilque ad formam conferat cæſium illud oculorum , ſi absque illo galeæ terrore ſpectetur ? MIN. Ecce tibi , caſſis hæc eſt demta. VEN. Ecce tibi , ceſtus quoque. JUN. At exuamur.

11. PAR. Jupiter prodigialis ! quod ſpectaculum , quæ forma , quanta voluptas ! qualis hæc virgo ! quam regium iſta & verendum reſplendet , vereque dignum Jove ! hæc autem ut ſuaviter intuetur ! imo etiam feſtivum quiddam , atque illecebroſum ſubriſit. Jamque ego quod ſatis eſt habeo felicitatis. At , ſi placet , ſeorſim ſingulas etiam inſpicere volo ; nam nunc quidem ambiguus hæreo , nec ſcio , quo potiſſimum oculos convertam quaquaverſum viſu diſtracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Recedite ergo vos ambæ : tu , Juno , reſta. JUN. Reſto : verum poſtquam me diligenter inſpexeris , hoc aliud etiam tibi atque etiam eſt conſiderandum , an placeant tibi dona , quæ præmium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me , Pari , judicaveris eſſe forma præſtantem , univerſæ eris Aſiæ dominus. PAR. Non donorum ſpe no-

a Ἀποδυσώμεθα] ἀποδυσάμεθα Marg. *AIW.* b Αὐτὴ] αὕτη Marg. *AIW.* c Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] ὡς δὲ ὁρᾷς ἥδε ἡδέως *F.* sed in *Va.* plane ſcriptum eſt ὁρᾶ. d Περιμένω] θέμενος Marg. *AIW.* e Σοὶ ϵ τὰ δῶρα τ ψήφου τ ἐμῆς] Priores Edd. σοὶ τὰ δῶρα τ νίκης τ ἐμῆς. Quod repoſui , eſt totum in O. & G. niſi quod hic aberat τὰ ante δῶρα.

73. Ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τ ὀμμάτων ἄνθ᾽ ᾧ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον] Vertunt : *An vereris ne tibi objiciat coeruleum illum oculorum colorem , qui nihil metuendi prae ſe ferendo adſpicitur.* Davus ſum non Oedipus ; aenigma Latinae verſionis non expedio : ſed ſim licet Davus , ſcio tamen nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus : *Non metuis ne in te reprehendat caeruleos illos oculos , ſi ſine illo , quo metum incutis , videantur :* τὸ φοβερὸν vocat κόρυθα, qua φοβεῖν δικαίως illam velle Venus ait. Putabant autem τὸ γλαυκὸν τ ὀφθαλμῶν gratius reddi galea ; ſuperius in dialogo Vulcani & Jovis ; γλαυκῶπις μὲ, ἀλλὰ κοσμεῖ ϵ τοῦτο ϵ κόρυς ſine illa caelios oculos Minervam dedecere. *J.G.G.*

Ibid. Τὸ γλαυκὸν τ ὀμμ.] Ad Dial. VIII. pluribus explicui. Attulit hunc locum *Brodaeus* ad Anth. II. c. 9. Ep. 2. Jure quidem *Graevius* Interpretes caſtigavit ; ſed in verbo ἐλέγχῃσι & hic & illi male rem geſſerunt. Intelligendum eſt : *num metuis , ne tibi arguatur & deforme appareat coeruleum illud oculorum demta caſſide inſpectum ?* Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam poſuit , quando a bello vacans laetioribus epulis intererat : talem ad Pelei nuptias miſit *Coluthus* aliique. Vid. *Sil. Italic.* VII, 460. *T.H.*

80. Αὐτὴ] Sic lego , non ut in Libris eſt αὕτη. *M. du S.*

81. Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] Sic hunc locum , foediſſime in vulgatis Edd. corruptum, reſtituimus. Quid enim eſt , quaeſo, quod omnes inſidet, ὁρᾷ δὲ ἡδέως, ſine ἥδε quod *F.* ſuppeditat ? In eo *F.* non ſum ſecutus , quod ὁρᾷς pro ὁρᾷ habet. Plaudent , ſat ſcio, quibus elegantiae placent : neque monendi unamquamque trium Dearum ab aliquo ſibi proprio laudari : aut quomodo feſtinantes aut oſcitantes librarii voces , quarum ſonus cum praecedentis verbi ſono convenit , flagitioſa negligentia ſoleant omittere. De ἡδέως ὁρᾶν, vide *Eurip. Iph. in Aul.* p. 183. C. Interpres Gal-

noſtra conſtant: jamque recede: fient in hac lite finienda, quæ videbuntur.

12. Accede tu, Minerva, MIN. Adſum tibi: at hoc, quæſo; ſi me, Pari, pronunciaris formoſam, nunquam inferior abibis ex pugna, ſed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam. PAR. Nihil, Minerva, opus mihi eſt bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infeſtatur patris imperium. At bono eſto animo: nequaquam jus tuum imminuetur, etiamſi donorum ſpes nos judices minime commoveat. Sed indue jam veſtes, atque impone galeam; ſatis enim vidi. Venerem adeſſe tempus.

13. VEN. En adſum prope: quin tu ſpecta ſingulas partes curate, nihil prætercurrens, verum immoratus unicuique membrorum. Si lubet autem, formoſe, & iſthæc ex me audi. Ego ſane jam dudum, quum te viderem juvenem & pulcrum, qualem haud ſcio an alium Phrygia nutriat, beatum te prædico ob formæ decus; id autem incuſo, quod non, relictis ſcopulis iſtisque rupibus, in urbe vivas, ſed

95 μὲ τὰ ἡμέτερα· πολὺ ἀλλ' ἄπιθι, πρᾶξαι γὰρ ἄν σοι δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσκευά σοι. κἆτα ἢν μέ, ὦ Πάρι, δικάσῃς καλὴν, ἔπειτα ἥττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν· πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ. ἐδόκει, [f] Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γάρ, ὡς ὁρᾷς, τανῦν ἐπέχει τε Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή. θάρρει δὲ, εὐμενετήσεις γάρ, κἂν μὴ ὅτι δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ ἐ [g] ὄπιθεν τὸ κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· ἡ Ἀφροδίτη παρεῖναι καιρός.

ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παραθεωμένη· ἀλλ' ἐνδιαιρίσεων ἑκάστῳ τῶν [h] μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, ὁποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ

24. Ἀφ-

[f] Ἀθηνᾶ] ὦ Ἀθ. O. [g] Ὄπιθεν] ὄπιθις O. [h] Μελῶν] μορίων O. Nihil eſt frequentius in Codd. horum vocabulorum confuſione.

Gallicus ita emendandum eſſe acute vidit. *M. du S.*

Ὁρᾷς δὲ ἰδίως] Jampridem ante viſam Ed. *J.* ſcripturam conjectavi ὁρᾷ δὲ ἴδε ἰδίως· neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem ſpectarent, cujus proprium eſt μειδιᾶν· Φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni productae, quae tum eodem redit, tum ſcripto Codice forte nititur. *T. H.*

90. Ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα τῆς νίκης ἡμῖν] Mſ. Ὅρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ δῶρα τοῦ ψήφου τοῦ ἡμῖν. non eſt reſpuenda haec ſcriptura. *vide an non pulchra etiam tibi ſint praemia ſuffragii mei*, quod ſcilicet pro me tuleris. *J. G. G.*

Ὥρα σοι & τἄλλα] Eruditius eſt, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficiſci potuiſſe credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψῆφος ἐμὴ, *ſuffragium mihi ſecundum & favens*: quemadmodum enim Latinis *meus, tuus*, ſic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς uſurpantur. Qui ſenſum viderat, haud abſurde νίκῃ expoſuit: nam id agebat ſane Juno, ut ſibi propoſito praemio ſuffragium Paridis emeret, cauſaque ſuperior abiret: haec interpretatio, quippe facilior intellectu, pulſa lectione vera, ſed paulo abſtruſiore, locum ejus occupavit. *Graevius* adſtipulatur, in eo tantum lapſus, quod ὅρα non improbaverit: prorſus obſtat huic lectioni legitima ſtructurae norma; neque hoc, ſi diligentius attendiſſet, Virum Magnum fugere potuerat. *Ei καλά σοι eſt, an utilia tibi ſint, rebusque tuis conveniant*, quod Interpretes ſcefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab *Euripide* Troad. v. 925. *T. H.*

10. Αὐτή σοι ἐγώ] Αὐτὴ ſcribatur an αὕτη, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepe tamen ſolent, οὗτος σοὶ ἐγώ, vel, αὐτός σοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem adnotavit, hoc etiam loco non neglecto, *Jac. Gronovius* ad *Arrian.* H. Ind. p. 350. n. 53. apud eum inprimis formula familiariſſima: inter alia c. 35. ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἄγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἥκομεν· ibi *Gronovius* e Mſſ. profert αὐτοι. *T. H.*

διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπονήσαιο τῶν σῶν κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μέντοι ἀγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἵαι κατ' Ἴδην αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ [a] Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵα περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' ἰδέαν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, [b] εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ προσχοῦσα ἑαυτὴν ἑκοῦσαν, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. εἶδεν, ὦ Ἀφροδίτη, νὴ δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης δὲ καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις τὴν ὄψιν; ΑΦΡ. λευκὴ μὲν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἁπαλὴ δὲ, ὡς ὑπ' ὠῷ τραφεῖσα, [c] γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ· καὶ

corrumpas formam in ſolitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidve juvet honeſta ſpecies tua boves? par fuerat jam te nuptias iniiſſe, non quidem agreſtis alicujus ac ruſticæ, quales per Idam ſunt mulieres, ſed cujusdam ex Græcia, aut Argis, aut Corintho, vel Lacænæ, qualis Helene, ætate integra, pulcra, nullaque parte inferior me, quodque maximum eſt, amatoriæ nequitiæ perita. Hæc, ſi te tantummodo adſpexerit, omnibus relictis, ſeque in tuam poteſtatem dedita, ſequetur, & una tecum habitabit. Omnino autem fieri non poteſt, quin inaudiveris aliquid de ea. PAR. Nihil quicquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

14. VEN. Eſt filia Ledæ, illius formoſæ, ad quam Jupiter devolavit in cycnum mutatus. PAR. Qualinam facie? VEN. Candida, qualem decet eſſe ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctæ & palæſtræ dedita: quin tan-

a Ἀργόθεν] Cunctae priores Edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in O. b Εὖ] Addidi, quod in omnibus Edd. defuit; ex O. c Γυμνὰς] γυμνὴ O.

24. Ἀργῶθεν] Ἀργόθεν. Idem *Menagius* notaverat. *F.G.*

Ἀργῶθεν] Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte ſic ſcribitur ὡς Ἐπιστωσῶσι. *J.G.G.*

Ἀργόθεν] Sic recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. *M. du S.*

28. Εὖ] O. ſolus habet illud εὖ. *M. du S.*

36. Γυνόμφῳ, ποία δή τις τὴν ὄψιν] Excidit Paridis perſonae notatio: ſcilicet fuiſſe, γυνόμφῳ; Πα. ποία δή τις. *Th. M.*

Ibid. Παρ. ποία δή τις] Haec in vetuſtis Edd. ordine continuo legebantur: primus *Bourdelotius*, vel ab ſe, vel monitorem *Marcilium* ſecutus diſtinxit, atque iſta, ποία δή τις τὴν ὄψιν, Paridi adſignavit: probe factum cum *Benedicto*. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic eſt nullus: tum ſcribi potius debuerat, οἵα δή τις τὴν ὄψιν. *T. H.*

39. Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικὴ] *Lucianus* alludit hic ad inſtituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudae cum adoleſcentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum inſtitutum ſit diu poſt Troica tempora, anachroniſmus hic cenſeri poteſt inter ea, quae in *Luciano* merito carpi poſſint. Trecenti anni fuerunt minimum inter judicium Paridis & Lycurgum. *J.C.*

Ibid. Παλαιστικὴ] Vid. *Ovid.* XVI. 150. 250. *M. du S.*

Παλαιστικὴ] Attulit hunc locum *Thom. Mag.* in Παλαιστρικὸς, hoc, quanquam *Alexis* uſurparit, reſpuendum, illud probandum docens: *Phrynichus* praeivit p. 38. Nihil quidem obſtat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστρικὸς nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστὴς fingere παλαιστικὸς *Diogen. L.* VI, 4. παλαιστικὴ τέχνη. *Pauſan.* I. p. 94. *Marc. Antonin.* VII. §. 61. Latini contra, quippe quibus in uſu fuit *palaeſtra*, nunquam *palaeſta* vel *palaeſtes*: praeter *Plautum*, *Ciceronem* atque alios *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 188. *palaeſtricus ephebus* Hyacinthus Lacon, *quem*, inquit, *veſter Deus Effeminavit gymnadis licentia*. De Helenes ſtudio palaeſtrae meminit etiam *Propert.* III. El. XII, 19. *T.H.*

40. Οὕτω δή τι . . .] Quid illud τι ad ſententiam conferat haud ſatis aſſequor. *M. du S.*

Οὕτω δή τι ἁρπαστούδης] *Qui deripitur*, inquit, *J. Fr. Gronovius* ad *Senec.* de Ira III. c. 23. ἁρπαστούδης, ponitque deinceps hunc ipſum *Luciani* locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, con-

ve-

tanto ſtudio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theſeo immaturam adhuc rapiente. Enimvero poſtquam ad florem ætatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam ſibi deſpondendam convenerunt: prælatus eſt Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias jam nuptæ? VEN. Scilicet juvenis es rudis & ruſticus: ego quippe novi, ut conveniat iſta facere. PAR. At quomodo? etenim velim & ipſe ſcire.

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad luſtrandam nimirum Græciam: tum ubi perveneris Lacedæmonem, videbit te Helena: exinde jam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te ſectetur. PAR. Id ipſum incredibile eſſe mihi videtur, ut, deſerto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi ſe dare. VEN. Bonum animum habe iſtius quidem rei cauſa: nati mihi ſunt duo, pulcerrima forma, Himerus & Ἵμερος καὶ Ἔρως

οὕτω δή τι θεσπιδᾶς ⟨ὥστε⟩, ὥστε καὶ πολεμεῖν ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, καὶ Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαι; ἀλλ' ἐπειδὴ ἐς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος ὁ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καλλαπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς φῄς; τὴν δὲ γεγαμημένην; ΑΦΡ. νέος εἶ σύ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θέαν δὴ τὴν Ἑλλάδα, καὶ πειδὰν ἀφίκῃ ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη· τὸν τεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεταί σου καὶ ἀκολουθήσει. ΠΑΡ. τοῦτο αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ. θαῤῥεῖ τοῦτό γε ἔνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐγὼ δύο καλώ, Ἵμερον καὶ Ἔρωτα

---

d Δὶ] δὴ P. e Ὡς] Nullae Edd. habuerunt: ſequendam putavi auctoritatem O. f Δύω] δὺο H1.

venit, quae ἐξαυτοδίκως, quando multi proci eas ambitioſe petunt. Homericum eſt, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157. Ταῦρε ἐμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. In οὕτω δή τι parum ad ſententiam confert illud τι, ſed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet; pleonaſmum iſtius voculae in ſimilibus probat *H. Stephan.* App. de D. A. p. 81. *Arrian.* H. Ind. c. 37. ἀναπολὶς οὕτω τι καθαρά. *T. H.*

41. Ἄωρον] Ὀρφανὸν. *Ariſtan.* ἄωρα τὰ ὀρφανὰ καὶ χήρων γεγυμνάσθαι. *Interp. Ariſtoph.* Acharn. dixi alibi. Habes hanc hiſtoriam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hiſt. *J. B.*

57. Βαρβάρῳ] Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod. *De palat. ſacr. largit.* *J. B.*

59. Παῖδε] Miniſtros ſemper hos Veneri præſto fuiſſe tradit *Heſiodus* Theog. 201.

Τὼ Ἔρος ἀμφίπολοι καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλός.

& in raptu Helenæ utrumque ſibi adfuiſſe affirmat Paris in ſuo cum ea ſermone apud *Homerum* Il. Γ. 442. *E. L.*

Ibid. Δύω καλὼ] Male antea δὺο καλῶ. *J. B.*

Ibid. Ἵμερον καὶ Ἔρωτα] Dixi ad illud *Petron. tu deſiderium, tu voluptas.* Sequens Dialogus totus Homericus eſt. *J. B.*

Ἵμερον καὶ Ἔρωτα] *Eratino*, inquit *Mart. Capella* IX. p. 306. (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotime*,) *Cypridis filia, & Himeros Cupidinis adſectator* (Graecorum ἀκόλουθον interpretatur) *item Terpſis e famulitio Dianae concinentes gratiſſime intravere primum: ſed puer monauliter ſonabat. Poſt hos pſallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus.* Ibi *Lucianum* hujus Dei meminiſſe notat *Grotius.* Megaris in templo Veneris praeter ipſius Deae ſimulacrum, Παιδὰ καὶ ἑτέρα θεός, ἣν Παφίαν ὀνομάζουσι ἔργον Πραξιτέλους. Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος καὶ Πόθος &c. apud *Pauſan.* I. p. 105. *Pothi* a Scopa facti meminit etiam *Plin.* H. N. XXXVI, 5. p. 634. teſtatus eum cum Venere & Phaëthonte Samothraciae ſanctiſſimis religionibus coli. Ceterum quod *Barneſius* ad *Eugenii* Epigr. in Anacreontem p. 367. παῖδε exponendum eſſe contendit non *filios* ſed *famulos*, nihil eſt: vide modo *Cornut.* de N. D. cap. 24. 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII. quod Anacreonti, qui recte ſapit, nemo tribuat, idem *Barneſius.* Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt *H. Stephanus* & *Andr. Schottus* Obſ. Hum. II, 61. *Theodorus* eſt *Prodromus* in Amaranto p. 465. *T. H.*

Ἔρως· τέτταρα σοι παραδώσω ἡμεῖς ἡ θεὸς γενησομένω. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ἅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὸ φιλεῖσθαι ἐρᾶν· ὁ δὲ Ἵμερος αὐτῷ σοι περιχυθείς, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἱμερτόν τε ποιήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρῶσα δεήσομαι καὶ τὰς Χαρίτας [b] ἀκολουθεῖν· καὶ ὕστως ἅπαντες αὐτὴν [c] ἀναπείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν [d] ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρᾷ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οἶδ' ὅπως καὶ ὁρῶν αὐτὴν ὁμολογῶ, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὴν Σπάρτην ὀπιδήμω, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἀραθῇς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. [e] πρέπει γὰρ καμὲ [f] νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ὀπώνια. πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὴν ἐρωμένην, τὸ κάλλος, τὸν γάμον [g] τούτου δὲ μήλου πρίασθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μή μου [h] ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. [i] βούλει ἐπομόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. ΑΦΡ. ὑπισχνοῦμαι δή σοι τὴν Ἑλένην σοὶ γυναῖκα,

Eros: uterosque tibi tradam duces viæ futuros. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur: atque ita omnes certe Helenam permovebimus. PAR. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo jam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Græciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum hæc omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius omnes, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubæ gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriæ meæ: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare. PAR. Metuo, ne me negligas post judicium. VEN. Vin' jusjurandum interponam? PAR. Neutiquam: sed promitte denuo. VEN. Recipio enimvero tibi Helenam me traditurum esse uxorem, eam-

a Ὅλως] ἅλως O. b Ἀκολουθεῖν] συνακολουθεῖν O. c Ἀναπείσομεν] ὧδε ποιήσομεν. P. Marg. AIW. d Ταῦτα] Priores Edd. τάχα. Ταῦτα itidem in Marg. AIW. e Πρέπει γὰρ] πρέπει γὰρ ἂν P. πρέπει γὰρ ὧν F. Va. f Νικηφόρον] νικηφόρον εἶναι ἐμοῦ —. G. P. νικηφόρον vitiose F. g Τούτου] τοῦτον O. h Ἀμελήσεις] ἀμελήσῃς O. quod magis usitatum. i Βούλει] βούλει ὦν F. Va. βούλει νῦν —. O.

75. Καμὲ νικηφόρον] Φιλόχορος ἐν Β Ἀτθίδος φησὶν, ὡς, Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατίσησαν αἱ ἐν ἀξιώμασι παρθένοι φέρειν τὰ κανᾶ τῇ Θεᾷ, ἐφ' ὃ καὶ ἐπίκλησιν τὰς πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ τοῖς ἄλλοις πομπαῖς. V.

Φιλόχορος ἐν Β Ἀτθίδος] Exc. G. β Ἀτθιδι fatetur tamen se reperisse in Cod. Mſ. in βιβλίῳ. C. M. β. Ἀτθίδος. M. du S. Haec totidem verbis etiam in Harpocrat. & Suid. V. Κανηφόροι. T. H.

66. Καὶ ὕστως ἁπαντες] Καὶ ὕστως ex O. assumpsimus; in Impr. enim non comparet. M. du S.

67. Ὅπως μὲ τάχα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη] Ut olim legendum conjeceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mſ. Ὅπως μὲ ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη. quomodo haec successura sint obscurum est, Venus. J. G. G.

Ibid. Ταῦτα] Ex Ed. F. & Mſſ. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. M. du S.

74. Προμν. ἢ νυμφ.] Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris ædibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo ὠνούμενος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re H. Steph. Suidam, & alios. E. L.

75. Πρέπει γὰρ ἂν, . .] Κανήφοροι virgines nubiles — Hartung. p. 658. πρέπει, pro πρέπει ex P. Cod. M. du S.

Πρέπει γὰρ] Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέπει γὰρ ἂν καμὲ ut in Platonis Alc. I. p. 432. C. πρέπει γὰρ ἂν που καὶ σοὶ τὸ καλὸς ἀγαλλεσθαι Κανηφόρον habuit etiam Scholiastes: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic opti-

eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adoro, & adjutrix ero ad haec omnia. PAR. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces? VEN. Ne dubita: Pothum & Hymenaeum insuper adsumam. PAR. Quin ergo ex conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

ἢ ἀκολουθήσουσιν ἐπ' αὐτὴν, ἢ ἀφίξεται παρ' ὑμᾶς εἰς Ἴλιον; ἢ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. ΠΑΡ. ἢ Πειθὼ, ἢ Ἵμερον, ἢ τὰς Χάριτας ᵏ ἄξεις; ΑΦΡ. Θάρρει, ἢ Πόθον ˡ ἢ Ὑμέναιον ᵐ πρὸς τούτοις προσλήψομαι. ΠΑΡ. ἰοῦσι. ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

XXI.

MARTIS ET MERCURII. ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MARS. ΑΡ.

1. AUdistin', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Jupiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam; vos inde suspensi si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si voluero sursum attrahere, non vos solam, sed & terram simul ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quaecumque ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos

ΗΚουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείληται ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δὲ ἢν ἀπερεισάμενοι ἕλκητε καταστρέψαι ᵒ βιάζωδέ με, μάτην τοπάσεθε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τἆλλα ὅσα γε καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὴ καθ' ἓν ἀπάν-

k Ἄξεις] ἕξεις O. l Πόθον] Πειθὼ Δ1VI. m Πρὸς] ἔτι πρὸς Θ. n Δίδωμι τὸ μῆλον] δίδωμι σοι τὸ μ. F. V2. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest in O. o Βιάζωδέ] Ita F. & V2. Reliquae βιάζωδε minus recte.

ptime respondet ὀρχήσεται τὸν ὑπνώσαντα *Hartungus* Dec. I. c. VIII. §. 37. nihil aliud adfert, quam *Scholiastae Theocriti* locum ad Eid. II, 66. ubi docetur virgines vel nubiles vel potius nupturas τῇ Ἀρτέμιδι καταφορῶν ἐπὶ ἀφροσύνοις τῶν παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad καταφόρων firmandam, non video. Etsi pompam nuptialem καταφόρων, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, καταφόρους prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus depoſcere voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad ejus honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: πρ. γὰρ κ. νικηφόρον, εἶμαι, ὁμοῦ παρεῖναι. *T. H.*

76. Νικηφόρον] In Mſ. scribitur πρέπει γὰρ καὶμὲ καταφόρον εἶναι ὁμοῦ παρεῖναι· sed vulgatam non damno. *J. G. G.*

79. Τουτονὶ] Mſ. Ox. pro τούτων. *M. du S.*

81. Βούλει ἔτι σοι] Mſ. Ox. habet τί σοι. *J.* ἔτι. Desunt in *Fl. M.* & *Vitch.* Ego hanc inde concinnavi scripturam. *M. du S.*

81. Ἐπομόσομαι] Conspirant Edd. cunctae: nihilominus legendum ὀμοῦμαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάνυ γὰρ ἀμαθὴς εἶ τῷ μέλλοντι ἵνα, ἢ ἵνα, ἢ ἂν, ἢ ὅταν τιθέναι, monente *Thoma Magistro*. Diak M. X. §. 8. βούλει μικρὸν ἀφίλωμαι σε ἢ ὀφρύν. *Aristoph.* Ran. v. 420. Equit. v. 52. Βούλει τῷ ξύλῳ σοι δῶ; Idem in Timone vitium correximus §. 37. n. 18. *T. H.*

84. Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a *Luciano* profectum esse non credo: an ἐπαυτήν; ut *Long.* III. p. 81. γυναῖκα ἐπαυτὸν ἢ ἄγει imo potius ἐπὶ αὐτήν. *T. H.*

88. Πόθον] Hunc Deum haud temere alibi reperias. Consule *Eust.* Od. A. *M. du S.*

93. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν κ.] Haec mutuatur ex *Homero* Il. Θ, 17. & sequ. *J. C.*

99. Συναρτήσας] Mallem fere συναρτήσω, nisi expresserit illum *Homeri* versum Il. Θ, 25. Σεῖρον μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην· nam συναρτῶ est συνάπτειν, ut veteres exponunt. *T. H.*

ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐδὲ ἂν ζεύξειεν· ὁμοῦ δὲ τὴν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ [a]καλαβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πείσειεν.

compares, omnibus fortiorem esse & validiorem, inficias non iverim: sed una junctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pontum adsumserimus, haud sane mihi persuaserim.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. εἰ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν ἐκ φλυαρίας. ΑΡ. οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούσαντι μεταξὺ τῶν ἀπειλῶν, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ ἐγὼ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, [b]ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελέησασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆλθε μοι γελᾶν ὑπὲρ τῆς καλλιεπιστάτου σοφίας αὐτοῦ. ΕΡ. σιώπα· εὐφήμει. εἰ γὰρ ἀσφαλὲς ἦν σοὶ λέγειν, ἦν ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas ad omnes me promiscue hæc dicturum, non tibi soli, quem linguæ temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Juno, & Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus præ metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis misserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam ejus. MERC. Face: fave linguæ: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII. PA-

a Καλαβαρήσειν] καλαπαύσειν *J.* b Ἐπεβούλευσαν] ἐπεβούλευον *J.*

5. Καὶ τὴν θ.] Pone tantum κ. diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. *T.H.*

7. Εὐφήμει] *Apul.* Milet. I. *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas:* ibi *Pricaeus* p. 25. & hoc ipsum & plura similia notavit. *T.H.*

15. Ὁ Ποσειδῶν &c.] Narrat Neptunum, Junonem & Minervam conspirasse in Jovem, eumque constituisse in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis Jupiter perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad *Homeri* locum, in Iliad. A. v. 398.

Ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρή τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Cum ipsum vincire dii alii voluerunt
Juno & Neptunus & Minerva. *J.G.G.*

16. Ἐπεβούλευον] Ed. *J.* pro ἐπεβούλευσαν quod in reliquis est. *M. du S.*

Ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι.] Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. *Aristoph.* Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς — *Demosth.* in Lacr. p. 952. D. ἐπιβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. *Aristoteles* apud *Schol. Theocr.* ad Eid. XV, 64. τὸ Δία μοιχολογεῖν ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι perperam editur μοιχεύειν. Plura suppeditabit *H. Stephanus.* *T.H.*

44. Δακὼν τὸ δάκτυλον] Hoc est, *quid unguem mordes?* Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. *Horatius* de poëta versus non facile faciente I. Sat. 10. — *in versu faciendo saepe caput scaberet, vivos & roderet ungues.* *J.C.*

45. Τὸν Ἰκ. λ. Πηνελόπης] Hujus mulieris filium etiam *Hyginus* facit CCXXIV. Cujus Icarii filia fuerit non reperio. Spartana erat. *M. du S.*

Τὸν Ἰκαρίου λέγω Π.] Hinc poëtis Ἰκαριώτης *Propertio Icariotis, Quaeque terunt fastus, Icarioti, tuas,* III El. 11. *Icarum* dicas, *Icarium* an *Icariotem*, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen *Homero* duce vulgatum *Icarius*. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab AEolo, vel alius

XXII.

PANIS ET MERCURII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PAN.

1. SAlve, pater Mercuri. MERC. Imo & tu quoque: ſed quomodo ſim ego tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius es Mercurius? MERC. Ita ſane: at quo pacto filius meus es? PAN. Per adulterium ſum ex amore tibi natus. MERC. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri poteſt ut ſis cum cornibus, & naſo tali, & barba hirſuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda ſuper nates. PAN. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipſius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipſum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra ſtuprum commiſi? PAN. Non capram quidem ſtupraſti; ſed fac, ut in memoriam redeas, ſi forte in Arcadia puellae ingenuae vim intuliſti: quid commorſo digito quæris, multumque hæſitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

ΠΑΝ.

Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νὴ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατὴρ; ΠΑΝ. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις; ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς δὲ υἱός ἐμός εἶ; ΠΑΝ. μοιχίδιός εἰμι, [c] ἐξ ἑταίρας σοι γενόμενος. ΕΡΜ. νὴ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη θίχηλα, καὶ τραγικά, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγάς; ΠΑΝ. [d] ὅσα δὲ ἀπορρίπτεις εἰς ἐμέ, τὰ σαυτῆς υἱόν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστα [e] ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ σαυτόν, ὃς τοιαῦτα γενιᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ φὴς σὺ μητέρα; [f] ποῦ ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε; ΠΑΝ. οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὀκνεῖς πολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ.

c Ἐξ ἑταίρας] ἑταίρᾳ σοι J. notaturque in margine AIW. d Ὅσα] ὁπόσα P. J. V2. AIW. e Ἀποφαίνῃ] ἀποφαίνεις P. J. V2. AIW. f Ἦπου] μήπου C.

tius ab Atlante, aut, ſi mavis, ipſo Jove repeti poteſt. Prius exponit *Apollodor.* I. p. 27. inter AEoli & Enaretes filios Perierem recenſens. Ex iſto Periere, qui Meſſenem obtinuit, & Gorgophona Perſei filia natus eſt Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non AEoli facere filium Perierem, ſed Cynortae; διὸτι, inquit, καὶ περὶ τὸν Περίηρεως ἐκγόνων οὐ τοῦ Ἀτλαντικοῦ γένους δηλώσομεν. Praeſtitit fidem lib. III. p. 211. totamque gentis ſeriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Jove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215. ſcribuntur, Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲ τῷ Λεύκιππον ὑπὸ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρη τοῦδε, Οἰβάλου· Οἰβάλου δὲ & Νικοφῆς θυγατρὸς Βατείας Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα, Ἰκάριόν τε, quanquam neminem illa ſuſpicio tetigerit, ne *Meurſium* quidem in Regn. Laconi. c. III. ab iis, inquam, recidenda ſunt, niſi plane fallor, Περιήρη, τοῦδε inſerui aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi ſane Κυνόρτου δὲ Περιήρης· ſed meminiſſe debuerat, diverſam aliorum in hoc loco commemorari ſententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos eſſe AEoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, ſed OEbalus fuit filius; itaque *Pauſan.* III. p. 203. 204. neque mirum; quippe qui ſimul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuiſſe uxorem, teſte *Pauſan.* IV. p. 283. unde jam planius intelligitur, quod ait p. 204. ἔδοσαν τὴν Ἀφάρεως καὶ Περιήρους ἀδελφὴν Τυνδάρεῳ πρὸς μητρός. Hac de re ſcriptorumque diſſidio componendo quae poterant obſervari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo ſeu Perieris ſive OEbali filius in matrimonio habuit vel nominibus diverſis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orſilochi, aut, ex Pherecyde, Afterodiam

ΕΡΜ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν ὅπῃ τ' Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μέν σου, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις· τ πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τ Μαίας ϗ Διός· εἰ δὲ κερασφόρος ϗ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε· ὁπότε γάρ μοι [a] συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σός, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· κἀξ αἰτίας τοῦτο ὅμοιος εἶ τράγῳ. ΕΡΜ. νὴ Δία, μέμνημαί πως τοιοῦτόν τι γεγενῆσθαι. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ

MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

2. PAN. Ea ipsa quæ dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito deum habere te Mercurium Majæ & Jovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congrediebatur pater tuus, hirco se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco. MERC. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui for-

[a] Διῒ] conf. J.

Eurypyli filiam ipsi jungit *Schol. Homer.* ad Od. O. 186. Peribœam, *νύμφην Μινύδα* (nihil erat ista ætate nympharum connubiis familarius) *Apollodorus*, ex ea natos enumerans, quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem ejus Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ. 797. nescio quam recte; mihi quidem ratio constat, cur olim in *Homero* scriptum fuisse statuam; *Εὐίππῳ πώλῳ ἀ Μιδὴ ὅμοιος γυναικὶ Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορι Ἰκαρίοιο.* Ulysses vero, qui inter Helenæ proceos nomen fuerat professus, Tyndareo rerum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium adlaturum, quod metum ejus omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur *Apollodor.* III. p. 217. T. H.

54. *Τράγῳ ἐοικὼς ἀνείωσεν*] Ita *Philargyr.* ad *Virgil.* Ecl. II, 32. *Hic autem natus est Mercurio in arietem converso, & Penelope uxore Ulyssis, Schol. Theocr.* ad Eid. VII, 109. & *Serv.* ad AEn. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior reiretur, quomodo pulcerrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum solerter tantæ difficultati vel *Nonnus* vel *Maximus* mederi conatus est in *Synay.* Is. ad *Gregorii Nazianz.* Stel. I. p. 141. ϗ *ἐκπέμπας αὐτὸν μαγείᾳ εἰς ἑαυτὸν αὐτῷ ἐκείνῳ*, ϗ *ἀμφιβόλῳ ὑπὸ τῷ τράγῳ* nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quæ culpam præstare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admisit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Jove natus & Maja, ut monet *Cicer.* de N. D. III. §. 56. filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandæ vetustatis multo plures extiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 3. 125. Scriptorem Arg. I. ad Pythion. *Pindari*, quorum alter ad alterum emendandum juvat, *Apollodor.* I. p. 13. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 772. Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Græcos agnaeum clausêrunt, quod credere licet adfirmanti *Herodoto* II, 145. quum contra AEgyptiorum antiquissimus esset Pan, ϗ *ἔστιν τ πρώτων λεγομένων θεῶν* & *Herodotus* quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Græcos sæpe faxisse deprehenditur, quanti Deorum hancce novissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146. ϗ *Πανὶ γε τῷ ἐμὲ οὐκ ἴσασι σίτιά (οἱ Ἕλληνες) ἔτι ἱστάντα γινώσκομεν* mirandum sane fabulam alias excogitandi quidvis fœcundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adjutor haud ingrati didicerunt. At grande mortis ejus arcanum patuit demum sub Imperatore Tiberio: quum enim ex insula Paxis audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimæ quæstionis expenso, conjectarunt, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert *Plutarch.* de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tametsi qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear, nisi quod desertis locis, atque insulis etiam cum valde delectatum fuisse ferunt: vide *AEschyl.* Pers. v. 447. & Schol. Cur autem *κερασφόρος* fuerit & *τραγοσκελὴς*, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: hæc figura AEgyptio juxta & nostro Pani communis; utrumque enim *γράφουσί τε δὴ & γλύφουσι αἰγοπρόσωπον & τραγοσκελῆ*, teste *Herodoto* ll. 46. talemque carmine depinxit *Sil. Ital.* XIII. 326. Hinc Pan *δίμορφος* Thespidi Tragicorum vetustissimo apud *Clem. Alex.* Strom. V. p. 370. D. at tu Thespienses observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam præcessisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Atheniensibus adscitus fuit Pan: vel Thespis igitur ritus in Arcadia solennes descripsit,

vel

forma ſpiritus facit, adhuc imberbis ipſe, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. PAN. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: muſices enim peritus ſum, & fiſtula ludo valde arguta quiddam; Bacchusque nihil me ſine facere poteſt: imo ſodalem & thiaſi ſocium conſtituit me, duxque ipſi ſum chori. Quod ſi greges meos ſpectes, quotcumque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum lætabere. Nuper etiam auxilio Athenienſibus lato tam ſtrenue rem geſſi Ma-

μάλλει μέγα φρονῶν, ὅτι αὐτὸς οὗτος ὢν, τοὺς πατέρας καλοίμην, ἢ γελοῖα σφᾶς ἐποίουν δοκῶ [b] τοῦ παιδὸς ἕνεκα τῆς ἀσελγείας;

HAN. Καὶ μὴν οὐ καλέσω σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἄνευ ἐμοῦ πάνυ δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην ποιοῦμαί με· καὶ ἡγεμόνα αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ Τέγειαν καὶ ἀπὸ τοῦ Παρθενίου ἔχω, πάνυ ἥδοιο. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. ἐπῆλθον δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἔτους ἤδη ὄντος ἐν Μα-

ὁ Πὰν] παρὰ Αι. Ηϑ.

vel fabulae ipſi tributae falſum nomen mentiebantur, quod voluit Vir Maximus. Καρδίαν vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde diſſentiunt Grammatici, quos lege ad *Ariſtoph.* Ran. v. 232. ego *cornipedem* reddere non vereor: excidit Etymologo, quem vix eſt, ut intelligas, niſi reperueris p. 504. v. 12. Καρδίστης, ὁ τὰ ἀκροτήρια τῶν ὀρῶν βαίνων &c. καρδίᾳ pari ratione *Dionyſio* Perieg. v. 995. ubi itidem neſcio quid *Scholiaſtes* & *Euſtathius* tricantur. *Plato* ſuperne glabellum fecit, qualis, inferiore ſaltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuiſſet, in Crat. p. 280. E. Πὰν αὐτόλος, διφυὴς Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἄνωθεν λεῖος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, ſi *Lucianum* audis, Ulyſſi nullam injuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compreſſa, antequam nuberet: imo in Lyceo templum eſſe Panos, in quo natus adſeratur, ſcripſit *Lactant.* ad Stat. Theb. II, 206. ſecus *Herodotus* ſenſit: nam ſi Πανὶ τῷ ὑπ' Ὀλυμπίης λεχθέντι ἔτεα ἐγένετο τριήκοντα, ut ait II, 145. eum oportet in lucem prodiiſſe finito bello Trojano, dum longinquis erroribus jactatus Ulyſſes domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt verſati, quorum abſurdam interpretationem *Virgilii* Georg. I, 16. profert *Servius*, cujus adnotatio, ut intelligi poſſit, levi manu parumper adjuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Panа ex Penelope Ulyſſis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam *Schol. Theocriti*) *unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas ſit, ſed Ithaceſius; ut a patre, non a patria vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus*: adde *Serv. Daniel.* ad AEn. II, 44. Jam praeterea ſi quis forte paulo ſeverior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi ſodalem ac conſortem faciat, minus obſervatae temporum rationis dicam ſcribat, excuſationem ſibi paratam habebit ex aliorum, quos ſane multos laudare poteſt, errore ſimili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centonis aliquot annis hujus Panis nati aetatem antevertit. Sed in his ſcilicet fabuloſis intra veniam peccare cenſentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compenſant. *T. H.*

62. *Μουσικὸς γάρ εἰμι*] Sic in Bacth. & Δακτυλ. Copioſe *Nonn.* Dionyſ. Interpret. *Theocriti*, & *Virgil.* *F. B.*

Ibid. Πάνυ καπυρόν] Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. *Theocr.* Idyll. 7. καπυρὸν σῶμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς· τὰ γὰρ ἐξωτικὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύτητα τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba *Micyll.* interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν· ſed καπυρὸν verbum ruſticum, ut in *Longi* πομων. ὑφηγοῦς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἄγροικον τῆς συριγματος, ὃ ἂν γένοιτο εἰ καὶ καρμόσου σωλῆνες ἀλατεφυμμένου. teſtarum ſonitus. Qua de re viri Clariſſimi *Iſaac. Caſaub.* ad *Sueton. Theod. Marcll.* ad *Perſ.* *F. B.*

Καπυρόν] *Dulce.* *F. G.*

II. Καπυρόν] *Theocrit.* Idyll. VII. *Virgil.* Ecl. II. & IV. *M. du S.*

Πάνυ καπυρόν] Πάνυ καπυρὸν γελάσας *Longus* habet II. p. 34. ibi *Jungermannum* & *Mollium* hic *Luciani* locus non fugit: quod adfertur ex Epigrammate, *Noſſidis* eſt Anth. III. c. 6. Ep. 16. Καὶ καπυρὸν γελάσας ὑποδραμεῖται. Fluctuare Viros Eruditos in conſtituenda vocis poteſtate minime miror, quippe quam adſequi non licet, niſi primam ejus vim atque originem habeas exploratam: eo ne *Salmaſius* quidem pervenire videtur potuiſſe ad *AEl. Spartian.* p. 45. Nobis hic longioribus eſſe non libet. *T. H.*

68. Ἀθ. συμμ.] Quod ait *Gilb. Cognatus*, *Panа majore, quam humana ſtatura exercitui Graecorum praeiiſſe* (Vide *Homer. hymn. in Pana*) nusquam alibi reperio. Lapſus fortaſſe memoriae eſt; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. *E. L.*

Ἀθ. συμμ.] Vide *Pauſ.* Att. *M. du S.*

70. Ἀμ-

ραθῆναι, ὅς τε καὶ ἀριστεῖον [a] ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ ὁ Παὶς ὄνομα.

rathone, ut virtutis præmium attributa sit mihi, quæ sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε. ΠΑΝ. εὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. ΕΡΜ. [b] ταῖς αἶξ δηλαδὴ [c] ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ [d] Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι παρὰ αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶδα ἔγωγε, τί χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦντί μοι; ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, [e] ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ προσιοῦί μοι, καὶ φιλοφρονοῦ πατέρα δὲ ἆρα μὴ καλέσῃς με, ἀκούοντός γε τινός.

4. MERC. At, quæso, dic mihi, duxistin' jam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sim una, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn ineo, & cunctas Bacchi Mænadas, ac valde color ab ipsis atque observor. MERC. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te? PAN. Impera, pater: nos autem viderimus ista. MERC. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII. APOL-

a Ἡρέθη] ἱρέθη F. ἥρεθη A1. J. V2. b Ταῖς] ταῖς ἓν J. V2. c Ἐπιβαίνεις] ἐπιχειρεῖς A. P. J. Marg. A1W. d Πίτυϊ] Πυθοῖ A. P. L. J. e Ἡμεῖς] Hic praefigebatur in margine A1W. Ep. ea persona mox deleta: tum ἰδῶμεν. In P. idem.

70. Ἀριστεῖον] Extat ea de re *Simonidis* epigramma quod statuæ illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγόπουν ἰμὲ Πᾶνα, τὸ Ἀρκάδα, τὸ κατὰ Μήδων
Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσαθ' Μιλτιάδης.

Pott. 306. f. & 390. f. V. & A.G. IV. 871. Innotuisse tum primum Athenienſibus docent *Clem. Alex.* p. 18. C. & *Noster* Διϊκ. c. 9. Μακραὶ dicebatur spelunca; vide omnino *Eurip.* Ἰων. p. 697. B. *M. du S.*

74. Τοῦτο] Id est, Πᾶνα. *F. G.*

75. Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus φιλοπαρθένος, *Achill. Tat.* lib. 8. & ἐρωτικὸς. *Long.* lib. 2. *J. B.*

77. Ἐπιχειρεῖς] Ex A. P. & Ed. J. nisi quod in hac mendose legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνεις. Vide Dial. seq. finem & *Epist. Div. ad Saturnum.* Echo cur fingatur Pana amasse, vide *Polyan. Strat.* I. p. 10. Meminit & *Moschus* apud *Stob.* in Grot. *Flor.* 247. *M. du S.*

Ἐπιβαίνεις] Probissimam lectionem nullus equidem mutavero cum ἐπιχειρεῖς. De Pane non aliter jocatur Mercurius, quam si totus foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν *Poll.* V, 92. *Long.* III. p. 79. οἱ κριοὶ ἔβαινον ἄλλος ἄλλην, & ἐπαναβαίνειν Athen. XIII. p. 605. F. *Pausan.* V. p. 448. solet quidem *Aristoteles* ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον sed apud alios saepius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ utrumque in Hippiatricis: p. 57. ἵνα κακοήθεις ὀχεῖον ἐπιβῇ *insecendo* Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ὀχεύτης· nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. *T. H.*

78. Τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ] Hinc Pan ἐρασπόλεως πόσις Ἀχοῦς Anthol. IV. p. 476. a *Theaeteto* dictus; ubi *Brodaeus* hujus loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem versae fabula nihil est notius. Quod praeter Ed. J. nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem quale sit, non percipio: recte jamdudum monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 215. hunc *Luciani* locum proferens: *ubi male quidam cum* Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae mutatione vitiosam scripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda videri potest receptae, atque ab ipso *Luciano* profecta: Pitho sane in comitatu Magnae Deae, cujus μεγάλας θεοῦ κώμα παυλοδαπὸν Panem vocavit *Pindarus* apud *Aristotel.* Rhet. II. p. 111. ideoque junguntur in re sacra faciunda; *Demosth* Πρ. Δημ. LXIII. θύσαμεν δὲ τῇ τῇ Πειθοῖ & τῇ Μητρὶ τῇ θεῶν & τοῦ Ἀπόλλωνι. *Hermesianacti* Gratiarum una Pitho, teste *Pausania* IX. p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μείλημα τέρπνον, quod ex *Pindaro* profert *Scholiastes* ejus ad Π. Γ, 139. Imo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithûs filia: *Schol. Lycophr.* ad v. 309. Ἡ Ἰυγὲ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἣ Ἠχοῦς καὶ Παιός plures adnotavit testes *Kusterus* ad *Suid.* in Ἰυγξ. Echo, quae sibi jus matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Jam suspicari non absurdum est, librarios solenni facinore Πειθοῖ ignotius immutasse in Πίτυϊ. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα,

XXIII.

APOLLINIS ET BACCHI. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

A P O L.

1. QUid autem dicamus? eademne matre natos, Bacche, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum, dissimiles plane forma, & vitæ instituto? etenim hic quidem undiquaque pulcer arcum tractat, & potentia non mediocri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir, & ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam. B A C. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus hujus discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi

Α Π Ο Λ.

Τί ἂν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἔχει μικρὰν οὐδενὸς ἐλάττω, ἁπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος καὶ ὄψιν. οὐκ ἂν [f] ἀκριβείαις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα γε εὐπρεπὴς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες ἀμφοῖν γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ

[f] Διακριβείαις] Ἀκριβείαις C. Atticorum more: ἀκρισιν F.

89. Καὶ Πρίαπον] Ὁ Πρίαπος ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι * τὸν Διόνυσον, ἐπιθέτοις αὐτοῦ τούτου δηθὲν Πρίαπον καλουμένου. Ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, † μητρὸς δὲ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μυσαίας δὲ ὁ Παταρεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἣ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ‡ λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μηδὲν αἰδοῦς ἐχο-

μένη. εἶχε γὰρ, φασὶ, γλῶσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα ἐπ' αἰδοῦς· λοιδορεῖσθαι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτῆς, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς ἐπ' μίξεως ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι φασί. C. M.

* Τὸν Διόνυσον] τῷ Διονύσῳ. V. M. du S.
Male mutarunt in Ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Jov. Trag. §. 6. τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. T. H.

† Μητρὸς δὲ Ἀφρ. ἢ Διόνης] Διώνης correxerat etiam Matth. Sladus: Ἢ pro ἢ M. du Soul. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: Schol. Theocr. ad Eid. I, 21. Τὸν Πρίαπον γύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio Strabo XIII. p. 879. A. εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν

‡ Λειμῶνας] Λιμένας prima manus: mox factum λιμένας, & hinc λειμῶνας, quod in V. est. J. G.
Sed vide Schol. ad Δ. Ιμ. ubi recte λειμῶνας. M. du S.

τα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. T. H.

79. Πίτυϊ] Suid. in Pitys: Nonn. Dionys. lib. 2. Propert. lib. 1. Male in quibusdam Πιτοῖ. In Anglic. Πιθοῖ. J. B.

Πίτυϊ] Pityn ajunt puellam fuisse a Pane simul & Borea adamatam, quæ quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cujus ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. E. L.

Πυθοῖ] Angl. P. L. & Ed. J. Reliqui Πιτυϊ. M. du S.

87. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.] Non aptissime cohærent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288. ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diodor. Sic. IV. p. 150. B. T. H.

95. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς] Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου Dixi alibi: vocant ἀκροκόδιον de qua dictione alibi. J. B.

καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις [a] ξενοκλονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἴει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥτις γε καὶ παρεσκεύασται, ἤν τις Ἕλλην ἀφίκηται πώποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῆς, μυσαττομένη τὰς σφαγάς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πριάπῳ, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῄειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς πως [b] μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος· αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιοῦτόν γε. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γὰρ, εἰ καλόν σε ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ὅτι σὲ ἦν, ὦ Ἄπολλον, ἀγάγοι τὴ

sane eodem geniti patre ſæpius ex uno utero hic maſculus, illa femina, quemadmodum vos, naſcuntur. A P. Profecto: ſed nos tamen ſimiles, & eadem ſtudia tractamus, quippe ambo arcus uſu periti. B A C. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: ſed iſta jam diſſident, quod Diana hoſpites mactet apud Scythas: tu autem vaticineris, & ſanes ægrotos. A P. Putanne ſororem delectari Scythis, quæ ita ſe jam compararit, ut, ſi quis Græcus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura ſit ſimul cum eo navi, averſata cædes. B A C. Jure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampſaci fuerim: igitur præteribam urbem; hic autem quum hoſpitio me excepiſſet, poſtquam requievimus, in convivio ſatis vino rigati, tum nocte admodum media inſurgens bonus ille: ſed pudor vetat dicere. A P. Tentabat te. B A C. Rem tenes. A P. Tu autem quid ad hæc? B A C. Quid aliud quam riſi. A P. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus eſt, ſi te tam pulcrum tentavit. B A C. Iſtius quidem rei cauſa vel tui tentandi, Apollo, faciat peri-

a Ξηνοκλονεῖ] Ita recte *V2. S. A.* In *F. A. J. P.* fuit ξενοκλινεῖ. b Μέσας νύκτας] μέσας τὰς νύκτας. *J. V2.*

8. Ἦ τις Ἑ. .] Oreſtis fabulam tangit, cum quo aufugit *Eur.* *M. du S.*

17. Ὑποβεβρεγμένοι] Sic in Gall. βαθείας ἤδη ἱστορίας ὑποβεβρεγμένος. *Heliod.* lib. 1. & 2. *Caſaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

Ὑποβεβρεγμένοι] Inter cognatae ſignificationis verba primo loco ponit *Poll.* VI, 25. ὑποβεβρέχθαι, ἀμβλυτέρως μαίνεσθαι, σεσεῖχθαι μέθῃ, μεθύειν. *Long.* II. p. 60. γέροντες ὑποβεβρεγμένοι ibi plura *Jungermann.* p. 213. *Luciani*, in quo ſaepius occurrit, bene memor: *Mollius* inverecunde, quem plane deſcripſit *Deſ. Heraldum* ad *Martial.* l. Ep. 71. nec ſatis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. *Heliodoro* ἀμβεβρεγμένοι ἤδη ἐς πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον φιλοφρονούμενοι, qui jam ulterius provecti vino permaduerunt V. p. 255. Eleganter *Alexis* loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις δὲ Λεσβίοις οἰναρίοις τε ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μόρῳ apud Athen. II. p. 47. D. *Thaſiis Lesbiisque vinulis quod diei reliquum eſt commadefacere*, ſive, *quod ſupereſt diei Thaſiis vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρώην δὲ ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt Interpretes, quos ſum ſecutus: de Priapo ſi quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam ſi porro vertendum exiſtimet, *nuper Lampſaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 932. *Etymol.* in Ἀδαρίδα· *Serv.* & *Philargyr.* ad *Virgil.* Georg. IV, 111. Idem eſt, qui Bacchus, ex quorundam ſententia: Bacchi filium ex Venere ſunt qui faciant, cujus gravidae ventrem quum manu venenata Juno tetigiſſet, hunc ſcilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πέρα τῆς εὐπρεποῦς ἀνδρικὸν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit *Schol. Theocriti* ad Eid. I, 21. de patre res non minus eſt incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc ſibi honorem vindicat. *T. H.*

20. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;] V. *Clem. Alex.* 16. C. *M. du S.*

21. Εὖ-

periculum : tu enim formoſus & comatus; ut vel ſobrius te Priapus adoriatur. AP. At cavebit, Bacche, ne ſollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

πειραν· καλὸς γὰρ σὺ, ᾧ κομήτης, ὡς [c] ᾗ νήφοντα ἂν σοι ὁ Πρίαπος ἐπιχειρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μου τὴν κόμην καὶ τόξα.

XXIV.

MERCURII ET MAJÆ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

M E R C.

1. ESTne enim aliquis, mater, in cœlo deus miſerior me? MAJ. Ne dixeris, Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim, qui tot negotia ſuſtineo ſolus, laſſitudine confectus, inque tot miniſteria diſtractus? mane quidem mox atque ſurrexi, everrere ſympoſium oportet, & poſtquam inſtravi concionem, tum ordine diſpoſui ſingula, apparere Jovi, & perferre quoquo verſus nuncios ab eo ſurſum deorſum indies ingens ſpatium emetientem: quumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda eſt ambroſia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium eſt moleſtiſſimum, ne nocte quidem dor-

E P M.

ΕΣτι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; MAI. μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον [d] μηδέν. EPM. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας ἀφοσπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ· καὶ ἀφεστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ, καὶ ἀφφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον ἀμβροσίαν προτιθέναι τὴν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω

c Καὶ νήφοντά ἂν σοι] νήφοντά σοι ἴσως τὴν Πρ. *J.* νήφ· σοι ἂν τὴν Πρ. *V2.* d Μηδέν] μηδὲ ἕν τι *J.* pejus ἓν τι *V2.*

21. Εὖγε, τὸ μὴ] Scribendum eſt, εὖγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. *T.H.*

25. Καὶ νήφοντα] Sic Thraſo apud Ter. *Ego iſtum Eunuchum vel ſobrius.* *A.V.*

27. Ἐπιχειρήσει] Sic bis antea dixit ἐπειρᾶσ. Sic *Euſtath.* lib. 5. Iſm. & Iſm. καί τι δρᾶν ἐπιχείρουν ἱππικώτερον. *Heliod.* lib. 1. ἐπειρᾶτο τινὸς τῶν ἀθυμοτέρων. Sic Latinis *tentare.* ſic Dial. XXII. ταῖς αἰξὶν ἐπιβαίνεις. Cod. doctiſſimi *Golmani* ἐπιχειρεῖς. *J.B.*

29. Ἐστὶ] Hic Dialogus omnino turbatus in MSS. *J.B.*

38. Ἡμεροδρομοῦντα] Significat Mercurius ſe non meliore eſſe conditione, quam ſint Graecorum ἡμεροδρόμοι· qualis notiſſimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cujus etiam *Noſter* meminit in libello ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ προσαγ. πλ. c. 3. Δρομοκήρυκας *Harpocration* interpretatur ἡμεροδρόμους, jure merito propterea reprehenſus ab *Henr. Valeſio*; eſt enim ſine dubio diverſum genus, quod *Lambinum* etiam fugit ad *Corn. Nepot.* Miltiad. c. IV. Ne *Livius* quidem ſatis accurate, cenſente *Valeſio*, lib. XXXI. c. 24. *ſpeculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno curſu emetientes ſpatium.* Summi ſcriptoris verba fere uſurpavi, ut Luciani mentem, quod ſatis erat difficile, vertendo aliquatenus adſequerer. *T.H.*

40. Νεώνητον] Jure vocat Ganymedem, cujus rapti pretium dederat Jupiter vel equos immortales, ut cum *Homer.* Il. E. 265. & *Apollod.* II. p. 123. plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert *Schol. Euripid.* ad Oreſt. v. 1392. *T.H.*

41. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον] *Alcaeus* & *Sappho* huic muneri Mercurium inter Deos praefecerant, ut *Athenaeus* docet I. p. 39. A. X. p. 425. D. quae ab *Euſtathio* ſunt deſcripta ad Il. Y. p. 1205. Od. I. p. 1633. Si ab hoc miniſterio Mercurius abiit poſt Ganymedem in coelos ſublatum, ſibi non conſentit *Lucianus*, quando in initio Charontis dicentem facit; γελοῖα παρίχοιμι κἀγὼ οἰνοχοῶν multo ſerius haec ſcena eſt acta. *T.H.*

δω μόνῳ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. καίτοι ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, καὶ παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

mio ſolus Deorum; ſed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctosque proſequi, & adeſſe ad tribunal. Mihi ſcilicet non ſatis ſunt, quæ de die facio, quum in palæſtris verſor, in concionibus præconem ago, rhetoras edoceo, ſed præterea quæ ad mortuos ſpectant adminiſtranda ſunt mihi in tot partes obeundas diviſo.

Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ κεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ [a] οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐπὶ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἄτλαντος ἀφικνοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ὧδε ἡ Κάδμου θυγάτηρ, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὁ πόμπιος, τί πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ὀπτησόμενον τὸ

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque in cœlo & apud inferos degunt: mihi autem ſingulis diebus & hæc & iſta ſunt facienda. Alcmenæ & Semelæ filii, ex mulieribus miſellis procreati, epulantur curarum expertes: ego Maja Atlantis filia natus miniſtro illis. Quin imo jam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miſerat viſurum, quid agat puella, antequam reſpiraſſem, legavit iterum Argos, ut viſitarem Da-

a Οἱ μὲν . . . υἱοὶ] Ita *B*2. reliquæ omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ. υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλκ. υἱὸς ὁ Σ.

44. Ψυχαγωγῶν] Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς, νεκροπομπὸς, ψυχοπομπὸς, πομπαῖος, πομπαῖος. quod facere credebatur virtute virgæ, de qua D. Deor. VII. Mort. XXIII. *Julian.* Imp. paſſim. Eadem virtus Plutonianæ virgæ, *Pindar.* Od. 9. Olympion. Eadem Horarum virtus: *Theocr.* Idyll. 15. *J. B.*

47. Κηρύττειν] Unde id munus Mercurio aſſignavit tot in locis *Lucianus.* *M. du S.*

50. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερος καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν] Non ſatisfacit *Benedictus: Ledæ filii alternis vicibus apud ſuperos atque inferos verſantur*, vel, ut alii, *alternis inter ipſos vicibus agitant.* Etſi enim vera iſta, tamen non ad *Lucianum*, qui exprimere deſtinata tempora voluit, nempe *alternis diebus.* Quod niſi conſtaret, ac ſic definite loqueretur, non poſſet infra Diogenes Polluci dicere σὺν γάρ ἴσως αἴρεσθαι τὸ ἀναβιῶναι αὖριον, velut dubitans de certo tempore, ſed certe ſcire ſe dixiſſet aliquando reverſurum in vitam: non Mercurius Apollini, ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγχυνόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν. Mox peſſime in hac editione repetitum ex prava Salmurienſi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱὸς, quum ſequatur γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί. *J. G.*

53. Οἱ . . . υἱοὶ] *B*2. οἱ . . . . υἱοὶ. quod a Cl. *Gronovio* monitum. In reliquis ὁ . . . υἱός. Parvi refert utro modo legas. *M. du S.*

Οἱ μὲν Ἀ. ἐκ Σ. υἱοὶ] Si in poeta quopiam dithyrambico verſaremur, aut ex ejusmodi carmine verba forent deſumta, tolerari poſſet Alcmanicum ſchema: nunc nihil eſt expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis proſae flagitat. *T. H.*

56. Καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά μοι ἀπὸ Σιδῶνος ὧδε ἡ Κάδμου θυγάτηρ ἐφ' ἣν πέπομφέ με, ὁ πόμπιος ὅ, τι πράττει ἡ παῖς] Haec non quilibet intelligat. Eſt enim fabula, quam tangit, non ex protritis, & pervulgaris. Narrant & Jovem cum ex femore Dionyſum peperiſſet, ſublatum juſſiſſe ad Inonem Cadmi filiam, Semeles ſororem, perferri, & ἐς κόρην, *pro puella* ibi educari: vid. *Apollod.* III. Biblioth. Itaque dicit Mercurius ſe nunc eo miſſum eſſe a Jove viſum, quid ageret illa puella, nimirum Dionyſus. *J. G. G.*

57. Ἀπὸ Σιδῶνος] Fabulam illam, quam voluit *Graevius*, ſi tetigerit *Noſter*, nihil eſt, quod prius credamus, quam illum intelligi noluiſſe: quae enim acies quantumvis perſpicax per hanc ſatis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Imo vero facile poteſt probari, nihil *Luciano* fuiſſe minus in mente, quum haec ſcriberet: apud *Apollod.* III. p. 171. Jupiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὼ τὴν Ἀθάμαντος, καὶ πείθει τρέφειν ἐς κόρην· atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex *Pauſania* atque aliis eſt manifeſtum. Vel haec eſſe valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, *Lucianum* memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro ſorore Cadmi filiam poſuiſſe. *T. H.*

Ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς] Ἀδελφῆς forte: id eſt, τῆς Εὐρώπης τοῦ Ἀγήνορος. *F. G.*

62. Ἀντιόπ.] Vide 192. C. & Not. Lyci Thebarum regis uxor fuit Æſopi filia, vel, ut alii volunt, Nycti-

Danaën : tum inde in Bœotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam viſe. Jamque plane confectus animum deſpondi: atque adeo, ſi mihi facultas foret, perlibenter equidem poſtulaverim vendi, ut in terris ſolent, qui malam ſervitutem ſerviunt. MA. Mitte iſta, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut miſſus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Bœotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives ſunt qui amant.

Δανάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ ἢ Ἀντιόπην ἰδέ. ἐγὼ ὅλως ἀπηγόρθικα ἤδη. εἰ γάρ μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. MAI. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. ἐγὼ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

XXV.

JOVIS ET SOLIS. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

J U P. ΖΕΥΣ.

1. QUalia patraſti, Titanum peſſime! perdidiſti quæ in terris ſunt omnia, Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μει-

ctei. Hanc Jupiter in Satyrum converſus gravidam fecit, quæ Zethum & Amphionem ex eo compreſſu peperit. *E.L.*

63. Ἀπηγόρθικα] *Eraſmus*, *Benedictus*, alii, quod mireris, *ſe parituram negare*, *recuſare* Latine reddiderunt; quae ſignificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat, magnopere vereor. Alibi melius in ipſo *Luciano* res eſt geſta: notiſſima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπιστεῖν, ἀπειρηκέναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula ſuſtinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus ſuccumbit, animumque deſpondet. Praeter Lexicographos cumulum exemplorum collegit *Petr. Faber* Agon. I. c. 8. *T.H.*

Ibid. Ἡδέως ἂν ἠξ. πεπρᾶσθαι] Ut ſervi ob nimiam dominorum aſperitatem poſſint petere, ut vendantur, Antoninus Pius conſtituit §. 1. Inſt. L. 2. D. *de his qui ſui vel alien. jur. ſ.* Quod antea quoque Athenis obtinuiſſe docet *Grot.* Flor. Sparſ. ad d. §. 2. *A.S.*

64. Ἠξ— πεπρᾶσθαι] Athenis ſervo juſta de cauſa πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut ſe venderent adigere. *M. du S.*

Ἠξίωσα πεπρᾶσθαι] Servis apud Athenienſes, ſi nimis immiti dominorum atque intolerabili ſaevitia premerentur, conceſſum fuit poſtulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teſte *Poll.* VII, 13. qui quando monet, ὃ δὴ ΟΙ ΝΥΝ φασὶ τὰς αἰτίας πρᾶσιν αἰτεῖν &c. oſtendere videtur, formulam loquendi veterem poſt Antonini Pii Reſcriptum in communem uſum rediiſſe. Cur autem *Plutarch.* περὶ Δυσωπ. p. 166. D. ſcribat, ἔστι δ' δούλοις πρὸς ἐλευθερίαν ἀπηγοῦσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ διαπόντιον μεταβάλλειν ἐπιτιμίσιον, mihi quidem non ſatis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere poſſit conſequendae libertatis deſperatio; niſi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπηγόντας ampliore paulo ſenſu capiamus ſervos crudelitate dominorum atque injuriis eo redactos, ut de libertate omnino deſperent, atque ob intolerabilem ſaevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc ſolo loco *S. Petitus* p. 178. repoſuit; praetermiſit, ſtudione an temere, *J. Meurſius* in Themide: *Plutarchus* certe non aliter loquitur, quam de re ſui temporis & nota & uſitata, parique modo *Philo* Jud. de Vit. Contempl. p. 892. C. Therapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρόσω αἰτούμενοι ὧδε τὴν κεκλημένην ἀτυχῆ καὶ κακόδουλον, (*Noſter* appellat κακῶς δουλεύοντας. *Eunap.* in AEdes. p. 81.) διεστῶσι ἀπαλλαγὴν σὺν ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες ad accuratius examen iſta revocare nunc quidem non lubet. *Luciani* meminit ad *Pollucem* Eruditiſſ. *Kuhnius*, & *Th. Marcilius* ad §. 1. Inſtit. *de his qui ſui vel al. j. ſ.* ipſius rei *Iſ. Caſaubon.* ad *Suetom.* Jul. Caeſ. c. 2. *Fabrottus* ad *Theophil.* *T.H.*

69. Ὀξύχολοι οἱ ἐρῶντες] Sic in Contemp. c. 1. Cetera hujus Dialogi pete Catapl. c. 1. *J.B.*

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.] Binos, qui ſequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen ſecundum primae Edd. dimoverant, recte poſteriores in hanc commodam ſedem revocarunt: ordo ſcriptorum *Luciani* in vetuſtis Codd. ab edito multum diverſus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere jubeo

μειρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσω τε ἐνεχθεὶς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διεφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ἄλως ἀδὲν ὅ, τι μὴ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχει. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας. ΗΛ. ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; ΖΕΥΣ. Οὐκ ᾔδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸ θυμὸν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τοῦ χαλινοῦ; εἰ γὰρ ὀφθείη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ὀπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ὀπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ὀκνοῦντι, καὶ οὐκ

adoleſcentulo inſipienti concredito curru ; qui hæc exuſſit , prope terram latus , illa frigore corrumpi fecit , multum inde abducto igne : utque paucis dicam , nihil eſt , quod non conturbarit , & confuderit : ac niſi animadverſa re dejeciſſem illum fulmine , ne reliquiæ quidem hominum reſtarent : talem nobis optimum illum aurigam , & currus agitatorem emiſiſti. SOL. Peccavi , Jupiter : ſed ne acerbius feras , ſi morem geſſi filio multum ſupplicanti : unde enim ſperare potui tantum fore mali ? JUP. Non tu ſciebas , quanta indigeret accuratione hæc res , &, ſi quis tantillum evagetur a via , actum eſſe de omnibus ? ignorabasne porro equorum animos , utque deceat continere ſumma vi fræna ? ſi quis enim relaxet , habenas aſpernantur ſtatim : quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtulerunt nunc ad ſiniſtra , poſt paulo ad dextra , interdum etiam in contrariam , quam quo curſus ferebat , partem ; tum ſurſum & deorſum , ac plane quo vellent ipſi : hic interea nihil habebat , quod equis faceret.

2. SOL. Iſthæc equidem omnia noram , ac propterea renitebar diu , nec com-

88. Ἀφηνιάζουσιν εὐθύς] Τοὺς χαλινοὺς ἀπόῤῥιπτουσι. *V.*

deſcriptam Phaëtontis fabulam apud *Nonnum* Dionyſ. lib. XXXVIII. utilius opera *Manilio* dabitur I, 733. taceo *Lucretium* V, 298. ubi *Lambinus* adeatur , & ingenium *Ovidii* hac in parte plus etiam ſolito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento verſati, ut ab iis fabulae notitiam eſſe petendam moneat *Schol. Homer.* ad Od. P, 208. ubi vide *Barneſium*. *Proclus* ad Tim. *Plat.* p. 33. 34. fabulam , ſive , ut ait , hiſtoriam Phaëtontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. *T. H.*

98. Ἀναβεβασάμην] *Scheffer.* de Re Vehic. I, 17. p. 232. poſito *Luciani* loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit:* In currum impoſitum ſubmonui, quo pacto oporteret inſiſtere viae. *Verum* ἀναβεβασάμενον *non eſt* impoſitum ; *nec ad Phaëtontem refertur, ſed ad Solem. Quare mallem :* tollens vero ipſum in currum &c. *Philoſtratus pro eo uſurpavit* ἀναβάμενον. Non miror cenſuram iniquam hominis quidem docti , & de re literaria bene meriti , ſed qui Graeci praeſertim ſermonis indolem habebat minime perſpectam. Alia quædam hujus dialogi tangit p. 221. 212. 224. Ἐς ἅρμα ἐσβεβάσθαι *Herodot.* I, 60. ἀναβεβάσθαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους. c. 63. Plato Πολ. V. p. 662. ἀναβεβάσθαι ἐπὶ τὰς ἀπήνας τέκνα καὶ γυναῖκας *Apolled.* III. p. 197. ἀναβεβάζειν ἐπὶ τὸ τρόχον τοὺς ὑπογραφέντας. *Andocid.* de Myſter. p. 6. ſed horum exempla ſunt obvia. Illud in Interpretibus , opinor , juſtius reprehendere licet , quod βεβηκέναι dederint *viae inſiſtere*, quum ſit, *firmo certoque gradu nixum conſiſtere , illum corporis ſtatum componere , qui ab equis animoſis & fraena mordentibus non facile turbetur :* ἑστηκέναι βεβαίως *Ariſtidi* T. III. p. 427. A. Ita non tantum τὸ βεβηκέναι a Graecis , verum & βεβηκέναι per ſe ſumitur , hinc ὁ γόνασι βεβηκὼς , *genubus innixus :* ἀνὴρ βαρὺς vel ἱδρεῖ & καὶ βεβηκὼς , σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγελαίαν καὶ βεβηκὼς , μόνιμος & καὶ βεβηκυῖα μάχη , σύβιστις ἐξωμαλίκη & αὐστηρὰ & εὐβαρὴς & βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐστήκει ἐπ' αὐχένι, ejusque generis apud optimos ſcriptores multo plura , quorum poteſtas genuina ſaepe in verſionibus obſcurata deliteſcit. *T. H.*

6. Τοσούτου] Par. mendoſe τοσοῦτον. *M. du S.*

13. Αὐτὸς εἶχεν τοῦ ἅντυγος] *Micyllus , jugum currus :* hoc ferre non potuit *Benedictus* , ſubſtituens, *gyrum rotae.* Credo Phaëtontem metu occaecatum,

&

committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immissis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contemto adolescentulo, præcipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaethon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille jam, quam meruit, habet pœnam, & mihi, Jupiter, satis est supplicii luctus.

3. JUP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen

ὑπίσθιον αὐτῷ τὴν ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ καλῶς ἐλιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ὑπὶ τὸ ἅρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι ἀυτὸν, ἐφ' ὁπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κατάντες αὖθις ὑπανύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τὴν ἡνιῶν, καὶ μὴ ἐφιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων. εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ὑπιδὰς τοσοῦτο πυρὸς, καὶ ὑπικύψας ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἡδονῆς οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ὑπεβεβηκότα, καταφρονήσαντες καὶ μειρακίῳ, ἐξετράποντό τε τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχέτο τοῦ ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καμοὶ, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἱκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν οὖν συγγώμην ἔπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον ἐξαμάρτῃς, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτῷ διάδοχον ἐκπέμψῃς, αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον καὶ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρω-

& quid ageret in miserrimo casu nescium eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit *Schol. Homer.* ad Il. E, 262. — ἐξ ἄντυγος ἡνία τεύων] Ἐξάρας (lege ἐξάψας) τὰς ἡνίας τοῦ τοῦ ἅρματος τὴν περιφερείας· λέγει δὲ τὴν κύκλον τοῦ ὑποκατηγόρου· οὐ γὰρ ἁρμαλῆ πρὸς τὸ ἀνατείνω (nihil hactenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνειν, quod ab *Homero* sumtum) τῷ ἐπιβάτῃ v. 728. ubi poëta magnifice describit coelestem Junonis currum — δίφροι δὲ περίφρονες ἄντυγες εἰσί, quae scilicet τὸ δίφρον vel sellam curulem superne ambiant: *Schol.* αἱ περιφέρειαι τοῦ ἅρματος αἱ παραπετάσματα τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· καὶ περίφρειαι τοῦ ἁρματείου δίφρου. Eadem ἐπιδιφριὰς, ad quam Rhesi equos *Homerus* adligavit Il. K, 475. ibi quoque e *Scholiis* eximendum est leve vitium *Etymologo* duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης] Ἐκ τοῦ ἐχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τὴν περιφερείας, ἢ (scilicet περιφέρεια prave legitur ὃ, quasi pertineret ad μέρος) καὶ ἄντυξ ἡ ἐπιδιφριὰς καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed propric tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. *Euripid.* Hippol. v. 1188. Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος vid. Schol. χιτὼν ἄντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc jam patet, non aliam Phaëtonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet quam ne excuteretur: διδίως, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud *Nonnum* in ejusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tribuum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare jubet. De ἄντυγι perquam jejune *J. Scheffer.* R. V. I. c. 7. p. 74. Porro in *Luciano*, quanquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι & αὐτὸς. Multa similia *Diodor. Sic.* IV. p. 210. A. & verbis propemodum iisdem: τὸ μὲ Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατῶν τῶν ἡνίων, τοὺς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Ejus generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. *T. H.*

24. Ἐπὶ

πυρωδέστερον. ὃς δ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα ὥρ ἔπεσεν ἐκδιφρηθείς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἴγειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἅρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτῷ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo ejus, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subjunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. APOLLINIS ET MERCURII.

Α Π. Α P.

Ἔχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πο- 30

1. POtin ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux?

α Γὰρ καὶ] δὲ F.

24. Ἐπὶ τῷ πάθει] Deplorant Interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëtontis fulmine icti praecipitatique casus: *Pausan.* I. p. 10. καὶ σφίσι (Γαλάταις) ἀφ' ἧς χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἠριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ἀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507. Ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς εἶρα κεραυνῷ Ἠριδανὸς Φαέθων πίσυν &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus *Varronis Atacini* versus, quem *Quinctilianus* servavit. J. O. I. c. 5. p. 56. *Quum te flagranti dejectum fulmine Phaeton.* Plura *Noster* περὶ τοῦ Ἡλίου. ubi nonnulla dicemus. *T. H.*

ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡ.] Hic Dial. ex *Theocrito*, ut & seq. totus fere est in his Dialogis *Theocritus*. *J. B.*

35. Ὅτι ὕτος μέ . . . .] Pollucem intelligit; sic enim *Homerus* canit Il. Γ, 237.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Adde *Plut.* 863. & Od. Λ. 229 & *Nostrum* Ἐρωτ. 16. ἑπτημύρους vocat *Hom.* Od. Λ. 302. *M. du S.*

36. Τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων] *Caestuum cicatrices Tertullianus* dixit de Spectac. c. 23. & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit *Salmas.* p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie *Plinio* restituta H. N. XXI. c. 19. a *J. Fr. Gronovio*, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum Vir summus, quanquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἴχνη & *vestigia* vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in *Livio* II, 23. *ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum*; vel jam sanata & cicatricibus obducta: quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: ἐδὲ ὅπλον τί ἐστιν ἢ σὰρξ χειρὸς ἢ τῶν ἀφιππέων ἄγει σὺν ἴχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω *Arrian.* Α. Α. VII. p. 286. Eleganter *Augustin.* Ep. XLVIII. *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum.* Utrovis modo sumere licet in *Poll.* VIII, 79. Ἔχων ἐπὶ τῷ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῶν ὕβρεως, τὰ διάγραμμα &c. *Aeschin.* in Ctesiph. p. 84. v. 22. de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ τὸ Μειδίου ἴχνιον ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inustae: *Plato* in Gorg. p. 357. C. μαστιγίας αὖ εἴ τις ᾖ, καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν ἁλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων· *Petron.* c. 126. p. 600. *matronae quae flagellorum vestigia osculantur.* Venuste Zeno apud *Diogen.* L. VII, 23. τῶν γνωρίμων τινες παιδάριον μοιχολαμπισμόν θεασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρᾷς, ἔφη, σου τῆς θυμοῦ τὰ ἴχνη· sic ἴχνη τινὸς & μώλωπες, junguntur ab *Arriano* Epict. II, 18. p. 224. Noster quoque in Catapl. §. 24. ἴχνη δὲ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων τίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus juxta cum Eruditissimis Viris *Cujacio* & *Schultingio Ulpianum* in Fragm. Tit. I. §. 11. corruptum existimem, loquendique modum, *quibus vestigia scripta fuerunt*, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo *Devonius* etiam de Bell. Troj. II, 177. *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & statuis fingebantur. *Aelian.* apud *Suid.* in Διόσκουροι ταινίαι μεγάλαι, γυμ-

πὸς

lux? nam equidem ut diſcernam eos, non eſt. MERC. Heri qui nobiſcum fuit verſatus, is Caſtor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto dignoſcis? ſimiles enim. MERC. Eo quod hic, Apollo, habet in facie veſtigia vulnerum, quæ accepit ab adverſariis pugilatu certans; ea maxime, quibus eſt a Bebryce Amyco vulneratus, quando Jaſoni ſocius navigabat: alter autem nihil tale præfert, ſed purus eſt atque integra facie. AP. Gratum inprimis feciſti, qui me docueris hæc indicia: ceteroquin alia cuncta ſunt paria, ovi dimidium ſegmentum, eique addita ſuperne

λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. ΕΡΜ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι οὗτος μέν, ὦ Ἀπόλλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὁπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἕτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον σημαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὤνησας, [b] διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τἄλλα πάντα ἴσα, καὶ ὠὸν τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόν-

τιον

[b] Διδάξας] διδοὺς F. quod niſi Mſſ. auctoribus mutandum non fuerat.

καὶ τὰς παρειὰς ἑκάτερος, ὅμοιος τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo veſtit. *T. H.*

38. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Α. . .] Quidam Caſtorem a Lynceo occiſum tradidere. V. *Theocr.* Idyll. XXVII. vel XXII. Cogn. 23. *Val. Flacc. Argon.* IV. *Stratum Bebryciis Amycum ſuſpexit arenis.* *M. du S.*

42. Τὸ ὠοῦ τὸ ἡμιτ.] De pileo intellige. *M. du S.*

Τοῦ ὠοῦ τὸ ἡμιτ.] Quum ſingularem in enumerandis Dioſcurorum inſignibus ac miniſteriis curam *Lucianus* adhibuerit, alienum non videbitur, ſi nos ejus exemplo invitati, quaedam paulo ſaltem reconditiora promamus: nam Meurſianae diligentiae ſectatori juſti voluminis materia ſuppeteret. Pileos intelligi τοῦ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit *Lucianus*, quibus Caſtores utebantur, in aperto eſt poſitum, indeque *Catullum* appellaſſe *pileatos fratres*: figura ſane pileorum diſſectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium eſt *Apuleio* petendum Metam. X. p. 254. *Caſtor & Pollux, quorum capita caſſides obtatae ſtellarum apicibus inſignes contegebant*: tu ſi ſcripſeris *ovatae*, quemadmodum *ovata ſpecies Plinio* H. N. XV, 21. & XXXV, 1. *ut ovatus eſſet Numidicus*, ſuam manum agnoſcet Afer, & lubens ſuis auctoribus donabit membranarum, *orbatae*; vetuſtarum Edd. *aeratae*; *Brantii*, *jubatae*: ingerebat C. Fl. ipſam veritatem, quam tamen unius ſolum literae ſolenni mutatione obſcuratam, *Elmenhorſtius*, neſcio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque hæc tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. Caſtores autem Spartani jure pileos inſigne patrium geſtabant: ovi ſimilitudinem quid credibilius eſt, quam ab eorum fabuloſis natalibus, quos *Homerus* quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuiſſe derivatam? vide *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 506. Ὧν ὀστράκου τροῦλλος ἐντέλμηδόν Κάστωρ στεπάσει — qui locus vetat, ne cum Eruditiſſ. *Pottero* in verſu 89. Κελυφάνῳ τροχίλου (ita legendum puto) ὀστρακωμάτῳ, interpretando de cochlea cogitemus: ὄστρακα poetis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum teſtae: *Heſych.* Ὀστράκων· Ἀπτῆνα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνοὶ ὀστράκων· ἀπὸ τοῦ ᾠῶν, τινὲς δὲ κελύφων· eo modo conſtituendus eſt hic *Æſchyli*, quod ex *Photii* Lexico didicimus, locus, neque aliter exiſtimaſſe *Salmaſium* pateret, ſi genuinam ſummi Viri manum operi ſuſcepto longe impar *Schrevelius* fuiſſet adſecutus. Haec etiam cauſa, cur ova per ſe Dioſcuros, ut notum, indicarent. *Tertull.* de Spect. c. 8. in Hippodromo Conſtantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀναπεπλεγμένοις κούροις, ἔνθα καὶ τὸν οἱ καμπτῆρες (καμπτῆροι ediderat *Douza*) δηλοῦσι τὰ τῶν ἱππικῶν ἀγωνισμάτων ἀφ' ὧν ἐπικεκλιμένων ὠῶν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις teſte *Codino* in Orig. Conſt. p. 6. B. Imo, ne miraculi fides apud poſteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari ſuſpenſum, taeniis, quippe res ſacerrima, velatum: ὧν δέ φασιν ὠὸν ἐκεῖνο, ὃ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος nimirum ad aetatem usque *Pauſaniae* perduraverat vivaciſſimus ille cortex, III. p. 247. Veruntamen eam ab ovo ſumtam rationem invertit prorſus *If. Voſſius* ad *Catull.* p. 91. fabellam natalium exinde videri confictam ſtatuens, quod toti ex ovo diſſecto, id eſt, ex pileolis, quae geſtant, prodire videantur. Sane ſubtiliſſimum eum fuiſſe fabellarum conſarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui proceſſerit ad commentum originis mirificae penitus ſingulare. Jam quod ibidem adfirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, ſed & nobilitatis fuiſſe indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt Virum Magnum Excerpta *Sorani* de Vit. *Hippocr.* qui pileatum in multis ſimulacris Hippocratem ideo conſpici teſtatur, quia pileus ſit τῶν ἀφέσεως εὐγενείας, non ſecus quam in Ulyſſe: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cujusdam aut gentis propria: pileo diſtinguebantur ab Hilotibus,

τιον ὁ τῇ χειρὶ, ὁ ἵππος ἑκατέρᾳ stella, jaculum in manu, & equus utrique al-

quos κωνῶν geſtare voluerant: ſimiliter *Schol. Ariſtot.* ad Rhet. I. jungit ἱλαθμίαν ἢ νύγκτιον· ὁ Λακεδαιμόνιος τὸ πρωΐ, inquit, σημεῖον ἐλαθερίας καὶ ἀνεσεως. Pileis Caſtorum ovatis impoſitus ἀστὴρ ὑπερμέγας ralem ornatum pulcre nummi praeferunt, quos ex ditiſſima Soceri mei *Juc. Wildii* nomiſmatotheca jam olim depromtos iterari juſſit ad *Sext. Empir.* p. 558. Vir praeclarus *J. Alb. Fabricius.* Si cauſam quaeras, ipſa rationum, quae reddi poſſint, copia rem primo adſpectu liquidam obſcurat. Stellulas, quae in graviſſimo tempeſtatis furore tranſtra navium & antennas perſultant, proſperi curſus ſalutares praenuncias, Caſtorumque numini ſacratas Διοσκούρους appellarunt: *Heſych.* Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυπλανουμένοις φαινόμενοι feruntur quoque in Lyſandri navi conſpectae, quum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Athenienſium attritae conciderunt, prodiret: *Plutarch.* T. I. p. 439. ὅταν δέ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου τοὺς ἐκατέρωθεν, ὅτι τῷ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς οἴακιν ἐπιλάμψαι λέγουσι· quod adeo non ſprevit, virtutive ſuae adverſum cenſuit Lyſander, ut in rei bene geſtae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine ſiniſtro paulo ante Leuctricam cladem diffugerant, eodem teſte *Plutarcho* T. I. p. 443. T. II. p. 397. F. Hinc *fratres Helenae lucida ſidera*; *gemina Ledae ſidera*; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες *Callimacho* Λ. Π. v. 25. &, quod inuſitatius, *ſtella* pro Tyndaridis apud *Ovid.* in Ib. v. 514. modo locus iſte vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris inſigne capitibus impoſitum oſtentarint. Nec tamen non ſtella videri poteſt ſignum ἀποθέωσεως honorumque divinorum, quos, ſi *Apollodoro* conſtat fides apud *Clem.* Strom. I. p. 322. B. adepti ſunt anno tertio & quinquageſimo, poſtquam in Deorum ordinem adſcriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore juris ſpecie, ad originem a Jove ductam, quem ſunt, qui tradiderint adſumta ſtellae forma Ledam vitiaſſe: obviam raro fabulam diſcimus ab auctore *Homil. Clem.* V. §. 13. Jupiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα ἐκ Πολυδεύκην ἐφθόγγου· ne vero teſtem in tanto miraculo ſolitarium graveris, *Tzetzen* adjungam, ſive magis *Scholiaſten Lycophronis* antiquum ad v. 88. 511. ὅτι τὸ Λήδας ἐγκυμονήσαι Κάστορα μόνος ἐκ Πολυδεύκης, ὁ ἀστὴρ μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διὸς· quid jam propius, quam ut parentem ſtella deſignet? Verum aliò ducunt, & arcanum nobis abſtruſius recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus *Sext. Empir.* IX. §. 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, ſic Tyndaridae ſeſe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inſeruerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δέ φασι τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑποληφθῆναι πάλιν νομιζομένην εἶναι θεῶν· hic, quae ſaepe ſibi viciſſim nocent, voculae ſunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum hujus univerſi infernumque hemiſphaerium dixere Διοσκούρους· idque adeo poëtam, in cujus adyto ſapientiae, quicquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaſſe, quum eos ἡτριμοίρους vocat Od. Λ. 302. cum his ferme conſpirat *Philo Jud.* de Decal. p. 752. B. καὶ τὰ ἄλλα ἀστέρων ἐκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδοσαν (perperam ediderunt μυθογράφος· ſic autem vocat poëtas, praeſertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀπάτην ἀνοήτως τὸ τελεσχημονούμενον πλάσμασιν συνεφόρησαν, ἐδόξαν παρὰ τὸν τῶν ὁπωμόσιον ὄμνυσιν κεκομψεῦσθαι, τάντι ἀμείνον εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διαιρήμασιν, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐπάλσαν, τὸ περὶ τὰ ἡτριμορφίας αὐτῶν προστρατοδυσάμενοι διήγημα· eum in modum ex C. MS. poſtrema cum *D. Hoeſcholio* ſunt legenda ad *Phrynich.* p. 111. neque alio ſpectat *Euripidis Scholiaſtae* locus ad Oreſt. v. 465. ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Jupiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῶν ἀμφοτέρους, addit, ὃς ἐκ ἀλληγορούσιν εἰς ἡμέραν ἐ νύκτα. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, ſive philoſophos juſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphaerio diviſiſſe mundum bina, quae alii fixa & ſtabilia, Jovis Plutonisque regno diſcreta, in quibus orbes ſuos ſidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis facto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἡτριμορίαν alternasque vices animo informes. *Julianus* tamen Orat. IV. p. 147. cujus locus *Euſtathium* non fugit ad *Homer.* p. 410. 1686. nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in ejus explicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis inſuper obſcuratam *Petavius* certe non percepit, operam haud abutemur: nunc ſatis eſt ad rem noſtram, ſi hoc quoque teſte *Empirici* fides adfirmetur. Ab Orphicorum autem hæc emanaſſe ſcriptis eo minus eſt dubitandum, quod illi mundi figuram eſſe ſtatuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios *Achill. Tatius* docet in Iſag. p. 127. B. 130. C. quomodo hemiſphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον· nam primigenium iſtud ovum, rerum omnium originem, quod eadem facerrimorum hominum ſecta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius obſervandum videtur, *Alexidis* venuſtiſſimi jocum in *Athen.* lib. II. p. 60. A. B. minus patere, niſi eorum, quae modo tradidimus, adjumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πίλους, ait, τ' ἐπιτιθέσθαι αὐτοῖς, ἢ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αὐτοσχόδιον τὴν ἡμισφαιρίαν πλάσιν. Ergo Ledae filiorum in pileis cur ſtellae micuerint fruſtra quaerimus, ſi haec jam olim inſignia Dioſcurorum veterum ſibi vel ipſi vindicarint, vel liberali poëtarum dono acceperint. Et ſane alios ante Tyndaridas extitiſſe Dioſcuros ex *Cicerone* manifeſtum eſt de N. D. III. §. 53. quem locum dubito an hunc in modum diſtingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Jove Rege antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatres* (vel *Tritopatores*) *Zagreus, Eubulens, Dionyſus. Tritopatreus,* quod

dibus: quo factum eſt, ut ſæpe hunc ap- ἀληθὲς ὃ τι πολλάκις ἐγὼ τ' μὲν πρεσβύ-

πον

quod vulgatur, unius fuiſſe nomen induci non poſſum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos reſtituendos eſſe auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diverſæ fuerint ſententiæ, demonſtrat inſignis *Suidae* locus in Τριτοπάτορες ſimilia plane, ſed paulo brevius, in *Etymologo*: emendationi vero ſtabiliendæ quæ faciunt plura nunc prætereo. Eosdem fuiſſe Tritopatoras, qui Θεοὶ μεγάλοι, Samothraces, Corybantes, Cabiri, ut liquido adfirmare non ſuſtineo, ita ſuſpicari licet: ἀνάκτων vel ἀνάκτων commune nomen: refert *Pauſan.* X. p. 896. Amphiſſenſes ὅγιο τιλιτῶ Ἀνάκτων καλουμένων παίδων quinam hi ſint, parum ait conſtare, dum nonnulli Dioſcuros, alii Curetas, alii, qui ſupra ceteros ſapere ſibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant ſacerdotes, eximie nominari Ἀνακτόλιστας, oſtendit *Clem.* Protr. p. 12. C. Ea res utcumque definiatur, hoc tamen eſt ſatis exploratum, Θεοὺς μεγάλους Samothracum, ſive Cabiros, jam diu ante quam Tyndaridæ naſcerentur, & dictos fuiſſe Διοσκούρους, & exiſtimatos. Notus in publicum *Philonis Byblii*, quem *Euſebius* ſervavit, locus Praep. Euang. p. 36. A. 37. D. 39. C. ibi naſcuntur ἐν τῇ Σιδύκ (Σάδυκον vel Σάδυκ appellat *Damaſcius* apud *Phot.* p. 573. Σαδύκου *Apollodor.* III. p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Καβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες eosdem in honore fuiſſe non vulgari apud Atticæ regionis incolas, multis indiciis deprehendi poteſt; nam Κεφαλῆσιν, ut docet *Pauſan.* I. p. 77. οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα μεγάλους ἀφ' σφᾶς οἱ ταύτῃ Θεοὺς ὀνομάζουσι· jam vero per pagos quæ celebantur numina, fuiſſe vetuſtiſſima nobis compertum eſt. Idem illud antiquitatis Græcæ penu Methapum teſtatur Athenienſem κῇ Θησεῖ τ Καβείρων τὸν τέλετὸν παραδιδόναι V. p. 281. Apud *Gruter.* p. 319. Inſc. 2. Gaji mentio reperitur Acharnenſis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile poteſt inveſtigari, ſi vera ſunt, ut equidem arbitror, quæ ſcribit *Herodot.* II, 51. Pelaſgos, Ἀθηναίους συσκευὴν γενομένους ἐκ τῆς χώρης, initia Deorum Samothracum inſtituiſſe primos: fieri ſane vix potuit, quin Athenienſibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint ſacra, quæ poſtea neſcio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetuſtioris Theologiæ diſciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21. legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Caſtoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi ſint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII. ubi — κόσμου σωτῆρες ἀγαυοὶ, Οἵ τε Σαμοθράκλῃ ἱερὰ χθόνα ναιετάουσι Κυδύνους θνητῶν ἀπερύκεῖν ἀνοσιουργιάων illaque inprimis obſervanda. Κουρῆτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, ἰύδνιατοί τε, Ἔν Σαμοθράκῃ ἄνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κέροι αὐτοί. Πρωταὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀερσιδῖαι, Οἵ τε κῇ ἐράνιοι Δίδυμοι κληίζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciæ quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, poſſeſſionem Cabiris integram Tyndaridæ reliquerunt; opinione ſaltem vulgi, quam velut compertam ſecutus eſt *Ovid.* I. Triſt. X, 45. *Vos quoque Tyndaridae, quos haec colit inſula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeſte viae:* forte etiam *Plutarch.* in AEmil. p. 267. F. Perſeus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκλν, καὶ λαφύγων ἐπὶ τὺς Διοσκούρους ἱκέτευεν· quanquam in hac hiſtoria ſub initium lib. XLV. *Livius* nullum Samothracum Deorum nomen, ſive rem incertam tutius in medio relinqui cenſens, ſive religione deterritus, commemoret; niſi quis in eam ſuſpicionem veniat, Dioſcuros c. 6. librariorum opera in Deos abiiſſe: *fortunam Dioſcurosque, quorum in templo erant, nulla ope ſupplicem juvantes, accuſans.* Attamen iſtam vulgi perſuaſionem merito repudiat *Varro* de L. L. IV. p. 17. *Nam neque, quas Ambracia* (nondum cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio) *ante portas ſtatuit duas virilis ſpecies aheneas, dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Caſtor & Pollux.* Non ſolos autem Cabiros, ſed Caſtores etiam Magnos Deos Inſcriptiones præbent, & ſæpius uſu venit, ut vix, utri ſint intelligendi, diſcernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum eſſe memoratur Διοσκούρων, καλουμένων δὲ Θεῶν μεγάλων a *Pauſan.* VIII. p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas eſſe licuit quietis, nihilque propius eſt factum, quam ut de ſigno Geminorum coloni veteres proturbati plane dejicerentur: adfuerunt injuſtae cauſae auctores ſane graves, *Eratoſth.* Cataſt. c. X. quem *Hyginus* paene interpretatur Poët. Aſtron. II. c. 22. & *Caeſar Germanicus*, ut *Tertullianum*, *Iſidorum* & alios momenti minoris præteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, ſi pondus teſtium non numerum aeſtimes, minime ſpernendi, *Onomacritus*, ſive quis alius Orphicorum Hymnorum ſcriptor placeat, & *Nigidius*, Aſtronomiae veteris conſultiſſimus, apud *Schol. German.* quibus *Ampelium* adjungo lib. Mem. c. III. ſed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur eſſe* (haec ejus ætati in barbariem vergenti condonanda eſt Latinitas) *quorum argumentum nefas eſt pronunciare praeter eos* (*aliis praeter eos*; niſi malis *praeter eis*, hoc eſt, præterquam iis, quomodo non raro ſolent Latini recentiores) *qui initiis praeſto ſunt:* juvit nos *Schol. Germanici*, ex quo fere deſcriptum illud *Ampelii* caput corrigi pluribus in locis poteſt. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, ſi ſatis fuerit probatum, nullam in ſe temeritatis culpam ſuſcepiſſe *Sextum Emp.* qui dicere non veritus ſit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad inſignia *Luciano* commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum eſt a *J. Daviſio*, viro doctiſſimo, ad *Cicer.* de N. D. II, 2. p. 105. hujus etiam loci non oblito. Equos iis a Mercurio diſtributos *Steſichorum* docere prodit *Tertull.* de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate & nominibus quatuor equorum additis *Etymol.* &

τον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· ἡ δὲ τῷ ζ pellarim Caſtora, qui Pollux erat; illum; Pol-

Suidas in Κύλλαρος, qui ſibi collati mutuam operam praeſtant: in illo pro Ἥραν δ' Ἐξάλιθον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ξάνθον, ſponſore *Philargyrio*, qui pro Grammatico ſatis arroganter ſcribit ad Georg. III, 89. *poëtas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Junoni dediſſe, illam Caſtori & Polluci. Verba *Polyaeni*, quia vitio carere non videntur, producam: is Ariſtomenem cum facinoris ſocio, ut Lacedaemonios mentita ſpecie falleret, ſumſiſſe Caſtorum habitus refert II. c. 31. §. 4. λόφους ἵππων ἐπέθηκαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιθηκάτω χρυσοῦς ἀστέρας· perſpicuum eſt deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι· nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξιφος περιζῶσθαι me non fugiat, plane durum eſt: jam ſi πίλους interjungas, ταῖς κεφαλαῖς πίλους περιθηκάτω καὶ χρ. ἀ. res erit in vado; ſicut *Homer.* Il. M, 320. — ἔδυσε τε πίονα μῆλα οἶνον τ' ἴξαιτον —— de quo genere plura docet *Euſtath.* p. 907. confirmat ſimilis *Pauſaniae* locus, ubi, quod hic Ariſtomeni ejusque amico, Meſſeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV. p. 344. *Philo Jud.* L. ad C. p. 1003. πίλους ἐπὶ τὰ κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους· neque ſolet aliter *Polyaenus*, πίλιον κεφαλῇ περιθέμενος VI. c. 12. Porro ſalutaris eorum, quam navigantibus praeſtiterunt, cura, ut eſt quidem illa, praeſertim apud poëtas, cognitiſſima, ſic tamen unde ad eos quamve ob cauſam defluxerit, parum conſtat. Initio ſciendum eſt, eandem obiiſſe Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orphêum, cujus ſupra meminimus, *Apollonium Rh.* I, 918. ejusque *Schol.* plena teſtatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo ſapiens, irridebat, aſpernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Caſtoras imminuti Cabirorum juris reos tenemus? Hac quidem in parte ſuccurrit aliquantum *Diodor. Sic.* IV. p. 172. A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium eſt rem memoratu dignam cognoſcere. Quum orta tempeſtate Argonautae ſummo verſarentur in diſcrimine, Orpheus dicitur ſolus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ τὰς ὑπὲρ τῆ σωτηρίας εὐχὰς· εὐθὺς δὲ τῷ πνεύματι ἐνδόντι, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπικαθεζομένοιν omnes ſtupore defixos divinitus exiſtimaſſe praeſentiſſimum periculum eſſe depulſum: διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ γενομένης τῆς ἀφηγήσεως ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τῆ πλοίων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν· id quidem a poſteris non adeo fuit obſervatum, quin plerique obliterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioſcuros preces ac vota ſolos allegarent. Narrationem vero, quam ſine dubio *Diodorus* ex vetuſto quodam expeditionis Argonauticae ſcriptore hauſit, amplectitur etiam *Valer. Flacc.* I, 570. is enim, quandoquidem prior *Varro Atacinus Apollonium* paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex *Quinctiliano* tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, ſed pluribus etiam indiciis, iisque certiſſimis, exploratum habemus, alios ſibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. *Strabo* diſcrepat I. p. 83. ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆ θαλάσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλεόντων ſtatuit, quod primi longas navigationes inſtituiſſent: addit inſuper *Ampelius*, *eos principes mare tutum a praedonibus praeſtitiſſe*: nimirum uterque ſecutus eſt illorum auctoritatem, qui, quum merito poſt fabulas latere rerum veteri memoria geſtarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, ſed claſſe inſtructiſſima maria prius inacceſſa perluſtraſſe arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis auſos fuiſſe Graecos nobilem illam in Trojam expeditionem ſuſcipere. *Hygini* fides ſi potior eſt, Neptuno debent Dioſcuri honeſtiſſimae curae beneficium: nam *equos quibus utuntur donavit, & dedit poteſtatem naufragis ſaluti eſſe*: quod ſane non poteſt non veriſimillimum videri; quis enim credat invito vel inconſulto Neptuno tantum in mare ac tempeſtates cuiquam potuiſſe juris concedi? Paulo tamen aliter *Serv.* ad Georg. I, 12. *Caſtor & Pollux, quia eorum velociſſimae ſtellae ſunt, equos in tutela habere dicuntur.* Verum *Iſocrates*, ut quaeſitiſſimis Helenam ſuam encomiis excoleret, ſorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non ſolum quod Deorum in numerum ſint adſcripti, ſed hujus etiam adminiſtrandae provinciae decus p. 218. B. Helena jam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἤδη καλεχομένους ὑπὸ τῶν ποιητῶν εἰς θεοὺς ἀπήγαγε· βουλομένη δὲ πίστιν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, ὅτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὡς ὁρμοῦσιν ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνευόντων σώζειν, εἴτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται). Hæc ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme ſuperavit, iratis, *Euripide* certe, in cujus Hel. v. 1680. Caſtores, quam ipſi a Jove jam fuerant conſecuti, ſorori promittunt immortalitatem: neque ſecus in Oreſt. v. 1637. & 1690. Helenam in coelum ſubvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ὦν αἰθέρ' ἀστυχεῖς Σύνθακον ἑστομένω ναυτίλοις σωτήριον, &, Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μειδίουσαν θαλάσσης. A reliquis *Euripidem* diſſidere notat *Scholiaſtes*: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπικο ἐκ κατὰ Εὐριπίδην σεσημείωται· ὁ μέντοι Σοσίβιος ἔμπαλιν φησὶν οὐκ εὐμενῶς αὐτὴν ἐπιφαινεσθαι. Equidem haud ſane commemini, an quiſquam praeterea Helenam in hac cura fratribus adſociarit: quin contra dirum ejus ſidus, quando ſolitarium apparet, navigantibus eſſe pernicioſiſſimum ſcribit *Solin.* c. 1. nec niſi menſtruo cruore ſolo averti poſſe: prius a *Plinio* confirmatur H. N. II, 37. alterum non dixerim an ab ullo alio. *Stat.* Theb. VII, 791. *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, quum jam damnata ſororis Igne Therapnaei fugerunt carbaſa fratres*: merentur adſcribi, quae *Lutatius* obſervat: *Quia nautae, cum ſtellam Helenae viderint (quae Urania dicitur, cujus tanta eſt vis incendii, ut malum cavet, & navis ima perfundat, ut etiamſi aes ſit, hoc calore ſolvatur) ergo ſi haec ſtella navi inſederit,*

Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam Πολυδεύκους ὀνόμαζε· ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε,

rit, ſciunt ſe nautae ſine dubio perituros: contra Caſtorum ſidera ſunt navigantibus ſalutaria. Ad eum *Papinii* locum *Barthio Euripidis* emendandi conatus male ſucceſſit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprenſa Dioſcurorum tutius quam Helenae praeſidio committatur: credere fas eſt oculato teſti, & philoſopho quidem *Maximo Tyrio* ad finem Dial. XXVII. εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νεὼς, ἀστέρας λαμπροὺς, εὐδούσας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem ſibi vindicans, ut ſcenae ſerviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cujus alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; quum de ſolis tamen Tyndaridis ſaepiſſime teſtetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992. — βροτῶν οὐ πάλαι ῥᾳθίοις Τιμαῖς σωτῆρας ἴσχοντες, exquiſita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἴσχειν· ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I. p. 6. τιμὰν ἴσχει προσάγειν τοὺς διομένους Ἀγυιάγους, ſic & Dii τιμὰς ἴσχειν dicuntur, *munus aliquod obire ad hominum utilitates comparatum*, quo diligenter adminiſtrato cultum eorum demereantur: non aliter in *Iſocrate*, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι, *Ariſtotele* Polit. VII. c. 16. θεῶν ἀναθημάτων τὸ εἰληχότων τὴν περὶ τὸ γυμνάσιον τιμήν· multum ab hac elegantia capienda Interpretes abfuerunt. Quam itaque noſter irriſor vocat ἀγαθὸν καὶ σωτήριον τύχην, illae ſunt Scenico philoſopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν· σωτῆρες autem τιμαὶ ſimiliter, atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360. νυμφαὶ σωτῆρες *Sophocl.* Phil. v. 1467. λωβητῆρες Ἐρινύες Antig. v. 1086. ubi vide *Schol.* Ceres μαιὴρ *Carcin.* apud *Diodor. Sic.* V. p. 201. A. in *Alexandri Aetoli* verſu apud *Macrob.* Saturn. V. c. 22. Ὦκυν βλητῆρα ὀϊστῶν malim prae eo, quod *Salmaſius* dedit βλήτειραν ὀϊστῶν, etſi mollius hoc ad aures accidat: addenda eſt praeclara *Joſ. Scaligeri* obſervatio ad *Manil.* V, 632. cujus veſtigia preſſit dicam an ſuppreſſit *Salmaſ.* ad Ov. *Simm.* p. 246. A procuratione navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti ſunt Caſtores, ut jam pridem eſt obſervatum: *Sext. Empir.* IX. §. 86. τοὺς Διοσκούρους ἀγαθούς τινας εἶναι δείσαντας, σωτῆρας ὑσύλλαμον νεῶν· ubi, qui quidem obtuſo non ſit ſenſu, & parum exercitato, vetuſti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic ſolum, ſed ſaepius alibi, quando de Dioſcuris fit ſermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui ſuperſunt, excuſſeris, fruſtra quaeras: velut in *Plutarch.* T. II. p. 1103. C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίζεσθαι ἐπιχώμιόν τε μαλάξοντας βίαιον πόντον, ὀκτίας τε ἀνέμων ῥιπάς· in *Ariſtide* T. I. p. 83. ubi Aſclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita conſtent non minora, quam Caſtorum, Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατεπαύσαν, πολλοὺς δὲ καὶ φιλτάτους λαμπτῆρας ὑπ' τι νήσοις ἐκ κατ' ἤπειρον ἀνήψαν· utrobique veſtigia ſe produnt orationis ligatae, & ſupra ſermonem pedeſtrem ſurgentis. Quinetiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δῦνον, multam dulcedinem ſuavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coeleſtium ordini adſcriptis ad mortales permanarint: iſta memorantem *Apollonii Scholiaſten* ad I, 1037. *Etymologus* excerpſit in Ἀδελφός. Verum ne quis ita exiſtimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adjutores praeſto fuiſſe Caſtoras; imo probis, ut par erat, juſtisque ſolis operam navabant: *Schol. Pindar.* ad N. I, 103. δικοῦσι γὰρ ἐπιφανόμοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δικαίους quod ſi cui levior hujus Grammatici videatur auctoritas, audiat ipſos Dioſcuros, *Euripide* interprete, in Electr. v. 1350. Διὸς δ' ἀθυρίας ζείχοντε πλακὸς Τοῖς μὲν μυσαροῖς σὺν ἁπαρήγομεν· Οἵοισι δ' ὅσιον ἐς τὸ δίκαιον Φίλοι σὺν βιότῳ, τούτους καλεῖν Ἐκλύοντες μόχθων σώζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium ſuarum in quotidianis periculis inconſulto prodigi; ſed ad incitas plane redactos oportebat, & merita paene navi fundum petentes, qui ſalutarem eorum opem eſſent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἰόντων *Theocrit.* Eid. XXII, 6. & 17. Ἀλλ' ἴμπης ὑμεῖς τι καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκεθε νᾶας Αὐτοῖσι ναύταισιν ἀομένοις θανέεσθαι· quod omnino videtur *Horatius* imitari voluiſſe IV. Od. VIII, 31. *Clarum Tyndaridae ſidus ab infimis Quaſſas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipſum ſacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, deſcripſit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura hiſtoriae veritatem *Libanius* obumbravit in Paneg. Jul. p. 176. B. ὅτε δὴ τὴν θαλάττης ἀναταραχθείσης ὑπὸ πνευμάτων συνοφαίνικων, καὶ σκάφους τῷ μὲν καθαδυτῷ, τῷ δὲ ἀφανιζομένου, καὶ τῷ κυματοῦντι ὑπὲρ τὸ τεῖχος αἰρομένου (Interpres mirifice: *fluctu jam muros ſuperante:* lege ὑπὲρ τὸ τοῖχον, *fluctu jam latus navis ſuperante*) Διοσκούρους ἄνωθεν ἐκ κοινοῦ βουλάτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τῷ κλυδωνίῳ τὸ πλοῖον· quae ex rerum geſtarum monumentis illuſtrare tempus nos vetat: alterum potius addam *Libanii* locum p. 624. B. qui, antequam intelligi poſſit, ſanandus eſt hunc in modum: Ἴσμεν δὴ καὶ τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν θέσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων προπέμψαντας αὐτοὺς τε καὶ τὸν γόμον ἁλλ' ὁ τῷ μὲν ῥώννυται κλυδωνίῳ, τῷ δὲ πράττει· interpres, qui ſententiam errorum paucis virtutibus excuſare nequit, non verſionem hic, ſed monſtrum peperit; ſententia *Libanii* talis: *novimus etenim & Caſtoras, quibus ſint propitii, ad portus usque proſequi & ipſos & navim mercibus oneratam; non autem eos ſolent ex hoc fluctu liberare, iſti mergendos permittere.* Inde cauſa nobis eſt comperta, cur abſceſſus, quas medici παρωτίδας appellant, quum ſub ipſis auribus poſt graves morbos oriuntur, ſalutis praenuncios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & *gemellos* interpretantur, longe aberrare certum eſt. *Galen.* Op. Ιατρ. Παρωτίδες εἰσὶ δὴ τοῖς ὀνόμασι ταῦται ἴνιοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάττουσι. Hoc eſt βιβλίον illud ἰατρικὸν, unde uſum illum vocis Διόσκουροι medicum adnotavit *Euſtath.* ad Il. Γ. p. 410. non *Caſſius*, ut viſum fuit *Joh. Meurſio* Miſc. Laco. I. p. 21.

δε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ξύπνων ἡμῶν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

illud, quid tandem sit causæ, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἑτέρῳ ἑτέρου τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ὦ ξυνετὴν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴτε δὴ ὄψονται ἑτέρους ἀλλήλους, ὅσῳ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ μὲν Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παρ-

2. MERC. Fraternus amor suasit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledæ filiorum, alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem. A P. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quî enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit. Attamen, sicuti ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu luctari do-

Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen παρωτίδων sibi persuasit *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 289. quanquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit *G. Cuperus* in Harpocr. p. 148. haec scribens: *Quin & παρωτίδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat Eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Διόσκουροι vocantur*: in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, quum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores *Horatii* veteres ad I. Od. III. & XII. lib. III. Od. XXIX, 64. Pro geminis facit *Germanicus*: *Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nantis laetissima signa Ledaeos statuit juvenes pater ipse Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate jactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus *Arrianum* testem gravissimum Per. P. E. p. 14. qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: οἱ δὲ ἐν ὕπνῳ λέγουσι φαντάσμασιν ἐπὶ τῆς ἰσθμοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τῷ κίρρῳ τῆς Ἀχιλλέως, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μεῖον ἔχειν τὴν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς πυγμαχοῦσι πλείζομένοις ἐναργῶς φαίνονται, οἱ φαίνοντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πλάζουσι ἤδη τῇ πόντῳ. Non dissimilis extat *Maximi Tyrii* locus Diss. XXVII. cum quo si *Philostratum* contuleris Her. c. XVI. operae non poenitebit: *Arriani* ad *Maximum* jam meminerat *D. Heinsius*. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat *Promond.* Meteorol. II. c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eadem denuo palaestra defudarim, in qua jam ante Viri literarum laude praestantes, *L. Bivicola* Hor. Subs. IV, 16. *G. Joh. Vossius* de Orig. & Progr. Idol. *Raph. Fabretti* ad Column. Traj. *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* aliique plures exerceri voluerant. *T.H.*

49. Ἐξ ἡμισείας] Hic Fl. distinguit, quasi jungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας parum commode. Notissimus est *Homeri* locus Od. Λ, 302. sed in cujus intellectu veteres discrepant: sunt qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae *Virgil.* AEn. VI, 121. *Ovid.* Fast. V, 717. *Quod mihi das uni, coelum partire duobus*: mox: *Dixit, & alterna frustrem statione redemit*: signate *Silius Ital.* XIII, 804. de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernit Ledaei Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux*: ubi vide Doctiss. *Drakenborch.* idem paene voluit IX, 295. sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternisque animae mutato Castore Pollux*: ingenio *Minucius Felix* indulsit breviter, ut solet, compacta sententia: *Castores alternis moriuntur, ut vivant*: meminit hujus opinionis *Eustathius*, eamque tanquam minus probabilem repudiat; ἕτεροι, inquit, ὧν πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt *Pindaro* N. I, 103. quanquam alio ducat, sed perperam, *Benedicti* Paraphrasis: observat ibi *Scholiastes* Lyricorum principem ἐξεπιτηδεύσαι τοῖς ὑπὸ τῆς Νεοκομμιτείας λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὅτι κατὰ μὲν τὸ ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὁμήρῳ παρ' ἡμῖν αὐτοὺς ἀνεθήσαμεν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum indu-

doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obſtetricatur, ceterorumque Deorum ſinguli habent artem quandam aut Diis aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu? MERC. Neutiquam, illis hæc eſt mandata provincia, ut miniſtrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & ſicubi nautas hieme vexatos viderint, conſidere in ea navi, illaque vectos ſervare. AP. Bonam, Mercuri, & ſalutarem narras artem.

60 ὁλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὤν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τἄλλων ἕκαστος ἔχει τίνα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, ἵνα δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχήσονται, τηλικοῦτοι ὄντες; ΕΡ. εὐδαμῶς, 65 ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας. ΑΠ. ἀγαθήν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

dustriae commissa diligentius perscrutari non juvat: accedit *Apollod.* III. p. 219. Ζεὺς ἀμφοτέροις παῤ ἡμέραν καὶ οὐ θεοῖς εἶναι καὶ οὐ θνητοῖς ἔδωκε. Parvus Homeri Commentator judicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτέρωσε] παῤ ἡμέραν ἀμφότερα, ἢ μίαν ὥραν μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὥστε παῤ ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτι μὲν οὐ Ὀλύμπια διατρίβειν, ὅτι δὲ ἐν Ἀίδου. Fuere Viri Docti, quos diffidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac *Lucianus* ἐκμαιοῦσθαι τὴν εὐπαιδίαν, *Schol. Homeri* πάμπολυ πρὸς τὴν ἀδελφὴν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternam illam animorum conjunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: *Pindarum* & *Ovidium* inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re *Philo* περὶ Ἀρ. καὶ Πρ. p. 1004. A. ut Judaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud *AElian.* V. H. XIII, 38. *T. H.*

63. Οὗτοι δὲ τι π. ἡμῶν] Invectum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse adnectenda; pendent enim ab isto initio, πλὴν ἀλλὰ, οὕτως οὖν &c. οὗτοι τι ποιοῦσιν ἡμῶν; ubi patet vacare prorsus δὲ malit tamen aliquis δή, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricium haud sane jocis, & asperioribus quidem, caruit. *Noster* pro amore, quo numina Gentilium prosequebatur, singulari Junonem ipsam fecit hoc in negotio falsi ridentem D. XVI. neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perstringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. *Apollodorum* audi I. p. 13. Latona γενομένη πρώτην Ἄρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιευθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγείνατο. quantum eo nomine sorori debuerit Apollo, accurate *Liberius* exposuit T. II. p. 662. A. verbo quidem lectissimo, προεστήκει μὲν Ἄρτεμις τῇ Ἀπόλλωνος, ne ejus, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit *Servius* tum aliis in locis, tum ad Ecl. *Virgilii* IV, 10. ubi Lucinam accipit Dianam, advocato *Terentio*, cujus est in Andr. A. III. Sc. I. *Juno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca *Menandri* ibi posuerat Ἄρτεμιν, testibus *Donato* & *Eugraphio*. Haec adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurram *Tasiano* istis in verbis §. 12. p. 31. quae ad Lucianea valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμους πλησιάζουσι μόνους ἐᾷ τὴν Ἄρτεμιν Θεραπεύειν ὁ Ἀπόλλων Dianam magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poetae aliique scriptores confundant: simili modo Dianam etsi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit quorsum tendat *Gisb. Cuperus* in Inscr. & Marmor. Illustr. p. 270. sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a *Tasiano* gratiam inibo, si suum Dianae munus reddam, proque maga secundis totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse jubeam: μαῖαν δ' ἐγὼ Ἄρτεμιν causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronunciatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in *Hesychio*, Παῖον, ἀσφαλῆ, βέβαιον pro Πάγιον Λεῖα, ὀλίβιμα pro Λαγίνα ἴγγι & ἴμι, ἀγὼν & αἰὼν in membranis saepe commutata: ἴργαλας nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132. pro ἰμάλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. *T. H.*

Dia-

Ἐνάλιοι Διάλογοι. Dialogi Marini.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ. DORIDIS ET GALATEÆ.

Δ Ω Ρ. D O R.

Καλὸν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ὀπτιμεμηνέναι σοί. ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖός ἂν ᾖ. ΔΩ. τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριός ἐστω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος, οἴει τὸ γένος ὀνῆσαι ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς φῂς, ἄγριον ἀμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὅ, τε ὀφθαλμὸς ὀπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. ΔΩ. ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐχ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

1. PUlcrum amatorem, o Galatea, ajunt, Siculum istum pastorem, insanire in te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo? si vel Jovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam? GAL. Neque hirtum illud ejus, &, ut ais, ferum omni plane pulcritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent. DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL.

Ἐνάλιοι Διάλογοι ιά, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθευόμενα διαπαίζει. G.

2. Ἐπιμεμηνέναι σοι] Commode *Lucianus* eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat: nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est *Theocrit.* Eid. XI, 10. qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, quum Galateam amaret, Ἤρατο δ' ὅτι ῥόδοις, ἢ μάλοις, ἢ καὶ κύβοις (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen *D. Heinsii* σκύλοις, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις — Ergo recte quadrat ἐπιμεμηνέναι τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & *Homero* notus Il. Z, 160. perinde ac θεμαινόμεσθα τινὰ vel τινὶ, ἐμμαίνεσθαι, θέμενος, ἐπιμανῆς, ἐμμανῶς ἔχειν. *Luciano* Doris una Nereidum, in quo sequitur *Homerum* Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater: *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerula Doris Enixa est* — *Ovid.* Metam. XIII, 742. consentiens cum *Hesiodo.* Fabulae, cujus in *Homero* & *Euripidis* Cyclope nullum extat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit *Duris* (Θοῦρις edit.) apud *Schol. Theocr.* ad Eid. VI, 7. Polyphemus λέγεται τὴν εὐδοσίαν τῶν ἀθλημάτων καὶ τῆς γαλακτοποσίας Galateae fanum ad AEtnam dedicarat: rationem ejus rei quam Philoxenus Cytherius in Sicilia delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἐρᾶν τῆς Γαλατείας. certe Galateam istius poëtae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est: vide Athen. I. p. 6. 7. ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mullum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum *Euripides* & *Noster*, sic cujuscumque ordinis scriptores Polyphemum ad AEtnam collocare solent: hoc ab *Homero* prorsus abhorret, si *Cluverium* audimus, qui multis contendit in oppositio Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas consedisse: eum vid. Sic. Ant. II. c. 15. *T.H.*

3. Δωρὶ] Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. *Hesiod.* in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. *Virgil.* Ecl. X. *Doris amara suam non intermisceat undam.* *G.C.*

17. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς] Mss. L. & Ox. & Ed. *F.* rectius quam quod in reliquis σκοπιᾶς. *M. du S.*

Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a Scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud *Nostrum* in Ἔπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: τις τῶν ὀξυδορκούντων ἀπὸ τινος σκοπῆς. *Strab.* VI. p. 409. C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν *Plutar-*

2. GAL. Haud certe amatum: verum illam nimiam obprobandi libidinem veſtram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia paſcens aliquando, quum a ſpecula ludentes nos videret in littore, ad imos pedes Ætnæ, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adſpexit quidem; ego contra ex omnibus ipſi pulcerrima ſum viſa: ideoque ſoli etiam mihi adjecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim ſunt, me forma meliorem eſſe, & amore dignam: at vos deſpectæ fuiſtis. DOR. Tu ſi paſtori & lumine defecto pulcra fuiſti viſa, ideo te eadem putas, cui invideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob cauſam, quod adſueverit caſeo & lacti: cuncta igitur his ſimilia ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris diſcere, qualis tibi ſit facies, a rupe quadam, ſi quando

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμην· ἀλλὰ τὸ πάνυ ζηλοτυπικὸν τοῦτο ἐγὼ φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ σκοπιᾶς παίζουσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τὸ πλεῖον οὐ τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὸ μέλαξὺ τῆς ἄρυς ἡ θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἡ γὰρ μόνη ἐμοὶ ἐπεῖχε τὸ ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιέρας· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. ΔΩ. εἰ ποιμαίνω, καὶ ἐνθεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ὀπίθων δ' οἴει γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο σοὶ ἐπαινέσαι ἔχεν, ἢ τὸ λθικὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπόθ' ἂν ἐθελήσῃς μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις ἔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέ-

a Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] σκοπῆς O. L. *f.* b Πρόποσι] ποσί O. c Ἐνθεεῖ τὴν ὄψιν, καλὴ] Ita P. Poſt ὄψιν F. καὶ ἰδ. Priores Edd. ἰνθεεῖ καλὴ τὴν ὄψιν.

ſarcho frequens: ita verbum σκοπιωμῶ in *Ariſtoph.* Veſp. v. 360. *Hermippum* exponere monet *Scholiaſtes*. Neque tamen *Luciano* ignotum, minusve uſitatum σκοπιὸς apud *Platonem* ejusque imitatores ὥσπερ λὰξ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur: *Anyta* Anth. VI. c. XXIV. Ep. 6. Φριξεκόμας τόδε Πανὶ καὶ Ἀελλαίοις θῆλο Νύμφαις Δᾶφνον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιὴ vel σκοπιὰν nisi forte malis ἐπὶ σκοπιᾷ) Θεόδωρος οἰνόμος. *Theocrit.* Eid. IX, 7. & *Schol.* Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69. Αἴτνας σκοπιὰν uſurpet, ἀφεψφαιρικῶς, ait *Schol.* ἀντὶ τῆ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· quomodo *Dionyſius Perieg.* σκοπιὴν Ἑρμιόνθου, Ἀραιύνθου. Haec mihi ratio conſtitit, cur Fl. plurimarumque Edd. ſcripturam non putaverim poſtponendam. Deſcriptio τῶν πρόποδων τῆς Αἴτνης protenſique juxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης παραφορὰς dixit *Philippus Theſſal.* in Epigr. apud *Salmaſ.* ad Solin. p. 73. *T.H.*

18. Ἐν τοῖς πρόποσι] Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & alibi. *J.B.*

22. Ἔμοιγε] Abundat. *M. du S.*

23. Ταῦτα ὁρῶσ' ἀνιᾷ] *Heliod.* lib. 1. *J.B.*

25. Ἐνθεεῖ τὴν ὄψιν] Voces illas, quia Codd. addicebant, ſedem commutare juſſi. Vel in ordine vulgato ἐνθεεῖ jungendum erat ad τὴν ὄψιν· nam ἐνθεὸς per ſe poſitum nullius hic eſt uſus. Paulo ante, ἐδὼν ἐνθέστερον ὁρῶν, ἢ ὅτ' ἐδ' ἔσαν. *T.H.*

Ibid. Τὴν ὄψιν] Mſ. Ox. & P. τὸν ὄψιν, non cum καλὴ conjungunt ſed cum præcedenti ἐνθεεῖ· quod probarem, niſi vulgatam tuerentur plurima alia apud noſtrum loca; ut mox & ſupra ϑ. κϱ. c. 7. & ἰϛ. β. c. 36. κϑ. c. 3. & καλλ. c. 10. ex quibus conſtat familiarem hanc Luciano phraſin, quam & ideo hic ſervatam volui. Sic etiam *Polyaenus* Strat. VIII. p. 602. C. τὴν ὄψιν ἀϛείας. Juntina καλὴν τὴν ὄψιν. *M. du S.*

29. Καὶ γάλακτι] Τρόπος ἐτυμολογικός. *J.B.*

32. Οἷα τυγχάνεις ἔσα τὴν ὄψιν] Negat quidem *Servius* ex mari effigiem ullo pacto poſſe reddi: ſed *Lucianus* hic aliter ſentit, & in Alcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut ſuperiora ſint ſerenitate conſpicua, fluctibus autem ſedatum mare ac tranquillum, ὅμοιον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, κατόπτρῳ*, id eſt, *ſpeculo, ut ſic dicam, conſimile. Theocrit.* in Bucol. Eid. VI.

Καὶ γάρ θην ἐδ' ἴδον ἔχω καλὸν, ὡς μα λέγοιμι.
Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐπιβλέπον, ἦς δὴ γαλάνα.
Καὶ καλὸς μὲν τὰ γύαια, καλὸς δ' ἁμὶν ὁ μάλα πόρα &c.

Quod eſt hujusmodi:

Nec ſum tam forma turpis, quam dicor: in unda
Nuper enim vidi ipſe meos de littore vultus,
Cum nulli flarent tranquilla per aequora venti.

Hinc illud *Maronis* ſumtum eſt: — *nuper me in littore vidi*
Quum placidum ventis ſtaret mare —. G.C.

τέτρας τινὸς, εἶτ' οἶδε γαλήνη εἴη, ὑπτιάσασα εἰς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν ὡδὶ ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ [a] ὑπιπρέπῃ αὐτῷ ἡ τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. ἡ μὲν ἐγὼ μὴ ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐραστὴν [b] καὶν τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἥν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· [c] ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα ἡ μουσικός ἐστι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπὶ σὲ Ἀφροδίτῃ φίλῃ, ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. ἡ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἷα! κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· ἡ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, ἡ ἐνάψας τὰ νεῦρα, ὑδὲ κόλλοπι θιγοῦσα, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, ἡ ἀπρεπὲς, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸ γέλωτα ἐδυνάμεθα ὅτι τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἠχὼ ὑπεκρίνετο αὐτῷ ἤθελεν, ὅτω λάλος ἦσα, [d] βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠχύετο, εἰ φανείη μεμψιμοιρήσουσα τραχεῖαν φωνὴν, ἡ καταγέλαστον.

tranquillum fuerit mare, prona in aquam despectans, contemplare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam exquisite: illud autem non laudatur, nisi eniteſcat candori immixtus rubor. GAL. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, sive nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis rebus excellit, & musicus est.

4. DOR. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quando comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem quasi manubria erant, quibus quum jugum addidisset, atque alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, modulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum.

5. Imo

a Ἐπιπρέπῃ] ἐπιπρέπει O. b Καὶν τοῦτον ἔχω] ἔχω τοῦτον. O. Pro καὶν F. & Marg. Ald. κἂν. c Ὁ δὲ] ὁ δὲ γε O. d Βρυχωμένῳ] Cunctae Edd. βρυχομένῳ male: est enim a βρυχάομαι.

48. Κάλλοπι] Ἤλῳ τε κιθάρας. V.

33. Εἶτ' οἶδε γαλήνη εἴη] Apud *Theocrit.* Eid. VI, 35. Cyclops: Ἦ ῥα πρὰν ἐς πόντον ἐσίδεσκεν· ἦς δὲ γαλάνα· dubito an *Nafter* eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod jure laudaret, habuisse Polyphemum adseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galateae nomen, tum illud *Theocriti* cogitavit Eid. XI, 20. Λαδκοτέρα πάντας ποτιδεῖν· quod *Ovidius* ingenio suo magis confisus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte recocto.* Qui Galateae toti, ejus utique lacertis convenit candor: tales pinxisse *Valerium Flaccum* omnino mihi persuadeo I, 135. *Hanc Panope, Dotoque soror, laetoque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops:* nam quod cum Codicibus Edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacertos exornans. Tum *Antra petens* ita distinxi, ut copulandum sit cum Cyclope, quod *Pius* satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum *N. Heinsio*, Viro sagacissimo. *T H.*

44. Ἀφροδίτῃ φίλῃ] Leg. Ἀμφιτρίτῃ, ut Reviv. c. 47. Cætera ex *Theocr.* Potuisset retineri Ἀφροδίτῃ sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. *J. B.*

45. Οἷα;] Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras adi Φιλοψ. c. 25. *M. du S.*

Οἷα!] *Graevius* ad Θ. Δ. VII. legendum esse statuit accentu mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἵα κρανίου ἐλάφου· quod interpretatur: *ipsa lyra solummodo erat cranium cervi.* Vellem hinc manum Vir egregius abstinuisset: diu nobis erit expectandum interea dum locutionem esse Graecam probet; ne dicam, parum concinne voculam, quae propria sit poëtis, in orationem prosam intrudi. Recte, quod & ipse jam pridem viderat, Doctiss. *M. du Soul* sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud *Theocritum* & *Philo-*

stra-

5. Imo ferebat etiam amabilis iſte in ulnis ludicrum, urſæ catulum, hirſutia ſibi plane ſimilem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monſtra nobis tuum, formoſiorem ſcilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius ſciat. DOR. At amator quidem nullus eſt mihi; neque me amabilem eſſe arroganter præ me fero: talis autem, qualis eſt Cyclops, fœtidum alarum odorem ſpargens, tanquam hircus, crudivorus, ut ajunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hoſpites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

Ἔφερε δὲ ὁ ἑπέρας ὁ ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκῦ σκύλακα, ᾧ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεοικότα. τίς ἂν οὖν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτῦ ἐραςοῦ; ΓΑΛ. ἀκοῦσον, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τ σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, ᾧ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιςάμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἐραςὴς μὲν οὐδεὶς ἔςι μοι, οὐδὲ σεμνύομαι ἐπέραςος εἶναι. τοιῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐςὶ, κινάδρας ὀπίζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὥς φασι, ᾧ σιτευόμενος τὺς ἐπιδημοῦντας τῆς ξένων, σοὶ γένοιτο, ᾧ σὺ ἀντιρώης αὐτοῦ.

II.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

C Y C.

K T K.

1. PAter, qualia ſum paſſus ab illo ſcelerato hoſpite, qui, quum inebriaſſet, excaecavit me dormientem aggreſſus. NEP. Quis iſta, Polypheme, eſt

Ὦ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῦ καταράτῦ ξένῦ· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, οκοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα

ſtratum fiſtula canit Cyclops: *Naſo*, *Sumtaque arundinibus compacta eſt fiſtula centum*: ne ſcilicet ad corporis modulum longus junctarum tot arundinum ordo non reſponderet; quibus tamen ſi vel mediocriter ludere ſcivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monſtro tradiderat *Philoxenus*, teſte *Schol. Ariſtoph.* ad Pl. v. 290. iſtiusmodi forte, qualem hic irridet *Lucianus*. *T.H.*

48. Κόλλοπι] Id eſt, *clavicula*. *F.G.*

50. Ἄλλο δή· ᾗ λόγε ὑ.] V. Anacr. *Od.* I. *M. du S.*

57. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα] Vid. *Paul. Leopard.* Emend. II. c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque ejus generis animalia oblectamenti cauſa delicatius habita, ſed & Deorum ἀθύρματα, quibus ſibi conſecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urſi decebant, ludicrum venuſtiſſimum; ingenium, quod eos non ſibi, ſed dominae Galateae ſervaret. Apud *Theocrit.* Eid. XI, 41. — τρέφω δέ τοι ἄνδρα δύο λέοντε, Πάνας ἀμπνοάφορας, ᾧ σκύμνους τέσσαρας ἄρκτων. In *Ovidii* Metam. XIII, 834. perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere poſſint*, (expreſſit ἀθύρματα) *Inter ſe ſimiles vix ut dignoſcere poſſis, Villoſae catulos in ſummis montibus urſae*; *Inveni, & Dominae, dixi, ſervabimus iſtos.* Unum urſi catulum, quem in ulnis ferret, ſufficere putavit *Lucianus* ſuos ſine dubio ſecutus auctores. Tum καὶ minus opportune poſitum: ſcripſerat *Noſter*, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diffitetur ipſe apud *Theocritum*, Αἰ δή τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμεν. Illum ego verſiculum ab ea ſede, quam in Edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare jubeam poſt verſum tertium & trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In *Philoſtrati* Cyclope Icon. II. c. 18. multa ſunt ſimilia. Prope finem dialogi cur non, κινάδρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι; *T.H.*

Ibid. Ἄρκτου σκύλακα] Vide omnino *Theocritum* Id. XI, 41. Sed & totum perlege venuſtiſſimum poematium huc apprime faciens. *Ovid.* Met. XIII. 834. *M. du S.*

64. Κινάδρας ἀπόζων] Sic philoſophus Lucianeus κινάδρας λιθοβόλους Dial. M. X. § 8. Sic κινάδρας ἀπόζοντα, Dialog. ἑταιρ. Κινάδρας, δυσωδίαν τ τράγων. *Heych.* Interpr. *Ariſtophan.* ad illud Plut. Αἰγῶν τι κινάδρωντων μοῦλη, vult etiam κινάδρων eſſe τ μαχαλῶν δυσωδίαν.

Valle ſub alarum trux habitare caper.

κινάδρας. *Catull.* *J.B.*

68. Ὦ Πάτερ] Hic Dial. ex Homero. *J.B.*

τα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ μὲν πρῶτον ΟΥτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ὑδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν.

ΚΥ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλούς τινας, ὀπιθενλεύοντας δηλονότι τοῖς προβατίοις· [a] ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι μοι πάμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὑτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὅσους εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λιχνεύσας ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανυργότατος ἐκεῖνος, εἴτε ΟΥτις, εἴτε Ὀδυσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὔοσμον, [b] ὀπιθενλότατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐσus? CYC. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit, extraque teli jactum erat, Ulyssem sibi nomen esse dixit. NEP. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilio domum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud valde forti sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam multos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui januæ operculum (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut æquum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum verte-

[a] Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα] ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores Edd. [b] Ἐπιβουλότατον] Ita G. P. J. V2. ἐπιβουλευτότατον priores Edd.

73. Ἔξω ἦν βέλους] *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud *Lucianum* in Vot. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. G.C.

79. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα] Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλότατον, scribit ἐπιβουλότατον sic & apud *Synes.* ἐπιβουλότης: sed alibi quoque apud *Lucianum* hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβουλότης sed ἐπιβουλον non infrequens est Graecis scriptoribus. J.G.G.

Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα] Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας· mox, πέτρην ἐπέθηκε θύρησι. v. 313. Pindus ἀφιλὲς θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ὕπερθε Λᾶαν ἐπέθηκε, ὃς εἶτε φαρέτρην πᾶσαν ἐπέθηκε. Ἐπιτιθέναι de claudenda janua Graecis ulitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πῶμα non ipsas membranas, sed *Graevii* manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρεὸν *Poëta* vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significandi ditionem migravit, multa Grammatici. T.H.

88. Ἐπιβουλότατον] Agnoscunt hanc scripturam Ed. J. Mss. Gr. & P. sic scribitur etiam sub *Tim.* c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur nempe ἐπιβούλευτος. Cyrop. VIII. p. 130, 37. & 388, 24. δυσεπιβ— M. du S.

Ἐπιβουλότατον] Quem tibicinem huic voci solum suppositum fuerat *H. Stephanus*, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβάλλειν per sane quam familiare: *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 130. v. 37. ὡς εὐεπιβουλότατοί γε ταύτης ἔσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρός) Ἱππ. p. 561. v. 42. δυσεπιβουλότατοι εἰσὶ ἀφανεῖς ὄντες· de Ages. p. 388. v. 24. ubi cumulata videas ejusmodi vocabula: νομίζων εἶ τοῦ τοιούτου τό, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεπαλλητότατον ἐς ἀδορυβητότατον καὶ ἀπαμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλότατον εἶναι. *Synes.* de Regn. p. 13. A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρᾶ πράξειων ἀδιάφορός τε ἐς ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασιλέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex ἐπιβάλλειν reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis usu venit. Si quis θορυβητὸς, ἀμαρτητὸς, quorum in *Xenophonte* composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in *Lucianum* revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori nostro redderem: in Tim. p. 173. v. 39. τὸ κάπιστον τῦτο ἐς ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. *Stob.* e *Dione Chrys.* ἀλφαβὴ κακῶν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X. p. 144. D. ὡς ἔχθιστον ἐς ἐπιβουλότατον. T.H.

93. Ἀποξύσας τὸ μοχλὸν] Ex *Budaeo H. Stephan.* in Th. L. Gr. T. II. p. 1134. Ἀποξύω, *exsecuo, derado,*

tebatur ; nec amplius omnino apud me eram ; denique in ſomnum devolutus ſum. Ibi ille , raſo ad acuendum vecte , & ambuſto inſuper , lumine me privavit dormientem : ex eoque tempore cæcus ſum tibi, Neptune.

3. NEP. Quam tu altum obdormiviſti, fili , qui non exſilueris , dum oculus effodiebatur. Ulyſſes autem quo pacto effugit : nam, ut mihi quidem certo perſuadeo , non potuit amovere petram a janua. CYC. Imo ipſe abſtuli, ut magis eum caperem exeuntem : nam quum conſediſſem juxta januam , venabar manibus expanſis, ſolas prætermittens oves ad paſtum , præcipiensque arieti quæcumque par erat illum facere pro me.

4. NEP. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocaſſes adverſum eum. CYC. Convocavi, pater & venerunt : ſcifcitati autem inſidiatoris nomen , ubi ego dicebam Utin eſſe, atra me bile percitum ducentes confe-

αὐτὸ ἀνεῳρέφελο, ϗ ϑκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἦμιλω· τέλ⟨ῳ⟩ δὲ ἐς ὕπνον καλεσπάδην. ὁ δέ, ἀποξύσας τ μοχλόν, ϗ πυρώσας ᶜ γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· ϗ ἀπ' ἐκείνου
95 τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μέλαξὺ τυφλούμενος. ὁδ' ἦν Ὀδυσεὺς πῶς διέφυγεν; ὑ γὰ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τ πέτραν ἀπὸ τ θύρας.
ΙΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάθοιμι ἐξιόντα· ϗ ᵈ καθίσας ⟨ὡς⟩ τ θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τ νομὴν, ἐντειλάμ⟨ε⟩νος τῷ ϗριῷ, ἐπόσα ἐχρῆν πράτ⟨τ⟩ειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΠΟ. Μαθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ⟨ἐ⟩πιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.
ΚΥ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, ϗ ἦκον. ἐπεὶ
Ι⟨ο⟩δὲ ἤροντο ⟨δ⟩ ⟨ἐ⟩πιβουλεύοντ⟨α⟩ τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι ΟΥτις ἐστὶ, μελαγχολᾷν οἰηθέν-

c Γε] Deeſt in P. d Καθίσας] καθίσας F. cujusmodi typorum peccata in ea Ed. occurrunt plura, ut in initio hujus dialogi μισθίσας pro μισθώσας, non digna ſane, quae commemorentur.

97. Ἐξέθορες] Ἐξεπήδησας G.

acuo. Lucianus , ὁ δὲ ἀποξύσας τ μοχλὸν ϗ πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσε μι καθεύδοντα. Quibus addit de ſuo, *ſed videndum eſt an* ἀποξύω *poſſit etiam pro* ἀποξύνω *accipi, id eſt, acuo* : quidni ? modo poteſtate ſecundaria , *deradendo* , quemadmodum in lignis fieri debet , *exacuo*. Vereor tamen , quanquam lectioni vulgatae controverſiam non moveo, ne *Lucianus* reliquerit ἀποξύσας ab *Homero* ſumtum Od. I, 326. — ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα· mox : — ἤγὼ δ' ἰθύσας ⟨ἐ⟩ϑόρυσας Ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ *Euripid.* Cycl. v. 455. Ὃν φασγάνῳ τοῦ δ' ἐξαποξύνας ἄκρον Εἰς πῦρ καθῆκα — Illud *Homeri* ἰθύσας *Scholiaſtes* interpretatur: ἀπεξύσας· tum ἐπυράκτεον , ἐπύρωσα εἰς τὸ δυλὸν ποιῆσαι. Diſtinctionem , quae perperam in nonnullis Edd. poſita *Benedictum* deceperat , recte collocavit *Budaeus:* ceterum unde promſerit κατετύφλωσε, quod in earum Edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro : *Stephanus* certe verbum iſtud compoſitum, tametſi probae notae, in Theſauro nusquam recenſuit. *T. H.*

Ibid. Μοχλὸν] *Palo*, *Virgil.* Aen. III. — & *telo lumen terebramus acuto.* *G. C.*

Ibid. Πυρώσας γε , προσέτι ἐτύφλ.] Καὶ πυρώσας γε προσέτι , ἐτύφλ. *Exacuto vecte & praeterea igne ſuccenſo.* Sic eſt interpungendum & vertendum. *J. C.*

2. Καὶ καθίσας] Uſque ad μόνα aberant a Mſ. *J. B.*

6. Μαθάνω ὑπ' ἐκείνοις , ὅτι γε ἔλαθεν] Sic inepte diſtinguit haec editio ex Salmurienſi ; at debebat μαθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. *J. G.*

Μαθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec interpunctio, qua Fl. caret, a poſterioribus eſt profecta : ſi quid eſſet in ea momenti, debuerat ſcribi : μαθάνω ἀπ' ἐκείνων, *ex iis, quae narras , intelligo.* Ut *Gronovius* voluit, ita plane V2. & ferri poteſt, ὑπ' ἐκείνοις, ſcilicet προβάτοις· ſed potius habuero , ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum κριῷ, ut *Homero*, cujus paene verba Lucianus expreſſit , ſit conſentaneum : vid. Od. I, 444. *Nonnus* ſive *Maximus Σοφιστ.* Ir. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 172. διδάσκει δὲ μισθώσας τ Κύκλωπα, ϗ τυφλώσας αὐτὸν, ϗ ὑπὸ τὸ ἧπαρ ὑὸς κριῷ καταφορμώσας ἑαυτὸν , ϗ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῷ ὕστις ἀπέφη. *T. H.*

οἰηθέντες με, ὤχοντο ἀπιόντες. ἕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, [a] οὐδ' ὁ πατὴρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύναλον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

stim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis cæcitati oculorum mederi non possim, fortunam tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III. AL-

[a] Οὐδ' ὁ πατήρ] Od. I, 525. Ὡς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐυοσίχθων.

19. Τὸ σ. αὐτ. ἢ ἀπολλύναι] Haec male cohaerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde perrepserint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστι, *mea in manu ac potestate fortuna navigantium est*, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abjecto ἐπὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam hujus loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cujus in vetustis libris tale est scripturae compendium πᾶτως. Ergo vel genuinum erit, vel *Luciano* saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστι· horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi interjiciantur. *T.H.*

21. Τί τοῦτο &c.] Hic secutus est poëtarum fabulas, qui Arethusam venatricem Dianæ comitem fuisse tradunt, ab Alpheo adamatam; cui quum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Siciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Alpheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse insecutum. *Virgil.* III. AEn.

— Alpheum fama est huc Elidis amnem
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.

Verum haec fabulosa esse constat, quum Alphei aquae nusquam absorbeantur, ut docet *Strabo* lib. VI. ejusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Caeterum fabulam Alphei & Arethusae refert *Ovid.* Metam. V. & *Lucanus* ejus meminit in III.

— — Populisque per aequora mittens
Sicaniis Alpheus aquas — —

Silius Ital. lib. XIII.

Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat
Alpheon, sacrae portantem signa coronae.

Sed longe venustissime *Papinius* in Epith. Stell. & Viol. v. 203.

— — Tumida sic transfuga Pisa
Amnis in externos longe flammatus amores
Flumina demerso trahit intemerata canali.
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs
Oscula, nec credit pelago venisse maritum. G.C.

Τί τοῦτο] Mirum est quod de Alpheo flumine narrat *Achill. Tat.* lib. I. ὅταν δὲ ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲ εἰς τὰς θύρας τοῦ πολεμοῦ καθίσουσιν ἄλλοι ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἱερωθύην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἔθνα πολεμοῦ. *J.B.*

Τι τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ;] Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio *Ph. Cluverii*, qui Sic. Ant. p. 156. 157. quicquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide *Schol. Pindar.* ad N. A, 1. quod si habuisset in promtu *Fulv. Ursinus* in Virg. cum Gr. Scr. C. p. 275. cavisset sibi, ne Telesillae versum apud *Hephaest.* p. 36. Ἄ δ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι, φύγουσα τὸν Ἀλφεὸν, mutatum iret in Ἄ δ' Ἀρέθουσ', ὦ κόραι. Ἀλφειώα vel Ἀλφειῶσα Dianae cognomen, de quo *Is. Casaubon.* Anim. ad *Athen.* VIII. c. 7. *T.H.*

Ibid. Ἀλφειὲ] Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem *Pausanias* lib. V. tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem desinere. *Suidas* multo luculentius ejusdem fluminis naturam, cursum & ὀνόματα describit. *G.C.*

22. Οὔτι ἀναμιήγνυσαι..] V. *Philostr. Imag.* p. 812. & *Pausan.* Ἠλιακ. oraculum Apollinis in eam rem af-

fe-

III.

ALPHEI ET NEPTUNI.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΝΕΡ.

1. QUid hoc eſt rei, Alphee? ſolus aliorum illapſus in pelagus nec commiſceris ſalo, ut quidem mos eſt fluviis omnibus, nec requieſcis te diffuſus; ſed per mare concretus, ac dulci ſervato liquore, non permixtus præterea purusque properas, neſcio quo pacto in profundum te demergens, ut gaviæ ſolent & ardeæ: & videris emerſurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. ΑΛΡ. Amatorium hoc quiddam eſt, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim & tu fuiſti ſæpius.

ΠΟΣ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος πολλοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφυθείς, ἀλλὰ ἀφ' ἁλὸς θαλάττης ξυνεχῶς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπέρχῃ, οὐκ οἶδ' [b] ὅπου βύθιος ὑπόδυς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν που, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. ΑΛ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ΠΟ.

b Ὅπου] ὅπου *J. Vz.*

ferentem, p. 153. *M. du S.*

24. Οὔτε ἀναπ.] Ex Ed. Salm. male diſtinctum puto οὔτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν ἀφυθείς, quum rectius non diſtinguatur ab *Bourdelotio*. Neque ſane id poteſt notare *neque diffuſis aquis te ipſum cohibes*; nam qui ſe diffundit, quomodo is ſe cohibet? ſed *diffuſus te reficis*. Ludit enim in notione & Græci verbi ἀφυθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota eſt elegantia hujus loci. *J. G.*

Ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφυθείς] *Gronovio* remittimus acumen illud quæſitum in ἀφυθῆναι, quod ſi *Luciano* potuiſſet in mentem venire, multo minus climata forent, quam nunc ſunt, ejus ſcripta. Non alia τῷ ἀφυθῆναι eſt poteſtas, quam quæ Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur ſermo, familiariſſima: *Strab.* VI. p. 416. B. de hoc ipſo Alpheo: τό, τε ἀφ' τοσούτου πόρου συμμένειν τὸ ῥεῦμα τῇ πεταμῷ μὴ ἀφυθέμενον τῇ θαλάττῃ &c. παπλαῶς μυθώδη. V. p. 327. C. Padus ἀφυθέμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in *Strabone*, quod *Luciano* ξυνεχύμενον ἀμιγὴς itidem, quum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δύναται κατὰ γῆς ῥεῖθρον μέχρι τ Σικελίας ἀμιγὴς τ θαλάττῃ ἀφικνεῖσθαι τὸ ποτίμων ὕδωρ. *Strabo. Liban.* T. I. p. 4. A. φυλάττων ἀμιγὴς & ἐν θαλάττῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II. p. 345. A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἀτάσθης οἰκοῦν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλει Ἑλλάδα, παρεχόμενοι & τηνίκαυτα τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ κύκλῳ, κατὰ τ ἐκ' Ἀλφειῷ πεπιστευκότα μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τ πολεμῶν ἀφ' ἁλὸς ἀπαμιγῆ πρὸς τὸν θάλατταν. *T. H.*

27. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum praeterire non poterat maris univerſi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri poteſt exemplis, quae alibi proferentur, juncta per copulam καὶ verba non ſemper temporibus concordare. Mox ſuſpectum mihi eſt ἔλεγχε: nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem eſt hujus dialogi, ἐπιγώμιον μὴ κατίχεις, ὦ Ποσειδόν· id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum moleſto colloquio ſua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; noſti mores amantium & feſtinationem, ut qui ſaepe jam eodem igne contabueris. *T. H.*

28. Οἱ λάροι] *Larum Gaza* vertit *gaviam*, cujus mentionem facit *Plinius* inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X. c. 32. Idem c. 74. ejusdem libri, *aquaticae anates & gaviae*. Λάρον latine quidem commode reddi non poſſe dicit in *Luro Horatiano Eraſmus*. *G. C.*

Ibid. Ἐρωδιοί] Aves, quarum tria genera ponuntur ab *Ariſtot.* Haec avis urinatur, ſicut & λάρος. *G. C.*

29. Ἀναφαίνειν σεαυτόν.] Filium orationis perſuadet omnino Lucianum ſcripſiſſe ἀναφανεῖν. *Neſcio ubi, ſicus gaviae & ardeae, demerſus in profundum, alicubi videris emerſurus, teque ipſum rurſus exſerturus.* *J. J.*

Ἀναφανεῖν] Cl. *Jenſii* emendationem in textum recipere viſum eſt. *M. du S.*

ΠΟ. γυναικός, ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. οὐκ ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἡ δὲ, πῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ. ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελική· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

ΠΟ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγής τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ὑπιπτεύει ταῖς ψηφῖσιν, ὅλον ὑπὲρ [a] αὐτῶν φαινόμενον

NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum unam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP. Novi sane non invenustam, Alphee, Arethusam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos appa-

ret

[a] Αὐτῶν] αὐτὰς *J. Vr.* Marg. *A1W.* quod praetulero.

34. Ἡ δὲ πῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει;] Manifestum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὕτη, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, πῦ σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abest, ut hic aliquid resecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemptus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ δὲ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δηλαδὴ κατέπιμψέ σε. Patet τὸ ἐκεῖνο redundare; nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸ τελειότατον καρπὸν ὥσπερ τὸν μάλιστα ἐς τὸ ἀκροτάτου ἀποτετίλεσαι, τοῦτο τὸν ὁ ἡμίτηρος λόγος διῆλθε). Et hic τοῦτο abundat; sufficit namque si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τὰ δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτῃ καὶ τόδε τὸ ἱρὸν ἐπιστασθαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτῃ· hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cujus sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cynico: Ἰμεῖς δὲ, τῷ δὲ ἁπλησίαν τὴν, καὶ ἀκριβείην ἀρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ἰοίκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? AElianus quoque non raro eamdem amat redundantiam. Sic lib. XII. Ποικιλ. 19. Τὴν ποιήτριαν Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτῃ καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ, ταύτῃ, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII. cap. 1. de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲ οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus τὸ, αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum Viris doctis vel aliam lectionem circumspicere; vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθελούσας. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὀπίσω τοῦ σώματος, ὑδὶ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15. καὶ Κόρεσθον δὲ, καὶ Μελιτιάδεω ἐκείνους ἀνεψιοὺς φασίν.

Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad *Livii* XXV, 27. docet ὁ πάνυ *J. Fr. Gronovius.* Cujus exemplis ex *Catone*, *Livio*, *Plauto*, *Caesare*, *Suetonio*, *Plinio*, *Arnobio*, adductis, haec addas licet ex aureo purae Latinitatis flumine, *Cicerone.* Apud hunc in II. de Oratore 63. legas, *Nummium divisorem, ut Neoptolemum ad Trojam, sic illum in campo Martio nomen inveniſſe.* cap. 77. *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt*; duae nimirum illae res, *conciliare*, & *permovere*, ut praecesserat. Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ, *sic*, fine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ, *haec* supervacuum est in his apud eumdem, I. de Oratore 23. *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem,* &c. Sic redundat τὸ, *ea* in his lib. III. cap. 13. *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, qua lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9. superfluum ponit τὸ, *ii*, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscujusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV. in Verrem 52. *At jam illa omitto, quae dispersa a me multis locis dicentur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & *ibi* redundat apud eumdem lib. I. in Verrem 22. *Cum quidem viderent* socii *in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis injurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent.* Nam profecto fine τῷ *ibi* constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus ejus Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, Vir Magnus. *J. J.*

ret argentea. ALP. Ut tu vere noſti fontem Arethuſam, Neptune: ad illam ipſam ergo me confero. NEP. At abi, & eſto felix in amore. Imo iſtud etiam mihi expone; ubi Arethuſam vidiſti tu, qui Arcas es, quum illa ſit Syracuſis? ALP. Feſtinantem me detines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt ſciſcitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerſeris a mari, mutua conſpiratione miſcetor fonti, & unam in aquam coite.

ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα τ' πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' [b] ἐκείνην ὧν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι μᾶ, καὶ εὐτύχει ἐν τοῖς ἔρωσι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, σὺ τ' Ἀρέθουσαν ἑώρας, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὤν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. οὐ λέγεις· χώρει τοίνυν τ' ἀγαπωμένου· καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τ' θαλάττης [c] ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

ME-

[b] Παρ' ἐκείνην] ἐκείνων *J. Vr. Aldd.* Reliquae Edd. vitioſe ἐκείνης. [c] ξυναυλίᾳ μίγνυσο] ξυναυλιμίγνυσο. *C. P.*

Ἤδη σὺ . . . αὕτη ῥ.] Ut hanc ſcripturam vindicaret multa Cl. *Jenſius*; ſed non ſatis ſimilia. Accedit propius quod legitur ſupra, & *Dial. Ven. & Cup.* αὐτὴ μὲν δὴ ἡ Ῥέα, ὅτε ἀν ἐκείνη χολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμοὶ, ὅλη ἔστα ἐν τῷ Ἄττῃ; ſed nondum ſic acquieſco. Suſpicor autem pro αὐτὴ, πηγὴ legendum. Adde *Mer.* c. 15. τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam ſuſpectus, ut in nota videbis. *M. du S.*

Ἡ δὴ, σὺ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;] Ἡ δὴ non eſt idem plane, quod αὕτη ſic enim ſcribendum fuerat, ἦδη δὲ σὺ σοι &c. Cape quaſi poſuiſſet *Lucianus*, ἡ δὲ Ἀρέθουσα ſequi ſolet ὥσπ in hoc ſtructurae genere creberrime: *Liban.* in Dian. p. 670. A. ὁ δ' ἐπιτίθραμμένῳ τὰς τ' φοιτητῶν ἰσόδους ὥσπ ἰδίων πως τότε. *Noſter* πῶς δῆ Ἰσ. συγγρ. c. 5. τὸ δὴ πρᾶγμα) οἶδά που κἀγὼ αὐτὸς, ὥ ἰταῖρε, ὡς ἐ τ' ὑμετεραγωρίσων τῦτ' ἐστί. de Luct. οἱ δὲ τῦ μείζονος βίου πολλοὶ ὄντες ὕστ. Itaque nullus eſt ſuſpicioni de vitio locus. *T. H.*

38. Διωγμὸς τί ἐστ &c.] Non poterat accuratius, ſi ſpectator adfuiſſet, quod minime negavero, *Lucianus*. Addam *Senecae* locum egregium ex Conſol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, nitidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem; ſive illas ibi primum naſcentes invenit, ſive immerſum terris flumen integrum ſubter tot maria, & a confuſione pejoris undae ſervatum reddidit.* Haec quin corrupta ſint, nemo dubitat: ad veſtigia priſcae lectionis, neque minus tamen, quam magnus *J. Fr. Gronovius*, timide, conjicio: *ſive illas ibi primum naſcens invenit, ſive in ipſum penetrans flumen* &c. nam & Qu. Nat. VI. c. 8. ſimiliter fere dixit; *Alpheum, celebratum poëtis, in Achaia mergi, & in Sicilia rurſus transjecto mari effundere amoeniſſimum fontem Arethuſam.* Brevius etiam de fontis amoenitate teſtatur oraculum: Ἀνδρας θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. *Nonnus* Σωωγ. Ιϛ. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 152. τὸ δὲ ὕδωρ τ' Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii poſtulatur *Athenaei* locus II. p. 42. C. μόνοι δ' ἀτιμαστοι τ' ἀλυκῶν τὸ τ' Ἀρεθούσης· de quo vide *Caſaubonum* in Anim. *T. H.*

39. Ἀναβλύζει] Inde ἀναβλύσις πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, *Heſych.* verb. ἀναπηδᾷ. *J. B.*

42. Παρ' ἐκείνης] Ἐκείνῳ forte. *F. G.*

Παρ' ἐκείνης ἐν ἀπέρχομαι] Vult haud dubie Alpheus, ſe ad Arethuſam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνῳ. Παρά τινος ἀπέρχεσθαι eſt *venire ab aliquo*, ut ſupra pag. 141. Παρὰ τ' Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ſcil. ἐκπεμφθείς. At παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *ire ad aliquem*, ut paullo poſt in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χάρις τ' ἀγαπωμένῳ. & paſſim; ſic in Timone: Ἀλλ' ἴγε σὺ μὲν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπόταν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τῦ Διός. In his iiſdem Deorum dialogis. Ἐγὼ δὲ ὄφελ τ' σιλήνου ἀπελθεῖν. Κόρης ὕτω καλῆς φοιτώσης ἑσπέραις παρά σε. Et ſexcenties alibi. *J. J.*

Ἐκείνῳ] Sic reſtituimus, ſecuti Ed. *J.* quae ſola recte hanc vocem habet; reliquae enim ἐκείνης, contrario prorſus & abſurdo ſenſu. *M. du S.*

49. Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] Quod Codex unus & item alter praebent συναυλιμίγνυσο, vix crediderim lectionem eſſe variam, ſed potius vulgatae lectionis interpretamentum: ξυναυλίᾳ μίγνυσο quin rectiſſimum ſit nullus dubito, quippe eruditius quam ut a *Luciano* non ſit profectum. Ξυναυλίαν vocant *tibiarum concentum, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν· ὅταν δὲ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται*, ut ſcribit *Heſych.* hinc apud *Long.* II. p. 62. αὐλῶν τις ἐν ἀγῶνι συναυλοῦντων ἀκούει. Ejusmodi συναυλίαν, ſive συμφωνίαν τινα τ' αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλοῦντων commemorat *Poll.* IV, 83. Strictius alioquin uſurpari ſolet, quando Choro cantanti tibiae modos adtemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam poſtmodum chori praecinentem tibicinem voce ſubſequebantur: *Athen.* XIV. p. 617. C. itaque eſt intelligendum, quod adjungitur a *Pollice*: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἶδ' προσαυλήσεως οὖσαν, ὡς τὴν αὐλῳδίαν & Segm. 107. vide *Henr. Valeſ.* ad Exc. ex *Diodoro Sic.* p. 51. Paulo etiam diſcrepat *Semus*, qui τὴν συναυλίαν τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teſte *Athen.* XIV. p. 618. A. ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαίου αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χαρὶς λόγου τῷ προσαυλοῦντι· niſi deſcripſerit ibi, quod verius opinor, certum aliquod συναυλίας genus in ſacris De-

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

MENELAI ET PROTEI.

ΜΕΝ.

Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐπάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ εἰς λέαιναν ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρῆσθαι μὲν πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾷν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

MEN.

1. AT aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; & arborem, id quoque ferri poteſt: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem eſt: verum, ſi & ignis fieri poſſit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. PRO. Ne mireris, Menelae: nam ita res eſt, fio. MEN. Vidi ipſe equidem: ſed videre mihi, quod pace tua dictum velim, præſtigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere ſpectantium, dum ipſe nihil tale fis.

2. PRO.

---

iis adhibitum; nam quae proferuntur, ex ejus Deliade ſunt depromta: ſed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus eſt. *Schol.* ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 106. Συμφωνία ἐστὶν, ὁπόταν δύο ἢ καὶ πλείους αὐλήσωσιν ἅμα, εἴτε ὁμοίων, εἴτε ἀλλοίων, ὁ μὲν καλάμου, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τοῦ χαλκοῦ ἰσαυλεῖ. Λέγομεν δὲ συμφωνίαν καὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ καὶ συμφθεγγομένης. haudquaquam abſurde, ut eum bono duci obſecutum fuiſſe facile appareat: de cithara quod monet, certum eſt; erant enim & νόμοι κιθαριστηριοι, οἷς καὶ προσήκουσι, meminitque *Athenaeus* τὸ τὸν αὐλὸν πρὸς λύραν ποιεῖσθαι. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, quum duo pluresve in eandem rem conſentiunt, ac mutuis animorum ſtudiis conſpirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue συναυλία ponatur. *Philoſtr.* Icon. I. c. 11. p. 781. λέγεται γὰρ ξυναυλίαν τῷ θρήνῳ ποιῆσαι κύκνους ὁμολογῆσαι (Ζέφυρῳ) *Libanius* de Nicomedia terrae motu ſubverſa p. 207. B. τὸν ὕδωρ καὶ πέτρας δεδῆσθαι δάκρυα, καὶ ὄρεσι τοῖς ἐπὶ συναυλίαν τοῦ πάθους. *Syneſ.* Ep. IV. p. 159. D. τὸν πρὸς ἡμᾶς αὐτοῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμενον. Praeiverat iis *Ariſtoph.* Equit. v. 9. — δεῦρό νυν προσελθ', ἵνα Παφλαγόνιαν πλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον. ubi vide *Schol.* Diverſa in re *Ariſtid.* T. III. p. 708. B. ὡς' ἐλλεῖπον τὸ χρῆμα τῆ συναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῆ ἑταίρου praeceſſerat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἐν κατόπτρου τοῦ χοροῦ. *Heſychius* adfirmat ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα διαυτό· quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. *Lynceus* apud *Athen.* III. p. 109. E. τοιαύτην (ὁ ἰχαρίτης) ἐθηρατόμουν ἔχει πρὸς τὴν γλυκὺν συναυλίαν. *Luciani* quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores Interpretes dederant, *eodem stivae cum fimo illo miſceantur*, aegre, quorſum ſpectet, pervideas. Aliunde ductum συναυλία, quum *cohabitationem* & *conſortium* ſignificat: veluti de matrimonio *Ariſtot.* Pol. VII. p. 212. ἀφίστασις γαμικῶν τὴν συναυλίαν ποιοῦνται ταύτην *Lambinum* in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλίαι γιγνόμεναι, quas bene reſtituit *Anaxandridae Caſaubonus* in *Athen.* II. p. 48. A. Finitimum eſt ὁμαυλία & ὁμαυλῶν. T. H.

M. καὶ Π.] Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat facile vident qui *Odyſſ.* librum IV. legerunt. M. du S.

ΠΡΩΤΕΩΣ] Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, quum AEgyptus rege careret, in regem adſumtus eſt, quem AEgyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, *Homer.* Od. IV. & *Virgilius* item IV. Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum *Diodorus* lib. II. ſecutus *Herodotum*, ad AEgyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem *Lucianus* in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quicquid omnino collibuiſſet, veluti Empuſa, docilem. *Heraclitus Ponticus* diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερον, id eſt, *Proteo mutabilior*; quod in vafrum & verſipellem competit. *Plato* in Ione: ἀλλὰ ἀτυχῶς ἔοικεν ὁ Πρωτεὺς πολλαχοῦ γίγνῃ, id eſt, *ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorquens.* G. C.

58. ΕΙ-

2. PRO. Et quæ tandem fallacia in rebus tam manifeſtis reſideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipſe converſum fecerim? ſin fidem non habes, idque negotium falſum eſſe videtur, inanis ſcilicet quædam ſpecies ante oculos conſiſtens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortiſſime, manum: probe ſcies, videarne ſolum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adſit. MEN. Non tutum eſt hoc experimentum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelaë [1], videris polypum vidiſſe nunquam, quæque hujus piſcis ſit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam ejus libenter didicerim a te.

3. PRO. Ad quamcumque petram acceſſerit, aptaveritque acetabula, & adglutinatis hæſerit cirris, illi ſimilem ſe reddit,

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ὀλίγου ἔτους ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μέλεποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, [a] προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γάρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ [b] κάειν τότε προσῇ μοι. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς εὖ δὲ πολύπου ἑωρακέναι πώποτε, εὖ δ' ὁ πάχει ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπου εἶδον. ὁ πάχει δὲ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

ΠΡ. Ὁποίᾳ δὲ πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχηται ταῖς πλεκτάναις, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,

a Προσένεγκέ μοι] προσένεγκαί μοι. *Al. F. V2. S.* b Κάειν] Ita vetuſtae Edd. eaque reperitur in *Xenophontis* ſcribendi ratio: vid. *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 174. *P.* male καεῖν. *S.* καῦσαι.

58. Εἶδε] Non videt tamen apud *Homerum Od.* Δ. 456. & ſeqq. Sed v. 418 prædixerat futurum. *M. du S.*

65. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς] Videtur ſcribendum eſſe, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη. *Quod ſi non credis, & haec res tibi videtur falſa quaedam ſpecies, quae oculis obiicitur.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψευδές. *J. G. G.*

Ibid. Ψευδὲς εἶναι] Poterat etiam legi ψεῦδος, cujus ἐκτέθεικεν, φαντασία τις &c. Sed nihil eſt cauſae, cur commoda verba & aperti ſenſus ſolliciteamus. *Heſych.* Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθὲς, ἀλλ' ὡς ἀληθές τι. De Proteo, ejusque multiplici in omnes formas converſione particulam vide Philostratae declamationis, quam *Philostratus* excerpſit de V. S. II. c. 12. ubi ſophiſticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. *T. H.*

72. Πολύποδα] De polypi vario ingenio meminit *Plinius* IX. c. 29. Praeterea *Plutarch.* in libello περὶ πολυφιλίας, ex *Theognide.*

Πολύποδος νόον ἴσχε πολυπλόκου, ὃς περὶ πόρῃ,
Τῇ προσαμαλύνῃ, τοῖον ἰδὼν ἰφθίμον

Id eſt,

Mentem habeas vafri polypi, qui proximus illa,
Se quibus admoris, ſaxa colore refert.

Idem *Lucianus* in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inſcribitur, ex *Pindaro* opinor: πουτίου θηρὸς πετραίου τὸν ἰχνον *G. C.*

76. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ] *Aelian. V. H.* prin. *Plin.* IX, 19. XXX, 9. *M. du S.*

77. Κατὰ τὰς πλεκτάνας] Differunt, ſi accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, *acetabula*, *caliculi* polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπεῖραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρφία vel *clavi*, *crines*, *cirri*, *pedes*, *brachia*, *flagella*, ut adverſus *Hermolaum* egregius ille *Pintianus* obſervavit ad *Plin.* H. N. IX. c. 29. quod prodeſſe potuerat *N. Heinſio* minus in hac re circumſpecto ad *Ovid.* Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, ſaepe Grammatici ſolent interpretari πλεκτάνας. *Schol. Homer.* ad Od. E, 433. *Luciani* ad M. Ἔγκ. *Oppiani* ad Hal. II, 233. 282. 312. *Heſych.* opportune *Euſtath.* ad Od. E. p. 1541. Κοτυληδόνες, αἱ τῶ πολύποδι πλεκτάναι διὰ μέσου. τουτέστιν, διὰ τὸ βραχυτάτην κοτυληδόνων, αἱ πρωτῶς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται ὥραναι ὕσαι κοτυλήδονος κοιλοῖς, ἐφ' ἂν ἑ παραπομάζονται apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta ſuppeditavit *Athen.* VII. p. 316. 317. ex ejusdem libro XI. p. 479. B. emendandum, quod habet ad H. X. p. 1182. v. 45. κοτυληδόνας αἱ ὡ ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex iſta vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua conſuetudine ſuſpicio mihi fuit obortа, fieri potuiſſe, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipſa *Luciani* verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec ſenſu nec ſtructura ſatis viderentur conſtare: cur enim poſt ἁρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῦναι ἔχεσθαι onus illud orationis limpidae ſupervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, ſi addi omnino voluiſſet *Lucianus*, cur non

τὸν, ἢ μεταβάλλει ἡ χρόαν, μιμούμενος ἡ πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ δια-80 λάτταν, μηδὲ φανερὸς ὢν ᾖ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ ἀπιστότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. 85 ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τερατῶδες, τὸ αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

mutatoque colore ſcopulum imitatur, ut fallat piſcatores nihil diverſus, propterea-80 que nec conſpicuus, ſed plane ſimilis iſti lapidi. MEN. Iſta narrant: tuum autem illud multo eſt incredibilius, Proteu. PRO. Neſcio profecto, Menelae, cui fis alteri fidem habiturus, quam tuis ipſius oculis 85 denegas. MEN. Videndo ſane vidi: ſed res eſt portentoſa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

PANOPES ET GALENES.

ΠΑΝ.

ΕΙδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις ἐν τῷ δείπνῳ ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γ.90 ἐγὼ ξυνεστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἂν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὴν θάλαμον, ὑπὸ τὴν Ἀμ-95 φιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἀποπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυνήθη

PAN.

1. VIdiſtin', Galene, heri, qualia deſignarit Eris inter coenam in Theſſalia, quod non & ipſa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud una vobiſcum fui: Neptunus enim juſſit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum interea ſervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quæ non aderat? PAN. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum

non potius ſtructura liquidiore ταῖς πλακοῦσιν extuliſſet? Quare, niſi quis eruditior moretur, equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoſcere cupit, illi legendos ſuadeo *Geſnerum*, *Aldrovandum*, *Rob. Conſtantinum* in Suppl. Ling. Latin. *Leon. Allatium*, ad *Euſtathii* Hexaëm. p. 100. atque alios. Ad *Lucianum* proxime convenit *Ovidius* Hal. v. 30. *At contra ſcopulis crinali corpore ſegnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et ſub lege loci ſumit mutatque colorem, Semper ei ſimilis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici poteſt: *Ut ſub lege loci ſumat, mutetque colorem:* nimirum, *hac fraude, ut ſumat* &c. *T. H.*

86. Ἰδὼν, εἶδον] An ſcribendum, εἶδον, εἶδον; *F. G.*

Ἰδὼν εἶδον] *Intuitus vidi* hoc eſt, cum ſemel vidiſſem iterum vidi. Suſpecta tamen mihi eſt haec lectio, & vera fortaſſe ſit εἶδον, εἶδον, *vidi, vidi. J. C.*

Ἰδὼν εἶδον] Agitatus inter eos, qui de ſtylo N. F. ſcripſerunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud Interpretum Exod. III, 7. εἶδον εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34. pure Graecum probaret *Pfochenius* Diatr. §. 52. teſtem excitavit *Lucianum*, illum quidem in hac cauſa minime contemnendum. *Gataker.* eo, quem ſibi adverſarium delegerat, eruditione longe major Diſſ. de N. Inſtr. Styl. c. IX. ita verſatur in repellendo iſto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum ſibi non fuiſſe, quod recta via reſponderet. Quanquam eorum, qui orationem N. F. Graecam eſſe caſtigatiſſimam contendunt, opinio perquam mihi ſemper ridicula fuit viſa, haec tamen loquendi formula, etſi rariſſima, quin paucuiis quibusdam veterum exemplis, quae ex *Xenophonte* & *Polybio* diligentiſſimus *Kypkelius* adnotavit, poſſit confirmari, nequaquam inficiamur: nam quod in accuratiſſima praefatione *Sylburgius* ex *Pauſania* protulit εἶδον εἶδον, eſt illud ab hoc genere ſane diverſum: ceterum prudenter ſcriptum judico, quod adjecit: *cujusmodi phraſes occurrunt etiam in Sacris Literis ex Hebraica conſuetudine petitae:* nam ſaepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX. Interpretibus & N. F. Scriptoribus, mutata paululum poteſtate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo

dum hi quidem biberent, illi ſaltarent, alii vel Apollini citharam pulſanti, vel Muſis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inſcriptum: PULCRA ACCIPIAT: id autem provolutum quaſi de induſtria pervenit ubi Juno, Venus & Minerva decumbebant.

2. Tum eo Mercurius ſublato poſtquam perlegit inſcripta, nos quidem Nereïdes conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus præſentibus? at hæ ſibi quæque vindicabant, ſuumque eſſe malum contendebant: quin etiam, niſi Jupiter diremiſſet eas, ad manus res perveniſſet. Ille tamen, ipſe quidem, inquit, judicium non interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret, iſtæ magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoſcere pulcriorem formarum elegans ſpectator; neque is profecto judicaverit male. GAL. Quid ergo Deæ, Panope? PAN. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis adfuturus erit mox, qui nunciet nobis victricem. GAL. Jam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, niſi valde ſit arbiter hebeti oculorum acie.

δὲ ῥᾳδίως, τὸ μὲ πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ᾀδούσαις προσεχόντων τὸ νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὡς ἐπ' ἐξετάστους, ἔπεσεν ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατέκλινοντο.

Καὶ πειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀπελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲ Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέτησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν ὑ κρινῶ, φησὶ, σὲ τοῦτο (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν) ἄπιθι δὲ ἐς τὴ Ἴδην πρὸς τὸν Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγινώσκειν τὰ καλλίονα, φιλόκαλος ὤν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴ Ἴδην. ΓΑ. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὰ κρατῆσαν; ΠΑ. ἤδη σοι φημὶ, οὐκ ἄλλη κρατήσει, ἢ Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ Ἀλεξιτήτης ἀμβλυώττῃ.

TPI-

quo quidem pacto aliam utique formam induit: *Luciano* quidem ſartum tectum relinquimus ſuum illud ἰδὼν ἰδόν. *T. H.*

7. Ἐπιλέξατο] Hunc *Luciani* locum *Budaeus* notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea poteſtate verbum ἐπιλέγω celebratur, adeoque in *Herodoto* frequens, ut *Suidas* in Ἐπιλέξατο. VIII, 128. Τοῦτο δὲ στρατηγοῦντι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, *Pauſanias* ſaepius itidem habet IX. p. 762. de quo loco adſentior *Sylburgio*: nec non pari ſignificatione καλίξαι & ἐπικαλίξαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter ſe commutat *Dion. Caſſ.* LX. p. 665. Idem eſt ἀναλέγεσθαι. *Eunap.* in Liban. p. 174. καὶ ὁ τῶν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστα αὐτῶν ἐθέσπισε, *ſingula ſcriptorum ejus qui legerit peritus judicandi, venuſtatem orationis animadvertet*: aberrat Interpres laudatiſſimus. *Callimach.* Epigr. XXIV. — Πλάτωνος Ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. *T. H.*

11. Διέτησεν αὐτός] Commodius αὐτὸς ſcribi puto, quam lectionem agnoviſſe videtur *Benedictus*: *ac niſi Jupiter ipſas diremiſſet.* Paulo poſt πρόσω legas an πρόσσω nihil prorſus intereſt. Tum perſonas eſſe male collocatas, eoque modo, quem Doctiſſ. *Jenſius* approbavit, ordinandas cenſeo. Quid ſi porro formulam Atticam ſcriptori noſtro reddamus, τήμερον εἶμαι pro τήμερον οἶμαι; εἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praeſertim quia ſequitur; καί τις ἥξει μετὰ μικρόν. *T. H.*

17. Κρίναι] Mallem κρίνει, ut S. κρ. c. 2. de eadem re, οὐκ ἂν οὕτω διαγνοίη κακῶς. *M. du S.*

18. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη &c.] Ita perſonis haec vulgo leguntur diſtincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἤδη σοι φημὶ, ſint omnia Panopes verba; ſequentia autem Galenes eſſe putem, ſine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὸν Ἴδιον. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὰ κρατοῦσαν. Γα. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσει, ἢ Ἀφρ. ἀγ. *Quid igitur Deae, dic Panope?* Pa. *hodie, opinor, diſcedunt ad Idam; ac veniet quis paullo poſt, nuncians nobis victricem.* Ga. *Immo jam affirmo tibi, nulla alia ſuperior erit, certante Venere*, quam ipſa Venus. Attentus lector exiſtimet. Vitioſa perſonarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (ſic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen deſignabat, non rite diſtinxerint. *J. F.*

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

TRITONIS, AMYMONES, ET NEPTUNI.

ΤΡΙ.

Ἐπὶ Λέρναν, ὦ Πόσειδον, ἔρχεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδροφορήσουσα παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἐγώγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡ. οὐκ οἶδα· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τὸ ὄνομα· ἐπυθόμην γάρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληρα-

TRI.

1. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiorem me puellam vidisse. NEP. Ingennamne dicis, o Triton, an famula quædam est ad aquam ferendam? TRI. Nequaquam: sed Danai istius filia, una quinquagenarum & ipsa; Amymone nomine: scisciatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, &

32. Ὁ Δαναὸς δὲ] Τούτων δὲ πεντήκοντα πατήρ. V.

25. Ὑδροφορήσουσα] Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex *Homero*, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11. ubi vide, quae adnotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea *Lucianus* de Danao: Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας ἐπὶ αὐτουργῷ διδύσκων· καὶ πίμπρησι ὕδωρ ἀρυτομένας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. *J.C.*

33. Καὶ αὐτουργῷ διδύσκων] Leg. *Sueton.* Augusti. *J.B.*

Αὐτουργῷ] *Antoninus* I. §. 5. τῷ θρέψαντι τὴν τροφίας accepisse se scribit τὸ φαίνεσθαι, καὶ ἀλυγοδεῖς, καὶ αὐτουργικόν· ibi *Gatakerus* hunc *Luciani* locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Jungi solent αὐτουργοὶ & πανοπλίαι, αὐτουργία & αὐτοδιαιτία, quas virtutes Christianis commendat *Clem. Alex.* Paedag. III. c. 4. Alias αὐτουργοὶ, qui opus rusticum ob paupertatem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πίμπρησι ὕδωρ γε ἀρυτομένας pro τε. Quod *Graevius* monet jungi debere, ἀδύτους πρὸς τὰ ἄλλα, Interpretes non praeteriit. *T.H.*

34. Ὕδωρ] V. *Apollod.* XIV. *M. du S.*

36. Μακρὸν τὸν ὁδὸν ἐξ Ἀ. εἰς Α.] Ad *Sentil* Theb. I, 360. ubi operosa vehementis est procellae descriptio, *Barthius* notat, dicere *Papinium*, *tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatiis distantia.* Nihil est, ne fallaris, in *Statio*, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, *Luciani* locum, & sum porro: *Sed pro regia puella aquatum conservia longa non ideo sit pro tempestate:* id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censeri possit; quanquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danai desumtam *Lucianus* adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, majus etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL. ex Piraeeo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait *Pausan.* II. p. 197. ἀπέχει δὲ Ἄργους τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ σταδίους ἐπὶ κατὰ Δέρναν θάλασσαν quam intercapedinem, spatium inter Piraeeum & Asty interjectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus *Thucydide* V. c. 82. 83. & *Diodor. Sic.* XII. p. 327. C. in quo vitiose legitur Ἀγιὰς χώρας pro Ἰσθμίας. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat *Pausanias* τὸν θαλασσαν τὸν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente *Strabone* VIII. p. 566. B. ἀπέχει τῆς Ἄργους ἑξ καὶ εἴκοσι σταδίους ἐπὶ τὰ θαλάττης. Huic intervallo quod scribit *Plin.* H. N. IV, 5. fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lernae a mari* CIↃCIↃ *pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam *Is. Vossius* ad *Pompon. Mel.* p. 205. mea quidem sententia labitur, & *Strabonem* parum concinne cum *Plinio* confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri fui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet CIↃCIↃ P. qui faciunt stadia XVI. haec si addideris ad stadia XXVI. quae itidem inter

Ar-

& ad opus ſuis manibus faciundum inſtituit, atque etiam mittit aquam hauſturas: ad cetera porro miniſteria condocefacit, ut impigræ ſint.

γωγεῖ τὰς θυγατέρας, ἢ αὐτουργεῖν διδάσκει, ἢ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, ἢ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam? TRI. Sola: valde autem ſiticuloſum eſt Argos, ut noſti: atque adeo neceſſe eſt ſemper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Triton, mediocriter me conturbaſti, quum perſecutus es, quæ ſpectant ad puellam: quare adeamus ad eam. TRI. Eamus: jam enim tempus eſt aquationis; & fere, ni fallor, in media verſatur via petens Lernam. NEP. Itaque junge currum: aut illud quidem longam habet moram, ſubdere equos jugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime. TRI. Ecce

ΠΟ. Μόνη δὲ θαλάττῃ μακρὰν ὅτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; ΤΡ. μόνη. πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ἢ μεῖρίως με ὠδιετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τὴν παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. ἢ σχεδόν πω κατὰ μέσην τὴν ὁδόν ἐστιν ἰοῦσα ἐς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ἀλλὰ ζεῦξον τὸ ἅρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν θαλαττίαν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῷ ζεύγλῃ, ἢ τὸ ἅρμα ἁρμόττειν· σὺ δέ μοι ἄλλον δελφῖνά τινα τῶν ὠκέων θάλασσαν ἐφίππασαι γὰρ ἐπ' αὐτῷ τάχιστα. ΤΡ. ἰδοὺ σοι

Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL. ſtadia, quibus a mari vel ſinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 169. p. 241. & notum, ut *Pomponius* ait, oppidum: *Schol. Pindar.* ad O. Z. 60: ἡ δὲ Λέρνη κατὰ μέν τινας χώρα κατὰ δέ τινας λοχμώδης χωρίον, ὃ καὶ μυθεύουσι καὶ τὸν Ὕδραν καλλιθρέπτειραν φασὶ δὲ τὸν Ἄδωνιν χώρίον αὐτόθι εἶναι· ἔστιν δὲ καὶ πόλις φασύ. Quae ſeparavit, quaſi diverſas variorum de Lerne ſententias, fuerant conjungenda; nihil enim eorum non eſt verum. Quam vocat Ἄβυσσον χώρίον, illa λίμνη ὃν Ἄργει ὕδατι καλουμένη dicitur *Heſychio:* quod ſi nomen hujus paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert *Pauſan.* p. 200. eandem eſſe liquido conſtabit; nam ſitus accurate reſpondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. *Plutarch.* in Ag. & Cleom. p. 811. C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δίχεσθαι τὰς ἀφλούστους, ἢ τὴν Κλεομένους καλούντων εἰς Λέρναν, ὅπου τὸν ἐκκλησίαν ἔμελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Vir Illuſtris *Ez. Spanhem.* ad *Callimachi* H. de Pall. Lav. v. 45. ubi *Luciani* loca non praetermiſit: virgines olim hoc opus in primis faciebant: Apelles pictor παρθένον ὅσαν τὸν Λαΐδος θεραπαινίδα ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφορούσαν apud *Athen.* XIII. p. 588. C. illa junior eſt Laïs ſive filia, ut ratio temporum oſtendit. *T. H.*

37. Ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν] Longum ſane iter, quod, uti ex *Pauſania* conſtat, (p. 79, 21.) XL. milliarium erat: quod hic ridet *Lucianus.* De πολυδ. Ἄ. videant quibus hæ res cordi ſunt, doctiſſimum *Ez. Spanhemium ad Callim.* p. 577. & ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Πολυδίψιον Ἄργος] Homericum. *J. B.*

Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος] *Homerus* Iliad. δ. v. 171. Vide ibi ſcholia, quae *Didymo* tribuuntur, qui oſtendit Argos non eſſe ſiticuloſum, & aliter hoc vocabulum eſſe accipiendum, cujus varias ſignificationes notat, uti & *Strabo* lib. VIII. unde videtur ille *Scholiaſtes* ſua hauſiſſe. *J. G. G.*

43. Οἰνοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα &c.] Male hic locus habitus eſt & a librariis, & ab interpretibus, qui ſic eum tranſtulerunt. *Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus meam injiciet, ſubmittere equos jugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis hinc ſiſte, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus hoc moram injicere, ſi currus jungatur. Dein σὺ δὲ ἀλλὰ, eſt *ſaltem*, ut apud *Ariſtoph.* Νεφελ.

— σὺ δ' ἀλλὰ τούτων λῆξόν τι τῶν τρόπων.

Sic autem verte: *Itaque itaque currum, aut ſi hoc longiorem moram affert, equis imponere jugum, & currum apparare, ſaltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* *J. G. G.*

46. Σὺ δὲ ἀλλά] Priorum interpretatione praeſtat *Graevii* verſio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἄλλα, ſumtum a *Devario*; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi, poteſt in *Ariſtoph.* Neb. v. 1372. hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praeponitur, perquam eſt familiaris, & in Noſtro frequens. *T. H.*

Ibid. Δελφῖνά] *Philoſtratus* de eadem re aliter p. 774. ἐπαῦθα δ' ἐπόμπευσε τὸ ἅρμα ὑφυδρα τὰς ἵππους, καὶ νέοντο, καὶ γλαυκοὶ, καὶ νὴ Δία ἵππου δελφῖνες. *M. du S.*

49. Ἐὰν

σοι ἵστασι ὁ δελφίνων ὠκύτατος. ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παραμήνυε, ὦ Τρίτων. καὶ ἐπειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δὲ σκοπεῖ ὁπόταν ἴδῃς προσιοῦσαν αὐτήν. ΤΡ. αὕτη σοι πλησίον.

tibi iſtum delphinorum ocyſſimum. NEP. Bene: avehamur; tu vero juxta adnata, Triton. Poſtquam pervenerimus ad Lernam, ego inſidiabor iſto fere loco; tu proſpecta; quumque ſenſeris adventantem illam. TRI. Hæc ipſa tibi prope adeſt.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ὅλη ἐστίν. ΑΜ. ἄνθρωπε, τοῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ. σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί. ΑΜ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἡ ἀθλία καταδῦσα. ΠΟ. θάρρει, οὐδὲν δεινὸν [a] πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα.

3. NEP. Pulcra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis eſt. AMY. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab AEgypto patruo immiſſus eſſe: quare invocabo patrem. TRI. Tace, Amymone: Neptunus hic eſt. AMY. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo, inque mare detrahis? miſera ſuffocabor demerſa. NEP. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: imo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi,

[a] Πάθῃς] μὴ πάθῃς. F.

49. Εὖγε ἀπελαύνωμεν] Diſtingue. εὖγε. ἀπελαυνωμεν. bene. abeamus. Sic ſuperius perperam diſtinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδιὰν ἀοίκους εἶναι αὐτὰς· delendum enim comma: ſententia enim eſt, ἀοίκους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, ſed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. *J.G.G.*

52. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπότ' ἂν &c.] Male ſunt conglutinata & ſtructura renitente, ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ· tu disjunge: ἀποσκόπει· ὁπότ' ἂν &c. vel etiam potius interſere ἢ ἀποσκόπει, ἢ ὁπότ' ἂν αἴσθῃ &c. poſterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in cauſa fuit Triton interpellans: hoc ſcilicet ille voluerat: *tu vero ſpeculator & obſerva; atque ubi ſenſeris illam adventare, ne me ſtatim monere intermittas:* interea videt Triton Amymonen jam prope adeſſe, ac mox, fine non expectato, Neptuni ſermonem intercipit. Hoc ſæpius in iſtis dialogis eſt factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter ſe colloquuntur; ut Dial. XIV. ἴσως δ' ἀφικόμενοι εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν· eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianaſſa. Ἀποσκοπεῖν *e longinquo proſpectare obſervandi cauſa:* Noſt. N. Δ. XXVII. ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. *Polyaen.* IV, 6. §. 9. διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τῶν πολεμίων κίνησιν· etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum proſpicias, nec multo lumine offundaris, quem *viſum umbratum* eleganter dixit *Sil. Ital.* XIII, 342. Vide *Joſ. Scaligerum* ad Priap. p. 195. & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum ejus reprehenſorem *Salmaſium* ad *Flav. Vopiſc.* p. 500. *T.H.*

58. Αἰγύπτου τοῦ θ.] Danaus fratrem fugiens in Græciam appulerat navi, quæ prima ibi conſpecta eſt. *Hygin.* 277. *Plin.* VII, 46. Ratibus enim antea ſolis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157. & *Baſil.* p. 11. *M. du S.*

64. Οὐδὲν δεινὸν πάθῃς] Vix me continui, quin ex Fl. revocarem μή· ſic enim ſolent, etiam *Noſter* in Ἀναβ. §. 16. θαῤῥεῖτε· οὐδὲν ὑμᾶς μὴ γένηται ἄδικον· unde ſimul liquet minime opus eſſe iſto πάθοις. Ἀναδῦναι, ἀνεῖναι πηγὴν, ὕδατα, quæ itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, ὡς Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τοῦ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λοῦτρα, uſus ſunt tritiſſimi: *Lucian.* Δ. Θ. XIV. λαὸν τῷ αἵματι ἄνθρωπον ἀναδῦναι τὴν γῆν ἐκέλευσα· quem locum ſi ad hunc, qui prae manibus eſt, componas, fieri non poteſt, quin ſuſpectum ſit ἐάσω· longe certe commodius erit ποιήσω, præſertim quia ſequitur, κατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν· ἐᾷν ſæpius apud *Noſtrum*, ſed diverſa virtute: ἐκέλευσε ἐᾶσαι ῥίψαι ἑαυτὸν· ἐκεῖνον ζῆν ἔασον· ἔασον μὴ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit Ez. *Spanhem.* ad *Callim.* H. de Pall. Lav. v. 48. vide *Hygin.* Fab. CLXIX. & *Th. Muncker.* *T.H.*

Ibid. Πάθοις] Ita lego. Vulgatæ Edd. πάθῃς. *Fl.* μὴ πάθῃς. *M. du S.*

65. Πηγὴν ἐπώνυμον] Eſt Amymone fons juxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens, cujus meminerunt *Plin.* IV. c. 5. & *Strab.* lib. VIII. *G.C.*

Πηγὴν ἐπώνυμ.] Vid. *Strab.* VIII, 371. *Plin* IV, 5. & *Pauſan. Cor.* 79, 34. *M. du S.*

Ibid. Ἀναδοθῆναι] Fuit cum mihi videretur ſcripſiſſe

ibi, percussa tridente hac petra, prope maris æstum: tu vero felix eris, sororumque sola non feres aquam mortua.

θα, κατάξας τῇ τριαίνῃ ᾗ πέτραι πλησίον ᾧ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνη τ' ἀδελφῶν οὐ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

VII.

NOTI ET ZEPHYRI.

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

NOT.

1. ILlam ergo, Zephyre, juvencam, quam per pelagus in AEgyptum Mercurius ducit, Jupiter vitiavit amore captus? ZEP. Ita est, Note: neque tunc tamen erat juvenca, sed filia fluvii Inachi: nunc Juno talem fecit eam, æmulatione fervida, quod vehementer videret amare Jovem. NO. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ZE.

ΝΟΤ.

ΤΑύτην, ὦ Ζέφυρε, ᾗ δάμαλιν, ἣν ἀφ' ᾗς πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ἐ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλοὺς ἔρωτι; ΖΕ. ναί, ὦ Νότε· ἠ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν ᾗ τοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ σφόδρα ἐρᾷ ἡ Διός. ᵇ ΝΟ. νῦν ἔτι ἐρᾷ ἡ βοός; ΖΕ.

ᵇ NO.] In *F. A1. J. Z2.* ea persona mox omissa: errorem manifestum sequentes Edd. correxerunt.

68. Οὐχ ὑδροφορήσεις] Κατεκριθησαν γὰρ αἱ Δαναΐδαι θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, τὸν ἐξόδου ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένον πίθον, ἀντ' ἀνδρῶν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ὄντας * διεχρήσαντο τοὺς ἑαυτῶν. *V.*

71. Διεκόρησεν] Ἐξεπαρθένευσεν, οἱονεὶ διέτεμεν. *G.*

* Διεχθέσαντο] Quid sit διεχθ. ingenue fateor, nescio. At certissime legendum διεχρήσαντο, *interfecerunt*. Ideo nimirum quod interfecerant maritos suos, apud inferos aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὑδρ. εἰς τετρυπημένον πίθον, non τετριμμένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίθος, *pertusus*, *perforatus*: eademque haec vox τετρυπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso *Luciano* in Dial. Mort. XI. αἱ τῶ Δαναῒ παρθένοι εἰς τὸν τετρυπημένον πίθον ἀντλοῦσαι. *J. J.*

In Mſ. erat διεχθέσαντο, quod, monente Clar. *Jenſio*, ſic mutavimus. Pro τετριμμένον ſ. τετρυπημένον. *C.* τετρέμμενον. *M. du S.*

Etſi διεχθέσαντο Graecum ſit a verbo διεχθάνομαι, nihilominus veriſſimum eſt *Jenſii* διεχρήσαντο. Vid. *Poll.* IX, 153. & Notas. Τετριμένον, quod reſcripſi, propius accedit, quam τετρυπημένον Danaïdum πίθος τετρημένος vulgatiſſimus apud veteres *Plat.* in Gorg. p. 336. D. *Ariſtot.* Polit. VI. p. 176. Oecon. I. p. 234. *Zenob.* C. II. n. 6. Prov. App. Vatic. C. III. n. 31. ubi vide *Schottum*. Alii ſaepe πίθον τετρυπημένον dicunt, *Schol. Euripid.* ad Hec. v. 886. ſed illud, ſi *Thomae Magiſtro* credis, Ἀττικώτερον eſt atque elegantius. Par ratio in ὕφος τετριμένης & τετρυπημένης. *T. H.*

ſe ἀναδῦναι. Sic *Dion Chryſ.* 69. A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδούσης. *M. du S.*

66. Πατάξας τῇ τριαίνῃ] *Callim.* Hym. Jovis

Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ, &c. *J. B.*

Πατάξας τῇ τρ.] Similia finxit *Callimachus* H. in Jovem, ubi Rhea in ſiticuloſa tunc temporis, ut ait, Arcadia, ſed laticibus foeta Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δ' οἱ δίχα πουλὺ διέστη, Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα —— *Percuſſit montem ſceptro: at ille ei multum diviſus eſt, & effudit magnum fluxum.* Sic eſt vertendum, non ut vulgo, *duobus locis multum diſceſſit*: nam δίχα διέστη eſt, *diviſus eſt in duas partes*, non *in duobus locis*. Miror hoc non fuiſſe in Editione Ultrajectina emendatum. *J. C.*

68. Μάνη . . .] Scripſitne hoc praeter *Lucianum* alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. *Apollod.* II. p. 34. & *Pauſan.* p. 80, 24. cujus filium fuiſſe Palamedem quidam tradidere, quos ἀνακρονισμοῦ arguit *Strabo* VIII. p. 368. D. *M. du S.*

69. Δάμαλιν] Vide ſupra 9. Δ. III. *M. du S.*

71. Διεκόρησεν] Sic Dial. XIII. & ſ. Διαφθείρων τὴν κόρην, διαπαρθενεύων: διακωμάσαι, διαπαρθενεύσαι. deflorare, devirginare, dehoneſtare, ut alibi dicemus. *J. B.*

Διεκόρησεν] *Luciani* nomen omiſit haec verba proferens *H. Stephan.* in Th. L. G. T. II. p. 375. Vid. *Suid.* in Διακεκορῆσθαι & Διακορῆσαι. ubi eſt *Scholiaſtae* Ἀριστοφ. *T. H.*

73. Ἥρα] Aliter, ut ſupra monui, *Ovidius*. *M. du S.*

ΖΕ. ἡ μάλα· ἡ Ἰὼ τοῦτο εἰς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν ἢ θάλασσαν ἕως ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο ἡ αὐτὴ, ἡ τὸ τεχθέν.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. ἡ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, ἡ ἡμῖν ἔσται δέσποινα, ὅν τινα ἂν ἡμῖν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ὁπωσοῦν. ΝΟ. θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε ἡμῖν· νὴ Δία εὐνοϊκώτερα γοῦν ἔτω γένοιτο. ΖΕ. ἀλλ' ἤδη γοῦν διεπέρασε, ἡ ἐξέθορεν εἰς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲ τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὖθις ἐποίησε; ΝΟ. ὦ δόξα γῆν [a] ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔστι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, ἡ διχηλὰ τὰ

ΖΕΡ. Plane: ideoque in AEgyptum eam misit, ac nobis præcepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim jam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

2. ΝΟΤ. Hæc juvenca ut Dea fiat? ΖΕΡ. Omnino, Note: & præerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in ejus potestate, ut quemcumque nostrûm voluerit emittat, aut prohibeat flare. ΝΟ. Colenda igitur, o Zephyre, jam quippe domina. ΖΕΡ. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce jam trajecit, atque evasit in terram: viden' ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? ΝΟΤ. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra ama-

[a] Ταῦτα] ἰρῶ ταῦτα. P.

79. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ] Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ἕως ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει ᾗ ἤδη, θεὸς γένηται ἡ αὐτὴ ἡ τὸ τεχθὲν. *ut ibi enixa, gravida enim jam est, dea fiat & ipsa, & quod natum erit:* nimirum Epaphus. Dein distingue: ἄρξει δὴ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, ἡ ἡμῖν ἔσται δέσποινα, *Praeeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina.* Vide & superius dialogum Jovis & Mercurii. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς γένοιτο ἡ αὐτὴ] In conjugis loco habita fertur ab Osiride AEgyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isidis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Hujus sacra ex AEgypto Romam sunt translata, ejusque templum in campo Martio fuit. Isidis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem *Lucianus* adv. Indoct. *G.C.*

82. Ἄρξει τε, ὁ Ἑ. ἔφη] Quam voluit *Graevius*, secuti sunt jam olim Interpretes distinctionem: in ejus notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὡς Ἑρμῆς· sed parum interest. *T.H.*

86. Νὴ Δία, εὐνοϊκώτερα] Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad ejus personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γοῦν & ἀλλὰ γε, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τοῦ ἐπὶ μισθῷ συνόντων. *H. Stephan.* Th. L.G. T. II. p. 1052. omisit γοῦν ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. *T.H.*

87. Καὶ ἐξέθορεν εἰς τὴν γῆν] An sic nunc voluit loqui *Lucianus*, qui in dialogo sequente, ἡ νῦν σὺ ἀναπλεῖν ἔοικας εἰς Ταύρους. In mercede Conductis, περιρήξαντες τὸ δίκτυον σκαφίδιον, ἄβλαβες καπὸν ἐξεπήδησαν. *J.G.*

Ἐξέθορεν] Ergo per *Gronovium Luciano*, quia dixerit semel iterumque ἐξεπήδα, ἐξεπήδησε, usurpare vix licebit ἐξέθορεν; id saltem non improbandum, quod hic solennem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νύσσω, νένυκα· quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. *Plat.* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἡ ἡμῶν νυστέον· *Hesych.* Νεῦσον, πλεῦσον. Νευστέον, νηχόρτεον. Νευτὴρ (vel potius νάυτης) κολυμβητής. Νεῦσον habet *Aristot.* Z. I. V. c. 6. τὸν δὲ νεῦσον ἡ μὲ ἐπὶ τὸ ὄπισθεν, ἡ ᾗ ἐπὶ τὸ σῶμα πολιτικὸν & τὰ νομικὰ I. c. 1. & VIII. c. 3. ὁ κυβερνήτης κέρας &c. στιγματίας ᾗ κλοπικούς quae plane firmant *Philostrati* νευστικοὶ Ic. I. c. 8. Hinc & ἰλάσκεσθαι in Lexiph. §. 13. quae alias ἀλμάδες vel κολυμβάδες ibidem §. 3. ridiculus vocabulorum Atticorum constipator habet Ἀμησῦσαι ἐν τῷ ὕδατι. *Themistius* elegantur: ἢ μὲ δὴ ἔμπροσθεν σοφιστὴν μόλις πως ἄρα διανενίκαμεν. Or. XXIII. p. 297. B. *Suid.* Διανενικήκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπιμέλημεν. in *Hesychio* restituendum, Διανεῦσαι, Ἀμφλεῦσαι, pro Διανεῦσαι. Προσένευσαν reperies apud *Thucydid.* III. p. 235. v. 37. *Schol.* προσέκλευσαν cujus lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Casl. malis, προσέκλευσαν, ut supra πλεῦσις ex *Hesych.* quod est ex usu recentiorum Graecorum, *adnatarunt.* Imo ipsum illud ἐξένευσα est in *Euripidis* Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγις, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulysse praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470. — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς; ubi vide *Barnesium.* *Hesychius*: Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας. Ita-

amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro juvene caninam faciem sumserit? ZEP. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciundum.

σκέλη; ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μέν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, ἢ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον σκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

VIII.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

N E P.

1. REcte vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Isthmum detulistis exceptum, quum a Scironiis saxis cum

Π Ο Σ.

1 Ἴτε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε· ἢ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ὅτε ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μὴ τὸ μη-

Παιανίου τῷ σκάφει occurrit in sequ. Dial. *T. H.*

88. Τιλφωσσοδοτί] Hoc cur apud *Suidam* Kusterus malit, quam Τιλφωσσοδητί, ubi locus extat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aeque probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, ἀκροποδητί. Dicitur etiam τιλφωσσοδῶν. *Aristoph.* in Pac. v. 896. quae *Suidas* habet in eo vocabulo & Σκιρωνίδες, depromta sunt e *Comici* Schol. ad Av. v. 1552. Vetus *Sophoclis* Commentator ad Philoct. v. 704. νήπιος. παῖς ἄνευ τιθήνης τετραποδηδὸν βαδίζων. Apud *Etymol.* in Στάδιον. p. 743. est τιλφωσσοδεῖ· τὸ πάλαι ἀκροποδοῦντες. *T. H.*

95. Κυνοπρόσωπος] *Anubis latrator.* Ov. *Met.* IX. 689. *M. du S.*

96. Ὅτι . . . .] Sic omnes libri. *M. du S.*

99. Τὸ τῆς Ἰνοῦς π.] Melicertam. *Ovid. Met.* IV. 520. *M. du S.*

2. Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων] *Hygin.* F. XXXVIII. *Scironis petrae*: ubi vide *Munckerum*, qui *forsan* in *Hygino restituendum* monens, *Scironides petrae*, prudenter addit, *quanquam non valde est necesse*: nam *Marcellinus* etiam lib. XIV. p. 10. *Scironis praerupta letalia*, aliique plures. *Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem jaculata auxit maris numina*, ut *Solinus* scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. *Stephan.* Γερανία ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἅλλεσθαι Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor Argumenti tertii ad Isthmionicas *Pindari*: Ino ἀπὸ Γερανείας τοῦ ὄρους τῆς Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ πᾶσα ἐπὶ τῶν καλουμένων Μολουρίδος πέτρας ἅλλεσθαι σὺν τῷ βρέφει εἰς τὸν ὑποκειμένον θάλασσαν rectius apud *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 229. ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἑαυτὸν ῥῖψαι σὺν τῷ παιδὶ &c. *Simonidis* epigramma protulit *Holstenius* ad *Stephan.* εἰς τὸν ναυηγὸν ὑπὸ Γερανίᾳ καὶ τὰς Σκιρωνίσι πέτρας ναυαγήσαντα· ejus in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἄγκεα νιφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος· quid enim sive νήσου Μεθουρίας, sive Μεθωριάδος νῆσοι, quanquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; quum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam Μολούριον· sic enim *Zenob.* C. IV. n. 38. μὴ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὼ ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. *Etymologus* Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὴς γενομένη λῦσε τὸ λευκὸν παιδίον θύουσα, ὅ ἐστι πρὸ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔῤῥιψεν. Quod autem dialogo sequenti *Lucianus* ait ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθάπερ καθῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem dejecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur: *Strab.* VIII. p. 582. C. ὑπόκειται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, λιτυόντα μίχρι Βοιωτίας ἐκ Κιθαιρῶνος ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῶν αὐτῶν ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικήν. IX. p. 602. C. τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ῥᾶχις τις μεγαλυνομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα &c. & p. 622. B. ubi ἀπὸ τῶν ἱστορίας ὁ Κιθαιρὼν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τὸν Κρισσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσι· εἶτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ πρὸ τὴν Θηβαΐδα. Similis locus p. 631. B. Minus ergo caute *Ortelius* in Thes. Geogr. *In mare usque perrigi videtur ex* Luciani *dialogo Neptuni & Nereidum.* Praetereo, quae de Ino *Burmannus* occupavit ad *Ovid.* Metam. IV, 525. Vid. *Philostr.* Ic. II. c. 16. cujus locum, in quo se mirifice nuperrimus Editor implicuit, unius literulae dispendio expedire juvat: ἡ Ἰνὼ τῆς γῆς ἐπισεῖσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τὸν Παιδίον κύκλον τὸ δὲ τῷ

μήτηρ ἐμπεσόν· ᾗ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξῃ ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, ᾗ κιθάρᾳ· οὐδὲ φείσῃ κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε ἡμῶν αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. [a] ΠΟ. ᾗ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καλαναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. [b] πῶς δ' ἦν τὰ περὶ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Tænarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pisces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum, qui vobis prælio navali victis formam mutavit, quum decuisset in potestatem redigere tantum, quo pacto alios sibi subjecit. At quomodo, quæ ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, ᾗ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ὅτι τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν,

2. DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, & sæpius arcessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methymnam

[a] ΠΟ. ᾗ μέμφομαι.] Haec, omisso Neptuni nomine, praecedentibus adnectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ὑμᾶς καλαν. [b] Πῶς δ' ἦν] Πο. πῶς δ' ἦν P. L. Pariter C. sed neglecto Πο. quod secuti sumus: priores Edd. ὅπως γῶν.

παιδὸς, ᾗ γῇ Παλαίμονι τῷ βρίφει χρήσεται. Λευκοθέᾳ positum inter ἑαυτῆς & τῶν τῶν Νηρηίδων κ. librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem in casum transferrent: errorem illum ornatius excoluit *Olearius*, *regi hunc genitivum a sequente mox verbo χρήσεται* adfirmans: illud alienum prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem* χρήσεται Λευκοθέας *vix vertas convenientius, quam*, Leucotheae fruetur persona. *T. H.*

3. Κιθαρῳδὸν] Nomen, si non succurrat, mox editurus est. *M. du S.*

5. Αὐτῇ σκευῇ ᾗ κιθάρᾳ] Vel haec suo loco sunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo: ἐξενηξάμενον ἔχων εἰς Ταίναρον *AElian.* de Anim. VIII. c. 3. in simili casu Coerani Parii: ᾗ ἔνθα ἐξενήξαντο ἔχοντες αὐτόν. Ab *Herodoto*, cum quo plerique veterum consentiunt, in Arionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus auctores. Vid. *Jos. Scaligeri* Anim. in *Euseb.* p. 84. hymnus Arionis ipsius, quem proponit Vir Maximus, ab *AEliano* servatus est de Anim. XII, 45. Apud *Philostratum* vero Ic. I. c. 19. p. 794. Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταινάρῳ statua est poëtae celeberrimi aenea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἑταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, ᾗ οἷόν φίλους, ᾗ οἷον ὠφελητέους πρὸς λῃστὰς ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐν θαλάσσῃ· ut *Philomousiam* eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, sic *Φιλόμουσοι* saepe ab *AEliano* atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑπολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet *Platoni* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἐὰν ἡμῖν πνεύσῃ, ᾗ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἤ τοι δελφινός τον' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἤ τινα ἄλλον ἄτοπον σοφιστήν nam quod vulgatur ἀπολαβεῖν, est illud omnino hujus potestatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale *Plato*. Porro σκευὴν proprie dixit *Lucianus*, *ornatum*, vel, ut *Suetonius* ait in Ner. c. 24. *habitum citharoedicum*: *Herodot.* I, 24. ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι mox: ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, ᾗ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone *Dio Cass.* LXI. p. 699. A. Ἦρξε τε ἐπὶ τῇ σκηνῇ ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita *Pollux* ἐπιπόρπαμα exponit κιθαρῳδοῦ σκευὴν X, 190. *T. H.*

12. Πῶς δ' ἦν] Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γῶν, minus commode. Observandum etiam praecedentia in P. *Neptuno* non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς & hic praeponi ΠΟ. *M. du S.*

Ὅπως γοῦν] Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: quum enim scriptum fuerat. ο. πῶς δ' ἦν, omissa, quod saepenumero fieri solet in membranis, majore litera Π, ο tandem voculae sequenti junctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem injicit aliter olim haec fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' ἦν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud

ἡμᾶς

nam ad oſtentandas opes. Quare conſcenſa vectoria navicula maleficorum hominum, ut præ ſe tulit multum ferre ſe auri & argenti, ubi medium AEgæum tetigerunt, inſidiantur ipſi nautæ. Tum ille (auſcultabam enim omnia adnatans navigio) quandoquidem id vobis conſtitutum eſt, inquit, at ornatu ſumto, decantatoque leſſo ſponte ſinite me projicere memet ipſum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quaſi ſtatim plane periturus. Ego autem ſuſceptum impoſitumque dorſo ferens enatavi ad Tænarum. N E P. Equidem laudo te ob ſtudium illud muſices; dignam enim mercedem reddidiſti ipſi auditæ cantionis.

ὑπιδείξαν τ πλῆτον· ϗ ὑπιδὰς πορθμεῖο τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, ϗ ἄργυρον, ἐπεὶ κτ' μέσον τὸ Αἰγαῖον [c] ἐγένοντο, ὑπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα νηχόμενον τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τ σκευὴν ἀναλαβόντά με, ϗ ἅσαντα θρηνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἑκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, ϗ ἀνέλαβε τ σκευὴν, ϗ ἦσε πάνυ λιγυρῶς· ϗ ἔπεσεν εἰς τ θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, ϗ ἀναθέμενός αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τ [d] φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τ μισθὸν ἀπέδωκας αὐτῷ τ ἀκροάσεως.

ΠΟ-

c Ἐγένοντο] Ἐγένοντο F. J. V2. In ceteris Edd. ἦγέττο illud praeferendum duxi. d Φιλομουσίας] φιλοτιμίας F. notatumque in margine *A1W.*

ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταναυμαχήσας &c. Conqueri non abſurde videatur Delphinus de ſua ſuorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non ſtatuerit: nam ceteros hoſtes ſuae poteſtati ſubjeciſſe contentus ſaevius in hosce miſerrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum ſibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis hiſtoriam pertinerent, niſi Neptunus interpellaſſet: πῶς δ' ὃν &c. at tu prius, miſſis iſtis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili ſpecie blandiantur, editae tamen diſtinctioni litem non moveo. *T. H.*

20. Ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ.] Memini, qui mallet, ἔδειξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum eſt, ne vilius hoc praeſto lectiore cuiquam placeat: *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 320. D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπισχόμην ἀρχόμενος τὸ λόγου, δείξω πιποιημένος περὶ τῦ Στεφ. p. 509. D. παῖδας δὲ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμᾶς ἔχοντες ἔδειξαν. Multa ſunt ejus generis, quae in uſu frequenti tritis ne tirones quidem fruſtrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt: *Dinarchus* apud *Athen.* XIII. p. 570. E. — ὧν τότε Καὶ Θεολύτη μαλ' ὑπρόσωπος, ϗ καλὴ Ὑπέφαιν' ἰσομύη — *& ſo bellulam aliquando fore non obſcuris indiciis patefaciebat: Dalecampius* inde, quaſi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legiſſet, aut legendum putaſſet, textricem Theolytam nobis concinnavit. Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, ſed opes tamen partas cupidius oſtentabat, ceterosque fortunae tam lautae ignaros eſſe non patiebatur; eo ſpectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequiſſimi ad facinus ſceleſtiſſimum illicerentur. *T. H.*

28. Ἔπεσεν] *Cecidit*: aptius dixiſſet ὑπεπήδησεν, *inſiliit.* *J. C.*

32. Ἐπαινῶ τ φιλομουσίας] Ἐπαινῶ σὲ τ φ. vix in iſtiusmodi locutionibus accuſativum omiſſum invenias. Quod *F.* dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aſpernatur: *Laudo tuam illam ſtudii diligentiam in Arione ſervando collocati: dignam enim ipſi mercedem rependiſti auditae cantionis ſuaviſſimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, niſi plures accedant vetuſti Codices. *T. H.*

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ [a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ. NEPTUNI ET NEREIDUM.

Π Ο Σ. N E P.

Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καλῃπέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλεῖται. 1. FRetum illud anguſtum, quo puella delapſa eſt, Hellespontus ab ea vo-

[a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Νηρεΐδων omnes Edd. excepta *F.* ubi Ἀμφιτρίτης repoſitum hoc etiam in *AIV.*

ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ] Sic titulum optime fecit Ed. *F.* Reliquæ ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite ſola loquatur. *M. du S.*

ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Nereïdes hunc locum jure tueri poſſunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam ſuam uxorem Amphitriten, quae ſcilicet ceterarum nomine reſpondendi vices ſuſcepit. Ita Dial. XIV. Triton Nereïdas, deinde ex earum numero Iphianaſſam compellat: in fine Doris inſuper intervenit. Non aliter in extremo Timone. p. 175. v. 76. Blepſias ceterorum omnium perſonam ſuſtinet: neque ibi Doctiſſ. *M. du Soul* obtemperandum putavimus. *T.H.*

34. Ἡ παῖς] Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cum accepto a patre ariete aureo pontum vellet trajicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab ejus nomine Helleſpontum vocant eruditi. Fretum eſt anguſtum inter Propontidem & mare AEgæum, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Ovid.* II. Metam.

Anguſtum circa pontum Nepheleidos Helles
Laomedonteis Latonius adſtitit arvis.

Idem XIII. Metamorph.

Longus in anguſtum qua clauditur Helleſpontus. G.C.

39. Τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει] Ἐπώνυμος praeditum duplici poteſtate, eo magis obſervanda, quod ſaepe deluſerit eruditos Interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui ſuum alteri tribuit.* Utriusque virtutis exemplum praebet *AElianus*; prioris H. V. XII, 44. ubi de lautumiis agit ſive lapicidinis Syracuſanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ *pulcerrima earum, quae iſtic erant, ſpelunca, nomen acceperat a Philoxeno poëta*; vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32. Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ἀφαίῳ εἰκάσαντες θύουσιν male vertunt, ipſe quoque *Cluverius* in Sicil. p. 205. *cognominem urbi fluvium*, quum debuiſſent, *fluvium, qui urbi juxta conditae nomen dedit*, ut jamdudum recte notatum eſt a *Stanleo* ad *AEſchyl.* VII. contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάμος ὁ ἐπώνυμος τῶν πελάγους apud *Ariſtid.* T. III. p. 340. C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae ſuum cum mari, in quo merſa periit, nomen communicavit. Simili modo heroes erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus *Poll.* VIII, 110. *Harpocr.* & *Etymol.* in V. ipſaque Minerva ἐπώνυμος *Ulpiano* ad Demoſth. Midianam p. 691. E. non *cognominis*, ut *Wolfius*, neque hac appellatione propria publice culta, ut *Joh. Meurſius* exiſtimavit A. L. IV, 5. ſed quaſi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae ſuum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienſes contra ἐπώνυμοι τῆς θεοῦ *Ariſtidi* T. I. p. 22. C. Non ſecus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ *Poll.* VIII, 85. 89. eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut ſimpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci ſcriptores ad res Romanas tranſtulerunt: quoniam enim Conſules etiam, ut *Lucanus* ait II, 645. *Latios ſignabant nomine faſtos*, vel, ut *Salvian.* de Gub. Dei VI. p. 122. *annis nomina tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ jure merito dicta fuit ἐπώνυμος. *Herodian.* I. c. 16. ἀρχαί τι ἐπώνυμοι, *Conſules*: errorem in hac parte gravem *Olearii* jam redarguit literarum noſtrarum decus P. *Weſſelingius* Obſ. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἱστορεῖται in *Plutarchi* Themiſt. p. 116. E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & ſeparandis lapſus eſt non *Budaeus* tantum C. L. G. p. 153. ſed & hunc ſecutus *H. Stephanus* in Theſ. *Noſtro* τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant Interpretes, *cognomine*, ſed *quod nomen ab Helle duxit.* Longum erat faciendum, ſi vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar *Philonis Judaei* loco in Flacc. p. 976. D. τοὺς ἄρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ δ' γέρας ἢ τιμῆς εἶδον ἐπώνυμοι. *Gelenius*: *magiſtratus ſenatoresque honoratos vel ipſis appellationibus*; quibus ſuam mentem ſatis liquido, non, quod debuerat, ſui auctoris explanavit: cujus acumen eo certe tendebat, ipſo τὴν γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέρως, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuiſſe Flaccum deterreri, ne viros honeſtiſſimos ſervilibus flagris conſcinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne viliſſimos quidem abjectiſſimosque homines tractari fas ſit. *T.H.*

41. Τῆς μητρυιᾶς] Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia,

vocetur : cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferte, ut ſepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipſo in pelago, cui nomen dedit, ſepeliatur : miſeret enim nos ejus, quæ miſeranda fuit a noverca paſſa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non eſt; neque porro decorum iſthic alicubi jacere eam ſub arena : ſed, quod dixi, in Troade aut Cherſoneſo mox ſepulturæ man-

λείθω. τ δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρῳάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τ ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ὅν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεῆμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτίσα ὑπὸ τ μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τοῦτο μέν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ὅ θέμις. ὅδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅσῳ [b] ἔφην ὅν τῇ [c] Τρῳάδι ἢ ὅν τῇ Χερ-

[b] Ἔφην] Ita G. P. *F. V2. S. A.* Marg. *AIW.* In ceteris Edd. ἴφης. [c] Τρῳάδι ὁ τῇ Χερ.] Ita priores Edd. verum Τρῳάδι ἢ ὁ τῇ X. G. P.

filia, & Liberi patris ex Semele Jovis filii nutrix, & ideo a Junone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua jam ille Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Haec, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignosque identidem apud patrem accuſans eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fuga ſibi conſulerent. Quam rem aegre ferens Juno Athamanti Furias immiſit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leaenam, filios autem ſuos ejusdem catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxore exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare ſe abjeciſſet; ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. *Cicer.* Tuſcul. I. & lib. III. de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nunc Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a noſtris?* Melicertes autem in Palaemonem, quem nos *Portumnum* nominamus. Hanc hiſtoriam fabuloſe tractat *Ovid.* VI. Faſt. & IV. Metam. *Pauſanias* in Atticis, *Hyginus* in Mythologiis ſuis cap. 1. 2. 3. & 4. *Lucianus* in Epigrammate quodam. G.C.

44. Ἔφην] Sic omnino legendum ex Mſ. Gr. P. Ed. *F.S.* & *A.* Sic etiam *Stephanus.* Edd. reliquae ἴφης, vitioſe. Mox ex Gr. Mſ. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deeſt. V. *Sam.* c. 12. Ἕκτορι θύουσιν ὁ Ἴλιοι, ἢ Πρ. καταβληθὲν ὁ Χερρονήσῳ. M. du S.

Ibid. Ἐν τῇ Τρῳάδι ὁ τῇ Χερρονήσῳ] Mſ. jubet legi ἀλλ' ὅπερ ἴφην ὁ τῇ τρῳάδι ἢ ὁ τῇ χερρονήσῳ τιθάψεται. *Sed, ut dixi, in Troade, aut* in *Cherſoneſo mox ſepelietur :* ſcilicet Thracica : male ἢ in editis omiſſum. *F.G.G.*

Τρῳάδι ἢ ὁ τῇ X.] Si vel nullus adfuiſſet Codex, ſeparandae fuerant hic, particula ſaltem, regiones toto Helleſponto diviſae: Helleſpontus enim, ut *Heſychius* ait, ἡ μεταξὺ Τροίας ὁ Χερρονήσου θάλασσα· atque ideo ſaepius, ubi Trojae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέρας Χερρονήσου ὁ Θρᾴκης. Auctor Arg. Hecubae Euripideae: ὁ Χερρονήσῳ τῇ καλουμένῃ Ἀβύδῳ. Xenophon non procul initio libri primi K. A. Inſula primum, poſtea faucibus anguſtis Thraciae continenti adfixa Cherſoneſi nomen habuit : *Schol Apollon. Rh.* ad Arg. I, 925. deſcriptionem ſi quis deſideret, exactiſſimam dabit *Procop.* de AEdif. Juſtinian. lib. IV. p. 43. 44. Helle ubi praeceps ceciderit, ſatis accurate deſignat *Apollodor.* I. p. 39. ὡς δὲ ἐγίνοντο κατὰ τὸν μεταξὺ πορθμὸν θάλασσαν Σιγείου ὁ Χερρονήσου, ἄλλοθεν εἰς ἕτερον βυθὸν ἡ Ἕλλη πέφευγε καὶ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver ejus in Troade ſepultum an quisquam tradiderit, quod ſane videtur colligendum e *Luciani* verbis, mihi non conſtat: verum Cherſoneſus habuit Ἕλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco ubi merſa interiit, ad ipſam peninſulae radicem dextro latere verſus Propontidem, ut ex *Herodoto* certum eſt VII, 58. nam Perſarum exercitus ex Aſia trajectus in Europam ἐποιέετο τὴν ὁδὸν διὰ τ Χερσονήσου, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχων τ Ἕλλης τάφον ὁ Ἀθαμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίην πόλιν· erat autem ſita Cardia interius ad Melanem ſinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κενώριον neceſſe eſt, ſi fabula fidem meretur, quae mediis Hellen ſervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: *Eratoſthenes*, quem vocant, Caraſt. c. XIX. Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἕλλην, ἐξ ἑταίρας ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Πάονα· nuptiae foecundae, ut Deorum eſſe ſolent, plures liberos ediderunt: *Hygin.* Poet. Aſtr. II. c. 20. *Sed Hellen decidiſſe in Helleſpontum*, & *a Neptuno compreſſam Paeona procreaſſe complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici*: *Helle autem, ut aiunt, a Neptuno ſalvata eſt, & ex ea puerum Paeonem genuit.* Almopem gigantem τ Ποσειδῶνος ὁ Ἕλλης τ Ἀθάμαντος ſuppeditat *Stephan.* in Ἄλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Neſcio an remedium hinc *Ariſtidi* ſit petendum. T. I. p. 47. ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuiſſe ſecum, ὃν πρόσω (ἐρεῖ γὰρ λέγων) ἐξ Τυροῦς τ Σαλμωνίως, ἐξ Ἀμυθαονος, ἐξ ἄλλης τινὸς καλῆς, ἐξ πρόψας γε ἐξ ταύτῃ ὑπὸ τ νύμφης· offenſus in exactiſſimo ſcriptore tractu orationis indecoro tentabam, ἐξ Ἕλλης τ καλῆς· cui emendationi ſi quis vulgatam tamen anteposuerit, non equidem intercedo, quin judicio ſuo fruatur. Antequam vero Helleſpon-

Χερρονήσῳ τεθάψει). Σὲ δὲ [a] παραμύθιον ὑ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ χὴ ἡ Ἰνὼ πείσει), χὴ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῆς Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα χὴ τὸν υἱὸν Μελικέρτην. NH. ἀλλὰ καὶκείνην σῶσαι δέησει, [b] χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ χὴ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη,

dabitur : id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem & Ino patietur, præcepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithærone, qua parte protenditur ad mare, gerens præterea filium in ulnis. N E R. Sed illam quoque servare nos oportebit gratificantes Baccho ; nam nutrix præbuit illi mammas Ino.

2. N E P. Haud oportebat tam malam ; sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite,

a Παραμύθιον ἔσται] παρ. ὑ μικρὸν ἔσται G. P. suggerunt: quod non negligendum videbatur. b Χαρισαμένους] χαρισαμένους G. P. L. Marg. *Aldi*. quod reddidi pro χαρισάμενος priorum Edd.

lesponti nomen his maris angustiis inditum increbuisset, vetustius extitisse *Borysthenis* scribit *Stephanus*; unde liquet, cur *Hesychius* interpretur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem casu fluxerit appellatio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio sit explodendum praelata *Salmasii* sententia *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, disputare nunc non lubet. *T. H.*

45. Παραμύθιον] Mss. codex addit, σὲ δὲ ὁ Θρασύμυθιον ὑ μικρὸν ἔσται αὐτῇ. *hoc vero solatium non parvum ei erit.* *J. G. G.*

48. Ἀθάμαντος] Hujus imaginem Callistratus exhibet, omnium postremam. p. 906. Tangit Noster ἐρωτ. c. 42. *M. du S.*

49. Τῆς Κιθαιρῶνος] Apud Callistratum Σκίρων dicitur in vulgatis ; postrema editio mutavit in Σκίρων, jubetque adire *Paus.* Att. p. 43. *M. du S.*

50. Τὸν υἱὸν] Melicertam, (vide ἐρωτ. c. 42.) qui, deus factus, *Palamon* dictus est: mater autem *Leucothoe*. *M. du S.*

51. Χαρισάμενος] Χαρισάμενοι scribe. *F. G.*

Χαρισάμενος τοῦ Διονύσου] Dudum mihi fuit suspectus hic locus, & mihi persuaseram legendum esse χαρισάμενοι sc. σὺ. Sed in Mss. postea reperi bene scribi χαρισαμένους, sc. ἡμᾶς nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum postea dicit illam non mereri hanc gratiam, οὖσαν ἔχρῃ οὕτω πονηρὰν οὖσαν, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. *J. G. G.*

Χαρισάμενος] Legerim χαρισαμένους *sed & illam nos oportebit servare gratificaturas Baccho.* Nimirum nomine Nereïdum loquitur Amphitrite. *J. C.*

Χαρισαμένους] Omnes Edd. χαρισάμενος, nisi quod St. χαρισαμένης. Nos secuti sumus Mss. Gr. L. & P. *M. du S.*

Χαρισάμενος] Hujus omnium Edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit *H. Stephanus* exprimens χαρισαμένους nimium arrogassent sibi Nereides, praesente Neptuno : quare maluissem χαρισάμενον, te scilicet Neptunum. Sed optimum est, quod Codicibus obsecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereïdas, genere tamen, ut fieri solet, ad potiorem relato : Dial. XIV. *Perseum nostis, opinor,* τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μὴ τῆς μητρὸς &c. ἐσώσατό αἰκτιρασαι ΑΥΤΟΥΣ. Ino prima *teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi*, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Jovis prodeuntem, χὴ πείθει τρίφειν ἐς κόρην· tam sollicite cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Junonem permanaret. Postquam Ino in furorem acta mare subiisset, alio dolo fuit opus, quo miserellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur : Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἕρμιν ἀλλάξας τὴν Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε· χὴ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν εἰ Νύσαν τὴν Ἀσίας καλουμένας. Haec *Apollodoro* narranti III. p. 171. plane consentit *Ovid.* Metam. III, 313. *Pherecydes* scripsit non Mercurium, sed Nymphas Dodonidas (non aliae sunt, quam Nyseïdes) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse*, teste *Hygin.* Poët. Astr. II, 21. *Ineni* inquam, cum membranis meis & Ed. *Micylli* ; nam Munckeriana perperam *Junoni*. Hinc *Orpheo* non Leucothea tantum θρέπτειρα ὠνομασμένου Διονύσου Hymn. LXXIII. sed & Palaemon σύντροφος Βακχιχόρου Διονύσου H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam quum senio jam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab *Aeschylo* in Fabula, nisi plane fallor, Satyrica, ταῖς Διονύσου Τροφοῖς, ut docet *Schol.* in Argum. *Euripidis* Medeae, quae totidem fere verbis leguntur apud *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφοὶ in *Aeschyli* dramatum indiculo, *Hesychio*, & *Photii* Lex. Mss. V. Ἐψιώσα· male *J. Meursius* & *Stanleus* duas inde tragoedias concinnarunt. *T. H.*

58. Καὶ δύναται] Codex εἰκότως. ναυίας γὰρ ὁ δύπτης ἀντίκειται πρὸς τὸν φορόν. in vulgatis χὴ δύναται. Non longe ab his repone ex eodem codice: ἐκπλαγεῖσα, χὴ τῷ θάμβει ὅλον συγκυβῶσα ὁ ἱλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως *Perculsa, & pavore simul correpta, & vertigine ad volatum celerrimum* : non enim natarunt Phryxus & Helle, sed per aerem sunt lati. Vid. *Apollod.*

trite, non æquum eſt. NER. Helle vero, quî factum eſt, ut deciderit ab ariete, quum frater ejus Phryxus abſque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam juvenis eſt, ac poteſt ſuſtinere ſe adverſus motûs celeritatem: illa autem præ inſolentia, quum inſcendiſſet vehiculum prorſus inuſitatum, & proſpectaſſet in profundum immenſe patens, obſtupefacta, æſtuque ſimul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amiſit arietis cornua, quæ hactenus prehenſa tenuerat, &

555 οὐκ ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἆρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰκότως νεανίας γάρ, καὶ [c] δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φοράν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ὀπισθᾶσα ὀχήματος ἄδοξον, καὶ ἀποβᾶσα εἰς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ [d] θάμβει ἅμα ἀχθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως [e] ἐπειλήφει, καὶ κατέπεσεν ἐς

c Δύναται] δυνατός G. P. L. d Θάμβει ἅμα χθεῖσα] Θάλπει G. tum συχθεῖσα G. P. *AIW.* e Ἐπειλήφει] Priores Edd. ἀπειλήφει. ἐπειλ. P. notaturque in marg. *AIW.*

lod. Bibliothec. lib. 1. In Mſ. tamen pro θάμβει, ſcribitur etiam θάλπει, quod non probo, quamvis poſſemus explicare: ſed συχθεῖσα, pro vulgato χθεῖσα, cunctis, ſat ſcio, bellis hominibus arridebit. *J.G.G.*

Δύναται] G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo ſuperiori. *M. du S.*

Δύναται] Hoc teneas an δυνατὸς minimum refert: contra ἡ Ἕλλη μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος. *Schol. Homer.* ad Il. H, 86. *T.H.*

59. Ὀχήμ. ἄδοξον] Erat enim *caper volans*; vide *Aſtr.* c. 14. & *Apollod.* I. p. 16. B. *M. du S.*

61. Τῷ θάμβει ἅμα χθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεσθαι, ut μανίας ἔχεσθαι apud *Platon.* p. 940. D. ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Anton. Liber.* c. XXX. vel συνέχεσθαι, quemadmodum ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχεσθαι *Adamant.* in Phyſiogn. illud etiam, recte jungi θάμβους & ἐκπλαγῆν, & frequentiſſime quidem a recentioribus: *Eunap.* περὶ Πρισκ. ἐκπλήξει ἐθάμβει συνδιῶντες. *Damaſc.* apud *Phot.* p. 556. v. 17. ἐθαύμασε μὲ ὑπὸ θάμβους ἐκπλήξεως· ſed quorſum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo: iſta ſane particula diverſum quiddam poſtulat ab ἐκπλῆξει, quod ſimul cum ſtupore tenellam virginem corripuerit, præcipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit *Gruevius*, patrocinium iſtius ſcripturae τῷ θάλπει non ſubterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; ſed quod vulgatae ſaltem lectioni praeferenda videatur: θάλπει enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui ſpiritum delicatulae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus *Luciano* licuerit hanc etiam cauſam plane veriſimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aeſtu Solis calefacto θάλπος, ſic & alia pari poteſtate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod ſuffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχεσθαι. Ita commodum erit & τῷ θάλπει, & ἅμα ſuum locum jure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV. de Phaëtonte, quae comparari operae ſit pretium: in primis illud, ἐπινώψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη· hoc βάθος ἀχανὲς ſublimius evectam indicat, ubi radiis ſolaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνιῶν· hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & ſpiritu ſuppreſſo manu retinere non poterat. *Iſocrat.* Panath. p. 252. C. θρασύτερον τὸ ἀμηχανώτερον ἢ κατ' ἰδιώτου, ἀκρατὲς τὸ γενόμενον ἰσχύν· illud extremum tam languens ut ab *Iſocrate* fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venuſtius exibit ἡνιῶν; abreptum ſe rerum adfluentium aeſtu refraenare orationem non potuiſſe dicit, neque ei moderari ἐμμονὴν τῇ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ὃν εἶχεν. Porro ſunt in *Luciano* copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα &c. *Platon* Theaet. p. 128. E. ἰλιγγιῶν τε γὰρ (ὁ σμικρὸς σκεῖτος τὴν ψυχὴν ἐν δεινοῖς ἐν δικανικοῖς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθείς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. *T.H.*

62. Ἰλιγγιάσασα] Σκολιοδινοῦσα. vox Syracuſana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν τροφὸς γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγον. Interp. *Ariſtophan.* Acharn. Ἰλιγγιᾶν τὸ ἰσκοτοῦσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δοκεῖν σφαίρᾳ, κύκλῳ συρίφειν. *Heſych.* *J.B.*

64. Ἀπειλήφει] An ἐπειλήφει. *F.G.*

Ἐπειλήφει] P. optime, uti reſcribere jubebat Clariſſ. Hemſterhuſius, p. 83. *M. du S.*

Ἐπειλήφει] Rejeci vulgatum ἀπειλήφει, quia cum ratione & uſu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνειν eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi poteſt. *Stephanus* itaque Th. T. II. p. 565. A. quum ad eam apprehendendi ſignificationem ſtabiliendam hunc attuliſſet ſolum *Luciani* locum, caute addit: *Sed fortaſſe pro ἀπειλήφει legendum eſt ἐπειλήφει. nam verbum ἐπιλαμβάνομαι paſſive etiam* (potius dixiſſet *medie*. vel, *verbi medii virtute*) *uſurpatur pro apprehendo.* Nihil eſt illo uſu frequentius, quem ſatis firmant exempla ab *H. Stephano* producta: *Noſter* in Εὐχ. §. 4. τῶν χειραιρεσιῶν ἐπιλημμένος. *Maxim. Tyr.* Diſſ. V. ἐπιδάκτου εἰκότος οἷος καλοῦσθαι ἐπιλαβέσθαι. *Artapanus* apud *Euſeb.* Πρεπ. Εὐ. IX. Τὸν δὲ Μῶσεα &c. ἐπιλαβόμενον τῆς ὁρμῆς. Plures ſcribunt Herculem in nobili certamine Acheloi τῷ κέρατος vel

ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ. οὐκοῦν ἐχρῆν ἢ μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθῆσαι πιπτούσῃ; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ τὴν Νεφέλης δυναλωτέρα.

defluxit in mare. NER. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: ſed fatum multo Nephele potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

IRIDIS ET NEPTUNI.

ΙΡΙΣ.

IRIS.

Τὴν νῆσον τὴν πλαναμένην, ὦ Πόσειδον, ἀποσπασθεῖσαν[a] τῆς Σικελίας, ὕφαλον ὀπτήχεως συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεύς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ὅτι τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. ΠΟ. ποιήσει τοῦτο, ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ τὴν χρείαν ἀναφανεῖσα,

1. INſula iſta errans, Neptune, avulſa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipſam, ait Jupiter, e veſtigio conſtitue, inque lucem profer, & fac jam ut conſpicua in AEgæo medio ſtabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit ejus uſus. NEP. Jamjam factum erit, Iri: veruntamen quem præbebit ipſi uſum in lucem educta, neque amplius innatans

[a] Ἀποσπασθεῖσαν] τὴν ἀποσπ. G.

Θυτίρου τὴν παράταν ἐπιλελοίπασιν illud defregiſſe. *Heſych.* Ἐπιλημμένη, κρατοῦσα· ad hanc formam emendari debet bis in eo vitioſe ſcriptum, ſemel Ἀπιλημμένη, κρατήσασα, iterum Ἰπιλημμένη, ἀντιλημμένη· cujus erroris culpa, quanquam mendoſos codices forte poſſet excuſare, in ipſius tamen *Heſychii* caput recidit. Idem poſt Ἐπιλύπησε, vel potius, quod reſtituendum eſt, Ἐπιλύμωδες· Ἐπιλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. *T.H.*

66. Νεφέλῃ] Scribe Νεφέλῃ, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. *J.G.G.*

69. Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Delon maris AEgaei, Cycladum omnium clariſſimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua *Cicer.* III. in Verr. & *Virgil.* III. Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta eſſet, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente ſe oſtenderit. *G.C.*

Τὴν νῆσον &c.] Bene liber ſcriptus: τὴν νῆσον τὴν πλαναμένην, ὦ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. *J.G.G.*

Τὴν . . . . .] Locus mutilus aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mſ. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum cenſeo ἣν. *M. du S.*

Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Mutilum eſſe hunc *Luciani* locum non concedo: ne quid corrupti inſideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποσπ. libenter adſcivero; apte congruunt τὴν πλαναμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulſam a Sicilia fuiſſe Delum quis alius tradiderit, non recuſo: de Cilicia neſcio quid animo obverſatur, quanquam locus ſcriptoris haud ſuccurrat. Et ſane multo facilior erat curſus a Cilicia eam in ſedem, ubi fundata fuit Delos, quam ſi demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuiſſet: conſiderandum itaque, an dederit *Lucianus*, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc ſcilicet tum factum, quum — τὰ πρῶτα μέγας θεὸς ἤρια θείων Ἄορι τριγλώχινι — Νάσους ἀναλίας εἰργάζετο — Delum vero σὺν ἴθλιψιν ἀνάγκᾳ, Ἀλλ' ἄφατον πελάγεσσιν ἐπέπλως — ut poëtica fide canit *Callimach.* H. in Del. v. 30. qui idem mox inſtabiles inſulae errores, antequam firma radice niteretur, ſed in AEgaeo mari ſolum ad ſinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro diſſidere mihi tantum videntur ὕφαλος ἐπιπήχεως, ut commode jungi non poſſint: eſt enim ἐπιπήχεως, *in ſumma mari erraticam innatare*, ὑφαλὸς autem *mari merſus*, vel ſaltem *ſalo fluctibusque tectus*: unde ὑφαλοὶ πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπέπλως. v. 36. 53. 212. ut qui, quamvis ſedibus continuo mutatis vagantem, conſpicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari merſa deliteſcit, donec in lucem prodeat, atque inſularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανεῖσα, & a Neptuno jubetur ἀναδῦναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri poteſt ſcribendo, ὕφαλον ἔτι πήχεως συμβέβηκε neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα· id autem idem vitii genus ſaepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis,

natans? IR. Latonam in ea insula oportet partum deponere: jam nunc enim male a doloribus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est cœlum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonæ partus? IR. Minime, Neptune: nam Juno jurejurando gravi obstrinxit terram, ne præberet Latonæ commodam pariendo sedem; jam isthæc insula jurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane, ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut œstro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciscentur, ac pœnas expetent pro matre. Tu renun-

ἡ μηκέτι πλέουσα; ΙΡ. Ἦ Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟ. τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεῦθεν εἶναι; εἰ δὲ μὴ οὕτω, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξαιτο δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; ΙΡ. οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρέχειν τῇ Λητοῖ τὴν ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. στῆθι, ὦ νῆσε, καὶ [b] ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορθμεύσατε τὴν Λητὼ εἰς αὐτήν· καὶ γαλήνια ἅπαντα ἔστω. τὴν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, [c] αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί· σὺ δὲ

b Ἀνάδυθι] ἄνιθι P. c Αὐτίκα μέτεισι] αὐθίς μετελάσει. B.

bis, agunt *Brod.* ad Anthol. I. c. 58. *Barth.* ad *Stat.* Theb. I, 702. Adverſ. XLIX. c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνω & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitiſſe Ἀναφλῶ, ἐπειδὴ ἀναφανεῖσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη & ἀφανὴς ὖσα τὸ πάλαι, prodidit *Philo* περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960. A. ſed Judaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, ſic ſitu diſſociatam cum Delo confudit, merito caſtigarunt *L. Holſten.* ad *Stephan.* in Ἀνάφη, & *Ex. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cujus & *Philo* eandem ob cauſam meminerat, olim infra fluctus depreſſam ἀναφανῆναι ὕστερον ἐρρυθμῶσαν Heraclides ait. *T.H.*

73. Δῆλον] Et inde nomen Inſulae, *Delos. M. du S.*

85. Ἀνάμοτον] *Thom. Mag.* in Ἀνάμοτον utitur hoc loco. *T.H.*

90. Ὦ Τρίτωνες] Tritones plures. *Virgil.* V. AEn.

Tritoneſque citi, Phorcique exercitus omnis.

Idem X. AEn. v. 210.

Hunc vehit immanis Triton, & cærula concha
Exterrens freta; cui laterum tenus hiſpida nanti
Frons hominem præfert; in Priſtin deſinit alvus.

Sunt qui triremis nomen volunt eſſe a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque ſuum cuique navigio nomen inditum eſt. Sic Scyllam, ſic Pegaſum nominamavium fuiſſe putat *Palaephatus* περὶ Ἀπίστων, non monſtra, ut poëtae fabulati ſunt. Tritonem *Lycophron* Νηρέως γόνον vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; ſuperiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, ſed poſteriori usque ad caudam eſſe delphinem; revera nihil aliud, quam ἰχθυοκένταυρον. *Lycophronis* enarrator citat Aceſandrum quendam authorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos eſſe. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caeſari quendam nunciaſſe Tritonem in ſpecu quodam viſum, auditumque concha canentem. Eadem perſuaſio irrepſit de Nereïdibus, quae ſquamis in hiſpido corpore veſtitae humanam effigiem habeant. Hujusmodi Tritones piſces velociſſimos pro Diis cultos inveniri *Plin.* lib. IX. c. 5. graviſſimis teſtimoniis probat; hodieque viſuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem ejusque buccinam deſcribit *Ovid.* I. Metam. & II. *G.C.*

94. Αὐτίκα μέτεισι & τιμωρήσει] Mſ. αὐθὶς μετελάσεται & τίσει. Sequens Dialog. ex *Homer.* Il. υ. *Philoſtr.* *J.B.*

Μέτεισι & τιμωρήσει] Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis eſt interpretamentum. Vid. Clariſſ. *Dukerum* ad *Thucyd.* II, 44. n. 99. & quae monui p. 9. n. 7. *T.H.*

δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι [a] εὐτρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω [b] ἡ Λητὼ καὶ τικτέτω.

95cia Jovi, omnia esse parata: constitit Delus; veniat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

XANTHI ET MARIS.

Ξ Α Ν.

ΔΕξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑ. τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. ἀλλὰ τί δέ σοι ἐνέ-

X A N.

1. RECipe me, Mare, gravia passum; restingue mea vulnera. M A R. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? X A N. Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego miser, & ferveo. M A R. Quam ve-

a Εὐτρεπῆ] εὐπρεπῆ priores Edd. praeter *B2.* quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in G. L. b Ἡ Λητὼ] ἡ Λητὼ ἤδη καὶ. P.

95. Εὐπρεπῆ] Scribe, ut olim conjeci, & postea Mss. firmari didici: πάντα εἶναι εὐτρεπῆ, *omnia esse parata*: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. *J.G.G.*

Εὐπρεπῆ] Verte: *omnia, ut decet, parata esse*, non, *praeclare omnia se habere*. *J.C.*

Εὐτρεπῆ] Ita præter Mss. Gr. etiam L. & *St.* & *B2.* Reliquæ Edd. mendose εὐπρεπῆ. *M. du S.*

Εὐτρεπῆ] Reponere vel sine membranis non fuissem veritus, quum potestatem ejus vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus expedita esse omnia, quae Jupiter fieri jussisset, ac parata. *Xenoph.* Ephes. IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαὶ &c. *Euripid.* Cycl. v. 593. — ὡς σοὶ τἀνθάδ' ἐστὶν εὐτρεπῆ. *Antiphan* apud *Athen.* VI. p. 238. B. Ἂν ἡ τὸ στιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές. *Æschines* in illa multo facetissima Ep. X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐτρεπής. *Demosth.* Phil. I. p. 49. F. εἰδὼς, εὐτρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. *Nostet* in primo Catapli: τὸ μὲ σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. Idem vitium in *OEcumenio* sanatum a *Billio* Sacr. Obs. I. c. 21. a *Jungermanno* foedius etiam corruptum in *Poll.* X, 76. ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lusit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 70. ἅτε τὸ θέατρον εὐτρεπὲς, pejus alii Codd. εὐπρεπές. In *Onosanari* Strat. c. VI. ἀλλ' ἅμα ἐς πορείαν ἅπασιν ἐπιδήλοις, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius *Fed. Morelli* liber εὐτρεπεῖς. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 908. ἴδιόν ἐστι τὴν τριμερῆ πάντα ἔχειν πρὸς τὸ πόλεμον εὐτρεπῆ· at tutius sequimur auctorem *Suidam*, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριπαρχεῖν. Laudo *Barnesium*, qui *Euripidi* reddidit Iphig. in Taur. v. 245. — καὶ κατάργυμα Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη· sicut Herc. Fur. v. 497. Σὺ μὲ τὰ πρόθυρα εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι· & *Long.* Pastor. IV. p. 129. Διεσκεύαζέ μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γυμνάσματα. Jam verba conferamus *Athenionis* Comici apud *Athen.* XIV. p. 661. D. Τά τ' ἔνδον εὐπρεπῆ ποιεῖ λαβὼν, & *Nicostrati* XV. p. 685. C. — καὶ σὺ μὲ τὴν δεξιτέραν τράπεζαν εὐπρεπῆ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παιδοδαπεῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: *Æschyl.* Sept. contra Theb. v. 90. Βοᾷ γὰρ τειχέων Ὁ λευκασπὶς ὄρνυται λαὸς εὐπρεπής· ita *Scholiastes* unus explicans, εὐπρεπὴς ἤτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων· (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. *Euripid.* v. 392. Στρατὸς δὲ θάσσει, καίξετάζεται παρὰν Καλλίχορον ἀμφὶ στομὸν εὐπρεπὴς ὅδε. Verum apud *Athen.* VI. p. 268. F. & *Poll.* VI, 59. practulerim equidem in *Pherecrate*, Καὶ μὴν παρὴν τεμάχη μὲ ἐξαπτημένα, Καλαχυσματίοισι παιδοδαποῖσιν εὐπρεπῆ· nusquam enim ad εὐτρεπὴς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. *T.H.*

ΞΑΝΘΟΣ] Qui & Scamander. Hujus imaginem exhibet *Philostratus* omnium primam p. 764. *M. du S.*

99. Ξάνθε] Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde *Horatius*: *Vidimus flavum Tyberim.* Xanthum δινήεντα nuncupat *Homerus* Il. Ξ. & Θ. his verbis:

Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.
Νόσφι νέων ἀγαγὼν ποταμῷ ἐὶ δινήεντι,
Ἐν καθαρῷ. — —

Hujus meminit *Eustathius* circa finem Il. B. & *Strabo* lib. XIV. *G.C.*

1. Ἀπ. ὁλ.] Lego ἀπηνθράκωμαι ὅλος. Vide initium Ῥεῖρ. . . . . *M. du S.*

Ὅλως

vero ob cauſam tibi injecit ignem. XAN. Ob filium Thetidis: quum enim occidentem Phrygas ſupplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaveribus obſtrueret mihi flumen, miſeratus infelices irrui tanquam undis merſurus, quo territus abſtineret ſe a virorum cæde.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, & quodcumque in AEtna, & ſicubi uſpiam collecto, impetum in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque aſſavit infeliciſſimos piſces & anguillas: ipſum vero me quum effervefeciſſet, parum abeſt, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo ſim adfectus ab

βαλε τὸ πῦρ; ΞΑ. Διὰ τὸν υἱὸν τὸν Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φρυσὶν ἐπεσεύλα τοὺς Φρύγας ἱκέτευσα, οὐδὲν ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους ἐπῆλθον, ὑποκλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀποσχοίλο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον που ὤν, ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ἔψησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερθαλάσσαι ποιήσας μικρῷ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσατο. ὁρᾷς δ' ὃν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τοῦ ἐκκαυ-

Ὅλως] Quin ſcribere potuerit *Noſter* ὁλῶς, minime dubium eſt: ita ſcripſiſſe, quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tuetur obſervatio *J. Jenſii* ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid Auctori placuerit liquido conſtare non poteſt; veluti mox ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, ſi μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατέσβεσεν, cum quo haec vox aptiſſime congruit; tum quod ſequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem *Luciani* eo in vocabulo defigere fere debuiſſe dicas: hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet, quam fecit *Cuperus* in Timone p. 101. v. 23. Neque tamen eo facile deſcendero, ut a Noſtro τραύματα proficiſci non potuiſſe contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud procſus abhorrent. *T. H.*

3. Τῆς Θέτιδος] Parum commode *Thetis* & *mare* diverſae fiunt. Certe *Virgilius* Thetidi mare tribuit:

Thetis emat omnibus undis. *M. du S.*

13. Μυρίκας] Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας ἐν μυρίκαις. Ex *Homero* hauſit, qui Iliad. Φ. v. 350.

Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι, &c.
Τείρετ' ἐγχέλυες τε ἐν ἰχθύσι. *J. G. G.*

16. Ὑπὸ τοῦ ἐκκαυμάτων] Herculis ἐγκαύματα, quae uſtulatus ab OEta monte detulerat in coelum, ſanaſſe ſe gloriatur AEſculapius Θ. Δ. XIII. §. 2. Utram ſcribendi rationem ſequaris, non ita multum refert: quanquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τῶν ἐγκαίων notae velut igne ſignatae atque inuſtae, ut literatis ſervis ſolet. *Noſter* in Catapl. c. 24. καί τοι τί τοῦτο; ἔχω μὲν ἐν σημείῳ τὰ ἐγκαύματα· ἐπὶ οἶδα δ', ὅπως ἐξαλείψω, μᾶλλον δὲ ἐκπέπλασμαι. Τριστίχιον *Etymologus* exponit ἔγκαυμα ἔπους γεγηρακότος ἐπὶ τὸ γνάθου, quale *Anacreontei*, vel qui perſonam ejus mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. *Plato* in Tim. p. 1045. F. ὅσα οἷον ἐγκαύματα μοι ἀνεκλύτου γραφῆς ἴμμυσά μοι γέγονε· *Chalcidius* mentem philoſophi reddidiſſe contentus verba non adnumeravit: *Forsque etiam quod ſtudioſa ſenis & aſſidua relatio meracam quandam, & inobſoletam impreſſerit animo notam:* cui lectioni non malae quidem neſcio tamen an anteferenda ſit, quam ſuppeditat Cod. Bodl. *inabolitam infecerit*, eo uſu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *lanarum infectores Plinio*, ductus eſt: certe videtur *Plato* loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivaſſe; κηρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* de V. C. I. c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθηματικὰ, quibus aedes ornatiſſime fuiſſe excultas Tanagrae *Dicaearchus* tradit B. E. p. 12. & ἐγκαυσις τῶν θυρῶν in Inſcript. apud *Sponium*, quod *Auſonio* dicitur *ceris inurere januarum limina* Ep. XXVI. v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα puſtulas appellitant, ſeu veſiculas vi frigoris aut ignis (utrique rei communia ſunt *urendi*, *adurendi*, τῶ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas: *Scholiaſtes* ad iſta Lucianei Lexiphanis, καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: ἔοικε τὰ ἀπὸ τῶν κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας *Ariſtophanis* in Plut. v. 535. ex Apollodoro *Schol.* interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐν πυρὸς, *Etymologus* τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐγκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter Interpreti vetuſto *Nicandri* ad Ther. v. 682. χιμέτλαι ſunt τὰ ἀπὸ καυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ἐπικαύματα, quorum vice *Suidas* ἐπικαύματα ſcripſit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in *Ariſtoph. Schol.* ad Pac. v. 540. ſed depravata, & *Suida* duce vertenda in ἐγκαύματα. Ex hīs conſtat, utroque *Luciani* loco nihil obſtare, quominus, ſecus atque olim arbitrabamur, priſca ſcriptura ſervetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *cremia*, *coſtilia*, *arida ſarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranis auctoribus illa vox eſt reddita *Polluci* VII, 110. X, 110. quum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem iſta ſubjiciantur VI, 91. & apud *Heſych.*

ἐκκαυμάτως. ΘΑ. Θολερός, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δὲ, ὡς [b] φησὶ, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ὅτι τὸν ἐμὸν υἱὸν ὠργισας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. ΞΑ. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑ. τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

istis incendii notis. MAR. Turbidus, o Xanthe, atque æstuans, ut par erat: sanguis a cadaveribus; æstus, ut ais, ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non veritus nec cogitans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ. DORIDIS ET THETIDIS.

ΔΩΡ.

Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν

DOR.

QUid lacrimare, Theti? THE. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre conjectam, tum ipsam, tum infantem ejus modo natum: jussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi

a Θολερὸς] Θαλερὸς P. L. *f.* Va. *AlW.* in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in L. b Φησὶ] ἔφης P.

sych. in Εὔσταια. In *Theophrasti* libro de Igne dicitur πλέον φῶς τῷ ἀθροισμῷ ἐν τῇ λιπότητι λαμβάνομεν ὡς τὸ ἔκκαυμα· & saepius ἐκκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac suscitando apti: quomodo *Xenophonti* K. Π. VII. p. 113. v. 29. Babyloniorum fores φοίνικος πεπιεσμέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & ignendis ignibus accommodatum, de quo *Philopon.* ad c. I. Genes. p. 11. 55. 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud *Philonem Judaeum* in primis: τὰ τῶν ἰχθύων ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας. p. 905. B. *T. H.*

17. Θολερὸς . . .] Ed. *f.* Θαλερὸς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans θερμὸς. In P. ὦ Ξ. καὶ θ. non inveniri testantur *Excerpta.* *M. du S.*

Θολερὸς] Nihil prius in mentem veniat, quam Θαλερὸς & θερμὸς, scilicet λάμπουσαν quia praecessit, ὑπὸ λάμπουσαν. Eo factum, ut, quum Θαλερὸς mutare instituissent in Θολερὸς, defierint in θερμὸς, absterriti scripturae constantia: neque ulla lex orationis impediebat Lucianum, ne structuram variaret: Θολερὸς εἶ, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός. Mox ἐπεὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit Θάλαττον & Θέτιν, cujus incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam *Cognati vicinam* Mare Aethere & Die genita jure merito cunctarum Nereïdum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ Θέτι ἐν τῇσι Νηρηΐσι θύουσι *Herodot.* VII. 191. *T. H.*

20. Τὸν ἐμὸν υἱὸν] Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν υἱωνὸν, id est, nepotem. *G. C.*

Υἱὸν] Si *mare* mater *Thetidis* ponatur, υἱωνὸν cum viro Docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum *Lucianum* statuamus. In libris nostris certe nihil subsidii. *M. du S.*

30. Ἀποστάσεως] Subintellige τοῦ πλοῦ: *postquam multum a terra provecti essemus.* *J. C.*

34. Ἐπεὶ ἔμοιγε] Sic ex fide Mss. haec omnis clausula scribenda: τοῦτο δ' ἔστιν, ὦ ἀδελφὲ, εἶτα, ἐπεὶ ἔμοιγε ἀκριβῶς ἔπεισε. *J. B.*

Ἐπεὶ] Paene malim εἶπερ nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere nos licet, ex utraque lectione conjuncta extitisse scripturam Cl. *Bourdel.* εἶτα, vel potius, εἰτὰ, ἐπεί. *T. H.*

35. Ἐπεμ-

ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans. DOR. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia? THE. Acrisius pater ejus forma præstantem servabat virginem, ideoque in æreum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: ajunt tamen Jovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quæ, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc quum sensisset pater, ferus aliquis & æmulatione fervidus senex, ægerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

2. DOR. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur? THE. Pro se quidem tacebat, Dori, æquo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcerrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφῆναι ἐς τ θάλασσαν, ὡς ἀπίλοιτο ἡ ἀθλία, ἡ αὐτὴ ἡ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, ᶜ ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν παρθένευεν, εἰς χαλκῆν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲ ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' ὑπ τ Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένῃ δ' ἐκείνην εἰς τ κόλπον καταῤῥεύσαντα τ θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις ἡ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει εἰς τ κιβωτὸν ἄρτι τέλος ἔχουσαν.

ΔΩ. Ἡ δέ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲ ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τ καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τ κακῶν καὶ ᵉ ἐμειδία πρὸς τ θάλασσαν.

c Ἐπεὶ] εἶπε, ἐπεὶ B. d Καθίετο] Priores Edd. καθίστατο. e Ἐμειδία] ὑπεμειδία G. P. ἐπεμ. L.

35. Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκῆν τινα θάλαμον] Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

35. Ἐπαρθένευεν] *In virginitate educabat: virginem servabat.* Veteres Glossæ: Παρθενία, *virgino:* quæ vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Græcum exprimeretur, non ex usu desumta. *J.C.*

45. Καθίετο] Interpres: *Quid agebat illa quando ingrediebatur?* si Græca sana essent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando astingebat* sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, *ἐπότε καθίετο, quando immittebatur in cistam.* *J.G.G.*

Ὁπότε καθίετο] *Micyllus* apud Basileenses & *Bourdelotium, quando abripiebatur.* Quod nimium: & quum hæc vox vim denotat illatam, quod sæpe fit in *Luciano*, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. *Benedictus, quando ingrediebatur.* Nec sic loquitur *Lucianus*, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur.* Abundat igitur littera, & lege *καθίετο.* *J.G.*

Καθίετο] *Gravii* Emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe præstantior, si per Codices liceret; nempe *καθιῶντο*, ut *ipse* c. 16. *M. du S.*

Καθίετο] Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. *Graev.* Καθιῶντο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque verbum in hac fabula *Schol. Pindari* usurpavit ad Π. I, 72. καθιεὶς τότε ἐνέρξας αὐτὸν εἰς τὸν κιβωτὸν μὴ τῇ παιδὶ καθῖναι εἰς τὸ πέλαγος. *Schol. C. German. intra arcam includens præcipitavit in mare.* Rem persequitur ipsis propemodum *Pherecydis* verbis *Schol. Apollon. Rh.* ad IV, 1091. ubi, εἰς λάρνακα αὐτὸν ἐμβεβαζει μὴ τῇ παιδὶ, ἡ πλεύσας κατέπιπτεν. Vid. *Hygin.* F. LXIII. & *Th. Muncker.* Graeci arcam matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latinis, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, eandem in Italiam deducere visum fuit, Danaenque regi nescio cui in matrimonium dare; qui conjuges Ardeam condiderint. *Virgil.* AEn. VII, 372. & *Servius*; quanquam de Ardeae primis initiis longe diversa tradat *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 57. Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios *Diodorus* enarravit V. p. 229. C. *T.H.*

45. Ἐμειδία] Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. *subridebas conspecto mari*, seu *alludebas ad mare.* *J.G.G.*

Ὑπεμειδία] G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impressis ἐμειδία. *M. du S.*

71. Προσ-

λαοσαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τὰς ὀφθαλμὰς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῆς. ΔΩ. καὶ μὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕ. ὐδαμῶς· νήχε) γ' ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐτὰς φυλάττουσα. ΔΩ. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλόντες εἰς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀναστάσαντες σώσουσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, ἴτω ποιῶμεν. μὴ γὰ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον ἔτως ὂν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti. DOR. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui jam sunt? THE. Neutiquam: natat enim hactenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit. DOR. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus injicimus in retia Seriphiis istis: hi nimirum extractam servabunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

NEPTUNI ET ENIPEI.

ΕΝΙ.

ENI.

ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσε)601 γὰ τἀληθές· ὑπελθὼν μὲ τὴ ἐρωμένην, εἰκαθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴ παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, κὴ ἀφ' τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑποπλικὸς ἦθα, κὴ βραδὺς, ὃς κόρης ἔτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σὲ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τ ἔρωτ, ὑπερεώρας, κὴ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, κὴ ἐπεμβαίνουσα, κὴ

NOn bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicæ meæ, meam formam mentitus, vitiasti puellam: at illa putabat a me hæc se fuisse passam; ideoque præbebat sese. NEP. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore despiceres, atque etiam lætareris ægre faciendo. Illa interim ad ripas tuas mœsta oberrabat, atque ingressa imo

&

73. Προαρπάσαι τ ἴρηλα] Sic leg. cum editiones ostentent, ἀφ' τοῦτο ἴχρην σε προσαρπάσαι. *Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem*, sive puellam, quam amabam, *decebat*. *J.G.G.*

Προσαρπάσαι] Sensus sponte deduxit Interpretes ad προαρπάσαι, quod suo in codice *Graevius* repererit, an ingenio fuerit adsecutus, non satis liquido declarat: ego manifesta ratione nixum reponere non dubitavi. Vide *J. Gronov.* ad p. 220. n. 68. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*, mallem omisisset praestantissimus *Graevius*; nihil enim huc conferunt. Apud *Homerum* Tyro Od. Λ, 235. ubi Ulyxi casus suos exponit, haud sane multum conqueritur de injuria sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo rationem eripere noluit, cur justius doleret, & cum Neptuno expostularet. Vide *Apollodor.* I. p. 43. ubi, quemadmodum supra φοιτώσης ὁσημέραι ἀφ' σε, similiter, κὴ σωιχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο· quod ultimum, etsi sagaciter cogitaverit *Tan. Faber*, cum eo non tentandum: sic & p. 27. de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, κὴ σωιχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat: Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα· vim verbi Homerici explanatius dilatavit *Lucianus*, ἀφ' τὰς ὄχθας ἀλύουσα, κὴ ἐπεμβαίνουσα, κὴ λουομένη ἐνίοτε· nam vocula postrema, quam prava cunctarum Edd. distinctione decepti Interpretes ad εὔχετο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit *Lucianus* Tyro ad ripas externata mente oberrasse, imo praeterea fluvium ingressam fuisse: quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud *Aeschinem* Ep. X. Vid. *Aristid.* Isthm. p. 47. *T.H.*

79. Οὔμενοῦν; ἴφης γ' ἂν] Delenda interrogatio, & interpretandum. *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Vertunt inscite: *Nihil ne? dixisti enim abiens.* Mox ὅτ

& ſe lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero faſtiodioſum te gerebas erga illam.

2. ENI. Quid ergo? propterea oportebat te præripere meum amorem, & ſimulare Enipei perſonam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro ſimplicem puellam? NEP. Sero nunc æmulatione tangeris, Enipeu, qui prius ſuperbe ſpreviſti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem ſuam a te imminui. ENI. Haud ita ſane: dixiſti enim, quum abires, te Neptunum eſſe; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me injuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumjecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

πολυομένη ἐνίοτε, εὔχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτε πρὸς αὐτήν.

ΕΝ. Τί οὖν; ἆρα τοῦτο ἐχρῆν σε [a] προαρπάσαι τὰ ἐρωτικὰ, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ καλασσοφίσασθαι τὴν Τυρὼ, ἀφελῆ κόρην οὖσαν. ΠΟ. ὀψὲ ζηλοῦπτεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπλης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ, δὲ ἠδέως δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ ἄρχεσθαι. ΕΝ. ἔμαθεν· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν εἴη. ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· κἀγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆδα τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. ΠΟ. [b] σὺ γὰρ οὐκ ἤθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

XIV.

TRITONIS ET NEREIDUM. ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

TRI.

1. CEtus ille veſter Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam,

ΤΡΙ.

ΤΟ κῆτος ὑμῖν, ὦ Νηρηΐδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμ-

a Προαρπάσαι] Ita G. Priores Edd. προσαρπάσαι. b Σὺ γὰρ] ναὶ, σύ γάρ C.

ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε eſt, *quod tu meam vicem, ſeu, meo loco tum voluptatem cepiſti:* ſexcenties τὰ ἐμὰ ſic accipitur apud *Lucianum*. *J. G. G.*

82. Περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα] *Homeri* pene verba ipſa ſervavit Od. Λ, 242. Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα ἐπῆϊξε θέσπιν, ὑρὲ ἴσον, Κυπρογενὴς κρύψαι τε θεὸν, θνητήν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici ſimpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum *Servius* ait ad *Virgil.* Georg. IV, 373. paulo aliter accepit *Philoſtratus*, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem: vide Icon. II. c. 8. I. c. 8. p. 775. & *Olearium*, cui, ut eſt acumine plane ſingulari, alludere viſus fuit ad *Luciani* locum *Philoſtratus*: ſed ne graviora quidem, quae ibi commiſit, tangere nunc eſt animus. Ἅμα in cunctis Edd. adnexum τῷ συνῆδα, quod iſto adjumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. *T. H.*

Ibid. Πορφύρεον] *Caeruleum:* nam purpureus color ſaepe cum hyacinthino miſcetur; cujus rei plura, eaque certiſſima argumenta protulit *Sam. Bochart.* Hieroz. P. II. lib. V. c. 10. *J. C.*

86. Νηρηΐδες] *Thomas Mag.* utramque ſcribendi formam Νηρηΐς & Νηρεὶς uſu comprobari monens, pro illa citat *Ariſtidem* ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλέα πρεσβυτικῷ, quem locum invenies p. 32. pro altera *Lucianum* dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν ὦ Νηρεῖδες. Κῦτος, ut facile patet, vitioſum eſt pro κῆτος, quae voces crebro ſibi mutuis inſidiis invicem nocent. In Νηρηΐδες nihil offerunt variationis ſeu ſcripti libri, ſive editi: tamen Pro Imagin. c. VII. καίτοι Νηρεῖσιν ἐκτίνη (Caſſiopeia) ἀντιξετάζεται. Ex commentario *Bacchylidis* Lyrici diſcrimen adfert *Euſtath.* ad Ω. p. 1954. Νηρεΐδων & Νηρέως θυγατέρων has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus ſint ſuſceptae: quibus obſervatis, καὶ ὅρα, inquit, εἰ τούτοις τὸ νηρεΐδας κοινὸν ὃν ἡ ὁ Ἀττικὸν· τὸ γὰρ Νηρῇδας ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρῆος Ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo ſyllabam iſtam interdum optimo jure Latini poetae: *Nereidesque Deae, Nereïdumque pater;—& viridis Nereidum comas.* *T. H.*

ἐπέμψατε, ὅτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, ἢ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. NH. ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς, καθάπερ δέλεαρ προθεὶς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ὀπτὸν, λοχήσας μὴ πολλῆς δυνάμεως; TP. οὐκ· ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὴν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος ἐσώσατε, οἰκτείρασαι αὐτούς. IΦ. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. TP. οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. IΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἐπεὶ δὴ σῶτρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

TP. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ὅπλα τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα [a] τοῦτον τῷ βασιλεῖ ὀπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, [b] ἔνθα ἦσαν. IΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. TP. διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἐθηκεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἧκεν, ὅπου διῃτῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τὴν Μεδούσης κεφαλὴν ᾤχετ' ἀποπτάμενος. IΦ. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν ἢ ὃς ἂν ἴδῃ,

immisistis, nec puellam læsit; ut arbitramini, & ipse jam interiit. NER. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum multa manu? TRI. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaës filium, quem cum matre in cista projectum in mare ab avo materno servastis eorum misertæ. IPH. Novi, quem dicas: credibile est eum jam juvenem esse, ac valde strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis præmia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illæ dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusæ capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit,

a Τοῦτον τῷ βασιλεῖ] τοῦτον deest in P. b Ἔνθα ἦσαν] Ex G. P. Desunt in prioribus Edd. Iidem Codd. mox ἢ, καί τινας ἄλλους.

4. Ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν] Rex ille est Polydectes, rex Seriphi de quo *Ovid.* & *Apollodorus* lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐκεῖ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν λιβύην, ἔνθα ἦσαν. *postquam profectus est in Libyam, ubi erant.* Dein idem liber addit τίνας· πῶς ὦ τρίτων μόνος, ἢ καί τινας ἄλλους συμμάχους ἦγεν. *J.G.G.*

Ibid. Τῷ βασιλεῖ] Polydectæ Seriphi regi. *M. du S.*

5. Εἰς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν] In P. etiam reperiuntur hæc verba post Λιβύην. *M. du S.*

Ibid. Ἔνθα ἦσαν] Facilius omitti potuit a *Luciano* expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solenni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' ἦν ἧκεν, ὅπου διῃτῶντο quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν nam quum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διῃτῶντο. *Gorgoneas tetigisse domos — Ovid.* Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte scisciatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei suscepta: vide *Diodor. Sic.* III. p. 131. C. D. *T.H.*

6. Ἄλλους] P. etiam agnoscit illud τινας. *M. du S.*

12. Ἀθέατοι] Sic ἀθέατος pro eo quod videre nefas, *Plutarch.* 642. f. *Livius* XXIX, 19, 1. *Intactos thesauros* dicit, *violatos quidem, sed non impune.* Sic *Noster* supra, & iterum Ἀλιεύς. & ἰύχ. c. 44. V. *Apollod.* II. p. 38. B. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὃς ἂν ἴδῃ οὐκ ἐρ' ἄλλο μὴ ταῦτα ἴδοι;] Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. *J.G.G.*

16. Ἢ Ἀθηνᾶ δή &c.] Inservit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in *Procr. Panath.* p. 255. C. τοὺς δὴ τοιούτους· scilicet τοὺς δὲ φιλοτίμους, quos aliquot ante versibus nominaverat: eun-

derit ; nihil aliud amplius poſtea videat. TRI. Minerva clypeum prætendens, nam talia enarrantem eum audivi Andromedæ, & Cepheo poſtmodum, Minerva, inquam, in clypeo reſplendente, velut in ſpeculo, exhibuit ipſi videndam imaginem Meduſæ: tum Perſeus, correpta læva manu coma, inſpectans in imaginem, dextraque harpen tenens deſecuit ejus caput, & ante quam expergefierent ſorores evolavit.

3. Ubi vero ad hanc mari prætenſam Æthiopiam acceſſit, jam prope terram volans Andromedam conſpicatur expoſitam in petra quadam prominente clavis adfixam, pulcerrimam Dii! demiſſis capillis, ſeminudam multum infra mammas: ille primum, miſeratus fortunam ejus, ſciſcitabatur cauſam ſupplicii; tum ſenſim amore captus (oportebat enim ſervari puellam) opem ferre conſtituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quaſi devoraturus Andromedam, ſuperne pendens juvenis, capuloque promtam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monſtrata, in lapidem vertebat: inde cetus igi-

Οὐκ ἔτ' ἄλλο μᾶ ταῦτα ἴδοι. ΤΡ. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ὅτι τὴν ἀσπίδα ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ὅτι κατόπτρου, παρέχει αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ὁρῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνεγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπταλο.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ ἑῷον [d] ταύτῃ Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη προσγειούμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπί τινος πέτρας προσλήπτου, προσπεπαταλαθυμένην, καλλίστην, ὦ θεοί, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνερθε τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καλαδίκης· ὡς μικρὸν δὲ ἀλγεῖν ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήει μάλα φοβερόν, ὡς καλαπυίσμιον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρέχοπον ἔχων τὴν ἅρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδείκνυς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε

c Ἰδεῖν] ἰδεῖν εἰς P. Pro ἰδεῖν *J.* εἰς· sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermiſſum. d Ταύτῃ Αἰθιοπίαν] τὴν Αἰθιοπίαν P.

34. Πρόκοπον ἔχων τὴν ἅρπην] Κόπτειν προκειμένην, * ἑτοίμην. *V.*

* Ἑτοίμην] Deſunt in Ed. A. haec vox addita a *M. du Soul.* *T. H.*

eundem uſum habet ἕν, γοῦν. Dial. Mort. XXVI. ἐγὼ δὲ ζῶν καὶ . . . . . ὑπελήφθην γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum interciſa ſeries ἀνακολουθίαν orationis efficit, ſed decoram, & qualem a ſuis ſcriptis caſtigatiſſimi auctores abeſſe nolint: peperit hujus rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἀπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης· quod verbum ut nonnusquam reperiatur, ſignificare tamen non poteſt, niſi vel, paululum modo ſplendere, vel, inter obſtantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit; litera minus eſt, ne integrum videatur; legendum enim λαμπρυνούσης *Noſtro* ſatis frequens: in Ἐπισκ. c. XI. ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς, τὸ λαμπρὸν, ὃ λαμπύνεται. Ζεύξ. c. X. τοὺς ἐδόντας λαμπρύνοντας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Meduſae reddidiſſe ſplendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπὶς χαλκῆ, ut teſtantur *Apollodor.* II. p. 93. quique eum deſcripſit *Zenob.* C. I, 41. *Ovid.* Metam. IV, 781. *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, AEre repercuſſo formam adſpexiſſe Meduſae.* Speculum quoniam eundem uſum praeſtabat, multi nihil alienum ſe facturos exiſtimarunt, ſi clypeo ſubſtituerent: ita *Pherecydes*, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud *Schol. Apollon.* Rhod. ad IV, 1515. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 838. & alii: prudenter *Lucianus* addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. *T. H.*

18. Ἰδεῖν] Ed. *J.* pro ἰδεῖν habet εἰς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ἰ. & omnino in P. ἰ. εἰς. *M. du S.*

32. Τὸ κῆτος ἐπήει] Dignus eſt *Noſter*, qui ſecum conferatur περὶ τοῦ Οἴκ. c. XXII. *T. H.*

35. Τὴν ἅρπην] Explicat in Pſeudom. c. XI. *Heſych.* Ἅρπη, εἶδος ὀρύου, καὶ δρέπανον, καὶ ἄκμων lego: εἶδος ὀρύου, καὶ δρέπανον ἢ ὀργάνου. De harpe organo *Caſaubon.* ad *Perſ.* *J. B.*

Ibid. Καθικνεῖται] Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, κατακόπτει. *J. B.*

κε γῦν, ᾗ πέπηγεν αὐτῷ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τ Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τ παρθένου, ὑποχὼν τ χεῖρα, ὑπεδέξαλο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τ πέτρας, ὀλιοδηφάγος ὄσης. ᾗ νδν γαμεῖ. ἐν δ Κηφέως. ᾗ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον ἡ τ τυχόντα εὗρεῖο.

tur interiit, & obriguerunt ejus pleræque partes, quæ quidem viderant Meduſam. Perſeus autem, ſolutis vinculis virginis, porrecta manu ſuſtentavit ſuſpenſo pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nuptias celebrat in Cephei ædibus, abducetque illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare invenerit.

[a] ΝΗ. Ἐγὼ μὲν ἡ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, ᾗ ἠξίου καλλίων εἶναι; [b] ΔΩ. ὅτι ὅτως ἂν ἤλγησεν ὀπὶ τῇ θυγατρὶ μήτης γε οὖσα. ΝΗ. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τ ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὀπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

4. NER. Equidem non admodum, quod factum eſt, graviter fero: nam quid puella nocebat nobis, ſi quid mater ſuperbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire? DOR. Imo ſic doluiſſet ob filiam amiſſam, quippe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Dori, iſtorum, ſi quid barbara mulier ſupra ſortem ſuam effutierit: ſatis enim nobis pœnarum dedit filiæ periculo conſternata. Lætemur ergo nuptiis.

XV. ZE-

[a] ΝΗ] ΙΦΙ.L. [b] ΔΩ.] Ante fuit in Edd. TP. ſed P. habuit, omiſſa perſona, πλὴν ὅτι ὅτως quod ferri poſſet.

46. Ἐμεγαλαύχει τότε] Videtur pro τότε ſcribendum πότε. *Qua enim puella injuria nos affecit, ſi mater olim fuit ſuperba, & pulchriorem ſe exiſtimavit?* *J.G.G.*

47. ΔΩ.] Nomen *Tritonis*, quod hic omnes Edd. habent, neceſſario in *Doris* mutavi, cujus hæc eſſe verba patet ex ſequentibus. *M.du S.*

Ibid. Ὅτι ὅτως &c.] Sententia ſatis eſt aperta: Caſſiopeia, ſi devoratam a monſtro marino filiam vidiſſet, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves pœnas ſuperbæ temeritatis luiſſet. Moleſte Doris nondum placata fert ſpretae formae contumeliam, & Perſeo paene ſuccenſet, qui Andromedam vindictae ſubduxerit. Itaque non eſt illa quidem accurata reſponſio, quae praecedentibus exacte conveniat, ſed cogitationi ſupplendum aliquid relinquit. Nimis ſcholaſtice *Cognatus*. *T. H.*

48. Μητὴρ γε οὖσα] Caſſiopea Cephei regis AEthiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρόσωσις diſſimulatur: integrum eſſet, εἰ ἑώρα προσπεπαλαδυμένῳ, ἤλγησεν ἄν *ſi vidiſſet affixam, doluiſſet.* Sed continetur prior pars in dictione ὅτως· & altera accedit πρόσωσις participio enunciata, εἴ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἄν. *G.C.*

57. Οἱ πίμπουλες] Πίμπλειν, vel potius, πίμπρειν πομπὴν idem eſt, quod πομπεύειν, ut docuit *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* VI, 56. n. 63. plura dicemus ad Jov. Tragoed. c. XXII. Mox εἰργαζόμην repudiare quidem non auſim; neque tamen omnis mihi vitii ſuſpicio eſt exemta. Tum porro malim, ἐπέπνευσα δέ τοι ἐ μίρῳ τ Ἰνδικῆς· alioqui ſcribendum foret, ut ſane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ ἐ μίρῳ τι τ Ἰνδ. *T.H.*

60. Καὶ μίρος τι] Ita P. In aliis alibi poſitum erat τι, nempe τι ᾗ μίρος τ Ἰ. *M.du S.*

63. Εἰδὲς] Hic ad oram Florentini exemplaris, quo uſus ſum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἰδὲς. Judicet lector, utrum ſit concinnius; mihi non diſplicet repoſita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδὼν ἐπιβὰς ἅρματος, παροχέμενός τε ᾗ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς, pro παροχέμενός τε adſcripſit παροχουμένῳ, ut ad Amphitriten referatur. *J.J.*

Ibid. Τὸν τ Εὐρώπης πατέρα] Europa Agenoris regis Phœnicum filia a Jove ſub tauri ſpecie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea poſtea Jovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. *Ovid.* in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exponit, & *Herodotus* libro primo ſtatim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. *Theocritus* in Europa ſive Eid. XX. ſuo more hanc fabulam depingit; a quo *Ovidius* quaedam ſumſiſſe videtur. *Herodot.* lib. 4. ait neſciri, nec proditum eſſe a quoquam, unde dicta ſit Europa, niſi quod ab Europa Tyria dictam referant. *G.C.*

72. Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Si dixerimus fabulam hanc eſſe Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod ſubjiciemus; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate narrationis Phoeniciae eſſe natam. Narratio concepta fuit hiſce aut ſimilibus verbis: הוני השור גול את חוראפה quae poſſunt verti Graece, ὁ Ζὴν ὁ Ταῦρος ἥρπασεν Εὐρώπην, *Jupiter Taurus rapuit Europam.* Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat חוראפא, *alba facie*, quam ſtuprator pudori ejus inſidiatus rapuit; atque in inſulam Cretam ave-

XV.

ZEPHYRI ET NOTI.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

Z E P H.

1. NUnquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ſum & flo: tu autem nonne vidiſti, Note? NOT. Quam tu iſtam dicis, Zephyre, pompam? aut quinam erant, qui ducerent? ZEP. Jucundiſſimo ſpectaculo caruiſti, quale nullum videas in poſterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: imo etiam flando percurri partem Indiæ, quanta mari contingitur ejus regionis: nihil ergo eorum novi, quæ dicis. ZEP. At tu Sidonium Agenorem vidiſti? NOT. Sane; Europæ patrem: quid tum poſtea? ZEP. De illa ipſa narrabo tibi. NOT. Num hoc, Jovem eſſe amatorem jamdudum puellæ? iſtuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem noſti: quæ vero ſunt conſecuta jam nunc audi.

2. Europa deſcenderat ad litus ludibunda, æqualibus adſumtis comitibus: ibi Jupiter, tauro quum ſe adſimilaſſet, una lu-

Z E Φ.

Ο Υ τῶν πόλε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε; ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστῳ θεάματι ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. ΝΟ. τῶν τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλατταν εἰργαζόμην· ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες; ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; ΖΕ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. ΝΟ. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρᾷ τὸν πολλῶν τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην. ΖΕ. ἀκοῦε τοίνυν τὰ μὲν ἔρωτα οἶδα· τὰ μὴ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη καλή τις ἐλήλυθει ἐπὶ τὸν αἰόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν

---

c Τι τῷ μέρει] δὲ καὶ μέρος τι P. d Εἶδες] οἶδας. *AIW.*

56. Ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν] Πομπὴ ἡ πρόπεμψις, καὶ ἡ πέμψις * παρὰ Θουκυδίδῃ. *V.*

* Παρὰ Θουκυδίδῃ] IV. c. 108. ξύλων τε ναυπηγησίμων πομπὴν· ubi *Joſ. Waſſe* notat *Suidam* in Πομπὴν interpretari πέμψιν, ἀποστολήν. pro πέμψις in *V.* prave legitur μόμψις, ut monet *M. de Sonl.* *T.H.*

avexit. Ceterae fabulae circumſtantiae ſunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquiſſimae hiſtoriae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio ſumtum eſt: *Haſſchôr* vero pro tauro, cum praeterea *inſidiatorem* ſonaret. Ceterum hunc dialogum expreſſit *Lucianus* ex *Moſchi* Eid. II. quod Europa inſcribitur, ideoque ferme poetice in hac deſcriptione luxuriat. *J.C.*

Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Plerique non diſſentiunt, & ſumta tauri figura latuiſſe Jovem fatentur: Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δίκας, καὶ γίγνετο ταῦρος, argutia fere ſophiſtica *Moſchus* Eid. II, 79. Alios auctores ſecutus eſt *Nigidius*, teſte *Germanici Scholiaſta*, eumque taurum tradidit *Jovem a Neptuno fratre per gratiam abduxiſſe, qui in figura tauri ſenſum humanum haberet; quem Jovis Sidonem miſit, ut Europam Agenoris filiam ad ſe portaret:* fontem vides, unde ſua derivavit *Ampelius* c. II. *Luciano* color albus in hoc tauro placuit, *Ovidio* probante: apud *Moſchum* illius eſt δίνμας ξανθόχροος. Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσην μάρμαιρε μετάπρῳ neque intercedo, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris ipſaque geniali pompa ſi contuleris cum ſcriptore noſtro *Moſchum*, concordiam utriusque non ſine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ κέρατα ἐνανεμῶνης tuetur Heuſianam emendationem in *Ovidio* Metam.

ζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμβρος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερον. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἠιόνος, καὶ ἐμυκᾶτο ἥδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος ἦλθεν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠμφεμβάλετο τὸ πέπλον ξυνεῖχε.

debat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Jupiter ad mare festinavit ferens illam; jamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio lævâ apprehenderat cornu, ne deflueret; alterâ vento agitatum peplum continebat.

ΝΟ. Ἠδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέρουσα τὴν ἀγαπωμένην. ΖΕ. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω πολὺ, ὦ Νότε· ἥ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ὑπεστρωσαμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἐρῶτες δὲ πεπετόμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἠμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ᾖδον

3. NOT. Jucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, & amatorium, nantem Jovem, portantemque dilectam. ZEP. Imo quæ postea consequuntur jucundiora multo, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, fluctroque ad se attracto læve sedatumque se præbuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quàm spectatores solum eorum, quæ fiebant, adsectabamur. Amores porro juxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hyme-

82. Ἠμεμαμένον] Ἀνίμῳ πεπληρωμένον. *G.*

tam. II, 855. *Cornua vara quidem; sed quae contendere possis Facta manu:* quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* censuit *Burmannus*, certissime confirmari arbitror. Ad Fast. V, 607. *Neapolis* ad *Nasonis* locum *Luciani* verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet. *T. H.*

82. Ἀπολισθάνοι] Quanquam omnes editiones servent, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen posci Ἀπολισθαίνοι. *T. H.*

91. Ἔρωτες δὲ πεπετόμενοι] Haec talem in modum tamque graphice describuntur a *Luciano*, ut, quin artificem pictoris alicujus, qui fabulam Europae coloribus expresserat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu Edd. πεπετόμενοι· quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatius πετόμενος quam πετάμενος, πέτεσθαι quam πετᾶσθαι. *T. H.*

95. Αἱ Νηρ. ... ἐπὶ τῆ θλιφ.] V. *Spanh.* 229. *M. du S.*

97. Τῶν τριτάνων γένος] Describit Pausanias in *Boeot.* *M. du S.*

1. Παροχουμένῳ . .] P. & L. In aliis παροχούμενος.

Sed melius ad Amphitriten refertur. *M. du S.*

8. Ὁ μὲν ταῦρος ἐκεῖ ἐφαίνετο] *R. Bentleius* ad *Horat.* III. Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Jovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium adtulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυνίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἣ ὑπὸ φυλάκοις μυθολογοῦσι δὴ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεύς. *Theophr.* H. P. I. c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dicte, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: *Stephan.* in Γόρτυν, ubi vide *Berkelium.* Si quis cupiat, multo plura suppeditabit *Joh. Meursius* in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui *Nonni* Dionys. librum primum ejusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὅ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit *Lucianus*, adseverari liquido nequit. *T. H.*

15. Γρύπας] Ludit, ut puto, *Lucianus*, quia, ut vero simile est, in tabulis Geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide *Plut.* B. p. 1. Alibi cer-

menæum : Nereïdes vero emersæ adequitabant in delphinis adplaudentes, seminudæ pleræque : tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conscenso curru, adsidentem lateri Amphitriten habens præcedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem sponsæ.

ἅμα τ' ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ἐπὶ τ' δελφίνων, ἐπικροτῆσαι, ἡμίγυμνοι [a] αἱ πολλαί. τό, τε τ' Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τ' θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τ' παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, [b] παρεχομένην τε καὶ τ' Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τ' Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης καλαχειμένην, ἀνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ νύμφῃ.

4. Hæc a Phoenicia usque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Jupiter abduxit Europam in Dictæum antrum rubore suffusam dejectisque oculis, jam enim haud ignorabat, cujus rei gratia duceretur : tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus. NOT. Te beatum, Zephyre, spectaculo : at ego gryphas interea, & elephantos & nigros homines videbam.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τ' Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τ' χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τ' Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὁρῶσαν· ἠπίστατο γὰρ ἤδη, [c] ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τῆς πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν. NO. ὦ μακάριε Ζέφυρε τ' θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.

[a] Αἱ πολλαί] τὰ πολλὰ. P. L. [b] Παρεχουμένην] παρεχομένην. P. L. quod probavi. Priores Edd. παρεχομένης τε. [c] Ἐφ' ὅ, τι] ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

10. Δικταῖον] Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ ὕστω καλούμενον. V.
16. * Μέλανας ἀνθρώπους] Ὁ μὲν νότος λευκὸν τ' Λιβύης πνεῖ, ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

* Ἤδη ἐπί νότῳ ἄγοιτο] Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mss. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. J. C.

Μέλανας ἀνθρώπους] Hoc Scholium in V. ad ἤδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. Ed. prave scriptum est, ἤδη ἐπί νότῳ ἀγοίλο. Unde conqueritur Clar. Editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in Impr. nostris non quidem ἐπί νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ. est: Nos veram, quam exponit, vocem restituimus. M. du S.

certe a nullo visos pronuntiat. sòχ. c. 44. Vide tamen *Camertem* ad *Solinum* 143. l. 50. & *Spanh.* 270. & seqq. *Johnstonus* p. 151. reperiri testatur & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in *Ind.* c. XII. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus tradit Servius ad *Virg. Ecl.* VIII. v. 27. De quibus *Herod.* III. c. 116. IV. c. 143. & *Paus.* I, 43. intelligendos censet *Spanh.* Consule *Plin.* VIII, 21. & X, 49. XI, 31. & Ælian. *de anim.* II, 4. IV, 27. Orig. *c. Cels.* 116. A. *Hesych.* κυνοκέφ. Plaut. *Aul.* IV. 8. v. 1. V. 448. C. *Philostr.* p. 229. ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud *Strabonem* XV. p. 706. & Arrian. *Indic.* p. 537. *Mela* III. c. 7. Clem. Alex. *Pædag.* II. p. 207. M. du S.

Nexgi-

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Δ Ι Ο.

D I O.

Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι,

II. O Pollux, mando tibi, ſimulatque ad ſuperos eſcenderis (tuum enim

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Ἐν τούτοις τοῖς Διαλόγοις διακαίξαι βούλεται τὰ ᾠδὰ τῇ Ἑλλήνων περὶ τῶν ἀδου λεγόμενα· καὶ διὰ τοῦτο Νεκροὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγομένους, ὅθεν καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ὠνόμασε. (1) *** Πολυδεύκει] σωιζόμενα τὰ μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητόν· τὸ δὲ Πολυδεύκεα, ὡς ὑπὸ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε δὴ ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, (2) ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν (3) μίαν μὲν μοῖραν ἡμέρας. Πολυδεύκεις] Ἄμφω μὲν ἦσαν υἱοὶ Διὸς δίδυμοι ὑπὸ Λήδας τῆς Λακαίνης, θνητότητα δὲ ἀθανασίαν

(4) τῷ . . . . . κεκληρωμένοι· ὑπερβολὴ δὲ φιλοστοργίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀκλήλων διφύειν προῃρημένοι· μὴ δὲ . . . . . ἐῶσι, τὸ δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαρεδρεύειν, ἀντεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους . . . . . ὑστερήμεροι, ὁ μὲν τοῦ θνητοῦ, ὁ δὲ τοῦ ζώντων ἀπολείπεται. ἄλλως τε καὶ συ . . . . . ἀνθρώποις, ὡς ὁ μῦθός φησι, καθαπερχωρισμένοις. Ἐπὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκη λο . . . . . ὡς δὴθεν αὐτῷ τὸ τρικάρηνον λαχόντος τοῦ ὑπὲρ γῆς τόπου ἀπεσφεῖν. *V.*

(1) *** Πολ.] Hic lacuna erat in *Mſ.* ſed in qua multa deeſſe non videntur. *J. C.*

Imo in *V.* ſpatium eſt quatuor verſuum, & poſt eos ſcribitur Πολυδεύκην . . . . . συνῆβε τὸν μὲν κα. . . . . ὡς ὑπὸ. *J. G.*

Satis apparet priorem Caſtorum fabulae partem interiiſſe totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἦσαν &c. ſequuntur, quin ad hujus dialogi σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβεῖναι αὖριον referenda ſint, extra dubium eſt. Ceterum oriri poterat ſuſpicio, quae praecedunt, in alienum eſſe locum, quod ſaepius in his ſcholiis contigiſſe memini, translata, & pertinuiſſe primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a *Luciano* tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου *M. Sladus* ἀπ' vel ἀπὸ, quod neceſſarium non eſt. *T. H.*

(2) Ἐλύπησεν] Lacuna in *V.* ιλυ . . . . . *M. du S.*

In Ed. *A.* parum dextre lacunam hanc explevit ſive *Clericus*, ſeu Scholiorum deſcriptor per ἐλύπησεν activae poteſtatis: ἐλυπήθη, quod rei & ingenio Linguae congruebat, reſtituere non ſum veritus. *T. H.*

(3) Μίαν] Lacuna in *V.* . . . . . *M. du S.*

Recte fuit ſanata: Schol. ad *Homeri* Od. Δ, 303. exponit ἑτερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. *T. H.*

(4) Τῷ . . . . . κεκλημ.] Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum eſt laborioſum haec vulnera leni manu conducere, atque redintegrare, ſic ut in ſenſu certe deſiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀνομαίῳ κεκληρωμένοι· deinde, μικρὸν μὲν τοῖς τιθηνοῦσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς ἑτερήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. poſtea, ἄλλως τε συμπράττων vel συνεργῶν τοῖς πλέουσιν aut κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις· denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγῳ· ἐστὶ τῷ Διογένει, ὡς δὴθεν &c. Porro quod in Ed. *A.* fuit προιρημένοι, mutavi in προῃρημένοι. *T. H.*

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venuſtatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc ſibi habent proprium, quod ad mores magis ſpectant. Quocirca inſigniores utplurimum in Hiſtoria aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorſus & larvatos homines, praeſertim cum Romanorum artes carpit, quibus

Cruſtis & pomis viduos venentur avaros,
Excipiantque ſenes, quos in vivaria mittant.

Mortuorum Dialogos, noſtra aetate, vir clariſſimus *Fontanellus*, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantiſſimos, qui omnium manibus merito teruntur. *M. du S.*

3. Ἀναβῆναι αὖριον] Pollux Jovis ex Leda filius, & Caſtoris frater; qui, cum immortalis eſſet, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Jove fertur petiiſſe, ut ſibi cum fratre vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata alternis mori traduntur & reviviſcere, de quibus *Virgil.* VI. AEn. *G. C.*

Ibid. Μένιππον] Clarus ante *Lucianum* jam ſuis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II. 18. *Nobilem Canem* vocat *Ter. Varro.* Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his ſummi herois partes agere) duo fingi poſſunt: quod popularis Luciani (uterque enim e Syria oriundus, quanquam ille quidem ἀπὸ καθου ἐν Φοίνικι. i. e. longe tantum petito genere,) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, Philoſophos potiſſimum, tum dictis tum ſcriptis deſaeviiſſet. vide *Dia.* c. 33. Quod autem Socrati, viro ſummo, accidit, ut ſine ſcriptis apud poſteros ſumma ingenii laude, per *Xenophontem* & *Platonem* dictis ejus memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per *Lucianum* accidit. Is enim, quae ipſe ſcripſerat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & ſapit & floret.

nim eſt, opinor, in vitam redire cras) ſicubi videris Menippum canem (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter ſe philoſophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, jubet Diogenes, ſi tibi ſatis, quæ ſuper terram geruntur, ſunt deriſa, venire huc multo plura irriſurum: illic etenim in ambiguo tibi riſus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quæ poſt vitam ſint conſecutura: hic vero non de-

τὸ ἀναβιῶναι αὔριον) ἢν τῳ ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὑρήσεις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ ἐπὶ τοῦ Κρανείου, [a] ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καὶ γελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀψόμενον καὶ γελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, ἐν πολλοὶ [b] τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ καὶ παῦσαι

[a] Ἢ ἐν Λυκείῳ] εἰλληθοῦντα P. γρ. quam acceſſionem, ſi plures Codd. confirment, non adſperner. [b] Τὸ] P. obſ. in quibusdam Codd. deeſſe.

floret. Menippi fuere duo Cynici; antiquior hic celeberrimus; de quo *Diog. Laërt.* VI. c. 99. Junior, de quo *Philoſtratus* p. 164. *Eunapius* in proœm. p. 11. C. quem perſtringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctiſſimus *Philoſtrati* interpres. Sed errat; vide ipſum *Lucianum* Menippum *veterem* diſerto a ſeſe adſcitum, ſub Dialogi perſona, aſſerentem Δικ. c. 33. & res ipſa clamat *Diogenis* fuiſſe diſcipulum. *M. du S.*

4. Ἐν Κορ. κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Α.] Quae ipſe loca maxime coluerat Diogenes, in iis ſectatorem Menippum quaeri jubet: cum Perſarum enim rege ſuam fortunam comparans, haud ſecus atque ille hyemem Suſis, Ecbatanis aeſtatem ageret, ſe quoque mutatis ad anni tempeſtates ſedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut oſtendit *Dio Chryſoſt.* Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quaſi urbis ambitu contineretur; nam ſubjectus erat, ut *Pauſanias* docet, moenibus cypreſſorum lucus; ſed ea poteſtate, qua ſaepius ἐν propinquitatem ſitus deſignat. Recte *Dion* Or. IX. p. 138. D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἰδόντες ἐν τῇ πόλει ἢ περὶ τὸ Κράνιον & p. 131. A. Antiſthene mortuo μετέβη εἰς Κόρινθον, κἀκεῖ διῆγεν ὥστε οἰκίαν μισθωσάμενος, ὥστε ὦφθαι ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῇ Κρανίᾳ θυρωλῶν· alia dicemus ad initium libri de modo conſcribendae hiſtoriae. Lyceum vero nobiliſſimum Athenas etiam non nominatas ſatis indicat: eo in gymnaſio non juventus tantum militaribus ac palaeſtricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharſide *Luciani* conſtat, ſed philoſophi quoque & ſophiſtae docendi diſputandique cauſa conſidebant: *Aeſchines* Socrat. apud *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 111. qui locus nuperos Editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν θάκων ἐν Λυκείῳ, ἐν οἷς ἀθλοθέται τὰ ἀγῶνα διατιθέασι. Quanquam eo jam ventitare ſolitus fuerat Socrates, cujus τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς *Plato* commemorat in primo Euthyphrone, Chryſippus tamen πρῶτον ἰδιάζοντα ſcholen habuiſſe Athenis, teſte *Diogene L.* VII, 185. eam ob rem *Iſocrati* in Panath. p. 236. D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθιζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι & p. 239. D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥαψῳδοῦντας &c. ut mirum minime ſit, adeundum fuiſſe Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philoſophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis ſe fruſtretur, Corinthi Lyceum; ne apud *Libanium* quidem Or. VII. pro Ariſtophane Corinthio p. 219. A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. *T. H.*

5. Κράνιον] Ubi Diogenes ipſe fere verſabatur, atque e vivis tandem exceſſit. *Diog. Laert.* p. 158. C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ λέγων ἐν Κυνοσάργει τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam noſtrum συγῤ. c. 3. & *Pauſan.* Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita ſcribitur, non Κράνιον, ut in Impr. ſcribitur συγῤ. c. 3. & 63. Sed & illic W. Κράνιον habet. An Corinthi etiam *Lycaeum* fuerit quaerant alii. Mihi ſatis eſt Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeum frequentaſſe. Vide *Arrian.* in *Epict.* 337. B. *M. du S.*

11. Τὶς γὰρ ὅλως οἶδε &c.] Cynicorum ſecta, quid homine poſt mortem futurum eſſet, non valde curabat. Imo qui a Socrate ſunt profecti, ipſeque *Plato*, tametſi oratione magnifica ſtatum, qui hanc vitam ſit excepturus, ampliſſime praedicent, eo ſaepe recidunt, ut totum illud nihil eſſe praeter conjecturam, & illam ſuam ſolennem μαντείαν ultro fateantur: veruntamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obſcuritas prudenti numinis conſilio mortalium animis eſt impreſſa, ne ſcilicet, ſi certam gererent excellentiſſimae beatitatis perſuaſionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recuſarent, & ſponte de ſtatione ſua laeti decederent; nam, quod *Heraclitum* dixiſſe ferunt, τὴν γε πιθανὸν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους ἀφελοῦνται τελευτήσαντας, οὐδὲν ἂν κατάσχοι. Ἀδηλότητα δ' ἀπιστίαν τοῦ μὴ τὴν τελευτὴν vocat *Themiſtius* apud *Stob.* p. 606. *Euripidis* in eam ſententiam dicta ſunt non pauca; quale eſt illud: Οὔτως ἴσμεν βρότειοι τὴκεῖται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν τῇ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. *T. H.*

σῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς ἀναγινωσκομένης· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμε-

sines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo ejulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut im-

19. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον] Narrat Interp. *Aristoph.* in Plut. Κράνειον ἐν τῷ Κορίνθῳ, Λύκειον γυμνάσιον παρ' Ἀθηναίοις ἐν προαστείῳ. *F. B.*

20. Ἑκάτης δεῖπνον.] Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. *Suidas* & *Athenaeus* lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & caeteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut *Suidas* tradit: eo videtur hic alludere. Hujus rei etiam meminit *Aristoph.* in Plut. & ejus Interpres: item *Theocriti* Glossematarius. *G. C.*

Ἑκ. δεῖπ.] V. καθαπλ. c. 7. & *Plutarch.* 1161, 2. *M. du S.*

Ἑκάτης δεῖπνον] Declaravit hunc locum *Brodaeus* Misc. I. c. 24. 25. expilatus a *Cognato*. Utrorumque Ἑκάτης δείπνου & ἀὼν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. VII. prioris etiam D. M. XXII. quae Viros Eruditos non fugerunt *Erasmum* Chil. in *Hecatae coena*, *Turnebum* Adv. XXVI, 7. *Wouwerium* ad *Petron.* p. 637. *Erhardum* p. 647. *Def. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 53. & denique *Ez. Spanhemium* ad *Aristoph.* Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abjici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit *Hippocrat.* initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria credebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definiveris) Ἑκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foediissimus atque aversabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est *Demosthenis* insignis Orat. adv. Conon. p. 1114. D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt: Aristo (is enim actor Cononem in jus vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. Augustani secutus; nam Κάκχιον nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους εἶναι μοιράκια ὄντας, καὶ Τριβαλλοὺς ἱππομαχίαν ἔχειν, τούτους τὰ τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τὰς ὄρνιθας τὰς ἐκ τῶν χοιρῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσιν. *Wolfius*, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *aviculas lustrales e coetibus* dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι· cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit *Harpocrat.* in Καθάρσιον, & *Pollux* VIII, 104. solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μιαιφοῦς τὴν ἐκκλησίαν ἢ τὸ θέατρον. *Etymologus* quando interpretatur Ὀξυβύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subjicit, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται· nec secus apud *Harpocr.* in eadem v. *Didymus*; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυβύμια καλοῦσι· nam *Hesychius* etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκατεῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκάτειον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατῶν, de qua diversa scribendi forma notat *Schol.* Aristoph. ad Vesp. v. 800. Jam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub initium cujusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis *Schol. Aristoph.* ad Pl. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re *Theophrastus* quoque in descriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα παρεῖναι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV. n. 16. cujus loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum *Harpocrationi* in Τριακάς, τοῖς τελεστικοῖς ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα, ἀλλὰ τῶν Ἑκάτων, pro eo, quod inep-

18.

impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates cœnam jacentem, aut ovum luſtrale, aut tale quiddam.

2. POL. At iſta renunciabo, Diogenes: ut autem noverim accuratiſſime, qua-

πον ἢ πήραν ἥκειν δέρματα τὰ πολλῶν, ἢ ὅ τι ποτ' ἐστὶν εὑρὼν ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἢ καθαρσίου, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες· ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τίς

---

a Ἀπαγγελῶ] *in.* B2. vitioſe.

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια * τυχὸν τῶν ζώντων. τοὺς δὲ ὁμοὺς ἐκ ἀπατασκεύασε. Τῷ μὲν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα † ἀνεῖτο, ἔργῳ δὲ τῶν ἀπορούντων διὰ ‡ ἀπορίαν. τί γὰρ ἂν ἐκ δαίμων ἐκ τούτων ἐτιτάσατο; Ἔτι τοίνυν ἀπὸ τῶν δείπνων τούτων Μένιππον ὁμοῦ φαγὼν ὦα § τίθημι ἀποπτήσας τοῦτο, ἀφωμοιωθεὶς αὐτῶν. *V.*

* Τυχὸν] Placuit ex C. M. adnotatum a *M. du S.* ante fuit editum τυχῶν. *T. H.*

† Ἀνεῖτο] C. M. ἀνῆτο. *V.* ἀνῆτο. *M. du S.* Inſcitia formationis Grammaticae, qua ſape labuntur, quos minime oportebat, peperit abſurdam illam E. A. lectionem. Merito probavit ſcripturam C. M. *Moſ. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀπορίαν] Εὐπορίαν *V.* & mox, τί γὰρ ἐκ. . . τιτάσατο. *M. du S.*

§ Τίθημι ἀποπτήσας τούτου] C. abb. ἀποπτήσας ἐτιθέντα. *V.* ἀποπτήσας τίτθω. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; ſed his veſcebatur vulgo. Mortuus eſt autem, ut videbis nota ad B. πρ. c. 10. *M. du S.*

Prius elegit, quod reponeret *M. du S.* Ego nullam eſſe rationem cenſui, cur negligerem *V.* lectionem minima mutatione adjutam: τόνῳ, *ex quod ova crudo veravertat.* *T. H.*

te vulgatur Ἀφὸ θανόντων. *Athenaeus* autem diſerte VII. p. 325. A. ἐν ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a luſtratione aedium non purgamenta ſolum in trivia fuiſſe deportata, ſed adjectum inſuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret. Alioquin ex *Plutarcho* Ἑκάτης δεῖπνον de luſtraminibus ipſis foras projectis dici manifeſtum eſt T. II. p. 290. D. canis χθονίᾳ δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων ἐκ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit *Heſychius*, ὅταν φασὶ Ἀφὸ τὸ ἐκφέρειν Ἑκάτῃ κύνας· ſimilique modo in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis *Euſtathius* ad Od. Γ. p. 1467. ſcribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτην γάρ, φασὶ, θύουσι, idque verum ſit, accuratior tamen in *Heſychio* & propria loquendi formula ἐκφέρειν, *peractis luſtrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici: Plutarch.* Quaeſt. Rom. p. 280. B. ἐν τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι· ut enim ſacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teſte, ne alios hic appellem, *Ariſtoph. Schol.* ad Plut. v. 1139. ſic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent: *Plutarch.* Symp. VII. c. 6. p. 708. F. ἆρα πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ ἐκ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γευομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἰκέτας, πλὴν κατ' ὀλίγον ἐκ θορύβου μετέχοντας. *Ariſtophanis* eſt δεῖπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet *Suidas*, κατὰ μῆνα· ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi viſa ſunt, quae *Pollux* ſervavit VI, 83. X, 81. *Sophoclis* verba, ſive legas, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας ὄρπαν, ſeu malis, quod nunc alteri praeponendum cenſeo, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδ' ὄρπαν, *Hecataeae menſae coena.* Junguntur a *Luciano* ὦα ἐκ καθαρσίων, quorum uſus ſcilicet in expiando familiariſſimus: neque adeo mirum eſt, de triviis pro cibo tolli conſueviſſe, quandoquidem in luſtratione confringi non ſolebant, ſed integra εἰς τὰς τριόδους ἐκφέρειν, ut clare colligere licet ex *Clem. Alex.* VII. p. 713. B. ὁρᾷς γοῦν ἐκ τὰ ὠὰ λαβὼν τὸν περικαθάρτην, εἰ θαλφθείη, ζωογονεῖ ὥραν· ἐπὰν δὲ τοῦτο ἐγένετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τῷ περικαθαρτῇ κακά. Propter eandem rationem haec fercula non averſabantur nec Cynici, anilium fabellarum irriſores, nec quos paupertas ſuperſtitionem dedocuerat. *T. H.*

21. Ὧν ἐκ καθαρσίου] Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuiſſe produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Ejusmodi obibant munus, qui dicebantur a colluſtratione Periſtiarchi. Ova luſtrationibus apta monſtrat *Juvenalis* illud VI, 516. — *niſi ſe centum luſtraverit ovis:* ſed & in Arte II, 329. *Ovidius* ova haec luſtralia indicat illis verſibus: *Et veniat, quae luſtret anus lectumque locumque, Praeferat & tremula ſulphur & ova manu.* Sed nil tam neceſſarium quam ſulphur. *Homer.* Od. X, 481. Οἶσε θεῖον, πρηῢ, κακῶν ἄκος. *Plinius* XXXV. c. 15. *Habet & in religionibus locum* ſulphur *ad expiandas ſuffitu domos.* *G. C.*

Ὧν ἐκ καθαρσίου] De ovis luſtratoriis dico alibi: καθάρσια. Ἔθος ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ χοιριδίοις, ἅπερ ἀνόμαζον καθάρσια. *Suid. Scholiaſt. Ariſtoph. Caelius* c. 20. lib. 3. *Heſych.* verbo κάθαρμα. τοῦτο δ' ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστιάρχοι, ἀνομασθέντες ὅτι τὰς λαὸν τοῦ περιέχειν, ἢ λαὸν τ' ἰσίας. *Suid. Heſych.* ultimam tangit originationem. Ex his Periſtiarchis καθάρσια dicta περίστια. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Concion. tangit alibi *Lucian.* *J. B.*

ἐστι ἢ ὄψις; ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπασι ἀνέμῳ ἀναπεπταμμένον, καὶ ταῖς ἐπιψυχαῖς τὸ ῥακίον ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ ταπολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρεῖν, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζειν, καὶ κέρατα φύειν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιεῖν, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκειν τοὺς νέους. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, καληγορήσαντα τὸν σοφιστὴν ἐπὶ τῷ ἀμούσῳ καὶ ἀγροίκῳ τοῦ τρόπου. ΔΙΟ. ἀλλὰ θαρρῶν ἄπιθι· ἐγὼ γὰρ ἐπιμελήσομαι τοῦ πράγματος.

lis est facie? DIO. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni vento apertum, & adplicatis pannorum adsumentis varium: ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo, & ejusmodi perplexas interrogatiunculas docere juvenes. POL. Sed me indoctum & disciplinæ expertem esse dicent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

25. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον] Utitur hoc loco *Oct. Ferrar.* de R. V. P. II. lib. IV. c. 14. & *J. Pricaeus* ad *Apul.* Metam. I. p. 4. ubi, *scissili palliastro semiamictus.* Tale τριβώνιον erat Carionis in *Aristoph.* Plut. v. 715. qui quum se vidisse narraret, quae ab AEsculapio gererentur, *Atqui, scelus,* inquit hera, *quomodo potuisti qui te palliolo dixeris involutum:* tum Carion: λῷστ' ἦν τὸ τριβώνιον. Ὁπόσους γὰρ εἶχεν οὗτος ὀλίγους, μία τ' ἦν. *Schol.* Ὁπόσους δὲ τὰς τρύγλας· commode; nam in Apophthegm. *Macarii* στιχάριον λινοῦν τριγλατὸν est *sticharium lineum ac lacerum:* qualia, quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη δίπτυα καὶ κάτοπτα πανταχῆ in Acharn. v. 434. id est, ut Schol. ait, πολύτρητα. *T. H.*

27. Ἐπιτυχαῖς τῶν ῥακίων] Dico ad *Heliodor.* lib. 6. *J. B.*

29. Ταπολλά] *L. Bos* de Ell. Gr. p. 142. Interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit.* Verum dixisset, si legeretur in *Luciano* πολλὰ ἐπισκώπτει· ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταμαθεῖν nunc nullam Interpres notam commeruit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπίπολὺ, ὡς ἐπιπολὺ, quibus utitur *Schol. Thucydidis* ad illud explicandum. Saepe *Noster*: περὶ τὴν Ἄρην ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τεραστιόμενος· λαμβάνει τὰ πολλὰ· γελῶν τὰ πολλὰ· νῆμα ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλὰ· non aliter capiendum in Nigr. p. 32. v. 22. vel invito Clariss. *L. Bos.* *T. H.*

35. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δή· οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. *Quod non perdidisti habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes.* *G. C.*

Κέρατα φύουσιν] Διὰ τῶν κερατίνων λόγων, καὶ τῶν κροκοδειλιτῶν. De quibus in Vitar. auct. *J. B.*

Κέρατα] *Ceratina & Crocodilina quaestiones & ambiguitates: Quintil.* I. *A. V.*

Κέρατα φ.] Philosophos omnes, praesertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens: *Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: Ergo Cornua habes.* Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conjicio factum, ut postea *cornua maritis fieri* ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori jam ætate in proverbium abiisse observavit Vir eruditissimus & Amplissimus *Ez. Spanhem.* Diss. VII. p. 402. quem vide. Locus autem *Artemidori* quem laudat, extat in *Oneirocrit.* l. II. c. 11. Ὅτι ἡ γυνὴ σου πορνεύσει, καὶ ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Hæret etiam hic Cl. *Menagius* in Lex. Etym. v. *Cornu.* Vetus hæc Sophisticatio. *Diog. Laert.* p. 147. A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81. Ἀλ. c. 11. & Ἐκκλ. c. 10. B. πρ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Κροκοδίλους] Κροκόδιλος sophisma ex fabula mulieris AEgyptiae hujusmodi nomen habet, cujus mentionem facit *Lucianus* in Vitarum Auctione sub finem. *Quintilianus* lib. I. c. 10. *ceratinas* & *crocodilinas ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I. *G. C.*

Κροκοδ.] Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquiebant, *raptum puerum redditurum se spondet verum respondenti: statimque rogat, redditurusne sit puerum, an non.* Hæc & ejusmodi ἄπορα Philosophis illa ætate, juventutis exercendæ causa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. c. 81. & β. πρ. c. 22. *Diog Laert.* p. 60. & *Aldobr.* Not. p. 88. Idem *Diogenes* plura ejusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174. E. 183. F. *M. du S.*

36. Ἐρωτᾶν διδάσκ. τὸ νοῦν] Venerat olim in mentem ἐρώτᾶν, dictio scilicet consentanea τῷ νῷ, cui parum accurate jungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum est ἐρωτᾶν, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus sese invicem irretire conabantur, verbum paene proprium: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαταῴδεις, καὶ ἐπαγωγὰς πολυπλόκους commemorat D. M. X. & *Plato* simili structura

Πάν-

rum. DIO. Tum tu plorare illos a me jube. POL. Et hæc ipſa, Diogenes, referam.

3. DIO. Divitibus autem, ſuaviſſime Pollucule, nuncia iſthæc a nobis. Quid, o vani, aurum cuſtoditis? quid autem vosmet ipſi cruciatis, rationem ineuntes uſurarum, & talenta ſuper talentis componentes, quos oportet uno obolo inſtructos huc venire paulo poſt? POL. Et illa dicentur ad eos. DIO. Imo etiam formoſulis illis ac robuſtis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius

φίας αὐτοῖς. ΔΙΟ. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοὺς ποιήσας ἐμοὶ λέγε. ΠΟΛ. ἡ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸ χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ὅπου ταλάντοις συντιθέντες, ὃς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, [a] ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα

a [H] ἴσως. P. In enotando erratum ſuſpicor, & hoc pertinere ad φασὶ, quod paulo poſt ſequitur.

47. Ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν] Ἐτίθεσαν δὴ Ἕλληνες εἰς τὰ τύμβια τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ναῦλον δῆθεν τῷ Χαρώνι. V.

Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφυλλα, in Euthyd. p. 193. C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, primum, *captioſas interrogationes nectere*, ex quibus conceſſis concluſiunculae deducantur; deinde, *argumentari*: *Diogen. L.* VI, 69. 71. de Cane cognomine: τοιούτους τινὰς ἠρώτα λόγους. *Sext. Empir.* P.H. I. §. 20. ἔστι δὲ ὁ ἄντικρυς κατὰ τῶν φαινομένων ἐρωτῶμενος λόγος· ad quae *Stephanus*, ut ſaepe ſolet, tricatur: paulo melius *Creſoll.* Th. Rhet. II. c. 6. Igitur, quum retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil eſt magis appoſitum, imo nihil certius, quam *Guyeti* conjectura, τοὺς νέους· nam revera juvenum ingenia tales interrogatiunculas anguſtas ac fallaces docendo corrumpebant. *T.H.*

37. Τὸν νοῦν] Τοὺς νέους ſcribe. *F.G.*

Τὸν νοῦν] *Vorſtius* τοὺς νέους. *Menagius* τὸ νέον, malunt. In libris nihil eſt ſubſidii. Sed ecce *Baſilium* Ep. I. ſic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νύκτες τὰς μισθωμένας φροντίδας ἀφαιροῦσαι τοῖς αὐταῖς φαντασίαις ἀπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi poſtrema verba ſunt: ἐμὲ δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νικρὸς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξῃ. *M du S.*

39. Οἰμώζειν] Ita Graecos loqui ſolitos, ut plorare juberent eos, quos a ſe contumelioſe dimitterent, notum eſt. Hac etiam voce uſus eſt in Tragopodagra, & in ſequenti dialogo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. *Horat.* II. Sat. V, 69. — *inveniet-que Nil ſibi legatum praeter plorare* — Idem in extrema Satyra lib. I. v. 91. — *Demetri, teque, Tigelli, Diſcipulorum inter jubeo plorare cathedras. Cicero* in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω· *nos modo valeamus.* G.C.

Οἰμώζειν] Τὸ εἰδ᾽ Ἀττικὸν ἀρχαῖον τὸ συνθίσιως. leg. *Scholiaſt Ariſtoph.* ad illud Ἱππ. v. 431. κλάειν σε μακρὰ κελεύω. Dictio in uſu frequentiſſimo apud *Lucian.* *J.B.*

47. Ἕνα ὀβολὸν] Atqui alii teſtantur mortuis duos obolos viatici loco dari ſolitos fuiſſe. Vide *Suid.* v. ὀβολοῦ, & v. φῶ. *L.K.*

49. Μεγίλλῳ] *Horat. Dicas Opuntiae frater Megillae.* *F.G.*

Μεγίλλῳ τε τῷ Κορ.] Vide *Plat. de Leg.* III. *Noſter* de eodem κάλαπλ. c. 22. *M. du S.*

50. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ] Damoxenum Syracuſanum, ſed pugilem, novit *Pauſan.* VIII. p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obſtet, quominus vicinae Corinthi potuerit morari, haud tamen adfirmavero eumdem eſſe, quem memorat *Lucianus.* Tzetzes Chil. II. v. 602. Τῷ Δαμαξένου παλαιστῇ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μέμνηται· λέγων ἄριστον τὸ παλαισταῖς τυγχάνειν, Οὐδὲν ἧττον τῷ Μίλωνι, καὶ παλαισταῖς τὸ ἄλλων. Prave Δαμαξένου pejus *Damaxenis* Interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud *Noſtrum*, ſi recte memini, occurrit Damoxenus. *T.H.*

52. Χαροπὰ] Χαροπὰ, ξανθὰ, γλαυκὰ, σκυχαρῆ. *Heſych.* φοῦρα ſimpliciter interpretatur *Schol. Ariſtoph.* male. *J.B.*

Ibid. [H] μέλανα ὄμματα] Dixi ad *Petron.* *J.B.*

Ibid. [H] ἐρύθημα] Ἐρύθημα, βάμμια κόκκινον ἢ πυῤῥὸν ἢ μέλαν. ἐρύθημα, ἡ ῥίζα ἡ λιγομένη ἐρυθρόδανον. *Heſych.* verbo Ἐρυθαίνει, a quo *Suid.* qui adjungit: ἡ ῥοδάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchuſa diſtinguunt *Plin. Ruell Fuſch* Eryth. odanum Rubiam Latinis, Gallis *Garenſe*, in uſu eſſe fucandis foeminis non alibi legi; Anchuſa utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Iſta ſpecie non colore differunt, ut alibi docendum erit. *J.B.*

μα ὅπῃ ϛ προσώπου ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὀμμοι καρῆροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόνις, [a] φασὶ, κρανία γυμνὰ ϛ κάλλους.

ΠΟΛ. Ὦ χαλεπὸν ἁδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς ϗ ἰσχυροὺς.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, ϗ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, ϗ οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· ϗ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ

adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod ajunt, una Myconus, crania nuda pulcritudine. POL. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulcros & robustos.

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, miserequeque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas neque ejulatum edant, enarrata, quæ hic obtinet, conditionum æqualitate; idque etiam eos esse visuros, qui

[a] Φασὶ] εἰσὶ L.

54. *Μία ἡμῶν κόνις*] Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. G.C.

Πάντα μία ἡμῶν κόνις, φασί] Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet *κόνις*: apud *Nostrum* D.M. XVI. Herculis *σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἦδη γενόμενον* & XX. qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum; Homeri *τὸν ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρρίπτ' ἄσηγητα ϗ ἄμορφα, κόνις πάντα ϵ λῆρος πολύς.* *Aristid.* T. I. p. 138. B. *κεφάλαια δὲ ἡ πρότερον χαριεστάτη, νῦν ἐν κόνει* ejus generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. *Erasmus* sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fidejussore dato: nec minus in Stromateo Magnus *Scaliger*, *Πάντα μία κόνις ἐσί*. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianeae respondeat. Primum *φασὶ* notum proverbium communique usu receptum demonstrat; cujus quis dixerit ullum inveniri vestigium in *Πάντα μία ἡμῶν κόνις*; non juvat illud incerti poetae Anthol. I. c. XIII. Ep. 14. *Πάντα γέλως, ϗ πάντα κόνις, ϗ πάντα τὸ μηδὲν*, nisi quis simul eundem in censum referenda putet *Πάντα γέλως*, & *Πάντα τὸ μηδὲν*, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro *φασὶ* ex C. Long. profertur *εἰσὶ*, nihil esse aliud arbitror, quam conjecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam conveniro *φασί*. Deinde quorsum illud *ἡμῶν* tam inepte interjectum? quod si quis objiciat familiarem ejusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata *μία κόνις· satis erat, κόνις πάντα·* quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coïre possint *μία κόνις*, & *κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους*, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a *Luciano*, ejusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, *πάντα μία Μύκονος, φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους*, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur: *Plutarch.* Symp. I. p. 616. B. *περὶ δὲ τὰς καλαικίσεις παρόψιται τὰς ἀφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λιγομβρίαν μίαν Μύκονον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον* quum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere jubentur. Similiter *Clemens* posuit in re multum dissita Str. I. p. 355. C. *ἃ γὰρ δὴ μία Μύκονος* (ita scriptum est per *ω*, ut aliis in locis saepenumero) *ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφὴ*. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti *τὰ τοιαῦτα ἀφαιρεῖσθαι τε ϗ ἐκλέγειν*, quod pro vulgato *λέγειν* reponendum duco. *Themistius* Or. XXI. p. 250. C. *ἀκούετε ὃν τῶν νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (Platonis*, cujus verba protulerat) *ὃν ἔφασκε χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, ϗ μὴ ξυγχωρεῖν τῷ μηδὲ ξυμφέρειν ἁπαξαπλῶς εἰς Μύκονον μίαν* non poterat clarius exhiberi paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit *Pierius* ad *Virgil.* AEn. III, 76. De origine multum abest, ut res aeque sit comperta: nam aliud *Zenobius* tradit C. V. n. 17. ubi quae *Schottus* notat ab *Erasmo* jamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud *Stephanus* in *Μύκονος*, vel potius, quem descripsit, *Strabo* X. p. 746. A. ejus in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, *ἐπὶ τοῦ ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηκριβωμένα τῇ φύσει*, praeferam ex Codd. antiquis *ἐπιγραφὴν*, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae

qui istic in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedæmoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus solutis eos a pristina severitate defeciviſſe. POL. Cave, Diogenes, de Lacedæmoniis quicquam dixeris; equidem non patiar: quæ vero ad alios mandasti, renunciabo. DIO. Mittamus istos; quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

πλεονέκται ἢ ἀμείνους αὐτῶν. ἡ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ὀνείδισον, λέγων ὅτι μέλλουσι αὐτοὺς. ΠΟΛ. μηδέν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον [b] ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

ΠΛΟΥ-

b Ἀπένεγκαι] ἀπένεγκε. O. Nihil interest, utrum probes. Similis variatio p. 299. v. 67.

quae dispari sunt natura, redigere: διιστηθῆναι quoque non mutavero, quanquam *Stephanus* habeat, probantibus duumviris eruditissimis *Casaubono* & *Holstenio*, διημμένα. Sed *Eustathio* quid fiet ad *Dionys.* Perieg. v. 525. qui, cujus vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis ejus latum unguem vix discedat, deseruisse *Strabonem* videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν οὐκ εὖ πεπόνων μικρᾷ ψυφῷ, ἤγουν ἐπὶ τῶν μικρᾶ δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάντ' ἴσα μίαν Μύκωνον, ἤγουν, πάντα ὁμοῦ ἴσα μίαν βλακῶν ἢ καταδίκην. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, quum inveniret in *Strabone* ἴσα μίαν γραφὴν ἄγειν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspicione sim alienus. Ad *Lucianum* ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque jure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κόμης, quae, tametsi in vivis pars pulcritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere extirpatis cum omni carne capillis. Jam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto *Μυκόνιοι* vocarentur calvi: notum est illud *Lucilii* apud *Donat.* ad *Terent.* Hec. A. III. Sc. IV. — *Myconi calva omnis juventus.* Sed hoc subtilius forte, quam verius. *T. H.*

55. Εἰσί] L. solus. Alii φασί. *M. du S.*

63. Λακ. . . . . ἐκλελύσθαι.] Hinc argumentum petit Cl. *Olearius*, quo probet de vetere Menippo non agi, quia juniori haec tempora conveniant; ad *Philostr.* p. 164. Sed nihil est, cur de aetate Senioris mortem proxime sequuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. *M. du S.*

65. Ἐκλελῦσθαι αὐτοὺς] Jam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, jure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, quum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet *Plutarch.* in V. Ag. & Cleom. p. 796. C. 797. C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quicquid subinde pauci majorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. *Clearchus* Solensis, Aristotelis discipulus, apud *Athen.* XV. p. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὸ παλαιότατον τὸ πολιτικὸν κόσμον συμπατησάντες ἐξετραχηλίσθησαν. Haec est causa, cur & hujus & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιὰν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 199. C. Ἄγαμαι τὴν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν τὴν παλαιάν. Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide *Philostr.* V. A. T. IV. c. 27. Arguti sensus est *Apollonii Tyanensis* epistola LXIII. ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda *Olearii* suspicio ad *Philostr.* p. 164. n. 5. *juniorem Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea*, inquit, *sub finem Dialogi illius Diogenes Polluci injungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris.* Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. *T. H.*

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

ΚΡΟΙ.

Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν τοι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς [b] μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρον ὤν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζωμεν, καὶ στένωμεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὑτοσὶ, καὶ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, [c] ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ὑπαγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων ὑπαράττει ἡμῶν τὰς [d] οἰμωγάς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. ἵνα ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ἀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε

1. NOn ferimus, o Pluto, Menippum iſtum canem juxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire cogе; aut nos migrabimus in alium locum. PLUT. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos ſit mortuus? CROE. Quando nos ploramus & gemimus, iſtorum reminiſcentes, quæ ſupra adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iſte multæ luxuriæ, ego vero theſaurorum, irridet, & conviciatur mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat noſtros gemitus: in ſumma, moleſtus eſt. PLUT. Quid iſta dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditiſſimos, quibus non ſatis fuit vivere male, ſed & mortui re-

a ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ] καὶ Μένιππον. C. Πλούτωνα καὶ Κροῖσον. O. b Μετοικήσομεν] Ita O. B2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. c Ἐγὼ δὲ] Κροῖσος addit O. & Schol. d Οἰμωγάς] συμφοράς. O. Male: vide Necyom. §. 18.

80. Ἐγὼ δὲ Κροῖσος] Λυδὸς ὁ Κροῖσος. Φρὺξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος ὁ Σαρδανάπαλος. V.

74. Μετοικήσωμεν] *Alio migremus*: μετοικήσομεν mendoſam lectionem ſequutus eſt Interp. *J.B.*

Μετοικήσομεν] Mſ. Ox. Ed. B2. W. St. & Hemſt. melius quam quod in reliquis eſt μετοικήσωμεν. *M. du S.*

Μετοικήσομεν] Non eſt faſtidienda plane lectio plurimarum Edd. μετοικήσωμεν, ac ſi dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare*: nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν τοι κατάστησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod Interprete rejecto mendoſum pronunciat *Bourdelotius*, μετοικήσομεν· haec enim quaſi comminatio mutandarum ſedium expreſſius oſtendit, quanto opere Menippo nullum ſe vexandi genus abſtinenti ſuccenſuerint: Necyom. §. 19. καὶ ἀφεσκέτισθαι μυστικοῦ ὑ φέροντας τὸν Διογένη· ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. *T.H.*

90. Λυπῶνται δὲ ὑ μικρῶν ς.] Adſimilis eſt *Platonis* ſententia de ſenibus, qui non ſine magno dolore delectabiles juvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I. p. 572. E. Οἱ ὧν πολῖται ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς παθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περί τε τἀφροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄδ' ἄττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲν οὐ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. *T.H.*

95. Οὐδὲ παυσομένου] Videbatur olim ad orationis integritatem deeſſe πω, ὡς οὐδ' πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit ſimilitudo ſyllabae ſequentis: nunc nihil eſſe puto, cur eam deſideremus, & recte monenti *Berglero*, Graecae proprietatis peritiſſimo, adſentior ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus poſuiſſet Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis ſolum, ſed viliſſimorum etiam mancipiorum habet poteſtatem: eam elegantiam *Xenophon* non eſt adſpernatus Πορ. p. 538. v.7. ubi ſcribit melius fore cives μισ' ἀλλή-

recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res ſuperas: gaudeo propterea, dum dolore eos adficio. PLUT. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adjicias eorum ſuſpiriis? PLUT. Neutiquam: ſed nolim equidem ſeditionem vos movere.

2. MEN. Atqui, peſſimi Lydorum & Phrygum & Aſſyriorum, ita vobiſcum ſtatuite, me nullo pacto eſſe deſiturum: quocumque enim iveritis, perſequar ægre vobis faciens, occinens ac deridens. CROE. Iſtæc nonne contumelia eſt? MEN. Non eſt: ſed iſta, quæ vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus inſultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate omnibus iſtis ſpoliati. CROE. Multis, Dii, magnisque poſſeſſionibus. MID. Quanto quidem ego auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN. Euge, ita inſtituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud, NOSCE TE IPSUM, ſæpius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat iſtiusmodi gemitibus adcantatum.

βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνησθαι, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' εἰ χρὴ ὀλυρεῖν γε καὶ μικρῶν στενάζοντας. ΜΕ. καὶ σὺ μαραίνεις, ὦ Πλοῦτον, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. εὖδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μήν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἴστε γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένῳ μοι ἔνθα γε ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατᾴδων, καὶ καταγελῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕΝ. οὐκ ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τὸ θανάτου τὸ σφᾶς μὴ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. εὖγε οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συρίσδων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾴδεσθαι.

ΜΕ-

88. Περιέχονται] Ἀντέχονται. G.

ἀλλήλων στρατεύσας, ἢ εἰ σωτάτοισιν αὐτοῖς Λυδὲ ἓ Φρύγες ἓ Σύροι καὶ ἄλλοι παλοδαπαὶ βάρβαροι· *Euripid.* Alc. v. 675. Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα. . . . ἀργυρώνητον σέβειν; memorat *Philoſtratus* ἀνδράσιν Ποντικὰ ἢ Λύδια ἢ καὶ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. *T. H.*

98. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;] Attica loquendi formula gravem indignationem continens. *Sophocl.* Oed. in Col. v. 877. Ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ' ἦν; *Ariſtoph.* Ran. v. 21. Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ κ πολλὴ τρυφή; vide ejusdem *Comici* Plut. v. 887. Nub. v. 1302. Lyſiſtr. v. 659. *Demoſth.* in Ariſtog. p. 831. B. ὕβρις δὲ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323. D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus eſt *Dionyſ. Halic.* A. R. IV. p. 237. καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. *Terentius* expreſſit: *quid eſt, ſi hoc non contumeliaſt?* Andr. A. I. Sc. V. *Nam iſtaec quidem contumelia eſt:* Heautont. A. III. Sc. III. *T. H.*

III.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, [a] ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

ΜΕΝ.

Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως καλῶς κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπολήψεσιν εἶναι

ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας

ΜΕΝ.

2. VOs autem, Trophoni & Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si præ dementia isti ta-

[a] ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ] Deest in O. F.

11. Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιε ὦτε, ἢ οἷς παρ' Ἕλλησι νομισθῆναι θεὸς, σπήλαιόν τι ζοφῶδες ὑπελθὼν λιμῷ ἐκεῖσε διαφθαρῆναι, καὶ τὴν ζωὴν ἀβλαβείᾳ καταστρέψαι. Οἱ δὲ ἐκ τοιούτων σπηλαίων μαντείας χρᾶν ἐτόλμησαν * εἰσήχοντο ἀπαγμαμένοι τὰς ὄψεις, καὶ †ἀμειδεῖς διετέλουν ἐν ἀχρεῖ δύσκολοι τὴν ἀπαλὴν τοῦ ζῆν ‡χρόνον ἀφ' οὗ ἐπιφάσκουσιν ἡ παροιμία κατὰ τὸ τραχὺ τὸ ἦθος ἰχόντων ἐν δικτυώκαις καὶ δυσπροσιτῶν, ἃς Τροφωνίου μαμάστυλας. V.

Τροφώνιε ἢ πάνυ φιλάδελφε πομπεύεις δὲ οὐ Δεξιαδεὺς

* Εἰσήρχοντο ἀπαγμάμενοι] Res ipsa, quod dudum conjecravi, postulat εἰσήχοντο. Tum V. ἀπαγμ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. T. H.

† Ἀνδεῖς] Ἀμειδεῖς. V. M. du S.

Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciphr. III. Ep. 3. 64. τὸν αἰσχρὸν καὶ ἀμειδῆ. T. H.

‡ Τρόπον] Χρόνον, ut jam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit M. du Soul, & mox ὁ ante σκυθρωπὸς ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἱστ. in principio. T. H.

11. Ἀμφιλ— . . . .] Trophonii antrum notius est quam ut de eo dicendum sit. Amphilochi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem juniores *Malli* extitisse. V. Ἀλεξ. c. 29. *Orapi* etiam Atticæ *vates Amphilochus pro Deo colitur*, verba sunt Livii XLV. 27. *templumque vetustum est fontibus vivisque circa amoenum.* De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. M. du S.

15. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι] Amphilochum in Dialogi capite omittunt O. & Ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto Colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen ejus, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Jure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilochus: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroëm esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsae Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχε μὲν οὖτε οὐ δικαίως &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disjungetur, ut Dial. XXII. τί οὖν; ἰχθὺν ἀλῶ τοῦτο μὲν ἀπολωλυῖαν; Amphiaraum Trophonium & Amphilochum addit *Aristid.* T. I. p. 82. A. Ἀμφιάραόν μὲ γὰρ ὁ Τροφώνιον τὸ Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχον ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμῳδοῦσί τε καὶ φαίνονται· οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) παύλαχοῦ τῆς γῆς διάπλουσι, ὥσπερ ἀετῶν πτερόποδες· ita legendum est διάπλουσι pro vulgato ἀλαταίτουσι, quia manifesto respicit ad ἀετούς, qui διάπτωτες appellantur; neque hoc *Cantero* latuisse versio prodit. Viden vero, quantum Luciano distet *Aristides*, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφωνίου, καὶ εἰς Ἀμφιάρεω, καὶ εἰς Μόψου ἄλλα φασὶν ἀνθρωποειδῶς θεωρεῖσθαι θεούς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, ἐ ψευδομένους, ἀλλὰ ἐναργῶς. Origen. in Celsi VII. p. 355. T. H.

23. Κατὰ-

talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales præstigias præ vobis tulissetis, quasi futura præsciretis, & prædicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os

ἐκεῖνοι, τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπεραστεύοδε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἀρωμένοις. ΤΡΟ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ὅστις ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἢν τις [b] κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἴσως οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ ποτὲ παράπαν· εἰ γὰρ ἤπίστεις σὺ τούτοις.

ΜΕΝ. Τί φῄς; εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω

[b] Κατέλθοι] καταλθῃ O.

24. Λεβαδείᾳ] Τέσ, ἐν ᾧ ἐμαντεύετο Τροφώνιος. G.

27. Ταῖς ὀθόναις] Τοιούτῳ γὰρ ἐχρῶντο τρόπῳ οἱ μαντευόμενοι τῷ Τροφωνίῳ. G.

23. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] Vulgatissima sunt μαντεύεσθαι ἐν vel εἰς Τροφωνίου· χρηστήρια ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτίᾳ ἐν Τροφωνίου, Aelian. V. H. III. c. 45. ubi Perizonius rationem illius verbi ἐκπεσεῖν nullus intellexit: καθαίρειν τὸν Τροφώνιον, καὶ Τροφώνιον προσφέρειν ἀνειδώλοις, Diodor. Sic. XV. p. 485. D. Διονύσιον ἐκ Τροφωνίου φάσκειν, Euripid. Ion. v. 405. qui σπήλαιον & δαλάμους eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300. 393. Rarius invenies καθιζάνειν vel καθεύδειν τῷ Τροφωνίου, quod & Herodotus habet VIII. c. 134. & Pausan. IX. p. 791. οἱ τῷ Τροφωνίου μάντεσι χρησάμενοι ἔπεμψαν· ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῆς ἄντρου τῷ Τροφωνίου. p. 792. τῷ Τροφωνίου τῆς Λεβαδείας ἐλθόντι εἴρετο τῷ ἐπιόντι τὸ ὄνομα· ibidem: ἐν δὲ ἀνεδύοντα παρὰ τοῦ Τροφωνίου. T.H.

27. Ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις] Exsequitur hanc totam historiam Scholiast. Aristophan. ad Nub. Vide Philostr. & Lucian. Necyom. c. 22. J.B.

Ἐσταλ. ταῖς ὀθόναις] Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313. antrumque & reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet p. 362. M. du S.

Ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις] Tam parum a Luciano discedit iisdem propemodum verbis expressus Maximi Tyrii locus Διαλ. XXVI. p. 261. ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (ᾧ γὰρ τοῦτο μαντεῖον ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ ἱερὸν Τροφωνίου περὶ Λεβάδειαν πόλιν) ὁ διόρυξ συγγενὴς τοῦ δαίμονος, ἐνταῦθα κάθοδος ἐστὶν ὑπόγειος (Pausanias: χαλκοῦν ἐνδεδυκὼς λινοῦν, καὶ ταινίαις τὰ σκέλη ἐπεζωσμένος) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μαγειρικὰς μάζας Pausan. μαλακτούσας, ὅ ἐστι, μάζας μαλακὰς διδομένας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χεροῖν ἔχων, εἰσδύεται ἔνθα κατὰ στόμιον στενὸν καὶ τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δὲ δεύτερα ἄνωθεν αὖθις ἐπιφέρεται αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, testibus Athenaeo atque aliis, περὶ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem majoris operis περὶ τῆς βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno: idcirco miror equidem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος jambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recensen — ἱερὸν Τροφωνίου, Ὅσον τὸ μαντεῖον λόγους γεγενέσθαι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutarchum deterruit, quominus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum ejus index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane Plutarchus omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quanquam ex aliis multa potemant, & parum hactenus comperta in medium adferri, contentos esse nos oportet diligentia Pausaniae eo minus spernenda, quod sacerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, Philostr. de V. A. T. VIII. c. 19. cujus tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cujus personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri cerimonias praestigiatori magno arguendas objecturos non esse; πρὸς δὲ τὸ ἄνδρα πλαττόμενοι ἀπορεῖν ὡς ἐπιφανῆ ἐκ καθαρᾶς χώρας hic καθαρᾶς ut reponeret

σω ἀφ' ὧ σωμάτω, ταπεινῶ ὄντ@, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τ μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. TPO. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. MEN. Οὔτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῂς, οὔτε θεός· καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν οὖν σοῦ [a] σὺ τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; TPO. χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. MEN. οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι [b] ὅλ@ εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

depreſſum, in ſpecum, nequeam ſcire te mortuum eſſe, quemadmodum nos, ſola præſtigiarum fraude diverſum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros eſt? ignoro enim. TROPH. Ex homine quiddam & deo compoſitum. MEN. Quod neque homo ſit, ut ais, neque Deus; ſed ſimul utrumque. Nunc igitur quo tua iſta Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Bœotia. MIN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum eſſe mortuum, accurate video.

IV. MER-

a Σοῦ τὸ θεοῦ] Σοὶ τὸ θεῶν. O. Tolerari poteſt, ſi refingas, σοὶ τὸ θεῶν ἐκεῖνο ἡμ. b Ὅλ@] Ὅλως. O. Haec ſaepenumero in Codd. confunduntur, ut dijudicari fere nequeat, utrum auctor dederit.

30. Νεκρὸς εἶ] Παρὰ ὑπόνοιαν. * Ὄφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

* Ὄφελον] Scribebatur ὀφίλον. T.H.

ſenſum ſuaſiſſe notat, itaque Latine interpretatur: *ipſi autem Apollonio* (dicerent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum conſulere*: hos ſacerdotes non tu jam modo mente captos a Trophonio rediiſſe ſtatues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit *Philoſtratus*: *ad Apollonium autem, quominus virum admitterent, cauſam interponebant dies nefaſtos & non puros ad oraculum conſulendum.* Ceterum iſtæ μάζαι vel liba ſubacta melle, quae manibus erat neceſſe praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες *Heſychius* hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (nili, quod ad *Pollucem* fui ſuſpicatus X, 81. n. 84. abſit vocabulum, quocum αἷς convenerit) κατεμάττουσι τὸ καθαίρουσι· καὶ μάζαι, ἃς καλαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τοῦ Τροφωνίου κατιόντες· a quibus *Etymologus* non diſſentit: neque aliae deſunt haud ſcio iisdem, an diverſa figura vel confectione praeditis appellationes: *Poll.* VI, 76. μελιττοῦτα μέντοι Τροφωνίῳ, καὶ ἀρίστῃ τ ὑγίειαν ὁμοίως. Modo βοῶν placentae genus cornutum deſcripſerat, offerri ſolitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, *Etymologo* teſte, Trophonio non minus fuit conſecratum. Ἐπὶ βοῦς, inquit p. 264. καὶ εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς ἐπὶ Τροφωνίου καλαβαίνουσι· rationem vocis, quam pro ſuo acumine, quippe Grammaticus, ſubtiliter enucleat, audire non erit moleſtum: διότι οἱ καλαβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυτα μυκηθμῶν ἀκούουσι· quid? an ad terribiles mugitus compeſcendos quaſi arte magica paratam prodeſſe voluit talem placentam? longe alium uſum μελιττούσαις certe *Philoſtratus* adſignat: μελιττούσας ἐπάγοντες ἐν ταῖς χερσὶν μειλιγμάτων ἕρπετῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίμπτει cui ſuffragantur *Suidas*, *Nonnus* ad *Gregor. Nazianz.* & *Scholiaſtes* noſter. Piura de Trophonio, ſi lubet, dabunt Illuſtris *Ez. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 507. ubi & *Scholiaſten* lege, *Jac. Periſonium*: ad *AElian.* V. H. III, 45. *Fr. Oudendorp.* ad *Jul. Obſequ.* c. CX. T.H.

43. Ὠφίσαι] O.P.L. In *J.* vero & *W.* ὀφίσαι, quod in reliquis prave ſcribitur ἀφίσαι. M. du S.

48. Τραπεζῶμα] *Joh. Scheffernus* de Mil. Nav. II. c. 2. p. 139. ubi repererit hoc loco τραπεζώμα, quod emendari jubet, equidem ignoro: neque rem ipſam ſatis explanate tradidit. Vid. *Poll.* I, 87. ad cujus locum *Jungermannus Luciani* non fuit oblitus. T.H.

Ibid. Τίθει] Prorſus in re pari verbis iisdem uſus eſt *Lucianus* Δ. Ἑταιρ. XIV. Proprietatem τῷ τιθέναι pro λογίζεσθαι, *ponere, referre in rationes If. Caſaubonus* obſervavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 163. idque adeo apud bonos ſcriptores ſatis eſt uſitatum: *Crates* in Ephem. Τίθει μοι γίγνεσθαι μοῦς δεκ', ἰατρῷ δραχμὰν &c. cujus extat in *Diogen. L.* VI, 86. locus lepidiſſimus. *Dionyſ. Halic.* περὶ τ Ἀρχ. Ῥητ. Ὑπομν. p. 146. ex *Lyſia*: καὶ δίκαιον εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἐπιστοῦ. *Eriphus* Comicus apud *Athen.* III. p. 84. C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν ἑκάστου τίθημι, λογιοῦμαι γάρ — ideo *Barnabas* Ep. §. 13. ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην ſcripſit pro eo, quod Graeci Interpretes & Apoſtolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item ut ſaepe Latinis *ponere*, τιθέναι eſt, *numerare praeſentem, repraeſentare pecuniam*, καταβάλλειν ſic τιθέναι & θεῖναι μετοπίσω, *Diogen. L.* IV, 14. *Harpocr.* in Μετοπίσω· *Eupolis* in *Poll.* IX, 59. θὶς ἑκατὸν δραχμάς· θὶς ἑτέρας μνᾶς. T.H.

49. Καὶ ἀκέστρου ὑπὲρ τοῦ ἰσοῦ πάντα ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον] Vertunt: *& pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos exolvi.* Καταβάλλειν eſt frequenter *pendere, exolvere.* Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστρου, *pendere obolum pro acu* Graecis inſolens eſt loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρου καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque exiſtimavi locum hunc eſſe mendoſum, & *Lucianum* ſcripſiſſe πάντα ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον, aut πάν-

τα

IV.

MERCURII ET CHARONTIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

M E R C. Ε P M.

1. RAtiones ineamus, Portitor, ſi videtur, quantum mihi jam debeas, ne quid denuo litigemus ſuper iſtis. CHAR. Ineamus ſane, Mercuri: melius enim certi quid eſſe definitum ea de re, minusque habet moleſtiæ. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis. CHAR. Magno dicis. MERC. Per Plutonem ipſis quinque drachmis emi; & ſtrophum adligando remo binis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas & binos obolos. MERC. Et acum ad velum ſarciendum: quinque

Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ [c] ὁρίσθαι περὶ αὐτῶν, ἢ ἀπραγμονέστερον. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλοῦ λέγεις. ΕΡ. μὰ τὸν Ἀϊδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δυοῖν ὀβολοῖν. ΧΑ. τίθει [d] πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. ΕΡ. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολῶν ἐγὼ

c Ὁρίσθαι] In hoc reponendo ſecutus ſum conſenſum O. P. L. idemque notatum reperi in margine *Anw.* Accedit priſcarum Edd. una litera deficiens ὁρίσαι, quod *S.* mutaverat in ὁρίσαι. d Πέντε] 2. *F.* hic tantummodo.

48. *Τροπωτῆρα*] * *Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὸν κάπλον διπρῳ̃ος. V.*

49. *Καὶ ἀκέστραν*] *Ἀκέστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, † ἣν νῦν σαμπαφόριον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διῤῥωγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἡπάτριον φασὶν, ἴσως ἐπὶ ‡ ἡπάτρια ἐστὶν ἡπῖτις, καὶ ἀκέστρια ἐστὶν ἀκεστρὶς ἃς νῦν § ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. V.*

* *Τροπωτήρ*] Verbis totidem extant in Gloſſ. meis *MSS.* nec diſcrepat *Heſych.* in *Τρόποι*, *οἱ κατέχοντες τὰς κάπρας δυσμοὶ δορκάδων.* *T. H.*

† *Ἣν νῦν*] Iſta, *ἣν νῦν σαμπαφόριον* (φασι) *καλοῦσι M. du Soul* interpoſuit, quod, quoniam in *Etymologo* quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum *σαμπαφόριον* & *σαμφόριον* recentioris aevi adnotavit *Car. du Freſne* in Gl. M. & I. Gr. *T. H.*

‡ *Ἡπάτρια καὶ ἡπῖτις*] Exc. G. & C. *ἴσ. καὶ ἴσ.* In margine tamen aliter, *ἡπάτρια καὶ ἡπάτρια καὶ ἡπῖτις καὶ ἀκίστρα καὶ ἀκιστρίς.* *M. du S.*

§ *Ῥάπτας*] C. M. *ῥάπτες.* Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, ſed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad hujusmodi ἐργασίαν.* Lege *ἐργασίαν.* *M. du S.*

Pro *ἀκιστρὶς* Ed. A. repoſuit etiam *M. du Soul ἀκιστρία*, conjecturam ſecutus an membranas, ignoro. Hujus Scholii pars quaedam eſt admodum depravata: ſed facile medicinam petere licet ab *Etymologo*, in quo totidem paene verbis hinc deſcriptum legitur p. 46. *Ἀκίστρα, ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σαμπαφόριον καλοῦσιν· ἀκίστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διῤῥωγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἡπάτριον φασίν, ἴσως καὶ ἡπάτρια καὶ ἡπῖτις, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστρὶς, ἃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύθαι.* Eam ad formam hic quoque reponendum eſt, *τοῦτο δὲ καὶ ἡπάτριον φασίν*, vel forte paulo plenius, *τοῦτο γὰρ ἀκίστραν φασὶ καὶ ἡπάτριον, ἴσως καὶ ἡπάτρια καὶ ἡπῖτις, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστρὶς, ἃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι.* *Ἡπάτριον* autem, quod & *Suidas* habet in *Ἡπάτρια, ῥάπτρια*, dicitur, & *ἡπατίδιον* ab *Euſtath.* ad Od. K. p. 1647. ubi de verbis *ἀκίσασθαι* & *ἀπάσασθαι* plura notat. *Ῥάπτης* recentioribus uſitatum retulit in ſuum Gl. M. & I. Gr. *Car. du Freſne* ex Lex. *MS.* Cpd. Reg. proferens: *Ἀκίσαι, ἃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι*· eundem vide in *Ῥαίζαι* & *Ῥάφης*. *Thom. Mag.* in *Ἀκίσης* poſtallatum *Homeri* locum ex *Βατραχομυομ.* v. 183. addit, *τὰ δὲ ῥάπτης, κοινόν* quod male omiſſum in Ed. Franequ. veteres habent: hinc *ῥάπτρια* apud *Heſych.* in *Ἡπάτρια*, & *Euſtath.* ad Od. E. p. 1764. v. 60. *T. H.*

τι ὀβολῶν· quinque drachmis emi acum. Λαμβάνειν & καλλαμβάνειν Graecis, inprimis *Ariſtophani*, ſaepe eſt *emere, comparare*, ut apud Latinos *ſumere. Cicer.* VII. ad Fam. ep. 23. *Tu autem ignarus inſtituti mei, quanti ego genus omnino ſignorum omnium non aeſtimo, tanti iſta quatuor aut quinque ſumſiſti.* Ibidem. *Eſt mihi gratiſſimum tanti a te aeſtimatam conſuetudinem vitae victusque noſtri, primum ut eam domum ſumeres. Horat. Quae parvo ſumi nequeunt obſonia capras.* Si quis tamen contendat a libris antiquis non eſſe recedendum, non valde repugnabo, ſi ſic diſtinguas: *ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολοῦ ἐγὼ κατέβαλον, acum ad ve-*

ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. ᾖ τύτυς προστίθει. ΕΡ. ᾖ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι ᾖ σχαφιδίω τὰ ἀνεωγότα, ᾖ [a] ἧλυς δὲ, ᾖ καλώδιον, ἀφ' ᾧ τ' ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα [b] ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἦν ταῦτ' ἀποδώσειν φὴς; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀπονενοσφίσθαι ἐν τῷ πλήθει κερδαλεογιζόμενον τὰ πορθμεῖα.

ΕΡ. Νῦν ἂν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσω. ΧΑ. ἐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν ὀφλετείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ [c] ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶδα οἷοι παρεγίνοντο,

obolos omnino persolvi. CHAR. Et hos adscribe. MERC. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimæ, & clavos itidem, & funem, unde hyperam confeciſti; duabus drachmis hæc cuncta. CHAR. Euge, vili ista quidem pretio sumsiſti. MERC. Hæc sunt; nisi quid aliud nos præteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in majore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego confidebo, pessima quæque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax. MERC. Præstat ita se rem habere, etiamsi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, noſti

a Ἧλυς] Vitiose F. ἅλῳ. b Ὠνήσω] Ita O. B2. W. P. S. Veteres Edd. depravate ὀνήσω. c Ὄφλημα] Ὀφείλημα O.

54. Τὴν ὑπέραν] Ὑπέρα τὸ τῦ κάρυς τῦ ἱεροῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίενται ὁ λεπτύνοντες γίγνεται δὲ ὁ λεπτὸς τούτου παχυμερὴς ἐπὶ τὸ ἀ δεῖ ἔχειν ἀφίντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. V.

60. Ἀθρόους] Ἀθρόων τινῶν πανταχόθεν. V.

* Ὁ ἀνίενται] L. ᾧ ἀνῶνται. M. du S.

Scripsi ἀνίενται secutus Suid. & Etymol. p. 778. Ὑπέρα τὸ ἐξυπηρετοῦν τῷ κάρατι τῷ ἱερῷ σχοινίον, ᾧ ἀνίενται καὶ τείνεται· abjiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίον· Eustath. ad Od. K. p. 1534. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὸν ὑπέραν σχοινίον ἐμπεισάντες κάρατι ᾧ πατὰ τὸν ἱστὸν, ᾧ ἀνίενται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παχυμερίαν ἐπὶ τῶν ἀ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφίντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφίντες τὸν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσι &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In E. A. vitiose τῷ κάρᾳ· post γίγνεται δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ὁ μὲ. T. H.

velum sc. ἀνησάμην, emi, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, quinque obolos ego pependi. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκίσραν tanquam explicatio adscripta est haec vox σαπκαβράφιον. Sic posteriorum temporum scriptores vocarunt ἀκίσραν: ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκίσρα. J. G. G.

Καὶ ἀκίσραν ἐπὶρ τῦ ἱστίου] Haec Thom. Magister protulit in Ἀκοτή. Benedictus ita vertit, Et pro acu ad resarciendum velum (nam Micyllus tantum dederat, & pro resarciendo velo) quinque obolos exolvi; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀκίσρας τῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum juvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male conjuncta, ut tandem, nequicquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀκίσραν perinde pendet ab ἐπρισα, vel ἀνησάμην, ac mox κηρὸν ᾧ ἧλυς &c. Quare Mercurius ista, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitatior adjecit adfirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia mentiendo captet, quicquam secius suspicari. T. H.

52. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τῷ σκ. τὰ ἀνεωγότα] Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, quum illustrant Joh. Brodaeus Misc. IV. c. 13. J. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII. c. 45. hujus etiam loci meminerunt. Μάλθη, de qua Festus in Malthe, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. Ἔπειτα μάλθῃ τὸν τρόπιν παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42. 43. Thom. Magister in Ἀνίσγω his Luciani verbis utitur. T. H.

54. Τὴν ὑπέραν] Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos funes, qui antennas ad malos destinabant, Caesar vocat de B. G. III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. Opiferos funes Stewechium ad Vegetium aliosque viros eruditos appellare video inductos Isidori loco Orig. XIX. c. 4. Opifera funes, quae cornibus antemnae dextra sini-

ſti quales advenirent, ſtrenui omnes, ſanguinis pleni & ſaucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio ſublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque ſimiles iſtis: eorum autem plurimi propter opes veniunt inſidiati ſibi invicem, ut quidem videntur. CHAR. Valde ſcilicet expetendæ ſunt. MERC. Proinde neque ego videri poſſim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

70 ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἱματῶντες [d] ἀνάπλεω, ἢ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τ παιδὸς ἀπόλωλεν, ἢ ὑπὸ τ γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξοιδηκὼς τ γαστέρα, ἢ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, ἢ ἀγεννεῖς, 75 οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν ἀφ' χρημάτων ἐπιβουλεύονται ἀλλήλοις, ὡς ἔοικασι. ΧΑ. πάνυ γὰρ ἀξιόμαθητά ἐστι ταῦτα. ΕΡ. ἐπεὶ οὐδ' ἐγὼ δίκαιος εἰμὶ ἂν ἁμαρτάνειν σικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

80

V.

PLUTONIS ET MERCURII. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PLUT. ΠΛΟΥ.

1. SEnem noſti, illum inquam valde provectum ætate, divitem Eucra-

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηραχότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτιδη,

d Ἀνάπλεω] Ἀνάπλεως P. V2. J. Margo AIW. quod minus Atticum. Ἀνάπλεῳ F. A. H. ut ſæpe ſcribitur in Codd.

ſiniſtraque tenduntur retroverſo. Caute J. Scheffer. de M. N. p. 145. *Latinis ſunt* opiferae, *ſi Iſidoro credimus.* Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo eſſe veſtigia tam manifeſta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius *Iſidori* Codex Groninganus, in quo, *Opis ſera funis &c.* Lege: *Hypera*, vel pro more ejus ætatis, *Hyfona*, *funis qui a c. a. d. ſ. tenditur retroverſo.* Ὑπέρας & proverbii inde ducti meminit etiam *Moſchopul.* περὶ Σχεδῶν p. 138. T.H.

55. Ἄξιον τοῦτον εἰπεῖν] J. ungerm. ad Poll. VII, 10. n. 38. ἄξιον hic eſſe τίμιον, & præterea de vitio priſcarum Edd. monet, in quibus erat εἰπεῖν. *Lederlinus* ibidem caſtigatae *Benedicti* verſioni ſubſtituit: *Recte ſane, haec vili pretio emiſit.* Illa duplex & contraria poteſtas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελὲς & τὸ εὔτιμον complectitur, ex *Stephano* vulgaribusque Lexicographis ſatis nota. T.H.

63. Τὰ κάκιστα ὠχόμην γ.] *Apud veteres etiam* (εὔχεσθαι) *pro imprecari coepium erat ſumi.* Suidas: Εὔχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus *epiſt.* XLVI. τὰ κάκιστα ὠχόμην γενέσθαι. Haec ſcribit *Galdaſius* ad *Doſith.* §. 15. n. 120. T.H.

66. Βιώσῃ γάρ] Niſi alia aliter ſuaderent, hinc putarem hoſce Dialogos non niſi imperante Commodo ſcriptos; usque adeo me movet quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide quæ in argumento aliam in partem a me dicta ſunt. M. du S.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ] Hic & ſequentes non pauci dialogi, de hæreditatum captatoribus, cum tot ſint numero, quibusdam emunctæ naris hominibus viſus eſt in his nimius fuiſſe *Lucianus.* Adeo ut vel acutiſſimus ejus imitator *Fontenellius* id ei ſub ſpecie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum eſt quod reponam; *Luciano* veniam deberi, quod toties in hunc morem ſit invectus, qui non turpiſſimus tantum per ſe, ſed ejus ætate uſitatiſſimus. Nihil enim Romæ iis temporibus frequentius fuiſſe probant Poëtarum, Hiſtoricorum, omnisque generis ſcriptorum illius ætatis perpetuæ ea de re querelæ. *Lactantium* unum, nè te morer, audi, qui dum Ethnicorum ſui temporis enumerat vitia, hæc habet: *Et ut quae levia ſunt atque uſitata dicamus, qui hereditates captent, teſtamenta ſupponant, juſtos haredes vel auferant vel excludant; qui corpora ſua libidinibus proſtituant; qui denique immemores quid nati ſint, cum foeminis patientia certent* &c. V. 9. M. du S.

82. Εὐκράτιδη] Hujus meminit idem *Lucianus* in Somnio ſive Gallo ſub finem. Eſt apud *Ariſtophanem* in Equit. Eucrates, qui quum molitor eſſet, & dives, tamen remp. adminiſtrabat. G.C.

Eu-

ὦ παῖδες ἡμῶν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὴν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πενταχισμυρίοις; ΕΡ. ναὶ, τὴν Σικυώνιον φής. τί δ' ἂν; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ὅτι τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ὑπερμετρήσας ἀλλὰ τοσαῦτα, εἴγε οἷόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τὼς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τὼς ἄλλους, κατὰ σπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ. ἄτοπον δὴ δόξει τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. [a] ἥμενον, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἕνεκα; ΕΡ. ναὶ μὰ τὸν Δία. ΠΛ. ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἐκεῖνοι ἐπιθυμοῦσιν ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ πλουτεῖ· ἐγὼ δὲ ἐπειδὴ πένης ἐστὶν, οὐκ ἐθέλω. ΕΡ. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐκεῖνοι ἐπιθυμοῦσιν ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ πλουτεῖ· ἐγὼ δὲ ἐπειδὴ πένης ἐστὶν, οὐκ ἐθέλω. ΕΡ. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐκεῖνοι ἐπιθυμοῦσιν ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ πλουτεῖ· ἐγὼ δὲ ἐπειδὴ πένης ἐστὶν, οὐκ ἐθέλω.

tem, cui liberi quidem non ſunt, hæreditatem vero qui venentur quinquaginta mille. MERC. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem? PLUT. Eum, Mercuri, vivere ſine, ad nonaginta annos, quos vixit, admenſus totidem alios, ſiquidem fieri poſſit, & plures etiam. Verum adulatores ejus, Charinum juvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes. MERC. Alienum plane videri queat hoc tale. PLUT. Neutiquam; ſed juſtiſſimum: quam enim illi tandem ob cauſam optant obire eum, aut bonis ejus ſibi vindicandis inhiant nulla ge-

[a] Ὕμενον] Οἰμωξῆ F.

Εὐκράτην] Fictum prorſus (ut multa in ſequentibus, ad Dialogum usque X.) videtur nomen. Sed Romæ, ea potiſſimum ætate, non decrant veri homines, quorum hic Eucrates perſonam gerit, quamvis *Lucianus* Græcis omnes nominibus inſigniat. *M. du S.*

84. Πενταχισμυρίοις] Numerus infinitus pro finito, hoc eſt, ſeptem. *G. C.*

Πενταχισμυρίοις] *Benedictus quinquageſies mille.* Quanto rectius Micyllus *quinquaginta millia?* *J. G.*

87. Ἐπιμετρήσας] *Julian.* Cæſar. p. 326. C. ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τὴν βασιλείας μοι τὸν χρόνον. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Eccleſiaſticos uſurpari ſolet. *T. H.*

6. Πολλὰ κἀκεῖνον οὐ μάλα ἀλφουκολεῖ αὐτοὺς ἐπελπίζει] Vertunt: *ille etiam ſaepe admodum ſcite ipſos lactat & ſpe inani paſcit.* Sed ἐπελπίζειν qui uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, novi neminem. Perſuaſi itaque mihi legendum eſſe ἀπελπίζει, *ad deſperationem eos redigit*: ἀπελπίζειν enim eſt deſperare, & cum caſu quarto, ad deſperationem redigere. De Iolao qui reviruit vide *Hyginum* Fab. 103. *J. G. G.*

Ibid. Διαβουκολεῖ] *Lactat, illudit.* *J. B.*

7. Ἐπελπίζει] Liceat mihi hic diſſentire ab Viro Clariſſimo, notante ad hunc locum, ſe, qui ἐπελπίζειν uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, noviſſe neminem; itaque ſe ſibi perſuaſiſſe legendum ἀπελπίζει. Noſter utique ἐπελπίζειν habet in Timone, Ἐμοὶ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ, ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoſcit *Suidas*, & ex auctore, quem non nominat, probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰς μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων τοῖς ὑποχίοισι· τὰ δὲ ὑποστιφὰν αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη. Caeterum non videntur bene quadratura, ἀλφουκολεῖ ἐπελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. quum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, *ſcite lactat & ſpe alit*, Eucrates nempe adulatores ſuos, eosque ἐπ' ἐλπίδι ἀεὶ ἔχει (ut loquitur *Noſter* in de Mercede Cond. c. VII. dum grandaevus exiguum tempus videtur fore ſuperſtes. Sic *Noſter* in Tragopodagra vſ. 29.

Ἐλπίδι ματαίᾳ μαμὰ βουκολούμεθα.
Vana ſpe ſtulte lactati.

Euripides quoque in Phoeniſſis vſ. 399.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
Spes vero lactat profugos, ut ajunt.

At, ne quid diſſimulem; *Thomas Magiſter* hoc in *Luciani* loco non ἐπελπίζει, ſed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce Βουκολεῖ, deinde in ipſa voce Ἐλπίζω· ubi de hoc verbo ita; ΒΑΠΙΖΩ ὁ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὖ μάλα ἀλφουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόῃ· Ὁπόσοι τότε αὐτῶν διεσώθησαν ἐπήλπισαν, ὡς λέγεται Σικελίαν. Haec *Thomas*; qui ex ultimo tamen *Thucydidis* loco videtur vel τὸ, ἐπελπίζειν idem judicaſſe quod τὸ, ἐλπίζειν vel in *Luciano* revera legiſſe ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus eſſe; quod ſicut fieri quidem potuit, ita parum ad ſenſum refert, utrum in *Luciani* hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum ſit, quum & ipſum ἐλπίζω, ſive Poëticum ἔλπω pro *ſpem facio, injicio, ad ſpem adduco*, uſurparint Veteres. Sic certe *Homerus* Odyſſ. B. vſ. 91.

Πάντας μὲ ῥ' ἔλπει ἐπὶ χάλκεα ἔνδοθι οἴκου.

Quod ἔλπει *Heſychius* ἐλπιδοποιεῖ· *Scholiaſtes* vetus, & *Euſtathius* εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, Poëtae ἔλπω, unde ἀέλπων *deſperans, non ſperans*; quae vox inſtauranda apud *Heſychium*: nam ubi legitur Ἀελπίοντες, μὴ ἐλπίζοντες· ne dubita genuinum eſſe Ἀέλποντες· idque, ut innumera alia, ſum-

generis propinquitate conjuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ægrotat, quæ consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: & plane varia quædam est & versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

2. MERC. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum & ille perbelle deludit eos, & spe vana lactat: imo etiam semper moribundo similis valetudine

95 τῶν ἀντιποιῆται ὑδὲν προσηκούσης; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἵνγε τοῖ φανερῷ· καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βελτίονι, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥαίσῃ· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τοῦ ἀνδρῶν. Ἀφ' ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἠπιχαινόντες.

5 ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ καίκειται· ὦ μάλα ἀμβικαλεῖ αὐτούς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, ἀεὶ θανάτῳ ὁμοίως

3. Προαπίτωσαν] Προαπίχωνται. *V.*

7. Ἐπελπίζει] Ἀπατᾷ δ' ὡς ἐλπίδας ἄγων ἢ ἐμβάλλων. *G.*

sumsit *Hesychius* ex *Homero*, apud quem Il. H. vs. 310. legitur:

Καί ῥ' ἔγνω ποτὶ ὃν, ἐλπόμενος σόον ἔμμεν.

Habet quidem, fateor, *Suidas* ἀελπίων· sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἀελπτίων, quod ab ἄελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἔλπω dixerint, certo sciri potest eo, quod *Hesychius* adfert ἔλπων. *J. J.*

Ἐπελπίζεις] V. *Jens.* Lect. Luc. V. *Hemsterh.* p. 7. *Thom. Mag.* ἐλπ— legisse videtur. Sic *Thucyd.* VIII, 1. Διαφθαρῆς ἐπέλπισαν ὡς λήψον Σικελίαν. & *Od. B.* 91. N. 380. *M. du S.*

Ἐπελπίζεις] Ἐλπίζεις *Thomas Mag.* habet in Βουκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis *Thomae* patrocinari velit, non inepte putet eum scripsisse, Ἐπελπίζω ἢ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in *Luciani* verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subjectus *Thucydidis* locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quanquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖν· nec de menda quicquam subodoratus fuit *Nicol. Loens.* Epiphyl. II. c. 23. Hoc utcumque fuerit existimatum, in *Luciano* certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen prosa illum usum τῷ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive *Ammonius*, seu *Herennius Philo* & prorsus accommodate: Ἤλπισαν δ' Ἐπήλπισαν ἀμφίρρει· Ἤλπισαν μὲν γὰρ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος. Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἀγαγόν. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra *Graevium* adseruit Doctiss. *Jensius*: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a *Luciani* proposito: neque eum errorem non facile vitasset Vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe proposita lactare & frustrari*, jam *Stephanus* adnotaverat Th. T. I. p. 1199. *Thucydidis*, *Luciani* & *Suidae* auctoritate munitum: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium est libri VIII. *Scholiastes* interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλων. In Grammaticis & *Suida* saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. *Bato* apud eundem in Παιδαγώγους Ἐφίστῳ, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποχίσεσι· quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. *Dion Cass.* p. 893. C. καὶ τῷ πολέμῳ, ᾧ μάλιστα ἐβασάνιζε, ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. *Appian.* de B. P. p. 66. D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαρνάκην) περὶ πλειόνων de B. Mithr. p. 216. πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ δ' ἐγγὺς ἐόντα ἐπελπιζόμενος· ubi legendum αὐτὸν, ut apud *Joseph.* A. J. XIII. c. 12. §. 2. XV. c. 7. §. 1. alioqui sensus foret; *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam *Gelenius* quidem Interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341. C. καὶ τοὺς ἔνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Ps. CXVIII, 49. Μνήσθητι τοῦ λόγου σου τῷ δούλῳ σου, ᾧ ἐπήλπισας μέ· illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30. Καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον· *& ne vos frustretur Ezekias spes vestras ad Dominum convertendo.* Structura mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινι, *spem in aliquo collocare & repositam habere*: *Heliodor.* VII. p. 356. τὸ μηδὲν ἑαυτῷ συνειδέναι φαῦλον εὐμενῆ ἔφη παρὰ τῶν κρειττόνων ἐπελπίζειν· plenius *Socrates* H. E. VIII. c. 16. τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῇ ἐσωφροσύνῃ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν· *Pausan.* IV. p. 342. καὶ ὁ μὲν ἐπελπίζων, Ἀθηναίων δωρηθέντων ναυσὶν, κάθοδον ἔσεσθαι σφίσιν ἐς Ναύπακτον· finitimum est *Nostri* ἐπελπίσασιν in Tim. p. 132. *v.*

ἐκεῖνος ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τ νέου. οἱ δὲ ἤδη τ κλῆρον ὀφίσι διημιμένοι βόσκουσι, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. Ἴσθι ταῦτα. ἐκεῖνος μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀνηβήσατω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τ ἐλπίδων, τ ὀνειροπολήσεσι πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡρέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτων· μέλλευσόμαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς· ἑπτὰ δὲ, οἶμαί, εἰσι. ΠΛ. κατάσπα· ὁ δὲ ὠδαπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις ὡραθήσης γενόμενον.

est multo quam juvenes firmiore; hi vero jam forte inter se divisa securi pascuntur vitam beatam sibi adscribentes. PLUT. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis, detrusi jam veniant mali male mortui. MERC. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim jam tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt. PLUT. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro sene denuo primæ pubertatis juvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

ΤΕΡΨ.

Τοῦτο, ὦ Πλοῦτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν ἀποθανεῖν τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τ δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενηκοντα γέροντα Θεόκριτον ζῆν

TERP.

ISTANE res, o Pluto, justa, ut ego vita discedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex Thucri-

a Ἀμαθέως] πρωθέως post F. aliae quaedam Edd. Recte J. Vs. W. S. A.

12. Ἰόλεως] Ὁ τῦ Κίλικος πατὴρ τῦ Λυκοῦ, ὃς ἐφονεύθη ὑπ' Ἡρακλέους. G.

15. Ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτων] Τὸ ὦ τῇ συνηθείᾳ, ἐπόμενον. V.

*Πλουτ.] L. Alcest. sed Scholiastes confundit hunc cum Oileo & mox ὑπέρχεται. M. de S.

67. & *Scholiastes Pindari* ad I. Z, 50. ἔχοντα ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici *Cass.* qui solus habet exquisitius, ᾗ ἅμα ἐπελπίζων ὡς ἐν μυθολογίᾳ, in *Thucyd.* VIII, 54. nihil oberat, quominus *Pausaniae* placere potuisset, ὡς κάλλιστα ἔστιν εἰπεῖν. T. H.

9. Τὸν πλ. τὸ σφίσι δ. βόσκειν] Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, quum placeret, τ πλῆθος ἐλπίσι διημμένοι βόσκειν· nam & praecedit ἐπελπίζει, & paulo post ἀπὸ μέσων τ ἐλπίδων sequitur. *Cicero* pro Cluent. §. 72. *Hic ille planus improbissimus, quaestus judiciario pastus, qui illi pecuniae, quam conciderat, spe jam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διημμένοις & βόσκεσθαι apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτούς, notavit *Schol. Euripid.* ad Phoen. v. 399. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος· eodem spectat illud *Sophoclis*, Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν· quae fuerunt *Heraclito* observata de All. Hom. p. 453. τοὺς ἐπιμίμους ἐλπίδας, (ita legendum pro συμπαθεῖς ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τ βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμφαῶτις τοχη, ἐλπὶς παιδοτρόφος apud *Hesychium* ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεσθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρησαῖς, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀσπετοις, ψευδέσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero jam forte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes*, ea τῦ τιθέναι potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemtu quodam & contumelia, ut significetur eos pecoribus similes & abjectissimos esse, docet *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* p. 476. n. 37. Praeterea paulo inferius ὑπέρχεται, etsi non ignorem usum ejus verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita juncti ad inferos descendunt, si scriberetur ἐλπίζεται, haud equidem adspernarer: ad eam nos conje-

ctu-

critus vivit adhuc? PLUT. Juſtiſſima quippe, Terpſion, ſiquidem hic vivat neminem optans emori amicorum: tu contra per omne tempus inſidiabaris ipſi, avide expectans haereditatem. TERP. Non enim oportebat, qui ſenex eſſet, neque amplius uti divitiis ipſe poſſit, abire vita, locumque cedere junioribus? PLUT. Tu quidem, o Terpſion, novae legis auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem ſecus a Fato & Natura conſtitutum eſt.

2. TERP. Quin illam igitur incuſo iniquae conſtitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, ſenior ut prius abiret, & deinceps qui ætate proximus eſſet, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum ſint reſidui, vix videntem, ſervulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita naſum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius ſuave ſentiat, animatum quoddam ſepulchrum, ab adoleſcenturam vocabuli violentioris, quod commode jungatur cum λὸν μέσον τῆ ἰλιάδων, invitat ipſe Pluto, qui ſcilicet jam ante dixerit, κατάσπασον ἔφεξῆς ἅπαντας, & mox κατάσπα. Non videbantur aequo animo & ſponte ſua deſcenſuri, quos tanta ſomniatae felicitatis ſpes repente deſtitueret, ſed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit ſane Mercurius aliquando per vim aſperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noſter, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII. & Καταπ. c. 9. ἕλκετε αὐτὸν, & c. 11. σύρετ' αὐτὸν εἴσω τῆ πυλῆς. Quod autem mox τὸ ἀνιαροπολυθύτατα πλοῦτον, id plane ſimiliter dixit ſcriptor aliquis (*AElianum* auctorem ſtylus indicat) apud *Suidam* in Κορυττῶ· μηδὲ μὰν ἀνιαροπολοῦντες τὴν τοῦ πλήρου διαδοχήν. *T.H.*

11. Ὥσπερ Ἰόλεως] Hic cum ad decrepitam aetatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt, ut *Ovidius* fabulatur Metam. IX, 398.

— *dubiaque tegens lanugine malas*
Ora reformatus primos Iolaus in annos. *G.C.*

Ἰόλεως] V. *Ovid. Met.* IX. *Heſiod.* ἀσπ. initio. & *Hygin.* 103. *Scholiaſtes* hic turpiter erravit. *M. du S.*

14. Καλοὶ κἀγαθοῖς] Sic idem paſſim: *Ariſtoph.* in Plut. *Ariſtaen. Heliod.* *J.B.*

19. Πρωτίδης] Vox *Homero* familiaris, quam hic

ἔτι; ΠΛ. δικαιότατον μὲν ὦν, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὲ ζῆν μηδένα εὐχόμενος ἀποθανῶν ἐστὶν φίλων· σὺ δὲ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, ἀφειμένον τὸ κλήρου. TEP. εἰ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, τί δεχωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

TEP. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τὴν ἀταξίαν. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲ τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ἡδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῆς νέων

ſenem decreptum *vivum ſepulchrum*, ſive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur *Sophocles* in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi *Laberii* apud *Gellium*: *ſimilis ſepulchris nil niſi nomen retineo.* *G.C.*

Ἔμψυχόν τινα τάφον] Ex *Eraſmi* Chiliadibus deſcripta in *Vivum cadaver*: *Vivum ſepulchrum.* Pleraque *Gilb. Cognatus*, quae quidem paulo ſunt doctiora, aliis debet; quibus ſollicite demonſtrandis operam navare non eſt animus. Vultures *Gorgias* ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non ſolum, ſed irriſus etiam a ſeverioribus arbitris: vide *Longin.* περὶ Ὕψ. p. 18. & Comment. Quamvis ſublimiorem figuram, ſi commode, flexu

νέων καλαγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, ἢ ἐῤῥωμένες ἄτους παίοντας· ἄνω γὰρ θαλάσσῃ τοῦτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, ὅτε μέλλοι τεθνήξεσθαι τὸν γεραίτατον ἕκαστον, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίοις ἐθεσπίζομεν καὶ ἐπῳδάς τινας ἐπᾴδοντες ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκουσιν ἐφαινόμεθα. ἀλλὰ νῦν γε, ὡς ἔοικεν, ἐπὶ τῷ παροιμιώδει τοῦτο ἐγένετο, ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. ἐπεὶ τί ἂν ἄλλο τις εἰκάσειεν ἢ τὸν ἐπὶ τῷ ἀνοήτῳ καὶ ἀφυεστάτῳ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκουσιν ἐπῳδὰς ἐπᾴδοντα; ἐγὼ μὲν οὖν ἔγωγε ἀπὸ τοῦ παρόντος ἐπιτιμῶ τῷ ἀνδρὶ καὶ ἐπιπλήττω, ὅτι μὴ ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκουσιν ἐπῳδὰς ἐπᾴδει, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκειν μέλλουσιν· ἐκεῖνο γὰρ ἀνθρώπινον καὶ ἐπιεικὲς καὶ φιλάνθρωπον, τοῦτο δὲ ἀπάνθρωπον καὶ ἀμείλικτον καὶ ὠμόν. ἐπεὶ καὶ τὸν Ἀλκμέωνα τὸν Ἀμφιάρεω ἐπᾴδοντα τοῖς ἀποθνήσκουσιν ἐπῳδὰς ἐπὶ τῷ Ἐριφύλῃ ἐποίησεν ὁ Εὐριπίδης, ἐπειδὴ ἐκείνη ἀπέθνησκεν ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀποκτανθεῖσα· ἐπὶ δὲ τῷ Ἀμφιάρεῳ αὐτῷ οὐκ ἐπᾴδει, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἔμελλεν ἀποθνήσκειν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀμφιτρύων ἐπὶ τῷ Ἀλκμήνῃ ἐπῳδὰς ἐπᾴδει, ἐπειδὴ ἐκείνη ἀπέθνησκεν· ἐπὶ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ οὐκ ἐπᾴδει, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἔμελλεν ἀποθνήσκειν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλκμήνης πατὴρ Ἠλεκ

quod proverbio vulgatur, Currus bovem saepe effert.

3. PLUT. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernantur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut alienis inhietis, & orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis?

ἐλαύνειν. τὸν δὲ τὸ ϛ παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐπιφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ ὡς σοὶ δοκεῖ· ὑμεῖς δὲ τί πάσχοντες ἀλλοτρίοις [a] ἐπιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς;

[a] ἐπιχαίρετε] Ita G. P. L. & J. Reliquae Edd. ἐπιχαίρετε.

χρημάτων. T. H.

54. *Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς*] Εἰσποιεῖν Graecis est, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto sensu parum differt ab ἐκποιεῖν, nisi quod illud ad familiam fit referendum, in quam quis transire jubetur, hoc ad eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; saepe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit. *Isaeus* pro Euphil. apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 176. εἰκὸς ἦν ὅτε τοῦτον εἰσποιούμην ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτούς. *Pausan.* IV, p. 314. Μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένει Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ Διΐ. *Heliodor.* IX. p. 449. τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποιοῦσι. *Lucian.* Deor. Conc. §. 4. *Bacchus*, inquit Momus non mediocriter indignans, ὅλον φρατρίαν εἰσποιήσας ἡμῖν, *totum gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inservit.* Εἰσποιήσαι vero non pater tantum dicitur filium adsciscens atque adoptans, sed & judex talem adoptionem, si forte venerit in controversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet apud *Isaeum* tum in Actione pro Euphileto, cujus partem conservavit *Dionys. Halic.* T. II. p. 175. tum in ceteris orationibus, quae supersunt, & omnes in haereditatum judiciis ac jure versantur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea singularis est significandi vis in participio φέρων, quam orationis partem *Budaeus* ornatus magis causa, quam significationis poni censet C. L. G. p. 393. haud multum dissentiente *Stephano* in App. p. 78. Ad *AElian.* V. H. VIII, 14. agnoscunt παρίλκον illud Atticum *Faber* & *Kuhnius*; hic tamen, ut erat Graeci sermonis callentissimus, insuper observans *saepius significare* sua sponte, data opera, & *ubique orationi pro rei subjectae indole emphasin addere: Perizonius*, hac quidem in eruditionis parte *Kuhnio* multum inferior, notat *abundare tali in constructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut certum consilium agendi id, quod agitur.* Nihil est horum, quod non suis in locis aptam sedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut illibato sensu abesse posse videatur: *Manetho*, quem ceteroquin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21. Μίσθοις ὑφανίοισι φέρων παρίθηκα γελοῖα. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ τὸ πάτριον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρί. *Demosth.* de Pace p. 61. C. argentum, si in alteram librae lancem imposueris, οἴχεται φέρον, καὶ παβάλλουσι τὸ λόγισμον ἐφ' αὑτό· nisi transpolita legi malis, οἴχεται, καὶ παβάλλουσι φέρον quem usum, sed rarius, inesse quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis junctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adjuvat: velut in istis, φέροντα ἐπέβαλλε *Herodot.* VIII. c. 87. φέροντα ἐμβάλλειν, ἐσῶσαι ἑαυτὸν, ἐκπαχαλίσαι φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἔθηκεν ἑαυτὸν φέρων cujusmodi ex scriptore nostro multa submiistrabit Index. Sed quam diversa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno *AEschine* exemplis ostendere lubet: in Timarch. p. 25. v. 4. Ἀπαγαγὼν δ' αὐτοὺς (ita de judicibus loquentem Demosthenem facit) λέγε τὸν περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέσχεσα φέρων ἐπὶ τὸ κατήγορον in Ctesiph. p. 65. v. 25. καὶ ἐς τοῦτο φέρων ἀφελείσθαι τὰ πραγμάτα, ὡς &c. cum quo convenit illud *Libanii* T. I. p. 707. A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων. p. 66. v. 25. Callias-Chalcidensis ἀδικήσας Φίλιππον κακοῦν ἀπόφασιν ἐπέσπασεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις quomodo *Plutarch.* T. II. p. 4. B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravum mancipium τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74. v. 6. Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἐγγυησιν) ἀφεῖλε φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις. v. 23. προσέμιξε φέρων τὸ πλῆθος ἀπροσκόπως τῇ πόλει in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultro* & *dedita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat: sicut in illo *Longini* p. 198. Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demostheni) αἰὼν ἐν βίβλοις φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια & *Clementis* Strom. VII p. 727. D. qui athletarum aliquem ita fuisse precatum refert: Jupiter, si mihi cuncta sunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν τίμλη ἐμοί. *Achill. Tat.* I. p. 25. ὠδὺς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸ ἆσμα parum discedit apud *Plutarch.* T. I. p. 633. B. quum piratae τοὺς μὲ ἄλλους διέφθειρον ἐγγυησιν, Πομπήιον δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐκχείριζον & *AElian.* H. V. VI. c. 1. Hinc jam porro ejusmodi verbis adnectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem & commendandi speciem praeferat: *Maxim. Tyr.* Diss. XXXI. p. 315. καὶ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; *Plutarch.* T. I. p. 155. D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσέκειτο ἑαυτὸν. *Julian.* Or. VII. p. 231. B. Ἀλλά σοι μὲ, ὦ θεῶν πάτερ, ἑαυτὸν φέρων ἀναθήσω frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus *Eunapius*: de Porphyrio p. 14. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino: p. 34. AEdesius ὅλος ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐκείνου σο-

τὺς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων καλοῦντόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτοῖς. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν

propterea merito riſum debetis ab iis deſoſſi; resque illa plerisque jucundiſſima accidit: nam quantum illos obire optaris, tantum omnibus eſt gratum, ſi vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitaſtis, vetularum & ſenum amorem, tum maxime, ſi prole careant; nam quibus liberi ſunt, illi amore veſtro vacant. Quanquam multi jam eorum, qui non aman-

παιδιὰν παιδιάν. p. 49. ἐπίδυναι ἑαυτὸν φέρων τῇ χώρᾳ τῶν ἐδῶν· *Damaſc.* apud *Suid.* in Σεβηριανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδῦναι· atque eum in modum eſt fere capiendum, quod *Porphyrius* apud Euſeb. H. E. VI. c. 19. de Origene ſcripſit; πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξαπεσὼν τόλμημα, ᾧ δὴ φέρων αὐτόν τι τῶν οὐ τοῖς λόγοις ἦκε ἐπαχλάσας quorum, quia ſummus *Valeſius* aberravit, vertendo ſenſum explanabimus: *ad barbaram Chriſtianorum & audacem diſciplinam velut in ſcopulum impactus adhaeſit, cui agglutinatus ſeque turpiter vendidit, ſuamque in philoſophiae cultu ſolertiam.* Poteramus, ſi liberet, in pluribus exemplis lapſus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec poteſtas ad vultures haeredipetas tranſit, ſignificantur ſcilicet irrepere blando lenocinio, ſeſeque ingerere, ut *Petronius* ait loco percommodo c. 140. *Philumene, quae multas ſaepe haereditates officio aetatis exterſerat, tum annis & floris extincti, filium filiamque ingerebat orbis ſenibus: Cicero* pro Caecin. §. 13. *atque etiam ſe ipſe inferebat & intrudebat:* ubi neſcio quam recte aliis *ingerebat*, aut *inferebat* placuit. Saepius ita *Noſter*: πρὸς Ἀπαιδ. c. 19. εἰ μὴ σαυτὸν φέρων τοῖς τῶ γέροντος ἐκείνου λῆθαις παρενέγραψας quae huic loco ſunt ſimillima. In Lapith. paulo aliter c. 22. (τοῖς πολὺ σῦ πλουσιωτέροις) οἷδ' ὅπως φέρων ἑαυτὸν ἐπίδυνα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans ſit & appoſita *Luciani* verborum ſententia: *Vos autem, malum! quid eſt cauſae, cur alienis inhietis, ac ſubdolo irrepentes vos orbis ſenibus adoptandos ingeratis.* Nolim tamen ita quis exiſtimet, quaſi variatas illas ſignificandi figuras in participio φέρων ſolo reſidere cenſerem: hoc dixi, ab uno motus incitatioris capite, prout diverſis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diverſos, ſtructura diducente, poteſtatis eleganter immutatae rivulos, quorum curſum ac virtutem conſequi non licet, niſi circumſcriptione quadam utaris ad interiores ſententiae receſſus excutiendos. *T. H.*

62. Τῶν ἑρμαίων] Tacent libri ſcripti editique: quibus etiam invitis, ſi *Luciani* mentem, & inſtitutum orationis ordinem ſequaris, particula negans videbitur inſerenda, ἢ οὐκ ἑρμαίων potior eſt Codicibus ipſa ſententiae vis perpenſa: *Rem quandam & artem, inquit, excogitaſtis novam, vetularum ac ſenum amorem, tum quidem maxime ſi prole careant: nam quibus liberi ſunt, eos non curatis, neque amore proſequimini. Atque adeo jam multi eorum, qui non amantur, comperta veſtri amoris verſutia, etiamſi liberos habeant, odiſſe ſe tamen illos fingunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur.* Liquet, credo, quos dixerat ἐρῶντες, οὐκ ἑρμαίους mox appellari: tam ὡς ἐ οὐκ ἑρμαῖος ἔχων conſiſtere nequit, niſi legeris οὐκ ἑρμαίων. Σωίντες an συνίντες ſcribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. *T. H.*

63. Συνίντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν] Scribendum Mſ. ſuadente, συνίντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν. *qui intelligunt veſtras artes* aut *aſtutiam.* *J. G. G.*

Συνίντες] Συνιὼν— G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi ſequentis. *M. du S.*

67. Δωροφορήσαντες] Sic legit Interpres; ſic repoſuimus, cum male antea δωροφορήσαντες. *J. B.*

Δωροφ—.] Antiquam hanc & genuinam, ut putamus, lectionem repoſuimus. Extat autem in G. P. L. Fl. Ald. J. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt δωροφορῆ— V. Nigr. c. 14. *M. du S.*

Δωροφορήσαντες] Haud ineptum erat, quod Interpretibus & *Bourdeletio* arriſit, δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, *Aelian.* de Anim. VIII, 11. τὸ κρίσιμον τῶν ἑρμαίων καιρόν, καὶ δωροφορῶ αὐτῷ θηρεύματα πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polyſtratus oſtendit Dial. IX. πάντοθεν μοι δῶρα πρυτάνεις ἀκαπνοχόου τ' ἠδὲ κάλλιστα. Cur tamen lectionem priſcam moveremus, cauſa fuit nulla; praeſertim quum membranae veteres nihil innovarent: δωροφορήσαντες ergo qui divitem ſpe tabularum honorifice ſemper fuerant proſecuti, & perpetuo quaſi ſatellitio ſtipaverant. Verum exemplum prodidit *Plinius* VIII. Ep. 18. Domitii Tulli, qui, *quum ſe captandum praebuiſſet, reliquit filiam haeredem, fruſtratus improbus ſpes hominum, quos ſic decipere, pro moribus temporum, prudentia eſt.* *T. H.*

70. Ἀποσμυγῶντες] In cod. Mſ. εἰ δὲ ὀκνήσουσι τοὺς ὀδόντας καταγιλωδίντες, *illi vero deriſi frendent dentibus*, quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, ἀποσμυγῶντες, *dolore ardentes:* eſt enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. *J. G. G.*

Ἀποσμυγῶντες] Gloſſema eſt quod in Mſ. Gr. P. & L. legitur καλαγιλωδίντες. Genuina haec quam omnes impreſſi agnoſcunt. Aliud paulo eſt quod legitur in Ἐτ. Δ. VII. σὺ δὲ ἰκτῖνον μὲ ἀπομύκτισας, ſed eodem fere redit. Certe ἀπομύττω *emungere* eſt, (vide Ις. a. c. 24.) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui cum pecuniam variis artibus ab aliquo expreſſerunt in ſinu rident, & ſibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομύγωντες, niſi forte hic figma,

amantur; intellecta veſtri amoris callidi-
tate, etſi liberos habeant, illos odiſſe ſe fin-
guut, ut & ipſi amatores nanciſcantur:
verumtamen in teſtamentis excludi ſolent,
qui jam olim ſatellitum more fuerant ſe-
ctati; liberi autem & natura, ſicuti juſtum
eſt, potiuntur omnibus: iſti vero infren-
dunt dentibus emuncti.

ἐρωμένων [a] σωιέντες ὑμῶν ἡ πανουργίαν τῆς
ἑρωτος, ἢν ἐ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μι-
σοῦσιν αὐτὲς πλάττοντες, ὡς ἐ αὐτοὶ ἐρασὰς
ἔχωσιν. εἶτα ὁ ταῖς διαθήκαις ἀποκλει-
ὄμενοι ὑπ οἱ πάλαι [b] δορυφορήσαντες· ὁ δὲ
παῖς, ἐ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρα-
τῆσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίσοι τὲς ὀδόντας
[c] ἀπομυγόντες.

TEP.

[a] Σωιέντες] Ita G. C. P. σώντες F. Reliquae Edd. σωίντες. [b] Δορυφορήσαντες] Δορυφορήσαντες P. S. A. [c] Ἀπομυγόντες] Καταγιλαθόντες G. P. L.

70. Ἀπομυγόντες] Καταγιλαθόντες. V.

figma, ut in quibusdam fit, inſertum dicas. Si haec non placet, aliam addam conjecturam: ὑποσμύχομαι uti ex *Suida* & *Heſychio* videre eſt, metaphorice *urere* eſt. Apud *Simonidem* σμύχει *de tempore* dicitur, quod omnia abſumit. *Gror.* 143. & apud *Theocrit. de Amore Flor.* 269. Vid. *Od.* Γ. 195. Δ. 672. ὑπισμυγερῆς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγίοντες pro ὑπ— ſubſtituere, optime ſic etiam ſenſus ſe habebit, aut ſaltem ſatis commode. Si quis nunc, quid ſentiam, roget; dicam. Primo καταγιλαθόντες merum gloſſema mihi videtur, in textum ab iis illatum qui verbum *Luciani* qualecunque tandem fuerit, ut ſibi incognitum repudiabant. Secundo, *emungendi* mihi ſenſus, quod & gloſſema admittit, perplacet; atque adeo, aut ἀπομυγόντες, ut legitur; aut, ſi per Grammaticos non liceat, ἀπομυγόντες omnino legendum putem. *M. du S.*

Ἀπομυγόντες] Pluribus in libris extat hujus vice καταγιλαθόντες, certiſſimum genuinae vocis, qualiscumque a *Luciano* fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit *Scholiaſtes Veſſianus*. Niſi animum alibi Praeſtantiſſimus *Graevius* habuiſſet occupatum, qua erat ingenii perſpicacia, pro Junone nebulam amplecti refugiſſet. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronunciat, id eo quidem magis eſt conſiderandum, quia in Luciano certe nuſquam, ſi exceperis hunc locum, occurrit. *H. Stephanum* nulla vitii tetigit ſuſpicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Theſ. T. III. p. 891. Ejus ſententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀπομύχω, Deuro, igni abſumo. *Metaphorice utitur* Lucian. *in dial. Terpſ. & Plut.* ὑπομύοντες τοὺς ὀδόντας ἀπομυγίοντες, cum ſtridore dentium infrendent, & prae dolore ardeſcunt, ſeu exardeſcunt. *Niſi malis* Extabeſcentes, Macerati & confecti dolore: *nam* σμύχω *ſignificat non ſolum uro, verum etiam* μαραίνω. Haec ille: ſed antequam explorati quid conſtitui poſſit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria ſignificandi ratio. Illam veteres poſuerunt non in igne luculento, qui late flammam conſpicuam ſpargat, ſed in eo, qui caecis intra viſcera corporum alimentis nutritus ſenſim ſerpit proxima corripiens, fumoque ſe tantum prodit. Idem paene verbum & pronunciandi modo, & ſignificatione Belgae ſervamus. Licet *Homerus* aliquantulum, utpote poëta, legem eam migraverit Il. I, 649. — κατά τι σμύξαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte *Scholiaſtes* declarat, ex eoque *Euſtath.* p. 781. Ἐπὶ δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ὃν πυρὸς ἀναδῶσαι, ἀ ὃ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτῆ δὲ ὃ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἰλκύσας ἐκπῦσαι δὲ ὃ τὸ σμυγερὸν, ἤτοι ἐκτῆσαι &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit *Schol. Sophocl.* ad Antig. v. 1021. exponens τὸ ἡρέμα ὑποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diverſa ſit utriusque virtus, & per diverſas orationis figuratae ſemitas propagata. Radix vero ſignificandi prima in compoſito ἀθυμύχειν admodum graphice depingitur a *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 826. D. Εἰ τῷ ἐχύρως ὑποκριθείη τίνος μὲ ἐνδοθεν ἀθυμύχει τῇ καύσει τὸ ὑφεσιμόν, φλὲξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον ὃν ἐκδιδῷ), ἀλλὰ θρμός τις καπνὸς βιαίως ἔνδοθεν συνελιδόμενος διεξέρχεται· paulo dilutius a *Phil. Jud.* de V. M. p. 662. B. reſtant, inquit, everſae Sodomae documenta, ἐ καπνὸς, ἐ ἔτι ἀναδιδοῦσι φλὲξ ἀμαυρὰ, καθάπερ ἀθυμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in *Artemidoro* labem infidere II. c. 10. ubi primum αἴσι καύμοι καθαρῷ πυρὶ ὃ μὴ συμπίπτουσις fauſta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμοι καθαρῷ πυρὶ, ἐ καθαιθαλούμενοι ὃ συμπίπτουσις &c. πᾶσι ποιμοῖ non convenit αἴσιος σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor illa puri ignis addita negatione reprimendus eſt, ac propemodum extinguendus, ἀ καθαρῷ πυρί. Medici traducunt ad febres ſive πυρετὸς, quorum alii ſunt θερμοὶ ὃ ἀθυμοὶ, alii μαλακάτεροί τι ὃ οἷον σμυχόμενοι apud *Galen.* lib. I. πρὸς Γλαυκ. Θερμ. *Heliodorus* ſemel ſignificatione propria II. p. 79. καλέμενος, εἴτε τινὸς ἔτι σμυχόμοι ἐκλειφθείσης, ἀψάμενος, translata ſaepius uſurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I. p. 33. ὡς παλαιά γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, ἐ τὸ πρῶγμα δ' ὑποψίας ἔχων ἀσαφὲς ἢ ἐλέγχων ἀσάφειαν ubi

ΤΕΡ. Ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐμοὶ γὰρ θύ-

4. TER. Vera ſunt, quæ dicis: ecce enim

ubi nemo diffitebitur aptius accedere particulam σμυχόμενος ὁ ἐραστὴς iram & aemulationem, ſed pectore preſſam atque intus reductam notat VIII. p. 374. ὁ δὲ ἐν φύσει μὲν τὴν ὑπούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ ἐν πάλαι κατὰ τῆς Θαργήλους. Verum diguus eſt, quem priſtino nitori reddamus, locus lib. X. p. 484. καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπιβαλὼν τῇ Χαριτλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγειν μὲν ἐπὶ τὰς βωμοὺς ἐκ τῶν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊᾶν ἐνδεικνύμενος, πλείονι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος posteriora ne verterent, Interpretes deterruiſſe credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum eſt, modo πυρὶ, quod is praebet, pro περὶ adſciscamus: poſſes τῷ πάθει quali per ἐπεξήγησιν appoſitum ſervare; ſed rejectum liberabit orationem ingrato tractu, & ſententiae vim atque acumen argutius adſtruet: *ipſe majore, quam in aris ardebat, ſolicitudinis aeſtu confectus.* Denique locutio rarior inſolentius eſt formata VII. p. 342. ἡ δὲ Χαρίκλεια σιτηρές τι ἐκ καθισμυγμένη ὑποδέψασα, *Chariclea vero ringens, & torvius, ut tectam indignationem facile proderet, in illam intuita.* Extat illud καταισμύχειν de amoris aeſtu, quo animus contabeſcit apud *Theocrit.* Eid. III, 17. de maerore VIII, 90. Ὡς δὲ καθισμύχθη, καὶ ἀνατράπελο φρένα λύπα· & in *Phalaridis* Ep. 144. ἀλλ' ὅτι ἐκ τῆς ἰκείνης (uxoris defunctae) διαίμονα, εἶπερ αἴσθοιτό σε ὕπω καθασμυχόμενον, ἀνιᾶσθαί με εἰκὸς, αὐτὴν δὲ (vel αὐτήν τε) τὴν πλεῖστα μὲ εὐφράνασαν τῶν ἀνδρῶν &c. eum in modum ſi verba nulli Interpretum intellecta levi manu refingantur, & diſtinguendo legitimum ordinem accipiant, ſenſum habebunt expeditum. *Heſychius* quem Lexicographi ſolent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, ſecutus exponit Σμύξαι & Καθασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι· neque tamen non eſt commodum illud μαρᾶναι, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando ſolent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus ſub cineribusque latens ignis, ſed ita ſimul comparatus, ut carpat, conſumat lentoque morſu tabefaciat; quam poteſtatem figuratae loquendi formae maxime ſpectandam praebent. *Apollon. Rh.* III, 446. ubi Medea limis Jaſonem adſpectat amore capta Κὴρ ἀχὲϊ σμύχουσα — adjuvandus eſt, auctore *Suida* in Σμυχόμενος, binarum literarum acceſſione *Scholiaſtes*: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καταμύῃ ἐκ ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorſus alienum: v. 761. — ὕδθι δ' ἀεὶ Τεῖρ' ἐδίνη σμύχουσα — eximie *Virgilius*, ut, quem fuit imitatus, ſuperaſſe videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni.* In compoſitis, & Ἀφσμύχειν, *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 196. τῶ πόθους οἱονεὶ πυρός τινος ἔνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. *Suid.* Διασμύχων, Ἀφξύων, Ἀφκαίων ſed ibi, *Heſychio* duce, reficiendum eſt Ἀφζίων & ἐκσμύχειν, *Agath.* Anth. VII. Ep. 76. Ἧς με ἐκσμύχουσι μελαδῖνες· ſed maxime ſolet ὑποσμύχειν frequentari: *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 828. C. καθασσυνύειν ἔνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικακίαν· *Georg. Metrop. Nicom.* in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116. B. ὑπὸ τῆς ἀφανῶς ἔνδον ὑποσμυχούσης φλογὸς πυρπαλάσσων. *Kuſterum* laudo, qui *Eunapio* reſtituit; ejus enim eſſe, quae *Suidas* promit in Θλαδίας, nullus ambigo: ἦν δ' βαρὺς ὁ γαλμὸς τῶ ὑποχθόνιος χρυσίου ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ὕττατθεν legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes *Baſilii Seleucienſis* Interpretem *Paeſinum* mirifice decepit de Mirac. Thecl. II. p. 206. ἄπερ (ἴλαιον) καὶ αὐτὰς ὕστερον ἐκπαλαιψάμενον ἐκ τὸ παρὸν ὑποσμήχει τῆς μὲν ἰάσεως ἔτυχε, τῆς δὲ ἀσθενείας εἰς ἀπηλλάγη· *cujus ille copiam ſibi fieri poſtulans, ſeſeque eo inungens (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſanitatem nactus:* ex illa verſione cognoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπίσμυχε; ſtatim extat nativus orationis color: *Quod oleum quum ille poſtulaſſet, eoque in loco innunxiſſet, ibi malum ipſum urebat. Heſychio* ſimul opem feramus: Ὑποσμύγει, (melius ὑποσμύχει) θλίβει, ἀνιᾷ, καθαπτεῖ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων poſſe legi, ut de vulneribus Scriptor neſcio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφορᾶς τῶν καυμάτων· ſequitur in Eodem; Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἰριθίζουσα· *Suidas* amplius: ἐνδιαθίζουσα, ὑπαναίουσα, θλίβουσα, κατατρώουσα· totidem vocabulis *Etymologus*, niſi quod διαθίζουσα nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta, dederant hic διαθίζουσα, alter ἔνδον ἰριθίζουσα, quod in *Suida* leviter corruptum. Quae adduximus exempla manifeſte monent, eorum in cenſum τὸ σμύχειν cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat rariſſima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni Scriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem hujus verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt definire *Luciani* verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati:* verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus controverſiam optimo jure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nusquam certe alibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli τῶ σμύχειν non ita videtur convenire λάθ, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet potius ὑποσμυγύντες creberrimae conſuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in *Zoſimo* IV. p. 264. ὡς δὲ πλέον ὑπισμύχετο τῇ τῆς νόσου ἐπιθυμίᾳ Theodolius pro ὑποσμύχετο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενοι; aptius fane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure docta callent. Tandem magnum eſt corruptelae latentis documentum interpretatio καταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quodcumque in *Luciano* repererat, appoſuit, hoc quidem vulgatum λάθσμυγύντες reperiſſe nequa-

quam

enim Thucritus a me profecta quot dona χριτῶν τόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξεσθαι δο-

quam credi poteſt; tanto enim intervallo utraque diſſident, ut ad quandam communis ſignificatus adfinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo reſtat ut advocemus, ſi quid auxilii ſolvendo nodo conferre poſſit: blanditur enimvero mirifice pulcra Eruditiſſimi Viri *L. Kuſteri* conjectura, qui reſcribendum monuit unius literulae detrimento ἀπομυγόντες fateor equidem in eo verbo florem eſſe Comicum, ab iisque poetis decerptum, quos ſtudioſe *Noſtrum* lectitaſſe conſtat. Quanquam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae monumentis abſumtis, *Pollucis* tamen nihil eſt cauſae, cur fidem denegemus adfirmanti II, 78. ἄλλη δέ τις ἡ κωμικὴν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον accuratius proprietatem ſignavit, quam Grammatici: *Heſych.* Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν quod poſterius ſine dubio pertinuit ad illuſtrandum aliquem Comici locum, ubi miris praeſtigiis deluſus ſenex auro emungebatur: *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 1761. Ἀπομύξαί τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Neque aliter intellexerunt προμύσεως in *Hippocrat.* Παραγγ. p. 26. Κρίσεσι δὲ σωζομένοισιν ἐπιδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προμύσεως, modo ne vitio ſit ſcriptum pro ἀπομύσεως quamvis ibi quominus pro *ludibrio habere*, *ludificari* accipias, nihil obſtet. Congruit Latinorum *emungere*, quod eſt *per dolum & aſtutis technis defraudare*: ut de Comoedia ſumtum ſcias, notiſſima ſunt *Plauti Terentiique* loca: idem *Horatii* ſenſus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Lucil.* apud *Nonium* p. 36. *Quovis poſſe me emungi bolo.* Veteres aemulatus *Apollin. Sidon.* VII. Ep. 2. *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae ſervalis emungens.* IX. Ep. 7. *Quidam* &c. *ſcribam tuum ſeu bibliopolam copioſiſſimo velis nolis declamationum tuarum ſchedio emunxit*: ut *Hieronymum*, imitatorem antiquitatis non ſegnem, praeteream. Atque adeo haud ſcio, an in *Caecilii* verſu apud *Ciceronem* de Amic. §. 99. quandoquidem Pal. primus, *atque unxeris*, ſuppeditat, legendum ſit, *Hodie me ante omnes Comicos ſtultos ſenes Verſaris atque emunxeris lautiſſime.* Hinc ſimul patet, quanti ſit facienda *J. Gebhardi* obſervatio Ant. Lect. II. c. 23. in *Terentio Nonioque* p. 103. *Emulſi* & *emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter ἀπομυγόντες, *ab eo, qui teſtamento nequiſſimos vultures excluſerat, deluſi atque emuncti*: quod ſane dici merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus eſſet haereditatis bolus, quam improba ſpe jamdudum creviſſent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid *Scholiaſten* deduxerit ad ſuum illud καλαγελασθέντες quam enim explicuimus poteſtas ab iſta non parum diſſidet. Igitur ἀπομυγόντες vel alia virtute, *illudendi* nimirum *ſubſannandique*, accepit, vel in exemplari ſuo legiſſe cenſendus eſt ἐπιμυγόντες. Prius licet auctoritate veterum fere deſtituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae ſit contrarium; praeſertim ſi interpreteris *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridere*: ad confirmandum facit ſimile verbum ἀπομαίνω, atque ille *Clementis* ἀπομυκτισμὸς Paed. II. c. 6. *Qui ſermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiant, ſevere ſunt compeſcendi: τοὺς χαμαὶνους αἰσχρολογίᾳ ἐπισομισέων ἐ ὄψει δριμυτέρᾳ ἐ προσάπου δάκτρῳ, ἢ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ πολλάκις δὲ ἐ λόγῳ τραχυτέρῳ* ubi *ſubſannationis* explicatio adeo placuit, ut *Potterus* etiam ἀπομυκτηρισμὸν reponi potius voluerit: ego non diſceſſerim a vulgato, quod a *μυκτὴς* ſive ἀπόμυκτὴς prono curſu derivatur. *Timoni* in Sillis, teſte *Diogen. L.* II, 19. dictus fuit Socrates *Μυκτήρ, ῥητορομυκτής, ἀττικὸς ἱερεύς*: hac enim medicina iſte locus indiget. Quin *Lucianus*, quo minus dubitemus, offert ipſum illud verbum ἀπομυκτίζειν Ἐτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inuſitatae *faſtidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut ſordida ſolemus, *averſandi* tribuerit; quae ſane tum *Luciani*, tum *Clementis* inſtituto ad amuſſim quadrat: ita veteres in *Horatii* formula loquendi, *naſo ſuſpendere adunco*, vel irriſionem & faſtidium junxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: neſcio autem, an ex *Clemente* remedium ferri poſſit corruptis *Suidae* verbis, quae merito *Kuſterus* habuit ſuſpecta, Ἀπομυρίζω, ἀπορεμίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπισομίζω. Sed alterum ἐπιμυγόντες ut *Scholiaſtes* invenerit, probabilius exiſtimo: valet enim ἐπιμύσσειν, Grammaticis monſtrantibus, *irridere*, *ſubductoque naſo & excuſſo illudere*: *Suid.* Ἐπίμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἔχει δὲ ἀφ' ἧς ῥινὸς ἐπιπτύσειν *Heſych.* in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπίμυξαν, ἐπιμυκτήρισαν, ἐπιμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν, an ſeparatim ſit ſcribendum, Ἐπίμυξαν, ἐπιμυκτήρισαν. Ἐπιμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν non ſatis exploratum habeo: ad *Homerum* certe reſpexit Il. Δ, 20. Θ, 457. — αἶψ' ἐπίμυξαν Ἀθηναίη τε Ἥρη ubi quemadmodum intelligi deberet iſtud verbum, antiqui diſſenſerunt: hos, quibus *muſſitandi compreſſisque labiis ingemendi* poteſtas arriſit, ſecutus eſt *Scholiaſtes* parvus: *Heſych.* Ἐπεμύξατο, ἐπεῤῥύηξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo riſu atque indignatione inſuper habere* reddiderunt, *Heſychius*: neutris ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπίμυξαν vel a *μύζειν* repeti poterat, vel a *μύττειν*, quae, tametſi ab eadem radice *μύειν* propagata, diſtare notandi proprietate jam admonuit accuratiſſimus *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi diſcrepantiam: apud *Aeſchylum* utique Pr. V. v. 742. Σὺ δ' οὐ κέκραγας κἀναμυχθίζῃς, quin ſit, *ducto per nares ſpiritu ingemiſcere*, *atque indignationem teſtari*, vix in dubium voces: eo ſpectat *Heſychii* Μυχθισμὸς, ἐναγμὸς nec alio fonte manantia μυττάζειν & μυτίηκάζειν. Idem tamen *irridere*, & *adunco naſo ſubſannare* deſignat: *Heſych.* Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι neque aliter *Suidas* explicuit *Meleagrum* Anth. VII. Ep. 107. Φλέξω καί τί μάταιε γελᾷς, ἢ σιμὰ σισηνὼς Μυχθίζεις; τάχα που σαρδόνιον γελάσεις. In *Theocriti* Eid. XX. pro μυθίζεισα utrum v. 11. an 13. ſupponi debeat μυχθίζουσα, parumper haeſito; quamvis animum inclinent ad poſteriorem locum producta *Meleagri* verba. Clare *Ori-*

δοκῶν; ἢ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, ἢ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποχρώζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ὁπιθήσειν αὐτὸν τῇ σορῷ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· ἢ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, ἢ διατάττων. ταῦτα γάρ μοι ἢ ξυναποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, ἢ φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καλαπιὼν, ἐφειστήκει δαπλομβύῳ πρώτῳ ὁπαγελῶν.

consumsit semper mox morituro similis; & , quando intrarem , altum gemens, ex imoque pectore , quasi ex ovo pullus imperfectus , crocitando suspirans. Ego autem , qui non dubitarem, quin jamjam inscensurus esset sandapilam , mittebam multa , ne me superarent æmuli amatores magnitudine munerum ; ac plerumque ex cubili insomnis jacebam dinumerans singula, disponensque : imo hæc ipsa mihi mortis extitit causa , insomnia inquam , & curæ : hic vero , tanta mihi esca deglutita , adstabat , quum terræ mandarer pridie , multo cum risu.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θουκρίτε, ζώης ὁπομάκιστον, πλουτῶν ἅμα, ἢ τ' τοιούτων καλαγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. τοῦτο μὲν, ὦ Πλοῦτων, ἢ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ ἢ Χαριάδης προεθνήξει Θουκρίτου. ΠΛ. θάρρει, ὦ Τερψίων· ἢ Φείδων γὼ, ἢ Μέλανθος, ἢ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς

5. PLUT. Euge , Thucrite , vitam producas quam longissime , divitiis simul abundans , & tales deridens ; neque ante tu quidem moriaris , quam fueris prosecutus omnes istos adulatores. TERP. Id quidem , o Pluto , & mihi jam gratissimum erit , si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLUT. Bono sis animo , Terpsion ; etenim & Phidon , & Melanthus, & plane cuncti eum prævertent sub iisdem curis

genes in Cels. IV. p. 187. ἀλλ' οὐκ εὔγνωμον, ἐκεῖνα μὲν γελᾶν ὡς μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς οὐ μύθῳ φιλοσοφοῦσι· ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἀναπηρίσαντα μυχλίζειν· ubi tententiae nexus qualem vim postulet , haudquaquam obscurum est. Verum minime negligendus est impressae maculae similitudine notabilis *Hesychii* locus , Ἐπισμυκτὸν , ἐπιμυκληρισμόν. Quamcumque in partem versaveris ἐπισμύχειν , nunquam inde extundes potestatem τῷ ἐπιμυκληρίζειν idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus *Hesychius* dederit ἐπισμυκτὸν , quod scribendum fuerat ἐπιμυγμὸν nisi tamen quis , me non invito , propius ad literas corruptae vocis , poëticam formam praetulerat ἐπιμυκτὸν , cujusmodi multa praesertim ab Ionibus frequentantur, ἁλητὸς, ἀποδασὸς in *Hesychio*, ἁρμοσὸς, ἀσπασὸς, γνητὸς, ἐδητὸς, κλισὸς & λησὸς *Herodoto*, μασὸς, ἀρχησὸς. Nunc si *Scholiasten* secutus probaveris in *Lucia.* ὁ ἐπιμυγίντες, sensus orietur a priore nonnihil diversus : neque enim ad testatorem amplius , a quo fuerint egregie ludificati , sed ad alios istos pertinebit , de quibus modo Noster , τοῖς πολλοῖς κάλλιον γινέσθαι , quorum plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur : *Hi vero dentes prae dolore collidunt a cunctis ob defitutam haereditatis per insidias captatas spem irrisi ac ludibrio habiti.* Porro , me quidem arbitrum si capias , mutandum erit quoque ὑποτρίουσιν in ἐπιτρίουσιν illud insolens, atque etiam a *Stephano* neglectum praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem : hoc & usu crebro & ratione nititur. *Hesych.* Ἐπικμᾶν , τὰς ὀδόντας τρίζων pari modo *Tymnes* III. Anth. c. V. Ep. 31. — ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιθορύσσουσα. *T. H.*

85. Ζώης ἐπιμάκιστον] In plurimis hujus formae vel jungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio ; neque utrum praeferas quicquam refert. Quod editur in *Thucydid.* I. c. 1. ἐπὶ μακρότατον ἐκποιοῦντι μοι *Dionysius* habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil Edd. mutant ; alibi secus: ut in Macrob. §. 1. ἐπιμάκιστον ὑμᾶς βιῶναι. §. 2. ἐπιμάκιστον δύνασθαι βιῶναι. *Aristaen.* II. Ep. 21. Ἀλλ' ὦ Δελφίδιον, ἐμὸν προκρῖνον ἀγαθὸν, ζώοις ἐπιμάκιστον, ὦ ζώοις. *Philostr.* Her. c. 9. ἢ δικαίους ἐπαίει, βιῶναί τε ἐπιμάκιστον. *Jos. Wassius* Add. praefationi Clariss. *Dukeri* ad *Thucydidem* insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. *T. H.*

87. Ἢ προπέμψεις] Certissimus , ut mihi quidem videtur, est nævus in voce προπέμψεις , pro quo legi posset προπέμψας· at verum *Luciani* arbitror προπέμψῃς. Neque alium , quam hunc , verborum horum sensum intelligo; *Euge , o Thucrite , vivas diutissime , dives simul & tales deridens ; neque certe prius moriare , quam ubi praemiseris omnes adulatores.* *J. J.*

Προπέμψεις] De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Τιμ. c. 19. Neque est cur scripturam optimam sollicitemus. *M. du S.*

Προ-

ris huc deducti. TER. Iſta laudo: vitam producas quam longiſſime, Thucrite.

αὐταῖς Φροντίσιν. ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ὁπτιμήκιστον, ὦ Θεόκριτε.

VII.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ZEN.

1. TU autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiiſti? me quidem, quum paraſitus eſſem Diniæ, & plus quam ſatis erat ingurgitaſſem, fuiſſe ſuffocatum noſti: aderas enim mihi morienti. CAL. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorſus quiddam præter opinionem evenit. Nec tu credo non noſti Ptœodorum ſenem. ZEN. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una eſſe. CAL. Illum ipſum ſemper obſervabam promittentem, me relicto hære-

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝ.

95 Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι μὲν ὑποψόφητος ἦν Δεινίᾳ, πλέον τι ἱκανῶς ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶδα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν, ὦ Ζηνόφανες. τὸ δ' ἐμὲ ἰδεῖν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἶδα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. [a] τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συόντα; ΚΑΛ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, [b] ὑπιχνούμενος [c] ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι.

a Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον] Τὸν γέροντα, τὸν α. τὸν πλούσιον. Zη. ᾧ σε &c. P. b Ὑπιχνούμενος] Ὑπιχνούμενον P. c Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ. *J.*

Προπίμψεις] Eruditiſſ. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 486. n. 4. prolato hoc loco adjungit: *quod fortaſſis alii uſitatius dicerent* προπέμψῃς· atque id ipſum reſcribi voluit *Jonſius*. Sed merito lectioni vulgatae ſuppetias venit politiſſimus *Wopkenius* Lect. Tull. III. c. 13. *T.H.*

92. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντ ίσιν] Vereor, ut Interpretes elegantiam praepoſitionis habuerint perſpectam. Capiendum eſt, quaſi dixiſſet: omnes omnino ante eum huc advenient earumdem curarum auſpiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illuſtrant ſimiles loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι πεπράσκεσθαι, ὁ ἰατρὸς ὑπὸ κήρυκι, πρᾶξαι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δᾴδι vel λαμπάσιν ἡμμέναις apud *Heliodor.* IV. p. 192. VII. p. 314. X. p. 519. ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ & τυμπάνοις εὐρύθμως βαίνειν *Lucian.* Δ. Θ. II. χορὸν ὑπὸ τὸν μίλτιν τοῦτον ἑστήσεσθαι παίδων & παρθένων *Dion Chryſ.* p. 407. A. venuſte *Noſter* in Tim. p. 160. ἐλεγεῖα ἄσῃ ὑπὸ ταύτην τὴν διπλῆν quod aliis ignoratum *Tanaquillo Fabro* non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, ſed & *ſub tibiis* Graecorum imitatione: *Auctor Copae: Criſpum ſub crotalo docta movere latus*: neque aliter *Propert.* II. El. XXXI, 35. *Deficiunt magico torti ſub carmine rhombi.* Ex his ſimul mens patebit *Apollonii Rhodii* III, 3. Μηδείης ὑπ' ἴυγγι, *Medeae amoris auſpicii ac ductu*; & v. 971. ὑπὸ πυοιῆσιν ἔρωτος. Niſi genitivum in hac phraſi ſaepius adjungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμιγγων, mallem fere apud *Dion. Chryſ.* p. 286. C. διθυράμβου ὢν ὁ Διόνυσος, ἢ ὑπὸ κεραυνῷ & βροντῇ γενόμενος, pro ὑπὸ κεραυνοῦ & βροντῆς. *T.H.*

97. Δεινίου] Vide de Dinia in Toxaride. *G.C.*

5. Ὑπιχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνηξ.] Videtur verbum excidiſſe in his, ὑπιχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνηξεσθαι, quae ſic tranſtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quamprimum moreretur.* Sed *Lucianus* reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνηξεσθαι, *me haerede inſtituto brevi moriturum.* *J.G.G.*

Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ] Acute conjecerat Cl. *Gravius* reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deeſt. Reperitur autem in praeſtantiſſima Ed. *J.* Librariorum negligentiae imputandum exiſtimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video cauſam cur hac in parte a ſcriptura recepta, nulla addita ratione, diſcedere voluerit. Neceſſario autem leg. ὑπιχνούμενον, uti in P. recte ſcriptum eſt. *M.du S.*

Ὑπιχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι] Quod a *Luciano* relictum putat *Graevius*, totidem literis exhibet Juntina: neque negari poteſt, probam eſſe locutionem: *Artemidor.* I. c. 81. τῆτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες

ξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸ Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔμελλε, βλίττομόν τινα ὁδὸν βλέπτ τὸ κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτολεμαῖος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἁπλῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ δοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ZHN. τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι καινὸν δοξον ἐρεῖν ἔοικας.

de, se morituram. Quum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hæreditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis, simulatque Ptœodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adjuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λυσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, ἥ μὲ τῷ Πτολεμαίῳ, ἡ δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεὶς ὑπ οἶδ'

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus, duos jam puer calices in promtu habens, alterum pro Ptœodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto

11. Ἐπεισᾶς] Πάνυ. G.

ἀπίθανον ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς θυγατράσι ita legendum est. V. c. 35. ἀπίθανον ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδίῳ τ ὄντι. Fateor, eum in modum si *Lucianus* scripsit, optime constare sententiam, dummodo resingas ὑπισχνούμην· *illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relictoque haerede:* nam ὑπισχνεῖσθαι pro *sibi polliceri*, *spemque certa rem quandam praecipere* durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, iltam laciniam ingenio deberi *Antonii Francini*, qui Juntinae Editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. *Bergleras*, peritus Graecae proprietatis judex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem ejus, quam lectione vulgata contentus adtulit, audire. Quum ergo ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παισὶ ζῶντες, monuisset in similibus exemplis a se productis *ἐπὶ non facile reddi aequivalente praepositione Latina*, Lucianus, inquit, *in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum qui senis cujusdam haereditatem ambierat, dicit,* ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ἐπιχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξειν i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, *sive* superstite me: *non ut interpres* meo bono, *quod Graeca secum non ferunt.* Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολιπεῖν vel ὑπολιπεῖν ἐπὶ παισὶν, ut *Paus.* III. p. 259. Πολυξὼ ὑπολιποῦσα ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. *Damascius* apud *Suid.* in Αἰδησίῳ· τῷ Ἑρμείου τελευτήσαντι ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολιπεῖν· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶν, *relictis, superstitibus filiis obire*: Argum. *Demosthenis* orationum, I in Aphob. & pro Phorm. *Lollius* III. Anth. VI. Ep. 46. Ὀρφανοῖς δ' ἐπὶ παισὶ λιπὼν β.ω — Castigavit *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. XIII, 24. lapsum in hac vertenda loquendi formula *Junium*; cujus errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in *Eunapii* AEdes. p. 70. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, *diem obiit ternis relictis liberis. Euripides*, quanquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέκτορα πλοῦτου Ὡς ἔξοιδ' γ' ὁπατέρων Ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις Ion. v. 480. Leve vitium *Achilli Tatio* demamus; nam lib. I. p. 13. pro ἐπὶ πατρὶ γὰρ μοι τέθνηκεν reponendum est ἐπί. *Plutarch.* in Demetr. p. 889. D. ἐπὶ πατρὶ δὲ αὐτῷ συντάττουσι τὸ πατρὸς τελευτήσαντος. Jam nihil obstare videtur, quin locutum esse brevius existimemus *Lucianum* ἐπιχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξειν, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi jubet, scripto haerede decessurum esse: argute autem τεθνήξειν, quod & captator sperabat, & ab homine sene non injuria dicitur. Ceterum Vir Amplissi. *C. van Bynkershoek* de Capt. Instit. p. 309. proposuit hoc *exemplum captatae haereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infeliciter cesserit.* T. H.

7. Ἐτελεύτα] Placuit aliquando ἐπετελεῖτο vel ἐπετύγχανε, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀνεπαύοντας, ὡς φασὶ, τὸ συνοῦσιας itaque saepius ἐπετύγχανε & ὡραιότατον de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum *Horatius*: *Vivet extento Proculeius aevo.* Nunc tamen nihil movere satius puto: *Thucydid.* I. c. 126. Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι προχόμενοι τῇ προσέδρᾳ ἐς ἀπῶλθον οἱ πολλοί. ubi quod ex tribus Codd. adfertur ἐγγινομένου, minime spernendum est, similiter enim *Demosth.* adv. Pantaen. p. 987. C. χρόνων ἐγγεγενημένων, *quum jam multum temporis intercessit*: & *Diodor. Sic.* V. p. 236. D. χρόνου ἐγγινομένου ἀφ' ἧς τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τ αὐτὸν εἶναι· ipse *Thucydid.* VIII, 9. ἀφιστοῦσι ἐγγιγνομένης, ubi vide *Dukerum.*

Lenz.

pacto mihi venenatam, Ptœodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus jacebam suppositium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere. ZEN. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista. CAL. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quæ servus a poculis patrasset. ZEN. Enimvero neque tu ad compendiariam istam debueras te convertere: venisset enim tibi hæreditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποκαλιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν. ZHN. ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; KAA. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασται. ZHN. πολὺν ἀλλ' οὐδὲ σὲ ἔδει ἐπὶτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι καὶ ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, [a] εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν.

KNH-

[a] Εἰ καὶ] καὶ deest in G.

Long. I. p. 15. Χρόνῳ ὀλίγῳ ἀφίξεται. Paulo diversum est in Amatorio, quem *Demosthenis* titulus adscribit p. 250. E. ἴσως ἂν ἄκαιρον μῖμον ἐμοῦ ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. *T.H.*

Ibid. Ὑπὸ τ' Τίθωνος] *Erasm.* Adag. in *Tithoni senecta*, *Andr. Schott.* ad *Zenob.* C. VI. n. 18. Prov. Vatic. C. III. n. 89. *T.H.*

10. Ἐπειδὴ τάχιστα] Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴ τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτῇ πιεῖν, πίνει δ' ἐπειπὰς, ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: *ut celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret*, (*bibit autem abunde*) *præsentius in calicem injectum in promptu haberet.* Addit *Bourdelotius* ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex *Homero* interpretatur *Plutarchus* Sympos. decôn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴ τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτῇ πιεῖν, πίνει δ' ἐπειπὰς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτό. *ut celerrime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud*, venenum nimirum: haec jungenda, αὐτῇ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. *J.G.G.*

11. Ζωρότερον] *Celerius*: sic hoc loco hæc dictio sumenda, ut ex *Homero* Il. 9. interpretatur *Plutarch.* Symposiac. dec. 5. *J.B.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα] Nec cur *Benedicto* placuerit *præsentius*, nec cur *Bourdelotio celerius*, causa patet ulla, quum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλῳ κύλικα ὀρέξας αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ δὴ χαίρει μάλιστα. *J.G.*

Ζωρότερον] Consule *Plutarch.* 1204. & *Hom. Schol.* & *Casaub.* ad *Theophr.* Ch. 144. *Aristot. de Poet.* c. 26. *Merum* Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. c. 32. etiam patet. *M. du S.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα] Non auscultо *Gruevio* copulanti αὐτῇ πιεῖν ζωρότερον si jungi voluisset *Lucianus*, non interposuisset, opinor, πίνει δὲ ἐπειπὰς. Locutionem praeter *Athen.* X. p. 423. & *Casaubonum* illustrat *Brodaeus* ad II. Anth. c. 47. Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, *largius infundere venenum*; quod scilicet Callidemidae jam longa spe lassati, & compendium ingratae moræ quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud *Homerum* quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἕτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχεάτω *Philem.* apud *Athen.* p. 663. F. ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὸν μεγάλην φιάλην *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 26. & τούτου τὸ φάρμακον ἐγχύσας in *Plutarchi* Alex. p. 707. A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχων. *T.H.*

20. Σφαλεῖς] Tale σφάλμα apud *Heliodor.* lib. 7. *J.B.*

23. Ἐκτάδην] Sic D. XIV. ἐκτάδην κείμενον. *J.B.*

Ἐκτάδην ἐκείμην] Comparavit *Berglerus* ad *Alciphronis* locum III. Ep. 22. p. 326. Πλαγγὼν δὲ τὸ Μαλιτιῶν κυνίδιον &c. κεῖται σοι τρίτῃ ταύτῃ ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394. & 450. ᾧ ὁ μὲ ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἑκφορὰν τ οἰκεῖα ᾠδησκάζομένων. Ἐκτείνεσθαι, *extendere pedes, mori.* *T.H.*

32. Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Ἦκε γὰρ ἂν σοι καὶ ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν. sic MS. *venisset enim ad te*, sc. κλῆρος *hereditas*, *communi illa via, licet paullo tardius.* sic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. *Florus* II, 20. *Insuetis & incognita quadam felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & *Cicero*, aliique. *J.G.G.*

Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Quid si, rejecta, quam forte male

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ. CNEMONIS ET DAMNIPPI.

ΚΝΗ. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὴν λέοντα. ΔΑΜ. τί ἀγαναπλεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. συνθάπτω, τι ἀγαναπτῶ; κληρονόμον [a] ἀκόντιος καλαλέλοιπα καλασοφιθεὶς [b] ὁ ἄθλιος, ὃς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα ἔχειν τἀμὰ ἁπάντων. ΔΑΜ. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπτευον ὑπὲρ θανάτου· καὶ ἔοικεν οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίεσθαι. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θεὶς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκεῖνῳ καλέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς καὶ ἐκεῖνον ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξει. ΔΑΜ. τί

CNE. Hoc illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem. DAM. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? hæredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, præteritis. DAM. Quînam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insuper videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo illum scripseram hæredem bonorum meorum omnium, ut ille vicissim me æmularetur, idemque faceret. DAM. Quid

a Ἀκοντίου] ἀκουσίως L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκοντίου, quas secutus sum. b Ὁ ἄθλιος] ἀθλίως G. L. quod non spernendum.

sedula manus adfinxit, vocula postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἄν σοι λαφύρου ἀσφαλίστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερον nimirum ὁ κλῆρος nisi malis βραδύτερον. Perfimilis *Aristophanis* locus in *Plut.* v. 1243. Ἦκεν γὰρ ἄν σοι ναὸς εὐ πεπερημένος, ad quem de illa potestate verborum ἦκειν & ἥκειν plura dicemus. Vide Praestantiss. *Cor. And. Dukerum* ad *Flor.* II, 20. p. 470. *T.H.*

35. Ὁ νεβρὸς τὴν λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. *Aristoph.* alii. *J.B.*

Ὁ νεβρὸς . . .] Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. *M. du S.*

Ὁ νεβρὸς τὴν λέοντα] Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provili significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re periculi pleniffima & vix tentanda, κατέπαυλε λέοντος νεβρὸν ἀλλότρια μοίρας αἱρεῖσθαι χρεών, ut est in Charmide *Platonis* p. 463. E. hoc ex qua fabula derivetur obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab *Archilocho* sumserat *Plato* Explicat *Luciani* locum *Erasm.* Chil. in *Hinnulus leonem.* *T.H.*

38. Καλασοφισθείς] Mss. καλασοφιστεῖς ἀθλίως, *misere deceptus.* Vulgatus: καλασοφιστεῖς ὁ ἄθλιος. *J.G.G.*

44. Θέσθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερόν.] Institutionem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas Lex vocat *captatorias*, docet Ampliss. *Bynkershoekius* de Captat. Inst. c. V. p. 319. Lex certe de animi secreto non judicat: verum Nostet hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mutuae conjugum institutiones quamvis jure publico non improbabantur, poterant enim veris adfectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subierunt. *Ammian. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 581. *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eamdem incudem diu noctuque tundendo, maritum testari compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus instanter:* ibi *Valesius* hunc *Luciani* locum protulit interpretatus θέσθαι τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, *testamentum ei ostendere:* praefero sensum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud *Horatii* II. Serm. V, 51. *Qui testamentum tradet tibi cumque legendum.* Quod autem praecessit ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt Interpretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermolaus obiisset, relignatis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas *Longinus* vocat p. 240. ἀκλεσίαν θήρας θανάτου ἐπὶ δέλεαρ

Quid igitur ille? CNE. Quid ſuis quidem in teſtamenti tabulis ſcripſerit, ignoro: Ego ſane repente fum mortuus, tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quaſi lupus quidam marinus hamo ſimul cum eſca deorſum abrepto. DAM. Neque hoc tantum; ſed & ipſo te piſcatore. Itaque dolos adverſum te inſtruxiſti. CNE. Ita quidem videor, propterea que gemo.

ὃν ἢ ἐκεῖνον; ΚΝΗ. ὅ, τι μὲν ἐν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, ἧς τέγους μοι ὀπτησόντος. ἡ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τἀμά, ὥσπερ τις λάβραξ ἡ τὸ ᵉ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαταπάσας. ΔΑΜ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα· ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συνετέθεικας. ΚΝΗ. ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

IX.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

S I M.

1. ADvenis aliquando tandem, Polyſtrate, tu quoque ad nos, cujus ætas, opinor, prope ab annis centum abfuit. POL. Octo annos ſupra nonaginta vixi; Simyle. SIM. Quemadmodum autem iſtos poſt me triginta annos tradu-

Σ I M.

ΗΚεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ἐ πολὺ ἐπιδεόντα τῆς ἑκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. ἐκτὼ ὀπὶ ταῖς ἐνενήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωσε τριά-

ᵉ Ἄγκιστρον] ἄγκιστρον veteres Edd. prout ſaepe in membranis haec vox exaratur.

ἄγρει ἀβροχάν nam θηρᾶν & *venari* non minus dicuntur quam *captare*: *Horat.* — *viduas venentur avaras. Hieron.* Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obſequiis.* T. H.

48. Ὅτι μὲν ἴσ] Perperam in ſequioribus editionibus ὅτι conjungitur, quum ὅ, τι ſcribendum ſit, ut recte dedit *Aldus*, jamque recte in verſione poſuit Interpres, *Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro.* J. J.

52. Τὸ ἄγκιστρον τοῦ δελέατι συγκ.] Hami eſcaeque circumpoſitae, retium & piſcationis frequens, ubi de haeredipetis agitur, fit mentio: ſed praeterea ſolent ad quaecumque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, iſtae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit *Hadr. Junius* in adagio, *Eſcam hamo circumponere. Philo Jud.* de Jud. p. 720. C. ἵνα τὴν ὑπ' ὀλίγοις πίστιν δελεαρ κακοῦς ἀγκιστρεύσῃ τὴν ὑπ' μείζοσιν ἀκίστοις *Zeno Veron.* de Avar. *Hinc unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas:* opportune diverſa in re *Petron.* p. 15. 664. *Solon* in Troch. apud *Plutarch.* T. I. p. 86. A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρώστης οὐκ ἀνίσπαστον μίγα Δίκτυον, Συμοῦ γ' ἀμαρτὼν ἐ φρενῶν ἁπτοφαλίς· ſic enim mihi videtur non inſcite B. Martinus emendaſſe V. L. III, 20. Ideo, qui captus & ineſcatus tenetur, κακαπιεῖν τὰ δέλεαρ vel τὸ ἄγκιστρον dici conſuevit: de Juliano *Symeon Metaphr.* Vit. Athanaſ. §. 16. Αὐτός τε τὸ δέλεαρ τῆ πλάνης καλαπιὸν εἰλκύσθη τοῦ ἀγκίστρου πεισθείς· de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Julianus a fide Chriſti abſtraxerat *Aſterius* Hom. in Avar. p. 43. πόσοι δὲ τὸ τῆ ἀξιωμάτων δέλεαρ εἰσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆ ὠφελείας ἄγκιστρον. *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 227. B. Foenerator περιφέρει τὸ βαλάντιον, καὶ δίκτυσι τοῖς πτωχομένοις τὴν θήρας δέλεαρ, ἵν' ἐκείνου (ἐκεῖνο) ἀφ' ἧν χρείαν προσχήσαιτο συγκαλάπιωσι τῷ τόκου τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad oſtentatam undecumque lucelli eſcam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγος, teſtibus *Heſychio* & *Etymologo*. His adſimilia ſunt in *Luciano* permulta; ſed inprimis vide περὶ τῆ ἐπὶ M. Σ. c. III. Verum alia longe eſt ratio, quam poſtulat hic locus, quando qui hamo praeroſo captatorem deceptum circumvenit, dicitur καλαπίνειν & καλασπᾶν τὸ ἄγκιστρον perquam appoſite *Horat.* II. Serm. V, 24. — *captes aſſutus ubique Teſtamenta ſenum; neu, ſi vafer unus & alter Inſidiatorem praeroſo fugerit hamo* &c. Sunt ibi multo plura, quae cum deſcriptis ab Auctore noſtro captatoriis artibus conferre non poenitebit. *Ariſtaen.* I. Ep. 17. συχνότερον ἔν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον· καὶ αὖθις τὸ ἄγκιστρον κατακτέ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. *Eraſmus* in *Vorare hamum* parum accurate. T. H.

69. Οὐκ

τριάκοντα; ἐγὼ γάρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδιστα, εἰ καί σοι ἡδύοξον τοῦτο δόξει. ΣΙΜ. ἡδύοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀδενὴς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδεσθαι τοῖς ὑπὲρ τὸν βίον ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μύρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ὅτι θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν ἡ γῆς κάλλιστα. ΣΙΜ. ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλ' ἐρασὰς εἶχον μυρίους. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἐρασὰς σὺ τηλικοῦτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας

xisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suavissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, si tu vetulus & inbecillus, & præterea liberis carens delectari fructu vitæ potuisti.

2. POL. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimæ, & unguenta, & vinum fragrans, & mensæ vel Siculis delicatiores. SIM. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram. POL. At adfluebant mihi, vir optime, ab aliis hæc commoda. Summo mane statim ad januas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona adferebantur, ex quocumque terrarum angulo præstantissima. SIM. An regnasti, Polystrate, post meum obitum? POL. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero. SIM. Ridere libet: amatores tu ea ætate, dentes quatuor habens;

a Ἐπίῤῥει] Ex G. L. Cunctae Edd. ὑπίῤῥει.

69. Οἶνος ἀνθοσμίας] Ἡδὺς, εὔοσμος, περίοσμος, ἄνθινος, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν sæpissime interpretantur Grammatici Græci: leg. *Achill. Tat.* lib. I. *J.B.*

70. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Ea semel de Siculorum deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. *Plato* hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. *Athenaeus* lib. XII. copiose de illis. *Macrob.* Saturn. lib. VII. c. 5. *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana.* Hae pro lautis & opiparis leguntur. *Lucianus* in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus adfluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. *G.C.*

Τράπ. . . . Σικ.] *Sicula dapes*, quarum *Plato* etiam meminit *de Rep* III. *M. du S.*

Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare *Lysis* Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικῆς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. *Luciani* locum *Brodaeus* attulit Miscell. V, 33. & iisdem fere veterum exemplis usus *Cluver.* Sic. Ant. I. p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere *Theodoreti* sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae junguntur ex Serm. IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ δὲ τὰς ἡφρύσε τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ἕως ὑπερηφανίας ὕβεως νομίζεις ζῆν οἰνηλοῦ &c. καὶ ἐπιτόμαλα δὲ οἴνους ἀνθοσμίας, καὶ παιδικίσεις Σικελικὴν τε δὲ Συβαριτικὴν, καὶ ἅπερ ὅσα σοι τὰ ὑγρὰ δὲ ἀνειμένα δὲ ἀβροδίαιτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. *Themist.* p. 238. καὶ τράπεζαν Θεμίστου Σικελικὴν πίνει τε ἄδηλα δὲ εὐσχήμονα πόρις αὐτῷ τοῦ Κορυθίας ἡ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένου Protr. ad Nicom. p. 301. B. Συρακουσίων ἀεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέντες. *Gregor. Nyss.* T. II. p. 244. B. οἱ τὸν ἀβροδίαιτον δὲ Συβαριτικὸν παρατιθέμενοι τράπεζαν. *Liban.* Antioch. p. 380. C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Τράπεζαι Σικελικαὶ. *Isaac. Pontan.* ad *Macrob. Theod. Marcil.* ad *Horat. J.B.*

Ibid. Ὑπίῤῥει] Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπίῤῥει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά. *Mihi, o optime, ab aliis bona adfluebant:* vulgo ὑπίῤῥει. *J.G.G.*

Ἐπίῤῥει] Sic omnino legendum, suadente Mss. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπίῤῥει, quae omnes infidet Edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπιῤῥεῖν de abundanti scaturigine, qua, ni moles objiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἔρμ. c. 61. ἐπιῤῥεῖ γάρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον εἰς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων μῦθος. & in *Gallo* c. 12. τὸ μὲν χρυσίον δὲ τὸ

bens? POL. Ita me Jupiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, &, uti vides, calvum, lippum præterea, & senili muco fluentem mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcumque solum adspicerem. SIM. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio transvexisti, quæ tum tibi optanti dederit esse juvenem & pulcrum denuo, atque amabilem? POL. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar. SIM. AEnigmata loqueris.

3. POL. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis senibus & locupletibus insidiatur. SIM. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin sæpe superbius adspernabar, & excludebam eorum nonnullos ali-

ἔχων; ΠΟΛ. νὴ Δία τὺς ἀρίστυς γε τ ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδονῑο θεραπεύονῑες, καὶ μακάριον ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. ἀλλὰ καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τ Ἀφροδίτῑν ἐκ Χίυ διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτον μὲν, ἐπιπόθητον δ' ἦν. ΣΙΜ. αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὗτος· οἱ πολὺς ὢν, ὁ περὶ τὺς ἀτέκνυς καὶ πλουσίυς γέροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σε τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι περὶ τ χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῆς ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μισηνυχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῆς· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῆς τι-

85. Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέρων ὢν διεπόρθμευσε τὴν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπὶ γῆρως ἦν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. V.

τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀναῤῥεῖν τε ἐν πολὺ ἐπιῤῥεῖν. Sic denique translata apud *Xenoph. Cyrop.* VII. de frequentissimo hominum concursu. Adde *Philostr.* in *Herode*, ὁ μητρῶος αὐτῷ πλοῦτος ἐπιῤῥεῖ πολὺ τούτου ἐπιῤῥύη· p. 548. & *Homerum* ipsum. *M. du S.*

Ὑπιῤῥεῖ] Sine controversia verum est ἐπιῤῥεῖ· ὑποῤῥεῖν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciat. Praeterea suam ipse manum tuebitur *Lucianus* Imag. c. 21. ἐπιπλεῖον ἐπιῤῥεῖν τὰγαθά. Gall. c. 12. τὸ χρυσίον ἐν τὸ ἀργύριον ἀναῤῥεῖν τε ἐν πολὺ ἐπιῤῥέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius: *Euripid.* Med. v. 1229. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥύτος· *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 23. ἀγαθῶν ἐπιῤῥέοντων· *Liban.* Declam. X. p. 367. C. ἄλλοις μὲ αὐτομάτως ἐπιῤῥεῖ τὰ τῦ πλούτου καλά. *Longus* IV. p. 144. ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπιῤῥεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν· *Aristaen.* II. Ep. 12. Οὐδὲς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, εἰ μὴ ἂν ἐκ πολλῶν ἐπιῤῥέῃ. *Influentis dona fortunae* dixit *Seneca* Thyest. v. 536. Hinc ἐπιῤῥοὴ pro *copia & affluentia*: σφίσιν αὐτοῖς τὴν αὐξην τε ἐν ἐπιῤῥοὴν apud *Plat.* de LL. VI. p. 875. & πλούτων ἐπιῤῥοαὶ *Eustathio Antiocheno*. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. *T. H.*

83. Μαχάριος ἦν] *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam* &c. *adulatoribus offerunt genua*

sunvianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. *T. H.*

85. Μῶν ἐ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων] Mallem abesset τινα oratione hunc in modum divisa: Μῶν ἐ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. *num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio trajecisti?* videtur huic lectioni suffragari, quod a *Luciano* mox scriptum πρὸς τ χρυσῆς Ἀφροδίτης· nunc animadverto non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio juventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui excideris θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μῶν ἐ σὺ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπόρθμευσας. De Phaone Etymol. M. Φάων ἐπὶ τ ἰφάσμιον ἐ ὑπερηφάνων τῦ γὰρ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι· plenius *Suidas*; nam *Hesychius* ea in voce misere mutilatus est. Vid. *AElian.* V. H. XII, 18. & Comment. *Brod.* ad Anth. III. c. 25. Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex *Athen.* X. p. 445. F. *T. H.*

Ibid. Φάων] Vide *AElian. Var. Hist.* XII. 18. & *Palaephat.* π. ἀπις. c. 49. Juvenis Lesbius quem Sappho amavit. *Scholiastes* ab aliis discrepat qui tradunt a Venere juvenem & formosum redditum, quia *nulla mercede transvexerat.* *M. du S.*

τινὰς ἐνίστε· οἱ δὲ ἠμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν χρημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι φράσας.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τῶν κληρονόμων ἔχον; ἦπου τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; ΠΟΛ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. ἐνενήκοντα ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅττα σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. καὶ ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ με· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπαλρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων. Κόδρου δὲ εὐγενέστερος,

quando: hi vero contendebant inter se, & alius alium præcedere conabantur ſtudio & obſequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod conſilium de tuis poſſeſſionibus iniiſti? POL. Palam ſingulos illorum hæredes me relicturum eſſe dictitabam: credebant ſcilicet, eoque magis ad adulationem ſe comparabant: at alias iſtas veras teſtamenti tabulas mecum ſervans reliqui, plorare juſſis omnibus.

4. SIM. Quem ultimæ ſcriptum hæredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; ſed recens emtum, quendam adoleſcentulorum forma commendabilium Phrygem. SIM. Quid ætatis circiter, Polyſtrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Jam teneo, quæ tibi ille gratificaretur. POL. Vel ſic tamen multum illis dignior, qui hæreditatem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipſi jam optimates adſectantur. Is igitur hæres meus fuit, & nunc ſummo loco natis adnumeratur ille mento raſo delicatulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior, Ni-

a Αὐτοί] Αὐτῶν P.

21. Κόδρου] * Κλείωνος Πύλιος ὢν λεὼ Πύλου (τῆς δὲ αὐτῆς τοῦ Πελοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πολέμου καταλαβόντος, καὶ μονομάχοις Ξάνθῳ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθηναίων καὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τοῦ Ἀθηναίων καὶ νικήσας ἐβασίλευσε. Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

* Κλείωνος] Lege Μίλωνος, ut ex iis liquet, quae J. Meurſius collegit de Reg. Ath. III. c. 10. Tum ἰμονομάχοις pro καὶ μονομ. praeterea ferri poteſt ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quanquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. T. H.

99. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμοὶ Φ.] Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III. Sc. I, 119. *Ille miſerrimum ſe retur, minimum qui miſit mihi: Illi inter ſe certant donis: ego haec meum muſſito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera:* nec plura legiſſe poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, ſicut in *Platonis* Phaedr. p. 1213. A. Φοβούμενοι τοὺς μὲ ἐσίσιν καθημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλωσι), ſervanda tamen eſt ſine dubio; de quo notavit accuratiſſimus *Dukerus* ad Thucydid. V. p. 348. n. 36. T. H.

7. Οἰμώζειν] *Horatius: Nil ſibi relictum praeter plorare.* M. du S.

15. Ἐχαρίζετο] Notum quid in obſcoenis ſit χαρίζεσθαι, ἀφροδισιάζειν. J. B.

17. Βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος] *Liban.* Apol. p. 592. D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τῶν ἐντυχόντων. *Demoſthenis* debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam viliſſimo mancipio, dicere fuit auſus p. 90. B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. ὃ μόνον οὐχ Ἕλληνος ὄντος, ἀλλὰ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν οἰκεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον στουδαῖον ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem AEſchinem adverſarium vocavit ὄλεθρον γραμματοκύφωνα pro Cor. p. 494. B. quod *Ulpianus* interpretatur, ἢ ὀλέθρου ἄξιον, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὄλεθρον τῷ μαθηματικῷ τὴν γράμμαθα οὐ τῷ ἀναγινώσκειν adeo ſaepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco poſuit, tenendum eſt; uſurparique ſolet de perditiſſimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges: *Diogen. L.* in Ariſtippo II, 75. Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου πατρὸς πολυτελῶς οἴκους αὐτῷ ἐποικοδομήσαντος, ἦν δὲ Φρὺξ ἐξ ὀλέθρου, ἀνακρεμψιάρθρους προτείνουσα τῇ ἔψει.

Nireo formoſior, Ulyxe prudentior eſſe perhibetur. SIM. Nihil hoc ad me: vel Imperator ſit Græciæ, dummodo ne iſti hæreditatem capiant.

ἢ Νιρέως καλλίων, ἢ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. Ἔ μοι μέλει, ἢ στραγγησάτω τὴν Ἑλλάδα, εἰ δοκεῖ· ἐχεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

X.

CHARONTIS ET MERCURII, & Mortuorum diverſorum.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, [b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

INTERLOCUTORES, CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS, LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

CHAR.

1. AUſcultate, quo ſtatu noſtræ ſint res: parvula vobis, ut videtis, eſt ſcaphula, & nonnihil vetuſtate labefacta, rimisque crebris perfluit: ſi inclinaverit in alterutram partem, peſſum ibit eversa: vos autem tot ſimul advenitis multis 3 onuſti ſarcinis ſinguli. Cum iſtis itaque rebus ſi ingreſſi fueritis, metuo ne poſt-

ΧΑΡ.

Ἀκούσατε, ὡς ἔχει [d] ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον ἢ ὑπόσαθρόν ἐστι, ἢ λαβρεῖ τὰ πολλὰ, ἢ ἢν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται ἀνατραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ὀπιφερόμενοι ἕκαστος. ἢν οὖν μὴ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μεταγνῶσιν.

b ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.] Hae voces, ut res poſtulabat, ex G. ſunt deſumtae. c ΧΑΡ.] Ἑρμῆς O. d Ἡμῖν] Extat in O. omnes Edd. ὑμῖν.

ὄψει. *Herodian.* I, 12. §. 8. Κλαύσεται τις ἂν τὸ μὲν γένος Φρὺξ ἢ δημοσίᾳ ἐπιθέτων ὑπὸ πάνυ πικρασπιδῶν. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque ſervili promtius fungerentur, admonendos fuiſſe docet proverbium apud *Suidam*: Φρὺξ ἀνὴρ πλαγγὼν ἀμοιβὸν ἢ λαμυσηρόν quem *Epicharmi* verſum eſſe trochaicum mihi perſuadeo: eidemque lubens adſcripſerim, niſi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud *Schol. Ariſtoph.* legitur ad Av. v. 1283. Ἡ πλαγγὼν (vel παιδὸς nam vulgatum παίσου nullius eſt pretii) βάκτρῳ καλῶ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teſte *Heſychio*, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. *T. H.*

20. Ὑπέρ——] Vide Notam ad Tim. c. 22. *M. du S.*

Ὑπεξυρημένος τὸ γένειον] Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, quum obſequium domino fuerat praeſtandum: ſimillimus in Tim. locus §. 22. adſtipulatur additis ejusmodi ſignis, quae puerum infami miniſterio dilectum patefaciant, παλαιόγων εἶναι, οὐ παιδικῶν τύπος, ὑπεξυρημένος τὸ γένειον· neque enim hoc eo ſpectare putem, quod *ſervi*, *dum manumitterentur*, *capite raſi fuerint*, *imo & mento raſo*, ideoque *Lucianum* hoc tribuere *ſervo*, *cui libertas teſtamento data*, quod *Wouwerius* exiſtimat ad *Petron.* p. 480. particula ἔτι huic opinioni adverſatur. Archilochus exponens qualem imperatorem optet, Οἷόν βοτρύοισι γαῦρον, ἠδ' ὑπεξυρημένον placere ſibi ſcripſit apud *Dion.* Tarſ. I. p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem ſcripturam Nanybrus in verſione *Valeſius* amplexus eſt, quum tamen Nannarum *Suidas* habeat, ab eoque non diverſus ſit Ἄνναρος *Cteſiae* memoratus *Athenaei* lib. XII. p. 530. D.) in Exc. *Nicolai Damaſc.* p. 426. 429. ὁ παλαιόγνωμος τε καὶ ἀκαιρότριχος τὸν ἰσθμὸν. Alibi jam indicavi, perditos aetatis ſuae mores, praeſertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetuſtius conferre *Lucianum*. *T. H.*

K. N. Δ.] Haec ex Mſ. G. addere viſum eſt titulo hujus dialogi. *M. du S.*

26. Ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πρ.] Mox iteratur ὑμῖν alterutro certe loco eſt in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallem. *T. H.*

σεῖε· χ̀ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.
[a] NEK. πῶς ἂν ποιήσαντες [b] εὐπλοήσομεν;
XAP. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐμβαίνειν χρὴ, τὰ σκεύη ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἠιόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν οὕτω [c] δέξαιτο ὑμᾶς τὸ σορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα σοῦ δέχεσθαι αὐτῇ, ὃς ἂν μὴ φίλος ᾖ, χ̀ τὰ ἐπίπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών. σοῦ δὲ τὴν [d] ἀποβάθραν ἕως διαγίνωσκε αὐτοὺς, χ̀ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐμβαίνειν ἀναγκάζων.
EP. εὖ λέγεις· χ̀ οὕτω ποιήσωμεν.

modum pœniteat; vos maxime, qui nare non noviſtis. MORT. Quid ergo facto opus eſt, ut proſpera navigatione utamur? CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, ſupervacuis iſtis omnibus in litore relictis: vix enim vel ſic ceperit vos navicula hæc vectoria. Tibi autem, Mercuri, curæ erit, exinde neminem eorum aut admittas, qui non fuerit onere vacuus, & ſupellectilem, ut dixi, depoſuerit. Ad ſcalam itaque navalem adſtans diſpice eos, ac recipe, nudosque ſcapham conſcendere cogito. MERC. Recte mones; eoque modo faciamus.

Οὗτοσὶ τὶς ὁ πρῶτος ἐστί; MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ

2. Hicce primus quis eſt? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri,

[a] NEK.] Ἐρ. O. [b] Εὐπλοήσομεν] Εὐπλοήσωμεν. O. [c] Δέξαιτο] Δέξοιτο O. [d] Ἀποβάθραν] Ἐπιβάθραν C. L.

41. Ἔπιπλα] * Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς σκεύη, οἷον ἐπιπόλαιος κτῆσις, χ̀ † ὅση δυνατὴ πλοίζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἐγγεῖος. V. Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων ὡς πρὸς τὸ ἐπιπολάζειν. G.

* Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.] Deſcripta ſunt ex *Etymologo* & *Suida*, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent ἐσθ' *Poll.* X, 10. hunc in modum emendandus: ἔπιπλα οἷονει vel οἷον ἡ κατὰ κτῆσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. *T. H. M. du S.*

† Ὅσα] Ὅση Exc. G. C. & *V.*

35. Γυμνοὺς ἐμβαίνειν χρή] Hujus dialogi itidemque Catapli *Lucianus* argumentum concepit ex *Platonis* Gorg. p. 356. 357. ubi ſi lecta fuerit Socratis, graviſſimi fabulatoris, narratio, horum omnium venuſtas elegantiſſima dilucidius apparebit. Quod autem ſequitur ἐπὶ τῆ ἠιόνος, ſi *Thomam Mag.* audias, caſtigatius ſcriptum foret ἠόνος quamvis *Moſchopulus* adſentiatur p. 7. 202. nihil eſt, quod horum Grammaticulorum auctoritas magno opere nos moveat: utraque ſcribendi ratio, ſi non uſitatior illa, quae pravo judicio premitur, perinde ſaltem uſitata: ſimiliter urbs Thraciae Ἠών & Ἡιών. Vocem reſtitue *Libanio* Demoſth. Apol. p. 452. B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἐφρακότες ναυάγια τῆ ἀφελεστάτῃ τῶν εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβραισμένων legeris ἠόνας vel ἠόνας, ſcrupulus omnis erit ſublatus: pro more ſuo mirificus eſt in his vertendis Interpres. *T. H.*

40. Τὰ ἔπιπλα] Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, ὡς πρὸς τὸ ἐπιπολάζειν. *F. B.*

47. Ἀποῤῥίφθων] Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. *F. B.*

Ἀποῤῥίφθων] *Benedictus: projeci*: verte, *projiciantur*. *F. G.*

Ἀποῤῥίφθων] Pro ἀποῤῥιφθήτωσαν Attice, *projiciuntor*, non, *projeci*, ut habet Interpres, quaſi eſſet ἀπεῤῥίφθην. *F. C.*

Ἀποῤῥίφθων] Quale monſtrum illud ἀποῤῥίφθων? *Bourdelotius* tamen ſanam lectionem affirmat. Quidni addidit quare & quomodo? Ingenue fateor me non intelligere. Video requiri ἀπεῤῥίφθον in duali. Sic paulo poſt ait Lampichus, Ἰδοὺ σοὶ ὁ πλοῦτος ἀπεῤῥίφθαι. Caeterum notandum eſt, Menippum hic dicere, ſibi peram & baculum abjecta eſſe ante, quam ingreſſus ſit cymbam; quum tamen infra jam apud inferos Dial. XX. rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII. jam dudum ſoluto navigio, fingatur baculo ſuo Charonti intentare verba; atque §. 3. pateat, etiam tum habere eum peram. *F. F.*

Ἀπεῤῥίφθων] Ex Mſ. O. haec ſcriptura. Atticum eſt pro ἀπεῤῥίφθωσαν. Hujus temporis exempla videſis Epiſt. c. 26. & Ἐτ. Δ. XI. definente. In impreſſis ἀποῤῥίφθων. *M. du S.*

Ἀποῤῥίφθων] Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis *Bourdelotii* ſupercilium. Recte vero Doctiſſ. *Jenſius* literis ad me ſcriptis monuit, non ἀπεῤῥίφθον dicere ſe debuiſſe, ſed ἀπεῤῥίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπεῤῥίφθωσαν accipias, nihil refert: eſt enimvero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρήσθων, μαχέσθων ponant pro χρήσθωσαν, μαχέσθωσαν ſic ἀξιέσθων, ἐξηρτήσθων, ἐῤῥώσθων apud *Philoſtr.* p. 605. 620. 807. κεκαλύφθων & plura in *Clementis* Paedag. p. 171. ſed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn.

ri, baculusque in paludem ſunto abjecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inſcende, Menippe, virorum optime, primamque ſedem habe juxta gubernatorem in alto, ut inſpicias omnes.

3. Pulcer hicce quis eſt? CHAR. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cujus oſculum binis talentis æſtimabatur. MERC. At enim exue formam, & labia cum ipſis oſculis, & comam promiſſam, ruborisque florem genis inſidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: jam ingredere.

4. Tu vero cum purpureâ veſte & diademate, vultu truculentus, quis tandem

Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκλον ἐς τὴν λίμνην [e] ἀπερρίφθων. τὴν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν πρωρεσίαν ἔχε πρὸς τὴν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἅπασαν σκοπῇς.

Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέρασ[ν] οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡ. Ἀπίδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχεις καλῶς, εὐζων[ν] εἶ· ἔμβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, [f] ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΑΑΜ.

e Ἀπερρίφθων] Ex O. C. P. & W. Idem notatum in *AIW.* Priores ἀπερρίφθω. *f* Ὁ βλοσυρὸς] Ἀλαμψὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque Edd. recte *S.* alterum *σ* detraxit.

60. Ὁ βλοσυρὸς] Καλαπληκτικὸς *G.*

pytn. & Prianſ. p. 120. Marm. Oxon. *T.H.*

52. Χαρμόλεως] De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen eſſe nomen puto. *M.du S.*

53. Ἐπίρασος] Excidit articulus, ὁ ἐπίρασος. *T.H.* *Ibid.* Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν] Recte hunc locum ſumus interpretati. Quid ibi eſſet φίλημα, alibi docuimus. *J.B.*

59. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα] Fuit quum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδεμένος, &c. ut Dial. XIII. Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed adſuetudine *Luciani* mei meliora doctus, intelligo elegantem iſtiusmodi verborum, quae deſiderari opinabar, ellipſin. Ita namque in Deorum concilio c. 9 Ἀλλ' ὁ Ἄτλις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὴν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν; Certiſſime hic in ultima parte ſubauditur διαδεδεμένος, vel ſimile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὴ δακτυλίῳ ὁ μάγειρος ἀναδήσασι, &c. & hic poſt διάδημα intelligitur διαδεδεμένος nec certe cum *Brodaeo* in Miſcell. IX. cap. 10. legendum ᾧ τὸ διάδημα. Ita & aliis in caſibus ſimili modo verbum aliquod ſupprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9. Ἐκεῖσε ἀπολιψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23. Ἡ Βασιλὰν δέ σοι, ἐκείνη ἐστὶν, ἡ τύραννος, ἡ τὴν μίτραν περίβολον. poſt vocem τεῖχος, & dein poſt περίβολον aliquid intelligitur, quod *cincta* valeat. Simili ellipſi in Cataplo c. 13. Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte Interpres, *Ubi ille eſt, qui fuſtem gerit.* Pari locutionis ratione apud Noſtrum c. 14. in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰς πιναρὰς. & Pan in Pis accuſato c. 9. ὁ τὴν συριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰς ποικίλας. & Orpheus in Fugitivis c. 29. ὁ τὴν πηθάραν. *J.J.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] Similem phraſin vide Δικ. c. 19. Adde & Καλαπλ. c. 4. & 13. ὁ τὸ ξύλον & Δικ. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. *M.du S.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσί] Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus inſignitur, notis, ut ſine membranarum omnium conſenſu loco moveri non deceat: *Suidas:* Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καλαπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Potius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργὴς, ὁ βλοσυρὸς. Sed deinde non eſt eripienda Luciano ellipſeos, qua valde delectatur, venuſtas: accedant exemplis a Doctiſſ. *Jenſio* collatis ex Tim. §. 7. ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας ex Catapl. §. 4. ὁ γενναιότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum *AElian.* Ep. II. τὸν οἶν τὸν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc ſolo *Luciani* loco Illuſtr. *Maſſei* in Galliae Antiqu. Sel. Ep. I. *T.H.*

60. Ὁ βλοσυρός] *Minax.* *J.B.*

Ὁ βλοσυρὸς] In Charontis, Mercurii, & diverſorum mortuorum dialogo, nam recte in inſcriptione hujus dialogi additur in codice vetuſto, καὶ νικῶν διαφορὰν, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ ☾ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; vertitur: *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?*

ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελώων τύραννος. ΕΡ. τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡ. καὶ τὸν τύφον ἀπέρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν βαρήσει γὰρ τὸ σωρθμεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑΜ. ἐκεῖνα ἀλλὰ τὸ διάδημα ἐάσόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. καὶ τὴν ἀμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδού σοι φιλὸς εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. καὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις σὺν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. καὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ δέξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, ἢ ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον· ἀλ-

es? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades? LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum? MERC. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista. LAMP. En tibi divitiæ sunt abjectæ. MERC. Præterea fastum abjice, Lampiche, & despectionem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul inciderint. LAMP. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum & ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi. MERC. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carnium mole gravis, quis es? DAM. Damasias athleta. MERC. Ita sane videris: novi enim, ut qui te sæpe viderim in palæstris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem istas exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero tantum pede impositio. Imo

[a Τύφου] Πλούτου. O. male.

71. Ἐφεστρίδα] Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα· ἤτοι * μανδὺς καὶ χλαμύδα ἢ πῶρυ καλύμμου. G.

* Μανδὺς] L. μανδύα. M. du S.

Etymol. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢ μανδύας καὶ χλαμύδα καὶ φωρὸν καλοῦσι· ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢ καὶ μανδύας καὶ χλαμύδα, καὶ φωρὸν καλοῦσι, καὶ φολλὸν καὶ ἐστρίδα καὶ κολόβιον. Repone καλόβιον deinde pro φωρὸν βαρὸν vel βάρρον, quo ducit Artemidor. II. p. 85. de bitumine multa Salmas. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi φωρὸν fibulis adstringebantur ἐφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδὺς vel ἐφεστρὶς dicta fuerit φωρὸς, id quidem me plane fugit: quare multo malim βαρὸν· errotis propagati gradus spectare licet in Moeridis φωρόν. T. H.

Sed Mss. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλοσγὸς. hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis es tu? J.G.G.

61. Λάμπιχος] Neque hic mihi notus est. M. du S.

63. Τί οὖν ἐχρῆν] Optime modo jungebantur τί οὖν πάρει; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit; vide p. 192. v. 46. p. 321. v. 72. p. 338. v. 15. D.M. XXII. τί οὖν, ἐχρῆν γὰρ τοῦτο μὴ λανθάνειν; In Ἐπιστολ. c. VIII. fraudi fuit Interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα ἀλπίζειν αὐτὸν ἐ τιθηξειν πόλιν; Haec semel monuisse sufficerit. T. H.

78. Δαμασίας] Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252. E. Vide etiam Nostrum Lexiph. c. 11. ubi statua ejus memoratur. Alter Damasius Ol. CCI. LLoyd. M. du S.

91. Κρότων] Sicyonius: vide c. 11. M. du S.

92. Τὰ ἐνταφια] Inepte vertitur epitaphia, cum sint vestimenta funebria. J.G.G.

Μηδὲ τὰ ἐνταφια] Inepte interpres, neque epitaphia: ἐντάφια, ut notum est, pro vestibus sepulcralibus. J.G.

95. Ἀνακώχει] Post hanc vocem in Impressis omnibus legebatur, νικηγόνιον δηλονότι quod merum scho-

Imo etiam coronas iſtas abjice, & præconia. DAM. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis æqualem pondere. MERC. Sic præſtat eſſe levem: itaque naviculam conſcende.

6. Tu quoque divitiis poſitis, o Crato, & mollitie inſuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec majorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & ſi quando civitas publico te præconio decoravit bene meritum, & ſtatuarum inſcriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris cauſa exaggerarint dicito; gravant enim iſta vel commemorata. CHAR. Invitus equidem, abjiciam tamen: nam quid faciam?

7. MERC. Papæ: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropæum illud geris? STRAT. Quia vici, Mercuri, belloque res præclaras geſſi, & præmiis me civitas honoravit. MERC. Mitte humi tropæum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

8. Ille vero ſeverus, de habitu quidem, faſtumque præferens, ſupercilliis arrectis,

ἀλλὰ καὶ τὰς στεφάνους ταύτας ἀπόῤῥιψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδοὺ σοι γυμνός, ὡς ὁρᾷς, [b] ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἴσος ἅπασι τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ἴστως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε.

Καὶ σὺ δὲ τὸ πλεῖστον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ σύμφορα κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν [c] εὐεργέτιδι δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχουσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ΧΑΡ. οὐκ ἐκὼν μέν, ἀποῤῥίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

ΕΡ. [d] Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ὁπλίτης, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; ΣΤΡΑΤ. ὅτι νενίκηκα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες [f] ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δέησει.

Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βριθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ

[b] Ἀληθῶς] Deeſt in O. [c] Εὐεργέτιδι δηλονότι] Scholii loco habent C. [d] Βαβαί] Deſunt in O. [e] ΣΤΡΑΤ.] Ita F. V2. Νεκρὸς G. P. [f] Ἐν γῇ] ὑπὸ γῆς P.

94. Πόλις ἀνεκήρυξεν] Ὡς εὐεργέτιδι δηλονότι, G.

1. Ὁ ἵππλος] Ὅτι στρατηγός. G.

ſcholium eſt, & in Coll. Gal. reapſe loco ſcholii habetur. Bene factum: ad priſtinas ergo ſedes redeat. *M. du S.*

Ἀνεκήρυξεν εὐεργέτιδι δηλονότι] Ultima vox ſi abeſſet, nihil erat, quod in hoc loco deſiderares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτιδι legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Noſtro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτιδι in marmoreis etiam pſephiſmatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum ſunt conſtituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτιδι celebrari; quae *Firmus* imitatus Ep. XVII. ſcriplit, ταινίαις ὑμᾶς ἀναδῆσαι ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen voculae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτιδι fatcor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in *Luciani* contextum, niſi lectorem peritum ſtatuas, ut clarius explicaret ἀνεκήρυξεν, in marginem adſcripſiſſe εὐεργέτιδι δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuiſſem veritus, ſi vel unus certae fidei Codex addixiſſet, eamque dubitationem ſuſtuliſſet, an non fonte *Lucianus* ſcripſerit ἀνεκήρυξεν εὐεργέτιδι. *T. H.*

96. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς] De quib. dico ad Catapl. *J. B.*

Ibid. Μέγαν τάφον] Et hunc locum, & quaedam non diſſimilia notavit *Def. Herald.* ad *Martial.* VIII, 75. *T. H.*

3. Στράτων] Sic optime Ed. *J.* non enim jam Crato loquitur, uti volunt vulgatae Edd. ſed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρὸς quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oſcitantem librarium. *M. du S.*

Ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα] In Mſ. pro Κρα. eſt Νεκρὸς. Eſt enim alius quam Crato: nimirum miles, ſine nomine. *J. G. G.*

8. Βριθυόμενος] Eorum in claſſem referendum eſt hoc verbum, quae raro ab ipſis veteribus uſurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi ſcriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque

ex Ux-

ὅπῃ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸ βαθὺν πώγωνα καθειμένος; MEN. φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ,

in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se jube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita. MERC. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Jupiter! quantam inanem osten-

eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto deliteſcentia & ſcenae libertati condonata ſtudioſius eruerent, ſcriptisque ſuis quaſi teſſellas inſererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumſcripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam cenſoriam. Facilius autem in βρενθύεσθαι ſignificandi vim exemplorum ope declares, quam abſtruſam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a Βρενθίῳ vel Βρενθείῳ unguenti Lydii genere aeſtimatiſſimo, quod *Pollux* teſtatur VI, 104. vetuſtatem & rei & nominis *Sappho* confirmat ab *Athenaeo* producta XV. p. 690. E. Recte *Heſychius* & *Etymol.* Βρένθειον, μῦρον τι παχίων, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μῦρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem Viri Doctiſſimi ſecutus putetur, ut docent *Schol. AEſchyl.* ad Perſ. v. 41. *Erotianus* & *Galenus* in Gloſſ. Hipp. Λυδῶν vel Λυδίον τι μῦρον. Quum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem eveniſſe huic βρενθίῳ nihil eſt cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθιξ Cypriis erat Θριδακίς aut Θριδακίνη auctore *Nicandro* apud *Athen.* II. p. 69. B. & *Heſychio*: idem βρενθινὰ commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: *Etymologus* praebet Βρενθία, tanquam ſi diminuta foret vox a βρένθος, quod ipſe ſuppeditat in Γήτειον p. 230. βρένθος, βρένθιον· ἔστι δὲ εἶδος πολυλεῶνος μύρου· eamque ob cauſam notavit antiqua manus ad *Clementis* Paedag. II. p. 177. βρένθιον λάπαθόν τινος ἄνθους ἡδύος. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cypriis, ſola lactuca, an apud Lydos aliosque diverſum herbae florisve genus, mihi quidem definire non eſt in promtu; multoque minus an Arcadica Βρύνθη, cujus ex *Pauſania* meminit *Stephanus*, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem hujus unguenti aut parandi modum tradant, uſum ejus jampridem interiiſſe, tametſi *Pherecrates* apud *Athenaeum* βρενθίου velut aetate ſua noti fecerit mentionem. Recta eſt ſcribendi ratio βρένθινον, βρένθειον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam conſuetudini reſpondens; nam quod *Luciani Schol.* habet ad περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. prope finem βρένθυον, niſi de induſtria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare cenſeo; ideoque magis, quia *Etymologus*, quem & ipſum veteres ſecutum deſcripſit, βρενθειον praefert. Jam illum eſſe fontem verbi βρενθύεσθαι Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo ſermone Varroni, juſtius objici poteſt, minime conceſſero: repugnat tum ſincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens ſignificationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat *Helladius* apud *Phot.* p. 870. Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὅ ἐστι μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι ἢ βρενθυόμενοι μύρῳ χρῆσθαι εἰώθεισαν· qua quidem inani probabilitatis ſpecie haud ſcio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi poſſit. Verum *Helladii* verba plenius exſcripſit *Etymol.* p. 212. in Βρενθύεται· non alius enim eſt Βησαντινόος (ita legendum non Βισαντῖνος· alibi paulo rectius Βησαντῖνος) quam hic ipſe Heliadius oriundus urbe Antinoo vel Beſantinoo. Mihi videtur in βρένθος primaria fuiſſe virtus tumoris & ὄγκου, quae quaſi materies ſubjecta ſe porrigit ad diverſos, quibus diffunditur, ſignificandi ductus: poteram, niſi longum, multaque ſimul alia dilucidare neceſſe foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae poteſtatis propagationem conſiderari velim. Haec, tamen eſt ratio, cur in *Heſychio* τύμβου, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum *H. Stephano* in τύφου, nec cum *Guyeto* in θυμοῦ mutari patiar. Βρένθος certe apud *Athen.* XIII. p. 611. E. pro *faſtu tumido* & *arrogantia contemtoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lyſiae in AEſchinem Socraticum, etſi longiora* λέξω τὸ βρένθος ὑμῶν τὸ πολύν, ὦ φιλόσοφοι· hoc ille ſubactus, ſi quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens ſingularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui ſcriptoris depromſit. *Euſtathii* quoque locus ad Il. Θ. p. 691. procul dubio vel *AElio Dionyſio*, vel *Pauſaniae* debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας ὡς δηλοῖ τοῦ Κωμικοῦ· ἐξ οὗ τὸ βρένθιον, μῦρόν τι ἐκεῖνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praeſtaret Λυδῶν vel Λύδιον) ἀπεκαδύμησεν ἐξ ὧν ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἤγουν καλλωπίζεσθαι ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ οὗ aeque pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθιον· at quando auctoritatem Comici profert, clare oſtendit alienam ſe obſervationem excerpſiſſe; ſaltem in *Ariſtophanis*, quem eo titulo plerumque ſolet indicare, quae ſuperſunt, quasque ſolas legit *Euſtathius*, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἡ βρενθύς, niſi me fallit in *Heſychio* corrigendo conjectura, Βρενθύς, πνεῦμα, τύμβος, καὶ ὄρνεον, ὁ καὶ βρένθος· me judice deterius eſt, quod editur Βρενός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύνεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non ſecus atque a πληθύς exiſtunt πληθύειν & πληθύνειν. Jam ut perſpicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium eſt eorum interpretationes in unum

con-

oſtentationem gerit, quantam inſcitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quæſtiones impeditas, diſputationes ſpinoſas, & ſententias perplexe involutas: imo etiam inutilem laborem valde multum, nugasque non paucas, & quisquilias, ac minutas diſceptatiunculas: quin & per Jovem nummulos iſtos aureos, & præterea ſuavi-

ὅσῳ μὴ ϕ [a] ἀλαζονείαν νομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ [b] κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ μαλαιοπονίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν· νὴ Δία καὶ χρυσίον [c] γε τυτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναι-

[a] Ἀλαζονείαν] Sic *W. P. S.* vetuſtae Edd. ἀλαζονίαν. [b] Κενοδοξίαν] Καινοδ. O. [c] Γε] Abeſt in O.

congerere: μεγαλοφροσύν, ὑπερηφανίαν, ἀπαίρειν, σεμνότητα, θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστίαν, δυσχεραίνειν, προσποιεῖσθαι, ἀναβρύεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διὰ θυμὸν μαίνεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι. in quibus citius curam, quam copiam defideres: nullum tamen eſt tot verborum, cujus vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam propoſui, tumoris & ὄγκου neque diffiteor, quantumvis ſatis magno diſcrimine diſſidere videantur, eam eſſe τῆ βρενθύεσθαι ſtructurae diverſitatem, ut varios illos poteſtatis leviter inflexae colores pro indole ſententiae non adſpernetur. Non una vice *Ariſtophanes* uſurpat: notiſſimus de Socrate locus in Nub. v. 361. Ὅτι βρενθύεταί τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ὑπεροράκισε. *Scholiaſtes* quum ſcribit, ἀπεσημείωσε σεαυτὸν ἐν τῷ χήματι, καὶ ταυρηδὸν ὀφᾷς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere cenſendum eſt ad ὑπεροράκισθαι τὸν ὀφθαλμόν. *Diogen. L.* II, 28. antequam eum ipſum Comici verſum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτῷ τὸ ὑπερόπλιον καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης λέγων ὅτως· alludunt itidem *Plato* Conv. p. 1206. quem *Athenaeus* expreſſit V. p. 216. A. & *Antoninus* VII. §. 66. quod ab Elegantiſſ. *Menagio* praetermiſſum *Gatakerus* adnotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo poteſt, quin iſthac deſcriptione Socratem irridere voluerit *Ariſtophanes*, ſic ſpeciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto ſupercilio deſpicientis res ipſa loquitur. Paulum alter ſcarabaeus in Pac. v. 26. — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ μέγα φρονεῖ, inquit *Schol. magnificum ſe facit, multumque ſibi arrogat*: quo pacto *Athen.* XV. p. 669. B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὡς μήθ' ἁνασπάσας τὰ κοττάβια. Lyſiſtr. v. 887. Χ' ἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore moroſa, quae maritum faſtidio habet, aç ſuperbe tractat. Simili modo *Liban.* Decl. VII. p. 320. B. οἶδα πηλίκα βρενθύεσθαι σωηθὲς αὐτοῖς, *quam ſuperbas iras gerere conſuetum habeant.* Orat. XV. p. 437. C. καὶ αἱ μὲ ἠσελγαίνον, οὐδὲ ἐβρενθύετο. Saepius *iracunde indignari, ipſo vultus & oris habitu indignationem profiteri*: περὶ τ ἐπὶ M. Σ. c. 37. ἀπαλλεῖς δ' ἂν ἀπαλλάττοντες λαθόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Athen.* IX. p. 383. F. μὴ καί τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰς ὀπὰς Δυσκόλου Μενανδρίου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τάδε. *AElian.* de Anim. V, 36. avis aſterias, εἴτις ὄκνον καλίσειεν αὐτὸν, ὀδὲ βρενθύεται καὶ ἀγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noſter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu compoſito ac ſevero meditabundum incedere*, qui locus eſt ad hunc conferendus. Magis eſt vulgatum, ut ἐπὶ adſciſcat: *Athen.* XIV. p. 625. B. niſi potius ipſius Heraclidae Pontici, hominis eruditiſſimi, ſint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τ σωμάτων εὐεξίαις βρενθύμβοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. *Themiſt.* Or. XXIII. p. 291. A. ἠκέσατε δὲ αὖ τινος τ ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς σωφρόνοις &c. Orat. XXIX. p. 346. B. ſi labem exiguam elueris, ſenſus, qui *Petavium* fugit, egregie conſtabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἴσως καὶ αὐθαδίζομαι καὶ ἐπεισόμισεν ἄν μοι Σωκράτης, ὡς ἀλαζόνα ὄντα· *at ego me forte ob iſta pauca superbus effero, mihique multum tribuo: imo tum Socrates mihi, tanquam jactatori importuno, os obturaret.* Rarioris uſus eſt illud *Plutarchi* pro Nobil. §. 8. ἐξετάζομεν, πότερον εἰκῆς (Ἀριστείλης) τοσοῦτον προυπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον οὐ βρενθύει· & *Zachariae Schol.* initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νὴ βρενθύμβος εἶναι σοφός &c. Haec argumento ſunt, quod parce priſci ſcriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus uſu creberrimo fuiſſe tritum. Cui placuerit in primis, *Theodoretum* reperio: vide, ne dubites, nam nihil eſt cauſae, cur plura deſcribam, Prol. Ἐκθ. θεραπ. p. 463. D. Serm. V. p. 557. D. VI. p. 571. B. X. p. 628. D. I. Αἰρέσεων κακομ. c. 2. ut alia praeteream. Apud *Agathiam*, ſcriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo ſaepius occurrit, quam notatum eſt a *Suida*, qui, quod exemplum primo loco poſuit, *Theophylacto* debet Hiſt. I. c. 3. Ὁ δὲ σοβαρύνόμενος πολλῷ μᾶλλον καλεῖσθαι βρενθύεται, οἷα προπηλακιζόμενος τῷ ἀναξίῳ τοῦ ῥήματος. Idem Ep. 69. βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem obſervationi noſtrae *Heſychius* emendatus faciat: Βρεναιάται, δυχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum eſt Βρενθύεται· niſi quis religioſius ordini literarum adhaerens praeferat, Βρενδάται, vel Βρενδεῖται· nam infra ſane legitur, Βρενδεῖν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, Βρενθύνῃ, ἀξιοπιστῇ, ἐπαίρεται, σεμνύεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quanquam de poſteriore non contendero. *T. H.*

16. Ἀλαζονείαν] W. r. In aliis ἀλαζονίαν. *M. du S.*

19. Ἐννοίας πολυπλόκους] Hinc Philoſophorum πλοκαὶ, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auct. c. 22. & alibi. *J. B.*

20. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν νὴ Δία, καὶ χρυσ.] Verterat *Mart. Bolerus* & *urioſitatem.* Id mutaturus *Benedictus* reddidit & *rerum minimarum diſquiſitionem.* At ſane jam ſatis expreſſit

ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· εἰ [a] λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα ἀποκρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸ τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων [b] ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις.

ter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcumque ſtudioſe prætegas ea. Tum porro mendacium depone, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quaſi melior ſis aliis: etenim ſi cum iſtis omnibus conſcendas, quæ te quinquaginta remorum navis accipiat? PHIL. Depono igitur iſta, quandoquidem ita jubes.

9. MEN.

a Λέληθε] Λέληθας. O. quod minime rejiciendum. b Ἐμβαίνοις] Ἐμβαίης O. idque verum puto. Prope accedit *F.* ἐμβαίης, cujus vice reliquae omnes ἐμβαίνοις.

28. Πεντηκόντορος] Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κατηλατουμένη. *V.*

hoc philoſophi vitium per tria proxime antecedentia, quæ non ſunt ab hoc poſtremo diverſa. Itaque non miror patrem notaſſe videri nunc intelligere *avaritiam*, ut ſic potius diſtinguatur κὴ ὑβλους· κὴ μικρολογίαν τὴ Διός, κὴ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab diſcipulis corraſerit, ſed etiam oſtentet animo inſitam inſignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi ſequitur ποία πεντηκόντορος abſurde vertunt *qua quinqueremis*, quaſi bellicum quid apud inferos, quum ipſe Charon in Contemplantibus teſtetur ſe ſolum διωκίαν ἴλκειν. *J.G.*

33. Μεταῖ] Coll. P. & L. In Impreſſis μετᾶν. *M. du S.*

36. Πίλικων τῶν ναυτηγικῶν] Pro πίλικων ναυτηγικὴν eſt illa loquendi forma propria fere Atticorum: *Xenoph.* Symp. p. 521. v. 10. εἰσφέρεσθε τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κερκιδικῶν. *Theophr.* Char. Eth. c. V. Θουριακὰς τῶν τραγυλλων ληκύθους, κὴ βαλλερίας τῶν σκολιῶν ὠὰ Λακεδαίμονος. *Epicharmus* in Scirone: πηλίνων λικνίς. *Ariſtoph.* in Γήρᾳ κοπὶς τῶν μαγειρικῶν. *Alexis*: —Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρνακ' ἠμφιεσμένον Τῶν ἀνθρακικῶν— Poſteriora ſubminiſtrat *Pollux* X, 87. 104. 111. *T.H.*

37. Ἐπικόπτω] Sic vocat truncum, ſuper quo aliquid diſſecatur: vox in uſu rariſſimo. *J.B.*

Ἐπικόπτῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος] Valde obſcure vertitur ſic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iſte ſumta ſecuri qua naves fabricant, eam reſecabit ſcanſorio navis tabulato ſuppoſitam.* Pro ἐπικόπτῳ in Mſſ. eſt ἐπικόπτῃ· ſed aut legendum eſt ἐπικοπάνῳ, aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον uſus eſt *Lucianus*, ſicut illo *Menander* in Meſſania, ut auctor eſt *Pollux* Onomaſt. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in qua ſecabant in fruſtra carnes aſſandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixiſſe ἰλιὰν, ξάνιον, ἐπίξηνον dictam eſſe iſtam menſam coquorum ἰλιὰν, quia ex oleis conficiebatur, auctor eſt *Heſych.* quamvis alios ἰλιὰν ſcribere doceat, & aliunde petere hujus vocis originem: vide in ἰλιοῦσι. Apud *Pollucem* ſtultiſſime vertitur ἰλιὰν *olearia cella*: vide & lib. VI. cap. 13. ubi eadem repetit *Pollux*. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mſ. ut hic *Lucianus*, prae ſe fert ἐπίκοπον, ſed non in verbis *Menandri*, quæ ſtatim ex ejus Meſſania affert; nec in lib. VI. c. 13. Utrumque veteres videntur uſurpaſſe ἐπίκοπον, & ἐπικόπανον, ſed tamen non vetuſtiſſimi; recentiora enim ſunt vocabula. Sane non niſi apud novæ Comœdiæ ſcriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem *Menandrum Pollux* tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque uſos diſcimus ex *Euſtathio* ad Odyſſ. B. v. 237. ubi ἐπίξηνον exponit ἐπίκοπον. Τὸ ὃ παρθένιοι κεφαλὰς ἀντὶ τῦ πρωτοτόμους. ἢ ὡς ὁ ἐπίξηνος ἤτουν ἐπικόπος ἤτοι ἐπικορμίσι ὄντες ὡς κοπῖναι· qui locus admodum facit ad hujus noſtri *Luciani* explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum *Homeri*, in quibus male legitur πρωτοτόμους ὡς ἐπιξύνους, ἤγουν ἐπικόπους, ὡς τι κοπῖναι, pro ἐπιξήνους. Sic & male legitur apud *Heſych.* ἐπίξυλον pro ἐπίξηνον, τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα eſt ſive *ſcala*, qua in navem altiorem, aut *tabula*, qua in lintrem aut ſcapham pervenire commode poſſumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque *Lucianus*. Verte Luciani locum: *Menippus iſte capta ſecuri, qua naupegae utuntur, eam reſecabit, utens pro menſa, ſeu trunco, quo ſecanda imponuntur, tabula, qua ſcapha conſcenditur.* *J.G.G.*

Ἐπικόπῳ] Hujus & loci & vocabuli meminit *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 354. Ἐπίκοπον, inquit, *ſubſtantive, Lignum quod ſupponitur quum quid ſecuri ſecatur, ut* Budaeus *interpretatur apud* Lucian. *in Dial. Char. & Merc.* λαῶν πίλικων &c. *loquitur autem ibi de barba. Poteſt tamen & pro menſa accipi, ſupra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut* ἐπικόπανον. *Antiquam autem eam vocem eſſe* Euſtathius *tradit, eique ſynonymum* ἐπίξηνον, *at* ἐπικόπανον *vocari* ἐπικόμμιον. Ari-

9. MEN. At barbam istam quoque deponat, Mercuri, gravem sane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt. MERC. Recte mones; & istam remove. PHIL. Quis autem erit, qui detondeat? MERC. Menippus ille, capta securi nautica, præcidet eam pro codice usus scala navali. MEN. Minime, Mercuri:

MEN. Ἀλλὰ χ' ἥττον τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς· πέντε [c] μνᾶν τρίχες εἰσὶ τυλάχιστον. EP. εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; EP. Μένιππος οὗτοσί, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, [d] ἀποκόψει αὐτόν, [e] ἐπικόπῳ τῇ ἀνυσάθρᾳ χρησάμενος. MEN. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ

[c] Μνᾶν τρίχες εἰσὶ] Μνᾶς εἰσὶ τρίχες. C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι. O. F. Forte fuerit a *Luciano*, πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν etsi nec repudiandum sit τρίχες. [d] Ἀποκόψει] Ἐπικόψει. L. [e] Ἐπικόπῳ] Ἐπικόπτῳ G. P. *Alii.* ubi praeterea notatum: Ἐπικόπτῳ *forsan legendum.*

Aristophanis *autem* Scholiastes ἐπίξηνον *esse dicit* (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' ᾧ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eustathius *exponens Homericum illud Od.* Β, 237. παρθέμβροι κεφαλαὶ, *subjungit*, προτιθέντες, ἢ ὡς τὸ ἐπίξηνον, ἤτουν ἐπικόπιον, ἤτοι ἐπικορμίῳ θέντες, ἐφ' οἷς κοπτῶνται, *in trunco in quo carnes concidi solent. Sed fortasse non minus* ἐπίκοπον *substantive dicitur, quam* ἐπίκοπος *quemadmodum apud* Poll. ἐπίξηνον, & *apud* Scholiastem Aristophanis ἐπίξηνος. *Praeterea in altero subintelligi posse videtur* κορμὸς, *aut* τράπεζα, *aut tale quid, in altero* ξύλον, *aut aliquid aliud. Sicus vero tam* ἐπίξηνος *dicitur, quam* ἐπίξηνον, *ita tam* ἐλεὸς, *quam* ἐλεὸν, *ut* Eustathius *annotat.* Postea de ἐπικοπέων profert, quae *Pollux* scripsit V, 90. X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* sunt explicata: paucis quid hoc de vocabulo sit tenendum declarabo. Ἐλεὸν apud Homerum, vel ἐλεὸς, hoc enim numero solum occurrit Il. I, 215. Od. Ξ, 432. τράπεζαν esse μαγειρικὴν sive *mensam coquinarem* veteres consentiunt: eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τύλεον *Aristophanis* in Equ. v. 152. 169. & ab utrovis aeque repeti possit *Poëtae* ἐλεῶν· non aliter *Pollux*; nam & IV, 123. ubi rariorem vocis usum exponit, Ἐλεὸς δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ θύματος τὰς τῆς ἀνυσθας τοῖς χαριστηρίοις ἀπεκρίνατο, membranis si obtemperemus, Ἐλεὸν erit revocandum. *Philopono* tamen vel *Cyrillo* ὁ Ελεὸς, τῷ ἐλεῷ, *Eleus fluvius, mensa.* Hinc ἐλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι λέγεσθαι τοὺς τῶν θυσιῶν τεῦτε Athen. IV. p. 173. A. quem descripsit *Eustath.* ad Il. I. p. 773. v. 43. Dubitat *Harpocration*, an Ἑλεαῖται Lysiae, quos alii τοὺς τὰ ἕλη κέκτησθαι, τῇ ι παραδιφθόγγῳ, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήκοθι δὲ τὸ ἑλεὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλεῶν, γίγνηται τύπου· ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omissum a *Suida*, minime perspicio; nisi quis reponi probet ἥμου, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἐστὶ κορμὸς ξύλου. De ἐλεοῖς plura *Jungermann.* ad *Poll.* X, 101. n. 44. Idem censetur ἐπίξηνον saepius in *Aristophanis* Acharn. v. 317. 354. 364. 365. usurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam esse *culinariam*, hanc, ut *Suetonius* ait in Claud. c. 15. *mensam lanioniam* statuas: *AEschyl.* Agam. v. 1286. Βωμοῦ πατρῴου μ' ἀντ' ἐπίξηνον μόνον Θερμῇ κοπείσης φοινίῳ προσφάγμασι· quorum mihi *Stanlei* versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ξάνιον adjungit *Pollux* origine par, sed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον *Menandri* verba vel integra possunt servari, ut initium jambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγεῖται μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis:* nam nihil est futilius ea explicatione, qua sibi blanditur ad *Menandri* Reliquias *Philargyrius* ille *Cantabrigiensis.* Ἐπικόπανον autem an ἐπίκοπον dicas, nullum interest discrimen: plus una vice meminit *Eustath.* ad illud Od. Γ, 443. — βοῦν ἐπικόψων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν καὶ ἐπίκοπον φασὶ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· & ad Od. Λ. p. 1692. ἐπάνω ἐμοῦ, ὡς οἱ νῦν ἐπίξηνόν τινες, ὃ ἐγὼ ἐπικόρμιον· cujus vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Aristophanis Scholiastae κόρμοι μαγειρικοὶ, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat *Juvenalis* antiquus Commentator ad XI, 141. *Etymol.* Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ τὰ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον φασὶ Ἀριστοφάνης & Δαμοσθένης· de *Aristophane* liquet; *Demosthenis* locum hactenus quaero. Hinc in *Hesychio* reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ τὰ κρέα τύπτουσι ἐκόπτον, ἢ νῦν τὸ κρεοκόπον, vel ἐπίκοπον ξύλον· nihil enim obstat, quo minus hunc in modum suppleatur, ut recte monuit *H. Stephanus*: sic ἐπίκοπον σανίδιον, *tabella, super quam aliquid inciditur*: *Paulus AEgin.* VI. c. 67. Leonides, ut ἰχῶρα φλεγμονὴν mederetur, ὑπλίου ἀπαλείψας τὸ ἄνθρακον σμίλῃ κατ' ἐπικόπου σανιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ ὑλήματος τὸ ἀφεστὸν ἐξέτεμνε. Porro, quod *Hesychius* habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ θυσίᾳ τῷ ἱφαιστείῳ ἱματίου, ἢ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον, *Graevio* mutanti nondum adsentior. Idem: Κρέων, ἐπίκοπον, κρεοδόκον λέγουσι· veterum expositionem tradit Homericae vocis κρέων sive κρέον duplicem; hi *codicem coqui, lanionisve* accipiebant, alii *lebetem, in quo car-*

λὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. EP. ὁ πέλεκυς ἱκανός. MEN. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτῷ τὴν κινάβραν. [a] βάλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τὴν ὀφρύων; EP. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας [b] ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ [c] ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' ὦν. MEN. ἓν ἔτι τὸ βαρύταλον ὑπὸ μάλης ἔχει. EP. τί, ὦ Μέ-

verum ferram mihi porrige; nam hoc quidem magis ridiculum. MERC. Securis est satis idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, dejectis ibi sordibus hircinis. MEN. Vinne paulum etiam demam de superciliis? MERC. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit, nescio cujus rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expaveſcis? quin ocyus inscende. MEN. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet. MERC. Quid-

a Βάλει] Ms. βούλει. P. b Ἐπῆρκεν] Ὑπῆρκεν O. c Ἀνατείνων] Ἀνατείνειν O. prave.

42. Τὴν κινάβραν] Κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν * τῷ πάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ ἡ κινάβραν λέγει τὴν πόρκην. V.

* Πάντας σιαίνειν] Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce σιαίνειν vide *Schol.* ad Tim. p. 113. *M. du S.*

Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi σιαίνειν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σιχαίνειν significet *fastidium creare*, quale lolet odor ingratus ac teter; at *fastidire, aversari* σιαίνεσθαι· *Cyrilli* Gl. Σιαίνομαι, *tedo* (*Taedeo*) Σιαντίζω, *fastidia.* Σιαντὸς, *teter.* Iisdem fere vocibus utitur ad σιχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur *Cangius* Gl. M. & I. Gr. in Σιαίνειν nam *Nicephori* & *Joannis Moschi* σιαίνεσθαι non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι repeti: utrique loco potestas adlignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate.* Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 113. restitui commode possit, ἀπὸ τῆς Δίας σιαίνειν, *propter ilIam* συγνότητα nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διασια celebratur. Hic autem voluisne dicere? κινάβρα *proprie hircorum fetor: praeterea notat quemvis tetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet*, sive malis, *omnes fastidiant*: an potius parva mutatione legi praestat? λέγει δυσωδίαν αὐτὴν πάντας σιαίνειν, *ait Lucianus gravi fetore pythagoricum eum omnibus esse fastidio.* Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἴσως κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἁπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πήρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quisquam, quid sit κινάβρα declaraturus, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. *T. H.*

earnes coquantur. Tum etiam, si lectioni receptae tuto fidimus, μάλλω a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari *Hesychius* ostendit: illi autem conjecturae, qua suspicatus fui in eodem restitui posse Ἐπίκοπον, ἐπικόρμιον, Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπίκορον, ἐπίκαπον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπίκορον, ἐπίκαρτον. *Scaligero* subscribo Glossas corrigenti, *Cala*, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφὶς. Ergo Lucianus ad praecidendam tam grandem philosophi barbam scala navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque magis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabulam postularet. *T. H.*

40. MEN. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας] Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem ignoscendum est eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte, *Euge vero; nunc homini similior evasisti, foetidis sordibus ibi depositis.* Ἀναπέφηνας intellexerunt, quasi actionem contineret; perverse: aliud norma Graecae linguae, atque ipse *Lucianus* suadent. Θ. Δ. IV. §. 1. σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας· Κατάπλ. c. 24. πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 9. ὥστε θύων τισὶ καινοῖς δαίμοσιν, οὔτε ὁμοὺς, οὔτε ὁμοιάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα. *Suidas*: Ἀναπέφηνα, ἀπεδείχθην, ἢ ὑπῆρξα ἀναπέφηνα. Nihil moror Philopatridis consarcinatorem. §. 3. ipse rectius §. 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quae habet ipse, deponit atque a se projicit: modo, τὰ πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, &, ἀπόθου δὲ τοῦτον. Ἔρωτ. c. 5. πᾶσαι ἂν ὑποστιμώσεις ἀφορμὴν ἂν ποθὲν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέμενον μανίαν τιμῆσαι μὲ τοὺς αὐτοκράτορας in Pass. Tarach Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo sit capiendum αὐτῷ, tanquam si locum, ubi sordes excussae jacebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quae Mercurii personae conveniant, manifesto, dummodo sententiam consideratius perpendas, patebit. Securis loco ferram Menippus ad deradendam philosophi barbam risus causa poscit: verum, inquit Mercurius, Menippi

Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguæ libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam adfluentiam, oppi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam teterrimam illam spurcitiem deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paullulum etiam de supercibus demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ep. Ὁ φίλεκυς ἱκανός· Εὖγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀνατέθριπας ἀποθέμενος αὐτῦ τὴν κινάβραν. Men. Βούλει μικρόν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter p. 225. v. 15. τι τῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Jovis securi diviserat, repetitur. *T. H.*

41. Ἀνθρωπινώτερον ἀνατ.] Sic apud *Athen.* ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383. B. *M. du S.*

42. Αὐτῦ] Id est, αὐτόθι, sibi. *F. G.*

Ibid. Τὴν κινάβραν] Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensus. Hinc *Horatius* anum hujusmodi dicit *hircum in alis habere.* Lysimachus apud *Plautum* in Mercat. Jam plenus aetatis, animaque fœtida Senex hircosus—. *G. C.*

43. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν] Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irridet, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae οἱ τὰς ὀφρῦς αἱροῦντες, *Menander* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Euseb.* D. E. p. 106. C. οἱ συμπροσωποῦντες & τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Artemidor.* Procem. lib. I. p. 3. De ipso Platone *Amphis* apud *Diogen. L.* III, 28. Ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπῃρκὼς τὰς ὀφρῦς. *Alciphr.* I. Ep. 34. Ἐξ ὧν φιλοσοφῶν ἐπετήσας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc *Luciani* locum commoda notavit *Bergler.*, quaedam tamen a *Desid. Heraldo* praecepta ad *Martial.* I. Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interjectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallem ἑαυτὸν, quamvis enim haud negem recte dici ἀνατεθρίπτειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita *Lucian.* in Tim. c. 54. ἐκπετάσας γοῦν τὰ πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & *Etymologus* esse contraria monet ὑποκαθιέναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud *Ammiani* de rege Chnodomario XVI. c. 12. *arduo fubrigens supercilio*; & p. 143. *elatus in arduum supercilium.* *T. H.*

44. Ἐπῆρκεν] Vide B. πρ. c. 7. ὡς διῆρκε τὸ ξύλον. *M. du S.*

48. Ὑπὸ μάλης] Quicquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est *Demosth.* contra Aphob. Φιλήμων. Οὐχ εἷς, ἀλλὰ δύο ταῦτ' ἐστίν, ἃ δ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων *non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus.* Ita dicitur alibi ab eodem *Luciano* ὑπὸ κόλπου, *sub sinu.* *G. C.*

Ὑπὸ μάλης ἴχνη] *Erasmus* in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem hujus phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, jure merito propterea castigatus ab *H. Stephano* in Anim. cujus operae praeclarae non meminerat *H. Valesius*, quum ad *Amm. Marcellin.* XXVI. p. 512. iisdem, quibus *Stephanus*, exemplis usus *Graecos* ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad *Thomam Magistrum* plura. *T. H.*

49. Κολακεύειν] Ita Ox. Reliqui κολακεύων. *M. du S.*

55. Γε] Hoc pro vulgato ϑ ex MS. Ox. repositum. *M. du S.*

παρισώσεις, καὶ ἀκολούθως, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τἆλλα βάρη τῶν λόγων. PH. [a] ἦν ἰδού, θήσομαι. EP. εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, καὶ ἀποβάθραν [b] ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σύ, ὁ ἀρτίως τὸ πώγωνα δεδημευμένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ᾠόμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. MEN. ψεύδεται· ἄλλα γάρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. EP. τὰ ποῖα; MEN. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπασιν λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καταειλήσας, περιέσται ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιλυπεῖα· καὶ ἕωθεν ἐξαπατῶν τὴν νέους ἐπὶ τὴν σοφίαν ἀγγύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; MEN. πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

posita, paria paribus æquata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. RHET. Ecce enimvero, pono. MERC. Bene habet: solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis sit.

11. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cujus jam modo barba fuit evastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam esse. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quæ credas eum pungere. MERC. Quanam? MEN. Quod non amplius coenabit apparatas coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens juvenes sapientiæ prætextu argentum accipiet: hæc urunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse? MEN. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.

12. Ve-

a Ἦν ἰδού] Ἤνιδε P. εἶεν, ἰδού. B2. quod sine dubio editoris. b Ἀνελώμεθα] Ἐλώμεθα. O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium.

59. Καὶ βαρβαρισμούς] Ἐν σχήμασι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἕνεκεν· ὡς τὸ, * οἱ δὲ δύο σκοπελοὶ, καὶ τὰ ἑξῆς. V.

66. Δεδημευμένος] Πεπορθημένος. V.

73. Χαμαιλυπεῖα] Παρυσία. V.

* Οἱ δὲ δύο * σκο. . . .] Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. J.C.

Ex *Homeri* Od. M, 73. ut indicavit *M. du Soul.* Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit E. A. prave: quum *V.* praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec adnotatio ad βαρβαρισμὸς, nemo facile pervidebit: Eruditiss. itaque *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 297. n. 63. fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: *Certe melius*, inquit, *conveniebat illis, quae legantur in* Lucian. *Dial. Junonis & Latonae* p. 243. v. 22. hujus Ed. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν —— ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens adsentior. Similis orationis figura p. 242. v. 92. Ejusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 239. T.H.

59. Παρισώσεις] *Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & jucundius, longiora.* Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25. *paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quaesitas venustates* parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide *Philostr.* p. 497. Meminit iterum *Noster* Δημοσθ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Βαρβαρισμούς] Ridicule hoc dictum. Praeterea *A. Gellius* V, 20. negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed *Luciani* jam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Πρτ. c. 17. B. πρ. c. 10. & 23. *M. du S.*

60. Ἦν, ἰδού] Rhetor ait: ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. sed scribendum ἦν' ἰδού, *ecce*: quod alibi quoque sæpiuscule apud nostrum occurrit, sed sæpius corruptum. Dicitur pro ἤνι ἰδού. *J.G.G.*

Ἦν, ἰδού] Secutus est Eruditiss. *Graevius H. Stephanum* Th. L. Gr. T. I. p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, *apud Lucian. eadem signifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco quam in caeteris scribendum puto* ἦν' ἰδού *posita post* ἦν' *apostrophi nota: nec enim dubito, quin elisum sit* ι *adverbii* ἤνι, *quod* ἐν τῷ Ἀναχάρσιδι τοῦ ἰδού *perinde ac si diceretur* ἤνι ἰδού. Ego, quanquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. T.H.

62. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα] *Polyaen.* IV. c. 6. p. 374. ἄλλοι μὲ ἀνίστων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκυον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀπο-

12. Verum interea dum cædimus ſermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coëuntes læti rident cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehenſa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipſi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohoneſtat exſequias hujus Cratonis. Atque etiam profecto Damaſiæ mater gemitus ciens præit leſſum cum feminis in funere Damaſiæ: te vero nullus, o Menippe, lacrimis proſequitur, quieteque jaces ſolus.

13. MEN. Nequaquam; ſed audies canes jam jam miſerabiliter ululantes mei cauſa, corvosque flebilem in modum aliſ concrepantes, quando frequentes ſepelient me. MERC. Fortem te præſtas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus,

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ὦ κραυγή τις ἀκούεται, ὥσπέρ τινων ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἅσμενοι γελῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ. καὶ μὴν Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει καὶ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ οὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡ. γενναδάς εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν πίσω πρὸς τὸ δικαστήριον,

c Γυναιξὶν] Ταῖς γυναιξίν. Margo *A1W.* d Ὠρυομένων] Ὠρυομένων. O. F. quaſi ab ὠρύομαι.

ἀποβάθραν, paulo ante dixerat ἀναβάθραν· idque jam obſervatum a *Paul. Leopardo* Em. XIV. c. 10. & *C. A. Dukero* ad *Thucydid.* IV. c. 12. n. 41. nec *Stephanum* in Theſ. Luciani loca fugerunt. *Pauſan.* X. p. 860. διὰ τὰ ἀποβάθρας κατιόν· *Poll.* VIII, 120. μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἀγκύρας εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit Vir Illuſtris ad *Callim.* H. in Del. v. 22. *T.H.*

72. Τοῦ ἱματίου τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος] *Petron.* c. VIII, p. 33. *Tarde, imo jam ſero intellexi me in fornicem eſſe deductum: execratus itaque aniculae inſidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem:* ibi vide Commentatores. *T.H.*

73. Παρίσιον] Futurum, uti ſupra Εν. Δ. Χ. αὐτίκα μάτισι ἐς τιμωρίαν τῆς μητρι. Saepius hoc fieri videas. *M.du S.*

74. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ] Sequentibus adjunxi ἀργύριον λαβεῖν ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ſecus atque Interpretes fecerunt. *T.H.*

77. Ἔσπασα] Conſule *Diogenem Laertium* p. 162. B. qui Menippum ait laqueo ſibi necem conſciviſſe. *M.du S.*

84. Συνίχθαι] *Illius uxor conſtringitur a mulieribus*, quaſi nempe ſuffocanda. Male hic locus verſus eſt, *illius uxorem mulieres circumſtrepunt.* *J.C.*

Συνίχθαι] Niſi verſionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχεῖται, unde peritum ſit illorum, *uxorem mulieres circumſtrepunt*, exputare non poſſum. Suſpicabar olim συναγχθῆναι vel ἀπάγχθαι melius convenire ſaevienti in uxorem tyranni teminarum turbae, quomodo *Lambinus* in *Polybio* I. p. 119. pro ὑπὸ τῶ λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, *fame ſuffocatos* ad *Corn. Nepot.* Ham. n. 35. Nunc ſatis contentus ſum ſcriptura vulgari: ſignificat enim *comprehenſam conſtrictamque teneri: Porphyr.* in *Euſeb.* Chron. p. 60. καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἱππέων σὺν τῇ γυμνασίῳ διὰ τὴν μισαρχίαν συνεχόμενος ἀπήλθε. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat *Lucianus*, eundem exitum a Locrenſibus Dionyſii junioris habuerunt. *Strabo* VI. p. 398. *AElian.* H. V. IX, 8. *T.H.*

86. Βάλλῃσι ἀφθόνοις] Sic paſſim. *J.B.*

87. Διόφαντον] *Cicer.* in Bruto p. m. 215. C. Diophanis meminit Mitylenaei, Graeciae illis temporibus diſertiſſimi. Lacedaemonius antiquus ſcriptor. LLoyd. *M.du S.*

90. Ἐξάρχει] Narrat eadem *de Lucio.* *J.B.*

Ἐξάρχει τῷ θρήνου] Protulit *Deſ. Herald.* ad *Martial.* II. Ep. 11. Mox θάπτωσι με unde *Cuperus* expiſcatus fuerit de ſepultura per ignem eſſe capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obſ. lib. I. p. 48. *T.H.*

94. Ὀλίγον] Sic lego, ut Dial. XXIII. pro ὀλίγων, quod in plerisque eſt. Recte tamen *P.* & *S.* *M.du S.*

3. Πάν-

γιον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ Ποσειδεὺς ἄλλους μελλήσομεν. MEN. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, προίωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλεις; [a] πάντως δικασθῆναι δέησει· καὶ τὰς χαλαδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχὸς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero & portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino judicium subire oportebit: & poenas faiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscujusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. CRATETIS ET DIOGENIS.

ΚΡΑΤ.

ΜΟΙριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα; ὃν ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ὀπτιλέγειν, Ἦ μ' οὐ

CRAT.

1. MOerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multæ erant onerariæ naves, cujus consobrinus Aristeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare; Aut tu tol-

[a] Πάντως] Defuit in Edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa.

11. Τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὅμηρος εἰσάγει πολλαχοῦ τοὺς ἥρωας ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ τῷ Αἴαντα· φησὶν ὃν Αἴας πρὸς Ὀδυσσέα, ἢ κουφότερόν μοι, [*] ἢ κουφίζω σε. Αἰνίττεται δὲ ὁ Λουκιανὸς λέξει τῇ σ' ἔχου, ὡς τῇ † Ἀριστείου λέγοντος, ἢ κούφισόν μοι, ἢ κουφίζω σε· τουτέστιν, ἢ προκόμισόν μοι, ἢ προκομίζω σε. *V.*

[*] Ἢ κουφίζω] Sic E. A. Κουφίσω utrobique & προκομίσω scripserat *M. du Soul.* Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. *T. H.*

† Ἀριστεία] L. Ἀριστίου. Sed tamen Ἀριστεία est etiam in C. *M. du S.*

11. Πάντως] G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. *M. du S.*

Ibid. Δικασθῆναι δήσει] Vocem unam addit Mss. πάντως δικασθῆναι δήσει. πάντως vulgo deest. *J. G. G.*

7. Μοίριχον] Ficta credo haec nomina. *M. du S.*

10. Πλούσιος ὁ αὐτὸς ὤν] Perperam in Aldina, Salmuriensi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post vocalem ὤν ponitur signum interrogationis Graecum; eoque deceptus fuit Interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. *J. J.*

11. Τὸ Ὁμηρικόν] Legendum ὃς ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. *M. du S.*

11. Ἦ μ' οὐάειρ' ἢ ἐγώ σε] Sunt Ajacis verba ad Ulyssem colluctantem Il. Υ. v. 724. *J. G. G.*

20. Οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων &c.] Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παῖδες· nam ὥσγε nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οὔτε Juntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντεις οὔτε ἀπὸ τῶν ἀ. τ. τὸ μ. οὔτε ἀ. τῶν ὀ. οὔτε Χ. π. ἀλλὰ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρεῖχε &c. Mecum facit *H. Valesius* ad ista *Marcellini* XXVIII. p. 581. *Iisdemque subseruntur genitalium extorum interpretes controversos, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum*, hunc in modum scribens: *Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristeas viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituissent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse*: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulenti vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendebat, insidiis testamentariis interveniebant: egregius est *Plinii* locus I. Ep. 20. *T. H.*

22. Χαλδαίων παῖδες] Sic Necyom. c. 6. *Eunap.* Æd.

tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hæreditatem ætate æquales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristea Mœrichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Mœricho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: hæc quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris conjectarent futura, sive ex somniis, sive Chaldæorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeæ tribuebat victoriam, modo Mœricho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operæ pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; hæreditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervene-

ἀνάμιξ', ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπθυον ἀλλήλους; ΚΡΑ. ζ κλήρου ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες· χ ἴστας ἀμφθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μ ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφιεὶς τ ἑαυτῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτῦ. ταῦτα μ ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπθυον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. χ οἱ μάντεις, [b] εἴτε ἀπὸ τ ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τ ὀνειράτων, ὅσοι γε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ χ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μ [c] Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. χ τὰ τάλαντα ποτὲ μ ἐπὶ τῦτον, ποτὲ δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟ. Τί δ' ἦν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμιον χ Θρασυκλέα ἀφῖχθον, ἄμφω συγγε-

[b] Εἴτε] Οὔτε *J.* οὔτι Margo *AIW.* [c] Ἀριστεῖ] Ἀριστέᾳ G. L. Ed. Steph.

Ed. *J. B.*

24. Ἀριστῆ] Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέων. *J. B.*

Ἄρτι δὲ Ἀριστεῖ] Miratur *Bourdelotius* cur Ἀριστῆ dicat, cum Ἀριστέων appellarit; & merito miratur. Mſ. ostendit hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστῆ scribit Ἀριστέᾳ, ut scribendum est. *J. G. G.*

Ἀριστέᾳ] Ex MS. Gr. & L. editionum mendum sustulimus, quæ omnes præter *Stephan.* legunt Ἀριστῆ. Vide tamen, an non *Lucianus* de *Aristeo* aliquo Corinthio loquatur: plures enim *Aristei* Corinthii apud *Thucydidem* occurrunt, Aristeas nullus. *M. du S.*

Ἀριστεῖ] Ut Ἀριστέᾳ reponatur, quia Ἀριστέας ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde dissidet *Steph. Berglerus*, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cujus in hac causa ratio habeatur. Ad *Alciphr.* I. Ep. 1. ubi leguntur οἱ βορεῖς haec notat: *Pro οἱ βορέαι, quasi a βορεὺς per metaplasmum; ut & Aratus* ἀνέμοιο βορῆος Διοσ. v. 351. *Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog.* Ἀριστεῖ *formavit, eum nominans, qui non* Ἀριστεὺς, *verum* Ἀριστέας *vocabatur, sed hoc non sine allusione ad* ἀριστεύς. Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitus accedo: est enim talis nominum, praesertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem *Μελάνθιον Homerus* plerumque appellat, idem *Μελανθεὺς* Od. Υ, 255. Φ, 176. Ἀμοιβεὺς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in *AEliani* V. H. III, 30. contra *Schefferum* recte defendunt *Kuhnius* ac *Perizonius*, & dudum ante utrumque *J. Fr. Gronovius* Obs. IV. p. 240. Proconnesius Aristeas, peregrinantis, quum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριστέας dicitur a *Strab.* XIII. p. 881. A. *Paus.* V. p. 392. *Jamblich.* V. Pyth. §. 138. *Tatiano* p. 136. *Clem. Alex.* Str. I. p. 333. D. refingi volunt *H. Stephan.* ad Maxim. Tyr. Diss. XXVIII. p. 282. *Casaubon.* & *Scherpezeel.* ad *Strab. Hoeschel.* ad *Origen.* contra Cels. p. 113. *Ruigersius.* V. L. VI, 14. *Potter.* ad *Clem.* quibus cunctis supervacuae curae gratiam facimus. Quem *Herodotus* nominat Ἀριστέα τ Ἀδειμάντου Κυρήνιον, illum semper Ἀριστέα *Thucydides* & *Plutarch.* T. II. p. 871. A. Non ergo licuerit *Luciano*, si liberet, formam ejus nominis variare? Verum ne quis causetur, quod a diversis scriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos versus, non esse obtrudendum, *Apollodorum* adducam, qui II. p. 97. minore intervallo, quum posuisset Ἀλκαῖος, mox subdit πάλιν ἐξ Ἀλκέως ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quorsum vergant incertae, secus atque illae Jovis Homericae, unde has adumbravit *Noster*, quae Achillis Hectorisque fata exigebant Il. X, 209. *Theogn.* v. 157. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῃ. *T. H.*

25. Καὶ τὰ τάλαντα] *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* *J. B.*

γενεῖς ὄντας, ὐδὲ πώποτε προμαντευομένους ὕτω γενέσθαι ταῦτα. Δημοκλέοντες γὰρ ὁ Σικυώνιος ἐς Κίρραν, καὶ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ διαπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ ἐποίησαν.

runt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis præsagio divinantes hæc ita fore: Mœrichus enim & Aristeas quum Sicyone trajicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Japygem incidissent, eversa navi perierunt. DIOG. Bonum factum.

Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένει ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τὸ βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου στρεπτὸν) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸ τρίβων, καὶ τὸ πήρα χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσα. ΚΡΑ. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. εἰ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τὰ Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νὴ Δία, μέμνημαι τοῦτον λαβόντος

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hæreditatem nanciscerer ejus baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas hæres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peræque choenices lupinorum duos habentis. CRAT. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat tu ab Antisthene adeptus es hæreditatem, ego a te, multo majorem graviorisque momenti quam Persarum imperium. DIOG. Quæ tu bona dicis? CRAT. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG. Me-

mi-

33. Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντιφρὰ Κίρρας ὁ τοῦ Καφισιακοῦ πόλεις ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὄρος ἐξῆς κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ἔστι νῦν ἡ χρυσὸν φασί. C. addunt.

34. Τῷ Ἰάπυγι] Ἀνίσως. G.

35. Εὖ ἐποίησαν] Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀσλικῶς. G.

40. Ἐκ κοτίνου] Ἐξ ἀγριελαίου V.

31. Προμαντευομένους] *Thom. Mag.* in Βούλομαι vitiose προμαντεύομαι & ὕτως. *T. H.*

32. Διαπλέοντες] Subint. Ἀριστέας & Μόριχος. *F. G.*

33. Εἰς Κίρραν] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem *Pausanias* ab *Homero* scribit vocari Crissam. *Strabo* & *Ptolem* diversas faciunt. *J. B.*

Κίρραν] Prope Delphos. *M. du S.*

38. Ηὐξάμην] Sic malo, quam ut vulgo εὐξάμην quanquam sæpissime sic reperiri non ignorem. De baculo Antisthenis *Diogen. Laert.* p. 141. A. B. Baculum gestare invidiosum fuit Athenis: vide *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. V. *M. du S.*

40. Κοτίνου] Ex cujus fronde στέφανος Ὀλυμπιακὸς. *Hesych. Suid.* Interpres *Pindari*, *Pollux*, alii. *J. B.*

55. Εἰς δὲ τὸ χρυσίον πάντες βλέπετε] *Alii vero nihil curabant ejusmodi possessiones, nullasque coluit nos, hereditatem nostri sibi spondens: verum omnes argenti studio capiebantur.* Quod hic Græce, εἰς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld zien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὁρᾶν est *affectare*, *petere*, *cupere*, adjuncta præpositione εἰς vel πρὸς, sed & aliquando omissa. In De Gymnasiis c. 10. Ἀλλ' ὦ ἄριστε, σὺν εἰς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμῖν ἀποβλέπομεν. *Non omnia nos expetimus dona.* In Charidemo c. 25. Καὶ χαῦν αἴ τις ἐκάστῳ ἐξετάζειν βούλοιτο τὸ τυχὸν, εὑρήσει πάντας εἰς τὸ κάλλος ὁρῶντας, καὶ τούτων τυγχάνειν τῶν πολιτῶν τιθεμένους. *Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere velit, omnes comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia ducentes.* In de Mercede Cond. c. 24. Καιρὸς ἦν πρὸς ἀλήθειαν ἀφορᾶν. In Hermotimo c. 4. Ἀλλὰ θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, εἰς τὸ τέλος τὸ ὀρθοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἕξιν εὐδαιμονίαν. *Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad via metam pervenire studeat, & ad illam, quæ supra est, beatitatem.* In Demonacte c. 2. εἰ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *Philosophiæ studiosi.* Sed hoc in loco pro ὁρῶντες V. Cl. *Graevius* ὁρμῶντες legi vult; sequi etiam paullo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντων. *Aelian.* H. V. I, 28. τὸ Ῥόδιον φασὶ τὸ μὲ εἰς τοὺς ἐχθροὺς ὁρῶντα ἐθαυμάζεσθαι αὐτούς.

Sed & sine præpositione βλέπειν & ὁρᾶν simpliciter eo sensu sumptum reperitur. *Noster* in Amoribus c. 24. Τίς ἐρᾷ τῶν ὁμολογεῖ γενέσθαι, πρόδηλον ὡς Ἀθηνῶν, καὶ Δημελείας ἀντιτιχίζοντος, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare*, *cupere*; sed tamen *spectare*, ut illud verbum sæpe apud Latinos: vertendum autem, *cum vita ad tyrannidem spectaret.* Non intellexit id Interpres, jure propterea castigatus jam ab *Jac. Gronovio*, Græcæ phraseos callentissimo. Sed plane pro *affectare*, *petere*, *studere*, su-

mini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibique etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant ejusmodi possessiones, nemoque nos adsectabatur talis hæreditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi reconderent accepta a nobis talia bona, diffluentes præ luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protenus & diffluebat, quum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus istis, quæ in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant. CRAT. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

δεξάμενος τ πλῆτον παρ' Ἀντισθένους, ἢ σοὶ ἔτι πλείω καλαλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τ τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟ. εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ τις καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, ὃ συμβαίνειν οὐ δυναμένου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῶν Δαναῶν αὗται παρθένοι, ἐς τ τετρυπημένον πίθον ἐπαντλῆσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. ἐχθὲς ἡμεῖς μὲ ἔξομεν κἀνταῦθα τ πλῆτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξουσι κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

ΑΛΕ-

62. Στίγιον δ' δυναμένου] Δίχα στίγμα, βασάνιον. V.

sumitur ἰδεῖν in Hermotimo c. 22. Οὐ γὰρ ὅτι χρυσίον ἔστι, ὅτι δόξης ἰδεῖν, ὡς ἀμφίβολος περὶ αὐτῶν, &c. *Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur, ut de iis inter se contendant.* Potest & recte eo sensu per *videre* verti, quum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut jam ad *Livii* II. c. 22. docuit optime omnium de illo scriptore meritus, *J. Fr. Gronovius*; qui & eumdem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi adfert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themist. c. 7.

Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. c. 29. ubi Auctor ait, in Regum Persarum conviviis adesse Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos conjiciat, dum alius Eunuchus jam dudum tensum arcum tenens, τ ἀ μὴ θέμις ἰδόντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam perrumpat. Ο ἰδὼν ἀ μὴ θέμις, vix potest hic esse, qui simpliciter adspiciat (nam cujus, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coërceri queant, ut plane non conjiciantur subinde in eos, qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat, ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forsan ita hunc locum cepit quoque *Bradaeus* IX. Miscell. cap. 13. quia legi vult, εἰ δ' μὴ θέμις ἰδόντα. At illud εἰ commodissime subaudiri, patet ex iis, quæ attulimus. Quin iterum ὁρᾶν pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio positum ab Luciano pro Imaginibus c. 18. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξέστω σοι ὁρᾶν (ὁ Ἕπαινος) ὅπως ἐπιφανεῖται, καὶ ζηλωτὸν λήψεται τ ἐπαινέσεσθαι. Dixerat, laudationem rem esse liberam, & arbitrio laudantis permissam, neque terminis circumscriptam. *Sed in id in primis*, inquit, *ea incumbit, quomodo admirum admirationem suam sit maxime extensura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura.* J. J.

62. Τῷ πυθμένι στίγιον δ' δυναμένου] Non dubites fere, quin hanc *Luciani* cogitationem pepererint *Euripidae* versus apud *Plutarch.* περὶ Ἀδολεσχ. p. 502. C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στίγμα πιμπλάναι Σοφοῦς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. T. H.

65. Ὀδοῦσι δ' ὄνυξι] Ut solent utentes armis a natura datis ferae bestiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in *Tullio*, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis adservimus* Tusc. Disp. II, 23. mutaverim in *unguiculis*. Utrique locus *Ciceronis* & *Luciani* non fugit *Erasmum* in Chil. T. H.

68. Ἥξουσι] De ἴξουσι cogitabam, cum animadverti stare sic posse, ut & Dial. XXVI. M. du S.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ [a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ. LUCIANI SCIPIO.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

ΑΛΕΞ. Ἐμὲ δεῖ προκεχρῖσθαί σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ὔμενγε, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἰκέτην ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. τίνες δ' ἐστέ; ΑΛ. ὅτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ ὅτος ἀμείνων γε-

ALEX. ME par est præponi tibi, Afer: melior enim sum. AN. Neutiquam; verum me. ALEX. Ergo Minos causam discipiat. MIN. Quinam estis? ALEX. Hic Annibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius. MIN. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est? ALEX. De primæ sedis jure: fert enim hicce se præstantiorem exti-

[a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ] Sola P. Σκιπ. Pro Μίνως F. Μέντωρ, ut supra ἰμβασάτω pro ἰμβασίης.

70. Ἐμὲ δεῖ προκεχρῖσθαι] De summa Imperatoris laude *Lucianus* hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud *Livium Appianumque* a Scipione rogatus, quem maximum omnium Imperatorum, qui unquam fuissent, crederet, Alexandrum Magnum nominasse traditur; huic proximum Pyrrhum; se tertium, & si Scipionem vicisset, primum se existimaturum fuisse. Vide *Livium* XXXV. c. 14. & *Appian.* in Syr. *M. du S.*

Ἐμὲ δεῖ προκεχρῖσθαί σου] Ex historia colloquii, quod Epheli habitum a Scipione Africano & Annibale *Livius* atque *Appianus* & *Plutarch.* T. I. p. 381. referunt, *Lucianum* hujus dialogi sumsisse argumentum observarunt Fr. *Fabric.* ad *Orosii* IV. c. 20. & *A. Schottus* ad *Corn. Nepot.* Vit. Annib. n. 1. Ejus sermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem fecisse nullam videatur *Polybius*. *Livio* sane quin suspecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem ejus cognoverit, facile dubitabit: nam postquam de Villio tanquam rem exploratam scripsisset XXXV, 14. *eum Ephesum profectum dedisse operam, ut cum Annibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius*, inquit, *secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi colloquutum cum Annibale.* Hoc ille, si *Polybium* haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fidejussorem parasset, tam sollicite demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda deliderari, quae & Romani nominis Imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus adfert voluptatem, si veram esse sibi non persuadeant, liberter saltem optent. In *Juliani* Caesar. p. 320. & sequ. ubi Julium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: *Luciani* in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustris *Spanhemius*, ejusque sententias cum *Juliano* comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Annibalis disceptata fuit in Beatorum insula, jus dicente Rhadamantho, ut *Noster*, qui ipse judicio testis oculatus interfuit, narrat Ἀλ. Ἰσ. II. §. 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, quum eo delatus fuit *Lucianus*, insula Beatorum habuit. De προεδρίᾳ vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sancteque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. *T. H.*

80. Διωγμῶν τὰ πολέμια] Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικὰ eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disjungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cujus veteres secutus est *Lucianus* auctores: *Thucydid.* I. c. 18. ἵν' ἀπαρασκεύαστοι τὰ πολέμια· ad quem locum, nequis praecipiti judicio fallatur, operose cavet *H. Stephanus*; cujus adnotatio si fuisset in promtu *Jac. Gronovio*, minus, ut puto, confisus Mediceis membranis non dedisset in *Herodoto* III. c. 4. τὰ πολεμικὰ ἄλκιμος pro τὰ πολέμια· istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur *Dionys. Halic.* A. R. II. p. 96. v. 16. ἰθυῶν μιγάλων τε & τὰ πολέμια ἀλκίμων. p. 101. v. 13. ἄνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους. v. 23. ἀπαρασκεύους πρὸς τὰ πολέμια ἔργα λέγοντας· p. 544. v. 7. τὰ πολέμια ἄλκιμος. *Thucydid.* IV. c. 126. ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his *Lu-*

cia-

titiſſe Imperatorem me. Ego vero, quemadmodum omnes norunt, non illi ſolum, ſed cunctis fere, qui ante me fuerunt, ajo me præſtitiſſe belli peritia. MIN. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, cauſam tuam age.

2. ANN. Id quidem unum, Minos, me juvat, quod hic loci Græcum etiam ſermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte præ me quicquam habeat præcipui. Eos autem pono maxime laude dignos eſſe, quotcumque quum initio nihil eſſent, tamen ad magnum potentiæ faſtigium proceſſerunt, per ſe opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque eum paucis transgreſſus in Hiſpaniam, quum primum ſub fratris auſpiciis militaſſem, ſummæ rerum præfui, belli peritiſſimus judicatus. Exinde Celtiberos in poteſtatem redegi, Gallos occidentales devici, ſupe-

γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἐχέτω οὖν μέρει ἑκάτερος ἑπάτω. σὺ δὲ πρῶτος [b] ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἓν μὲ τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον ὡς τὰ μάλιστα· ἐδόκει δὲ καὶ ταύτην πλέον εἶναί [c] μοι. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ὅτι μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῆς δυναμίν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' [d] ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς· καὶ τοὺς μὲν Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ

b Ὁ Λίβυς] Sic omnes Edd. excepta *P.* quae ὦ Λίβυ praefert. c Ἐνέγκαιτο] *f.* typorum vitio ἐνέγκατο. d Ὀλίγων] Depravate *H.* & *P.* ὀλίγον.

siani verbis Praeſtantiſſ. *Dukerus*, exiſtimans ſimiliter accipiendam eſſe *Thucydidis* phraſin τοὺς πολίμους διέφερον VI. p. 412. n. 14. Non moleſte feret Vir humaniſſimus, ſi diſſentire me profitear, & *Scholiaſtae Caſſ.* omniumque Interpretum partibus potius accedam; quas ſane, ſimul atque locus boni ſcriptoris incontroverſus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολίμους διαφέρειν idem valere conſtet, quod *bello ſtrenuum atque egregium eſſe*, lubens deſeram. *T. H.*

81. Ἓν μέρει ἑκάτερος ἑπάτω] *Julian.* Caeſar. p. 318. A. καὶ ὁ μὲ Ἑρμῆς ἠξίου λέγειν ἕκαστον τὰ μέρει περὶ τῶν ἑαυτοῦ. Illud τὰ μέρει vel τὰ τοῦ μέρει apud *Noſtrum* frequens, ad quod, etſi bene monuerat *G. Budaeus* C. L. G. p. 772. ſaepe nihilominus Interpretes offenderunt, eleganter illuſtravit *Jac. Gronov.* ad *Arrian.* A. A. III. c. 26. p. 142. *T. H.*

84. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.] Non neceſſe erat hoc a *Luciano* fingi: nam Annibal, cum in ſuperis eſſet, Graece ſciebat, cum opuſcula Graece ſcripſiſſet. *Corn. Nepos* c. XIII. ejus vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis diſtrictus nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot ejus libri ſunt Graeco ſermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulsonis in Aſia rebus geſtis.* *J. C.*

Ἐνταῦθα δὲ τὴν Ἑλ. φ. ἐξέμαθον] Credemusne *Luciano* innuenti hic Hannibalem tam diu extra patriam bellis geſtis, & in exilio Graece neſciviſſe? Haud ſane mihi fit vero ſimile: *Corn. Nepos* ait, eum *Soſilo literarum Graecarum uſum eſſe doctore.* *M. du S.*

Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν] Annibalem *Graece etiam locutum lepide ait* Lucianus τῶν Παρασίτων *Dial.* XII. ut notat *A. Schott.* ad *Corn. Nepot.* Annib. n. 38. loco, quem adferebat, parum attente conſiderato. Lucianus autem vix eſt, ut notam non mereatur, qui Annibalem ad inferos penetrare juſſit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim eſt minus credibile, quam virum ſuae civitatis principem, tot annos exercitus ex diverſiſſimis gentibus conflati ducem verſutiſſimum Graeco ſermone caruiſſe, aut omnino carere potuiſſe, idque eo tempore, quum uſus ejus Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula eſſet familiariſſimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum ſe contulit, ab eoque maximarum rerum conſiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando ſcholis intereſſe non fuerit dedignatus, eosque ſe praeſente de virtutibus imperatoriis diſputantes riſerit? Sed clara ſunt veterum teſtimonia: *Dion. Coic.* in Exc. *Valeſ.* p. 593. καὶ παιδίᾳ πολλῇ μὲ Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλῇ δὲ Ἑλληνικῇ ἤσκηλο. *Zonar.* T. II. p. 74. Annibal τὸν τε Ἀμίλκαν ἄλλα τε πολλὰ ὠφέλησε, μάλιστα δὲ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de *Luciano* conqueratur, Annibal, qui ſibi veris adverſus Alexandrum argumentis abunduanti in ipſo dicendi initio falſum orationis colorem attribuerit. *T. H.*

91. Τῷ ἀδελφῷ] Sororis ſuae viro, qui ſucceſſerat ſocero Hamilcari: ei Asdrubali nomen fuit. Vid. *Polyb.* initio lib. II. *J. C.*

Τῷ ἀδελφῷ] Non *fratri*, ſed *ſororis viro*. Vide *Liv.* XXI. *M. du S.*

94. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.] Deceperat Interpretes vitioſa diſtinctio, & una litera redundans: neminem fore

περὶ τ' Ἠριδανὸν [a] ἄπαυλα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τ' πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τ' προαστείων τ' πρωτευούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥς τε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, οὐ ἐνύπνια τ μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς

ratisque magnis montibus, quæ circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestrem Italiam subjeci; ad suburbia usque primariæ urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modiis sim mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Hæc omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pu-

a Ἄπαυλα] Priores Edd. ἄπαυλας excepta *W*. In margine *AiW*. τοὺς π. τ' Ἠ. ἀπαύλας notatum reperi.

fore arbitror, qui lectionem jam olim a me repositam improbet. Usitatum est καθαιρέτριχιν ἄπαυλα, χάρας πολλὴν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν· contra ab indole linguae Graecae abhorret καθαιρέτριχιν τοὺς τὴν χάραν οἰκοῦντας· longe aliud est καθαιρέτριχιν, καθαδρομὴν ποιεῖσθαι τινος. Ad *Lucianum* quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Annibal apud *Appian.* Syr. p. 91. D. τόν γε δὴ ἐν Ἰτ. Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἄλπεια ὄρη μετ' Ἡρακλέους πρώτου ὑπερῆλθον, ἐς τε τὴν Ἰταλίαν, ὁμοῦ ἐθνῶν πολλῶν ἀγόμενος, ὁμοκλίνων τεσσαράκοντα ἀνὴρ ὢν &c. Si pro τοσαύτας in *Luciano* numerus eversarum urbium, haud pœnitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τεσσαράκοντας, neutiquam adspernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθῆσαι Annibalem adfirmat *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. *T. H.*

95. Ἄπαυλα] Omnes libri habent, excepto *Wecheliano* & *Hemsterh.* ἄπαυλας horum uterque ἄπαυλα reposuit, uti & ego conjeceram: quam emendationem etiam *Vorstio* placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβᾶς τὰ περὶ τ' Ἠριδανόν. Sed indigna haec sunt *Luciano*. *M. du S.*

1. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις] Variae de horum annulorum mensura sententiae, quorundam sententias profert *Liv.* lib. 23. *explesse tres modios super dimidium.* Sed famam veriorem putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliter *Flor.* aliter *Plin.* pro quo stant *Valer. Eutrop. Oros.* Multi ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut *Dio Prus. Tertull. Apol.* & hic *Lucian.* Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit *Valer.* quique eum secuti. *J. B.*

Δακτυλίους αὐτῶν &c.] Accommodatius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantulum *Florus* II. c. 6. referens *modios duos anulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne *Florum* non agnoscas, *dignissimum equestrem tantarum mensura.* Cum *Plinio* plerique *annulorum trimodia* memorant: Panum a *Nostro* distat *Tertulliani* dictum Apol. c. XL. *Annibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis adpositio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. *Zonaras*, ut satis constat, ex *Dione Cocceiano* refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi praelio absumta fuerit, Annibalem insuper habuisse, περὶ δὲ τ' ἱππέων ἐς τόσα τὸ βουλῆς ἀριθμὸν μὴ γράψαι τοῖς αὐτοῖς Καρχηδονίοις, ἀφ' ὧν τ' δακτυλίων ἐνδύξασθαι τοῦτο· χοίνικι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέφηνε. *Dion* autem *Chrysost.* Or. LXIV. p. 599. A. quid quemve secutus, vix intelligo: Ἐπέμφας δὲ (Annibal) τ' χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἔδειξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἑκάστῳ ἦχεν ἀπὸ πολεμίων στύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένων. Commissi erroris si quis *Dionem* insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Annibalem contulisse factum Magonis, qui nuncius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae jusserat, teste *Livio* XXIII, 12. &, qui hunc sequi solet, *Sil. Ital.* XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quicquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, στῦλον esse pro στύλον scribendum, suspicatus aliquando fui post πολίτας excidisse κάλπῃ, cui commode jungatur ἀνάπλεων verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis adflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures *Luciani* verbis sunt usi, *Fr. Fabric.* ad *Oros.* IV. c. 16. *Freinshem.* ad *Flor. M. Host.* de Mens. Rom. & Gr. p. 52. 78. De *modio* & μεδίμνῳ vide ad Tim. p. 175. *Eutropii modios* in hac eadem historia Graece dedit μεδίμνους *Paeanius*: & scriptor aliquis apud *Suidam*, ut orationem cultius expoliret, τρεῖς μο-

pugnaciſſimis congreſſus : non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis inſequatur, & audenti ſtatim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium ſuſcepiſſet, id auxit & multis partibus ampliavit uſus ſecundo fortunæ impetu : at poſtquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Iſſum & Arbelis ſuperior fuit, pertæſus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit :

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας οὐδὲν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ ταλμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε, καὶ παρὰ πολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τύχης ὁρμῇ. ἐπειδὴ γὰρ ἐνίκησέ τε, [b] καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ὑπὲρ Ἰσσοῦ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἔπος ἂν εἰπεῖν τὴν πατρῴαν προσκυνεῖν ἠξίου, καὶ εἰς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαίφονει δὲ

[b] Καὶ] Per errorem in *J.* & *V2.* expreſſerunt eam figuram, quae εἰς deſignat.

12. Πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβών] Ἀλλὰ καὶ σὺ, Αἰακὲ, μου λαβὼν, οὐ καθιφγάσω, ἰφγάσω. *V.*

* Ἀλμίκαρ καὶ κάρα πρὸς τὸν] Videtur Graeculus hic pro Alexandro reſpondens nomina Africanarum aliquot gentium adjeciſſe : ſed ex portentoſis ab imperito librario adjectis vocibus, quaenam eae fuerint, divinabunt ſagaciores. *J. C.*

In *V.* erat ἀμιλκα καὶ καρλα πρ c. Leg. Ἀμίλκα τῷ καὶ Βάρκα πατρὸς. *J. G.*

Αλμικα· τω καὶ Καρκα πρ. C. *M. du S.*

Ego in *V.* niſi me fefellerunt oculi, quum illam partem inſpicerem, reperi tantum ἀμίκαρ καὶ καρλα πρ c. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendiſſet πατρὸς, dudum ante conjectura fueram aſſecutus *Corn. Nepos : Hamilcar, Hannibalis ſi'us cognomine Barcas. Polybius : Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. Zonar.* T. II. p. 70. Ἀννίβας υἱὸς τοῦ Ἀμίλκα τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum *Fr. Ondendorp.* ad *Frontin.* III. c. 10. §. 9. *T. H.*

μεδίμνους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δαρεικῶν. *T. H.*

7. Ἀντιξεταζόμενος] Nolui hic ſine Mſſ. aut Impr. Codicum auctoritate mutare : ſed non dubito, quin ſcriptum fuerit ἀντιπαραβαλλόμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota eſt : duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert ; quod haud paulo vehementius eſt, quam ſi Ducum merita aut artes examini ſubjicias judicis rationes penſitantis : ſic enim res ipſa & eventus, qualis Dux fuerit, docent. Hinc in proxime ſequentibus verbis non ſolum συμπαλαίσμενος, quod per ſe ſatis ſuperque emendationem confirmarit, ſed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique Imperatoris ignaviae inſimulatio. Videndus denique *Plutarchi* locus in Alex. p. 488. A. *M. du S.*

Ἀντιξεταζόμενος] Mutari vetat *Lucianus* verbi hujus uſu gaudens Δ. N. XXIX. §. 1. περὶ τοῦ ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. majorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat ſane, ſi libuiſſet, adhibere ἀντιπαραβαλλόμενος, ut περὶ τῶν προγόνων ἡμῶν ἀντιπαραβαλεῖν apud *Demoſth.* p. 38. E. ſed alterum non minus accommodatum eſt, dignumque ab elegantibus viris probari : valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congredi* ; quare de judiciis etiam uſurpatur. *Alciphr.* III. Ep. 54. ἡμεαλίοις συνεξετάζειν ναυσίαις, *cum robuſtis juvenibus contendere & manum conſerere.* Similis poteſtas, quamvis ab Atticis faſtidiatur, in συγκρούειν· συγκρουσθῶμεν ἀλλήλοις, *armis inter nos experiamur* ; I Maccab. X. 71. *T. H.*

8. Μήδους δ' Ἀρμενίους] Quamvis Armenii eſſent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant ; non Armenii ; qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. *J. C.*

15. Τὸν ὄλεθρον] Cave vertas *miſerum Darium* : ὀλεθρος eſt *exitio dignus.* Hoc autem convicio proſcindit Annibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus eſſet ornatus. *J. C.*

16. Ἀποστὰς τῶν πατρῴων] Subaudi ἐθισμῶν, *a patriis inſtitutis deſciſcens*, non, *a paterna virtute*, ut habet Interpres. Objectum eſt potiſſimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Perſicos induceret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. *J. C.*

17. Καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν] Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit εἰς vel πρὸς, legendumque ſit, καὶ εἰς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν. *Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortuna quodam impetu uſus multum ampliavit. Qui poſtquam perditum illum Darium ad Iſſum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, ſeſeque aſſuefecit mori vivendi apud Medos recepto.* aſſumſit Medorum mores ; transiit in Medorum mores. Scio inferri poſſe, accuſativos illos δίαιταν τὴν Μηδικὴν politos eſſe per ellipſin τὸν κατὰ. At vereor ne hoc plus aequo hic ſit durum, & ab molliſſima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paullo alienius. *J. J.*

ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνελάμβανεν ὑπὲρ θανάτου. ἐγὼ δὲ ἦρξα ὑπάτου τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μέλεπέμπετο, τὸν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ὑπιπλεύσαντων τὴν Λιβύην, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτῃ ἐμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ ὅτε Ὅμηρον, ὥσπερ ὅτος, ῥαψῳδῶν, ὅτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθείς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος

tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra præfui æquo jure patriæ, atque ubi me domum arcessebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum præbui: condemnatus tuli animo moderato casum. Hæc feci barbarus & expers disciplinæ Græcæ, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natu-

ra

26. Βάρβαρος ὢν . . . καὶ ὅτε Ὅμηρον. . .] Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξανδρος μάγα ἐπὶ τῷ * ἀπὸ στόματος αἰεὶ προφέρειν τὸν Ἰλιάδα Ὁμήρου. V.

* Ἀπὸ στόμ. προφ.] Ἀεὶ & Ὁμήρ adjecta sunt a *M. du Soul.* Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo quod erat in A. E. ἐπὶ τό. *T.H.*

Ἐς δίαιταν] In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Clariss. *Jensius*, requirit. In Ed. *J.* loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod jam a Clariss. *Hemsterhusio* factum in sua Dialogorum editione video. *M. du S.*

Ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν] Non poenitet interjunctae jam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa *Stephano* praeeunte Thes. T. I. p. 985. Μεδιαιτῶ, inquit, *quoque voce activa apud* Lucian. *de Alexandro*, δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεδιαίτησεν ἑαυτὸν, *id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito quin mendose omissa sit praepositio εἰς ante δίαιταν.* Ejusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat *Plutarch.* τὴν πατρίαν διαίτησιν ἐβίων, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam *Lucianus* ὀρθῶς τὴν πατρῴαν· utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit *Graevius* ad Solaec. §. 5. subdubitans, an recte legatur πατρῴαν, quum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse *Lucianum* obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloecista ridendi causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando πάτριος & πατρῷος promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. *T.H.*

19. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*, pro quo *Benedictus*, *& interficientibus opem tulit.* Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *instar lictoris.* Id enim vult, *& ipse corripuit* duxitque *ad mortem.* *J.G.*

Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Haec sic vertuntur vulgo: *& amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.* Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin συλλαμβάνειν τινας ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, *interficientibus opem ferre.* Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam τοὺς φίλους non tantum ad ἐμιαιφόνει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινα, *aliquem capere, comprehendere.* Sed qui illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus?* hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est quam *ad mortem.* Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet *Diodorus Sic.* lib. XVI. p. 513. φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἤρξατο ἐκ πολλῶν ποιήσασθαι τοὺς ἄνδρας, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκέλευε, *comprehendi jubebat*, vel, *comprehendebat per alios:* ut apud *AElian.* V. H. XIV, 49. de Philippo, Ἀφθόνητον ἐμαστίγωσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo jussu. Vid. ibi Cl. *Perizonium.* *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 57.

22. Ἐπικλύσαντων τὴν Λιβύης] Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat πλύσαντων ἐπὶ τὴν Λιβύης· si teneas ἐπικλύσαντων, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ *Longus* II. p. 48. ἐπέκλυσε τοῖς παραθαλαττίοις τῆς Μιτυληναίων ἀγροῖς· mox iterum: ἐπέκλυσε τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς· sic & ἐπικλύειν τοῖς πολεμίοις apud *Diodorum*, *Arrianum*, *AElian.* V. H. XII, 61. aliosque frequens; ex *Thucydide* locutionem eandem adnotavit *H. Stephanus.* In *Appiano* de Bell. Mithr. p. 213. C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπέκλυσε δ' αὐτὸν (Ἀσίαν) καὶ λιγύφωνα πολύανδρα φαινομένη, malim, αὐτῇ. Diversum est *Xenophontis* Ἑλλ. II. p. 267. v. 18. καὶ τὸν ἐπὶ Χίον καὶ τὸν Ἔφεσον ἐπέκλυσεν, neque mutari convenit. Modo ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος mirifice verterant Interpretes, *pariter patriae dominatus sum*; quod & obscurum est, & longe a *Luciani* mente discedit, qui significare scilicet volebat Annibalem, multo secus at-

ra bona. Hæc ſunt, quibus ego Alexandro præſtare me fero: ille autem ſi pulcrior eſt, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas iſta forte majeſtatem habent; attamen idcirco præferendus non exiſtimetur viro ſtrenuo, atque artibus imperatoriis inſtructo, qui ſolerti prudentia plus, quam fortuna fuerit uſus. MIN. Hic certe dixit maſculam orationem, nec qualem ab Afro expectaſſes, pro ſe: tu, Alexander, quid ad illa reſpondes?

30 μενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνονα φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων ὑτοσί, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδεται, Μακεδόσι μὲ ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· ὑ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίῳ καὶ στρατηγικῷ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ τῇ τύχῃ κεχρημένῳ. MIN. ὁ μὲ εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, ὑδ' ὡς Λίβιῳ εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φὴς;

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam

40 ΑΛ. Ἐχρῆν μὲ, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς αἰ-

atque Alexandrum, in adminiſtrandis rebus publicis aequo jure fuiſſe contentum, patriaeque legibus ac juſſis libentem paruiſſe: *Socrat.* Ep. I. p. 2. τὰς Ἀθηναίων πράξεις οὐ καλῶ ποιοῦμαι ἴσους ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τοῦ ἀεὶ ὄντι τι ἐ μή· quae *Leo Allatius* & male tentat, & non melius interpretatur. *T.H.*

26. Βάρβαρον ὼν] *Valer. Max.* V, 1. Ext. §. 6. poſtquam Annibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienſibus in Atilio Regulo crudeliſſime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2. Ext. §. 1. nam Graecis quidem quicquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re ſatis arroganter, neque tamen falſo, *Iſocrat.* Panath. p. 51. A. Quod autem, verba *Luciano* miniſtrante, barbarus audire non refugiat Annibal, ejus appellationis convicio Philippum Alexandri patrem proſecutus eſt *Demoſthenes*, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipſi vix integrum relinquat: ὑ μόνον, inquit p. 90. B. ὐχ Ἕλλην ὄντ' ὐδὲ προσήκοντες ὐδὲ τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' ὐδὲ βαρβάρου ὑτυδιοῦν, ὁθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis objiciebant Macedones apud *Liv.* XXXI, 29. eos *alienigenas* eſſe & *barbaros*, *cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum eſt eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit *Homeri* carmina, perquam accurate docet *Dion Chryſ.* Or. IV. p. 65. C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μάγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἠπίστατο μὲ τὸ ἕτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ ἐ τὴν Ὀδυσσείας. Haud mirum Odyſſeam inferiore fuiſſe loco apud regem, qui Martem ac bella ſpirabat: quapropter Iliadem τὴν πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον ἐ νομίζων ἐ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲ Ἀριστοτέλους διορθώσαντα, ἣν σὺ τῇ νάρθηκι καλοῦσιν εἶχεν δὲ ἀεὶ μὴ τῇ ἐγχειριδίου κεφαλὴν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικρίτης ἱστόρηκεν. Haec *Plutarch.* in Alex. p. 668. D. & *Euſtath.* in Procem. p. 1. *T.H.*

28. Ῥαψῳδῶν] Hanc lectionem in ſola Salm. *Benedictus* expreſſit, quam, licet auctoritate membranarum deſtituatur, decora conſtruendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non ſum veritus. F. & *J.* habent ἐραψώδουν *A1. H1. V2.* ἐραψῴδουν. *B2. P.* melius ἐῤῥαψῴδουν portentum dedit. *A.* ἐῤῥαψωδῶν. *T.H.*

29. Μόνῃ τῇ φ. ἀγωθῇ] Verum hoc non eſt: nam, ut vidimus ex *Nepote*, literas Graecas didicerat. *Hujus bella multi memoriae prodiderunt*, ait in ſequentibus idem ſcriptor; *ſed ex his duo, qui cum eo in caſtris fuerunt, ſimulque vixerunt, quamdiu fortuna paſſa eſt, Philaenius & Soſilus Lacedaemonius. Atque hoc Soſilo Annibal Graecarum litterarum uſus eſt doctore.* *J.C.*

32. Μακεδόσι] *Diadema* itaque non Perſicum ornamentum, ſed regium apud Graecos inſigne, ut in numiſmatis videre eſt. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Perſarum eſt propria. *M. du S.*

35. Τῇ γνώμῃ] *Ingenio & prudentia.* Frigide Interpres, *qui mentis ſententia magis, quam fortuna eſt uſus:* quamvis enim γνώμη hoc ſaepe ſignificet, id tamen non ſonat, cum opponitur fortunae. Subjiciam locum inſignem *Polybii* e lib. I. p. 50. ubi γνώμη, ut hic, pro ſapiente conſilio in re militari ſumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρῆσθαι δοκοῦν, ὡς ἓν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δ' αὐτῶν τὸ ἔργον ἔλαβε τὴν πίστιν· ἐς γὰρ ἀνθρωπίνῃ ἐ μία γνώμη τὰ μὲ αὐτήματα πλήθη ἐ πραγματικὰ καθεῖλε. *J.C.*

Τῇ γνώμῃ πλέον &c.] De Eumenis Pergameni ingenio prorſus ſimile judicium *Polybii* in Exc. *Valeſ.* p. 166. quod quia cum his egregie conſentit, adſcribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, ὑ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χρώμενον, ὑδ' ὐκ ἀσκεπτοσύνῃ, ἀλλὰ λόγῳ τῶν ἀγχινοίας ἐ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τοῦ αὐτοῦ. Annibalis indolem, & admirabilem ejus ἀγχίνοιαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam deſcribit *Diodor.* in Exc. *Valeſ.* p. 278. illumque talem Imperatorem exiſtimat *Polybius*, in quem propter ſummam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea *Dion. Caſſ.* in iisdem Exc. p. 593. *T.H.*

38. Αὐτῷ] Ita pro αὐτῇ, quod in omnibus Impr. erat, legendum eſt. *M. du S.*

40. Ἐχρῆν μὲ] *Nihil erat reſpondendum.* *J.B.*

ἄνδρα ἔστω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲ ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ἔστος λῃστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι παραγενόμενος ὅτι τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τὴν Φωκίδα ἐν καιρῷ μετῆλθον, καλαφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, φοβηθεὶς ὑπ' αὐτῶν χειροήθης, οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ὧν ἐπὶ πᾶσιν ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσην ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὑπενόησας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν καὶ ὅτι τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ὑπὸ σοὶ ἀεὶ χειρούμενος ἦλθον ὅτι Ἰσσόν, ἔνθα Δαρεῖος ἐπέμεινε μυριάδας πολλὰς ἔχων ἄγων.

audaci: satis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui juvenis adhuc ad rerum administrationem adgressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus: tum perculsis Thebanorum excidio Græcis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno prælio fui superior; Lydiaque capta, Ionia & Phrygia, in summa proxima quæque subjiciens perveni ad Issum, ubi Darius expectabat cum immensa copiarum multitudine.

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ὅτι μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ ἀρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας ἁρμοσαμένους

5. Exinde, Minos, vos non præterit, quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor quidem adfirmat, non sufficisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus junctis

a Οὐκ ἠξίωσα] Καὶ οὐκ ἠξ. *F.*

50. Ἀγαπᾶν ἄρχειν] * Κατέχειν ἀρκεῖσθαι. *V.*

* Κατέχειν ἀρχεῖσθαι] F. κατέχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατέχειν ἀρχεῖσθαι ita & C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. *M. du S.*

Ex *V.* refecerat *M. du Soul* κατέχειν ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam ejus conjecturam prætuli: ἀγαπᾶν expositis per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν per κατέχειν. *T.H.*

43. Λῃστὴς] Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones*, *communisque omnium libertatis raptores* appellarint. Quam Annibali dicit contumeliam, didicisse potuit a *Demosthene*, qui parentem ejus Philippum dignum judicabat, quem pro concione praedonem Graeciae nuncuparet *Philipp.* IV. p. 100. C. ὁπόταν δὲ τὸ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς ὑπαρχῇ τῇ Ἑλλάδι αὐξηνορθμοῦ λῃστοῦ τὸν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Annibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Annibalem βασιλέα Graeci Scriptores agnoscunt: *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεύς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut *J. Andr. Bosius* ostendit ad *Corn. Nepot.* Annib. c. VII. §. 4. *T.H.*

44. Νέος ὤν] Vigesimum agens annum. *Plutarch.* p. 487. F. *M. du S.*

47. Καλαφοβήσας] Legendum est aut κ' καλαφ. aut κατὰ φοβήσας· id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in Ed. *J.* loco alieno insertum est κ' post χειροήθης. *M. du S.*

Καλαφοβήσας] Debilitanda non est hujus verbi potestas detracta praepositione: malim καλαφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus eversarum rationem reddunt *Diodor. Sic.* XVII. p. 569. D. τὴν πόλιν καλασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφεστηκόσι τῶν Ἑλλήνων· & mox, populus Athenienſis ἀλλὰ τὸν Θηβαίων ἀπόλεμον ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περιφόβως καθεσήκει. *Plutarch.* Alex. p. 670. E. τὸ δ' ὅλον προσδιήνεγκε αὐτῷ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τελευτῆς ἀτρέπτου καὶ ἀτιμίας ἀτρεμήσεως· atque alii. Pronunciare tamen non veretur *Liban.* Or. XII. ad Theodoſ. p. 391. D. Ἦν δ' ἂν ἐκ Ἀλεξάνδρου ὁ Μακεδὼν βελτίων ὁ καλασκάψας Θήβας. Mox pro ἠξίωσα praetulerim equidem ἀξιώσας, quod accommodatius

dis multos eorum trajeciſſe. Equidem iſta agebam ipſe me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulcrum ducens. Et ne tibi quæ Tyri ſunt geſta, quæque Arbelis enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum ſubegi: Scythas etiam, minime contemnendos viros, transgreſſus Tanaim magna devici equeſtri pugna: amicis benefeci, inimicos ultus ſum. Quod ſi Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur ob magnitudinem rerum geſtarum tale quiddam de me ſibi perſuadentes.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Pruſiam Bithynum, ut dignum erat, fraudulentiſſimum crudeliſſimumque hominem. Nam quomodo ſuperarit Italos, mitto dicere; non fortitudine ſane, ſed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in præliis juſtum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur,

πεξαμβάσεις τὰς πολλὰς αὐτῶν ἀφαιρεῖσθαι. καὶ ταῦτα δὲ ἐπαινοῦντος αὐτὸς προσεδ- 65 ρεύων, καὶ τιμώσης ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ὑπὲρ Τύρου, μηδὲ τὰ ὑπὲρ Ἀρβήλων διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν ἔλαβον, καὶ Πῶρον ἐχειρω- σάμην· καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους 70 ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ· καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, ὡς τῷ μεγέθει τῶν πραγμάτων καὶ ταῦτόν τι 75 πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ.

Τὸ δ' ἐν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, ἔτος δὲ ἐν φυγῇ [d] ὢν ὑπὸ Παρυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανοῦργον, καὶ ἀμόταλον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ κρά- 80 τησε τῶν Ἰταλῶν, ἐᾶν λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύι, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις· νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐτοίμως

b Εἶλον] Εἶχον Schol. c Παρὰ] Πρὸς L. d Ὤν] Deſuit in B2. P.

tius eſt ad πᾶσαν τὴν γῆν. T.H.

54. Γρανικῷ] Ad Granicum fluvium. *Arrian. Curt.* J.B.

62. Διαπεφευγότας] Commodius utique συμπεφευγότας uſurpaſſet ſatis frequens in hac ipſa re: nam ἀφίημι compoſitum rarius, ac *Luciani* ſolius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a *Stephano*, diverſae virtutis eſt, atque ad hunc locum parum appoſitae; vel *pangendo figendoque diſtinguere*, vel *ita defigere, ut ſtabilitum diu perduret. Eunap.* Procem. p. 5. Τὰ δὲ ὑπ' ἀκαιρίας ὑπὸ τοῦ χρόνου καταστιγέντα ἢ μεταβάλλοντα ἀφαιροῦμεν ἢ ἐμφέρομεν τῇ γραφῇ πρὸς τὸ εὐσύνοπτον ἢ μνημονευτέρου. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ χιλίους δὴ πεζεμβόλους, ut *Herodot.* V, 82. ὅσοι τε πεζέμβολοι. Similiter in *Philoſtrati* Icon. II. p. 853. v. 19. Penelope ἀναλύει ἃ διύφηνεν, placet ἃ δὴ ὑφῆνεν. T.H.

74. Τοῖς ἀνθρώποις] Non barbaris ſolum, ſed & ipſis Athenienſibus. Vid. *Plutarch.* 1439. 2. M. de S.

78. Ἐν φυγῇ ὤν] *Dion Chryſ.* Or. LXIV. p. 599. B. Ἀρίμνης ἀεὶ μάλιστα πολλὰ φιλονικήσας πρὸς τὸν τόκον. Illud ipſum ἀνίμνης in fine dialogi adverſus Annibalem a ſe fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Annibalem in primis inſignem fecerunt Romani Scriptores, avaritia & crudelitate: ut *Valerium Maximum* praeteream, vide *Liv.* XXVI, 38. XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipſi Carthaginienſes, quibus popularis ſui mores bene notos fuiſſe credas, huic accuſationi ſubſcribant: alterum ejus ingenio in ſaevitiam per ſe proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit verſatus, neceſſitati ſit tribuendum, prudenter diſputat *Polybius* in Exc. *Valeſ.* p. 30. & ſequ. Contra Romanorum Annibalem incuſaſſe crudelitatem *Diodorus* narrat in Exc. Valeſ. p. 281. Τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας ὡς ἀπίστων καὶ πονηρῶν, ἢ μᾶλλον ὑπερφανίαν &c. max tamen idem: ὅτου δὴ δικαίως ἄν τις τῶν μὲ Φοίνικα ἱμάτιον τὸν ἀμίαντον. T.H.

82. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδὲν] *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia oſtendunt: non vero, *nunquam juſti aut claritudinis alicujus memor*, ut abſurde habet Interpres. Eſt locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant viciſſe κατὰ νόμον, *ſervata ludorum lege*; ſin minus, praemium non referebant. J.C.

Νόμιμον] Sumſit a *Demoſth.* p. 92. C. T.H.

ἐποίει ὁ Καπύη, [a] ἑταίραις συνὼν, καὶ τοῖς καιροῖς τοῦ πολέμου χαριζόμενος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ὅπερ καὶ ἔφην μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ καὶ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. ΜΙΝ. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙΝ. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας

qualia fecerit Capuæ, meretriculis adfixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi parvifactis orbis occidui rebus in Orientem irruissem, quid grande præstitissem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illæ partes bello mihi dignæ non videbantur, ut quæ ultro jam metu jugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, judica: hæc enim ipsa de multis sufficiunt.

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris. MIN. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris? SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis præliis. MIN. Quid igitur porro tu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum Annibalem anteire, ut qui

a Ἑταίραις] Ἑτέραις solemni labe *J. V2. H. S. A.*

86. Καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καθαπαλίσκων. *Vi.*

85. Ἑταίραις συνὼν] Pro ἑτέραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἑταίραις συνὼν, *cum amicis consuescens*, hoc est, *meretricibus*. *J.G.G.*

Ἑταίραις συνὼν] Ita *Flor.* ἑτέραις peccatum est posteriorum Edd. Scribit *Florus* II, 6. §. 21. Annibalem a victoria Cannensi maluisse, *relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrare; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit.* Mitto *Tarentum*, quod tamen hactenus fuisse nemini suspectum miror: de Annibale Campanae voluptatis lenociniis implicato tacet *Servius* bonum ducem secutus ad AEn. VI, 846. quum narrat Fabium Maximum, *qui Annibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginensium virtus obtorpuit:* tacent plures: nam *ipsum*, ut ad *Annaeum* notat Eruditiss. *Dukerus*, *deliciis his emollitum fuisse* Polybius, Livius *aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est*; eamque in rem *Luciani* nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Annibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne *Aurelio Victori* testimonium denunciem, qui solo Imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid *Valerii Maximi* verbis est distertius IX, 1. Ext. §. 1. *Invictum enim armis Annibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lasciviore ad somnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profeciſſet, nisi, fractis in mollitiem copiis, eâdem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud *Sil. Italic.* XI, 402. *Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum jacuisse cubili, Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo*: & ne putes intra votum spem Veneris improbam stetisse, cavet *Silius* v. 422. *Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem vitiante sagitta.* At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Annibalem deducet, eumque nobis monstrabit ἑταίραις συνόντα. *Appian.* de Bell. Ann. p. 338. C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπὶ τῇ πύλῃ (obsidione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, ἐς λόχους διὰ νυκτὸς ἐχείμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῇ ἦν ἐν συνόδοις, ἑρμαίῳ τε ἔοικε ἄγρῳ ἀνήρ. Hoc paulo quidem seriùs, modo ne *Appiani*, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus objectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοὺς τῆ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθεῖν, cujus genuinam vim haud equidem scio, an *Budaeus* C. L. G. p. 1079. penitus non fuerit adsecutus, *per luxum & voluptatem conterere*: debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere*; *Plutarch.* in Anton. p. 928. A. Βαιῶ δὲ μοι

qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeſſere coëgi: quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum ſuperavi, comparari ſuſtineo. MIN. Ita me Jupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi ſecundus eſto: poſtea, ſi videtur, Annibal, ne ipſe quidem facile contemnendus.

σας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καλαναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἂν οὖν ἀναίσχυντος ὅτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ [b] Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς [c] αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; MIN. νὴ Δί' εὐγνώμονα φῂς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

XIII.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

D I O G.

1. QUid hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Δ I O Γ.

ΤΙ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ [d] καὶ ἡμεῖς ἄπαντες;

ΑΛ.

[b] Σκηπ.] Hoc ſolo loco Σκηπίων *f. Va.* [c] Αὐτὸν] Ἐμαυτὸν P. vitioſe. [d] Καὶ] Ex O. In ceteris Codd. atque Edd. deeſt.

ρακίου χολὴν ἄγοντος λατριβαῖς & παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν & καθηδυπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τοῦ χρόνου· eamque poteſtatem pluribus verbis confert adfixa praepoſitio κατά. Καταφρυάσθαι, κατακυβεύειν τῶν πατρῴων τὴν οὐσίαν, καταπεπαιδιᾶσθαι τὸν οἶκον, καθιππότροφεῖν, καταδωροδοκεῖν, καταριπᾶν, καταγυμνάσασθαι, vide *Heſych.* in Κατεγυμνάσατο, καταπωλεῖν, καταφρονίζειν *Ariſtophani* Nub. v. 855. ad quem legendus eſt *Schol.* Nonnihil hinc diſſidet *Syneſii* ratio de Prov. I. p. 105. B. μείζω συμφορὰν ἐποιεῖτο τῇ βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν οἰομένη δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονι & ὑποθέσεως, καὶ καθηδυπαθήσειν τὴν ἐξουσίαν· quoniam ſcriptoris ſui mentem omnino perperam accepit *Petavius*, ne alios in errorem trahat, explanare libet: *eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidiſſe, quod ſe potiretur, in majore rerum argumento ſe liberius exiſtimaret ac palam poſſe flagitioſam vivendi conſuetudinem evulgare, & potentiam luxui impendere ac deliciis*: quanquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. *Suidas* ex ſcriptore neſcio quo profert: τὸν τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδυπαθοῦντα ἀκαιρῶς notatque genitivum etiam adnecti; cujus ſtructurae quod ponit exemplum, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου; extat ſane in *Baſilii* Hom. ad Div. p. 60. C. ἀλλ' ὁ μὲν ἓξης χρόνον, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου & τῇ τρυφῇ λαμπρύνων· ubi miror equidem ex tot Codicibus, ad quos *Baſilium* exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; quum tamen vel invitis membranis ac *Suida* non dubitandum videatur, quin refingi praeſtet τὸν βίον· nam alteram illam lectionem ſi loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas inſultare vitae*: quod ab eloquentiſſimi patris mente non parum diſcrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, ſe μικρὰ τὰ ἱσπήρια δόξαντα ἐπὶ τὸν ἴσον μᾶλλον ὁρμῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos, ſuffragatores habeat: multa diſputat in contrariam partem *Livius* IX, 17. in iſto nobili diverticulo, quo quaeſivit, *quinam eventus Romanis rebus, ſi cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit*: ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer *Arrian.* initio lib. VII. *T. H.*

95. Ἦν μὴ] Sic omnes libri noſtri pro ἢ. *M. du S.*

97. Ἰταλιώτης] Incurriſſe videri poteſt Lucianus in regulam a Grammaticis praeſcriptam, quae ut Σικελοὺς & Σικελιώτας, ſic etiam Ἰταλοὺς atque Ἰταλιώτας diſcernit: hanc enim normam ſi ſequi voluiſſet, Scipio non Ἰταλιώτης, ſed Ἰταλὸς dicendus erat. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 5. Verum eam legem optimi ſcriptores migrare ſaepe ſoient; proque Siculis Σικελιώτας poſuit *Diodor. Sic.* tum XI. p. 279. D. tum alibi non raro; de quo more copioſius alio loco dicemus. *T. H.*

10. Οὗτος] Commodius, mea quidem ſententia, legeretur ὅτως, ſed libri omnes aliter. *M. du S.*

12. Καὶ ἡμεῖς] Καὶ ex MS. Ox. *M. du S.*

ΑΛ. ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· εἰ καὶ δόξον δὴ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. ὡκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων σαυτὸν εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἆρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππου δηλαδή· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟ. καὶ μὴν καὶ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ [a] βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον [b] ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον [c] πατέρα σὸν εἶναι. ΑΛ. κἀγὼ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τοῦ Ἀμμωνίου προφῆται ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτοῦ οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ

ALEX. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur Ammon mentiebatur te prædicans suum esse filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc video nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander,

a Βλέπεσθαι] Κλάπτειν O. b Ἐξηπατῆσθαι] Ita recte O. Emendandum erat cunctarum Edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfieret. c Πατέρα σὸν] Παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. O.

18. Ὅμοια] Quorsum pertineat, quove referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα ἐκείνα ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. *at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere:* haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Οὕτω, autem, πῶς & οἷος frequenter similem usum habere notum est: Dial. Mort. XXII. ἀγωγοῖς, οἵοις ἄνδρα διατρέφεσθαι. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aeque animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενῶν, teste *AEliano* de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesius, vel inter AEgyptios homo nugacissimus, traditum a *Suetone.* c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat *Plutarchus* in initio vitae ejus: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas januae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui voluntantem cum uxore draconem fuerat conspicatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium aversata dicere solebat argute: Οὐ πείσεται με Ἀλέξανδρον πρὸς τὴν Ἥραν quod dictum ut ipsi sit honorificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non adspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat *Apollin. Sidon.* Paneg. Anthem. v. 80. 121. ubi vide *Savar. Livius* quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19. *vulgatumque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula pavem, anguis inmanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris ejus persaepe visam prodigii ejus speciem, interventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam.* Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen conjectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλάπτειν pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum ejusmodi furtivus accessus, & emissitiis testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut *Livius* ait, hominum interventu evolverentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίειν, verbum opportunissimum, ex cujus corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus quod quisque menti Scriptoris optime congruere putabat correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτειν· altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτῇ σε εἶναι. Dial. XVI. Δύο ἔτεσιν ὕστερον Ἀλεξάνδρῳ κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡφαιστίωνι, ἢ μᾶλλον τῷ Διί· sic paulo aliter apud *Cornut.* de Nat. Deor. c. II. Jupiter peperit ἐκ Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐκπαμπαίου τοῦτον ἐκ Σεμέλης. T. H.

19. Ἐξηπατῆσθαι] Miseris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξηπατῆσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι scribendum, dicerent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit Interpres, reddens, *Atqui de Olympiade similia ferebantur,*

der, ad res gerendas fuit: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio sane, Diogenes: nam nihil antequam morerer mandavi quicquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccæ annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Græcia, te suscepto jam modo imperio adulati, præfectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adjungebant, templaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio.

πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ δ' ἦσαν οἳ καὶ ὑπέπτηττον θεὸν εἶναί σε νομίζοντες.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι ἦ τοσαύτην ἀρχὴν σκαλαλέλαπας; ΑΛ. οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα διαθέσθαι τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. ἀλλὰ σὺ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἅρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύουσα, καὶ πρὸς ἅπαν αἱρέμενον, καὶ προσηγόρευε τοὺς βαρβάρους ἔνια δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσθέουσα, καὶ νεὼς οἰκοδομοῦσα, καὶ θύουσα ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἀλλ'

δ Γὰρ] Δ' ἔστιν. O. ε Τὸ] Τίνι O. quod placet. f Καὶ νεὼς οἰκοδομοῦσα] Οἰκοδομοῦντες σοι ναούς. O.

rum, draconem eum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse. deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: perro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret. *J. F.*

Ἐξηπατῶσθαι] Sic Mss. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito Clariss. *Jensio* displicuit. *M. du S.*

24. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων πρόσοικοι] *Incolae nemoris*, ut *Curt.* ait IV. c. 7. §. 20. *quos Hammonios vocant, dispersi tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum. Diodorum* paene de verbo ad verbum vertit XVII. p. 589. A. Sic & *Herodoto* III. c. 26. οἱ ἐπ' Ἀμμωνίους λεηλατήσαντες στρατοιὸν, quos Cambyses cum ipso oraculo funditus deleri jusserat: Excerpt. *Diodor.* p. 249. *Ephorus* apud *Plutarch.* T. I. p. 447. F. refert Lysandrum, quum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἄμμωνος ἐπεισελθεῖν, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δόντα. Hi cives Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret *Diodorus* τὴν ἐπιφανεστάτην Ἄμμωνος πόλιν p. 588. D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, cerimoniis famique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Jovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; *Plutarch.* Alex. p. 680. D. *Diodoro* ὁ προφητεύων ἀνὴρ πρεσβύτερος τῶν ἡλικίαν. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a *Platone* traditur Alcib. II. p. 458. E. ἄλλο δ' οὐδὲν ἀποκρίνεται ὁ προφήτης, ἢ ὃ Ζεὺς σοὶ ἐμὲ δηλονότι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναῖος (sic malo quam ut vulgatur) φάναι, τάδε λέγει Ἄμμων atque ita *Arrian.* A. A. VII. p. 305. aliique plures. Poterat ergo *Noster* forte non deterius scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud *Herodot.* II, 32. δωνοὺς & τυμπάνους appellat *Diodorus.* *T. H.*

Ibid. Προφῆται] Narrat *M. Felix* Oct. *J. B.*

26. Οὐκ ἄχρηστόν σοι] Alexander apud *Curt.* VIII, 8, 15. *Obtulit nomen filii mihi* (Ammon) *recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi *Freinshemius* ad hunc sensum vergentia *Luciani* loca collegit. Paulo post ἔφθασα ἐπιτιθῆναι legas, an ἐπιτιθῆσαι, ἢ an τοι parum refert: hoc tamen in usu frequenti: *Apollodor.* II. p. 105. Clymenus ἐπιτιθῆναι τελευτῶν Ἐρεύθῃ τῷ παιδὶ ἐκδιδόναι τὴν θύγατέρα αὐτοῦ. *Chrysipp.* apud *Athen.* IV. p. 159. B. ἐπιτιθῆναι τοῖς οἰκείοις θάψαι ὕστερ utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi *Lucianus* ab Eruditiss. *Freinshemio* non est omissus ad *Curt.* X, 5, 4. *T. H.*

34. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην, &c. Ὅτι videtur excidisse; idque considerabit Interpres: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, qua Graci fecerunt,* &c. *J. J.*

Ibid. Ἡ ἀνεμνήσθην] Vid. *Jensium.* *M. du S.*

38. Τοῖς δώδεκα θεοῖς] Sic ipse Alexander Dial. prasced. dixerat, *si sit Deus idoneus tot hominibus.* *M. du S.*

Τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιδίντες] Vide *Kuhnium* ad *Aelian.* V. H. II, 19. V, 12. Elegans dictum Pytheae, quum de Alexandro duodecim Diis adjungendo psephisma Demadis turpissimum in suffragia mitteretur, refert *Plutarch.* Apophth. p. 187. E. Orta ab Athenienfibus, in quamcunque partem incubuissent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοῦ τὸν ἐστεφανωμένον Ἀλεξάνδρου προσκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὡς θεοῦ δόντος εἰς τιμὴν θεῶν ἀφιγμένου, teste *Arriano* A. A. VII. p. 305. V. *Diogen.* L. VI, 63. *T. H.*

42. Τρί-

Ἀλλ' εἰπέ μοι, σοῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτῃ ταύτῃ ἡμέρᾳ· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἢν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων ἃ νῦν ἔχουσιν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν [a] καὶ ἐν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα [b] Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν [c] γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ [d] εἰς τὸ ἔσω τοῦ τοίχου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θη-

3. At quæso, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum Babylone jaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemæus satelles, si quando otium agat a turbis, quæ nunc urguent, se in Ægyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Ægyptiorum Deorum. DIOG. Non ego rideam, Alexander, quum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel trajecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Æacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, im-

a Καὶ] Adjungendum videbatur ex O. b Ἄνουβιν] Hunc in modum O. Edd. omnes Ἀνουβιν. c Γενέσθαι] Γενήσεσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI. εἰδὲ ποτε προμαντευομένους ὅτι γενέσθαι ταῦτα. d Εἰς τὸ ἔσω] Ita recte O. P. *f.* V2. Margo *AIW*. Reliquae Edd. εἰς τὸ ἔσω.

60. Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. *V.*

42. Τρίτῃ] Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum jacuisse Alexandrum legimus apud *AElian.* V. H. XII, 64. *M. du S.*

43. Πτολεμαῖος] Vide *Freinshem.* ad *Curt.* X, 10, 20. & doctos Commentat. ad *AElian.* V. H. XII, 64. *T. H.*

45. Εἰς Αἴγυπτον] Quod & factum est: vide *Lucan.* IX, 154. X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. *Sueton.* Octav. c. 18. & *Dion Cass.* LI. p. 454. citante *H. Prideaux* Part. II. p. 588. cum olim in aurea conditum fuisset: P. I. p. 451. *M. du S.*

49. Ἄνουβιν] Scribendum Ἄνουβιν, ut recte B. Πρ. c. 16. Correpta est prima; *Latrator Anubis.* *f. f.*

Ἄνουβιν] Ita recte Ox. in reliquis Ἀνουβιν. Vid. B. Πρ. c. 16. *M. du S.*

Ἄνουβιν] Junguntur Ἴσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνουβίδι in App. Marm. Oxon. n. 2. Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι in Op. *Gruteri* p. 84, 3. & apud *Sponium.* Alexander autem in Ægypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus: *Lucan.* X, 272. *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat.* Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia *Theocritus*, quippe poëta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18. aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Jovis aula construxit — ὥδε δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλαι εἰδὼς Ἐδμάτι Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρᾳς· pro quo posteriore vocabulo αἰολομίτρης posuit *H. Stephan.* Th. T. II. p. 259. G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Ægyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus jure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi testantur. *T. H.*

52. Εἰς τὸ ἔσω τοῦ τοιμοῦ] *Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatum descenderit.* In verbis εἰς τὸ ἔσω τοῦ τοιμοῦ posset quidem intelligi τόπον· at non dubito, quin Lucianus scripserit εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τοίχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸ extrivisse literam ν. *f. f.*

Τὸ ἔσω] Ita optime Ed. *f.* & St. Msf. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τὸν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. *M. du S.*

53. Ἀμιλὴς] Quia janitor erat Orci. Vid. Dial. XX. initio & fine. *M. du S.*

55. Ἐκεῖ-

immanes belluas, honorem, & gloriam; idque præterea, insignem esse curru vectum, religatum tænia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunæ dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quæ spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: præstigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex ejus sapientia, ut doleam

ξία, ϗ τιμὴν, ϗ δόξαν· ϗ τὸ [e] ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, ἀφηδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τ κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· ϗ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τ μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι [f] βέβαια εἶναι τὰ ὑπὸ τ τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιλιπαρέστατος ὤν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ καλεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θαυμάζων, ϗ ἐπαινῶν ἄρτι μὲ [g] ἐς τὸ κάλλος, ὡς ϗ τοῦτο μέρος ὂν ἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, ϗ τ πλοῦτον. ϗ γὰρ αὖ ϗ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο ϗ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. [h] πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τ σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ με-

[e] Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα] Bene F. & V2. sine distinctionis nota, quam ceterae Edd. adsumserunt. [f] Βέβαια] F. solemni errore βαιόβαια. [g] Ἐς] O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Greci sermonis scriptorisque nostri usum. [h] Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε] O. ἀλλὰ ϵ τοῦτό γε· quod probo.

55. Ἐκεῖνα] Melius *Luciani* consuetudini quadrat ἐκεῖνο. *T.H.*

62. Ταινίᾳ λευκῇ] Sic Dial. sequ. *J.B.*

65. Οὐδὲ ταῦτα &c.] Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: ἐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ ὑπὸ τ τύχης· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, ἐ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἴεσθ βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ ὑπὸ τ τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini adfixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiorem insuper habuisset *Lucianus*? ἐδὲ, vel ἐχὶ ταῦτά σε τὰ ὑπὸ τ τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. *T.H.*

68. Κολάκων ἐπιτριπτότατον] Sic in Tim. Aristotelis *φιλοχρηματίαν, θωπείαν, κολακείαν* ubique perstringit. *J.B.*

69. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι] Quanquam structurae norma constet, ut p. 344. v. 86. ἐκεῖνον ζῆν ἔασον p. 366. v. 70. ἔασον με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a *Luciano* profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἁπάντων ἐκεί-

νου κολάκων ἐπιλιπαρέστατον, aut quomodo tantae vehementiae respondet, *me solum sine quae ad Aristotelem spectant scire?* Quum vitium sentiret *Kuhnius*, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponendo δύνασ ad *Diogen. L.* VIII, 30. *sine modo, ut recenseam aliquid de Aristotele.* Solerter excogitatum; neque tamen ejusmodi, ut repertae veritatis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam credideris, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem, cujus magistri sui jam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert *Plutarch.* p. 696. D. ubi scripserit: τ δὲ σοφιστὴν (Callisthenem ab Aristotele commendatum: vid. *Diogen. L.* V, 10.) ἐγὼ κολάσω, ϗ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντικρὺς ἐν γε τούτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλη. & p. 706. A. ad Cassandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφίσματα τ Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidiose vero *Athen.* XII. p. 537. F. non est quod miremur, ait, aetate nostra Herculem haberi voluisse Commodum, ejusque Dei insignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. *T.H.*

73. Ἄρτι μὲ ἐς τὸ κάλλος &c.] Adduxit *Thom. Magist.* in Ἄρτι, & quod statum sequitur, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο ϵ αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς, perverse tamen praemisso titulo dialogi Diogenis & Herculis. *T.H.*

μεγίστοις ἀγαθοῖς [a] ἐκείνοις, ἃ καὶ ηριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶδα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν βεσπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ [b] ὁρμῶντας, ὡς διαφθαρέντος σε, καὶ ἀμύνασθαί σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & fæpius; sic enim desines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur injurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe sæpius, ut dixi.

XIV.

[c] ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

ΦΙΛ.

Νῦν μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνον γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶ-

PHIL.

1. NUnc sane, Alexander, inficias haud iveris te filium esse meum; ne-

a Ἐκείνοις] Ea voce, quam O. praebuit, *Lucianum* auxi. b Ὁρμῶντας] *f.* ὁρῶντας· quod, nisi typothetarum errori sit adscribendum, *Francini* διορθώσεις est. c A. K. Φ.] Verso ordine O. Φ. Ε A.

87. Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ σοφον, ὡς λέγεται συγκαθειρχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. V.

* Καλλισθένη] C. interponunt hic Κλειτοσθένη, mendose; nam ibidem & Καλλισθένη comparet. M. du S.

82. Οἶδα ὃ δράσεις] Ἀτλικώτερον est dicere, οἶδ' ὃ δράσων, ut apud *Aristoph.* Equ. v. 1155. ubi vide *Schol.* L.K.

89. Ὁρμῶντας] Ed. *f.* ὁρῶντας. Sed praestat vulgata, quam firmat etiam Ox. M. du S.

93. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ &c.] Hoc exemplum posuit *Henr. Stephan.* Anim. in Libr. de D. A. p. 32. ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* p. 215. *Olearius* ob ignoratum vulgatissimae structurae modum merito castigatus a *L. Bos* in Ep. ad Hebr. XII, 19. T H.

98. Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς supervacuum esse, vel οἰόμενον εἶναι, vel denique scribi non absurde posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est eum saepe locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento facile relinquere queat: de Luct. §. 24. τοὺς γονέας τῶν τετελευτηκότων πείθουσι γενέσθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς μὰ Δι' ἐᾶν αὐτοὺς ἀναγκαζομένους· alibi plura dicentur. In opinione divinae stirpis excitanda & fovenda plures assum Alexandri agnoscunt. *Arrian.* A. A. VII. p. 311. Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὑτοῦ ἀνέφερεν, ἐδοξε τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημμέλημα, εἰ μὴ ἐ σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ στρατοῦ ἕνεκα. T. H.

8. Γέρρα οἰσούνα] *Crates viminea:* quid gerrae, docet *Joseph.* 3. Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἐτύα, de quib. alibi: ἐταΐας vocat *Hesych.* quem vide: lege *Lucian.* de Hist. Conscr. c. XXIII. J. B.

Γέρρα οἰσύνα] Has ipsas voces ponit *Etymol.* atque explicat p. 619. v. 18. Si *Luciani* verba putes, quod verisimile videtur, solum eo referendum est illud interpretamentum, σκηπαστήρια ταῦτα πολεμικὰ, ἢ κυλιστρὴ δὲ, ὡς οἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· cetera minus quadrant. Οἰσύϊναι ἀσπίδες ex *Thucyd.* IV, 9. ad-

nequaquam enim mortuus fores, ſiquidem Ammonis eſſes. ALEX. Nec ipſe ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium eſſe: ſed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? conducibile tibi videbatur præbere temet decipiendum a prophetis? ALEX. Non illud dico: ſed barbari ſtupore perculſi me formidabant, nullusque amplius reſiſtebat, arbitrati cum Deo ſe pugnare.

2. PHIL. At quos tu deviciſti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis ſemper manum conſeruiſti, qui arcus, peltas minutas, ſcuta denique viminea præ ſe projiciunt? Græcos ſuperare labor erat, Bœotos, Phocenſes, & Athenienſes: tum Arcades gravis armaturæ, Theſſalum equitatum, Eleorum jaculatores, Mantinenſium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Pæonas ſubjicere, hoc præclarum: Medos autem, Perſas & Chaldæos

95 ναι· ὁ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνος γε ὤν. ΑΛ. οἶδ' αὐτὸς ἡγούμην, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντθυμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; ΑΛ. ὁ τῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι καλεπλάγησάν με, καὶ οὐδείς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾴον ἐκράτησα αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, οἳ δειλοῖς ἀεὶ συμπεσόντες, τοξάρια, καὶ [d] πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύινα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν, καὶ τὴν [e] Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελαστικὸν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ [f] Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυ-

d Πελτάρια] *Scholiaſt.* πελτίδια. *Etymol.* p. 712. v. 18. ἀσπιδίσκια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. *e* Θετταλὴν] G. P. L. Θετταλικὸν. Alterum amat *Noſter*: Θεσσαλάς τινας φησὶ Δ. Ε. I. *f* Παίονας] Sic pleraeque vetuſtae: perperam *H. P.* Παίονας.

7. Συμπίπτοντες] Συμπεσοῦσι. *V.*
Τοξάρια] Ἀκόντια. *V.*
8. Καὶ πελτίδια] Μικρὰ ἀσπιδίσκια. *V.* τετρώγωνα. *G.*
Καὶ γέρρα] † Περσικὰ μὲν ἴσως ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· καλλιχρησικῶς δὲ ἔοικεν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἐξ ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρου ἐλίγιλο. *V.* μικρὰ ἀκόντια. *C.*
Οἰσύινα] Εἰδὲ ἰτέας. *G.*

† Περσικὰ] Haec eadem in Etymologo leguntur. Doctior extat Scholiaſtae noſtri de γέρρου adnotatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. *T. H.*

adnotavit *Poll.* VII, 176. X, 176. *Luciani* locus utriusque ſcriptoris Commentatores eruditos non fefellit, uti nec *H. Stephan.* ad *Xenoph.* K. Π. p. 24. v. 13. De gerris autem ſcuto Perſico luculenter agit *Barn. Briſſon.* de Regn. Perſ. III. p. 290. 291. *T. H.*
Ibid. Οἰσύινα] Vid. Not. ad Ἁλιευτ. c. 21. *M. du S.*
10. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτ.] Haec ita diſtinxerant in prioribus Edd. quaſi praecedentibus adhaererent: ſeparavi, ut ad verbum χειρώσασθαι eſſe referenda liquidius conſtaret. In his vertendis mirum eſt aberrare potuiſſe Interpretes: ſuas res adverſus fortes viros ac bellicoſos geſtas commemorat Philippus, ut inſtituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli hoſte reportatas deprimat. Viciſſim Alexander paulo poſt patrem perſtringit, ſe procul abfuiſſe teſtatus a pravis artibus, quibus ille potius quam vera virtute bellica Graecos ſuperarit: eo ſpectant iſta amarulenta: ὅμως ὁ λῃστὰς αὐτὸς, οὐδὲ προδοσίας ἀνεύθυνος τὰς νίκας &c. nam Philippus revera inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eorum eſt, quod inprimis a *Demoſthene* ipſi non fuerit objectum. *T. H.*

11. Τὴν Θετταλὴν ἵππον] Mſ. Θετταλικὴν ἵππον. Scio οἶμος σκίθης & ſimilia: ſed *Lucianum* haec obſoleta non amare id quoque ſcio. *J. G. G.*
Θετταλικὴν] Praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noſter Θετταλὴν de equa, Ζεύξ. c. 6. τὸν θήλειαν δὴ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἵαι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄθατοι. In Amor. c. 45. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μάλουσα αὐτῷ. Forſan, cum de equitatu ſermo eſt, aliter ſolebant efferre: certe Z. τρ. c. 21. ἵππων Θρᾳκικῶν. *M. du S.*

χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶδα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μὲν Κλεάρχῳ ἀπελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

auro nitentes homines ac molles non meministi ante te a decem illis millibus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse superatos, quum ne manus quidem gradumque conferre sustinerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam se darent.

ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως σὺ [a] διαχίσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτησα αὐτῶν· οὐδ' ὀμόσας ψεύσομαι, ἢ ὑποχόμενος ἐφυσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τῆς νίκης ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς ἐμοὶ ἀναιμωτὶ παρέλαβον. Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

ALEX. Attamen Scythæ, pater, & Indorum elephanti haud sane contemnendi; quos equidem, non factione mota divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: neque pejeravi umquam, promissamve fidem fefelli, aut perfidum aliquid designavi vincendi causa. Græcos porro, hos sine sanguine mihi adjunxi; Thebanos autem forte inaudivisti quibus suppliciis sim persecutus. PHIL. Novi istthæc omnia: Clitus enim renunciavit mihi, quem tu spiculo trajectum inter cœnam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit.

Σὺ δὲ καὶ [μ] Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὥς φασι, μελενέδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ

4. Tu præterea Macedonica chlamyde projecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Ma-

[a] Διαχίσας] G. P. & *Scholiast.* διαστάσας utrumque aeque commodum, ut quid *Lucianum* auctorem habeat dijudicare sit difficile.

23. Οὐ διαστάσας] Οὐ [*] διαχίσας· ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων πάσεις ἐπέβαλεν ἐν ταῖς πόλεσιν. *V.*

[*] Διαχίσας] C. διαστίχισας· λίγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστάσας, quod & in textum multarum Editionum irrepsit. *M. du S.*

35. Κάνδυν] Ἱμάτιον. *V.*

Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαστάσας & διαχίσας. *T. H.*

16. Χρυσοφόρων] Dico alibi. *J. B.*

Χρυσοφόρων] Commode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota Persas Medosque victores Graeci significabant: Epigr. apud *Lycurg.* in Leocr. p. 163. Ἕλλην προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν. Simul hinc patet delendum esse καὶ, quod praecedit χρυσοφόρων *T. H.*

17. Μύριοι] Vide *Xenophontis* ea de re libros ab omnibus legi dignos. *M. du S.*

23. Οὐ διαστάσας] Idem codex pro ὁ διαστάσας, αὐτοὺς, scribit, ὁ διαστάσας αὐτοὺς, *eos non divellens*, sive *diducens*: sed in vulgata sententia eadem est. *J. G. G.*

Οὐ διαστάσας] In MS. suo invenit Cl. *Graevius* διαστάσας pro διαστάσας, & ita legit quoque in suo codice *Scholiastes*. Sed recte judicat Vir Cl. in vulgata eamdem esse sententiam. Quin & in hoc usu διστάναι est frequentissimum pro διαστῆναι, χωρίζειν, διαχωρίζειν· quemadmodum passim hoc verbum interpretatur *Hesychius*. *J. J.*

24. Προδοσίαις] Tangit patris cauponium, de quo *Demosth.* alii. *J. B.*

31. Δορατίῳ] Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus *Luciani* δορατίον addidit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 1, 52. *T. H.*

32. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε] *Luscinius: eo quod nomen meum celebrarat & meas res gestas cum tuis conferre auderet.* Admodum lenta. *Benedictus* accuratior: *eo quod me collatis utrinsque rebus gestis, laudare ausus fuisset.* Sed cur elegantiam Graecam obscurant & malunt circumire, quam meta & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent *Ciceronem* dixisse, *Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysia comparetur; Justinum, Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles;*

Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, æmulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quæ alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæstionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, ejusque matre, & natarum curam habuisse: hæc enim regia sunt.

Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους· ἢ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμοῦ τὰ τῶν πεπαιδευμένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, ὁπόσοι συγκαλαχλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους [b] τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπερηγάπων. ἓν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπιμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promtum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus desiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerarereris, viderentque te portatum prælio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, hæc utita

ΑΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐκ ὅτι μὴ καλὸν [c] εἶναι οἶμαι καὶ τιμώρασθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι [d] τοιοῦτο ἧκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ [e] βλέποιέν σε φερόμενον τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥέοντα, οἰμώζοντα ὑπὸ τῶν τραυμάτων, ταῦτα

b Τοιούτους] P. τοσούτους. c Εἶναι οἶμαι] O. οἶμαι εἶναι. d Τοιοῦτο] O. τὸ τοιοῦτο recte. e Βλέποιεν] Sic O. V2. S. A. vitiose in ceteris βλέπειεν.

40. Ἄνδρας] Καλλισθένην καὶ † Λύσανδρον. V.

† Λύσανδρον] Nota Callisthenis historia: quanquam de ejus poena & morte valde dissentiant: vid. *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 8. n. 21. sed quem Lysandrum, caveae leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. *Suidas* in Καλλισθένης Neanthum Tragicum illi adsociavit: an pro eo memoriola vacillans *Scholiastae* nobis Lysandrum suggessit? *T. H.*

47. ‡ Ὀξυδράκαις] Ἐθνῶν. V.

‡ Ὀξυδράκαις] Hoc Ed. A. vitium correxit *M. du Soul. T. H.*

les; nullus tamen fortuna Candauli comparandus. Et sic alii. *J. G.*

34. Μακεδονικὴν χλαμύδα] Consule *Spanhem.* de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis jam, ex eodem constat; Ἀλιξ. c. 27. Θηλυχίτων ἀνὴρ pro Partho. *M. du S.*

35. Καύδων] Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικὸν· lege *Suid. Hesych.* dico ad *Heliod.* lib. 7. de tænia dictum antea. *J. B.*

36. Τιάραν ὀρθὴν] Vid. eundem *Spanhem.* p. 466. *M. du S.*

37. Ὑπ' ἐλευθέρων] Admodum displicet illud ὑπ'. Ego delendum censeo. *M. du S.*

40. Λέουσι] Temere vulgari fabulam, qua Lysimachum leoni objectum ab eo scribunt, ait *Curt.* VIII, 1. *Justinus* tamen ei fidem facit XV, 3. *M. du S.*

41. Γάμους τοιούτους] Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videtur *Lucianus* designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους ἀδύτους. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῶν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὁμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a *Luciano* dissentit *Plutarchus* Alexandri vel in primis admirator περὶ τ' Ἀλ. T. β' Α. Or. I. p. 329. E. 330. A. *T. H.*

47. Ἐν Ὀξυδράκαις] Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit *Arrian.* VI. c. 11. Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia conjunxit *Diodor. Sic.* XVII. p. 613. D. & 614. C. καθήλατο μὲν τῶν ὅπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IX, 4, 26. *T. H.*

τα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· ἢ ὁ Ἄμμων γόης ἢ ψυδόμαντις ἠλέγχετο, ἢ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἴει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην διακερλομένους, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ Διὸς ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε καὶ [a] τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ ἀφ' οὗτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῆς καλλυνομένης· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

que ridendi materies erat futura ſpectantibus, & Ammon impoſtor, falſusque vates arguebatur; prophetæ vero adulatores. Et quis non riſiſſet, ſi videret Jovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum jam mortuus es, non tu cenſes multos eſſe, qui ſimulationem divinitatis iſtam acerbioribus jocis proſcindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putreſcens jam ac tumidum ex lege corporum omnium. Præterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quaſi eam ob cauſam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriæ rerum egregie geſtarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐναμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὴν [b] Ἄορνον ἐκείνην, ἃ φ' ἑτέρᾳ ἐκείνων λαβόντε, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸ τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτόν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὤν.

6. ALEX. Non iſta de me ſentiunt homines, ſed cum Hercule & Baccho comparant: quin imo Aornum, illam inacceſſam avibus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego ſolus ſubegi. PHIL. Viden' iſta te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho æquiparas te ipſum: nonne te pudet, Alexander, nec faſtum dediſces, teque ipſe cognoſces, & jam intelliges te mortuum eſſe?

ACHIL-

a Τὸ χρήσιμον ὃ] O. τοῦτο ὃ χρήσιμον ἔφης unde *M. du Soul* fingebat, τοῦτο ὃ χρ. ἔφης. b Ἄορνον] G. P. L. Ἄαρνον.

57. Ἄμμωνος] Οὕτω Ζεὺς παρὰ * Λίψιν πρὸς τοῦτον Ἀλιξάνδρου χρησμὸν δυσώδμου ἦλθε, καὶ ἤκουσε, Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

64. Μυδῶντα] Ἐκρέοντα, σεσηψότα. V.

* Λίψιν] Debuerat Λιβύσιν sed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae ſunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graeca; quale quod mox ſequitur χρησμὸν δυσώδμου ἦλθε. T. H.

63. Ἐπικερτομοῦντες] Jam irriſa fuerat, atque objecta Alexandro vivo praeſentique ſtirpis ementiendae ſuperbia: *Arrianus* eodem hoc uſus verbo VII. c. 8. Macedones οὐκοῦν σιγῇ ἔχοντες ἐκερτόμησαν, ἀλλὰ πάντας δὴ ἀπαλλάττειν τὴν στρατιὰς (στρατιὰς) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μὴ στῦ πατρὸς [στρατεύεσθαι· τὸν Ἄμμωνα δὴ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. T. H.

69. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς] Mentem *Luciani* non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae ſic ſunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res geſtas, quia venditabas te Deum eſſe, ſeu Dei filium. Id enim quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia poteſt, & longe viribus omnium hominum eſt potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adſcribendum, ſed potentiæ divinæ omnibus humanis opibus majore. Vertunt: *Nam etſi haec a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere viſus es.* Vides quam male. J. G. G.

Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς &c.] Interpretes merito caſtigavit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IV, 7, 30. ubi, poſitis *Luciani* verbis monet: *Senſum non ceperunt interpretes; eſt autem hic:* quicquid enim egiſti, id omne, ſiquidem ut a Deo geſtum aeſtimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem poſitum cenſebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas eſſe nationes, expugnatas urbes, everſa imperia ſi narres, quilibet profecto cenſebit, eum hominem inter ceteros excelluiſſe: at ſi Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere*

XV.

ACHILLIS ET ANTILOCHI

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

A N T.

1. QUalia pridie, Achilles, ad Ulyſſem a te ſunt dicta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrisque præceptoribus Chirone & Phœnice! auſcultabam enim, quando dictitabas malle te in terra vitam degentem mercenariam operam præſtare tuipiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: iſta abjectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum ſit, vitæ cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promtiſſime ſe periculis offerentem tam demiſſa de ſe cogitare pudendum plane, & multimodis diſcrepans a rebus in vita geſtis; ut qui, quum liceret inglorium in Pthiotide diuturnumque regnum poſſide-

A N T.

Οἷα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσέα σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος· ἠκροώμην γὰρ, ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὢν θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν ἴσως ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὑτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς, ἐξὸν Ἀχιλεῖ ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,

pere id mirabitur, cum omnes ſciant, nullas eſſe hominum adverſus Deos vires, *ut loquitur Juſtin.* II, 12, 10. *T. H.*

73. Ἄορτον] Ἄορτον Mſ. non ἄορτον, ſed utroque modo ſcriptum hoc vocabulum inveniri, & in uſu eſſe docuit *Euſtathius* ad *Dionyſium Periegeten*. *J. G. G.*

Ἄορτον] Ἄορτον etiam P. & L. habent; ſed aliter caeteri tum hic, tum Ἑρμ. c. 4. & Ῥητ. c. 7. *M. du S.*

Τὸν Ἄορτον] Tzetz. ad *Lycophr.* v. 704. Vid. ad Ῥητ. Διάλ. §. 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt *Raderus* & *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 11, 2. ubi inter *Aornon* & *Aornin* Codices non minus, quam editi libri fluctuant. Herculi autem Liberoque ſaepe conferri Alexandrum docebit idem *Freinshem.* ad *Curt.* IX, 2, 29. *T. H.*

79. Συνῆς] Fl. nullum ſubſcripſit jota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per injuriam vicinae ſimilis extrita συνήσῃ, ut γνώσῃ, δαπμαθήσῃ. *T. H.*

80. Οἷα πρώην] Dialog. ex his verſib. Odyſſ.

Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἰὼν θητεύμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis *Homeri*. *J. B.*

84. Ἐπάρουρος ὢν] Argumentum hujus dialogi ex *Homero Lucianus* derivavit Od. A, 488. utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abſtinere non potuit, quin animadverſionis, tectae quidem atque ingenioſae, maculam ipſi adſpergeret; ſecutus hac in parte *Platonis*, quem tamen ipſum alibi non mollius tractat, judicium: is enim initio lib. III. de Rep. hos verſus in primis aliosque ſimiles, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos eſſe cenſuit. Quod de Pelidae magiſtris modo Noſter, a *Platone* quoque ſumtum p. 612. C. Ἀχιλεὺς θεᾶς ὢν παῖς καὶ Πηλέως σωφρονιστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam *Homeri* lectionem ἐπάρουρος, cujus duplicem ſignificatum, ut ex *Euſtathio* & *Heſychio* patet, veteres expoſuerunt, ἐπίγειον ſcilicet, vel πρόσφατον ἐπιμισθίου ſive τῆς γῆς ἐργαζόμενον· quum aliis ſcribendum videretur, Βουλοίμην κε παρουρος ἰὼν, id eſt, φύλαξ, εἰς φυλακήν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, teſtibus *Etymol.* p. 353. & *Euſtath.* p. 1695. Eundem *Homeri* locum, ſed alia ratione, *Dion Chryſ.* adhibuit Or. IV. p. 67. B. Facete *Lucilius* apud *Non.* p. 519. *Nunc paucis malim ac ſapientibus eſſe probatum*, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox δειλὸν non equidem improbo; quia hac tamen acceſſione indigere non videtur ἀγεννῆ τινα Φρύγα, conſiderandum eſt, an praeſtet δοῦλον; *T. H.*

2. Ἐκε-

λεύειν, ἐκὼν προείλω τ μ᾽ ὁ ἀγαθὸς δόξης θάνατον.

ΑΧ. Ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τ ἐνταῦθα ὢν, κ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων ζ βίᾳ· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲ ἀνωφελὴς, εἰ κ [a] ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοιλιμία· κ ὅτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, ὅτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, κ κατ᾽ ὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· κ ὅτε οἱ τ Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, ὅτε οἱ τ Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, κ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ κ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, κ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἂν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, κ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμέ-

re, ultro prætuliſti conjunctam cum pulcra laude mortem.

2. ACH. Neſtoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque utrum ex duobus præſtaret, miſeram iſtam gloriolam anteponebam vitæ: nunc vero jam tandem intelligo, illam eſſe infructuoſam, quicquid etiam ſuperi garriant, inter mortuos autem æqualia honoris jura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adeſt; ſed jacemus omnes ſub eadem caligine ſimiles, & nulla parte alter ab altero diverſi: neque Trojanorum umbræ pertimeſcunt me, neque Achivorum obſervant: verum æqualitas juris exacta, mortuique ſimiles, ignavi fuerint an fortes. Iſta me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

3. ANT. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita viſum fuit naturæ, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum eſt, neque oportet gravari

[a] Ὅτι μάλιστα] Ita *W.* ὁτιμάλιστα F. quomodo ſolent ejusmodi voculae in vetuſtis Codd. & antiquis Edd. ſcribi. Reliquae Edd. ὅ, τι μάλιστα.

2. Ἐκεῖνη] Reſpicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat *Lucianus*, non ad δοξάριον, qua uſus erat. *J.C.*

Ibid. Ὅ, τι μάλιστα] Perperam in omnibus libris excuſis, quos vidi, ſcribitur εἰ κ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσιν, cum ὅτι ſcribendum ſit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, *maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines.* *J.G.G.*

Ὅτι μάλιστα] Sola Fl. ὁτιμάλιστα, qui mos eſt ſcribendi vetuſtarum Edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quanquam dixerat τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quaſi δόξαν ſcripſiſſet, ſubjecit ἐκείνη μὲ ἀνωφελὴς· qualia multa veteres uſurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo ſtudio quaeſita: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* de N. D. II. p. 199. *Duker.* ad *Thucydid.* II. p. 127. n. 53. *T.H.*

9. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς] Manium, apud quos *Lydus Dulichio non diſtat Croeſus ab Iro*, ut venuſte canit *Propert.* III. El. 3. ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, ſalvo tamen προεδρίας cujusdam jure, ubique Noſter commendat; propterea laudatus a *Barthio* ad ſimilem *Claudiani* locum in *Ruſin.* II, 474. *Senec.* de Ir. III, 43. *Venit ecce mors, quae nos pares facit. Sil. Ital.* XIII, 776. — *Croeſi mox advolat umbra, Dives apud ſuperos, ſed mors aequarat egenis.* Verum propius ad *Luciani* jocos accedit *Plaut.* Trin. A. II. Sc. IV, 92. Ingentem hujusmodi ſententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum ſcriptis facile reperiet. *T.H.*

16. Ἄλλως τε, ὁρᾷς] Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τ ἰταίραν ὅσοι περὶ σὲ ἴσμεν οἷδε; μὴ μικρὸν δὲ κ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ θαρραλέαν ἐ ἡ κοινωνία τῶ πράγματος. Sed qui hunc locum inſpexerit attentius, animadvertet, ſcribendum & diſtinguendum eum ſic eſſe: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τ ἰταίραν ὅσοι περί σε ἴσμεν ὧδε. μὴ μικρὸν δὲ κ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ θαρραλέαν κ ἡ κοινωνία τῶ πράγματος. *Vides alioquin, quanta turba ſociorum tuorum ſimus hic. Non longe poſt autem huc veniet quoque Ulyſſes. Omnino ſolatium affert ſocietas earumdem rerum.* Nam *ſolamen miſeris ſocios habuiſſe malorum.* In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, ſed nunc nobis adſtipulari Mſ. gaudemus: ſic enim in illo legitur: σιωπᾷν γὰρ κ φάρμακον δίδοται ἡμῖν, μὴ κ γίνωται ὄφλημεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμεθα. *Fixum nobis eſt tacere, ferre, & tolerare, niſi velimus luaibrio eſſe, ut tu, ſi optaremus talia.* Nam δίδοται ἡμῖν, quod in editis eſt, reſpuit omnino ſenſus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, & conceſſit? Imo dicit ſibi deliberatum eſſe, & ſibi firmam ſtare ſententiam omnia potius ferre, quam inanibus que-

vari juſſa : atque etiam vides , ſodalium quot circa te ſimus ; Ulyſſes autem jamjam aderit omnino : adfert quippe ſolatium ſocietas rei malæ , & quod eam non ipſe ſolus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum , aliosque viros admirandos , qui , puto , non cupiant ſurſum in vitam redire , ſi quis eos emiſerit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

ροις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τὴ ἑταίρων ὅσοι σὲ ἐσμὲν οἶδε· μὴ μικρὸν δὲ ἡ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεσθαι φάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν ἡ ἡ κοινωνία τ πράγματος, ἡ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τ Ἡρακλέα, ἡ τ Μελέαγρον, ἡ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

4. ACH. Qualis ſodalem decet eſt hæc admonitio : me tamen neſcio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit ; ni fallor , & veſtrum unumquemque : quod ſi minus fatemini , tanto pejores eſtis , qui taciti eodem dolore adficiamini. ANT. Minime , ſed meliores , Achilles : nullum enim eſſe proloquendi fructum videmus : ſilere igitur , & ferre ac tolerare caſum conſtitutum eſt nobis , ne riſum inſuper debeamus , quemadmodum tu , talia optantes.

ΑΧ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παράινεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τ βίον ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ ἡ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝΤ. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰ ἀνωφελὲς τ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾷν γὰρ, ἡ φέρειν, ἡ ἀνέχεσθαι [b] δέδοκται ἡμῖν, μὴ ἡ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ, [c] τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ΔΙΟ-

[b] Δέδοκται] Ex G. *W.* neque aliter *H. Stephan.* edi juſſit. Edd. reliquae perperam δίδονται. [c] τοιαῦτα] Sola *J.* ταῦτα.

querelis riſum concitare. *J.G.G.*

22. Δίξαιντο] *Qui non velint , non cupiant:* quaſi dicas , *qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich.* Praef. ἡ γὰ αὐτοῖς εἴ τις αἵρεσιν προθείη &c. δίξαιντ' ἂν ἀντὶ παντὸς. . . . τ ἀωρίστου γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac ſignificatione uſurpari, his etiam *Luciani* verbis prolatis, monet *C. A. Duker.* ad *Thucydid.* V, 94. *T.H.*

23. Ἀκλήροις ἡ ἀβίοις] *Philoſtr.* de V. A. T. II. c. 6. ἀβιοί τε ἐ ἱππόται τ ἀγέλης ταύτης· verti debuit: *inopes, & elephantis equorum loco vecti :* errorem interpretis in ἄβιοι emendavit *L. Bos* Anim. c. VII. haec quoque *Luciani* verba cum *Homero* conferens. Apoſtolos eorumque inſtituti ſectatores τοὺς ἀβίους τούτους ἐ ἀνεψιοὺς, ἡ ἀσάρκους μικροῦ ἐ ἀναίμους, vocat *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat *Antiphonti* ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant *Harpocr.* & *Heſych* quod egregie *Polluci* reſtituit adjutus a membranis *Jungerm.* ad VI, 196. Ibidem S. 197. quamvis omiſſum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἄκληρος. *Xenoph.* K. A. III. p. 179. v. 40. ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὁρᾶν. In fine dialogi quin pro δίδονται legendum ſit δίδοκται minime dubitandum videtur. *T.H.*

27. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες] Eximia diſcordia interpretum, *Ottomaro Luſcinio* vertente , *etiamſi non palam confiteamini , nequiores ſane in eo , quod tacite hujusmodi per quietem toleratis* ; *Benedicto , quod ni confiteamini, eo deteriores eſtis , quod haec toleratis.* Aut vana , aut nimis indecenter acciſa omnia. Adſcripſit Pater: *eodem modo affecti, ſed diſſimulantes*, vel , *quod cum eodem modo affecti ſitis , diſſimuletis.* *J.G.*

31. Σιωπᾷν γὰ] Sententia poſtulat, σιωπᾷν γοῦν , ἡ φέρειν particulas iſtas γοῦν & γὰ jam ſupra vidimus inter ſe permutari. *T.H.*

32. Δέδοκται] G. & St. *M. du S.*

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ. DIOGENIS ET HERCULIS.

ΔΙΟΓ.

Οὐχ Ἡρακλῆς ἑτός ἐστιν; ἔμωμυν ἄλλον, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ [a] λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡΑ. ᾗ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, ᾗ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἴδωλον εἰμὶ αὐτοῦ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἴδωλον θεοῦ; ᾗ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

DIOG.

NOn Hercules eſt hicce? haud ſane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, ſtatura; plane ipſe Hercules eſt. Et diem obiit ſupremum, Jovis filius qui ſit? Quæſo te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris ſacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipſe verus Hercules in cœlo cum Diis verſatur, & habet formoſam pedibus Hebem: ego autem ejus ſum ſimulacrum. DIOG. Quomodo ais? ſimulacrum Dei? fierine poteſt, ut aliquis dimidia parte ſit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus eſt; ſed ego ejus effigies.

2. DIOG.

a Λεοντῆ] Sic *F.* eo tantum peccans, quod ι ſubſcribat. & *H. Stephan.* Accentum reliquae corruperunt λεοντη.

35. Οὐχ Ἡρακλῆς ἑτός ἐστιν;] Hic dialogus, itidem ut ſuperior atque aliquot ſequentes, *Homero* exagitando impenditur; cujus, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi ſunt verſus Od. Λ, 601. nam quo minus obſcurum eſſet, quem petat, ne poëtae quidem verbis abſtinuit. In eo autem *Homeri* loco, ne *Lucianum* aut primum aut ſolum putes, jam olim extiterunt, qui valde offenderentur: ἀφεάλωσι δὲ, inquit *Euſtathius* p. 1702. ᾗ τὸ τοιοῦτον τόπον οἱ Ὁμηρομάστιγες· tum motas difficultates pro muneris ſuſcepti ratione diligenter removere conatur: quanquam paulo poſt p. 1703. v. 18. facetis hujus dialogi jocis delectatus ſcribat, ὃ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. Ut ſummi Poëtae dignitati conſulerent, nodum alii ſecare maluerunt, & violentius quidem expulſis verſibus iſtis binis, Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τίρπεται ἐν θαλίῃς, ᾗ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· quibus accedere ſe teſtatur *Scholiaſtes* parvus: ego bene ſinceros exiſtimo, qui & a veteribus agnoſcantur, vid. *Pauſan.* II. p. 140. nec magnopere cauſam *Homeri* hacdant. Fallimur ſcilicet, qui duabus hominem partibus conſtare cenſemus: quatuor ſunt, quas accurate diſcrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo ſunt homines, manes, caro, ſpiritus, umbra:
Quattuor has partes tot loca ſuſcipiunt.
Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;
Orcus habet manes; ſpiritus aſtra petit.

Vid. *Barth.* Adv. LII, 1. neque multum abit *Serv.* ad *AEn.* IV, 654. niſi quod tres ſufficere putat, *animam, quae ſuperne eſt, & originem ſuam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram*, quae *quoddam ſimulacrum ad noſtri corporis effigiem factum inferos petit:* porro monet uſus hoc ipſo *Homeri* loco, *ſciendum ſimulachra haec eſſe etiam eorum, qui per apotheoſin dii facti ſunt:* quam doctrinam repetit ad *AEn.* VI, 134. V, 722. nam ſibi videtur quodammodo diſſentire ad *AEn.* II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἴδωλον apud inferos verſatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis *Homeri* verſibus, ut arcanae diſciplinae myſterium ibi reſidere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς ἀφ' τελεστικῆς καθηράμενος τὸ ἀχράντων καρπῶν μείλιχον τελίας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαταστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, ᾗ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· longe ſecus atque Achilles, qui πρακτικὴν μὲν ἀρετὴν ἐφίετο τῷ σώματος ζωῆς ὑπηρετῆν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura *Proclus* ad *Plat.* p. 382. omitto *Pindari* εἴδωλον in *Plutarch.* Παραμυθ. p. 120. D. *Lucia-*

2. DIOG. Rem teneo : te vicarium Plutoni tradidit pro ſe ; tuque nunc ejus vice mortuus es. HERC. Sic fere ſe res habet. DIOG. Quî ergo factum, ut, quantumvis diligentiſſimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non eſſe iſtum, & receperit ſuppoſitum Herculem huc advenientem? HERC. Exacte ſcilicet ſimilis eram. DIOG. Vera loqueris : exacte quidem, ut ille ipſus eſſes : cave ergo, ne res contra cadat, tuque ſis Herculeſ, illud autem ſimulacrum duxerit Heben apud Deos.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἄπαγε δρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· ἢ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιοῦτό τι. ΔΙΟ. πῶς δ' ἂν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς. ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην [b] παρὰ τοῖς θεοῖς.

3. HERC. Audaculus es, & loquax : quod ſi non deſiteris cavillari me, jam ſenties, qualis Dei ſim ſimulacrum. DIOG. Arcus quidem expromtus, & ad manum : ſed ego quid te metuam ſemel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, quum is vivebat, aderasne ipſi tunc etiam ejus effigies? an potius unus eratis in vita; poſtquam vero mortem obiiſtis ſegrega-

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, ἢ λάλος· ἢ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἵῳ θεοῦ εἴδωλόν εἰμι. [c] ΔΙΟ. τὸ μὲν [d] τόξον γυμνὸν, ἢ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ [e] τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ ἢ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἰς μὲν ἦτε [f] παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, ἀφαιρεθέν-

b Παρὰ] *A1. H1.* περὶ vitioſe. *c* ΔΙΟ.] *Bourdelotius* in P. perſonam Diogenis tranſtulerat ad ἐγὼ δέ. Nos ordinem reliquarum Edd. omnium ſumus ſecuti. *d* Τόξον] G. O. ξύλον. *e* Τεθνεώς] O. τεθνηκώς. *f* Παρὰ] Sic O. *F. J. V2.* H. St. Ceterae περί.

cianum advocavit *Gisb. Cuper.* in Apoth. *Homer.* p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. VII. *T. H.*

39. Ὦ Καλλίνικε] Sic erat ſcribendum. Herculis cognomen eſt ex Hymno *Archilochi*, qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικ' ἄναξ Ἡράκλεες. Sic in Piſcat. *J. B.*

43. Καὶ ἔχει καλλισφυρον Ἥβην] Ex *Homero* hymno Herculis. *J. B.*

Ἔχει] Ἔχειν, ſicuti Latinis *habere*, vir eximius *Jo. Schultingius* illuſtrat ex hoc loco ad *Senec.* Controv. p. 247. addens *ambiguum eſſe, rectene ceperit interpres. Heſych.* Ἔχων, ἐγγεγαμήκως· quod ad *Homerum* pertinet Od. Λ, 269. *Propert.* I. El. XIII, 23. *Nec ſic coeleſtem flagrans amor Herculis Heben Senſit ab OEtaeis gaudia prima jugis.* Ibi vide *J. Bronkhuſium.* *T. H.*

49. Ἄνανδρον] Sic Catapl. §. 10. mox dixit ὑποβολιμαῖον· dico alibi. *J. B.*

Ἄνανδρον] Exiſtimabant nimirum Veteres, interdum poſſe cujuspiam vitam redimi, ſi quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alceſtidis, ſuntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus conſulendi *Iſ. Caſaubon.* ad Calig. *Suetonii*, & *Cl. Salmaſius* ad Adrianum *Spartiani.* *J. C.*

57. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί] *Thom. Mag.* in Μὴ· εὕρηται δὲ παρὰ τῷ Δοσιανῷ ὅπως ἐπὶ ὁριστικοῦ ἐντεῦθεν· οὐ τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. Miremur hoc ipſi rarum videri, ac paene inuſitatum, quum *Moſchopulus* in Α. Ο. Ελλ. regulam condiderit, ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μὴ τὸ ὅρα, ὑποτακτικῷ συντάσσεται. Quod fieri vetat, ſcriptores probatiſſimos non refugiſſe docet *Budaeus* C. L. G. p. 953. Non adverſabor autem, ſi quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, ἢ σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς. *T. H.*

62. Τὸ μὲν τόξον] Mſ. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν ἢ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Alluſit ad Odyſſ. Λ. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν ἀϊστόν.
Nudum arcum habens, & ad nervum ſagittam.

Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne cœli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. *J. G. G.*

Ibid. Γυμνὸν] Id eſt, extra thecam eſt; promptum eſt. *F. G.*

Γυμνὸν] Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, aſſervare. Vid. Od. Λ, 606. quo haud dubie reſpicit. *M. du S.*

67. Παρὰ] O. Fl. *J.* & *W.* recte : in reliquis mendoſe περί. *M. du S.*

θέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπταλο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσωρ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου πάρει; HPA. ἐχρῆν μὲν μηδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα [a] ἐπίτηδες ἐρεχθεῦντα· ὅμως δ' ἴσθι τοῦτ' ἄκυσον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἦν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν Διός, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

ΔΙΟ. Σαφῶς νὴ μανθάνω· δύο γάρ, φῂς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν [b] ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ ὥσπερ γε Διός· ὥστε ἐλελήθεισθε δίδυμοι ὄντες ὁμομητριοι. HPA. οὐκ, ὦ μάταιε· [c] ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. ΔΙΟ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός. HPA. εἰ γὰρ καὶ πάντες ὅτῳ σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, [d] ψυχῆς καὶ σώματος· ὥστε τί τὸ κωλῦον ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν

ti, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti? HERC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Jovis erat, in cœlo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove: quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre prognatos. HERC. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus. DIOG. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos esse Hercules eosque in unum conflatos: nisi forte quasi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo & Deus. HERC. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex binis anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus anima sit in cœlis, quæ erat

a Ἐπίτηδες] O. P. ἔτως. Jungi possent, ἔτως ἐπίτηδες. b Ὑπ'] O. ἐπ'. c Ὁ γὰρ αὐτὸς] O. ὁ γὰρ αὐτός. F. ὁ γὰρ αὐτός. d Ψυχῆς καὶ] O. Ψυχῆς τε καὶ.

71. Ἐρεχθεῦντα] Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. *J.B.*

78. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι] O. Codici non auscultandum est ὑπ' praebenti: Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, ὑπ' Ἀγχίσῃ Il. B, 714. 820. Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονι γείνατο παιδὶ Od. Λ, 298. Imitatur *Ennap.* AEdes. p. 65. παῖδας μὲ ὑπὸ σοὶ τίξομαι τρεῖς. *T.H.*

79. Ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι] *Verunius* apud Basileenses & *Bourdelotius*, *ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis.* Sed non hoc in sensu adhibetur illa locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacrificiis, de Jove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τιθηνίας, ubi *Erasmus*, & recte, ac ab eo *Benedictus*, *& illud nos latuit eum jam olim fuisse defunctum*: & de Saltatione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲ τοῦτο ἦν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, *Benedictus*, *Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθει Μίνιππος ἡμᾶς ἀποθανών, &, ἐλελήθειν δὲ ἑμαυτὸν εἰς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐν ᾧ καπνοῦ βιαζόμενος. *J.G.*

80. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν] Cum hic dixisset, quicquid in se fuisset Amphitruonis obiisse; quicquid Jovis, vivere, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero reposuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitruonis, alterum Jovis filium, respondit Hercules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & sententiae requirit, ut legas ἤμην, & vertas: *nequaquam fatue. solus enim ambo eram.* Ego Hercules solus eram ambo, filius Jovis & Amphitruonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. *Aristoph.* αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, *Soli enim sumus*: & superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *soli enim nos sumus.* Αὐτὸς ἥμην ἄμφω est, ut apud *Phaedrum*, *Aesopus cum solus esset familia.* *J.G.G.*

97. Ἐν Οἴτῃ] Miror unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen prorsus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens, nihilque verat, quominus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι· utram prae altera eligam, vix sane dispicio. Quid si conjungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ nam in Hermotimo quoque §. 7. τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καίομενον θεὸν γενέσθαι. *Eustathius* certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703. ὡς τῷ μὲ σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τὸ δὲ ψυχῆς ἄνω ὕσης, τῷ δὲ εἰδώλου περὶ τὸν ᾅδην, ἃ καταπαίζει σύφυσις ὁ Λευκιανός. *T.H.*

3. Αὐτὸς δὲ ἐ μὰ Δία] Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς

erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

5. DIOG. Sed optime Amphitryoniades, per iſta commode dixiſſes, ſi corpus fores: nunc incorporeum es ſimulacrum; adeo ut periculum ſit, ne triplicem jam conficias Herculem. HERC. Quid ita triplicem? DIOG. Hunc fere in modum: ſi unus aliquis in cœlo ſit, alter tu ſcilicet, qui nobiſcum verſaris, illius ſimulacrum, tum corpus in OEta jam in cineres ſolutum, tria nimirum iſta habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus ſis corpori. HERC. Te hominem audacem & ſophiſtam: quis tandem es. DIOG. Diogenis Sinopenſis umbra: ipſe autem non profecto inter Deos immortales, ſed cum manium præſtantiſſimis verſor, Homerum tamque frigidas ejus fabulationes deridens.

ἐκ Διός, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματόν εἰδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλῆν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλῆν; ΔΙΟ. ὧδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μέν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα [e] ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Ἰθρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ [f] καὶ ὢν τυγχάνεις; ΔΙΟ. Διογένους [g] Σινωπέως εἴδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν [h] σύνειμι, Ὁμήρῳ, καὶ [i] τοσαύτης [k] ψυχρολογίας καταγελῶν.

ME-

e Ἐν Οἴτῃ] O. P. ἰλύθη. f Καὶ ὢν] O. ὢν καὶ. g Σύνειμι] O. Συὼν, & mox καταγιλᾶ. h Ψυχρολογίας] Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque Edd. eſt, reddidi ex G. O. C. P. *J.* & *Va.*

6. Ψυχρολογίας] Ἤτοι ψευδολογίας. *G.*

τὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου καὶ τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic eſt difficultatis; ſed venuſtas tamen hujus loci perſpici ſatis non poteſt, niſi obverſetur memoriæ locus *Homeri*, ad quem alluſit. Is eſt Odyſſ. Λ. v. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην ἡρακληείην
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Poſt hunc vidi Herculem
Simulacrum; ipſe vero cum immortalibus diis
Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro ψευδολογίας in *Luciano* Mſ. habet ψυχρολογίας *tam frigida ſententia*: optime ſane: quæ ſit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo poteſt ignorare, niſi qui nec *Longinum*, nec alios Rhetores vidit. *J. G. G.*

6. Ψυχρολογίας] Sic praeter Mſ. Gr. P. Ox. Coll. & Ed. *J.* *M. du S.*

Ψυχρολογίας] Quanquam ψευδολογίαν non abhorreat, & *Iſocrates* τὸ λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μισεῖν ſub initium Panath. ac *Polyb.* IV. p. 432. τὸ τὰς παλαιὰς ὁρμὰς ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογίαν tamen auctoritate membranarum ſuffultae negare non potui, quin priſtinas in ſedes remigraret: ſcilicet genuinam vocem quod appoſitum erat interpretandi cauſa dejecit: *Heſych.* Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγον, μηδὲν χρήσιμον (ἀγαθὸν *Suid.*) λέγων. *Phot.* de Damaſcio, ὅτι τὰς ἀμούσους ψυχρολογίας &c. idem ſaepius apud *Galenum* occurrit. Neque metuendum eſt, ne pro ſuo non agnoſcat *Lucianus*: in Somn. p. 22. v. 60. ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἰσ. II. c. XX. καταγινώσκων ἐν τῷ ἀμφὶ τὸ Βυθόδετον καὶ Ἀρίσαρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. *T. H.*

XVII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ. MENIPPI ET TANTALI.

ΜΕΝ.

ΤΙ κλαίεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐγγύς; ΤΑΝ. ὅτι, ὦ Μένιππε, [a] ἀπόλωλα ὑπὸ τῆς δίψης. ΜΕΝ. οὕτως ἀργός εἶ, ὡς μὴ ὀκκύψας πιεῖν, ἢ τῇ γε νὴ Δί' ἠρεμέμβῳ κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. οὐδὲν ὄφελος, εἰ ὀκκύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἰσθηταί με· ἢν δέ ποτε καὶ [b] ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, εἰ φθάσω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ ἀφ' τῆς δακτύλων ἀφρρύεν οὐκ οἶδ' ὅπως [c] αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν ἡ χειρά μου. ΜΕΝ. τερατῶδές τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, [d] τί γὰρ

ΜΕΝ.

1. QUid ploras, Tantale? quidve temet ipſe commiſeraris ad lacum adſtans? TAN. Quia, Menippe, enecor ſiti. MEN. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, ſive magis etiam hauriendo cava manu? TAN. Nihil juvat, ſi pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me ſenſerit: quod ſi quandoque hauſero, orique admovero, ſimul ac rigavi extrema labia, ſtatim per digitos dilapſa neſcio quomodo iterum deſtituit ſiccam manum meam. MEN. Portentoſum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere in-

a Ἀπόλωλα] Ἀπόλλωλα F. b Ἀρύσωμαι] Ἀρύσαιμι P. J. minus commode. c Αὖθις] Deeſt in O. d Τί γὰρ] Τί δῆτα. O.

8. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐγγύς] Reſpicit omnino locum *Homeri* Od. Λ, 582. *Ariſtarchus* tamen haec ut notha reſpuebat: vide *Schol. Pindar.* ad Olymp. Od. I. v. 97. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐγγύς] Ad lacum conſtituit *Noſter*, quem *Homerus* fecit Ἐσχάτῃ ἐπὶ λίμνῃ, ἀ δὲ προσέπλασε γνώμη eum fere ſequuntur omnes, & apud *Ciceronem* poëta Tragicus, *Mento ſummam aquam attingens, aneſtus ſiti Tantalus.* Ne autem, ſibi rem eſſe cum *Homero* ſolo, non clare demonſtret, imminentis ſaxi, quo ſuſpenſo ad poenasque ceteras addito poſteriores Tantalum expaveſeceruntque, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc ſcenam ornaſſe commentum illud. Vid. *Schol. Pindar.* ad O. A, 97. Ἐκπώματος illuſtrat *Pric.* ad *Apul.* Mil. I. p. 50. *T. H.*

21. Ἐν Λυδίᾳ πού] In Sipylo ſepultus; quod ejus monumentum θαῦμα ἄξιον vidit *Pauſan.* II. p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: *Heſych.* Σίπυλος, ὄρος Λυδίας & Φρυγίας. Everſa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide *Strabon.* XII. p. 868. C. Ex Tragodumenis *Aſclepiadae* ſunt depromta, quae ſcripſit *Schol. Homer.* ad Od. Λ, 581. Jovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τοῦ οὐρανοῦ διὰ τοῦτο, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκλιθρίῳ τοῦ χειρῶν, καὶ τὸν Σίπυλον, ὅθεν ἐκεκίνητο, ἀνατρέψαι. Plures, quos, ſi libet, de Tantali miraculo conſulas, ſuppeditabit ad *Hygin.* F. LXXXII. *Th. Muncker.* *T. H.*

28. Διὰς μὴ ἰ. τῦ π. ἀ.] Longe quidem ab hac opinandi inſania Tantalus abeſt, ſi *Dioni Chryſ.* credimus Or. VI. p. 97. A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumſeſſi velut inter cuſpides corpori undiquaque imminentes verſantur, ὥστε τὸ ἄδην Τάνταλον, ὃν φασι καθαλῶς ὑπερτίλλεσθαι διηνεκέστι πέτρου, πολὺ ῥᾴδιον ἀφήγεσθαι· ἢ γὰρ δὴ ἔστι φοβεῖσθαι ὁ Τάνταλος μὴ ἀπολεῖται. *Euripidis* expreſſit locum in Or. v. 6. Verum *Lucianum* tuetur, nihilque eum temere dixiſſe probat *Xenophon* ipſo fine OEconom. Ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἐν ᾅδου λέγεται τὸν αὐτὸν χρόνον ἀφηρῆσθαι φοβούμενος μὴ δι' ἀπολεῖται unde non obſcure colligas, ex veteris cujusdam ingenio poëtae commentum illud emanaſſe, quod Tantalo ſecundae mortis metum adfinxit. Fieri vix poteſt, quin eodem *Lucianus*, etſi ſuo ſatis dives, nihilominus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere ſolitus, mentem retulerit. Clariſſimum autem ignorantiae deſcriptorum eſt indicium εἰς mutatum in ἢ, quia venuſtatem dicti Lucianei minime capiebant: poſt ἄλλον μᾶλλον τούτου ᾅδου ſi accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam ſententiam ac nitidius inſtructam facit, parum diſcrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. *AEſchin.* Dial. III. §. 4. ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. *Agatharchidae* locus joci ſimilis aculeum habet apud *Phot.* p. 720. quem eo libentius totum repraeſento, quod & *Homerum*

indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum eſt, cui & eſuriendi & ſitiendi facultas inerat: tu vero jam anima quo tandem pacto amplius aut ſitias aut bibas? TAN. Ea ipſa re conſtat ſupplicium meum, ut ſiti adficiatur anima mea velut corpus.

2. MEN. Sed id quidem ita eſſe credemus, quandoquidem ais ſitim tibi pœnam eſſe impoſitam: quid tamen hinc tibi moleſti accidet? an metuis, ne inopia potus moriare? equidem non video alium poſt huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. TAN. Recte tu quidem loquere: at illud ipſum eſt pars pœnæ, ut deſiderem bibere nullius potus indigus. MEN. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris, mero ſcilicet, ita me Jupiter amet, helleboro, qui contraria ratione atque illi, quos rabioſi canes momorderint, adfectus ſis, non aquam ſed ſitim abhorrens. TAN. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo

καὶ δέῃ γ' πιεῖν; ὑ γὰ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ πῃ τέθαπται, ὅπῳ χ' πιεῖν χ' διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψώης, ἢ πίνοις; TAN. τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐϛι, τὸ διψῆν μου τ' ψυχὴν ὡς σῶμα ὄσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲ οὕτω πιϛεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ δίψει κολάζεϛθ. τί δ' ἔϛαι σοι τὸ δεινὸν ἔϛαι; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδεὴς τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; εἰχ ὁρῶ γὰ ἄλλον μ' τοῦτον ἀφλω, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν ᵉ εἰς ἕτερον τόπον. TAN. ὀρθῶς μὲ λέγεις. χ' τοῦτο δ' ἔϛι μέρ@ τ καλαδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον. MEN. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, χ' ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νὴ Δία, ὅϛις τἐναντίον τοῖς ὑπὸ τ λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, ὑ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τ δίψαν πεφοβημέν@. TAN. οὐδὲ τ ἑλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γέ-

ν ει-

ᵉ Εἰς] Ἢ O. P. *f.*

37. Οὐ τὸ ὕδωρ] Ἀπὸ γ λυττῶντ@ κυνὸς δηχθεὶς διψᾷ τὸ ὕδωρ. *G.*

rum tangat, neque a *Luciano* non videatur fuiſſe cognitus: Τῶν δὲ μιξολλαχόθεν τ βίον ἐπὶ χολῆς πρὸς Ὀδυσσέα διεξέρχεϛ πανδοκεῖον ἀδολεσχίαν, ὡς τ ἀμόρφου σκιᾶς τὸ τ ὄψεως γνώσκεσθαι ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τ ἀμ. & ſine dubio γνώσκουσα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut conſuevit, interpres *Schottus*) χ τοὺς μ αὐτῶν λπὶ τῦ (pro binis poſterioribus voculis foede corruptis eſſe reponendum εἴματ@ liquet ex inferna ſcena, quam *Homerus* apparavit Od. Λ, 50. 95. 152. 225. 231.) ὑ καλίας, ὑ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβεῖϛθαι τ εἴδωλον ἐκεῖ δυναμένους τρωθῆναί τινας δὲ πίτρον κυλίειν τ σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τιθηνόϛι ἀδικήματ@ ὑδενὸς ὑπάρχοντας· τὸ δὲ ἔχατον τ σὺν ὅτι ὅταν τοὺς τύπους ὁ πορθμεὺϛ διαπλεῦϛ ἔχοντας Χάρωνα ναυκληρεῖ ὁ κυβερνήτην, ὅτε μὴ καταγραφέντες ἐκφυγὰς ἐπιδέονται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum adtinet, egregie ſententiis inter ſe conſpirare *Agatharchides* ac noſter *Lucianus*? ſane ſic exiſtimo: præſertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, ſi forte ſine vectore perito in Acherontem merſi manes moriantur. *T. H.*

30. Εἰς ἕτερον τόπον] Illud εἰς agnoſcunt omnes impreſſi: abeſt ab Ox. & P. uti & ab Ed. *f.* in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet εἰς ſic enim Noſter iterum Dial. XXVI. μεταβολὴν ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον. *M. du S.*

35. Ἐλλεβόρου] *Cogn.* 50. *M. du S.*

37. Τὸν δίψαν] Dixerat initio Dialogi λπίλωλα ὑπὸ τῦ δίψους, ut *Ariſtoph.* Equ. v. 531. δ.ψῆ δ' λπολωλὼς & τῷ δίψει κολάζεϛ· nunc mutato genere δίψαν non magis ergo *Noſter* diſtinxit, quam *Pollux* VI, 31. utrumque ponens. Hoc Grammatici vetuſtius, quippe ſolum ab *Homero* uſurpatum ſtatuunt; illud recentioris notae: eo factum eſt, ut in membranis antiquis ſæpe commutentur, prout librarius vel doctior ſuum ſcriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani ſermonis uſum redigebat. Sic in *Dione Chryſ.* p. 133. B. pro δ.ψῶν vel δίψαν alii codices δίψους præferebant: eadem varietas apud *Thucydid.* p. 505. v. 7. ubi plura notavit Eruditiſſ. *Dukerus* his etiam *Luciani* verbis uſus. *T. H.*

38. Τὸν ἑλλέβορον] Adfert *Thom. Mag.* in Ἑλλέβορ@, ἐπὶ ἀρτιγνώϛου, ὃ τὸ ἑλλέβορον verum eſt quod obſervat: hoc vergentis & prolapſi, illud veteris eſt Graeciſmi: ſic *Theophraſtus* & *Dioſcorides*, ἑλλέβορ@ ὁ λευκὸς, ὁ μέλας. Meminit hujus loci *Eraſmus* in *Bibe elleborum*. Θάρρει mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo ſæpe ponitur apud *Platonem*, ut alterum in alterius vicem facile poſſit ſuccedere. *T. H.*

40. Θάρ-

ροιτό μοι μόνον. MEN. Θάῤῥει, ὦ Τάνταλε, ὡς ἤτε σὺ, ἤτε ἄλλος τίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι ἐ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ καλαδίκης διψῶσι, τῷ ὕδατος αὐτὸς ἐχ ὑπομδίοντος.

bibere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit. Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta pœna sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MENIPPI ET MERCURII.

ΜΕΝ.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; ξεναγησόν με νέηλυν ὄντα. ΕΡΜ. ἐ σχολὴ [a] μοὶ, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο [b] αὐτὸ ἐπίδλεψον, ὡς ὅπι τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος [c] τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. MEN. ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τ' σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. ΕΡΜ. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ

MEN.

UBi autem pulcri sunt & pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi præbe, quippe hospiti & novo advenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; summatim, vetustæ formæ omnes. MEN. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quæ omnes poëtæ admiran-

a Μοὶ] Priores Edd. μοὶ. O. μοὶ, quod probavi repetitum in hujus dialogi fine, atque alibi sæpe. b Αὐτὸ] Abest ab Ox. & F. c Τέ ἐστι] Κεῖται O ℨ.

46. Νέηλυν ὄντα] Νέηλυς, ὁ πωστὶ ἐλθών. V.

40. Θάῤῥει] Notandus hic hujus voculae usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, *bono animo* jubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum λυπεῖς. Certe iis, quæ hic Menippus affert, nulla consolatio inest. *M. du S.*

48. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ] Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem extat in cunctis Edd. excepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 256. v. 72. κατὰ τ' ἐμὸν ὑπνωτὶ δάκτυλον. *T. H.*

Ibid. Ἐκεῖνο αὐτό] Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Facessat ego etiam auctor sim. *M. du S.*

50. Τυρώ] Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Λ. 235. & seqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. *M. du S.*

55. Θαυμάζουσι] Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. *J. C.*

59. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες] Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco *Kusterus* illustravit ad *Aristoph.* Plut. v. 79. *Lucianus*, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contemto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprevit pater epistolae ad Hebr. XII, 9. ut dudum monuit *H. Stephan.* Diss. de Styl. N. T. & post eum *Raphelius* ex *Arriano*, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in *et*, quod qui Graecae particulae loco posuerunt Interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάλωτοι γεγόνασι, sic verbis iisdem *Isocr.* in Helen. Laud. p. 216. A. ἀλλ' οἱ μὲν (Trojani) ἐπολιόρκουν καὶ πόλεις ἀνεῖλον ἀνάλωτους γενομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προῖσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. *T. H.*

64. Ἀνεμίσητον] Ex *Homeri* Iliad. 3. ἐ Νέμεσις. *Aristan.* alii. *J. B.*

Ἀνεμίσητον] Nobiles *Homeri* versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam insolitatae pulcritudinis se ve-

rantur; ossa, quorum tu contemtum præte ferre videris. MEN. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego quidem non dignoverim. MERC. Istud cranium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Græcia, totque ceciderunt Græci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit? MERC. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus ærumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis ætatis tamque facile defloreſcente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, jace prostrato corpore: ego vero alios mortuos jam arcessam.

ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καλαφρονεῖν. ΜΕΝ. ὅμως ἡ Ἑλένη μοι δεῖξον· εὖ γὰρ ἂν ἀγνοίην ἔγωγε. ΕΡΜ. τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν.

ΜΕΝ. Εἶτα αἱ χίλιαι ναῦς ἀφ' οὗ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; ΕΡΜ. ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βλάστην, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ἐστιν. ΜΕΝ. οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ὅτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες. ΕΡΜ. σὺ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὅστις δὲ ὑπολεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καλαβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μεταλεύσομαι.

ΑΙΑΚΟΥ,

64. Καὶ τὸ ἀνεμέσητον εἶναι] Ὅμηρος, Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ] Τοῖ δ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtata in ejus Codice verba *Homeri* fuerint. *M. du S.*

velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τῆ ἐπὶ M. Σ. c. 16. Vide *Maxim. Tyr.* Δ. XV. p. 150. *Eustath.* de Hysm. Amor. III. p. 93. *Aristaen.* I. Ep. 1. sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet *Callimach.* H. in Dian. v. 64. *Luciani* ἀνεμέσητον *Synes.* Ep. 101. p. 240. C. ἀνεμέσητον δὲ ἐκπυρώσεῖ τὴν Ἑλλάδα. *Quinctilian.* I. O. VIII. c. 4. p. 716. *Non putant indignum Trojani principes Grajos Trojanosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quaenam igitur illa forma credenda est?* T. H.

75. Κεῖσο καλαβαλὼν σεαυτόν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut *Livius* ait, *se projiciunt*, vel *corpora humi prosternunt* IX. c. 6. idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiunt: *Xenoph.* Eph. II. p. 22. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἐπὶ τὸν αἰγιαλόν p. 50. αὐτὸν ἐπὶ τῆ κόνει ῥίψας ἔκλαιε· aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopœmenes apud *Plutarch.* p. 357. E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ σκιάδιον τῆ τυχόντος, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianeus Alcidamas in Lapith. c. XIV. εἰς τοῦδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII. ἐπὶ ἄκρας καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆ κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε· paulum aliter in *Arriani* Epict. II, 20. p. 233. εἰ δὲ ὅτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. *Cicero* de Orat. I. §. 28. & *quod ille* (Socrates in Phaedro *Platonis*) *durissimis pedibus fecit, ut se abjiceret in herbam*; sequitur Crassi responsum, *Imo vero commodius etiam, pulvinosque peposcisse.* Haec si fuissent in promtu *Vulteio*

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, AC PARIDIS.

ΑΙΑΚ.

ΤΙ ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακέ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲ τὸ δόμον καταλιπών, καὶ χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. ΑΙΑ. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ. οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ δίκαια ἁρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἀγχεσθαι, τοσούτοις θανάτοις αἴτιος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον οὕτω. σὲ δὲ ταυγαρῆν, ὦ

1. QUid ſtrangulas, o Proteſilae, Helenam, impetu in eam facto? PROT. Quod propter eam, Æace, interii imperfecta domo relicta, & vidua, quae modo fuerat nupta, uxore. Æ A C. Incuſa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris cauſa in Trojam duxit. PROT. Bene mones: is ergo mihi reus eſt agendus. MEN. Non ego, vir optime, ſed juſtius Paris, qui mei hoſpitis uxore praeter omne jus ac fas rapta ſe proripuit: hic enim non a te ſolo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus eſt ſtrangulari, ut qui tot hominibus mortis extiterit cauſa. PROT. Ita quidem praeſtat; atque adeo te, inmi-

zeio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuiſſet in *Aeliani* loco V. H. VIII, 14. ubi Diogenes moribundus ἐπεὶ φέρω μόνος ἔρριψε κατὰ τοῦ γείτονος. Sic εἰ ὦ ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένοι *Dioni Chryſ.* p. 659. D. pro mendicis egenisque hominibus, qui ſe in triviis proſtraverunt ſtipis exorandae cauſa. Recte vero κεῖσθαι hoc enim umbris *Noſter* tribuit: p. 400. v. 5. κείμενοι ἄπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὁμοίως· idcirco non prorſus adſpernanda eſt Cod. O. lectio in hujus dialogi principio, ἵνα Ὑάκινθος κεῖται &c. Dial. XX. §. 2. χαμαὶ ἔρριπται. *T. H.*

79. Ἡμιτελῆ] Ex Ilia. 2. *Philoſtr.* Heroic. ex quib. hic dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. I. & in Catapl. c. VIII. ubi quoddam. *J. B.*

Ἡμιτελῆ] Multa de ea voce ad *Homer.* Il. B, 701. *Euſtathius*, quae in pauca contraxit quisquis is eſt, qui ſub nomine *Didymi* prodit *Scholiaſtes*: ἡμιτελῆ, inquit, ἤτοι ἀτελῆ, ἢ ἀσημείωτον τὸ ἴσως τῶν δοκούντων, ἢ ἀντιλεγόμενον· ὃ καὶ ἐν τοῖς γάμοις δέλτα σεσημείωται. *E. L.*

Ἡμιτελῆ τὸν Ὅμηρον] Allufionem ad Homeri locum Il. B. 701. notavit magnus *Leopardus* Em. IV. c. 9. Quem Poëta dixerit Ὅμηρον ἡμιτελῆ, parum ipſis veteribus apertum eſt, ut parvus *Scholiaſtes* & *Euſtathius* docent. Quid *Valerius Flaccus* voluerit *imperfectam domum* vertens VI, 689. conjectare difficile eſt, etſi *Turnebi* ſententiam Adv. XXI, 17. XXIX, 25. tradi-

tam, & *Gaulmini* ad *Euſtath.* p. 29. non ignorem: aliquanto liquidius *Catullus* ad Manl. *domum inceptam fruſtra*, ubi *Scaligerum* vide: nam *Iſ. Voſſium* p. 293. dum *Homeri* verbis utitur ad ſtabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Poſſet ab immupto vivere conjugio*, quid praecipue ſpectaverit, haud ſatis adſequor: niſi certiores acceſſerint membranae, neſcio equidem, an praeferendum ſit, quod ante vulgabatur, *Poſſet ut abrupto vivere conjugio*; quam ſcripturam verſiculi ſequentis ſenſus paene flagitat. Mihi hactenus illa Ὅμηρον ἡμιτελῆ maxime placuit explicatio, quam *Heſychius* proponit in *V.* cui *Strabo*, vel potius *Poſidonius* ſuffragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454. C. τὸ δίκην ἡμιτελῆ τὴν Πρωτεσιλάου, idcirco dici ab *Homero*, διότι χήρα· diſſentire *Lucianus* non videtur, ut qui poſt ἡμιτελῆ Ὅμηρον velut interpretaturus adjungat χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα· nam haec ſi pro diverſis habuiſſet, ſcripſiſſet potius χήραν δὲ τὴν. illud autem τε omnium eſt Editionum ac vetuſtorum Codicum. *Tzetzes* Ch. II. v. 760. hiſteriam Proteſilai narrans quam *Lucianum* teſtem citat, hunc dialogum cogitabat. *T. H.*

80. Γυναῖκα] Laodamiam, cujus epiſtola ad maritum apud *Ovidium* eſt XIII. *E. L.*

91. Διόστορε] Homericum eſt. Apud *Euripidem* αἰόστορε eodem ſenſu. *E. L.*

Διόστορε] In hac Paridis appellatione maritus ab uxo-

minate Pari, non dimittam unquam e manibus. PAR. Injusta feceris, Protesilae, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur! ÆAC. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse extitisse causam; mortis vero tibi nonnisi alium, Protesilae, quam teipsum, qui oblitus novæ nuptæ uxoris, ubi appellebatis ad Troadem, tam audaster & desperate ante alios exsiluisti gloriæ cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti. PROT. Enimvero pro me tibi, Æace, respondebo æquiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas. ÆAC. Recte: quid igitur istos accusas?

Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, ἐς ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γὰρ κἀγὼ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχομαι· οἶσθα δέ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἴθε γὰρ μοι τὸν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένα [a] ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικός, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρῳάδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐραθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. [b] ΠΡΩ. ἐκεῖνα καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακέ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ὕτως ὑφηκελῶσθαι. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

ME-

a Ἄλλον] Deficit in O. b ΠΡΩ.] Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in cetenis & *Alw.* margine recte restituta.

uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, *Ovidio* verba ministrante Ep. Her. XIII, 43. *Dyspari Priamide, dampno formose tuorum:* ubi valde miror doctos homines, & virtutis poëticae non expertes antepositisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide*; quum altera lectio nihil habens molestum & eruditione *Nasonis* sit digna, & expetatur ab adjunctis, *dampno formose tuorum.* Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. *Hesychius* emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ ὠφελιμίῳ· lege: Πάρις κληθείς. *T. H.*

12. Ἐπικελῶσθαι] Ridet *Homeri* fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congessit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 26. *T. H.*

XX.

[a] ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

MENIPPI ET ÆACI.

ΜΕΝ.

Πρὸς ζ [b] Πλούτωνα, ὦ Αἰακὲ, [c] δείκνυσαί μοι τὰ ὀφθησόμενα ἅπαντα. ΑΙΑΚ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέν τοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· ὑτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα ταῦτα· καὶ

1. PEr Plutonem, Æace, quæso comes mihi monstra, quæ in Orco sunt, omnia. Æ. A C. Haud pronum est, Menippe, omnia: quæcumque tamen præcipua summatim percurri possunt, disce: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te transvexit: & lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quando hæc loca intrabas. MEN. Scio ista, & te custo-

a ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.] Additur Πυθαγόρου & Σωκράτους in *Bz*. b Πλούτωνα] Διονύσου C. absurde. c Περιήγησαι] Διήγησαι O. perperam.

14. Πρὸς τὸν Διονύσου] Ἐν ἄλλῳ, Πρὸς Πλούτωνα. *G.* *Ibid.* Περιήγησαι] Εἰς λεπτὸν διήγησαι. *V.*

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ] In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quæ si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. *J. G.*

14. Περιήγησαι μοι] *Eustath.* in Epist. Commentariis ad *Dionysium* praemissa p. 110. Εἴληχε δὲ τὴν περιηγητοῦ κλῆσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὸ καὶ τὸν Ῥητόρων τινὲς ὁ μέν, περιήγησαί μοι τὰ σὺ ἄδυ, φησὶν, ὃ ἐστιν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενος· ὁ δὲ περιήγησιν ὕστερον τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν non fugerunt eruditum editorem *Ed. Twaites*, quae ob oculos habuit *Eustathius*, *Hermogenis* & *Luciani* loca. Significat autem περιηγεῖσθαι proprie *officium*, quod peregrinis praestari solet, *per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi.* In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον quorum interpretationis pravae *Benedictus Jac. Gronovio* poenas dedit. Sub initium Ἐπίσκοπος Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ σὺ τοῦ βίου ἅπαντα, ὡς τι εἰδὼν ἐκπλεύσομαι. *Schol.* λεπτομερῶς εἰπὲ consentiens *Eustathio*: neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem hujus verbi eleganter explanant: ξεναγήσεις γὰρ τῷ εἰδ' ὅτι ξυμπεσόντα, καὶ διέξεις ἕκαστα. Inde περιηγηταὶ, qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum fecundissima frequentes, ut videre licet apud *Plutarch.* περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τὸν Π. p. 395. A. 396. C. 397. D. 400. D. F. 401. E. eosdem, qui saepius ἐξηγηταὶ vocantur a *Pausania*, *Lucianus* intelligit in Philops. c. IV. & ὁ περιηγητὴς τοῦ εἰκόνος, *tabulae pictae interpres & enarrator*, περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδ. πιστ. Διαλ. c. V. *Longo* Poemen. I. p. 2. ὑπαζητησάμενος ἐξηγητὴν τοῦ εἰκόνος qualem catus ille *Cebes* non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum hominem adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac origine porro περιηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes narrando persequi*: quod *AEliano* frequens V. H. III. c. 18. de Anim. XIII, 6. XVI, 23. ideo ἐκφράσεις *Theon* Prog. p. 118. describit λόγους περιηγηματικούς. *Salmasius* ad *Solin.* p. 68. C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγεῖν & περιηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in *Herodoti* φοίνικος περιήγησιν, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem *Platonis* locum, qui pictorum illud περιηγεῖν egregie illuminat, de LL. VI. p. 867. D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσά γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀπείρους ἀπεργάσηται καθάπερ τινὰς περιγραφῆς· τοῦτο δὲ δύσκολον συμπληρῶσαι τὸ περιηγηθέν. *T. H.*

17. Οὐτοσὶ μέν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα δὲ τὸν πορθμέα τοῦτον] Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὐτοσὶ μέν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. καὶ τὸν πορθμέα, &c. *Omnia* exponere, *Menippe*, *haud facile est. Tamen qua praecipua sunt, accipe. Hunc qui-*

ſtodem eſſe portæ infernalis : regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos oſtende ; atque in primis eorum inſignes. ÆAC. Hic Agamemnon ; ille Achilles ; iſte propius aliquanto Idomeneus : tum Ulyſſes, deinde Ajax, & Diomedes, & præſtantiſſimi Græcorum.

σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὴν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς παλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς [d] ἐπισήμους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2. MEN. Papæ, Homere; qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi jacent abjecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugæque magnæ, imbecilla vere capita. Hicce autem, Æace, quis eſt? ÆAC. Cyrus eſt : hic autem Crœſus; atque apud eum Sardanapalus ; qui ſuper iſtos, Midas : ille vero Xerxes. MEN. Et te, purgamentum hominis, horreſcebat

MEN. Βαβαὶ, Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, [e] καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. MEN. εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλ-

[d] Ἐπισήμους] Ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. [e] Καὶ παρ' αὐτῷ] Ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν J. O. (αὐτῶν) Ita notavit *M. du Soul*, & mox pro τούτους ex P. αὐτὸν. Apparet in his aliquid eſſe turbatum.

21. Καὶ τὴν βασιλέα εἶδον] Τὸν Πλούτωνα. *V.*
23. Ἐνδόξους] Ἐπισήμους. *G.*

33. Σαρδανάπαλος] Λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲν Ἑρμαφρόδιτος, κατά τινας δὲ * τρυφερώπαλος. *V.*

* Τρυφής] Τρυφερά . . *V.* *M. du S.*

Τρυφερώτατος igitur, quod repoſui, ſupplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res eſt non protrita : eodem ſpectat, quod ab *Hellanico* vel *Calliſthene* ſine dubio ſumtum tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1022. Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφηλὸς, καὶ τῇ εἰδῇ ἱκτρόπαλος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. *T. H.*

quidem eſſe Cerberum, noviſti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem jam tum, ubi ingrediebaris, vidiſti. Diſtinctione hac noſtra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, ſic omnino, & recte, habet Florentina editio. *J. J.*

Οὕτως μὲ ὅτι Κέρβερος &c.] De diſtinctione mutanda recte monuit Doctiſſ. *Jenſius:* dubites tamen, an copulari conveniat, οὕτως μὲ ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε· ut ad ἐώρακας ſola pertineant τὸν λιμένα & τὸν Πυριφλεγέθοντα· nam Charontem ſane non vidiſſe tantum, ſed propius etiam noviſſe debebat Menippus, cum quo familiariſſime fuerat confabulatus, in ejusque, Mercurio commendante, gratia poſitus. *T. H.*

21. Πυλωρὸς] Paſſim hoc muneris AEaco aſſignat *Noſter :* ſupra Dial. XIII. & fine hujus. *Philoſtratus* etiam p. 311. *Apollodorus* claves inferorum ei tradit III. p. 94. C. *M. du S.*

Πυλωρὸς] Attigit hunc locum *P. Weſſeling.* Obſ. I. c. 3. p. 10. & AEacum ex *Apollodoro* III. p. 229. τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου φυλάττοντα produxit : ideo ſolicitus eſt in fine dial. μὴ & τις ὑμᾶς πληγὰν λάβῃ ἀφ' ἁμαξῶν & plagas ab eo metuit Charon, ſi quem redire ſiverit in vitam. D. XXII. §. 3. περὶ Πένθ. §. 4. Αἰακὸς ὁ τὸν ἔσχατον ἐπιστραμμένος Alioqui Cerberus Ἅιδου πυλω-

ρὸς *Euripidi* in Herc. Fur. v. 1277. & *immanis janitor aulae Horatio.* Primae dignitatis eſt Minos: proximum gradum tenent AEacus & Rhadamanthus apud *Plat.* in Gorg. p. 397. A. AEacus autem λέγεται ᾠδεῖν Πλούτωνι καὶ Κόρῃ τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐπὶ τοῖς, teſte *Iſocrate* in Euag. p. 192. A. — *immenſis urnam quatit Æacus umbris : Stat.* II, 1. v. 219. Plurimum hi tres junguntur, etiam in illa proverbiali *Demoſthenis* ſententia pro Cor. p. 494. B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ καθήμενος, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed judicum infernorum numerum auxit, adjecto nominatim Triptolemo, *Plato* Apol. p. 31. A. neſcilicet vetuſtiſſimus Athenienſium legiſlator, haud minus atque illi apud Orci incolas juri dicundo non praeeſſet. *T. H.*

31. Ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα] *Vera imbecilla capita, non caduca*, ut interpretes. Ad *Homeri* locum reſpexit in Odyſſ. K. v. 251.

Πολλὰ δὲ γουνάσσεσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα·
Multum vero precare mortuorum imbecillia capita.
J. G. G.

Ἀμενηνὰ] Illud *Homeri* ſolemne perſtringit — νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. Od. K. & Λ. De ipſa voce, cujus poteſtatem ambiguam fecit Grammaticorum diſſenſus, alibi dicam. *T. H.*

Ἑλλὰς ἐφαπτὴ ζεύγνυσα Ἑλλήσποντον, Graecia jungentem Helleſpontum, perque
ἀφ' ἧς δὲ τὸ ὁρᾶν πλεῖν διαθυμοῦντα; οἷος δὲ montes navigare deſiderantem? Qualis au-
ἦν ὁ Κροῖσος ὅτε τὸ Σαρδανάπαλον δὲ, tem & Croeſus eſt! at Sardanapalo, Æace,
Αἰακέ, παταξαι μου τῆς κάρης ἐπίτρεψον. ut alapam in caput impingam, permitte
ΑΙΑΚ. μηδαμῶς ἀλλοφύλεως γὰρ αὐτῆς τὸ mihi. ÆAC. Neutiquam: diffringes e-
κρανίον γυναικῶν ὄν. ΜΕΝ. εἰκὸν ἀλλὰ nim cranium ipſius molle ac muliebre.
προσπτύομαί γε πάντως ἀνδρογύνου ὄντος. MEN. Enimvero conſpuam omnino effe-
minatum iſtum.

ΑΙΑΚ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω τὴν τῆς σοφίας; 3. ÆAC. Vis tibi demonſtrem etiam
ΜΕΝ. νὴ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτος οὗτός ſapientes? MEN. Ita per Jovem. ÆAC.
σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί. ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ Primus hicce tibi Pythagoras eſt. MEN.

Sal-

42. Προσπτύομαι] Vid. Καθαρ. c. 12. Or. c. 56. & Σοφοκ. c. 33. & Not. Cl. *Hemſterh.* *M. du S.*

Προσπτύομαί γε πάντως ἀνδρογύνου ὄντος] Cunctarum membranarum atque Edd. lectio nulli eruditorum ſuſpicionem vitii praebuit. Oſtendam primum maculam in eo verbo manifeſtam: tum unius literae mutatione ſinceram veteremque ſcripturam revocare conabor: hactenus enim nihil fuit oblatum, quod a priſtina conjectura diffidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπτύσσεσθαι vel προσπτύεσθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo conjungi: id *Budaeo* quidem & *Stephano* fuit perſuaſum, ſed hoc ſolo *Luciani* loco deceptis: genuinam ſtructurae rationem dabit *Noſter* p. 221. v. 72. τὴ Ἀφροδίτης μὲ τὸν κύκλον ἔλαβε προσπτυξαμένου αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ numquam aliter *Homerus*, *Euripides* oeterique ſcriptores. *Achill. Tat.* V. p. 295. προσπτυξάμενός μοι πολλὰ ἐφίλει. Non diſſimilis eſt cauſa verbi ἀποπτύεσθαι. Idem p. 303. ἐκ τῶν τε Κλεινίου ἀποπτύσαντος· nam quod lib. IV. p. 241. legitur, ἐγὼ δὲ ἀνεπλεξάμην αὐτῇ δεσμὸς ὅσους, ita capiendum eſt: *amplexus vinculi modo ipſi adhaerebo*: attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, ſi forte repererit ἀποπτυόμενον τοῦ πονηροῦ, τῷ πεπληγότι τόπῳ apud *Dioſcoridem*; δεῖ μὲ ἐκ δὲ ὧν ἐπὶ μᾶλλον ἀποπτύσεσθαι τοῦ λαμβανομένου τὸ λαμβάνον, *Galen.* de Uſ. Part. Corp. Hum. lib. I. σῶμα ταῖς τῶν βρωμάτων ἡδοναῖς ἀποπτυόμενον *Julian.* Ep. XXIV. p. 391. C. ſimilisque modi plura, recordetur haec forma paſſiva proferri, multumque adeo diſtare ab uſu verbi Medii. Ergo *Lucianum* ut liberemus indecenti orationis ſtructura, reficiendum eſt emendatione procliví προσπτύσομαι, vel, ſi quis faſtidioſior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσπτύσω μὲν γε πάντως ἀνδρογύνου ὄντος. Gravem habet contumeliam, acerbiſſimique notam contemtus plerorumque populorum moribus προσπτύειν τινι, os alicui conſpuere, qua de re copioſe *Barth.* ad *Claudian.* Paneg. in IV. Conſ. Honor. v. 404. & Commentatores ad illa *Petronii* c. 75. p. 373. *Si quid perperam feci, in faciem meam inſpue. Sophocl.* Antig. v. 1246. Πτύσας προσώπῳ ubi vide *Schol.* Ex *Hyperide* ponit *Poll.* VIII, 36. inter injuriae per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ ἐμπτύειν, cui finitimum eſt πατάξαι κατὰ κεφῆς, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Junxit *Muſonius* apud *Stob.* p. 169. λοιδορεῖσθαι, ἢ πλαγίοις, ἐμπτύσασθαι δὲ τὸ χαλεπώτατον, inquit, & jure quidem, ut nobis videtur, optime, πλαγίοις quorum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι ſapientem ſuum, plagarum etiam, ſi ita res tulerit, tolerantiſſimum vetat. *Galenus* in Protr. Diogenis Cynici, quem magiſtrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, hiſtoriam referens, qui ad coenam vocatus hoſpiti, quod turpiorem alium ſordidioremve locum non inveniret, in faciem inſpuebat, ſic ſcribit: Ἐτιμῶντο δ' ὑπ' αὐτοῦ πάντων ἀνομοίως προσπτυόμενοι, μόνου δ' ἑαυτοῦ παντάπασιν ἀπολείπων, ἀπεμαλάττετο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦτον, ἂν' ὁ κύκλῳ ἐξεπτύσας, εἰς εἷς μὲ τὸ στόμα ἔπτυσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσώπου τοῦ ἀνδρὸς τὸ νώτου hoc *Diogeni Laert.* dicitur εἰς πρόσωπον πτύειν VI, 32. & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Aſini Scriptor ſub *Luciani* nomine latens c. 56. mulier iſta figura membrorum multo contractiore, quam facta dudum, me conſpicata, προσπτύσασά μοι, inquit, *in malam rem hinc a me fugiſſes* &c. eadem ſtructura *Noſter* uſurpavit in Sympoſ. c. 23. προσπτύσαι τε τὸ Ζωπύρου. Hinc προπτύειν τινι πράγματι, *quamcumque rem abominari, deſpectum longe a ſe aſpernari*, &c, quod Latini dicunt, *conſpuere. Ariſtaenetus*, ſive quicumque Epiſtolarum illarum ſunt auctores; non enim omnium unum eſſe cenſeo, II. Ep. 20. μὴ βδελύττεσθε καὶ προπτύεσθε προσπτύστως ἡδονὰς *& faſtidioſe averſamini ſummo ſuper ſtudio deſideratas conſpuentes voluptates*: quod tractum ab *Epicuro*: ejus enim eſt apud *Stob.* p. 159. Βρωμίζω τοῦ κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδέως ἔχειν ἐπ' ἄμφω ῥαιδίως, καὶ προπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς quae, ſi vel nomen abfuiſſet, non ſententia ſolum, verum ipſis etiam vocabulis philoſophum eum deſignant; nam praeter alias voces inſolentius formatas hujus ſcholae ſunt βρωμίζειν & βρωσμοί, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex *Plutarcho* liquet T. II. p. 1098. B. 1507. A. & προσπτύω καὶ πολῶ ἐκ τῆς πυκὸς αὐτὸ βρωμίζουσι, quod *Epicuri* dictum profert *Athen.* XII. p. 547. A. illudque *Metrodori*, συλλήπτης προπτυόμενος ταῖς τῦ σώματος ἡδοναῖς, *Plutarch.* T. II. p. 1088. B. Similis uſus in προπτύειν τι, quo *Stephani* poteſt in poſterum locupletari Theſaurus, apud *Ariſtaen.* I, 21.

&c.

Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocunque nomine velis appellari. PYTH. Sane tu quoque Menippe. MEN. Non tibi aureum femur amplius eſt? PYTH. Non quidem: verum age videam, ſi quid tibi ad edendum paratum pera habet. MEN. Fabas, optime, quæ quidem edules tibi non ſunt. PYTH. Præbe tantum: alia ſunt apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic eſſe ſimile fabis & capitibus parentum.

Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν [a] ἐθέλῃς. ΠΥΘ. καὶ σὺ γέ, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥΘ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴτι σοι ἐδώδιμον ἡ πήρα ἔχει. ΜΕΝ. κύαμος, ὦ γαθέ· ἄρτι γὰρ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. ὁρᾷς μόνον ἄλλα τοῖς νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς ἐστὶν [b] ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ.

a Ἐθέλῃς] Ἐθέλεις O. b Ἴσον] Εἶσι O. vitiose.

52. Ὡς ἐστὶν ἴσον κύαμοι] Κυάμους, φύφους, * αἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βουλάρται βουλὰς καθιστανέζον. V.

* Οἷς] E. A. quod mutandum erat. Tum ſatis inconcinne dixit βουλὰς καθιστανέζειν, *faberum ſortitione ſenatores creabant.* De κυάμοις lege quae olim cum Praeſtantiſſ. *Kuſtero* communicavimus ad *Jamblich.* de V. P. §. 260. *T. H.*

& , qui hoc verbo delectatur in primis , *Simplic.* ad *Epict.* p. 52. 66. 103. 135. 144. 229. 278. Jam ſi animum attendas ad *Luciani* fales , locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Molliſſimo mortalium Sardanapalo abpam incutere Menippus parabat : dum capitis ejus fragilitati metuit AEacus, periculoſiſſimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem inviſum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum ſaltem conſpuere liceat, petit: in hac enim contumelioſae deſpectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, ſi Sardanapalum imprudentius & πανικώτερον fuiſſet amplexatus , omnem illam forte oſſeam larvam longo luxu parmoſitam contriviſſet. In Catapl. c. 12. de ſervulo nequam conqueritur Megapenthes, qui ſe in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρρης ἔκαιε· τίλος δὲ πλατὺ χαμαιφάληρος, καὶ καθαντόσας μου . . . . ᾤχετο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur , quaſi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat , is multum vereor, ne ab inſtituto *Luciani* longe aberret : ne nunc dicam, verbi ſtructuram, quam repudiavimus, prius eſſe veterum exemplis adfirmandam. *T. H.*

45. Ὦ Εὔφορβε] Lege *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, §. 11. *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 26. uterque Lucianei loci meminit. *T. H.*

46. Ἢ Ἄπολλον] Quia Apollinem eum eſſe crediderant diſcipuli. *Diogen. L.* p. 216. D. E. *Porphyrius* & *Jamblichus.* Sed *Noſter* ipſe adeundus Ἀλ. c. 16. *M. du S.*

48. Χρυσοῦς ὁ μηρός] Paſſim hoc. *J. B.*

53. Οὐδὲν ἴσον κυάμοις] Diligentiam effugit hic locus eruditiſſimi *Rittershuſii* ad *Porphyr.* Vit. Pythag. p. 66. 67. ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto ſtudioſe collegit : inde diſces in animo fuiſſe *Noſtro*, ut *Clemens* ait , τὸ ἐπύλλιον ἐκεῖνο , in quo φύγειν & ἔδειν pro τὸ φύγειν , vel φαγεῖν alii praeferunt. *Euſtathii* locus a *Caſaubono* ad iſta *Luciani* declaranda productus extat p. 948. v. 23. Eundem vide ad Il. I. p. 757. v. 42. ubi quae ſcribit ſumta ſunt ab *Athen.* II. p. 65. E. *Sext. Empir.* Π. Υ. III. p. 184. ἴσοι δὲ θεῶν ἐν τοῖς κεφαλοῖς φαγεῖν (AEgyptios ſacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασὶ τὸ πανάγιον ἢ κυάμους obſervat *Fabricius* , qui a plerisque *Empedocli* tribuantur, *Orpheo* verſus adſcribi a *Didymo* Geopon. II, 35. quod in pluribus eſſe factum alias oſtendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuiſſe refert *Origenes* , quem vocant , Φιλοσ. c. II. p. 42. portentoſum opinionis mirificae documentum prodit : ſi quis fabam ejusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit , poſtque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἶδος ἔχον τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰχμάλωτα γυναικὸς , μεθ' ἃ ταῦτα καλλιεούρου παιδίου κεφαλὴν σωματοφυῆσαι quae vel auditu ſunt tremenda. Dicetur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege *Jo. Windet.* de Vita Funct. Statu Sect. V. *T. H.*

Ibid. Κύαμοι] *Euſtathius :* Τοῖς παλαιοῖς λόγος φασὶν εἶναι ἱερὸν τοιοῦτον,

Ἰσθι τοι κυάμους τε φέγειν κεφαλάς τε τοκήων
Αἰζῶ τὸ Ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἠδ' ἀνάβαλμα
Ἐξ αἰδίου ὅτου αἰόλας εἰσανιοῦσι.

Empedoclis verſus eſſe ait *Rittershuſ.* p. 30. ad *Porphyr.* ubi aliter ſcribuntur. Pythagoricae ſchoiae hoc ſcitum fuit. *Caſaubon.* ad *Athen.* 136, 25. Vide Noſtrum B. πρ. c. 6. Laudat etiam *Clem. Alex.* Στρ. III. p. 187. Vide & *Plutarch.* 1129, 1. & *Porphyr.* n. 43. cum Not. *A. Gell.* IV, 11. *M. du S.*

55. Σὺ-

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι ἅπαντες, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόποδε βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τὸν κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς χρηπίδι, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ παρ' αὐτοὺς, Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides. MEN. Hi tristitiæ immunes, Æace, soli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericius panis, qui pustulis totus efflorescit, quis est? ÆAC. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit. MEN. O optime tu, æreis indute calceis, quid causæ fuit, cur ipse te in Ætnæ crateras immitteres? EMP. Atra quædam bilis, Menippe, MEN. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiæ tumor, & multa stultitia: hæc te scilicet exustularunt cum ipsis

[a] Ταῖς φλ.] Τὰς φλυκταίνας O. P. Margo *AiW.* quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος.

61. Ἐξηνθηκὼς] Ἐκφράσας. *G.*

67. Κόρυζα] Μωρίας τῆς ἢ ἀνοήτων ὀνὸς τῆς ῥίνας μύξας τρέχουσι. *G.*

55. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου] Ceteris de Solonis patre testem addunt *Lucianum f. Meurs.* in Sol. c. 2. *AEg. Menag.* ad *Diogen. L.* I, 45. Κοφρίδης, inquit *Suidas*, ὁ Σόλων ἐκλήθη παλαιστικῶς· *altum hac de re apud reliquos scriptores silentium* esse queritur *Kusterus*. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κοφρίδης: hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. *Plutarch.* de patre Execestide: ἦν δὲ Κοφρίδης ἀνίκαθεν Vide *Suid.* in Πλάτων. *T. H.*

60. Ἐγκρυφίας ἄρτος] Ὁ ἐν σποδῷ γινόμενος ἀφ' οὗ τὸ μὴ εἶναι χλιδανον. *Hesych.* de pane *ρυπαρῷ* alii dixerunt. *Lucian.* Lexiph. sic post αὐτοπυρίτου. *J. B.*

Ibid. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.] Φλυκταίναι pultulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀτταράγοι, quam vocem ingeniosissime restituit *Callimacho* Ep. XLIX. magnus *Bentleius*: plura diximus olim ad *Poll.* VII, 23. Venuste *Noster* tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo *Gataker.* in Posth. c. XXII. p. 675. Saltus Empedoclis AEtnaeus a *Luciano* saepe prisisque Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, *Strabo*, vir emunctae naris, ostendit VI. p. 423. B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσι· cujus ego sententiae libenter subscribo. Vide *Salvagn.* ad Ovid. Ib. v. 599. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 69. Iis, qui *Ulpianum* L. 6. §. 7. D. *de inj. rupt. & irr. test.* ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adjecit *P. Faber* Sem. I. c. 10. p. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines *Luciani* loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis κενοδοξίαν Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Muratorii* Epigr. 84. 85. & Stelit. I. p. 31. Longum foret ceteros ejusdem gregis recensere, quibus hunc in campum expatiari voluptati fuit. *T. H.*

63. Χαλκόπους] Διὰ τὴν κρηπίδα χαλκῆν. inferius. *F. G.*

69. Ἀνάξιον] Miror inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum Edd. quae hic ἄξιον legunt, subboluerit. Ed. *J.* ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam & L. & *Jensius* ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic *Lucianus* loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26. & Ετ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide *Strab.* VI. p. 274. *Diog. Laert.* p. 230. *Kennet.* & *Cler.* Ar. Crit. p. 221. *Suid.* v. Ἀμύκλαι. Vide Περ. c. 1. ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam ejus aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet *Dacerius* ad *Horat.* Art. Poet. 461. quae etiam *T. Fabri* sententia est, quam in nota ad illum *de Peregrini morte* locum vide, &, si ita videtur, ad examen revoca. *M. du S.*

Οὐκ ἀνάξιον ὄντα] Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. *Nonn.* Συναγ. Ις. p. 127. παῖσιόν δὲ καὶ τέλος (Empedocles) ἀξίως τῆς οἰκείας κενοδοξίας. *T. H.*

77. Τὸν σιμὸν λέγω] Sane ludit pervenuste Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem AEacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aeque mortuis esse communes jocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 223. ἐλέγετο δὲ ὁ Σω-

ipsis crepidis haud indignum : attamen nihil te callidum commentum juvit ; patuit enim esse te mortuum ? Socrates vero, Æace, ubi tandem est ? ÆAC. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque. MEN. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. ÆAC. Viden istum calvum ? MEN. Omnes utique sunt calvi : idque adeo omnium fuerit indicium. ÆAC. At simum istum dico. MEN. Hoc etiam perinde simile : cuncti enim simi.

σιν ὀδὲ [b] ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν ὅστε τὸ σόφισμα ὤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἆρά ἐστιν ; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ἐστίν. ΑΙΑΚ. ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν ; ΜΕΝ. ἅπαντες Φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

5. SOCR. Mene quæris, Menippe? MEN. Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athenis? MEN. Multi ju-

Σ Ω Κ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ κατ' Ἀθήνας; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων

φιλο-

[b] Ἀνάξιον] P. L. *f.* Margo *Α1W.* In *F.* ceterisque Edd. ἄξιον reclamante sensu.

Σωκράτης τὸν ὄψιν Σειληνῷ παραπλήσιον· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat *Pindarus* cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in *Plat.* Symp. p. 1202. & p. 1203. A. τὸ χῆμα αὐτῷ τοῦτο ὃν σειληνώδες σφόδρα γε· ibidemque Σάτυρος & Μάρσυας audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat αὐτὸς ad unguem factus, defendit ipse Socrates in *Xenoph.* Symp. p. 519. 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515. v. 28. νὴ Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τὸ σὺ τοῖς Σατυρικοῖς (θεάμασιν intelligo ; longe aliter atque *Interpretes*) σχῆμα ἂν εἴην additque *Xenophon*, ὁ δὲ Σωκράτης ἐπιτυγχάνει προσιμείρων τούτοις ὦν. Re tamen vera singulari vultus pulcritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur : quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine *Platonis* dialogo p. 107. C. νῦν δὲ, ἢ μή μοι ἄχθου, οὕτω ἔχει καλῶς· προσοικεῖ δέ σοι τήν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant : vide *Athen.* V. p. 219. A. *Max. Tyrium* Dissert. XXXVI. p. 375. οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγάστορες. *Julian.* Caes. p. 314. D. *Synes.* Calv. Enc. p. 69. B. Atque adeo non jam suspicor verba *Varronis* apud *Nonium* p. 25. ut olim ad *Poll.* IX, 148. de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini adcommodentur : *Nonne enim unum* (quod etsi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim* vel *eum senem*) *scribunt esse grandibus supercilliis, silonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνῶθι σεαυτὸν, unde haec sunt depromta, Socratis *Varro* meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit *Savaro* ad *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. p. 586. T.H.

78. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον] *Viden' calvum illum?* Men. *Omnes calvi sunt ; quare & omnium hoc insigne sit.* Aac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile : simi enim omnes.* Lucianum scripsisse existimo ὅμοιοι, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo judicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgatissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Revivisc. c. 13. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τό γε χῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum* : & sic passim. *J.J.*

81. Πολλοὶ τῶν νέων &c.] Legitur in editionibus : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοὶ τὰ δ' ἀλλὰ ἰώρακας οἶμαι. Hunc locum fœdatum esse dudum vidi ; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mss. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε χήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας, οἶμαι, οἷον ἦκε παρά σοι Ἀριστίππου καὶ Πλάτων. *Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis adspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi.* Soc. *Valde multos vidi.* Men. *Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato.* De Platonis & Aristippi luxuria vide *Theodoret.* θεραπεύτ. β. ex ipso *Xenophonte* ; vide & *Athen.* XIII. Dipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophonien sem. Inde & ab Antisthene Σάθων dicitur, quasi diceres Priapum. *Athen.* lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restitues : Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες ἂν σε θαυμάσιοι εἶεν καὶ ἄνδρα γεγενῆσθαι,

Φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ [a] τάγε ἀκμαῖα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. [b] ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε πρὸς σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρα· ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών. ΣΩΚ. πρὸς ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; ΜΕΝ. εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, [c] καὶ ταῦτα

venum philosophari se prædicant: & habitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi philosophi. SOCR. Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Siculos tyrannos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt? MEN. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sciviſſe, idque (est enim, ut

a Τάγε] Τά τε *J.* b ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας &c.] In prioribus Edd. excepta *J.* ordine continuo: ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Restitutam lectionem plane præferunt O. *J.* & P. nisi quod ἑωρας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam G. ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σω. μ. π. ἑώρακα. Ms. ἀλλὰ ἑώρακας. c Καὶ ταῦτα] Priores Edd. πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα.

87. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους] Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων ἐπορεύετο. *G.*

καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, εὖ οἶδα. *Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias.* Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. *J.G.G.*

84. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί.] Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. *Quomodo se res Athenis habent? Men. Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum, & incessum, si quis eos conspiciat, summi Philosophi sunt quamplurimi: caeterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus*, &c. Liber vero MS. quo usus est Vir Cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μs. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι, &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui jam dudum esset mortuus, vidisse νίους illos, jactantes se esse philosophos? *J.J.*

Ibid. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μs. Ἀλλὰ] Ita hunc locum restituimus ex Ed. *J.* confirmaturque ea lectio auctoritate Mſ. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλαι· in P. vero ἑωρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripti, legitur tantum μάλα πολλοί. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis Edd. Vide tamen Γυμν. c. 34. *M. du S.*

Σωκ. Μάλα π. ἑώρακα] Quandoquidem membranarum quarumdam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sinceraе: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, μάλα πολλοὺς ἑώρακα· tum colorem Lucianeum habent, *si habitum quis & incessum spectes, summi philosophi valde frequentes*: porro τάγε κἀκμαῖα αὐτὰ (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαδίσματα sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse jampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo ejusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode jungantur illa sequentia: ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε πρὸς σὲ (nisi, quod puto, praestiterit παρὰ σὲ) Ἀρίστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interjecto longius dijungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. *T.H.*

87. Μάφου] *Diogen. L.* p. 51. F. τις ὁ μισηθεὶς μάφος; de eodem Aristippo. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τ.] Vid. *Corn. Nepos* in Dione. *M. du S.*

89. Εὐδαίμων, ὦ Σ. ἄνθ. εἰ τάγε τοιαῦτα· πάντες ἂν] Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα. πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, εὖ οἶδα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo jam praeviisse videtur Interpres. Vulgo priora ita disponuntur, Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες ἂν, &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· scilicet quantum ad illa vitia attinet, (qui-

ut puto, veritas dicenda) nihil ſcientem. SOCR. Equidem adfirmabam hoc ipſum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

6. MEN. Quinam hi circa te ſunt? SOCR. Charmides, Menippe, & Phædrus, Cliniæque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque deſpicis pulcros. SOCR. Nam quid aliud jucundius agam? Verum prope nos recumbe, ſi videtur. MEN. Nequaquam: ad Crœſum enim & Sarda-

(δεῖ γάρ, οἶμαι, τἀληθὲς λέγειν) οὐδὲν εἰδότα. ΣΩΚ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνείαν ᾠοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΜΕΝ. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ δεῦρο Κλεινίου. ΜΕΝ. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦθα [d] μέτει τὴν σαυτῆ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ. μὰ Δί', ἐπεὶ τὸν Κροῖσον γε, καὶ Σαρδαναπάλου ἅπτεμαι, πλη-

d Μέτει] Μετίῃ ἀσκεῖς O. Margo *Ald.*

98. Ὁ τῦ Κλεινίου] Ἀλκιβιάδης. *V.*

(quibus, ut praeceſſit, laborabant Ariſtippus, Plato, alii;) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuiſſe exiſtimant virum, &c. In prioribus tamen his Cl. *Graevius* vulgatam ſervat diſtinctionem, ponens recte deinceps comma poſt ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. *J.J.*

90. Τά γε τοιαῦτα] *Graevium* aberraſſe miror: eam adhibuit commode diſtinguendo medicinam *Fenſius*, quae cum uſu particulae ἄν ordine ſuo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece ſciens ejus ſtructurae ſcabritiem? τά γε τοιαῦτα πάντες ἄν σε θαυμάσιον οἴονται. Poſtea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi poſitum videtur: in corrigendo *Luciano Lucianum* ſequi malui, quam ſcriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit eliſa, facile poteſt animadverti, obtemperare: Dial. XIX. §. 1. & XXIX. ἐπεὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. Necyom. §. 4. καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς. §. 14 alibique ſaepe. *Alcidam.* p. 185. v. 3. ἄνδρα σύμμαχον. . . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκιμηκότα. *T.H.*

92. Καὶ ταῦτα] Miſere antea ſine καὶ oratio claudicabat, & in ſenſum abſurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: πάντες ἄν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῦ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν οὐδὲν εἰδότα· quae vides nunc hac levi mutatione quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perfecta ſententia exiſtimo, ut plura dicere pigeat. *M. du S.*

93. Οὐδὲν εἰδότα] Unum ſcio, quod nihil ſcio. *F.G.*

97. Χαρμίδης] Glauconis filius dicitur a *Xenoph.* Ἀπομν. III. 429. & 434. V. *Plat.* in Theag. & Apol. & *Ælian.* V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur *Diog. Laërt.* p. 40. D. *Dion. Halic.* *M. du S.*

99. Μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην] Notabile vitium Cod. O. μιγίσην ἀσκεῖς σαυτοῦ τέχνην, dignumque quod obſervetur ad ſimile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum τ transeunte in γ, quomodo creberrime peccatur, natum eſt ex ΜΕΤΕΙ ΤΗΝ ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, quum facile deprehendi poſſet orationem labare, niſi addito verbo fulciretur, adoptare conſultum duxerunt quam interpretationem τῦ μίτει in margine poſitam inveniebant ἀσκεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδιρασ'αν ſive puerorum formoſorum amorem; quod crimen admirabili viro ſaepe quidem, ſed falſiſſime fuit objectum: de Platone res iſta majorem habet controverſiam: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. IV, 34. Quod modo Socrates ajebat, καὶ αὐτὸς ἔφασκον &c. ejus ſpecimen illuſtre reperire licet in *Æſchin.* D. III. c. 6. ſed cum ſolita tamen εἰρωνείᾳ conjunctum: vide *Cicer.* Acad. I. c. 5. p. 18. quaeque ibi notat *Daviſius.* *T.H.*

1. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν] Nondum Socratem auſus inceſti arguere, modum in jocis aliquem ſervat. Ars autem, quam hic nominat, ea eſt, qua Socrates animorum ſe obſtetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore *Diog. Laert.* p. 38. F. & 40. F. apud *Athenaeum* Aſpaſia ipſeque *Athenaeus*: quin & ipſe Alcibiades apud *Plat.* Συμπ. Alibi *Noſter* non tam caute de amoribus iſtis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas noſtras, ad Περ. autem *T. Fabri.* *M. du S.*

3. Μὰ Δί', ἐπεὶ τὸν Κροῖσον γε καὶ Σαρδαναπάλου ἅπτεμαι] *Benedictus: non per Jovem: Crœſum enim & Sardanapalum adeo.* Non ſecus ac, ſi voluiſſet negationem *Lucianus*, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante ναὶ μὰ Δία, ἀλλὰ κινδυνεύω, καὶ τύφῳ &c. & in Vitarum auctione, ναὶ μὰ τὸν μίγιστον ὄρκον τὰ τίτταρα. In Mercede cond. ναὶ μὰ Δία τὸν Ἑλένης ὄτικα, οὐδὲ τὸν Πριάμου ποργάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θηριωτία τοιγαροῦν ἤδη δύσποινά γε ἔσται. μὰ Δία εὐτυχίαν γάρ ἔτα

πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν ἐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων. ΑΙΑΚ. καὶγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀφφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· ἐγ ταυτὶ γὼ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

napalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens. ÆAC. Jamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vises, Menippe. MEN. Abi modo: hæc enim ipsa sunt satis, Æace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΜΕΝ.

Ω Κέρβερε, συγγενὴς γὼ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατῄει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπόταν ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν μέν, ὦ Μένιππε,

MENIPPI ET CERBERI.

MEN.

1. CErbere, nam cognatus sum tibi, quippe canis & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quando descendebat ad vos: par est te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, quum velis. CER. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur con-

16. Ὦ Μένιππε . . . .] Γρ. ὦ Μένιππε, ἰδοὺ ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιόντα, καὶ ἐκ τούτου δηλώσαι τὸ θαυμαστόν.

* Οὗτος τὸ κεφάλαιον. G.

* Οὗτος] Credo legendum ὅτως *sic ipse contentus habet. T. H.*

γύοιτο. Sensus est, *Itane? immo ad Crœsum*, &c. *J. G.*

Μὰ Δί'] Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique Scriptores Græci. Vide initium lib. VI. Cyrop. *Xenophontis*, quod hisce scatet: neque unquam aliter *Xenophon*, nisi vitiatis forte codicibus. *M. du S.*

14. Θεὸν ὄντα] Cerberus *Luciano* multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in R. Rep. c. XVI. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. II, 26. IV, 486. Canem hunc dirum intellexit *Callimachus* in Fragm. Bentl. n. CLXI. Ξεῖνον Ἐχιδναῖον νίφθεν ἄγων δάκιτον. Hercules est ille ξεῖνος nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromtus sit versus: vide *Quint. Calabr.* VI, 260. *T. H.*

17. Τῷ προσώπῳ] Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. Edd. Fl. & P. Sic *Polyæn.* Strat. VIII. p. 556. *M. du S.*

Ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ] Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe loculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cujuscumque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide *Cicer.* T. D. III. §. 31. quaeque notant *Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 8. *Kuhn.* ad *Ælian.* V. H. IX, 7. Ἀτρέπτῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, ejusmodi est, ut difficulter, utrum a *Luciano* fuerit profectum, statuere liceat: illud εἰ πάνυ δηλώσαι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente *Platone*, qui Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86. E. καὶ ὃς λαβὼν ἐμάλα ἵλεως, ὦδὶ ΤΡΕΣΑΣ, ὦδὶ ἀφθείρας ὅτι τῷ χρώματος ὅτι τῷ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰώθει, γαυριῶν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in *Josepho* de B. J. VII, 8. p. 430. pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπερφ' ἐλπίδας κινδύνους ἀτρεπτον duo non spernendi Codd. praeferunt ἄτρεπτον similis variatio notatur ab eruditis viris apud *Ælian.* V. H. V, 6. XIV, 31. In *Nostro* tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἄτρεπτῳ προσώπῳ optime respondens verbis *Platonis* ὦδὶ ἀφθείρας οὔτε τῷ χρώματος, οὔτε τῷ προσώπου iterum in A. I. II. c. 23. Socrates τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος vide Λαπ. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἰδοὺ . . . δοκῶ exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: πανυπάνυ ἰδοὺ ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ

constanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernæ domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutæ morsu correptum detraxi pede, sicut infantes ejulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. MEN. Ergo subdolus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem? CER. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem ejusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. MEN. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? CER. Solus, Me-

[a] παντάπασιν ἐδόκει [b] ἀτρέπτῳ [c] τῷ προσώπῳ [d] προσιέναι, καὶ ὑ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω ἔμιε ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καγὼ ἔτι ἀμελλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκάκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοίως ἐγένετο.

MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς καταφρόνει τοῦ πράγματος; KEP. οὐκ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, καταθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων ποιούμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσοιεν οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, εἰ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως μὲν τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι καταβεβηκυῖα ἔδοξα; KEP. μόνος, ὦ Μέ-

μπ-

[a] Παντάπασιν] Deest in O. C. [b] Ἀτρέπτῳ] Ἀτρίτῳ P. [c] Τῷ πρ.] Voculam τῷ habent O. C. & F. P. in ceteris Edd. deficit. [d] Προσιέναι] Προσίεσθ O. L. omissis, si recte capio Clariss. *M. du Soul* adnotationem, καὶ ὑ πάνυ δεδιέναι· quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic jamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat.

τὸν προσιέναι, καὶ ὑ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἰθέλων. De priore video mecum sentire magnum *J. Fr. Gronovium* in Corrig. & Inscr. ad Observ. p. 683. pro ἰθέλων vero substituit ἤθελον ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. *T. H.*

22. Διαμέλλοντα] Trajectio vituperanda: quid enim *Luciano* causæ fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque *Mss.* ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, καγὼ τοῦ ξύλου σου πατάξας ἀμαύσω τὸ κρανίον· & alibi passim. *M. du S.*

Ibid. Δακὼν] Δακὼν forte. *F. G.*

Δακὼν τοῦ κυνίου] De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morsu petit: majore audacia, sed quae facetissima joci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. VI. Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐ σοι πλησίον ἤδη τοῦ ἀκρου γινόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν καθαπτάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τὴν ἐλπίδα· quamvis alioqui τὸ χρεὼν καθαλαμῶσθαι & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud *Pausaniam* atque alios, & *rapaces fati manus* memoret *Seneca* Hippol. v. 567. Illud autem καθαπτᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab *Antiphane* Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus ejus simillimus extat apud *Stobaeum* p. 608. Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν καθαπτᾶν τοῦ σκέλους Ἀνοίας ὁ Χάρων, ἐπὶ τέρμα θεῖον τ' ἄγει &c. Eadem fere, si *Luciano* credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam *Lucimi* aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic injuriae subscribunt, inanes argutiae, *Xenophontis* fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τὴν ψυχῆς τὴν μεγαλοπρέπειαν ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἔτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖττον εἶναι, οὕτως ἐπὶ πᾶς τάδε τοῦτο προσέκρουσε, ὥστε μὴ ἂν ἐθέλειν ἐμαλακίσθη, ἀλλ' ἱλαρῶς τὸ προσδέχεσθαι αὐτὸν ἐπεδείκνυτο commemorataque Socratis σοφία & γενναιότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensioni simul, & cumulum meritis ejus laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιμένων ἀφιλοσοφοτέρῳ τινὶ Σωκράτους σωτηρίαν, ἐκείνου ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἐξιομακαριστάτου νομίζω. *Menander* in Ὀργ. apud Athen. XII. p. 552. Ὁ λιμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον διεπόν. *T. H.*

νιππε, ἀξίως τῦ γένους, τῦ Διογένης πρὸ σῦ ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήειτε, μηδ' ἀθύμενοι, ἀλλ' ἐθελεσίοις, γελῶντες, οἰμώζειν πᾶσι παγγελάσας ἅπασιν.

nippe; ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsi, sed voluntarii, ridentes, plorare jubentes cunctos.

CHA-

36. Ἀξίως τῦ γένους, τῦ Διογένης] *Ut dignum erat genere canino*: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud *Auson.* Epitaph. XXXI. non perinde benignus est; nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: *Quonam igitur clari flagrat qua stella Leonis Additus est justae nunc canis Erigonae.* Quod imitatus est *Ausonius*, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14. Anth. III. c. 33. Cerbero blanditur Diogenes, eumque adfinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύον σαίνοις Κέρβερε τὸ μὴ κύον. *T.H.*

Ibid. Διογένης] Quomodo sibi mortem consciverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud *Grot.* Flor. p. 397. & 399. *Diog. Laert.* 162. B. ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνόσει φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἂν ἐκρέμασεν. *M. du S.*

44. Ὀβολὸν μὴ ἔχων] Unum obolum ori mortuorum immittit *Lucianus*, cujus ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: *Lucill.* Anth. II. c. 50. Ep. 7. Κεῖτο δὲ γ' ἐδὲν ἔχων ὀβολοῦ πλέον — *Antiphan.* apud *Stob.* p. 128. & Anth. II. c. 50. Ep. 3. Τεθνηξη, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλως ἀληθῶς Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μοῦνον ἐνεγκάμενος· ubi vide *Brodaeum*. Diogenes etiam, ut erat amantissimus justitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ναυτιλίης ὄβολον, sive τὸ φθιμένους ναυστολέουσα ὀβολον, teste *Antipatro*, vel alio forte quodam poëta Anth. III. c. 33. Ep. 15. 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemtu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸ ὀβολὸν τὸ συγκεκιβδηλωμένον τοῖς τελώναις *Suidas* habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente *Kustero*, *Photius* scriptique Codices praebent, Καρκαδόνα· quam vocem etli juxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex *Pherecratis* Comici Crapatallis desumtam: *Cuperus* certe in Num. Ant. Expl. p. 235. labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὀβολὸν μισθὸν τῷ πορθμεῖ idem *Suidas* in Μιλιττοῦται, quae derivata sunt ex *Aristoph. Schol.* ad Lysistr. v. 601. 603. neque aliter *Diodor. Sic.* l. p. 61. C. ubi quicquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum ab AEgyptiis Orpheum transtulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ ἀφανιζόμενον τὰ σώματα πλοῖον βάριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπίβαθρον νόμισμα τοῦ ὀβολὸν τῷ πορθμεῖ δίδοσθαι καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον ἀφθογγον Χάρωνα· ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τὸ ὀβ. Ναῦλον proprie sic dictum *Hesych.* & *Etymol.* interpretantur, τὸ εἰς τὸ σῶμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον· atque ita *Schol. Juven.* ad Sat. III, 267. qui *inopem Virgilii turbam* AEn. VI, 325. longe secus ac *Servius*, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest; *Strab.* VIII. p. 573. A. δίκην τῶν ἐντυθέντων ἐντάφιον (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον & Charon apud *Aristophan.* v. 372. Ἐκόμην, ἀπέδω τὸν ναῦλον. Rarius est, quod *Moeris* Atticista protulit; Κατατιθέναι τὸν τοῦ νεκροῦ ὀβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex *Hesychio*, *Etymologo* & *Suida* in Δανάκης, Ἀχρυσία jure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a *Callimacho* fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecumque investigatum *Natalis Comes* scripsit, versus esse ex Hecale depromtos certissimum arbitror; in quibus post limatissimam *Casauboni* curam ad *Strabonem* & Theocr. Lect. c. IV. nihil ultra tentare debuerat *Salmas.* de Usur. p. 427. In eo solum a *Casaubono* dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce* δανάκης *usus sit poëta, sed ad confirmationem moris* existimarit, quum mihi satis apertum videatur tribus, quos egregie refinxit, adjungi debere initium quarti versus Δανάκην — Dixerat *Juvenalis* — *nec habet, quem porrigat ore trientem*; nummulo designato: *Propertius* paulo laxius IV. El. 11, 7. *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Observat herbosos lurida porta rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. *Passeratius umbrosa rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant iis extinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Observat umbrosas, lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intrasse silentum*: sensum nemo melius explanaverit, quam *Theognis*: Κυανέας τε πόλας ὠφθερμίψεται, αἴτε θανόντων ψυχὰς ἐργουσιν, καίτοι ἀναιομένας· nec facile quicquam, quod prioribus aptius adjungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios jam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat *Scholiastes Juvenalis*, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Jam quod duûm obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in *Aristoph.* Ran. v. 140. 272. joci gratia numerum duplicari, ut τὸ δικαστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141. idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα ἀφ' τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τῷ

XXII.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

ΧΑΡΩΝΟΣ [a] ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

CHAR.

1. REdde, ſcelerate, portorium. MEN. Vociferare, ſi id tibi adlubeſcit, Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod te transvexi. MEN. Haud acceperis ab eo, qui non habet. CHAR. Eſtne aliquis, qui obolum non habeat? MEN. An alius aliquis, haud ſcio: de me vero, non habeo. CHAR. Enimvero fauces tibi præcludam, deteſtande, niſi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi percuſſum diſſolvam

ΧΑΡ.

Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ [b] τωρθμία. ΜΕΝ. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδος φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕΝ. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ ἐμοῦ μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὃς οὐκ ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. εἰ μὴ καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρέ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. καἰγὼ τῷ ξύλῳ [c] σου πατάξας διαφ-

[a] ΚΑΙ Μ.] Κ. Μ. τῆ Ἑρμοῦ P. [b] Πορθμεία] Πορθμεῖα Oz. F. [c] Σου] Σε G. L.

40. Ἀπόδος] Ἄπολυε, *solve.* G.

τῇ γόμφῳ βάλλουσι δύο ὀβελούς &c. ſcribat, antiquae conſuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, ſi ad lucem ab inferis remeandum foret; iterumque trajiciendus Acheron: quemadmodum in *Apul.* Metam. VI. p. 180. turris illa loquax & conſiliaria Pſychae juſſu Veneris ad *Orci ferales penates* deſcenſurae praecipit *offas polentae mulſo concretas ambabus geſtare manibus, ac in ipſo ore duas ferre ſtipes*, quarum altera primam transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita ſunt quaedam *Apuleii* verba ad *Lucianum* accommodata, ut comparationis inſtituendae cauſa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, ſic ad ripam alteriorem ſutili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (ſuſpicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane diſplicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat *Th. Munckerus* ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quicquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic ſqualido ſeni dabis nauli nomine de ſtipibus, quas fores, alteram, ſic tamen ut ipſe ſua manu de tuo ſumat ore.* Pauloque poſt: *ac deinde avaro navitae data, quam reſervaveras, ſtipe, tranſitoque ejus fluvio recalcans priora veſtigia, ad iſtum coeleſtium ſiderum redibis chorum.* Nonnulla notavit *Pricaeus*, adhibito *Luciano*; cujus aliquot loca neque *Meurſii* diligentiam fugerunt de Fun. c. V. *T. H.*

46. Ἄγξω σε] Concinnius ἄγχειν dici, quam πνίγειν monet *Thom. Mag.* ubi *L. Bos*, hoc etiam loco prolato, propriam eſſe verbi rationem in creditoribus oſtendit, qui debitores ſegnes obtorto collo corripiunt, adque ſolvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & *Baſil.* Hom. in Pſ. XIV. p. 109. D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἄγχει· πνίγειν tamen eadem poteſtate a probatiſſimis ſcriptoribus uſurpatur. *T. H.*

48. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον] Suavius eſt, & venuſtiorem Atticae ſtructurae formam praefert, quod vulgatur, quam *Gruevio* probata ſcripti codicis lectio: ſolent ſaepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut *Noſter* in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον λάπτύσας. Δ. Θ. p. 220. v. 52. τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τῆ κουλεοῦ τὸ ξίφος. *Lyſ.* p. 93. v. 17. 20. πάντα μου εἰς τὴν γνώμην ἰούσης· & ταῦτα μου πάντα εἰς τὴν γνώμην ἰούσης. *Long.* p. 71. τούτων ὀρνίθων ἐπὶ προφάσει θήρας. *Ariſtaen.* I. Ep. 9. ἀφαίρησι πίπτουσίας λαβόμενος τῆ δεξιᾶς ubi multum fallatur, ſi quis πίπτουσίαν reponat: *Plato* initio Parmen. μου λαβόμενος τῆ χειρός quo in genere, quod innumerum eſt, tum ornatus orationis ſpectatur, tum vehementia non niſi a perito judice ſentienda; velut in illo Socratis ad Antiſthenem, Ὁρῶ σου ἁψὶ τῦ τριβωνίου τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis ſuperſtitioſus apud *Diogen. L.* VI, 48. μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλήν σου ἀφ-

ῤῥή-

ἀφαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν. ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὃς με παρέδωκέ σοι.

cranium. CHAR. Frustra igitur navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius pro me tibi solvat, qui me tradidit tibi.

ΕΡ. Νὴ Δία [a] ἀναίμην, εἰ μέλλω γε ὑπερεκτίνειν τοῖς νεκρῶν. ΧΑΡ. οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παρόμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. ἤδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνῳ οὖν αὐτοῖς πρῶτα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ πρῶτα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τὴν κώπην [b] ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔλαττον μόνου τῶν ἄλλων [c] ὀπισθοῦμεν. ΧΑΡ. οὐδὲν ταῦτα

2. MERC. Per Jovem, belle mecum agatur, si mortuorum etiam vice solvendum mihi sit. CHAR. Missum te non faciam. MEN. Quod ad istam quidem rem adtinet, vel subducto navigio adsiduus esto flagitator: attamen quod non habeo, qui tandem accipias? CHAR. Tu nesciebas obolum esse tibi apportandum? MEN. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea oportebat non mori? CHAR. Solus igitur gloriabere gratis te navigasse? MEN. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam. CHAR. Nihil ista faciunt ad por-

a Ὀναίμην] Ὠναίμην O3. ἰονάμην P. L. ἀνάμην Margo *Alw.* b Ἐπελαβόμην] Σοπεπλ. O2. non male. c Ἐπισωτῶν] Ὀδυρομένων addit O2. Non probo onus orationis inutile.

54. Ὑπερεκτίνειν τ. ν.] Ὑπὲρ τ. νεκρῶν διδόναι. *G.*

ξω. Quod sequitur μάτην ita ceperunt Interpretes, quasi nihil differret a πρῶτα· neque diffiteor, si sententiam adspicias, optime convenire; sed quoniam renititur usus vocabuli certissimus, a *Graevio* jure castigatos existimo, eamque *Luciano* fuisse mentem: *ergo tu frustra susceperis tam longinquae navigationis inanem molestiam, siquidem, nisi ratam oboli mercedem expromseris, in vitam tibi eris redeundum:* confer D. XXIII. §. 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit *Apuleii* jocus: *aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Episcoporum contra Paulum Samosatensem epistola apud *Euseb.* H. E. VII. c. 30. p. 361. usu rariore ponitur: μάτην καρπούμενος τὴν τοῦ σώματος ὥραν ἑτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι &c. id est, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: frustratus eorum spem, qui auxilium ejus ad pericula depellenda pretio emerant.* T. H.

49. Μάτην ἂν &c.] Male vertunt haec verba: μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν, *num ergo tam longo trajectu te gratis transvexero*, cum iliorum haec sit sententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paullo ante melius Ms. καίγε τῷ ξύλῳ σε κατάξας ἀφαλύσω τὸ κράνιον· male in editis σου κατάξας. *J. G. G.*

Ibid. Ἔσῃ] Ἔσομαι forte. *F. G.*

55. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε] Interpretantur omnes auctore *Erasmo*; *quin igitur vel hujus gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam ostendunt se nihil percepisse. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, *navem subductam naulum* vel *portorium exspectat.* *J. G.*

60. Μόνῳ . . . πρῶτα] *Etymol. Magn.* V. Δειράδες docet immunes fuisse omnes Averni vicinos, *Strabo* autem Hermionaeos lib. VIII. *M. du S.*

71. Θέρμους] Profert *Thom. Mag.* in Θέρμος. Quod *Barthius* ad *Calpurn.* Ecl. III, 82. subdubitanter & velut auctoris oblitus scribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id jam confidentius ac temere pro vero venditat *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 736. nequicquam in hac causa *Luciano* testimonium denunciatur: longe rectius ex iisdem locis *Gonsal. de Salas* observavit ad *Petron.* c. 14. p. 76. *lupinos olim vilissimum fuisse pauperum cibarium*; *Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abesse lupinos contingeret.* Quum autem addit; *Inde Crates apud Aristotelem*, vel errore vel memoria labitur: extat enim ille locus in excerptis *Teletis* apud *Stob.* p. 524. Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶδα, φησί, πόθεν δεῦρο ἥλιον ἔχει, Θέρμων τε χοῦς, καὶ τὸ μηδένες μᾶλλον τοῦ ὅτι γὰρ μέγα ἐξιόλογον μοῦ πῆρας ἐν θέρμοις, καὶ λαχάνοις, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' ὧδε ἐστὶ πάντων ἀκολαστότατον. Duo jambi rotundissimi, quorum alterum habet etiam *Diogen. L.* VI, 86. quin ex ephemeride Cratetis sint decerpti, minime dubito. De διήγησις Ἐκάτης dictum est p. 330. T. H.

78. Κύ-

portorium : obolum perſolvere te decet: neque enim fas eſt aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rurſus abduc in vitam. CHAR. Pulcre ſane ; ut plagas inſuper eapropter ab Æaco accipiam. MEN. Ergo deſiſte negotium faceſſere. CHAR. Oſtende , quid in pera geras. MEN. Lupinos , ſi lubet , & Hecatæ cœnam. CHAR. Unde iſtum nobis, Mercuri , canem adduxiſti ? & qualia fabulabatur inter navigandum , vectores omnes deridens , & jocis inceſſens , ſolus cantans iis gementibus. MERC. Neſcis, Charon, qualem virum transvexeris ? liberum exacte, quique neminem curet. Hicce eſt Menippus. CHAR. At ſi te unquam prehendero. MEN. Si prehenderis , vir optime : bis quidem me non capias.

65 πρὸς τὰ [a] πορθμία· τ' ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· ὁ γοῦν Θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τ' βίον. XAP. χαρίεν λέγεις, ἵνα γ' πληγὰς ὀπὶ τούτῳ πρὸς τ' Αἰακοῦ [e] προσλάβω. 70 MEN. [f] μὴ ἐνόχλει σὺν. XAP. δεῖξον τί σοι τῇ πήρᾳ ἔχεις. MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τ' Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. XAP. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τ' κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει πρὸς τ' πλοῦν, τῶν ὀπισθίων 75 ἁπάντων καταγελῶν, καὶ ὀπισκώπτων, καὶ μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων ἁπάντων. EP. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, οἷον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κἀδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. XAP. καὶ μὴν 80 ἄν σε λάβω ποτέ. MEN. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ΠΛΟΥ-

[a] Πορθμία] Πορθμεῖα O3. P. Oſtendunt vel πορθμεῖα , vel πρὸς τ' πορθμεῖα. [e] Προσλάβω] Παραλάβω O2. prave. [f] Μὴ ἐνόχλει σὺν] τ' μετ' ἐτῶν κακῶν μύστου O2. Non abſurde videatur accedere, praeſertim ob ea, quae Charon ſubjicit.

78. Κἀδενὸς αὐτῷ μέλει] Verba illa vertunt , *nec quicquam ipſi curae eſt*. Mavelim ego , *neminem curat*. Illud ἀδενὸς non ad πρᾶγμα , ſed ad perſonam referri debere videtur. Sic in Euang. *Marci* XII, 14. Phariſaei & Herodiani dicunt Jeſu : Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magiſter, novimus te veracem eſſe , & non curare quemquam. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 55.

Κἀδενὸς αὐτῷ μέλει] Οὐδενὸς pro mutato genere vel rem vel perſonam indicat: poſterius mihi non ſecus atque Clariſſ. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum poſtulat ſolius veritatis memor Cynici perſona , cujus dicendi libertatem nulla hominum conditio , nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem ſine dubio ſic intelloxit *Teles* , quem ſuperiore nota teſtem citavimus , quando poſt μηδενὸς φροντίζειν ſubjicit ἀλλ' εἶναι ἀθώπευτον & ἀκολάκευτον , nullius hominis reſpectum habere , ſed talem ſe gerere , qui nemini nec verborum lenociniis obrepat , nec adſentetur: longe ab iſta mente aberravit *Interpres Stobaei*. Hoc ſane multo magis in Chriſto verum *Matth.* XXII, 16. *Marc.* XII, 14. ſed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis ſimulatio adhibebatur , quia quaeſtionem erant inſidioſam propoſituri de cenſu Caeſari ſolvendo: quaſi dicerent , ubi veritas agitur, ſcire ſe, adeo nullam perſonarum dignitatis rationem habere Chriſtum , ut ne Caeſaris quidem majeſtate retineri poſſit , quin animi cogitata libere planiſſimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet , ſed ſententiam inſuper alienam reddet. *Diogen. L.* II, 34. εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit , ut commode ponatur: ut apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXII. p. 370. D. ὡς τ' γε ἄλλων οὐδενὸς αὐτοῖς μέλει. Eſt alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει· *Alexis* apud *Athen.* X. p. 421. D. — τοῦ δ' οὐδὲν μέλει. *Plato* p. 19. D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν. *Euthyd.* p. 211. A. τ' πολλῶν ἀνθρώπων & τ' σεμνῶν δὴ & δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει· atque adeo *Xenophontem* in Symp. p. 516. v. 31. una litera locupletare mihi liceat , οὐκέτι οὐδὲν μέλει αὐτῷ, pro οὐδέ. T. H.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

PLUTONIS ET PROTESILAI.

ΠΡΩΤ.

Ω Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ, Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν. ΠΛΟΥ. σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, [a] Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν [b] τύχῃ. ΠΡ. ἀλλ' εἰ γοῦν ζῆν, Ἀϊδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε,

PROT.

1. O Domine, & rex, noſterque Jupiter, & tu Cereris nata, ne ſpreveritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es? PROT. Sum Proteſilaus Iphicli filius, Phylacius, commilito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro autem ut accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat. PLUT. Iſtum amorem, Proteſilae, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor,

[a] Φυλάκιος] Φυλάκιος O. Φυλακήτιος Margo *AldV.* [b] Τύχῃ] Τύχοι O. Hoc genus ſaepiſſime variant librarii.

ΠΛΟΥΤΩΝ] Dolendum eſt adeo caeca ratione procurari editiones, cujus hoc ſanequam perſpicuum documentum eſt, non niſi ex editione *Benedicti*, in multis nugatoria, adoptatum, quum recte Baſileenſis non hanc appellationem praemiſerit, ſed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod neceſſario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *J.G.*

82. Ἡμέτερε Ζεῦ] Sic *Homero* Il. I. Ζεὺς κελαινεφέτης. Eodem nomine appellat *Virgil.* IV, 638. *Jupiter Stygius.* *M. du S.*

Ἡμέτερε Ζεῦ] Poëtarum uſu Ζεὺς commune quaſi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac majeſtatis habet ſignificationem: *Pauſan.* II. p. 166. de Neptuno, quod inſolentius eſt, teſtem laudat *AEſchylum*: atque ita Doris *Simmiae* Rhodio κυμοκτύπων Ἥρα ἁλίων μυχῶν, *praeſes & domina*, apud *Hephaeſt* p. 43. Eidem elegante in Suppl. v. 239. Ζεὺς ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronunciat ſententiam: Tragici mentem improba *Stanleii* verſio obfuſcavit. *Barthius* autem ad *Stat.* Th. II, 49. ubi *nigrum*, *Stygium*, *Tartareum Jovem* illuſtrat, iſtorum *Luciani* verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae diſciplina de duobus hemiſphaeriis, quorum ſuperioris imperium ſit penes regem Jovem, & reginam Junonem, inferioris penes Ditem Jovem infernum, & Proſerpinam Junonem infernam, adnotavit *Lutat.* ad *Stat.* IV, 527. quae de plenis *Servii* commentariis ad *Aen.* VI, 138. eſſe promta ſuſpicor: ſi conferas, quae obſervavimus ad p. 282. facile conſtet, unde Socrates hauſerit πόλεσ σφαιροειδῆ, ἓ τὸ μὲ ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ ἐρείνεοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπένερθεν apud *Aeſchin.* Dial. III. p. 162. Verum *Lucianus*, quum Proteſilaum hic dicentem facit ἡμέτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cujus eſt Il. I, 457. Ζεύς τε κελαινεφέϊ & ἐπαινὴ Περσεφόνεια. *T.H.*

86. Φυλάκιος] A Φυλάκη, Φυλάκιος unde & Φυλακίδης. Vid. *Stephan.* *F.G.*

Φυλάκιος] A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Theſſaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Theſſalus* vocatur Proteſilaus. *E.L.*

Φυλάκιος] Mſ. Ox. Φυάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695. 698. Theſſaliae urbs Phylace: hinc inter Theſſalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Proteſilaum recenſet *Noſter* c. 52. & 53. *M. du S.*

Φυλάκιος] Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit *Stephanus*: vide *Burmanni* Catal. Argon. in *Iphiclus alter*. A Φυλάκιος, vel potius Φυλακεύς, aut Φυλακεύς naſcitur *Apollonii* Φυλακεύς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiiſſe in Θήβας τὰς Ἀχαϊδας ſcribit *Dicaearchus*: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαϊδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ἐφ' ἣν ὁ Πρωτεσίλαος verum utrasque ſitu tamen propinquas diſtinguit *Strabo* IX. p. 661. C. 664. C. Haec eſt, cujus *Stephanus* meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας ἡ Φθιῶτις. Proteſilaum autem quum poëtae vocant Phylaciden, non

neor, ſed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, conſcenſaque navi me propripui: deinde miſer, dum in littus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conſpectus ab ea deſcendere denuo.

2. PLUT. Non tu bibiſti, Proteſilae, Lethes aquam? PROT. Maxime, domine: ſed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebat. PLUT. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad ſuperos evadas, neceſſe habebis. PROT. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipſe jam captus fuiſti, & noviſti, quale ſit amare. PLUT. Et quid te juvabit unum diem reviviſcere, quum poſt paulo ſis eadem lamentaturus. PROT. Puto me perſuaſurum ipſi, ut comes me

ἡ γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὠχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ὑπ' αὐτῇ τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὁ δὲν ἔρως ἡ γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛ. ἀκουε περιμένων· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ σοῦ δέησει ἀνελθεῖν πάλιν. ΠΡ. ἀλλ' οὐ φέρω τὴν μονὴν, ὦ Πλούτων· ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. ΠΛ. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρόμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν καὶ ἐκείνῃ ἀκολουθεῖν

Περιμένων] Παραμένων O. & mox κἀκείνη.

non ab oppido ductam eſſe hanc appellationem, ſed ab avo, praeter formam patronymicam ſyllabae primae quantitas ab *Homero* ſignata II. B, 700. & 705. manifeſto demonſtrat. Quae huc ſpectant, multa dabit *N. Heinſius* ad *Ovid.* Ep. Her. XIII, 35. ubi *Phylleïdes* cupidius admiratione vocabuli rarioris intruſum putò, quam verius; nam nihil aeque opportunum, quam *Conveniunt matres Phylaceïdes*, ab illa urbe, quam utique Laodamia incolebat *Homero* notam, apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. Tzetz. Chil. II. c. 52. poſtquam Proteſilai hiſtoriam explicuit, Λευκιανὸς, ait, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, Καί τινες ἄλλοι μίμησιν ἢ ποίησαι καὶ τοῦτοι, ſine dubio dialogum iſtum indicans: *Philoſtratum* vide p. 662. cum *Oleario*, & ſaepius in Heroic. *Ariſtid.* T. III. p. 374. C. καθάπερ τὸν Πρωτεσίλαον φασὶ παραιτησάμενον τοὺς κάτω γενέσθαι μετὰ τῶν ζώντων *Propert.* I. El. XIX, 7. & *Broukhuſ. Minuc. Fel.* c. 11. *Quis unus ab inferis vel Proteſilai ſorte remeavit, horarum (trium) ſaltem permiſſo commeatu, vel ut exemplo crederemus.* Plane verum eſt, quod monet *Tzetzes*, multos decantatiſſimi caſus feciſſe mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos acceſſione nova cumulare. *T. H.*

91. Αὐτῇ] Mallem, ſi codex aliquis addiceret, αὐτῆ, ſcilicet ἔρωτι. *T. H.*

96. Ἕκτορος] *Homerus* Hectorem non nominat, ſed Dardanum tantum. *Hyginus* tamen CIII. & *Ovid.* Metam. XII, 67. cum *Luciano* ſentiunt. *M. du S.*

3. Τὸ δὲ πρᾶγμα] Id eſt, amor, deſiderium uxoris. *F. G.*

Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Reddiderunt *Micyllus* & *Benedictus*: *ſed haec res praevaluit pondere*: quanquam obſcurius, voluiſſe tamen eos puto; *Sed is in uxorem amor meus omni pondere*, quomodo loquitur Cicero de Off. III. §. 35. *gravior erat, quam ut hauſta Lethes aqua potuerit extingui.* Ejusmodi certe ſententiam nexus orationis inſtitutae requirit: ſed valde vereor, ut Graecae linguae conſuetudo poteſtatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, niſi quid vitii majoris occultetur, potius flexu ſignificationis levi dedero; *meus amor omnem modum excederet, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui poſſet.* Ὑπέρογκα ſane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata ſunt: ideo Ὑπέρογκον *Heſychius* exponit non tantum μέγα, ὑψηλὸν, ſed & ὑπερμεγέθη inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad ſe convertunt, eamdem vocem poni, ſic tamen, ut in illa poteſtate ſemper aliquid vitioſi atque indecori haereat admixtum. Mox pro ἀκοῦσον forte non deterius legeretur, σὺ γοῦν. *T. H.*

10. Κἀκείνῃ] Uxori ejus nomen erat Laodamia, quam ferunt deſiderium mariti non ferentem ſibi necem conſciviſſe. Vid. *Hygin.* CCXLIII. & CIII. & CIV. Eo itaque hic reſpicit *Lucianus*. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. *M. du S.*

θεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκροὺς [a] λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥ. εἰ θέμις γενέσθαι ταῦτα, εἰδὲ ἐγένετο πώποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλοῦτων Ὀρφεῖ ᾧ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὂν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη [b] προσήσεταί σε, εἰδὲ ἀγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΡ. ἀλλ' ἴθι, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ, καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτόν, οἷος ἦν ὅτε

sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi. PLUT. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineae meae Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati. PLUT. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosae tuae sponsae venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris. PROS. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protesilaus, eum potenti virga contactum juvenem statim efficiat pulcrum, qualis erat ex thalamo nuptiali. PLUT.

[a] Λήψῃ] Λήψει O. quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψῃ. [b] Προσήσεται] Ita O. P. L. In Edd. fuit προσόψεται.

24. Οὐκοῦν . . . .] * Τῆς Περσεφόνης ὁ λόγος δεομένης ὑπὲρ Πρωτεσιλάου. G.

* Τῆς Περσ.] Haec videtur Schol. monuisse, quia omissa fuerat ejus in exemplari Proserpinae persona. T. H.

17. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν] Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protesilaus & Alcestis, en tibi stemma ex *Apollodoro*, *Didymo*, *Pindari Scholiaste*, *Plutarcho*, *Pausania* & aliis.

AEolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus
	Protesilaus.

J. P. a G.

21. Προσήσεται] MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. *Xenoph.* Cyrop. L. VII. p. 103, *M. du S.* 21.

Προσήσεται] Ferri non poterat admissum in Edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum εἰδὲ ἀγνῶναι δυναμένη, nec cum φεύξεταί σε satis accurate conveniret. *Moschopul.* Ὀν. Ἀττ. Ἑλλ. Προσίεμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀόριστος προσηκάμην &c. Ex *Appiano Suidas*: Ταρκύνιον προσήσατο. *Nost.* Phal. I. §. 14. T. H.

27. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Mercurium jube, postquam ad lucem pervenerit Protesilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere.* Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικνεῖσθαι τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. *Homerus* Il. Ξ. vs. 104.

Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς μοι καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ.

O *Ulysses*, *valde meum penetrasti animum increpatione gravi.*

Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An ἐμὲ pro ἐν legendum? J. J.

Ἐν τῇ ῥάβδῳ] Miratur Clar. *Jensius*, cur σὺ hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his similia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum *Noster* alibi Συγγρ. c. 12. σὺ ἀκοντίῳ φοινίσσοντα (cui similis extat phrasis in Epigrammate, teste *Constant. Lex.* σὺ βέλει πλήσεις) quanquam ibi MS. G. & L. ἐν legunt. *Euripid.* autem El. v. 321. Καὶ σκῆπτρ' ἐν ἕξ. Ἔλαιον ἐλαφηβολίᾳ & Ἰων. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam Scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio: haud temere utique a *Luciano* dictum crediderim. M. du S.

Καθι-

PLUT. Quoniam hoc Proſerpinæ quoque placet, duc illum ad ſuperos iterum, Mercuri, & redde ſponſum. Tu, Proteſilae, memineris, unius diei accepiſſe te commeatum.

ζ ταχῦ. ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνῃ σωδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον γυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

DIOGENIS ET MAUSOLI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

D I O G.

1. TU Car, ob quam rem magnum ſpiras, omnibusque nobis præferri poſtulas? MAUS. Primum ob regnum, Sinopenſis, ut qui rex fuerim Cariæ univerſæ, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, inſulas quasdam ſubegerim, & Miletum usque progreſſus pleraque Ioniæ debellarim. Deinde quia pulcer eram &

Δ I O F.

Ω Κὰϱ, ὅτι τίνι μέγα φρονεῖς, ὦ πάντων ἡμῶν πϱολιμᾶϰϛ ἀξιοῖς; ΜΑΥ. ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἤϱξα δὲ ϰὴ Λυδῶν ἐνίων, ϰὴ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμην, ϰὴ ἄχϱι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆ Ἰωνίας ϰαλαϱϱιφόμμϱ. ϰὴ ϰαλὸς ἦν ϰὴ μέ-

29. Παγῦ] Θαλάμου G.

Καθωπλισμένον ἐν τῇ ῥαβδῷ] Quamvis in Symp. §. 16. ſcripſerit *Lucianus*, *τάχα δ' ἄν τινες καθοπλίσειν τῇ βακτηρίᾳ*, nihil tamen ab optimorum ſcriptorum uſu alienum fecit, quum hic interpoſuit *ἐν τῇ ῥαβδῷ*. Multi haud infimi ordinis ita ſunt locuti non tantum quando ablativus inſtrumenti, ſed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omiſſumque reperiatur. *Ariſtot.* Z. I. IV. p. 111. *λαμβάνων δὲ ϵ λαβρακες. . . . . τριόδοντι . . . εἰ δὲ μὴ, ἐδὲν δεῖται τ τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. Tryphon* I. Anth. c. 37. Ep. 14. *Οὐκ ἄορι πλῆγεὶς, ἐδ' ἐν βίλει, ἀλλ' ἐνὶ σύκῳ Χείλεα — Arriano* Ἀ. Ἀ. III. c. 30. *ἐν πλοίῳ δῆσαι*, quod apud *Xenophontem* & *Noſtrum περὶ τ ἐπὶ M. Σ.* c. 24. ſimpliciter eſt *πλοίῳ δῆσαι*. *Ælian.* V. H. XIII, 1. *ἐτρέφϵτο ἐν αὐτοῖς ἐν ὄρνιθι τῇ τροφῇ* ubi prius *ἐν* Mſſ. auctoribus eſt delendum. *Philo* Byzat. V. *ἐν ὑπερώοις ἀϱγλαλιμμένοις ἐν ἀμόϱγῳ. Polemo* Phyſiogn. I. p. 170. *πιτύϱιμος ἐν ὄμμασι ὁ τοιοῦτος ἀνὴϱ. Antiphon* de Herod. Caed. p. 136. v. 18. *σὺ δέ μοι ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀποδεῖξαι* qualia notavit ex *Herodoto Raphel.* ad 1. Theſſ. IV, 18. *Manetho* I, 239. — *ἐν παλοχαῖσι θεῶν πεπεδημένοι ἀεί. Quint. Calab.* VIII, 9. — *πᾶς τ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρὶ λάϱναλέῳ* — Neque erat cauſa, cur *Needhamus Hieracli* demeret ad Aur. Carm. p. 206. *τὴν λυγρὰν ὕλην ἀφεικέπλων ἐν ἰκουσίῳ φυγῇ*. Verum hujus generis exempla numero carent: vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. XX. quem *Luciani* locus hicce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentiſſimae virtutis, ac paene magicae, qua, ſi vellet, admota formas alias inducebat: ſic *Cadmum ſuo caduceo taſtum vertit in ſerpentem*, teſte *Schol. Cruquiano* ad *Horat.* A. P. v. 187. ideo *θαυμασιαν τὴν δύναμιν* dixit Apollo Δ. Θ. VII. *T. H.*

28. *Ἀπεργάσασϑ αὐτὸν*] *Thom. Mag.* in Βούλομαι p. 31. *T. H.*

31. *Μίαν . . .*] Satis erat; nam uxor viſo marito ſtatim præ gaudio in amplexibus ejus moriebatur, ut *Servius* habet ad AEn. VI, 447. *Hyginus* aliter narrat hiſtoriam F. CIII. & CIV. *E. L.*

39. *Καὶ καλὸς ἦν*] Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mauſoli efferebatur, *τὴν βασίλειαν, τὸ κάλλος* & *τὸ βάϱος τ τάφου* eadem in his etiam verbis ut commode diſtincta cognoſcas, una vocula faciet apto loco interpolita, *ϰὴ ὅτι καλὸς ἦν*. Nunc omnia ſunt liquida, & ordine juſto decurrunt: *μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . ϰὴ ὅτι καλὸς ἦν . . . . τὸ δὲ μέγιϛον ὅτι ἐν Ἁλικαϱνασσῷ* &c. nam *ὑπηγαγόμην* & *ἐπέβην* a ſuperioribus pendent, *ὃς ἐβασίλευσα, ἤϱξα* &c. Verum de Mauſoli rebus geſtis & hoc ipſo loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare *ἄχϱι Μιλήτου ἐπέβην* quanquam ex *Polyaeno* conſtet VI. c. 8. Miletum Ionicarum urbium florentiſſimam a Mauſolo fuiſſe proditione tentatam. Mauſolei autem ſeptem mirandis terrarum orbis ſpectaculis adſcripti qui mentionem fecerint, oſtendent *Leo Allatius* ad *Philon. Byzant. Gisb. Cuper.* Num. Ant. Ill. p. 236. qui *Luciani* quoque verba protulit, itidemque *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. III. c. 31. *Euſtath* ad Il. Ψ. p. 1298. v. 52. *Καὶ ὁ μὲ τῦ Μαυσώλου μάλα πολλὸς (πολυτελὴς, πελεβόητος* vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) *τάφος ἄκϱως πϱοεξεϱγάσατο, ϰὴ θαῦμα ϵ ἦν ϵ ἐϛιν.* Mox pro *ἀνδϱῶν* neſcio an melius ſcri-

μέγας, ἢ ὁ πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ὁ Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ὑπακείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ ὅτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων ἢ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῳ ἢ καλλίστῳ, οἷον οὐδὲ ναὸν εὕρῃ τις ἂν ῥᾳδίως. ᾧ δοκῶ σοι δικαίως ὑπὲρ τούτοις μέγα φρονεῖν;

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῄς, ἢ τῷ κάλλει, ἢ τῷ βάρει ἢ τάφῳ; ΜΑΥ. νὴ Δί' ὑπὲρ τούτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, ὅτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, ὅτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προλιμηθείη ἂν ἢ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, ἢ γυμνά· ἢ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, ἢ τὰς ῥῖνας ἐπισεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, ἢ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ὑπιδείκνυσθαι, ἢ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄν· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

magnus, belloque ſtrenuus. Tum, quod maximum eſt, quia Halicarnaſſi monumentum ingens habeo mihi impoſitum, quantum mortuus alius nemo; ſed neque ita in ſpeciem elegantiſſimam expolitum, equis virisque exactiſſime adſimilatis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure ob iſta ſuperbius efferri?

2. DIOG. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus ſepulcri? MAUS. Omnino ob iſta. DIOG. Sed, formoſe Mauſole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adeſt. Quare ſi capiamus judicem de pulcritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum ſit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis ſumus ſpoliati, naresque ſimas gerimus. De ſepulcro autem, pretioſisque iſtis lapidibus, Halicarnaſſenſibus forte conducant ad oſtentandum, & ambitioſius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod ædificium eſſe ſcilicet penes ſe. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum proſit; niſi hoc dixeris, te majus quam nos geſtare pondus tantis lapidibus oppreſſum.

3. MAUS.

ſcribatur ἀνδριάντων· nam cur ἀνδρῶν, ubi ſtatuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in ſummo pyramidis cacumine Pythis ſive Pytheus exegerat. Quod autem ad ſui ſepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari poſſe Mauſolus jactat, de Rufino dixit *Claudian.* in Rufin. II, 448. *Qui ſibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura ſuos extruxit culmina manes.* T.H.

41. Παμμύγιοι] Patebat, teſte *Plinio*, ab Auſtro & Septentrione ſexagenos ternos pedes. M. du S.

53. Οὐκ ἔχω] Mirum in omnibus qua ſcriptis, qua vulgatis libris hoc proſtare, quum tamen nihil expeditius videatur, quam perſona mutata legendum eſſe, σὺ οὐκ ἔχοις εἰπεῖν· *quod ſi formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo ſit praeferendum*: plane ut Dial. XXVIII. σὺ οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν &c. T.H.

57. Ἀποσεσιμώμεθα] Hinc *Stephanus* adnotavit in Theſ. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. *Paulus AEgin.* VI. p. 213. Τῆς ῥινὸς τὸ μὲ κάτω μέρος χονδρώδες ὂν ἢ κατάγνυται ὄν, ἀλλὰ θλάττεται ἢ σιμοῦται ἢ ἀφεῤῥίφθαι. Egregie *Sulpicius Luperc.* in Catal. *Pith.* p. 23. *Simaetaque jacent pando ſinuamine nares.* T.H.

59. Εἶεν ὑπιδείκνυσθαι] Putaverit aliquis abeſſe εἶεν ὑπιόντοι, vel εἶοι ὑπιδείκνυσθαι. Nihil abeſt: amant eam ſtructuram aliquando in verbo εἰμὶ paulo aliter *Lyſias* p. 153. v. 27. ἐκείνῳ μὲ ἦ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mauſoleo *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Murator.* Ep. 147. Μαυσώλου τάφος ἐστὶ πολύφατος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος οὗτις ἐκεῖ τυμβολίτης πάλαι. T.H.

72. Καὶ ἀδελφῆς] Sororem *Gellius* non dicit: ſed apud *Suidam* & *Strab.* XIV. p. m. 452. B. ſoror etiam traditur. M. du S.

73. Τῶ μὲ σώματος] Interpretes quaſi legiſſent, aut legi voluiſſent περὶ τῶ μὲ σώματος, *contra Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit*: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in Edd. poſt σώματος poſita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν π' ἔχω τινα τάφον τῶ σώματος· Diogenes enim, qui talem philoſophum decebat, exiſtimans mentem eſſe ſolam ἔντος ἄνθρωπου, huic excolendae tantum incubuerat, corpore ſuo quid fieret poſt mortem, nihil omnino curans: expreſſit hanc ejus ſententiam, qui epiſtolis a ſe confictis Diogenis nomen praeſcripſit Ep. 25. Vid. *Diogen. L.* VI, 77.

3. MAUS. Infructuoſa igitur iſta mihi fuerint omnia, & pari honore æquabitur Mauſolus ac Diogenes? DIOG. Non pari, vir præſtantiſſime: haudquaquam. Mauſolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ in terra præſto fuerunt, in quibus felicitatem eſſe ſitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipſum. Et ille monumentum quidem ſuum Halicarnaſſi memorabit ab Artemiſia uxore ſimul & ſorore conſtructum. Diogenes autem corpuſculi ſepulcrum aliquod an habeat, eſt neſcius, ſiquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam ſapientiſſimis viris ſui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit ſublimiorem tuo, Carum abjectiſſimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

ΜΑΥ. Ἀνόνητα ἂν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ. οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, εἴτε μὲν σώματος εἴ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς σοφωτάτοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βελτιόνως ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, καὶ σοῦ μνήματος, καὶ σοῦ βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXV.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

NIR.

NIR. ECce enim, Menippus hicce judicabit, uter ſit formoſior. Dic, Me-

ΝΙΡ. Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος [a] εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιππε·

[a] Εὐμορφότερος] Ita O. Priores Edd. exceptis *W.* εὐμορφότερος. Idem ter in ſequentibus hujus dialogi emendatum eſt vitium.

77. 78. 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε praeterquam enim quod philoſophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδώδεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus ſervili nexu ſunt addicti, mancipia corporis, ut ait *Seneca*, voluptatumque, reſpicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus ſervorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρῶν frequens mancipii nomen, etiam apud Noſtrum: ſimilis elegantia notata ad p. 337. v. 94. *T.H.*

74. Τάφον ἔχει] Habuit ſepulchrum prope Corinthum. Vide *Pauſan.* Corinth. p. 45, 37. *M. du S.*

76. Ἀνδρὸς βίον βελτιόνως] Adſcripſit pater, forte βελτιόστως· ſed & prius ferri poteſt. *J.G.*

80. Πότερος εὐμορφότερός ἐστι] Sic quidem ſcribitur. Sed, ut jam plus ſemel in eodem mendo monuimus ſupra, εὐμορφότερος ſcribendum. In hoc usius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc ſcripturam. At recte ea obſervata cum paſſim, tum in Hermot. c. 19. πρὸς τὸ εὐμορφότατον. Adde pro Imaginib. c. 6. & 20. E. Eadem ſcripturae macula infuſcavit Achillem *Tatium* lib. VI. initio, ὡς εὐμορφότερος, ἔφη, δοκῶ πολὺ γίγονας τῆς τολμῆς. Similiter male apud eumdem ibidem pag. 379. legas, ἵνα αὐτὸν ἴδοις στιφροτέροις δισμοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφότερος & στιφρότερος. Apud *Ælianum* quoque IX. Ποικιλ. c. 4. perperam, Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίην στερεώτερον, pro στερμότερον· ut recte apud eumdem ſcriptorem II. c. 12. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in Iſocratis Panathen. p. 243. B. Καὶ τοὺς τοιαῦτ' ἄν τις πρὸς τοὺς ἱκανωτέρους ποιήσαιτο ἐπιστέρους. lege ἱκανωτέρους. ut recte pag. 260. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eumdem ibid. pag. 280. E. pro φιλοσοφωτέρους ſcribendum φιλοσοφωτέρους. *J.J.*

82. Ti-

ιππε, ὲ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ ὴ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γ᾽ τοῦτο εἰδέναι. NIP. Νιρεὺς, ὴ Θερσίτης. MEN. [a] πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, ὴ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γ᾽ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. ἓν μὲν ἤδη τοῦτ᾽ ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, ὴ οὐδὲν τηλικοῦτον ἀφαφέρεις, ἠλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφοτάλον προσειπών· ἀλλ᾽ ὁ φοξὸς ἐγὼ, ὴ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. [b] ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα ὴ εὐμορφότερον ἠγῇ. NIP. ἐμέ γε τ᾽ Ἀγλαΐας, ὴ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

nippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam eſtis? nam prius, opinor, illud ſcire commodum eſt. NIR. Nireus & Therſites. MEN. Uter ergo Nireus, uter Therſites: nondum enim hoc manifeſtum. THER. Jam unum hoc in rem meam teneo, quod ſimilis ſim tibi, & nihil tanto opere præcellas, quantum te Homerus iſte cæcus laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: ſed ille ego, cui caput in acutum deſinens, & rari crines, nihilo inferior viſus ſum judici. Expende vero, Menippe, quemnam formoſiorem ducas? NIR. Me certe filium Aglaiæ & Charopis, qui pulcerrimus homo ſub Ilium veni.

2. MEN.

[a] Πότερος οὖν] Secutus ſum O. In omnibus Edd. οὖν ſecundo πότερος erat ſubjectum. [b] Ὅρα σὺ δὲ] Sic G. P. L. Ante in cunctis Edd. fuit, ὥρα δέ σοι.

88. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] Ὅμηρος γὰρ τ᾽ ἐν Σκύμνης Νιρέα ὑμνησε λῷφερόντως εἰς κάλλος μετά γε Ἀχιλλέα. V.

91. Ψεδνός] Μαδαρὸς, ἀραιόθριξ. V.

Σκύμνης] Σύμνε eſſe reponendum ex *Homero* patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo *Diodor. Sic.* V. p. 225. C. T.H.

82. Τίνες δὲ ἐστὲ;] Vide quam inepte diſtinguatur haec ὦ ἑκοπὴ τίνες δὲ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam diſtinctionem non poterat non inepta ſequi verſio. Sed ſic interpungendum: τίνες δὲ ὴ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· *Quinam vos eſtis? Prius enim, opinor, decet hoc ſcire.* J.G.G.

83. Πρότερον] Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris eſt, πρότερον οἶμαι χρὴ γάρ. M. du S.

Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γ᾽] Priorem illam, quae cunctas Edd. obſederat, diſtinctionem, auctore *Graevio*, jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνες δὲ ὴ ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γ᾽ . . . . Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam ſuppoſuerunt: γ᾽ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi abſurditatem peperit. Nihil erat, cur iſta particulae ſede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient: *Plato* Charm. p. 464. F. Ἐγὼ ἓν ὁμώμοκα γὰρ αὐτῷ. *Ariſtoph.* Plut. v. 425. Ἀλλ᾽ οὐκ ἔχει γὰρ δάδας — v. 1190. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε. *Euphron* apud Athen. IX. p. 377. D. — ἐδεῖς εἶχέ σοι Κῴδιος ὅλως γὰρ ἦπαρ — ita recte *Caſaubonus*, qui ſimul adnotat, *conjunctionem* γὰρ *tranſpoſitam eſſe in alienum locum, ut ſaepe. Sophilus* apud eundem XIV. p. 640. D. . . . κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ . . . . *Xenoph.* K. Π. VII. p. 113. v. 36. Ὡς ἐν κώμῃ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί· ibi mire *H. Stephanus* aeſtuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem aſſignare conarentur. Huc referre nolim *Herodoti* verba I, 24. Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἦδυνε, ob ſuſpicionem vitii. Sufficere ferme poterat domeſticum exemplum Δ. N. III. §. 3. εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰρ παρῆλθε. Contra in proximis particulam ἓν opportuniore ſede collocari libenter ſum paſſus. T.H.

85. Πότερος οὖν ὁ N. ὴ π. ὁ Θ.] Auctore Mſ. Ox. ſic reſtituimus. Οὖν antehac loco ſuo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. M. du S.

92. Ὥρα δέ σοι] Τὸ λέγειν hic deſiderari videtur: vel poſt τὸ ἠγῇ. F.G.

Ὥρα δέ σοι] *Jam vero tempus eſt, ut pronuncies, o Menippe, utro alterum formoſiorem putes:* ſic interpres. Sed in Graecis non eſt, *ut pronuncies:* haec interſerunt, ut ſententiam eliciant, quae nulla eſt; nec enim haec ſolent ſubaudiri, quae facere tempus praecipit. Reſcribendum ex Mſ. ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅστινα ἓν εὐμορφότερον ἠγῇ· *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas.* J.G.G.

Ὅρα σὺ δὲ] G. P. & L. pro vulgato ὅρα δέ σοι & ita Cl. *Hemſterhuſius* edidit. M. du S.

Ὅρα σὺ δὲ] Quod praebent ſcripti Codices, jam olim repudiandum non putavi. Ὥρα δέ σοι jure locum tueri poterat, ſi infinitivus aliquis aptus praeſenti ſententiae ſequeretur, ὥρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 260. v. 49. p. 262. v. 90. quo poſteriore loco male membranae *Graevii*, ὥρα. *AElian.* V. H. I, 21. ὥρα σὺ τὰ ἐκ τῶν νόμων δρᾶν· atque ita ſemper Graeci ſolent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum ſuppeditet, deſeram ipſe non invitus lectionem reſtitutam. T.H.

94. Χάροπος] Non dubitat Clariſſ. *Dukerus* ad *Thucydid.* p. 150. v. 27. *quin perperam edatur Χάροπος pro Χα-*

2. MEN. Non quidem ſub terram, ut puto, pulcerrimus veniſti; ſed oſſa ſimilia; cranium autem ea re ſola nimirum diſcernatur a Therſitæ cranio, quod fractu facile ſit tuum: molle enim illud & minime virile geris. NIR. Veruntamen ſciſcitare Homerum, qualis eſſem, quum inter Achivos militabam. MEN. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conſpicor, & nunc habes; iſta, qui tunc vixerunt, noverint. NIR. Non ego hicce ſum formoſior aliis, Menippe? MEN. Nec tu, neque alius eſt formoſus: nam æquo jure in Orco verſantur, & ſimiles omnes. THER. Mihi quidem hoc ſuffecerit.

95 ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διαφέρουσι τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔθρυπτόν σου τὸ ὀστοῦν· ἁλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. καὶ μὴν ἤρου Ὅμηρον, οἷός ποτε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. ἐμοὶ μὲν οὖν ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ [c] μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

ΜΕ-

c Μὲν καὶ] O. interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ· quod non ſperno.

99. Ἀλαπαδνὸν] Ἀδυνές. *V.*

Χαρόπου *nam pater ei erat* Χάροπος *non* Χάροψ *res certa eſt ex* Homer. Il. B, 672. Euſtathio *ad illum locum*, & Hygin. F. XCVII. *Hyginus* quidem utramque formam uſurpavit; nam F. CCLXX. *Nireus Charopis filius*: quanquam ibi merito *Schefferum Charopi* praeferre cenſeat *Munckerus*. Ego nihil, utrum praeferas, intereſſe puto: ſolet enim ejusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: ſic μάρτυρ, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίναξ, τρίνακος· ἴρηξ, ἴρακος· ἄναξ, ἄνακος, unde Ἄνακες & Ἄνακτε Caſtores; quaeque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρσυ & Θάρσος, Χάροψ & Χάροπος· in *Heſychio*, quod rarius eſt, πάνδυξ invenitur pro πανδύκης ſimili modo recentioribus *brax*, *calix*, *delphix* pro *braca*, *caliga*, *delphica*; non aliter atque τίφυ pro τιφοῦ *Sophocli*, notante *Euſtath.* ad Il. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Therſitaeque conditionem formae plane diſſimilem eo colore depinxit *Homerus*, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide *N. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit viſa, in qua ingenium exercerent, ita par diſſimillimum componendo, ut palmam ſibi cedere poſtulet Therſites: iſtiusmodi declamationis meminit *AEneas* Soph. Ep. XV. Si tamen verum eſt, quod Er Pamphylius, fabulator haud abſurdus, retulit apud *Platon.* de Rep. X. p. 765. C. vidiſſe ſe, quum animus ejus relicto corpore peregrinatus miracula vitae alterius inſpectaret, τὴν τῆ γελοιοτοιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πίθηκον ἐνδυομένην, cauſa Nirei, vel invito *Luciano*, multum adjuvabitur: ſed nos magnae litis judices non ſedemus. *Platonem* in oculis habuit *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 15. cujus loci ſententiam, alioqui ſatis expeditam, prava errantis *Barthii* verſio obſcuravit.

Porro quam mox Menippus ſtatuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἅιδου, alii quoque Therſitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud *Suidam* veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον —— ἐν ἀίδᾳ τὸν Μίνων Θερσίτης ἴδεν ἀτιμότερος. Pro μίνων olim hujus dialogi argumento ductus reſcribendum arbitrabar Νιρέως· in eandem fere conjecturam inciderat *St. Berglerus* Act. Erud. Lipſ. MDCCXXII. p. 162. ſed aliis quibusdam adjectis, quae probari non poterant. Quanquam veroſimillimum videbatur, facile repudiavi ſimul atque apud *Salmaſium* Ep. de Com. p. 703. reperiſſem *Μίνω*, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex *Suidae* Lugduno-Batavus, in quo pro μίνων quod exaratum eſt μὶν ὁ manifeſtum ſervat germanae lectionis veſtigium. Sed nihil amplius ſuſpicione vel conjectura fuit opus, poſtquam beneficio Viri inſignis *J. P. D'Orvillii* nactus ſum ipſum Theaeteti epigramma, quod, quia *Kuſteri* diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαιτήτου εἰς Φιλίαν τὸν αὐτάρκειαν Ε δυσεπίσφορον.

Τὸν γνώμαν ἐδόκει Φιλίας ὁ δύτερος ἄλλου
Εἶμεν· ὁ δὲ Φθονερὸς κλαίετω, ὃς κε θέλῃ·
Ἀλλ' ἔμπας δίξας κενὸς χάρις· ἐν ἀίδᾳ γὰρ
Μίνω Θερσίτας ἴδεν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poſcit ἄλλων tum extremo verſu adſcriptum Μίνω, & Θερσίτης. Ceterum quae poëtae ſit mens, & quomodo cum praeſcripto titulo conveniat, explanabit Praeſtantiſſimus *D'Orvillius*, qui ſibi tanto gratiore munere literarum amantes obſtringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere deſierit. *T. H.*

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ. MENIPPI ET CHIRONIS.

ΜΕΝ.

Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπεθυμήθης ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· ἐγὼ γὰρ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δέ σε ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀπράγμονα τοῖς πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ

M E N.

1. AUdivi, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiviſſe mori. CHIR. Audiviſti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, quum immortalis eſſe potuiſſem. MEN. Quid eſt, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud inſipientem: non erat amplius jucundum frui im-

9. Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπεθυμήθης ἀποθανεῖν] Chiron eſt Deus mortuus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 2. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς ὤν] Vid. *Apollod.* II. p. 46. & 53. C. *M. du S.*

Θεὸς ὤν] Poſtquam obierat mortem Chiron veneno ſagittae Herculeae contactus, pietas ejus ac ſtudium virtutis permovit Jovem, ut aſtris haud indignum inſereret. Hoc *Eratoſth.* Cataſt. c. XL. paene verſus ab *Hygino* P. A. II. c. 38. aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non poteſt *Luciani* θεὸς ὤν. A *Pauſania* tamen memoratur Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη τοῦ ἀνθρώπου ἐς ἀξίωμα εἶναι σύνοικον θεοῖς lib. V. p. 426. quod ſane, niſi ad Chironem fideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris inſanabilis confectus obeundae mortis ſolatium impetrare non potuit, niſi dato, qui ſuam in immortalitatem ſuccederet, vicario: repertus eſt, qui oprato beneficio Chironem demereretur, Prometheus. *Apollodor.* II. p. 113. καὶ τελευτῆσαι βουλόμενον, ἐπεὶ μὴ δυνάμενον, ἐπείπερ ἀθάνατον ἦν, ἀντιδόντος τοῦ Διὸς Προμηθέα τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, ὕστερος ἀπέθανε· ita legendus eſt hic locus; quanquam propius etiam Pal. Cod. veſtigiis inſiſtere licet, ſi ſtructura non quidem prorſus inuſitata, ſed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διὶ Προμηθέα. Idem p. 129. Hercules, exſoluto vinculis Prometheo, παρέχει τοῦ Διὸς Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ὑπὲρ αὐτοῦ θέλοντα· ubi nihil eſt, cur quicquam mutatum velis, niſi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo *Lucianus* forte melius ἀθάνατος ὢν ſcripſiſſet, quam θεὸς ὤν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. *T.H.*

13. Τίς δέ σε ἔρως] Hunc locum profert *Thom. Magiſt.* in Αἴρας verſo duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν &c. Etſi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν; *T.H.*

17. Ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς] Familiarem *Euripidi* ſententiam totidem paene verbis expreſſit: Iphig. in Aul. v. 1218. — ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν — v. 1250. Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἡδίστον βλέπειν quod *Stobaeus* etiam deſcripſit c. 118. *Alceſt.* v. 691. Χαίρεις ὁρῶν φῶς; *T.H.*

19. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεί] Eſt in hac oratione ἀνακόλουθον dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐπιπλήξαι αὐτῷ· hanc ſeriem interrumpunt, quae poſt τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod ſaepe, munus habet, ut priorem ſtructuram repeti patefaciat. Opportunum ſane *Menandri* locum attulit *Clericus*, deinde repoſitum in ejus Comici Fragm. p. 185. ubi perbene fecit, quod omiſerit σκηρύτερα, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam ſententiam, ſicut emendandam exiſtimo veſtigia fere Viri ſummi ſecutus, apponam: — τοῦτον εὐτυχίστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἅλυπος, Παρμένων, Τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ, Τὸν ἥλιον τ' κοινὸν, ἄερ', ὕδωρ, πῦρ, Πῦρ· ταῦτ' ἴτη τις κἂν ἑκατὸν βιώσεται, Ὄψει παρόντα, κἂν ἀνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους Σαμιότερα τούτων ἄτερ· οὐκ ὄψει ποτέ. Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τ χρόνον, Ὃν φημὶ, τοῦτον, καπιδημίαν ἄνω Ὀχλ, ἀγορὰς, κλίττας, κυβείας, ἀλφιτοβαῖ. quae ſequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorem poſtulant. Iſta vero ſumſit *Menander* ab *Alexide*, cujus ſimillima quaedam exhibentur ab *Athen.* XI. p. 463. D. Alexis a Pythagora: inſignem philoſophorum principis cum principe Phliaſiorum Leonte ſermonem habitum retulit ex *Heraclide Cicero* T. D. V. c. 3. ubi πανήγυρις illa mercatusque vitae humanae diverſis longe ſtudiis celebratus perquam ſcite depingitur: egregia notat *Davisius*, niſi quod *Syneſii* ὠδαγωγῆλαι εἰς τ κόσμου ſollicitare non debuiſſet. Paulum alia ratione Grotii vitam πανήγυριν ἀγίαν appellavit *Clemens* Str. VII. p. 728. B. Nihil autem publico velut conſenſu frequentius eſt, quam ἐπιδημίας vel παρεπιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare ſententiam illam, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο ἐς πρὸς ἅπαντων θρυλλούμενον appellat *AEſchin.* Dial. III. c. 3. cum quo contuliſſe non pigebit *Hipparchi* locum in *Stobaeo* p. 573.

immortalitate. MEN. Non jucundum erat vivum videre lucem? CHIR. Non, Menippe: etenim jucundi naturam ego quidem varium esse quiddam & non simplex duco: quum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eædem, & quæ fierent cuncta per seriem singula velut alterum alteri adhærens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis prælatis huc advenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe:

ἀπολαύειν τ ἀθανασίας. MEN. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; XEIP. ἔα, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλόν τε καὶ οὐχ ἁπλῶν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥστε ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ ἐνεπλήσθην αὐτῶν. καὶ γὰρ οὐ τὸ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ οὐ τῷ μεταχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. MEN. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ δ' ἄδε δὲ πῶς φέρεις, [a] ἀφ' ὧν προελόμενος αὐτὰ ἦκες;

XEIP. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσο-

[a] Ἀφ' ὧν] In margine *AIW.* notatur: *Legendum forte* ἐφ' ὧν quod nullius pretii.

573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus *Arriani* lib. II. p. 216. stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: ὅτι ἀρκεῖ σοι, ἃ βλέπεις καθ' ἡμέραν ἢ κρεῖττόν τι ἔχεις ἢ μεῖζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τ σελήνης, τ ἄστρων, τ γῆς ὅλης, τ θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima *Praxillae* Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcerrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲ ἐγὼ λεῖπω φάος ἠλίοιο, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σελαγαίης τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἠδὺ δ' ὁμοίους στικτοὺς καὶ μῆλα καὶ ὄχνους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος. Docentur ista plenius in *Montefalconii* Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609. quam apud *Zenob.* C. IV. n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit *Mich. Apostol.* C. IX. n. 81. Simul ex hisce patet, ὧστε quam vere fuerint in *Menandro* reposita. Alias tamen & *Epictetus* & *Marcus Antoninus* Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν & ὁμοειδές: vide Imperatorem lib. II. τ εἰς Ἑαυτὸν §. 14. VI. §. 37. 46. τὰ αὐτὰ ὁρώμενα, καὶ τὸ ὁμοειδὲς προσκορῆ τὴν θέαν ποιεῖ & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie *Lucret.* III, 958. *T. H.*

20. Ἀπολαύειν τ ὁμοίων &c.] Crediderim *Luciani* animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum *Menandri* ex Hypobolimaeo, quem habet *Stobaeus* Tit. CXXII. — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἀλόπως, Παρμένων, Τὰ στρατὸν ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ. Τὸν ἥλιον τ κοινὸν ἀστέρ', ὕδωρ, πῦρ, Πῦρ ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσῃ· Ὄψει παρόντα· κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους, Σαπρότερα (ita leg. non σιμωτέρα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ἄψει ποτέ. *Hunc beatissimum ajo, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter. Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem, eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit.* *T.C.*

21. Αἱ ὧραι] Καὶ ὧραι. mox, post αἱ αὐταὶ, τὰ ἦσαν aut quid simile deesse videtur. *F.G.*

25. Μεταχεῖν] An μεταβάλλειν; *F.G.*

Ἐν τῷ μεταχεῖν] Ad sensum, qui satis expeditus Interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μετίχειν pro *vices mutare*, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta ejus verbi scriptione μεταχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεταστῆναι· quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat *Guyeti* μεταβάλλειν· sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit *Euripidae* dictum in Oreste. v. 234. — μεταβολὴ πάντων γλυκύ· quod, quamvis, ut monet *Schol.* a Comicis irritum, *Aristoteles* etiam usurpat Ἠθ. Εὐδ. VIII. p. 186. Fortasse gravius est hujus loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adjumento possit sanari. Reticenda non est Viri Doctiss. *Jo. Fa. Wetstenii* conjectura, ἐν τῷ μετασχεῖν ἄλλων. *T. H.*

28. Ἥκεις] Confer cum fine Dial. XI. *M. du S.*

ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὴν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, εἰ φαῖεν εἶναι, ἢ εἰ σκότῳ ἄλλως τε οὐδὲ διῄει, ὥσπερ ἄνω, ὅτι πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. MEN. ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περιῇ. XEIP. πῶς τοῦτο φῄς; MEN. ὅτι εἰ τοῖς ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δήσει μεταβολήν γε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. XEIP. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; MEN. ὅπερ οἶμαι καὶ φασὶ, συετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾷν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτοῖς ἀφόρητον εἶναι.

est enim æquus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verseris, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus. MEN. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat. CHAR. Quid ita? MEN. Nimirum si eorum, quæ in vita sunt, par semper & idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, quum sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quærere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? MEN. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit prudens, acceptis fruatur contentusque sit præsentibus, nihilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

DIO-

a Περιῇ] Περιπίπτῃ P. L. Margo *Alw.* Multo praestat vulgata.

30. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.] An? ἡ μὲν ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito, quin corruptela quaedam facilem styli Lucianei cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδὲν . . . σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. *T.H.*

33. Ἀτελῶς] *Thomas Magister* v. Ἀτέλεσ videtur in suo Codice legisse ἀτελῆς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. *M. du S.*

Ἀτελῶς] Ejus, quam *Thomae Magistri* liber praetulit, lectionis ἀτελῆς nullum extat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Quum autem interpretatur ἀτελῆς, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut satis est ad hujus loci sententiam conveniens, sic magno opere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini non dissimili structura scribi a *Dionys. Hal.* A. R. VIII. p. 506. v. 38. Εἰ δὲ ἀξιοκρέων τὸ πείρας ἀτελὴς τῷ ἔργου ἀναρρήγνυσιν· sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελῶς, si cum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in *Glossis* alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum istarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sistendi esuriendique sumus levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. *T.H.*

35. Μὴ ἐναντίος σεαυτῷ] Non est, *ne tibi contradicas*, ut *Benedictus*; sed, cum multum circumveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. *J.C.*

Περιπίπτῃς σεαυτῷ] *Budaeus* C. L. G. p. 431. positis *Luciani* verbis addit: *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum ἐς τὸ αὐτὸ περιῇ. Modo in *Gregorii Nazianz.* loco, ὥστε εὐάλωτόν ἐστιν ἡ παιδιὰ, καὶ παίλαχόθεν ἑαυτῇ ἐναντίουται, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria.* Est autem ἐναντίωσιν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane ejus est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla hujus virtutis plura reperies in *Budaeo* p. 533. *T.H.*

41. Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Subint. δήσει μεταβολὴν ζητεῖν. *F.G.*

Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Non intelligenda cum *Guyeto*, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adjungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. *T.H.*

43. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ] *Gataker.* ad *M. Antonin.* IX. §. 6. haec Lucianea protulit adjecta *Benedicti* versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a Scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae

XXVII.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

DIOG.

1. ANtiſthenes & Crates, ocium agimus: quare quid vetat, quominus abeamus recta ad deſcenſum Averni ambulaturi, viſurique eos, qui deorſum veniunt, quales tandem ſint, & quid eorum unusquisque faciat? ANT. Eamus eo, Diogenes: etenim ſpectaculum fuerit jucundum hos eorum lacrimantes videre, illos ſupplicantes, ut dimittantur, quosdam ægre deſcendentes, & quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen reſtitantes, & ſupino corpore renitentes ſine ulla proficiendi ſpe. CRAT. Ego enimvero perſequar vobis, quæ vidi, quum deſcenderem, per viam. DIOG. Narra quæſo, Cra-

ΔΙΟΓ.

ΑΝτίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί ἐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου ἐμβατήσοντες, ἀφόμοιοι τοὺς καταιόντας, οἵοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιῇ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις καταιόντας, ἢ ὅπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντικαίνοντας, ἢ ὑπτίους ἀντερείδοντας, εὐδὲν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γοῦν ἃ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατήειν, κατ' τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κρά-

tiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil eſt apud veteres iſto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatiſſimo familiarius, ἀγαπᾶν, τέρψιν δὴ τὰ παρόντα· ἢ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεσθαι ταῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καλοκάγαθίᾳ· ſic ut paroemiae communis imaginem ſaepiſſime gerat: vide *M. Antonin.* X, 1. Ad illam normam verſionem exegi. *T. H.*

44. Σωστὸν] Eximiam hanc ſententiam minus apte Menippo ſuo tribuit *Lucianus*, utpote qui ſibi ipſe, ut ſupra viſum eſt Dial. XXI. mortem conſciverit. *M. du S.*

48. Ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου] Haec jungenda, non ἐμβατήσοντες εὐθὺ τῆς καθόδου. Προίεναι εὐθὺ τῆς Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, τείνειν εὐθὺ Βαβυλῶνος & plura *Noſter* habet. Ita vero ſcribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθύς, quod, monente *Phrynicho* p. 24. ſolius temporis ſignificatione gaudet: quanquam poſterius pro altero nonnunquam vitioſe poſitum reperiatur. Ex membranis emendavimus in *Poll.* IX, 12. εὐθὺ τῆς ἀγορᾶς ἀπιέναι ſicuti Segm. 47. εὐθὺ τῆς ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus adſentitur Praeſtantiſſ. *Dukerus* ad *Thucydid.* VIII. c. 88. neque aliter eſt ſcribendum in *AElian.* de Anim. I. c. 2. εὐθὺ τοῦ κύρτου ἄγειν. Hoc de genere *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. IX, 18. τὸν ἐτέραν ἴλαν τὸν εὐθὺ τοῦ ἄστεος, & in Ind. notavit accuratius *Perizonius*, qui non ſolum εὐθὺς & εὐθὺ prorſus eadem habuit, ſed & εὐθὺ pro *ex adverſo*, *e regione*, non diſtinxit: vide *H. Valeſ.* ad *Euagr.* H. E. III. c. 28. *Plato* in primo Lyſide: Ἐπορεύομην μὲν ἐξ Ἀκαδημείας εὐθὺ Λυκείου mox: Ἐξ Ἀκαδημείας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου alibique ſaepe. Haec quum ſint ſatis nota, atque in aperto poſita, jure mireris *Olearium* in *Philoſtr.* V. A. T. VII. p. 280. v. 25. ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἦκεν, verti voluiſſe, *ſtatim poſt pugnam Chaeroneam accedens*, quum ſine ulla dubitatione vertendum ſit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto *Chaeroneam* pro *Chaeronenſi* negligentius ſcriptum. *T. H.*

56. Ὅμως ἀντικαίνοντας & ὑπτίους ἀντερείδοντας, εὐδὲν δέον] *Micyllus: reluctari tamen & reſupinos obniti nulla neceſſitate aut commodo ſuo.* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo deſcendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari poteſt. Itaque Benedictus eo animadverſo poſtremas tres voces abſcidit. Sed nihilo plus huc convenit illa neceſſitas. Non enim modo ipſis neceſſe non eſt obniti, ſed contraria neceſſitas ipſis incumbit quiete & cupide deſcendendi. Sed nec Graeca quidquam de neceſſitate. Verte: *reſupinos obnitentes, quum id fieri non oporteret, non ſic faciendum eſſet.* Ut de Saltatione: ἀναίνου ἐκβαίνοντα ἐλέφαν τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς εὐδὲν δέον καλλωπισμόν. Hermotimo: δεῖ ἐν αὐτοῖς & ἀκριβολογούμενος εὐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut *Demoſthenes* Olynthiac. 3. πλέον ἢ χιλίοι & πεντακόσιοι τάλαντα ἀναλώσαμεν εἰς εὐδὲν δέον. *T. G.*

Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια[60] Crates : nam videre quædam perridicula
ἐρεῖν. dicturus.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ὀπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ [b] Ὀροίτης ὁ[65] Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν [c] Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν περὶ τὴν Κιθαιρῶνα, εἰς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ καθελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ[70] ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τὴν τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰς περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διε-

2. CRAT. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant, & in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arsaces Mediæ præfectus, & Orœtes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus juxta Cithæronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat : tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi Cithæron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus evastata transeun-

a Ἐρεῖν] Βάρακίναι C. P. quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice litteræ τοῦ ἐρεῖν· restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. b Ὀροίτης] A. P. L. Margo *Alii* Ἡρώδης. c Ἰσμηνόδωρος] Μηνόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Bœotorum proprium ab Ismeno flumine.

70. * Ἀνεκαλεῖτο τὰ τόλμης] Καὶ αὐτὸν ἠτιᾶτο τὴ τόλμης. C.

* Ἀνεκαλεῖτο] Exhibui manum Doctiss. *M. du Soul:* apparet tamen explicare *Schol.* voluisse ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τ. *T.H.*

63. Ἰσμηνόδωρος] Thebanus Crates ; ergo & hic Ismenodorus. *M. du S.*

64. Ἀρσάκης] Ficta an vera hæc sint nescio. *M. du S.*

Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος] Nominum hujus dialogi propriorum usus apud Græcos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a *Luciano* denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi; cujus documentum aliquod paulo post adferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a *Justino* matura senectute, ab *Ammiano* placida morte decessisse narretur, *Syncellus* tamen, ut ab *H. Valesio* observatum ad *Marcellin.* XXIII. c. 6. diversos auctores secutus occisum esse tradidit : genus autem mortis ita descripsit *Suidas*, ut a narratione *Luciani* non multum abire videatur : Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόξαν πλαγιὰς ὑπ' τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλάθραν ἀπεθήσατο· quae quidem undecumque depromta, *Suida* saltem judice, ad primum Arsacen spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arsaces, non video: praeterea τὸ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸ Καππαδόκιλον συμβολὴς quis alius ullam fecit mentionem ? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. *T.H.*

71. Κιθαιρῶνα] De Cithaerone pauca tetigi ad *Strab.* VIII. p. 307. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Atticam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexuque leni interruptus viam planiorem ostendebat. *Herodoto* vocantur αἱ ἐσβολαὶ αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιέων φέρουσι, τὰς Βοιωτοὶ μὲν τρεῖς κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ δρυὸς κεφαλάς IX. c. 27. Apud *Thucydid.* III. c. 24. Plataeenses, qui de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam, quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πελοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα ἐν δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν φέρουσαν μὲν λαμπάδων διάκαυσιν. Ad ipsum Cithaeronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutherae, campusque urbi subjectus, Oenoen Atticae pagum, ut ex *Harpocratione* constat in Οἰνόη, contingens : qua de re diligenter, ut solet, *Pausan.* I. p. 93. Ideo memorat *Arrian.* Ἀ. Ἀ. I. p. 18. Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit *Strabo* IX. p. 631. B. 582. C. Soli *Aristophanis Scholiastae* ad Acharn. v. 242. quae ceteris Ἐλευθεραί, dicuntur unius literae discrimine Ἐλευθῆραι, πόλις Βοιωτίας haud inepte, si quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxisse docet *Stephanus* ἀπὸ Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος matrem, si quis scire desideret, AEthusam Neptuni filiam indicabunt *Pausan.* IX. c. 20. & *Schol. Hesiodi* ad Theog. v. 54. Μνημοσύνη γοητεύσαι Ἐλευθῆρος μιθέντος digna est, quam ex Ed. *Tilneavelli* Ven. proferamus integriorem, adnotatio : Ὁ δὲ Ἐλευθὴρ ἔσχεν πόλιν ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῆς ἐπ-

πό-

eunda, binos tantum ſervos ſecum duxerit; idque quum phialas quinque aureas & cymbia quatuor ſecum haberet.

3. Arſaces autem jam ætate provecta, & ſane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, ægreque ferebat ſe pedibus ire, ac poſtulabat equum ſibi adduci: ſimul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu uterque caderent perfoſſi a Thrace quodam peltaſta in congreſſu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arſaces in hoſtem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, ſubmiſſo corpore,

δύοιν, δύο μόνες οἰκέτας [d] ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτῆς ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, καὶ πεζὸς μάλιστα ἐβάδιζεν, καὶ ἠξίου ἵππον αὐτῷ παρασχεθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συναπεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι ἁλόντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελταστοῦ, ὅτε τῇ ἕῳ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὴν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς ἐδιηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὐκπεξορμήσας· ὑποδὰς δὲ ὁ Θρᾴξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, ὑπο-

[d] Ἐπήγετο] Ἰπήγλο prave MS. *Bourdel.*

81. Ἀμφότεροι ἁλόντες] Ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων ἁλόντων. *G.*

φόλεως ὕστερ ἀποκαρδόκου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ ἡ ὑρὼ, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διώνυσος τὴν μανίαν ἐκαθάρθη καὶ ἠλευθερώθη. Inde Bacchus Ἐλευθέριος, *Heſychio* teſte, niſi praeferatur Ἐλευθερεύς, & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim ſacra Dei primum magno Athenienſium malo rejecta, deinde oraculi teſtimonio commendata Pegaſus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Comici Enarratore enucleatius expoſita *Pauſaniae* non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Merito autem imprudentiſſimae temeritatis accuſandus Iſmenodorus, qui Thebis Eleuſinem petens periculoſum iter nullo fere comitatu ſuſceperit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adjacebant, idque jam olim ab heroum usque aetate, latronibus infeſta: nunc eo magis, quia ſub hoc ipſum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devaſtati. In *Dicaearchi* Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram πάντοθεν καθαρεύουσα τῷ λῃστὴν κλέπτων (ita legendum, non κλεπτῶν) φόβον quod ſcilicet rarum alias illo in tractu. Paulo poſt, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχὴ μὲν ἔρημος καὶ λιθώδης, ἀπατεύουσα δὲ πρὸς τὴν Κιθαιρῶνα, ἢ λίαν δὲ ἀσφαλής· ſi non alio quam ad latrocinia poſſit referri, ut videbatur *H. Stephano*, ſcriberem potius, λίαν δὲ ἀσ. vel ἢ λίαν δὲ ἀσφαλής· nunc ſenſu diverſo intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuiſſe periculoſam. Apud *Diogen. L.* II, 136. Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἐπὶ Χαλκίδος εὐλαβουμένην κλεπτάς τε καὶ τὰς κατ' ὁδὸν ληστείας· hoc iter praeter adverſum Cithaeronis latus erat faciendum. *T. H.*

72. Ἐλευθερεύς] Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Perſarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infeſtior erat. *M. du S.*

74. Ἐπήγετο] Mſ. ἐπήγετο. *J. B.*

75. Φιάλας . . . καὶ κυμβία] Junxit *Demoſthen.* in Mid. p. 628. E. Διὰ τὰ ἀγορᾶς σῶσαι κυμβίαν ἢ ῥυτὰν καὶ φιάλας ὀνομάζων· iterumque p. 625. A. Midias ad iter ſecum portat χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. *Athen.* XI. p. 482. A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exſcripſit, Macrob. *Saturn.* V, 21. *T. H.*

Ibid. Κυμβία] Εἶδος ἀβακιφαλικοῦ, πλοίου, καὶ πολεμίου. duas ultimas ſpecies habet *Heſych.* *J. B.*

77. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί', οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο] Latinus interpres: *Arſaces autem (ſenior enim jam erat per Jovem pro barbarico illo ritu facie non inhoneſta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhoneſta facie eſt.* Aliter interpungendum eſt, ſi velis *Lucianum* emendate & humane locutum eſſe; ſic autem diſtingue, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut ſolent barbari:* hoc eſt εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, ſed male conjunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud *Thucyd.* lib. 6. eſt *pro ſocietate inita.* Paulo ante κύμβια ſunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis *Demoſth.* Orat. in Mid. *J. G. G.*

De *Thucydidis* illa phraſi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν jure merito diſſentit Eruditiſſ. *Dukerus*, quem vide p. 512. n. 9. *T. H.*

79. Ἡγανάκτει πεζὸς βαδίζων] Perſis enim nobilioribus vel tantillum ſine equis in via conſpici infamiae dabatur. V. *Xenoph.* Cyrop. L. IV. & VIII. extremo: quod & apud Medos obtinuiſſe a vero non abhorret: immo ab iis mutuatus erat Cyrus. V. L. I. *M. du S.*

87. Τὸν

ἐποσείεται τὴν Ἀρσάκιον κοντόν· [a] αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

amolitur Arſacæ contum: tum ipſe e veſtigio objecta ſariſſa eum ſimul & equum transfigit.

ANT. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; KPAT. ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύ τινα κοντὸν προβεβλημένον· ὁ Θρᾴξ δὲ, ἐπειδὴ τὴν πέλτην ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τὴν σάρισαν τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι ἑαυτὸν διαπείρασα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸ βουβῶνα διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. ὁρᾷς οἵοντι ἐγένετο; οὐ γὰρ ἀνδρὸς, ἀλλὰ γε ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμον ὂν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι.

4. ANT. Quî poteſt, Crates, uno ictu hoc confici? CRAT. Facillime, Antiſthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto projecto; Thrax vero, poſtquam pelta demovit ictum, ſic ut cuſpis eum præteriret, tum genu nixus excipit ſariſſa prælata impetum, & vulnerat equum ſub pectus, qui præ ardore, curſuſque vehementia ſemet ipſe in telum induebat: eadem Arſaces opera transfoditur per inguen penitus usque ſub ipſas nates. Vides quid, quoque modo acciderit, non viri, ſed equi potius facinus. Attamen moleſte ferebat, pari ſe cum aliis eſſe loco, volebatque eques deſcendere.

Ὁ δέ γε [b] Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὶ

5. Orœtes autem privatæ fortunæ homo, pedibusque debilis admodum ne ſtare quidem humi, nedum ingredi poterat: ac-

[a] Αὐτὸς] Adſcivi, quod *Graevius* ex Mſ. notavit. Priores Edd. οὗτος. [b] Ὀροίτης] Ἡρώδης A. L.

96. Τῇ σαρίσῃ] Λόγχῃ Μακεδονικῇ. G.

99. Ἐς τὸν βουβῶνα] Βουβῶν περὶ τὸν γαστέρα τόπος. V.

87. Τὸν Ἀρσ. κοντόν] Eleganter deſcribit congreſſum Parthi equitis & Thracis peltaſtae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave ſcribitur ἀκοντοφόροι apud *Dion. Caſſ.* XL. p. 127. C. ut manifeſto liquet ex p. 130. E. eorundem meminerunt in deſcribendo infelici cum Parthis Craſſi praelio *Plutarch.* in Craſſ. p. 558. 559. & *Appian.* de B. Parth. p. 240. 241. ubi reperies iſta Lucianeae phraſi proxima, πόδας διαμπὰξ προσεληλαμένους πρὸς τοὔδαφος· quemadmodum in Philopœm. p. 359. B. διελαύνεται διαμπερὲς ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους σὺν μισαγκύλῳ confer *Suidam* in Ἔξιχε. *Pondera conti Sarmatici Silius* habet XV, 687. ubi plura ſuppeditabit Eruditiſſ. *Drakenborch.* Talem equitum ornatum pugnandique morem uſu docti adſciverunt poſtea Romani, ut conſtat ex *Arriani* Tacticis. *T. H.*

Ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν] Cogitabam olim οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν αὐτόν τε διαπείρει καὶ τὸν ἵππον. *ſic vero ſubjecta ſariſſa ipſum & equum perfodit:* ſed nunc conjecturæ praetero lectionem Mſ. αὐτὸς δὲ ὑποθείς. *J. G. G.*

88. Σάρισαν] *Sariſſam* vocat etiam latine *Livius* XXXVII. 42. 2. & *Sariſſophoros.* *M. du S.*

92. Εἰκοσάπηχυν . . . κοντὸν] Longioribus equites uſos eſſe haſtis non ignoro, quod & nummi Caſtoris & Pollucis oſtendunt, & locus a *Suida* v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam menſuram haec excedit. Apud *Polyaenum* Strat. II. p. 146. C. tamen memorantur ſariſſae XVI. cubitos longae. *M. du S.*

5. Ὀροίτης] Angl. Ἡρώδης. *J. B.*

Ὀρ. ὁ ἰδιώτης] De Oroete ſatrapa, qui Polycratem cruci affixit, *Noſter* in Ἔκφυσ. c. 14. de quo *Herodotum* conſule III. 130. . . Sed quis hic ſit privatus, haud facile expiſcabere. Poſt necem enim Polycratis, cum aliquandiu Oroetes ſatis proſpera uſus eſſet fortuna ſub magis, Dario jam imperante, per proprios ſatellites occiſus eſt. De alio itaque hic *Lucianus.* Sed quo pacto ἰδιώτης, qui ſupra *Armenius* dictus eſt, hoc eſt, Armeniae rex aut ſatrapa? Corruptum locum cenſeo; niſi forſan privatus aliquis Oroetes extiterit mollitie inſignis, de quo mihi non conſtat. *M. du S.*

Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] Fateor ſtructuram eſſe verborum talem, quae mendae ſuſpicionem facile commoveat. Parvula mutatione lenius oratio procedet: ὁ δέ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· quanquam ne ſic quidem illud ἰδιώτης ſatis placet; videtur enim hujusmodi quiddam ſententia poſtulare: ὁ δέ γε Ὀροί-

της

accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare quum prostratus jaceret, nullaque machina surgere vellet, optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσωρ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καλαβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστατο, ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi adcucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur & nauseabant, ego contra valde oblectabar iis.

ANT. Καὶγὼ δὲ, ὅτε κατῆειν, οὐδ' ἀνέμιξα. ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. καὶ τῶν μὲν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piraëo, Lampis Acarnan mercenarii militis praefectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium vene-

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀχαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατῆσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών·

ε Πειραιῶς] Πίσης A. P. L. Margo *Δ1W.* absurde.

24. Βλεψίας τε ὁ δανειστής] Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. G.

25. Ξεναγὸς] Ὁ ξένους στρατιώτας ξυνάγων ἐ μισθῶν αὐτοὺς εἰς τὸ πόλεμον. V. Ὃς μισθῷ τοὺς στρατιώτας συνάγει. C.

τους ἱππεύειν εἰωθὼς ἐ πάνυ ἁπαλὸς &c. alioquin *ἰδιώτης* addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arsace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ὑρώδης, *a Polyaeno* VII, 41. & *Plutarcho* in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, jam *Brissonius* adnotavit de R. P. lib. III. ex *Xenophonte:* eo parasitus *Libanii* spectavit Decl. VII. p. 317. C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἰέναι, τρέχειν ἐπιόντα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα ἐθέττος, καὶ ἐφ' ἵππου σειλάμβος ὑτριπῶς οὕτως ἐπεγωζ παρὰ τὸ κεκλημένον. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, *Justin.* XLI, 3. *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cujus vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit *Hippocrat.* περὶ A. Y. T. p. 292. 293. Ὑπὸ τῆς ἱππασίης, inquit, αὐτοῖσι κίδμαῖα λαμβάνει, ὅτε ἀεὶ κρεμαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσὶν ἐπίπαν ἀπεχωλοῦνται, καὶ ἴλικονται τὰς ἰγνύας. De Hunnis, quos negat *Zosimus* IV. p. 224. εἰς γῆν πήξαι τοὺς πόδας οἵους τε εἶναι ἰδρύειν, plura docent ad *Amm. Marcellin.* XXXI. c. 2. *H. Valesius*, & *Sirmond.* ad *Apollin. Sidon.* Carm. II. v. 266. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. *T.H.*

20. Ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς] Scribi potuisset ἐτερπόμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. p. 45. v. 26. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς: illa enim particula nonnunquam ejusmodi verbis adstruitur. *Lucian.* de Gymn. in fine: ἐ πάνυ ἀφεστώμενος ἐν τούτοις. *Julian.* Misop. p. 338. A. ἐσφαιρωμένους ἐν τοῖς μίλιοι. *Micyllus* & *Benedictus* intellexerunt, *inter illos sedens*, omnino perperam. *T.H.*

24. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δάμις] Aut obscuri aut ficti homines. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ Πειραιῶς] Angl. Πίσης. *J.B.*

θανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίτοι εἰδὼς, ἀνέκρινον ὅν τρόπον ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲ Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χιλία, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐνενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν (ἦσθα γὰρ καὶκεῖνος, καὶ καθηρᾶτο τὴν Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐχ ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲν πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἡγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ ζῆ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ὀπιπλάγων, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατη-

no ſublatus ; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi ſibi illata : Blepſias autem fame miſer dicebatur extabuiſſe ; idque ſatis indicabat , ut qui pallidus mirum in modum , atque attenuatus exactiſſime conſpiceretur : ego vero , quamquam ſcirem , exquirebam , quo pacto obiiſſet. Tum Damidi accuſanti filium , atqui non injuſta paſſus es , inquam , ab eo tu , qui talenta quum poſſideres admodum mille , inque luxu ipſe viveres nonaginta natus annos , octodecim annorum juveni quatuor obolos præbebas. Tu vero , Acarnan (gemebat enim & iſte , dirisque Myrtium proſequebatur) quid inſimulas amorem , non temet ipſum ? qui hoſtes nunquam exhorruiſti , ſed periculi ſecurus prælium inibas ante alios , a vulgari meretricula , lacrimisque fictis & ſuſpiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepſiam adtinet , ſe ipſum accuſabat primus

a Ἀποθάνοι] Ἀποθάνοιεν L.

30. Ἀπεσκληκέναι] * Καθεξηράθαι. V.

* Κατεξηράθαι] Vitium Ed. A. κατεξήρασθαι correxerat etiam *Matth. Sladus.* T. H.

28. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.] Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus , ut narrat *Athen.* lib. XIII. Sed puto non fuiſſe eandem illam meretricem , quae Lampidi cauſa mortis fuit , ſi rationem temporum habuit hoc loco *Lucianus* ; vel dicendum foret , Ptolemaeum vetulis fuiſſe delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit *Lucianus* , qui ſimul ad inferos deſcendebant : Diogenes autem , ut ait *Laertius* ex *Demetrio* in Homonymis , eodem tempore mortuus eſt , quo Alexander , hoc eſt , Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa & invenies , non potuiſſe Myrtium illam Lampidis minorem fuiſſe annis 50. regnante Philadelpho. J. P. a G.

30. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἄθλιος eſt ſcribendum , ut paulo poſt ὁ μάταιος, vel ἀθλίως alterutrum venuſtas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληκέναι nam fames extenuatum corpus contabefacit ; atque adeo *fame miſerum in modum emori*. De formula loquendi , ipſoque hoc loco tractat *H. Stephan.* Th. G. L. T. III. p. 816. *Alciphronis* quae poſuit verba ſuppeditaverat *Euſtathius* ad Il. Υ. p. 1295. v. 39. nunc *Bergleri* curae debemus , ut propius inſpiciendi ſit copia : extant ſcilicet lib. III. Ep. IV. ſed paulum aliter , quam fecerat *Euſtathius* , diſtincta : ἐγὼ δὲ ἀπεσκλῶσαι κινδυνεύω , τοῦ λιμοῦ κατατήκοντος ſequitur inferius : ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖ ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epiſtola priore , quod magis ad *Lucianum* accedat , legitur , μὴ οἷ' ἂν φθάσαιμι λιμῷ καθασκλῶσαι· ut vir Graece callentiſſimus egregie reſtituit. Grammatici ſimpliciter exponunt ἀποθανεῖν. *Heſych.* Ἀπέσκλη , ἀπέθανεν· Ἀποσκλαίη (leviter vitiatum in *Suida*, Ἀποσκλαίοι) ἀποξηραίνοι, ἀποθάνοι· ubi reponendum ἀποξηραίνοιτο , ne *Stephanum* audiamus , qui tantilla menda deceptus τῷ ἀπεσκλῶσαι ſignificationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute *Comicus* Veſp. v. 160. mihi Delphis oraculum conſulenti Deus reſpondit , Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀπεσκλῶσαι τότε. Ratio non diſſimilis eſt in ἀναισθῆσαι , ἀφανισθῆναι. *Ariſtoph.* Eccleſiaz. v. 146. Δίψει δ' , ὡς ἔοικεν, ἀφανισθήσομαι & ἐκαφανισθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. *Athen.* VII. p. 290. E. τοὺς ἀκροσμβύους ἐκείνου ἐκπλυνθεισομένους τῇ τροφῇ ἀφ' ἧς τὴν ἡδονὴν ἀφανισθῆναι· lib. IX. p. 401. F. ὅ' ἐν μὴ Ϲ σὺ ζητῶν τὸ σύνηχον ἀφανισθῇς· poterat ſcripſiſſe, ἀπεσκλαις. Taceo conſignatam a *Scholiaſte* variam lectionem in *Sophoclis* Philoct. v. 951. Ἀλλ' ἀνωνύμως pro, ἀλλ' αὖ θανοῦμαι. T. H.

33. Ἀποθάνοιεν] Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι ſed omnes interrogari ab eo praeſtat. Ne dicam incertum , ad quem referas , ſi unum tantum interrogantem facias. M. du S.

36. Ὁμοῦ]

mus multæ dementiæ, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine junctis hæredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem præbuerunt tunc gementes.

8. Sed jam ad Orci ostium sumus: contueri oportet & prospectare e longinquo venientes. Papæ: multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni præter istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitæ amor?

9. Illum equidem ætatis provectissimæ hominem interrogare volo. Quid lacrimare id ætatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex quum huc adveneris? an forte rex erat? MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe satrapa. MEND.

γόρει φθάσας πολλὴν ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πολὴν ἔμοιγε καὶ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν [b] παρέχουσι τότε γενόμενοι.

Ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ γομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου;

Τοῦτον ἓν τὸ ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι· τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. οὐδαμῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. οὐδὲ τοῦ-

[b] Παρέχω τότε] Ita *F.* & *W.* Reliquae pejus παρέχοντό τε.

36. Ὁμοῦ] Versionem purgavimus Interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere congervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adjunctum, & significans *circiter, admodum:* ut in illo *Demosthenis* loco in Aristog. p. 836. B. quem adnotavit *Harpocr.* in Ὁμοῦ Εἰσὶν ὁμοῦ διςμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ubi *Wolfius* a *Valesio* reprehensus, quod *omnino* reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit *Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 245. λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τῆ ἐγγὺς· quod autem addit, ὡς ἐν εἰρήνῃ, Καὶ μὴν ὁμοῦ ἐστιν ἤδη, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512. Καὶ μὴν ὁμοῦ ἐστιν, ἤδη ἐγγύς· ejecto Scholio vel rescribendum est, quod antiquus Enarrator praebet, vel cum Mss. Vatic. ὁμοῦ ἐστιν ἤδη. Vide *L. Bos* Obs. Crit. c. IV. p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo *Is. Casaubon.* ad *Strab.* VI. p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti *Lucianum* jam ante nos observavit *L. Bos* Anim. c. VII. p. 34. *T.H.*

37. Ὀκτωκαιδεκαέτει] *Juveni illi octodecim annos nato.* *J.B.*

43. Ὑπὸ δὲ τῷ τυχόντι παιδισκαρίου] Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in *Menandri* Μισουμένῳ, ut, quin *Lucianus* fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus *Arriano* in Epict. III. p. 351. Παιδισκαρίου μοι καλὸν δοῦλον· αὐτιλὴς, Οὐ δοῦλός ποτε ἦν πολεμίων — Pro ἀτιλὴς oportere legi αὐτιλὴς, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δοῦλον εἶ, καὶ παιδισκαρίου αὐτελῶς, ut recte viderunt *Wolfius* & *Berglerus* ad *Alciphr.* II. p. 271. non conjectura est, verum certa fide constat ex *Clem. Alex.* Strom. II. p. 463. ἡ δὲ κωμικὴ ἰκεῖνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηπτ, Παιδισκαρίου μοι, φησὶν, αὐτελὲς καταδεδουλωκαν. Est etiam παιδισκάριον αὐτελὲς in *Alciphr.* III. Ep. 27. pro quo *Noster* τὸ τυχὸν παιδισκάριον. Ut autem ἐπίπλαστα δάκρυα, sic in eodem *Menandri* Μισουμένῳ, Ἀπαμφιεῖ δ' τὸ κατέπλασον τοῦτο μοῦ (an σοῦ;) Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μίθη πότε quae a *Suida* conservata V. Ἀπαμφιέσαντες, in Comici Reliquiis *Clericum* fugerunt. *T.H.*

45. Ὁ μὲ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν] Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: *prior ipse se accusavit multae dementiae.* *J.G.G.*

49. Παρέχοντό τε γένοντες] Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a *Luciano*, qui scripsit, τερπωλὴν παρέχον τότε γένοντες, *attulerunt mihi voluptatem tunc gementes.* *J.G.G.*

Παρέχοι τότε] Sic *W.* Ed. uti & *Graevius* vidit esse legendum, & secutus est deinceps Cl. *Hemsterhusius.* *M.du S.*

56. Ἆρα τὸ φίλτρον] Quamvis Edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἆρα τί φίλτρον. *T.H.*

58. Ὑπέργηρων] Vid. Dial. VI. §. 2. ubi omnes Edd. recte ὑπέργηρων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. *M.du S.*

τῦτο. ΔΙΟ. ἆρα ὖν ἐπλύτεις, εἶτα ἀηδῶ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα [a] τεθνάναι. ΠΤΩ. ὐδὲν τοιῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμυ καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, εἰς ὑπβολὴν πλωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ πρόσετι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟ. εἶτα τοιῦτῳ ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φθιτέον. ΔΙΟ. παραπαίεις, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν ζ πορθμέως. τί ὖν ἄν τις ἔτι [b] λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; ὃς ἐχρῆν διώκειν τ θάνατον, ὡς τ ὂν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἐπίδρασιν βυλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ τόμιον εἱλυμμένυς.

Neque istud. DIOG. Num ergo divitiis adfluebas? idque adeo dolorem tibi creat, quod multo luxu relicto mortem obieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea sustentabam insigniter egenus, prole carens, præterea claudus, hebetique visu. DIOG. Tum tu talis vivere sustinuisti? MEND. Sanequam: jucunda quippe erat lux; mori contra grave ac fugiendum. DIOG. Deliras, senex, & juveniliter atque inepte fato adversaris, quum tamen annis ipsum Charontem æques. Quid jam dicat aliquis de juvenibus, ubi id ætatis homines vitam amplexantur, quos oportebat consectari mortem, tanquam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne quis nos suspectos habeat fugæ cogitatæ, dum videt circa hoc ostium obversantes.

ME-

a Τεθνάναι] Ἰέναι C. b Λέγοι] Omnes Edd. λέγει excepta B2. quam secuti sumus.

64. Ἀπολιπόντα . . . . .] Gr. * Ἀπολιπόντα ἴέναι. ὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲ ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννήκοντα. G.

* Ἀπολιπόντα ἴέναι] Corrupti Codicis varia lectio. T. H.

73. Τὸ χρεών] Εἰμαρμένην. V.

66. Βιον ἀπ. λάπ κ. κ ὁ.] Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιέων βίος· ea de re quaedam observans *Burmann.* ad *Ovid.* Met. III, 585. hunc etiam *Luciani* locum adtulit. *Dicaearch.* de Anthedoniis: ἁλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων ἐ ἰχθύων, ἔτι δὲ κ πορφύρας κ σπόγγων τ βίον ἔχοντες. T. H.

70. Ἡδὺ] *Euripidis* putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250. & 1218. & Hp. M. v. 281. & Fragm. *Grot.* p. 47. M. du S.

73. Μειραπιεύῃ πρὸς τὸ χρ.] *Budaeus* C. L. G. p. 934. interpretatur, *Ita mortem horres, ut adolescens.* Non credo ejusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρός τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit Vir magnus in istis *Plutarchi*, ὥσπερ Ἰσοκράτει κ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς ἁβροδιαιτοτάτοις· quod non est, *quasi apud Sophistas glorians*, & *se jactans adolescentis licentia*; sed, *cum Isocrate atque Anaximene Sophistis juveniliter ac jactabunde contendens concertansque.* Illa vis in compositis ex ἁβρὸς verbis saepe viros egregie doctos fefellit. T. H.

74. Τί ὖν ἄν τις λέγοι] Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί ὖν ἄν τις ἔτι λέγοι. Caeterum quis aures Grecæ phrasi adsuetas habens, non illico offendatur audiens, Τί ὖν ἄν τις λέγοι, nec solœcum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem; qui haud dubie dedit λέγοι. Id genius hujus linguæ postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines vitæ amantes sunt?* Adjecta particula ἄν, præcipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Præsens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties τί γὰρ ἂν πάθοιμι in hoc scriptore? Sed & ita tim Dial. sequentis initio, Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔστ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις. *Caeterum non jam amplius dicere possis.* & sub finem Dial. XXX. ὃ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν. & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. c. 4. Η τόν γὰρ ἂν ἔνικα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; Aoristum in Necyomantia c. 17. ὦ ἄνδρε, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν. paullo post, πολλῷ δ' ἂν εἶμαι μᾶλλον ἐγέλας. Vide quæ supra notavimus. J. J.

Λέγοι] Cl. *Jensius* & B2. In reliquis prave λέγει. M. du S.

Τί ὖν ἄν τις λέγοι] *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 50. *Luciani* verba proferens posuit λέγοι· certe λέγοι vel λέγῃ scribendum est. T. H.

83. Ὅμοια] Melius Mss. ἅπασι γὰρ ἐμοῖ ὁμοίως τὰ ὁμματα

XXVIII.

MENIPPI ET TIRESIÆ. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

M E N.

1. TIreſia, cæcusne ſis, non amplius dignoſcere facile: cunctis enim nobis perinde oculi ſunt vacui: ſolum reſtant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter Phineus ſit, an Lynceus. Jam vatem fuiſſe, & utrumque te ſolum, marem ac feminam, ex poëtis audiviſſe memini. Per Deos itaque te obteſtor, expone mihi, utrum expertus fueris ſuavius vitæ genus, quum mas fores, an femina? T I R. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita feminini ſexus, quippe magis negotiorum expers: tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare neceſſe eſt, neque ad murorum pinnas ſtantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in judiciis verſari.

2. M E N. Non tu audiviſti, Tireſia, Euripidæ Medeam, qualia dixerit deplorans muliebre ſecus tanquam miſeras, atque intolerandum ex puerperiis dolorem ſuſti-

M E N.

Ω Τειρεσία, εἰ μὲν ϗ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνῶναι ῥᾴδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν. τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, ϗ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος, ἀνὴρ ϗ γυνή, τὸν ποιητὴν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τὸν βίον, ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος; [d] TEIP. ἀμείνων ἦν πολλοῦ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. ϗ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· ϗ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε πρὸς ἔπαλξιν ἑστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

M E N. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, ϗ ἀφόρητόν τινα τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἰπέ

---

c Ὁμοίως] Ita G. P. L. *J.* & Margo *AIW.* Ceterae Edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit *Bourdelotius* ſcripti Codicis lectionem: *κενὰ μόναι χῶραι* forte, *κενὰ· μόναι δὲ αἱ χ.* *d* TEIP. ἀμείνων ἦν] O. *F.* ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. πολλοῦ &c. quam lectionem, demta diſtinctione, non mirabor, ſi quis praeferendam putet.

ματα κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά. *J. G. G.*

Ὁμοίως] Sic omnino ſcribendum cum Ed. *J.* & Mſſ. Gr. P. & L. pro vulgato ὅμοια minus concinno; quod & *Vorſtium* acute conjeciſſe video. *M. du S.*

Ὅμοια τὰ ὄμματα κενά] Credi poterat excidiſſe ϗ propter ſimilitudinem pronunciandi, ϗ κενά· ſed praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adjutum. *Apollon. Rh.* II, 254. Phinei vocat κενὰς γλήνας, id eſt interprete *Scholiaſta*, τοὺς κενοὺς & τυφλοὺς ὀφθαλμούς, ut OEdipi *vacuos orbes Stat.* Theb. I, 53. & *vacua ora leonum* VII, 276. *T. H.*

Ibid. Μόνον δὲ αἱ] MS. κεναὶ μόναι χῶραι. *J. B.*

85. Τὶς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τὶς ὁ Λυγκεύς;] Phineus fuit vates oculis captus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. I. Lynceus ὀξυδερκέστατος. *Eurip.* Med. *J. G. G.*

89. Ὅτι ἀνὴρ..] Uno ductu in Fl. Ed. & Mſ. Ox. ὅτι ὁ γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus tamen reſtat, quod haec duo non eodem modo effert; nam poſt ὅτι ἀνὴρ ἦσθα quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνὴ, quo ferme modo Ἀλ. c. 19. Verum Lucianeus ſtylus eſt. Vide Προμ. c. 4. εἰς ἀκρόασιν σοφιστικὴν, οἷος εἴ σου πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις· & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque Lectorem monitum ſemel non latebunt. *M. du S.*

90. Ἢ ὁ γυναικεῖος;] Malim, ἢ ὁπότε γυνή· τὸ ὁ γυναικεῖος ex ſequentibus iſtic repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναικεῖος. *F. G.*

92. Καὶ δεσπόζουσι] Dixi alibi. *J. B.*

97. Μηδείας] Legendi omnino verſus, quos tangit, apud *Euripidem* ipſum in Med. a v. 230. ad 251. quorum hic finis:

— ὡς τρὶς ἂν πάρ' ἀσπίδα
Στῆναι φίλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. *M. du S.*

εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆ Μηδείας ἰαμβεῖα) ἢ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; TEIP. τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN. οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι, εἰ σοι ῥᾴδιον. TEIP. οὐ στεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' [a] ὅμως. MEN. ἱκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. TEIP. εἶχον δηλαδή. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ [b] ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. οὐκ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ὧν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. MEN. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινες. Verum dic mihi (nam admonuerunt me isti Medeæ jambi) peperistine aliquando, quum mulier eras, an sterilis & partus expers degisti in illo vitæ statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas? MEN. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin respondes, si tibi promtum. TIR. Haud sterilis eram, neque tamen peperi. MEN. Satis est: nimirum an matricem habuisses, volebam scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebris obstructa fuit, mammæ emarcuerunt, & virile membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex femina masculus evasisti? TIR. Non video, quid tibi velit quæsitum illud: nisi quod videre mihi non credere hæc ita fuisse facta. MEN. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed

a Ὅμως] Ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. b Ἀπετάκησαν] Edd. priores ἀπετάθησαν.

6. Ἀπόκρινε] Ἀντὶ τοῦ ἀλλοχώρισε. V.

5. Οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τιρεσία] Interpres: *nihil acerbi, Tiresia*: imo: *non grave est quod quæro*, seu, *difficile explicatu*. Sic in Βίων πράσει, χαλεπὸν μὲ οὐδὲν, *nil grave est*. *J.G.G.*

11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Potest ferri. Censeo tamen *Lucianum* scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, *mammæ marcuerunt: mammæ factæ sunt pannosæ*, ut *Martialis* loquitur. *J.G.G.*

Οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Pro ἀπετάθησαν censet Cl. *Graevius* scribendum ἀπετάκησαν, *marcuerunt*, cui sententiæ subscribo. Contrarium enim τῷ, ἀνεφύη hic innuitur. Nam si Tiresias ex femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum tubera fieri contractiora; quum mammæ potius in feminis sint διατεθεῖσαι, *distentæ, extensæ*. Statim D. XXX. διατεθεὶς dicitur Ἰὼς, qui porrectus jacet. Ὁ δὲ τύραννος ὥσθ' ὑπὸ τὸν Τιτυὸν διατεθεὶς, &c. *J.J.*

Ibid. Ἀπετάκησαν] Ita *Graevio* obsequuti pro ἀπετάθησαν scripsimus, quod in omnibus Impr. & Ox. Cod. est. *M. du S.*

Ἀπετάκησαν] Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest. *Graevius* quin felici conjectura ipsam *Luciani* vocem fuerit adsecutus non dubito: quam ob rem, etsi pro corrupto stent libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potiorem esse rationem habendam censui. *Corn. Celsi* II. c. 8. *Mulieri gravidæ si subito mammæ emarcuerunt.* *T.H.*

21. Ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὅρια ὰν γυναικῶν ἐγένετό τινες;] Perspicuum est, hic intercidisse ὡς vel ὅτι requiritur enim, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὡς (vel ὅτι) ὅρια ἂν γυναικῶν ἐγένετό τινες; *Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse audis?* Similiter vocula, vel ὡς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII. capite 1. de Aspasia; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, Ῥαψῳδοῦσα δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ, καὶ εἶπε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, ὡς παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐδιδάσκετο. Verba haud dubie luxata, quæque vulgatus interpres ad *lubitum* intorsit. Verum sensum Æliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quæ meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὡς ἡ παρθενικὴ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐδιδάσκετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam hujus vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro ὅτι passim scriptores; & *Ælianus* aliquoties; ut lib. VIII. cap. 2. ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, ἐδίδου ἀντιφόνει· & alibi. *Lucianus* quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24. Ἔλεγε ὡς ξύμπαντες ξένοι εἶεν· adde c. 16. 27. 37. 38. 46. 79. Hunc particulæ ὡς usum notavit quoque *Thomas Magister*, ac post eum *H. Stephanus*. *J.J.*

Ibid. Ὅρια] Ante ὅρια τὸ ὡς forte hic desideratur. *F.G.*

Ὅρια ὰν γ. ἐγένετο] Mihi, quod *Guyeto*, placuerat ὡς

ſed velut inſulſum, re non explorata fierine poſſint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita fuiſſe facta, quando audis aves ex mulieribus extitiſſe, aut arbores aut feras; ſicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. MEN. Illis ſi quando forte obviam venero, cognoſcam quid dicant: tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum poſtea, an ſimul vir & vates eſſe didiciſti? TIR. Ecce enim ignoras quæ ad me ſpectant omnia; me ſcilicet litem Deorum quandam diremiſſe; tum ut Juno me viſu privaverit, Jupiter autem mitigaverit arte vaticinandi donata calamitatem illam. MEN. Adhuc tu, Tireſia, adfixus hæres mendaciis? Verum hoc quidem ſolemni vatum more facis: ſoletis enim vates nihil ſani & veri proloqui.

να βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μή, ἀποδέχεσθαι;

TEIP. Σὺ μὲν οὐδὲ τἆλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπότ' ἀκούσας ὄρνεα ἢ γυναικῶν ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, ἢ Ἀηδόνα, ἢ Δάφνιν, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; MEN. ἦν που καὶ εὐτύχω ἐντυχὼν, εἴσομαί σ', τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; TEIP. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διάλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν. MEN. ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τὰ φυσμάτων; ἀλλὰ χρὴ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖν· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

AIAN-

c Ὅτι] Ex C. P. Defuit in prioribus Edd.

18. * Βλάκα] Εὐήθη, ἀνόητον· εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. V.

* Βλάκα] Totidem verbis apud *Etymol.* & *Suidam* extant. T. H.

ὡς ſimilitudine forte praecedentium literarum oppreſſum: Halc. p. 179. v. 35. ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκάς ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνιν ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα ſtructurae orationis aliena vix putarem eſſe *Luciani*, niſi ſuccederet Menippi reſponſum, ἦν που καὶ εὐτύχω, quod ipſo nomine fuiſſe deſignatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam eſt conſtructionis ſtatuenda, cujus ordo legitimus foret, ὁπότ' ἀκούσας τὴν Α. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Θ. ὄρνεα ὄντα γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. T. H.

22. Ὅτι] Coll. & P. In reliquis deeſt. M. du S.

23. Τὴν Ἀηδόνα] Ad τὸ πιστεύεις referendum. F. G.

30. Ἔριν] Vid. *Ovid.* Met. III, 316. M. du S.

33. Τῶν φυσμάτων] Id eſt, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. F. G.

34. Μηδὲν ὑγιὲς λέγειν] Non ita penitus veterum animos obſederat ſuperſtitio, quin vatibus mendacii crimen ſaepe fuerit objectum, praeſertim a poëtis ſcenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipſosque Deos vel cothurnatis ſententiis caſtigare, vel comicis ſalibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui ſe ſcire, quae prorſus ignorarent, lucri fallendique cauſa profiterentur: quam opprobrii notam pleriſque ſaltem convenire non negat *Ariſtot.* Ἠθ. Νικ. IV. c. 7. Ariſtoxeni Seleuntii verſus in *Hephaeſt.* Ench. p. 25. Τίς ἀλαζονείαν πλείονα παρίκοι τ' ἀνθρώπων; τοὶ μάντις. Illum imitatus fuit *Epicharmus*; vide Poll. IX, 82. *Epicharmum Ennius* apud *Cicer.* in fine lib. I. de Divin. De *Luciano* non eſt quod miremur, ſi hominum illud genus odio proſequatur. Frequens autem mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν *Dinarch.* p. 96. v. 18. Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψευδεῖ ἐ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἐτοίμως χρῆται. T. H.

37. Ἐμὲ-

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

ΑΓΑΜ.

Εἰ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, [a] ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὴν Ὀδυσσέα; καὶ πρώην ὅτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε παρεμαινόμεν᾽ ἐγώ, ὅτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ᾽ ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι ὁ μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξελαθεὶς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἠξίους [b] δὲ ἀναίμακτον ἀγῶνα εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάνθρωπον;

AGAM.

1. SI tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque adloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti. AJAX. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum judicio. AGAM. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vin-

a Ἐμέλλησας] Ἐμέλησας F. P. S. Vitiosius ἐμάλησας P. A1. V. J. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας· neque aliter Margo A1W. b Δὲ] Δὲ Ba.

37. Ἐμέλησας] Ἐμάλησας. F.G.

Ἐμέλησας] Pro ἐμάλησας, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe ἐμάλασας. *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulyssem accusas?* μαλίζειν est *membratim concidere.* Ajax furore percitus pecudes jugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide *Sophoclis* Ajacem flagelliferum v. 297. & sequ. In Mss. tamen legitur ἐμάλλησας, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem φονεύων, *nos etiam occisurus eras.* Statim cum Agamemnon dicit Ajacem noluisse apud inferos alloqui Ulyssem, respicit ad *Homerum*, quem vide Ulyss. λ. v. 543. & 526. sicut & quae inferius de Thetidis arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Trojanis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda sunt ex versu sequente *Homeri:*

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν Θ᾽ Πάλλας Ἀθήνη.

De hac conqueritur etiam apud *Sophoclem* in laudata fabula. J.G.G.

Ἐμέλησας] Pro ἐμάλησας, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, conjecit ὁ πάνυ *Graevius* scribendum ἐμάλισας, hoc sensu; *Si tum, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulyssem accusas?* Ajax enim furore percitus pecudes jugulabat, &, cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mstos habere testatur Vir Cl. modo laudatus, sc. ἐμάλλησας, ut subaudiatur φονεύων ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras.* Simili plane modo locuti sunt alii. *Dio Chrysost.* Or. LXIV. de Alexandro: Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, ... καὶ διδάσκαλον Καλλισθένη, καὶ Ἀριστότελη ἐμάλαττε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσατο. *Julian.* Or. I. p. 33. ὃν τοὺς μὲν ἀπήμασι, τοὺς δὲ ἐμάλλησιν & p. 44. καὶ τιμὰς ἐπ᾽ αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχαρίσω, τὰς δὲ ἤδη μάλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod praecessit; ut Ἀριστοτέλη ἐμάλλησε, pro Ἀριστοτέλη ἀπεκτόνας ἐμάλλησε· & τοὺς δὲ ἐμάλλησιν, pro τοὺς δὲ ἀναλῶν ἐμάλλησε. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 56.

Ἐμάλισας] Sic P. Ald. J. H. Fr. W. St. Edd. optime. Recentiores omnes ἐμάλησας, vitiose. Ajacis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam desaevit. M. du S.

Ἐμέλλησας] Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non secus ac *Graevius*, addubitavi: μαλίζειν enim quum sit *membratim discerpere* vel *concidere* apud *Dionys. Halic.* A. R. VII. p. 461. *Apollodor.* Bibl. I. p. 156. *Schol. Apoll. Rh.* IV, 223. Ajaci non absurde tribuatur, qui quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc sine controversia verum arbitror ἐμάλλησας, cui calculum adjecit Eruditiss. *Kuhnius* ad *Diogen. L.* I, 98. *elegantem* esse *Graecismum* observans: nam revera saepius ita ponitur μαίνεσθαι, ut praecedentis verbi repetitus infini-

vincere omnes? AJAX. Sane, hac quidem in parte: nam generis jure ad me pertinebat tota hæc armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo præstantiores detrectastis certamen, & controversiam mihi præmiorum nullam movistis. Verum Laërtæ filius, quem ego sæpe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui possideret arma.

των; ΑΙΑΣ. ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ᾧ ἀνεψιῷ γε ὄσα. ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καλὰ κἀγαθὰ ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, καὶ ὡπλισθειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quæ, quum oporteret hæreditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata proposuit. AJAX. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriæ, gratissimæ rei, cujus causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Trojanis

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἢ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκε αὐτά. ΑΙΑΣ. οὐκ ἀλλὰ τὴν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικα-

ϱ Ἀπεπάσθε] O. ἀπέπατε.

nitivus illi adnecti debeat, etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri solet, fuerit mutata. *Aristoph.* Pl. v. 1103. Μὰ Δί, inquit Mercurius, ἀλλ' ἐμελλον, scilicet κόπτειν τὴν θύραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud *Platonem* formula, τί δ' ἐμέλλουσιν; nimirum μισεῖν τι ἢ φεύγειν, Πολ. VIII. p. 726. B. *Dinarch.* in Demosth. p. 96. v. 26. ὅτ' ἐμὲ ἀπέφηνε ἡ Βουλὴ, ὅτ' ἐμέλλησεν. *Liban.* de Vit. sua p. 41. A. βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἥττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. *Isocr.* Paneg. p. 68. D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213. B. Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον, ταῖς δ' ἐπέλευον τῶν πόλεων. Panath. p. 254. A. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὅτε πάσχοιεν κακὸν ἔδει, ὅτε μέλλοιεν, ὅτε διδοίσης. *AEschyl.* Pers. v. 816. Τοὶ γὰρ κακῶς δράσασιν ἢ πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι — *Thucyd.* III, 55. ἔδει ἐκπρεπέστερον ὑπὲρ ἡμῶν ὅτε ἐκάθιτο, ὅτε ἐμελλησάλε. *Demosth.* Ep. IV. p. 202. D. Diis est proprium Φλεῦρον μηδὲν μηδένα ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum adduxi, ut liquido pateret, quam perverse *Libanium* intellexerit verteritque *Olearius* de Ulc. Jul. Nec. §. 12. Οὐδενὸς ἧττον ἐγγυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρυμεῖτο παθόντος ἔδει, ἀλλ' ἔδει μελλήσαντος quod pro μελλήσαντος merito probavit, adlatis etiam *Luciani* nostri verbis, Doctiss. *Steinheilius* errante, dum bonum ducem deserit, *Waechtlero:* vide Act. Erud. Lipsi. A. 1721. p. 266. Sic *Aristoph.* in Pl. v. 551. Ἀλλ' οὐχ ὁ ἱμὸς τοῦτο πέπονθεν βίᾳ· ἐμὲ μὰ Δί, ἐδεῖ γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit *Thucydidis* locus I. c. 134. Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν ἐς τὴν Κασιάδαν, ἔπερ τοὺς κακουργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλησαν, sed & *Scholiastes*, sive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἔτεμον. T. H.

40. Προτιμῶν ἠξίωσας] Vide *Homeri* Od. XII. J.C.

44. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις] *Benedict. pro armis.* Verte, *propter arma.* F.G.

45. Ἀναλαγώτους] In *Thucydide* IV. p. 293. v. 55. pro ἀναλαγώτους non contemnendae notae libri ἀναλαγώτους legunt: *Wassio* probatum, & *Dukero* monenti ἀναλαγώτους *esse etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo* frequens, cujus unum alterumque locum notavit *Suicerus.* T.H.

58. Τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος] *Ut qui solus sese mihi opposuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel expresserint. Sane optime pater notavit subintelligi τῶν ὅπλων, & verti debere, *solus vindicabat.* Sic in Revivisentibus Philosophia minatur se contrituram κακοὺς κακῶς, ὡς μὴ ἀντεποιοῦντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. J.G.

62. Ὑπομένει, ἐπεὶ] Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. M. du S.

63. Παρὰ Τρωσὶ δὲ] *Homer.* Od. A, 544. Παῖδες δὲ Τρώων δάμασσαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim ju-

καταῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις μὲ καλὸν δίκασεν· ἀλλ' ὦ θέμις λέγειν τι καὶ τὴν θεὸν θεῶν. τὴν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισοῦν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· εἰ δ' αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

judicibus. AJAX. Equidem scio, quæ-nam me condemnaverit: sed fas non est dicere quicquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim impetrare a me nequeo, Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva præcipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ. MINOIS ET SOSTRATI.

ΜΙΝ.

Ὁ μὲν λῃστὴς οὗτος Σώστρατος εἰς τὴν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας ἀφασπαδήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὴν Τιτυὸν ἀποταθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε ὅτι τάχος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους καλοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε καὶ τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. νῦν ἀκούσω αὖθις; εἰ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πο-

MIN.

1. HIc quidem latro Soſtratus in Pyriphlegethontem injiciatur: ille ſacrilegus a Chimæra dilaceretur: iſte tyrannus, Mercuri, juxta Tityum porrectus a vulturibus præcordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad Elyſium campum, Beatorumque inſulas incolite pro eo quod juſta feceritis per vitam. SOST. Audi, Minos, ſi tibi juſta videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Soſtrate, maleficii torque ho-

judicii invidiam ſubire nolens a captivis Trojanis petiit, uter plus eis nocuiſſet Ajax an Ulyſſes: qui cum continuo, Ulyſſes, reſpondiſſent, arma ſtatim ei adjudicata ſunt. V. *Schol. Homer.* l. c. *M. du S.*

64. Οἶδα] Lege verſum, quem ex Homero in nota præcedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una judicaverit, non docent aut poëta aut enarrator ille. *M. du S.*

65. Ἀλλ' ὦ θέμις &c.] Ergo jam experimentis ſapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyxen in Aj. Flag. v. 128. — ὑπέρκοπον μηδὲν σοὶ εἶναι αὐτὸς εἰς θεοὺς ἴσον, tractum eſt ab Ajacis impia in Deos ſuperbia, cujus in ea fabula paulo ante v. 112. exemplum ediderat roganti Minervae negans. Obſervat *Scholiaſtes* tradi τὴν Αἴαντα τρίτον ἠσεβηκέναι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν ἐκβαλεῖν τοῦ δίφρου τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἔθους παλαίοντα· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπείθη τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero *Lucianus* ingenii morem denotat: poſtquam enim dicentem feciſſet, εἰ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyxen ſe non poſſe non odiſſe profitetur, ne ſi Minerva quidem ipſa vetet: quo dicto ſimul oſtendit, quem armorum Achillis ibi abjudicatorum auctorem ſtatuat. *T. M.*

67. Οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι] Illa minus recte vertuntur ab Interpretibus: *etſi ipſa Minerva hoc nolit.* Tu verte: *non ſi ipſa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter poſt negationem ponitur οὐδ' εἰ. *Homer.* Il. E. 644.

Οὐδ' εἴ σε Τρώεσσιν ἄρωμαι ἄλκαρ ἔσεσθαι
Ἕλθόντ' ὀκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι.

Sic Lat. *non ſi* ſequitur negationem: *Liv.* VII. c. 10. *Injuſſu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non ſi certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII. c. 57. *L. BOS* Anim. c. XII. p. 57.

69. Σώστρατος] Vide in Ἁλιέ. c. 4. ubi iterum inter latrones famoſos recenſetur. *Soſtrati* cujusdam *Boeotii* vitam ſcripſerat *Lucianus*, ut in Δημων. ipſe teſtatur, ob vires corporis celebratiſſimi, ut & nomen Herculis conſecutus fuerit. Sed Soſtratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quæ omnia in latronem etiam cadere poſſunt, clarus, ſed ab operibus laudatur nomini reſpondentibus, a latronibus ſublatis, viarumque & pontium ſtructura difficillima. Ut ut ſit, utriusque fama, ni per *Lucianum* foret, prorſus ex hominum memoria intercidiſſet,

homicidiorum ? SOST. Sum ſane convictus : conſidera tamen, an juſte ſupplicio ſim adficiendus. MIN. Omnino ; ſiquidem dare meritas pœnas juſtum eſt. SOST. Quin ergo reſponde mihi, Minos : nonnihil enim rogare te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis judicium jam reddamus.

2. SOST. Quæcumque egi in vita, utrum ſponte mea egi, an fatali ſtamine deſtinata mihi fuerant a Parca ? MIN. A Parca videlicet. SOST. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi miniſtrantes hæc facimus. MIN. Prorſus, Clothoni quippe, quæ unicuique nato injunxit, quæ facienda forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem neceſſitate adactus ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulſus, velut carnifex aut ſatelles, ille judici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages cædis? MIN. Nimirum judicem aut tyrannum : nihil certe minus, quam ipſum enſem ; is enim adminiſter eſt, utpote inſtrumentum libidinis, illi, qui primum intulit cædis cauſam. SOST. Perbene, Minos,

ἀνηρὸς ὢν, ἢ τοσούτους ἀπεκτονώς ; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μέν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. ἢ πάνυ, εἴγε ἐποτίνειν ἦν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ᵃ ὅπως ἢ τοὺς ἄλλους ἀφαιρήσομεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέλευστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας ; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣ. ἴσως ἢ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, ἢ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναί, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἑκάστῳ ἐπέταξε γενηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, ὁ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δήμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲ δικαστὴν πεισθείς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ ἢ φόνου ; MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστήν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμόν, ᵇ τῷ πρώτως παράσχοντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι ἢ

ᵃ Ὅπως] Ὡς P. ᵇ Τῷ πρώτως] Ante haec inſerit P. τὸν θυμὸν δεῖ ἐν τοῖς πᾶσιν ἀναβιβᾶναι τῷ πρώτῳ παρ.

diſſet : nam quæ de eo *Philoſtratus* in Herodis Vita habet p. 552. quis absque hoc intelligat ? Recte vidit Cl. *Hemſterhuſius* ad *Pollucem* Praef. p. 29. Herodis Herculem eſſe Soſtratum illum, de quo ad initium Demonactis fuſius dicendi locus dabitur. Negligentia majorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. *M. du S.*

91. Ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες] *Syneſ.* Ep. LVII. p. 193. A. τὸ γὰρ ἢ δεῖ γενέσθαι ὑπηρετῆσαι τῷ χρεών, σὺν αἰτίας ἀπολογίας ἐστί. Fruſtra quoque ad hanc criminis commiſſi defenſionem apud filium Oreſten confugit Clytaemneſtra in *Aeſchyli* Choëph. v. 910. dicendo : Ἡ μοῖρα τούτων, ᾗ τέκνον, παραιτία. *T. H.*

99. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό] Lepide Noſter videtur his σκαπτικῶς tangere ritum Athenienſium in feſto Βουφονίοις cum nempe is, cujus manu eo in feſto cæſus eſſet bos, fugeret ; ſecuris autem, qua cædes facta eſſet, quaſi rea in judicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud *Meurſium* & *Caſtellanum* de feſtis Græcorum videre licet. *J. J.*

1. Ξίφος] V. *Jenſ.* & *Poſt.* 102. & 166. *M. du S.*

2. Δεῖ ἐν τοῖς πᾶσιν ἀναβιβᾶναι] Haec verba in ſolo P. inveniuntur ; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτως, quod forſan etiam rectius. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πρώτως παράσχοντι τὴν αἰτίαν] Tanti non ſunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate ſola munitus augere *Lucianum* ſuſtineam ; praeſertim ſi ſuſpicio non levis ſubſit male fidae manus & nimium de ſuo liberalis. Sane iſtis, quae ſuggerit, omiſſis ſententia loci ſatis apte procedit ; tametſi non invitus largiar orationem ambitu paulo latiore potuiſſe plenius explicari : ſed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode reſpondeat. Locutionem ipſam paulo aliter uſurpavit *Maxim. Tyr.* Λογ. λθ. Σωκράτει δὲ τὸ μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι παράσχοντα ἀμαθίας αἰτίαν. *T. H.*

Ibid. Παράσχοντι τὴν αἰτίαν] Ut *Συγκρ.* c. 1. & *Τυραννοκτ.* c. 11. 13. Argumentum hoc latius exequitur in Ζ. Ἔλεγχ. *M. du S.*

ἡ ἐπιδαψιλεύη τῷ παραδείγματι. ἦν δὲ qui uberius illuſtres & cumulatius exemplum meum.

4. Ἐπιδαψιλεύη] Interpr. *Bene eſt, Minos, quod haec etiam exemplo, quaſi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Soſtratum, qui quaeſtionem propoſuerat, utrum, ſi quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus ſit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidiſſe exemplum hoc; Quum carnifex juſſu judicis, aut ſatelles juſſu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus eſſet. Ad quae reſpondet Minos, reum agendum eſſe judicem, aut tyrannum, & addit, ſiquidem neque ipſum gladium accuſare poſſumus: ſubſervit enim hic tanquam inſtrumentum explendo animo ejus, qui primus cauſam praebuit. Ad ea jam Soſtratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. *Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium*, ſive *auctarium addis*: i. e. quod exemplo, quo ego uſus ſum de judice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda ſunt verba, & ea vis eſt phraſeos, ἐπιδαψιλεύεσθαί τινι πράγματι, *ſuperaddere quidpiam rei alicui, auctarium rei addere.* Vide *Budaeum* in Comment. L. Gr. p. 854. ubi exemplum e *Syneſio* habet: Δίδωκε, καὶ ἐλληφαμεν, καὶ ἐπιδαψιλεύσαι ὁ ταῖς ὑποθέσεσι τὸ ἀπηνυξεως. *Ipſe dedit* (documentum) *nosque cepimus: corollarium etiam addidit his ſceleribus, ob quae abdicatus fuerat.* *L. BOS* Obſ. Crit. c. IX. p. 49.

Ἐπιδαψιλεύη] *Budaei* explicationem iſtius verbi, *Syneſii* loco nixam, huc contulit Vir Doctiſſ. *L. Bos*, neque injuria caſtigavit Interpretem, qui, quamvis & ipſe *Budaeum* ſecutus, eo tamen modo reddiderat, ac ſi ſcriptum a *Luciano* fuiſſet, ἐπιδαψιλεύη τῷ παραδείγματί τι· haec enim locutio valere poteſt, *alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illuſtrare.* Verum quoniam Lexicis, quae perpauca ſuppeditant, haud ſane multa *Suicerus* adſtruxit, agedum rationem & uſum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαψιλὴς, δαψίλεια, δαψιλεύειν copiam & abundantiam ſignificant, at talem praecipue, quae prolixa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαψιλὴς τὴ δωρεᾶν δόσις, *Eratoſthen.* apud *Schol. Euripid.* ad Hecub. v. 574. *Spionia dapſilis muſto, dapſili proventu fatigata vitis*, *Columellae.* Δαψίλεια τῆ ἐνδείᾳ, quemadmodum τῇ πενίᾳ πλοῦτος, ſaepius eſt contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere ſcribit *Agathem.* II. c. 7. tum pluribus bonis, tum πρὸς φυραμῶν ποικίλην δαψίλειαν· trita ſunt δαψίλεια τροφῆς, τὴ ἐπιτηδείων ἁπάντων πολλὴν ἔχειν δαψίλειαν *Diodor.* II. p. 80. D. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adfluere, abundare*, ut *Philoni Byzantio* de Pyram. AEgypti, ἀγέλαις ἐλεφάντων ἡ Λιβύη δαψιλεύεται, pro quo pejus editur δαψιλεύσεται· ſed & paſſive, ut in Comment. ad *Ariſtot.* Eth. VI. ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς ἐδαψίλευται πρὸς τὸ πεῖραν ἐληφέναι τὴ καθ' ἕκαστα πράξεως· nam quod Scriptor Ἀνωνυμ. πρὸς τὺς Ὀρφεϊ. Reſp. ad Quaeſt. 96. agendi vim addidit, τὰ θεοῦ τὰ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν καλοῖς τὴ ἔπαινον δαψιλεύομένου, eſt illud, modo vitio vacet, inulitatius, neque alibi fere, quam in compoſito ἐπιδαψιλεύεσθαι, ſolet reperiri. Pecora ſolent, ſi in ubertate pabuli largiſſima verſentur, ἐδαψιλεύσαντο. *Heliodor.* VIII. p. 398. κόλπον πολλὴν πόαν ἐν χείλεσιν ἄφθονον ἐνδαψιλευσάμενος κτήνεσι νομὴν ἀπαυτοματίζουσα· ſed apud *Suid.* in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiſcium ex eo dicitur appellatum, ἐπεὶ περ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiſcus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce noſtrum ἐπιδαψιλεύειν poteſtatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus eſt ſubjecta: *Iſter*, *Athenaeo* teſte XIV. p. 650. B. Peloponneſum ſcripſit Apiae nomen olim habuiſſe διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν· parique modo apud *Heſych.* in Συβαριτικοὶ λόγοι AEſopus retertur, quum in Italiam veniſſet, tantum ſui ſtudium excitaſſe, ὡς ἐν τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεῦσαι ἐν Συβαρίτικον προσαγορευθῆναι. Multo rarius eſt, ut forma media hunc in uſum veniat, quomodo *Cyrillus Hieroſol.* Catech. VI. p. 51. B. ἐπιδαψιλεύσατο ἡ πονηρία τὴ εἰδωλολατρείας· itemque contra valde infrequens, ſi activa ponatur pro *munifice largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide *Suid.* in Ἐπέκλωσαν & Ἐπικλύσασα. *Heſych.* Ἐπιδαψιλεύσεις, μεγαλοψυχήσεις· ubi μεγαλοψυχῶ, perinde atque in Ἐπιδαψιλεύόμενος & Δαψιλέστατος., valet *ſplendidum ac liberalem eſſe*: nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπὴς. *Achill. Tat.* VI. p. 387. χρηστός τε καὶ μεγαλόψυχος τοῖς διαμίοις & μεγαλοψυχία quam, interprete *Thoma Mag.* ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἁπλοῦς δαψίλεια· ſicut in *Ariſtide* T. III. p. 513. D. *Liban.* T. I. p. 242. A. & in Inſcript. antiquis, ἀρετῆς ἕνεκα ἐν τὴ εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαψιλεύεσθαι media virtute ſibi propria gaudet, *luculentum ac copioſum ſive liberaliter largiendo; ſive quodlibet aliud faciendo ſe praebere.* Ita *Pollux* III, 119. vim ejus adjecto ſimilium verborum numero ſatis declarans. *Dionyſ. Halic.* Art. Rhet. p. 72. v. 27. ἐπὶ μὲν ἐν τοῖς καλλίοσι πεποίηται καὶ ἐπιδαψιλεύσαιτο τις ἐν τούτοις *oratione copioſa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet*: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, *Sylburgius.* Tum porro ſolemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiſcitur, ſtructurae tamen, ut patebit, ductu vario diſparatam; *ſuis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere.* Χρήματα ἐπιδαψιλευσόμενοι, *Philoſtorg.* apud *Suid.* in Λεόντιος· Εἰ σοὶ δὲ . . . . ὦ παῖ, πλείου μείζονος, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσεπιδαψιλεύσομαι *Liban.* T. I. p. 788. D. *Philo. Jud.* p. 775. C. Εἰ μὲ ὁ εἰξάμηνος (οἰκίαν γενέσθαι ἀτάλαντα) ἀπεκομίζετο, πρᾴδοιτο, ἐπιδαψιλεύσθαι τὸ πέμπτον, *inſuper adjiciat & perſolvat quintam partem.* Sed minime praetereundus, quem & *Suidas* poſuit, egregius *Herodoti* locus V. c. 20. ubi Alexander Amyntae filius ad Perſas legatos jam jam dolis ejus perituros, Nihil eſt, inquit, noſtrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantiſſime collatis fruamini: καὶ δὴ καὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τὰς τε ἑωυτῶν μη-

meum. Si quis porro, mittente domino, ipse ἔτις, ἀπεστάλης ὑπὸ δεσπότου, ἦκε αὐτὸς χρυ-

ματίας ϑ τὰς ἀδελφὰς ἐπιδαψιλεύσεσθαι ὑμῖν· in quibus eſt manifeſta per ſe ſignificandi virtus. Hinc alio tranſit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praeſtantur ac conferuntur, aptari ſolet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, *Philo Jud.* confirmabit p. 712. C. ἐπιδαψιλεύεσθαι δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατακόρως χρῆται· iisdem paene verbis Hebraei legiſlatoris aequitatem laudaverat p. 701. D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus eſt AEgyptius, qui fratrum ſororumque naturae adverſa connubia concedens εὐφήμησεν εἰς ἀσέλγειαν ἐπιδαψιλεύσασθαι δυσϑεράπευτον κακὸν σώμασι ϑ ψυχαῖς ἀκρασίαν p. 779. E. & p. 18. D. τὴν σὰ τῶ ὄντων φορὰν ἀνδ τίχης γεωργικῆς ἐπιδαψιλεύσασϑ. Simili modo *Themiſtius* p. 223. D. ἐπιδαψιλεύσεταί μοι ὁ μουσηγέτης (Theodoſius) καὶ ἀμείνονος καιρὸν μελῳδίας· quod a *Petavio* verſum, *inſuper occaſionem ſis praebiturus:* malim; *ſed opportunam mihi melioris concentus copiam eſt largiturus. Syneſ.* Ep. LXVII. p. 214. A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεῦρεν ἐπιδαψιλεύεσθαι αὐτῷ πόρους· ubi veram ſententiae vim idem *Petavius* non perſpexit. *Euſeb.* de V. C. III. p. 608. Ὁ Σωτὴρ . . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραὰμ ἐπιδαψιλεύσατο· quae vertentem *Valeſium* ſcripſiſſe credibile videtur, *praeſentiae ſuae copiam Abrahae feſit*, non, quod in editis fertur, *praeſtantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, ſed hoc in caſu accuſativo parem, adjunxit *Xenophon* K. Π. Il. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, οὐ τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ἁλίσκου ἀξίου γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ· ubi pro *liberaliter & copioſe fundes* puriſſimum Scriptorem uſurpaſſe bene notat *Budaeus*, atque adeo tantundem eſſe, ac ſi diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari ſtructura non infrequens *Xenophontis* imitator *Baſilius* Hom. X. p. 85. E. ſi contumelioſis dictis inceſſare, aliorum inſaniam exercendae tuae virtutis occaſionem duces, ὡς ἐν ἐμοὶ πείθῃ, καὶ ἐπιδαψιλεύσῃ τὸ ὕβρισον· quod quomodo ſit capiendum, non melius diſcere licet, quam ex ſubjectis exemplis; quorum hoc eſt primum: ἀφαιρῇ σε εἶπεν ϑ ἀδοξον ϑ μηδένα μηδαμόϑεν, σὺ δὲ γῆν εἰπὲ ϑ σποδὸν σεαυτόν, ſic ut objectum opprobrium non tantum fatearis, ſed majus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoſcas. Singulari modo, cujus tamen intellectus ſit facilis, adhibuit *Origen.* in Celſ. IV. p. 229. non prorſus abhorret, ut phoenicis hiſtoria ſit vera, ἐπιδαψιλευσαμένης τ Θείας προνοίας ϑ σὰ ταῖς διαφοραῖς τ ζώων ϖδιαφῆσαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τ ἴ σὺ τῷ κόσμῳ κατασκδῆς. Diverſi generis accuſativus adjungitur a *Joſepho* A. J. XIX, 7. §. 5. Agrippa ἐπιδαψιλεύσασϑαι αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καϑιέρωσιν μεγαλοπρεπῶς· *profuſa liberalitate inſtruxit ornavitque eorum dedicationem*: niſi forte malis locutionem in hanc partem accipere; *magnifica liberalitate ſumtus dedicationis de ſuo ſuppeditavit*. Solet aliquando caſu diſſimulato poni; quemadmodum apud *Noſtrum* ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV. tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promtus, nunc σὺν οἷδ' ὅπως ἄθρόαν πεποίησαι τὴν μιλησολὴν ἐπιδαψιλεύσεσθαι· niſi ſede mutata, tametſi res eodem redeat, paulo poſt ἀναπίφτειν ſubſequi jubeas καὶ ἐπιδαψιλεύσῃ ϑ quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, conſiderandum veniet. *Plutarch.* de Muſ. p. 1145. E. Soterichus ὅσα ϑ πρὸς Θεωρίαν . . . . συντείνει διδάσκων ὑμᾶς ἐπιδαψιλεύσαλο. *Philo Jud.* p. 711. C. Moſes προσδιαλαξάμενος (non προσδιατ.) ἐπιδαψιλεύεται φάσκων· Interpres: *inſuper addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praeſertim recentioribus, familiaris, jam ſatis ſuperque conſtat: verum rarius occurrit, quem *Noſter* uſurpat, additus huic verbo caſus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditiſſimo *Syneſii* locum Ep. LXXII. Eum ab eccleſia ſegregaverat Syneſius flagitiis inſignem: mox deinde, vinci ſe paſſus aliorum precibus, hac conditione iterum admiſit, ut datam melioris frugis fidem re ipſa repraeſentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaque ſanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, καὶ πεῖραν αὐτός τε ἔφη δώσειν ϑ ἡμᾶς λήψεσϑ· δέδωκε ϑ εἰληφαμεν ἐπιδαψιλεύσαλο ταῖς ὑποθέσεσι τ ἀποκηρύξεως. Haec poſtrema quum *Suidas* tacito Scriptoris nomine protuliſſet, neque unde ſumta forent compertum eſſet, fieri non potuit, quin verſio Latina fingeretur prorſus a recto ſenſu diſſidens: ad exponendum autem uſus eſt eadem formula, κἀλακόρως ἐχρήσαλο, quam iſti verbo ſupra junxiſſe vidimus *Philonem*; quae poteſtas licet pluribus in locis commode reſpondeat, hic tamen verior eſt *Budaei* explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his ſceleribus, ob quae ejectus fuerat eccleſia:* a qua ratione nec *Petavius* diſcedit: eam quidem *Syneſio* fuiſſe mentem exinde clare conficitur, quod ſcelera mox enumeret graviora, quibus quum ante vacaſſet Andronicus nunc ſemet illigaverat: atque adeo paene par eſt illud *Firmi* de propudioſa mulierecula Ep. XLI. ἀδημίαν ἐκπίπτει μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσϑεῖναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίαις. Obſcurior eſt non ipſo ſenſu, qui ſatis expeditus, ſed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud *Euſeb.* H. E. III. c. 23. Menander Simonis magi ſucceſſor εἰς ἄκρον τ γοητείας ὄγκ ἐλατόν τῶ διδασκάλου προελθὼν μείζοσιν ἐπιδαψιλεύει τερατολογίαις· magnus *Valeſius* eum in modum Latine convertit, ut vim huic verbo non mediam ſe tribui velle, ſed paſſivam oſtendat: *pluribus adhuc & abſurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam ſi recte dici putaſſet ἐπιδαψιλεύσασϑ πλούτῳ, τιμαῖς, *abundare divitiis, honoribus*, ac ſimilia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *ſupra magiſtrum ſe profudit in opiniones portentoſiores*; diverſa nonnihil ratio foret, ſi legeretur, μειζόνως ἐπιδαψιλεύσας τερατολογίας, *magis auget cumulatque impii doctoris abſurda portenta. Gregor. Nyſſen.* T. II. p. 35. B. ἀψευδὴς. γὰ ὁ ἐπαγγελιάμενος, ὥσὶρ τὴν αἴτησιν ἐπιδαψιλευόμενος (multum enim abeſt, ut ex ἐπιδαψιλούμενος, quod depravatum editur, cum *Suicero* verbum plane inuſitatum conſtituam ἐπιδαψιλεῦς)

χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι † χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτιν ἀναγραπτέον; MIN. † πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· ἀφήκων γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

veniat aurum argentumve apportans, utri gratiæ habendæ, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Soſtrate; quippe miniſter tantum erat, qui portavit.

ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα [a] ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτους τιμᾷς τοὺς ἀφαιρησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἐγὼ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν, ὡς ἀντιλέγειν ἀδυνατὸν ἦν τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἐπὶ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις † ἐπερωτήσεως, διότι ἐπὶ ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

3. SOST. Non tu jam vides, quam injuſta facias, qui nos ad ſupplicium condemnes miniſtros eorum, quæ Clotho imperabat, illos contra præmiis & honore adficias, qui adminiſtrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis nequeat, reſiſti potuiſſe rebus, quæ ſumma cum neceſſitate imperabantur. MIN. Soſtrate, multa videas alia non ex ratione fieri, ſi rem accurate explores. Verum tu quidem eum propoſitæ quæſtionis fructum feres, ut non latro ſolum, ſed & ſophiſta videare. Solve illum, Mercuri; pœnaque liber eſto. At cave, ne alios quoque mortuos ſimiles interrogatiunculas proponere doceas.

a Ποιεῖς] Ποιῶν φαιῇ, εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑ. γ. ὧν ἡ Κ. π. τιμήσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia ſunt ut Lucianum auctorem habuiſſe non difficulter credas.

λῶσθαι) τῇ μεγαλοδωρίᾳ † χαρισμάτων *qui promiſit Deus mentiri neſcit, & ſupra quam petas largius exaggerat donorum gratioſe tributorum ubertatem.* Ex his intelligi ſatis poteſt, ſive ſententiam *Luciani*, ſeu phraſin ſpectes, parum omnino intereſſe, utrum accipias, *Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris*; an, *quod in exemplo propoſito uberius illuſtrando impenſius etiam, atque ipſe fecerim, verſeris.* Utrovis modo ingenio Graeci ſermonis aeque fuerit ſatisfactum. *T. H.*

10. Ποιεῖς κολάζων] Longe aliter Mſ. qui ſic habet: ποιῶν φαιῇ εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, τιμήσεις δὲ τούτους. Cur potius hanc Parcam quam aliam nominet, ratio eſt, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθοί. *J. B.*

20. Δοκεῖς] Hoc ſi retineas, ut tempora melius inter ſe congruant, ſcribendum erit ἀπολαύσεις ſin ἀπολαύσεις placuerit, δοκεῖς itidem migrare juſſerim in futurum δόξεις. *T. H.*

Me-

Menippus, ſive, Oraculum Mortuorum conſultum.

Μένιππος ἢ [a] Νεκυομαντεία.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

M E N.

1. SAlve domus, ædisque veſtibulum meæ: ut te lubens adſpexi luci redditus. PHIL. Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi hallucinor: plane

M E N.

1 Ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών.
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; ὤμωγμαι ἄλλως, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Me-

[a] Νεκυομαντεία] Sic *Fl.* In reliquis Νεκυομαντία, quas cauſa non erat, cur ſequeremur, licet in *Heſychio* idem ſcribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* Νεκυομαντεία in Ἀκεσίης· Διαδόητος· Κάθοδος.

NEKYOMANTIA] De hoc opuſculo addubito. Certe ſi genuinum ſit, a juniore *Luciano* ſcriptum eſſe multa arguunt critico illo naſo non ſatis digna. Ut enim demus non fugiſſe eum in Dialogis Mortuorum jam ſæpius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum eſt, *publicanos* inter eos recenſeri audies, audies *igne torreri* quosdam; *reges ſtipem colligentes*, aut viliſſima quæque præſtantes miniſteria; & alia ſcurrae faceto & eleganti *Luciano* non ſatis convenientia. Ab aliquo ſcriptum puto, qui *Lucianum* legerat. Scripſerat Menippus inter alia Νεκυίαν *Diogen. Laert.* p. 162. D. Vide an hanc malis *Menippi* quam *Luciani* opus eſſe. Quanquam haec ficta, ſciendum tamen fuiſſe iis temporibus, qui magiae ſerio dabant operam. Vid. *Tacit.* Ann. II, 27. *M. du S.*

1. Ὦ χαῖρε. . .] Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ὡς τῷ Ἡρακλείους δράματι. *G.*

Ὦ χαῖρε] Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. *J.Br.*

Χαῖρε] Hoc omne principium ex *Euripide* & *Homero*, ut ipſe ait fine hujus paginae. Jambi ex *Eurip.* Hecuba. *J.B.*

2. Ἐς φάος] *Ad lucem, ad ſuperos.* *J.Br.*

3. Ὁ κύων] Cynicus. *J.Br.*

4. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους] Philonidae verba ſunt corruptiſſima: εἰ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; ὤμωγμαι ἄλλως, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. Vertit *Thomas Morus: Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienſis: *Nonne hic Menippus canis eſt ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid ſit παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, aut qui ſuſtineat affirmare, id ſignificare haec verba, quod volunt interpretes? *Luciani* manus eſt: Οὐ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; ὤμωγμαι ἄλλως, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὅλος. *Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi male video. Menippus ipſe eſt.* Μένιππος ὅλος eſt idiotiſmus Atticus, quo usus etiam eſt in dialogo Diogenis & Herculis: ἆρ' Ἡρακλῆς ὅτός ἐστιν; οὔμωγμαι ἄλλως, μὰ Δ' Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος ὅλως Ἡρακλῆς ἐστίν. *An non Hercules hic eſt? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna ſtatura. Ipſe Hercules eſt.* *J.G.G.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λημᾶν ὅλας πολυπόθας, *totas cucurbitas lippire*; eſtque *hallucinari in toto Menippo.* Opponitur ejusmodi hallucinatio viſus in re magna & craſſa errori in re parva, qui facile poteſt irrepere in judicia noſtra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a *Graevio* allatum, quod diſſimile eſt: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, ſtatura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diverſus deſcribitur ab eo, qui ſolebat eſſe. *J.C.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] *D. Heinſius* ad *Horat.* I. Sat. III, 25. quum recte monuiſſet ibi pro *pervideas* legendum eſſe, *praevideas*, addit: *Praevidere* eſt *praetervidere*, παροράν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν *cum mala tua praevideas*, id eſt, *in videndis iis coecutias.* Ergo nihil *Heinſio* fuit in vulgata lectione duri: mihi ſecus videtur, qui optimo *Graevio* lubens accedo: nam nihil eſt eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit *Clericus.* Non animadverſa fuit in παραβλέπειν duplex ſignificandi virtus; una *praevidendi, praetervidendi*, quomodo caſum quartum adſciſcit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ἐξυδρικῶς, τὰ ἴδια παραβλέπειν· atque inde *ſpernendi*; πάντα τὰ ὄγκου δυναστείας ἐπιτίμα ἀντὶ ἰδίου παραβλέπουτος *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 314. A. altera *male videndi, videndo aberrandi*; quae hujus eſt loci, accuſativique ſtructuram reſpuit: ſic in *Gloſſis Allucinor* & *Hallucinor* eſt παραβλέπω. *T.H.*

5. Mi-

Μενίππους ὅλους. [a] τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο σχῆμα τοῦτο, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ [b] λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν [c] ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ τέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπὼν, ἵν' ἀΐδης χωρὶς ὤικισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· καίτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' [d] ἔμπνουν ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τοῦ καινῆς καὶ ἀδοκήτου δόξης ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος [e] τοῦ νεοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τὸ κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

Menippus ipſe eſt. Quid autem ipſi vult inſolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum eſt ad illum. Salve Menippe: & unde tu nobis adveniſti? jam enim multo abhinc tempore non viſus es in urbe. MEN. Venio mortuorum receſſu, caliginisque infernæ portis relictis, ubi Orcus procul a Diis ſedem nactus eſt. PHIL. Hercules tuam fidem: nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam? MEN. Non: ſed etiam me ſpirantem inferna regio recepit. PHIL. At quæ cauſa tibi fuit novæ & fidem ſuperantis hujus peregrinationis? MEN. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis conſilium. PHIL. Deſine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita ſimpliciter pedeſtri ſermone, ubi deſcenderis a jambis, quis ille ſit ornatus? quid tibi itinere ad inferos ſuſcipiendo opus fuerit? eſt enim alioquin haud jucunda, neque expetenda via.

MEN.

a Τί δ' αὐτῷ] Τί ὦν ἀ. P. *J.* & margo *AiW.* b Λεοντῆ] Λεοντῆ F. *Ai. J.* pro more veterum Edd. Eadem alibi variatio. c Ἀφῖξαι] Ἀφίξαι *F.* ἀφῖξε *J.* verum recte ἀφῖξαι *Ai.* quod reliquæ ſecutæ. d Ἔμπνουν] Ζῶντα P. Margo *AiW.* Eſt interpretatio genuinæ vocis. e Τοῦ νοῦ] Ita G. P. L. *J. Va.* In ceteris Edd. τοῦ νέου, niſi quod in P. *Bourdelotius* dederit τὸ νέου. Pro θράσος *Stobæus* habet σθένος.

5. Μενίππους ὅλους] *Omnes Menippos.* *J. Br.*

6. Πῖλος] Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulyſſes, Hercules & Orpheus ad inferos deſcenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyſſem, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte obſervavit *Alb. Ruben.* de Re Veſt. lib. II. c. 15. *L. B.*

Πῖλος] Hic & infra ridicule Interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca ſignificavit. Peccaſſe videtur, quia exiſtimavit ornatum Menippi per omnia Herculeo ſimilem eſſe oportere. Atqui hic ornatus deſumtus erat a tribus heroïbus, qui in inferos deſcenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyſſem vero πῖλος, hoc eſt, pileus, ſeu petaſus, quali utebantur viatores, & quali proinde uſus credebatur Ulyſſes, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. VIII. *J. C.*

Πῖλος] V. c. 8. ubi cur iſta geſtaret, narrat. *M. du S.*

10. Ἥκω νεκρῶν κευθμ.] *Euripides* in Hecuba v. 1. *J. Br.*

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα] Hos verſus ſic transtulit *Ennius:*

Adſum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua
Per ſpeluncas ſaxeis ſtructas aſpereis pendentibus
Maxumeis, ubi rigida conſtat caligo inferum.

J. B.

Ἥκω] Hecubae *Euripidis* initium, quod parodia riſit *Ariſtophanes* in Fragm. apud *Athen.* p. 112. E. *Ennii* verſionem exhibet *Cicer.* Tuſcul. I, 16. *M. du S.*

14. Οὐκ ἀλλ'. . .] Ex *Euripide* iterum; ſed locus aut periit, aut me fugit. *M. du S.*

Ibid. Ἀΐδης μ' ἐδέξατο] Ipſius *Euripidis* verſiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τὸ νεότητος) πλέον. *J. Br.*

Ἀΐδης] Scribendum videtur Ἀϊδωνεύς, ut ſtet ſenarius. *F. G.*

17. Νεότης . . . τοῦ νέου] Et hic ſenarius eſt: τὸ τοῦ poſtulat ſenarius & ſententia praeterea. *F. G.*

Νεότης] Fragmentum Andromedae *Euripidis* p. 451. v. 23. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ νέου πλέον] Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. *Th. M.*

Τοῦ Νέου] In hoc verſu *Tragici:*

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον.

lege

MEN. Amicorum ſuaviſſime, negotium me neceſſarium deduxit ad Orci domos, umbram ut conſulerem Thebani Tireſiæ. PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos verſus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi ſodalis: nuper enim Euripidem & Homerum quum convenerim, neſcio quo pacto repletus ſum verſibus, & ſponte ſua mihi numeri in os veniunt.

2. Verum dic mihi, ſut ſe res in terris habeant, & quid faciant in urbe? PHIL. Nihil quidem novi, ſed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, ſordide fœnerantur, uſuras extendunt. MEN. Miſeros atque infelices; ignorant enim, qualia nuper admodum ſancita ſint apud inferos, & qualia ſint perlata cunctis ſuffragiis ſcita adverſus divites, quæ ſane per Cerberum nullis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais? novumne aliquod factum eſt ab inferis decretum de ſuperis, qui hic ſunt. MEN. Per Jovem ſane multa: verum fas non eſt illa efferre ad omnes, neque ar-

ΜΕΝ. Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἄϊδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΑ. Οὕτω, [f] ἀλλ' ἢ ϖάνϖαλαι εὖ γ' ἂν ἔτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις ϖρὸς ἄνδρας φίλους. ΜΕΝ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· ναϊϛὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ ϛόμα ἔρχεται.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, ϖῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ϖοιοῦσιν ἐν τῇ ϖόλει; ΦΙΛ. Καινὸν μὲν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ ϖρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοϛατοῦσιν. ΜΕΝ. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· εὖ γὰρ ἴϛασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωϖαι τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηϖαι τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν ϖλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμίᾳ μηχανῇ ἔϛιν ἀλεξφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι καινότερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ὧδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία καὶ ϖολλά. ἀλλ' εὖ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ ϖρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπορ-

[f] Ἀλλ' ἢ] Ἀλλ' ἦ L. J. Margo *Aliter.* ἄλλως P. [g] Τοῦ] Τὸ P. Margo *Aliter.* Modo οὐδὲ μία F. ut fieri ſaepe ſolet in primis Edd.

lege ex Mſ. Νεότης μ' ἐκίνησε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

Novitas rei me incitavit, & audacia animo magis. J.G.G.

Τοῦ νοῦ] Sic omnino legendum cum Ed. J. & Mſſ. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendoſe aut τοῦ νέου, aut τοῦ νοῦ. Repudiavimus autem θράσου Mſ. Gr. ut mendoſum manifeſte. Recte legitur apud *Grot.* Flor. 201. AB. M. du S.

19. Κατ. λὰξ τ' ἐμβάδων] Quos in ſcena proferentes hiſtriones altioribus cothurnis incedunt. J. Br.

Καὶ λάξ, λὰξ τ' ἐμβάδων] *Apul.* Metam. I. p. 7. *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & ſiparium ſcenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi *Pricaeus* hunc locum, & plura ſententiae ſimilis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν λὰξ τ' ἐμβάδων, quem ſublimiore velut jamborum curru vectum deſcendere vult ad orationem pedeſtrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: verſus autem quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari obſervavimus ad p. 32. Interpunctione, quae cunctis in Edd. poſt ἐμβάδων invenitur, ſublata jungere licet haud incommode, λέγει ἔτως πως ἁπλῶς τίς ἡ ϛολή; T. H.

23. Χρειώ με κ.] *Homerus* Od. Λ, 163. J. Br.

Χρειώ] Monuit etiam *Hartung.* Theſ. Crit. T. II. p. 698. T. H.

26. Ἀλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque eſt Edd. ſervato ſenſus erit oratione directa, *At tu profecto deliras:* verum ſi cum Juntina circumflectas ἀλλ' ᾖ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *Suidas* agnoſcit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel ſimplici ἄρα, ſicuti monuit *H. Stephan.* Th. G. L. T. I. p. 337. F. T. H.

35. Ὀβολοϛατοῦσι] Hoc eſt, δανείζουσι. Imitatus eſt Auctor Comicum, qui hoc verbo ita uſus eſt in Nub. v. 1154. ubi *Schol.* exponit per δανείζειν, & ὀβολοϛάτης per δανειϛής. L. B.

Scholiaſtes ille *Biſetus* eſt, qui *Suidam* deſcripſit. T. H.

Ὀβολοϛατοῦσι] Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* A. V.

37. Παρὰ τοῖς κάτω] *A manibus:* infra eſt in pſephiſmate, δέδοκται τῇ βουλῇ & τῷ δήμῳ. J. Br.

ἀπορρήτα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς [a] γράψηται γραφὴν ἀσεβείας ὅτι ᾧ Ῥαδαμάνθυ. 45
ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς γὰρ Διός, μὴ φθονήσῃς τῷ λόγων φίλῳ ἀνδρί· πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾷν ἐρεῖς τάτ' ἄλλα καὶ πρὸς [b] μεμυημένον. MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τὸ ἐπίταγμα, καὶ ἐπὶ πάντι ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σῶγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοῖς πλουσίοις τούτοις, καὶ πολυχρημάτοις, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάλην, φυλάττουσιν. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ ἀγαθὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τὴν καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶθ' ἑξῆς ἅττ' εἶδες, ἅττε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῆς ἀξίας θέας ἧττον ἀκοῆς ἀξιοῦν παραλιπεῖν.

MEN. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλου ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν [c] ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γάρ, ἄχρι μὲν οὐ παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ τάσεις θη-

cana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Jovem ullo pacto invideas hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; prætereaque ad initiarum. MEN. Difficile quidem mandas mandatum: neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecunioſos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone, quæ decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quæ libentissime audiverim ex te; quæ causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quæ visu, quæque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est te hominem elegantem nihil eorum, quæ videri audirique merebantur, prætermisisse.

3. MEN. Hæc etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Jamque primum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella

&

a Γράψεται] Γράψηται P. *Alii.* b *Μεμυημένον*] *Μεμνημένον* vitiose in *Bz.* & *P.* Vide *Lucian. Εὐχ.* c. XI. c *Ὡρμήθην*] Ὁρμήθην *F.*

44. Γράψῃται γρ. ἀσεβείας] Vid. *Κατάπλ.* c. XVIII. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν Βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex *Poll.* VIII, 90. & *Harpocr.* in Ἠγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferebat, positaque corona inter judices ipse adsidebat. De AEschyli periculo, quum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat Enarrator Anonymus Ethic. Nicom. *Aristot.* f. 40. Ὁ κατὰ τὸ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος. *Athen.* XV. p. 696. A. quod in eadem historia dicitur a *Diogen. L.* V, 5. Φεύγοντος αὐτοῦ (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας *Athen.* XIII. p. 589. E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. *T.H.*

47. Μὴ φθονήσῃς] *Arrian. A. A.* VI. p. 272. Μὴ ἐν φθονήσῃς μοι τῷ μυήματι· ibi cum pluribus ista *Lu-*

ciani Fac. Gronovius adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: *Dio Chrys.* p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἰπὲ, καὶ μὴ φθονήσῃς. Dicemus ad B. Πρ. c. XXI. quo loco simul occurrit solemnis formula, ἀλλ' ὑδὶς φθόνου. *T.H.*

53. Ὥσπερ τὴν Δανάλην] Similiter, ut *Lucianum* agnoscas, in Tim. §. 13. *T.H.*

57. Ἥτις αἰτία σοι] Aliter legisse *Thomas Magister* videtur V. κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοια σου. *M. du S.*

Ἥτις αἰτία σοι] Non parum distat, quod praebet *Thomas Mag.* in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σου τὸ καθέδρα ἐγίνετο· quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. *T.H.*

62. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις] Iisdem paene verbis leguntur in Ἔκτωρ. c. II. utraque loca per errorem commiscuit *Th. Gataker.* ad *Antonin.* XII. §. 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. IV. *T.H.*

64. Δίειμι] *Commemorabo.* *J. Br.*

66. Ἐν παισὶν ἦν] *Th. Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 6. post-

& factiones narrantes non ſolum ſemideorum, ſed ipſorum etiam Deorum, prætereaque eorum adulteria, vim, raptus, judicia, parentum expulſiones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam eſſe honeſta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem ætatem ingredi cœpi, e contrario tum leges audiebam, quæ pugnantia poëtarum præceptis jubebant, non mœchari, neque ſeditiones excitare, nec rapere. In magna igitur verſabar hæſitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar mœchatos fuiſſe, mutuisve ſeditionibus colliſos, niſi has res honeſtas eſſe judicaſſent; nec rurſus legislatores his contraria præcipere, niſi ea conducere putaſſent.

4. Quoniam itaque incertus hærebam, viſum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philoſophos accederem, meque ipſum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitæ ſimplicem ac tutam mihi præmonſtrarent: hoc animo adibam eos, minime proſpiciens fore, ut in ipſum, quod aiunt, ignem ex fumo me-

γυμένων ὑ μόνον τ ἡμιθέων, ἀλλὰ ϗ αὐτῶν ἤδη τ θεῶν, ἔτι δὲ ϗ μοιχείας αὐτῶν, ϗ βίας, ϗ ἁρπαγὰς, ϗ δίκας, ϗ πατέρων ἐξελάσεις, ϗ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγεμὴν εἶναι καλὰ, ϗ ὑ παρέργως ἐνενόμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἦκουον τ νόμων τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ὀ μεγάλη ἦν [d] καθεστήκειν ἀμφιβολία, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. ὅτε γ τὸς θεὸς ἂν ποτε ἡγεμὴν μοιχεῦσαι ϗ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς ἐπὶ καλῶν τούτων [e] ἐγίνωσκον· ὅτ' ἂν τὸς νομοθέτας τἀναντία τούτοις πρᾶττειν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

Ἐπεὶ δὲ διπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς τὸς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, ϗ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαί μοι ὅ, τι βέλοιντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν ϗ βεβαίαν [f] ὑποδεῖξαι τ βίου. ταῦτα μὲ δὴ φρονῶν προσήειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτό φασι τὸ πῦρ ἐκ τ καπνῦ βιαζό-

[d] Καθιστήκειν] Καθιστήκειν F. & mox ὅτι F. [e] Ἐγίνωσκον] Ἐγίγνωσκον F. [f] Ὑποδεῖξαι] Παραδεῖξαι C.

88. Παραδεῖξαι τῦ βίου] Fr. ὑποδεῖξαι. G. 90. Εἰς αὐτό ....] Παροιμία· * πῦρ ἐκ τῦ καπνοῦ βιαζόμενος. G.

* Πῦρ ἔκ τῦ κ.] Adſcripſit M. du Soul: corrupte. Labes facile tolli poteſt, ſi fefingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τὸ καπνῦ βιαζόμενον· vel forte, quoniam aliquid omiſſum conſtat, plenius, εἰς τὸ π. ἐ. τὸ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐπάλλεσθαι. T. H.

poſtquæm monuiſſet pro eo, quod apud *Herodianum* fit ἐν παιδὶ, *a puericia*, *Lucianum* etiam dixiſſe ἐν παισὶν, adjungit: *quanquam ibi* ἐν παισὶν *ſinat poteſt verti*, inter pueros verſari, e puerorum numero eſſe: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis ætas ſimul intelligatur; nam mox ſequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, *ubi juvenibus adnumerari coepi, atque adeo juvenilem ætatem attigi.* Perinde ſolent ἐν παιδὸς & ἐν παιδὸν inter ſe commutari, ut pluribus ipſe docet. T. H.

67. Πολέμους] *Baſil.* De leg. Gr. lib. *Grot.* Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγομένους (Poëtis) προσέχομεν, ϗ μάλιστ' ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, ϗ τοῦτον ἰδὶ ὁμονοοῦντων· ἀδιλφὸς γὰ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδιλφὸν, ϗ γονεὺς πρὸς παῖδας· ϗ τούτοις ἔθος πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐστιν ἀκήρυκτος. Μοιχείας γὰ θεῶν ἐ ἔρωτας ἐ μίξεις ἀναφανδὸν, ϗ ταύτας γε μάλιστα τῶ καυφαίου πάντων ἐ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ὡς κἂν περὶ βουκημάτων τις λέγων ἐρυθριάσειε, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καλλαλεῖν ἐῶμεν. *Clem. Alex.* p. 14. B. Immo antiquiſſimus Xenophanes Colophonius idem ex inſtituto in iis redarguit, teſte *Diogen. Laërt.* II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sextum Empir.* adv. Mathem. l. p. 57. & lib. VIII. 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα ἐ ψόγος ἐστὶν,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, ϗ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

M. du S.

90. Ἐς αὐτό &c.] Senarius proverbialis eſt, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ ἐμπέπτωκα. *M. V.*

Ἐς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ &c.] Non praeteriit *Erasmum* in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. T. H.

ζόμην. ἐνταῦθα γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ἀπιστοπῶν τὴν ἀγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστέ μοι τάχιστα χρυσῦν ἀπέδειξαν εἶναι τοῖς τὴν ἰδιωτικὴν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ παρὸν ἥδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο σκοπεῖν παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καλαναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρε-

inferrem : etenim apud hoſce maxime inveniebam, re conſiderata, inſcitiæ dubitationisque plus ; adeo ut cito aurum eſſe perſuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum præcipiebat omnino voluptati indulgere, idque ſolum omni modo perſequi ; nam ea in re ſitam eſſe felicitatem : ille contra, in labore perpetuo verſari, corpusque contundere ſordidum & ſqualentem, cunctis offenſum & convicia ingerentem, dum continuo inculcat illa pervulgata Heſiodi de virtute carmina, ſudoremque,

95. Τὸ πᾶν ἥδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

97. Ποιεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

93. Χρυσοῦν ἀπέδειξαν &c.] Abſurde haec verſa ſunt : tu verte : *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc eſt, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppoſitus philoſopho eſt *imperitus*, non *privatus*. Simile peccatum eſt c. XXI. *J. C.*

Χρυσοῦν ἀπέδειξαν] Ego cur χρυσὸν eſſe reponendum exiſtimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaccumque, ſi ad longe deteriora, quae ſuccedunt, comparentur, χρυσὸν δόξαι, φανῆναι, *purum putum aurum videri* adfirmant. Χρυσὸν ἀπέδειξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui peſſimus ante viſus fuerat rerum ſtatus, nunc pro tolerabili & optando expetatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurſus tam ſtupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λεύκην· ad quae de hac Graeci ſermonis, ut ait, elegantia, quam minime perſpexerat Interpres *Cantoclarus*, etſi *Valeſius* egregia tradiderit, conabimur tamen eruditiſſimi Viri curam nitidius expolire. Atque *Eunapium* quidem in primis iſto loquendi genere fuiſſe delectatum non ex iis tantum locis, quae *Valeſius* adnotavit, ſed ex pluribus etiam, quae ſuppeditat idem *Suidas*, eſt compertum : nam eorum, quae leguntur in Ἐπιλύσει, Ἔχετος, Φῆστος, ſtylus vel ſolus auctorem prodit: quod binis poſterioribus extat, Feſtus in Aſiam proconſulari poteſtate mittitur τὴν ποικίλην ἐν μυθῴδει Ἔχετον . . . . χρυσὸν ἀποδείξων ἐν πανηγύρει, plane coloris eſt Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo adfertur, τοσαῦτα ἐν τοιαῦτα ἐπίλυσις κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς ἐν λάθρᾳ τις ἡμέρᾳ κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, *ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo ſignanda lapillo:* quem ſenſum haud ſcio an Interpres ſatis perviderit. Secutus autem fuit vetuſtiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, uſurpatur: *Plutarch.* Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amariſſimae crudelitatis exſtiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὸ τοῦ πολέμου κακόν. in Timol. p. 241. B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἀπέδειξαν τὴν Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς· ubi malim ſane propter uſum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* ſcripſit a *Valeſio* non praeteritum Narrat. XIII. AEthillam perſuaſiſſe Trojanis mulieribus captivis, ut incenſis navibus ſuae ſaluti conſulerent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσᾶς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰς τῶν Τροίας πακάς, totum eſt ab *Euripide* ſumtum in Troad. v. 432. ubi Caſſandra, Ὡς χρυσᾶς, inquit, αὐτῇ τάμοὶ ἐν Φρυγῶν πακὰς δόξω πρὸ εἶναι — Hunc autem loquendi morem quaſi publica forma ſignatum ſi perpendas, vix eſt ut dubitari poſſit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. reſingi deceat, καὶ ὁρῶν δηπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσοῦν ἀποδειξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῆν· quod, niſi fallor, ſenſum efficit a philoſophi mente prorſus alienum, *priorem reip. adminiſtrationem emendando auream reddere & perfectiſſimam :* facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Leunclavio*, qui in *Dione Caſſio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi juſſit χρυσῆν· male profecto ; quanquam favere videatur *Zonaras Dionem* exſcribens, apud quem, ut recte *Valeſius* obſervat, mendoſe legitur, ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι pro χρυσῆν, vel potius χρυσόν· eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter ſe permutari nunc uno tantum *Theognis* loco docebo; in cujus Progymn. p. 65. οἷον ἐν τῷ Μενάνδρου ἐν τῇ χρυσῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi perſuaſum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, *in aurea fabula Epiclero*. Jam ſi *Luciano* reſtituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime ſententia procedet : Menippus ad philoſophos ſe contulerat, ut vitae rationem contrariis opinationum fluctibus agitatam in tuto collocaret : res longe ſecus, ac ſperaverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inſcitiae tanto pejoris, quod ſapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, ſic ut tandem liquido perſpiceret, hominum idiotarum vitam adeo praeſtare, ut, ſi ad turbulentas philoſophorum altercationes exigatur, aurum videri poſſit. Aliud eſt Graece χρυσοῦν ἀποδεῖξαι τὴν τῶν ἰδιωτῶν βίον, *aurea-*

quē ; & in ſummum verticem adſcenſum : alius deſpicere opes adhortabatur, & indifferentem putare poſſeſſionem earum : at alius iterum in bonis etiam eſſe divitias decernebat : nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, ſpatia vacua talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nauſea mihi oriebatur. At omnium illud absurdiſſimum, quod de rebus plane contrariis quum unusquisque eorum diceret, valde præſtantes probabilesque rationes ſup-

τῆς ἕπτη, καὶ τὰ ἰδρῶτα, καὶ τὸ ὄπι τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καλαφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ [a] ἀδιάφορον οὐσίαν τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὰ πλεῖστον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. τί μὴ γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ταῦτα τόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων [b] ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν [c] ἀτοπώτατον, ὅτι τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πι-

[a] Ἀδιάφορον] Διάφορον F. In reliquis Edd. bene correctum. [b] Ἐναυτ.ίων] In cunctis Edd. ἐναντ.ίων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον ſtructurae juvandae cauſa. Ego certiſſimam emendationem reposui. [c] Ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων] Ἀτοπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic ſola F. Ἐναντίων P. pro ἐναντιωτάτων.

4. Καλαφρονεῖν χρ.] Κράτης. G.
6. Ὁ δέ τις αὖ πάλιν . . .] Πλάτων. G.
9. Καὶ * ἀγομένους] Δημόκριτος. G.

* Ἀγομένους] L. Ἀτόμους. M. du S.

ream & beatiſſimam facere vitam idiotarum. T.H.

94. Τῶν ἰδιωτῶν] Ὁ μὲν πολὺς ὅμιλος, ἢ ἰδιῶται οἱ σοφοὶ καλοῦσι. *Lucian.* περὶ Πένθ. c. 2. A.V.

Ibid. Ὁ μὲν αὐτῶν] Epicurei. J.Br.

96. Ἐκ παντὸς] Τρόπου addi non ſolet : *proſſus.* J.Br.

Ἐκ παντὸς μετιέναι] Ait *Noſter* ἐκ παντὸς, *omni modo:* ſubaudi τρόπου. In de Mercede Cond. c. 8. ταύτην ἐξ ἅπαντος διαπρᾶξαι. c. 41. ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride c. 7. ἐξ ἅπαντος ἀπολῶ σπεύδουσι. & paſſim. Eſt tamen, ubi additur τρόπου, contra ac ſentit *Brodaeus*, qui IX. Miſcell. cap. 9. id fieri negat. Sed docet id ipſe *Lucianus*, qui iterum in Phalaride c. 2. ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀπολῶ με ζητοῦντας. Addit quoque *Ælianus* XII. Ποικιλ. cap. 1. ἐκ παντὸς ἀδυμφόρῳ τῷ τρόπῳ δῆλη ἦν. nec non *Iſocrates* in Panath. pag. 266. D. ἐκ παντὸς τρόπου ἀφελοῦσθαι πειρᾶται τὰς ἀφορμάς. J.J.

97. Ὁ δέ τις] Stoici vel Cynici. J.Br.

98. Τὸ σῶμα καλαναγκάζειν] Idem eſt, quod antiſtiti verae ſalutarisque philoſophiae *Paulo* I. ad Cor. IX, 27. ὑποπιάζειν vel ὑποπιέζειν ſive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra ſit anteferenda, vix conſtituas) τὸ σῶμα & δουλαγωγῶν. Philoſophorum autem multi perinde atque illi, qui ſacris initiabantur, ad animi conſtantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & ſuppliciis domando corpori ſponte ſuſceptis, quae non ſolum βασάνους vocare, ſed etiam ἀναγκας ſolebant : atque inde καλαναγκάζειν τὸ σῶμα, *corpus*, ut ait *Lucretius*, *contundere duris laboribus.* Quaedam a nobis notata ſunt ad Nigrin. p. 67. T.H.

2. Ἐκεῖνα τὰ Ἡσ.] Nota ſunt omnibus Heſiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ &c. J.Br.

Ἡσιόδου] Vid. Ἐρμ. c. 2. ubi locus ille extat. M. du S.

6. Ἀγαθὸν εἶναι] Hoc Peripateticis videtur. J.Br.

8. Ὅς γε] Mallem ὡς γε. M. du S.

11. Ἀκούων ἐναντίων] Hoc ſi mendoſum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum eſt, ut ſua *Luciano* manus conſtet, ἀκοὴν ἐναυτίων tanta ipſi vocabulorum inanium ſtribligo fuerat ingeſta, ut auditio quotidiana nauſeam excitaret. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 15. εἴτε ἀκούοις ναυτιῶσι λέγε τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Noſtro placuiſſe Index commonſtrabit. Neque minus, ut auguror, mihi ſucceſſit haec emendatio, quam *Kuſtero* Praef. ad *Jamblich.* idem reſtituenti verbum in *Phrynicho* p. 32. ἐναυτιάσα τοῦτο ἀκούσας τοὔνομα, ubi vulgo legebatur, ἐναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, ſi lectionem Florentinam attente conſiderarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut exiſtimemus verſum unum & forte alterum periiſſe; nam iſtae particulae περὶ μὲν γάρ τοι conſiſtere nequeunt, niſi aliud quippiam anteceſſerit, cui innitantur: veterem ſcripturam *Aldus* ex ingenio mutaverit, an ſcripto codice, compertum non habeo; noſtra ſaltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur : legerem potius, Καί τοι πάντων ἐκεῖνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν &c. Sed prius libri veteres in conſilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri poſſit. T.H.

πιθανὸς λόγος ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ὑπνεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἐμπαλιν.

peditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem affirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eamdem & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem.

Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων [a] ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ὑπτιγραφῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ὑπτιγδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν δοκοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ πρὸς τόκων ἀφορολόγους, καὶ ὑπὲρ μισθῶν παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπο-

5. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituere: eos itaque qui contemnere praecipiunt opes, animadvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta mercede docere, nihil non

[a] Ἀτοπώτερον] Γελοιότερον P. L. Margo *A*IW.

18. Ἀτεχνῶς] Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ· ὅ ἐστιν, ἐπὶ λόγου, ἀδόλως, ἀληθῶς· ἐστὶ δὲ ἄνευ τέχνης τοῦτ' ἔστιν ἄδολον. Apud Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἱονεὶ ἀτεχνῶς, μὴ ἐκ σοῦ τὸ χ. Ἄλλως· ἄνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte sed virtute vincunt: ἀτέχνως δὲ ἀντὶ τοῦ τὴν τέχνην δηλοῖ. *G.*

Ἀτεχνῶς] Ut in *Xenoph. Plat. Demosth.* ἀληθὴς τέχνη, ὁ δόλος ἀντὶ Ἀττικοῦς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθὲς ἐστιν. Capp. V. VI. & sequ. interpretor ad *Heliod.* lib. 6. tangit in Contempl. capp. XXI. XXII. *J. B.*

19. Τούτοις] Τοῦτο magis placet. *T. H.*

25. Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] I. e. *firmiter ac tenaciter adhaerentes illi* (pecuniae) *ita ut ab ea divelli nequirent.* Habet phrasin hanc *Theocrit.* Idyll. XV, 68. sed perperam distinctus & ab Interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon.

Πᾶσαι ἅμ' ἐστίνθαμες ἀπρὶξ ἔχω Εὐνόα ἁμᾶν.
Omnes una confertim intremus: adhareto nobis Eunoë.

Distingue, & verte:

Πᾶσαι ἅμ' ἐστίνθαμες· ἀπρὶξ ἔχω Εὐνόα ἁμᾶν
Omnes simul intremus: firmiter adharetv nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ὅρ, ὡς εἶδόν τ' ἐπιτύθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείροσιν ἀπρὶξ ἀπαλαιόν τ' ἔχοντα.

Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam *Ælian.* V. H. I, 3. de rana Ægypt. καλάμου τρύφος ἐνδακὼν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχεται. *demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor.* Æthiop. X. c. ult. ἀπρὶξ ἐχόμενος καὶ οἱονεὶ συμπεφυκὼς· *firmiter haerens & tanquam congenitus. L. BOS* Animadv. c. XIII. p. 59.

Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit Clariss. *L. Bos*, & *Scholiastes* habet, neque ignoravit *H. Stephan.* Th. L. G. T. III. p. 554. G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio* p. 90. ἀπρὶξ ἔχεσθαι τῆς ὅλης σοφίας p. 197. τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως p. 222. τῶν διδαγμάτων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ εἰχόμην. *T. H.*

27. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας] Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιῶν τε καὶ πάσχων propterea utrumque *Philo Judaeus* in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648. A. τραχυλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάντ' ὑπομένουσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν. *Chrysostom.* πρὸς τοὺς Ἐκ. παρθ. συνισ. p. 245. B. πάντα ὑφοῦντας ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθόντας ἐκείνην ἀφεῖναι· *cuius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia passum non ulciscantur.* Leviter corruptum in *Juliani* Epist. XLII. p. 423. B. εἶναι ὁμολογοῦσιν ἀκροποδιτάλοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν πάντας Edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis* Tab. p. 83. καὶ πάντ' ὑπομένειν πράττοντα ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δικαιοῦντα εἶναι· ubi si restribendum esse dixero πάντ' ὑπομένοντας πράττοντα, nemo, nisi fallor, vulgatum ὑπομένειν servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δικαιοῦντα εἶναι, & ad istum *Cebetis* locum p. 21. ἀναγκάζῃ ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάντ' ὑπομένειν, καὶ ἀχθεσθεῖν, καὶ ποιῶν ἕνεκα τούτων ὅτα ἐστὶ βλαβερά. Meliorem in partem adhibuit *Sopater* apud *Stob.* p. 311. ὑπομενοντῶν πάντα ἑτοίμως τῷ δρᾶν κακῶς πρὸ τῷ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένων· *nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male*

non pecuniæ cauſa perpeti : illos porro, qui gloriam abjiciendam putent, gloriæ cauſa cuncta ſuſcipere ; voluptatem denique pæne omnes criminantes, at privatim huic ſoli adfixos.

6. Fruſtratus igitur hac ſpe magis etiam moleſte ferebam, ſenſim tamen me conſolans, quod cum multis, iisque ſapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens ſim, & veri hactenus ignarus circumvager. Jam mihi inſomnem aliquando noctem horum cauſa ducenti viſum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cujusdam magorum Zoroaſtris diſcipulorum & ſucceſſorum : fama autem cognoveram eos incantationibus & ſacris quibusdam aperire

μέτοιδας. τὰς τε τῆ δόξαν ἀποβαλλομένους, ᵇ αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὑπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ χεδὸν ἅπαντας καὶηγορῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

Σφαλεὶς ὖν ἐν τῇ ταύτης τῆ ἐλπίδι ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἠρέμα τῷδε μυθούμενος ἐμαυτόν, ὅτι μὴ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὑπὶ σωφροσυνῆ ἀγεβεσημένων, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ ταληθὲς ἔτι ἀγνοῶν πελέρχομαι. καί μοι ποτὲ ἀγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶ Ζωροάστρου μαθητοῦ καὶ ἀγαθόχου· ἦκεν δ' αὐτὸς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τῷ ᾅδου τὰς πύλας,

ᵇ Αὐτῆς ἕ. π. ἐπ.] Αὐταῖς *F.* vitioſe. Major variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας· cum quibus fere conſentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας ἢ πράττοντας. Poterant haec *Luciano* non indigna videri, ſi certa vetuſtarum membranarum fide niterentur : formula loquendi ſolennis πάντα λέγειν ἢ πράττειν, *omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.*

male facere, quam malo ab aliis adfici, ut ne quicquam inhoneſti patrare cogatur. T. H.

35. Ἐπὶ σωφροσυνῆ ἀγεβεσημένων] Haec profert *Thomas Mag.* in Διαβόητος, quum docuiſſet ἀγαθὸν & ἀγεβεσθαι plurimum in deteriorem partem uſurpari, tamen monens μὴ προδήλως ἰσίστε ἢ ἐναλάτλως. Nihil exploratius eſt, quam veterum more in utramque partem dici : ἀγαθὸς ἐπὶ Φιλοσοφίᾳ *Zenob.* C. V. n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ ἢ σωφροσύνῃ ἀγαθὸς πόλις *Dion Chryſoſt.* p. 408. C. Python ἀγεβεσημένος ἐπὶ τῇ τῦ λόγου δεινότητι *Diodor. Sic.* XVI. p. 554. D. Mirum eſt maculam emendatu facilem eruditiſſimos homines effugiſſe apud *Stephan.* in Εὐπαρπία· Λαΐδα τὴν ἐπὶ κάλλει ἀγαβεβλημένην ἑταίραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, ἀγεβεσημένην; ut *Antonin. Liber.* c. XIII. εἴ τις ἀγαθοπιθὴς πατρὸς ἐπὶ κάλλει τῆ ἰγχωρίων & c. XXII. ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι ἀγαθοπιθέντα *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρείᾳ ἀγαβόητος γενομένη. Nequicquam adferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἀγαβεβλημένους ex *Harpocrat.* in Εὐθύας & Ἡγήμων, atque ex aliis ſimilia. T. H.

41. Τῦ ᾅδου τὰς πύλας] Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omiſſus eſt hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui plerique debet *Ja. Windet* de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diverſa ratione κατάγειν εἰς πύλας ᾅδου ἢ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. *Salom.* c. XVI, 13. nihilque eſt aliud, quam quod praeceſſit ζωῆς ἢ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium ſollicitaturi ſcena fuerit inſtructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet : illud duntaxat obſervari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ ἢ ἀγάθοχοι, ſtatim eſſe Χαλδαίους, & ſimul hominis iſtius magi nomen edi Perſicum Mithrobarzanem : non quod exiſtimem Perſarum ſapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri ; nam & *Heſychius*, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur ſatis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων· ſed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius ſcribunt, ſedulo diſtinguere ſolent. Sunt enim, ut notum eſt, Ἀστυμίων οἱ Χαλδαῖοι . . . . . Περσῶν οἱ μάγοι, teſte *Clem. Alex.* Strom. I. p. 305. A. *Pauſan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους ἢ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστι ἀνθρώπου ψυχή· quam in opinionem etſi conſenſerint, in multis tamen valde inter ſe diſſidebant. Zoroaſter vero dux & auctor diſciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata ſeries ſucceſſorum excepit : *Diogen. L.* in Prooem. §. 2. quare non *Plato* tantum Alcib. I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τῦ Ὡραμάζου dixit, ſed & οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. & apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXVI. p. 448. D. Ζωροάστρης ἢ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, ſive potius de pluribus, qui eodem iſto nomine floruerunt inſignes, non pauca ſuppeditabunt *Henr. Valeſ.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. c. 6. p. 405. *Marsham.* in Can. Chron. *Stanl.* Phil. Orient. I. Sect. 1. c. 2. 3. *Ja. Toll.* ad Form. Recip. Manich. p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuiſſe privilegium, ut inferos haberent in poteſtate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus maniam

λας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν βέλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι καὶ δή τινα τούτων λαβὼν παραξάμενος τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα καὶ πρὸς Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τοὔνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βέλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τὴν ὁδόν.

Orci fores, & demittere; quem velint; tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Bœotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quæ sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem: ibi convenio quendam Chaldæorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem præberet viæ.

7. Tum

51. Θεσπεσίῳ] Θείῳ, θαυμαστῷ, πρώτ. G.

nium evocatorum opera requirebatur: idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. A. ὧδε δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντεις, καὶ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντεις καὶ ὑδρομάντεις· ὧδε δὲ τοῖς Ἀστυρίοις οἱ Χαλδαῖοι· ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I. §. 3. & 5. ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφήταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὑρὼν χάριτας πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome legitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος σπουδαιομένου· ἡ δὲ πεῖσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum solertia, eamdem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerint, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο οἱ μάντεις ἐτιμῶντο, ὥστε βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας, τῷ καὶ τεθνηκότι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἷῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀίσσουσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae *Lucianus* imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri secundi Sermonum Ecloga quinta Ulyxi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert *Eustath.* ad Od. K. p. 1665. *T.H.*

54. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ] Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τῷ, quod inserendum est: μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τῷ .... καθηγήσασθαί μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat; nam prava praecedentium Edd. Interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατάγειν ἐπὶ τὴν Εὐφράτου ἴοιεν deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥᾳστώνη τινὶ μακρὰν ἐπιλέγων. *T.H.*

60. Πρὸς ἀνατέλλοντα] Ita restituit hunc locum *B2.* & postea *Benedictus* & *A.* Omnes enim reliquae Edd. unico verbo legebant προσιὼν. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, προσιόντα τὸν ἥλιον· Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae favcat; hic nihil. *M. du S.*

63. Καὶ ἀσφαλὴς ἐφθέγξατο] Castigo ἀφωνής. *J. Br.*

Ἀσφαλής] *Des. Herald.* emendat ἀσαφὴς, quod etiam est in uno Cod. Regio. & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. *J. B.*

Καὶ ἀσφαλὴς ἐφθ.] Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. *Th. M.*

Ἀσαφὴς] Variant hic Edd. Parisienses enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλὲς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφὴς autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* adfert, in Ed. *J.* invenimus: Salmuriensis Editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. *M. du S.*

Ἀσα-

. 7. Tum me adſumtum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem ſummo mane, & ad orientem ſolem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui ſunt in ludis, præcones, volubile quiddam & inconditum proferebat; niſi quod videretur genios aliquos invocare. At poſt incantationem, quum ter in faciem meam inſpuiſſet, redibam rurſus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreæ nuces; potus lac, mulſum & Choaſpis aqua; lectus ſub divo in herba. Poſtquam vero ſatis erat præparationis, circa mediam

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενον, ἔλυε, κατάγων ὀπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν, [a] πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ὑπιλέγων, [b] ἣν ὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ὑπιτροχόν τι καὶ [c] ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἔοικέ γέ τινας ὑπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὸ ἐπῳδὴν τρὶς ἂν με πρὸς τὸ πρόσωπον ἐμπτύσας, ἐπανῆκε πάλιν, ὐδένα τῶν [d] ἀπαντώντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τῶν Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ὑπὸ τὴν πόαν. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τὰ προδιαιτήσεως, τὸ μέσας νύ-

[a] Πρὸς ἀνατ.] Secuti ſumus *V2. B2. S.* & *A.* In ceteris Edd. prave προσανατέλλοντα. [b] Ἣν] Ἣν ſola *F.* [c] Ἀσαφὲς] Sic legitur in R. *F. J. S.* In reliquis Edd. ἀσφαλὲς, quod margo *A1W.* itidem in ἀσαφὲς mutavit. Peſſime *Bourdelotius* addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλὲς. [d] Ἀπαντώντων] Hunc in modum recte *J. V2. B2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverſe poſito ἀπαντώντων.

68. Ἀκρόδρυα] * Ἀκρόδρυα λέγουσι τῶν φοινίκων τοὺς καρπούς, καὶ τῶν ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. *V.*

* Ἀκρόδρυα] *Democrit.* Geop. X, 74. Plura dabunt *J. Bod. a* Stapel ad *Theophr.* H. P. II. p. 89. 342. *Jac. Duport.* ad *Theophr.* Char. p. 378. *T. H.*

Ἀσαφὲς] Ita pro ἀσφαλὲς legendum eſſe monuit ad *Arnobium Deſ. Herald.* p. 43. Ἀσφαλὲς & ἀσαφὲς culpa librariorum ſæpius invicem permutantur. Sic apud *Thucydid.* IV. 86. ὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἀλήθειαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex *Scholiaſte* liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror *Athenagoræ* loco περὶ Ἀν. τ. N. p. 147. 148. cujus haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt Interpretes: Εὔλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχείρως καὶ κατά τινα δόξαν ἄκριτον ὑπολαμβάνῃ, ἀλλὰ μετὰ τοῦ αὐτίας ἰσχυρᾶς, κἂν τὸ κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφὲς illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελὴς & ἀσφαλὴς ſaepe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναξ. c. XII. *T. H.*

66. Ἐκπήγει πάλιν] Vix dubito, quin litera ſit erafa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐκπαγήσειν cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut quum magus faſcino depellendo tor in Menippi faciem exſpuiſſet, ipſe demiſſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπαναγεῖ εἰς τὸ οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναπεδίζουσα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens λιπτύσας, quod abſolute poni pro λιπτύσαντος, vel ἐπιδὴ ἐπίπτυσε, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad p. 256. n. 63. Poterant autem ritus ſacri magici purgationesque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat *Sil. Italic.* XIII, 405. & adnotata Virorum Eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Lucianei mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaſpis aquam eximie magicis praeſtigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide *Briſſon.* de R. P. I. p. 59. *T. H.*

69. Τὸ τῶ Χ. ὕδωρ] *Choaſpis fluvii aquam.* *J. Br.*

Τὸ τῶ Χ. ὕδωρ] Πόλαμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπιον βασιλικὸν ὄν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1073. *A. V.*

νύκτας ὅτι τ Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρέ τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ ἐπίγνοι δᾳδί, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τ ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑπομορμύρασα· εἶτα ὅλον με περιελαμαγεύσας καὶ περιελθών, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τ φασμάτων, ἐπανάγει ἐς τ οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τὸν λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν.

noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit me, detersitque, & circumtulit toda, scilla, aliisque pluribus; simul & istam incantationem submurmurans: deinde me totum quum arte magica incantasset, & circumiisset, ne læderer a spectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandæ intenti eramus.

Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικήν τιν' ἔδυ στολήν, τὰ μὲν πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοισι φέρων ἐπεσκεύασε τῷ πίλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ [a] παρεκελεύσατο, ἤν τις ἐρηταί με τοὔνομα, Μένιππον μὲ μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα.

8. Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, persimilem Medicæ: me vero istis omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: præcepitque, si quis roget me nomen, Menippum ut ne dicerem, sed Herculem, aut Ulyxem, aut Or-

a Παρεκελεύσατο] Παρεσκεύασατο F. a qua merito omnes reliquae discesserunt.

75. Ὑπολυθορύσας] Ἐντύπτων λαλήσας, ψιθυρίσας, ἁγίσμα γογγύσας. V.

72. Ἐκάθηρε] De hoc ritu *Casaubon.* ad Theophr. Char. p. 302. 303. *M. du S.*

73. Ἀπέμαξε] Περιμάξαι & περιμάσσεσθαι interpretatur *Casaub.* ad *Theophr.* tangit & ad *Athen.* Legendi Interp. *Aristoph. Hesych. Suid. Eustath.* *J. B.*

74. Σκίλλῃ] Hanc Pythagoras in limine januæ suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. *J. Br.*

Sumsit a *Plinio* H. N. XX, 9. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 47. *T. H.*

Ibid. Ἅμα τ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑπομορμύρασας] *Ubi vero satis superque præparasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abstersit, facteque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit.* Verbum hoc ὑπομορμύρασας *Scholiastes* exponit ἐντύπτων λαλήσας, ψιθυρίσας, ἁγίσμα γογγύσας. Sed scribe γογγύσας. Cæterum occasione hujus verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus *Hesychius*: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθορύζειν. Sic quod paullo supra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὄρνιθας, &c. *Hesychius* videtur omnino dedisse, Γογγύζειν, τονθορύζειν, τὸ τὰς ὄρνιθας. Etenim θορύζειν vox est plane extra usum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τῆς τονθορύζειν originem perveștiget. Eodem significatu dixerunt Graeci & τονθορίζω *Hesychius* iterum, Τονθορύζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορύζει substituunt; nam præterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ, τονθορίζει omnino profectum esse ab *Hesychio*, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορύζει, significari; tum usus eo est *Lucianus* in initio Deorum Concilii Μανέτι τονθορίζειν, ὦ θεοί. Agnovit quoque *H. Stephanus* τονθορίζειν ex *Hesychio*. *J. J.*

76. Περιελθών] Memini, qui mallet περιθείων, *lustrans sulphure*, cujus in purgandi cerimoniis usus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθᾶραι, χοιρίῳ θύσαι *Hesych.* quem itidem vide in Θύματα Θειοῦται. Θειώσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θύματα, τὰ περικαθαρτήρια, non alia sunt, quam θειώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incursu malorum genitorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέρχεσθαι solet adhiberi. Noster in Philops. §. 12. Θεὸν δ' ἀνὴρ καθαγίσας τ τόπον περιελθὼν ἐς τρίς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum statu convolant, *Aelian.* de Anim. XI. c. 1. καὶ περιελθόντες τ νεὼν, καὶ οἱονεὶ καθάρσιοι αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν & περιαγικὸν *circumferre* quasi propria lustrationibus verba: *Athen.* XIV. p. 626. F. καθαρμὸν τ πόλεως ποιησαμένῳ φύγια περιαγαγόντας κύκλῳ τ χώρας ἁπάσης. *Polyb.* IV. p. 405. καθαρμὸν ἐποιήσαντο, καὶ φύγια περιήγαγον τ τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τ χώρας πάσης. Athenis περιέρχειν erant partes περιαγικῶν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos *Suidas* ait ἔθος εἶναι περιέρχεσθαι χοιροφοροῦντας. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocrates* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. *T. H.*

78. Ὡς εἶχον] Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. *J. Br.*

80. Ἔδυ] Ἐνέδυ orationi prosae melius conveniet. *T. H.*

82. Φέρων] Φέρων redundat. *J. Br.*

Ibid.

Orpheum. PHIL. Quorſum illud, Menippe? neque enim intelligo cauſam vel habitus, vel nominum. MEN. Atqui perſpicuum illud quidem eſt, nec prorſus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos deſcenderunt, exiſtimabat, ſi me illis adſimilaſſet, fore ut facile cuſtodiam Æaci fallerem, & ſine impedimento tranſirem, utpote conſuetior, tragicaque plane commendatus ab ipſo habitu.

ΦΙΛ. ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕΝ. ἀλλὰ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παιπάλως ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἐμοῦ ζῶντες εἰς ᾅδου καταπεπλεύκεσαν, ἡγεῖτο, εἰ με ἀπεικάσειαν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν λαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα κεκοσμημένον ὑπὸ τοῦ σχήματος.

9. Jam igitur illuceſcebat dies, quum deſcendentes ad fluvium ſolvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipſi fuerant & ſcapha, & victimæ, & mulſum, & quæcumque alia ad ſacri rationem conducebant. Ergo impoſitis in navim, quæ

Ἤδη δ' ἦν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ καταβάντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐπὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ πα-

96. Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν πλοίων ἀναγωγὴ λέγει. *V.*

Ibid. Τῷ πίλῳ] Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori clavam* rejecit: cui tamen errori anſam forte dederit vel leoninae pellis proxime ſuccedens mentio, vel ῥόπαλον lectum pro τῷ πίλῳ quod, etſi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πίλος alibi quoque ῥοπάλου ſedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Athenienſis Dioxippi pugna, ubi hic prodiiſſe nudus & oleo nitens narratur, pro ἔχων πίλον σύμμετρον ſine controverſia reponendum eſt ῥόπαλον· quod non tantum ex ſequentibus manifeſto patet, in primis quando notat Dioxippum praetuliſſe λέγε τὸν περὶ τὸ ῥόπαλον ἰδιότητα πρόσωπον Ἡρακλειωτικὸν, verum etiam ex *Aelian.* V. H. X, 22. & *Curtio* IX, 7. qui *validum nodoſumque ſtipitem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, *pileo* tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit *Philo Jud.* de Cajo, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκύτινα ἄλλοτε ἀλλοῖα ἐλάμβανε, ποτὲ μὲ λεοντῆν ἐπὶ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσα, ἀλλοκοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἅπερ ἀστοῖτο εἰς Διοσκούρους. De pileis autem Caſtorum & Ulyſſis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. *T. H.*

86. Ὡς δή τί] Τὰ ὡς δὴ abundare videntur. *F. G.*

Ὡς δή τί τοῦτο] Particularum uſus non vulgaris: hunc & alium *Luciani* locum Θ. Κρ. p. 255. v. 46. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817, G. In *Dione Chryſ.* p. 127. D. vim earum Interpres minime percepit: ὡς δή τι θαυμαστὸν εὑρήκατε ταῖς πάλαισιν ὑμεῖς σωφρονοῦντες φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὲν τὰ φαυλότατα τούτων καὶ ἄκλειστα αἰσθήματα &c. Haec paulo vitioſius eduntur: quam particulam negativam μὴ (ſic enim legitur pro μὲν, quod reſtitui) expungi voluit *H. Valeſ.* in Not. *Mauſſac.* ad *Harpocrat.* melius infra delebitur in iſtis, μὴ τὸ σφόδρα εὐσταν &c. *T. H.*

90. Ἡγεῖτο ἢ με ἀπεικάσειαν αὐτοῖς] Ἡγεῖτο εἰ με ἀπεικάσειαν αὐτοῖς. *Th. M.*

Ἡγεῖτο εἰ με ἀπειικ. &c.] In qua editione hanc pravam ſcripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. *T. H.*

98. Μελίκρατα] Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum ſupra c. 7. ſingulari uſus ſit. V. Od. A, 27. ad quam perpetuo hic alludit. *M. du S.*

99. Ἐμβαλόμενοι οὖν] In re non diſſimili verbis ſimillimis uſus eſt *Xenoph.* Epheſ. I. p. 13. Παρεσκεύάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμοι· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐνεῖναι & ἐνθεῖναι, *navi imponere*, quae promiſcue *Xenophon* poſuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a *Salmaſio* certiſſimus admittitur ad *Vopiſc.* p. 386. ubi pro ſpeciebus anabolicis fruſtra pugnans ἀναβάλλειν perinde ſignificare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus* vel *commeatu navim onerare*: cujus poteſtatis exemplum in Graecis ſcriptoribus nequicquam quaeras; nam apud *Heſych.* in Κλυρ quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius conſideret, in dubium vocabit. Aliquantum diverſa ratione peccatur in capiendo *Luca* A. A. XXVIII, 10. καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Vir maximus obſervat, *permiſceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri ſolet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπιθεῖναι ad navim pertinere.* Probandum fuerat ἐπιθέσθαι non ſecus atque ἐνθέσθαι a Graecis uſurpari pro *in navem imponere*; quod aeque difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, ſi lectio conſtet, hiſtorici ſacri mens fuerit talis: *nosque jam jam profecturos onerarunt rebus neceſſariis*: quaſi dicat ingeſtas fuiſſe cumulate, ac velut renitentibus impoſitas. Fateor equidem ſi ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non diſplicet, haud ineleganter potuiſſe ſcribi, καὶ ἀναγομένων ἐνίθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν &

παρεσκευασμένα ἦν καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δὲ ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε

fuerant parata, cunctis sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post invecti sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, sylvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est (viam autem præibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

quam in eo eramus, ut in alium solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita *Lucas* reliquerit. Sicut autem *Noster* modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, non aliter *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 13. περὶ τὸ ἀναγωγὸν ἡ ναῦς εἶχεν. *T. H.*

2. Κατὰ δάκρυ χέοντες] *Homer.* Odyss. Λ, 5. *J. Br.*

3. Ὑπεφερόμεθα οὖν τῷ ποταμῷ] Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι οὖν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit ille lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio* Or. X. p. 314. A. αἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἔνθεν μὲν ἔνθεν καλατέμνουσιν, ὁπόσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ, χρῶνται δὲ ὅταν τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus* ait A. A. VII. p. 304. αὖθις κατὰ τὰ ἕλη θαλάττῃ οὐ ἀριστρᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τὸ βασιλέως τὸ Ἀσσυρίων τοὺς τάφους οὐ ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς & οὐ τοῖς ἕλεσι διδομηνώνους. *Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placeat περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum quum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo *Plinius* scribit H. N. V, 26. Euphratem *dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaeae caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrin* (*Opin* legendum puto) *vocant, distrahi in paludes.* Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta *Mar. Victor* lib. I. Genes. *Justior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aeque Servit, & humanos totum*

se praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis: haud enim arbitror de Pallacopa *Victorem* cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἕλη & τὰς λίμνας τὰς περὶ τὴν Ἀραβίαν, ut refert *Strabo* XVI. p. 1076. A. & plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς δ' ἕλη ἐκπίπτει, καὶ ἀκεῖθέν πως τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse fidem non habet. *Arrian.* A. A. VII. p. 282. ὁ μὲν Τίγρης . . . διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. *Johann. Malelas* in Julian. p. 19. meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσέλθει εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀπὸ τελοῦσι. λίμνην μεγάλην quanquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione *Libanius* & *Marcellinus* exponant; ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium.* Ista, ne Scriptori nostro nulla lux adfunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Cellarius* est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. *T. H.*

4. Λίμνην] De artificioso hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed observandum erasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑποφερόμεθα οὖν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex *Herodoto* supra urbem fuisse. *M. du S.*

8. Βόθρον ὀρυξάμεθα] Notus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517. Λ, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* AEn. VI, 243. qui per errorem *Eusebio* adversus Hieroclem tribuit, quod *Philostrati* est de V. A.

pus; oves mactavimus, & ſanguinem circa ſcrobem adſperſum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non jam ſedata voce, ſed quam poterat maxima exclamans, dæmones ſimul omnes invocabat, Pœnas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proſerpinam admixtis etiam

ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐπὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος τοιούτῳ δᾳδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, ταμμένῃ δὲ, ὡς [a] οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ [b] ἐπαινὴν Περσεφόνειαν;

ὥδε-

[a] Οἷός τε] Οἷόν τε ſola F. Ceterae omnes obtinuntur. [b] Ἐπαινὼν] Καπτὼν P. ἰτεὼν F. quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰτεὼν A1. Edd. reliquis inhaeſit.

T. IV. c. 16. Ἀλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσέως ὀρυξάμενος, ἐνθὲκ ἀφρῶν αἵματι ψυχαγωγήσας ἐς λόγους τῷ Ἀχιλλέως ἤλθον. *Lutatius* ad *Statii* Theb. IV, 459. *Tria ſunt in ſacrificiis loca, per quae piationem facimus: ſcrobiculo facto inferis* &c. *Heſychio* teſte conſtat κοτυλίσκον vocari βόθρον ὡς ὃν τὸ αἷμα τῇ γῇ δυόμενον ἐπίδηλον quod etſi non plane repudio, fere malim, τῇ εἰς τὴν γῆν. Verum omittendus non eſt *Strabonis* locus, qui docet, quibus cerimoniis Perſae & magi aquae ſacra facerent XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐκ λίμνης ἢ ποταμῶν ἢ κρήνης ἀλόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζουσι). *T. H.*

9. Τὸ αἷμα π. τ. β.] Idem eodem libro *Homerus* *J. Br.*

10. Βόθρον] Mos enim erat antiquis, ut *Feſtus* tradit, in effoſſa terra Diis infernalibus ſacra facere. *A. V.*

14. Ποινὰς & Ἐριννύας] Ut ex uſu variari ſolent fabulae, quae diſciplinam moralem celant, ſic Ποιναὶ & Ἐριννύες alias apud antiquos eaedem ſunt, alias diverſae. Noſter iterum jungendo diſtinxit §. 11. quibus uſus eſt *Barthius* ad *Stat.* Theb. VIII, 25. *Arriani* locum proferens in Epictet. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὁρίζω ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενος, deinde, χαλεπωτέραι αἱ Ἐριννύες & Ποιναί. *Polybius* in Exc. Valeſ. p. 117. τὰς Ἐριννῦς & Ποινὰς & Προστροπαίους τ' ἐπὶ ἐκεῖνον ἐπιτυχηκότων. Pro iisdem habuerit *Æſchin.* in Axioch. c. 21. nec ne, vix diſcernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐριννύων ἐπ' Ἐρεβικὸν & Χάος, atque in infauſta regione λαμπάσιν ἐπιμόνοις πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. *Heſychius* alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incaſſum tentarunt *Kuhn.* ad *Pauſan.* I. p. 105. & *Markland.* Epiſt. Crit. p. 127. emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐριννύσι τιμωρηλικαῖς. Similis apud Latinos diſcordia in Poenis & Furiis. Sed haec jamdudum, & a multis ſunt obſervata: nos illud, quod omnes haſtenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere *Plutarcho* de Fluv. c. 19. ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitioſiſſime fertur, ὑπὸ πομπόνων nihil adferam emendationi probandae, quam ejusdem Scriptoris locum c. 23. πομπατοδμῷ δὲ ὑπὸ Ἐριννύων ἑαυτὸν ἐρρίψεν εἰς πόλεμον Βάκτρων. *T. H.*

Ibid. Καὶ νυχίαν Ἑκάτην & αἰτεὼν Περσεφόνειαν] Apparet ſatis deſumptum ex vetuſto carmine, & eſſe hexametrum, quod mutare *Lucianus* non ſolet: id- que ut reciplamus, puto legendum, Ἑκάτην καὶ τὴν ἐπὶ Π. *J. G.*

15. Αἰτεὼν] Pro αἰτεὼν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ut oſtendi in lectionibus Heſiodeis ad Theogon. v. 768. *J. G. G.*

Ἐπαινὼν] Secuti ſumus emendationem Clariſſimi *Graevii*, & ante eum *Vorſtii*; de qua controverſia moveri non poteſt. Ed. Fl. ἰτεὼν, quod prope ad veram accedit: καπτὼν P. *M. du S.*

Ἐπαινὴν Περσεφόνειαν] Quum epitheton αἰτεὼν, quamvis vox ſit bene Graeca, Proſerpinae nullo pacto conveniat, optime *Graevius* tale reſtituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, ſed etiam apud *Homerum*, quem ubique *Noſter* imitatur, in frequenti eſt uſu; atque adeo in ipſa νεκυομαντείᾳ Od. Λ, 47. unde jam in ſuperioribus huc multa fuiſſe derivata compertum eſt. Vid. Od. Κ, 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetuſtiſſimae, quarum uſus poſt *Homerum* pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum diſſenſum *Scholiaſtes* explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem adnotavit *Heſych.* Ἔπαιν, ἐπαινετὴ ἢ θεὸς & φοβερός· aliam *Euſtath.* p. 1665. v. 7, Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ αἰσχρὰ, τουτέστιν, ἐν σκότει διάγουσα· ἢ μᾶλλον αὐτὴ, ἡ θεὸς, πλειοπαζούσης καὶ τὴν προθέσεως, ὡς & ἐν ἄιδος. Quod ex *Proclo* ad *Heſiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 643. *Graevius* adtulit, ille ſine dubio ſumſerat a *Plutarcho*, cujus commentarios Heſiodeos paene totos ſibi vindicavit: audi *Plutarch.* περὶ Παιδ. Ἀγ. p. 23. A. ὅτου δὲ & τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παρωνυμίαν εἰρῆσθαι. *Marcell. Empir.* c. XV. p. 112. ſi os, aliudve quid haeſerit faucibus, hos verſus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μῆνιν Γοργείην κιφαλὴν θεσπεσίοιο πελάνου Ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια· ſunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rariſſimas ad incantationem etiam Poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc ſolum diſcrimen intereſt, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγανὴ neque dicere habeo, utrum illud temere ſit mutatum, an priſcae lectionis fidem conſervet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei verſu apud *Diacon.* Alleg. Theog. *Heſiodi* p. 268. Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐπαινὴν· vulgo ſcribitur ἐφὴν, quod nullius eſt pretii. *T. H.*

ὠδαμινὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τὸ ἄδαφος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ φρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκιωδπόν. Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. καλεφαίετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. καλελθόντες δ' ὅμως ἀφ' τοῦ χάσματος τὸν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα [a] μικρῷ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκησε μέν [b] τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μιν κρούσαντος τὴν λύραν, τὸ δάκρημα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῷ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ αἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλό τι συνειλημμέ-

barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum.

10. Statim igitur omnia ibi quassabantur, potentique carmine solum fissum discedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim jam pleraque, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum præ metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onusta portitoris erat cymba, ejulatuque plena; quippe saucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum ha-

a Μικρῷ] Recte sic habent P. L. Margo *AtW.* & S. perperam in plerisque Edd. μικρῷ. b Τοι] Τι *J. V2.*

16. Βαρβαρικά] *Nomina . . . ipso pene tilmenda sono. Ovid.* Ep. Her. XIII, 54. & *Noster* Πάνθ. c. III. *M. du S.*

18. Ἐκεῖνα] Non placet: potius habuerim: πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. *T. H.*

33. Ἔδδεισεν &c.] *Homer.* Il. N. *J. Br.*

Ἔδδεισεν &c.] *Homeri* versus Il. Υ, 61. aemulatus est *Virgil.* AEn. VIII, 243. *T. H.*

26. Μικροῦ δεῖν] *Fere.* *J. Br.*

Μικροῦ δεῖν] Sic legendum cum P. & L. & *S.* non μικρῷ, ut in plerisque legitur. *M. du S.*

35. Πολέμου] Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum oportuit anno C. 163. *M. du S.*

42. Λειμῶνα μύγισον] *Homero* manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Ægyptiis *Homerus* & Orpheo, si *Diodoro Siculo* fides I. p. 61. A. Exinde veterum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime consitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis praenunciat: cujus mirabilis effectus causam manifestam quum *Artemidorus* ignoraret, conjecit tamen verosimile videri, ὅτι νενόμισται τὸ εἰς τὸν Ἅιδη πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλῆρες Oneir. III. c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχαὶ vel σκιαὶ τετριγυῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu tamen 9. nisi pro τετριγυῖαι in quadam editione prisca cujuscumque Grammatici exaratum fuerit κεκμηκυῖαι, quo spectaverit *Etymologus* p. 538. in Κρίκος scribens, ὁ δὲ ποιητὴς φησι κεκμηκυῖαι, expiscari nequeo: praesertim quum *Hipponactis* scazon, Κρίκη δὲ νεκρῶν ἀγχιλὰς τε καὶ κώφη, sine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem adfirmandam, & κρίκη propria ratione dicatur, ut observat *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 1520. ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γενόμενος. Hoc autem utcumque fuerit existimatum, scripturam τετριγυῖαι in plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant: *Philostrat.* V. A. T. II. c. 4. τὸ φάσμα φθὰν ᾤχετο τετριχὸς, ὥσπερ τὰ εἴδωλα. Icon. I. p. 769. αἱ ψυχαὶ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐκ τετριγυίας αὖτας ἀκούσῃ. *T. H.*

43. Τῷ ἀσφοδίλῳ] Sic in Char. §. 22. Reliqua usque ad cap. XIX. continentur in Dial. mort. *J. B.*

44. Τετριγυῖαι] *Homer.* Odyss. Ω, 13. *J. Br.*

46. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον] *Homerus* tantum descripsit Od. Λ, 568. Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ἥμενον — vid. *Plat.* Gorg. p. 358. E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. *Claudian.* in Rufin. II, 477. — *quaesitor in alto Conspicuus solio pertentat crimina Minos, Et justis dirimit fontes* — ibi *Barthius Lucianum* testem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal & urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen

habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Veruntamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam.

11. Quum autem eramus in caligine, præibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhærens, donec ad pratum ingens pervenimus asphodelo consitum: ibi tum circumvolitabant nos stridulæ mortuorum umbræ. Sensim autem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in solio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Pœnæ, scelerum vindices genii, & Furiæ. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, talisque turba hominum cuncta permiscentium in vita. Seor-

ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ τῆς πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με Ἡρακλέα εἶναι, ἐδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἀμείνονα, καὶ ὑπέδειξε διεσημαίνων τὴν ἀτραπόν.

Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῄει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενός αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι αἱ νεκρῶν αἰσχιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐρινύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτον ὅμιλον πάντα κυκῶντες ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ

c Ἐτριγύησαν] *F.* ἐτρίζησαν, pro simplici, ut videtur, ἔτριζαν.

43. Ἀσφοδέλῳ] Ἀσφόδιλος· τὸ φυτὸν ἀσφοδιλὸς δὲ ὁ τοῦτο, ὃ δὲ φύσας ὡς Ε παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ Ἀσφοδέλῳ λειμῶνι. *V.*

44. Τετριγυῖαι] Τρίζουσαι. *G.*

56. Τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. *G.*

* Παρ' Ὁμήρῳ] Od. Λ. 538. 572. Ω. 13. Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδιλος per accentum illato significandi discrimine. *T. H.*

men non possum neglectum ab aliis insignem *Philostrati* locum, ut tum difficultatem ejus obscuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: sic apud eum Apollonius VIII. p. 352. σὺν ἄχθεται δὲ ἐδὴ ὁ Ζεὺς ἀκούων τὰ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . . λεγόντων τε αὖ ἐν Ψυχοστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὼ ἀδελφὼ τῷ Σαρπηδόνε λάβρως ὄντα χρυσῷ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τῶν Αἰδωνέως ἀγορᾷ, Μορφὼ δ' ὑπαγήσατο. Ψυχοστασίαν *Olearius* vocari putat Odyss. Λ, *qua Ulysses inferos*, *h. e.* animorum *defunctorum* sedes *legitur accessisse*. Ut eo nomine, quanquam perraro, non abnuerim insigniri Odysseam Λ. nam in Heroïc. p. 738. v. 11. δεύτερα ψυχοστασία volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat πρότερας, quae alia quidem esse nequit, quam Λ. tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem; huc tamen neutiquam illud adhibendum reor: quippe manifestum est nihil eorum, quae *Philostratus* habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odyssea tota, ne dum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lemnius tragoediam *Æschyli* Ψυχοστασίαν, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente Il. X. 209. libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, & pro suo quaeque filio contenderent: vide *Poll.* IV, 130. ubi similiter ἐν Ψυχοστασίᾳ, *Æschyli* nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero Pollucis Enarratorum opera multum cedit industriae *Stanleii* ad Catal. Fabul. *Æschyli*; ex cujus itidem notatis facile revinci potest incogitantia *Th. Reinesii* V. L. II. p. 124. haesitatione praeposteria non satis in Addendis purgata. Jam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum solvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. *T. H.*

48. Ποιναὶ] Supra c. IX. *M. du S.*

Ibid. Ἀλάστορες] Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* *A. V.*

Ἀλάστορες] Aliter enarrat *Plutarchus* 529, 2. sed minus commode. V. *Clem. Alex.* 22, 2. *M. du S.*

56. Τελῶναι] Non solet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Grot. Flor.* 179. C. *M. du S.*

59. Το-

οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσῆσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενον. ἐφεστῶτες ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. καὶ κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες ἦσαν οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ καὶ τοῦτο ἀνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. οἶσθά που ταύτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπολελυμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, καταηγοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν κατὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων.

sim porro divites sordidique fœneratores accedebant pallidi, ventre projecto, podagra capti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quæ fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores. PHIL. Quinam hi, quæso per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias. MEN. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras? PHIL. Utique. MEN. Hæ igitur ipsæ, postquam mortui sumus, accusant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt quæ a nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quædam esse fide dignæ, quippe quæ semper adsint, neque unquam absistant a corporibus.

Ὁ δ' ὢν Μίνως ὀπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τῶν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην

12. Minos ergo cum cura singulos explorans ablegat ad impiorum sedes pœnas sub-

59. Τοκογλύφοι] *Alciphr.* I. Ep. 26. *Μίγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι·* plura notat cum hoc ipso *Luciani* loco *Berglerus*. Ut supra *Noster* c. 2. junxit ὀβολοστατῶν & τοκογλυφῶν, sic ὀβολοστάτλα & τοκογλύφου *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοστάτης ἦν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in pejorem partem accipiuntur, quam *Suidas* utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. *T.H.*

60. Προγάστορες] Non ad fœneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. *M. du S.*

61. Κόρακα] Tormenti genus videtur. *F.G.*

Κόρακα] Genus esse supplicii *Budaeus* censuit, teste *H. Stephano* in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae causa *Cujacius* ex l. 7. *D ad Leg. Jul. de vi publ.* notat Obs. XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, positis duntaxat *Luciani* verbis, ad ipsam vocem illustrandam quicquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum abfit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόραξ corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in *Heronis* Autom. p. 259. ἐπισφηνῶν κόρακες, & τῷ κόρακι ἐπισφήνου. *Strabo* III. p. 249. B. ex Artemidoro refert Celtiberorum mulieres τετραχήλια σιδηρᾶ φορεῖν ἐχούσας κόρακας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπίπτοντας (malo πρόσπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν κόρακα, ὅτι βούλοιντο, καθιεμένου τὸ κάλυμμα· ὥστε ἐμποτισθὲν σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν ἡδὺ νομίζειν κέρδος· ubi sane *Casaubonus*, quando *vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant*, censet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum adtractum sustinebant. Marculus etiam januae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus ῥόπτρου, ἐπίσπαστρον, κρίκου τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κορώνιον *Gloss. H. Stephani: Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus, repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commode jungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncos si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber* Semestr. II, 9. & *Baron.* ad Martyrol. Rom. Jan. 19. addideritque egregium *Propertii* locum IV. El. I, 141. *Et bene quum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: *Dion* certe *Cassius* ἄγκιστρά τινα μεγάλα appellavit LXI. p. 689. quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto jam huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενον κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τῷ κόρακι apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae *Hesychio* πίδη, &, Χοίνικες, οἱ βαθεῖαι πίδακες,

subituros meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tantum non adorari se postulabant, ostentationem eorum brevissimi temporis inanem, & fastum detestatus; itidemque quod non meminissent se mortales esse, ac bona mortalia sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis inquam, genere & imperiis, nudi demisso in terram vultu adstabant, quasi somnium aliquod secum retractantes, quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista quum viderem, impense gaudebam, &, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, & quantos spiritus tunc gessisset, quum multi mane vestibulis adstabant egressum ejus expectantes, impulsi excluſique a vernulis: hicce

ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τῶν ὅτι πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τεθυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι θέλειν ὄντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλοῦτον λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἐγὼ γε ταῦτ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἀν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν τὸν βίον, καὶ ἡλίκον [a] ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τοὺς [b] πυλώνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ θεμένοις, ὠθούμενοί τε, καὶ [c] ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

a Ἔφυσα τότε] Vitium B2. ἐφύσατο *Bourdelotius* expresserat in P. b Πυλώνων] P. L. Margo *AIW. F.* πρεθύρων, quae interpretatio est. c Ἀποκλειόμβοι] Ἀποστειόμβοι P. Marge *AIW.* & *F.* male.

87. Ἀνεπιμπαζόμβοι] Ἀριθμούμβοι, σκεπτόμενοι. *G.*

dus, quas utrasque copulavit *Aristoph.* in Pl. v. 276. apud *Demosthen.* περὶ Στεφ. p. 494. D. Tromos AEschinis pater Elpiae servivit χοίνικας πυχείας ἔχων καὶ ξύλου. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero plerumque soleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήσαν, ad σκόλοπα delatus sum huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *canem* & *caesulum*, ita σκόλοπα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν exponit *Poll.* X, 167. prolatis *Platonis* comici verbis: Λαβὼν μὲ ὁ τὸ σκόλοπα τὸ τῆ Προξένου, Κἀπέβα δῆσον αὐτὸν — ibidem praecedunt κλοὸς, κλοιὸς & ἄλυσις. *Polyb.* p. 1116. M. Acilius, quum tergiversarentur AEtolorum legati, φέρειν ἄλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκόλοπα σιδηροῦν ἑκάστῳ θεθῆναι περὶ τὸ τράχηλον videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius* ad LL. XII. Tab. c. XVIII. Jam si legeris in *Luciano*, κλοιὸν ἕκαστον αὐτῶν, καὶ σκόλοπα, vel, ἢ σκόλοπα ἀντάλλαξον ἑκατόμβοιν, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendat. *T. H.*

67. Ἀποστελλομβίνας σκιὰς] Hoc docet *Plato* in Gorgia. *F. Br.*

Ἀποστελλομένας] Conjiciat aliquis haud absurde ἀποτεμομένας ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est *Aristoteles*; vel, si serves ἀποστελλομένας, ὑπὸ τῶν σωμάτων necesse tamen non puto, ut quicquam immutetur. *T. H.*

72. Σφίσι τινὲς αὐτῶν] An scribendum? σφίσι τε αὐτοὶ ἀξ. *F. G.*

78. Πλούτοις] Paulo post iterum plurali numero. Sic in Ἑρμ. c. 7. & passim apud hunc. *M. du S.*

79. Προσκυνεῖσθαι θέλειν.] Iisdem verbis utitur in Nigrin. §. 21. ubi multo plura reperies hisce & sequentibus perquam similia. *T. H.*

91. Ἔφυσα τότε] Mutaverant B2. & P. fecerantque ἐφύσαλο. Veterem ego eamque genuinam scripturam reposui, quam in reliquis reperio. *M. du S.*

92. Πυλώνων] Ed. *F.* πρεθύρων & sic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem πρόθυρον. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in Μισθ. c. 21. οἱ μὲ δὴ ἔξω ἄνθρωποι . . . . ζηλοῦσί σε ὁρῶντες ἐντὸς τῶν πυγελίδων ἑλκτρίδοντα, καὶ ἀκαλύπτως αὐτίκα, καὶ τῶν πάνυ τινῶν ὄντων γεγενημένον. *M. du S.*

ὁ δὲ μόγις ἄν ποθ' ἀνατείλας αὐτοῖς πορ- 95
φυρᾶς τις, ἢ χρυσῆ, ἢ ἀμφιποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο ἂν μακαρίως ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἢν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνο μὲν οὖν ἡνιῶντο ἀκηκοότες.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· ἦν γάρ τοι Σικελιώτιον Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος καταγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς [a] σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρὸν δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τὸν καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμέ- 10
νων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.

Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ καλαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δή, ὦ φί-

vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro prætexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est judicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum insimulatum, umbræque suæ testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenæus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) jam jam Chimæræ adligatum exsolvit pœna, dum diceret in multis eruditorum pecunia juvandis eum dextre fuisse versatum.

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice

a Σκιᾶς] Ineptam cunctarum Edd. lectionem σοῦς mutavi ex emendatione *J. Fr. Gronovii* certissima.

6. Ἀρίστιππος] Ἀρίστιππος ἦν φιλόσοφος ὁ Κυρήνης * ὁρμώμενος, δεινὸς τὰ πρὸς γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστής. παρῆν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, καὶ αἰσχρότατα ὠφελούμενος καὶ †κολακείων πρὸς τῇ μητρίῳ. *V.*

* Ὁ μαμωνὸς δεινὸς] Ὁμάμων δεῖ *V. G.* non agnoscunt ὁμαμων, sed δεῖ etiam habent. *M. du S.*

In *V.* vidi ὁ μάμων · hinc pessime dederant in E. A. ὁ μαμωνᾶς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος, *Cyrenis oriundus*. Mox pro αἰσχρόταλα & παρὰ τῇ μ. ex *V.* correxi αἰσχρότατα & πρὸς τῇ μητρίῳ. Notavit autem ex G. Doctiss. *du Soul* haec Latina mixta Graecis: *Aristippus*] *Cyrenaeus philosophus, divitis ac prae-*

gastra et malacias curiosus. Aderat semper Dionysio tum senescenti in Sicilia, auxens ejus luxum, & turpissime parasitans & adulans ultra decorum. T. H.

† Κολακείων παρὰ τῇ μητρίᾳ] Debuit παρὰ τὸ μήτριον vel μήτριον. Sed scripsit haud dubie πρὸς τῇ μητρίᾳ, quemadmodum ipse *Lucianus* passim & alii. Sic in Revivisc. c. 31. Πλουτέων ἀνάκειται πρὸς τῷ μητρίῳ. in quom. conscrib. Hist. c. 7. πρὸς τῇ μητρίᾳ καλαμίσκοισιν. Adde c. 10. De Saltat. c. 21. 75. Sic πρὸς τῇ πιθανῇ, πρὸς τῇ καλῇ ἔχουσι, alibi. *J. J.*

95. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges suos parasiti atque adulatores appellabant: Antigonus Hermodoto poëtae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illusit; ὑ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφόρος σύνοιδεν. Usus est Luciani loco *Barth.* ad *Stat.* IV. Sylv. I, 3. ad *Claudian.* in Rufin. II, 443. *Brodaeus* ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi *Isidorus* Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὕτοτι δ' ἐθνείην ἔκτοσθε χέρα γαστρὸς ἔκηται. *T. H.*

98. Στῆθος] Vide quae supra ad Nigr. c. 11. annotata a me sunt. *M. du S.*

3. Διονύσιον] V. *Corn. Nep.* in Dione. *M. du S.*

4. Ὑπό τε Δίωνος] *Plutarch.* in Dione. *J. Br.*

Ὑπό τε Δίωνος καταγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σοῦς καταμαρτυρηθέντα] Mirum qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante adfirmavit: αὐτὰς (σκιὰς) τοὺς ἐκ τῶν δικῶν ἀναβάσεσθαι, καταγορεῦσι τε ἕκαστοι τὰ πεπραγμένα ἡμῶν ὠφελοῦντες τὸν βίον. *J. G.*

5. Σκιᾶς] Cl. *Gronovii* emendationem amplector. *M. du S.*

6. Ἀφ. ὁ Κ.] *Laertius* in ejus vita. *J. Br.*

Ἀρίστιππος] Aristippum Dionysio patronum advocat, quia ejus parasitus fuisse traditur. V. Παρασ. c. 33. *M. du S.*

9. Προσδεθέντα] Lego ὠφελεθέντα absurde enim Chimaerae alligetur; eleganter traditur excruciandus. Vide N. Δ. XXX. *M. du S.*

10. Τῶν

ce mi, multa miſerandaque erat audire ac videre; nam ſimul & flagellorum ſonitus exaudiebatur, & ploratus eorum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & rotæ: Chimæra diſcerpebat, Cerberus laniando vorabat: una autem omnes puniebantur, reges, ſervi, ſatrapæ, pauperes, divites, mendici; cunctosque pœnitebat patratorum: nonnullos agnovimus etiam conſpicati, eorum de numero ſcilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero præ pudore vultus tegebant, ſeſeque avertebant: quod ſi forte reſpicerent, valde quidem ſervilem in modum, atque adulatorie, illi ipſi, qui fuerant quam putas graves, & ſuperbi aliorum contemtores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat conceſſa; & quum interquieviſſent, denuo pœnis adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabuloſa, Ixionem, Siſyphum, Phrygem Tantalum male ſe

λε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ὀπτὶ τῷ πυρὸς ὀπλωμένων, καὶ τροχοὶ, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάρατλε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπλε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πλωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δέ ποτε καὶ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές [b] τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, ὡς οἴει βασιλεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται τοῦ τε βίου; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ [c] ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν καὶ εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν [d] Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον

[b] *Τι*] L. Margo *Δίω*. ſ. in ceteris τι. [c] *Ἀναπαυόμενοι*] Διαναπαυόμενοι P. ſ. quod minime ſperno. [d] *Ἰξίονα*] Excepta S. quam ſequi ſolet Amſt. omnes Edd. Ἠξίονα.

16. *Καὶ τροχοὶ*] Στρόφλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τῆ τροχῶ τὸ κάμπτω. V.

28. *Ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο*] Τὸ ἥμισυ τῦ τιμωρίας. ὡς ἐπὶ ‡ δεσμοῦ δὲ τοῦτο προσόγκως δέχεται ἁπαλωλούσῃ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν. V.

‡ *Δεσμῷ . . . προσῴγκως . . διέχει*] Quid reſpexerit, quidve ſibi velit neſcio. C. & V. *δεσμῷ* & mox *προσῴγκως* & *διέχειν*. *M. du S.*

Senſus eſt: *ἡμιτέλεια* vero *quam dixit, quaſi de tributo loquutus, mirifica voluptate aures* (lectorem) *perfudit.* Indicare voluit elegantiam ejus locutionis, qua pauperibus dimidium quaſi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur: *κακῶν* pro *κακῶν* librarii vitium. *T. H.*

10. *Τῶν πτωχοδυμάων*] Quo in numero cenſetur Plato. *J. Br.*

16. *Ὀκτωμόων*] Haud temere ſimilia apud Ethnicos ſcriptores invenias: ſed vide *Noſtrum* ſupra N. Δ. XXX. infra in Ἰσ. Ἀλ. II. c. 29. & Πάνθ. c. 8. *M. du S.*

17. *Ἡ Χίμαιρα*] Χίμαιρα, τρίμορφον θήριον, ὁ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. *Heſych.* Hujus deſcriptionem vide Il. Z. *A. V.*

20. *Πέντες, πλ. πλωχοί*] *Ariſtophanes* in Pluto v. 552. egregie inter πλωχὸν & πένητα diſtinguit:

Πτωχοῦ μὲν ἦν βίος, ὦ σὺ λέγεις, ζῆν ἐστι μηδὲν ἔχοντα.
Τῷ δὲ πένητι, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα.
Παρηγγυηκὼς ἀλλ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μόνον μηδ' ἐπιλείπειν.

Id eſt, *nihil cum eſt, nihil deſit tamen. Terent.* Eun. A. II. Sc. II, 12. *A. V.*

25. *Δουλοπρεπές τι*] Eandem lectionem dudum conjectura fueram adſecutus; paulo poſt ſimili ratione, *φοβερόν τι* & *ἀλάκτητον ἀδυρμάτων*· hic enim perinde intelligendum eſt, quod ex *προσβλέποιεν* facile repetas, *προσίβλεπτον*. Venerat etiam in mentem, *δουλοπρεπῆς τι* & *κολακευτικοῖ*, quod, ſi ſcriptus aliquis Codex adſpiraſſet, libenter praetuliſſem, quia congruere videtur aptiſſime cum ſequentibus *βαρεῖς ὄντες* &c. Eleganter autem orationis animandae cauſa interponitur πῶς οἴει. OEnom. apud *Euſeb.* Praep. Euang. v. p. 214. B. Ἐγὼ ὧν ὡς ἤκουσα, πῶς οἴει ἠγανάκτησα. *Plato* Symp. p. 1203. A. πόσης αἰδοῦς γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖς *Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. *T. H.*

Ibid. *Τι*] L. & Ed. ſ. In aliis τι. *M. du S.*

29. *Διαναπαυόμενοι*] Ex P. & Ed. ſ. Reliquae ἀναπαυόμενοι. *M. du S.*

λον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσον! ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ.

habentem, terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! jacebat enim ſpatium occupans agri.

Διελθόντες δὲ καὶ τούτους, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον; εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν ἔτι ἔθνη καὶ φῦλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιοὺς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς· τοὺς δὲ νεαλεῖς, καὶ συμπεπηχότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς ἀφ' τῆς πολυαρκοῦς ταριχείας. τὸ μέντοι ἀναγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις καὶ ἀφ' πολλῆς ἀναθεωρήσεως αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ, καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν

15. His quoque præteritis in campum nos inferimus Acheruſium, invenimusque ibi ſemideos, & heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus diſpertitam turbam ibi commorantem; veteres alios ſituque mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios recentes & compactos, illosque in primis Ægyptiorum fere inſolubiles ob condituræ durabilitatem. Quamobrem unumquemque dignoſcere non admodum erat facile: omnes enim plane ſibi invicem fiunt ſimiles oſſibus nudatis: vix tamen permultum tempus contemplati eos noſcitabamus. Jacebant autem acervatim obſcuri, ignotique, & nihil eorum, quæ apud nos pulcra videbantur, ſer-

32. Χαλεπῶς ἔχοντα] Quam frigida haec, & *Luciano* indigna! Plura ſunt in hoc opuſculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime ſapiunt, & ſcriptorem arguunt aut a *Luciano* diverſum, aut certe *Lucianum* ipſum juniorem & nondum ſubacti ad has res judicii. *M. du S.*

Χαλεπῶς ἔχοντα] Hoc ſi ad Tantalum ſolum pertineat, omnino deſiderabit ὑπὸ τῆ δίψους· ſed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Siſyphum ſimul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his Vir Clariſſ. *M. du Soul* animadverteſſe ſibi viſus eſt, ego quidem, qui meus eſt ſtupor, nullus ſentio. *T. H.*

Ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσον] Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; *J. G.*

Ibid. Γηγενῆ] *Terrae filium.* *J. Br.*

33. Τόπον ἀγροῦ] *Homer.* Odyſſ. Λ, 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐριβώλακος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃς ἐπ' ἴνια κεῖτο πέλεθρα. *J. Br.*

39. Εὐρωτιῶντας] Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα junxit itidem *Gregor. Nyſſ.* ad Pſalm. p. 364. B. ſed voce nonnihil vitiata: καὶ ἀφ' τούτου παλαιός τις ἐρρυτιῶν ἐγενόμην. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulentur, ſe didiciſſe monet *D. Hoeſchel.* ad *Phot.* p. 293. *T. H.*

40. Ἀμενηνούς] *Homer.* Odyſſ. Κ, 521. 536. *J. Br.*

42. Αὐτοὺς] In libris omnibus legebatur hic αὖτους, nullo prorſus ſenſu. Ego vero αὖους ſcriptum fuiſſe pro certo habeo. Vide Πάτρ. c. 8. *M. du S.*

Αὐτοὺς] Non diffiteor αὖους ingenioſe cogitatum, & primo adſpectu blandiri. Attamen re diligentius expenſa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας· nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscumque vocabuli rationem prodat: jam ſi forte αὖος commode dicuntur AEgyptiorum νεκροὶ ἀφ' τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora mortuorum exſiccantur, etiamne pari modo reſpondebit ἀφ' τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας; nihil, me judice, minus. Per illa veſtigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἄλυτους, literarum certe ſimilitudine tam propinquum, ut facilis errandi cauſa ſponte in oculos ingeratur: praeterea quam ſit oportuna verbi virtus huic loco, pronum eſt docere. Λύεσθαι & ἀφ' λύεσθαι a Graecis uſurpari ſolent de iis rebus, quae compage ſoluta dilabuntur ac diſſipantur: atque inde ἄλυτα quae vel plane non, vel difficillime ſolvuntur, disjectisve partibus intereunt. Illa poteſtas optime patet ex *Ariſtotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πέπηγεν, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύτρα ὑγρῷ· mox: οἱ μυλίαι ἄλυτοι· λίτρον δὲ ἅλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo poſt: τὰ μὲν λυτά ἐστιν, οἷον λίτρον τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος ibidemque ſaepius occurrit. *Plato* Tim. p. 1054. A. in illa admirabili auguſtiſſimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δ' ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος τὸ μὲν δὴ δεθὲν πᾶν λυτὸν· τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ· διὰ τοῦτο ἐπείπερ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapſum tandem in cineres ac pulverem ſolvitur: *Æſchin.* Dial. III. §. 19. & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod poſt mortem in elementa, unde fuerat conflatum, diſſi-

ſervantes. Quinimo, multis eodem in loco ſceletis jacentibus, cunctisque ſimilibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intuerentur, nudosque dentes oſtenderent, mecum hæſitabam, quo ſigno diſcernerem Therſiten a formoſo Nireo, aut mendicum Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius priſtinorum indiciorum ipſis adhærebat, ſed conſimilia oſſa erant, incerta nullisque notis inſcripta, ſic ut a nemine amplius diſtingui poſſent.

16. Tum vero iſta videnti videbatur mihi hominum vita pompæ cujusdam longæ ſimilitudinem habere; adminiſtrare vero atque ordinare ſingula fortuna, diverſos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu

παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ[τ]ουσες. [a] ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων [b] ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ ἀφόρητον διδορκότων, καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι ἀφορίναιμι τ Θερσίτου ἀπὸ τ καλοῦ Νιρέως, ἢ τ μελαίτου Ἶρον ἀπὸ τ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τ μάγειρον ἀπὸ τ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τ παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀφορίζεσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐνταῦθα ὁρῶντί μοι ἐδόκει ὁ τ ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ ἀφιστάναι ἕκαστα ἡ Τύχη, ἄφορα καὶ ποικίλα τοῖς [c] πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τ μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ

a Ἀμέλει] Ὡς P. L. *J.* Margo *Alii*. Eſt interpretamentum. b Ὁμοίων] Ὁμοίως F. c Πομπεύουσι] Πομπεύσαις P. L. *J.* Margo *Alii*.

50. Σκελετῶν] Ἀπεξεσμμένων. *G.*

diſſipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic neceſſariae calamitati obſiſtere conabantur conditura & odoribus AEgyptii, ut ne poſt obitum quidem cariſſimorum pignorum conſpectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa ſecula lineamentis integris cadavera conſtarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffluerent. *Plato* Phaed. p. 60. F. συμπίσον γὰρ τὸ σῶμα ὃ ταριχεύουσιν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευόμενοι, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat σώματι τάχα ἀφανίσαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ ὡδάκτως ἀναλύτῳ εἶναι· &, τὸ ὁρατὸν σῶμα .... ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει ἀφανίσαι ἐ ἀφανίστῳ καὶ ἀφανεῖσθαι. Hinc patere arbitror, cur *Noſter*, poſtquam memoraverat quosdam mortuorum ναιλεῖς καὶ σωμεσηκότας, qui tamen brevi tempore communem ſortem ſubituri videbantur, addiderit appoſite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, *indiſſolubiles*: quam vero ob cauſam? quidve tandem hanc ipſis in longiſſimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυκρατὲς τ ταριχείας. Iſta quum aptiſſime cohaereant, non plane noſtra conjectura videbitur inprobabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Luciani* locum uſurpavit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 48. *T.H.*

44. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον] *Gataker.* ad *Antonin.* VI. §. 24. ubi horum multa profert, ſcripſit ὃ πάνυ ὢν τι ῥᾴδιον male factum, ſi de induſtria ſeparavit particulas, quae Attico more conjungi ſolent, ut monuit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 74. Saepe *Noſter*: Ἐπισκ. c. XII. *Dion Chryſ.* initio Charidemi: ὃ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπισάμενον. *T.H.*

49. Ἀμέλει] P. L. & Ed. *J.* ὥς pro ἀμέλει habent. *M. du S.*

Ἀμέλει] Recepta per editiones interpunctio fortaſſe paucos offendet, neque ipſe temere movendam putem: nihilominus, ſi res mei ſit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro ſubſequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim: ἠπόρουν ἔν πρὸς ἐμαυτόν· ſic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehenſionis integrae juſtiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι ἐ διάκενον διδορκότων, perparum intereſt: ſic tamen Ed. princeps addita poſt ὁμοίως majore diſtinctione: unde ortum videtur, ut poſtmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum cenſuerint. *T.H.*

55. Τὸν μετοίτου Ἶρον] *Homer.* Odyſſ. Σ. *J. Br.*

Ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.] Ab Alcinoo. Odyſſ. H. *J. Br.*

56. Πυῤῥίαν] Vid. Ὀρχ. c. 19. & Τιμ. c. 22. ubi de eo dictum eſt. Sed quis ille nobilis coquus in hiſtoria? niſi forſan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. *M. du S.*

ἡ Τύχη βασιλικῶς [a] διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους περιδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν σέψασα τῷ ἀγαθήματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα παρεῖθηκε· τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι [b] δεῖν γενέσθαι θέαν. πολλάκις δὲ ἀφ' μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὸν Πολυκράτους τυραννίδα [c] μιμηνέδυσε. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστον ἀποδὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενον τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίγνεσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρον. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστᾶσα ἡ Τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ

instruxit, tiara impoſita, ſatellitibus additis, & capite diademate coronato: alteri ſervilem ſchemam circumdedit: alium quendam formæ decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc ſpectaculum. Sæpe vero per mediam pompam immutare ſolet nonnullorum habitus, haud ſinens ad finem usque pompæ intereſſe quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore veſtitu Crœſum coëgit ſervi captivique ornatum ſuſcipere; Mæandrio contra, qui hactenus in pompa ſervis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permiſit uti habitu. Verum ubi pompæ tempus præteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diverſus. Sunt autem, qui præ dementia, quando repetit ornatum inſtans ipſis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur quaſi

a Διεσκεύασε] Ἐσκεύασε P. Margo *A1W.* b Δεῖν γενέσθαι] Δεῖ P. δεῖν γένεσθαι Margo *A1W.* c Μιμηνέδυσε] Jure ſic repoſitum in *B1. 2. P. S. A.* quum in vetuſtis foret *μιτυνίδην.*

66. Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia ſunt σκηὴ, ἀγασκὴ, κατασκὴ, συσκὴ, & inde ducta verba. *Heliodor.* I. p. 3. μύριων εἴδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τῆ χωρίου διεσκεύασεν· quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpoſitis adjicit τοιοῦτον θέατρον ἐπιδείξας. *Oenomaus* apud *Euſeb.* Praep. Euang. V. p. 229. B. Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ ἀγασκεύασαι αὐτοὺς γενόμενος θεοφιλὴς· quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noſter* περὶ τ' Περ. τιλ. ſub initium: τῷ πράγματος, vel potius, ut *Faber* voluit, τῷ δράματος ἀγασκὴ, quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 125. τὴν συσκὴν τὸ δράματος a qua re ipſa diverſa non eſt Cod. Flor. lectio τὴν κατασκὴν, quam ſibi non diſplicere teſtatur *Salmaſius.* Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio ſcenae ſimillima, uſurpari nihil eſt quod miremur: potius autem hic loci compoſitum, quam, uti in aliis Codd. extat, ἐσκεύασε, probaverim. Jam tiaram & diadema, ſive regium inſigne candidae faſciae ob tiaram circumvolutae, ut ſaepe ſolet, diſtinxit *Noſter*, qua de re monuit *Barn. Briſſon.* de R. P. I. p. 32. Simili modo cauſia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία ἀγαθηματοφόρος *Plutarcho* T. I. p. 941. C. quod illuſtrat *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. c. 22. *Duris* apud *Athen.* XII. p. 536. A. 537. F. τὴν καυσίαν ἔχοντων τὸ ἀγάθημα τὸ βασιλικόν. *T. H.*

71. Δεῖ] P. ſolus: in aliis δεῖν. *M. du S.*

74. Διαπομπεῦσαι] *In pompa transvehi, pompatice tranſire H. Stephanus* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius Interpretes: *pompam finire cum iisdem inſignibus & ornatu.* *T. H.*

77. Μαιάνδριον] De eodem in Ἔκυκ. c. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. Μαίανδρος dicitur ὁ Μαιανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής. De proditione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia ſupellectilem Polycratis in templo Junonis ſuſpendiſſe poſt ejus mortem dicitur: ſed ex ſeqq. paginis patet, ſucceſſiſſe eum Polycrati; & ſemel atque iterum legitur ibi ejus nomen Μαιάνδριος, ut de emendatione hic cogitare non ſit opus. *M. du S.*

Μαιάνδριον] Vide *Jac. Perizon.* ad *Ælian.* V. H. XII, 53. ubi Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου. Simili diſcrepantia Protagorae pater *Diogeni L.* IX, 50. Μαιάνδριος, *Philoſtrato* Μαίανδρος. *T. H.*

79. Μιλησίδωτε] Scribe μιλησίδοτε. *J. Br.*

Μιλησίδωτε] Antiquiores fere Edd. μιλησίδητε, quod prima *B2.* mutavit; merito. De mendo monet etiam *Gatakerus* ad *M. Aurel.* XI, 24. *M. du S.*

87. Ἀ

quasi propriis suis rebus orbati, non ea reddentes, quæ ad parvum tempus mutua sumserant. Opinor autem eorum, qui versantur in scena, sæpe te vidisse tragicos actores istos, qui, prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, confestim servus prodire solet a poëta jussus: at finito jam dramate, quum exuerit eorum quisque auro sparsam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a cothurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menœcei, sed Polus Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

ὥρ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, ἢ ἔχω, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. [d] Οἶμαι δέ σε καὶ τὸ ὅτι τὸ σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους, πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· ἢ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ ἱκαλαβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς διέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Συνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ.

[d] Οἶμαι δέ σε] Hoc loco ex *Alw.* σε inserui: R. subjectum habebat post ἑωρακέναι.

94. Σεμνῶς] Τὸ σεμνὸν, τὸ ὑπερήφανον, ἢ ἁπλῶς σεμνόν. G.

1. Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] Ἐμβάται κωμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε καὶ * τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τὸ πρὸς μεῖζον ὕψος τοῦ χωμῶδοῦ ἄγειν. *V.*

* Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.] A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: extant tamen in C. nisi quod ὑψηλαι. *M. du S.*

87. [a] Ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Abripi se passus fuit Interpretum errore Clariss. *J. Jens.* quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro οὓς ἀποδιδόντας ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. [a] Ἃ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, *quae mutua sumserant*, vel *acceperant a fortuna*; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies *Cebetis* sententiam p. 61. 63. *T. H.*

88. Ἐχρήσαντο] *Mutuati sunt.* *F. G.*

Ibid. Οἶμαι δὲ ἐ τῶν &c.] Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε· sed quum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet *Lucianum*. Appositi sunt *Petronii* versus c. 80. p. 400. quos Vir magnus *Ant. Schultingius* ad oram libri adnotarat: neque *Jan. Dousam* Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, Scriptoris nostri locus praeteriit. *T. H.*

89. Ἑωρακέναι σε τοὺς] Illud σε ex MS. R. G. in textum recepimus. *M. du S.*

91. Κρέοντας] Confer infra Ἀ. *Μισθ.* c. 5. *L. K.*

95. Προῆλθεν] De usu verborum προέρχεσθαι, παρέρχεσθαι, παριέναι scenico notavimus p. 33. *T. H.*

99. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] Eadem utitur comparatione *Just. Martyr.* Epist. ad Zen. & Ser. *J. B.*

1. Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. *J. Br.*

Ibid. Ἐμβατῶν] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβατεῖς. *T. H.*

3. Πῶλος . . . Σάτυρος] De priori videsis *A. Gellium* VII, 5. & *Nostrum* Ἀ. *Μισθ.* c. 5. Z. Τρ. c. 3. De utroque Z. Τρ. c. 41. *M. du S.*

4. Συνιεὺς] Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. *J. Br.*

Ibid. Σάτυρος ὁ Θ.] Cum aliis Satyris hunc etiam recenset *J. Jonsius* de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. *T. H.*

5. Μαραθώνιος] E. Marathone vico. *J. Br.*

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς ταύτας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ὅπι-10 γράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἑτᾶρε. εἰ [a] γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ὄγκον τοῦ τάφου θαυμάσιον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω[15] [b] ταπεινῶς ἔρριπτο ὑπὸ τῷ δαύκῳ που, λανθάνων ὑπὸ τῷ λοιπῷ ὄχλῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἐπλαύνων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ὑπικείμενος. ἐπειδὰν γάρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς[20] ἐπομβρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός) ἀνάγκη ἀγαπῶντα καλαθεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατρά-25 πας πλουσίους παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα

17. PHIL. At dic mihi, quæso, Menippe, qui fumatuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeii mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur *tam* grandi onere pressus: nam, amice, postquam Æacus admensus est suum singulis locum (tribuit autem ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Jam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapæ fuerant, mendicantes ibi, & vel salsamentarios ex inopia, vel elementa prima docen-

[a] Γὰρ] Γοῦν P. L. Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. [b] Ταπεινῶς] Ταπεινὸς P. L. Margo *Alw.* quod vulgata lectione non est deterius.

16. * Ἐν θαδούσῳ που] Ἐν θαμαπαχυμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφιγγεῖ, θαμαπαλυμμένῳ, λάθρα γινομένῳ. *V.*

[b] 20. Ἐπειδὰν γὰρ . . . ὁ Αἰακός] Τάχα τὸν Αἰακὸν † ἐπίσησαν Ἕκητες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τῦ ὀνόματος ‡ ἕτυμον θαλαβόντας εἰς σωηγορίαν· βούλονται γὰρ ἐν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὀνομάζ· ὁ συμβαῖνον ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις, τῷ τάφῳ παραδοὺς αὐτοὺς θαδοῦναι. *V.*

21. Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός] Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρ. θαπλομένων μύγις ποδιαῖον τόπον ὁ σποδὸς § ἐπίσχει. *V.*

26. Καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας] Εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. *V.*

* Εὐταφαδυσώπῳ] Εὐταφαπαχυμμένῳ] Haec monstra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego restitui. *M. du S.*
Habent ἐν παρεύσῳ, quod post *Demosth.* in Timocr. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres *Hesych. Suid. Eustath.* ad Od Δ. p. 1489. v. 7. *Etymol.* in Παρέδυσον, sed instructum explicatione minus, quam nostri *Scholiastae*, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παρέδυσον sit etiam τόπος μικρὸς, *gentia, angulus*, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. *T. H.*

† Ἐπίσησαν] *F.* ἐπίσησαν. & C. *M. du S.*
Intellige, *Aeacum praefecerunt, qui jus diceret* &c. *T. H.*

‡ Ἕτοιμον παραλόντες] In Ed. A. & *V.* ἴτυμον erat. Ego mutavi. *M. du S.*
Ex G. hanc adnotationem descripsit *M. du Soul*: Αἰακὸς, *quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Aeacum locum assignare animabus.* Mox dedi γὰρ ἐν· nam τῶν Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδιδοῦναι lege παραδιδόναι vel παραδίδοσι. *T. H.*

§ Ἐπίσχει] C. ἐπίσχει vel σπήσχει. *M. du S.*
Atticam formam servant *Scholia* V. Πυρὶ θάπτειν illustravit *G. Cuper.* Obs. I. c. 7. nos alibi plura diximus. *T. H.*

16. Ἐν θαδούσῳ που] Παρεδύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ὑπὸ θαδούσῳ, *clam, occulte:* quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: *Procopio* familiare, ex quo unum alterumque locum *Suidas* protulit. *Demosthen.* in Timocr. p. 780. F. & *Ulpian.* p. 813. B. quo respexit *Harpocrat.* in Παρέδυσον quanquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non adsentiar. Σκοτίως δὲ ὑπὸ θαδούσῳ junxit *Euagr.* H. E. III. c. 1. Epistola, quae *Justini Martyris* dicitur, ad Zen. & Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39: τὰς ὑπὸ θαδούσῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ', ubi legitur παρ' ὀστοῦν. *T. H.*

22. Οὐ πλέον ποδός] Eadem in Dialog. mort. *Philipp.* apud

centes ; dum a quolibet ex vulgo contumelias , & alapas in caput impactas patiuntur , perinde ac mancipiorum viliſſima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar , plane me continere non poteram : ſcilicet monſtrabatur mihi in angulo quodam mercede reſarciens adtritos calceos. Multos præterea alios videre licebat in triviis ſtipem petentes , Xerxas inquam , Darios & Polycrates.

18. PHIL. Abſurda narras de regibus, & parum abeſt quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes , & ſi quis alius ſapientum ? MEN. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes : adſunt autem ipſi Palamedes , Ulyſſes, Neſtor , & ſi quæ alia eſt umbra garrula : adhucdum vero inflata illi erant , atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat juxta Sardanapalum Aſſyrium , Midam Phrygem , & alios quosdam hominum ſplendidorum : eos

διδάσκοιλας γράμματα , ἢ ὑπὸ ϖ τυχόντ@ ὑβριζομένους , ἢ κτ' κόρρης ϖαιομένους , ὥσϖερ τ ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τ Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμην@ ὐδὲ κρατεῖν ἑαυτ ὑωατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ϖρὸς γανιδίῳ τινὶ μισθῷ ἀκέμεν@ τὰ σαθρὰ τ ὑποδημάτων. ϖολλοὺς δὲ ἢ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ϖρὸ ταῖς τριόδοις μειλαιτοῦντας , Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους , καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ ϖερὶ τ βασιλέων , ἢ μικρῶ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔϖρατ@ , ἢ Διογένης , ἢ εἴ τις ἄλλος τ σοφῶν ; MEN. Ὁ μὲ Σωκράτης καὶ νῦν ϖεριέρχετ@ διελέγχων ἅϖαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης , ἢ Ὀδυσσεὺς , ἢ Νέστως , ἢ εἴ τις ἄλλ@ λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐϖιφύσητο αὐτῷ , καὶ διαῤῥήκει ὅϖ ὁ Φαρμακοϖόσιας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστ@ Διογένης ϖαροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ , ἢ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ , ἢ ἄλλοις τισὶ τ ϖολυτελῶν.

ε Ἐπιφύσητο] Hoc notatum ad oram *AIW.* probavi , quod mihi juxta cum *H. Stephano* rectius videtur , quam ἐπιφύσητο omnium Edd. excepta *J.* & *V2. Ariſtoph.* Pl. v. 699. — ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπιφύσητό μου.

32. Ἐδιήχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυτέως ὕστερον σωθέντι , ἢ τοῦτο παίζειν τὰ δὲ τ ἄλλων βασιλέων ὀφᾶ ὑπὸ τ τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τρίοδους * ἰσκυβαλισμένα , τοῦτο λέγεται. *V.*

* Ἐσκυβαλισμένα] C. & V. ἰσκυβαλωμένα. *M. du S.* Quia σκυβαλίζειν eſt frequentiſſimum , retinui lectionem Ed. *A.* altera verbi facies σκυβαλεύειν , quanquam formandi legibus non adverſatur , necdum mihi fuit oblata. *T. H.*

apud *Stob.* Ser. 330. κεῖν μορίων ϖηχῶν γῆς κύριο ὑπάρχης , θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in Char. ϖεδιαῖον λάθοιτν τόϖον ϖᾶσι τῶ Λιακοῦ. Tangit *Marcil.* ad *Horat.* *J. B.*

26. Πτυχιόντας] Haec & ſequentia omnino puerilia & Luciano indigna. *M. du S.*

27. Τὰ ϖρῶτα δ' γρ.] Inter hominum viliſſimos hic recenſeri notat *Deſid. Herald.* Anim. ad *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VII. p. 608. ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. *T. H.*

33. Μισθοῦ ἀκέμεν@ τὰ σαθρὰ τ ὑπ.] Protulit haec verba *Thomas Mag.* in Ἀκέσις , ubi ex *Vaſcoſani* ſupplenda eſt Editio noviſſima : Ὄμ. εἰ Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἐπίτης μοι ἐπίσῃ. Τὸ δὲ ῥάπτης κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, expoſuit *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis , ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Noſter* viliſſimum opificium , an certa quadam ratione Philippo tribuerit , compertum non habeo. *Scholiaſtae* conjectura non inepta eſt , neque abhorrens. Quod ſequitur εἰ ταῖς τριόδοις adhibuit *Pricaeus* ad Apul. Mileſ. I. p. 4. *ſtipes in triviis erogare.* *T. H.*

Ibid. Τὰ σαθρὰ τ ὑποδημάτων] Sic in Catapl. c. XX. *J. B.*

42. Παλαμήδης] Congerrones Neſtorem & Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos Ἰφ. Ἀλ. II. c. 17. idque jure merito : illum ita deſcripſit *Homerus* , ut in tanta morum ſimilitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas : hujus caſu acerbo ſe vivus etiamnum Socrates eſt conſolatus: ϖαρηυθῆσθαί σ' ἔτι μὰ Δ Παλαμήδης , inquit in *Xenophont.* Apol. p. 411. ὁ ϖάνυ@ ἐμοὶ τηλίκους atque adeo mirum non eſt , ſi infra ſapientiſſimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyſſe res eſt alia : ejus enim facinus in Palamede deſignatum fuerat exſecratus: ſic enim in *Xenophonte* ſequitur : ἔτι γὰρ Δ νῦν ϖολὺ καλλίους ὕμνους ϖαρέχει Ὀδυσσέως τῷ ἀδίκως ἀϖολωλεκότ@ αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum Phaedonem. *T. H.*

44. Ἐκ τ Φαρμακοϖοσίας] *E cicutae poſione.* *J. Br.*

Ibid. Φάρμακον ϖοσίας] *Plato* in Phaedro. *J. B.*

τελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῆς, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην [a] ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακείμενος ἀδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὑποκαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ ἀφορητότερα μετοικεῖν ὑπὸ φέρουσι τὴν Διογένειον.

quum audit plorantes, priſtinamque fortunam animo remetientes ridet ac delectatur; tum plurimum ſupinus recumbens cantat, valde aſpera ac dura voce ejulatus eorum abſcondens; quod illi adeo moleſte patiuntur, ut conſilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅτε σὺ δεχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι τὴν τῶν πλουσίων; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας· ἃ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὐθέσαντο οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῆς κοινῆς συμφορᾶς. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συμφοίτας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς ὡς καὶ αὐτὸς ἦν τῆς ἐκκλησίας· ἐνομίσθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ [b] περὶ τῆς τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῆς κατηγορήθη πολλῶν

19. PHIL. Iſta quidem ſatis: ſed quid erat illud plebiſcitum, quod initio dicebas perlatum eſſe adverſus divites? MEN. Bene vero ſubmonuiſti: neſcio enim quomodo, quum de eo dicere propoſuiſſem, longiſſime aberrarim ab inſtituto ſermone. Ergo dum verſabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris ſtatim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi jus erat: tum igitur & alia ſunt adminiſtrata, & denique quod ad divites ſpectabat negotium. Itaque quum criminum accuſati eſſent multorum

a Ἀναμετρουμένων] Ἀναμετρούντων A. P. b Περὶ] F. ὡς correctum in A1. quam reliquae ſequuntur.

49. Ἀναμετρουμένων] Angl. ἀναμετρούντων. Y. B. Ἀναμετρουμένων] Diverſum eſt, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. *Euripid.* Ion. v. 250. Μήμῶν παλαιὰν ἀναμετρησάμην τινά. Or. v. 14. — τί τ' ἄρτι' ἀναμετρήσωσ μοι δύ' plura dicentur alio loco. T. H.

60. Προὐθέσαντο οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienſes conſuetudinem aptiſſime reſpondet. Prytanum erat munus ſenatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id *Pollux* eſt VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὥσπερ ἂν δεῖ χρηματίζειν. *Ariſtoteles* προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud *Harpocrat.* in Κυρία ἐκκλησία· unde ſua *Pollucem* deſcripſiſſe, quod in pluribus aliis verum eſt, recte *Valeſius* obſervavit: atque ita *Æſchines* de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem eſt προθεῖναι ἐκκλησίας. *Liban.* Decl. XVI. p. 466. B. πλὴν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίαν. Controverſia vis verbi apud veteres in *Demoſthenis* initio Phil. I. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος πρότερον ἤκουον λέγειν· ibi notat *Ulpianus* quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο τινὰς δὲ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο· ſed quae ſequuntur, clare rem ipſam exponunt: ἐπειδήπερ συμβάσεις τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἔχουσας, περὶ ἃς ἡ σκέψις, καὶ περὶ ἃ συνελαμβάνετο καὶ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ὅτε γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380. B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὅτε βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἀκούσαι μαθεῖν, ἤ, τι λέγουσι· nam Oratoris verba, quibus haec illuſtrandis inſerviunt, ſic ſine dubio, quod nec *Valeſium* praeteriit, ſunt reſtituenda: καὶ τοῦτ', ὅταν ἢ κύριαι ἢ προσεῖσαι προγεγραμμένων, ὡς οὗτοι idque non *Ulpiano* ſolum auctore, ſed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente diſceſſerit *Wolfius*, interpres alioqui minime ſpernendus, facile lector non indiligens per ſe deprehendet. Jam duplex illa τοῦ πρυτάνεως poteſtas, quae *Demoſthenis* enarratores diſtraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in *Iſocratis* Συμμαχ. p. 162. A. ἀποφυτούμενον, ἃ τυγχάνω γιγνώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. *Thucydid.* III, 38. Θαυμάζω μὲν τὸ προθέντων αὐθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν forte minus erit dubitationis, quando adjungit γνώμας aut ἀφηγήσεις. c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκευάσαντο τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὖθις γνώμας προθῶσι. Τοὺς ἐν τέλει *Scholiaſtes* τοὺς πρυτάνεις exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. c. 42. Οὗτε τοὺς προθέντας τὴν ἀφηγησιν αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum *Ulpiano* ſentio, & has locutiones omnes eſſe profectas arbitror a propoſita prytanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athenienſes, ſed & qua

rum & gravium, violentiæ, arrogantiæ, superbiæ, injustitiæ, tandem surgens aliquis populi moderatorum prælegit scitum tale.

λὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία, ϗ ἀδικία, τέλ⊙ ἀναστάς τις τ̃ δημαγωγ̃ ἀνέγνω ψήφισμα τοιόνδε.

PSEPHISMA. 70

20. Quandoquidem multa & injusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despicatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, quum obierint, eorum corpora75 pœnas subeant, non secus atque aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinis80 prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletionis F. Necysiensis, tribu Alibantiade.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ ϗ ἄδικα οἱ πλούσιοι δρᾶσι καθ᾽ ἁρπάζοντες, ϗ βιαζόμενοι, ϗ πάντα τρόπον τ̃ πενήτων καταφρονοῦντες, Δέδοκται τ̃ βουλ̃, ϗ τ̃ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μ̀ σώματα αὐτ̃ κολάζεσθαι, καθάπερ ϗ τὰ τ̃ ἄλλων πονηρ̃ν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τ̀ βίον, [c] καλαδικὰς ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ϗ τ̃ τοιούτῳ ἀριθμ̃ γάγωσι μυριάδας ἑπτ̀ πέντε ϗ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, ϗ ἀχθοφορο͂ῦσι, ϗ ὑπὸ τ̃ πενήτων ἐλαυνόμενοι· τελευτ̃ν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τ̀ γνώμην Κρανίων Σκελετίων⊙ Νεκυσιε͂ς, φυλ̃ς [d] Ἀλιβαντίδ⊙.

Hoc lecto psephismate suffragia dant ma-85 Τούτου ἀναγνωσθέντ⊙ τ̃ ψηφίσματ⊙ ἐπεψήφισαν μ̀ αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλ̃-

c Καλαδικὰς] Ex A. F. 72. quibus adsentitur Margo AIW. Ceterae Edd. F. in qua καταλύσεσθαι, sequuntur. d Ἀλιβαντίδης] A. P. idemque adscriptum in ora AIW. Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδης.

qua de re sententiae dicendae forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit *Sophocl.* in Antig. v. 165. Ὅστ᾽ εὐγενείαν πρὸς γυναικὸς πρέσβετο λέχους Κοινῇ πυρώμασι πίμψας solemne est ingeniosissimo poëtae phrases a suae gentis moribus derivatas; aliorsum apte traducere: cui, praeter illud πρεσβῦς λεχους, hisce lectis non statim ἐκκλησία εὐγενῶν in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare, quum in superioribus exemplis πρεσβῦαι consp̃iciatur, ipse Medium usurparit. Προβούλευμα recentioribus esse *Imperatorum edicta ex Cangii* Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκβούλευμα refutaturi sint *Phrynichus* & *Thomas Mag.* equidem nescio. *T. H.*

61. Πρυτάνεις] Qui sunt vide apud *Etymol. M. A. V.*

66. Ἐπεὶ γάρ] Saepe mutari vidimus ρ̃ρ & γεῦ idem ne hic contigerit, valde metuo. *T. H.*

Ibid. Κατωγέρατο] Sic scribitur passim. *M. du S.*

78. Καλαλύσεις] Angl. καλαδύσεις. *J. B.*

Καταδύσεις] Vulgo legitur καταλύσεις· quod ferri quidem posset, nisi hanc aptiorem & concinniorem scripturam suppeditarent A. & Ed. *J.* sic *Plutarch.* 1399. 1. εἰς κίρκον ἐνδύομ⊙. *Plato* p. 32. B. C. εἰς σὰν τ̃ ἄνων γένη ἐνδύσας. *M. du S.*

83. Κρανίων &c.] Ludit in vocibus κρᾶνιον, σκέλε-τ⊙, νέκυς mortui ἀλιβάντες a poëtis appellantur. *J. Br.*

84. Φυλ̃ς Ἀλιβαντιάδ⊙] Finxit lepide hanc vocem, ut & illas quae praecedunt. Ἀλίβαντες sunt νεκροὶ. vide *Hesych.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀλιβαντιάδ⊙] Angl. Ἀλιβαντίδ⊙. *J. B.*

Ἀλιβαντιάδ⊙] Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τοῦτ᾽ ἐστι, ζωλικὴς λαβάδ⊙, ἤγουν ἀγρότητ⊙ ἄμουσ⊙ ὤν. Ἀλίβαντες quare mortui dicti, vide *Galenum* περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντιὰς finxit. *A. V.*

Ἀλιβαντίδ⊙] Ἀλίβας est *mortuus*; &, si *Suidae* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noster*. Malui autem Ἀλιβαντίδ⊙, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδ⊙. *M. du S.*

Ἀλιβαντίδ⊙] Ferri poterat Ἀλιβαντὶς, ut Πελασγὶς, Πελοπὶς, ejusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κυδαντὶς, Ἱπποθωντὶς, Αἰαντὶς, Ἀκαμαντίς. *T. H.*

85. Ἐπεψήφισαν μ̀ αἱ ἀρχαὶ] Ψηφίζειν ϵ̀ χειροτονεῖν separant jura civium; notissimum ex oratoribus Graec. *J. B.*

Ἐπεψήφισαν] *Approbaverunt* magno consensu Interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 157. v. 32. *T. H.*

πλῆθος, ἠνεβριμήσαλο ἡ Βριμὼ, ἠλάκτησεν ὁ Κέρβερος· ὅτω γὰ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, ὑφ' ἁφίγμαι ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἦν δὲ τυφλόν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) Ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οἳ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ οἳ

gistratus, ſcivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quæ lecta fuerunt.

21. Atque hæc tibi ſunt acta in concione. Ego porro, cujus gratia eo veneram, Tireſiam adii, eumque ſupplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille riſu ſublato (eſt autem captus oculis ſeniculus, pallidus, & tenuiſſima voce) fili, inquit, cauſam novi tuæ fluctuationis a ſapientibus eſſe ortam, qui ſecum ipſi diſſident;

a Σου] Σοι P. Margo *Alii*. Defendi poterat: ſed longe melior vulgata.

87. Ἐνεβριμήσαλο] Ἠπείλησεν, ἐφόβησεν. *V.*
91. Ἕνεκα τῷ Τειρεσίᾳ] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται τῷ Ἅιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τὰ ἄλλων ἀπάντων νεκρῶν. *V.*

87. Βριμὼ] Etymol. Βριμὼ, ἡ Περσεφόνη &c. *F.G.*
Βριμὼ] V. *Clem. Alex.* 9, f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. *M. du S.*

98. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Scribendum: ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οἳ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. *O fili, cauſſam ſcio tuæ perplexitatis, a ſapientibus iſtis profectam, qui non eadem inter ſe ſentiunt*: ἐν in omnibus editis deſideratur. Aliud eſt ἃ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a ſe ipſo diſſentire*. *J.G.G.*

Οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς] Vir Cl. *J.G. Graevius* legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *qui non eadem inter ſe ſentiunt*. Sed videndum, ne retinenda ſit vulgata lectio, ac cum eodem Viro Cl. recte interpretanda, *Equidem novi haſitationis tuæ cauſam, eam nimirum profectam eſſe ab his ſapientibus, a ſe ipſis diſſentientibus*; qui ſibi non conſtant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes ſententiam. Eo nempe ſtolidior erat horum ſophorum vanitas, quod non inter ſe modo, ſed ipſi a ſe diſſidebant. Idque jam ſupra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus*: Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὑρίσκων ἐπιτηδεύοντας, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας, &c. *Praeterea hoc multo in illis erat abſurdius: hos enim ipſos, obſervata eorum vita, comperi ſuis ipſorum ſermonibus admodum contraria agentes*, &c. Ad hæc videtur reſpexiſſe is (Tireſias) qui hoc in loco eum, qui, quæ foret optima vita, rogarat, docere vult veriſſimam hæſitationis ſuæ cauſam. *J.F.*

Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Sic *Iſocrates* περὶ Εἰρήνης p. m. 216, f. ὅτων ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰς ἡμέρας ἃ ταῦτα γιγνώσκομεν. *M. du S.*

4. Ἀποστάσεως] Attigi locum ad Θ. Κρ. §. 5. p. 257. *T.H.*

5. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Privatos* vertunt: non injuria diſſentit Vir eximius *J. Alb. Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi ſcriptorum *Luciani* recenſionem inſtituit: *Quod vero Tireſias*, inquit, *Menippo in aurem ſuſurrat, optimam vitam eſſe τὸν ἰδιωτῶν, nolim intelligere de vita* privatorum, *ſed* illiteratorum, *qui* philoſophis *a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum faſtu tractantibus*: adjectis pluribus noſtri ſcriptoris exemplis, in quibus eadem poteſtas valere debeat. Sane nihil eſt frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter ſe opponi: notat *Simplic.* ad *Epictet.* Ench. c. LXXI. p. 315. Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ἀπὸ Δημήτρου τούτου φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιγμένοι πρὸς τὸν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, ὡς πρακτοῦλας καλεῖ. Crates, teſte *Diogen. L.* VI, 88. argenti numerum apud menſarium depoſuerat ea conditione, ut, ſi filii ἰδιῶται γενηθεῖεν, ipſis reſtitueretur; ſin philoſophi, publico cederet. Nec philoſophis ſolum, ſed & philologis contrarii ſunt οἱ ἰδιῶται. *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 235. ὡς γὰρ ἡ φιλόλογος (σωφροσύνη) γελᾶται τοῖς ἰδιώταις, ὅτως ἡ ἰδιωτικὴ τοῖς φιλολόγοις· atque adeo cujuscumque artis rudes ἰδιῶται ſunt, ſi ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitæ conditionem, quæ procul a philoſophorum rixis remota quietem ſectatur, & res, quæ uſu quotidie veniant, commode atque eleganter diſpenſat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operoſis philoſophorum inanibusque concertationibus, ſæpe laudatur: quare *diu quæſitum eſſe Servius* notat ad Georg. II, 475. *utrum philoſophiæ, an ruſticitatis eſſet vita felicior. Plato* Πολ. X. p. 765. C. Ulyxis animam narrat μνήμῃ τῆ προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν ζητεῖν εὐδιοῦσαν χρόνον πολὺν βίου ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος· ubi jam ſine dubio privati hominis tranquillam vitam ſignificat. *T.H.*

11. Τὸ παρὸν ὦ δαίμων] *Præſentem fortunam boni*

sident: at fas non est hæc ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater, quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso cæcior oberrem in vita. Ille enimvero, quum me seduxisset, longeque ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi cœlestia, & fines ac principia rerum inspiciendi, despues solertes illos syllogismos, & hæc talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus præter-

θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηκε γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέρων, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ φείδῃ με σὺ τυφλότερον φείσεσθαι ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος ὢν τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος μελεπρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἁπάντων θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,

consulens. Proverbium quo *Plato* in Gorg. utitur p. 302. F. *A. V.*

Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν *Plato* in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus *Procopius* Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐμοὶ γάρ τις παλαιὸς εἰσήχει λόγος τὸ παρὸν εὖ τιθέναι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel θέσθαι) παλαιῶν utrumvis enim ποιεῖν & θέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco *Hesychius* etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quanquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, ejus paroemiae Philosophum in Gorgia citat testem; quum tamen *Suidas* ποιεῖν servaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. ἀρκεῖ δὲν ἐπὶ παύτῃς (τῇ τῶν ἀπὸ τοῦ παρὸν εὖ θέσθαι) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, monuit *Gatakerus* Pittacum, teste *Diogen. L.* I, 77. interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura Vir Doctissimus *Luciani*, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit *Diogen.* I. §. 78. σωστῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν χειρῶν τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείων δὲ, χειράμενα εὖ θέσθαι. Interpretes, ut solent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: *Ambrosius* ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere; aequo animo ferre: Benedictus* nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, *praesentibus contentus*, parum ipse scilicet contentus versione *Mori* minime postponenda, *praesentibus bene compositis.* Utrumque proverbium *Erasmus* explicuit, *Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere:* tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate macteremus, sed quaecumque contigit sors, eam velut optimam amplectamur.* Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cujus vis & ratio a formula loquendi perspecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰς προστιθεμένας· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, *res praesentes, & quodcumque fuerit oblatum lucro apponere, inque rem suam convertere.* Expende modo *Platonis* locum, ubi non insulse *Ficinus, ut eo quod adest pro viribus bene utar*, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. Aristippum refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολελαυκέναι ἢ τὸ ἀπολαύειν, τὸ μὲ ὡς οὐκ ὄν, τὸ δὲ ὕστερον ἢ ἄδηλον· ὁποῖοι ἢ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· *omnium rerum aliarum securis esse gnaviter utendum praesentibus deliciis statuentes:* nam ex *Dalecampio* nequicquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola *Horatius* eruditus monuit: *Quid sit futurum cras fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit lucro Adpone* — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait *Diog. L.* II, 65. ἁρμόσασθαι ἐ τόπῳ ἐ χρόνῳ ἐ προσώπῳ, καὶ πᾶσιν περίεσσιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι .... ἀεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in *Hesiodo* Οἶκον τ' εὖ θέσθαι, id est, interprete *Moschopulo*, τὰ ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι in *Platone* Πολ. IV. p. 647. A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, καὶ ἀρξάμενα αὐτὸν ἑαυτοῦ ἐ κοσμήσαντα &c. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τὸ πόλεμον εὖ θέσθαι. IV, 59. τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλεύόμενοι δὴ θέσθαι &c, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν· unde manifestum est male syllaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὸν εὖ θέμενοι. OEd. Tyr. v. 641. — μετ' ἦς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστὼς εὐτυχῶν εὖ θέσθαι χρεών. *Dionys.* El. apud *Athen* XV. p. 669. E. Συμπόσιον κοσμοῦν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενον, id est, *Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus*; quod non fecit Interpres *Dalecampius.* Aeque solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστ', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς. Αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φίλων· neque minus in ipso proverbio: *Cratini* locum ex Pylaca promsit *Suidas*, quem planius atque ab *Erasmo*, &c, qui vestigia

μενος, ὡς ἀδραμὴς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ οὐδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ὥρμα κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δὲ, ἅτε ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δή, ἔφην, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί ἀμφιμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν· καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον ἢ ἄλλως ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ ἀφ' κλειθρίας ἐρεῖον φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτῃ οὖν ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ὅπη τῆς Ἑλλάδος. Ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα ἀφ' τῆς τρυμίης ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς Λεβαδείαν γίγνομαι.

curras ridendo pleraque, nec quicquam serio ſtudio conſecteris. Hæc ubi dixit, recepit ſe in aſphodelo conſitum pratum.

22. Atque ego, etenim jam ſerum erat, age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abimus iterum in vitam? Ad hæc ille, bono, inquit, eſto animo, Menippe: brevem equidem tibi & minime moleſtum oſtendam tramitem: ſimul abduxit me ad quendam locum reliquis caliginoſiorem, oſtendensque manu procul obſcurum aliquod & tenue tanquam per feneſtram influens lumen, illud, ait, eſt Trophonii fanum, atque inde deſcendunt Bœoti. Hac igitur enitere, & ſtatim eris in Græcia. Ego vero dictis delectatus, ſalutatoque mago, quum difficulter admodum per anguſtum oſtium erepſiſſem, neſcio quomodo in Lebadia adſum.

Cha-

20. Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου] Εἰ τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὀλίγοις, πᾶς βλέπων τῷ δακτύλῳ * ἰδείκνυε; Καὶ τὸ μὴ πωζόμενον τοῦτο. † αὐτίτλῳ δὲ, οἶμαι, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ εἰ Τροφωνίου ἀφανίστερά τι καὶ ἀσαφέστερα τῶν τοῦς ἄλλους μαντείων χρησμῳδουμένων. *V.*

* Ἐδείκνυε] Ἐδείκνυεν V. & C. *M. du S.*
† Αὐτίτλῳ δὲ] Pro δὲ *M. du Soul* ſcripſit τε, quod an *P.* Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum. In ſequentibus aut μαντιῶν, aut, quod potius habeo, leges μαντίων. *T.H.*

ſtigia ſummi popularis preſſit, *Gatakero* fuit factum, reſtitui poſſe arbitror: Ἀνδρὰς σοφοὺς δὲ (vel γὰρ utraeque particulae in citandis verſibus vulgo ſolent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς Ἐς δύναμιν θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctiſſimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. p. 303. Ἀλλ' ἐγώ σοι, ἔφη, τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἱλαρῶσαι ψυχὴν ἐπί σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit *Ariſtid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae ſcientia ratem ſervat, ἀλλ' ὡς ἂν θέλωσι τὸ πνεῦμα. Ergo duplex fere poteſtas, quam tamen cauſa nonnunquam variat, in hoc adagio reſidet; prima, *quod in manibus eſt, ſolerter dextreque curare & adminiſtrare; ſapienter rebus praeſentibus utendo commodis ſuis conſulere:* quomodo ponitur etiam ὡς βέλτιστα θέσθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφέτερον ὡς βέλτιστα θέσθαι, καὶ τῇ γενησομένῃ καλῶς τιμωρήσεσθαι. *Zoſimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus eſt danda, I. p. 12. Ulpianum deſcribit τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, τὸ μέτριον ὑφέχειν συμφορᾷ δυνατόν· & *Suidas* in Anatolio, προσεῖν δὲ αὐτῷ & τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων τὸ παρὸν θέσθαι ἐπιτηδείως· altera, *ſi quid tentatum ſecus ceciderit, arte corrigere, fortunamque ſiniſtram induſtria ſublevare;* quemadmodum homines prudentes ſolent aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV. Sc. VII, 22. Haec autem ſimilitudo quum non raro a veteribus uſurpetur. *Valeſio* perſuaſit, ut rationem proverbii a teſſerarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se ſervir bien de ſa chance* in Not. *Mauſſaci* ad *Harpocr.* p. 221. ſenſu quidem ex aliqua parte opportuno, ſed origine nimis in anguſtum redacta. Ut ergo quin noſter ille modus explicandi ſit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, ſic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc ſaepe poſuiſſe ſcriptores antiquos, ut aperte ad teſſerarum ludum cogitationem referrent. Exemplo ſint *Sophoclis* verſus, quos perperam Vir Magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν πρόσωπον, ἀλλὰ μὴ τύπτειν τύχην· ubi primum reſtitui placet, π' τὸ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus noſtris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν eſt *aequo animo ferre, aequi bonique facere* diverſum ab εὖ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantiſſime vertit Vir Maximus in Florileg. p. 456. *Quod caſus offert, ponere ex uſu ſuo, Non gemere fortunam, aleatoris boni eſt.* Alter autem Tragici verſus apud *Heſychium* in Καδδύειν loco valde mutilo

Charon, ſive Contemplantes.

MERCURIUS ET CHARON.

M E R C.

1. QUid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evaſiſti, ad præſentem usque diem non valde ſolitus frequentare res ſuperas. CHAR. Deſideravi, Mercuri, inſpicere qualia ſint, quæ verſantur in vita, quæque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorſum venerint ad nos: nullus enim eorum ſine lacrimis trajecit. Quare poſtulata ab Orco, non ſecus ac Theſſalus ille juvenis, ad unum diem linquendæ navis

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

Ε Ρ Μ.

1 ΤΙ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ σορθμεῖον ἔρημον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς ἣ παρῶσαν ἡμέραν ὐ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐϛι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων ἕνεκα πάντες αἰμώζουσι κατιόντες παρ' [a] ἡμᾶς· ἐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τῆ Ἄδε καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἔφηβος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι,

[a] Ἡμῶς] *F.* ἡμᾶς.

9. Παρὰ τῆ Ἄδε] Πλούτωνι. *V.*

10. Ὁ Θέτταλος] Ὁ Πρωτεσίλεως. *V.*

to corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde ſumtus foret, ignorabat, *Salmaſius* operam luſit. Porro quid *Æſchylo* loco clarius, in Agam. v. 32. Τὰ δυστυχῆ γὰρ εὖ πεσόντα δύσομαι Τρὶς ἐξ βαλούσης τῶνδε μου φρενὸς; audaciſſima figura, quam caſtigata *Sophoclis* majeſtas ſibi nunquam permiſiſſet: in *Scholiaſte* vero legendum ἀφελῆσθαι pro εὐθυβολῆσαι. Sed mezuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. *T. H.*

14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.] *Homer.* Odyſſ. A. *J. Br.*

23. Τὸ ἱερὸν τῦ Τροφωνίου] Vide *Th. Reineſ.* ad Inſcript. Cl. I. n. 243. *T. H.*

24. Κατήρχοντας] *Ad inferos migrant.* *J. Br.*

29. Λεβαδείας] Lebadia Boeotiæ eſt oppidum, ubi Trophonius dat reſponſa. *J. Br.*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ] Habes jam elegantiſſimum & omnibus ſatis numeris abſolutiſſimum *Luciani* hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil eſt: adeo omnia exacta, & cum urbanitate ſumma conjuncta ſeveritas: nulla licentiae vel minimae macula, ſed caſtiſſima omnia; ut hunc ſanctiſſimo cuique adoleſcenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, ſed & mores abſque periculo excolat atque ornet. *M. du S.*

2. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Miror ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *M. du S.*

Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Fidem diſtinctionis cunctis Edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, Interpretes violare religioni duxerunt vertentes, *in hanc lucem aſcendiſti:* quali idem hic diceretur, quod paulo poſt, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. Ego junctis ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν ὐ πάνυ εἰωθὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae ſatisfeciſſe me puto, ut nulla amplius ſuperſit cauſa, cur miretur *Solanus*, ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *T. H.*

10. Ὁ Θεσ. ὁν. ναυάρχου] Proteſilaus, de quo ſupra in Νεκυομαντείᾳ *Lucianus.* *J. Br.*

Ὁ Θεσ. ὁν. ναυάρχου] Intelligit Proteſilaum, cujus dialogum vide cum Plutone & Proſerpina. *J. C.*

Ὁ Θ. ὁν. ναυάρχου] Proteſilaus. Vide ſupra N. A. XXIII. *M. du S.*

12. Λειπόνεως] In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λειποναυτίου γίνεσθαι, quod actione λειποναυτίου perſequebantur: *Poll.* VI, 154. ubi Cod. Pal. λειποναυτίου VIII, 42. *Heſych.* Λειπόνεως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπώς· ita Herculem, qui, ut amiſſum Hylan inveſtigaret, Argo navim ſocioſque deſeruerat, — ἥρως ἐκπρόμολον λειπονάυτα *Theocr.* Eid. XIII, 73. *T. H.*

13. Ἐπ-

θέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καί μοι [a] δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι ξυνησόμενος [b] τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά

venia, escendi in lucem; mihique videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin hospitem amice ducturus sis mecum obeundo singula monstrandoque, ut qui noris omnia. MERC. Non sane vacat, Portitor? etenim propero curaturus supero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne

[a] Δοκῶ] Δοκεῖ vitiose *S.* & *A.* [b] Τῷ] Sola *F.* Τῶ male.

15. Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] Ὡς ἐπιστάμενος τὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἅπαντα. *G.*

13. Ξεναγήσεις] Meminit *Moschopul.* Ἐκλ. Α. Ο. in Ξεναγήσεσθαι. Deductus ad limpidum Iliissi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἄριστα γοῦν, inquit, ἐξενάγηκας, ὦ φίλε Φαῖδρε· tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀποπάστας τις φαίνῃ ἀτεχνῶς ἡμῶν, ὁ λέγεις, ξεναγούμενός τινι ἢ σὺ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. *Plato* Phaedr. p. 1211. E. *T. H.*

17. Τῷ ἄνω Διΐ] Quia, ut supra visum est, & inferis suus Jupiter est. *M. du S.*

19. Ὅλον ὀμότερον] *Vestrum prorsus*: nam Mercurius, *Claudiano* teste, *commune est profundis ac superis numen, ac jus per limen utrumque solus habet.* *J. Br.*

25. Ῥίψῃ κἀμὲ τιταγώς] Homer. Il. Β. *J. Br.*

Ibid. Κἀμὲ] An χαμαί; *F. G.*

Ibid. Τῖλαγὼν] Sic recte ex *Homero* ipso emendatum a *Benedicto* est: in reliquis enim legebatur τῖλαγύς. *M. du S.*

Τῖλαγὼς] Reliqui, quoniam vetustae lectionis indicium videbatur: certe τῖλαγὼς participium proniore cursu manat a τίταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus secundus τῖλαγὼν ab ἔταγον ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis extitisse. *T. H.*

21. Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] *Mosellanus*, *e summo cœlo: Benedictus*, *e magno cœlo.* Pater, *sacro limine.* *J. G.*

Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] Vertit *Benedictus*, *Vereor, ne me cunctantem, caligini addictum, vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno dejiciat cœlo.* Elegantius & verius hæc ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio ἐσγωισάτου Filii discimus) *a sacro limine*, quam vulgati interpretes, *e summo cœlo*; *e magno cœlo.* Desumptus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipse Vulcanus Il. Α. vs. 590. narrat; quemadmodum secum egerit Jupiter:

Ἤδη γάρ μοι ἐμῷ ἀλόχου ἀλεξήμεναι μεμαῶτα,
Ῥῖψε ποδὸς τῖλαγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Ubi *Eustathius*, quid sit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τοῦ οἰκίας βαθμὸς, ἀφ' οὗ τὸ βαίνεσθαι. ὡς ἐδὼς, παρὰ τὸ ἐδώτεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβάτοις μὲ, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. Ο. vs. 23. Cæterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectum de cœlo memorat Vulcanum a Jove, acutissime transtulit *Menagius* in epigramma de *Lanoio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos numquam fuisse contenderat:

Τὸν Λανοῖον ἱερᾶς, ὃς συρφετὸν Οὐρανιώνων
Ῥῖψε, ποδὸς τῖλαγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Vide *Anti-baillet* T. II. pag. 216. *J. F.*

24. Ἄλλως πλανώμενοι] *Aristoph.* Avib. v. 3. Τί, ὦ πόπ', ἄνω κάτω πλανώτομαι; Ἀπολοῦμαι ἄλλως τὴν ὁδὸν προφερομένων· *Aristid.* T. III. p. 511. B. ἐξήμαρτε δὴ ἄλλως. Bene notat *Etymolog.* p. 68. ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως πονεῖν, id est, ματαίως, ut *Schol.* apud *Thucydid.* IV, 36. *Euripid.* Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. *T. H.*

25. Καὶ ξύμπλους ἐ συνδιάτορ ἂν] Difficile dictu est, unde *Palmerius* de *Mosellano* sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remoram, & a Græcia alienam. Nec felicior est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodat. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim ἢ συνδιάκτορ. Ejus vocis primitivum habes in Pseudomante: Πυθαγόρην πολίμων τε διάκτορον ἰοῦλον ἀοιδῶν. In Dialogo Mercurii & Majæ pro eo dicit συνδιακτόρτων· ἀλλ' ἴστι ἐ νεκρικὸς συνδιακτορίσιν μεμιερισμένων. Imperite mox sequuta est hæc editio distinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λέλοιπε νεκρὸν εἴρους ἐκείνῳ, παρ' ἕλον τ πλοῦν λεγόμενον, quum distingui debeat ἢ εἴτινα λέλοιπε νεκρὸν εἴρους, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. *J. G.*

Ibid. Συνδιάτορ] Haec vox συνδιάτορ olet mendum: ita autem eam interpretatur *Mosellanus*: *nostrae reip. ex parte legatus*: & sic videtur legisse συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a συνδιαιτᾶμαι formatur, quam συνδιάτορ, vel συνδιαίτορος, & idem valeret, quod συνδιαιτητὴς, id est, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam

ne me ceſſantem veſtræ ditionis eſſe totum ſinat traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque projiciat pede correptum de ſacro cœli limine, ut ſubclaudo greſſu riſum & ipſe præbeam vinum miniſtrans. CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque quum ſodalis ſim, tecumque ſimul navigem & umbras transveham. Atqui

με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, ᾠδαῖς τῷ ζόφῳ ἢ, ὅῳ τ' Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ [c] τιταγὼς ᾧ ποδὸς ἀπὸ ᾧ θεσπεσίᾳ βηλῷ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι ᾧ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει δῆτα με ἄλλως πλανώμενον, ὑπὲρ γῆς, ᾧ ταῦτα ξεταίρῳ, ᾧ ξύμπλοϊ, ᾧ συνδιάκονορ ὄν.

[c] Τιταγὼς] *Benedict.* in *S.* ex Homero refinxit τιταγών.

21. Τιλαγὼς] * Ὁ ἀφτείνας ἐ τινάξας ἐ ῥίψας. Ἀπὸ τῦ τείνω τὸ τίνω ἐ ἴλεών, ὁ μέλλων τάξω. ὁ † παραπλ. μοιος τίταγα· ὁ διότιμος ἀόριστος ἴταγον, ᾧ ἡ μετοχὴ, ὁ ταγών, ᾧ κατὰ ἀναδίπλωσιν τιταγών. *V.*

* Ὁ τείνας] Exc. G. διατείνας καὶ τινάξας. C. *S.* καὶ τιν. *M. du S.*
Prorſus ita in *V.* ſcriptum eſt, ut in Exc. G. *T. H.*
† Παραπλ.] Hoc modo qui Scholia Voſſiana deſcripſit in uſum Ed. A. expreſſerat iſtam vocis integrae figuram ἐ. Dedi παραπλ. quod *Etymologus* habet in Ταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Voſſianum accurate ſecutus ſum, quod, etſi in fine τιταγὼν praeferret, in fronte τιταγὼς ſervabat: ibi tamen ex C. τιλαγὼν adnotavit *M. du Soul.* *T. H.*

arbiter ſimul cum alio; nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιάκτωρ vel συνδιακτήρης. *J. P. a G.*

Συνδιάκτορος] Simplex διάκτορος eſt epithetum Mercurii apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τῦ ἄγειν τὰς ἀγγελίας, *a nuntiis ferendis.* Vide *Euſtath.* ad *Homer.* Ed. Rom. p. 182. & 1393. Hic ſeſe ei conjungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod eſſet nuntius Deorum, ſed quia ſolebat una cum Mercurio ἄγειν τοὺς νεκροὺς, *trajicere mortuos.* Quae ad hunc locum habent Eruditi Viri, plane ſunt inania. *J. C.*

Συνδιάκτορος] Sic omnes, quas vidi, Edd. Vir tamen Doctiſſimus (in *B* 3. credo, quam non conſului) cum legiſſet συνδιάτορος, emendare conatus eſt: fruſtra; genuina enim eſt, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud *Homerum* frequens, ut Il. *B*, 103. Φ, 497. & Od. *E*, 43. unde hic συνδιάκτορος, *ejusdem familiae ſervus*: erat enim, ut apud *Æſchylum* audit Choëph. v. 163. Κῆρυξ μόγις τ' ἄνω τι ᾧ κάτω. *Spanhem.* p. 169. *M. du S.*

Συνδιάκτορος] Mercurium *Homerus*, *Heſiodusque* ἄφτορον Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut ſolet, non explorate conſtat, aliis aliam originem adſignantibus; quam quisque ad ſuam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime conſuevit. Id quidem prorſus ineptum eſt, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inſerto τ quaſi διάτορον, οἷον ἀφτόρως ἐ σαφῶς ἀφιγόμενον, vel, διάτορον ἐ σαφῆ κατὰ τὸ λίγειν, ſicut in *Heſychio* & *Etymologo* ſcribendum eſt: neque hoc omiſit *Cornut.* de N. D. c. 16. διάκτορος κίκλη) ἤτοι ἀπὸ τῦ διάτορον εἶναι ᾧ τρανὸς &c. Verum duplex ſententia potiſſimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, ſed diſpari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam exiſtimo, διάκτορον interpretatur *nuncium mandata perferentem* ἀπὸ τῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας· ſic in *Etymologo* refinge, ἀφήγοντα τὰς ἀγγελίας τ θεῶν, ἀγγελιαφόρον, ex *Schol. Homer.* ad Il. *B*, 103. ex illo viciſſim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. *Euſtath.* ad Od. Π. p. 1809. v. 33. ex vetuſtis Poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος, οἷα κῆρυξ ἐ ἀφήκτορος, καθύρας τὰς ὁδούς. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret: inſignis eſt ad *Heſiod.* Ἔ. ᾧ Ἡ. v. 84. *Procli* locus, ſed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δ' ἤτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων (niſi quis praeferendum cenſeat, ἀναργῶς φαίνων) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς ᾧ ἀψοφητὸς οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τ πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νίσος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis ἄφτορος proprietates forte deſunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νίσος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τῦ ἄφγειν τὰς τ τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an *Daniel Heinſius* noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuiſſet praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἑρμηνευτικὸς in *Tzetze* reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: ſed magis obſtat *Schol. Homer.* ad Il. *B*, 104. Quin ipſum ἄφκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in *Heſychio* legas Διακτόρῳ, εἰρηνικῷ, ſive potius Διακτόρῳ, εἰρηνικῷ. Neſſi autem Chii, ſic enim quam Νίσος malo, qui rariſſimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen.* L. IX, 58. *Schol. Homer.* MS. apud *Ex. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. in Prob. Not. p. 74. idem etymon *Etymologus* conſignavit: ἐπὶ τῦ Ἑρμοῦ φασὶ δῆθε τὸ κῆρυ τ τετελευτηκότων κομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς τῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod eſt *trajicere*, *transvehere*, de Charonte poſuit *Ariſtoph.* Ran. v. 140. Ἐν πλοιαρίῳ τυπτουσαὶ σ' ἀνὴρ γέρων Νεύτης διέξει δῦ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών· & commo-

ἢ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκεῖνον γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲ ῥᾳγκυς ὅπου γε καλαθρώματος ἑστάσεις, ὦμους οὕτω καρπερὸς ἔχων· ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ πᾶς ἅλον ἂν πλεῖν διαλέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, καὶ δικωπίαν ἕλκων, ἐρέτλω μόνος. ἀλλὰ πρὸς γε παλαιὸς, ὦ φίλτατος Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· προσήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθαμι· ὡς ἦν με σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ

non indecorum erat, Majæ fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te antliam ducere jussi, nec remis admovi: quin stertis in transtris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens solus remigo. At per patrem te obsecro, suaviſſime Mercuriole, ne me deſtituas: imo age per partes, in hominum vita quæ sint, omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me deſerueris, nihil inter me & cæcos intererit; quemadmodum enim hi vacillant frustratis per

a Λάλον] Egregie *Brodæo* duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis Edd. extabat. b Ἑρμίδιον] Ἑρμιόδιον priores Edd. Ἑρμιόδιον habet margo *Asw.* c Διολισθαίνοντες] F. διολισθάνοντες. In P. & *F.* ἢ διολισθαίνουσι.

28. Πρόσκωπον εἶναι] Ἐπὶ τῇ πάσῃ εἶναι. *V.*
Ἀντὶ τοῦ ἐρέτλειν, ἤτοι ἐπὶ τῇ πάσῃ εἶναι. *V.*
30. Ὦμους] Ὡς παλαιστὴν διαπαίζει. *V.*
35. Προσήγησαι] Λεπτομερῶς εἰπέ *V.*
38. Σφάλλονται] Ἀκροτηχόνουσι. *V.*

de *Schol. Æſchyl.* ad Ε. ἐπὶ Θ. v. 864. ναυςόλον Στυγός, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν λέγουσαι τοὺς νεκρούς. Hanc poſtremam interpretationem ſecutus eſt, pro tempore ſaltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum ἐμπλοῦν, ſed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia ſecum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. *T.H.*

26. Καλῶς εἶχεν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 142. de praeterito imperfecto agens, *quod ut praeſenti proximum, ita locum ejus interdum obtinet*, hoc etiam exemplum propoſuit: *ubi tamen*, inquit, *dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει poſitum ſit. Suam enim ſignificationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praeſtare jam recuſavit: perinde ac ſi diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminiſſe &c. Viciſſim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulſam paſſus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praeſentis ſignificationem habere. Stephano* ſolemne eſt in levibus arguitari: omiſſum ἂν, quod ſaepe fieri conſuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἄν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκεῖνον γοῦν &c. Particula γοῦν eundem hic locum & uſum habet, quem §. 7. ἀλλά γοῦν. Index ſimilia plura ſuppeditabit. *T.H.*

28. Πρόσκωπον εἶναι] Bene reſtituerant *Polluci* I, 95. *Thucydidis* exemplo I. c. 12. jungatur hicce *Noſtri* locus, & alter §. 7. ναύτης εἶναι ἐν πρόσκωπον ἄν. *T.H.*

29. Ἐπὶ τῷ καλαθρ.] Non in Charontis tantum cymba *ſuper transtris*, non *ſub transtris*, dormiebant, ſed & alibi, uti ex *Euſtathio* docet *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. *M. du S.*

Ἐπὶ τῷ καλαθρώματος] *Vſ. Caſaubonî* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius* Vir, praeſertim ſi cum *Caſaubono* comparetur, haud magni ſane pretii ad *Perſ.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum ſpectat acrior utrobique Viri ſummi increpatio. *Syneſius* de ſervo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. πλείτω δὲ διδυμόθεν ἐπὶ τῷ καλαθρώματος. μὴ γὰρ εἰς καλὸν ταῦτ' ἀναβαίνει. *T.H.*

30. Ὦμους] Quia gymnaſiorum praeſes. *M. du S.*

31. Ἄλλον νεκρὸν] Caſtiga λάλον, ἐκείνῳ ἁλίζῃ. *F. Br.*
Λάλον] Secuti ſumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, ſed emendationem *Benedicti* certiſſimam: in omnibus enim ante ipſum editis vitioſe legebatur ἄλλον. Interpres tamen aut emendarat, aut in ſuo codice recte ſcriptum invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer *Bourdelotium*, qui hanc verſionem una cum Graeco textu edi curavit, retinuiſſe tamen ἄλλον. Vide ſupra *Mar.* c. 18. *M. du S.*

32. Τὴν δικωπίαν ἕλκων] Meminerunt hujus loci *Laz. Bayf.* de R. N. p. 609. B. *Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. & Diſſ. de Variat. Nav. p. 773. F. *Tan. Faber* ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 1083. ubi δικωπῶ, ſed ſenſu turpiculo translatum, occurrit. Δικωπίας ἐρέτλειν habet *Schol. Thucydid.* ad IV. c. 67. modo ne legendum ſit δικοπίᾳ. Δίκωπον σκάφος Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. & ἑλάτᾳ δικώπῳ v. 444. *T.H.*

33. Δικωπίαν] Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre eſt, praeſertim nautarum ſingulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. *G.*

34. Ἑρμίδιον] Imo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud *Ariſtoph.* Pac.

per lubrica veſtigiis in caligine, ſimiliter ſane & ego tibi jamdudum acie ſum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cyllenie, ſemper memori futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non ſine plagis abibit: jamque video mercedem præſtiti officii præſentibus pugnis omnino perſolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda eſt: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas ſingulatim & adcurate, nulla arte fieri poteſt; multorum enim hæc annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit præconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te ſane ipſum idem inpediverit, ne adminiſtres mortuale

σιότῳ, ἕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ † χάριν.

ΕΡΜ. Τοῦτί τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καλαφήσεταί μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη † μισθὸν † ἀξιηγήσεως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν ᾖ [d] πάθῃ τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν ἂν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ ἀγαθὴ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέησει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ ᾖ αὐτὸν κωλύσει ἐπεργεῖν τὰ

ζ

d Πάθῃ] *Πάθοι* L. B2. utrumque probum.

44. Οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος ὁ ἐν τῇ συμπλοκῇ * γρόνθος. *V.*

* Γρόνθος.] Quid eſt γρόνθος? An γρόνθον legendum? quod exponit *Heſychius* ἀναρίπτειν, ἢ περὶτον μαθόντων αὐλεῖν καὶ ἀδειν. Ita ut περὶ γρόνθωνα exponat Scholiaſtes κόνδυλον, quia ex ictu ſive pugno, qui eſt κονδυλισμὸς, oriatur in cute tumor, hoc eſt, ἀναρίπτειν. *J. J.*

Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio *Petr. Junius* in Ep. *Polycarpi* §. 2. ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: poſtea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere: *Schol. Homer.* ad Il. B, 219. Achilles Therſitem γρόνθῳ παίοντα ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλίξας κονδύλῳ dixit apud *Enantiar. Apoll. Rh.* ad I, 1212. Χεῖρα πραταιὰν *Quintus Calaber* teſtis a *Scholiaſte* parvo citatus vocat I, 740. Solemne eſt Grammaticis συγκλὴν & κόνδυλον exponere γρόνθον. *Heſych.* in Πυγμὴ, Πύκτας, Πυξ. Etymol. in Πυγμαίους τοὺς γρόνθους τῆς χειρός. Tzetz. ad *Lycophr.* v. 981. 999. *Joann. Diacon.* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 302. κονδυλίζοντες ἀλλήλους, ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. Judic. III, 16. *Aquila* & *Symmachus* γρόνθῳ σπαθισταῖς dederunt, ubi in Graecis & *Theodotione* fuit ἐπιθεμένῳ: cujus admonitus ſum ab egregio viro *Jo. Jac. Weiſtenio.* Propius ad originem inferior aetas extrito ν acceſſit: vide *Jo. Meurſ.* Gl. GB. & *Du Cangium* in Γρόθος. *Heſychii* γρόνθον ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud *Poll.* IV, 83. ſicuti jampridem *H. Stephanus* obſervavit in Ind. Th. *T. H.*

Pac. v. 381. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur Ἑρμάδιον, de quo monuit jam doctiſſimus Editor *Kuſterus.* *M. du S.*

35. Περιήγησαι] Verbi poteſtatem explicuimus ad p. 412. Nunc egregius accedat *Baſilii* locus Hom. VI. in Hexaëm. p. 50. B. Δεῦρο δὴ ὑμῖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀθλητὰς ἐπὶ πολλῶν ἀγῶνα λαβόμενοι περιάγουσι, ἕτω δὴ κἀγὼ τοὺς ἐπὶ τὰ κεκραμμένα θαύματα ὑμᾶς καὶ μεγάλης ταύτης σχολῆς ξυναγήσω. *T. H.*

38. Καὶ διολισθαίνουσι] P. & *J.* In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. *M. du S.*

39. Πάλαι] Scribendum eſt πάλαις, quod in verſione ſecutus ſum: nam illud πάλαι quomodo ſententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil eſt frequentius iſto uſu τῶ πάλαι apud *Ariſtophanem*, πάλαι δ' ἦσαν λέγω, πάλαι παληγορῶσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in *Sexto* p. 282. unde pateat, quam proclivis ſit utriusque voculae permutatio. *T. H.*

44. Ἀκόνδυλον] Κονδυλίζειν, *ſtricto acutoque articulo percutere. Petron.* *A. V.*

45. Τί γὰρ ἂν ᾖ πάθῃ τις] Sic *Themiſt.* Or. VIII. p. 103. C. Τί γὰρ ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους ὕπνῳ δυνηλάτους; *A. S.*

46. Πάθοι] Haec vox in L. & B2. recte habet; in reliquis peſſime πάθῃ· nota eſt, & tritiſſima phraſis. Vide, ſi lubet, Dial. Mort. XV. & in Τιμ. c. 39. & paſſim. *M. du S.*

49. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέησει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός] Inſulſe *Moſellanus*: *deinde & ipſi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me abdicet*; quaſi legiſſet ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur *Benedictus*; & adſcripſit pater, [*quaſi fugitivum per praconem inveſtiget.* Vide *Petron. Moſch.* A Κύπρις † Ἔρωτα.] locum *Petronii* intelligens cap. 58. *At non ſervus publicus tam languide egit, ſed raptam cauponi harundinem ſubter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum ſcrutatur* &c. Alter locus eſt *Moſchi* notus. *J. G.*

50. Κηρύττεσθαι δ' καθάπερ ἀποδράντα] Mercurius apud *Lucianum* ſaepe conditionem ſervilem & agnoſcit & indignatur: eſt aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipſe, ne tanquam fugitivus praeconis voci ſubjiciatur, metuit: nam ſi ſervus aufugiſſet, aut res quaecumque alia foret amiſſa, ad praeconem ire moris erat, & μάντιν commonſtranti mancipium reducentive, vel inventori ſuperos pronunciare. *Curius Fortunat.* p. 49. *Cujus ſervus fugerat, libello propoſito, vel per praeconem nun-*

τῦ θανάτυ ἔργα, ἢ ἡ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγωγῆντα πολλῷ τῷ χρόνῳ· ἢ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τῦτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὅπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλῆ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίυ, ὡς ἀπ' ἐκείνυ πάντ' ἴδοις· [a] σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ θεωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ ὁ θέ-

tuum munus: Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Æacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero summa rerum, quæ geruntur, capita spectes, id jam nunc dispiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quæ sunt in terra, quippe hospes. MERC. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in cœlum adscendendi jus tibi foret, non laborarem: ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quo-

a Σὺ] Σοὶ *Ald.* Ita notatur in ora *AIW.*

cians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οὐκοῦν ὁδὶ κήρυκας ἀνίων, ὁδὶ κλοπῶν ἢ ἀνδραπόδων μήτηρ πρατιδίντας ἐν ὀδῷ ἢ ἐν ἀγορᾷ φθεγγομένους μὴ πωλεῖν ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo jocorum plenus, apud *Athen.* VIII. p. 350. A. quum citharœdum scite procœmium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aeque commode peragentem, ἀπορίας ἐνῆρξεν, ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προοίμιον ἅσαντα κιθαρῳδὸν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum ejusmodi praeconis habes in *Petronii* c. XCVII. ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit *Erhardus.* *T. H.*

Ibid. Ὑπὸ τῦ Διὸς &c.] Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum λάθ τῦ Διός. Sed id minime opus, quum ὑπὸ τῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδόσθαι, sit referendum. Cæterum aliud quid, ἔμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius caussatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici caussa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Græce positis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tamquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab impositio quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Græca [σὺ δὲ, εἰ μὲν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ θεωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ ὁ θάνατος ἔργα, ἢ ἡ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγωγῆντα πολλῷ τῷ χρόνῳ· ἢ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν.] possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὡς, legendumque ? τὰ δὲ ἐν οὐρανῷ πωλοῦσι ἐπεργεῖν τὰ τῦ θανάτου ἔργα, ὡς ἐν τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, *ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium.* Videtur id maxime vero simile. *J. J.*

52. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιῶν] Cl. *Jensius* excidisse putat ὡς, & legendum ὡς ἢ &c. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. *M. du S.*

Τὴν Πλ. ἀ. ζημιῶν] Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte positum πωλοῦσι repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιῆσαι, ἀναγκάσῃ, aut simile quiddam τῷ πωλοῦσι contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken.* Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad Timoth. IV, 3. κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλυόντων γαμεῖν, κελευόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec vero dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. *Liv.* XXXVI, 17. *Rex . . . condidit se intra rupes; ne ante fautes quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris:* ubi in priore parte supplendum esse positis; nam *retractis* ibi locum non habere monuit Eruditiss. *Dukerus* ad *Flor.* II, 7. p. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime per-

quoniam fas non eſt te, qui cum umbris ſemper verſaris, pedem ponere in regia Jovis, id ſcilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumſpiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quæ ſoleam dicere vobis, quando navigamus? quum enim ventus turbine impulſus in obliquum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos præ inperitia jubetis velum contrahere, aut laxare paululum pedem, aut obſecundare vento rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipſum optime ſcire, quid facto ſit opus. Similem in modum tu, qui

μις εἰδώλοις ἀεὶ ξυμόντα ὑπιβατεύειν τῇ βασιλείων τῆς Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος θεασκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἅττ' εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν· ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαγίσαν πλαγίᾳ τοτῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἐγερθῇ, τότε ὑμεῖς μὲ ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε ἢ ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδῦναι ὀλίγον τῆς πομπῆς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ [b] πνεύματι· ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλτιστα. καὶ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πράττε, ὁπό-

[b] πνεύματι] Πνέοντι C.

72. Ὀλίγον τῆς πομπῆς] Πομπῆς λέγεται τὸ σχοινίον τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἱστίον. V.

73. [a] Τῷ πνέοντι] Τῷ πνεύματι. G.

[a] Τῷ πνέοντι] Nimirum ita ſcriptum fuerat in vetuſtis membranis: ὁ πνέων, ſcilicet ἄνεμος, ut alibi *Noſter* τὸν πνέοντα dixit. T. H.

pertractavit *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV, 2. p. 26. 27. T. H.

61. Σὺ δὴ . . . δυνατὸν ἦν] An cuiquam haec placeant, neſcio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὴ, vel, δυνατὸς ἦς· ſed prius magis placet; & ita emendaſſe virum aliquem doctum in margine ſui libri video. *M. du S.*

Σὺ δὴ] Nominativum tueri licet, ſi ſtatuas abſolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod adtinet, ſi poteſtas tibi foret in coelum adſcendendi.* Uſitata Graecis ſtructurae forma, quam nec Attici refugiunt. *Iſocr.* Panath. p. 257. Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι . . . . διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διῆλθον, αὗται δ' οὖν ἦσαν. *Philoſtr.* de V. S. II. p. 553. v. 31. ὁ μισόγυνος δὴ . . . . ἐγκαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή. *Heliodor.* I. p. 2. Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μιᾷ πάντα σωμάτων ἰσοφαγῶν *Ælianus*, quippe compoſitus ad ſophiſticam normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod obſervant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δὴ. Novit *Plato* non tantum ἄκραν τὴν οὐράνιον ἀψῖδα, & τὸ τῆς οὐρανοῦ νῶτον, ſed etiam coeli θεωπὴν, unde proſpectus in omnes terras pateat: in Polit. p. 538. C. τότε δὴ τῆς παντὸς ὁ μὲ κυβερνήτης . . . . εἰς τὴν αὐτοῦ θεωπὴν ἀπίσω. Hic ille *ſummus coeli vertex, quem Jupiter tenet, ſupra nubila ſupraque ventos ſedens in luce perpetua*, ut ait *Claud. Mamertin.* Genethl. Maximian. c. XIV. ſed idem quae ſcripſit in Grat. Act. pro Conſul. c. X. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coeleſtem ſpeculam nube ſublatus, paulo ante tenuiſſet moeſta omnia . . . . is ſi nunc in illud idem editum remearet, ac deſpiciat cuncta laetantia* &c. Poëtis nota fuit — *interior coeli qua ſemita lucet Dis tantum, & cunctas juxta videt arduus terras: Stat.* Th. IX, 641. Eſt autem θεωπὴ quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque proſpici poſſit: apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 553. ἐπὶ θεωπῆς τῆς Παρνάσσου idque ipſum ἐπὶ θεωπῆς proverbii ferme locum tenet: ἐπὶ θεωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι *Syneſ.* p. 42. C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ἅσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μετεωρίτατης θεωπῆς μεγάλῃ τῇ ὑψηλῇ κηρύγματι *Gregor. Nazianz.* initio Stelit. I. T. H.

64. Εἰδώλοις] Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum ſumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expreſſit Æneid. IV, 654. *Et nunc magna mei ſub terras ibit imago.* J. P. a G.

72. Ἐνδῦναι ὀλίγον τῆς π.] *Virgil.* Æn. V, 830. *Una omnes fecere pedem*: i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat Interpres. Uſurpat iterum eandem aut ſimilem vocem Ἰσ. β. c. 45. & Z. Τρ. c. 47. *M. du S.*

Ibid. Τῆς ποδὸς] *Pedis*, id eſt, funis, quo tenditur velum. *J. Br.*

Τῆς ποδὸς] *Lapogogia. Una omnes fecere pedem. Maro* &c. Eſt enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut ὠὴν *anchora* dicitur. *Anchora fundabat naves.* G1

Ita deſcripſit *Solanus*: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi conſtat. *L. Bayfio* non latuit hic locus de R. N. p. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Æn. V, 830. multos, qui de pedibus veli ſcripſerint, recenſens: verior tamen eſt, quam ejus, *Brodaei* ſententia ad Anthol. II. p. 208. Ποδωτὰ λῖνα *Lycophroni* v. 1015. ubi vide, ſi tanti eſt, *Meurſium* & *Potterum.* T. H.

ἐκόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν. ἐγὼ δέ, ὥσπερ ὑπηρέταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι [a] τί ποιητέον, καὶ ξυθρήσω ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' οὖν ὁ Καύκασος ὑπτιώδης, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκεινοσί; καίτοι εὖ φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀποβάς· συγκαμεῖν δέ τι χὴ ὑπουργῆσαι χὴ σὲ δεῖ. ΧΑΡ. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο χὴ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποθε τὴν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔχειν οἰομένους χὴ προσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν ὖν τὼ μειρακίω, ἀταθάλω γὰρ ἦστην, δίκας ἐτισάτην. [b] νὼ δέ, (εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομῶμεν χὴ αὐ-

nunc vicem gubernatoris geris, fac quodcumque putaveris e re esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri conveniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Caucasus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olympus iste? Atenim non inscitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque consociare oportet. CHAR. Impera modo: adjuvabo quod in me est. MERC. Homerus poëta Aloëi filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossæ, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & adscensum in cœlos: illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, pœnas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem hæc consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem ador-

a Τὶ] Τὸ P. *J.* Pro ποιητέον habet margo *Ald.* ποιητέον neutrum bene. b Νὼ] *F.* νὼν quod cur mutetur, nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Eadem Ed. τῷ θεῶν.

87. Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο] Ὅτου Ϲ Ἐφιάλτου. *V.*

87. Ἀλωέως υἱέας] *Homer.* Odyss. Λ. *J. Br.*

Τοὺς Ἀλωέως υἱέας] Vide *D. Hoeschel.* ad *Origen.* in Cels. IV. p. 174. qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Mosem, quum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραφθείραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τῆς πύργου ἀναγεγραφέναι calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως παρὰ Ὁμήρου εἰρῆσθαι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem jam diu homines extitisse impios, & de numero quidem Judaeorum, qui narrationes Mosis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque perseque habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.* Περὶ Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἰς μὲν ὖν ἐστι (μῦθος) ὁ δοκῶν τῷ συντεθῆναι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, ὃς ὁ μέγιστος Ϲ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος λέγεσθαι φησὶ τρία τὰ μεγέθιστα τῶν ὀρῶν ἐπιφηνῆναι Ϲ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut *Philo* λέγεσθαι, sic & *Lucianus* βουλῆσαι ἐπιθεῖναι· nam qui revera montes eos montibus involvisse scripserunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem magnus Poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediendae consilium voluntatemque indicet: ideo *Themistius* ἄπιστα φαντάσματα χὴ ἀπίθανα, ὁρῶν τινὰς ἐπιχειροῦντας χὴ ἀνοήτους οἰ ὑμνοὺς vocat Orat. II. p. 56. B. satis erat inmanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* Ἀλώη urbem esse Thessaliae tradit, ὃν ἔκτισαν οἱ Ἀλωάδαι καθαλόντες τοὺς Θρᾴκας· hic jam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud *Stephanum*: *Holstenius* etiam: num Ἀλωΐδαι? quin plures insolens forma perculit: ad Scriptoris, qui *Aristotelem* mentitur; de Mundo ista verba p. 1. καθάπερ οἱ ἀνέκαθεν φασὶ ἐκτενέσιν Ἀλωάδαι, veriorem esse scripturam *Sylburgius* observat Ἀλωΐδαι· idque ipsum jamdudum ante *Nauscio* fuerat visum ad *Nonni* P. E. J. VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque differemur Ἀλωΐδης dedisse *Apollodorum* I. p. 29. pro quo non raro Ἀλωΐδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωΐδαι *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad Π. Δ. 156. *Themist.* p. 36. οἷον ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί sed p. 79. ὅταν δὲ μὴ μιμῶνται τοὺς Ἀλωΐ-

adornamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Ossam? MERC. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii sumus. CHAR. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem. MERC. Sane; quippe literarum inperitus es, o Charon, minimeque poëtica facultate præditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in coelos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquiescentem tantisper, dum

τοὶ χτ' τὰ αὐτὰ ὀπτυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπήν.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύο ὄντες ἀναβεβῆσθαι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τῶν βρεφυλλίων ἐκείνων, ἢ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γενάδας Ὅμηρος διὰ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἴ σοι ταῦτα τερατώδη εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἷς ὤν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ περὶ, τοῦ Ἡρακλέους, ὡς ἀναδέξαιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους,

7. Ἥκιστα ποιητικός] Οὐδαμοῦ ποιητὴν ὑμνεῖ. V.

Ἀλωΐδας εἰς λεπτολογίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor adfirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωΐδας: adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab ας descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλωάδαι vel Ἀλωάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua *Casaubon.* ad *Athen.* VII, 4. & *Jo. Meursius*, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαι· cui suspicioni mirifice favent versus inde ab *Aeliano* adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloïdis adtulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. *T. H.*

90. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἰκανὸν ταύτῃ πλήρωμα ἔχων, ὀρθοῦσιν καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν] Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἰκανὸν ταύτῃ πλήρωμα ἔχων ὀρθοῦσιν, &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus Poëta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicitus evulsam Ossam Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitrantes se habituros esse scalam, etiam ad in eelum adscendendum.* *J. J.*

94. Νὴ δί] In Cod. Flor. ναὶ δὴ, ἐπεὶ γὰρ ἐκεῖ καλὸν τῶν θεῶν. *J. B.*

99. Δύ' ὄντες] *Hic* δύ' ὄντες *pro* δύ' ὄντες μόνοι *dictum esse manifestissimum est*, inquit *H. Stephan.* App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e *Luciano* pluribus ejusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum judicium *Dukeri* ad *Thucydid.* p. 292. n. 25. *T. H.*

3. Τῶν βρεφυλλίων] Otum & Ephialtem intelligit *Lucianus.* Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, αὐτὰς ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον. *J. Br.*

7. Ἰδιώτης] *Iguarus literarum*, non *rusticus*, ut habet Interpres. *J. C.*

10. Οὕτω ῥ. συντιθεὶς] Nihil est hic, quod magno opere offendat: nescio tamen quo pacto magis blanditur: ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανὸν οὕτω ῥᾳδίως συντιθεὶς τὰ ὄρη. Illud autem διὰ δυοῖν στίχοιν pro δυοῖν στίχοις non aliter est dictum, quam διὰ στρουθοῦ δυεῖν, διὰ τροχαλοῦ ἀμφοῖν *Theophr.* H. Pl. IV. p. 76. ἀπὸ ῥοδίνου εἰακίζειν *Strabo* XVII. p. 1184. B. Vide *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 535. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 558. n. 30. *T. H.*

15. Ὡς ἀναδέξαιτό ποτε αὐτόν] Postulare videtur legitimus orationis cursus, ὡς ἀναδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα· ἀναδέξαιτο ut ἀναπαύσειεν αὐτὸν: vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα scribatur. *T. H.*

25. Ἐξιπ-

ἄχθος, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκέω γὰ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἔφη, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ κεχιτέχλων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον· ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς [a] ἐξειργασάμεθα; φέρε ἐν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανά, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δέησει.

Παπαί, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰ τῶν ἑῴων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας οὐ πολὺν Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, τὰ ὑπὲρ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα· καὶκεῖθεν, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μελαχινητέα [b] ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ὑπὲρ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπεμφαίνοντες πέρα γε πιθανοῦ· εἶτα συγκαταρριφθέντες αὐτῷ πικρᾶς τὸ Ὁμήρου οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τὸν κρανίον. ΕΡΜ. Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰ ἔχει ἅπαντα· μελατίθει τὴν Οἴτην· ὑπικυλινδέσθω [c] καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδού, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰ ὑπὲρ μικρόν με ταύτῃ τῇ μηχανῇ ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ipſe ſubditis humeris onus cœli geſtaret. CHAR. Audivi & iſta: ſintne vera, tu, Mercuri, poëtæque ſciveritis. MERC. Veriſſima, Charon: nam quam ob rem ſapientes viri falſum dicerent? Itaque emoliamur Oſſam primum, uti nobis præmonſtrat carmen, & architectus Homerus; dein ſuper Oſſam tremulum arboribus Pelion. Viden, quam facile ſimul & poëtice rem perfecerimus? Age igitur adſcendam videamque, iſtane ſint ſatis idonea, an plura inſuper accumulare deceat.

5. Papæ! infra ſumus adhuc in radicibus Olympi; etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septentrionali regione, quæ cis Iſtrum ſunt ſola: ab iſta vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus ſuis emovenda nobis, portitor, etiam Oeta, ſicuti videtur; tum Parnaſſus ſuper omnes imponendus. CHAR. Ita faciamus: vide modo, ne ſubtilius elaboremus opus producendo ultra veriſimilitudinem; deinde ne cum ipſa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis. MERC. Bono ſis animo: periculo nobis vacabunt hæc omnia. Transfer Oetam: ſubvolvatur etiam Parnaſſus. En iterum eſcendo: recte habet; cuncta video: jam tu quoque huc ſubi. CHAR. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam iſtam me machinam elevas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia:

et-

a Ἐξειργασάμεθα] Edd. priſcae ἐξειργασόμεθα. Quod repoſui praeter B2. S. A. offert etiam margo-AIW. b Ἡμῶν] Ὑμῶν vitium Ed. Fl. c Καὶ] Hac particula non plane neceſſaria caret F.

38. Οἰκοδομητικῆς] Οἰκοδομῆς. V.

39. Συντριβέντες τὸν κρανίον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ ποιητὸν, συντριβέντες τὰ κρανία· * τὰ γὰρ πρὸς πῆσιν ἢ δράσιν αἰτιατικῇ συντάσσει), Ἔκαθον τὴν ψυχὴν, Συντρῖψαι τὸν λάκυθον. Οὕτως ἂν ἐκ τούτου πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει λέγεσθαι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μόρους, λέγεται ὡς τὸ, ἴφαγον τοῦ ἄρτου, ἴκιον τοῦ οἴνου, ἔτυ πάντα ταῦθα, συντριβέντες τὸν κρανίου. V.

* Τὰ γὰρ πρὸς] Amſt. Ed. ἢ γὰρ & ἐπίτριμμα τὸν λ. quod neſcio quid eſt: utrumque recte legebatur in libro Voſſiano, conſentiente Thoma Mag. in Ἔκαθον τὴν ψυχήν. T. H.

25. Ἐξειργάσμεθα] Veteres Edd. ἐξειργασόμεθα. B2. & A. ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum eſt, quod repoſuimus. M. du S.

39. Τῶν κρανίων] An συντριβέντες τὸ κρανίον; placet. F. G.

46. Εἶγε δὲ ἰδεῖν] Particula ſaepius eum in modum poni

etenim non licet utrumque & tutum, & ſpectandi cupidum eſſe. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evaſiſti: quandoquidem vero biceps eſt Parnaſſus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, conſideamus. Tu vero jam mihi in orbem circumſpiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte majores: deinde homines valde parvos, eorumque quaſi luſtra quædam. MERC. Sunt illæ urbes, quas tu luſtra putas. CHAR. Scin tu, Mercuri, nihil eſſe nobis actum? quin fruſtra Parnaſſum cum ipſo fonte Caſtalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus. MERC. Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate diſtinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes ſolos tantum, velut in picturis, videre; ſed ipſos homines, quæque agant, & qualia loquantur: uti quum mihi primum obviam factus conſpexiſti ridentem; quærebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus. MERC. Quid autem illud erat? CHAR. Ad cœnam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in poſterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapſa, neſcio quo impellente, eum interemit: quare riſi, quod ad con-

ἄπαυλα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχε μου τὴν δεξιάν, καὶ φείδου μὴ κτλ. καὶ ὀλισθηρᾷ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ δικόρυμβός ἐστι Παρνασσός, μίαν ἑκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι πᾶσαν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαυλα.

ΧΑΡ. Ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ πόλεις καὶ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπραχε· ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῆς Κασταλίας, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ. [d] Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ καὶ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἥδην ἐς ἑσπέραν. ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθείς ὑπό τινος τῶν φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἥξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τῆς τέγους κεραμὶς ἐμπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτῳ κινήσαντι, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, ὡς ἐπετέλεσαν-τος

[d] Οὐδὲν] Ὅτι adſcriptum eſt ad oram *AIW*. Hic credo voluiſſe praeponi, ὅτι οὐδὲν ut in *Platone* ſolet ſequi poſt ὅτι τί.

poni ſolita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis ſententiam: *conandum eſt aliquid, & cum nonnullo periculo huc adſcendendum, ſiquidem, o Charon, perſpicere velis omnia.* T. H.

47. Οὐκ ἔνι] *Non licet.* F. Br.

49. Φείδου μὴ] *Benedict. Ne pedem in lubrico ponas: imo: ne parcas pedem in lubrico ponere.* F. G.

54. Λίμνην] *Mare.* F. Br.

69. Ὅτι γελῴην] Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῴην· ſcribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid riderem.* Plane ſic in Florentina. Apud *Homerum* quoque Il. A, 64. illud ὅ, τι perpetam conjungitur,

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; Ὅς τ' εἴπῃσι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed ſcribe, Ὅς τ' εἴπῃσι ὅ, τι τόσσον, &c. *Qui dicat, quid* (ob quam cauſam) *adeo iratus ſit Apollo.* Ita diſtinctum hunc *Homeri* locum olim lectum fuiſſe, liqueat ex *Heſychio*, non aliter haec verba referente; qui ipſe quoque una literula multatus eſt; Ὅ, τι τόσσον, διὰτι τοσοῦτον lege ex *Homero* τόσσον. F. F.

72. Ἐς τὴν ὑστεραίαν] Haec in libris publicatis interpunctio ſequentibus adnectit; nec diſſentiunt Interpretes: ego contra cenſui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo diſtinctioni verſio quoque reſpondet. T. H.

τῷ ἢ ὑπόχεσιν. ἴσως δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεται, ὡς μᾶλλον βλέπωμι καὶ ἀκούωμι.

EPM. Ἔχ' [a] ἀτρέμας· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ὄν βραχεῖ σπογγιᾷ, φαρμάκῳ τινὶ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· καπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα [b] ὁρᾶν. XAP. Λέγε μόνον. EPM. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,

Ὄφρ' εὖ [c] γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

XAP. Τί ἐστιν; EPM. Ἤδη ὁρᾷς; XAP. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὅτι τάχιστα [d] προδίδασκέ με, καὶ ἀπερίφρασε ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βέλτιον ἢ Ὁμηρον καλῶ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς οἷός αὐτὸν [e] ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὁμήρου; EPM. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὰ ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ [f] προσκωπῶν

stitutum non venerit. Videor autem tunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

7. MERC. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi adferam, teque visu acutissimum brevi reddam ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumta: tu vero, simul ac pronunciavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quæ prius inhærebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? jamne liquide vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil supra: cæcus fuerit Lynceus ille præ me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum? MERC. Unde vero tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta sem-

a Ἀτρέμας] Ἀτρέμα notatur in margine *A1W*. b Ὁρᾶν] Ὅρα P. L. Idem in margine *A1W*. scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius extat. c Γινώσκῃς] *F.* Γινώσκεις. d Προδίδασκε] Προσδίδασκε P. e Ἀμελέτητον] Sic P. L. *F.* nec non margo *A1W*. In prioribus Edd. fuit ἀμελῆ. f Πρόσκωπ῀ν] *F.* πρόκωπ῀ν.

86. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς] *Homer.* Il. E, 127. *F. Br.*

87. XAP. Τί ἐστιν;] Vereor ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim quaerat, τί ἐστιν; ἤδη ὁρᾷς. *T. H.*

89. Ὡς πρὸς ἐμέ] *Si mecum componatur.* *F. Br.*

Ibid. Προδίδασκέ με] Quorsum spectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit non capio; quandoquidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur in πρὸ nescio quid haerere vitii. *T. H.*

92. Ἀμελέτητον] Scriptura optima, quam P. L. & Ed. *F.* exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsan potuerat, ut Μωφ. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide Ἁλ. c. 18. & Παρασ. c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile perspicies. *M. du S.*

3. Ὥσπερ τορύνῃ τινὰ ἐμβαλὼν τὸν τρίαινον] Quum vertisset *Mosellanus*, *atque tridente velut unco quodam hamo injecto*, contraxit *Benedictus*, & *injecto tridente tanquam quodam hamo*. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus τορύνῃ passim ab Grammaticis exponi κυντήριον τῆς χύτρας, quod & commodissime & facete ab ridiculo *Luciano* & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria. *F. G.*

Ibid. Τορύνῃ] *Tudiculam.* *F. Br.*

4. Τὰς θυίλλας] Sumta sunt ex Od. E, 291. ubi pro — πάσας δ' ὀρόθυνε ἀίλλας videri poterat legisse *Lucianus*, ὀρόθυνε θυίλλας· sed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citasse *Nostrum* credo: quae etiam est causa, cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem: *Nicetas* Man. Comn. II. p. 109. ὡς ἐχαυνῆς ἀμπώτιδας ἐ πύρτις, αἱ πᾶσαι ὀρθὸν ἐπωγίζουσαι, αἷς τὰς μάχας ἐπωγκοῦντο ἐ ὀρεθίσοντο. *T. H.*

Ibid. Ὀρόθυνε] Ex *Homero* emendavimus, quod in omnibus legebatur ὀρόθυσε. *M. du S.*

9. Αὐτῇ Σκύλλῃ] Id est, *cum ipsa Scylla & Charybdi* &c. *F. G.*

Αὐτῇ Σκ. καὶ Χ. καὶ Κ.] Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum trajiceret, tempore incidisse gravem

semper remoque adfixus fueris? CHAR. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem: neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, quum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occœpit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam injecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi & Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

8. CHAR. At dic mihi, quæso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines

ὧν; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντα ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν ἰσὼ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν ἀπέτρεψεν ἡμῶν τὸ πλοῖον· ὅτε καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἦν ἡμῖν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν ἀσφαλάτειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·
Τίς πὼ ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἠδὲ μέγας τε,
Ἔξο-

3. *Τορύνην] Εἶδος ξύλου τροχγύλου· ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον ἐν ὑδατοτι ὀρθόν. *V.*

8. Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδίων] Ὅτι † Γελάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸ μὴ Ὅμηρον ἰμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἰμημεσμένα ἁρμόττοντας. *V.*

* Τορύνην] L. τορύνου & ita legisse Excerptorem video. *M. du S.*

Non aliter in *V.* sed quid sibi velit *Scholiastes*, parumper obscurum est. Non equidem inprobavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου τροχγύλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμβὸν &c. quod si τορύνην exponit, scribendum potius fuerat ἢ τι σκαμβὸν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμβὸν ξύλον ὑδάτινον· ὀρθὸν, ut apud *Suidam* legitur & *Mich. Apostolium*, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαλικὸν (eum in modum refingo σκαλικὸν) ξύλον ὑδάτινόν ὀρθύεται. Ideone hanc addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum offenderet? *T.H.*

† Γελάτου] Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen Pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conjicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτου, ut liquet ex *Aeliano* V. H. XIII, 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim *Aelianum* tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. *J.C.*

Cum *Clerico* facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide Praestantiss. *Fabricii* B. G. l. c. 7. §. 1. *T.H.*

vem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi, & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne Interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & statuere, *Homerum*, ubi ἔκυρσεν πλοῦν navigaret, *illuc, unde negant redire quemquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam? Quo quid potest insulsius? Non intellexit bonus Noster, τὰ, ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ, &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. *J.J.*

11. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου] Haec imago animo *Luciani* primum non est objecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur *Aelianus* V. H. XIII, 22. Γαλάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸ μὴ Ὅμηρον αὐτὸν ἰμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἰμημεσμένα ἁρμόττοντας. Vide Interpretes ad hunc locum. *J.C.*

13. Τίς πὼ ὅδ'] Versus ex Iliad. 3. *J.B.*

14. Ἠδὲ μέγας τε] *Homer.* Il. Γ, 226. *J.Br.*

Ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους; ΕΡΜ. Μίλων ὅτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. Θαυμάζουσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου. ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς καὶ θανάτου, μηδὲ ξυνιείς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζω; κατὰ σιμόν σε ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένον τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου νυνὶ δὲ μέγα φρονοῦντα, θαυμαζόμενον ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνον θανάτου νυνὶ μνημονεύσειν ἂν οἰ ἀκμῇ τοσαύτῃ

capite, ac latis humeris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Græci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto justius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, quum veniet ad nos a Morte adversariorum invictissimo dejectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse? MERC. Quî fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris

a Μηδὲ] *F. A1.* pluresque μὴ δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & Edd. distincte scribi.

18. Φέρει ἀμφὶ τὸ στάδιον μέσον] Στάδιον ὁ τόπος τῶν ἀγώνων, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου· * ζ' γὰρ καὶ ς' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται ἐν ἄλλοις τὰ κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· † φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρου ὄντα μαθητὴν μὴ τῶν ὁμιλητῶν εἶναι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ οἴκου, ὡς ὑποσάθρου τινὸς τοῦ τοίχου ὄντος, ‡ ὑποδύντα τὸ πιστεῦσαι τὸν οἶκον τῷ τοίχῳ, καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον παραστάδων ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκίνδυνον ὑποξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπήλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλην τινὰ ὠθούμενος § κοσμῷ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν διέξοδον, τοὺς σφῆνας μὲ ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ ἐπισχεθέντα τῇ συμπτώσει τῶν μερῶν ¶ ἁφύκτῳ πάγῃ θηρίων ὑπάρξαι θύμα. *V.*

* Ζ γὰρ καὶ ς στάδια] Errat *Scholiastes*. Octo stadia miliare conficiunt. *M. du S.*

Καὶ ς, quae deleri volebat *M. du Soul*, intelligenda sunt καὶ ἥμισυ· perfimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile *Scholiasten* erroris absolvent, quae disputavit *Dodwellus* Diss. de Per. Anon. Eux. Mar. §. 4. §. *T. H.*

† Φασὶ γὰρ &c.] In vicem peccatorum Ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . τοῦ τριμίδιον . . . ἱσταμένου τι . . . ὑπεξαγεῖν geminas *Vossii* membranae lectiones restituimus. Mox impressum fuit ἔτι καὶ τῷ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. *T. H.*

‡ Ὑποδύντα] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑποδύντα. *M. du S.*

§ Κοσμῷ μεγάλῳ] Adde ex *Strabone* ἰσχνομένου. *M. du S.*

¶ Ἁφύκτῳ] Vitium *V.* αὐχμῷ bene correctum fuit in Ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus Interp. ad Ib. *Ovid.* v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu subtitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16. Verum *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. v. 369. dum concinnae brevitatis sophisticum acumen adfectat, paene ridiculus evasit: ἀκινδύνως ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τοίχου ἐκείνου ἐξαγαγεῖν, ἐν τῷ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τὰς οἰκείας ἰσχνὰς σφηνώσας, συγκατασπασθῆναι τῷ θανάτῳ τὸν βίον μετὰ ταῦτα. *T. H.*

24. Μηδὲ ξυνιείς] Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίζει, parum adjumenti, me judice, conferet. Forte orationis impeditae in ipso *Luciano* haeret culpa: non enim aeque semper stylus, quamvis adtento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. *T. H.*

28. Τί οὖν;] Vide quae notavimus ad p. 366. n. 63. *T. H.*

33. Ἐμπίδα] Male ἐλπίδα. *J. B.*

Μὴ δὲ ἐμπίδα ἀχ ὅπως ταῦρον ἔτι ἅρασ διωάμενον] Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit *Bourdelotius*; sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως· ἀχ ὅπως est *nedum*: usus etiam est in Prometheo & alibi. *J. G. G.*

Ἐμπίδα] In *B2.* quam secutus videtur *Bourdelotius*, mendose legebatur ἐλπίδα· at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. *M. du S.*

41. Ἐλπισάντα ἐπὶ Λ.] Ingenio *Luciani* facetissimisque jocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius majoremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes fi-

mul

boris vigore? CHAR. Mitte iſtum, qui non longe poſt riſum nobis præbiturus eſt, quando navigio meo vectabitur, quum ne culicem quidem, nedum taurum, ſuſtinere poterit.

τη; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον ὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ μηδὲ [b] ἐμπίδα, ὐχ ὅπως ταῦρον, ἔτι ἄραντ' δυνάμενον.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius ſit venerabili forma vir præſtans? non Græcus, ut videtur, quantum e veſtitu quidem apparet. MERC. Cyrus, Charon, Cambyſæ filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Perſas transtulit: Aſſyrios idem hicce nuper devicit, ſuamque in poteſtatem Babylonem redegit: nunc nihil prius exiſtimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Crœſo ſubacto, potiatur omnium. CHAR. Crœſus autem ubi tandem & ille eſt? MERC. Eo reſpice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes iſtæ ſunt: ipſum-

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἀρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; ὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γῆν τὴν ψαλῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος αὖτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλαυνεῖ ὅπη Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὴν Κροῖσον ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ πόλε κἀκεῖνός ἐστιν; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὴν Κροίσου

[b] Ἐμπίδα] Ἐλαφίδα B2. mendum manifeſtum, quemadmodum ὅπως ſolius A. Ἐμπίδα, quae ad manus ſunt, vetuſtae Edd. omnes: nihil hic *Bourdelotio* debemus.

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν] Ὑπακουσίον τὸ ἔχουσαι. V.

mul conſpirant, prius aliquot annis quam Babylon fuerit in poteſtatem redacta, Crœſum Lydosque ſuccubuiſſe. Si Xenophon in hac cauſa teſtis idoneus placet, hoc, quum Cyrus annum aetatis ageret trigeſimum, acciderit; illud tribus admodum annis poſt. Ab ea ratione non parum diſcedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri ſecundo, vel quinto & quinquageſimo, Babylonem in primo & ſexageſimo. Utcumque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum eſt, *Lucianum*, dum haec ſcribebat, ad hiſtoriae veram ſeriem animo fuiſſe minus adtento: potuiſſet alioqui, ſi eam in curam paulo diligentius incubuiſſet, & ingenio ſimul ſervire, & rerum geſtarum fidei. *T. H.*

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Loquendi formulam illuſtravit *J. Jenſius* ad p. 365. n. 59. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit *Strab.* XIII. p. 928. B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, ποτέρα μὴν τῆς Τρωϊκῆς (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipſa tamen urbe, vel arce ſaltem, minime dedero) ἀρχαία δ' ὅμως, ἄκραν εὐφυᾶ ἔχουσα. Arx ſane munitiſſimi operis, & prorſus inexpugnabilis futura, niſi Meles ſive Myles portentoſum leonem ex pellice ſibi natum ea ſola parte, quae penitus inacceſſa videbatur, circumferre neglexiſſet: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chryſoſtomi* non intellectum *Caſaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valeſius* ad Exc. *Nicol. Damaſc.* p. 68. Adverſus Cimmerios, deinde & Athenienſes diu poſt tuta ſtetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro tradidit *Herodotus*: ab *Herodoto* tamen nonnihil abit *Xenoph.* K. Π. VII. p. 107. ubi τεῖχος τὸ ὸ Σάρδεσι commemoratur, & τὰ λιπτομάταλα δυκοῦντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἰρύματα, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum ſervari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diverſis ſcriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro: poſterior §. 13. perinde a *Frontino* deſcripta III, 8. §. 3. a *Cteſia* fluxit, ut oſtendunt ejus Excerpta p. 635. v. 30. Sed Crœſi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem eſſe proditam cecinerunt *Licymnius* & *Hermeſianax*, teſte *Parthenio* Erot. c. XXII. quibus Muſarum famulis quatenus habenda ſit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, ἵ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δ' ἐχυρότητι τῆ χωρίου, ὑσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae theſaurisque cuſtodiendis munimentum opportuniſſimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σέλευκος τὴν Σαρδιανὴν ἄκραν ἐπόθει (ita ſine dubio judico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαύρους Θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἐπαγε μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἐχυρὰν ὄσαν ἑλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detruſi, ut evadendi ſpes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjungebatur per Πρίονα (nomen a figurae ſimilitudine ſumtum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον quum Lagoras Cretenſis obſervaſſet, ſolerti conſilio viam

σοῦ αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅτι κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι ἂν λέγωσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσον ἄσημον χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγεννὲς, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα ὥρᾳ ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ὅτι τὴν ἀπήνην ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας.

que jam Crœsum conſpicis in aureo lecto ſedentem, cumque Solone Athenienſi confabulantem: vin' auſcultemus, quidnam dicant? CHAR. Lubentiſſime quidem.

10. CROES. Hoſpes Athenienſis (nam vidiſti divitias meas, & theſauros, quantumque nobis ſit rudis auri, ceterarumque rerum lautiſſimum apparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum feliciſſimum eſſe. CHAR. Quid ergo Solon reſpondebit? MERC. Hac de re ſecurus eſto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat. SOL. Crœſe, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem ſtatuo feliciſſimos extitiſſe, illos inquam ſacerdotis filios. CHAR. Argivæ nempe inquit, qui una nuper admodum ſunt mortui, poſtquam matrem jugo ſuccedentes traxiſſent in carpento usque ad templum. CROES. Sit ita: primas illi fe-

expugnandae poſt diuturnam obſidionem urbis invenit: hiſtoriam narrat *Polyb.* VII. p. 705. meminitque τῆς προϋπαρχούσης δόξης περὶ τῆς Σαρδίων ὀχυρότητος. Arcem *Charon Lampſacenus* vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλικὸν referens Athenienſes Ionibus opitulatos ἐλθόντας τὰ περὶ Σάρδεις ἀπαθῆ χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικοῦ verba nobis deſcripſit *Plutarch.* Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861. D. *T.H.*

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Ἔχουσαν ſubaudio. *J. Br.*

46. Τεῖχος] Τὸ προβεβλημένον, aut quid ſimile deſiderari videtur poſt τὸ τεῖχος. *F.G.*

48. Σόλωνι] Ne quis hic forte ficta ſuſpicetur, quae de Solone cum Crœſo habet, adeat *Plutarch.* in Sol. & *Herodot.* I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Crœſo Solonem audies. Meminit & Diogenes Laertius illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob rationem temporum. *M. du S.*

56. Οὐδὲν ἀγεννὲς] Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantiſſimo, cujus ſumma ferebatur apud Graecos ſapientiae fama? *Herodotum* adumbravit *Noſter*, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τὰ ὄντα χρηστήριον λέγειν &c. Inhumanius eſt, neque Herodoteum, quo ſtatim Solonem inpetit Crœſus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatiſſimi judicio Solonis ſunt pronunciati, Lucianus invertit: Tellum priore, poſteriore loco juvenes Argivos poſuit *Herodotus*, ſive aequum exiſtimans, ut popularis ſui Solon primam rationem haberet, ſive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum ſecutus: Charon certe mox, ſimul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoſcit eos τοὺς ἅμα ὥρᾳ ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo ſaltem ante beatam illam mortem obiiſſe. Κλέοβις autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impreſſum eſt; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui teſtem *Herodotum* adhibent, Κλέοβιν appellitant; quem ſcribendi modum neceſſitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: Οὐδὲ Βίτων Κλέοβις τ' ἐπὶ σώμασιν εἰκέλοισιν Ζεύγλαν ζυξάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* oſtendit in Κροῖσος ἡ μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης ἧς μᾶλλον πρεπωδέστερον τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἀπήνης μόχθοις τεμένους ἡ Ἥρας· haec ab alio fonte ſunt hauſta, itidemque quod *Hyginus* tradit Cydippen, poſtquam duplicis domeſtici funeris exemplo didicerat, nihil eſſe melius mortalibus, quam mori, mortem obiiſſe voluntariam. Illorum vero, a quibus haec hiſtoria, *fabulam notam Cicero* vocat, ſit narrata, indicium petes a Viris Eruditiſſimis *J. A. Fabricio* ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. *J. Davisio* ad Cicer. T. D. I. c. 47. *T.H.*

58. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα] De his *Herodot.* I, 32. *Plato* etiam in *Axiocho*, vel *de Morte*. *M. du S.*

59. Τοὺς τῆς ἱερείας π.] Lege ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. π. venuſtius enim eſt haec a Charonte dici, quam a Solone. *M. du S.*

64. Τὰ πρῶτα] *Primas.* *J. Br.*

65. Τίλλῳ] *Telaus* in quibusdam Diogenis Laertii codicibus ſcribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impreſſi, exceptis Fl. & *J.* quae Τίλλῳ habent; ſed eadem Τίλλου recte exhibent Ἐκ. §. c. 17. *M. du S.*

Τίλ-

ferant felicitatis: at ſecundas quis obtineat? SOL. Tellus Athenienſis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor eſſe felix? SOL. Necdum mihi liquet, Crœſe, niſi ad finem perveneris vitæ: mors enim exactiſſimus index ejusmodi rerum, & vitæ ad metam usque feliciter peractæ. CHAR. Pulcerrime, Solon, quod noſtri non oblitus ſis, ſed cymbulam noſtram eſſe cenſeas de talibus bene judicandi normam.

11. Sed quosnam iſtos Crœſus ablegat? aut quid id eſt, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos conſecrat, mercedem oraculorum, per quæ etiam peſſumibit brevi poſt tempore: eſt autem vatibus vir deditus ſupra modum. CHAR. Illud nimirum ſplendidum eſt aurum, quod refulget ſubpallidum quid-

δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, δή σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω [a] οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκῃ τοῦ βίου. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ σορβμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον· φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποκίλλει; τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρυθή-

[a] Οὐδὲ] Οὔπω F. quod quidem in ſequentibus Edd. ſine certa membranarum auctoritate mutari non debuit.

Τέλλος] Ad *Diogen. L.* I, 50. vide *Menagium.* Τέλος ſcribatur, an Τέλλος, parum intereſt: vetuſti Graeci literas geminare vix unquam ſolebant: Σέλλες, Σέλος Ἕλλος, Ἕλος Σελλασία, Σελασία· Πελλὸς, Πελὸς nullo diſcrimine ſeparantur. Antiqua ſcriptio deluſit Interpretem *Dionis Chryſ.* p. 593. D. ut pulcre *Caſaubonus* obſervavit. *Themiſt.* Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖσον μὲν οὖν ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους τιμήσους. ubi, tametſi non ignorem, quomodo defendi poſſit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. *T. H.*

69. Πρὸς τὸ τέλος] Reſpicit Solonis dictum, de quo *Auſon.* *J. B.*

Πρὸς τὸ τ. ἀ. τῦ β.] Sententiam Solonis, quam *Ariſtoteles* argumentis ſanequam levibus impugnat Eth. Nic. I. c. 10. certatim Tragicos imitari monent *B. Martin.* V. L. I. c. 1. verſus *Euripidis* ex Androm. v. 100. qui ſunt ipſius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & *Joſ. Barneſ.* ad eum locum & Heracl. v. 865. Quum ergo Deianira Trachinias Sophocleas ſic inciperet, Λόγος μὲ ἐς' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φύσεις, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἰκμάδοι (ἰκμάδες) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνωσι τὶς, ὅτ' εἰ χρηστὸς, ὅτ' εἰ τῳ κακὸς, notare operae pretium duxit *Scholiaſtes* eſſe μιξελληνισμὸν· μιξελληνίσας γὰρ Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. Vide *Cicer.* de F. B. & M. II, 27. & *Daviſ.* p. 164. Similes veterum ſententias plena manu ſuppeditabit *Stob.* Ecl. c. CIII. Porro legendum puto καὶ τῦ ἄχρι πρὸς τὸ τ. &c. *Dion Chryſ.* p. 598. C. ὧν τὸ μὲ ὁ θάνατος ἤλεγξεν. *T. H.*

74. Τὸ σορβμεῖον αὐτὸ] Inepte haec vertuntur: *ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam cenſes*, cum ſit; *ſed cymbam ipſam exiſtimas eſſe, ubi de talibus judicium fieri neceſſe ſit.* *J. G. G.*

78. Μισθὸν τῶν χρησμῶν] Notum eſt oraculum, quod iterum tangit Z. Ἑλ. c. 14. & 20. ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud *Ciceronem* ſic extat:

Crœſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. *M. du S.*

82. Ὑπωχρον] Infra vocat ὠχρὸν & βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, ſed luteus & flaveſcens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Baſil. Caeſar.* T. II. p. 66. B. ὠχρότεροι τάχα τῦ χρυσῦ γενήσοι) οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσείους ἰριδίνδους in Epit. *Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πυξον ὠχρούς, teſte *Euſtath* ad Il. N. p. 948. v. 45. Eundem habet uſum χλωρὸς, ſic ut ab ὠχρὸς ſaepe minimum diſcrepet; quod oſtenderunt *Foeſ.* OEcon. Hipp. & *Graevius* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. c. 79. p. 67. χλωρὸς δ' ὁ χρυσὸς & βαρύς. ſcite Diogenes rogatus, Διὰ τί τὸ χρυσὸν χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud *Diogen. L.* VI, 51. quaſi pallidum foret a timore; quippe notum eſt *Homeri* χλωρὸν δέος. Dictum autem ſapientiſſimi canis in jambos redegit neſcio quis

ῥήματος ἡ νῦν γὼ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί. EPM. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ πεμάχηλον. XAP. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα [a] τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνουσι οἱ φέροντες αὐτό. EPM. Οὐ γὼ οἶδα, ὅσοι πόλεμοι ἀφ' οὗτοι, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ λῃστήρια, καὶ ὁπορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ [b] ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; XAP. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ ζ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὼ τ' χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶδα, καὶ τοὺς καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. EPM. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲ πολύς· ὥστε ὑ πάνυ σπουδάζει ὑπ' αὐτοῦ· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ ζ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πολὺ ἀλλ' ἐκ τ γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἄλλα. XAP. Δεινήν τινα λέγεις τοῦ ἀνθρώπων

dam rubore tinctum; nunc enim primum vidi, quod semper audio prædicari. MERC. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitum. CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur. MERC. Nescis enim, quot propterea bella existant, & insidiæ, latrocinia, perjuria, cædes, vincula, navigatio longinqua, mercaturæ, servitudines denique. CHAR. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab ære differt? æs enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam. MERC. Sane: sed æs quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terræ viscеribus metalli fossores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla. CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam,

a Τοῦτο μόνον] F. ἴντιμον τι βαρύνεσθαι. b Ἐμπορίαι] F. ἐμποριάι.

84. Ἀοίδιμον] Ὑμνητόν. V.

quis Comicorum: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντίσολῶ, τὸ χρυσίον; Δίδυκ' ἐπιβουλεύόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί· extant in *Aristoph. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud *Statii* IV. Sylv. VII, 15. *Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro.* In *Paulino* Episc. Nol. ad Nicet v. 269. legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *callidos.* *T.H.*

84. Ἀοίδιμον ὄνομα ἐ πεμάχηλον] Importuna his subjicitur nota *Bourdelotii*, quæ plane hinc relegari debet, quum nihil τὸ πεμάξαι & πεπαῦσαι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Casaubonum* ad *Theophilactum*, pro *Theophrasto.* *J.G.*

Ἀοίδιμον ὄνομα] Ex poëta aliquo, *Pindaro* forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Rhet. c. 1. Certe Fl. ἴντιμον hic habet. *M. du S.*

Τὸ ἀοίδιμον ὄνομα] Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῆμα, vel κτῆμα· sed sarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἴντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum. Πεμπεμάχηλον vero quod tam acri studio petitur, ut ejus possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri praeripere conetur. Proprie Noster in Tim. c. 21. πεμάχηται ταῖς γαλαῖς· & *Strabo* XIV. p. 945. Samos ἐυδαίμων, ὡς δῆλον ἐκ τῶ πεμάχεσθαι γυναῖκ. Helenae, quae *Luciano* ὕστερόν τι πεπονθυῖα, ὥστε ἐ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθ. p. 265. περιβλεπτὸν ἡ πεμάχηλον τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: *Ipsicrat.* p. 211. C. unde πεμάχηλος ἰδὼ vocatur ab *Agatharchide* apud *Phot.* p. 719. v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare projecit ἐπεὶ ἔδει ὅτι πεμάχεσθαι ἔμελλε, ut refert *Diogen. L.* I, 32. *Thucydid.* VII, 84. ἡ μὲν ἦσαν ἐπέστη τὸ (τὸ ὕδωρ Ἀστυπάλαιον) ὁμοῦ τῷ πηλῷ μιαινόμενον, ἡ πεμάχηλον ἦν τοῖς πολλοῖς· non male *Schol.* σπουδαιότατον, *desideratissimum. Demades* p. 180. v. 13. Athenae τὸ πεμάχεσθαι τὸν ἐ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄεσαν quod palam *Dionys. Halic.* imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς πεμαχέσθαι ἐ θαυμαζομένοις ὑπὸ τῶ κοινοῦ βίου πράγμασι. Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas πρᾶγμα ἥκιστα πεμάχηλον, res, quam pauci vel nemo valde sibi expetendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: *Æneas Soph.* Ep. V. Χρυσὸς ἐ ἄργυρος ἡ πεμάχεσθαι ἐδόκουν τοῖς μὲ πολλοῖς πεμάχηλον, ἀλλὰ νῦν χρῆμα, ἡ οὐχ' ἑκοῦσι, ἐδὲ τῷ ἔχοντι ἀλυθές. *T.H.*

87. Τοῦτο μόνον ὅτι] Dilucide Florentina sola, ἴντιμον τι· ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, nec ne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aeque eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἴν τι μόνον, ὅτι βαρύνουσι &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri

tiam, qui tanto amore capiantur rei pallidæ ac ponderosæ. MERC. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Crœsum, & jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quærere quidpiam vult: auscultemus ergo.

τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχρᾶς καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γοῦν τῆς Κροίσου, καὶ τὴν μεγαλαυχίας καὶ βαρβάρου καὶ, μοι δοκεῖν, ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

12. SOL. Dic mihi, Crœse, numnam putas opus habere lateribus istis Pythium? CROES. Ita per Jovem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. Quidni putem? SOL. Magnam mihi narras, Crœse, paupertatem in cœlo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos? SOL. Quæso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταπέμψεται τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοῦ, ἢν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῦ γὰρ τοσοῦτον ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσον παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ.

c Δοκεῖ] Δοκεῖ γρ. & margo *AIW.* male: scribendum enim fuisset βουλόμενος, vel βούλεται.

3. Ἀβελτηρίαν] Μωρίαν, ἄνοιαν. *V.*

tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cujus spatium vacabat, ex reliquis Edd. adderetur, *si non ἄρα ἴσως, ὅτι βαρύνονται* &c. Sententia planissima, nisi fallor, & perquam opportuna: *Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem adferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat.* Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causæ video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. *T.H.*

95. Ἐκλέγων] Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus & pensionibus: quare de publicanis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλη. *Poll.* VIII, 114. IX, 31. *Harpocr.* in Πεντηκοστή. *Æschin.* in *Timarch.* p. 17. v. 3. μαρτυρίαν τελώνου τῶν ἀπὸ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem Interpreti fecit apud *Plutarch.* περὶ Πολυκρ. p. 518. E. τοὺς τελώνας βαρυώμεθα . . . οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν *publicanis succensemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες τὰ εἰσπραττόμενα τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut *Harpocration* ait, quanquam accuratius a *Suida* duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. *Aristides* de se T. I. p. 611. B. ἡρέθην ἐκλογεύς· & Capito φόρων ἐκλογεύς *Philoni* Πρ. περὶς Γ. p. 1020. E. qui postea de eodem homine rapacissimo subjungit, ἐξ ὧν τοσοῦτος ἐστὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινα καὶ πολὺν πλοῦτον ἠθροικώς· sicut a *Demosthene* dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά· apud hunc rectene *Gelenius quaestorem*, apud illum *Canterus coactorem* verterint, jam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Æacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea ὡς θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Casaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὄβολον & p. 32. τοὺς τόκους εἰς τὴν γαῖαν ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκλελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi secus olim ad *Poll.* IX, 63. n. 70. existimavi reponendum ἐπιλέγειν quod etsi per me jampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti Doctissimo *Needhamo*: τόκους ἐκλέγων *Pollux* adnotavit III, 85. Μισθὸν οὖν ὀλίγον ἐκλέγων *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit *Dion Cass.* XLII. p. 208. D. alibique. *T.H.*

11. Τῶν πλίνθων] *Herodoto* sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: *Euseb.* Προπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyss.* T. III. p. 319. A. τὸν πολυπαλάντων τῶν Κροίσου πλίνθων. Utrumque jungit *Themist.* Or. XIX. p. 226. ubi Apollinem dicere facit, se Crœsum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαιμι τὸν σηκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν οὖν, etsi vix quicquam refert, Charonti libens dedero. *T.H.*

ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῆ βελτίονος ἄρα ἐνδεὴς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνη μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότεροι ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν, ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ὅπλα Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον ὠφελησθήσεσθε, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίην δ' ἂν [a] ἀμεί-

CROES. Non sane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At quomodo præstet ferrum auro? SOL. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur? CROES. Qui servant videlicet. SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum. CROES. Dî meliora, mi homo. SOL. Absit, hæc ut ita contingant: videre tamen

a Ἀμειόω] In F. hunc in modum excusum est: ἀμειόω. Κ. τ σίδηρος ὁμολογῶν. Κροῖ. ἥκιστα &c. Cogitet aliquis scribi posse, Κρ. τ σ.δηρος ὁμολογῶν· ἧκον &c. ac si Crœsus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeripuisset: sed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis conferemus.

22. Τῆ βελτ'ονος] Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem *Tertullian.* de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit *Clemens* in Paedag. aliique Patrum philosophos, praesertim Stoïcos, imitati. *T. H.*

30. Ἐπὶ Λυδοῖς] Haec ita sunt scripta, ut Cyrum priorem arma Lydis intulisse significent: ab omnibus tamen historicis Crœsus auctor belli perhibetur, sive sociis Babyloniis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret, crescere rem Persicam ratus. *T. H.*

35. Εὐφήμει] Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus. Favere lingua* dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφημῶ, *faveo:* Εὐφημεῖτε, *favete.* Huic verbo contrarium est, Δυσφημῶ. Eadem Glossae: Δυσφημεῖ, *infausta loquitur.* *J. C.*

Εὐφήμει] Formula quaedam solemnis, quum aliquid infauste dictum vel factum abominantur, & procul a se facessere jubent; in qua ne ipsum quidem illud ἄνθρωπε incassum ponitur. Celebrem Sophoclis sententiam refert *Theon* Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit: Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενίσαιμι μέντοι αὐτὰ ἀποφυγών, ὥσπερ λυττῶντά τινα & ἄγριον δεσπότην ἀποδράς. depromta sunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi pro ἀποδρὰς pejus, ut quidem puto, legitur ἀποφυγών audi *Ciceronem* interpretem Cat. Maj. §. 47. *Dii meliora: libenter vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso profugi.* In *Arriani* Epict. III, 5. p. 274. *Socrates καθ' ἡμέραν χαίρει ἑαυτῷ διαλεγόμενος ἢ συγγίνεσθαι πρὸς τ.; μή τι πρὸς λέξιν δια; ἄνθρωπε εὐφήμει.* Apud *Platonem* de LL. III. p. 816. E. Εὐφήμει *hoc Dii avertant: id ne unquam contigerit:* & in Conv. p. 1201. E. Οὐκ εὐφημήσεις; *Julian.* Caes. p. 330. D. *T. H.*

43. Φωκιῦσι] A quibus multoties spoliatum est templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Delphico bella gesserunt. *J. Br.*

Ibid. Βοιωτοῖς] *Justin.* VIII, 1. *M. du S.*

44. Τυράννῳ λῃστῇ] Excidit particula ἢ, quam reponeres, licet Mss. non praeciperet; in quo tamen legitur: ἥμαιεν ἴσως ἀνατεθεικὼς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ ἢ λῃστῇ· vulgo ἢ τινι τυράννῳ λῃστῇ. *J. G. G.*

Ibid. Ἢ λῃστῇ] Illud ἢ, quod in vulgatis deerat, ex Ed. *J.* & MSS. G. P. & L. restituimus. *M. du S.*

45. Χρυσοποιῶν] Corruptam hanc vocem arbitror: nam si χρυσῶν πλίνθων scribere noluerit, debuit aut metalla ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Nisi forsan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυσοποιοὺς dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. *M. du S.*

Χρυσοποιῶν] Qui sint aetate seriore χρυσοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιητική, sive χρυσοποιΐα, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιοὺς, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. *Budaeus* etiam, teste *Stephano*, non alia, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam scripsisse Nostrum χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: *Dioscorid.* V, 173. Εὑρίσκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λειαίνειν & γιλλοῦν. *Clem. Alex.* Paed. II. p. 190. v. 3. λύχνος κεραμέως ἢ χρυσοχόου ἔργον· vide *Hesych.* in Θερμαυσρὶς, *Suid.* in Χαλκεὺς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόων complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribuntur,

men nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; at tu sive æs, sive aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac prædam facilem cedat dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Bœotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices. CROES. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post

νω τ σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν ᾗ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τ δὲ χρυσὸν ὀπίσω αἴθις ἀπαιτεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δέησε)· ἀλλ' ἤν τε χαλκὸν, ἤν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν ποτε κτῆμα, ᾗ ἕρμαιον ἔσῃ ἀναλωθεικὼς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, ᵇ ἢ λῃστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγου μέλει τ σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ μοι τῷ πλείστῳ πρασπολεμεῖς, ᾗ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λύδ, ὦ Χάρων, τ παῤῥησίαν, ᾗ τ ἀλήθειαν τ λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπ ἐχ ὑποπτήσων, τὸ δὲ παρ' ἁμὸν ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσε) δ' ὃν μικρὰν ὕστ-

ζον

ᵇ Ἢ] Desiderabatur in cunctis Edd. excepta *J.* cui consentiunt P. L. & margo *A*1*W*.

42. Καὶ ἕρμαιον] Ἕρμαιον τὸ εὔρημα * προπαροξύτονον. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτῆμόν προφυσπᾶται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτῆμόν Ἑρμοῦ ἐστὶ, ᾗ Ἕρμος ἐκλίνεται τῇ ι, ἀλλ' ὁ Ἑρμαῖος. *V.*

* Προπαροξύτονον] Ita *V.* non προπερισπώμενον, ut Ed. A. De accentu vocis ἕρμαιον vide *Eustath.* ad Od. Π. p. 1809. *T. H.*

tur, χρυσοχόων *Polyb.* apud *Athen.* V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ἀργυροκοπίους ἐφίσταιτο ᾗ χρυσοχόους ἐρωτολογῶν eadem a *Libanio* juncta T. II. p. 647. C. ἀργυροκοπίαν τε ᾗ χρυσοχόων ἐργασίαν. *Zenonis Cittiei* a *Clemente* locus egregius adfertur Paedag. III. p. 297. v. 7. quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπίσω δὲ ᾗ ὁ λὸς τ μυροπωλῶν, ᾗ χρυσοχόων ᾗ ἱματοπωλίων ἄλυς ubi vocem ultimam Interpres dum *caliginem* vertit, ἄχλυς se legisse, vel saltem voluisse legi manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. 5. & pravam mirificae versionis stribliginem ab Editore novissimo, quod miror, impune tulit. *T. H.*

50. Τὸ δὲ παρ' ἁμὸν] *Quicquid ei in mentem venit.* Consule in Cleio *Herodotum.* *J. Br.*

Τὸ δὲ παρ' ἁμὸν ἐλευθέρως λέγων] Non bene vertitur, *ea quae urgent libere dicere*: hoc enim voluit *Lucianus*: *mentis cogitata libere dicere*: παρ' αὐτὸ est *in mentem venire*, *animo obversari*. *Plat.* in Phaedone: ὥσπερ μοι παρ' αὐτὸ, *ita ut mihi videtur*, *ut sentio*. *J. G. G.*

Τὸ παρ' ἁμὸν] Jure *Gravesius* animadvertit; sed quae notat Vir eximius a *Budaeo* sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίεσθαι explanaverat C. L. *G.* p. 217. 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίσασι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίασι, *obversari animo*, *menti esse praesto*, dici solent. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 921. — ὀκνῶ μοι παρίσταται quod itidem frequenter *Dionysius Halic.* usurpavit. *Aristid.* T. III. p. 507. A. εἰ γὰρ ἐμάτην τοῦτ' ὀνειρώττω τῇ ψυχῇ παρεσκεύασται, ᾗ τοῦτο πάντες παιδιόν. Hinc τὸ ἐξαίφνης & τὸ παρ' ἁμὸν, *quod subito menti occurrit*, *e re nata cogitasio*. *Ctesias* in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρ' ἁμὸν αὐτῇ παρόντων ἐπιτρέπει, *matri quicquid placuerit*, *ut Apollonide medico faciat*, *permittit*. *Dion Chrys.* Or. XII. p. 213. B. πλείστη μὲν ἐν ἐξουσίᾳ ᾗ δύναμις ἀνθρώπῳ παρ' λόγον ἐνδείκνυσθ τὸ παρ' ἁμόν Or. XXXIII. p. 410. B. τελέστατον ἔσται, μοι δοκεῖ, τὸ παρ' ἁμὸν λέγειν utrobique peccat Interpres: sic autem ille posteriore loco; *cunctatus*, *opinor*, *quicquam ex tempore dicere*: nonnihil vidit; nam ὀκνῶ τὸ παρ' ἁμὸν λέγειν valet, *non meditatam*, *sed subitam & extemporalem orationem habere*: *Plutarch.* V. Demosth. p. 850. A. τὸ μὲν τυχὸν, ποθὲν παρ' αὐτὸς ὀκνῶ τὸ παρ' ἁμὸν λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ὀκνῶ τὸ ἐπιλέγειν ἀπὸ τοῦ ἐπιλόγου enim sive ἐπιλέγειν & παρίεσθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per injuriam in hujus sedem nonnunquam immigraverit. Editur in *Aristide* T. II. p. 297. ἐπίφθονον μοι δοκῶμι, μὴ πλείω τ ἐκείνων Ἀντιόχου δοκῶ atqui fine controversia legendum esse, παρίστασί μοι δικαίως τε ᾗ ἀληθῶς &c. *Thomas Magister* arguit in Παρίστασθαι. ne dicam oratio-

ρον ᾧ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα ὑπὸ τὴν πυρὰν ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνης τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τῷ ἵππῳ τῷ λευκῷ ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὐτὴ εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. οὗτος βασι-

redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus in rogum Cyri jussu inponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper prælegente, quæ cuique forent fato decreta: in quibus & hæc erant consignata, Crœsum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse: viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo invectam. CHAR. Ita sane. MERC. Illa Tomyris est, quæ caput Cyri præcisum in utrem injiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri juvenem? iste Cambyses est, regnabitque post patrem: is re-

nem nunc incedere splendidiorem. *Dion Cass.* LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐκλεκτὰ οἱ ἀπερισκέπτως λαλοῦντες haec *Suidas* V. Ἀντωνῖνος p. 234. istum in modum descripsit: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προσάμματα οἱ &c. Apud *Dionem* rectius legi *Kusterus* pronunciat: mihi, dummodo retingas παρισάμματα, secus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in *Luciano* capiendum est: *Plutarch.* Dion. p. 960. B. τὴν παῤῥησίαν ἔφησεν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνου χαδὸν ἁπλῶς λέγοντος τὸ παρισάμματον. T.H.

53. Πυρὰν] *Herodot.* I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, *Xenophon*, quem vide. M. du S.

60. Τόμυρις] Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex *Herodoto* & *Luciano* monstravit *Fr. Fabric.* ad *Oros.* II, 7. In *Herodoto* quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, *Suidas* tamen eadem historici verba sub utroque Τόμυρις & Τάμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Quum in *Amm. Marcellino* XXIII, 6. p. 398. *Lindenbrogius* exprimi jussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus *Henr. Valesius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab *Is. Vossio* ad *Justin.* I, 8. apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros *Bongarsius* admoneat, *Franciscus* tamen *Oudendorpius*, Vir accuratissima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. c. 5. §. 5. *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. *Justini* a se collatis, & plerisque optimis *Frontini*. Βασιλεύουσης Τομύριδος *Eustathii* ad *Dionys. Perieg.* v. 739. sine dubio vitiatum est. *Theon* Progymn. p. 211. Οὐ γὰρ ἡ Τόμυρις ἡ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρίθρα ἡ Ἀμύργου τῶν Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἦτι Κύρου . . . . ἀλλὰ συγχωρητέον, καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄῤῥενος εἶναι ἀνδρειότερον ab *Herodoto* alteram, alteram a *Ctesia* sumsit; cujus in Excerptis p. 635. Ἀμόργης τῶν Σακῶν ὁ βασιλεύς, ἀνὴρ δὲ Σπαρίθρης quin idem sit, ac *Theonis* Ἀμύργης dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. c. 11. §. 8. inter eorum reges Ὀμάργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque *Ctesiae* deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad Autol. III. c. 26. correxit *Simson.* ad A. M. 3476. cui *Fellus* obsecutus bene publicari curavit, Κύρου δὲ βασιλεύσαντος ἔτεσι λβ, ἣν ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τομυρίδος τῆς Μασσαγετίδος, sive potius, quod magis arridet, Μασσαγετίδος nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a *μασσαγγίαι* facilius oriatur *μισσαγγίαι* vel *μισσαγγιῶν*, siquidem in *Hesychio* quoque Μασσαγγία istius Homericae vocis locum occuparit: significat autem *convallem aquosam & palustrem montibus interjectam, quae delatos inde torrentes recipiat.* Jam multum abest, ut ceteri cum *Herodoto* consipirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt *Trogus* & *Frontinus*, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut historicus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισσαγγίαις hujus autem conjecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud *Schol. Dion. Chrysost.* p. 106. τὸν Κύρου ὑπὸ τῆς Μοιρίδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγῆναι ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam *Hieronym.* ad *Zachar.* c. I. *Interfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massage-

tas

rebus undiquaque male geſtis in Libya, & Æthiopia, tandem mente captus interibit, poſtquam occiderit Apin. CHAR. O multam ridendi materiem: at nunc quis eos adſpicere ſuſtineat tanto faſtu elatos? aut quis in animum inducat, paulo poſt hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre ſanguinis?

14. Verum quis ille eſt, Mercuri, qui purpureum amiculum fibula ſubſtrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit piſce diſſecto, in inſula

λεύσει μὴ τ πατέρα, ἢ μυρία σφαλεὶς ἐν Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀπεκτεινας τ Ἄπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλῆ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὼς προσβλέψειεν ὕτως ὑπερφρονοῦντας τ ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ὕτ ἡμῖν αἰχμάλωτ ἔσται, ὕτ δὲ τ κεφαλὴν ἕξει ὑπ' ἀσκῷ αἵματ;

Ἐκεῖν δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τ πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ ἀμφίδημα, ᾧ τ δακτύλιον ὁ μάγειρ ἀναδίδωσι, τ ἰχθῦν ἀναλεμὼν Νήσῳ ὑπ [a] ἀμφιρύτῃ· Βα-

[a] Ἀμφιφύτῃ] Ita F. & P. Pleraeque ἀμφιῤῥύτῃ.

72. Ἐφιστρίδα] Διπλοΐδα. V.

tas & Tomyrin, quaeque a ſuperioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter ſe permiſcent; ſicut facili negotio licebit animadvertere, ſi quis componat *Strab.* XI. p. 780. *Polyaen.* VIII, 28. *Frontinum*, *Juſtinum*, *Amm. Marcellinum*, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus Rex totque populorum victor obierit, in obſcuro lateat: praecipue quum ejus aetas in iſta inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis ſcribendi ſtudium frequentabant, & Aſiae rebus quotidie magis magisque inmiſcebantur. Longe diſcedentes in hoc caſu mirifico veterum narrationes adnotavit *Jo. A. Boſius* ad *Corn. Nepot.* de Reg. c. I. Cur *Noſter Herodoti* fidem potiſſimum fuerit ſecutus, ratio eſt in promtu: nimirum ſingularis illa fortunae viciſſitudo Cyrum etiam multo gravius, quam Crœſum, proſternens ad hanc ingenioſam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de hiſtoriae veritate ſecundum *Xenophontem* dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia Doctiſſ. *Driebergius*. Dicemus ad Macrobios. *T. H.*

61. Ἐς ἀσκὸν] *Juſtin.* I, 8. *M. du S.*

66. Ἀπ. τ Ἄπιν] *Juſtin.* I, 9. *M. du S.*

68. Ὑπερφρονοῦντας] Vel *Xenophontis* in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuiſſe dictum ferunt: *Pauſan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus quam ſtrenui regis paſſim apud veteres proponitur. *Plato* de LL. III. p. 815. *T. H.*

72. Πορφυρᾶν] Πορφυρὰν antea ſcriptum erat, ut & Ἀπαιδ. c. 7. *M. du S.*

73. Ἐφιστρίδα] Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορπημένος legendum. *J. G. G.*

Ibid. Ὁ τὸ ἀμφίδημα] Scribe, ᾧ τὸ ἀμφίδημα. *J. Br.*

74. Δακτύλιον] Notiſſima doctis eſt hiſtoria, quam *Lucianus* hic quaſi in tabella artificioſiſſime pictam proponit. Eam autem in tyronum gratiam, quibus ad manum non eſt *Herodotus*, paucis narrabo. Polycrates in omnibus proſpera uſus fortuna monetur ab Amaſi Ægypti rege, ut fortunam *ſaevo laetam negotio* placet, re tum pretioſiſſima, tum ſibi chariſſima ita a ſeſe abiegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis poſt diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis piſce, qui Polycrati a piſcatoribus muneri miſſus fuerat, repertus ad ipſum defertur. Quibus ad Amaſim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113. & 131. *M. du S.*

75. Νήσῳ ὑπ ἀμφιρύτῃ] *In Samo inſula*: eſt autem Homericum hemiſtichium Odyſſ. Δ, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τὶς εὔχεται εἶναι, ex eo Poëtae ſumtum eſt Odyſſ. Α, 180. Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι Υἱὸς· aut Odyſſ. Ε, 450. ἰκέτης δὲ τοι εὔχομαι εἶναι. *J. Br.*

Ibid. Ἀμφιῤῥύτῃ] Sic mendoſe vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, poſtulet ἀμφιρύτῃ· & ita recte editio Florentina. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. IX. Sed & alibi, ubi vel integri verſus, vel hemiſtichia uſurpantur, in rectro peccatum eſt. Sic in iisdem his Contemplantib. c. XXII. legendum,

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἄτυμός ἀνὴρ, ὃς τ' ἔλαχε τύμβου.

Non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Reviviſcentib. c. XLI.

Κεῖται δ' ὑπ μίσησιν δύο χρυσᾶ τάλαντα,

Non μίσησι, ſcribendum. Verſus is eſt *Homeri* Ἰλ. Σ, 500. *J. J.*

βασιλεὺς δὲ τὶς ὤχεαι εἶναι; ΕΡΜ. Εὖγε παφῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανθυδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτὸς, ὑπὸ τοῦ παρ' αὐτῷ οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας οὐ μακρᾷ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γάρ τοι καὶ Κλωθὼς ἐπήκουσα. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, [a] γενικῶς καὶ αὐτὰς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμοῦσα, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. οὐ τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γυμνοὺς ἕκαστον γνωρίσας αὐτῶν ἐπὶ τῷ σκαφιδίῳ, μήτε

circumflua? regem plane videtur præ se ferre. MERC. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Mæandrio proditus Orœtæ Satrapæ in crucem agetur miser, ejectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim hæc quoque ex Clotho percepi. CHAR. Euge, Clotho, fortiter & ipsos, optima, & capita præcide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec

[a] Γενικῶς] Obtemperamus *J.* In reliquis Edd. γενικῶς. G. & P. γενικὴν quasi voluissent ὦ Κλωθοῖ γενικὴ; sed alterum potius duco.

76. Εὖγε παφῳδεῖς] Καλῶς γε * ἄλλο ἄδεις ἀοιδόν. *V.*

* Ἄλλον &c.] *Suidas*: Παιφάσιος, ἄλλον ἄδων ᾠδήν. sed ea potestas inepte quadrat *Luciano* loco. *T. H.*

Ἀμφιτύτῃ] Sic scribas simplici ρ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. *M. du S.*

77. Πολυκράτην] *Herodotus* in Thalia. *J. Br.*

80. Μαιανδρίου] Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur *Mer.* c. 16. *M. du S.*

81. Ὀροίτῃ] *Dion Chrys.* Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ . . . . λιμπλεύσασθαι πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥᾴδιον γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τῷ Βαρβάρου λιφθαρῆναι idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia *Herodotus* Ὀροίτην vocavit, eam formam post *Victorium* ubique restitutam volunt Eruditi Viri: lege notas *Jo. Davisii* ad *Ciceron.* de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum judico, & MSS. duces sequor: *Suidas* neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit *Polyaen.* IV, 8. §. 3. & alterius VII, 13. & 14. De Maeandrio vide ad p. 478. Qui Μαιάνδριος erat in priscis *Herodoti* Edd. Μαιάνδριον fecit ex Cod. Med. *Jac. Gronovius.* *T. H.*

84. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς] Mss. εὖγε κλωθοῖ γενικὴν, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενικῶς, *strenue*, *fortiter*. Mox scribe πήχῃ τὸ ἀμφιτύτῃ ex *Homer.* Odyss. Λ. v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud *Herodotum*, sed ex alio Historico illa hausit. Apud *Herodotum* sponte sua proficiscitur Polycrates ad Orœtem. *J. G. G.*

Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς τε αὐτοὺς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμοῦσα] Aut aliter vertendum; quam fecit *Benedictus*, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: εἰδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῇ γενικῇ. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστα καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάνυ γενικῶς καβλεψας. Nam placuit ea vox auctori. *J. G.*

Ibid. Γενικῶς] Sic, ut emendare jusserant Viri Docti, Ed. *J.* Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικὴν, etiam prave. *M. du S.*

Γενικῶς] Quae ad p. 9. observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea supersedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit Vir eximius *Laur. Norrmann.* ad *Thom. Mag.* Laudat. Gregor. Nazianz. p. 167. 168. ubi, postquam de γενικὸς & γενικὴς egit, *ne adverbio* γενικῶς, *hactenus sine certo lare ac patrono oberranti*, ἀπροστατεύτου *fortassean impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit.* Ne hic quidem locus ejus diligentiam effugit; quo posito, *Junta*, inquit, γενικῶς *Aldus*, γενικὴν. *T. H.*

87. Ἐν τοσούτῳ] Errorem Interpretum perstrinxit *L. Bos* Ell. Gr. p. 200. *T. H.*

Ibid. Ἐπαιρέσθων] Ἐπαιρέσθωσαν. *J. Br.*

Ἐπαιρέσθων] Probanda omnino est emendatio *Brodaei*

nec purpuream veſtem, neque tiaram, nec ornatum aureum ſecum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit ſors: multitudinem autem, Charon, iſtam vides, navigantes, bellantes, in judiciis verſantes, agros colentes, fœnus exercentes, ſtipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perſimiles alveariburs, in quibus unusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam veſpæ, agunt ferunt que inbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam ſunt? MERC. Spes, Charon, & metus, & amentiæ, voluptates, avari-

πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει. τὸ δὲ πληθύν, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐ-95τῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς 1ἅπας μὲν ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἔκ τ' ἀφανοῦς ὄτου ὄχλος τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ [b] δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι,

[b] Δείματα] F. & P. perperam δὲ γὰρ ματα. eaedem τ' ἀφανοῦς· in ceteris fere τἀφανοῦς. Verum in ſola F. eſt ἄνοια.

93. Τὸν δὲ πλῆθον ὦ Χάρων † ὁρᾷ] Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. V.

†Ὁρᾷ] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba adferat. M. du S.

daei in Miſcell. IX. c. 10. legentis ἐπαιρόμενοι. Præterquam enim quod & in præcedentibus, & ſequentibus non niſi in plurali ſit ſermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, ſed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant loquuti; ad Crœſum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambyſen, Polycratem. Hi ut ad altiſſimum adſcendant faſtigium, precatur Charon Clotho, quo miſerius poſtea, & lapſu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, poſſit inferre, *Lucianum* hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequentius. *J. J.*

Ἐπαιρόμενον] Lectionem optimam hanc, utpote Atticam, fruſtra ſollicitant *Bourdelot.* & Cl. *Fenſius.* Vid. Νεκρ. Δ. X. §. 2. *M. du S.*

1. Ἴδιόν τι κ. ἕ. καὶ τ' πλ. κ.] Huc faciunt verſus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inſt. Divin. V. c. 9. quibus mores Romanorum deſcribuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, feſto atque profeſto,
Toto itidem pariterque die populusque Patresque
Factare indu foro ſe omnes, decedere nusquam,
Uni ſe atque eidem ſtudio omnes dedere, & arti,
Verba dare ut caute poſſint, pugnare doloſe,
Blanditia certare, bonum ſimulare virum ſe,
Inſidias facere, ut ſi hoſtes ſint omnibus omnes.

Ejusmodi homines egregie deſcribuntur inſtar apum, quae invicem ſe pungunt. *J. C.*

2. Ὥσπερ σφῆκες] Illa veſparum imago aculeis nocentiſſimis armatarum ex *Ariſtophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus ſenum veſpas ſimulans in ſcenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles ſignificet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc ſycophantae & veſpis comparantur, & aculeis inſtrui ſolent: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιούτου; ἀπεβλίτουσιν (editur ὑποδολιττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλῶττων. Conferendi ſunt *Platonis* illi κηφῆνες κεκεντρωμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII. p. 716. C. de quibus ad *Themiſt.* Or. XXIII. p. 287. D. *Petavius. T. H.*

6. Ἄνοιαι] Sic neceſſario legendum, tum quia mox ita nominat ἀγνοίαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod cæteris omnibus intermixtam eſſe addit. Fl. ἄνοια· reliquae ἄνοιαι. *M. du S.*

Ἄνοιαι] Florentinum ἄνοια mutarunt, quia ſingularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero ſit in poſſeſſionem integram immittenda, ſine Codicibus arbitris decerni nequit; nam ſi veterum philoſopherum auctoritate ſtabimus, ἄνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infeſtat. Ἄνοιαν equidem, adſiduam mortalium comitem & peſtem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum πλάνης & ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi jungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἄνοια μὲ, quod

Ita-

γίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ μίση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὴ κάτω ξυναναμέμιχθαι αὐτοῖς, καὶ ξυμπολίτευταί γε, νὴ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργὴ, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπὲρ ἄνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπλων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἁπλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιπόμεναι, [a] ὅσπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἦν δ' ἀτενίσῃς, [b] κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἁπλωθείσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἤρτηνται ξυμβέβηκεν ἅπασιν ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καλαβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τοῦ ἀτράκτου; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα [c] ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἱμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ἧ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' ὧν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ ὅτου μὲν

tia, iræ, odia, atque ejusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest inmixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, æmulatio, inscitia, perplexa hæsitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hæ vero capitibus inminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod si aciem intenderis, conspicies etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quasi aranearum fila quædam in singulos a fusis demissa? CHAR. Cerno tenuissimum unicuique licium additum inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii. MERC. Et jure quidem, portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hæreditatem adeat ejus, cujus brevius sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus inplexus significat. Perspicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum adtractus

a Ὅπερ] F. ὥσπερ prave. b Κατόψει] Hoc verbum exulat a F. c Ἐπιπεπλεγμένον] Ἐπιπλεγμένα P. J.

statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοίᾳ differens subsequatur: vide tamen c. XXI. T. H.

13. Ἐκπλήττει] Ἐκπλήττει, inquit *Thom. Magister*, ἐ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ & τὸ ἐκπλήττομαι ἅπαξ λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρωνι ἡ Ἐπισκοποῦντες ἐκπλήττειν ἐνίοτε & ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit *Thomam* vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae convenientes, quod in nostris Edd. vulgatur. T. H.

24. Ἐπιπεπλέγμθα] P. & Ed. J. melius quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. M. du S.

31. Ἀπὸ λεπτοῦ] Νήματος, ὡίτου, λίνου subaudiendum. *Erasm* in Paroemia, *De filo pendet*. J. Br.

38. Κείσεται] Malem scripsisset πεσεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μᾶλλον καὶ τ. γ. ἐξακουσθέντος τῷ πτώματος. T. H.

44. Τῷ βελτίστου θανάτου] Morti personam accommodari notam est: notavit pluribus & ex hoc loco *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Jupiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον· sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer.* ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari praelio congressus Orcus Alcestidem remisit, prout docet *Euripides* in illa fabula, ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843. & δαιμόνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit *Orpheus*: *Hesychio* Θάνατος . . . ὁ σωματοειδὴς θεὸς. *Xenoph. Ephes.* III. p. 49. δυοῖν ἀνάκτοιν θεοῖς Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ scite *Lucianus* ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles adposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat *Æschinis* exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature red-

ctus ſublimis apparet; at paulo poſt præcipitatus abrupto lino, quando non amplius oneri ſuſtinendo ſufficiet, magnum edet ſonitum: hic autem paululum modo a terra levatus etiamſi ceciderit, nullo jacebit excitato ſonitu, ſic ut a vicinis vix caſus ejus exaudiatur. CHAR. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem conſequi poſſis, prout dignum eſt, quanto ſint riſu excipienda, Charon: maxime ſi ſpectes eorum contentiſſima ſtudia, & quod inter medias ſpes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem ſunt nuncii miniſtrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutæ potiones, judices, tyranni: horum ipſis nihil in mentem plane ſubit, dum felices agunt; ſimulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotœ, ah, ah, hei mihi. Quod ſi ſtatim ab initio ſecum cogitaſſent tum ſe eſſe mortales, tum, pauxillum iſtud temporis in vitam quaſi peregrinatione inſtituta, abituros tanquam ex ſomnio, omnibus ſuper terram relictis, vixiſſent ſane ſapientius, minusque doloris morientes cepiſſent: nunc autem perpetuo quum ſe ſperent uſuros eſſe rebus præſentibus, ubi præſto fuerit miniſter, citaveritque & duxerit vinculis inpeditos febris tabisve, indignan-

ἀνασπαδεὶς ἄνω μετέωρος ὀφῖ, ϗ μὴ μικρὸν καλαπεσὼν, ἀπῤῥαγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. ὅτου δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρήμα, ἢν ϗ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις ϗ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν τῇ γνώμῃ ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· ϗ μάλιστα [d] αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, ϗ τὸ μέταξὺ τῆς ἐλπίδων οἴκοι, ἁναρπάσας γιγνομένης ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, ϗ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἱππάλοι, ϗ πυρετοὶ, ϗ φθόαι, ϗ περιπνευμονίαι, ϗ ξίφη, ϗ λῃστήρια, καὶ κώνεια, ϗ δικασταὶ, ϗ τύραννοι· ϗ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοῖς εἰσέρχεται, ἐς' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτοτοῖ, ϗ αἰ αἰ, ϗ ὤ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, ϗ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, ϗ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ὀπτὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, ϗ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγα-

d Αἱ ἄγαν σπουδαὶ] Τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. *J.* idemque praefert margo *AIW.*

57. Χρῆσθαι] Χρήσασθαι. *V.*

reddatur, ὡς ὀδολοσάτις ἐπισᾶσα ἐπεχυράζει τῷ μὴ ὄψιν &c. Dial. III. c. 9. Paulo aliter Bion ſe velut ex conducto ὁκ τῷ σωματίου ἐξοικίζεσθαι ajebat, ὅταν ἡ μισθάσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅτα &c. in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* eſſe duco e libro περὶ αὐτάρκειαν depromtas. Multa non aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud Eundem p. 573. quorum partem aliquam adſcribere juvat tum, quia cum Lucianeis & ſententia, & verbis ipſis apte congruunt, tum ut labes ſimul, quibus elegantiſſimus locus eſt infectus, detergam: πολλῶν ὄντων τοιούτων περιπεμπομένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα ἁμαρτίαις πατάσσοντας σεμνυνόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἴ τινες, ὀλίγῳ πυρετῷ ἐπιγινόμεναι, ἀνθίσαι τρόπῳ σωτόμως μαραίνουσι· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἷς ϗ αὐτοὶ πολλάκις τάχιον ἀπόλλυσι ἢ γίνεται πιφόσασι· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε ϗ ἀβέβαια. Εὐρήσεις τρόπον τὸν πολλαῖς ϗ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειληφέναι, ϗ οὐδὲν αὐτῶν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra *Noſter* habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum ſit, diſces ex notis ad p. 434. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρέτας Orci accedunt ἀτιμίαι ϗ δυσκινησίαι καθάπερ πρόαγγελοι ϗ πρόδρομοι ϗ κήρυκες νόσων apud *Plutarch.* T. II. p. 127. D. & p. 128. F. ὑφ' ὧν ὥσπερ μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ ὥραν ὄντος, ἢδη θαρρούντως συνέλκουσιν ἑαυτούς. *Hipponactis* Scazon apud *Etymol.* p. 539. Κρυγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τις ϗ κῆρυξ. T. H.

ἀγωγὴν, ὃ ποῖε προσδοκήσαντες [a] ἀποσπα-
σθήσεσθαι αὐτοῦ. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν
ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος,
καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἢ
μὲν ἕξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν
ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν
ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς [b] μηδὲ δειπνήσας
ἅθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων,
ὅτι ἄῤῥενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ
φίλους διὰ τοῦτο ἑστιῶν, καὶ τέκνωμα ἐκ πα-
τρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίσταλο, ὡς [c] ἑπτέτης
γενόμενος ὁ παῖς τελευτήσει), ἆρα ἄν σοι δοκῇ
χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴ-
τιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ὁρᾷ τῷ παιδὶ
ἐκεῖνον, τὸν δὲ ἀθλητὴν πατέρα καὶ Ὀλύμ-
πια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομί-
ζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ'
οἵας αὐτῷ κρόκης ἐκρέμαλο. τοὺς μὲν γὰρ ἐπὶ
τῶν ὁρῶν διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς
ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπο-

otur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter ædificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum, hæredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser cœnaverit. Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixe accipit nominalia celebrans, si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur lætaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii forte contempletur, athletæ patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Jam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui li-

a Ἀποσπασθήσεσθαι] F. ἀποσπασθήσεσθαι. b Μηδὲ] Δὲ ἐδὲ P. & in ora *AiW.* c Ἑπτέτης] *Ald.* ἑπταέτης. Hoc notatum invenio ad marginem *AiW.* Ἑπτέτης & ἑπταέτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendus.

65. Ἄξιοι] Melius ad ἕξει conveniat ἄπιοιν nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. *T. H.*

70. Ἑπτέτης] Perperam in omnibus editionibus legitur ἑπτάετης pro ἑπταέτης. *J. G. G.*

72. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον] *Hoc sane in causa est.* *J. Br.*

76. Ἀφ' οἵας αὐτῷ κρ.] An scribendum? ἀφ' οἵας αὐτὸς κρόκης ἐκρεμάσατο. *F. G.*

77. Αὐτῷ] Ut περὶ Πένθ. §. 15. ἐθ' ὁ, τι πάσονθεν αὐτῷ ὁ παῖς πάσχα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. *Plutarch.* Phoc. p. 755. E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιοῦ καὶ σατρεῦ χρεμαμβόοις τύμνοις sic Demades Antipatrum senem designabat. *T. H.*

86. Τις αὐτῶν] Αὐτοὺς forte. *F. G.*

87. Ἔξω τῶ ἀσ.] Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diffitus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. *Tacit.* H. I, 15, 7. *M. du S.*

Ibid. Ὡς φῄς] Haud minus est, quam quod in Edd. extat, incommodum ὡς φασιν· quorsum enim referas, aut quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Crœso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀσφάλειον ἐν ἀμφιβόλοις τῆς τύχης. Imo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἢ γοῦν . . . . . τῶν ἰδιωτῶν ἐστιν, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inseruerisenim c. XV. post ista, καὶ τὰ μὲ τούτων ὧδε ἔχει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii solertia jam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῄς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quanquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, quum magnos reges inopinato fortunae impetu eversos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. *Dion* autem *Chrysostomus* quae scripsit in Charid. p. 302. 303. omnino digna sunt, ut cum *Luciano* componantur. *T. H.*

88. Φασὶν] L. In reliquis φῄς. *M. du S.*

92. Ἐὰν πένθη] *Praetereo luctus.* *J. Br.*

Ibid. Ἐξ ἰσοτιμίας] Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. *F. G.*

93. Ὅσον

liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis & miniſtris.

18. CHAR. Hæc omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipſis dulce ſit in curſu vitæ, quidve ſit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro ſi quis reges eorum intueatur, qui eſſe feliciſſimi cenſentur, præter inſtabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipſis adeſſe, timores, perturbationes, odia, inſidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes verſantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quæ ſcilicet in eos æquali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum iſtorum conditio miſera eſt atque ærumnoſa, exputare commodum, qualis privatorum ſit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei ſimiles mihi viſi fuerint homines, eorumque univerſa vita. Tu ſane bullas aliquando in aqua ſpectaſti ſub ſcatebra violenter præcipitante

ἀπολαῦσαι αὐτῶν καλυμμένης ὑφ' ὧν εἶπον ὑπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, [d] τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς ᾖ τοῦ βίου, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ περιῶν ἀγανακτοῦσιν. ΕΡΜ. Ἢν γὰρ τὰς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω δ' ἀβεβαίου, καὶ ὡς [e] φησὶν ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τὰ ἡδέως τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς, καὶ μίσην, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἀρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ χρυσῷ τινι καταῤῥάτῃ ἀνι-

d Τί] F. & *J.* ὅτι. Bonum eſt ὅ, τι, ponique ſolet nonnunquam pro τί. e Φῇς] L. φασι.

81. * Ἀγγίλων] Ἐπιόντων. *V.* ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγίλων τε καὶ ὑπηρετῶν. *G.*

* Ἀγγίλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. *M. du S.*

Quorſum haec ſpectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte ſtructuram expedire voluit; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγίλων τε καὶ ὑπηρετῶν, ὃς εἶπον· quam ſuſpicionem injiciunt Exc. G. poſtmodum illa deſcribendo ſunt corrupta *T. H.*

98. Πομφόλυγας ἐν ὕδατι] Ἄγαν † εὐφυὲς ᾧ ἐφόδιγμα. *V.*

† Εὐφυὲς] In *V.* & A. Ed. ἀμυὲς· quod tanquam alienum in hoc loco ab uſu Graeci ſermonis emendare non dubitavi. *T. H.*

93. Ὅπου δὲ] Ὅπου δὴ forte. *F. G.*

Ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς εἶπε τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη] Non poſſunt his verbis reſpondere, quae eis Latina appinxit *Moſellanus*: *usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Graecis tale quid agnoſco. Nec melior *Benedictus Moſellanum* circumludens: *quandoquidem horum mala recenſere non minus temporis exigeret, quam quae ſunt privatorum*; qualis comparatio prorſus non exſtat in Graecis. Verto: *Quum*, vel, *nói vero haec ſint regum mala, opportunum*, vel, *praeſto eſt colligere, qualia ſint privatorum.* *J. G.*

94. Λογίζεσθαι] *Chryſoſtom.* Hom. ad Pop. Antioch. XVIII. 274, 2. Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίαι ἐπάγονται, ὥστε τῇ θαλάττῃ τὰς κύμασιν· εἰ δὲ βασιλεῖς οὐκ ἄλυπον ἐργάσεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται καθορθῶσαι τοῦτο; τί μὲ βασιλικῶν ἐδλον· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο . . . . χαίρειν τὰ τοιαῦτα. *M. du S.*

98. Πομφόλυγας] Ex *Homero* poſtea vocat φύσας, φυσαλίδας, φύσημα. *J. B.*

Πομφόλυγας] *Homo bulla:* eoque magis ſenex, inquit *Varro* de R. R. I. c. 1. annum agens octogeſimum. *Eraſmus* in iſto adagio & *Luciani* noſtri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ὁ ἐπιπεσόντος ὕδατος ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente *Arati* Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide *Heſych.* qui praeterea docet ἐπὶ τῶν ἀλαζονικῶς φυσιωμένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appoſitam habet *Suidas*: Ὥσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζει, οὕτω μηδὲν ὑπερηφάνου ἔσεσθαι μὴ θέλοντα. *T. H.*

ἀνιταμψάς; τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ὅτι πλέον ἀμφέχυσι καὶ προχωρησῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὗται [a] ὑπερφυσῶνται ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι κἀκεῖναι πάλιν ἐξερράγησαν πολύ· ἃ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔσχον, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ὧν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, ἔριδας ἔχων περί, καὶ τιμῆς, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἄφρ' ἅπαντα καλαλιπόντας αὐτοὺς δέησει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βάλει οὖν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν γὰρ ἐνταῦθα σεμνῶν [b] ἀίδιόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάexistentes; bullas istas inquam inflatas, unde cogitur spuma: earum quædam parvæ, quæ statim diruptæ solent extingui; aliæ diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatæ maximum in tumorem excrescunt: nec tamen & ipsæ non tandem ruptæ dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: & nonnulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem: alii simul atque coaluerint deficiunt: veruntamen omnibus bullæ modo ruptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem instituisti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

20. CHAR. Ejusmodi quum sint, Mercuri, vides qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? desinite fatigari, non enim in perpe-

a Ὑπερφυσώμεθα] Prave *F.* ὑπερφυσόμεθα. b Ἀίδιον] Mendose *F.* & *A1.* ἀοίδιον adscriptum est in ora libri Wesselingiani: ἀίδιον *Ald.*

4. Ἀπέσβησαν] Σβέννυσθαι. Hinc adagium: *Homo bulla est.* *J. Br.*

Ἀπέσβησαν] Id est, ἀποσβῆναι εἰώθασι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens *H. Stephanus* App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari jubet, *quum* Noster *usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξερράγησαν πάλιν.* Eundem loquendi morem plures explicarunt, *Is. Casaubon.* ad *Diogen. L.* I, 71. ad *Pers.* Sat. II, 5. ubi tamen quando *libabit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci*, Viro magno non adsentior: *Fr. Nansius* ad *Nonni* P. E. J. XI, 73. *J. G. Graevius* ad *Hesiod.* Ἔ. Κ Ἡ. v. 185. & denique *P. Herreus* ad *Æschin.* Dial. I. p. 28. *T. H.*

15. Φύλλοις] *Homer.* Il. Z, 146. Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε & Φ, 464. — αἱ φύλλοισιν ἐοικυῖαι ἀλλὰ μὲν τε ζαφλεγέες τηλεθόωσιν —. *J. Br.*

Φύλλοις] Decantatissimum Glauci dictum apud *Homer.* Il. Z, 146. passim veteres laudant. *Simonides* dolet saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud *Stob.* p. 530. v. 53. Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον εἶπεν ἔπος ἀνήρ, Οἵηπερ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν ἔασι δεδεγμένοι Στέφεσιν ἐγκατέθεντο — Neque hoc fugiebat Aves *Aristophanis* v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἀγε δὴ φῦτα ἄναλκες ἀμαυρόβιοι,

petuum vivetis : nihil eorum, quæ in terris maximi fiunt, ſempiternum eſt : nihil inde ſecum abſtulerit, qui vita fungitur; quandoquidem neceſſe eſt nudum abire; domum vero, agrum, quicquid eſt auri aliorum ex aliis eſſe, & mutare dominos. Hæc atque ejusmodi ſi ſic, ut exaudiri poſſim, ipſis inclamem, non tu cenſes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque multo fore prudentiores?

γοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τ' μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τ' οἰκίαν δὲ, ἢ τ' ἀγρὸν, ἢ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, ἢ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, ἢ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μέγα [c] ὠφεληθῆναι τ' βίον, ἢ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι πολύ;

21. MERC. Mi Charon, neſcis quam ipſos ignorantia & fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures : tanta ceræ copia eas obſtruxerunt, quemadmodum Ulyſſes fecit ſociis metuens ne Sirenas auſcultarent. Quæ ergo ſpes eſt, illi ut audire poſſint, etiamſi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe poteſt, idem hic ignorantia perficit. Attamen ſunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes ſecuti, acie mentis ad pervidendas cognoſcendasque res humanas plane ſingulari. CHAR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Supervacuum fuerit, ad eos ſi dicas, quæ noverunt : viden ut ſeducti a vulgo hominum deriдent quicquid agitur, nullaque ex parte probant : imo vero non obſcure patefaciunt, ſe aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio-

ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια, ἢ ἡ ἀπάτη ἀμετρεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον γὰρ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἑταίρους ἔδρασε δέει τ' Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν ἢ σὺ κεκραγὼς διαῤῥαγῇς; ὅσῳ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο σοι ταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οἳ μὴ δεδεγμένοι τ' κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τ' ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, ἢ καταγνωκότες οἷά ἐστιν. ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτούς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως [d] ἀποσπάσαντες τ' πολλῶν καταγελῶσι τ' γιγνομένων, ἢ ἐδαμῇ ἐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' [e] ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; ἢ γὰρ μισοῦντες, ἐλέγχοντες

c Ὠφεληθῆναι] Ita recte *F.* & *S.* In ceteris plerisque ὀφεληθῆναι. d Ἀποσπάσαντες] Sic ſcriptum in P. *J.* & *V2.* Reliquae Ed. ἀπισώντες. Paulo deterius ad marginem *AIW.* ἀποστάσοντες. e Ἡμᾶς] Conſentiunt Edd: praeter P. quae ἡμᾶς. *Moſellanus* etiam vertit *ad nos:* improbanda lectio.

βιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι &c. ubi vide *Scholiaſten*, & *Junii* Adag. in *Foliis ſimiles homines.* *T.H.*

21. Παμμιγεῖσθαι] Ut *Plauto exclamare maximum*; quod notat *Davis.* ad *Cicer.* T. D. II, 23. *Lucian.* p. 469. v. 12. & περὶ Πενθ. c. 19. παμμιγεῖσθαι ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum *L. Bos* Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. *Tatian.* p. 64. Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, καταγέλατε ὥσπερ λίθοι τῶν μιτιόρου καλαικούσαντί μου. *T.H.*

40. Οἷον περ Ὀδυσσεύς] *Homer.* Od. M. *J. Br.*

43. Ἡ Λήθη] *Lethes fluminis aqua.* *J. Br.*

49. Ἐμβοήσαιμεν] Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris eſt. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10. & ſenſum hujus verbi Πένθ. c. 15, *M. du S.*

50. Ἀποσπάσαντες] P. & Ed. *J.* pro vulgato ἀπισώντες. *M. du S.*

Ἀποσπάσαντες] Quid cauſae ſit, quare admiſerim, luculenter patebit ex notis ad p. 256. praeterquam enim quod genus hoc loquendi *Luciano* familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatiſſimum ἀπισώντες mutare aggrediatur : contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀπισώντες, non una reddi poteſt ratio : ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi ſedem invaſerit. *Ariſtid.* T. III. p. 577. A. πολὺ τ' ἰσχὺν ἀποσπάσας τοῦ πολεμοῦ. *Poll.* Praef. libri V. εἰ μιλλεῖ καθαιρήσειν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου quae *Kuhnius* ab Interprete perperam intellecta recte expoſuit. *T.H.*

τες αὐτῶν τὰς [a] ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσίν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ γὰρ ὅτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἓν ἔτι ἐπόθεν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τῆς ἐπιδείξεως πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττωσι, θεάσωμαι. ΕΡΜ. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκια ἐστί. ΧΑΡ. Τί δὴν ἐκεῖνοι στε-

sint, dum redarguunt istorum insciti-as. CHAR. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

22. CHAR. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris; scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestæ terræ cumulos illos vides, cipposque & pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus. CHAR. Quid autem illi co-

[a] Ἀμαθίας] F. J. Vs. ἀμαθείας.

55. [a] Ὦ γεννάδαι] Ὦ γενναῖοι ὡς εὐγενέσατοι. V.

[a] Ὦ γεννάδαι] L. Ὦ γενάδαι] ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέσατοι. M. du S. Sic in ipso Scholiasta, qe scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. T. H.

58. Ἔν ἔτι] Scribe ἓν ἔτι. J. Br.

61. Θεάσωμαι] Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. M. du S.

Θεάσωμαι] Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an inprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπόθουν θεάσασθαι· tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττωσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat. T. H.

Ibid. Ἡρία] Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. *Suidas* & *Harpocration* docent ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἐκκλ. c. 15. habentur. M. du S.

Ἡρία] *Lucianum* testem citant *Herald.* in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. II. c. 1. §. 15. & *Reines.* ad Inscr. Cl. VII. n. 28. Ἡρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari *H. Valesius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. Ὅρια similiter & ἱερὰ violatorum ἡρίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. T. H.

63. Πρὸ τῶν πόλεων] Recte: nam *intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel usurina fieri*; ut *Paulus* ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII. Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide *Th. Marcilii* Interpretam. & quos ad *Ciceron.* de LL. II, 23. indicavit Doctiss. *Davisius.* T. H.

66. Τί δὴν ἐκεῖνοι σ. τοὺς λ.] Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem *Menandri* & *Philemonis*, & quae ad eam habet *Dan. Heinsius* in Variis Lectionibus Rutgersianis. J. C.

Ibid. Στιφανοῦσι] Hujus moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30. Ἐκκλ. c. 12. & *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse πῖλον. M. du S.

Στιφανοῦσι τοὺς λίθους] Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στιφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου, Μηδὲ τὰ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη. Ibi *Brodaeus*, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Stratonis* Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στιφάνοις κεφαλὰς στεφανώσομεν, ἢ μυρίσομεν Αὐτούς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἐτέρους. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. *Nostri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt. *Theophrasti* locum de πόλῃ productum ab *Athenaeo* reperies Hist. Plant. VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ᾗ χρῶνται πιρί τε τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ᾗ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. *qui fere nascitur in tumulis*, talem aliquam inveniisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὁρᾶται πιρὶ τοὺς τάφους, verum minime pro-

coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo præ tumulis extructo, & ſcrobe quadam effoſſa comburunt ſumtuoſas iſtas cœnas, atque in foveas vinum mulſumque, quantum conjectare licet, invergunt. MERC. Equidem, o portitor, quid iſta faciant ad eos, qui ſunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis eſſe perſuaſum ſcio, animas ſurſum emiſſas ab inferis cœnare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de ſcrobe mulſum. CHAR. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania ſunt aridiſſima?

νῆσοι τὰς λίθους, ἢ χρίουσι μύρῳ; οἱ δὲ ἢ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, ἢ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, ἢ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον ἢ μελίκρατον, ὡς γὰν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν; EPM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου· πεπιστεύκασι δ' ἔν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε περιπολώμενας τὴν κνίσαν, ἢ τὸ καπνόν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ. Ἐκεῖνοι ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι

b Οἷόν τε] P. L. *J. V2.* οἷονται, quod & in ora *AIW.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum. c Περιπετομένας] Sic recte *B2.* in pluribus extat περιττομένας· pejus in *V2.* & *P.* περιπτομενας.

probandam. Uſu & ſignificandi poteſtate non multum diſtat Ἔρως, ὁ τίφαν ὢν ἀπὸ Νικαιῶν ἐν πάντων ἀθλίων τοῖς νίκυσι πολούμενος, teſte *Etymol.* p. 379. v. 54. vox ultima ſuſpicionem movet vitii; nam durius erit, ſi capias, *ad coronandos mortuos vendi ſolitus:* nihil ſuccurrit, quod aeque commodum videatur, ac πλεκόμενος. *T.H.*

69. Καίουσι ... δεῖπνα] Hoc eſt nempe, quod περίδειπνον vocant, Latice *ſilicernium*, & *exequium* & καθαγίσματα. Vide Πέτρ. c. 9. & 19. & Δημων. c. 33. *M. du S.*

Καίουσι] Coenam feralem, quae cum corpore ſimul in rogum ingeſta cremari ſolebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas ſurſum emiſſas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσαν ἢ τὸ καπνόν. *Cornutus Eliae Vineti* ad *Perſ.* Sat. VI, 5. *Nam in funeribus coenam delicioſam* (δεῖπνον πολυτελὲς) *apparare ſolebant, quae ad rogum allata cum ipſis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat dicens* (AEn. VI, 225.) — *congeſta cremantur Turea dona, dapes, fuſo crateres olivo.* Vide *Theod. Marcilium* & *Kirchmann.* de Funer. Rom. IV. c. 4. 5. Diverſum eſt, contra atque alii volunt, opinione mea *ſilicernium*; primum *coena, quae infertur Diis manibus, quod eam ſilentes cernant, id eſt, umbrae poſſideant*, teſte *Donato* ad *Terent.* And. A. IV. Sc. II. ubi *cernere* ſumendum eſt, quod eruditos homines praeteriit, ea poſſidendi virtute, quae a cernenda haereditate ducitur: hoc uſu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulſique, quae in ſcrobem effoſſam invergitur. Deinde ipſa circumpotatio, ſive, ut in Glo.his eſt, περιδίπνον ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἅπτειν ἐν πάνυ ἀ θήμις, *Scaliger* ad *Feſtum* acute detexit, *ſilicernium* auctorem eum dici voluiſſe quaſi *ſelucernium*: nam *Jan. Gulielm.* Veriſ. III, 12. *arbitratus literulae mutatione recte reſtitui* λύχνους, mirum errorem committit ἅπτειν exiſtimans idem apud Graecos valere, quod ἅπτεσθ· & tamen alios invenit, qui ſibi, tanquam re bene geſta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi viſum fuiſſe cœnam hanc funebrem a *Luciano* denotari; praeſertim quoniam ipſe ſic ſcribit περὶ τῶ ἐπὶ M. Σ. c. 28. ἔοικας γὰρ τότε τηλῦ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντ· ἐναγίσματα· ἢ γὰρ ἐκείνου καταχίσαντες μύρον, ἢ τὸ τίφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι ἢ εὐωχοῦνται τὰ παρασκευασθέντα· prorſus ut *Auguſtinus* a *Kirchmanno* citatus: *parare aliquis ſuis caris dicit, quod ipſe devorat; quod praeſtat ventri, imputat pietati. Varro* Meleagris apud *Nonium* p. 48. *Funus exſequiari laute ad ſepulcrum antiquo more ſilicernium confecimus:* quae nec *Heraldum* fugerunt Digreſſ. I. c. 18. Ideo ſuſpectum habebam καίουσι tanquam errore natum ex αἴουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus p. 287. vel potius ex δαίουσι· non enim tantum δαῖτα γάμους, quod *Euripidi* familiare notante *Barneſio* ad Iphig. in Aul. v. 123. & Hel. v. 1455. ſed & δαῖτα τάφου dici ſolet: *Menecrates* apud *Dionyſ. Halicarn.* A. R. I. p. 38. ὁμοῦ δὲ τάφου αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαισαντες ἐπολέμησαν τῇ πάσῃ ita legendum, non γῇ abſurde vertunt, *exſtructo ſepulcro*; quum oportuiſſet, *epulis ipſi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, ſi quis, ſervata lectione vulgari, rationem priorem ſequi maluerit, haud obnitar. *T.H.*

73. Πεπιστευκασι] Feſto quodam & ſtato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis ſurſum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Caſtellanus*, qui hunc morem tamen recte obſervat AG. VII. 682. Alia in eam rem teſtimonia qui volet, *Meurſium* adeat ib. 884 824. *Euſtath.* ad Od. I. καλλικαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρὶς, ἢ διεξ ἀνελθεῖν, ὡς μετάσχοιεν δαιτὸς Bithynorum mos peregre defunctis. *M. du S.*

74. Ὡς οἷόν τε] Ed. *J.* P. & L. ὡς οἷονται pro his habent: ſed cave mutaſſis. *M. du S.*

75. Περιπτομένας] In diverſa hic abeunt Edd. Pariſienſis habet περιπετομένας reliquae περιττομένας. Omnes mendoſe: rectum eſt, quod adſcripſimus, quamvis in nullo libro extet. *M. du S.*

79. Κα-

σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἶδ' ἂν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεὶτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαθον, ὃς ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν ἠνώμην. ὦ μάταιοι τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις ἀφωρισμένη τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἔχει· καὶ ὅτι

Κάθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ,
ὅστ' [a] ἔλλαχε τύμβου,
Ἐν δ' ἰῇ τιμῇ Ἶρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἴσος θετὶδος παῖς ἠυκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

ridiculus enimvero sim, hæc tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum accideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam! inaniſſimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia, qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse simili modo & qui tumulo careat, & qui sepulcrum fuerit sortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regemque Agamemnonem; Thersitæ parem Thetidis filium pulcra coma conspicuæ: omnes namque perinde umbrarum sunt

a Ἔλλαχε] Sic *B2.* & *P.* ex versus norma: in ceteris ἴλαχε· corruptius in *V2.* ὅτ' ἴλαχε.

79. Κατάγων αὐτούς] Legendum *κατάγοντι αὐτοὺς*. *J. Br.*

89. Κάθαν' ὁμῶς] Parodia ex his *Homeri* Il. I, 319. versibus:

Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἡμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.
Κάθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄρργος ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἴσκηται. *J. Br.*

Κάθαν' ὁμῶς] *Homer.* Odyss. *J. B.*

Κάθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβος ἀνὴρ] Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παραδυόμενος contexuit. *J. G. G.*

90. Ἔλλαχε] Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319. unde potissimum hi centones consarcinati. *B2.* & *P.* recte ἴλαχε, ut edidimus. *M. du S.*

91. Ἐν δ' ἰῇ] Consentiunt Edd. nostrae: in *Homero Barnesius* dedit Ἐν δὲ ἰῇ, quoniam istius voculae syllabam primam poëta nunquam producit. *T. H.*

93. Ἀμενηνὰ κάρηνα] Odyss. K. 521. *J. Br.*

95. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.] Odyss. Λ, 538. 572. *J. Br.*

1. Σίγειον] *Duo sunt Troja promontoria*, inquit *Servius*, *Rhoeteum & Sigeum*. De hisce vide *Strab.* XIII. *A. V.*

Σίγειον] Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo dissita promontoria notissimum est tumulis inclaruisse hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque heroïbus tributi defuerunt. *Serv.* ad *Virgil.* AEn. VI, Rhœteo in litore] *Ubi erat asylum Ajacis, sicut in Sigeo Achillis.* Vide *Brodaeum* ad Anth. I. c. 5. Ep. 23. & III. c. 14. Ep. 7. De Achille *Quint. Calaber* tantum III, 738. — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ πόντου βένθεσιν Ἑλλησπόντου signatius de Ajace V, 654. — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐου ἐκ ἰκὰς ἀκτῆς prorsus ut *Antipater*, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτήσιν ἀκταῖς. *Dausqueio* ad posteriorem *Calabri* versum fraudi fuit prava, quae Edd. inhaesit, Plinii interpunctio V. c. 30. sed jampridem a magno *Pintiano* verissime correcta. Miror, cur *Is. Vossius* ad *Melam* I. c. 18. erroris *Plinium* incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem *Salmasio* placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset *Seneca* Troad. v. 1122. in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhœteo: verum poëta tractum illum ponti sive Rhœteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo jure fecerit. Praeterea nec *Vossium* probo, quum *Salmasii* medicinam in ejusdem regionis descriptione *Strabonis* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut *Dausqueius* etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione, Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: *Philostr.* Her. p. 739. Ajacis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa heroïs vivi statura aestimari poterat: *Pausan.* I. p. 86. *T. H.*

9. Διαψύξαι] Nicias apud *Thucydid.* VII. c. 12. τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀναλυσαντας ἀφανίσαι ibi commode *Luciani* locum adnotavit Praestantiss. *Dukerus.* Mirum, ni *Scholiastes* exponens ἀφανίσαι legerit ἀφανίξαι, prout ψύχειν & ψύχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὸ ξυφόρητον, cui contrarium est,

sunt infirmæ calvariæ, nudi aridique per florentem asphodelo campum.

23. MERC. Hercules, quam large nobis Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me commonefeciſti, volo tibi monſtrare Achillis ſepulcrum: viden mari prope adjacens? Sigeum eſt illud Troïcum; e regione autem ſitus eſt Ajax in Rhœteo. CHAR. Non ingentia ſunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes inſignes monſtra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipſamque Ilion: multos equidem inde memini me trajeciſſe, adeo ut decem integris annis nec ſubducere, neque ventis exponere licuerit ſcapham. MERC. Ninus jam, Portitor, interiit,

95 Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαίρεις. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸ τοῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς ἢ τὸ ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀνταρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ὁ τῷ [b] Ῥοιτείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ὀπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γῆν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ ναυλοῦσθαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ 10 σκαφίδιον. EPM. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, ἀπό-

b Ῥοιτείῳ] F. vitioſe Ῥητείῳ.

eſt, ſi aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, & humore ſalſo infectae vitium contraherent: ideo ſubductae ſiccabantur, quod non tantum διαψύξει, ſed etiam mox deinde ἀποξηράνει dixit *Thucydides*. Apud Graecos ἀναψύχειν & διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, auraeque, ſoli exponere: quae commaduerunt ad ſolares radios flatusque venti oppandere: ſcite *Plutarch.* Themiſt. p. 127. B. τὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbiberant) ἐκπετάσαντες ἀνέψυχον. hinc Ἀναψύξαι, ἀνεμίσαι *Heſychio*, & Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium eſt, quin pro Ἀνάψω, ἀναθέσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοὴν, refingendum veniat Ἀναψύξω, aut, ſi literarum ordinis accuratius habenda ſit ratio, Ἀναψυχόσω, licet uſus verbi ἀνάπτειν me non praetereat. *AElian.* Ep. I. Διαψύχοντι μοὶ πρὸς τὴν αὔραν τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec ſignificandi ſpecies, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: εὐθὺς ἐξήκοντα δὴ ἡμέρας τελείως γυμνοῦται ὑπ' ἀναψύχεται τὸ πεδίον. De navibus, quae ſubductae ad aërem & ventum ſiccefcunt, utrumque verbum aeque uſurpari ſolet: *Herodot.* VII, 59. ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν καταχθέντες, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες. *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. Lyſander ἀνελκύσας τὰς ὑπὸ τῷ Ἐφέσῳ ναῦς . . . ἡσυχίαν ἦγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis quum non potuiſſet ναυλοῦσθαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae neceſſariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant *ventilare*, *in aëre ſuccutere*: *Heſych.* Ἀναψύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui capiat, *flabello moto*, *ventulo facto refrigerare*. *Theophraſt.* apud *Harpocr.* in Κεγχρεών· τὸν ὑπὸ τῶ μυτάλλων κίγχρον διαψύχειν non aliter intelligendum puto in *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 125. v. 18. de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἱστάντες καὶ διαψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam διαψύχοντες, *pertergentes* ſeu *detergentes*, vel, *pecuniam ſuam fricantes, ut aerugine avertant*, quod poſt *Henr. Stephanum* in Theſ. *Tan. Faber* ad Timonem libenter ſe legere profitetur, mihi quidem multum abeſt, ut approbari poſſit. *T. H.*

10. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη καὶ οὐδὲ ἴχνος ἔστι λοιπὸν αὐτῆς] *Lucianus* cum fuerit Samoſatenus Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriae videtur mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninus vel Ninive, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus *Tacito*, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos, vetuſtiſſima ſedes Aſſyriae.* Sed & *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ὑφυσθεῖσα θαυμαστὸν ὅσον μέχρι τοῦ νῦν κατάλυσιν. *Ninus ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*, vel *apparere ceſſavit.* Ergo contra *Strabonem* Amaſenum & *Lucianum* Samoſatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis ſimilitudine; & eam Ninum, oppidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu, male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima illa urbe, quae fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non poſſemus abſolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, ſe antiquam Ninon ſedem Aſſyriae regum cepiſſe, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim usque perveniſſe, cum ab eo fluvio abeſſent plus

ἀπόλωλεν ἤδη, ᾗ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸ μέγαν περίβολον, ἡ μὴ πολὺ ᾗ αὐτὴ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ, ᾗ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι ᾗ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον καταβὰν ἐπὶ τὴν μεγαληγορίαν τῶν ἐπῶν. πολὺ ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι ᾗ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ φορμιῶ, ᾗ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· ᾗ τὸ καλούμενον

neque ullum vestigium amplius est ejus reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quæ magno mœnium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quæretur, haud secus ac Ninus. Mycenas Cleonasque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totæ sunt mortuæ: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes; quodque mi-

19. Τεθνήκασι] Τεθνᾶσι. V.

quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt vel negotiati sunt, audivi sæpe asseverantes se vidisse antiquæ Trojæ ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus* Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore *Strabonis* nulla extabant vestigia, ut ait ille lib. 13. οὐδὲν δὴ ἴχνος σώζεται τῆ ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε τῶ ἐπιφορημένων τῆ κάτω πόλιν, ἡ τελέως δὴ κατεσκαμμένων, ταύτης δὲ οὐ βάθρων ἐναπεμπομένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὰν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάνακτα γ' ὃν φασὶ τὸν Μυτιληναῖον ἐκ τῆ ἐκείθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτειχίσαι, id est, *nullum enim vestigium restat antiquæ urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus eversis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archaanactem ajunt Mitylenensem Sigæum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cujus nullum vestigium extabat tempore *Strabonis* & Augusti, sub quo *Strabo* florebat, non poterat extare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in litteris virum castigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad *Eusebium*, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat ævo Ammiani Marcellini.* Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis *Samuel Bochartus* in suo Phaleg. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto lector, & sileo. *J. P. a G.*

Ἡ Νῖνος . . . ἀπόλωλεν ἤδη] Non cogitavit *Lucianus*, se antea finxisse colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri majoris, cujus proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ὃν εἴπῃς, ὅπου ποτ' ἦν, *dicere nequeas, ubi fuerit*; sed dumtaxat tempore *Luciani*. *J. C.*

Νῖνος] V. *Bochart.* Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam ait etiam *Strabo* l. XVI. p. 737. Sed tamen & *Tacitus* sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13. *Capta in transitu urbs Ninos vetustissima, sedes Assyriae:* & *Ammianus* XXIII, 6. *In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* &c. & *Philostratus* p. 23. Restaurata igitur Ninus est, extabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Crœsi ætate sermo est, quo extinctam fuisse etiam *Strabo* testis est luculentus. Haec fere *Olearius* ad *Philostr.* *M. du S.*

11. Οὐδὲν ἴχνος &c.] Ninum & Mycenas ἐρημωθῆναι πανωλεθρους testatur *Pausan.* VIII. p. 668. quod integrum caput tertium & trigesimum cum *Luciano* conferendum est. Mycenae inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. χρόνοις ὕστερον καθισταμένοις ὑπ' Ἀργείων, ὥστε τὸ μηδ' ἴχνος εἰρίσκεσθαι τῆ Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cujus eversio Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis rudinis, in vicinia saltem instaurata parumper refloruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidiendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Hasne Dei, dices, caelo potiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, quum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe jaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro *Regnaque* summo *Scaligero* placuit *Regia*: mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque*: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion desertae. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσι αἱ πόλεις· de qua totarum urbium morte plura dabunt *P. Faber* Sem. I. c. 8, 9. *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. II. T. IV. neuter *Luciani* mentionem omisit. *Ambros.* Ep. XXXV. *Tot igitur feminarum urbium cadavera, ter-*

ra-

mirabilius, fluvii integri : itaque ne alveus quidem Inachi Argis amplius ſupereſt. CHAR. Papæ, quæ laudes, Homere! qui nominum ſplendor! Ilion ſacra, latisque viis inſignis; Cleonæ nitide conditæ.

24. Sed, quod ſine ſermonis inſtituti fraude fiat, quinam iſti ſunt belligerantes, aut cujus rei cauſa ſeſe invicem obtruncant? MERC. Argivos cernis, Charon, & Lacedæmonios, illumque ſemianimem imperatorem Othryaden, qui inſcribit tropæum ſuo ſanguine. CHAR. Pro qua

ρον, ϗ πολλαμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῳ ἢν ὐδὲ τάφρ@ ὁ Ἄργει ἔτι καλαλείπε@. ΧΑΡ. Παπαὶ τ ἐπαίνων, Ὅμηρε, ϗ τ ὀνομάτων, Ἴλιον ἱρὴν, ϗ εὐρυάγυιαν, ϗ εὐκτιμένας Κλεωνάς.

Ἀλλὰ μέλαξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίν@ ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, ϗ Λακεδαιμονίους, ϗ τ ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ [a] αὐτῦ [b] αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲρ τί-

[a] Αὐτῦ] Sic quidem Edd. ſed mallem αὐτοῦ *J.F.R.* [b] Αἵματι] Sic in L. omnes Edd. ὀνόματι.

rarumque ſub eodem adſpectu funera. *T.H.*

12. Ὅπου πότ' ἦν] *Campus ubi fuit.* *J.B.*

Ibid. Ἡ Βαβυλών] Hoc multis exemplis docet in Arcadicis *Pauſanias.* *J.Br.*

Βαβυλὼν] Nondum Luciani ætate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opuſculo multa ſint alterius temporis, hic ad ſuam ætatem reſpexiſſe puto. Certe Εὐχ. c. 34. Babylonis & Seleuciae, ut diverſarum, diſerte meminit. Adde *Joſephum* Ant. XVIII. ſaepius de Babylone quaſi ſtante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praeſertim capitis Σ. noviſſimae Ed. Oxon. §. 6. & 8. ubi Judaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a *Bocharto* ex *Plin.* VI, 26. & *Strab.* XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea ætate & deinceps Babylon nominatur. Adde *Curt.* V, 1. *Herod.* I, 184. ſed vide etiam *Spanhem.* 463. qui ex *Plin.* VI. & *Pauſan.* VIII. p. 509. nihil praeter moenia ſuperfuiſſe docet. *M.du S.*

13. Ἡ τ μόγις περιβολὴν] Ἔχουσα ſubaudio. *J.Br.*

Ἡ τ μόγις περιβολὴν] Τὸ ἔχουσα aut quid ſimile deſiderari videtur. *F.G.*

15. *Μυκήνας*] V. *Strabonem* VIII. p. 377. B. cujus ætate ne veſtigium quidem ejus extabat. *M.du S.*

20. Ἀποθήκευσιν αἱ πόλεις] *Plutarch.* Romul. Cetera Epitheta Homerica, ut & ſenſus & rationes quibus nititur. *J.B.*

22. Ἰνάχου ἢν ὐδὲ τάφρ@] *Anna Fabri*, eruditiſſima femina, ad *Callimachi* Hymnum in Delum vſ. 74. ex hoc loco colligens, Inachum fluvium *Luciani* tempore haud ſuperfuiſſe, addit, Patrem ſuum hoc in loco pro τάφρ@ reſtituiſſe τάφρ@. *J.J.*

Ibid. Τάφρ@] Emendationem *Tan. Fabri* amplexus ſum lubentiſſime. *M.du S.*

Τάφρ@] Veriſſime *Fabor*: ſimili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. Κάμαξ, ἀρτιπικῶς μὲ σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τὸν τὸ τάφρου πηγμῶνος πασσάλους πρὸς τὴν τ πολιορκίαν ἰρὼν *Sylburgium* feſellit, quod vulgatur, τάφρα. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχ@ τάφρους commemorat *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 312. v. 35. Inachus autem ſemper tenuis fluxit ex quo contra Neptunum Junoni Argorum poſſeſſionem adjudicavit: poenam igitur eſt paſſus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὑπετ@ τῷ Διῒ. Θέρους δὲ αὖα σφίσιν ἐστὶ τὰ ῥέεθρα. πλὴν τ ἐν Λέρνῃ, teſte *Pauſan.* II. p. 145. *T.H.*

25. Ἱρὴν ϗ εὐρυάγυιαν] Trojam his epithetis ſaepe ornat Poëta. *J.Br.*

Ibid. Εὐρυάγυιαν] Pro vulgata ſcriptura εὐρυάγυιαν legendum cenſeo εὐρυάγυια Μυκήνη. V. Il. Δ. 52. neque enim usquam de Troja uſurpatum invenio: ne dicam jam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. *M.du S.*

31. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] Caſtigo αἵματι. Hoc alias probavi. *J.Br.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Caſparus Barthius* in Animadverſionibus ad *Statii* Thebaïd. l. 4. verſ. 48. ubi agit de Othryadibus, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum ſcripſiſſe τῷ αὐτοῦ αἵματι. *Th. ab Almelov.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryaden, ſuo ipſius nomine inſcribentem tropaeum.* Sic quidem ex vulgata ſcriptura vertendum eſt. Sed *Barthius* ad Statium T. II. p. 904. haud dubie rectiſſime pro ὀνόματι reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam juſſerat *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel poſt *Brodaum* idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditiſſimus. Caeterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem Amſtelaedamenſi hujus ſcriptoris editioni additam quoque; ſed non putem *Barthium*, ſi videret, agniturum fore, ſe *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium egiſſe.* Quot fuere Othryadae, ad quos inſcriptio tropaei ſuo ipſorum ſanguine, poſſit referri? Iterum Noſter in Rhetorum praeceptis c. XVIII. de Othryade meminit, ubi tamquam memorabilem & maxime inſignem hiſtoriae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. *J.J.*

Ibid. Αἵματι] Solus Longolianus emendationem *Brodaei* & *Barthii* firmat αἵματι ſcribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. c. 18. Inſcriptionem habemus apud *Plutarch.* Parall. 545, 2. ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΩ.

τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ γῆ πεδίου αὐτῆ, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴασιν, ὅτι καὶν ἄλλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν τροπαῖον λάβοιεν τόπον πρὸς γῆ Αἰακῷ· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐτάλλευ, σὺ δ' ὅπῃ τὸ πορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροτολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι καὶ σὲ ἐκ ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνι δὲ, οὐδεὶς λόγος.

re, Mercuri, bellum inter eos eſt ortum? MERC. Pro illo ipſo campo, in quo pugna conſeritur. CHAR. O inſignem dementiam! ſcilicet ignorant ſe, licet vel totam Peloponneſum eorum quisque poſſederit, vix tamen unius pedis ſpatium ab Æaco accepturos eſſe: campum autem illum alii atque alii usque colent, ac ſæpe funditus illud tropæum eruent aratro. MERC. Hæc quidem ita fient: nos vero, ubi jam deſcenderimus, ſuisque montes ſedibus repoſuerimus, diſcedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingreſſus ſum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum adventabo tibi mortuos deducens. CHAR. Bene de me meritus es, Mercuri: ego ſemper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex iſthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia ſunt hominum infauſtorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia: Charontis vero nulla habetur ratio.

DE

47. * Ἀναγεγράψῃ] Φασιρῶς γεγράψῃ. *V.*

* Ἀναγεγράψῃ] Plane ſic ſcriptum in *V.* Graviter aberrantem librarii manum ſecuta fuerat Ed. A. *T. H.*

Regio autem, de qua certant, Thyreatis eſt. *Plutarch.* & *Ovid.* Faſt. II, 663. *Flor.* II. 2. 14. *Herodot.* I. 82. *Valer. Max.* III. 2. *M. du S.*

Αἵματι] Haud futilis emendatio doctorum hominum ſuffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non deſideret: iis enim quid opus eſt, ubi res ipſa clamat? *Ampelius* c. XIV. quamvis in hiſtoria plane fallatur, non ſecus ac ſi *Lucianum* Latine vertiſſet: *Othryades vir bellator. . . . tropaeum ſuo ſanguine ſcripſit.* Plures in illuſtri facto narrando ſimilem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori, licet nihil ſcripſerit ſanguine: Valer. Maxim.* III, 2. Ext. §. 4. *ſanguine ſuo ſcriptis literis, dereptam hoſtibus victoriam tantum non poſt fata ſua in ſinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae* Suaſ. II. p. 21. levi mutatione ſuccurri poſſe arbitror: *Othryades paene a ſepulcro victor digitis vulnera preſſit*, (hoc pro *geſſit* conjectura fueram adſecutus, antequam a *Schotto* trium Codd. fide niti didiciſſem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte poteſt, ſed multo malim, *tropaeo, Laconum,*) *inſcriberet: o dignum Spartano ſacramento virum, cujus ne literae quidem fuere ſine ſanguine.* Argute *Statius* Th. IV, 47. *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem:* ubi nihil erat, cur *Lutatii*, qui praeter quod mutilatus eſt, hiſtoriam inſcite refert, eruditionem *Barthius* laudaret: Graeca tamen hunc in modum inſtauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito ſanguine oblito haec inſcripſit: Κατὰ Ἀργείων τροπαίων Ὀθρυάδου*, vel *Λακώνων*· ſic a literis minimum deflexeris. *Suidae* in Ὀθρυάδης, ſine dubio labes adhaeſit: quem enim oratio talis non offendat? *αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν ἐνθάδε*· inſerendum eſt *ἀναστήσας ἐπιγράψας τι*· ſed cur *ἀνθρωπείῳ αἵματι*; quanto melius erit, *τῷ ἑαυτοῦ τραυμάτων αἵματι*, ut *Theſeus* apud *Stob.* p. 92. vel, ſi lubet, *τραυματικῷ αἵματι*. Reſtitutam lectionem haec, ut opinor, ſatis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio* Faſt. II, 665. *Nec foret Othryades congeſtis lectus in armis:* ad quem vide *Nic. Heinſ.* & *Waſſ.* ad *Salluſt.* B. J. p. 257. *T. H.*

39. Τρόπαιον] Tropaea evertere religio erat, quod a *Brodaeo* recte obſervatum Miſcell. V. c. 29. *M. du S.*

42. Τῶν ὀρῶν] Montes, de quibus ſupra. *J. Br.*

46. Εὐεργέτης ἀναγεγράψῃ] *Te pro benefactore habebo:* metaphora ducta ex conſuetudine urbium, quae nummis & ſtatuis eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum *εὐεργέτου* adſcribere ſolebant. *J. C.*

Εὐεργέτης ἀναγ.] *Lyſias* p. 159. v. 39. Εἰ μὲ ξένον τις ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ἔχει, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἐξίου. Vid.

DE SACRIFICIIS.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1. IN Sacrificiis quæ perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quæ *porro* petunt, quæ optant, quæ de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum quæ fiunt perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne prædicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum & *ob id ipsum* infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Ætolicos illos casus, & calamitates Calydoniorum,

1. ΑΜὲν γὰρ ὁ τοῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὔχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἰ τις οὕτω καθηφὴς ἔσται, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ὑπολήψας τῶν δρωμένων. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον ἢ γελᾶν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τοὐναντίον θεοῖς ἐχθρούς, καὶ κακοδαίμονας, οἵγε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεές, καὶ κολακευόμενον ἥδεσθαι, καὶ ἀγαπᾶσθαι ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων. τὸ γὰρ θεῖον ὑπὸ * δίνται θυσιῶν. Οὐκ ἔστι δὲ λέγειν ὅλον γὰρ τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προσώπου προσάπτει· ὁ δὲ λέγων πρόσωπα ἔχει λέγοντα διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα. *V.*

2. Προσόδους] Πρόσοδος τὸ κυρίως, καὶ ἡ παρουσία, πρὸς ὃν οὐκ ὀλίγοι ὠδύσαντο. *G.*

13. Τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεὺς ὅτε θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις πολλὰ ἀνίλεν ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνῃρέθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. *V.*

* Δίνται] Ita *V.* δίνται magis usitatum. *T. H.*

Vid. ad p. 367. Plura dicemus ad Anach. c. XVII. *T. H.*

49. Βασιλεῦς. . . . μάχαι] Inutilem illam quinque vocabulorum farcinam si quis foras ejiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcumque partem verses, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῦς &c. φυσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἡρῶα, τύμβοι, pro ἑκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* provisum erit, si conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! Χάρων δὲ ὧδε λέγων· sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. *T. H.*

50. Τύμβοι] De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἑκατόμβαι male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. *M. du S.*

Ibid. Χάρων δὲ] Θανάτου δέ. *J. Br.*

2. Προσόδους] Dem. p. m. 159. B. *M. du S.*

5. Καλαφῆς] Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φῶτα ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς. *A. V.*

13. Αἰτωλικὰ πάθη] Τχετzες: Αἰτωλοὶ γὰρ & Ἀκαρνᾶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις πολεμοῦσι. διὰ τὴν τῶν Καλυδωνίου τοῦ κάπρου, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες καὶ στρέψαντες. Consule libro primo *Apollodorum*. *J. Br.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Haec & cetera in *Homer*. *J. B.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Narrat in sequentibus. V. Ovid. *Met.* VIII. & Hom. *Il.* I. & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. *Hygin.* f. XIV. *M. du S.*

τὰς τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου ἀφάνισιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· ὅτως ἄρα βαθέως καθῆκεν αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καί μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ὀπίσω τὰς ὑραγῶ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως ἀποδημίαν, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθεῖσα.

Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ-

15 & tot cædes, & illam Meleagri tabem, universa hæc opera aiunt esse Dianæ, ægre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde *in animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in cœlo solam tunc *relictam*, reliquis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit.

2. Ab altera parte Æthiopes beatos ac ter se-

a Ὑρῶν] Ὑρᾶν P. AIH. b Δοκῶ] Priores Edd. δοκᾶ alterum & orationis structura poscit, & præstant G. P. L.

15. * Καὶ τὸν Μελεάγρου ἀφάνισιν] Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγίνωσε τὸν τοῦ Μελεάγρου λάμπον πῦρ· καὶ ἡμαθεν, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς † ἄπτεται. Ὅτι δὲ ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος ὁ Ἀταλάντης ἐρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ ‡ οἱ θεοὶ ϵ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, § ἃ σὺν αὐτῷ † κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἔχει πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀπέλαν δὲ αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὸν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. V.

22. Σχετλιάζουσαν] Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. V.

* Καὶ τὸν M.] Ista totidem literis in V. repetiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus in A. E. habitus. T. H.

† Ἅπτεται] Ἅπτηται spiritu vitiato in E. A. ex V. ubi prave itidem Ἀτλάντης. T. H.

‡ Οἱ Θεοὶ] Pro Θεοὶ, *Dii*, legendum Διῶν, *avunculi*, fratres Althaeae Thestii filii. J. C.

§ Ἐσ' ἃ. τὸν κ. ἐφόνευσαν] Haec nihili sunt: σὺν ex V. est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν reftitui. M. du S.

Facilius interferi putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in V. αὐτῷ pro αὐτῶν Ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. T. H.

15. Τὰς τοσούτους φόνους] *Aetolorum & Acarnanum caedes.* Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse eosque interfecisse. J. Br.

Ibid. Μελεάγρου ἀφάνισιν] Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. *Ovidius* citato volumine. J. Br.

17. Μεμψιμοιρούσης] Fabulam recitat *Ovid.* Metam. VIII. J. Br.

Μεμψιμοιρούσης] Vid. in Jove Tragoedo c. 40. & in Convivio c. 25. A. V.

20. Καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν] Scribendum ex Mſ. καί μοι δοκᾶ ὁρᾶν· quamvis & fine Mſ. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide *Homerum* Iliad. 1. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes Iliad. α. v. 425. J. G. G.

Καὶ μοι δοκεῖ] Pro eo, quum ex MS. id probat, etiam *sine* MSti *ope facile quivis, qui animum attendat, scribendum esse* καί μοι δοκᾶ, *videre posse*, ait verissime Vir summus, J. G. *Graevius*. At unum tamen Amstelædamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset Vir Eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optimae notae auctoribus confirmata est dictio μοὶ δοκᾶ, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terssissimo nostro *Luciano* ipsum ἐγὼ, vel ἔγωγέ μοι δοκᾶ, totidem verbis & literis. Ecce *Noster* in Herodoto: Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα λυπλῆσαί μοι δοκᾶ. In Eunucho: Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον ἀφεῖλον ἄν μοι δοκᾶ, &c. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκᾶ μονομαχῶν ἐτυθείς. In Parasito: Ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτῇ μοι δοκᾶ τῇ Ἀχιλλέως τιμωρίᾳ τῆς ἔργους αὐτῆς χεῖρα ἄραι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ ϵ ἐπιγράψω μοι δοκᾶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in Apophthegmate Agesilai (loco ab Cl. *Graevio* ad *Luciani* Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκᾶ τοιούτων βούλεσθαι ἐπίσω ὦσαι. *Th. Magister* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* & *Demosthene* ostendit, sicut μοὶ δοκᾶ, ita & μοὶ δοκοῦμεν, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, *Luciani* loco perperam μοὶ δοκεῖ legitur, ita & apud *Xenophontem*

felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Jupiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum quæ faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat, ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius

γδωδεκάμοιρας εἴπερ τις ἄν, εἴγε [c] ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἔξης ἡμέρας ἑστιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. ὅτως ἀδὲν ὧν ποιοῦσιν, ἀμισθὶ ποιεῖσθαι δοκοῦσιν, ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τἀγαθὰ, καὶ ἔστιν παρ' αὐτοῦ [d] τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοΐδιον· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης· τὸ δὲ σῶον

[c] Ἀπομνημονεύοι] Ἀπομνημονεύει L. [d] Τὸ μέν] In cunctis Edd. scilicet ἢ μὲν, & deinde ἢ δὲ· quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. *M. du S.* Sed vid. notam ad fin. hujus Dialogi.

26. Ἐν ἀρχῇ δὲ Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ μὲν Ὁμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ ῥᾳστῶν ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἢ [q] δεκάτην εἰς Αἰθιοπίαν, καὶ αὖ εἰς ἑτέραν δεκάτην ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους. *C. V.*

[q] Ἐπὶ δεκάτην] Malim fere ἐπιδέκατον quanquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπιδημεῖν τοῖς ἀνθρώποις εἰς Ὀλυμπίαν. *T. M.*

tem lib. I. Cyrop. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyses filio suo Cyro præcipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eamdem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait; Ἀλλὰ μήν τοι τόγε μελετᾶσθαι ἔμοιγε δοκεῖ τὸ πολεμικὸν ἔργον, ἀγῶνας ἄν τινας μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προτιθέναι ἑκάστοις, καὶ ἆθλα προτιθέναι, μάλιστα ἂν οὕτω τὸ ἕκαστον ἕκαστα, ὡς ἐν ὅτῳ δέοιτο, ἔχειν ἂν παρασκευασθέντας χρῆσθαι. Haud dubie oratio solœca est, μοὶ δοκεῖ προτιθὲν, & προτιθείς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. *Cæterum*, inquit, *quod ad curam singularum militarium operum attinet, certum est certamina quædam singulis* (militibus) *indicentem, pronunciantem, & præmiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queam.* Collaudans deinceps consilium filii Cambyses, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ· τοῦτο γὰρ ποιῶσα, σάφ' ἴσθι ἄσσα χρὴ τοὺς τάξεις αὐτὰ τὰ προσήκοντα μελετῶσα θεάσῃ. *Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quæ oportet, curantes.* Paullo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γε μὴ πειθομένους παρέχειν τοὺς στρατιώτας τοῖς ἄρχουσι μοι δοκῶ ἔχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant*, & continuo post, ἐμοὶ δοκῶ τὸ προτρέπον πειθοῖ μάλιστα αὐτὸ τὸ μὴ πειθόμενον ἐπαισχύνειν τε καὶ τιμᾶν, τὸ δὲ ἐπιθυμοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. *Videor mihi intelligere id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; cum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & pœna mulces.* *J. F.*

Ibid. Δοκῶ] G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. *M. du S.*

21. Ἐν Οἰνόης] Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνόης *aliis Deis, ad domum Genii profectis.* Ἐν Οἰνόης eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνόης. Sed hoc hic requiritur. Sæpissime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τινος γραφίοις, *in picturis cujusdam domo*; in Zeuxide c. 3. ὁ Ἀμφιτρίτων, initio Lapitharum: ὁ Φαιμακεύλου alibi. *Aelianus* quoque ita passim. Sic per εἰς, ut *Noster* in Hermotimo, c. 82. εἰς διδασκάλου in Apologia, c. 4. Εἰς πλουσίου τινός. Sic *Aelianus*, ἐφοίτα εἰς Λαρίσας, εἰς Παυδώρου, εἰς Ἀρχιλάου. Sic *Plato* in Sympolio, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. *Aristophanes*, εἰς Πάρνηθος. Sed hanc loquendi formam apud Græcos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt Eruditorum multi. *J. F.*

Ἐν] Vid. *Suid.* (ὁ ἐν οἴκῳ) ubi observat Atticis non infrequens esse ut τῷ ὁ utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178. (sive ΝΕΦ. 969.) male legit ὁ παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. *M. du S.*

31. Παλαῖσαι τοῖς ἀνθρώποις] *Hesiod.* I. Oper. *Lucian.* passim. *J. B.*

32. Τὸ μὲν . . . . τὸ δὲ] Τὸ Mſ. R. ubique hic habebat. & recte. *A. V.*

Τὸ δὲ θυ. . . . τὸ δὲ πλ.] Lectionem hanc Mſ. R. in textum recepimus. quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri quo utebatur *Cl. Ad. Vorstius* reperimus. *M. du S.*

35. Τοῦ-

σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου εἰς Πύλον, ταύρων ἐννέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον ἀφανηγεῦσαι, παρθένου βασιλικῆς. * ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο πέπλῳ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου· εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνων, καὶ στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὤνια.

Ταῦτα δέ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ὀλιγάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἀπράκτως [b] ἀπῆει παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἄπολλον, ἐγὼ μέν σου τὸν νεὼν, τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· σὺ δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὴν εὐεργέτιν. τοιγαροῦν ὅτου καὶ δυσωπήσειν αὐτὸν ἐκ τοῦ λόγου, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ναυσάθμου καθίσας ἑαυτὸν, καλεστόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην,

lius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Conjicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in fœnore collocasset gratiam, & vicem reposcit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem Apollo optime, ædem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, sæpe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei objecit, ut sagittis correptis insessoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiæ telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi men-

a Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Insulsa priorum Edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη veriſſimam impertiunt. A. G. R. P. L. *f. Alw.* in qua tamen omittitur γὰρ. b Ἀπῆει] Omnes Edd. insederat vitiosum ἀπίει.

35. Ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ λαὸς * τὸν Ἰλίου ἐκπεμφθὲν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔθυσεν, ὡς λέγει αὐτὸς ὁ γὰρ Ὅμηρος εἶπεν ἐννέας ἐννέα. *V.*

36. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος] Liquet ex praecedentibus scribendum esse, τὸ δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον ἀφανηγεῦσαι παρθένου βασιλικῆς non, ut legitur in editionibus, καὶ τὸ. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. Τὸν nimirum Agamemnonem qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. *J.G.G.*

Ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος] Vide *Ovid.* Metam. XII. *A.V.*

37. Παρθένου βασιλικῆς] *Iphianassae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. *J.Br.*

Ibid. Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Rectius Mſ. Anglic. doctiſſimi *Golmanni*, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud *Homer.* Il. 6. *J.B.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud *Homerum* Iliad. γ. *J.G.G.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, & in excerptis Cl. *Graevii*, pro ὁ μὲν γὰρ Ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Floren-

41. Ὥπλα] Πρόσιμα. *V.*

55. Ὑπὲρ τῆς ναυσάθμου] † Ναύσαθμον, τὸ λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναύλοχος τόπος ναύσαθμος καλεῖται. *V.*

* Τοὺς] Perperam in τῷ mutaverat Ed. A. nec causa fuit, cur ibidem *ἡμίονος* darent, quum in *V.* prostet *ἡμίονος*. Est autem *Homeri* locus, qui *Scholiastae* castigandi *Luciani* occasionem praebuit, Od. Γ, 7. *T.H.*

† Ναύσαθμον] Legitur apud *Suidam*, in quo necesse non est, ut cum *Kustero* quicquam immutes. *T.H.*

mentionem; volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenuſtus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adſpernata illum fuerit: ſed quod judicio damnatus ob Cyclopas interfectos, teſtarumque ſuffragio de cœlo in terram ejectus, humana conditione atque ſorte uti juſſus eſt. Eſt vero etiam, cum ſervili miniſterio, in Theſſalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus eſt, apud hunc quidem non ipſe ſolus, ſed cum Neptuno lateribus ducendis ambo, & muris ſtruendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, & multum hiſce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rhea; totaque pene Jovis familia. Et haec faciunt, in vocatis in principio verſuum Muſis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exſecto ſtatim Cœlo patre in illo imperaverit, ſuosque natos de-

ῥύλομαι χ᾽ τἄλλα εἰπεῖν, [c] ἃ περὶ αὐτῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τὰς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ ᾧ Ὑακίνθῳ τ Φόνον, οὐδὲ τ Δάφνης τ ὑποφυΐαν, ἀλλ' ὅτι κ καταδικασθεὶς ὑπὲ τῶ τ Κυκλώπων θανάτῳ, καὶ ἐκ θεοῦ ῥαχισθεὶς ἀφ' τῦτο ἐπὶ γῆ ἤρανῦ καὶ ἐπέμφθη ἐς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενο τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ κ ἐθήτευσεν ὁ Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, κ ὁ Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τύτῳ μέν γε οὐ μόνο, ἀλλὰ μετ᾽ Ποσειδῶνο, ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, κ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχο, κ οὐδὲ ἐντελῆ τ μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τ Φρυγός, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

[d] Ἢ γὰρ οὐ ταῦτα συμνολογῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τ θεῶν, κ πολὺ τύτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστυ, κ Προμηθέως, κ Κρόνυ, κ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ἅλης τ᾽ τ Διὸς οἰκίας; κ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας σωφρόνως ὁ ἀρχῇ τ ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκός, ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲ Κρόνο, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τ πατέρα τ Οὐρανόν, ἐβασίλευσέ τε ὁ αὐτῷ, κ τὰ τέκ-

[c] Ἀ] Ἀγὶ L. [d] Ἢ γὰρ] Ἢ γαρ *Fl.* ut in his particulis ſaepe ſolet.

64. Καῖκος ραικισθεὶς] Ἐξαικισθεὶς. *V.*

rentini, quo uſus ſum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inſpecto ſaniori codice. Id nimirum ait *Noſter*, Hecubam duodecim boum ſacrificio captivitatem, ſive expugnationem Trojae ab Minerva redemiſſe. *J. J.*

Ἢ μὲν δὴ Ἑκάβη] Sic Mſſ. Gr. Angl. P. L. & R. & Ed. *J.* optime ſane. Vulgata ὁ. μ. γ. ἑκατόμβοια manifeſto corrupta. *M. du S.*

39. Βοῶν δώδεκα κ π.] *Homer.* Il. Z. *J. Br.*

40. Ἀλεκτρυόνο] Ab Æſculapio praeſertim, cui moriens Socrates a ſodali ſuo adhuc ſatisfacit. *J. M. G.*

48. Σοῦ τ νεὼν] Il. A, 39. *J. Br.*

58. Καθεδυσώπησεν] Hoc eſt, *pudore incuſſo exoravit*: nam δυσωπία eſt *pudor*, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. *J. C.*

56. Αὐτοῖς ἡμιόνοις] Eadem rhapſodia A, 50. Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. *J. Br.*

63. Κυκλώπων θανάτῳ] Apollo enim orbitatem ſuam in ipſum Jovem ulciſci non auſus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat quo Æſculapius percuſſus eſt fulmen, interfecit. V. ſupra 9. Δ. XIII. *M. du S.*

64. Καῖκος ραικισθεὶς] Rhetores Græci Interpr. *Ariſtoph.* paſſim *Heſych. Suid. Pollux.* *J. B.*

Καῖκος ραικισθεὶς] Hygin. fab. 49. ſed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. *J. M. G.*

65. Χρυσάορο] Quid ſi legamus χρυσόρμο; & mox, ὅτι δὴ κ ἰθύνουσι, ut reſpondeat illi, quod praceſſit, ἀλλ' ὅτι κ καταδικασθεὶς κ. τ. λ. *J. M. G.*

69. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Haec *M. Fœlix* Oct. *Serv.* ad *Virgil.* *J. B.*

Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Il. Φ, 442. ſeq. *J. M. G.*

72. Παρὰ τῦ Φρυγός] A Laomedonte. Il. Φ. *J. Br.*

82. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc ſit aperiant alii. Lucianum non agnoſco. Scripſerat ἐν' αὐτῷ, ut c. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. *M. du S.*

τέκνα κατήθμευν, ὅστερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων τὴν μητέρα, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων συνουσιάζων, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τῆς θνητῆς καὶ ὑβριστοῦ γένους· ἄρτι μὲν ὁ γενάδας γιγνόμενος χρυσοῦς, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετὸς, καὶ ἄλλως ποικιλώτερος αὐτῆς Πρωτέως. μόνῃ δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμίεκτον φασὶν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι [a] καομένης, ἁρπάσαντα

voraverit: ut Argivus Thyeſtes: ut deinde Jupiter, furto ſubjicientis lapidem Rheæ, in Creta expoſitus & a capra nutritus ſit, quemadmodum nempe Telephus a cerva & a cane Cyrus ſuperior: ut deinde expulſo patre, & in carcerem conjecto imperium ipſe tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Junonem germanam ſuam ex Perſarum hoc quidem Aſſyriorumque legibus: amator vero maximus ſit, & effuſus ſolutusque in Venerem, facile coelum liberis ut compleverit; quorum alios ex ſui faſtigii *matribus*, alios vero nothos *atque hybridas* ex mortali ac terreſtri genere creaverit, cum nunc aurum generoſus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipſo Proteo mutabilior; ſolam autem ex ſuo ipſe capite Minervam ut genuerit, intra ipſum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, ajunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum,

a Καομένης] Καιομένης *B2. F. A.* illud ἀπολισθῆσαν veteres Edd. probant: ι ſaepe ſubſcribi ſolet, nec raro praetermitti.

90. Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν] * Καμβύσης ὁ Κύρου τοῦ † Περσῶν ἐμαθὼν τὴν ἀδελφὴν Ἄτοσσης ‡ εἴρητο τοὺς βασιλικοὺς δικαστὰς, εἴ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τὸν βουλόμενον ἀδελφῇ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφοῖς ξυνοικεῖν ἄνευ μὲν τοῦ νόμου § ἐξόν ἐστιν, ὃς δὲ διατίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὃ ἂν βούληται καὶ πάντα Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφήν.

* Καμβύσης &c.] In his lineis videtur extare fragmentum ſcriptoris alicujus veteris de connubio Cambyſis & Atoſſae. Non abhorret ab *Herodoti* ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenisse, licet bis hujus Atoſſae meminerit. *J. C.*

Herodoti ſunt III. 31. ſed paulo brevius contracta, reſciſſis iis, quae ad inſtitutum non facere cenſebat *Scholiaſtes*. Atoſſae vero nomen in hac hiſtoria conjecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: *Herodotus* certe Cambyſen duas ſorores matrimonio ſibi junxiſſe narrans, quarum natu minor in AEgypto ſit interfecta, neutram nomine deſignavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atoſſam vocari; quippe quae poſtea Mago, tum Dario fuerit nupta. *T. H.*

† Περσῶν] C. Πέρσου male. *M. du S.*

Περσῶν hic & paulo infra ſcribi juſſit *M. du Soul*; nihil erat, quo minus lectiones *C. V.* ſequerer: in paucis enim *Schol.* ſuo, non *Herodoti*, ore loquitur: ideo retinui ἐ ἰὼν pro τὰ δὲ apud *Herodotum*, & in fine cum *V.* ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφὴ, quod in E. A. Addendum vero, ni fallor, τῷ Περσῶν βασιλεῖ· niſi ſatis eam vocem intelligi quis putet, aut ſcribi praeferat τῷ Πέρσῃ. *T. H.*

‡ Εἴρητο &c.] Ed. A. εἴρητε τοὺς βασιλικοὺς δ. ac pejus κελεύων & νομίζων, quum tamen in *V. C.* liquido ſit ſcriptum, ἴρητο τοὺς βασιλικοὺς δ. κελεύων, κελεύει, quae *Herodoto* conveniunt; niſi quod εἴρητο fuit revocandum, licet *Heſychius* etiam habeat, Ἤρητο, ἤρεται, ἐπύθετο. Mox ὑπεμνήσατο legitur in Hiſtoricorum principe, vel, quod *Jac. Gronovius* ex Medicaeo libro dedit, ὑπεμνήσατο. *T. H.*

§ Ἐξεμπάνει] V. Ἐξεμπάνει: hoc verbum plane fuerat omiſſum in E. A. *T. H.*

84. Διὸς κλαπεὶς] *Orpheus*, *Homer. Callimach.* Hymno in Jovem, doctores ſacri, *Tertull. Cypr. M. Fabius.* *J. B.*

87. Ὁ πρότερον] Mutandum putaram. V. *Ind. A. c.* 9. Sed & ſic ſtare poteſt. *M. du S.*

90. Ἔγημε δὲ] Quos Auctores ſecutus ſit, neſcire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad *Z. Il.* 34. *M. du S.*

91. Κατὰ τοὺς Π.....νόμους] Paulo aliter rem vulgo narrant. Conſulti juris apud Perſas Antiſtites, licereine Regi ſororem uxoris loco habere, reſponderunt; vetari hoc quidem legibus; ſed eſſe legem, qua Regi quid-

tum, in ſuo ipſe femore defodit, ac deinde inſtante partus dolore exſecuit.

6. Similia vero hiſce etiam de Junone canunt, ſine viri conſuetudine eam peperiſſe filium Vulcanum, quaſi aura conceptum, non nimis illum beatum, ſed ſordidum opificem, fabrum æratium, igne aduſtum, in fumo viventem ſemper favilla oppletum, qui camino adſtet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex caſu, cum de cœlo projectus a Jove eſſet: & niſi (bonum factum!) Lemnii, cum ita præceps ferretur, illum excepiſſent, perierat nobis Vulcanus, ut ille præcipitatus de turri Aſtyanax. Quanquam Vulcani iſta tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat, quæ acciderint ea cauſſa, quod ſupra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucaſo monti tanquam cruci adfixit, aquila appoſita, quæ jecur viri quotidie roſtro tunderet.

σας, ὁ τῷ μηρῷ φέρων κατόρυξε, κἄτα ἐξέτεμε, ἡ ὠδὶν ἐπιτάσης.

Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τὴν Ἥραν ᾄδουσιν, ἄνθρ ἡ πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ὃ μάλα αὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτλιν, καὶ ὃν καπνῷ τὸν ἀεὶ βιοῦντα, καὶ σκιθρωπὸν ἀναπλεων, οἷα δὴ καμινοτὴν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὸ πόδε· χαλεπῶναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τῆς πτώσεως, ὁπότε ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἰ μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἡφαίστου μέτρια· τὰ δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ὄρει τῷ Καυκάσῳ, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ προσκαλεσάμενος τὸ ἧπαρ ὁσημέραι κολάπτοντα.

Οὗ-

b Πυρίτλιν] Πυρητὸν G. P. πυρίτην vel πυριτὸν notatur ex L. πυρδιτὸν *J. V2. A1W.* Reliquae Edd. Fl. ſequuntur. c Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη ſolae *B2.* & *P.* quae contra ceterarum conſenſum non valent.

7. Ὑπνήμιον] ¶ Ὑπνήμια λέγονται τὰ ὄχα πνευματίας ἐκ μίξεως. *V.*

¶ Ὑπνήμια] Haec *Suidas* ſuppeditavit, apud quem καλοῦνται pro λέγονται. *T.H.*

quidquid vult, licet. Muretus (*var. Lect.* VII. 1.) adverſus AEmil. Probum, idem apud Græcos licuiſſe, orationem Andocidis *adverſus Alcibiadem* adducit, in qua narratur Cimonem eo nomine exulaſſe, quod ſororem duxiſſet uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod V. Cl. emendavit. *M. du S.*

Ibid. Πατρῶν νόμους] Etiam cum matribus: *Catull. M. Fœlix.* *J.B.*

7. Ὑπνήμιον] Quae dicantur *hypenemia ova* alio in loco retuli. *J.Br.*

Ὑπνήμιον] Quaſi vento gravida facta fuiſſet, quod fabulantur de equabus Hiſpanicis. Nam ὑπνήμιόν ἐστιν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. *Plinius* id mendacium ſerio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. poſt alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit Junonem, mulierem Theſſalam, ſine viri concubitu peperiſſe. *J.C.*

9. Βάναυσον &c.] Dicitur Juno peperiſſe Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτλιν. Vertit interpres: *fortunatum*, & *fabrum ærarium*, & *ignipotentem*: βάναυσος eſt *arte ſordida* ſeu *ſellularia quæſtum faciens*: ſed πυρίτλιν Græcis eſſe *ignipotentem*, qui circa ignem verſatur, mihi perſuaderi non poteſt: πυρίτλιν lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit *Phrynichus* apud *Pollucem*. In Mſ. eſt πυρδιτὸν ſed hujus vocis exemplum quæro. Forte ſcripſit *Lucianus* πυρητὸν, *qui igne utitur in flando*, & *coquendo ære*, a πυρέω. Habes hanc vocem in hac notione apud Scriptorem libri Eſdræ. *J.G.G.*

10. Πυρίτλιν] Ed. *J.* πυρδιτὸν. viderint alii an commodius. G. & P. πυρητὸν. L. πυρίτλιν vel πυριτὸν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πᾶν] *Proſus.* *J.Br.*

13. Ἐρρίφθη] Ita ediderunt *B2.* & *P.* quod in reliquis omnibus ſcriptum eſt ἐρρίφη. *M. du S.*

17. Ἀστυάνακτ] Hectoris filius, quem Ulyſſes, ne quis ſupereſſet, qui excidium Troiæ ulciſci poſſet, de turri præcipitavit. *A.V.*

Οὕτω μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὰ καλαδίκια. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀχθομένη, καὶ δυνατὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὖσα, καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ὅπως τοῖς λέουσι φέρουσα· ἢ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μαίνεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων εἰς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι καὶ τῇ αὐτῇ Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδόν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστι τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὁμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ἐσβάντι δὲ καὶ ἀναχύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτειχῶς ὅπῃ τοῦ νώτου γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἥ τε Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἐξῆς δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον

7. Hic pœnas igitur perſolvit. Rheam vero, (forte enim iſta quoque dicenda ſunt) quis neget indecore ſe gerere, & indigna facere, quæ anus licet, & effœta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin ſuum, juncta leonibus rheda tollat, eumque talem qui jam nec utilis illi eſſe poſſit. Quæ cum ita ſint, quis jam Veneri ſuccenſeat ob adulteria, aut Lunæ de media ſæpe via ad ſuum deſcendenti Endymionem.

8. Age vero jam his relictis ſermonibus in ipſum adſcendamus cœlum, poëtarum licentia eadem qua Homerus Heſiodusque via evecti, videamuſque quomodo cœleſtium unumquodque ornatum inſtructumque ſit. Si quis autem transgreſſus paullum etiam ſuperiora ſublato capite introſpexerit, vel plane in dorſum & *terga convexa* evaſerit, illi vero & lux candidior fulget, & ſol purior, & illuſtriora ſidera, ac dies ubique & ſolum aureum. Ad primum ingreſſum Horæ habitant, janitrices nempe; tum Iris & Mercurius, miniſtri Jovis ac nuntii: deinde æraria Vulcani offici-

a Ποιεῖ] Ποιεῖ P. b Ἐσιόντι] Ἐσιόντων P. idemque notatur in margine *Aldi*. Lectio minime contemnenda.

24. Οὕτω μὲν] Aut aliter legendum fuit, aut cum Ba. & P. nova ſententia inchoanda. *M. du S.*

30. Μηκέτι χρήσιμον] *Sed eviratum.* *J. Br.*

Ibid. Χρήσιμον] Virilia enim ipſe ſibi abſciderat; unde poſtea Cybeles ſacerdotibus mos iſte. V. *Lact.* I. 17. qui paulo aliter rem narrat. *M. du S.*

39. Χαλκοῦς ἐστι] Iliad. A, 426. Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ. *J. G. G.*

45. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον] *Homer.* Il. Δ, 2. Χρυσῷ ἐν δαπέδῳ. *J. Br.*

47. Πυλωροῦσι] *Homer.* Il. E, 749. Θ, 393. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,

Τῇς ἑπτὰ τετάνυσται μόχλοι ἐπ' ἀμφοτέρῃσι, Οὐλύμπός τε. *J. Br.*

54. Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ' Ζηνὶ καθήμενοι] *Homer.* Il. Δ, 1. *J. Br.*

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Il. Δ, 1. *J. M. G.*

Ibid. Παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Paſſim in *Homero*: ut & illa ἑλισσομένῳ περὶ κεντρῷ. Quæ rurſum repetit in Icarom. *J. B.*

58. Ἀναφερομένῳ κύκλοιο ἑλισσομένῳ περὶ κεντρῷ] Il. Λ. v. 310. *J. G. G.*

Ibid. Ἑλισσομένῳ] Κύκλοιο δ' ἑλισσομένοιο περὶ κεντρῷ Il. A, 317. *J. Br.*

60. Ἐπικεχρότες τῷ κεντρῷ] Horat. Sat. 2, 7, 38. *Naſum nidore ſupinor.* Vid. Arnob. p. 212. qui claſſicus prope locus, ubi *cniſſas* etiam appellat. *J. M. G.*

61. Ὧσπερ αἱ μυῖαι] Idem Muſcæ encom. *Athen.* lib. 1. *Ariſtoph.* *J. B.*

64. Συνε-

ficina omni artis instrumento plena; tum Deorum domus, & ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata.

9. Considere Dii (decet enim puto superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Jovem & in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus adfusum, muscarum instar haurientes; domi vero si cœnent, nectar & ambrosia illorum sunt epulæ. Olim quidem homines etiam ad convivium & comessationem illorum adhibebantur, Ixioni puta & Tantalus. Cum vero tentatores dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem pœnas ad hunc diem luunt, cæterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi cœlum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse jusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Mi-

ἀνάμεστον ἁπάσης τέχνης· μία δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, ἡ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντος θαυμαλλῆ τοῦ Ἡφαίστου καλασκευάσαντος.

Οἱ δὲ θεοὶ πᾶς' Ζηνὶ καθήμενοι, (πρέπει γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοπῶσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντη περιβλέπουσιν ὀπικύπτοντες, εἴποθεν ὀφθαῖ τοῦ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην νίσασαι, ἐλισσομένην περὶ καπνῷ. καὶν μία θύῃ τις, εὐωχεῖται πάντες, ὀπιεχηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προχεόμενοι, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἢν δ' οἰκόσιοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἦν καὶ ἄνθρωποι συνεστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ὕβρισαί, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ γένει τῷ θνητῷ καὶ ἀπόρρητος ὁ οὐρανός.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῳδὰ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ὀπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτοι μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νεμάμενοι κατ' ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ὀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος

e Θησῶν] Θησεῖ P. neque aliter in Fl. eaque sola.

70. Θρησκείας] Λατρείας. V.

64. Σωθέντων αὐτοῖς] *Pausan.* in Arcad. Οἱ δὲ τότε ἄνθρωποι ξένοι ἐμοιράσθησαν θεοῖς ὅσων ὑπὸ δικαιοσύνης ἐσώθησαν. *J. Br.*

65. Λάλοι] V. Eur. Or. 8. *M. du S.*

67. Ἀπόρρητος] Forsan ἀπόμυητος vel ἄπορος, ut Ἰδ. c. 2. *M. du S.*

71. Ὕλας] *Sylvas ac saltus:* ὑργάδας vocant. *J. Br.*

Ibid. Ἀπετέμοντο] Ad verbum resecuerunt ἀπετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. *J. M. G.*

Ibid. Ὄρη ἀνέθεσαν] Res ex omnis generis scriptoribus notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, Philostrati interpretem, 53. 2. 5. *M. du S.*

Ibid. Ὄρνεα] Nam *pica* Baccho sacra est, Jovi *aquila*, Minervae *noctua*. *J. Br.*

72. Τὰ φυτὰ] *Olea* Minervae, *vitis* Baccho, Jovi *quercus*. *J. Br.*

73. Νεμάμενοι] Οἱ ἄνθρωποι. *J. Br.*

74. Ὁ μὲν Δελφὸς] Cæcil. in *M. Fœl.* qui tangit cætera hujus tractatus, quæ quidem etiam sunt in Dialog. Deor. *J. B.*

ναῖος † Ἀθηναῖν μαρτυρῆται γῆν † [a] οἰκειό-
τητα τῷ ὀνόματι· καὶ † Ἥραν ὁ [b] Ἀργεῖος,
καὶ ὁ Μυγδόνιος † Ῥέαν· καὶ † Ἀφροδίτην ὁ
Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρῆτες ὁ γενέσθαι σφᾶς
αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον † Δία λέγουσι,
ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα
τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι † Δία
βροντᾶντε, καὶ ὕειν, καὶ τἄλλα πάντα ἐπι-
τελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, καὶ δὴ
Κρησὶ τεθαμμένος.

nervam vero Athenienſis: (teſtatur enim ipſo ſuo nomine *Graeco* illam conjunctionem;) Junonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius rurſum Cretenſes non natum modo apud ſe, neque nutritum modo Jovem prædicant, ſed ſepulcrum quoque illius oſtendunt. Nos igitur longo adeo tempore falſi ſumus, qui putaverimus; Jovem tonare & pluere & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum eſſe mortuum, qui apud Cretenſes ſepultus ſit.

Ἔπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, [c] ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας [d] αὐτῶν ἀπεικάζουσι, τῷ Δαεδαλέσαντες ἢ Πραξιτέλει, ἢ Πολυκλείτῳ, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ,

11. Deinde templis excitatis; ne ſine domo, ſine foco ſibi ſint Dii, ſigna illis aſſimilant, Praxitele aliquo advocato aut Polycleto, aut Phidia. At hi neſcio ubi vi-

a Οἰκειότητα] Οἰκιότητα F. b Ἀργεῖος] Ἄργος omnes Edd. excepta V2. cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem oſtendit ora AIW. c Ἵν' αὐτοῖς] Ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοῖ; d Αὐτῶν] Αὐτοῖς P. & margo AIW.

77. Ἥραν] Vid. Il. Δ, 8. it. 51. ſeq. præſertim Spanh. ad Callim. p. 372. ſeq. *J. M. G.*

Ibid. Ἀργεῖος] Scribe Ἄργιος, ut in Angl. Cod. *J. B.*

Ἄργιος] P. L. & A. alii Ἄργος. *M. du S.*

78. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim Θεολογούμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione utitur. *Pauſanias* p. 344, 5. Wech. de Mygdone agens Coraebi patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ inquit φρυγὶ τὰ θεῖα καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. *J. M. G.*

81. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι] Vide *Callimachi* Hymn. in Jov. ejusque Interpretes. *J. C.*

Τάφον] Vid. ſupra Τιμ. c. 4. infra Ζ. τρ. c. 45. & *Ex. Spanh.* ad Callim. p. 6. *M. du S.*

90. Γενιήτῃ † Δίᾳ] Haec omnia ex *Homero* mutuati videntur recentiores eo pictores & ſtatuarii; niſi forte & ipſe antiquioribus artificibus deſcriptiones Deorum acceptas tulerit. *J. C.*

91. Παιδὶ] Idem voluit quod Callimachus, cum (*Hymn. in Apoll.* v. 36.) ἀεὶ καλὸς ὁ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis paſſim conſpici ait, vir harum, & omnium bonarum artium, indagator ſagax Ez. Spanhem. quem vide. *M. du S.*

92. Ὑπνώτῃ] Hic anonymus eruditus Florentino ſuo libro ad vocem ὑπνώτῃ adſcripſit, ſe conjicere legendum πτηνῷ. Recte quidem quod pro peculiari γνωρίσματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen ſaniſſimam eſſe lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, ſatis tamen commode appellatur ὑπνώτης, hoc eſt florens ætate, ὡς ἥβη ἡ ἥβας, ut vocabulum hoc exponit *Pollux*. Immo quum ὑπνώτης proprie notet, quemadmodum interpretatur *Heſychius*, τὸ ἀπαρχὴν ἴσχοντα τῆ γενειάδος, apprime convenit Mercurio, ſemper juveni, id epitheton; quodque ei non *Lucianus* modo, ſed & *Homerus* tribuit, ubi Il. Ω. vſ. 348. eum ſimilem facit juveni

Πρώτον ὑπνώοντι, τόθι χνοάοντι παρειαί.
Cui ſunt flaventes primâ lanugine malae.

Caeterum ex hoc verſu Homerico omnino apud *Aelianum*, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἐράσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, καὶ ὠμίλησε καλῶ ὄντι ἐπὶ νέῳ, καὶ πρώτην ὑπνώοντι) emendandum cenſeo πρῶτον ὑπνώοντι abunde enim liquet, politiſſimum ſcriptorem expreſſiſſe hoc ex illo, quem adduximus, *Homeri* loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt Eruditi; ſed iis noſtram hanc ego ſententiam arbitrandam permitto. *J. J.*

Ὑπνώτῃ] Iis quos Cl. *Jenſius* attulit, addatur Philoſtrat. de imaginibus, ὁ ἀσταλῆ τῇ ὑπνώτῃ in med. p. 825. Lanuginem autem deſignat. Vid. Il. Ω. 348. & Od. K. 279. *M. du S.*

95. Ἐλεφαντίνη] Eburnea enim erat ſtatua Jovis Olympici, ad quam hic reſpicit. v. συγγρ. c. 51. *M. du S.*

96. Τὸν Κρόνου ἐκ Ῥέας] Ethnici nimiram paſſim de ſtatuis Deorum loquuntur, quaſi eſſent ipſi Dii. Vide quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. *J. C.*

98. Πισαίων ἱερομηνίαν] Confecto Olympico certamine. *J. Br.*

99. Διὸς πάντα] Ne cui fraudi ſit illud ὅλον, notan-

da

viderint Deos; fingunt certe barbatum Jovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium primæ lanugini juvenem, cæruleo capillo Neptunum, & glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant ædem, non jam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quæsitum ex Thraciæ metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheæ filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pisæorum desertis præsidere jussum, ac satis habere, si ipsis quinque interjectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

διὸ ὅταν ἰδόντες ἀναπλάττωσι γενείῳτλω μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτῃ, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτῃ, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' ὧν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεὼν ἔστε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἴονται ὁρᾶν, ἔστε τὸ ὂν τὸν Θρᾴκης μᾶλλον χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον, καὶ τὸν Πισαίων ἐρημίαν ὀπισθοτῶν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ ἅπαξ πέντε ἄλλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ παρεργον Ὀλυμπίων.

12. Positis vero altaribus & edictis & vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram

Θέμενοι δὲ βωμοὺς καὶ προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶ-

92. Ἰσπύστου] Ἐστέον τὸ γένικον, ἀπὸ τῆς ἡ ἰσπύδος, ἰσπυδώτου· καὶ ἰσπύστης ὁ ἄνθρ, ὡς ἀκμαιστής. *V.*

94. † Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα. *V.*

98. Τὸν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ γὰρ ‡ τῆ Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ὁ ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος καλλιτεχνήσας Φειδίας, ἵνα ὁ ἀγὼν τὸ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ ταύτῃ πανταχοῦ μόνῳ ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τοῦ Ὀλυμπίου εἰς Ὀλυμπίαν ἴσασιν οἱ ἐγχώριοι, ἄλλως δὲ § μηδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὸν Πισαίων ἐρημίαν. *V.*

2. Περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα, ἐν ᾧ ¶ προκαθήραιτο οἱ θύειν μέλλοντες. *V.*

* Ἰσπύστου] Lege ἰσπύδος ex Etymologico Magno. *J.C.*
C. ἰσπύδας καὶ ὑποκοῦσθαι τῷ γόνατι. *M. du S.*
Sumta sunt ab *Etymologo*. Pro ἀκμαιστὴς in *V.* ἀκμαῖος. *T. H.*
† Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδ.] Hoc in *V.* præfigitur: pertinet tamen, monente *Solano*, explicatio ad hæc pert. *T. H.*
‡ Τῆς Ἠλιακῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἠλιακῆς γῆς, Coll. *Elidis*: recte. *M. du S.*
§ Quamvis in A. E. conspiciatur, Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ ἠλιακῇ, cui *Matt. Stadius* adscripserat, Ἠλ- quæ est in Elide, ostendit tamen ne litera quidem minus *G. V.* τῆς ἠλιακῆς γῆς in quibus nihil præter accentum mutari debuerat: ἀττικὴν Ἠλιακὴν a *Stephano* consignatum. Idem liber ταυτοῦσθαι pro ταυτὸν ἐσθαι Ed. A. *T. H.*
§ Μηδέποτε] Coll. ποτε male. *M. du S.*
¶ Προκαθήραιτο] Hæc uterque *V.* Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno φραπαθήραιτο, in altero legatur προκαθήραιτο. Sunt autem proprie περιῤῥαντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive vasa sacra poribus adposita templorum, aut manu prælata; vel adspergillæ de ramo felicis olivæ laurive confecta, quibus lustrali lymphæ immersis ædem ingressuros irrorabant. Vid. *Jo. Bredæi* Miscell. L. 38. *Hadr. Junii* Anim. III. p. 193. *Theodorit.* H. E. III. 16. Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν ἱστήκεσαν πομποὶ περιῤῥαντήρια τοῖς εἰσιοῦσι προκαθαίροντες. *T. H.*

da hujus locutionis naturâ, quæ Græcis inprimis familiaris, ut videre est in Ἀφ' ἑνὸς, Ἀφ' ἑνὸς τετάρτου, quæ Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo est, *quinto quoque*; atque adeo spatium intermedium *quaternor*. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰκαρ. c. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Πρ. c. 20. Hæc in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. *M. du S.*

2. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] De his vocibus copiose alibi. *J.B.*

Προῤῥήσεις] Non satis apte hæc vox voci Θυμάτων jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38. & Δημων. c. 34. Consule *Meursii* Eleusin., & emenda *Philostratum* vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μὴ πρόσρησις, pro μὴ προῤῥήσεις. quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere usquam dormiret? *M. du S.*

Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὸς, ἐκὸς, &c. *J.M.G.*

3. Βοῶν ἀροτήρων] De quo *Hesiod.* lib. 2. Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare, *Varr.* c. 5. lib. 2. de re Rust. dicto ad *Pausan.* *J.B.*

6 Ov-

αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δέ τις λίβανωτὸν, ἢ πόταγον· ὁ δὲ πένης ἱλάσαλο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τ αὐτῆ δεξιάν. ἀλλ' οἵγε θύονλες (ἐπ' ἐκείνες γὰ ἐπάνειμι) σεφανώσανλες τὸ ζῶον, ἢ πολύ γε πρότερον ἐξετάσανλες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τ ἀχρήσων τι καλασφάτλω-σι, προσάγυσι τᾳ βωμῷ, ἢ φονεύυσιν οὐ ὀφθαλμοῖς ᾧ θεῷ, γοερόν τι μυκώμενον, ἢ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημῶν, καὶ ἡμίφωνοι ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλῶν. τίς ἂν οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἥδεσθαι ταῦθ' ὁρῶνταις τὸς θεύς.

Καὶ τὸ μὲ πρόγραμμα φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω περιῤῥαντηρίων, ὅσ τις μὴ καθαρὸς ὄσι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕσηκεν ἠμαγμένος, ἢ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, ἢ τὰ ἔγκαλα ἐξαίρων, ἢ καρδιαλκῶν, ἢ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰ οὐκ εὐσεβὲς ἐκτελῶν; ὅπι πᾶσι δὲ πῦρ ἀναχαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τ αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβαλον. ἡ δὲ

caprarius, alius quiddam tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorata ſolum dextra. Ipſi vero ſacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum animal, quod quidem diu ante probarunt, ſi ſit integrum (ne quod *impurum aut* parum idoneum mactent) admovent altari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam ſonans, quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidiato jam ſpiritu ad ſacrificium inflatas. Quis non putet delectari; haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vaſa luſtralia, ſi quis manus puras non habeat. Caeterum ſacerdos ipſe ſtat cruentatus, & ut Cyclops ille ſecans, & exta eximens & cor protrahens, & ſanguinem adfundens altari, & nihil non pium perficiens: denique vero igni accenſo imponit ipſam cum pelle capram, & ovem cum ſua ſibi lana. Tum ni-

6. Φιλήσας . . . δεξιάν] Germanus hic *adorandi* ritus quem hic poſt alias fuſius proſequi non lubet. V. ὀρχ. c. 17. *Apul.* Mileſ. IV. & in Apol. & *Salmaſium.* *M. du S.*

8. Τὸ ζῶον] *Quam immolavit victimam.* *J. Br.*

9. Ἐντελὲς] Conſule *Outramum* p. 102. *Athen.* 674. *F.* Ἀριστοτέλης δ' ὦ τᾳ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τὺς θεύς, ἀλλὰ τέλειον ἕ ὅλον· τὸ δὲ πλῆρες τέλειον ἐσ. τὸ δὲ σίφειν, πλήρωσίν τινα σημαίνει. *M. du S.*

Ἐντελὲς] Certe σίφειν pro implere etiam *Hom.* Il. A. 470. Κοῦροι μὲ κρητῆρας ἐπεσίψαντο ποτοῖο· quo illuſtratur Virg. 2. G. 528. - *& ſocii cratera coronant.* quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. c. 11. Ἐπισέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὅτι διὰ τῦ ποθῦ [leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.] quod in tranſitu monitum ſit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. *J. F. R.*

13. Ἡμίφωνον] Vox mihi ſuſpecta. *M. du S.*

Ἡμίφωνον] Quid ſi igitur ἰύφωνον, vel potius ἰδύφωνον; *J. F. R.*

16. Πρόγραμμα] Vid. *Orig.* c. Celſ. 147. 1. *M. du S.*

17. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας] *Qui hominem necaverit, ſacrilegium perpetravit.* *J. Br.*

19. Ὁ Κύκλωψ] Homericus Polyphemus Odyſſ. K. *J. Br.*

21. Τᾳ βωμῷ π.] Qui mos non gentium ſolum, ſed & Hebraeorum, Dei juſſu; Lev. VII. 2. *M. du S.*

26. Διασκιδνάσαι] *Homerica* dictio, ut & verſus ſequens, qui lib. v. *J. B.*

27. Σκύθης] Res eſt ex omni genere Scriptorum notiſſima. Tangit iterum Z. τρ. *M. du S.*

29. Τῇ Ἀρτέμιδι] *Dianae Scythicae.* *J. Br.*

36. Κυνοπρόσωπον] Horum omnium imagines in *Pignorii* menſa Iſiaca, quibus hae res cordi ſunt, videant. Eadem propemodum habent & *Orig.* c. Celſ. 121. 1. & *Clem. Al.* 16. C. Vid. *Philoſtr.* p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendeſius* Panis ſymbolum. *M. du S.*

38. Κροκόδιλον] Colebant enim Ægyptii *Crocodilum.* V. *Stephanum Byz.* in Διοσπόλις. & *Clem. Alex.* προτ. V. *Cyprian.* etiam ad Demetrian. & *Tertull.* adv. Marc. II. 14. quos laudat *Spanh.* 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet *Juv.* XV. 2.

Qualia demens
Aegyptus portenta colat? CROCODILON adorat
Pars haec: illa pavet ſaturam ſerpentibus IBIN.

& vſ. 35. alii itidem Aegyptii odio eosdem Crocodilos ſummo proſequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet Vir Illuſtriſſimus. *M. du S.*

39. Δαπίθαι &c.] *Homer.* Il. Φ, 487. Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαήμεναι ἔρμα καὶ ὕδης. *J. Br.*

Δαπίθαι] Il. Z, 150. *J. M. G.*

41. Καὶ ἐξυραμένων] Sic de Dea Syr. *J. B.*

Ἐξυραμένων] Solemne hoc in Aegyptiorum pleriſque

nidor ille ſanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipſum coelum paulatim diffunditur. At Scytha relictis hoſtiis omnibus, quas humiles putat, ipſos homines ad aram Dianae ſiſtit, eoque facto Deae placet.

14. At iſta forte mediocria non minus his, quæ apud Aſſyrios fiunt & Phrygas Lydosque. In Ægyptum quidem ſi veneris, tum ſane, tum videbis magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Jovem, canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum usque quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, & ſimiam.

Haec ſi noſſe velis, ut ſint tibi cognita plane, audies ſophiſtas multos & ſcribas, & raſo capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valvis arcete profanos! qui tibi enarrent, in-

2 χτίσμα θεοπέσιος, ᾧ ἱερόπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τ' οὐρανὸν Διὸς κύδος) ἤρεμα. ὁ μέν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτοὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ ὕτω 3 ο πασῶν δέεσθαι τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἢν δ' ἐς Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν Δία κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα ἄλλον τράγον, καὶ Ἶβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' εὖ εἰδῇς, ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν [a] ἐξυρημένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ὀπίσθεν [b] βέβηλα), ὡς ἄρα ὑπὸ τ' πολεμίων

[a] Ἐξυρημένων] Ed. Fl. ſcriptura multum diſcrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων πρότερον· δὲ φησιν ὁ λόγος· &c. ubi ut poſteriora rectè ſunt in ſequentibus Edd. emendata, ſic priora dubitatione non vacant. [b] Βέβηλοι] Βεβήλους A.

41. [a] Ἐξυρημένων πρότερον] Διηγουμένων. V.

[a] Ἐξυρημένων] Pravis hic uſus eſt Codicibus: verba in textu rectè habent. *M. du S.*

Clare ſcribitur in V. ἐξυρημένων, ſicut in ipſo *Luciano*: Editorem ideo mutaſſe ſuſpicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγουμένων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipſa ſunt *Luciani* verba, & peſſime quidem diſtincta, interpretationem, quae olim ſingulis addita fuerat, vel literis obſolefactis omiſſam, vel deſcriptoris culpa neglectam excidiſſe auguror. *T. H.*

que ſacris. v. ſeqq. *M. du S.*

42. Θύρας δ' ὀπ. βέβηλοι] Hoc in ſacris praefari moris erat ſacerdotibus: unde *Virgil. procul o, procul eſte profani. Callim.* εἰς Ἀπολ. ἴκας, ἴκας ὅσσις ἀλιτρός. *J. Br.*

Θύρας δ' ὀπίσθε βέβηλοι] Male Angl. βεβήλους. Callim. alii Καρδιουλκεῖν, & cætera hujus tractatus alibi expoſui. *J. B.*

Θύρας δ' ὀπίσθε βέβηλοι] *Fores occlude profanis.* Sic vertunt. Num Prophani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἴκας, ἴκάς ἐστε βέβηλοι· legendum ex Anglicano Codice, Θύρας δ' ὀπίσθε βεβήλοις, *fores occludite profanis*, hoc eſt, aſſoribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen apud alios quoque ſcriptores legi βέβηλοι, qui hunc verſum laudant, ut apud *Sextum Empiricum*. *J. G. G.*

Θύρας δ' . . .] Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo aſſignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum ſententia rectius, ἀκούσῃ σοφιστῶν Θύρας δ' ὀπίσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὁμῶς (uti & hic Angl. eod.) quanquam & multi libri habent βέβηλοι & πάντες (v. Not. *G. Wortb* ad Tatianum p. 34. & *Clem. Alex.* 28. B. Sed emendare viri docti jubent. Vid. & Chil. *Eraſmi*, *Stob. ſ.* v. p. 59. & *Gros.* flor. ſparſ. 143. A. 161. A. qui teſtatur ſe reperiſſe βέβηλοι, quod contra ſenſum eſſe pronuntiat. Pythagoræ ab eo tribuitur. *Ex. Spanhemius*, Vir multis de cauſis nobiliſſimus, de emendatione primus addubitare viſus eſt, in ſuis ad Callimachum eruditiſſimis obſervationibus, p. 49. allato Galeni loco, cui emendatio non ſatis convenit. Hunc locum, quia inſignis in hanc rem eſt, deſcribere hic non pigebit. Extat autem de uſu part. XII. 6. ὥστε οὐ ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥΣ ΒΕΒΗΛΟΥΣ κελεύουσιν οὐ τοῖς μυστικοῖς λόγοις, ὅταν μὴ γὰρ τὸν θεὸν ἀνθρωπίνοις νομοθετήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς

μίων, ἢ τὸ γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦλθον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυ τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἔνεστιν γεγραμμένα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

quam, ut ab hoſtibus & gigantibus ſeditionem metuentes Dii in Ægyptum venerint, ubi latere ſe ſperarent ab hoſtibus, deinde unus illorum caprum ſubierit, arietem prae metu alius, beſtiam *quamcunque* alius, aut avem: hancque ob cauſam illas formas hodie quoque ſervari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repoſita ſervantur, ſcripta ante decies mille amplius annos.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περιστάντες ἤδη τεφονθυμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὃν

15. Caeterum ſacrificia etiam apud illos eadem, niſi quod lugent hoſtiam, & plangunt circumſtantes modo mactatam, alii vero eam ſepeliunt, contenti jugulaſſe. Maximus quidem illorum Apis Deus ſi moria-

55. Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος] Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἰγυπτίων ἱερόκηλος βοῦς ἦν, ᾧ ἴχνη τινὰ * ἴδια σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐστοχίας ἐνομίζετο σύμβολον. *V.*

* Ἴδια σημεῖα] AEgyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoſcendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuiſſe tradit *AElian.* de Anim. XI, 10. inter quae unum τὸν ἄνθρακα τὸν τῷ Νείλῳ ἐπιφαλλόμενον quare mirum non eſt εὐστοχίας, quae Nilo maxime debebatur, auſpicium ab eo captum. *T. H.*

ἀληθεστάτων τῶν μυστηρίων θύρας ἐπίθεσθαι κελεύει ΤΟΙΣ ΩΣΙ ΤΟΥΣ ἀνοσιωτάτοις μισόθεου βεβήλους. *Uti igitur in ſermonibus myſticis imperant PROPHANIS, ut ſibi AURES OBSTRUANT, ita & ego nunc, non humanis legibus, ſed veriſſimis myſteriis initians, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT.* De emendatione cum ipſe Vir Ampliſſ. tum Galeni commentator eruditus Caſp. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam ſimillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidiſſem, obſervatum locum, qui extat in *Conv.* p. 334. C. οἱ δὲ οὐκέτι ἐθέλουσιν εἰ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΕ. *Famuli autem, & ſi quis alius adſit PROPHANUS & agreſtis AURES SIBI FANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.* Quibus lectis, ſi quis adhuc ſcripturam quam ſequimur, ſollicitare velit, rationes libenter audiam. *Eurip.* Ιφ. 882.

— Τὸ δὲ μὴ οὐκέτι κόμπος ἐν πύλαις
Καθέξω δυσεκπέρατον.

Theognis 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλῶσσαν θύρας εἶπε βαλέσθαι
Ἀρμοῖδιε.

De aliis formulis. V. *Callim.* l. c. *Lamprid.* in Alex. Sev. & *Meurſ.* *M. du S.*

51. Ἐτῶν μυρίων] Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui ſuis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque ſuis hieroglyphicis ſcriptam teſtarentur. Solide a viris doctiſſimis noſtra & patrum memoria praeſtitum eſt id quod Lucianus pro more ſuo, riſu tantum excepit. V. *M. du S.*

53. Κόπτονται] Τύπτονται paſſim de hac ipſa re Herodotus, id eſt pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis uſos, quibus digni erant. *J. M. G.*

57. Κομῶσι] Luctus indicium coma barbaque raſa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. *A. V.*

Κόμωσι] *Lamprid.* in Commodo IX. *Sacra Iſidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. *Caſaub.* not. *Minuc. Fel.* & *Herod. in Euterpe.* οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομῶσι, τὸ Αἰγύπτῳ δὲ ξυρῶνται. *Plin.* etiam VIII. *M. du S.*

58. Φιλὸν . . . τὸ πάθος] Dura omnino phraſis. Vide an arrideat *P.* & Edit. *J.* ſcriptura, ἐψιλὸν legentium. *M. du S.*

60. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ πρότερον χειροτονούμενος] *Benedictus: eſt autem hic Apis Deus ex armento jam antea ſuffragiis deſignatus:* quod mutuatus eſt ab *Eraſmo.* Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exſtitit? aut quis intelligit? Immo, *poſt priorem creatus*, prioris mortui ſucceſſor & quidem per ſuffragia ſacerdotum quaerentium paſſim. Adeo plane contraria eſt *Luciani* ſententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidiſſe, quum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τουτέοισιν, etiam in Cataplo. Sed ſic tamen aliquoties hic deſidero acumen interpretum. Nam libro 2. Verae Hiſtor. ἐπὶ δὲ τῷ θώρακι μουσικῇ τε καὶ ὠδικῇ χαλάζουσιν ubi *Benedictus*

in

moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*) bubus & augustior. Haec quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἐν ἀποθάκῃ, τίς ἔτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται † κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρηται, ἢ [a] φιλὸν ὅπως † κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπιδείξαιτο, κἂν † Νίσου ἔχῃ πλόκαμον † πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ὅπερ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος † ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα ἕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ † πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαί μοι δοκεῖ τὰ μὲν ὑπολιμήσονος ἤθους, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τὰ μὲν γελασομένου † ἄνοιαν αὐτῶν, τὰ δὲ † ἄγνοιαν [b] ὀδυρομένου.

a Φιλὸν] Ὑψηλὸν P. *F.* ὑψιλὸν ad oram *AIW.* scriptum est. b Ὀδυρομένου] Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου illud poscunt ὑπολιμήσονος & γελασομένου.

59. Κἂν † Νίσου ἔχῃ πλόκαμον] Βασιλέως Μεγαρέων τρίχα. *V.*

Ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς † ὤν, ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μόνας τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀποτμηθείσης ἀνάγκη ἦν ἁπολέσθαι τὴν πόλιν, ἧς ἐβασίλευεν. *V.*

† Ὧν] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὢν ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. *T.M.*

in cœna: quæ si vera est versio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante descripta? immo est *post cœnam*. Sic notabili errore in initio Apologiæ pro mercede conductis illa ὅτι μὲ γὰρ οὐκ ἀγελαῖα διέξεις αὐτὰ, ἀλλ' ὅσα μοι πρόθυμα ἂν δὲ μιᾶς ὦ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σου ἐλέγετο &c. video reddi, *sed quid interim in singula diceres*, quum certe debuissent, *sed quæ interim & post omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint*. *F.G.*

61. Ἐπὶ τῷ πρότερον] Sic locutus est *Galen.* in Hippocr. de fal. diæta. Ἐπιδιασκάλους λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ πρότερον γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γράφειν, ὅταν &c. V. *Casaub.* ad Athen. 210. 47. *M. du S.*

66. Τῶ μὲ . . . τῶ δὲ] Hic & proxime supra ad τῶ μὲν respondet τῶ δὲ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ ut praecedenti c. 14. & c. 2. med. Quae cum typis jam essent descripta, spatium non fuit Lectorem admonere, versionem latinam compositam esse ad Lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Clariss. *du Soul* obsecundantes recepisse, τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum admente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἔστι & ἔστιν, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute sæpe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, Luciani dial. adnexis. N. 8. *de vita*, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἔστ' εὐχημονῶν. *Lucian.* de Parasito. §. 16. οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν. *Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit clar. *Elsner.* ad Galat. III. 28.) οὐκ ἔστι τοῦτον εὖνουν εἶναι τῇ πατρίδι. Quandoquidem & latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut *Tibull.* I. XI. 43. *Liceat — facta referre SENEM. Virg. Ecl.* I. 40. — *neque servitio ME exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad fam. 21. *utinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui.* Sed frustra; nam etsi ἔστι, & μὲν πρώτου ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus Edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸν τοῦ Αὐλίδος — ἀλεξικέρσαι, præcedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. *F.F.R.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ZETΣ.

Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ ὡς ἂν σκευάζῃς τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ φησὶν ἐξῆς ὡς ἀγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανῶσιν, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ ὠνητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντοδαπούς,

VITARUM AUCTIO.

JUP.

TU ſcamna diſpone, & locum para advenientibus, tu colloca adductas ordine vitas: ſed exorna ante, ut formoſae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & jube, quod bene vertat! emtores jam adeſſe ad lapidem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas Philoſophas omnis ge-

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Vertunt, *Vitarum auctio.* Verte, Mancipiorum auctio. *Laertius* in Ariſtippo: κατηγόρησε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστικαῖς σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. *AE.M.*

ΒΙΩΝ ΠΡ.] Dialogus qui Βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inſcribitur, longe eſt facetiſſimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes Philoſophorum, ſectis diſtinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem Philoſophorum ſumit pro ipſis Philoſophis; quare ubi Vita Pythagorica, ſive ipſe Pythagoras, venum proponitur, Interpres verba haec, τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον non male reddidit; *optimam vitam vendo, & maxime venerandam.* Verum quidem eſt, poſſe haec verba reddi, ut fieri debuiſſe contendit ad hunc locum Vir Eruditiſſimus, *vita optimum*, *vita virilem*, *generoſum*, &c. genere loquendi Graecis tritiſſimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἄριστος, ſcilicet Πυθαγορικός, ut praeceſſit, non ὁ τὸν βίον ἄριστος. alioqui debuiſſet in anterioribus pro ὅτος ὁ Πυθαγορικὸς κατάδηθι, dixiſſe Noſter, ὅτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inſcribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις quamquam nomine βίων intelliguntur ipſi Philoſophi. Paſſim quoque toto hoc opuſculo οἱ βίοι pro ipſis ſumuntur Philoſophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον πάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικόν σε φημί, τὸν πλούσιον. Manifeſtiſſime c. 12. ubi Ariſtippus proponitur; Ἄγε δὴ πρόσιχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων διόμενον. Βίος ὅτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀφρόπαλον; Reſpondet emptor, & alloquitur hunc Βίον, quaſi hominem; Ἐλθὲ σὺ, καὶ λάγε ἅπερ εἰθὺς τυγχάνεις. Cap. quoque 13. Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὸν ἀριστον βίον πωλῶ. τὸν σοφώτατον πάντων ἀποκηρύττομαι. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inſcribitur Βίων πρᾶσις. At *Thom. Magiſter* hunc ſemper citat nomine Βίων πράσεις. ut videre eſt in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. *J.F.*

ΒΙΩΝ] Quid βίος hic deſignet pauculis lectis facile colliges, nempe inſtitutum, ſive quas *profeſſiones* vulgo hodie dicimus. *M. das.*

ΒΙΩΝ] *Vitas* interpretari hic & in ipſo libello βίους non dubitavi, nec enim adſentior Leopando, qui Emendat. 14. *mancipia* ſignificare dicit, hic & in Ariſtippi apophtegmate apud *Laert.* II, 78. cui de utroque aſſentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Ariſtippo, κατηγόρησε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστικαῖς σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem neceſſarium eſt ſervos intelligere: quidni enim amicos, conjuges? Et ſi aliquid horum, vel omnia, intelligas: retinet tamen ſignificationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari ſuadet Ariſtippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* ſunt *umbrae*, εἴδωλα, *manes*, mortuorum Philoſophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292. *tenues ſine corpore vitae.* Sed retinet βίος ſolennem & frequentiſſimum intellectum, quo vitae rationem, profeſſionemque adeo notat: niſi quod Satyrica proſopopoeia hic vitae & inſtituta ponuntur ut perſonae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, eſt perſona omnium, qui ſe Pythagoricos dicunt. Interim ſubinde dentes ſtringit Lucianus in acta & ſermones ipſorum veterum Philoſophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. *J.M.G.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Acute ſane in hoc opuſculo variarum, in quas Philoſophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico ſale perſtringit. Haec autem & ſimilia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor ſim, non eo animo ſcripta eſſe, ut a ſtudio ſapientiae ad ſupinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; ſed ut quid in pravis perniciosiſque quarundam diſciplinarum inſtitutis vitandum; in aliis vero, quae honeſtum rectumque ſequun-

géneris, & ſectarum diverſarum. Si quis vero praeſentem pecuniam numerare non poſſit, fidejuſſore dato, proximo anno ſolvet. MERC. Multi conveniunt: nihil cunctandum eſt, neque illos retinendum, JUP. Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus? JUP. Comatum hunce Ionicum, etenim honeſtus eſſe videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, deſcende, perſpiciendum te praebe congregatis. JUP. Jam fac praeconium. MERC. Optimam vitam vendo, honeſtiſſimam, quis emet? Quis ſupra ho-

ἢ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοπαραυτίκα τἀργύριον καλαβαλίσαι, εἰς ἑῴα ἐκτίσει, καλαῤῥήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ ἀῤῥατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν ἤδη.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον προαγάγωμεν; ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸ κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ. Οὗτος [a] ὁ Πυθαγορικός, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥΣ. Κήρυττε δή. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸ σεμνότατον, τίς ἀνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρω-

[a] Ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L.

quuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipſi in eosdem aut ſimiles errores, humani aliquid paſſi, prolabantur. Nos certe Chriſtianos, quos ſua luce dignatus eſt puriſſima in Filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum ſomniis aut ab aevi noſtri Philoſophorum nomen prae ſe ferentibus, a norma illa ſalutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem quam illi culpam in nos admiſſuri, quanto ſplendidiore ac puriore luce divinus in ſcripturis Spiritus veram nobis ad ſapientiam beatitudinemque viam manifeſtiſſime jam ac certiſſime demonſtrat. *M. du S.*

Ipſe *Lucian.* cauſam ſuam agit, ſcopumque ſuum, quod non derideat veros philoſophos, ſatis oſtendit toto dialogo proxime ſeq. inprimis ab c. 15. ad fin. fere. *J.F.R.*

4. Κοσμήσας πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari ſolebant. *Plaut. Martial.* *J.B.*

7. Ἀποκηρύξομεν] Vertunt, *proclamabimus:* ſed vis verbi ἀποκηρύττειν ſic non ſatis exprimitur, quod ſignificat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona. Thom. Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν· & *Harpocr.* Ἀποκηρύττουσι, ἀντὶ τοῦ πιπράσκουσι· inferius in hoc Dial. πέντε τούτων ἀποκηρύξεις. *Demoſth.* contra Ariſtocr. Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, ὕστερον ἐπιδωνίζοντες. *L. Bos.*

Ἀποκηρύξομεν] At ubinam eſt Mercurii praeconium? Praeconis ipſe fungitur officio Jupiter, dignitatis ſuae non ſatis memor, vixque peracto praeconio interpellat Mercurius, monetque & quaſi imperat ut feſtinet. *Non bene diviſa temporibus iſthaec ſunt tibi o Dave.* Credo mutatas eſſe perſonas, & Mercurii praeconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro *Mere.* ſcribendum *Jup.* & ei omnia concedenda quae incipiunt a πωλῶ & in ῶ deſinunt. His poſitis, ſi pro ἀποκηρύξομεν ſi legas tantum ἀποκηρύττομεν, ſic demum credo locum reſtitutum iri. Sin haec ſatis non placent, aliter ſaltem praecedentia in hunc ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, praeconis munere fungi, & quod bene vertat, jam ad Perſena regis bona emenda allicere.* *M. du S.*

10. Καλαβαλίσεται] Hoc verbum Attice eleganter pro ἐκτίσει, *ſolvere* uſurpatur. *Noſter* in Dial. Meretr. καλαβαλίσαι ἀργύριον. *Thom. Mag.* Καλαβολὴ, ἡ ἔκτισις, καὶ καλαβάλλω ῥῆμα· vide, quae ibi diximus. *L. Bos.*

15. Κομήτην] Sic vocatur Pythagoras ὁ τὸν Σάμιον κομήτης. *Jamblich.* I. p. 31. *E.L.*

Κομήτην] *Diog. Laert.* p. 225. E. *M. du S.*

17. Πυθαγορικὸς] Pythagoram ipſum, ſimul & omnes Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. *M. du S.*

19. Ἄριστον βίον πωλῶ] Praeco nuſquam rem venalem praedicabat ſine laudatione. *Plaut.* Stich. *Cic.* 3. de Off. *Horat.* Epiſt. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo: hoc paſſim. Hinc κήρυγμα pro laude: hinc praeconium. *J.B.*

Ἄριστον βίον πωλῶ] Interpres, *vitam optimam vendo*; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενναῖον, βίον ἐλεύθερον. *vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & generoſam, vitam liberam:* rectius vertas, *vitam optimum, vitam virilem, generoſum, liberum:* hoc eſt, qui optime vivit, qui viriliter, generoſe, non effoeminate, libere vivit. Eſt loquendi genus Graecis tritiſſimum. *J.G.G.*

20. Ὑπὲρ ἄνθρωπον] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi eſſe Apollinem, aut quendam e geniis, qui Lunam habitant, & cum Deus revera eſſet, veniſſe in humana forma, notum eſt ex *Jamblicho.* *E.L.*

ἄνθρωπον εἶναι βούλει; τίς εἰδέναι τὸ παντὸς ἁρμονίαν, ἢ ἀναβιῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἰδός, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος. ΑΓΟ. Πῦ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδὲν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥΘ. Καθαρὸν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, ἢ τὸ ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχία μακρὴ, ἢ ἀφωνία, ἢ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ὦ βέλτιστε τὸν Κροίσου παῖδα

minis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere? EMTOR. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit? MERC. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Impostoram. Vatem vides summum. EMT. Licetne interrogare hominem? MERC. Interroga, quod bene eveniat!

3. EMT. Cujas es? PYTH. Samius. EMT. Ubi institutus es? PYTH. In Ægypto apud sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te emero, quid me docebis? PYTH. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo. EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo. EMT. Pone nimirum me jam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? PYTH. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu bone vir Crœsi filium

33. Ἀναμνήσω δὲ] Τῶν παρ' Ἕλλησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήγαγεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προυπάρχειν διὰ τῆς τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις ὑποτίθεται, οὐκότως τοῦτο λεχθὲν τὸ νῦν παρεσήμανε τὸν Πυθαγόραν. G.

21. Τῆ π. ἁρμονίαν] Pythagoras docuit καθ' ἁρμονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat p. 221. A. & Cicer. III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam mundum canere*. E. L.

Τῆ παντὸς ἁρμ.] Vid. *Jambl.* N. 65. ubi solus musicam sphærarum auditu & intellectu percepisse dicitur. M. du S.

24. Τερατείαν] *Suidas* exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν i. e. *mendacium* & *falsiloquium*. Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis differebat, transvolarat, & postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de quibus vide *Jamblich.* in V. P. I. c. 18. E. L.

25. Μουσικὴν] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vita ejus *Jamblichus* c. 5. & 25. E. L.

Μουσικὴν] Tonorum proportiones primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich.* M. du S.

Ibid. Γοητείαν] Dial. Mort. XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. E. L.

Γοητείαν] Vid. *Chrysost.* Hom. I. Joh. laud. a *Ristershus.* in Porphyr. p. 29. b. M. du S.

30. Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi *Diog. Laert. Apul. J. B.*

33. Ἀναμνήσω] Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. E. L.

39. Ἀφωνίη] Vid. *Ristershus.* ad Porphyr. N. 19. M. du S.

Ibid. Πέντε ὅλων] Vid. *Gell.* I. 9. *Diog. Laërt.* p. 216. D. & not. *Men.* p. 208. M. du S.

50. Ἃ τὸ δεκὰς τετέλεκε] *Quatuor* cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt *decem*. (δ'. γ'. β'. ά. ἅτινα μὲν ἐστὶ ἡ δ' δέκα) τρίγωνον δὲ ἅτιν. Arithmetici ζηλοῦντες Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἑξάδος καὶ μονάδος, ἃ δυνάμει βούλου εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἑπτάγωνα πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς τὰ μὲν ἐν μονάδος, δυνάμει ἄπειρα τρίγωνα, πλευ-

Τρίγ. δεν. ἑπτάγ. ά.

β'. γ'.

filium inſtituis. Ego quidem loquax eſſe volo, non ſtatua. Sed tamen, quid poſt ſilentium, quid poſt quinquennium fiet? PYTH. In Muſicis exercebere & Geometricis. EMT. Lepide narras, ſi prius fieri citharœdum oportet, tum deinde ſapientem.

4. PYTH. Poſt haec deinde numerare. EMT. Novi jam nunc numerare. PYTH. Quomodo igitur numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem ſunt, & trigonum perfectum & noſtrum Jusjurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud jusjurandum, ut non unquam diviniores nec ſacros magis ſermones audivi. PYTH. Poſt ea vero, hoſpes, ſcies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis ſit, qua ſint forma, & quomodo moveantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifeſtam: alioquin, *Qui poſſent habituque & forma caſſa moveri?* Ad hæc intelliges

παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, ἢν ἀνδριὰς εἶναι βέλομαι. τί δὲ μὴ ἡ σιωπὴν, ὅμως καὶ ἡ πενταετίαν; ΠΥΘ. [a] Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσεαι. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κἄπειτα σοφὸν χρή.

ΠΥΘ. Εἶτ' ὀπίσω ταῦτα ἀριθμεῖν. ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμεῖς; ΑΓΟ. Ἕν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκεῖς τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓΟ. Οὔ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, ἃ πολὺ θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱεροὺς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ ταῦτα ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ· καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέον[1]. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. εἰ γὰρ οἷά τε ἀμορφίᾳ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. καὶ ὀπίσω ταῦτα σι

[a] Μουσ. & γεωμ.] Ex Coll. G. haec enotavit *M. du Soul.* Μουσικὴν & γεωμετρίαν] γρ. καὶ μουσουργίᾳ καὶ γεωμετρίᾳ ἀσκήσεαι. Si varia ſit lectio vetuſti Codicis, ibi ſcriptum fuiſſe oportet, Μουσικὴν & γεωμετρίαν ἀσκήσεαι· ſed potius credo ordinem inverſum, & verbis, quae nunc habentur appoſitum interpretandi gratia, μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσῃ.

πλειόνων μονάδος· τῆ δὲ ἐπιφανείᾳ πρώτου Δ. (τῆ Γ.) πλάτει δυάς· τῆ δὲ βάθους (τῆ ἓξ) τριάς· τῆ δὲ γ'. τριγώνου τετρὰς ἡ πλάτει. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δίκαι, ὡς τῷ τριγώνῳ & τετραγώνῳ στοιχειούμενον τοῖς πρώτοις τὴν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλον σῶμα. τρίγωνον γὰρ τὰ τετραγώνου δὲ διὰ τὴν πλάτος· ὃ γὰρ τέσσαρα τούτου πλάτος, ὡς ἐστιν ἀρχὴ τὰ τετραπλεύρων. Οὕτω μὲν ἔν, ὡς οὐ παριτέασι ἰδεῖν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ ί. Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκον ἐποιοῦντο τὸ δ'. ὅτως·

Ναὶ μὰ τὰ ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Πάσας ἀενάου φύσεως.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. *G.*

In praecedentibus pro Δ. notavit *M. du Soul*, *Lege* τριγώνου hoc idem illa figura ſignificat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus enucleate ſunt explicata a *Theone Smyrn.* *Jamblicho* ad *Nicomach.* Arithm. *Proclo* ad *Euclidem.* *T.H.*

51. Τρίγωνον ἐντελὲς] Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελὲς, *triangulum perfectum*, nihil aliud eſt quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigoniſmus ſic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & ſic ad infinitum hoc modo. ∴ Decem numerus ſic poſitus

efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera ſunt quatuor. *J.P.* a *G.*

52. Ὅρκιον] Quibus inducti rationibus, ſi diſcere lubet, adi *Plut.* de Plac. Phil. I. 3. 1616. 1. At in Iſid. & Oſir. 679. idem rurſus omnia quae illic dicta erant, ſubvertere videtur, cum numerum hunc XXXVI. facit. Vid. etiam Πτα. c. 5. & *Brod.* Miſc. II. 6. & noſtrum iterum φιλοσ. c. 12. *Ritterſh.* ad Porph. p. 26. & ipſum *Porphyr.* cum notis N. 20. verſus ipſos &c. *Jambl.* N. 150. Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα ἐ Ἀριθμητικῆς, p. 20. m. *M. du S.*

Ὅρκιον] Ita dedi, ut in nott. Mſſ. *M. du Soul* inveni; ſed videtur in poſtremis notae verbis aliquid ad ſenſum deeſſe. *J.F.R.*

69. Ἀλ-

εἰ δὲ, γνώσει τ' θεῖον ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἁρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν ἀριηλύσεσι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἐόντα εἶσαι. ΑΓΟ. Τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ ἐχ' ἕτερος, ὥσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν ἕτερος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τοῦτο φῄς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Deum numerum esse & harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognoscis. EMT. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Jam quidem hic es, olim vero in alio corpore, & sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus & nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod

61. Τὸν θεῖον] Ἔλεγον δὲ καὶ τὸν θεῖον ἀριθμὸν καὶ μέτρον καὶ διοθεῖναι τὰς ψυχὰς [ἢ] πάντα σώματα ζῶντα μέχρι καὶ τῶν ποωδάλων καὶ κνάμων δὲ ἀπεῖχοντο. Χρυσοῦν δ' ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τῶν μηρῶν. G.

69. Ἐφαντάζεο] Τὸ φαντάζομαι ἐπὶ τοῦ ἀναπεπταμένου λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπνῳ ὁρωμένου ἔστι δὲ ἀναπεπταμένου τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ἀραβίτια. V.

* Διοθεῖναι] Oratio vix Graeca: scribere debuisset διοδοῦναι vel ἐπιδοῦναι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. T. H.

† Φαντάζεσθαι] Paria docet Thom. Mag. in Ἀναπεπτῶτες & Θάρμαλα. T. H.

69. Αὖτις] Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In Edit. est αὖθις. M. du S.

74. Ψυχῶν] Vide A. Gell. IV, 11. A. V.

Ψυχῶν] Jamblich. N. 107. docet solos adeptos animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. M. du S.

Ibid. Οὐδὲ ὅν τι] Οὐδὲ ὧν τι. Sic recte & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. J. B.

76. Οὐκ, ἀλλ' ἱροί εἰσι.] Empturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirit omnia, unde conjiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνα εἶπας μυσάττη τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ ἀλλ' ἱροί εἰσιν, &c. Interpres verba retinens, vertit, Non odi: sed sacrae sunt fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κυάμους, quemque Lucianus certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit ὐ γὰρ ἀλλ' ἱροί εἰσι. Enimvero sacrae sunt. Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat; horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse Lucianus alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24. caeteris heroibus post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἑορτῆς) ὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἀπέστρεφε πόρρω ἑαυτὸν, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum. Alia & plura in hanc rem notarunt Lil. Gr. Gyraldus, & Jo. Schefferus de Constitutione Philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia ὐ γὰρ ἀλλ' ἱροί εἰσι scribendum, idque Attice pro ἐγὼ γὰρ ἱροί εἰσι. Socrates apud Aristophanem in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calatho (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc vs. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δ', ὦν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,
Οὐκ ἂν ποτ' εὗρον· ὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βία
Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τ' φροντίδος.

Si vero humi consistens, ea quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem, namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛΑ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ γάρ. ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, ὐ γὰρ ἀλλ' ἔκω. ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ γὰρ ἥκω. Ita hic *Scholiastes*, ut ὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro ἐγὼ γάρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas vs. 58. ab initio. ibi ad *Aristophanis* verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ γάρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, quum numquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem, iisque plura, habet *Suidas* T. II. p. 348. Sed & *Suidas* ibi utitur (ut passim solet) verbis *Scholiastae* nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἐγὼ γάρ. Ἀττικῶς οὖν Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. ὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἐγὼ γάρ ἥκω. Satis liquet, haec *Scholiastae* verba apud *Suidam* esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci ὐ γὰρ, pro ἀλλὰ ἐγὼ γάρ. & male in verbis *Callimachi*

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMT. Cur aversaris fabas? PYTH. Non averſor: ſed ſacræ ſunt, & mira earum natura. Primum quantæ ſunt, genitura ſunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura ſimilem, coctam vero ſi deſtituas, in aura certo numero noctium, ſanguinem efficies. Quod vero majus, lex eſt Athenienſibus,

Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχήιον μὲν [a] οὐδὲ ἓν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα [b] τὴν φύιν. ἐνηθέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμέρημμένην; αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νό-

[a] Οὐδὲ ἓν τι] Οὐδὲ ἓν Fl. omiſſo τι, quod non valde requiro. Poſt eam Edd. pleraeque οὐδέν τι. B2. οὐδὲ ἕν τι· quo errore correcto P. οὐδέ τι τι. [b] Ἐνηθέντι &c.] Sola Fl. lectionem integram ſervavit: in reliquis omnibus: ἐνηθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς ἐς τὴν σελ. Ἐνηθείσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus inmutari: hoc an itidem in κύαμος uſu venerit, mihi non liquet.

machi omitti ἀλλ', quum clare *Ariſtophanes*, ἀ γὰρ ἀλλά. quumque itidem clare in *Callimacho* apud *Scholiaſten* illud idem adſit. Eſt namque integer Scazon,

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, ἀ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Ariſtophanes porro in Ranis A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως ἄντ'. ἀ γὰρ ἀλλὰ πειστέον.

Hic allinit de ſuo Interpres, verba ἀ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non auſim, ſed meo mos eſt gerendus hero.* Dionyſus herus exigit ab Xanthia ſervo, ut ipſi inter ſe alter alterius perſonam aſſumant; dum ipſe fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionyſi induat, clavamque & reliquam σκεδὴν Herculeam ab hero Dionyſo ſumat. Ad haec reſpondet Xanthias, Φέρε, &c. quae ita verte; *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum eſt.* In Ἐκκλησιαζ. v. 387.

——— Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
Ὡς λδικοπλεθὲς ἦν ἰδεῖν ἡ ἐκκλησία.
——— *Namque inſigni ratione*
Videre erat quam album eſſet concilium.

Et hic quoque male vulgatus Interpres, ἀ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, ſed.* Patet etiam, falli *Aemilium Portum*, qui hunc locum ex Theſmophoriazuſis citat apud *Suidam*. Iterum in Ranis vſ. 54. ab initio Comoediae,

Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'δελφ'. ἀ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς.

Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud *Lucianum* quoque in De Paraſito c. 49. haec eadem recurrit formula, & recte ab Interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quamdam habet in ſe quaſi ſalebram, eum non hic, ſed ſuo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica ἀ γὰρ ἀλλὰ pro *enimvero*, diſputationem noſtram communicabam cum Cl. *Perizonio*, ſuper vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. cap. 12. Παράδοξόν γε, ἀ γὰρ ἀληθὲς, ἐπιστεῦσαι Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Κοθωκίδης ἐν ἐνδεκάτῃ τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco ſententiae erat (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum ſcilicet, Παράδοξόν γε, ἀ γὰρ ἀλλ' ἀληθές. *Praeter omnium quidem eſt opinionem, namque verum eſt*, &c. Nimirum verum eſt, Demoſthenem fuiſſe ſuperatum; & quia verum eſt, propterea eſt ὡμολόγηται, quoniam id fieri vix potuiſſe, omnibus perſuaſum eſt. Facile vel ex affinitate τῷ, ἀληθὲς, vel ab Atticiſmi ignorante librario, potuit τὸ, ἀλλ' intercidiſſe. Denique dictio haec ἀ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita ſcribitur, ut commate ſit diviſa, ἀ γὰρ, ἀλλά. *Richardus Bentleius*, Vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentiſſimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. ἀ γὰρ, ἀλλ' ἥκω p. 342. deleri iſtud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula ſit elliptica, & inter ἀ γὰρ & ἀλλὰ quaedam ſubaudienda, quae autem illa vere ſint, nondum liquido conſtitui. *J. J.*

Οὐδὲ ἓν τι] Vid. omnino notam ultimam hujus *Dial.* *J. F. R.*

77. Ἱροί . . . αὐτέων] Ionica Dialect. poſtulat hic ἱροί. pro communi ἱεροί. Qua in voce paſſim in Ἀτρ. etiam peccatur, & αὐτέων pro αὐτῶν. *M. du S.*

78. Γονὴ] Vocem γονὴ ſatis exponunt, quae ſequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea ſcilicet ſignificatione, qua dicit *Galenus* III. περὶ τῶν ἄρθρων habere *Hippocratem*. *E. L.*

80. Ἐνηθέντα] Turbant hic codices R. ἐνηθῶσαν. Fl. ἐνηθέντι. Vid. *Diog. Laert.* p. 222. A. & Menagii notam p. 216. qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illuſtrat; niſi quod de ſanguine nihil habet. Miror hunc locum fugiſſe Viros doctiſſ. *M. du S.*

81. Αἷμα] De faba Pythagorae cognata jam dicere non eſt inſtituti noſtri. Sed dubitationem aliquam no-

νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρεῖσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, ὦ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, ὦ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βέλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεὸς, εἰ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ἀπήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκρίτεις; ΕΡΜ. Δέκα μνῶν. ΑΓΟ. Ἔχω, τοσούτου λαβών. ΖΕΥΣ. Γράφε τὸ ὠνησάμενε τὸ ὄνομα, ὦ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, ὦ Τάραντα, ὦ ἢ ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι οὐκ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι ἀγεδὸν ἐώνηνται κοινῇ [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. [b] Ἀπαγέτωσαν· ἄλλον πρόβατον ἀγάγωμεν.

fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus. EMT. Præclare omnia dixiſti, & ut Sacris dignum eſt. Sed exue te, nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum prædicas? MERC. Decem minis. EMT. Meus igitur eſt, tanti enim emo. JUP. Scribe nomen emtoris & patriam. MERC. Videtur, Jupiter, Italicus eſſe de his qui circa Crotonem & Tarentum & illam Græciam habitant. Quamquam non unus, ſed trecenti circiter emerunt communiter poſſidendum. JUP. Ducant, nos producamus alium.

7. MERC.

a Αὐτὸν] Αὐτῶν L. b Ἀπαγέτωσαν] Ita recte ſcribitur in L. F. B2. P. In ceteris fere ἐπαγέτωσαν.

86. Θεὸς ὁ βροτός τις εἶναι φαίνεται] Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐν τετυπῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ ὁ Φοῖβος. V.

noſtram, occaſione nominis αἷμα hic ortam proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γάρ τις ἀλφίτοιον κύαμον, ὦ τοῖς ὀδοῦσι λεάνας, εἶτ' ἀλλᾶς ἐπιβάλοι τῷ ἥλιον καταβάντι πρὸς ἑλίγον, εἶτ' ἀπορὰς ἐπανέλθοι μετ' ὀλίγον, εὑρεῖν ἂν ἀδυσώδη ἀνθρωπείου φόνου. Auctor Philoſophumenon Origenis p. 42. *Wolf.* iſta, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad *Diogen. Laërt.* VIII, 34. & reliquorum editorum acumen fugerint. Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμασησάμενος λεῖον τὸν κύαμον καταβάλοι πρὸς ἥλιον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ ἰδίως ἀντιλήψεσθαι προσφορᾶς: (ſic lego, non προσφορᾶι aut προσφόρου) ἀνθρωπείου γόνου ὀδμήν. *Hujus rei indicium eſſe ait; ſi quis levigatam mandendo fabam depoſuerit aliquamdiu in ſole. Hoc enim* (ita manducatum) *celeriter adſumet ſimilem humani ſeminis odorem.* Pugnare inter ſe videntur Philoſophumenon auctor, & Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare, ſi apud Porphyrium legas, littera una immutata, γόνου. Sed φόνου ſuadere videtur αἷμα Luciani. Rurſus αἵματι hoc objicitur, quod odorem vix habet, certe vix diſcernendum ab aliorum ſanguine animalium: tum φόνῳ, cur hic pro ſanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertuſa emiſſus, vel de naribus proſiliens ſanguis, quam cruor a caede? ſemen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* ſeu glande *regia eſſe*, reſpondit. Tum de fabis Samoſatenſis Sophiſta modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνου dabimus Porphyrio, στάγμα Luciano ἀντὶ τοῦ αἵματος; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *conſanguinei* & *ſanguis meus* pro filio, & ſimilia plura in uſu ſint: an denique de alia nunc re Luciano ſermonem eſſe dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praeſertim cum illi in ſole ponant fabam dentibus levigatam, hic noſter clixam in luna. Scilicet coquendo ſemini majori calore opus eſt, quam ad ſanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi ſatisfacio, & vertiſſe me illud potius ad ſententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non diſſimulo. *J.M.G.*

85. Ἀπόδυθι] Id. in Eunuch. *Caſaub.* ad *Suet.* De fabis Pythagorae *Plin. Plutarch.* omnes, Lucian. paſſim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις οἷόν ὁμοῖαι, alii aliam. *J.B.*

86. Χρυσοῦς] De Pythagorae femore aureo *Porphyr.* N. 28. & not. *Diog. Laërt.* p. 216. & *Jamblich.* N. 92. *Ælian.* V. H. II. 26. *Apollonius Dyſcolus*, c. 6. aliique. *Meurſ.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *Origenes* ſolus eburneum dixit. c. Celſ. VI. *M. du S.*

Ibid. Θεὸς] Alludit ad carmina aurea quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός.

De quibus conſule *Fabric.* Bibl. Gr. 460. *Jamblich.* etiam paſſim. *M. du S.*

91. Ἰταλιώτης] In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & diſcipulos habuit magno numero. *M. du S.*

92. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα] Περὶ Κρότωνα τὴν Italiae συνῴκησε Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & foeminae ἄκρως ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν ἡ Θεανὼ ἦν. Τούτους δὲ φησιν αὐτὸν ἰαπῆσθαι. A Crotone autem & εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut ſoli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. *G.*

94. Τρα-

7. MERC. Viſne ſqualidum illum Ponticum? JUP. Prorſus ita volo. MERC. Heus tu peram ſuſpenſe, exſerte humerum, veni, circumi hunc conſeſſum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram & generoſam, vitam liberalem: ecquis emet? EMT. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis? MERC. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? MERC. Nihil ſua referre putat, ſi vendatur. Putat enim ubivis ſe eſſe liberum. EMT. Quis vero uſus eſſe poſſit hominis ſqualidi, & male adeo a fortuna habiti, niſi forte foſſorem aut aquarium fa-

ΕΡΜ. Βούλει τ' αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἴθι, καὶ περίθι τὸ κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενναῖον βίον ἐλεύθερον· τίς ἀνήσεται; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς τ' ἐλεύθερον; ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΑΓΟ. Εἶτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσηται ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι πανταπάσιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως ἀφηκιωμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἐπιδειξ-

98. Οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος] Διογένης οὗτος ὁ Σινωπεὺς ὁ τοῦ Εὐξείνου Πόντου * ἐξωμίας ἐκαλεῖτο, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ἐρᾶσθαι. V.

99. Ἐξωμίας] † Ἐξωμίδιον γὰρ ἐφόρουν τὸ δὲ ἦν χιτὼν παχὺς καὶ τραχύς, ὥστε ἀγγαρικὸς, κατὰ τὴν ἀριστερὸν χεῖρα μᾶλλον εἶχον· διὸ καὶ ‡ ἑτερομασχάλη. Ἀχιλλεὺς δὲ ἐν τοῖς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ἐρᾶσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξωμίς· ἡ μόνον δὲ χιτὼν, ἀλλὰ περίβλημα. G.

6. Προκαλέσηται] § Προκαλεῖται οἰκέτης τὸν βάσανον, προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

* Ἐξωμίας ἐκαλ.] Εὐξείνου erat in V. & A. Ed. Idem C. ſeparat Πόντου· Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, cauſa non eſt. T. H.

† Ἐξωμίδιον] Sic ſcriptum invenio: ſed legendum ἐξωμίδια. M. du S.

‡ Ἑτερομασχάλη] L. ἑτερομάσχαλος. M. du S.

Vox Grammaticis uſitata, quando exponunt, quale veſtimenti genus fuerit ἐξωμὶς. Etymol. in Ἐξωμὶς, Heſych. in Ἑτερομάσχαλος. Vid. Joh. Meurſ. ad Lycophr. v. 1099. Jac. Perizon. ad Ael. Lian. V. H. IX. c. 34. T. H.

§ Προκαλεῖται] Obſervationem non eſſe inanem docebit Harpocr. in Κλίσις, Πρόκλησις. Prima poteſtate προκαλοῦσθαι ſolum in uſu eſt: altera προκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. T. H.

94. Τριακόσιοι] Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejusmodi diſcipulorum κοινόβια, ſeu *conſortia*, de quibus vide *Joan. Schoſſer.* Phil. Ital. c. XIV. J. C.

Τριακόσιοι] Reſpicit ad eorum diſcipulorum numerum, quos illic habuiſſe dicitur. Quidam tamen 600. aut eo plures fuiſſe ajunt. Vide *Diog. Laërt.* 214. & not. M. du S.

98. Πωλεῖται] De Diogene Cynico, qui fuit Σωπεὺς ab Euxino ponto, lege *Laërtium*. G.

Ποντικὸν] Sinopenſis erat Diogenes, quae urbs Ponti. M. du S.

99. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας] Certe vix credibile ab Benedicto non emendatam verſionem editionis praecedentis, ſed & ab illo verſum eſſe, *cui ex humeris pera dependet*. Ut recte errorem hic animadvertit *Palmerius*. Sed neque ἐξωμὶς hoc loco conſideranda, ut ſervilis veſtis, ſed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Conſule collecta ab Oct. *Ferrario* part. II. Rei Veſtiariae lib. 4. cap. 20. & 22. J. G.

Ibid. Ὁ ἐξωμίας] *Peram dependentem habens ex humeris*. Ita vertit Interpres; quaſi ὠμίας inveniatur pro humero, & legiſſet deleto articulo ἐξ ὠμίας diſtinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας eſt, qui ἐξωμίδα habet, & ea inſignis eſt: ἐξωμὶς autem eſt veſtis ſervilis ſic dicta, eo quod humerum nudum & exertum oſtendebat. Vide *Gellium* lib. 7. cap. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide *Heſychium* & *Suidam* in ea voce. J. P. a G.

Ὁ ἐξωμίας] Vid. *Fabricius* ad Sext. Empir. p. 39. *Salmaſ.* ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. ſeqq. J. M. G.

4. Πωλεῖς τ' ἐλεύθερον] Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro ſervo vendit. Sic tit. ultimo Inſtit. de publ. Jud. *Apul.* lib. 8. J. B.

7. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει] Reſpicit hic hujus Philoſophi hiſtoriam, qui captus a praedonibus revera veniſſe in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. *Diog. Laërt.* VI. p. 144. F. & 155. D. Adde & *Plut.* 886. 1. & *A. Gell.* II. 18. M. du S.

11. Γε καὶ] Longe melius in *Thoma Magiſtri* codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρὶς.) M. du S.

δεικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἣν [a] θυρωρεῖν αὐτὸν ὄπιστήσῃς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ γε τὄνομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τῶν ἀσκήσιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐρῇς· κάλλιστον γὰρ ἔτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ καθηφὲς, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς [b] διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασὸς γάρ ἐστι.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ. Τῷ κόσμῳ πολίτης ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τινα; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ [c] λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟ. Τυτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ὅπως τὰς ἡδονὰς, καὶ κελθυστὸς, ἀλλ' ἐκείνοις, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτὴς εἰμὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δὲ

cere velimus. MERC. Non hoc ſolum, ſed ſi januae cuſtodem illum imponas, multo quam ſunt canes fideliori illo uteris: & ſane cani ei nomen eſt. EMT. Cujas eſt, aut cujus rei uſum & exercitationem promittit? MERC. Ipſum interroga, id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum atque triſtem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam ſuſtulit & ſupercilia contraxit, & minax quiddam ac bilioſum obtuetur. MERC. Noli timere. cicur eſt.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vides. EMT. Quem ſectaris? DIOG. Herculem. EMT. Quin igitur & Leoninam ſumis? Nam ad clavam quod pertinet, ſimilis ei videris. DIOG. At leonina mihi eſt detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non (*tamen ut ille alieno*) juſſu, ſed mea ſponte, qui repurgare illis vitam inſtituerim. EMT. Laudo propoſitum. Sed quid maxime ſcire te dicamus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator ſum hominum, & medicus affectionum: in univer-

a Θυρωρεῖν] Θυρωρὸν P. L. Margo *AIW.* quod paene vulgato praeferam. b Διῆρκε] Ad oram *AIW.* notatur διῆρτε· quod ſcriptum fuerit pro διῆρται· nam διαίρειν & ἀφαιρεῖν ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. c Λεοντῆν] Λεοντῶν *BI.* quo accentu hoc nominum genus in vetuſtis libris & Edd. ſaepe inſignitur.

32. Τιθασὸς] Πρᾶος ἐ ἥμερος. *V.*

31. Οὐ κελδυστὸς] Εὐφυθεὶς ἐπίτριτος τῷ Ἡρακλεῖ. *G.*

27. Τὸν Ἡρακλέα] Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. *J. B.*

32. Ἐκκαθάραι τὸν βίον] Sic Dial. Hercul. & AEſcul. *J. B.*

35. Ἐλευθερωτὴς] Apud *Diog. Laërt.* l. c. aliter reſpondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχειν. *M. du S.*

37. Προφήτης] Quis jocus in illa voce a Luciano quaeſitus ſit, neſcio. Niſi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione uſum Lucianum probat repetitio ejusdem in mercatoris ſequentibus verbis. *M. du S.*

Προφήτης] *Antiſtitem* hic verti προφήτην voluit in theſauro Stephanus; ſed mihi videbatur, hic non tam ſacrum quoddam aut templum animo obverſatum ſcriptoris; quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Eſt enim πρόφημι etiam *proloquor, praedico.* *J. M. G.*

50. Τάφου] *Sepulchrum* habuiſſe pro domo, diſerte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laërt.* VI. p. 143. B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἐχρῆτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notiſſimum. Vid. eumd. ibid. C. D. ubi quos in uſus comparatum ibi ſteterit, ignorare me fateor. *M. du S.*

Τάφου] Licet alibi non tradatur, Diogenem in ſepulcro habitaſſe, tamen id probabile eſt ei exprobrari, ut homini vilißimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim ſepulcra potuiſſe, non ſolum ex Nov. Foed. Luc. VIII. 27. ſed & ex *Petron.* c. CXI. de matrona Epheſia aliiſque notiſſimum. *J. F. R.*

52. Ὅτε-

verſum autem veritatis, & libertatis in loquendo Præco eſſe volo.

9. EMT. Age, Præco, ſi te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concluſero, palliolo te amiciam, deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem ſi quas habeas, mihi obſecutus in mare abjicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut ſepulcrum inhabitabis, aut deſertam turriculam, aut dolium denique. Caeterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam ſcriptorum. Ita conſtitutus beatiorem te magno rege (*Perſarum*) putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum moleſtum judicabis. EMT. Quid ais? non dolere flagris licet caeſum? Equidem non teſtudinis neque cancri teſta circumdatus ſum. DIOG. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere. EMT. Quodnam? Animus dolet, dolore lingua ſed vacat.

10. Porro quae maxime adeſſe tibi de-

ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναί βέλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἢν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τ τρόπον ἀγαγκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν ἀβδαλαβῶν σε, καὶ ἀποδύσας τ τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκαλαικλείσας, τριβώνιον ἐνδύσω. εἶτ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καλαναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τ θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμυ δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τ πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ ὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις ἢ μεγάλυ βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ γρῦλοι, τύτων οὐδὲν ἀπαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τῦτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγύμενον; ἐγὼ χελώνης, ἢ καράβυ τὸ δέρμα περιβέβλημαι. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ. Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ φρὴν σου ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶττα ἔσται ἀνάλγητος.

Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν ἵτα-

52. Ὀπισθογράφων] * Προγεγραμμένων, περιττωμένων. *V. G.*

54. †Ἢ γρῦλοι] Βασανίζῃ, δεσμῇ, μαστίζῃ. *V.*

* Προγεγραμμένων] In Ed. A. textus hujus ſcholii erat ἴσμεν, quod cum quo referrem non eſſet, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retuliſſe video, quae exhibent ſcholium, uti hic emendatum habes. *M. du S.* In V. & Ed. A. eſt: ἴσμεν] προγεγραμμένον, περιττωμένον. Nomini praeſcripto, quod modo ante in *Luciano* reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθόγραφα multum juvat. Praeferam tamen καλαγεγραμμένων. *T. H.*

† Ἢ γρῦλοι] In *V.* ἢ γρῦλλ τέτων] βασανίζῃ, δεσμῇ, μαστίζῃ. *T. H.*

52. Ὀπισθογράφων] Tu vide, an ſit ut apud Satyrarum poëtam, *ſcriptus & in tergo* &c. *Juven.* 1, 6. Coll. Gal.

Ὀπισθογράφων] Vide quae citat ex *Herm. Barbaro H. Stephanus* in V. ὀπισθόγραφος. *E. L.*

Ὀπισθογράφων] Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina ſcripta, exterior pura erat. *M. du S.*

Ὀπισθογρ.] Vid. *Hugon.* de prima orig. ſcribendi, & ad eum notas Conſultiſſ. J. C. *Trotzii* p. 98. *J. F. R.*

53. Τῦ μεγάλου β.] Sic *Ariſtophan.* in Plut. v. 170. Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi *Scholiaſtes* inquit. Τὸν τ Περσῶν λέγει· ὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονα δύνασθαι χρήσθαι Περσικῇ. *A. V.*

56. Χελώνης, ἢ καρ. . τὸ δέρμα] Vid. *Ariſtoph.* Veſp. v. 1284. & Kuſt. not. MS. Hoc T. H. margini adleverat.

59. Ἡ φρὴν] Ἡ γλῶττ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Eurip. Hippol. 612. *M. du S.*

Ἡ φρὴν] Nobilis verſus Hippol. 612. Ἡ γλῶττ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barneſ. & add. Spanh. ad Ariſtoph. Ran. 102. *J. M. G.*

ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. ὕτω γὰρ ἀποβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα, τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μεσιότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον καὶ προσώπου παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωποτάτα καὶ χωρία. καὶ σὺ αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. σὲ δ' ὄψει δὲ πάντων, καὶ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαῤῥῶν ποιεῖ· καὶ τῆ ἀφροδισίων αἱρῆ τὰ γελοιότατα· καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν.

ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾴδιά γε,

bene, haec ſunt. Improbum oportet eſſe, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pariter & privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abſona loquela, & plane cani ſimilis: vultus contentus ac rigidus, inceſſus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia & agreſtia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abeſto: frontem perfricare ne ſatis habe, ſed abrade penitus. Loca ſequere celeberrima, & in his ipſis ſolus & inſociabilis eſſe poſtula, neque amico admiſſo neque hoſpite. In hoc enim ineſt regni illius tui interitus. In conſpectu omnium ea fac animoſe, quae neque ſolus aliquis temere ſuſcipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem ſi e re videbitur, crudo Polypo aut ſepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

11. EMT. Apage impura narras, & ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus

62. Ἰταμὸν] Ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον. *V.* * Ὦδε τὸ ἰταμὸν καὶ ἁπλοῦν. *C.*

65. Ἀπηχὲς] Ἔτερον † τῶν κατὰ πάντων ἦχον. *V. G.*

70. Ἀπόξυσον] Γράφεται ἐπόξυσον. *G.*

* Παρὰ τὸ ἰσθμὸν] Ὃ ἐστιν ἁπλοῦν. *Etymol.* & *Suid.* *T. H.*

† Τὸν κατὰ πάντων εἶπε] Corruptum: C. ξένον τῶν κατὰ πάντων ἦχε. *M. du S.*

Voſſ. Codicis depravatam lectionem illam expreſſit Ed. A. Neque tamen haec reſtituta prorſus omni vitio caret: quid enim eſt κατὰ πάντων; ſcribendum, τῶν ἀνὰ, vel παρὰ πάντων ἦχε· *diſcrepans a ſono, qui ab omnibus proficiſcitur.* *T. H.*

65. Βάρβαρος] Stoicos intelligit, *Arnob.* adv. gentes. I. p. m. 49. Scripturam ſacram defendens, *maxime*, inquit, *cum ſciamus etiam, quosdam ſapientiae deditos non tantum abjeciſſe ſermonis cultum, verum etiam, cum poſſent ornatius atque uberius eloqui, trivialem ſtudio humilitatem ſecutos, ne corrumperent ſcilicet gravitatis rigorem, & ſophiſtica ſe potius oſtentatione jactarent.* *M. du S.*

70. Ἀπόξυσον] Puto me in verſione vim verborum ſic ſatis adſecutum eſſe. Vult funditus exſtirpari pudorem, q. d. *abrade ipſum erubeſcere.* Forte praeferant alii Eraſmi interpretationem, *erubeſcendi facilitatem de facie prorſus abſtergas.* Sed non de ſola facilitate hic ſermo eſt; & *abſtergere*, ſi cum ἀπόβλω comparetur, parum vehemens. *J. M. G.*

74. Μὴ ξένον προσιέμενος] H. e. ut vertit Interpres, *& ſine ullo commercio eſſe velis, neque amicum neque hoſpitem adeundo.* Tu vero poſtrema illa mecum potius verte: *neque amicum neque hoſpitem admittendo:* nam προσιέσθαί τινα non eſt *adire aliquem*; ſed *aliquem ad ſe admittere, aditum conveniendi dare alicui* *Aelian.* lib. IX. V. H. c. 3. Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τινὶ χρηματίζειν, ἐπὶ περφυρῶν βαδίζων ὑπαίθρων τοὺς δεομένους προσίετο. *Clitus vero, ſi quando auditurus erat quosdam, inambulans ſtragulis purpureis, admittebat deſiderantes:* & paſſim alibi apud Eundem & alios. *L. BOS* Anim. ad *Lucian.* p. 60.

Ibid. Κατάλυσις . . . τῆς ἀρχῆς] Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quaſi regem, cui ſint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majeſtas ejus evileſcat. *J. C.*

75. Ἐν ὄψει δὲ πάντων] Qui haec aliter aut vertunt aut intelligunt, non ſatis memores videntur Cynicae Sectae inſtitutorum. Adeant itaque *Luciani* libellos *de morte Peregrini*, & *Lapithas*; indeque diſcant, quae alii, conſpectum hominum fugientes, ac ne tum quidem ſine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex inſtituto ſuo, & turpiora etiam patraſſe. Adeant & Lactantium III. 15. f. *Nam quid ego de Cynicis*, inquit, *loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. *Tatian.* & *notas* p. 15.

Plu-

heus tu facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & litteris & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit. MERC. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceſſat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. MERC. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est; quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, & dic

ὦ οὗτος, ἢ πᾶσιν εὐχερῶς μελετᾶν· εἰ γάρ σοι δοίην παιδείας, καὶ λόγων, ἢ λήρων, ἀλλ' ἁπτόμενος αὐτῆ σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς, εἴτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, εἰδόν σε κωλύσει [a] θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια, ἢ τὸ θράσος παρῇ, ἢ λοιδορίας καλῶς ἐκμάθῃς. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μέν σε δέομαί σου. καίτοι δ' ἂν ἴσως ἢ κηπωρὸς σὺ καιρῷ γένοιο· ἢ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι οὗτοσὶ τὸ μέγιστον δύ' ὀβολῶν. ΕΡΜ. Ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτῶ, καὶ βοῶντος, ἢ ἅπαντας ἁπλῶς ἐριζοντος ἢ ἀγοραίους κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. ΕΡΜ. Ἴθι δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, ἢ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἡδὺς βίος τρισμακάριος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀσπάζεται τὸν ἀβρότατον; ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ, ἢ

a Θαυμάσιον] Θαυμαστὸν P. *J.* V2. Θαύμασον Margo *AIW.*

4. Ἀβρότατον] Τρυφερώτατον, ἁπαλώτατον. *V.*

Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad *Diog. Laërt.* p. 155. E. & apud ipsum Diog. p. 154. B. C. *M. du S.*

76. Ποιήσειεν ἄν τις ἰδιώτην, πωλεῖ] Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vera sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, *In conspectu vero omnium ea facias, quae te privatim quidem quispiam alius facere ausit.* Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαρρῶν πωλεῖ, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris fuerit in animum inducturus, tu audacter fac.* *J. J.*

78. Παλίνοδος ἀνὴρ] Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule *Diog. Laërt.* 156. A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βοὸς πόδα παλίνοδα restituit. *Tat.* p. 8. *Athen.* VIII. 5. *Julian.* Or. VI. in. & Plut. *an aqua &c. Sotades* apud Stob. XCVI. *M. du S.*

86. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς εἴτοι σκυτοδέψης] Non bene expressit *Benedictus: etsi plebejus fuenis.* Quid enim? an σκυτοδέψης quisquam est non plebejus? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane *Bolerus*; *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor.* *J. G.*

Ibid. Ἰδιώτης] *Si sis imperitus*, non *plebeius*, ut habet Interpres, qui in hac voce saepe offendit. *J. C.*

Ἰδιώτης] De hac voce egerat Cl. *Jens.* in *Lect. Luc.* p. 91. occasione verborum: τίχην βιώναι, ad *Dial. Deor.* XV. p. 241. pr. hujus edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum clar. *Hemsterh.* ibi non inserverit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτης spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego: ἰδιώτης βίος signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita *rudi, indocta, impolita, inculta*, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur *Hermotimo* p. 614. Item *Aelian.* IV. Ποικ. 15. Et XII. 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. *Cic.* IV. in Verr. 2.) *intelligenti* & *ingenioso* opponitur *Idiota.* *J. F. R.*

92. Κυπαρὸς] Sic scribitur etiam apud *Poll.* I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. κυπαρός. *E. L.*

98. Κυρηναῖον] Aristippum designat *Cyrenaeum* & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. *M. du S.*

20. Πο-

καὶ λέγε ἄφρ εἰδὼς τυγχάνεις. ἀπήσομαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. EPM. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ βέλιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολιθάνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀποζεῖ μύρων· ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μελιὼν τυγχάνει. EPM. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μὴ αὐληρίδος ὑπὸ Θηβαίου ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἆλλα δὲ πεμμάτων ὑπερήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ἐν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἠνέσκετο παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ὑπὸ Θηβαίου ἱλαρὸν οἰνεῖσθαι βίον. EPM. [a] Ἄπρατος ἔσται, ὦ Ζεῦ, ὅστις ἡμῖν μένει.

quae nosti, emam enim te, si frugi fueris. MERC. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga, ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides lingua. EMT. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet. MERC. In universum conviva dexter est, & compotationi aptus, & qui commissetur cum tibicina apud amatorem herum & luxuriosum. Caeterum bellariorum coquendorum sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. MERC. Videtur hic non vendibilis esse & apud nos mansurus, Jupiter.

13. JUP.

a Ἄπρατος] Hanc lectionem tuentur G. P. L. *J.* & *Vz.* quamvis typorum vitio aberret in ἄπρατος accedit ora *AIW.* In ceteris Edd. ἄπρακτος.

17. Πεμμάτων * Πλακουντίων. *V.*

* Πλακούντων] In priori Ed. & C. legebatur πλακυντίων. *M. du S.*

Et recte quidem ita legi *Suidae* ostenderit: Πίμπλα, πλακύντια. *T. H.*

20. Περὶ Σικελίαν] Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε· nam τύραννοι περὶ Σικελίαν sunt *tyranni Siculi*, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici.* *E. L.*

24. Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονὴν] Συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. *V.*

27. Ἄπρακτος ἔσται, ὦ Ζεῦ, ὅστις ἡμῖν μένει] Leg. ex Mss. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔσται, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένει· & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit.* sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατός τε οὗτοι μένουσι· mox ex eodem Ms. repone, ἅμα γὰρ αὐτὼ πωπρᾶσθαι βούλομαι· *ambo enim vendere simul volo*: in Edd. βούλεσθον, *volunt*; & statim idem liber, ὁ δὲ τινα ἔοικε πωλῶν· quod est ἐπιφανέστερον quam vulgatum πωλεῖν· mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡσθῆναι αἰωρεῖσθαι, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ἡσθῆναι sit *omnes, cujuscunque aetatis*, ut dudum viri docti observarunt: vide *Suidam*, & Glossas *Herodoti* a viro doctissimo *Gothofredo Jungermanno*, meo necessario, olim cum *Herodoto* editas. *J. G. G.*

Ἄπρατος] Sic praeter Mss. P. L. & Ed. *J.* in reliquis mendose legitur ἄπρακτος. *M. du S.*

31. Ἀβδηρίτου . . . Ἐφεσίου] Abdera patria *Democriti*, Ephesus *Heraclisi*, ambo Dialecto Ionica loquuntur.

13. JUP. Transire illum in alteram partem jube. Produc alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Jupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur; ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides? DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes & vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes? DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera & imperitus. O insolentiam! ridere non desines.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: Hoc sane nomine miseror illas & defleo, & praesentia quidem

ΖΕΥΣ. Μετάστηθι. ἄλλον πρόαγε· ὁ γε μᾶλλον δὲ τὸ δύο τούτω, † γελοῖος † Ἀβδηρόθεν, καὶ † κλαυσίας † ἐξ Ἐφέσου· ἅμα γὰρ αὐτὼ πωλῆσαι [b] βούλομαι. ΕΡΜ. Κατάβητον εἰς τὸ μέσον. τοὺς βελτίστους βίους πωλῶ· τοὺς σοφωτάτους πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, ὡς ἑτεροιότης! ὁ μὲν ἐξ ἀμελέτου γελῶν, ὁ δέ τις ἔοικε [c] πενθεῖν διαπαντός. τί ταῦτ', ὦ ἑταῖρε, τί γελᾷς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἅπαντων, καὶ οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. Ὥστε ἔχε. σπουδαῖον γὰρ οὐδὲν αὐτέοισιν ἰδών. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορὴ, καὶ ἀπειρίη. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, ὡ παύσῃ γελῶν.

Σὺ δὲ τί [d] κλαίεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. [e] ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα [f] πρήγματα οἰζυρὰ, καὶ δακρυόεντα, καὶ ἰδεῖν αὐτέων ὅ, τι μὴ ὀπτήριον· [g] τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεόντα ἐὼ δο-

[b] Βούλομαι] Edd. βούλεσθαι, excepta *F.* pro qua stant G. P. & margo *A1W.* [c] Πενθεῖ] Sola *F.* πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo *A1W.* secutus non sum. [d] Κλαίεις] Κλαίεις *F.* in ea, quae presse veteres membranas sequitur: subscriptum saepe solet ad latus poni. [e] ΗΡΑΚ.] Ἡράκλεις *F. A1.* quod vitium in sequentibus Edd. facile sublatum. [f] Πρήγματα] Πράγματα *F. F. V2. P.* Formam Ionicam *A1.* jam admisit, & in plures Edd. propagavit. *Mώ* video notatum in ora libri *Wessel.* e regione hujus versus, credo pro vulgari *μή*. [g] Τῷ δή] Τὸ, δὴ οἰκτ. &c. *F.* quod editae lectioni par est.

51. Ὀπτήριον] Ἐπιθανάτιον. *V.* † καὶ γὰρ ὁ Σώκλος. *G.*

† Καὶ &c.] Accessionem ex *Etymol.* & *Suida.* *T. H.*

tur. *M. du S.*

32. Βούλομαι] Sic iterum MS. Gr. P. & Ed. *F.* Quod autem in reliquis libris est βούλεσθαι, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupiisse vivere? *M. du S.*

36. Ἔοικε πενθεῖν] In MS. *Graevii* pag. 968. pro πενθῶν legitur πενθῶν, idque ait Vir Cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster; nam rursum eadem hac pagina, Ἀκριτος ἔοικεν ὁ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μᾶλλον. & post p. 374. Ἔοικας δ' ἐν πολύ τι πλήθος πενθεῖν ἀνθρώπων. *F. F.*

Ibid. Πενθῶν] Iterum ex Mss. Gr. P. & Ed. *F.* venustius enim est vulgato πενθεῖν. Nisi forsan πενθῶντι scriptum oportuisse censeas. *M. du S.*

44. Ἀπειρίη] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitia* aut *ignoratione* intellexeris; immensum enim Democrito notat. *Cic.* I. de fin. *infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est*, i. e. Democrito. *M. du S.*

δεκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ ἢ ἢ ἄλλα συμφορήν. ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον), καὶ ὅτι τοῦτο τέρψις, ἀτερπίη γνῶσις, ἀγνωσίη μέγα, μικρὸν ἄνω κάτω τροχοδρομέοντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ αἰῶνι παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ὅδε; HPA. Παῖς παίζων, πεσσεύων, ἀφαρπαζόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; HPA. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; HPA. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ ἑτ[α]ῖρε, ἢ γρῖφους συνιθεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς. HPA. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὑγιήσεταί σε ὦ φρονῶν. HPA. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἥδιον οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, ἢ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ.

magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt, ea demum tristia, exustiones loquor, & universi calamitatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum, sed cinno quasi quodam permista & confusa feruntur, idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo saeculi lusu permutantia. EMT. Quid igitur est saeculum? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines vero quid? HER. Dii mortales. EMT. Dii vero? HER. Homines immortales. EMT. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque sanus quisquam te emerit. HER. Ego vero plorare jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. EMT.

---

a Σωστιβῆς] Σωστίβης *J. V2. B1.* 2. recte quidem: sed quia *S.* accentu tantum mutato propius accedit ad σωστιβοὺς F. & *A1.* hoc potius habui.

56. * Ἀλλάκως] Αἰτὶ τῦ πᾶς· ἴσι δὲ ἐ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεί τοι ἐ Ἔφεσ[ο]ς Ἰώνων. Ἔφεσ[ο]ς δὲ Ἡράκλειτ[ο]ς. *V.*

Ibid. Κυκεῶνα] Κυκεὼν ὃν πολλῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμακείαν ποιεῖ θελητήριον, ἀπὸ τῦ † κεχύσθ κυκεῶν, ἢ κυκεών. *V.*

61. ‡ Διαφερόμ[ε]ν[ο]ν] Συνδιαμαχόμενος. *V.*

65. Γρίφους] Γρίφ[ο]ς ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. § λέγεται δὲ ἐ τὸ δίκτυον, ἢ ὁ συμπλεκόμενος λόγ[ο]ς. *V.*

69. Ἡδέως] ¶ Ἀκμαιοτικῶς. *G.*

---

* Ἀλλάκως] Quum in Cod. *V.* scriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι] ἀντὶ τῦ πᾶς . . . . Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλητ[ο]ς Ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὴ ὀδύρομαι &c. Ἔφεσ[ο]ς δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὴ, non video: reliqua commode sunt correcta: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit *M. du Soul: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll.* *T. H.*

† Κεχύσθαι] Ex C. supplevi & emendavi. *M. du S.*

Ed. A. ἀπὸ τῦ κινεῖσθαι καὶ κυκᾶσθαι. Non inepte quidem *Matth. Sladus* conjectarat, κυκᾶσθαι· sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. *Etymol.* Κυκεὼν ὁ πόσις· ἀπὸ τῦ χύεσθαι χυχεῖόν τις ὤν. Συγκειμένων vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκείμεν[ο]ν· nam longius abit συγκεκραμένων. Pro ποιεῖ vidi, ni fallor, in V. πολλ". *T. H.*

‡ Διαφερόμεν[ο]ν] In C. erat: συνδιαφ. *διαμ.* *M. du S.*

Jungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμεν[ο]ν] συνδιαμ. probabile videtur ita scriptum fuisse in antiquo *Luciani* Codice. *T. H.*

§ Λέγεται δὲ καὶ ὁ συσπαλπὸς] Pro hisce in C. legitur: ἴδιον καὶ τὸν χιτῶνα χρίσεται φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. *M. du S.*

Primum ὁ συσπαλπὸς unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo: nam *V.* literis haud obscuris praebet, λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241. v. 35. Γρίφ[ο]ς, ζήτημα, αἴνιγμα δύσκολον, ἐνθεν καὶ τὸν χιτῶνα γρίπτεσθαι φασί. ergo mendax non vacat illud γρίπτεται quanquam ea de significatione γρίπτ[ο]μαι ut tacuerunt *Jo. Meursius* & *Du Cangius*, hic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis ejus apud Graecos est potestas *turpis lucri & rapinarum.* Γρίφος autem, quo destituuntur *V.* & Ed. A. in capite Scholii praeposuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Ἀκμαιοτικῶς] Hinc Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἰδίως ἀκμάζειν· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde infelix. *T. H.*

---

54. Τὰς ἐκπυρωσ[ε]ίας] Heraclitii ἐκπύρωσις. *F. G.*

56. Ἀλλάκως] i. e. ἀλλὰ πᾶς. *F. G.*

57. Τέρψις ἀτερπίη] Sic καιρὸς ἄκαιρος, ἄσοφος σοφία, ἀσεβὴς εὐσέβεια, & mille similia. *J. B.*

58. Ἄνω] Heracliticam illam Philosophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diaeta I. 6. Γίνεσθαι καὶ ἀπολλύσθαι ταὐτὸ ξυμμιγνῦναι καὶ ἀφαιρεῖσθαι ταὐτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. *J. M. G.*

61. Διαφέρομεν] *Hesychius* etiam μαχόμενος. *Suidas* ἐρίζων, φιλονεικῶν. *M. du S.*

65. Γρίφους σωστιβεῖς] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt (Vid. *Diog. Laërt.* p. 238. C. & 389. praecipue in ejus scriptis ita ambiguis, ut quo-

EMT. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abeſt ; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Praedica alium.

Τυτὶ τὸ κακὸν ὑ πόρρω μελαγχολίας ἐστὶν, ὦδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῷ ὠνήσομαι. ΕΡΜ. ᵇ Ἄπραλοι ᾖ ὅταν μένωσιν. ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

15. MERC. Vis Athenienſem illum, loquaculum ? JUP. Ego vero volo. MERC. Huc tu tranſi. Vitam bonam & prudentem praedicamus. Quis emit ſanctiſſimum ? EMT. Dic mihi, quid maxime noſti ? SOCR. Puerorum amator ſum, & doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te ? Paedagogo enim opus habebam pro puero quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis vero aptior me ſit contubernalis pulchri ? Neque enim corporum amator ego, animam pulchram judico. Noli laborare ſi vel ſub eadem veſte

75 ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν γωμύλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, ᾗ συνετὸν ἀποκηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱεροσυλον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; 80 ΣΩΚ. Παιδερασ τὴς εἰμι, ᾗ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε ; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην, τοῦ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἁρπηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ ; ᾗ γὰρ ὐ τὸν σωμάτων ἐρασ τὴς εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, καὶν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι καλα-

ᵇ Ἄπραλοι] Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet : contenti ſumus ſolius *Va.* ſuffragio ; nam in ceteris omnibus haeret ἄπραιδοι. Et ſic *Gujetus* etiam hic & ſupra emendaverat.

75. Τὸν γωμύλον] Φλύαρον, ματαιολόγον, ἢ ** ἴφορον τῶν λόγων, ἀκαταστατον. *V.*

** Ἴφορον] Si compares *Etymologum* & *Suidam* in Στόμυλος, ſcribendum eſſe liquet ἰφίδρον eum intellige, qui garrulus per inſidias obſervat, & loquaciter captat alienos ſermones. *T. H.*

modo interpungi debuerint, non ſatis conſtaret. V. *Ariſtot.* Rhet. III. 5. Si plura velis, conſule *Fabr. Bibl. Gr.* 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, niſi quod doctrinam & eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* ſcripſit L. X. & *Caſauboni* obſervationes ad ejusdem libri c. I. *M. du S.*

69. Ἡδῦ εἰμώζειν] Non debebat verti *a pueris plorare*, quod ſatis bene illuſtravit *Faber* ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legiſſe, ἄπρατοι, non ἄπραιδοι, unde ipſe dialogi index βίων πρᾶσις. *J. G.*

Ἡδῦ] Alludit ad dictum Heraclitι : Ἄξιον ἐφεσίοις ἡδῦ ἀπάγχεσθαι, quod refert *Laertius* IX, 2. & alii. *L. K.*

Ἡδῦ] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. *confertim*, *ſine diſcrimine*. *E L.*

Ἡδῦ] Audis μεγαλόφρονα παρ' ὀττικοῦν ὑποκόπτην, qualem deſcribit *Diog. Laërt.* IX, 1. *J. M. G.*

73. Ἄπραλοι] Hoc in loco cum caeteris erravit *J.* Edit. neque in Codd. quicquam ſubſidii erat. *M. du S.*

80. Παιδερασ τὴς] Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis *Athen. Ariſtaen. Ariſtoph.* & alii quos recenſet Clariſſ. praeſes *I. Savar.* ad *Sidon.* Ego ad *Petron.* ubi interpretor illud ſequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert *Joſ. Mercer.* ad *Ariſtaen.* *J. B.*

86. Ἀμέλει] Hic retinere vim ſuam poteſt verbum ἀμέλει, quod alias interjectione, aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutandum eſt. *J. M. G.*

Ibid. Κἂν ὑπὸ . . . .] V. *Plat.* in συμπ. 334. *F. G.* Quo loco fuſe hiſtoria quam hic tangit noſter, ab Alcibiade narratur. V. & *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt, tum cum maxime eum inſectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam paſſim tangit noſter. V. Ἰσ. c. 19. & Εὐν. c. 9. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ ταυτὸν ἰμ.] *Veſticontubernium facere* dixit *Petronius.* *A. V.*

Ibid. Ταυτὸν] Ταυτὸν & τουτοῦτον Attici ſaepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. *Ariſtoph.* Plut. 253. ταυτὸν θύμων. Τὸ θύμον enim neutr. eſſe, vid. Scholiaſt. h. l. Idem v. 898.

Ἐπὶ τουτοῦτον ἀμπέχεται τρίβωνα.

Et *Pauſan.* p. 281. τοῦτον πίλαγ. Plura *Matthiae* de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres latinus. L. IX. c. 8. p. 1122. ταυτὸν maſcul. gen. vertit ; verum cum

καλακεύειν), ἀκούσῃ αὐτοῦ λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ καλακεύμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, ἢ τὸν πλάτανον ἔτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. [a] Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ὃν Αἰγύπτῳ ὄντα· ἢ τὸν ἐν ἕρανῷ Σείριον, ἢ τὸν ἐν τοῖς κάτω Κέρβερον.

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, καὶ νόμοις νομίζω τοὺς ἐμούς. ΑΓΟ. Ἐκ βουλομαι ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, πάντι δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τῆς γάμου. ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῄς; ἀπηλοῦς τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαι τὰ περὶ τὰ

mecum pernoctarint, audias dicentes, nulla se injuria a me affectos. EMT. Supra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra animum nihil nugarum tentare, idque ubi plena ejus rei sit facultas sub eadem veste jacenti.

16. SOCR. At ego canem tibi juro & platanum, haec ita se habere. EMT. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in Coelo Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem incolo quam ipse mihi formavi, republica utor nova, & meas ipse mihi leges fero. EMT. Unum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Jovem, & omnem simpliciter circa talia minu-

[a] Ἡράκλεις] Ἡράκλης *J.*

92. Ὄμνυμί γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυν· ὅρκος· ἔστι· ὁ κατὰ πινὸς, ἢ χυτὸς, ἢ πλατάνου, ἢ ἀμοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. * Οἷς μάγιστος ὅρκος ἅπαντι λέγω κύων, ἔστιτα χήν· θεὸς δὲ ἰσίγων. Κρατῖνος Χείρωσι. Τοιοῦτος δὲ καὶ Σαπφώτους ὅρκος. *V. G.*

* Οἷς μάγιστος] Sunt duo versus ex *Cratini* Chirosibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493.

Οἷς ἂν μάγιστος ὅρκος ἅπαντι λέγῳ
Κύων, ἔστιτα χήν, θεὸς δὲ σιγάων.
Quem jusjurandum maximum in re qualibet
Canis est, & anser; nam Deus non tacuerit. *J. C.*

Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἂν ante λέγῳ deest. *M. du S.*

Ponam Ed. A. lectionem: ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος (*V.* Ῥαδαμάνθιος) ὅρκος· ἔστος (*V.* ὅρκος ἔστος.) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χυτὸς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μάγιστος ὅρκος (*V.* ὅρκος & statim ὁρκοῖ) ἅπαυλι λέγω κύων ἐπὶ τυχὸν. Κρατῖνος Χείρωσι. (in *V.* Χ'ι σι) τοιοῦτος (hic *nai V.* insertit) οἱ Σαμοθράκιοι ὅρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit, *Suidae* in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος itidem habet, nisi quod θεὸς ἢ σιγῶν. Cratini nomen in eodem proverbio verbibus omissis dedit *Zenobius*; *Apostolius* neglecto Comici nomine versuum partem. Pro Χείρωσι vero scribendum fuit Χείρωνι· quod recte a *Jungermanno* observatum ad *Poll.* X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula depromto apud *Hephaest.* p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῦς, Ἀρχίλοχοι, Κλεοβουλίναι. Virorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάω, vel potius σιγάνω; huic in modum confinii debent.

Οἷς ἂν μάγιστος ὅρκος ἅπαντι λέγῳ κύων
Ἔστιτα χὴν· θεὸς δ' ἰσίγων ——

Atque ita fere *Kusterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum est *Scholiastae* commentum. *T. M.*

ex MS. in notis adferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. *J. F. R.*

92. Κύνα πλάτανον] Per canem & anserem dejerasse, auctor est *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 102. 8. C. G. & 36. 2. *Suid. Aelian. Cic. Quintil.* III. *Aristoph.* Avibus. Thespesion. ad Apollonium Thyanens. apud

nutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate & forma florentibus quid ſtatuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortiſſimis, qui amore illorum potiantur, quoties ſplendidum & audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput eſt? SOCR. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terreſtria, coelum, mare: horum omnium, imagines quaedam, viſum effugientes, ſtant extra hoc univerſum. EMT. Ubi ſtant igitur? SOCR. Nusquam, ſi enim in loco aliquo eſſent, plane non eſſent. EMT. Non video ea quae narras exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, & te quemdam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorſus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita ſapiens & viſu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT. Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde ſolvam.

ΤΟΙΑΥΤΑ μυρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῆ ὡρας παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩΚ. Καὶ ἔτοι ἔσον τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ κιν δυον ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆ φιλοθαρίας. τῆ δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι; καὶ τὰ [b] τῶν ὄντων παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴ γῆν, ταπὶ γῆς, τὸν οὐρανόν, τὴ θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τῆ ὅλων. ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἑστᾶσιν; ΣΩΚ. [c] Οὐδαμοῦ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅτε λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τὴν ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καμὲ [d] ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν αὐτέου εἶ, σοφὸς, καὶ ἀξυδερκὴς τις ὤν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ. ΕΡΜ. Δοὺς δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὡνησάμην ὅσου φῄς. ταργύριον μέν τοι ἐς αὖθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ.

b Τῶν ὄντων] *Τούτων F.* *c* Οὐδαμοῦ] Conſentiunt omnes Edd. praeter *P.* in qua *οὐδαμῶς* quod unde ſumtum ſit, ignoro. *d* Ἄλλον] Ita legitur in G. P. L. *Va. P.* Edd. reliquae perperam habent ἄλλου.

apud Philoſtr. p. 257. Ἐγένετό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, εὐόπτου, ἄστυ ἰμείξ, γήρων, ὃς τὸν νόνα, καὶ τὴν χῶραν, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε ἡγοῦτο ἓ ὄμου. οὐκ εὐόπτου, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖου, καὶ ἀστιχῶς σοφὸς ὤμνυ ἓ ταῦτα, οὐχ ὡς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὄμνυ. Ubi Doct. interpres obſervat Suidam v. χῶνα ὀμοῦναι, & Heſychium v. Ῥαδαμανθύος ὅρκος, iisque graviorem auctorem *Porphyriam* L. III. de abſtinentia §. 16. narrare Rhadamanthum legem tuliſſe, ut *per anſerem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὡς τὸ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Addereque diſerte Porphyrium, Rhadamanti imitatione hoc feciſſe Socratem. Vide noſtrum iterum Ἰκαρ. c. 9. *M. du S.*

99. Οὐκοῦν μὴ] Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aeque, vel potius etiam in Platonem dicta videri poſſunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et poteſt aliquis putare vitioſe, & per aliquam ſuperioris temporis injuriam excidiſſe Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui ſequitur, libello graviter adeo ſuas injurias, hic illatas ſibi, perſequatur. Verum enim vero, cui ratio ſcriptorum Platonis nota eſt, in quibus ſuam ille ſententiam & ea nominatim, quae hic perſtringit Lucianus, ſub Socratis nomine conſuevit proponere: unam hac in re eſſe Socratis & Platonis perſonam, unam illatam ſimul ambobus injutiam, facile intelliget. Itaque paſſim laudant Socratem, qui Platonis ſententiam commemorant, qua de re Fabr. B. G. 2, 22. pp826. ſeq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13. non ipſum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; ſed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & ſana omnia puto. *J. M. G.*

21. Οὐκ ἂν εἶεν] Nimirum ſunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipſo Deo ab omni aeternitate fuerunt, ſunt, eruntque. *J. M. G.*

25. Κἀμὲ ἄλλον] Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ καμὲ ἄλλων. ſic omnino legendum: perperam, κἀμοὶ ἄλλον. in editis. *J. G. G.*

Ibid. Ἄλλον] Ex Mſſ. Gr. P. L. & P. Edit. *M. du S.*

Ἄλλον] Cum in Edit. *Benedicti* etiam legeretur ἄλλου, *F. Guiet.* jam monuit legendum ἄλλον. *J. F. R.*

ΕΡΜ. Τί ὄν σοι τὄνομα; ΑΓΟ. Δίων Συρακόσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς, καὶ μεθύοντος, ὃς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτοῖς, πανουργότερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνείᾳ φίλος. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναῖ. ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰχάδας.

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracuſanus. MERC. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Eſt quidem ridentis illius diſcipulus, & ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis eſt impius. Caeterum ſuavis eſt, & gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut ſciam, quibus gaudet cibis? MERC. Dulcibus veſcitur & mellis ſaporem habentibus, maxime ficubus. EMT.

38. Λιχνείᾳ] * Λαιμαργίᾳ. *V.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δῶμα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν ὕστερος ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τὸ συγκρύπτειν τὶ βουλομένων τῇ ἀορίστῳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον † δηλοῦντες. *V.*

41. Τὰ γλυκέα] Τὰς ἰχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προσέλαβε λέγων τὸ γλυκὺ ἢ τὸ ἡδύ, αὐστηρόμορος τὸ λεῖον τῆς ἰσθμῆς ἢ τὸ πρόσφατον. *G.*

* Λαιμαργίᾳ] In *V.* ſcriptum λαμαργίᾳ. *T. H.*

† Δηλοῦντες] Multa hic emendavi & ſupplevi, ſed nondum omnia: nam quid eſt illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀορίστῳ τοῦ ὀνόματος συγκρύπτειν· ὕστερος οἱ παλαιοὶ ἐώθασι λέγειν. *G. M. du S.*

In *V.* & Ed. A. fuit; τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. . . . . λοῦντες· cetera conveniunt. Quid ſibi velit haud obſcurum eſt: ſtructura tamen orationis non ſatis conſtat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τί, βουλόμενοι δὲ τῷ ἀ. τῷ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· niſi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τί βουλόμενοι, τῇ ἀορίστῳ δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντος. Ἀφελῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo *Scholaſtes* uſus eſt ad Δὶς Κάτην· ubi de τὸ δῶμα. *T. H.*

31. Δίων Σ . . .] Socratem hic a Dione emptum fingit, propter Dionis ſummum erga Platonem ſtudium, de quo conſule *C. Nep.* in Dione. Viginti minis autem revera vaeniiſſe in Sicilia Platonem, tradit *Diod. Sic.* XV. p. 461. Συρ— antea mendoſe hic legebatur. Caeterum quanquam Socratis perſona in Codd. impreſſ. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. *M. du S.*

34. Γελῶντος . . μαθητὴς] Ideo Democriti diſcipulus dicitur; quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Ariſtippi autem, quia de *voluptate* idem uterque multis ſenſiſſe viſus eſt. *Diog. Laërt.* p. 268. A. Veteres adducit aſſerentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. *M. du S.*

35. Μεθύοντος] Intellige *Ariſtipp.* *F. G.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel ſimilem ſententiam hic poſtulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ quid ſibi velint, nondum plane adſequor. An τόδ' ἀντὶ ὅπως ἴδω, *hoc dic ut ſciam?* *J. M. G.*

42. Τὰς ἰχάδας] Ἰχάδες ἢ παλάθας τῶν καρικῶν ἢ τὰ γλυκέα ἢ μελιτώδη potiſſimum cupiebant, ipſe paſſim Dial. ſec. & aliis paſſim Athen. *J. B.*

44. Παλάδας τῶν καρικῶν] *Emam enim illi maſſas caryarum.* Sic vertit interpres; male. Nam ſi ſcriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *maſſas Caricarum*, ſeu *ficuum e Caria.* Nam & παλάθη, teſte *Euſtathio*, eſt τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*; & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται ἢ μάλιστα τὰς ἰχάδας, *dulcibus veſcitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Reviviſcentibus παλάθην ἰχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex ſanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus paſſim diſtrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Craſſi hiſtoria apud *Ciceronem* lib. 7. de Divinatione: *Cum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Cauna has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus a Chelidoniis inſulis non longe a Cariae littore ſic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio diſtrahebantur, & utiliores ad mancipia paſcenda, quod hic ſpectat emptor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide *Athenaeum* lib. 3. cap. 1. Plura poſſem congerere, ſed haec credo ſufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. *J. P. a G.*

45. Τὸν σὸν χρῶ κουρίαν ἐπεῖνον] *Detonſum.* Mirum eſt interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccaſſe, dico poſtea. Angl. *ὁ σὸν χρῶ κουρίαν σὰ.* *J. B.*

Ibid. Κουρίαν] Ita poſtulat ſenſus; nec deeſt auctoritas. Sic enim in Angl. teſte *Bourdelotio* legitur. Sic etiam P. & L. & ſic citatur in Conſt. Lexico. Praeterea ſic etiam legitur in Δημ. c. 27. ὑπερχρυσον, *ὁ χρῶ κουρίαν, ὁ γενίῳ βαθύ.* Reliqui libri omnes hic κομμαι,

EMT. Haec res difficultatem non habet. Emam viro maſſas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cutem raſum, triſtem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur ſane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipſam virtutem vendo, vitam perfectiſſimam: quis omnia ſolus ſcire cupit? EMT. Quorſum illud dicis? MERC. Nempe ſolus hic ſapiens, ſolus pulcher, ſolus juſtus, fortis, rex, rhetor,

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῷ [a] κυρίαν ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἐοίκασι δ' ἤδη πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειόταλον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ὢν σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πολύ-

[a] Κυρίαν] Sic A. P. L. & ex Edd. Vr. S. Quod in ceteris extat κυρίας legitimae ſtructurae adverſatur: error emendatus in *Aldi*.

44. Παλάθας τῶν Καρικῶν] Ὡς τῆ Κῶ διαφέρουσι παλάθη δὲ ἐστι σφαῖρα ‡ ἀποσγκὸς σύκων συμπεπλεγμένη. G.

47. Πολύ τι πλῆθος] Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων § σημαινόμενος παρεγένοντο ἐπὶ τὴν ἀγορὰν, ὅπου ἐπιδείξεως χάριν παρῆν Χρύσιππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. G.

‡ Ἀποσγκὰς] [Haec qui ante me deſcripſit non potuiſſe ſe aſſequi legendo in exemplari dixit. Scrimg.] G. Quid ſub ἀποσγκὸς lateat, neſcio: ſed συμπεπλεγμένην legendum eſt pro ultima ſcholii voce. *M. du S.*

Primum ab initio ſuppleri debet: Ὡς τῆς Κῶ διαφόρους ἰχθύσι vel φυτοῖς. Aptius ad rationem nominis explicandam ſcripſiſſet τῆς Καρίας· quanquam nec inſula Cos adverſum Cariam ſita hoc fructus arbutei genere, eoque praeſtantiſſimo, fuerit deſtituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; qualia ſunt in *Heſychio* permulta. Ea de cauſa refingendum eſſe liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπεπλεγμένη. Παλάθην Grammatici exponere ſolent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον θέσιν σύκων· opportunus eſt *Amyntae* locus apud *Athenaeum* XI. p. 500. D. (τὸ

§ Σημαινόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa ſupplevimus, ſed σημαινόμενος reliquimus, ſub quo haud dubie alia vox latet, ut ἀγαγόμενοι, vel ſimile quid. *M. du S.*

Nihil obſtat, quo minus conſervari poſſit σημαινόμενοι, quod expono *coacti*, *congregati* velut ſigno dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab uſu Chriſtianorum, qui κρότου & σημαίνοντας, quando tabulis ligneis ferreiſve pulſatis ad Eccleſiam convocantur. *Luciani* verba perverſiſſime cepit ineptus Enarrator. *T. H.*

φίαι, mendoſe. Sed jam ad rem ipſam; qui factum eſt, inquies, ut qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recuſarint? Verbo dicam; quia mulierculorum hoc eſſe putabant comam promittere, in eoque cum graviſſimis omnium ordinum viris ſentiebant; in eo diverſi, quod cum caeteri brevi quidem coma, ſed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus inſtituti ratio aut ſuperbiae eorum imputari debet, quo ſe a caeteris, ut *barba* & *pallio*, ita & hac etiam ratione diſtingueret; aut gravitati, ne cultu iſto ſibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut erraſſe eos facile conceſſerim, ita nec noſtros mores hodiernos defendere ſuſtineo, apud quos coma aſcititia vulgo nunc toti cooperti viri vel foeminas ipſa hac in parte luxu anteeunt. Caſaubonus aliter rem intelligit, quem ſi lubet, conſule ad *Theophr.* Char. p. 240. „ ὁ χρῷ κουρίας non eſt curioſe caput detonſus, uti „ nos hodie in barba radenda muki ſumus. abhorrent „ haec a Cynicorum ingenio qui procul dubio, for„ cipe & craſſa Minerva capillos tondebant, non no„ vacula radebant". Vid. omnino *Dacier.* c. 27. & quae illic annotata extant. Theophraſtus περὶ μικρολογίας. Avaros ait iſtos eſſe ὁ χρῷ κειρομένους. p. 34. Idem, ſiquidem genuinus eſt ille foetus, cap. περὶ ὀλιγαρχίας. p. 70. C. de viro optimatium partes ſectante dicit, eum μίσθωι κουρίαν κεκαρμένον. Diogenes heriles filios ὁ χρῷ κουρίας τὸ ἐπαλλαντίδιον ἐφύλαττε, ἀλλ' ἀχίτωνας καὶ ἀνυποδήτους. *Diog. Laërt.* 145. B. *Hor.* Epiſt. 18. I. v. 6. aſperitatis agreſtis eſſe ait *tonſam cutem*. Adde his omnibus & noſtrum de re ipſa & phraſi Anac. c. 46. & Διπ. c. 20. *M. du S.*

47. Πολύ τι πλῆθος] Unde haec tanta in foro exſpectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante ſcripta meminerint. *M. du S.*

πλείσιος, νομοθέτης, ἢ [a] τἆλλα, ὁπόσα ἐστίν. [b] ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γαθὲ, ἢ μάγειρος μόνος; ἢ νὴ Δία γε σκυλοδέψης, καὶ τέκτων, ἢ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ γαθὲ, ἢ λέγε πρὸς τὸν ὠνητήν· ἐμὲ ποιός τις εἶ, ἢ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθη πιπρασκόμενος ἢ δοῦλος ὤν; ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. εἰ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω [c] ἃ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φὴς; εἰ μανθάνεις ὅτι τ' ταὐτὸν τὰ μὲν ὄντι προηγμένα, τὰδ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νὴ μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. εἰ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς

dives, legislator, & quotquot ſunt reliqua, EMT. Ergo bone vir, coquus etiam bonus & medius fidius cerdo, & faber, & id genus. MERC. Sic videtur.

21. EMT. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis ſis? & primum, an non aegre feras, te vendi & ſervum eſſe? CHRYS. Nequaquam; haec enim in noſtra poteſtate non ſunt. Quaecunque vero in poteſtate noſtra non ſunt, ea indifferentia eſſe contingit. EMT. Non intelligo quid dicas. CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam eſſe praepoſita, alia rejectanea. EMT. Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum, qui non adſuetus ſis noſtris nominibus, neque

a Τἆλλα] Ita P. τ' ἄλλα F. pleraque τἆλλα. b ΑΓΟ.] Quum F. Δι. & S. ingererent: Ἑρμῆς, Ἀγοραίου perſona repoſita fuit in J. Vr. P. quibuscum facit L. & margo ΔιW. Plura variat Bz. hic quidem itidem Ἀγο. ponens, ſed deinde Ἑρ. ἢ νὴ Δία γε σκ. tum Ἀγο. ἔοικεν. ἰλλὰ ὦ γαθὲ &c. c [Η] Ὅ, τι ἢ A. P. L. Margo ΔιW. nihil mutandum: illud ἤ *Platoni* non infrequens.

55. ΑΓΟ.] Sic legendum pro ΕΡ. etiam monuit *Guiet.*

62. Ἐφ' ἡμῖν] Ἐφ' ἡμῶν μὲ ἐκόλαψις, ὄμμα, ὄρεξις, ἔκκλισις· licet enim his uti tanquam noſtris. Οὐκ ἐφ' ἡμῶν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, ἢ ὅσα τ' τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: ἢ ὅτι περὶ αἰσθήσεως ἢ αἰσθητῶν φαντασιῶν. *G.*

Ἐφ' ἡμῖν] Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti* Enchiridion. *E. L.*

63. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε] Interpres: indifferentia eſſe ſolent. Verte, *indifferentia ſunt*: nam ea eſt vis loquutionis Graecae frequentiſſima; nec Stoici dicebant ea, quae non pendent a nobis, ſolere eſſe indifferentia, ſed ſemper eſſe ſapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & ſimilibus loquutionibus aeque παράλαβε, ac verbum τυγχάνειν. *J. C.*

64. Μανθάνω ἢ λέγεις] Angl. ὅτι ἢ λεγ. ſic idem Cod. pro ὅτε ὧν ἢ ὁπόταν habet ὁποῖα ἢ ὁπόσα. *J. B.*

65. Τὰ μὲν ὄντι προηγμένα] Stoicus, ex ſuae familiae diſciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα *Cicero* vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *rejecta*, quae nulla aeſtimatione digna ſint: vide *Lipſii* manuductionem ad Stoicam Philoſophiam II, 23. *J. G. G.*

Ibid. Προηγμένα] Vid. *Diog. Laërt.* in Zenone p. 189. B. unde diſces haec vocabula de rebus ſua quaſi natura indifferentibus ab iis uſurpata: quarum tamen aliae aliis anteponendae. *M. du S.*

Προηγμένα] *Cic.* de finibus III. 4. *Proëgmena* & *apoproëgmena* non minus ferenda eſſe ait quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praepoſita* & *rejecta* dici poſſe oſtendit. Add. de fin. IV. 26. Nempe *valere, locupletem eſſe, non dolere*, bona *non dicis Stoicus*, *ſed dicit graece* προηγμένα, *Latine autem* producta: *ſed* praepoſita *aut* praecipua *tolerabilius & mollius. Illa autem, egeſtatem, morbum, dolorem, non appellas* mala, *ſed ſi libet* rejectanea. *Itaque illa non dicit ſe* expetere, *ſed* legere; *nec* optare, *ſed* ſumere: *contraria autem non* fugere, *ſed quaſi* ſecernere. *J. M. G.*

Προηγμένα] In marg. Edit. *Pariſ.* additum erat: προηγμένα & ἀποπροηγμένα *Cicero producta & praecipua* vertit. vid. 3. *de fin. bon.* Sed addamus verba ejus, quae reperiuntur c. 16. libri dicti. „ Ut enim, in„ quit, nemo dicit, in regia regem ipſum quaſi pro„ *ductum* eſſe ad dignitatem (id enim eſt προηγμένον) „ ſed eos qui in aliquo honore ſint, quorum ordo „ proxume accedit ut ſecundus ſit ad regium princi„ patum: ſic in vita, non ea, quae primario loco „ ſunt, ſed ea quae ſecundum locum obtinent, „ προηγμένα, id eſt *producta* nominentur — vel *pro*„ *mota* & *remota*, vel — *praepoſita* & *praecipua*, & „ illa *rejecta* &c. *J. F. R.*

68. Καταληπτικὴν φ.] Stoici phantaſiam partiebantur in καταληπτικὴν & ἀκατάληπτον. Vide Academica *Petri Valentiae*. *A. V.*

Καταληπτικὸν] Vid. *Diog. Laërt.* 175. B. & 177. A. *M. du S.*

Κατάληψιν.] Vid. etiam *Cic.* III. de Fin. c. 4. ubi *proëgmenis* etiam latinis adſumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5. med. ubi κατάληψιν exponit, *rerum cognitiones & comprehenſiones ac perceptiones*, ut *Davis.* ib. pluribus ejusd. Cic. teſtimoniis docet. *J. F. R.*

71. Σύμπαμπα] Sciendum eſt, inquit Priſcianus, quod has quidem conſtructiones, quae per nominativum abſolvuntur, Stoici ἀξιώματα, ἢ συμπεράσματα, i. e.

que facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed ſtudioſus, qui rationalem inſpectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam ſymbama & paraſymbama, (*Accidens & Praeteraccidens.*) qualibus & quantis rebus inter ſe differant. EMT. Per Philoſophiam, ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei ſymbama ſit, & quid Paraſymbama. Neſcio enim quomodo feriit aures ipſe numerus horum nominum, & *concinnitas*. CHRYS. Nulla vero eſt invidia, ſi quis enim, claudus cum ſit, illo ipſo claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviſo accipiat, ille habuit ſymbama claudicationem, vulnus autem illud, ut paraſymbama, inſuper nactus eſt.

ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καλαληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθών, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, [d] ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ. Πρὸς τὴν Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγιον ὑπὸ τῆς ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἦν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπλαίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ καὶ σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

79. Σύμβαμα] Ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, πάντα γελοίως ὑπὸ τῶν γλωττῶν τρίφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν ἀμφιλεγομένων δὴ τὰ μὲν ἄλλων πρατέσεις λέγονται τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος * αὐτοτελῶν συντιθεμένας εἰς ἀποφαντικοῦ λόγου γένεσιν, ὡς τὸ, Σωκράτης βαδίζει, Δίων ἀμφιλέγει), καὶ ὑποκείμενον μὲν λέγονται τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρείαν ἀποτελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα, οἱ Στωϊκοὶ ἰδιολακτιζοῦντες ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρᾶσιν, οἷον τὴν, Σωκράτης βαδίζει, αὐτοὶ σύμβαμα φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβέβηκε γὰρ τὸ βαδίζειν τῷ Σωκράτει· τὴν δὲ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλὰ τινὰ, οἷον Σωκράτει μιταμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα ἐν ὀνόμασιν, τὴν μὲν Σωκράτει μιταμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθεῖαν πεῦσιν τὸ ὄνομα εἰλήφθη, καὶ αὐτοτελὲς ἐστιν, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὅσοι δὲ παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθεῖαν εἰληφθὴ ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' ἔν ἐστι † μὴ ῥῆμα· τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἧττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος ἐνδιᾶται ἡ πρᾶσις ἔχουσι· λείπει δὲ τὸ, τίνος μέλει. Οὕτω μὲ δὴ ὅτας. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγου ἀντῶρυε ἐπὶ τούτου τὸ σπούδασμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρων. G.

* Αὐτοτελῶν] Lege potius αὐτοτελῶς, & mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. αὐτοτελὲς, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα· tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν δὴ ὅτας. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc obſervationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas ſuſceperat, ſatis eſſet peritus, ſcriptum fuiſſe putem. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 64. *T. H.*

† Μὴ ῥῆμα] Corrupta haec. Pro τῇ lege τῇ πλ. πτ. *M. du S.*

i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, *ego Priſcianus ſcribo, Apollonius ambulat.* Illae vero, quibus tranſitiones ab alia ad aliam fiunt perſonam, in quibus neceſſe eſt cum nominativo etiam obliquum aliquem caſum proferri, παρασυμβάματα dicebant: hoc eſt minus quam congruitates, ut, *Cicero patriam ſervat.* Ammonius: ἂν μὲ ἓν ὀνόματός τι κατηγορηθῇ, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγόρημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται), συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης βαδίζει, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὅσοι παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει οἷον, Σωκράτει μεταμέλει. *J. Br.*

Σύμβαμα] Vid. *Burſ.* dial. Cic. *F. G.*

Σύμβαμα] Priorem vocem ſecundum Stoicorum mentem *Diog. Laërt.* enarrat in Zen. vita jam laudata, p. 179. C. D. Noſter etiam mox, ſed jocoſe. V. *Cogn.* 128. & *Suid.* *M. du S.*

Ibid. Ὁποίων ἓ ὁπόσων] Ὁποῖον ἓ ὁπόσον. *F. G.*

Ὁποῖον ἓ ὁπόσον] L. quod magis arridet quam ὁποῖα καὶ ὁπόσα. A. & P. In Edd. ὁποίων ἓ ὁπόσων. *M. du S.*

80. Παρασύμβαμα] Ludit feſtivus ſcurra in detorquenda ſignificatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam diſcas optime ex Apollonio Synt. lib. 1. p. 36, 14. & lib. 3. p. 295. Verbo, σύμβαμα eſt praedicatum caſui recto additum, ut in hac propoſitione, Τρύφων βαδίζει. Sed παρασύμβαμα praedicatum caſui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα *congruitatem* notat, quomodo vertit & jam Priſcianus L. 13. p. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum

ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλο μᾶλλον φὴς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, ἢ ἀποφράττω, ἢ σιωπᾷν ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μήν; ΧΡΥΣ. Τοῦτον ἂν ποθ' κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρών, κἄπειτά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνῆται αὐτό, ἂν εἴπῃς ταληθὲς ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως ὁ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥΣ. Θάρρει καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ὃν πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

22. EMT. Ham solertiam! Quid vero amplius te nosse ais? CHRYS. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno injecto, plane ad silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syllogismus. EMT. Inexpugnabilem mihi & violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Estne tibi puer? EMT. Quid tum? CHRYS. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decrevisse? EMT. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret. CHRYS. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora? EMT. Quaenam? CHRYS. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras? CHRYS.

86. Φιμὸν] Τὸν δισμὸν καὶ χαλινόν. V.

3. Ἠλέκτραν λέγεις ἢ τὸν ἐγκεκαλυμμένον] Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G.

Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat *accidens*, & παρασύμβαμα *novum accidens*, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum *una ire*, *congruere*, significat, tum *accidere* & *contingere*. *J. M. G.*

83. Τῶν λόγων πλεκτάνας] De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit, de quibus *Laërt.* in Zen. *Fab.* c. 10. lib. 1. *Themist.* Orat. 14. Ipse hoc Dial. *J. B.*

91. Κροκόδειλος . .] Hinc κροκοδιλίτης λόγος Aphtonio. *Crocodilinam* vocat Quintil. I. 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. *M. du S.*

2. Θερίζοντα] Sophismatis hujus meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum *Menagius*, unde quid sit θερίζων sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conjicere, quid θερίζων fuerit; non autem diserte docemur. Vid. *Menag.* not. ad *Diog. Laërt.* p. 161. A. & Ammonium ipsum p. m. 108. a. Hujus solutionem nummis CC. emisse Zenonem, memoriae prodidit *Diog. Laërt.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, sub fin. *M. du S.*

3. Κυριεύοντα] Hujus, dum alia multa recenset *Diog. Laërt.* oblitus videtur, p. 60. A. & 174. E. Et noster infra, c. 25. Nec quid sit, conjectura adsequi possum; nisi quis forsan κερατίνῃ vel κεφάτινον reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicujus Codicis auctoritas. *M. du S.*

Ibid. Ἠλέκτραν] Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia ejusdem farinae videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in Euclide, p. 60. A. 174. E. 183. F. ψευδόμενος ἀληθεύουσα Ἠλέκτρα ἐγκεκαλυμμένου, συρίττης, κερατίνης & φαλακρὸς. & apud Plut. l. c. ἀργὸς. quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. *Cressol.* AG. X. 70. *M. du S.*

4. Ἐγκεκαλυμμένον] Auctor hujus Cronus Diodorus,

CHRYS. Electram intelligo nobiliſſimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit ſimul & non novit. Adſtante enim apud illam Oreſte nondum agnito, novit illa quidem, Oreſtem eſſe fratrem ſuum, huncce hominem vero eſſe Oreſtem ignorat. Opertum autem illum admirabilem ſermonem jam ſtatim audies. Etenim reſponde mihi, Patrem tuum noſti? EMT. Sane quam. CHRYS. Quid igitur, ſi quempiam hominem opertum adſtare jubeam, teque interrogem, hunccine noſti? Quid dices? EMT. Scilicet me non noſſe.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipſe erat pater tuus. Hunc igitur ſi non noviſti, manifeſtum eſt, patrem tuum te non noſſe. EMT. At ego retecto illo verum ſciam. Attamen quis tibi finis ſapientiae, aut quid facies cum ad faſtigium virtutis delatus fueris? CHRYS. In primis naturae morabor, divitias dico, ſanitatem, & ſimilia. Opus vero eſt multa ante laborare, libris minute ſcriptis adhibere faciem, commentarios congerere, ſoloeciſmis impleri, abſurdisque vocibus: &

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστὼς γὰρ αὐτῇ τῷ Ὀρέστῃ ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸ δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον. ἀποκρίναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σαυτοῦ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἢν σοι κελεύσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας [a] τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα τῆς φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις [b] προσθησόντα τὸ ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-

rus, teſte *Diog. Laërt.* p. 60. f. meminit & alibi, ut 174. E. & 212. BC. ubi librum a Chryſippo de eo ſcriptum tradit. Hinc credo ductum nomen Fabulae *Anthippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. ἐγκαλυπτόμενον. *M. du S.*

23. *Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν*] Notaverat Cl. *Hemſterh.* ad marg. Ed. *Graev.* Daviſ. ad Cic. Tuſc. Diſp. L. V. p. 365. Ed. 2. ſunt autem verba Ciceronis, quae ad illuſtrandum Lucian. faciunt: *Nihil bonum, niſi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, niſi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui*, &c. Ubi *Daviſ.* pluribus demonſtrat, per *prima naturae* ſignificari *ſanam mentem, valetudinem proſperam & ſi qua ſimilia.* *J. F. R.*

27. Ὄψιν] Non vult puto ſimpliciter admoveri oculos, ſed propter litterarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. *J. M. G.*

28. Σολοικισμοῖς] Σόλοικοι, non σολοικισμοὶ, diciſſe veteres teſtatur *Gellius* V. c. 20. *AE. M.*

Σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον] Quod nimirum Stoici exiſtimarent, ſoloecas loquutiones philoſopho minime eſſe refugiendas. *Plutarchus* de Stoicorum repugnantiis T. II. p. 1047. de Chryſippo verba faciens, poſtquam oſtendit, Chryſippum Rhetorica ornamenta laudaſſe, & accurate eſſe perſequutum, Οὕτω δὲ τις φιλότιμος, inquit, ἐντεῦθεν ἐκ περιττοῦ γινόμενος πάλιν ἐν τοῖς αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῶν φαυλότατα συγκρούσεως ὑπευθύνων, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παρίτιον τῷ θελτίονι ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ τὰ Δία σολοικισμούς, ὑφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν σὺν ὀλίγοις. *Idem ille, qui hic ita accuratus & copioſus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium. Non tantum, inquit, hoc ignoſcendum iis, qui melioribus adhaerent, ſed & quarvis obſcuritates & ellipſes, & per Jovem ſoloeciſmos, propter quos alios pudeat non pauci.* *J. C.*

a Τὸ τέλος] Deeſt τὸ F. ſola. Ad oram *AIW.* notatum invenio, τὸτε, quod non ſatis adſequor quo pertineat. b Προσθησόντα] Προσθήσοντα Margo *AIW.*

9. Ἀγνῶτος] Ἀγνώστου. *V.*

μάτων. καὶ τὸ κεφάλαιον, ὦ Ἥμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ [a] τρὶς ἑρεξῆς ᾖ ἑλλεβόρου πίῃς.

ΑΓΟ. Γενναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ [b] γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τ' ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ οὖν [c] τὸ δανείζειν πρέπει ἀπὸ τῆ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, [d] μόνος ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ ὁ μόνος γε [e] ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὖ ἐκείνων ἔκγονοι. ὁρᾷς δὲ δήπου καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ [f] αὐτὰ φῶμεν, ὃς σὺ λαμβάνεις ὑπὸ τῆ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ὑπὸ τῆ ἀρετῆ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. ὁ γὰρ ἐμαυτῷ εἵνεκα λαμβάνω, οὗ δὲ διδόντος αὐτῷ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, ὃ δὴ ἐκλιχὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι ἀνεκλίκτον, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτλω. ΑΓΟ. Καὶ μὴν

quod caput rei est; fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi ineſſe video:) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane; solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere; (*syllogismos facere:*) foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum. CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea causſa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor (*effusus, prodigus*) alius comprehensor (*tenax, avarus*) ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum autem studeo effusorem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti; il-

a Τρὶς] Revocatum ex P. L. Τρισὶ Edd. praeter B1. 2. b Γνίφωνα] Bene legitur in F. & S. ceterae fere γνυφώνα. In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. c Τὸ] Τούτῳ F. quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. πρέπει. d Μόνος] Μόνῳ F. e Ἁπλῶς] In ora Alii. ἁπλοῦς non inepte. f Αὐτὰ] Ταῦτα P. F. in qua prave ὡς συλλαμβάνεις.

30. Ἢν μὴ τρὶς] De his Hellebori potionibus dixi ad *Petronium*. *J. B.*

32. Γνίφωνα] Vox haec nusquam legitur. Est apud *Hesychium* vox adfinis soni, Γνιπῶσις, qui sunt συγγοὶ, κατηφεῖς, ἄτολμοι, παρειμένοι & μαλακοὶ, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι: *merosi, tristes, timidi, remissi & molles, a cadendo in genua dicti*: nam γνὺξ est *in genua*, & πίπτειν γνυξ, *cadere in genua*. *J. C.*

Γνίφωνα] Omnes antiquiores Edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios Auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Nostro sub finem Τιμ. c. 34. in Κατάλ. c. 17. & Ἀλ. c. 30. qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Si γνίφωνα malis, quaere sensum alium ex Hesychio in γνύκτων. Mihi prior ratio placet. *M. du S.*

Γνίφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam, quare Cl. *du Saul* adsentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut ver-

illud enim volebas, juvenem quidem comprehenſorem eſſe (*frugalem & parcum*) te vero, qui ſolus dives es, effuſorem (*liberalem & magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem, ſed vide ne ſyllogiſmo te indemonſtrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHRYS. Dubitatio & ſilentium, & mentis diſtractio.

25. Quod vero maximum ſi voluero; ſtatim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perſeus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapiſne corpus eſt? EMT. Eſt. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Eſt. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui ſis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed ſolve me per Jovem, & poſtliminio quaſi me homini redde. CHRYS. Difficile non eſt. Sed rurſus eſto homo. Dic mihi, Omne Corpus animal? EMT. Non. CHRYS. Quid vero lapis; num animal? EMT. Non. CHRYS. Tu vero Corpus? EMT. Nempe. CHRYS. Corpus vero cum ſis, animal es? EMT. Sane. CHRYS. Nec igitur lapis es, qui ſis animal. EMT. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, ſpiritu vitali exeunte, dirigueranta. Verum emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MERC. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MERC. Solus vero illum emiſti? EMT. Non Hercle, ſed hi quos vides, univerſi. MERC.

τοιαυτίον ἔφης, τὸν νέον μὲ εἶναι πλουσιόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτλω. ΧΡΥΣ. Σκώπλεις ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ γ' βέλους; ΧΡΥΣ. Ἀπορία, ἡ σιωπὴ, ἡ διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν.

ὍΟ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ὦ γὰρ Περσεὺς, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γῆν. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς γ' Διὸς, [g] καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὤν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὤν. ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, ἡ πάγα ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. πόσου ὑπὲρ αὐτοῦ καλαβαλῶ; ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὗτοι πάντες, [h] οὓς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Πολ-

[g] Καὶ] Deſunt in F. [h] Οὓς] Ὡς P. Margo *Alii.*

58. Περιπλικὸν] Περιλαμβάνουσα, ἐφέχουσα. *V.*

verſiones habuere, σκιφὸν potius legas, de qua voce vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 590. Sed nihil mutatione opus eſt. *J. F. R.*

37. Ἴδιον αὐτῷ συλλογ.] Stoicos coarguit γνίφωνας ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἤτοι τῶν χήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans σοφιστάς. *G.*

42. Ἑτέρους τόκους] Vid. Spanh. ad Ariſtophanem Νεφελ. 1155. *J. M. G.*

61. Ἀναποδίκτῳ] Vox ejusdem ingenii eſt, ac ἀκριτος c. 27. *E. L.*

Ἀναποδίκτῳ] Quinque genera hujus ſyllogiſmi memorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis ſcripſerat Chryſippus p. 211. D. *M. du S.*

66. Ἀποδείξω] Ἀποδίξω ambiguum eſt, cum non ad Dialecticam modo demonſtrationem, ſed etiam ad illud, quod re ipſa efficitur, pertineat. Conatus ſum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te eſſe lapidem*, idem eſt quod demonſtrabo. *J. M. G.*

Πολλοί γε, ἢ τὺς ὤμυς καρλεροὶ, ἢ ἅ θερίζοντος λόγυ ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει. ΕΡΜ. Τὸν Περιπαλητικόν σε φημὶ, [a] τ' καλὸν, τ' πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσαδε τ' συνετώταλον, τ' πάντα ὅλως ὀπτάμενον. ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί; ΕΡΜ. Μέτριος, ὀπτικὸς, ἁρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; [b] ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκθοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ [c] ἔντοθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, εσωτερικὸν, τ' δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ὐ ψυχῇ, ὐ σώματι, ὐ τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ ἂν μακάριε· ἢ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ

Multi quidem & robusti humeros & ratione illa messoria digni.

26. JUP. Noli tempus terere, voca alium. MERC. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in universum omnia. EMT. Qualis est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MERC. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maxime statuit? MERC. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Viginti minarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non, o bone, videtur enim & ipse argenti aliquantum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro

a Τὸν καλὸν] Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *f. P.* & reliqq. b ΕΡΜ.] In *F. H.* & *Ai.* haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἢν &c. c Ἔντοθεν] Ἔντοθι *f.* ἔνδοθεν *B2.*

6. Οὐκ ἂν φθάνοις] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν ὠνήσῃ, αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ ὠφεῖσθαι τὸ καταβληθέν σοι. *G.*

Ibid. Ὠνησάμενος] Ὠνούμενος. *G.*

* Ἐπιδώσεσθαι] Legendum ἐπιδώσεσθαι. *T. H.*

87. Τῷ θερίζοντος] In marg. *Edit. Par.* addita erat glossa: θερίζοντος, i. e. *digni qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam τοῦ θερίζειν.* *f. F. R.*

88. Θερίζοντος λόγου] Vid. supra, c. 22. *M. du S.*

95. ΑΓΟ.] Πῶς λέγεις;] Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἀγο. πῶς λέγεις; Ἑρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοθεν εἶναι δοκεῖ; Ἑρ. ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἢν. *Th. M.*

96. Ἔκτοθεν . . . ἔνδοθεν] Ed. *f.* ἔκτοθι, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae Edd. ἔκτοθι, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti: monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. *M. du S.*

98. Ἐσωτερικὸν] Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικοὺς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς· Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. Διαιρῶν dixit. *G.*

4. Πολὺ λέγεις] Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις. quod nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad *Revivv.* c. 48. *f. F. R.*

6. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος] Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Graecis, *itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat.* Secutus *Benedictus*, *itaque non nimis cito ipsum emeris*, plane contrario sensu quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jam jam emas, non poteris, quin emas.* Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοις τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας ἀβελτερίας,

ro ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? EMT. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio. MERC. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans. EMT. Graviſſima narras, & utilia plane hujus diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendendę celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet? EMT. Ego. Verum hoc tu prius ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? ΑΓΟ. Ἡρακλεις, τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ [d] ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῶν ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῄς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνεῖσθαι αὐτὸν εἰκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν [e] καλαλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος οὑτί, ὁ Πυῤῥίας, πρόσιθι, καὶ ἀπεκρύτιε καὶ τάχος. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ σὺν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται; ΑΓΟ. Ἔγωγε. ἀλλ' ἦν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ

[d] Ἀκούσοις] Ἀκούσεις F. quod quidem ſine Codd. auctoritate mutari non debebat. [e] Καλαλέλειπται] Καλαλείπεται A. P. J. Margo Λείπ.

20. Ὁ Πυῤῥίας] Πυῤῥίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπὸ τινος δούλου Πυῤῥίου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθίου, ὃν ὁ μὲν πυῤῥὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθὸς. G.

εἶσι, ubi *Benedictus*, *alioqui fieri non poterit, quin haec ratione praefectura omnes exaucторentur*, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, ſed recte, accipit. J. G.

Ibid. Οὐκ ἂν φθάνοις] V. γνωμ. c. 14. ὅρα οὖν ἂν φθάνοις διδάσκων με τὴν μαθητὴν ποιούμενος. Et ſub fin. Ἡσ. οὐκ ἂν φθάνοις πάμπολὺ μᾶλλον λέγων. c. 8. M. du S.

Οὐκ ἂν φθάνοις ἀνούμενος] Verſionem *Benedict. non nimis cito ipſum emeris*, M. du S. ita correxit: *non eſt, cur emere ceſſes.* Sed ſenſus eodem redit, apertior tamen eſt; ideoque recepi *Soulii* correctionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum *Gronov.* enim ait, *Bened.* verſionem plane contrariam eſſe Graecis, ignoſcant mihi ejus Manes, ſi id negavero: nam eadem mens videtur fuiſſe iſtius verſionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris feſtinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, *Gronov.* latina illa verba ita accepit, ac ſi τὸ *non* prohibendi modo poſitum eſſet, ſignificaretque *noli illum tam cito emere*, quod ſenſum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddiderim, *non eſt, cur ceſſes emere*, ſive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adverſari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appoſitum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8. *Ed. Rel.* Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος. *Quin igitur nobis iſta ſtatim explicas.* Adde *Ariſtoph. Pl.* 485. Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοιτε. Ubi recte Scholiaſt. οὐκ ἀναβάλλου τε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε. *Nolite differre*, — pro, *cito abeuntes morimini.* Vid. eumd. *Ariſtoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phraſis eſt ſatis obvia. J. F. R.

15. Ὅσοι γελαστικὸν] Contra diſputat *Theod. Marcil.* ad *Perſ.* J. B.

19. Καλαλέλειπ] Angl. καλαλείπ. J. B.

Καλαλείπεται] Ita P. Ed. J. & ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καλαλέλειπται, minus commode. Vid. Ψόγ. c. 27. M. du S.

20. Πυῤῥίας] Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. ſi autem haec ſcriptura genuina eſt, petitus jocus eſt ex nomine ſervi, ad quod proxime Philoſophi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. & A. Gell. XI. 5. M. du S.

Πυῤῥίας] Servavi Graecum nomen, quod ſervile alioquin eſt, & *rufum* ſignificat; ne periret, quem ſubeſſe putabam ad *Pyrrhonis* nomen, reſpectus. J. M. G.

25. Φι-

σὺ τί ἐπίστασαι ; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα ; ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ἄλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές ; ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις ; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΑΓΟ. Ὦ ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται ; ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ σὺν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀποθύνω. καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, [a] τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς ; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτιδι μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον ; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθέ, εἰ καλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπισκέσεως ; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις ; ΦΙΛ. Καὶ

mum dic mihi, quid noſti ? PHIL. Nihil equidem. EMT. Quid tibi vis hoc reſponſo ? PHIL. Nempe nihil omnino mihi eſſe videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam ſumus ? PHIL. Neque hoc novi equidem. EMT. Neque te aliquid eſſe noſti ? PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro. EMT. Quanta haec eſt dubitatio ! Iſta vero bilanx quid ſibi vult ? PHIL. Rationes in ea expendo, & exaequo, cumque ad amuſſim pares & ejusdem ponderis eſſe intelligo, tum demum utra verior ſit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes ? PHIL. Omnia, niſi quod fugitivum male perſequor. EMT. Cur vero hoc non potes ? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile eſt. tardus enim & ignarus eſſe videris. Sed quis finis tibi ſcientiae eſt ? PHIL. Nihil diſcere, & nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur ſimul & caecum eſſe dicis te ipſum. PHIL. Et inſuper

a Τότε δὴ] Τότ' ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

40. * Νωθὴς] Ῥάθυμος, παρὰ τὸ νω τὸ στρητικὸν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἐστρημένος τῷ θέειν, ἤγουν τρέχειν.

* Νωθὴς] In *V.* ſcriptum eſt : Εἰκότως βραδὺς γάρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. ſed mox iisdem repetitis adcuratius : Νωθὴς] Ῥάθυμος &c. A. Ed. praefert : παρὰ τῷ νω στρητικὸν καὶ τῷ θέειν.. *Salmas.* στρητικὸν correxerat : verum *V.* quam dedi lectionem literis claris exhibebat : non diſſentit *Etymol.* p. 608. Νωθὴς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκλελυμένος· παρὰ τὸ νω τὸ στρητικὸν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται νωθὴς· οἷς ἄρθω, παρθὲς· ὁ ἐστρημένος τῷ θέειν. *T.H.*

25. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν] Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. οὐδέν. Sermo eſt de Philone Sceptico philoſopho, de quo *Laërtius* in Pyrrh. §. 67. ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod poſtea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Baſileenſi, & in Salmurienſi. Vide nos ad *Laërt.* IX, 67. *AE.M.*

ΦΙΛ.] Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent Φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad *Diog. Laërt.* p. 248.) Sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philoſophus* nomen eſſet, de eo intelligendum puto, qui a Diogene Laërtio *Philippus* dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII. Ἐπίνομις dicitur; niſi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. *M. du S.*

Ibid. Οὐδέν] Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπιβάλλει αὐτὴ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἰφιστῶσθαι πρὸς λῆψιν, ἀλλὰ πάντα ἀξιοδιάστατα αὐτῆς, ἴδε ὡς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύῤῥων ἀδυνάτους ἔχειν διαστάσεις μεταδιώκειν, ὅτι ἐστὶ τὰ τῆν γνῶσιν * ἀποφυγγάνοντα ἰδὲ ἰλιῶν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. *Cicer.* ſi recte memini. *G.* * Sic erat in ſchedis G. ego ἀποτυγχάνοντα a prima manu fuiſſe crediderim. *M. du S.*

Rectiſſimum eſt ἀποφυγγάνοντα, nec ſollicitandum; ut manifeſto patet ex ἀξιοδιάστατα, διαστήματα μεταδιώκειν, & ἰλιῶν, quae verbum illud poſtulant : alterum hac ſtructura ne Graecum quidem. *T.H.*

39. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a ſe *comprehendi*, h. e. plene & ſine oppoſiti formidine cognoſci. Haec eſt ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more ſuo nugatur noſter. *J. M. G.*

58. Κατὰ τὸ χιῶν λόγον] Adſcripſit his pater notam

ab

per judicii omnis expertem, & ſenſus, & ſummum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica ſume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obſcurum id eſt. EMT. Minime vero, emi enim & pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, & diſpicio. EMT. Quin tu ſequere me, ut par eſt meum ſervum. PHIL. Quis novit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, & mina, & praeſentes. PHIL. Adſunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi jam in piſtrinum compacto planum faciam, dominum me tuum eſſe, ſecundum rationem deteriorem. PHIL. De hoc cohibeo adſenſum. EMT. At ego *quid videatur* pronunciavi. MERC. Deſine contra niti, & ſequere emtorem, vos autem in craſtinum invitamus. Nam idiotas, & ſellularias, & forenſes vitas praeconio vendemus.

ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, ἢ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἰ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῄς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἀδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γὰρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεισί γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Ἀλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν εἰς τὸ μύλωνα ποιήσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χείρω λόγον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲ παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. ἐπικηρύξειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ab *Bourdelotio* in margine poſitam; nempe [Alludit λόγους ἥττω ἢ κρείττω, quos vocant.] Non poteſt enim eſſe dubium, quin ſit inepta iſta animadverſio, quum nihil iſta vel ad vocem χείρω vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quæ paulo ante vendendus dixerat, ſe ζυγοστατεῖν τοὺς λόγους ἢ πρὸς τὸ ἴσον ἀπαθύνειν. Hinc lepide ludit, & denunciat ſe πονηρὸν εἶναι διαιτητὴν miſeriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapſu inter ſalutandum. ὥσπερ τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔχοι εἰπεῖν τῶν ἀμαρτημάτων. In Harmonide. ὥστε δὴ ἄρα σὺ ἡμῖν ἀπῶν φαίνοιο τῷ δικαίῳ λόγῳ. *J.G.*

Ibid. Τὸν χείρω λόγον] *Diogen. Laërt.* in Socr. *Gell.* V, 3. *A.V.*

Τὸν χείρω λόγον] Κρείττων λόγος eſt, quum verborum induſtria ſ. ſophiſmatibus, cauſſa infirmior fit fortior. Conf. *Aeſchin. Socrat.* Dial. 2. §. 10. f. ἥττων autem vel χείρων λόγος, ejus, qui vincitur, etiamſi cauſſam juſtam habeat, *Ariſtoph.* Nub. 112. utrumque hunc ſermonem explanat, eumque falſo Socrati tribuit, vid. *Clericum* ad Aeſch. l. c. Scholiaque & interprett. ad *Ariſtoph.* *J.F.R.*

Ibid. Χείρω λόγον] *Ariſtoph.* Νεφ. III. 2. λόγος ἥττων καὶ κρείττων. *M. du S.*

Supra ad verba Οὐδὲ ἴν τι c. 6. omiſſa eſt nota *Bourd.* & *Cogn.* quare eam hic ſubjungimus: Οὐδέν τι] ait, ſic recte Angl. Cod. hanc lectionem. agnoſcit. hac de re dico ad Hel. *Bourd. Nullum animal*] *Athen.* Lyconis teſtimonio Pythagoram animatis victitaſſe probat, *Gell.* L. IV. c. XI. *Cogn.* Idque pluribus probatur in notis *Gronovii* ad Gell. *J.F.R.*

Ibid. c. 14. Τύψις, ἀτιμία] Tacite praeterii errorem *Bourdelotii*, qui id exponit, quaſi adjectiva eſſent oppoſita, ſive oxymora, ut καιρὸς ἄκαιρος & ſimilia, & conjunctim legenda; ſed eruditi per ſe ejus feſtinationem detegent, ceteri vel ex ipſa verſione videbunt quid is erraverit. Sed plura forent monenda, ſi ſpatium eſſet. *J.F.R.*

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

ΣΩΚΡ.

Βαλλε, βάλλε τὸν καταράϛον [a] τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ὀπίϛαλλε τῇ βώλῳ· προσεπίϛαλλε καὶ τῇ ὀϛράκῳ· παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ ἀϕ᾽ ἡμῶν ϕύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ [b] σύ. πάντες ἅμα ξυναϛρατεύσωμεν ἐπ᾽ αὐτόν. Ὡς τὴν τήρη τήρηϕιν [c] ἀρίγνη, βάκ]ρα δὲ βάκ]ροις. καινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔϛιν ὅν τινα [d] ἡμῶν οὐκ ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες,

SOCR.

FEri, feri execrabilem saxis copiosissimis: adjice glebas: insuper adjice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus.

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si unquam alias,

ΣΩΚΡ.] Persona Socratis additur in *F. H.* Fl. & *Amst.* in nonnullis deest. *a* Τοῖς ἀφθόνοις] Ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *J.* *b* Σὺ] Addit δὲ *P.* *c* Ἀρίγνη] Sic *C. Fr. B2. P.* ἀρίγνου *F. A1. J. S.* *d* Ἡμῶν] Ἡμῖν Fl. male.

1. Καταράϛον] Ἄθεον. *G.*

7. Τήρη . .] Παρῳδεῖ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο· αὐτὰρ τοῦ *B.* τ᾽ Ἰλιάδος, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρίγνῃ, φῦλα δὲ φύλοις. *G.*

ΑΛΙΕΥΣ] In opere suo de Sophistis, Crassolius putat, hunc titulum ex Platonis *Sophista* petitum, quia Sophistarum illic artem *venatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat.

Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui Philosophis opposuit. In eo autem quanto majorem erga veros & insucatos Philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. *M. du S.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] In hunc Dialogum *Brodaeus Miscellaneis* c. 22. lib. III. *Th. M.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] Consului *Brodaeum*; ille vero l. c. eadem habet quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus, addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed in primis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, suo loco addemus. *J. F. R.*

1. Βάλλε] Vid. *Aristoph.* Acharn. II, 2. quem hic exprimit. *A. V.*

2. Ἀφθόνοις τοῖς] Leve hoc, sed melius ex Ed. *J.* quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. *M. du S.*

6. Καὶ σὺ δὲ] Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. *M. du S.*

7. Ὡς πτήρη] Alludit ad hunc Homericum versum Iliad. 16. *G. C.*

Ὡς πτήρη] Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in *Parisino*, quam in *Graev.* Edit. Ideo eumdem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subjiciemus. *J. F. R.*

Ibid. Φράτερας] Hom. Il. B, 363. Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρίγνῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii, sed Scholiastes & *Brod.* in Misc. p. 2. c. 22. jam monuere, versum ex Iliad. B. esse desumtum, idem complures commentatores fecere. quod comperi, postquam haec scripseram. *J. F. R.*

10. Ξύλοις] Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi, vid. Ael. V. H. X. 16. *J. F. R.*

11. Τὸν ἀξίως] Δίκαιον. *J. Br.*

12. Κεκμήκατε, ὦ Ἀριϛιππε] Auctior est vetus Codex: κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίϛιππε. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπίκουρε καὶ Ἀρ.] Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mss. Gr. & P. restituimus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. *M. du S.*

14. Ἐγὼ

lias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Jam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? feſſine eſtis, Epicure & Ariſtippe. Certe non decebat. Sapientes eſtote, jam *In pectus vobis calidae vetus impetus irae* redeat.

2. Ariſtoteles, magis accelera! Bene habet. Capta eſt beſtia. Cepimus te impure. Mox igitur ſcies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipſum mortem excogitemus, quae ſufficere nobis omnibus poſſit; dignus enim eſt, qui ſepties unicuique noſtrum pereat. PLAT. Ego cenſeo flagellis caeſum palo figi, oculos illi effodi,

ε εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῇς διδότω † ἀξίαν, βλάσφημος ὤν. τί τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ ᶠ Ἀριστιππε; οὐ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἐχρὴ σοφοί, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ᾽Επισπεύδασον ἔτι θᾶσσον καλῶς ἔχει· ἑάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἶσῃ γοῦν αὐτίκα, οἵους τινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ᾽Επινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι. ᵍ ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μέν, ἀνοσιολογίᾳ δοκεῖ αὐτὸν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω,

ε Εἴ ποτε] Addit καὶ P. ᶠ Ἀριστιππε] Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε G. P. ᵍ ΠΛΑΤ.] Οὐκ ἴσον οἱ ἄλλοις τὸ ΠΛ. P. Sed habet Fl. *M. du S.*

14. Ἐχρὴ σοφοί] Parod. *Homer.* quales hic multae: *Homerus*, ἐχρὴ φίλου. *J. B.*

Ἐχρὴ σοφοί] Lepidiſſime *Lucianus* in dialogo, cui nomen dedit Reviviſcentibus, inducit omnis Philoſophorum ſectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis exiſtentes, inque ipſum Lucianum, (a quo indigne habitos ſe arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum Auctione; ubi venum propoſiti, atque adeo omnium riſui expoſiti fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates ubi reliquos Philoſophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitaſſet, tandem labaſcere eos putans, Ὁμηρικῶς claſſicum canit,

— Ἐχρὴ σοφοί, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ὀργῆς.

Nempe *Homerus* Il. A. vſ. 287.

Ἀνέρες ἐχρὴ φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. *J. F.*

Ἐχρὴ σοφοί] *Hom.* Il. A. 287. Ἀνέρες ἐχρὴ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. Unde & hic ἀνέρες excidiſſe conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. *M. du S.*

Ἐχρὴ σοφοί] Il. Π. 270. Ἀνέρες ἐχρὴ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. *J. M. G.*

Ἐχρὴ σοφοί] *Brod.* Miſcell. p. 2. c. 22. ait: *Hom.* Il. Z. Θ. dixiſſe — μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. Recte; ſed verſ. Il. Θ. eſt 174. Et Z. 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Soulio* indicato; ubi ſemper habet: Ἀνέρες ἐχρὴ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. quare non dubitem Ἀνέρες excidiſſe ex Luciano, quia amat integros verſus adducere, ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab noſtro citatum eſt, ſed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut ſupra πάμπρη pro φρήτρη. quo *iracundiam* philoſophis exprobraret, non *robur*. Immo quaſi vanam ſine viribus iram. *J. F. R.*

21. Ἑπτάκις] Atqui ſex tantum mox numerantur: Chryſippus, Epicurus, Plato, Ariſtoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo ſeptimus ille? Socrates-ne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuiſſe conſtat (vid. tit. & c. 10.) an, quem jam nominavit, Ariſtippus? Pro VII. jam VIII. habemus. Haereo, ut ut ſit, male haec prius & legebantur, & vertebantur. *M. du S.*

22. ΠΛΑΤ.] Verba quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto. praeſertim cum idem Plato paulo poſt aliam ſententiam proferat ab his omnibus diverſam, & ſane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mſſ. obſervavit *Longol.* Empedoclem autem conſulentes inducuntur, ut de crateribus ſuis loquens riſum excitet. Legendum itaque cenſeo aut ΦΙΛ. aut diſtincte, Ἀλλ. Ἀλλ. *M. du S.*

23. Μαστιγωθέντα πρότερον] Omnia haec in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud *Dion. Hal.* 5. & tangunt Litterae ſacrae. *J. B.*

Μαστιγωθέντα] Flagellationem praemitti ſolitam crucifixioni, notiſſimum, vid. tamen ſ. v. *Lipſium* de cruce. l. 2. c. 2. & *Joſeph.* de bell. Jud. l. 2. c. 14. f. *J. F. R.*

24. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω] Hos ſolebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex *Parthenii* cap. 20. *J. B.*

κόφθω, ἢ γλῶτταν αὐτὴν [a] ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτέμνωμαι. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδοκλεῖς, δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα. [b] λακιστὸν δὲ πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον, ἵνα ἀν ἔχῃ τὸ μέρος αὐτῆς ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΥΚ Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς Διὸς ἵκετεύω φείσασθέ μου. ΣΩΚ. Ἄραγε οὐκ ἀν ἀφεθείης ἔτι ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;

ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ' Ὁμήρου ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ ἴσως παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

Ζωγρεῖτ' ἐσθλὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοὶ ἀνήρ.

linguam ipſam multo prius praecidi; tibi quid videtur Empedocles? EMP. In crateres dejici Ætnae, ut diſcat non maledicere melioribus. PLAT. Quin optimum fuerit, eum inſtar Penthei alicujus aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque diſcedat.

3. LUC. Minime vero: ſed per Jovem ſupplicum praeſidem mihi parcite. SOCR. Decretum eſt. Non amplius potes dimitti. Vides vero quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris ſunt.

LUC. Verumtamen ex Homero & egō vobis ſupplicabo: reverebimini forte verſus, neque adſpernabimini conſuentem carmina.

Quem capitis bonus eſt donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim ſapientes munera ſpernunt.
PLAT.

a Ἐπιπολὺ] Ἔτι πολὺ. P. nil mutat Fl. b Λακιστὸν] Κάκιστον Br.

30. Λακιστὸν] Σχιστὸν. V.

25. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμοίμην] Quum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuiſſet, Benedictus vertit *& in multas partes abſciſſa*, ſubintellecto τῷ *prius* ex praecedentibus. Quod prorſus non placet, quum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abſciſa*, aut *longo tempore prius abſciſa*, in utrumque enim reſpectum vocabulo iſto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde *Benedictus* πρὸς Ἱκεσίου vertere potuerit *per ſupplicem Jovem*, quum debuerit *ſupplicum praeſidem*. *J.G.*

27. Κρατῆρας] Ætnae crateres, in quos praecipitem ſe dediſſe memoratur Empedocles. *J.Br.*

30. Πενθέα] De hujus exitu *Euripidem* vide in Bacch. 1029. & ſeqq. Orphei mors nota. Sed verſum, quem affert, unde habeat, non liquet, niſi quod Euripideum credo. *M.du S.*

Ibid. Λακιστὸν] Placet κάκιστον. Eſt autem *Euripidis* ſenarius. *J.Br.*

Λακιστὸν] Ex *Euripide*. Cætera Homerica ſunt ex 7. & 10. Iliad. *J.B.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* (Miſc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. λακιστὸν μόρον Lucianus dixit admodum ſignanter, exprimens mortis genus, quo diſcerpti magno ſtrepitu Pentheus & Orpheus. *Th.M.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Τρωγ. v. 116. ubi noſter id uſurpat. *M.du S.*

33. Ἱκεσίου] Intellige Διὸς. *J.Br.*

Ἱκεσίου] In antiq. verſione hoc verbum plane omiſſum erat, in *Ed. Bened.* ridicule: *obſecro per ſupplicem Jovem*; ſed Graeca expreſſit Cl. *Geſn.* non viſa manu *Soulii*, quae, *per ſupplicum praeſidem Jovem* margini *Bened.* adleverat. Et ſic ſaepe video illi cum noſtro convenire in verſionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. *J.F.R.*

34. Ἄραγε] Vid. & Καλαπλ. c. 8. & *Eur.* Med. 322. 743. Hipp. p. 224. Adde & *Suid.* *M.du S.*

35. Ὅμηρον ἃ λέγει] Il. X. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοὶ ἀνήρ. Et mox ad Ζωγρεῖτο ſubjicit idem *Brodaeus Hom.* Il. Z. Ζωγρεῖτε Ἀτρέως υἱὲ σύ θ' ἄξια δέχθαι ἄποινα &c. vers. eſt 46. *J.F.R.*

36. Οὐκ ἔστι] *Hom.* Il. X. 262. Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά; in nota *Marcil.* in edit *Graev.* citabatur Il. 10. per errorem Literae X. Sed idem jam fuerat in nott. *Bourd.* Pariſinae Edit. adjunctis. *J.F.R.*

40. Ζωγρεῖτ'] Cento hic ex locis in margine adſcriptis confectus, non ſine falſa additione, qua Philoſophos avaritiae arguit. Vid. *Hom.* Il. K. 378. & A. 23. Item Λ. 131. *M.du S.*

PLAT. Sed neque nobis deerit Homerica reſponſio: audi modo,

Ne meditare fugam, blaſphema, barbare, lingua,
Oſtentans aurum, poſtquam mea praeda fuiſti.

LUC. Vae mihi, Homerus deſtituit, ſpes noſtra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me ſervaverit.

Ne caede ſupplicem; quem jus vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne & illa ſunt Euripidea,

Haud digna ferre, indigna qui patraverit.

LUC. *Sic verba propter ergo nos occiditis?* PLAT. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & ſtuporis impii ſolet eſſe finis infortuniúm.

4. LUC. Igitur cum ſtat ſententia, omnino interficere me, nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὁμηρικῆς [c] ἀντιλογίας. ἄκουε δή,

Μή δή μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσόν τοι λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπραχτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ὅπα τὸν Εὐριπίδην δή μοι καλαφθικτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσαί με.

[d] Μὴ κτεῖναι τ' ἱκέτην· οὐ γὰρ θέμις κλαυτῶν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ καὶ ταῦτα Εὐριπίδου ἐστὶν, Οὐ δικαία πάσχειν δικαὶα τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥ. Νὴ ὃν ἔχαλε ῥημάτων κλείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυστυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκτιννύναι, ἢ δεδεμία μηχανὴ [e] τοῦ ἀφφυγεῖν με, φέρε, τοῦτο γοῦν εἰπατέ μοι, οἵ τι-

[c] Ἀντιλογίας] Nihil mutant Fr. B2. H. Fl. J. [d] Μὴ κτεῖνε] Sic etiam Fl. & H. [e] Τοῦ ἀφφ.] Sic ſola J. reliquae τὸ male.

42. Μὴ δή φιλέοντι σοφοι πορ.] *Lucianus* e ſuo addidit. *J Br.*

45. Ἀντιλογίας] Forſan ἀπολογίας. vid. Ησ. c. 15. *M du S.*

46. Μὴ δή μοι φύξιν γε] Eſt hic & Homeri verſ. Il. Π. ait *J. Br.*

Μὴ δή μοι φύξιν γε] Non invenio. Sed Il. K. 447. Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμεδάλετο θυμῷ. *J F.R.*

52. Μὴ κτεῖνε] Ex qua Eurip. fabula, neſcio. *M. du S.*

Μὴ κτεῖνε] Perſpicuum eſt (ait cl. *Jenſ.* Lect. Lucian. p. 166.) in voce κτεῖνε corripi diphthongum ει etiam ſequente conſona, quod non inſolens tamen eſſe, contra cl. *Bentlejum* probat ibid. qui cum ad verſ. 87. *Callim.* hymn. in Jov. id negaſſet, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare conatus eſſet, plurib. redarguitur teſtimoniis a cl. *Jenſio* ſingulari excurſione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro *nota* huc inſeri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi meretur. *J. F. R.*

54. Οὐ δικὰ] Expreſſit *Livius* poëtae Graeci ſententiam in orat. Marcelli XXVI. 31. *Quis pati poſſet eſſe hoſtilia, cum fecerint, indignatur?* *M du S.*

55. Ἔκατι . . .] Imitationem Euripidis agnoſco, cui vox haec familiaris, pro ἕνεκα. vid. *Med* 719. & alibi paſſim. p. 307. A. τίνος μ' ἕκατι κτενεῖτε. *M du S.*

Ἕκατι] Fiat etiam hic ſenarius leviſſima trajectione. Νὴ ὃν ἕκατι ῥημάτων με κτενεῖτε. Patet ex reſponſo, verum hic eſſe debere. *J. M. G.*

Ibid Κτενεῖτέ με] Κτενεῖτε legend. conjicit. *F. G.*

57. Ἀχαλίνων] Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. & iterum apud hunc fine Ἀποφθ. Vid. *Eurip. Bacch.* 385. *M. du S.*

60. Οὐδεμία μηχανὴ τοῦ ἀφφυγεῖν με] *Nullum mihi reſt. t refugium*; ſic reddidit *Benedictus*, non male, quod ad ſenſum; verum haud dubie Soloecum hoc. Scribe omnino τὸ ἀφφυγεῖν με. *nulla effugii mihi patet via.* Sic ſupra in Necyomantia c. 2. iisdem paene verbis, οὐδεμία μηχανὴ τῶν ἀφφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1. f. Εἰ δὲ καὶκείνη προσδλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ λαθεῖν αὐτὴν; *Si vero etiam illa te adſpexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes? Homerus* Il. I. vſ. 248.

——— οὐδέ τι μῆχος
Ῥηϊδίως κακοῦ ἐξ' ἄκος εὑρεῖν ———

Neque ulla via eſt perpetrati mali medelam inveniendi.

Aliter haec locutio concipitur ab *Luciano* Noſtro in Pro Imaginib. c. 24. ἢ οὐδεμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι. *Vel fieri non poteſt, quin & ille mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεδουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς; *Qui fieri poſſit, quo minus & in eo videantur illi male fuiſſe conſulti?* Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ἐργάζεσθε, rectius in MS. legi teſta-

τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν [a] ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ὅπῃ θανάτου συνειλήφατέ με; ΠΛΑΤ. Ἃ τινα μὲν εἴργασαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σαυτὸν ἐρώτα ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς [b] καλοὺς ἐκείνους [c] σου λόγους, ἐν οἷς Φιλοσοφίαν τε αὐτὴν, κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνελήλυθαμεν ὅπῃ σὲ, παραιτησάμενοι παρὰ ὀλίγον τὸν Ἀϊδωνέα, Χρύσιππός τε οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, [d] ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, [e] εἰ μάθοιτε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττεσθε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατ' ἀξίων. ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε [f] λαίνου ἔσου χιτῶνα κακῶν ἕνεκ' ὅσα ἔοργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, οὐκ ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὔνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκλειόντες; ἢν ἐμὲ ἀποκλείσητε, τοσαῦτα

sitis, aut quam immedicabilem a me injuriam passi sine ullo remedio mihi irascamini, & supplicii caussa me comprehenderitis. PLAT. Quibus nos injuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & Philosophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos adfecisti, tamquam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis laceraſti.

5. LUC. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praebuerim. Itaque abjicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos. PLAT. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin *saxea adest toga tantorum tibi poena malorum.* LUC. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earumdem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis

a Ἀνήκεστα] Sic Edd. sed ἀμειλίκτα P. & L. & Scholiast. b Καλοὺς] Κακοὺς L. c Σου λόγους] Συλλόγους MS. Angl. P. Edd. nil mutant. d Ὁπόσους] Ὅσους P. nil mutat Fl.. e Εἰ μάθοιτε] Ἢν μάθητε P. L. In iis si μάθητε, vel si μάθοιτε. f Λαίνου] Nihil mutat H. & Fl.

63. Ἀμειλίκτα] Ἀνήκεστα. V.
71. Παραιτησάμενοι] Παραιτοῦ Ἀδωναίου, συγγνώμην αἰτοῦν. V.
Ibid. Ἀϊδωνέα] Ἀϊδωνία ἢ * Ὀρφέα. G.

* Ὀρφέα] Illud ἢ Ὀ. ex superioribus huc insciteintrusum est. M. du S.

tur Cl. *Graevius* ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθε pro ὀργίζεσθε. J.J.
Ibid. Τὸ ἀφυγεῖν] Secutus sum emendationem Cl. *Jensii*, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. Mer. c. 2. Conter etiam ἀποκηρ. c. 19. εἰκ. c. 1. & κατάπλ. c. 4. M. du S.
63. Ἀνήκεστα] Angl. ἀμειλίκτως. J.B.
Ἀνήκεστα] Procul dubio rectius Mſ. εἴπατέ μοι, ὦ ἄνδρες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε· *dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox & me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis:* invenit etiam *Bourdelotius* in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aeque ut Anglicanus τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat rejiciendum: *tua illa prava colloquia*: σύλλογος enim apud *Demosthenem* est *colloquium*, & *circulus colloquentium*, ut docuit *Budaeus* ὁ πάνυ. J.G.G.
Ἀνήκεστα] *Hom.* Il. Α. 137. — ἀμειλίκτοι δ' ὅτ' ἄκουσας. M. du S.
66. Καὶ τοὺς καλοὺς] Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. J.B.

72. Ἐπι-

bis laboris ſuſceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc ſunt Philoſophi, ingratique, iracundi, & parum officii memores videamini adverſus virum bene de vobis meritum. PLAT. Impudentiam hominis videte! Inſuper gratiam tibi maledicentiae illius cauſſa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas diſputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam; & ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui ſemper ita vixerim, philoſophiam ut admirarer, & vos ipſos laudibus tollerem, & in libris quos reliquiſtis, verſaret. Haec enim ipſa quae dico, unde alias, quam a vobis ſumens, & apum inſtar delibans flores veſtros, oſtendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoſcunt, unde & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me ſectantur propter florum legendorum ſolertiam, re autem ipſa vos & veſtrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios ſpecie & coloribus; ſi quidem legere illos ſciat aliquis & nectere & concinnare, ne alter ab altero diſſideat. Eſtne igitur, qui his bonis veſtris uſus, male audeat dicere viris bene de ſe meritis, a

ΛΟΥΚ. Πῶ γὰ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν [m] θαλαττῶν, καὶ χ' [n] μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ [n] παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τὰ ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τ' λειμῶνα τ' ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξαθαί γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξαθαι, καὶ ἁρμόσαθαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου. ἔοθ' ὅστις ἐν ταῦτα ὧν πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, ῥᾳδίως ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας,

g Ὑπὲρ] Περὶ Coll. Vulgatam ſervant *H.* & Fl. h Τὸ] Κατὰ τοὺς πόλλους P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. i Κακηγορίας] Sic *Par. Ald. H.* B2. Fr. *A. S.* Fl. Sed καλῆγορίας. *F.* & Angl. k Οὗτος] Οὕτω S. male. Sed *H.* & Fl. vulgatam ſervant. l Καλαλελο.π.] Καλαλελοίπ. *F.* m Παραλιῶν] Λαῶν P. n Παρ' ὅτου] Παρά του *Ex. Fl.*

88. Ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γρ. περὶ *G.*

72. Ἐπίκουρ@.] Excidiſſe hic Socratis nomen ſupra jam monui. Putabant itaque, aut alicubi inſerendum, aut haec verba Socrati ipſi, non Platoni tribuenda, & legendum hic diſtincte, καὶ Πλάτων, ὑγὼ. &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ὑγὼ, *Socratis* nomen ex Miſſ. ſolis ubi reponendum ſit, definiri poteſt; neque enim a Platone commiſſum puto, ut magiſtri nomen omiſerit. De Empedocle ſi quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit, unde factum, ut hic in plebe philoſophorum facile delitescat, non excitandus omnino, niſi ridiculi cauſa, propter Ætnae crateres. *M. du S.*

77. Περὶ ὑμῶν] Lege, meo periculo, πρὸς ὑμῶν, tur.

Vid. not. ad Tim. c. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἑαυτοῦ ἀδικ@. 154. 7. *M. du S.*

81. Λάϊνον ἔσται] Iliad. 3. v. 57. *F. B.*

Λάϊνον . .] Vid. *Hom.* Il. Γ. 57. *M. du S.*

Λάϊνον] Eandem *Iliadis* Sect. jam indicaverat *Brodaeus* Miſc. p. 2. c. 22. ſed omiſſo, ut ſemper, verſuum numero. *F. F. R.*

88. Μὴ τὸ Τ'] Angl. κατὰ τοὺς πόλλους Τ' τοῦ φιλοσόφου. *F. B.*

92. Τῆς κακηγορίας] Angl. καλῆγορίας. *F. B.*

1. Καλαλελοίπαλε] Ita omnino pro καλαλελοίπ. cum S. ſcribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. *M. du S.*

15. Ἀφ'

δρας, ἀφ' ὧν [a] εἶναί τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κἂ τὸν Θάμυριν, [b] ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνων, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοκῶ, ὅτι τὴν τοξικῆς.

quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, jaculari ausus contra ipsum muneris hujus & artis sagittandi auctorem.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὦ γενναῖε, καὶ τοὺς ῥήτορας εἰρηταί σοι· ἐναντιώτατον γοῦν ὄντι τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σε ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίαν προσέστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φὴς λαβὼν, κατ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἵνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα τῷ σῷ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὰ λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ [c] ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προχόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε ἀφ' ἑνὸς τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

7. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti, maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo importuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem injuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus sis, hoc uno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε πρὸς ὀργὴν ἀκούσαντες, καὶ οὐδὲν τοῖς δικαίοις προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων [d] ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ πόρρω εἶναι τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτον

8. LUC. Videte, irae auscultatis, neque justum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri umquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab ejusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed

[a] Εἶναί τις] Ἤδη τις ἔδοξεν. P. Angl. εἰδέναι *Marc.* Edd. vulgatam servant. [b] Ἢ τὸν] Ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde. [c] Ἐκωλύομεν] Ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant Edd. [d] Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* ὑμῶν recte *H. B2.* Fl.

21. Κατὰ τοὺς ῥήτορας] Ἐπεὶ ὠδολιγωμαλικῇ κέχρηται τῇ πίστει· αὐτὴ δὲ μερικὴ. τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορικὴ. εἰ γὰρ διαλεκτικοὶ λαὸ τῶ καθόλου τὰς πίστεις παραίνουσι. *G.*

59. Πρὸς ὀργὴν] * Ὀργίλως. *G.*

* Ὀργίλως] In *V.* erat . . . γίλως, unde in Impress. 17. factum est ὁ γίλων. Sed *Coll.* unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τῶ ὀργίλως est, & ὀρ. ita scriptum ut litera ρ sit in media O (Φ). *M. du S.*

15. Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἐδ. *J. B.*

Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν] Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν. Et illud, δοκῶ ὅτι τὴν τοξικῆς. *Th. M.*

Ibid. Εἶναί τις ἔδοξεν] Sic iterum noster in *Symposio* c. 35. ὁμολογοῦμεν τινας εἶναι ἀπὸ τῶν χαμάτων. In *N. T. Ep.* ad *Gal.* II, 6. ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναί τι. Et *Act.* V, 36. Θευδᾶς λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Ad quem l. Rever. *Elsner.* etiam ex *Eurip.* Ion. 597. adfert, Ζητῶ τις εἶναι. *J. F. R.*

16. Θάμυριν] Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B. 102. . . & *Plut.* 2074. 1. *M. du S.*

Ibid. Εὔρυτον] *Eurytus* artem jaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. *G. C.*

Εὔρυτον] Vid. *Odyss.* Θ. 224. Adde *Hyg.* f. 173. & 14. *M. du S.*

18. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν] *Hom.* Odyss. Θ. 224. *M. du S.*

30. Ἐκωλύομεν] Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. *J. B.*

33. Πρὸς ὀργὴν] Vid. *L. Bos* ad Ep. ad Rom. p. 98. *T. H.*

47. Φαίνομαι] Lucianus exigens a Philosophis, ut aliquis eligatur, qui caussae suae sedeat judex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἂν μέν τι ἀδικεῖν φαίνωμαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν δίκην. Poscitur omnino φαίνωμαι, idque praecipue ob sequens γνῶ. Ego vero adversus cri-

Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere, sed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me feciſſe injuriam, idque de me statuerit judicium, sustinebo nimirum justam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet judices, vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsis in fraudem judicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem esse & causidicum & versutum in dicendo veteratorem. Quem vero judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa injuste facitis, inducas, ut secundum te ferat sententiam. LUC. Hac quidem cura vos libero: suspectum

τόν γε ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γὰρ καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα [c] διαλύειν διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει. ὥστε δικαστὴν ἑλόμενοι καταγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἂν [f] εἰ μή τι ἀδικῶν [g] φαίνωμαι, καὶ τοῦτο δὴ ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δικαίαν τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσητε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσι [h] μοι οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψητε.

9. ΠΛΑΤ. Τοῦτο σκεῖνο, ἐς πεδίον τὸ ἵππον, ὡς παρεκβαλόμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. φασὶ γὰρ ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ παῦρον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαρρεῖτε τούτου γε ἕνεκα· εὑρήσετε τοιοῦτον ἀμιτητὸν

e Διαλύσας] Λύσεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur *P.* *f* Εἰ μή] Ἢ *P.* εἰ μή. *Fl.* *g* Φαίνωμαι] Sic *P. B2.* & *Fens.* Reliqui vitiose, φαίνομαι olim ediderant. *h* Μοι] *Ms Angl. Rel. Edd.* μή.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Ἐς πεδίον τὸ ἵππον, * παροιμία ἐπὶ τῶν, ἀπιθάνα λόγοις καὶ ἄπιστα. τόδε ἐπὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν σωτηρίου τοῦ ἐπιζητοῦντος δυνάμενος, τὶ καταλληλότερον † ἵππου πεδίου, πρὸς τὸ τὴν οἰκείαν ἐπιδείξασθαι ἀρετὴν ‡ ὠδήσθαλλαι ταύτῃ τῇ § παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ¶ ὑδωρ βατράχου εἶναι γαλῇ, καὶ λυδῷ πράγματα. *V.*

56. Παρακρουσάμενος] Ἐξαπατήσας. *V.*

* Παροιμ.] Hanc enarrationem non agnoscunt *C.*

† Ἵππου] Ἵππου legebatur, sed *Du Soul.* u. in ου. mutavit.

‡ Πεφθάλλαι] Ita manu sua correxit *M. du S.*, cum in impresso *Graev.* legeretur σεφθάλλαι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in ος & ως communiter accipiunt. *J. F. R.*

§ Παροιμ.] Secundum hoc Prov. in *C.* reperitur; in *V.* desiderabatur.

¶ Βατράχου] Verba duo sequentia εἶναι γαλῇ, in Impr. omissa addidit. *M. du S.*

crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero injurius, idque de me judices statuerint, meritas videlicet poenas dabo. *J. F.*

52. Ἀφήσουσί μοι] Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί μοι & sic Interpres. *J. B.*

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] [Prov. *Plato* in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτη εἰς λόγους.] *A. V.*

Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Vid. & *Brodaeum*, qui Eustathium affert hoc enodantem. *Thes. Cr.* II. 501. *M. du S.*

Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Remittit *Soulius* ad *Brodaeum*. Ecce igitur hujus verba, ex Miscel. *P.* 2. *c.* 22. Hoc est, quod dici solet: *Equum in planitiem*. Erasm. in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat *Eustathius*: Ἵππου εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα αἱ ἱππόται χρήσιμοι, εἰσὶν τις ἐπὶ ἵππου νοήσῃ, ἐξεφαυλίζετο ὡδὲ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ τοῦν ἐλήγετο. *J. F. R.*

62. Θαρρεῖτε] Lucianus itaque ubi postulassiet aliquem sibi dari judicem, cui causam suam, si posset,

τὴν ὑποψίαν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, ᾧ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον ὁρᾶτε γῶν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ὑμῖν αὐτοῖς μικρὰν διαιτητὴν ἄγαγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν καλήγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ καλήγορεῖτε, ᾧ δικάζεσθε· ἐδὼν ἐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον γὰρ φέρω τοῖς δικαίοις, ᾧ ὅτι περισσὰς ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιεῖμεν ἂν Πυθαγόρα, ᾧ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα παρακαλεῖν, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, ᾧ τὴν Φιλοσοφίαν ὡμιλακότες, ἀκούσωμεν ὅ, τι ᾧ ἀπολογήσεται. τὸ μὲν [a] δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, ᾧ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. [b] παρέξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καλαλεύσαντες ἄνδρα μηδὲν ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. ᾧ ταῦτα, δικαιοσύνῃ χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῳ ᾧ [c] Μελίτῳ περὶ τῶν ἐμοῦ καλήγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαζῶν, εἰ οὗτος τεθνη-

id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam judicem vobis ipse fero. PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos judicaturi sumus. LUC. Vos iidem & accusate & judicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum justitia causae superoro, & ex abundanti causam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum judicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & adsumta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & jus in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gaudere nos justitia professi, aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant judices, si hic ne aqua quidem

a Δίκης γὰρ] Posthaec verba τιμωρίσασθαι inserit *Pell.* reliquae. c Μελίτου] Sic *H. B2.* Fl. recte. alio loco Μίλητος mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11.

b Παρέξομεν] Παρέξομαι. *V.* Sed vulgatam tuentur

77. Τὸ περὶ δίκης γὰρ] Προσυπακουσίου καταψηφίσασθαι. *V.*

79. Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] Ἐν τῷ βαδίζωμεν, ἐν τῇ

81. Καταλεύσαντες] * Λιθοβολήσαντες. *V.*

* Λιθοβολήσαντες] Λιθοβολήσωμεν. V.

M. du S.

probaret, Plato totam hanc judicis postulationem suspectam facit, aitque Lucianum in causis judicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, judici. Ad id respondet Λουκῖνος· Θαῤῥεῖτε. τοῦτο γε ἴσιμα, ἰδὼν τοιοῦτον διαιτητὴν ὑποψίαν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue; Θαῤῥεῖτε τοῦτο γε ἴσιμα. ἰδὼν τοιοῦτον, &c. Secus illud τοῦτο γε ἴσιμα fuit ab Θαῤῥεῖτε divulsum, & sequentibus adjectum. Vult enim Auctor, *De eo quidem ne vestros sollicitis. Neminem ego talem constitui mihi postulare judicem, qui sit suspectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem dispositimus, deprehendimus postea haberi in editione Florentina, nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Jam supra in Deor. dialogis p. 265. §. 15. Θαῤῥεῖτε τοῦτο γε ἴσιμα. παιδί γάρ μοι ἐστὸν δύο καλώ. *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo c. 8. Μεγαπένθης. Ἀπολεῖται ἐν χρυσῷ τοσούτῳ; Κλωθώ. οὐκ ἀπολεῖται. Θαῤῥεῖ τοῦτο γε ἴσιμα. Pro Imaginib. c. 16. Θαῤῥεῖς ἐς Λυκῖνα, τοῦτο γε ἴσιμα, ὡς ἐ φαῦλόν μοι ὑποκριτὴν ἔχων τὸ ἀπολογίας. *Ne sis, mi Lucine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis auctorem.* De morte Peregrini c. 26. Ἀλλὰ θαῤῥεῖτε τοῦτο γε ἴσιμα. ἐγὼ

dem attributa (& clepsydra) moriatur? PLAT. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam. illa judicet, & nos sententia illius stabimus.

11. LUC. Euge viri sapientissimi, meliora ista & magis legitima. Verum lapides servate, uti dixi, opus enim paullo post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo ejus quaerenda, ut illius consuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut aliam pro alia januam mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quasdam delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me inveniisse, idque colligebam ex multitudine

ξαι, [d] μηδὲ τοσαράπαν ὕδατος μεταλαβόντα. ΠΛΑΤ. Ἄριστα μὲν λέγεις ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἡ δὲ, δικασάτω, ᾗ ἡμῖν ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη ἀφγνῶ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔχει. δεήσει γὰρ αὐτοῖς μικρὸν ὕστερον ἐπὶ τῶν δικαστηρίων. τῆς δὲ τῆς Φιλοσοφίας εὑρεῖν τις ἂν; ἐπεὶ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενόμενός αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄττα τισὶ τριβώνια ἐσκεπασμένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμενος εὐθέως αὐτοὺς, ἀπορήσαν. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ ὡς ὅλως ἀπεκρίναντό μοι, ὡς μὴ ἐλεγχοίμην ὄντα οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. ὥστε πω γῦν [e] ἡμέρου ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος; ἦκον ἐπί τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γῦν εὑρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῆς εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόν-

[d] Μηδὲ] Μὴ δὲ *F. S.* μηδὲ *Ba.* & *P.* &c. [e] Καὶ πάνυ] Sic etiam *H. F. Fl.* & *P.*

86. Ὕδατος μεταλαβόντα] † Ἰσέον ὅτι οἱ ‡ Ἀθήνησι δικασταὶ ἐσχον βουλόμενοι τὰς ἀπορρήτους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐτίθεσαν, καὶ λάρνακα ὅσον λοστρίνου παρῆσχον τῷ ὕδατι ἔχουσαν ἐν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τῆς ¶ κρουσίνου ἐκάλουν τὴν ῥήτορα λήγουσαν, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν ὕδωρ ἐκρυῇ· ἔπειτ' ἤδη ἐν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τὴν λήγουσαν ἐποιοῦντο, †† συνίστασθαι ἐκέλευον τὰς δημηγορίας· οὕτω παρομοίως, μὴ λέγειν ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι.

Ὕδατος] Τῷ δικαστικῷ ὕδατος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. *G.*

† Ἰσέον] Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam consensum alibi observare est, quo fit, ut credam duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. *J. C.*

‡ Ἀθήνησι] Οἱ ἐν Ἀθήναις legitur in V. male. *M. du S.*

§ Παρῆσχον] Παρέσαν. V. *M. du S.*

¶ Κρουσίνου] Ita in margine correxit *M. du Soul*: cum antea legeretur κατατίτου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, quum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. *J. F. R.*

†† Ἐκέλευον] Ἐκελοῦ legebatur in *Impr.* quod rursus mutavit manus *Soulii*. Sed quum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. *C.* & *V.* correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. *J. F. R.*

†† Συνίστασθαι] Ἐκέλευον legebatur, noster vero *Du Soul* adjecerat συν. Ita ut legere possis συνίστασθαι vel συνίστασθαι; sed posterius eum voluisse, facile est conjicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. *J. F. R.*

ᾗ δορυσαίμην ἂν, &c. *J. J.*

Θαρρῶν τούτων γε ὄντων] Sic exhibui, ut cl. *Jensius* jussit, pravam interpunctionem tollendo. *J. F. R.*

70. Ἐκ περιουσίας] Adleverat orae *Ed. Gravii* clariss. *Hemsterhusius*, *Dukerum* consulendum ad Thucyd. VIII. p. 332. Sed est p. 532. n. 37. ubi ἐν τῷ περιόντι, & ἀπὸ περιουσίας, *ex abundanti*, sive, *plus quam opus est*, ex Thucyd. adfertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. *J. F. R.*

79. Ἐν τῷ χαλκῷ] In ferro & armis. *J. Bo.*

86. Ὕδατος] *Aquam alicui fundere*, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi, ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydram. *A. V.*

98. Παρ' αὐτῆς] Male olim vertebatur: *ad ipsam*. Vid. *L. Bos*, Obs. crit. p. 50. *J. F. R.*

ἐξιόντων ἁπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ χήμαλα εὐγαλῶν, καὶ φρονιστικῶν τὸ πρόσωπον. μεθ' τούτων οὖν ξυμπαραδυθεὶς, καὶ αὐτὸς εἰσῆλθον ἄν· εἶτα εἶδον γύναιόν τι οὐκ ἀπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ [a] ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ καλὲ Φάνη μοι αὐτίκα ὑδὲ τὸ ἄφελον δοκεῖν τὸ κόμης ἀκαλλώπιστον ἐῶσα, ὑδὲ γε ἱματίου ἀναβολὴν ἀνεπιδεύτως περιέλλυσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τοῦ ἀθεραπεύτου δοκεῖντι προχρωμένη ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, [b] καὶ φύκος, καὶ τὰ [c] ῥήμαλα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν [d] ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν [e] παρακαθισαμένη πλη-

intrantium & exeuntium, qui ſeveri omnes viderentur, habitu compoſito, & vultu acriorem cogitationem prae ſe ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipſe intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad ſimplicitatem quamdam cultus expertem ſe concinnaret. Sed mox mihi apparuit ſcilicet, eam neque comas, quas negligenter ſolutas videri volebat, inornatas reliquiſſe, neque veſtis amictum ſine adfectatione compoſuiſſe. Manifeſto autem iis ſe rebus exornaverat, & ad decentiam, aſſimilato illo cultus neglectu, uſa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum ceruſſae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique ſe ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, ſi quis quid daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope adſideret, pau-

a Ἀφελὲς] Ἀσφαλὲς vulgo edebatur in editt. novis & antiqq. Sed ἀφελὲς recte P. L. & *J.* Et recte conjecit *Graevius*. b Καὶ φύκος] Deeſt in Fl. Habent autem *H.* & *P.* c Ῥήμαλα] *Gronov.* χρώματα. *Pell.* ῥύμματα. Sed nihil mutant Edd. d Ἐς τὸ] Articulus τὸ abeſt a Fl. Nihil mutat *H. P.* e Παρακαθισαμένη] Παρακαθιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit *H. P.*

18. Ἀναβολὴν] Περιβολὴν. *G.*

20. Ἀθεραπεύτῳ] Παιδιλλῶς καὶ ἀφροντιδήτῳ. *V.*

12. Ξυμπαραδυθεὶς] Emenda ξυμπαραβυθεὶς. *J. Brod.* in Miſc. *P.* 2. c. 22. Sed ſic jam habuere Editt. *P. S.* &c. In qua igitur malam lectionem — βυθεὶς vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi ſic editum fuiſſe, ſed manu *Soulii* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. *J. F. R.*

14. Ἐς τὸ ἀσφαλὲς] Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etſi in modum quam maxime oportunum & incomtum ſe aptabat.* Eſtne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime oportunum?* Hoc credant, qui nondum acre lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφελὲς ἐ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non ſimplicem, etſi ſe compoſuiſſet, ut videretur maxime infucata, & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελὲς, quod frequentius in *Luciano* reperitur, corruptum eſt in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, ſe vidiſſe in illa χρυσᾶ τῶν πλοιῶν παχύτερα, *torques aureos boiis craſſiores.* Sic enim & codex Anglicanus, & mea excerpta, longe ἐμφατικώτερον, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχελείων παχύτερα. Sunt enim τὰ πλοῖα & ὁ πλοιὸς vincula ſive ferrea, ſive alius materiae craſſiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. 11, Ἐλληνικ. οὕτω δεσμεῖν τοὺς δάκνοντας πλοιῷ δεσμοῦσι τοὺς δάκνοντας κύνας, ἵνα κἀκεῖνοι ὑμᾶς ὥσπερ οἱ κύνες τῷ ἐδηκότι τοῦτο δήμῳ εἴχοντο ἀπιόντες. *Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vas poſtquam tradiderunt populo iſti injuria affecto tradiderunt.* Apud *Euſebium* Hiſt. Eccleſ. V, 52. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur πλοιὸς σιδηροῦς. *Prudentio* eſt *boia*: *Colla boiis impedit.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀφελὲς] Sic omnino legendum, praecuntibus *Codd.* MSS. P. L. & Ed. *J.* Quod enim in reliquis eſt ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione poteſt. *M. du S.*

Ἀφελὲς] Legendum omnino, quod jam vidit *Graevius*, ἀφελές. *J. M. G.*

21. Ὑπεφαίνετο δέ τι ἐ ψιμύθιον ἐ φύκος ἐ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά] Abſit ut credamus id poſterius factum, aut *Lucianum* velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio poſitum? Puto ſcripſiſſe καὶ τὰ χρώματα ut in Dearum judicio, μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίρου τινός. *J. G.*

Ibid. Ψιμύθιον ἐ φύκος] *Bened.* vertit, *creta & fucus.* Sed, *ceruſſa & fucus* rectius Ill. *Spanh.* obſ. ad *Callim.* p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. *J. F. R.*

22. Ἐς τὸ κάλλος ἴσχυεν] Vertebatur olim: *admodum*

pauperes amatorum ſuorum ne reſpiciebat quidem. Saepe vero etiam ſi imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis craſſiora. Haec videns mea per veſtigia mox receſſi, miſeratus nempe infelices illos, qui ſe ab illa non naſo quidem, ſed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem ſpeciem amplecterentur pro Junone.

13. PLAT. Illud quidem recte, neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Caeterum ne opus quidem eſt domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere ſolet quotidie. Quin jam

σίον, τὺς πένητας τ ἐραςῶν ἐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ ἡ γυμνωθείσης αὐτῆς τὸ ἀκρύσιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῆς ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ὀπὶ πόδας ᵍ αὖ εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τὺς κακοδαίμονας ἐκείνυς ἐλκομένυς πρὸς αὐτῆς, ὐ τ ῥινός, ἀλλὰ τῆ πώγωνος, ἡ τ Ἰξίονα, εἰδώλῳ ἀντὶ τ Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τῦτο μὲ ὀρθῶς ἔλεξας· ὐ γὰ πρόδηλος ἐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πολὺν ἀλλ' ἐδὲν δεήσει βαδίζειν ὅπι τ οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη πω ἀφίξεται, ʰ ἐπανιῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσεια ἡ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τῦτο γὰ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ

f Ἐγχέλεων] Κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἰγχέλιων. *g* Αὖ] Ἦ *J.* Sed αὖ P. L. Et Edd. antiq. omnes. *h* Ἐπανιῦσα] Ἀνιῦσα Fl. vulgatam ſervant *H.* P.

29. Ἐγχελέων] Κλοιῶν. *G.*

33. Ἰξίονα] Nota hiſtoria quemadmodum Ixion cum Junonis ſimulacro ſeu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti ſic ὡς ἀπὸ τὸ τὴν αὔρας κεντῶν. *G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τῆ κεραμέως κεραμίδος γενικῶς, γένεται κεραμεϊκὸς ὁ σωταιρίστι κεραμευτικὸς. *V.*

39. Ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' *Ἀθηναίοις ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπὸ τ ποικίλης τὺ αὐτῆ ζωγραφίας. *V.*

* Ἀθηναίοις] Ἀθηναίων legebatur in *Empr.* ſed ων in οις mutaverat noſter *du Soul*; ideo ſic dedi, quia recte emendavit. *J. F. R.*

dum gaudebat; ſed rectius Cl. *Geſn.* vertit: *pulcritudinis nomine*; ideoque ego comma poſt ἡσῶν ſuſtuli, & poſt κάλλος poſui, ut nexus fiat, ἐκπεπληγμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. *laudata propter pulcritudinem, gaudebat.* Sic pro Imag. c. 23. V. *L. Bos* Obſ. cr. p. 50. Sic εἰς pro propter etiam *Ael.* V. H. XIV. 9. Ξενοκράτης . . ὑπὸ τῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄκρον σκληρότερος. *Xenocrates quum a Platone ob ruſticitatem derideretur.* Quia autem τὸ κάλλος, docente *Heſych.* & *Euſtath.* etiam ſignif. *unguentum Veneris*, neſcio num ſimul ex joco ambiguo huc alludat. *J. F. R.*

26. Οὐδὲ προσίλασε] Id quod meretrices Corinthiacae facere conſueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149. & Schol. ibid. *L. BOS.*

29. Ἐγχέλεων] Angl. κλοιῶν. *J. B.*

Ἐγχέλεων] Κλοιῶν quidam Codices, (ut in *variantibus* notatum) confer. Ἀστ. μυθ. c. 1. *Eurip.* Ion. 183. de torque Paridis. *M. du S.*

Ἐγχέλεων] Retinendum puto, quia ratio reddi poteſt, cur κλοιῶν ſubſtitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* ſibi hic vellent, de *anguilla* ſubſtituenda *boiis*, neſcio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, conſtat, vid. Scheff. de torqu. p. 12. *J. M. G.*

Ἐγχέλεων] Etiam in Juntina clariſſ. *du Soul* deleverat ἰγχέλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluiſſe in textum recipere. Sed rectius clariſſ. *Geſnerus* vulgatam ſervavit, cui addo, nihil inde confici, quod in *Apolog. pro merced. conduct.* c. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat, illic enim nec luſus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. *J. F. R.*

32. Τῆς ῥινὸς] Eadem locutio occurrebat ſupra Deor. Dial. §. 3. *J. F. R.*

33. Ἰξίονα] Vid. *Hom.* Il. Ε. 317. Conf. Deor. Dial. Dial. VI. *M. du S.*

36. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν] Subindicat vafer ſcurra, Platonem quoque non ſatis familiarem fuiſſe Philoſophiae & veritati. *J. M. G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] De his omnibus locus dicendi ad *Pauſan.* *J. B.*

Ἐν Κεραμεικῷ] Gloſſa edit. Pariſ. „ *Ceramicus*, lo„ cus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, ſepelie„ bantur: a varietate picturarum *poecilus* dicta porti„ cus: nam ibi bella varia, quae Athenienſes adver„ ſus hoſtes geſſerant, depicta erant. meminit Pauſa„ nias. *J. F. R.*

39. Ποικίλῃ] A pictura Polygnoti ſic dicta porticus, v. *Corn. Nep.* I. Miltiad. c. 6. & *Diog. Laërt.* in *Zen.* p. 165. C. *M. du S.*

δὲ ἤδη [a] πρόσωσιν. ὁρᾷς ἢ κόσμιον ἢ ἀπὸ τῆς σχήματος, ἢ προσηῆ τὸ βλέμμα, ἢ ὅπη σωφρονίᾳ ἠρέμα βαδίζουσαι; ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ.

accedit. Viden' illam decenti habitu, adſpectu propitio, quae cogitabunda placide incedit. LUC. Multas video ſimiles

[a] Πρόσωσιν] Προσέρχει P. *Angl.* Nihil mutant Edd.

42. Προσηῆ] Πρᾷον. *V.*

41. Πρόσωσιν] Angl. προσέρχει). *J.B.*

43. Ἠρέμα] *Compoſite.* *J.B.*

45. Καὶ μία πάντων] Fingitur Philoſophia more ſolito in porticum Poecilen procedens, non ſola, ſed aliquot comitibus ſtipata, Virtute nempe, Juſtitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philoſophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes eſſent inter ſe admodum ſimiles, nihilominus Philoſophia dignoſci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ, inquit Lucianus, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία ἐς ὁ αὐτὸς. Non caret ſoloeciſmo hic locus; neque enim πάντων, ſed πασῶν, res ipſa poſtulat ſatis manifeſto. Non tamen ego quidquam hic auſim immutare, quum & alibi ſimilia in hoc ſcriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in deſcriptione templi Veneris Gnidiae c. 12. Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς τῆς τριβόλου, ἀφροδίσιοι προσέτριψαν κόραι. τὸ γὰρ ἔδαφος, οὐκ ἐς ἴδιαφος ἄγουσι μάλιστα, λίθῳ πλατεῖ λείως ἐστρωμένον, ἀλλ' ἐς ἃ ἡ Ἀφροδίτη, ἅπασι τοῖς γύαιοις ἡμέραν παρῆν, ἃ ταῖς κόραις εὐθυμίαν ἄχρι πόρρω βρύοντα ἢ πηγὴ ἄφρα συνεφόρουν. *Et ſtatim ab ipſo delubro, Venerem nobis adſpiraverunt aurae; nam ſubdialis pars non in pavimentum maxime ſterile, laevibus lateribus inſtrata, ſed ſicut in Veneris templo, tota erat fructuum miſtum ferax, qui cum frondibus ſuis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clariſſime voculam ἃ ad τοὺς καρποὺς eſſe referendam. Sic pag. ſeq. ὧν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλυσκίοις ὕλαις ὀλιγαὶ κλισίαι τοῖς ἐσιέναι θέλουσιν. εἰς ἃ ἢ μὲ ἀσκιὰν σπουδὴν ἐπιφοίτων τινές. *Erant autem ſub opacis hiſce ſylvis amoena tabernacula, eorum uſui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani ſe raro conferebant,* &c. Et hic ἃ, ubi poſcitur ἅς. In de Paraſito c. 26. Paraſitus, ubi variis argumentis demonſtraſſet, Paraſiticam artem generatim univerſis aliis artibus eſſe praeſtantiorem; eamdem hanc artem ſingulis quoque praeſtare artibus docturus, ita pergit, Ὡς δὲ τοίνυν κοινῇ πάντων ἀλλοφύλοις (ἡ Παρασιτικὴ) διδάσκαλός μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καθ' ἰδίαν ἑκάστῃ διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praeſtet* (Paraſitica) *omnibus, videor mihi demonſtraſſe. Age jam, quantum ſingulatim ſingulis praeſtet, conſideremus.* Perſpicuum eſt, dicendum fuiſſe πασῶν, non πάντων reſpiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in ſequentibus dicitur ἑκάστης, ſcilicet τέχνης. Sed & ſupra c. 13. promiſerat Paraſitus ſe probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καθ' ἰδίαν ἑκάστης. Sic in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici ſtyli properantiis* notat *Marcilius*, Ἀλλ' ὅτι γε πρὸς ἐμὲ ὅτου ποιῶ ἐχρῶ, ἀκριβῶς γιγνώσεσθαι πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά τι ἐμοῦ, ἢ ἐμὲ ἀκούσεσθαι. *At non erat apud me ſic agendum, ut qui norim (cognoſcentem) apprime, te dicendi eſſe longe cupidiorem, quam ego ſim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile eſt, tam foedam labem ab politiſſimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum ſocordiae eam deberi exiſtimem; quamvis non omnino mihi perſuadeam, ipſos quoque veteres ſcriptores non aliquando leviter eſſe lapſos, quod ſecundae curae facile reſtituiſſent. Praecipue autem id exiſtimare non abſurdum tantopere eſt, quum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactiſſimi ſcriptores vernacula lingua ſcribentes, in phraſibus contra naturam linguae per oſcitationem quamdam impingant. Lubet hic paullum indulgere exemplis, ex ſcriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι reſidere exiſtimari poſſit, ſive ab ipſis auctoribus, ſive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud *Aelianum* X. Ποικιλ. cap. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὸν Σικελίας ὁ Δάφνις, ἡρώδη αὐτοῦ τόμφη μία, καὶ ὁμιλῆσαι καλῶ ὅτι ἐν νάπῃ. haud dubie ſtyli ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum & Interpres intellexit. Libro quoque XII. cap. 1. Ταῦτα ἀπορήσασα ἡ παῖς ἐν δράσασα, τὸ φῦλον ἐφιλόδη. Patet & hic primos pro ſecundis caſibus eſſe poſitos. Similia exempla ſi non omnino ſoloecae, nimium certe ἀπαλαιόδοξον, orationis, notavit in *Hygino* Th. Munkerus in ſua de *Hygino* Diſſertatione; quale illud in Fab. CLXIV. *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus eſt.* Non tamen ſunt omnia, quae in *Hygino* ſtribligginis nota inſignit ibi Vir Doctiſſimus, ab Auguſtei aevi ſcriptoribus alieniſſima. Sed haec non eſt hujus loci. Poſſint huc quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columbarum, Νεοττῶν γενομένων ἐν ἄρᾳ ἐμοὶ αὐτοῖς, ἀπαλλάττειν αὐτῶν τὸ φόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βουκολοῦσι δι' ὕδατος τοῦτο. Geſnerus legit τοῦτον, ut effugiatur ſoloeciſmus. Sed ecce lib. XII. cap. 60. de congreſſu Dionyſii & Philippi, Πολλὰ μὲν ἂν, ὡς οἶμαι, καὶ ἄλλα λόγου ἐπέβαλον. ἐν δὲ τοῖς ἐμοῦ. Poſceretur ἐμοῦ, λόγου nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico noſtro eruditiſſimo, Jac. Perizonio, ad *Aeliani* locum lib. XIV. cap. 37. qui vulgo ſic legitur, Ἔστι γάρ τι τοῖς χειμαρρίοις σκῶλον, καὶ οὐ τοῦτον, καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τοὺς παλαιστὰς ἔχοντα τοῦτο, ὁ δὲ τοῖς καὶ ἐμοῦ &c. Rejiciunt Eruditi Fabrum legentem χειμαρρίας. At ſicut nec ego Fabro adſentio; ita non video, ubi texturam horum verborum cop-

les habitu, inceſſu, atque amictu: & λὰς ὁμοίας ὁρᾷ τόγε ἀχῆμα, ἠ τὸ βάδισμα, tamen inter has quoque una tantum eſt 45ἠ ♯ ἀναβολήν. καίτοι μία [b] πάντως ἦγε ἀλη-

[b] Πάντως] Ed. Fl. Reliquae πάντων, male, vid. notas.

contemplor, concinnum eſſe in οὐ τούτοις ſenſum; neque enim id ſatis commode ad ἀγάλματα & κίονας, de quibus praeceſſit, referri poſſe puto. Mihi cenſetur tollenda poſt οὐ τούτοις, illa τελεία στιγμὴ, (quam etiam non agnoſcit Romana editio) & omnia ita connectenda; *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid ſapientis; inque illis* (artibus) *multa quidem & varia quis poſſit deprehendere ita ſeſe habentia; inter haec vero & illud*, &c. Ἐν τούτοις, hoc eſt ἐν χειροτεχνίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc ſcriptorem & Lucianum noſtrum ſupra vidimus. Caeterum *ne ſim quis exiſtimet, haec ita me afferre*, quaſi contendere velim, ea, quae ex antiquis ſcriptoribus pro vitioſis protuli, veriſſime eſſe vitioſa omnia: potius haec Erudito Lectori hactenus exhibui & propoſui, ut ſimul profitear, me, ſi quid minus diligenter perſpexerim, lubenter meliora doceri velle a quocumque, qui quum noſtrae in his literis mediocritati ſuccurrere, tum his ipſis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipſis Poëtis quoque a recentioribus Graecis Magiſtris, ne de Ariſtarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro ſoloecis notata ſunt; quemadmodum Scholiaſtarum in eos lectio ſatis teſtatum cuilibet facere poſſit. Sic vetus Scholiaſtes *Homeri*, anonymus, ad haec ex Il. I. v. 598.

—— οὔ τι μοι ταύτης
Χρεὼ τιμῆς ——

Notat id eſſe σολοικισμὸν τῷ εἰπεῖν τὰς πτώσεις. debuiſſe nimirum *Homerum* dicere, οὔτι μοι ταύτης χρεὼ εἰμὴν. Similiter ſcribit idem Commentator ad Il. K. v. 48.

Κρειὼ βουλῆς ἐμοὶ καί σε ——

An vero revera haec locutio ſit ſoloeca, non judico. *H. Stephanus* cenſet eſſe accuſativum pro dativo: quid vero hoc a ſoloeciſmo differat, non video. Forte quaedam eſt ellipſis, cujus ratio nondum ſit plane perſpecta. Paullo majoris momenti eſt, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρῳ ἐχέμεν πλαγξῆλε πρυμνῷ
Ἄψ ἐς ὅλυμπον ἰόεσσαν ——

Nimirum πλαγξῆτε poſitum eſſe pro πλαγξῆσθε. Et certe hoc, vel in duali πλαγξάτην, poſtulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem & Palladem, atque ad eas τὸ, πλαγξῆτε, eſt referendum. Eſt tamen, ubi omnino non audienda eſt iſtiusmodi Graecorum Magiſtrorum criſis. Etenim cum apud *Homerum* Il. Δ. 508. legitur

— Τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε,

Non eſt, ut cenſet Anonymus ille, ſoloeciſmus; nec ſumma fuit *Homero*, ut ille innuit, neceſſitas ſcribendi ſine ſoloeciſmo — τῷ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. Eſt nimirum ſolenniſſima illa ellipſis, atque ita commode intelligenda; τὸν δὲ σκότος κάλυψε κατὰ τὸν ὄσσε. *hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.* (Atque ita ſe ipſe ſatis dilucide exponit *Homerus*, ut qui Il. E, 82. (& II, 333.) narrans Hypſenora ab Eurypylo occiſum, diſerte ait — τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἐλλάδα πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Hanc parentheſin inſeruit. *T.H.*) Apollonius quoque Rhodius nonnumquam paullo injuſtius ab Scholiaſta ſuo exagitatur. Ut omittam, quod complurib⁹ in locis, ubi Poëta iſte τὸ, σφίσιν, ἰνιπᾶς, *de uno*, uſurpat, idemtidem non recte ſcripſiſſe ab Scholiaſta ſuo arguitur; quam criſin, ut iniquam exploſerunt dudum Eruditi, *Iſ. Caſaubonus* ad *Athenaeum* IX. cap. 4. *Ez. Spanhemius* ad *Callimachum* p. 457. Ubi apud hunc lib. I. vſ. 440. Jaſon Apollinis oraculum comitibus ſuis hoc modo profatur,

Ὑμῶν δὲ μοῖρα θεῶν χρειώ τι πᾶσιν
Εὐβάλε κῶας ἔχοντας —

Interpres Graecus continuo infert, oportuiſſe ἄγοντες (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiaſtes ille in ſuo libro legebat ἄγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec ſanior eſt lectio; nam ſic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc Poëtae anonymi apud Etymologici Magni ſcriptorem, voce Κώλον, fragmento,

Κῶας ἄγειν χρειὼ μιμαῶτας) —

Referendum enim id eſſe ad τὸ, ὑμῶν. Sed vero ſicut ἄγουσι, ſive ἄγουσι, non fuiſſet culpandum, ita nunc quartus caſus ab omni vitio purus eſt. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioſo eſſe non licet, expedit bonas eſſe vobis*, ita & quo minus Graece poſſimus utroque modo loqui, nulla eſt ratio, modo recte in conſtruendo diſtinguatur. *Apollonii* ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῶν δὲ μοῖρα θεῶν χρειώ τι, ὑμῖν πᾶσιν εὐβάλε κῶας ἔχοντας. Ita & *Homerus* (quod ipſum exemplum adfert quoque iſtic *Apollonii Scholiaſtes*) Il. A. vſ. 541.

Δεινή τοι φίλον ἐστὶν ἑοῦ κεχολωμένον ἦτορ,
Κρειττόνεσσι φρονέοντα δαμάζειν —

Hoc eſt, Δεινή τοι φίλον ἐστὶ, σὺ ἡμῖν, &c. *Semper tibi placet, te ſeorſum a nobis, etiam conſilia agitantem, regnare.* Nullo itidem jure, ut ante nos video animadvertiſſe *Jerom. Hoolzlinum*, Scholiaſtes in his *Apollonii* I. vſ. 872.

Ἴομεν αὖτις ἴκανοι ἐπὶ σφέας —

Aiſ

ἀληθὴς φιλοσοφία ἢ οὐ αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, ἢ Χρύσιππος ἄνω, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια μᾶ τῶ μαθημάτων; τί φῦδις ἐς τὸν βίον; ἆρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶ κάτω; ὀργιζομένοις γὰρ ἐοίκατε. ἢ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ συ [a] λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱεροσυλός ἐστιν; ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ,

vera quidem Philosophia. PLAT. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

14. PHIL. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita, Quid vos rursus in vitam? numquid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem captum hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus? PLAT. Et quidem, Philosophia sacrilegorum omnium sceleratissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere au-

a Τις] Τί P. & *Angl.* Edd. τις. b Λωποδύτης] Τυμβωρύχος P. *Angl.* L. vel τυμβωρύχος. Sed Edd. vulgatam servant.

46. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. *G.*

Ait illud σφίσι se non ὑγιῶς habere; convenire enim σφῶν tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere ἐφ' ἡμίτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens,

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα ——
Redeamus quisque ad sua ——

Quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille Vir adfert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens,

Quisque suos patimur manes ——

Qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in *Apollonium*, ubi in versu 893.

Ῥηϊδίως δ', ἂν ἰοῖ ὁ ἀπείρονα λαὸν ἀγείρας.

Culpat τὸ, ἰοῖ de secunda usurpari persona, quum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ, ἰοῖ, quemadmodum & τὸ, ἑαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem *Hoelzlinus*, ad quem Lectorem relego. *J. J.*

Ibid. Πάντως] Ed. Flor. πάντων, uti conjeceram. In reliquis est πάντων, mendose. *M. du S.*

51. Κεφάλαια] Apud Latinos saepissime *Principes* philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *Principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & Epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγκρ. c. 28. & N. A. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, *de Nat. D.* initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSSAM PRINCIPIUM Philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. *P. Manutius* legit, *causam, id est principium.* ostenditque pluribus, qua ratione *Scientia* sit *causa* Philosophiae. Sed nihil haec ad rem: imo Ciceroni contraria, qui quidquid demum scripserat, statim infert, *prudenter Academicos A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Fulvius Ursinus a *Mf.* suo haec verba abesse ait: *Causam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *Caussam Principium Philosophiae esse scientiam.* Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum Philosophos celebres *Principum* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsan videbitur locutio, *caussa scientia.* Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex *Plauto*, *Seneca* & ipso *Cicerone* possem non admodum abhorrentia loca proferre. *M. du S.*

Κεφάλαια] *Caput* etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem Clar. *du Soul* adfirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis quam proponit, nihil opus esse arbitror; quum Clar. *Davief.* ex Mf. *Elienſi* nobis exhibuerit: *Caussam, id est principium philosophiae, esse insscientiam*, ut Aldus quoque jam habuerat. Quia *insscientia* sit πρωτίστη αἰτία philosophiae, ut ait *Nemesius* de nat. Hom. c. 30. p. 230. *J. F. K.*

52. Τῆς ὑμᾶς] Angl. τί. *J. B.*

54. Λω-

ſurſus ſit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, poſteris reliquimus. PHIL. Et vos indignati eſtis maledicente nobis quodam, idque cum me ſciatis, qualia a Comoedia audiens Dionyſiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim umquam, neque accedens cum illa expoſtulaverim; ſed patiar illam ludere, quae convenire videntur & ſolennia ſunt illis feriis. Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, ſed contra ea, quod pulchrum ſit, ut aurum ipſa percuſſione deterſum clarius exſplendeſcere, &

καλῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τι τῶν σῶν μαθόντες, τοῖς μεθ' ὑμᾶς [c] καταλελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινὸς, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τὴν κωμῳδίας ἀκούσασαν τὴν Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἡγημαι, καὶ ὅτε ἐδικασάμην, ὅτε ἀντιασάμην προσελθεῖν ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς. Οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἀναντίον ὅτῳ ἂν ᾖ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, [d] ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπο-

στίλ-

[c] Καταλελοίπαμεν] Nihil mutant *H. Bz. F. Fl.* [d] Ἀποσπώμενον] Ἀποσμώμενον Mſ. Gr. Ἀποσπάμενον. P.

65. Ἐφίημι] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφῆτο τὸ θέατρον τοῖς ποιηταῖς † ἐπὶ τῇ κωμῳδίᾳ. Ταῦτα δὲ δὶς τῶ ἔτους ἐκκεκλῆτο, ἅπαξ καὶ φθινοπώρου ἅπαξ τὰ μικρὰ Διονύσια· φθινοπώρου δὲ, τὰ μέγαλα. *V.*

* Τοῖς] Omiſſum in edit. articulum addidit *M. du S.*
† Ἐπὶ τῇ κωμῳδίᾳ] Sic emendavit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. ſine dubio ex collat. Cod. V. *J. F. R.*

54. Λαπαδύτης] Angl. *τυμβωρύχος.* Has voces interpretantur *Pollux, Heſych. Suid.* copioſe. Interpres *Demoſth. Liban.* Arg. orat. contra Midiam. *J. B.*

62. Ἐν Διονυσίοις] His actae etiam Ariſtophanis nubes, quas ipſas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum perſonae illius ſervavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis inſultat capitibus ſectarum, nimis de ſe arroganter, vel impudenter potius commemorat. *J. M. G.*

68. Ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει] Eraſmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quaeſo, quid hinc diſtat *Benedictus, quemadmodum aurum quum erutum inciditur, clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmurienſem interpretationem merebatur. At quid hoc rei eſt? an aurum tunc inciſum clarius eſt reliquo auro? Immo quid magis fatuum eſt? an periculum eſt, ut quis credat aurum ab aliquo inciſum iri non erutum? Rectiſſime annotavit pater [Vide *Caſaubonum* ad *Strabon.* pag. 63. ad lib. 3.] inuens locum ſcilicet, unde diſcimus aliquod auri genus effoſſum ſolere tundi, ut ait *Plinius*, κόπτειν, ut *Strabo.* *J. G.*

Ibid. Ἀποσπάμενον τοῖς κόμμασι] Locus eſt elegantiſſimus, ſed ab interpretibus peſſime acceptus de convitiis, & ſcommatibus. Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἀναντίον ὅτῳ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φαιδρότερον γίνεται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a ſcommate. ſed contra quod bonum eſt, quemadmodum aurum, quod erutum incidituir, clarius refulget, ſicque ſplendidius.* Quid hoc *aurum, quod erutum inciditur?* Num inciſio reddit aurum ſplendidum? num κόπτειν χρυσὸν eſt *aurum incidere?* Κόπτειν eſt *ferire, ſignare aurum*: & κόμμα eſt *ſignum in nummo percuſſum*; hinc numiſma κοπῆς κόμματος, quod aliter dicitur δεδηγμένον; *malae notae, nummus adulterinus.* Hic tamen κόμμα eſt *ipſa percuſſio*, cum in moneta nummus feritur, *ille actus feriendi:* legitur autem pro ἀποσπώμενον in Mſ. ἀποσμώμενον, quod valde placet. Eſt igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον *aurum deterſum ipſa percuſſione*, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & ſignatur, fitque, cum ſignatum eſt, ſplendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt ſignari, non poſſunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, ſigno a malleatoribus impreſſo, fit ſplendidius, ſic convitia & ſcommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, poteſt exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina eſt protracta: ſed ego Mſ. ſcripturam laudo proboque. *J. G. G.*

Ἀποσμαίμενον] Hanc ſcripturam Mſ. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepimus. In P. ἀποσπώμενον mendoſe. *M. du S.*

Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι] Vid. Paſſion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii p. 275. *T. H.*

Ἀποσπώμενον] Ἀποσμαίμενον. *M. du Soul* in textum recipi juſſit; Ego vero propter conſenſum optimarum Edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare auſus ſum in vulgata, maxime cum citatio *T. H.* ſenſum probum oſtendat. *J. F. R.*

φίλει, ἢ φανερώτερον γίνῃ). ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι ἢ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' ἂν αὐτὸν ἄγχοις; ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην φθάσαμεν, ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν, ἵνα ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. φῆμαι γὰρ ἡμῖν [a] διήγγελλον εἴα ἔλεγεν [b] ἔπειτα ἐξ τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης αὐτὸν [c] ἀπολογησάμενον ἀπεκτείνατε; δῆλον γάρ ἐστιν εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ὅτι σὲ τὸν ἀνεβαλλόμεθα. [d] καί σοι ὅ, τι ἂν [e] δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος ἡ δίκη. ΦΙΛ. Τί φῂς σύ; ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἅπερ ἡ μόνη ταληθὲς [f] ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γὰν εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νῦν ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, καὶ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἰδῶν αὐτῆς τὸν λόγων. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ὁ Φιλοσοφίαν ἕτός γε, ἀλλὰ γόητας ἄνδρας ὑπὸ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας, ἠγόρθα κακῶς. ΛΟΥΚ. Εἶσῃ αὐτίκα, ἢν [g] ἐθέλῃς ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς [h] ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἅμα θεαιτῆς ἅμα καταφανείη πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

sheri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius hujus diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL. Deinde vos illum ante judicium, indicta caussa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua sententia litem finiet. PHIL. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio caussae servaretur. PLAT. Nunc, sacerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit. LUC. Hoc statim scies, si caussam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

16. PHIL.

a Διήγγελλον] Διήγγελλεν Fl. H. P. Sed J. Διήγγειλεν. b Ἔπειτα] Deest in Fl. Sed nihil mutat H. & P. c Ἀπολογησάμενον] Sic J. P. H. Sed ἀπελογησάμην P. Vulgatam servat Fl. d Καί σοι] Ὅ σοι ἂν. Angl. P. e Δοκῇ] Ὅ σοι ἂν δοκῇ. Angl. P. Nihil mutant Edd. Nisi quod δοκεῖ Fl. f Ἐξευρεῖν] Ἂν εὑρεῖν P. & Mſ. Gr. Nihil mutant Edd. sed ἀνευρεῖν L. g Ἐθέλῃς] Ἐθέλεις Fl.

73. Μίαν ἡμέραν] Ἐντεῦθεν τὸ λόγου τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀναβιοῦντες. G.

71. Ὀργίλοι] *Iracundus*, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi *Elsner.* ad *Tit.* I. 7. *J. F. R.*

72. Ἄγχοις] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δῆλον inquit, ἔστιν εἰπεῖν τι θέλων. *J. M. G.*

74. Τὴν ἀξίαν] Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, σύνταξις ἀντὶ τοῦ μισθώσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & similia. *Eust.* ad Iliad. 1. Inter. *Aristoph.* alii. *J. B.*

75. Ἔπειτα] Alibi apud hunc & Demosthenem πρῶτον. *M. du S.*

80. Καί σοι ὅτι ἂν δοκῇ] Angl. ὅ σοι ἂν δοκῇ. *J. B.*

83. Ἥπερ ἡ μόνη ταληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο] Malim cum Mſ. ἥπερ ἡ μόνη ταληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο. Inferius οἱ τῇ πεπαίδευμένῃ rectius vertas cum C. Nepote *in Poëcile*, quam cum interpretibus *in Poëcile*. *J. G. G.*

Ibid. Ἐξευρεῖν] Mſ. Gr. & P. ἂν εὑρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur, puto enim scripsisse Lucianum ἱκετεύσας. Vide tamen infra c. 45. ἱκε-

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate. veniam enim vobis, hac lite judicata. LUC. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae. PHIL. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Justitia, praecedens vero Eruditio, sed obscura illa & tenui colore Veritas est. LUC. Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem. LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenius perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec enim molestum erit, unam judicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LUC. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, & tu Lo-

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ὁ τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνες δέ εἰσιν αἱ φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαι αἱ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ παραγωμένη δὲ, [b] Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἔγωγε τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀπαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν. ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νὴ μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι. ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. [i] οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν. [k] ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέουσι ξυνδικάζοις ἄν, [l] ὡς καὶ καλαμηνύοις ἕκαστα. [m] ΑΛΗΘ. Οἰκεῖν ἐπάγομαι καὶ τὸ θεραπαινιδίω τούτω, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε. [n] ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. [o] ΑΛΗΘ. Ἔπεσθον ὦ Ἐλευθερία καὶ Παῤῥησία

[b] Παιδ/α.] Παιδία male *Fl.* Sed *H.* & *P.* &c. recte. [i] Οὐ βαρὺ] Οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. [k] ΦΙΛ.] in P. Fl. aliisque persona ΛΟΥ. erat, male. nam recte ΦΙΛ. P. L. [l] Ὡς] Deest in Fl. [m] ΑΛΗΘ.] Sic P. L. Edd. male ΦΙΛ. [n] ΦΙΛ.] Recte sic L. Edd. male ΛΟΥ. [o] ΑΛΗΘ.] Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ.

ἐξαίρετα eodem quo hic, sensu L. ἀνδρεῖα. *M. du S.*

96. Ἄρειον πάγου] Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Oresbes causam dixit, & ubi quae ad Remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in jus, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. *G. C.*

Ἄρειος πάγος] De loco & voce multa erudite vir sanctus *Guion. Fuliens.* ad *Dionys. Areopag.* dixit. *Suid. Interp. Aristoph.* alii de quib. ad *Pausan.* *J. B.*

Ἄρειος π.] Hesychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides: & quidem recte. Vid. *Pausan.* p. m. 108. C. *M. du S.*

Ἄρειος πάγος] De loco, ejus judicibus, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere interpretes ad *Act. Apost.* c. 17. 19. In primis *Hammondus* & *Clericus*, aliique, quos vid. apud Clar. *Wolfium*, in Cur. Philol. ad N. T. Confer nostrum iterum *de Gymnas.* c. 19. *J. F. R.*

96. Ἐκ περιπτῆς] Conf. supra Ἔκθεσιν. c. 2. & alibi apud nostrum. *M. du S.*

23. ΦΙΛ. P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. *M. du S.*

24. ΑΛΗΘ.] Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas judicio adesse dignetur; quae aptissime adeo veniturae si hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde quod etsi *Philosophiae* etiam ministrare commode dici possint *Libertas* &c., quo sensu hic sumitur, *Amoenius*; elegantius tamen & longe aptius *Veritatis assecla* dixeris. Probabunt itaque, sat scio,

σία μεθ' ἡμῶν, ὡς τ δείλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐρασθῆναι ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ὅτι μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἔλεγχε, αὐτῷ βοήθησον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ ἕτερος, καὶ εἴ τις ἄλλος. εἰ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δήσει μοι, ἀλλ' ἀλλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ [a] δυσελέγκτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν ἔστ· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τ ἀπόδειξιν ἔχοι δηλαδοῖς. ΑΛΗΘ. Ἕπεσθε πάντες, ἐπεὶ τῷ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τ δίκην.

[b] ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσέλαιρίσθαι καθ' ἡμῶν ὦ Φιλοσοφία, τ Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτῆς Ἀλήθεια ὄσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλ-

quendi Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justa nulla causa versantem servare possimus. Tu vero Elenche (*Convictio*) hic mane. LUC. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus. PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si demonstrationem etiam assumas. VER. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad judicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas. PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia

a Δυσελέγκτοις] Δυσελέγκτους *M. du S.* b ΑΡΙΣΤ.] Vid. nott. *M. du S.*

scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. *M. du S.*

29. Μηδαμῶς] Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo, nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, caeteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sint Philosophiae. Sed ἐῶσι μωμῶζ. *J. M. G.*

30. Τοῖς τυχοῦσι] Versum erat: *fortuitis*. Verte: *vulgaribus, minoribus*. Sic in *Act. Apost.* XXVIII. 2. Οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI. 12. f. Δῶρημα οὐ τὸ τυχὸν. *Donamentum non vulgare.* *J. F. R.*

32. Δυσελέγκτοις] Mallem δυσελέγκτους. Certe ni id sit, illud καὶ ante ἀεὶ positum oportuit. *M. du S.*

Δυσελέγκτοις] Non male δυσελέγκτους conjicit legendum *M. du Soul*, tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter εὑρισκομένους scribendum. In marg. *J.* notaverat vid. *Th. Mag.* Is quidem, v. Εὑρίσκομαι haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ ἀλλιὼς. ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένους, ex edit. Blancardi; sed ex connexione & ibi εὑρισκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit; tum vero contra conjecturam *du Soulii* faceret, quod jam non dijudico. *J. F. R.*

35. Ἄμεινον] Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic conversa oratione Philosophia alloquitur. *J. M. G.*

38. ΑΡΙ.] Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum Librorum ΑΡΙΣ. *Fl.* Ac. tantum habet. *M. du S.*

48. Παῤῥησιάδης] Παῤῥησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. leg. *Senec.* Lib. III. de Ira. *G. C.*

Παῤῥησ.] Locus Senecae est L. III. de Ira c. 23. pr. ubi *Democharen* Lipsius edidit, pro *Democare*, & rectius, sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: „ Si qua alia in Philippo virtus, fuit „ & contumeliarum patientia, ingens instrumentum „ ad tutelam regni. Democharen ad illum, *Parrhesiastes* ob nimiam & procacem linguam appellatus, „ inter alios Athenienſium legatos venerat: audita „ benigne legatione, Philippus, *Dicite*, inquit, *mihi, facere quid possum, quod sit Athenienſibus gratum?* Excepit Democharen: *Tu*, inquit, *suspendere.* *J. F. R.*

50. Ἐνδοφρανιδῶν] Rogatus Lucianus patriam suam, ait, Σύρ (ἰμὶ scilicet) ὦ Φιλοσοφία, τ ἐκ Εὐφρανιδῶν. Conjunctim legendum ἐνδοφρανιδῶν, probe vidit Eruditissimus Vir, *Jac. Gronovius.* Et certe ita habet Florentina editio; ceterae vitiose ἐκ Εὐφρανιδῶν. *J. F.*

Ἐνδοφρανιδῶν] Hanc lectionem in textum recepi ex Fl. ac jubente *du Soul* cum Gron. (licet omnes quas in-

tia est, & adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto injustum fiet, hac una praesente, Justitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Veri F. Convincentii N.*) PHIL. Sed patria? Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus quam ego sum genere barbaros; mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modo sententia justa esse appareat. PHIL. Recte narras. Temere enim illud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud

λὰ δικῶς παιρργός ἐϛι, ϗ κολακικός ὥϛε ϖδαπείσει αὐτήν. c ΑΛΗΘ. Θαῤῥεῖτε· οὐδὲν ἀ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν ὖν.

Ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τὔνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παῤῥησιάδης, Ἀληθίωνος ὗ Ἐλεγξικλέους. ΦΙΛ. Πατρὶς δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶ d Ἐπθυφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; ϗ γὰ τούτων τινὰς οἶδα τῶ ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧτλον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, ϗ ἡ παιδεία οὐ χτὶ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι ῥός γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἧλαττον, οὐδ' εἰ τ φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴ γε ἡ γνώμη ὀρθὴ ϗ δικαία φαίνοιτο οὖσα. ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γὰρ τοῦτο e ἠρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίϛασθαι τοῦ-

c ΑΛΗΘ.] ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat *Fl.* & reliquae. d Ἐπθυφρατιδίων] Sic una voce *Gronov.* & *Fl.* Reliquae male disjungunt Ἐπ' Εὐφρατιδίων. e Ἠρόμην] Ed. *H.* male ἠρώμην.

54. Οὐ κατὰ Σολέας] Σολεὺς ἦ ὁ Ἀρατὸς ὢν, Ἐπαινεῖ παιδίαν τοιοῦτον λέγων· ὥϛε τὰ φαινόμενα Ἑλλὰδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη ϗ Ζήνων δὲ, ὁ τ ϖολῖτ κοσμήτορ τε ϗ καθηγητὴς ὢν Κιτιεὺς τ Κύπρου * ὁμιλῶ, ϗ δὴ ϗ † Κράτον ϗ Χρύσιππον ἄμφω Σολεῖς ὄντας ἐσήμανε κατὰ φιλοσοφίαν, ϗ μάλιϛα Χρύσιππον. ἀκήκοε δὲ ϗ Ἀριϛοτέλους Σταγειρίτης, ϗ Δημόκριτος ϗ ‡ Πρωταγόρας, Ἀβδηρῖται. ἀλλ' ἐδόκει ξενίας διάπλεως) ὅτι μὴ ὢν μίσης Ἑλλάδος ἐθαγενῶς ὅτως ἐπῄσκηϛο. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς ἀγαθοὶ Ἕλληνες § παραδιαπεπονηκότες τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. *V.*

* Ὁμήρου] Ἑλλάτ. *V.*
† Κράτου] *Crator.* C.
‡ Πρωταγόρας] *Pythagoras.* C. prave. *M. du S.*

§ Παραδ.] Παραδιδομπεπόνητε editum erat, sed ex V. correxit *M. du S.*

infpexi Edd. disjunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. *J. F. R.*

54. Σολέως] Vide Scholiasten, cujus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (*Diog. Laërt.* p. 157. C.) vide & nostrum de utroque in *Macrob.* c. 20. *Plut.* 1073. f. Alterum *Posid.* memorat *Diog. Laërt.* 173. C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses; ex eod. *Luc.* libro. Σολεὺς Χρύσιππον, *Orig.* c. *Cels.* 196. 2. & *Plut.* 1073. f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor &c. *Diog. Laërt.* 249. F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. *M. du S.*

58. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην· ϗ τέχνη δέ σοι τίς;] Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti? An* in Grœcis legitur ἀλλὰ ϗ τοῦτο ἠρόμην, τίς δή σοι ϗ τέχνη? Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam *Lucianus* priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit. *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, quum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σύρος, ὦ φιλοσοφία, τῶ Ἐπθυφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. *J. G.*

Ἄλλως ἠρόμην] Vid. idem Deor. Dial. XX. 2. *M. du S.*

Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην] Vertebatur male: *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec Cl. *Gesn. Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen *Sonlio* nostri, qui orae Ed. *Bened.* adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* *J. E. R.*

τυτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιυτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν ὡς οἶσθα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γὰρ ὑπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ, τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. φιλαλήθης γάρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τοῦ φιλεῖν συγγενῆ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ τούτης ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τὴν ἐναντίαν ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πανταχισμύριοι. κινδυνεύω ταγαρῆν τὴν μολὼν, ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβωκέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ ἀφαίρει τὸ τέχνα· μία γάρ ἐστον, δύ' εἶναι δοκοῦ-

quidem ſcire refert. LUC. Oſor ſuperbiae ſum, & praeſtigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi ſunt, quod noſti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio ſim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppoſitam illi artem accurate novi: illam puto quae amore conſtat. Sum enim veri amicus, & honeſti ac pulchri, tum ſimplicitatis & quaecumque natura amabilia ſunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppoſitae arti ſubjecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum eſt, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offeratur occaſio, dediſcam; alteram autem nimis etiam calleam. PHIL. At non oportebat: ejusdem enim & hoc eſt, ajunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae

a Τὸ τέχνα] Sic Edd. P. S. H. Ba. F. & P. Sed J. & Fl. τὰ τέχνα.

77. Οὐκ * ἐχρῆν . . . καὶ τάδε φασὶ, καὶ † τάδε] Διὰ τὸ ‡ ἐναντίαν εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἤτοι τὴν ἀντικειμένην τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δίκαιον ὡς δίκαιον ἐπιστάμενος . . . . πρότερον ἐπίστασθαι τὸ ἀμείνω. καὶ διὰ . . . τοιοῦτον εἶδος . . . . ὑγιεινόν. ἀσαύτως δὲ ἐπὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, μουσικὸς δὲ ἀμούσου, καὶ τὸ εὐθρεπτικὸν, ἢ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων τιλεῖ. τοῦτο δὲ φησι πρὸς τὸ Παμφιλείδαν τὸν. § Δεκτικόμενος· . . . τοῦτο] Corrupta haec.

* Ἔχρῆν] Ἔχρη accentu in prima erat in Impr. Gherii, & ſic vulgaria Lexica, verum in Edd. Luciani ubique reſtat ἐχρῆν, & ſic Grammatici jubent. J. F. R.

† Τάδε] Ἥδε male legebatur in impreſſ.

‡ Ἐναντίον] Ἐναντίαν editum erat, ſed correxit Mc. des S.

69. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ] Non poteſt Latina verſio hunc locum adſequi, neque enim formare licet compoſita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus reſpondeant. J. M. G.

78. Καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε] Dixerat Lucianus ſe duplicem ſcire artem, ſe eſſe μισαλαζόνα, μισοψευδῆ &c. addit ſe vereri, ne alteram prae ſegnitie dediſceret, alteram vero melius addiſceret, ad quae Philoſophia καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε. Interpres: *atqui non oportebat: ejusdem enim ferunt esse & illa & ista.* Ita ille intellexit, quaſi diceret Philoſophia, *οἱ ἄνθρωποί φασι, ferunt homines, & ista & illa esse ejusdem.* Sed τάδε eſt nominativi caſus, & verba ſic conſtruenda ſunt: καὶ τάδε καὶ τάδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ. ſc. ἀνθρώπου εἶναι. h. e. *Et haec & illa indicant ejusdem hominis* ſc. artem, vel, ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς eſt, ille pariter eſt φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppoſitam, quare mox addit. μοῖρα γάρ ἐστι (ſc. τέχνη) δύ' εἶναι δοκοῦσαι. H. V.

79. Τὸ τέχνα] Sic Edd. P. S. F. & Mf. P. ſed Junt. τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones uſitatius. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Maittaire de dialect. p. 37. &c.) femininum nomen maſculino genere uſurpatum ſit; ſed quod *articulus τὸ* in *duali* ſaepe commune, immo omnis ſit generis. Scholiaſt. ad Sophocl. Aj. 291. Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ θηλυκὸν ἄρθρον ἀμφοτέροις ἐπιφέειν, ἀντὶ τοῦ τᾱ τῶ λέγοντες — καὶ κοινὸν ἀμφοτέρων ἐστὶν ὁ τῷ πᾶσι λογικοῖς τὸν χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Euſtath. adfert ad Hom. Il. B. p. m. 235. 37. Τὸ μὲ χεῖρε ἐν Λιτωλοῖς, ὁ δὲ τοῖς ἐς Κλαυδῆν. Adde duo alia in voce Χεῖρε ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucyd. jam prolata, ubi ſimiliter τὼ χεῖρε pro τὰ legitur, & Lucian. non ſemel alibi. J. F. R.

85. Πρω-

duae cum videantur esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

ὀσαι. ΛΟΥΚ. Ἀμείνων σὺ οἶσθα ταῦτα ὦ Φιλοσοφία, τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

21. PHIL. Jam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis judicemus. Disponi nobis, Antistes, jube subsellia: nos interea deam adorabimus. LUC. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus est illos ulciscì. Me vero si qua succumbere videas, & plures sint nigri calculi, tuo tu adjecto me ferva.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, καθίσωμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν· ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Παλλάδος δικάζωμεν· ἡ Ἱέρεια δὲ ἀρχέτω ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν. ΛΟΥΚ. Ὦ Πολιὰς, ἐλθέ μοι καὶ τὴν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ὀπισθόρκιστον ἀσημέραι ἀκούεις αὐτῆς· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ἅτε δὴ ὀπίσκοπος οὖσα τοῦ καιροῦ ἀμύνασαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἤν που κρατούμενον ἴδῃς, καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προθεῖσα τὴν σαυτῆς, σῶζε.

22. PHIL. Age jam sedemus vobis, paratae vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accusaturus videatur, actionem componite, &

ΦΙΑ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκοῦσαι τῆς λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυναίρεῖτε τὴν κατηγορίαν,

b Ἐπίσκοπος.] Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed Edd. constanter vulgatam servant. *c* Καὶ] Κἂν] L. nil vero a vulgata abit *Fl.* *d* Καὶ δὴ] *Marcil.* Ἤδη. *e* Κατηγορῆσαι ἂν] Κατηγορήσειν δοκεῖ] Mss. Gr. & L.

91. Ἐπίσκοπος] Γρ. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. τοῦ καιροῦ. *G.*

85. Προνάῳ] Πρόμος Graecorum *templo* Romanorum respondet: ναὸς *cellae.* *J.M.G.*

Ibid. Παλλάδος] Sic in Lapith. & apud *Herod.* lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολῖτις *Aristophani*, & Πολιοῦχος *Pindar.* *J.B.*

88. Ὦ Πολιὰς] O *Minerva.* *J.Br.*

Ὦ Πολιὰς] Id est Minerva urbis Dea tutelaris, Athenienslibus proprie Πολιὰς dicta. Ael. V. H. 2. c. 9. f. ὦ Πολιὰς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Cl. *Periz.* *J.F.R.*

91. Ἐπίσκοπος οὖσα] Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὖσα, suppeditant Coll. G. quam lubens ut praestantiorem amplector. Vid. *Zeūξ.* c. 4. *M. du S.*

93. Αἱ μέλαιναι] Scil. ψῆφοι. *J. Br.*

94. Τὴν προθεῖσα] Proverbium, *Minervae suffragium.* *Th. M.*

Ibid. Προθεῖσα] *Albam* scilicet. Haec ad fabulam de judicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo enim illum suffragio liberavit. *Herod.* Vid. etiam Ἄρμ. c. 3. & *Eur.* Iph. in Taur. 1469. *M. du S.*

Ibid. Τὴν σαυτῆς] Ψῆφον. *Albam* scilicet. Haec ad fabulam de judicio Orestis spectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac suo illum suffragio liberavit. *J. Br.*

95. Εἶεν] Ad superiora etiam hic respectum habet, *sint ista!* q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. *J.M.G.*

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν] Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. *Th. M.*

Ibid. Καὶ δὴ] *Marcilii* conjecturam probo, sed Codicum auctoritate suffultam vellem. *M. du S.*

97. Ὅς τις ἄριστα κατηγορήσει] Praestat quoque ex eodem libro scribi ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ. *qui videtur optime accusaturus*, quamvis vulgata possit ferri. *J.G.G.*

98. Κατηγορῆσαι] Hoc ex Mss. Gr. & L. arripuimus. Edd. κατηγορῆσαι ἂν. *M. du S.*

Κατηγορῆσαι] Voluit *M. du Soul* hoc in textu mutare. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavimus, sed majorem Edd. & Mss. numerum potiorem habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens, etiam apud alios, ut aoristus hic vitiosus pronuntiari nequeat. Sed adsentior Rever. *Horreo*; qui in *observ. Crit.* in Herodot. l. IX. p. 5. Ἓν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὴν Καλλιόλην ex uno Ms. in τίσασθαι non mutandum censet, quod Cl. *Gron.* frustra existimarat, cum aoristi exemplum ipse *Gron.*

ad-

ξίαν, ϗ διελέγχελε. ϗ [a] γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, [b] ἀπολογήσῃ τὸ μὴ τοῦτο. [c] ΑΝΑ. Τίς οὖν ὁ ὀξυτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; [d] ΧΡΥΣ. Σύ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, ϗ καλλιφωνία δεινῶς Ἀτθικὴ, ϗ τὸ κεχαρισμένον, ϗ πειθοῦς μέτρον ἥτε σύνεσις, ϗ τὸ ἀκριβὲς, ϗ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῆς ἀποδείξεως, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πάρεστιν. ὥστε τὴν [e] προσηγορίαν δέχου, ϗ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, ϗ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἰρῆσθαι δεινότερον ἢ ἐκεῖνός ἐστιν. ἐξύπατλε οὖν ϗ τὰς εἰρωνείας, ϗ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα ϗ ἐξ συνεχῆ ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ κἀκεῖνό που παρεμβύσαι, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πρῆον ἅρμα ἐλαύνων, ἀγαναχτήσειεν ἄν, εἰ μὴ ἔστιν ὑπόχυσις τῆς δίκης.

reum convincite: neque enim fieri poteſt, ut ſimul omnes dicatis, tu vero poſt haec tauſſam dices Parrheſiade. R E V. Quis igitur noſtrum huic judicio aptiſſimus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis ſublimitas, & mere Attica vocis ſuavitas, & gratia illa, quae tantum in perſuadendo valet: tum prudentia, & exquiſitum illud artificium, & illae, ubi demonſtrandum erat, verborum ille cebrae; omnia haec copioſe tibi adſunt. Itaque orandi ſuſcipe provinciam, & pro omnibus ea, quibus opus eſt, profer. Nunc recordare omnium illorum, & in eumdem locum confer, ſi quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum eſt: hic enim illis magis formidandus eſt. Itaque adſperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & ſi videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipſe ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus ſit, niſi ſupplicio iſte afficiatur.

[b] ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, [i] Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένη, ἢ Κράτητα, ἢ ϗ σὲ ὦ Χρύ-

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antiſthenem, vel Cretetem, vel

a Γὰρ . . πάντας] Inverſo ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl. b Ἀπολογήσῃ τὸ] Ἀπολογήσασθε uno verbo J. alii τι pro τὸ. c ΑΝΑ.] ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata ſtat Fl. Variant etiam in perſona proxime ſeq. Vid. not. *M. du Soul.* d ΧΡΥΣ Σῦ] Aberat haec perſona a *P. J. H.* &c. ſed habet L. σὺ vero pro σοῦ hab. P. e Προσηγορίαν] Προηγορίαν J. Sed prius P. F. & Fl. προηγορ. vero etiam E. *Coll.* & *Th. Mag.* f Τὰς εἰρωνείας] Τῆς εἰρων. J. & *H.* g Συνεχῆ] Ita ex *S.* & J. dedimus. Edd. *H. P.* male συνεχῶ. h ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. P. Sed nil mutat L. & *Fl.* i Διογένην] Sic Edd. *J. P. H.* &c. Διογένη *Fl.*

9. Προσηγορίαν] Τὸ πρότερον εἰπεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. *G.*

adferat ibidem. Addo *Homer.* Il. Δ. 161. — μεγάλῳ ἀϊστώσαν *magno luent.* Ubi recte Scholiaſt. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — ϗ ἀόριστος χρῆται παρὰ τὸ μέλλοντος. Immo noſter *Lucian. Deor. Dial.* XV. vel ſequenti futuro aoriſtum praemittit, dicens ἐπιμαχησάσῃς — ϗ συλλήψῃς, quod Clar. *Fenſ.* tamen in -ήσῃς mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen mutandi neceſſitas, cum nec Mſ. nec Edit. ulla praeeat, quos quidem nil moraremur, credo, ſi res eſſet certiſſima. Verum non eſt contra canones Grammaticor. diſſimilia *tempora* per conjunctiones conjungi, qui ſimiles tantum modos conjungere jubent. Plura exempla, ubi aoriſti cum futuris conjungantur, vid. ap. eumd. *Herr.* ubi ad *Obſ. Miſcell.* vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. *J. F. L.*

4. ΧΡ. Σῦ] Sic L. recte, ut ex Platonis reſponſo patet. (In Edd. deeſt haec perſona.) Malebam etiam σοι; ſed repugnant Codd. In P. eſt σὺ. Sed vulgata nunc placet. *M. du S.*

9. Προσηγορίαν] *Th. Magiſt.* p. m. 155. προσηγορία ϗ προσήγορος, ὅτω ϵ προηγορία ἡ ὑποφηγορία ϵ τὸ πρὸ τοῦ ἄλλου λέγειν, ϗ πρόηγορος ὁ αὐτὸς ϵ προηγορῶ. Λυσιακὸς ὁ τῷ ἀναβιβάντες ἢ ἄλλως τὸν προηγορίαν δέχου, ϗ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eumdem ex *Syneſ.* & *Ariſtid.* Quare & hic ap. noſtrum προηγορίαν legendum arbitror, ut ſit: *To prior cauſſae diſſi-*

ſerto

vel te adeo, Chryſippe. Neque enim ſane pulchritudinem, aut in ſcribendo vim quamdam praeſens tempus deſiderat; ſed apparatum convincendi & judicialem. Orator autem eſt Parrheſiades. DIOG. Ego vero accuſabo illum, nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego ſupra omnes contumelioſe tractatus ſum, quem duobus ille obolis nuper ſub praecone vendiderit. PLAT. Diogenes, o Philoſophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generoſe, ne tuum modo in accuſatione negotium agas, ſed communem cauſſam ſpectes. Si quid enim inter nos non convenit de noſtris diſputationibus, tu in praeſentia quidem noli quaerere, aut utra ſit verior ratio definire: ſed in univerſum modo pro philoſophia ipſa indignationem oſtende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrheſiadae ſermonibus: relictisque ſectis, quibus diſſidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, ſolum te praefecimus, in te noſtra jam omnia periclitantur, ut aut honeſtiſſima videantur, aut talia credantur eſſe, qualia hic propoſuit.

σιππε. εἰ γὰρ δὴ κάλλους ὀφθῆναι τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τις ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς ῥήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτῷ καθηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τὸν λόγων [k] δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι, δύ' ὀβολοῦ πρώην ἀποκεκηρυγμένος. [l] ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον [m] τὸν ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ καθηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, [n] νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει τετυφλωμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρρησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο [o] συμμάχει. [p] ὅρα, σὲ μόνον προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῖν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνόταται δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστεύθηναι, οἷα [q] ἔστιν ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ.

k Δεήσεσθαι] Δεῖσθαι O. *l* ΠΛΑΤ.] ANAB. P. Ex. *m* Τὸν] Abeſt ab O. P. *n* Νῦν λέγε] Deſunt haec duo verba in O. *o* Τοῦτο] (*Bud.* αὐτοῦ) *J.* τουτῶ. nil mutant Edd. & ita notaverat *M. du Soul.* Sed ſi hic per *J.* ut ſolet *Juntinam* deſignat, erravit; illa enim τοῦτο habet. *p* Ὅρα, σὲ μόνον] Ὁρᾷς δὲ μόνον σε. O. *q* Οἷα ἔστιν] Οὕτως *J.* ἔστιν. *Brod.* Et ſic habent *H. B2. F.* Fl.

42. Ὑπερμάχει] Ἀντὶ τοῦ καλασκεύαζε, * ἐπείπερ σὸ ὑπερμαχῶν αἰτιᾶται † συντάσσεται. ὑπερασπίζων σου. *V.*

* Ἐπεὶπερ] Ἐπεὶ ὡς editum fuerat; ſed correxit hoc *M. du S.*

† Συντασσ.] Ἐντάσσει legebatur in *Impr.* male. Sed reſtituit ex C. *M. du S.* Et certe vel ſine Codice corrigendum fuiſſet. *J. F. R.*

nem ſuſcipe, i. e. *age*; quia praeſtas reliquis. Conf. Schol. licet vulgata ſtare poſſit. *J. F. R.*

12. Γοργίαν] In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inſcribitur, p. 281. Solum Agrigentinum paſſim, Prodicum non adeo videtur inſectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95. & 229. *M. du S.*

16. Σωκρατεῖ] Σωκρᾷ. *Th. M.*

17. Ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλησὸν ἅρμα ἐλαύνων] Lucianus *Platonem* ſubſannat, cujus in *Phaedro* verba haec ſunt: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ ζεὺς πλησὸν ἅρμα ἐλαύνων. *J. Br.*

Ibid. Μέγας Ζ.] Meminit iterum Διν. c. 33. & Ῥητ. 26. Conf. *Plat.* Phaedr. 344. *M. du S.*

Ibid. Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] *Homer. Pind.* a quibus Poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. *J. B.*

Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] E ſacris noſtris magnificum illum de Deo ſermonem hauſtum, apologetae noſtri paſſim indicant. v. g. Athenag. c. 21. p. 94. Dechair. *J. M. G.*

34. Τὰ κοινὰ] *Communem omnium cauſſam. J. Br.*

35. Ἐν τοῖς λόγοις] Malim *in opinionibus diſcrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes, mox ſequitur, ἐν τοῖς προαιρέσεσι διαλλάττει, quod idem eſt. *L. Bos.*

45. Οἷα ἔστιν ἀπέφηνε] Corrige ἔστιν. *J. Br.*

ΔΙΟΓ. [a] Θαῤῥεῖτε, ὦδὲν [b] ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. κἂν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ὀπισθαθεῖσα (Φύσει γὰρ ἥμερος, καὶ πρ�ᾳὸς ἐστιν) ἀφεῖναι διανοηθῇ αὐτὸν, ἀλλ' ἐγὼ τὰ ἐμὰ ἐνδείξομαι. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφορῆμεν. ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, ἢ πρὸς τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε [d] δ' ἔτι. ἤδη γὰρ [e] ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ [f] ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ [g] καληγορείτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δέδιας ἦν μὴ σοι καταψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γὰρ κρατῆσαι βούλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σοι ταῦτα· καθίσαι δ' ἔτι. σὺ δ' ὦ Διόγενες, λέγε.

24. DIOG. Bono eſtote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, ſi forte Philoſophia ſermonibus iſtius fracta, ut eſt ingenio manſueto & miti, dimittere illum cogitet; at ego certe cauſſae non deero: oſtendam enim homini nos non fruſtra clavam gerere. PHIL. Iſtuc quidem minime; ſed oratione potius, quod optimum, quam clava *res gerenda eſt*: ſed noli cunctari diutius. Jam enim infuſa eſt *in clepſydram* aqua, & in te conſilium intuetur. LUC. Adſideant vobiſcum reliqui, o Philoſophia, & ferant ſuffragia. Diogenes vero accuſet ſolus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant ſuffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generoſe tu quidem. Adſidete igitur: tu vero dic Diogenes.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα [h] περὶ τὸν βίον ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ ὦδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philoſophia, accurate noſti, nec oratione opus eſt. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Ariſtotelem & reliquos ignorat, quan-

a Θαῤῥεῖτε] Θαῤῥεῖται O. male. b Ἐλλείψομεν] Ἐλλείψομαι. O. c Ἢ πρὸς] Ἡ O. d Δ' ἔτι] Γοῦν O. Sed nihil mutant Edd. e Ἐγκέχυται] Sic recte *Vo.* ἐκκέχυται *F. P. B2. H. F.* Fl. f Ψηφοφορείτωσαν] Ψηφοφορητωσαν O. Reliqui ſtant pro vulgata. g Καληγορείτω] Καληγορεῖται. O. h Περὶ] Παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.

47. Ὑπὲρ ἁπάντων] Περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. *G.*
53. Ἢ πρὸς τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τῶ φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκάπτει· παίζει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ χήμαλι μόνοι φιλοσοφοῦντας. *G.*

51. Τοῦτο] *Diogenes* cauſam & ſuam & reliquorum Philoſophorum contra *Parrheſiaden*, ſive Lucianum, a quo omnis Philoſophorum cohors arbitrabantur ſe graviter laeſos eſſe, agendi partes ſuſcipiens, dixerat, ſe, quamquam *Philoſophia*, hujus cauſae arbitra, flecteretur oratione adverſarii, non commiſſurum, ut ſua accuſari a quoquam poſſet opera & induſtria; quin omnes ſe intenſurum nervos, oſtenſurumque, ſe non fruſtra baculo armatum eſſe. Ad hoc ultimum reſpondet *Philoſophia*, Τοῦτο μὲ μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰρ, ἢ πρὸς τῷ ξύλῳ. Vehementer ſuſpicor legendum eſſe τούτῳ, non τοῦτο· utique id exigit orationis hujus tenor. *Nequaquam vero illo* (baculo ſcilicet eos ſuperes) *ſed ratione potius. Id enim longe praeſtat, quam baculo* rem gerere. *J. J.*

54. Ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ] Hac de re copioſe *Galen.* Interp. *Ariſtophan.* paſſim. *Apul. Sen.* innumeri. Diſpenſator clepſydrae ἐφύδωρ, *Pollux* lib. 8. ab hoc diſpenſatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, qua de re *Heſych.* *J. B.*

Ἐγκέχυται] Sic optime in ſuo codice *Vorſtius* emendarat. quod enim omnes Edd. inſidet ἐκκ. nihili prorſus eſt. quamquam apud noſtrum iterum mendoſe legatur Ἑρμ. c. 79. At recte hic c. 28. & Ἀπολογ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide *Mucr.* c. 35. πρὸς ὕδωρ μιμητηρίων λόγων. *M. du S.*

Ibid. Τὸ ὕδωρ] *Clepſydra.* *J. Br.*

59. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus ſuffragiis.* *J. Br.*

Πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι] Inepte olim interpres: *Imo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam loquutionem, & deeſſe ψήφοις. *Eſt enim, pluribus cal-*

quanta in vitam bona intulerint ? quibus vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste Parrhesiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, esset, relictis judiciis, & secunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit, cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persuadeat multitudini, ut irrideat nos, &, tamquam nihili simus, contemnat. Quin & in odium jam & nos ipsos & te Philosophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &, quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent irrisoribus & maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus

καλὰ ἐσκομίσαιτο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατος [i] οὗτος Παῤῥησιάδης ὕβριχεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὡς φασιν ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ὀνειρείους εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἡ δεινότης, ἢ ἀκμὴς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, καὶ παύεται μὴ ἀγορεύων κακῶς. γόητας, καὶ ἀπαλεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀπαιδεύτων καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖν [k] πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φληνάφους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιόταλα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ὅτι χλευασμῷ διεξιὼν, ὥστε [l] ἑαυτὸν μὲν κροτεῖν, καὶ ἐπαινεῖν πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζειν. φύσει [m] γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς, χαίρουσι [n] τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλιστ' ὅταν τὰ σεμνόταλα εἶναι δοκοῦντα ἁλισύρηται· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτει τῷδε τῷ χλευαζομένῳ

i Οὗτος] Οὗτος. O. k Πρὸς] Sic P. L. Em. S. Fl. Sed male πρὸ P. J. H. F. B2. l Ἑαυτὸν] Αὐτὸν O, Fl. Sed cum vulgata faciunt J. P. H. B2. m Γὰρ] Καὶ O. n Τοῖς] Deest in O.

82. Ἐπὶ χλευασμῷ] Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

calculis vincere. Sic ἀπάσαις κρατεῖν dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipsi Gr. *L. Bos.*

63. Παρὰ τ. β.] Ex *Cod. Ox.* L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. *M. du S.*

Περὶ] Παρὰ jussit reponere *M. du Soul*, & usitatius & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *secundum*, etiam *Aristot.* I. Hist. Animal. c. 1. p. m. 827. ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπισκεπτέον ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per* vel *circa vitam*. Ut plura simil. testimon. omittam. Interim ὡδὶ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde *Cat apl.* c. 23. ubi haec variatio περὶ & ὡδὶ τὸν βίον iterum occurrit. *J. E. R.*

70. Ῥήτωρ] Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur, c. 29. rationesque quibus inductus id fecerit, edisseret. *M. du S.*

77. Τὸ μηδὲν ὄντων] Sic iterum Lucianus *Mισθ.* c. 16. & *Διαπ.* c. 20. *M. du S.*

78. Πρὸς] Male legebatur antea in plerisque πρὸ. Sed Mss. Codd. P. L. & S. Ed. recte πρὸς. *M. du S.*

88. Ἀριστοφάνει] *In Nebulis.* *J. Br.*

Ἀριστοφάνει & Εὐπόλιδι] De his priscae comoediae scriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; hujus meminit Cic. in Bruto. Baptas ejusdem fabula a nostro Luciano celebratur. *G. C.*

Ἀρ. καὶ Εὐπολ.] Aristophanem quod attinet, res est *Nubibus* satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus ad *Πρ. λ.* c. 7. *M. du S.*

ὠθήσουσιν ὅτι τ σκηνὴν, ἡ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτὸ κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲ καθ' ἑτὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων [a] τὰ τοιαῦτα, ἡ οἷ [b] Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. ἡ τὸ σκῶμμα, μέρος [c] τι ἐδόκει ἡ ἑορτῆς· ἡ ὁ Θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς τις ὤν.

cauſa in ſcenam producentibus, & abſurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionyſiis, ubi permiſſum erat hoc facere, cum pars quaedam ea ſolemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui riſus amans ſit.

Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ὃν πολλῶ φροντίσας, ἡ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς [d] ταχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει καινῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλη [e] τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, ἡ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς [f] ἐφιείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμᾶς πεπονθώς. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων [g] αὐτὸς ἔδρασε. ἡ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, [h] ὑποδὺς· ἡ ὑπελθὼν τ διάλογον ἡμέτερον [i] οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ ἡ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἔτι ἡ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ καλήγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδὺς τὰ κοινά.

26. At iſte convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conſcripto in maledictis quibusdam libro craſſo, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Ariſtotelem hunc, Chryſippum illum, me, & in univerſum omnes, nec ſolemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laeſus injuria. Haberet enim ſane ea res veniam, ſi defendens injurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero indignum maxime illud eſt, quod haec cum agat, tuum tamen, Philoſophia, nomen ſubit; & conciliato ſibi dialogo, familiari noſtro, certaminis adjutore actoreque contra nos utitur; qui inſuper Menippo perſuaſerit, noſtro ſodali, ut comoedias frequenter ſecum agat, qui ſolus non adeſt, neque accuſat nobiscum, communis cauſae proditor.

27. Pro-

a Τὰ] Deeſt in O. b Διονυσίοις] Διονισίου Fl. Sed nihil mutant H. & P. c Τι] Deeſt vocula τι in O. d Ταχὺ] Ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl. e Τοῦτον] Abeſt in O. f Ἐφιείσης] Ἐπιούσης O. g Αὐτὸς] Αὐτὸ O. h Ὑποδὺς] Ὑποδεδύκως O. i Οἰκέτην] Οἰκεῖον O. forſan οἰκεῖον M. du Soul.

93. Ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ * ἴδρυν. V.

12. Μένιππον] Ὁ Μένιππος ἦν κυνικὸς ἢν φιλόσοφος † κατὰ τ Σωκρατικὴν φύσιν κεχρημένος γοητικῇ ἐ ἰλιγγιατικῇ τι ἐ λοιδόρου, καλῶς τι τ κύπα ἐ ἐμφιλοσόφως μετιών, ὡς ἐ παρὰ πᾶσι τὸ ἰδιάκριτον λαμβάνει. V.

* Αὐτὸ ἴδρυν] Conf. ſupra Schol. ad c. 12. verb. Ἐφειμ. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod reſtituimus, legebatur in Impreſſ. corrupte, αὐτῷ ἴδρυν. J. F. R.

† Κατὰ τὴν Σωκρατικὴν] Haec verba non agnoſcunt Coll. M. du S.

95. Ὁ Θεὸς] Bacchus. J. Br.

97. Τοὺς ἀρίστους] Frequentes ex aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noſter. M. du S.

12. Μένιππον] Conſule in ejus vita Laërtium. J. Br.

Μένιππον] Quae de Menippo hic audis, duplici ſenſu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, ſed & per ſe olim in ſuis ſcriptis, ut ex Diog. Laërt. diſcimus, hominum vitia ſalibus comicis inſectatus fuerat p. 162. A. M. du S.

17. Ἔχοι] Sic Ox. uti ante conjeceram legendum. Reliqui ἴσχυ. M. du S.

27. Ἀπημπόλησεν] Mſſ. Ox. P. & L. emendationem Brodaei confirmant. Sed recte jam in S. & A. ſcribitur. In reliquis mendoſe, ἀμπαλ. niſi quod P. ἀπεμπώλ. habet. M. du S.

Ἀμπεπώλησεν] Recte Brodaeus ἀπημπόλησεν. Th. M. Nempe in Miſcell. p. 2. c. 22. ita caſtigandum juſſerat. J. F. R.

28. Πολλῶν] Oxon. πολλοῦ. M. du S.

32. Ἀξιοῦμεν παραφέρειν] Fallitur ergo Th. Mag. qui v. Βούλομαι multa ſimilia verba enumerans ſolo cum praeterito vel praeſenti, numquam cum futuro conſtrui

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum ſubire aequum eſt. Niſi forte habet quod contradicat, homo res graviſſimas tot ſub teſtibus traducens: utile igitur etiam hisce tale ſupplicium, ſi puniri iſtum videant, ne quis alius in poſterum Philoſophiam contemnat: quandoquidem ſi nunc quieſcamus, & feramus injurias, ea non jam moderatio, ſed ignavia & inſcitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum inſtar in forum nos productos, praecone conſtituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica; me quidem peſſimus duobus obolis, cum riſu praeſentium, vendidit. Quibus de cauſſis & ipſi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem noſtram ulciſcaris, qui turpiſſimis contumeliis ſumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, praeclare quae opus erant omnia pro omnibus dixiſti. PHIL. Deſinite laudare: infunde jam cauſam dicturo. Tu vero, Parrheſiade, nunc viciſſim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν [k] ἔχοι, τὰ σεμνόταλα [l] ἀμασύρων ὅτι τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολαζόμενον, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καλαφρονοίη φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ [m] μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα ἀγαγὼν ἡμᾶς ὅτι τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, [n] ἀπεμπώλησεν, ὡς φασι, τοὺς μέν, ὅτι [o] πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ [p] πονηρότατος οὗτος, δυ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γε αὐτοί τε ἀπελθόντες ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν [q] τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἴσχιστα ὑβρισμένους.

[r] ΑΝΑ. Εὖγε ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας. [s] ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ λογισμένῳ. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, λέγε ἤδη σὺ τῷ μέρει· [t] σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ [v] ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε ἴσθι.

ΠΑΡΡ.

k Ἔχοι] Sic habet O. ἴσχη. F. & reliquae. l Διασύρων] Διασύρας. O. m Μὲν] Abeſt μὲ in O. n Ἀπεμπ.] Vid. notas. o Πολλῶν] Πολλοῦ O. p Πονηρότατος] Παμπονηρότατος. O. q Τιμωρήσειν] Τιμωρ. Fl. r ΑΝΑ.] Φιλο. F. male, cum reliquis; ſed prius recte habent L. Vo. Em. & P. s ΦΙΛ.] Deeſt in B2. male. ΦΙΛ. Fl. F. P. t Σοὶ] Ἴσθι O. v Ῥεῖ νῦν] Νῦν ῥεῖ O.

38. Ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος ‡ ῥεῖ ἤδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἐκ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἐπεὶ γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐτιχεῖν βουλόμενοι οἱ ἀπειράντου φλυαρίας οἱ δικασταὶ τὸν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος. πληροῦντες, ἀφ' ἑνὸς ἀφεστῶτος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκρουσιν, κελεύοντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ᾧ ἀρχὴ τοῦ ἀφίεσθαι τοῦ κρουνίσκου, ἵνα ὃν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τοῦ λόγου ποιούμενοι, συνίστωσι τὸν λόγον. V.

‡ Ῥεῖ] Addit Bruno, ſcilicet clepſydra. M. du S.

ſtrui ſolita, etiam ἀξιοῦν illis accenſet; aut ſcribendum τιμωρῆσαι, quod Cl. Fenſ. obſervavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi cum futuro obſervavi; ſed aor. hic eſt frequens; Epiſt. mân. c. 23. p. 32. εἰ δ'] ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι, & cum praeſent. ibid. Ταῦτά μοι πράττειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. Ael. V. H. IX. 29. Ἀξιοῦσης λαβεῖν τὰ δῶρα, Thucyd. III. 44. p. 195. Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀπέσασθαι. Et ubi non? J. F. R.

34. ΑΝΑΒ.] Φιλ. εὖγε ὦ Διόγενες. Scribendum Πλατ. εὖγε &c. aut: Φιλόσοφοι εὖγε. Th. M.

ΑΝΑΒ.] Ita recte L. & P. Ed. Reliquae omnes Φιλο. quod minus commodum, quia Philoſophiae ipſi in hoc Dialogo tribui ſolet, non Philoſophis, qui hic utique plaudentes inducuntur. M. du S.

36. Ἔγχει] Aquam infunde. J. Br.

Ἔγχει] Gloſſa Pariſ. habet Verte horologium. Quod ad ſenſum, non male, ſi hodie, cum clepſamimili pro clepſydris utimur, dicendum foret. Sed quid hic ſit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepſydrarum deſiderat, adeat Peraltium ad Vitruv. Gallice converſum. J. F. R.

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα [a] μου, ὦ Φιλοσοφία, καληγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, [b] ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελεῖσθαι, ὥστε εἴ τινα ἢ αὐτὸς [c] οὗτος ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον [d] ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις ὃς τινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο φυλάττεσθε, εἰ ἀληθῆ πρὸς πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ διελέγχουσί με, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ [e] ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὁπόσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτῃ, καὶ ψεύδει, καὶ θρασύτητι, καὶ βοῇ, καὶ ὠθισμοῖς, καὶ μυρίᾳ ἄλλᾳ· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ὅπῃ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὁρμήσας, ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καλαβιῶναι.

Καὶ πειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τύσδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, οἷα τοῦ βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero, tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant causidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optavique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella & aestu in serenum quemdam portum invectus, sub tua tutela, transigere.

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponen-

a Μου] Μοι. O. b Ὅσα] Καὶ ὅσα J. In reliquis abest καὶ. c Οὗτος] Deesse h. v. in Fl. notat M. du Soul, ad marg. Junt. in marg. vero Hag. ait αὐτὸς deesse in Fl. d Ἔφθην] Ἔφω J. & Fl. ἴφτασα. O. ἴφθω P. Ba. H. & P. e Ἐπειδὴ τάχιστα] Ἐπ. ταῦτα E. P. L. J.

42. Καὶ ὅσα] Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impressis; sed extat in J. Ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. M. du S.

55. Τάχιστα] Proba haec lectio, quamquam in P. L. & J. aliter est, sc. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. M. du S.

61. Λοιπὸν τοῦ βίου] Cave hinc provecta jam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte XL. annum notat. V. M. du S.

74. Καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς] In L. ὑμᾶς, prave, nisi reliqua mutentur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. M. du S.

76. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo quid sub Imperatore Philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 23. f. *Fama fuit sane quod sub Philosophorum specie quidam Remp. vexarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius ad πάνυ, quae legere

nendis utilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promtis istis & publicis, quaeque imitari unicuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbam dico, incessum, & amictum; vita vero & actionibus contradicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi similem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisurus, a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset.

32. Huic similem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrio-

70 ὠφθαλμιῶντας, εἴ τις μὴ [f] παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους [g] ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅρα, μὴ Δία, καὶ τοῦτο καθ' [h] ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι

75 ποιῶσιν.

Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον ἕνεκα ἀπὸ τῶν πραγμάτων, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ὅτι δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ ταναντία [i] ὑμῖν ὑποτηδεύοντας; καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποκρίσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὤν, καὶ [k] γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡρωϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μέτρου αὐταῖς προσοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τε τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ὅτως ἀτίμως [l] καταλελυσμένος πρὸς αὐτοῦ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρί-

f Παραβαίνοι] Παραβαίνει Fl. male *H.* & reliquae recte — ει. g Ῥυθμίζοι] Ῥυθμίζει Fl. P. P. & H. &c. — οι recte. h Ἡμᾶς] Ὑμᾶς L. male. nihil mutant *F.* & ceterae. i Ὑμῖν] Ἡμῖν male *J. P. H. B2. F.* Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. k Γυναικίας] Γυναικεῖος *J.* verum prius exhibent *P. H.* Fl. *B2. S.* l Κατελελυσμένος] Sic *H. B2. F.* Fl.

re operæ pretium erit. *M. du S.*

83. Ὑμῖν] Aut cum P. & L. legendum ἡμῖν, aut, si impressorum ὑμῖν serves, ornatus tantum causa additum, uti passim, censendum; sed prius ego probo. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quod in *Parisina* ἡμῖν legitur, vitium est typotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluisse, patet ex latina versione, quae *vobis* exprimebat. *J. F. R.*

87. Γυναικίας] Sola Ed. *Junt.* habet hic γυναικεῖος. Sed vulgata melior. Vid. Or. c. 41. *M. du S.*

88. Ἡρακλέα] Glossa *edit. Paris.* Herculem saltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Hesychius.* *J. F. R.*

99. Οὐκ ἤνεγκα . . . . τοῖς ξύλοις] *Lucianus* declaraturus *Philosophiae*, & reliquo Philosophorum coetui, quos eorum nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, & omnimodo deridendos propinasset, acerbe exagitat ψευδοφιλοσόφους, eosque qui se veros antiquorum Philosophorum sectatores falso jactabant, suis coloribus depingens; tamdem comparat illos cum

χρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ἐφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα [a] τούτων ἑώρων πονηρὸν, ἢ ἄχρηστον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθὺς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου [b] αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ [c] οὐ τοὺς λόγους

niae turpitudinem, ſimios hoſce Heroum perſonas induere auſos, & Cumanum illum aſinum imitari; qui Leoninam indutus poſtulabat ipſe leo eſſe, cum apud ignaros ejus rei Cumanos aſperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui & leonem ſaepe & aſinum vidiſſet, redargueret, & fuſtibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philoſophia, videbatur, quod nemo non hominum, ſi quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim Philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscumque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationesque haberet. Ita-

a Τούτων] Τοῦτον P. J. H. τούτου A. Sed τούτων recte P. Fr. S. Marcil. & Vorſt. τοιοῦτον. b Αὐτὸν] Αὐτῷ J. P. &c. male. τούτου τ Sch. c Οὐ τοὺς λόγους] Οὔτ᾽ ψόγους P. ψόγους A. Vulgatam tuentur Edd.

14. Ἢ * τουτοῦ τ ἐπώνυμον] Διογένους τῦ κυνικοῦ. V.

* Τότε legebatur; ſed M. du S. mutavit in τοτὲ, in textu vero ipſo eſt ὅτε. Illud vero τοτὲ magis Atticum eſſe, Dialectorum ſcriptores ſatis oſtenderunt. Sed propter ſolum Scholiaſten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio eſt commoda. J. F. R.

cum eo, qui ipſe mollis & effeminatus in ſcena ſuſtinere velit perſonam Achillis vel Herculis, non ſine ſpectatorum vere judicantium riſu, & pudore eorum, quorum perſonam gerant. Ait itaque, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν τὰ τῶν ἡρώων πρόσωπα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος ἰδὼν λέοντα καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic locus eſt, quam ut tam turpiter ab oſcitabundo interprete tractari debuerit. Poſteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hoſpes ſe leonem & aſinum videre ſaepe arguit, & fuſte caedens inſecutus eſt.* Aſinina profecto verſio. Totum locum ita reddo: *Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσεως dedecus, ſi quum ſimiae eſſent, ſumere heroum perſonas auſi ſint, vel imitari ſuſtinuerint Cumanum illum aſinum, qui leoninam indutus, volebat & ipſe leo cenſeri, apud ignaros Cumaeos rudiens valde aſperum & horridum; donec eum hoſpes quidam, qui & leonem & aſinum ſaepe viderat* (atque adeo qui leonem ab aſino probe ſciebat dignoſcere) *coarguit, & fuſtibus pulſans abegit.* Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuiſſe agnoſcere leonem, ita & elephantos primum viſos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. J. J.

2. Ἐν Κύμῃ ὄνον] Haec ex *fabula Æſopi* deſumta eſſe, ipſe Lucianus alibi (ſi Luciani quidem libellus ille) teſtatur, in Δραπ. c. 13. Paſſim alibi tangit. Φιλοψ. c. 5. & Ἀποφρ. c. 3. Sed in hodiernis *Æſopi* quae dicuntur, *fabulis*, Cumarum nulla mentio. Vid. *delect. fab.* 123. & 157. & ipſum, qui circumfertur, *Æſopum*, fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto Socrates apud Platonem in *Cratylo*, ne recentiores memorem. M. du S.

10. Εἴ τινα τούτων] Lege: ἤ τινα τούτων. J. Br.

Εἴ τινα τούτων] Angl. τούτων melius. J. B.

Εἴ τινα τούτων] Corrigit *Brodaeus*, εἴ τινα τοιούτων. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. Th. M.

Ibid. Τούτων] Sic *Brodaeus*; & omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον., conjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorſtius*; quod & voluiſſe credo editores J. quia ſcribunt τοῦτον. M. du S.

14. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio ὃ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἐσκεῦν. c. 15. J. G.

Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον] Scholiaſtes, ubi vulgo legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν χρύσιππον . . . . . ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in ſuo libro legit, ἢ τούτου τ ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lectio eſt veriſſima, in qua id Auctor vult,

Itaque ab male illo vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: ſed vos diſceſſeratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneſte ſe gerentem. Ita quaſi deſerto vos vadimonio cum illo damnati, & in ſimile cum illo crimen pertracti eſtis.

33. Haec ego videns non tuli, ſed redargui illos, & a vobis diſcrevi. At vos, qui honorem mihi ea de cauſſa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur ſi quem ego initiatorum obſervans, Dearum myſteria effutientem & extra ſanctum illarum chorum impie ſaltantem, indignatus fuero,

ἐτετίτο. καὶ ἀπὸ τῆ κακῶς βιῶντος, πονηρὰ δὲ [d] ὑμῶν εἰκάζον, τῶν πρὸ πολλῆ τεθνηκότων (ἐ γὰρ ἂν ζῶσιας ὑμᾶς ἡ [e] ἐξέτασις αὐτῦ ἐγίνετο, ἀλλ' [f] ὑμεῖς μὲν ὃν ἀσοφῶν) ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπασιν δεινὰ καὶ ἄσεμνα ὀφθησόμενα, ὥστε ἐρήμῳ ἀλίσκεσθε μετ' αὐτῦ, καὶ ὀφὶ τ ὁμοίαν ἀφορμὴν συγκαλεσαμένω.

Ταῦτα ἐκ ἠνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἔλεγχον αὐτῶς, καὶ διέκρινον ἀφ' [g] ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὀφὶ τύτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἐκεῖν ἦν τινα καὶ τ μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόῤῥητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσω, ἢ διελέγξω,

d Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male; ceterae ὑμ. recte. e Ἐξέτασις] Ἐξέτασις αὐτοῦ *J. H. S. Fr.* &c. Deerat αὐτοῦ in *P.* ſed reſtituimus ex reliquis. f Ὑμεῖς] Ὑμᾶς L. Nihil a vulgata abit *Ald.* & *Fl.* g Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male.

21. Ἐρήμῳ] Ἐρήμῃ δίκῃ ὅταν ἀπαντήσας ὁ διατόμοσ- καὶ ἐπὶ τὴν δίκην καλεσάμενος; ὁμοίων δὲ τὸ ἐρήμῳ ἁλῶναι. *V.*

28. Ἐξαγορεύοντα] Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. *V.*

vult, quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod ubi Pſeudophiloſophi committerent turpis quid ac flagitioſi, continuo accuſarent homines ipſam *Philoſophiam*, & *Chryſippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoran*, vel eum, a cujuscumque nomine ſe ille, qui quidpiam commiſiſſet, appellaret. Non ὑικῆς *Diogenes Cynicus*, ſed quilibet, cujus certa ſecta erat, intelligitur. Perſpicuum tamen eſt, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτὸν, ſcribendum. *J. J.*

14. Αὐτὸν] Αὐτὸν vulgo legebatur; ſed recte *Gujetus* correxit, & αὐτὸν adſpirate ſcripſit, cui paruimus, idemque & alibi reſtituimus. Millies in ſpiritu hoc peccatur in Editt. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ ponitum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus adſpirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius ſcribae ac typographi poſteriores in illis errarunt. Et quum *Homer.* integre ſcribat ἓ αὐτὸν, ubi *ſe ipſum* ſignificatur, diſtinctio eadem inter reciprocum & demonſtrativum ope ſpiritus, ex Grammat. praeceptis eſt ſervanda, in primis hic, ubi ambiguum foret, ſi negligeretur, etſi ſcio in dialecto Aeol. ſpir. aſperum ſaepe negligi, & ap. *Homer.* αὐτὸν pro ἑαυτὸν inveniri. Praeterea, ad ſenſum apertiorem reddendum, comma poſt ἐκέτυπον ſuſtulimus. *J. F. R.*

15. Ἐκεισῖτο] An ἐκειτῖτο; *F. G.*

Ἐκεισῖτο] *Brodaeus* προσεκεισῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἐ τοὺς λόγους] Angl. καὶ ἐτ τοὺς ψόγους. *J. B.*

Καὶ τοὺς λόγους ἐκεισῖτο] *Brodaeus*, καὶ τοὺς λόγους προσεκεισῖτο; ſed melius illud ἐκεισῖτο, intelligi enim

vult Lucianus: ſi quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum ſe diceret, atque ita ſive tali ſchemate, ſive ſub tali perſona diſſertaret. *Th. M.*

21. Ὅτι ἐρήμῳ ἁλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ] *Pirckheimerus vos quoque indicta cauſa condemnabamini.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ δ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τ ἄκων ἀκρίτων ἐρήμῳ καλουμένων. Ergo *Benedictus: vos vero cum ipſo damnabamini:* at idem in loco Hermotimi *caeteris indicta cauſa damnatis.* Rurſus in eodem Hermotimo c. 30. οὐκ ἐχρῆν ἀκούσαντα καλουμένου καὶ ἀπολογησόμενον, ἀλλ' ἐρήμην ἐμοῦ καταδικασθῆναι, ubi rurſus *indictam cauſam* profert. In Abdicato c. 8. ἀλλ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας οὐδὲ ἀλίσκεσθαι habet *indefenſam cauſam.* Sed ex fine Hermotimi apparet eſſe diſcrimen inter καλουμένου ἄκριτον, & κατηγορουμένου ἐρήμου. Immo id ſatis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? *J. G.*

Ὅτι ἐρήμῳ] *Indicta cauſſa.* *J. Br.* in *Miſcell.* jam ſaepe adductis ita habet, pro ἐρήμῳ. Sed vitium typographicum eſſe credo. *J. F. R.*

28. Ταῖν θεαῖν] *Cereris & Proſerpinae.* *J. Br.*

Ταῖν θεαῖν] Cereris & Proſerpinae, quarum myſteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθ vid. notam ad Ὀρχ. c. 15. *M. du S.*

29. Ἐξορχούμενον] Quid eſſet ἐξορχεῖσθ copioſe & erudite explicavit *Laur. Normannus* ad Ariſtidis κατὰ τ ἐξορχουμένων declamationem T. II. p. 589. ſeqq. Iebb. *J. M. G.*

Ἐξορχούμενον] Vid. not. *M. du Soul* ad Ἀνάχ. c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. *J. F. R.*

ξω, ἐμὲ † ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, [a] ἢν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ † Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδὲν πω ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι † περικείμενον αὐτοῖς τὰ πρόσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδιστ' ἂν, οἶμαι, μαστιγωμένων. οἰκέτῃ μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρινάσῃ, μικρὸν τὸ πλημμέλημα. [b] † Δία δὲ, ἢ † Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον [c] ὡς καὶ αἰσχρόν.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τὰς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὴ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτὰς, καὶ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ἐπιτηδεύοιεν, ἅπερ βιῶσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρηeumque redarguero; mene impium esse putabitis? injuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris objurgare soleant, si quis histrio Minervae aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint: sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error. Jovem vero aut Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, mali omnis instar & turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum! quod dogmata quidem vestra studiose vulgus illorum exquirit; caeterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia sequantur. Quae enim dicunt omnia, exem-

[a] Ἢν τις — † Δία] *Thom. Mag.* v. Εἰσίοι haec verba adducens omittit articulum τὸν. [b] Τὸν] Τὸ male *P.* τὸν recte reliquae. [c] Ὡς,] Sic Edd. sed delevit comma post ὡς *M. du S.*

30. Ἀδικοῦντα] * Ἀσεβοῦντα. *Lucianus in tr. περὶ Ὀρχήσεως φησὶν, ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούσονται, ὅτι τοὺς ἐξηγουμένους τὰ μυστήρια † ἐξεγκεῖν λόγους οἱ πολλοὶ, V.*

* Ἀσεβοῦντα] Vel invertendus ordo priorum verborum hujus Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur; nam, ait: *si vaecor & objurgo profanum, qui Sacra reticenda effert, an injuste hoc facio?* Sed non est tanti; quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste adlata, quam explicatio; licet ejus expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. *J.F.R.*

† Ἐξεγκεῖν] Ἐξηγεῖσθαι editum fuerat, & λόγους pro λόγους, & paullo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia *Sanio* praeeunte correxi. *J.F.R.*

31. Ἀθλοθέται] Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μεθ. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγοῦν] Tangit hunc morem Interpres *Aristophanis*, & Oratores Graeci. *J.B.*

50. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν] Summa Philosophiae Stoicae, quam explicat *Laërt.* in Zen. *J.B.*

62. Γίλωτα ἐφλυκαίνουσι] Sic apud *Plat.* Idem passim. *J.B.*

Ibid. Ὠθιζόμενοι ἐπὶ] His incumbentes. *F.G.*

64. Παρυθούμενοι] Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγωνιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. *J.B.*

Παρυθούμενοι] Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur τὸ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους ὠθιζομενιζόμενοι, quod merito probat *Bourdelotius*. *J.G.G.*

[s] Παρυθούμενοι] Egregiae Pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τιθέντες, τὸ περὶ τὸ ἀργύριον ἰσχνόγλωσσοι, ἀργιλόστομοι δὲ τῶν πολλῶν ὄντες, διλόστομοι δὲ τῶν λογικῶν, κολακαλιμόστομοι δὲ τῶν πλουσίων, ἀστιλγίστομοι δὲ τῶν ὄντων, ἀφυσιλιμόστομοι δὲ τῶν γελῶν, φιλοπλούστομοι δὲ τῶν ἀλειφόντων. τοιγαροῦν γίλωτα ἐφλυκαίνουσι, ὠθιζόμενοι ἐπὶ τούτοις, τὸ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρυθούμενοι. Pro φιλοπλούστομοι accuratius scribe cum Basileënsi φιλοπλούστομοι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I. c. 11. notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Cl. *Graevius*, legitur ὠθιγκωνιζόμενοι pro παρυθούμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem repperit, eamque per παραγωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρυθῶ *Hesychius* exponit Ἐκβαλλῶ qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρυθοῦντες, ἐκβάλλοντες

Lu-

exempli cauſa, divitias gloriamque contemnere, & ſola quae bona ſunt honeſta putare, & irae expertem eſſe, & ſplendidos hoſce deſpicere, & tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! ſunt & ſapientia, & vere ſane admiranda. Verum enim vero, iſti mercede haec ipſa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores ſunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam ſimii, libidinoſiores aſinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa iſta conflictantur, & circa divitum januas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipſis ſine more modoque laudant, & ultra decus ſe ingurgitant, ſeque attributa ſibi parte non contentos produnt, & in vino inſuavia quaedam atque abſurda philoſophantur, & merum non continent. Idio-

ὁμάτων καλαφρονεῖν, καὶ δόξης, ἣ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν, ἣ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑποφορᾶν, ἣ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, ἣ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ ἣ αὐτὰ ταῦτα ὅτι μισθῷ διδάσκουσι, ἣ τὰς πλησίας τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν χιονιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν [d] λαγωῶν, [e] χολακικλικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, [f] ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ὅτι ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους [g] παρωθούμενοι, ἣ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ὑπ' αὐτοῖς τούτοις ἐπαιρόντες φορτικῶς, ἣ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, ἣ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ὅτι τὸ κύλικος ἀτερπὲς καὶ ἀπῳδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸ ἄκρατον ἐφέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ,

d Λαγωῶν] Λαγῶν Fl. Sed *J. P. H.* &c. λαγωῶν. *e* Κολακδτ.] Κολακικωτ. Fl. *f* Ἁρπακτικώτεροι] Sic recte *J. H. S.* &c. Sed ἁρπακλικώτεροι male *P.* *g* Παρωθούμενοι] Παραγναιζόμενοι L. *Angl.* Mſ. Gr. P. & marg. *Alii.* vid. Scholiaſt.

56. Τεθήπασιν] Ἐξαλλόγωσαν. *V.*

64. Παρωθούμενοι] Παραγναιζόμενοι. *V.*

Lege omino παρωθοῦντες neque enim παρωθῶ quidquam ad ἐκβάλλω. Apud eumdem, Παρίστας, ἵστας, ὕστας, ἰθύστας, ἰκβολάν. Pergit Noſter in depingendis Pſeudophiloſophorum moribus; idque omnium impudentiſſimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, ſe nullius indigere; ſapientem ſolum eſſe divitem; paullo poſt ipſi accedant aliquid emendicantes, & niſi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲν οὖν, perſequitur Noſter, αὐτούς τι δῷ λαμβάνειν, πολλὸς ὁ περὶ τῶ κοσμιωτέρου εἶναι δῶ λόγος, ἣ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, ἣ τί γὰρ τὸ χρυσοῦν, ἢ τὸ ἀργύριον, ἴδιόν τι ὂν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; Paullo difficilior in poſtremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, ſenſum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic ſenſus ſit, corrupit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat Auctor, quomodo illi Philoſophorum ſimiae ſoleant in luxum & intemperantiam concionari, ipſi licet vitiis iis quam maxime perditi: dein, quomodo, ubi nullius ſe rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus moleſti ſint. *Quin cum neceſſe eſt*, inquit, *ut ipſi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat ſua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae ſint res nulla ab aliis rebus differentia diſtincta. Quid enim eſſe aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Poſſent haec Graeca etiam hunc in modum diſtingui, Καὶ τί γὰρ τὸ χρυσοῦν ἢ τὸ ἀργύριον; ἴδιόν τι ὂν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον. *Quid enim ſit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut ſit interrogatio & reſponſio ex perſona itidem horum Philoſophaſtrorum. Utique interrogationis illo ſigno in fine caret omnino editio Florentina. *J. J.*

Παραγναιζόμενοι] A. G. P. & L. pro παρωθούμενοι, quod in impreſſis omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. *M. du S.*

Παρωθούμενοι] Παραγναιζ. in textum recipi juſſerat *M. du Soul*, nec erravit; verum, quia alterum ſe tueri poteſt, vulgatam ſervavi; poterit itaque alterum eligere qui volet, quamvis enim ſaepe alibi utatur noſter τῷ ὠθίζεσθαι. non ſemper tamen ſequitur, eum ubique eadem voce uſum eſſe. *J. F. R.*

67. Μεμψίμοιροι] Copioſe hanc philoſophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. dixi ſupra. *J. B.*

δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

Τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθών, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβών, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τἆλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη τὸν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτός τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τὸν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δέ τις ὀπωρίας δέηται ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῆσαι προσελθών, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας, ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' [a] ὅπη ποτὲ οἴχεται, [b] πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα. περόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὀσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς ἀφροδαῖς σκιαμαχούμενα.

tae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, inscitia & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abiere; omnia quidem avolarunt, volucria vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo

a Ὅπῃ ποτὲ] Ὅπου τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & S. b Πάντα] Πάντως P. J. H. S. Fl. Sed πάντα L.

77. Ὀρθὴν τιάραν] Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet *Xenophon*. Vid. & *Plut.* in *Anton.* & *Spanh.* *M. du S.*

83. Τῶν δὲ τοῖς &c.] Versio *Benedicti* quam impugnat Cl. *Jens.* non adeo est absurda, dummodo suppleas, *ajunt*. *J. F. R.*

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων] Hac specie Proverbii utitur antea in Timon. *J. B.*

85. Ἐκ παλαιοῦ] *Jam olim*. *J. Br.*

90. Ὅπῃ ποτὲ] Sic Edd. sed P. & L. rectius ὅπου τότε. *M. du S.*

91. Πτερόεντα ἔπη] Ex *Homero*, cujus copiosus Interpres *Apul.* lib. 2. Florid. *J. B.*

Πτερόεντα] Ἔπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum adferre. verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit *De Domo* c. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* Il. A. 201. — Ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ait: λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. *Eustath.* vero ad eumd. vers. p. m. 64. m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, ἀφὸ τοῦ ταχὺ. καὶ ἀφὸ τῶν ὀρνέων ἐκ εἰσπνοιῶν. καὶ ὅτι τέρπουσι τὰ ἀφτα κατὰ τὸ πτερόν. Ἴσως δὲ ἐκ ὅτι τοὺς λογίους ὑφοῦντες ἐξαίρουσιν. &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuere, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. *J. F. R.*

98. Ἐξαλήλιπται] Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat ἐξαλήλιπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καλῶν. c. 24. ἔχει μὲ ἐκ συμοῖς τὰ ἐγκωμιαστῶν οὐκ οἶδα ὅ, ὅπως ἐξαλήλιπται μᾶλλον ἢ ἐξαίσται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. *M. du S.*

4. Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tract. Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις. *J. B.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Atqui libro de mercenariis Philosophis non est Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος. verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Nisi forte an duae historiae sunt. Nam

36. Eo enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos projecerit; exsiliunt, mordent invicem; eumque qui os praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, projiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas contriverere, laceratrisque vestibus de fructibus invicem depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus.

Μέχρι μὲν τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτῷ ἐστὶν ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ πρακείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξηται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ τὰ ἀκήρυκτα πάντα· τὰ τε βιβλία ἐξαλήλειπται, τὸ δὲ θάρσος ἔφθυγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὀστοῦν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυρρίχιζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ὄντα τῶν ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα θέμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι οὗ τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπου ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρρίχιστῶν, καὶ ξυμπλακέντες τὰ προσωπεῖα, καὶ τὰ ἐσθήματα διεσπάραττον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῶν ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ καγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου.

Τοιαῦ-

e Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται *F. P. H. S.* &c. male. ἐξήλιπται *B2.* Sed ἐξαλήλειπται recte in Καθαπλ. c. 24. habebant Edd. d Τῆς πυρρίχης] Τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. P. *F. H.* aliaeque vulgatam servant.

97. Ἄσπονδα] Ἐχθρὰ. *V.*
98. Ἀκήρυκτα] Ἀδιάλλακτα. *V.*
5. Πυρρίχιζειν] * Εἶδος ὀρχήσεως ἡ πυρρίχη, σύντομος. *V.*
7. Ἀλουργίδας] Πορφύρας χλαμύδας. *V.* Sed G. ἀλουργεῖς, πορφυρᾶ χλανίς.

* Εἶδος] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed relati ad verbum quo pertinebat, & forsan *συντόμως* scribendum, pro *σύντομος*. *J. F. R.*

Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive *κάρυα*, ibi carycae aut amygdalae sive nuces Graecae ἰσχάδες ἢ ἀμύγδαλον. *Th. M.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Ipse *Lucianus* infra in *Apol. pro Mercede conductis* c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τῶ πιθήκων πεπονθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κομψῶς &c. *AE. M.*

Βασιλεύς τις] Fefellit memoria *Bourdelotium*; non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀσ. μισθ. c. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes demeantesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & majora etiam, tradit *Ael.* de anim. VI. 10. *M. du S.*

Ibid. Τις Αἰγύπτιος] Simii saltatores, vid. infra *Apol. pro Merc.* *F. G.*

5. Πυρρίχιζειν] Pro omni genere Saltationis, ut Id. docet περὶ ὀρχ. *J. B.*

10. Ἀπὸ κάλπου] At infra in Ἑρμ. c. 37. legas ἀπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81. ante med. *M. du S.*

Τοιαῦτα γὲ ἔστοι ποιῶσι. καὶ ἔγωγε τὰς τοιούτους κακῶς ἠγόρθυον, καὶ οὐ πάνσομαι διελέγχων, καὶ καμῳδῶν. σοὶ δὲ [a] ὑμῶν δὲ, ἢ τοῖς ὑμῖν ὁμοπλησίοις (εἰσὶ γάρ εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ ὕτω μανίην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς [b] δ' ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, τί φαῖλε προσῆκεν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς ὅπως δείκνυσθε τῷ βίῳ; τὴ Δία [c] Ἡρακλῆς, φασι, καὶ [d] πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν [e] φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ὅπως ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἂν γύψ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ ἔστοι φιλοσόφους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ὄντι.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes Philosophiam, legumque vestrarum observantes:) absit a me insania illa, ut contumelioſum quidquam, aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere? Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chrysippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt & philosophari se praedicant & truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Jam vero facilius luscinam vultur imitetur, quam isti Philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

38. PHIL.

a Ὑμῶν] Ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. J. P. b Δ' ἀλαζ.] Particula δὲ abest ab J. & Bz. Ceterae omnes eam habent. c Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς J. Sed Schol. & Edd. omnes Ἡρακλῆς. d Πίθηκος] In J. P. S. &c. hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur ac si nomen proprium esset. e Φάσκουσι] Ἀσκοῦσι J. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mſ. Gr.

31. Ἡρακλῆς φασι καὶ πίθηκος] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντη παραλλαγμένων * καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ὅμως μὲ ὁ Ἡρακλῆς ἐστὶ αὐτόχρημα ἀνδρεῖος. οἱ πίθηκοι δὲ ὅτι † ἀνδρίων ἔχουσις ἐ καλαγέλασοι ἐ σοφώτατοι ἀνδρίας ὑπομένουσιν ὑπαγόμενοι. V.

* Καὶ] Omissum erat in edit.
† Ἀνδρίας] Ἀνδρίων & mox ἀνδρίας edirum legas; sed ἀνδρίων & ἀνδρίας fecit M. du S.

31. Ἡρακλῆς] *Hercules & simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. *Erasmi* Chiliad. p. 187. J. F. R.

33. Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι] Sic bene legit Interp. minus recte Cod. Angl. φάσκουσι. J. B.

Φιλοσοφεῖν φάσκουσι] Persistens noster in sua in Pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam; dein rogat veteres illos Philosophiae magistros, Ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente *Bourdelotio* pag. 412. pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι. & sua quoque convenire excerpta ait Cl. *Graevius* pag. 969. rectissime judicans τὸ, φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his Pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46. ἄτοπος τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν. *de Mercede Cond.* c. 24. πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν φάσκοντα. *De Parasito* c. 52. οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in *Hermotimo* c. 52. Ὅθεν τι ποιοῦσι νῦν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἰόντες ἐ ἀρτὴν ἄγειν φάσκουσι. c. 68. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; J. J.

Ibid. Φάσκουσι] *Bourdelotius* male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui dicunt

38. PHIL. Longius hinc, Parrheſiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixiſſe vobis videtur? VIRT. Equidem Philoſophia illo dicente terram mihi hiſcere optabam *prae pudore*, adeo vera dicebat omnia. Agnoſcebam enim inter audiendum unumquemque qui iſta faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebant, facit. Et omnino oſtendit homines dilucide, ut in pictura quadam ſimiles per omnia, cum non corpora modo, ſed ipſas quoque animas exquiſitiſſima ſimilitudine exprimeret. PHIL. Et ego plane erubeſcebam, o Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid aliud, niſi abſolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento ſcribi. Ilienſium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis inviſos tragoediis ſuis infamet. DIOG. Ipſe quoque ego, Philoſophia,

40 ΦΙΛ. Μετάϛηθι, ὦ Παῤῥησιάδη, πορρωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴϱ ἔδοξεν; [f] ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μέν, ὦ Φιλοσοφία, μέλαξυ λέγοντος αὐτοῦ, χῦ τ ϒῆς δῦναι ἠυχόμεν· ὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γὰϱ ἀκούσα ἕκαϛον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ φήρμοζον μέλαξυ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μέν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. χ ὅλως ἔδειξε τὺς ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπϱ ὅτι τις γϱαφῆς τὰ πάντα [g] πϱοσωποποιότας, ἐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ χ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκϱιβέϛατον ἀπεικάσας. ΦΙΛ. Κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀϱετή. ὑμεῖς δὲ, τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖναι αὐτὸν ϛ ἐγκλήματος, χ φίλον ἡμῖν, χ εὐεργέτλν [h] ἀναγεγϱάφθαι; τὰ γῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τϱαγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμβον τὰς Φϱυγῶν ξυμφοϱάς. ἀδέτω γῦν, χ τὺς θεοῖς ἐχθϱὺς ἐκϐϱαγχάτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάν-

[f] AP.] Sic Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. *M. du S.* [g] Πϱοσωποποιότας] Ἐμπαίοντας P. & marg. *A1*. Nihil mutant reliqui, nec Edd. [h] Ἀναγεγϱάφθαι] Ἀναγϱάφθαι Coll. Prius ſervant *H.* Fl. &c.

55. Εὐεργ. ἀναγϱάφθαι] Γϱαι ἀναγϱάφθαι. *G.*

cunt ſe philoſophari, ſe eſſe philoſophos, pro quo dixit c. 41. Ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, χ φιλοσοφῶν ἀσκοῦσι, quod eſt *in philoſophia ſe exercent, philoſophiae dant operam*, quamvis id quoque poſſit tolerari, alterum tantum praeferendum eſt. Hanc enim vim habet, venditant ſe pro philoſophis, cum non ſint. *J. G. G.*

Φάσκουσι] Sic omnino legendum, ut eſt in Angl. P. L. & Mſ. Gr. & iterum c. 46. quod autem in vulgatis eſt ἀσκοῦσι, procul ablegandum. *M. du S.*

Φάσκουσι] Recepi lectionem codicis Anglic. apud *Graevium*: quae recurrit etiam deinde (p. 417.) πᾶσι τοῖς Φάσκουσι φιλοσοφῶν, ἐντυγχάνω. *J. M. G.*

Ibid. Σωφϱονεῖν εἶσι] Ut in Nigrin. & Lapith. & paſſim alibi. *J. B.*

42. ΑΡΕΤ.] *Virtutis* perſona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occaſionem praebuit, quod proxime ab hoc ſermone Virtutem adloquitur Philoſophia, cui proinde reſponderi cum putaret aliquis, perſonam hic temere mutavit. Quidni enim, poſt *Veritatis* teſtimonium, alteram ſuam ſodalem, *Virtutem* alloquatur Philoſophia? *J. M. G.*

43. Κατὰ τ' γῆς δῦναι] Sic de Merced. conduct. εὐχῇ δ' ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα. Sic adverſus Indoct. εὔξῃ τότε χάσκειν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic ἐταιϱ. πῶς ὦν μοι ἡ γῆ καθαπτέα; ead. in Lapith. Sic apud *Heliod.* lib. 1. ἠυχόμεν δὲ καθαδῦναι μᾶλλον. Habent ex *Homeri* Iliad. 4. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud eſt *Æſchyli* Suppl.

Θέλοιμι δ' ἂν μοϱσίμου
Βϱόχου τυχεῖν σὺ σαγήνας. *J. B.*

53. Ἀϱετή] Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam teſtem provocarat Parrheſiades. Servavi tamen librorum ſcripturam; praeſertim cum mox Philoſophia *Virtutem* appellet. Sed ibi pro Philoſophia *Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, niſi perſonam mutam a Luciano inductam cenſeas, cujus opera potiſſimum indigebat. *M. du S.*

Ἀϱετή] Si ſupra perſona AP. mutanda fuit, & hic reſcribendum erit ἀλήθεια pro ἀϱετή. *J. F. R.*

56. Ἰλιέων] Hiſtoria, quae huic proverbio anſam dedit, in obſcuro eſt. hinc interpretum ſilentium. Hoc per ſe patet, Trojanos qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris ſe dedentes, in

Tra-

πάνυ ἐπαινῶ τ' ἀνδρὸς, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ καλλιγορήματα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παῤῥησιάδη· ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, καὶ [a] ἁπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. ΠΑΡΡ. [b] προσεκύνησα τὴν γε πρώτιλω. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη τ' ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ λίγοις στεφανῶσα. ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καλαρχώμεθα, προσκαλῶμεν κἀκείνους, ὃς δίκην ὑποσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. καλησόρησει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάστου. ΠΑΡΡ. Ὀρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας· ὅστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, καλακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους.

ΣΥΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ὅτι τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ [c] Δίκης. ΠΑΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκλω. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῆς, ὑδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμελοῦσι τῆς ἀρετῆς, καὶ τὸν πλοῦτον θεραπεύουσι, καὶ τὴν δόξαν διώκουσι, καὶ τὴν ἡδονὴν διαφθείρουσι, καὶ τὸν βίον ἀπολλύουσιν.

laudo virum magnopere & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adſciſco.

39. PHIL. Bonum factum, Parrheſiade, ſolvimus te accuſatione; vincis ſuffragiis omnibus, & quod reliquum eſt, ſcito, te noſtrum eſſe. PARRH. Equidem initio jam adoravi. Jam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: auguſtius enim fuerit. Splendida quaeſo Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae. VIRT. Igitur de altero jam cratere libemus, & vocemus etiam iſtos, ut poenas ſuarum in nos contumeliarum nobis perſolvant. Accuſabit unumquemque Parrheſiades. PARRH. Bene iſtud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, deſpiciens in urbem, praeconio huc evoca Philoſophos.

40. SYLL. Audi, tace. Veniunto Philoſophi in arcem cauſſam dicturi ad tribunal Virtutis, Philoſophiae, Juſtitiae. PARRH. Vide pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Jus metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

a Ἁπάσαις] Ταῖς πάσαις P. & marg. *AIW.* b Προσεκύνησα] Προσεκυσα L. c Δίκης] Leg. *δικαιοσύνης. M. du S.* Nihil mutant Edd. a vulgata.

61. Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.] Ἀδιτῶ, μετανγούσιω ἐφ' οἷς ἤρχετο. *V.*

Tragoedum incidiſſe, qui calamitates ejus priores, aut ſtudio, aut imprudens repraeſentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφθ. c. 10. *M. du S.*

65. Ἁπάσαις] Τύφοις. *J. Br.* Vid. ſupra hoc *Dial.* c. 21. *J. F. R.*

69. Ὦ μέγα σεμνὴ νίκη] Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet. *J. Br.*

Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex *Euripid.* *J. B.*

Ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis tragoediarum, ut in *Phoen. Oreſt. Iphig.* in Taur. *Brod.* Vid. Iſthmia *Pind.* Od. VI. in princ. cum Scholiis. *A. V.*

Ὦ μέγα] *Eurip.* Phoeniſſ. 1752. *M. du S.*

71. Δευτέρου κρατῆρος] Aut id a *combibonibus ac commeſſatoribus* translatum, aut ad clepſydram rejiciendum. *J. Br.*

Δευτέρου κρατῆρος] Specie proverbii. De ſecundo cratere, *Long.* lib. 3. ποιμεν. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a ſecundo autem auſpicabantur. *M. du S.*

Ibid. Κρατ.] Συμποσίου] Vid. *Eraſmi* Adag. Τὸ τρίτον τοῦ σωτῆρι. Primus crater ad ſitim ſumtus, Jovi Olympico: ſecundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem ſervatori ſeu ſoſpitatori dicabatur: ut ex crateris tertii potu ipſos oenopotas ab ebrietate vindicaret. *A. V.*

75. Συλλογισμὲ] Apta huic rei Syllogiſmi perſona, tum quod familiaris Philoſophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. *J. M. G.*

79. Ἥκειν] Sic ſolet in formula praeconiorum omitti χρὴ aut ſimile quid. *M. du S.*

80. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης, de qua ſupra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus ſcribitur δίκης. *M. du S.*

92. Σκαμμωνίαν πλακοῦν] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

93. Πάγκαλα βαλὼν] Sic noſter iterum in *Jove Trag.* c. 26. βαλὼν κάγκαλα ἐκ ὑγιάσιμα. Sic de Senectute profutida ſive magna, *Ael.* V. H. 2. 36. βαλόντα τὰ

bet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogiſme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrheſiade, prout videbitur, eos advoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot Philoſophos ſe eſſe dicunt, quotquot nominis cauſſa ad illos pertinere ſe judicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de ſeſamo placenta. Quicunque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum maſſam accipiet. Adferat autem quisque, temperantiam, juſtitiam, continentiam minime; neque enim iſta, ſi non adſint, neceſſaria: verum quinque omnino ſyllogiſmos; quippe nefas eſt abſque illis eſſe ſapientem. Propoſita in medio ſunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa ſuperaverit omnes.

42. Vah quam plenus eſt adſcenſus invicem ſe trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelaſgicum autem alii, ad Aeſculapii alii, & circa Areopa-

φὶ τὰς πλουσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, χρὴ τάδε ὦ Συλλογισμὲ κήρυττε. ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὦ Παῤῥησιάδη, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τοὔνομα, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖα πλακοῦς· ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην ἰσχάδων ἕτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. Οὐ γὰρ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ πάρῃ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· εἰ γὰρ ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' ἐν [d] μέσοισι δύο Ἰχρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μὲν πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.

Βαβαὶ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, [e] ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. οἱ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ [f] περὶ τὸν Ἄρειον πάγον

d Μέσοισι] Sic *P.* ſed *J. H. S.* aliaeque male μέσοισι. e Ἐπεὶ] Sic *H. B2. P. S.* In *J.* videtur fuiſſe ἐπὶ ſine accentu, quem *du Soul* manu ſua impoſuit. f Περὶ] Παρὰ L. Nihil a vulgata abeunt *J. H. P. Fl.*

93. Παλάθην] Μάζαν σύκιν. *V.*
5. Τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπον Ἀθήνησιν, ὅπου Πελασγοὶ ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφει δὲ καὶ Ἀλκ. τῷ ρ'. *V.*

φῶν. Quod iterum L. VII. 5. γυμάσιον βαθύτατα; ſed & *Ariſtoph.* Nub. βαθὺς τὴν ἰλιγγίαν; (ut obſervat Cl. *Jenſ.* ad *Dial. Lucian.* de ſaltat.) Verum generaliter de omni fere magno, ut πλοῦτος βαθύς. *Ael.* V. H. III. 18. Et βαθύπλουτος ap. *Aeſchylum*, vid. Illuſtr. *Spanh.* obſ. ad *Callim.* p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, *frugibus abundans ſolum*, apud *Apollonium*, ibid. Immo & de latitudine, ſ. denſitate, *Herodian.* VIII. 1. 3. φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε πήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e. *acies denſas inſtruxit.* *J. F. R.*

93. Παλάθην ἰσχάδων] Hæc paſſim apud *Lucian.* Hac de re *Theophyl. Simoc.* Epiſt. 14. ὁ δὲ Θεσπίσιος αὐτοῦ παιδίας τὴν ἰσχάδων τὰ πλεῖστα ἐκβεβρακὼς, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξηρύφησεν, ὁ δὲ τραγίας ἐκεχήνει, καὶ μοιρῶν τινα ἤτει μὴ κόρον κομιζόμενος οἰκαδε· posteriorem hanc partem tangit in Lapith. *J. B.*

99. Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Parodia ex Iliad. Σ. *J. B.* Κεῖται] *Hom.* Il. Σ. 507. *M. du S.*
Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Leg. ἐν μέσοισιν vel ἐνὶ μέσοισι Il. Σ, 507. Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα, Τῷ δόμεν, ὃς μὲν πᾶσιν ὑπέρτατα εἴπῃ. *J. M. G.*
Ibid. Μέσοισι] Maculam Edd. in hac voce ex *Homero* & *B2.* ſuſtulimus, in quibus erat μέσοισιν. *M. du S.*
Ibid. Δύο χρυσοῦ τάλαντα] *Hom.* Il. Σ.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα
Τῷ δόμεν, ὃς μὲν πᾶσιν ὑπέρτατα εἴποι. *J. Br.*

3. Ἄνοδος] V. c. 15. & 16. Si forte oblitus, ubi ſint, neſcias. *M. du S.*

4. Ἐπεὶ . . . ὡς] Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; ſed abſque codicum auctoritate utra expungenda ſit, non patet. Quid ſi ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? *M. du S.*
Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν κ. τ. λ. *J. M. G.*

5. Πελ. — Ἀσκλ.] Athenarum tabulam, ſi per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conſpecta

γον ἔτι πλείους ἔνιοι δὲ, καὶ ἐπὶ † τῷ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπυσι βομβηδὸν, νὴ Δία καὶ βόμβυδον, ἐς μὲν δίκλω, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἠρι.

Μεγὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, καὶ παλαχῇ πήρα, [b] πώγων, κολακεία, ἀναιδυντία, βακληρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γὰρ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σε μάλιστα, τὸ [c] μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες ἔτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙΛ. Ἔσται ταῦτα μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

[d] ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ ἦν Πυθαγόρας. ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους

gum etiam plures, alii vero etiam ad Tali ſepulcrum: alii ad Dioſcurorum aedem ſcalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis inſtar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene ſane multi, & hinc ſexcenti,

Quot folia, & flores quos naſcens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore ſibi invicem adſidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, ſyllogiſmus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adſcenderant, vix apparent, nulla nota inſignes, reliquorum turbae immiſti, & latent ſimilitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoſophia, ſane moleſtiſſimum eſt, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut ſignum imponis. Saepe enim hi impoſtores ipſis vere philoſophantibus ſunt probabiliores. PHIL. Fiet illud paulo poſt, ſed jam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipſos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, ſed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores

nos

a Ἠρι] Ἠρῃ. A. G. L. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes. b Πώγων] Deeſt h. v. in *Fl.* Reliquae habent. c Μηδὲν] Sic A. G. P. L. *F.* Μηδὲ *P. S.* Μὴ δὲ vero diſerete *H. Fl. B2.* male. d ΠΛΑΤ. αὐτοὺς] *H. F.* integre Πλατωνικὰς. αὐτοὺς. Sed optime αὐτοὺς. Πλ. A. G. Mſ. Gr.

7. Τῷ Τάλῳ] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι * λέγονται. *V.*

8. Ἀνακεῖον] † Ἀνακεῖον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. *V.*

* Λεγόνται] Hoc ſcholion commonſtrante loco Soullo, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, niſi quod bis poſitum inveniebamus; dilaceratum enim erat, & pars in Ed. Gr. in ſumma pag. 17. pars in med. p. 18. deſcripta. *J. F. R.*

† Ἀνακεῖον] Et hoc igitur abundabat. *J. F. R.*

haec omnia clarius intelligantur. *M. du S.*

Πελασγικὸν] Gloſſa *Pariſ. Loca Athenis juxta arcem.* Confer infra c. 47. *J. F. R.*

7. Τάλω] Confer Ὀρχ. c. 49. Et φιλοψ. c. 19. *M. du S.*

Τάλῳ] Τάλων Athenis ſepultura, nondum inveni; Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria ſilvis liberis obiit. *J. M. G.*

8. Ἀνακείῳ] De Anaceo ad Tim. c. 10. *Hemſt.* *J. M. G.*

10. Βόμβυδον] Il. B. 89. *M. du S.*

13. Μυρίοι] Ex *Hom.* Il. B. pro ἧρι Angl. ἤρῃ. *J. B.*

Μυρίοι] Recte utique Mſ. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. eſt enim ex *Hom.* Iliad. B. v. 468. ἧρι eſt interpretatio. ὥρα n. accipitur cum pro vere tum pro aeſtate, ut ad Heſiodum oſtendi. *J. G. G.*

Μυρίοι] Vid. *Hom.* Il. B. 468. *M. du S.*

Ibid. Ἠρι] In Angl. L. & Mſ. Gr. ὥρῃ, uti & apud *Homerum* l. c. & Odyſſ. I. 51. ſcribitur. Sed de induſtria, uti multa ſolet, a Luciano mutatum opinor, quo

nos de Porticu. PER. Nequaquam, ſed quantum ad pecunias, primi nos eſſe debemus, de Ambulatione Philoſophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date & maſſas: de minis exſpectabimus, & ſi accipiamus ultimi. ACAD. Ubi duo illa talenta? Oſtendemus enim Academici, quantum reliquis ſimus contentioſiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praeſentibus.

ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τ στοᾶς. ΠΕΡ. Οὐ μὰ ἀλλ' ἔγγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τ Περιπάτυ. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικυρείοις τὺς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς μαλάθας· περὶ δὲ τ μνῶν περιμενοῦμεν, κἂν ὑστάτυς δέῃ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. Πῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τ ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτερα. ΣΤΟΙΚ. Οὐκ ἔμοιγ' τ Στωϊκῶν παρόντων.

44. PHIL. Deſinite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulſate: ad alia enim vocati eſtis, & jam ego Philoſophia, & Virtus haec, & Veritas cognoſcemus, qui veſtrum vere philoſophentur, deinde qui invenientur ex noſtris placitis vivere, beati erunt, judicio noſtro optimi. Impoſtores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne ſuperbia quadam ea, quae ſupra ipſos ſunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipſa praecipitia deſilientes multi. vacua igitur arx eſt, praeter paucos illos, qui remanſere, nihil metuentes judicium.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε [e] ὠθεῖτε ἀλλήλυς, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νὴ ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, διακόσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι μὲν εὑρεθῶσι τὰ [f] ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακῶς κακῶς ὀπτρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιῶνται τ ὑπὲρ αὐτὺς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; φεύγετε, νὴ Δία, καὶ τ γε χρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' ἂν ἡ ἀκρόπολις πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, οὐ φοβηθέντες τ κρίσιν.

Οἱ

e Ὠθεῖτε] Αἰτεῖτε male ex Fl. Recte ὠθεῖτε. P. & Edd. f Ἡμῶν] Sic L. J. P. ὑμῶν male Ex. H. Fl. S.

35. Ἐπικουρειοῖς] Ὡς τ Ἐπικουρίαν δεύτερα πάντα τ ἡδονῆς ἡγουμένων. V.

quo ſignantius anni tempeſtatem deſignaret. M. du S.

14. Μετὰ δὲ] Caſaub. ad Athen. J. B.

Ibid. Κλαυσόμενον πρόσ.] Hom. Il. B. 463. M. du S.

23. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνώρισμα] Non eſt hic locus δὲ, recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae ſe ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα. quod & videtur agnoviſſe Latinus interpres. Statim nihil certius ſcribendum eſſe, quod & Bourdelotius probat, cum Anglicano & meo: διχόμεθα ἤδη αὐτούς. Plat. ἡμᾶς πρώτους. nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. ταχέως ἐπιτέλει τὴν ἄγγυ. fac ut eito aliquid capiamus. J. G. G.

Ibid. Μὴ δὲ] Angl. μηδὲν. J. B.

Μηδὲν] Ed. J. & Mſſ. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae Edd. mendoſe μὴ δὲ vel μηδὲ. Adde hic Euripidis verſus in Med. 516.

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μ' ὃς κίβδηλος ὢν
Τικμήρι' ἀνθρώποισιν ἔπεστας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ', ὅταν χρὴ τ πανοῦ διειδέναι
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

M. du S.

27. Διεχόμεθα ἤδη] Angl. ἤδη αὐτούς· ſic erat legendum: aliter tamen Interpres, & MSS. & Cod. Florent. J. B.

Διεχόμεθα ἤδη] Cogitabam aliquando, annon iſta vox ſit Philoſophorum impatientium, Ἀλλὰ διεχόμεθα ἤδη, Quam mox accipimus? Nec jam poenitet. J. M. G.

Ibid. Ἤδη αὐτούς. ΠΛ. ἡμᾶς] Ita optime depravatum prius hunc locum reſtituunt Angl. & Mſ. Gr. In Edd. ἤδη. ΠΛ. αὐτοὺς ἡμᾶς. M. du S.

33. Χρήμασι] Quae inter bona annumerant Peripatetici. J. Bv.

Οἱ ὑπηρέ) ἀνέλεσθε τ πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρε ἴδω τί ἐν ἔχει, ἆρα θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τ αὐτοπυριτ; ΠΑΡΡ. Οὔκ· ἀλλὰ χρυσίον τουτί, ἐν μύρον, ἐν μαχαιρίδιον [a] θυλικόν, ἐν κάτοπτρον, ἐν κύβους. ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τ ἀσκήσεως· ἐν μὴ τούτων ἠξίους λοιδορεῖ ἅπασι, ἐν τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν ἔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅν τινα τρόπον ἀγνοήμονα ταῦτα πεπαύσε), ἐν ἀγαγώσον) οἱ ἐντυγχάνοντες οἵ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτ, ἐν οἵ τινες αὖ πάλιν οἱ ἕ ἑτέρω βίω· σὺ δέ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σῦ γ τοῦτο γένοιτ' ἄν, ὡς μὴ ὀπτρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τ ἀνδρῶν [b] ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παῤῥησιάδη, ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστός ἐπλαι ἐν εὔνους ἡμῖν, ἐν σέ, ὦ Φιλοσοφία, μάλ α θαυμάζων, ἐθέλοι μεθ' αὑ-

45. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non. ſed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad ſacrificiales epulas, & ſpeculum, & teſſeras. PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his inſtructus poſtulabas maledicere omnibus, & reliquos diſciplina continere? PARRH. Tales quidem nobis hi ſunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum iſta ignorari deſinant, dignoſcantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri ſint, & qui alterius ſint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invaleſcat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

46. VER. Ipſi, ſi videtur, Parrheſiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehenſus eſt, & nobis benevolus, & tuus, Philoſophia, admirator maximus,

a Θυλικὸν] Κουρικὸν. Conjicit *M. du S.* πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant Fl. *Bz. H. P.* b Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Τε τ. χ. μεμιμημένοι *Angl.* Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam ſervant Edd. omnes.

59. Ἄρτους τ αὐτοπυριτῶν] Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίτος ἐν χνδαῖος ὀπτημάτος, ἢ πρὸς ἅλιον, ἢ ἐν τῇ σποδιᾷ, ὃν ἐν ἐγκυφίαν * φαμίν. *V.*

60. Χρυσίον τουτί] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνδριάσκοπαι. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν ἰσθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτελίζοιεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἐν τὴν ὄψιν. οἱ κύβοι δὲ δύγμα χαλᾶς ἀκαίρου ἐν ἀκολάστου ἀγωγίας. *V.*

* φαμίν] Exc. G. φαμὲν. C. φασὶν. *M. du S.*

59. Θέρμους] Dixi ad *Petronii lupinos.* *J. B.*

Ibid. Ἄρτους τ αὐτοπυριτῶν] Haec omnia in Dialog. mort. & in Catapl. *J. B.*

61. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν] *Seceſpita. Caſaubon.* ad *Suet.* Aug. dico fuſe alibi. *J. B.*

Ibid. Μαχαιρίδ. θυλικὸν] Placet πυθικὸν. Μαχαιρίδιον πυθικὸν. *Delphicum gladium.* *J. Br.*

Μαχαιρίδιον θυλικὸν] *Brodaeus* μαχαιρίδιον πυθικὸν. *Delphicum gladium.* Verum ἀνυχεῖ πάνυ λίαν. Dixiſſet ſaltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον θυτικὸν cultellum ſacrificatorium, ſive cultrum ad ſacrificia, ac feſtos dies atque epulas. Culter Delphicus neceſſitatis: cultellus ſacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perſtringit autem res ad uſum hujusce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, ſed quae ſummarum deliciarum ſint, χρυσίον, μῦρον, μαχαιρίδιον θυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad ſacrificia, ſpeculum, teſſeras, &c. quemadmodum ſacrificationes gumiis epularum occaſiones fuerint, longum fuerit nunc edifſertare. *Th. M.*

Μαχαιρ. θυλικὸν] De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiaſtes altum tacet; neque ſatis liquet quodnam hoc inſtrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba ſunt, de quo ut addubitem, facit Scholiaſtae a me jam memoratum ſilentium, riſum captaſſe videtur Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aeque ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forſitan uſurpabatur. Addito autem θυτικὸν, jocum demum patuiſſe. At quid tandem eſt μαχ. θυτ. inquies? Quid alii dixerint, audiiſti. Ego tamen aliud quid ſubeſſe ſuſpicor, tu, an recte conjece-

ximus, ut adſumto Elencho, cum omnibus agat, qui ſe dicunt Philoſophos. Deinde ſi quem invenerit germanum vere philoſophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi ſunt, execrabilem virum, Philoſophiae hiſtrionem, detracto pallio, barbam illi in ipſa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, receſet, & ſtigmata fronti illius imponat, aut inter ſupercilia inurat: typus autem cauteris vulpes eſto, aut ſimia. PHIL. Bene iſta, Veritas, examen autem, Parrheſiade, tale erit, quale aquilarum ad ſolem eſſe dicitur: non ſane ut & illi adverſus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro propoſito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris deſpicere iſta, & nequaquam ad ſpeciem illam trahi; hic eſto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis reſpicere, & manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonſa prius barba, ducere.

τῇ τ' Ἐλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἰθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανούτω θαλῆ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καλαράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ὑποκειράτω τ' πώγωνα σὺν χρῷ πάνυ τραγοκυρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ὅπῃ ἕ μετώπου στίγματα ὑπεβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος ἕ καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. d ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τ' ἀετὸς πρὸς τ' ἥλιον εἶναι λέγεται· ἐὰν μὰ Δία, ὥστε κἀκείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, ὃν μὴ ἂν αὐτῶν εἴδῃς ὑποροῦντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τ' ὄψιν, ἀλλ' ἕστω, ὁ τῷ θαλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ὑποβλέπουσα, καὶ τ' χεῖρα ὀρέγουσα ὅπῃ τὸ χρυσίον, ἁπάγειν ὅπῃ τὸ καυτήριον κέλευε, ὑποκρεινάσθαι e πρότερον τ' πώγωνα.

ΠΑΡΡ.

c Θαλοῦ] Sic *F. P. H. S.* Fl. d ΦΙΛ.] Παρ. L. Nihil mut. Fl. &c. e Πρότερον] Προτὲ Fl. Vulgatam ſervant Edd. & P. πρόσω Er.

85. Ἐν χρῷ] Κουρίας † ἐν χρῷ λέγεται ὁ μέχρι τ' σαρκὸς ἐξοφλῶν. *P.*

† Ἐν χρῷ] Haec verba omiſſa in *edit.* ſupplevit *M. du S.*

cerim, ipſe judica. Ac primo quidem quae Lucianus de Philoſophis magiae operam dantibus ſcripſerit in libello de *merced. conduct.* legito: hunc ego cultrum ad eos uſus comparatum opinor. Sed quid ſi κουρικὸν legas pro θυτικόν? Vid. Ἀπαιδ. c. 29. *Plut.* in Dione. p. 1667. f. & *Polyaen. ſtrateg.* VIII. p. 602. B. ubi μ. κουρίων. Caſaubonus obſervat Graecis cultrorum menſariorum uſum diu ignoratum, ad *Athen.* 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum eſt ex Epicteti libello. Adde tamen, ſi lubet, locum *Philoſtrati* inſignem, ſub finem *Herodis*. *M. du S.*

62. Καὶ κατόπτρου] Haec eleganter apud *Apul.* in Apol. *F. B.*

73. Ἀνδρῶν εἰς τοὺς χρησοὺς μεμιγμένους] Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τ' ἀνδρῶν τι τοὺς χρησοὺς μεμιγμένους. *F. B.*

Ibid. Σι τ. χ. μεμιμημ.] Sic A. P. & L. niſi quod in A pro σι legitur τι. In Eddit. εἰς τ. χ. μεμιγμένους. *M. du S.*

81. Θαλοῦ στεφάνῳ] Sic poſtea τῷ θαλῷ στεφόμενον.

Grammatici Graeci idem eſſe ajunt, ac θαλὸς quid autem θαλὸς, *Theocr.* docet Eidyll. *Heſych. Suid.* vocaverunt etiam ἔχω κρατὸς, ut apud *Heſych.* verbo χύτλασον, cujus locum emendat Clariſſ. *Scalig.* χύτλον δὲ κρατὸς ἔχον ἰύσκιον παρὼν χυμένης &c. vocaverunt Latini ſagmina: Gl. vet. *Sagmina* θαλλὸς, στεφάνια. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Junctus* apud *Stob.* licet quidam aſſerant, fuiſſe ramos olivae, quos manu geſtabant, ut videatur eſſe illud Homericum σίμματ' ἴχων ἐν χερσὶν. Uſi ſunt & Latini, ut autor Ceir.

Pergit Amyclaeo ſpargens altaria thallo.

Quod Virg. 6. Æn. dixit

Ramo frondentis olivae. *F. B.*

85. Ἐν χρῷ] Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* *F. Br.* Ἐν χρῷ] Confer ſupra B. πρ. c. 20. *M. du S.*

87. Ἢ ἐγκαυσάτω] Quo modo priſci fugitivorum frontem inurebant. *F. Br.*

95. Ὑπεροῦντα] Hor. *oculo irretorto* 2. Od. 2. f. *M. du S.*

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλεσθε μέντοι καὶ ταῦτα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νὴ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ ἱέρεια μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνῳ καὶ τὸ ἄγκιστρον, [a] ὅπερ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδοὺ δή λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν ὦ ἱέρεια, καὶ ἰχθύας μοί τινας δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον γε χρυσίου. ΙΕΡ. Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράτλειν ἀνὴρ ἀλιεύεται; [b] ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχθύι, καὶ χρυσίῳ, καθε-

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extrahàm. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piræeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas aliquot, & pauxillum auri. ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogitat? ANT. Escam hamo impositam ficum & aurum, se-

a Ὅπερ] Ὥπερ *J.* sola. b ΙΕΡ.] L. *J. B2.* Et sic emendare jussit *M. du S.* Deest plane in *P. ΠΑΡ.* Edd. reliqq.

9. Ὁρμιὰν] Ὁρμιὰ λεπτὸν χοινίον, ἀπὸ τῆς εἱρᾶς, τὸ συμπλέκειν. *V.*

10. Ὁ ἐκ Πειραιῶς;] Πειραιὺς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμήν. καὶ πλέονται πειραϊκοὺς * ἀπὸ τῆς πόλεως πειραιᾶ, πειραιεῖς, καὶ πλοιοκαμῶ τῆς ι πειραιεῖς. *V.*

13. Ἀνύσασα] Περιττὸν τὸ ἀνύσασα, Ἀττικὸν μέντοι αὐτοὶ γὰρ οἱ παῖζοντες ἔχειν φασὶν, καὶ †ἐκὼν εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις ὁμοίως. *V.*

* Ἀπὸ &c.] Piraeeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat *σχιδία διαπερᾶν*, ut ostendit *Meursius* in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a Doctiss. Viro *J. G. Graevio.* Vid. c. 1. *J. Cir.*

† Ἐκὼν] Ἐχοῖλα legebatur in Ed. *Graev.* Sed ex collatione Codicis correxit *M. du S.*

4. Ἀλωπεκίας] *Vulpe notatos.* *J. Br.*

Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφόρους, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. *J. M. G.*

8. Ἡ ἱέρεια] De qua supra Lucianus. *J. Br.*

10. Ὅπερ] Ad aliquam, sua aetate notam historiam alludit, quae ad nos usque non videtur perveniisse. Quod ὥπερ hic legis ex Ed. *J.* est; in reliquis enim est ὅπερ. *M. du S.*

Ὅπερ] Ὥπερ duali numero ex *Junt.* recipiendum jusserat *du Soul.* obsecundassem certe, si plures Codd. & Edd. addicerent. *J. F. R.*

Ibid. Ἀνέθηκεν] *Diis dicavit.* *J. Br.*

14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ ἀλιεύεται. ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχθύι] *Brodaeus.* Ubi notata Παῤῥησιάδου persona reponi vult personam Ἀριστῆς. Sed frustra. Respondet enim *Parrhesiades* Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie τί πράττειν ἀνὴρ ἀλιεύεται, pro τί πράττειν ἀλιεύ ὦ Παῤῥησιάδη; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae τί ταῦτα, &c. *Th. M.*

15. ΙΕΡ. Δελεάσας] Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut piscículos adnatantes captet Philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philosophia, Τί πράττειν ἀνὴρ ἀλιεύεται; Παῤῥησιάδης δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχθύι καὶ χρυσίῳ, καθιζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν εἰς τὴν πόλιν. sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at sacerdotis; quare pro Παῤῥησιάδης ponenda omnino est persona sacerdotis, Ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθῆκεν. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione [τί πράττειν ἀνὴρ ἀλιεύεται;] patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade (quaesitum enim fuisset, τί ὦ ἄνερ, πράττειν ἀλιεύ, vel ἀλιεύεις;) sed ab alia persona, Ἱερείᾳ scilicet. Adde quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfit; quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; errorem videtur subolusse Marcilius pag. 418. pro καθῆκεν reponens καθήκας. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur Ἱερ. hoc est, sacerdotis persona. *J. J.*

ΙΕΡ.]

ſedens ipſe in lorica muri demiſit verſus urbem. PHIL. Quorſum haec facis, Parrheſiade? Numquid lapides piſcari cogitas e Pelaſgico? PARRH. Tace, quaeſo, Philoſophia, & capturam exſpecta. Tu vero, piſcator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte piſces.

48. Verum video lupum ſpecioſum, aut potius Chryſophryn. LIBER. Non. ſed muſtelus eſt. Accedit ſane ad hamum hians. jam auri odorem captat. prope jam eſt. attigit. captus eſt. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche manum lineae admove. Jam ſupra eſt. Age videam, quis es, piſcium optime? Canis hic quidem eſt. Hercules!

ζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, [c] καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν. [d] ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδη, ποιεῖς; ἢ πῦρ τοὺς λίθους [e] ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ; ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν προσμένε· σὺ δὲ Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφίτριτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων.

Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον [f] δὲ χρυσόφρυν. [g] ΕΛΕΓ. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. [h] ὀσφραίνεται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἴφαυσον, εἵλκυσται, ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἔλεγχε, νῦν [i] ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί· φέρε ἴδω τίς εἶ ὦ βέλτιστε ἰχθύων; [k] κύων ἔτός γε. Ἡράκλεις,

[c] Καθῆκεν] Καθήκειν. Al. *Marc.* [d] ΦΙΛ.] Deeſt in P. Comparet in Edd. [e] Ἁλιεύσειν] Vid. *Th. Mag.* [f] Δὲ] Σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. [g] ΕΛΕΓ.] Deeſt in P. [h] Ὀσφραίνεται] Ὡς φέροιτο Coll. Edd. vulgatam ſervant. [i] Ξυνεπιλαβοῦ] Ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat *H. P.* & P. nec ceterae. [k] Κύων] Sic recte L. Deeſt in *Angl.* & P. Edd. *J. H. P. S.* & ceterae omnes αὖων male. *Vo.* forte χαύων. ἀνύων Ex.

27. Ὀσφραίνεται τοῦ χρυσοῦ] Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. *G.*

ΠΑΡ.] Sic ex L. Ed. *J.* & *B*2. reſtituimus pro vulgato ΠΑΡ. abſurdiſſimo, & vel abſque Codicum auctoritate mutando, uti recte viderat Clar. *Jenſius*, & ante eum *Brodaeus*. *M. du S.*

ΠΑΡ.] Mihi videbatur hic commodius reſpondere Antiſtita, Parrheſiade ipſo in piſcatus apparatu ſatagente. Itaque quid fecerit, reſpondet, non quid facturus ſit. Neque tamen *Brodaei* ſententiam damnaverim. *J. M. G.*

17. Καθῆκεν] Καθήκειν. *Th. M.*

20. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Pelaſgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum eſt. *G. C.*

Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Vide infra ad Σωγρ. c. 15. *du Soul*, adde & ſupra, *Schol.* ad c. 42. pr. Ceterum eadem quae *Cognatus* etiam habet *Brod.* in Miſcel. ſaepe adduct. p. 2. c. 22. *J. F. R.*

25. ΕΛΕΓ.] Malim pro ΕΛΕΥ. tenuiſſima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. Ἔλεγχος. Hujus enim eſt deprehendere verum; hic adjunctus Parrheſiadae paullo ante; cum hoc deinde colloquitur Parrheſiades. *J. M. G.*

Ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Interpretes: *minime felis eſt.* Sed quis unquam audivit, γαλεὸν eſſe *felem*, & feles in mari capi. Diſcimus praeter alios ex *Ael. hiſt. anim.* I. 45. γαλεὸν eſſe genus canis marini, qui eſt καλλιγραμμότερος & ποικίλος. qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Ariſtot.* de Animal. VI. c. 11. f. *Athen.* IV. 17. & VII. 8. *L. Bos.*

Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Gloſſa Pariſina: *lupus marinus: meminit Ariſtot. & Plin. Felis. galeus. Gaza muſtelam interpretatur, eſt piſcis rapax.* *J. F. R.*

31. Αὖων ἔτός γε] Hæc verba non ſunt in Angl. Cod. *J. B.*

Κύων] Locum hunc in omnibus impreſſis jam deſperatum egregie reſtituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αὖων legebatur. In A. autem & P. deerat prorſus ea vox. In quibusdam etiam ἀνύων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etſi canis marinus piſcis ſit (de quo *Æl.* de *anim.* I. 55.) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. *M. du S.*

Κύων] Pro αὖων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam ſententiam eo obſcurare, legendum tenuiſſima mutatione κύων. De Cynico philoſopho ſermonem hic eſſe, apertum. Cum de Platonico agit, ſimili ad nomen reſpectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεόν. Jam γαλεὸς ſ. *muſtelus* piſcis, κύων, *carcharias*, cognatarum ſpecierum nomina aeque Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut verſione noſtra eam exprimere nihil dubitaremus. *J. M. G.*

Κύων] Quia αὖων olim editum erat, *Brod.* Miſc. P. 2. c. 22. inde fecit ἄων, vel feſtinans ita legi putavit, (ait enim: ἄων. *Cum muti ſint piſces;*) ſatis abſurde hoc loco. *J. F. R.*

33. Ἔτος

τ' ὀδόντων. τί τοῦτο ὦ γενναιότατε; εἰλῆφαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα [a] λήσειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τυτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰχὰς ἤδη [b] πρόσεχηλαι, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν. ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φῂς ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ; ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δύ' ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. [c] Πολλοῦ λέγεις· ἄχρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθής, καὶ σκληρός, καὶ ἄτιμος· ἆρες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀπόκλασθῇ. ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ Διόγενες· κωφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφύων ἐλαφρότεροι. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία, ἀφύες γάλοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas subeundo te latere posse. Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam insedit, & aurum descendit in ventrem. DIOG. Per Jovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur. PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc quis sit, & ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus adspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH. Noli metuere, Diogenes, leves enim sunt & minoris quam apuae ponderis. DIOG. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH.

a Λήσειν] *Gron.* Λαθεῖν. male, vid. nott. b Προσέχηται] Sic *H. Fl. Bz. S.* Ita adnotat *M. du S.* Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde? c Πολλοῦ] Sic P. & L. Edd. πολύ.

46. Καὶ εἰδεχθὴς, ἐ σκληρὸς] Ἀμορφος, ἀπρεπὴς, *μυταρὸς. V.

*Μυταρὸς] *Μιταρὸς* editum erat, sed *μυταρὸς* correxit *M. du Soul* recte; nempe a μῦς scelus. *J.F.R.*

33. Ἔνθα λήσειν ἤλπισας] *Benedictus, ubi te lasitaturum sperabas.* Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed prædandi. Itaque *Pirckhaimerus ubi prædari sperabas*, & adscripsit pater λαφύξειν. *J.G.*

Ibid. Λήσειν] Sic recte legi, ex Is. n. c. 4. ubi ἐνέμεινεν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex nostro probaverat *du Soul*, nimirum ex *Junt. pag.* 420. 367. 400. 429. & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἤλπισας probam esse quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἴσῃ φανερὸς ἅπασιν. *J.F.R.*

45. Πολλοῦ] In textum recepi ex duobus CC. ut longe elegantius vulgato πολύ, & magis respondens verbo & casui praecedenti, licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in *Act.* Apost. c. V. 8. Sapphira interrogata: εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναὶ, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu efferri non poterat, quia nomen verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane noster supra in *Dial. mort.* IV. pr. Ἀγοραῖον — πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit, ex *Vit. auct.* c. 26. *med.* per me licet. *J.F.R.*

52. Ἀφύων ἰλ.] Vid. *Aristoph. Schol.* in Equit. p. 226. *A.V.*

Ἀφύων] Glossa *Paris. Aphyae pisciculi, quos parii limos, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. *J.F.R.*

Ibid. Ἀφύες ἅλοι] Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione ἀφύων *apuarum*, & ἀφυὴς

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (*Platys*) & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonicum se dicit. PLAT. Et tu, sacerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium jam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ τίς ἄλλος ἔτος ὁ πλατὺς ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; [d] ψῆττά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀναπάδω. Ἐλ. τίς [e] ἐστιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. [f] ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; [g] ΠΑΡΡ. Τί φὴς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν οὐ βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τῆς νώτου ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τὴν Ἀριστοτέλειον προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. προσκόπει ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχαινεν, εἵληπται, ἀνήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παῤῥησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστότελες ἐκ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ.

d Ψῆττα] Ψιττὰ Fl. e Ἐστιν] Ἐλ. ante τις hic inserit P. f ΠΛΑΤ.] Personam ΠΑΡΡ. hic habet *J*. Sed reliquae consentiunt in ΠΛ. g ΠΑΡΡ.] Deest in *J*. Sed ΕΛ. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. *P. Ba. F. A. S.*

55. Ψῆττά τις] Ἰχθύδιον, ἢ † ψῆττα τῶν πλατέων. οἱ δὲ δύο δερμάτων ‡ συγκολλᾶς τὴν ἰδίαν δοκοῦν, ὅ τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ § βούγλωσσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. *V.*

68. Περισκόπει ἀκριβῶς] Αὖθις ἐπανῆλθεν, e regione ibi in margine erat. *G.*

† Ψῆττα] Ὀψὶν legebatur, & quidem adspirata prima, id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in *Cod.* sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὀψὶν, *opsonium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τῷ ἰχθύδιον haberi. *J. F. R.*

‡ Συγκολλᾶσθαι] Συγκεῖσθαι. C. *M. du S.*

§ Βούγλωσσον. κακῶς] Βούγλωσσον & κακῶς editum erat, pluribusque vitiis ty otheticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. *du Soul* notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna est in hunc modum: κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἰ. τ. *J. F. R.*

ἀφυσιάστων. *J. M. G.*

55. Ἡμίτομος] Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατεῖς, appellant. *J. M. G.*

Ibid. Ψῆττα] Gloss. *Paris. Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* *J. F. R.*

57. Ἐλ.] Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. *M. du S.*

60. Τί φὴς] ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola *J*. Ed. eidem tribuit, recte. *M. du S.*

64. Ὡς ἂν οὐ βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν] *Benedictus* verti: *quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset, se videre aliquem varium.* Res ipsa docet. *J. G.*

Ὡς ἂν οὐ βυθῷ δόξειε] *Du Soul* versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. *J. F. R.*

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' [a] ἰδὺ πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατ' ταυτὸν ὁμόχρους, ἀκανθώδεις, καὶ † ὀπιφάνειαν ἐκτέλραχυσμένους, [b] ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἤπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δήσει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ κἂν ἕνα τινὰ ἐκ † ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν· ἥξει δὲ ὅτι τὸ ἄγκιστρον δηλαδή, ὃς ἂν αὐτῷ θρασύτατος ᾖ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ὀπιπολῆ † ὁρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καθαπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον, ὀπιτέλει † ἄγραν. βαβαὶ, μάχονται περὶ τῆς δελέατος. καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι † ἰχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχουσι τὸ χρυσίον. εὖ ἔχει. περιπάρη τις μάλα καρτερός. φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτῶν. ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί. ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' ἦν Χρύσιππε, πρὸς † Ἀθηνᾶς εἰπὲ, οἶδα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παραινεῖς αὐτοὺς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ

51. DIOG. Sed ecce multos illic piſces video, eodem loco concolores, ſpinoſos, exaſperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque ſagena ad illos opus erit. verum ad manus non eſt: ſatis fuerit, vel unum de grege ſi extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audaciſſimus. ELEN. Demitte ſi videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ſerratis reſecet. PARRH. Demiſi: tu vero Neptune piſcatum perfice. Vah! pugnant de eſca: & alii quidem, ſimul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Trajectus eſt hamo unus robuſtiſſimus. Age videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem ſum, qui loqui piſcem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magiſtrum? ELEN. Chryſippum hunc. PARRH. Jam percipio: ideo quod aurum (*Chryſus*) inerat nomini. Tu igitur Chryſippe, per Minervam, dic, noſti viros? aut talia facere illos jubebas? CHRYS. Contumelio-

a Ἰδὺ] Ἠνιδὺ Schol. *Al.* ἦν ἰδὺ Fl. Ἰδὺ. Edd. reliquae & P. b Ἐχίνων] Suffragatur L. & Fl. & *J. P.* aliaeque Ἐχίνων *H.* c Πόσειδον] Ταχείαν poſt πόσειδον inſerit *Angl.* Mſ. Gr. & P. Abeſt autem ab Edd.

74. Ἀλλ' ἰνιδὺ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] * Ἠθικὸν ἐκφώνημα τοῦτο ϵ ἀφελές. † Καὶ ἴσως διωτικὸν ἦν. τὸ ὁλόκληρον ἐκτίθλιπται. *V.*

* Ἠθικὸν] Sic reſtituit *M. du Soul.* ex *Cod.* V. cum editum eſſet Ἀτλικὸν, & pro ἐκτίθλιπται legebatur ἐκτίθλαπται. quum tamen in V. eſſet ἐκτίθλαπται, quo ipſo errore confirmatur ſcriptura C. ἐκτίθλιπται, quam dedimus; nam vel ſupra etiam pro βάγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. *J. F. R.*

† Καὶ ἴσως] Ἐς τὸ C.

74. Ἀλλ' ἦν ἰδὺ] Ex Schol. & *Fl.* repoſuimus pro vulgato ἀλλ' ἰδὺ. quod etiam in P. eſt. Vid. init. Τοξαρ. *M. du S.*

75. Ἀκανθώδεις] Stoicorum ſeveritatem & ſpinoſas ſubtilitates Logicas carpit: quod autem multos hujus generis eſſe ait, non dubium eſt, quin propter M. Aurelium Imperatorem Stoicum & ipſum plures huic familiae quam caeteris nomen darent. *M. du S.*

76. Ἐχίνων] Gloſſ. in marg. *Pariſ. Echinus. Latine Erinaceus, ſpinis aculeatis.* *J. F. R.*

84. Ὦ Πόσειδον.] Auctior voce una Angl. Cod. ταχεῖαν ἐπιτίλει τὴν ἄγραν. *J. B.*

88. Περιπάρη] Sic in *Gallo* c. 2. εἰ βόρκας εἶδες ἁρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἁμίσπλα, καὶ ὄφθα καὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζεὺξ. c. 10. bis. *M. du S.*

1. Οὗτος] Suſpecta mihi vox, pro qua lego ἵτυ. In Fl. eſt ὕτ. *M. du S.*

10. Ὑπερήμεροι] Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παρεστρατόμεθα ἥκομεν ἐπ' αὐτόν. *J. Br.*

14. ΠΑΡ.] Imo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba vita ſunt, quae minus apte in Impreſſ. Parrheſiadae tribuuntur. *M. du S.*

19. Οὐδὲν] ΕΛ. ὑδὲν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, ſed huic optime. *M. du S.*

Οὐδὲν] Ante ὑδὲν perſonam ΕΛ. inſerit *du Soul*, non male; ſed quia ex nulla *Edd.* nec Mſ. profert, non ad-

lioſe facis, Parrheſiade, cum talia nos interrogas, hoc ſumens, ad nos aliquid pertinere, qui ſint tales. PARRH. Euge Chryſippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, ſpinoſus cum ſit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum ſibi configat.

ἐρωτᾷς ὦ Παῤῥησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὖγε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. [d] οὕτω γὰρ καὶ αὐτὸς ὅτι κεφαλὴν μὴ τὴν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐσί· καὶ δέος μὴ ἀφαρπᾷ τις τὴν λαιμὸν, ἐοῦσαν.

52. PHIL. Satis captum, Parrheſiade, ne quis tibi, ut ſunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere Antiſtitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatum*) ſed tempus etiam eſt, vos abire, unde veniſtis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrheſiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut juſſi. PARRH. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, deſcendamus, perfecturi, quae injuncta nobis ſunt. Quorſum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΦΙΛ. Ἅλις ὦ Παῤῥησιάδη τὴν ἄγρας, μὴ καί τί σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἰχήλαι ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἶτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γένησθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ ὅτι πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανῦτε, ἢ ἐγκαλακαίετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν [e] καυστηρίων δεησόμεθα.

[d] Οὕτω] Οὕτως Fl. [e] Καυστηρίων] Καυλητήρων. Em. *Vo.* male. Nihil variant Edd. in voce priore. forſan Καυστήρων *M. du Soul.*

18. Ἀπὸ τοῦ Λυκείου] ‡ [a]Ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίῳ ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόφραστος ἐν τῇ κὰ Περιήγησιν ποιῆσαι τὸ Λύκειον, § Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ ¶ δ' Περιπλόους φησὶν ἐπιγενόντος αὐτῷ γυμνάσιον. *V.*

‡ [a]Ἐν] Ἐκ male legebatur in Edd. *Cler.* Sed recte correxit *M. du S.*

§ Φιλόχορος] Legendum φιλόχορος, cujus nomen ſupra p. 9. occurrit. ſcripſit περὶ Ἀττικῆς. Vid. *Voſſ. Hiſt. Graecor.* & *Suidam* in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. *J.C.*

C. habent φιλόχορος. *M. du S.*

¶ Δ'] In priori *Edit.* horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. eſt δ'. *M. du S.*

In priore *Edit.* Scholiorum p. 16. ad principium Ἀναζητητ. legebantur tria ſcholia, quae ad totum hunc dialog. ſive diſſertationem non pertinebant; ſed ad Ἐπὶ Μισθ. quod perveſtigatione diuturna detexi, eoque, quo ſpectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omiſſum credas. *J.F.R.*

addimus, etiamſi in notis ita citat illud EA. ac ſi re vera in textu poſitum legeretur. *J.F.R.*

22. Καυστηρίων] Utitur & *Orig.* c. Celſum V. 273. 2. Neſcio tamen an non rectius legeretur καυλητήρων ut ſupra c. 46. & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & *Vorſtio* placuiſſe video. Sed credo potius ſcriptum fuiſſe καυστήρων, quae vox etiam apud *Origenem* reperitur contra Celſ. 211. *M. du S.*

Καυστηρίων] Conjectura *Voſſii* nititur exemplo Ἀναβ. c. 46. med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2. f. Sed conjectura *Seulii* melior, & propius ad literarum ductum accedens. *J.F.R.*

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

ΧΑΡ.

Εἰεν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστὸς ὄρθωται, καὶ ἡ ὀθόνη [a] ἐξήπλωται, καὶ τὰ κωπῶν ἕκαστη ἁρμονία κεῖται· καὶ οὐδὲν ἔτι ἄλλο ἢ ἀναβῆναι καὶ ἀποπλεῦσαι. ἀλλὰ τί ἐστιν ὅτι μέλλομεν; ἢ τί ἐπέχει ἡμᾶς; ἀπόκριναι, ὦ Κλωθοῖ.

CHAR.

ISatis de his, Clotho. At ſcapha nobis diu inſtructa, & ad trajectum parata optime eſt. exhauſta enim ſentina, erectus malus, velum paſſum, ſuo loco ſuſpenſus unusquisque remus; neque quidquam

ΤΥΡΑΝΝ.] ΧΑΡΩΝ addit *J.* & *H.* Prior continua ſerie, altera, ut Charontis perſona dialogum inchoet. Deeſt autem in Fl. & P. [a] Παρακέκρουται] Παρακέκρουσαι *J.* ſola male. Reliquae recte, ſicut & *Baroccian.* Codex.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος εἰρῆσθαι λέγεται τὸ Τυρρηνῶν τὸ βιαίων ἐπὶ λῃστῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλόχορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ὠφθησαν ἐξεστράμμοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ὤκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθρωδῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ὡρμησαν εἰς πλοῖα, καὶ κατάσχοντες εἰς * Βραύρωνα τῆς Ἀττικῆς, ἥρπασαν παρθένους † ἀρκτεύοντας τῇ Θεῷ τοῖς Βραυρωνίοις, εἰς σφᾶς ἔκτησαν. Οἱ δὲ ‡ ἐν Ἀθήνησι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι ἐθέλουσι τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς βίας τοῦ Τυρρηνῶν. G.

1. § Εἶεν] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ ὕστερ. ἐπιῤῥήματα ἀφορισικὸν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον σχεδιάζει αὐτά. ἔστι δὲ σχεδιαλιούργημα, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή, ὡς ἐπαῦθα. *V.*

Ibid. Κλωθοῖ] Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα δὲ ποιεῖ τὸ Χάρωνα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον. *V.*

2. Ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *V.* Ἡ τῶν ὅπλων ἀναγωγὴ λέγεται. *G.*

4. Ἄντλος] Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. *V.*

5. Παρακέκρουται] Εἴ τι ἔχειν ἐκτισμένον ὑφάνθη. ὕστερ γὰρ σημαίνει ἐπὶ τοῖς ** τὸν ταύτας τὸ ... παρακέκρουται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὕστερ φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. *V.*

* Βραύρωνα] Βράῤῥωνα legebatur, & mox iterum Βραῤῥωνίοις. Sed recte correxit *Soulius*; vid. *Strab.* IX. p. 611. vel 399. & quae mox notamus. *J. F. R.*

† Ἀρκτεύοντας] Quaenam vox ſub hac lateat, neſcio, ſed ad παρθένους eam referri decet, fortan ἱερατεύσας. *M. du S.*

Ἀρκτεύοντας] Ἄρκτεύειν idem eſſe quod Δεκατεύειν, docet *Heſych.* Nam ἀρκτεύσαι dicebantur virgines ante nuptias ſacra facientes Dianae *Brauroniae*, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος urſa autem ἀρκτεύειν, quod urſam quandam manſuefactam ſagittis confoderint fratres virginis cujusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. *Suidam* v. ἄρκτος, ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκτευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἄγουσιν —— ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ Θεῷ. Ἀρκτεύσαι Αυσίας τὸ καθηράθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένας τῇ Ἀρτέμιδι, ἀπατεύων ἐλέγχου. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet *Didymus* Grammaticus teſtetur *Lyſiam* in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixiſſe quidem ἀρκτεῦσαι; ſed Δεκατεῦσαι proprie dici καθαιρῶν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Dis conſecrare; tamen *Harpocration* v. Δεκατεύων arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes ſacra faciebant. Conf. eumd. *Harp.* v. Ἀρκτεύσαι, idem quod ſupra poſuimus, confirmantem, mirum, in urſae occiſae memoriam virgines ante nuptias conſecrare, vocari ἀρκτεῦσαι. Et puellas conſecratas ἀρκτευομένας & ἄρκτας dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus *Coiſlinianum*, (vid. *Montfaucon Biblioth. Coiſlin.* p. 607.) Niſi quod clarius indicet, ἀρκτεῦσαι inde dictum, quod Oraculum juſſerit Dianam placare, & puellam urſae immolare; cui quidam ſatisfecerit capram immolando, quam *filiam* adpellarit. Eumque ritum quorannis renovatum. (Tum quoque pro Αυσίας —— ἐλέγχου, ut vitioſe in *Suidae* edit. antiqua legitur, recte habet ἐλέγχου.) Ex hoc igitur ritu & ex hiſtoria de *Tyrrhenis*, qui *Brauronias* has virgines rapuerunt, medicina huic ſcholio petenda. Hiſtoriam autem attingit *Plutarch.* de *virtut. mulierum*, p. m. 247. ſcribens: Τυῤῥηνῶν τοίνυν τῶν Δῆμνον καὶ Ἴμβρον καλασχόντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας &c. Iterum in *Quaeſt. Graec.* p. 296. Τυῤῥηνὲς φασι τὰς τῶν Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἁρπάσαντες, ὑπηνίκα Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατῴκουν, ὕστερον ἱκετεύοντας, εἰς τὸν Λακωνικὸν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Erſi jam cum *Soulio* apud Scholiaſt. legas ἱερατεύσας, nondum ſanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκτεῦσαι legamus, ſi hoc aliquid prodeſſe queat. Sed plura videntur omiſſa, quam ut uno verbo mutato ſenſus reſtitui queat; tum & pro τῷ Θεῷ legendum τῇ Θεῷ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκτεύσαι τῇ Θεῷ etiam ap. *Suid.* eſt. Si jam tamen apud Scholiaſt. legas: ἥρπασαν παρ-

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ] De hujus vocis ſignificatione & uſu ſuſe & erudite, ut ſolet, *Spanh.* p. 615. Latine etiam uſurpant *Cicero* & alii a Viro Illuſtriſſ. laudati. *M. du S.*

Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Inſcriptio Scholiaſt. Impreſſ. Καὶ Τύραννος. Ex ipſo Cod. an ex arbitrio Editoris, neſcio. Edd. *Lucian.* ἡ conſtanter ſervant. *J. F. R.*

1. Εἶεν] Εἶεν per ἄγε hic exponit Scholiaſtes, nec ma-

quam in me morae eſt, quo minus ſublata ancora ſolvamus. Sed moras nectit Mercurius, qui olim adeſſe debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis eſt, quae ter jam hodie trajeciſſe poterat: & prope jam veſperam eſt, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omiſſiore eſſe animo putabit, idque cum alius in culpa ſit. Praeclarus vero ille noſter & bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita ſupra ipſe aquis Lethes

τέλρόπωλαι. κωλύει τε ὐδέν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀναπάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὴν γῆν ὁπίσω ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. ἤ δὲ ἑσπέρα ἀμφὶ βουλυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, ὐδέπω ὐδ' ὀβολὸν [b] ἐμπεπολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥᾳθυμεῖν οἰήσεται τούτοις ὑπολήψεσθαι· ἤ ταῦτα παρ' ἄλλῳ ὅσης ἂν αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, [c] ὥσπερ τις ἄλλος ἤ αὐτὸς ἄρτι τὸν Λήθης

[b] Ἐμπεπολ.] Vid. ſupra. Piſc. c. 27.: [c] Ὡς πέρ τις] Sic Edd. & Codd. εἴπερ C.

6. Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβέβληλαι. τροπωτὴρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κοπὴν ἐμβάλλουσιν. *V.*

7. Ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὴν ᾠδὴν ἀφομοιάζειν τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχάς. *G.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι] Περὶ ἑσπέραν, †† ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. *V.*

12. Ἐμπεπολήκαμεν] Ἐκερδήσαμεν. *G.*

16. Ὥσπερ] Γρ. καὶ εἴπερ τις ἄλλος ἢ αὐτὸς ἄνω. *G.*

Μὴ ἀφαιρεμένας τῷ θεῷ, ſenſus quidem commodus emergeret; ſed & mallem addi ἐν ante Βραυρωνίοις; nam licet ſine praepoſitione aliter conſtruendo alium quoque ſenſum elicere queas, nimirum ut ſit: *abripuere virgines Brauronii*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. *J. F. R.*

‡ Ἐν] Deleatur praepoſitio. *J. F. R.*

§ Εἶναι] Ἐστι καὶ ἀντὶ τοῦ &c. legebatur; ſed priora duo exemenda ſunt. *Scaliger*, ſine dubio ex collat. Item δὴ & ἀφορισεῖν legebatur pro δὲ & ἀφορίσειν.

¶ Τριὰς] Τινὲς legebatur, male, in *Edit. Cler.*

ºº Νῦν] Omiſſum erat in *Edit.* ſupplevit ex V. *M. du S.*

†† Ὅταν] Ita correxit idem, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen redire; ſed ejus in conferendo diligentiam tamen indicat.

male. Verum orationem tamen a ſuperioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ ἀπιθανὸν pertinet:) praeceſſiſſe jam ſermones alios quibus hoc ipſum εἶεν finem imponit, atque ad alia tranſit. *J. M. G.*

2. Πρὸς ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *J. B.*

4. Ἄστλῳ] Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ, ſic & Grammatici. *J. B.*

5. Παρακίκρουσαι] Dictio Atticorum propria ὅταν γράφουσιν τὸ ἰδίου τὴν ἰδίαν τῇ κιρσίᾳ συμβαλεῖν. *J. B.*

Παρακίκρουσαι] Sic Edd. omnes excepta *Junt.* Sic etiam Cod. Mſ. Ox. Sed quid ſit, nemo credo expediet. Vide ad quas anguſtias redactus Scholiaſtes, ut ſenſus plures colligat. Ed. *J.* παρακίκρουσαι. Quomodocumque legas, vox nautica ſit, oportet, a κίρας compoſita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda eſt. Credo ſcriptum fuiſſe παρακίκρουσαι, ſimplici κ. *M. du S.*

6. Τετρόπωλαι] *Loro ad ſcalmum alligata eſt. J. Br.*

Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβέβλησται. Eſt autem τροπωτὴρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν: tangit *Heſych.* verb. τροπώσασθαι. *J. B.*

Ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοὶ] *Quod ad me attinet. J. Br.*

11. Ἀμφὶ βουλυτὸν] Quid ſit βουλυτὸν ſatis abunde declarant Interp. *Ariſtophan.* ad Veſp. & ad Aves, *Suid. Pollux.* Emenda in hac voce *Heſych.* apud quem βουλυτὸν τὴν δειλίην ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. ſcrib. βουλυτὸν. *Euſt.* ad illud Il. π.

Ἠμος ἠίλιος μεσηγὺ κίοντο βουλυτόνδε.

Hoc voluit *Virg.* 2. Ecl.

Aſpice aratra jugo referunt ſuſpenſa juvenci.

Non quod ibi ſomniavit Servius. *J. B.*

Ibid. Βουλυτὸν] Ἦν μὲν ἤδη τὸ ἡμίσεας ὅτε ἄροτρον βοῦν ἀλαθινοῖ γηπόνοι. *Heliod.* V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras & juga demeret — Bobus fatigatis. Hor.* III. Carm. Od. 6. *A. V.*

16. Εἴπερ] Sic *Coll.* commodius ſane, ſed tamen nondum agnoſco Luciani manum. *M. du S.*

Ibid. Τις ἄλλος] Haud facile, quid haec verba ſibi velint, expedies. Moſellanus interpres ad umbras refert. Ego ad veſpillones & ejusmodi homunculos referri malim, quos verisimile ſit largiter bibere ſolitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὸς quod praeceſſit, ſuadere omnino videtur. Sed ne ſic quidem ſatis concinna videtur oratio. *M. du S.*

ἧς ὕδως πεπωκὼς, ἀπαγρέψαι πρὸς ἡμᾶς ὀπιλέληθεν. ἢ ἤτοι παλαίει μὲν τὸν ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ὑπεδειχνύμενος τὸ λῆρον τὸ [a] αὐτοῦ· ἢ τάχα καὶ κλοπεύει ὁ [b] γενάδας [c] παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλθιερίζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ [d] οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, ἢ Διὸς ὀπὶ πλέον διηθέντος ὑποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κἀκεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' οὐκ [e] ὤστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα γε μέτρου δεσπόζειν κοινῆς κτήματος, ἐπεὶ οὐκ ἡμεῖς γοῦν αὐτὸν ἀπιέναι δέον, κατεσχήκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ ὑρανῷ, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ὑποδι-

potis redire ad nos obliviſcitur, & vel luctatur cum adoleſcentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, ſuis nugis oſtendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generoſus ille: eſt enim haec quoque una ipſius artium. Licenter igitur nobiſcum agit, cum tamen ex ſemiſſe noſter ſit.

2. CLOTH. Unde vero noſti, Charon, ſi quod negotium illi inciderit, ſi forte Jovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad ſuperna negotia. Herus autem & ille eſt. CHAR. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos umquam illum retinuimus cum diſcedendum eſſet. Verum cauſam novi equidem. Apud nos enim aſphodelus ſolum eſt & libationes, & placentae, & inferiae; caeterum obſcuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta ſunt omnia, & multa ambroſia, & copioſum ultra invidiam nectar: itaque ſuavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero deſcenden-

a Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. & J. recte αὐτῷ. b Γενάδας] Recentiores Edd. vitioſe γενάδης. c Παρελθών] Deeſt in B.. d Οἶδας] Οἶσθ' B. e Ὥστε] Οἷός τε B. ὅτως P.

18. Ἐφήβων] Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ * ιδ ἐτῶν πέρας ἄχρι τῶν εἴκοσι. V.

19. Ἢ λόγους] Ἐπειδὴ ῥητορικῆς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. V.

21. Καὶ κλοπεύει] Λέγεται γὰρ τῶν κλεπτῶν προίστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

23. Ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν ἐν τοῖς ἄνω ἐν τοῖς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ † τοῦτο ὑπ' ἀμφοτέροις. V.

33. Ἀσφόδελος] Εἴδος ‡ βοτάνης. V. Heſiodus me-

18. Παλαίει μὲν τὸν ἐφήβων] Hae omnes artes Mercurii jam enarratae Dial. Deor. & Mort. J. B.

21. Κλοπεύει] Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1141. J. M. G.

Ibid. Ὁ γενάδας] Ironia. J. Br.

Ὁ γενάδας] Reponendum ex omnibus editionibus veteribus γενάδης, quod noviſſimae depravarunt. J. J.

Ὁ γενάδας] Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 1141. J. M. G.

23. Ἐξ ἡμισείας] Hoc ſupra docuimus. J. Br.

33. Χοαὶ] Dico ad Heſiod. χοαὶ, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς λου-

minit in Operibus & Diebus. C.

Ibid. Καὶ χοαὶ] Τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

Ibid. Καὶ πόπανα] § Παῦ εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατέα καὶ λεπτὰ ἐν ταφρηῖ. G.

34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θέρμαλα. V.

36. Ἀμβροσία] Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

37. Νέκταρ δὲ] Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

* Ιδ] Ιδ'. erat in impreſſ. ιδ. in V. ιε'. in C. M. du S.

† Τοῦτο] Τοῦτον editum erat, ſed correctum ex C. Ego etiam τοῦ malo quam ὧν. M. du S.

‡ Βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φυτὸν. ἀσφοδελὸς ἡ ὁ πόκος ἐν ᾧ φύεται. M. du S.

§ Παῦ] Omiſſa erat haec vox in Edit.

dendi tempus est, otiose, & lento gradu vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem; plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbatior? MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim. CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus ejulat multaque se felicitate privatum dicit. CLOTH. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-

ὀδράσειν ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτὸς ἔτ' ὢς ὁρᾷς, πολλοὺς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ὁρῶ αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, θριμὺ ἐπορεύοντα, καὶ τοὺς ἄλλους ὑποσπεύδοντα. οὐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥέοντα, καὶ τῷ κόνει κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γάρ σοι ἔοικας. ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τοῦτον τὸν ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μεγαλόφωνα, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τὴμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε; ΕΡΜ. Τυτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος ἀπὸ γῆς τῆς ὀδυρμῆς, καὶ ὧν ἀναχαύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερημένος λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ὑβριῶναι διωκόμενος, ὑβρι-

ſ Κεκονιμένον] Κεκονισμένον O. κεκονιαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt P. B2. H. Coll. P.

42. Γαλήνιον] Ἀγανάκτει. G.
45. Σοβῶν] Διώκων. V.
46. Διδρμένον] Τὸν τύραννον λέγει Μεγαπένθη. V.
47. Γελῶντα] Μᾶλλον πάντα ¶ φησὶ τὸ συνεστραμμένον. G.
Ibid. Ἕνα δέ τινα] Τὸν κυνίσκον λέγει· ἐξημμένον ** δὲ βαστάζοντα. V.

¶ Φησὶ] Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. J. F. R.
** Δὲ] Καὶ edimus erat; sed recte in δὲ mutavit manus Scaligeri.

51. Κεκονιμένον] Κονιορτῷ πεπληρωμένον. G.
52. Τῷ ἄσθματι] Τῷ συνέχοντι πνεύματι, καὶ ἀναπνοῇ. G.
56. Λειπόνεως] Ὁ καταλιμπάνων τὸν ναῦν. G.
61. Ἀναχαύει] Κεκυτὸς φωνῆς ἐστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ †† ἀλίβατον πόλιν τινὰ εἶναι, ποτὲ λύπῃ τῷ ἄστατον καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

†† Ἀλίβατον] Forsan legendum, ἀλίβαντα φυτὰ τινα ὕδατι ἀντεμέν. M. du S.

κοπολαοῦσι μαλιπράτου. J. B.
Ibid. Καὶ πάσαις] Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud Interp. Aristoph. Thesmoph. & Lucian. Necyom. quid sit autem πάσσαι docent Poll. Hesych. Suid. J. B.
34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. Aristoph. piacula, ἄγος δὲ μίασμα. Hesych. J. B.
44. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. J. M. G.
51. Κεκονιμένον] Conf. supra Tim. c. 26. M. du S.
56. Λειπόνεως] Ὁ καταλιμπάνων τὸν ναῦν. J. B.
67. Ὁ

ὑπιλειποτ@ ἤδη γ' ὑπικεκλωσμένη αὐτῷ νήματ@.

EPM. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰ μὴ ὁ γενναιότα@ ἦτ@, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, [a] κἂν ὤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' ἧ γάρ μοι [b] παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπ@, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα. καὶ τὸ πόδε ἀντερείδων πρὸς τὸ ἔδαφος, εἰ πανλελῶς εὐάγωγ@ ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε, καὶ καλλιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμεν@. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ τόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθ@ ἀπαριθμοῦντ@ τῷ Αἰακῷ, κἀκεῖνος λογιζομένου αὐτοὺς, πρὸς τὸ τοῦδε τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατ@ ἀπιὼν ὤχετο. ἐνέδει ἓν νεκρὸς εἰς τὸν λογισμόν· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ὅτι πάντων ὦ Ἑρμῆ, φησὶ, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις

tius posset supervivere, deficiente jam, quod netum ipsi *a me* fuit, stamine.

4. MERC. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adjuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim traditerat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam & blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paullum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis jam faucibus essemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, ilicet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud omnes illa furandi solertia uti: satis tibi

a Κἂν] Sic P. & B2. Reliq. Edd. κἂν. Sed εἰκὸς ἂν male. B. b Παραδέδωκεν] Παρέδωκεν B. ὑποδέδωκεν Fl.

65. Νήματος] Λέγεται ἧ ὡς ὑπ' ἀτράκτου * στρέφει ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα τῆ ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσ' ἡ τῆ ζωῆς ἑκάστου χρόνον τῷ νήματι. V.

70. Ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπος ἐστὶ μία τῶ μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτῃ λέγουσι ὑποδεδόσθαι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

71. † Ἀντεριδων] Ἀντιβαίνων. V.

72. Εὐάγωγος] ‡ Εὐχερὴς. V.

77. Τὸ τόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆ Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ τόμιον, ἀφ' ἧ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν ᾅδην κατάρχειν. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2. p. 54. B.) *M. du S.*

79. Λογιζομένου αὐτοὺς] Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

80. Λαθὼν] Ἀγνοηθεὶς. V.

82. Ἐνέδει] § Ἐνέλειπε. V.

Ibid. Τῷ λογισμῷ] Τῷ ἀριθμῷ, ¶ λογαριασμῷ. V.

Ibid. Ὁ Αἰακὸς] Υἱὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτο, ὡς φασὶν, ἐπίτηδες τοῖς κατεχθονίοις ἐπισκοποῦν. V.

84. Ἄλις σοι] Ἀρκέτω. V. (In V. est ἀρκεῖται.)

* Στρέφει] Στρέφειν editum fuerat, male.

† Ἀντερείδων] Ἀντερείδων erat in impresso.

‡ Εὐχερὴς] Ἀχρὴς habet edit. *Clerici*, sed correctum ex V. *M. du S.*

§ Ἐνέλειπε] Ἐνέλειπε legebatur in Impress. sed mutavit *M. du S.*

¶ Λογαριασμῷ] Hoc vocab. deficiens in Impress. supplevit. *M. du S.*

67. Ὁ τὸ ξύλον] Ἔχων subaudio. *J. Br.*

Ὁ τὸ ξύλον] Ut inferius pag. 225. (*edit. Paris.*) πῶς ἦ ὁ τὸ ξύλον. *Th. M.*

Ὁ τὸ ξύλον] Vid. supra B. πρ. pr. & alibi non semel. *M. du S.*

Ὁ τὸ ξύλον] Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex *Luciano*, cui haec ellipsis participii frequens; item ex 2. Cor. VIII. 15. vid. apud Cl. *Bos* de ellipsi, p. 55. *J. F. R.*

74. Πρὸς ὀλίγον] Intellige χρόνον. *J. Br.* Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. *J. F. R.*

Ibid. Πολλὰ δώσειν] Ut in Dial. mort. ex *Homer.* πολλὰ δ' ὑπέσχετο. *J. R.*

76. Ἀνίειν] Ἀνίην. *F. G.*

77. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censentur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeaci por-

tibi apud ſuperos luſus eſt; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam poteſt. Quatuor & mille, ut vides, inſculptos habet tabulis; tu vero mihi uno minus adducis; niſi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubeſcens ad hanc illius orationem, mox recordatus ſum eorum, quae in via acta eſſent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur perſecutus ſum; ſua vero ſponte inſecutus me eſt vir optimus hicce, itaque velut emiſſi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipſo jam Taenaro: tantillum aberat quin effugiſſet.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus. CHAR. At quid cunctamus adhuc, quaſi non ſatis jam morarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inſcendant. Ego vero libro in manus ſumto ad ſcalas adſidens, uti mos eſt, in-

85 σοι αἱ ἐν ὑρανῷ παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ἀδαμῶς λαθεῖν [c] δυνάμενα. τέτλαρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ [d] σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὡς παραλελόγισταί σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῆς ὁδοῦ. καπειδὴ περιβλέπων ἀδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεὶς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θέοντες, [e] καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ [f] καθεγιγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐκ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν [g] καθεζομένη, ὡς

[c] Δυνάμενα] Δυνάμεθα B. [d] Σύμβολον] Συμβόλαιον B. [e] Καταλαμβάνομεν] Καθιλαμβ. B. [f] Καθεγιγνώσκομεν] Καθιγνωσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B2. & reliqq. [g] Καθιζομένη] Κατιζομένη J. male. Recte Fl. & reliqq.

89. Παραλελόγισταί σε] Παραμεθυμωσεν. V. (παραλελόγισαι. C.)
93. Σοὶ αἱ] Νοήσας. V.
94. Αὐθαίρετος] Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.
96. Ὑσπληγγος] Ἀφετηρίας. V.
97. Ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo ſupra, ad verb. Κατὰ τὴν ἄγουσαν.
99. Ὀλιγωρίαν] Ῥαθυμίαν, ** ἀμέλειαν. V.
2. Διαμέλλομεν] Βραδύνομεν. V.
5. Ἀποβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τῆς γῆς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

** Ἀμέλειαν] Omiſſa erat haec vox in edit.

portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. *M. du S.*

83. Ἀνατείνας] Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non eſt *contrahere ſupercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, eſtque iratorum eorumque qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀρφῦς συνῆγον, ἐσκυθρώπαζον θ' ἅμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, eſt *attollere ſupercilia ad frontem*, ut Cicero loquitur. quod arrogantiae & gravitatis eſt indicium. *L. Bos.*

Ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς] Vid. *Tim.* c. 32. *M. du S.*

85. Ἐν ὑρανῷ παιδίαι] Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. *J. Br.*

88. Παρ' ἕνα] Confer infra *de Salt.* c. 12. *M. du S.*

94. Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Ὁδὸν. *J. Br.*

Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Vid. ſi quid opus, *Bos* de ellipſi, p. 180. qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omiſſo ὁδὸν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . omiſſo participio. *J. F. R.*

97. Ἐν Ταινάρῳ] *Taenarum* Laconiae promontorium, e quo ad inferos deſcenſus. *J. Br.*

Ἐν Ταινάρῳ] *Menand. fragm.* inc. 270. πύλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἑκάτους. *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον] *Usque adeo parum abfuit, quin effugiſſet.* *J. Br.*

5. Τὴν ἀποβάθραν καθιζομένη] *In ſcalis ſedens.* Hunc integrum verſum omiſit Interpres, *ſcalam* reddidimus. Eſt enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myſis teſtatur *Heſych.*) κλίμαξ πρὸς πλοῖα. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mſ. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς γῆς τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἢ καλουμένη σκάλα. *J. B.*

ὡς ἕθ῾ον, ὑπεραίνοιμι ἕκαστον αὐτῶν ἀπαγγέλλοντα, τίς, ἢ πόθεν, ἢ ὅτι τινα τεθνηκὼς * ἀπὸ τρόπου. σὺ δὲ τὼ Ἑρμαμβάωνε στοίβαζε, καὶ σωρεύθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλὲ τί γὰρ ἂν ἀποκρίναιντό μοι; ΕΡΜ. Ἰδοὺ [b] δή σοι, ὦ πορθμεῦ, ἀριθμὸν εἰσὶ οἱ τριακόσιοι μετὰ [c] ἐκλεβεμέτων. ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἥκεις ἄγων. ΕΡΜ. Βέλτε, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἤδη τούτοις ἐμβιβάσωμεθα; ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; ἔστω ποιεῖ. τί γάρ με δεῖ πραγμάτια ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου [d] πᾶσι νῦν ἐξετάζουσα; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ ἐτοῦς. δεήσει τάχα καὶ τούτοις δεόμενον παραγαγεῖν. ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν ἕτοιμοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, ταχεροὶ πάντες, καὶ πέπειρον

gredientem unumquemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumtos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum injice, quid enim mihi respondeant? MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus? CLOTH. Senes dicis. Quid enim molestiam habeam exquirendi nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos jam accedite exagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus. MERC. En tibi hos etiam duodequadringentos maturita-

a Τὸν τρόπον] Τὸν deest in B. b Δή] Deest in B. Habet autem Fl. &c. c Ἐκτεθειμε.] Ἐκτεθ. Vorst. male. Cum vulgata stat Fl. &c. d Πᾶσι] Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. Bz. J. &c.

13. Τῆς εὐαγρίας] Τῆς καλῆς ἄγρας V.
Ibid. Ὀμφακίας] Ἀώρους, ἀνεψήτους, ἃ ἐστι μωροὺς. V. (τὰ τῆλεδιπκότα ἡπια. B.)
18. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων καταγνόμοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες ὀλιγαρχόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μὴ † ταῦτα, κακῶς ἐπέχρηντο τοῖς λοιποῖς. καλλιν-δύνων δὲ τῶν τυράννων, καὶ ‡ γνωμίνου μετ' αὐτοὺς Εὐκλεί-δου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σωθήκας ἐποίησαν ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου § ἄκυρα εἶναι. τοῦτο δὲ λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. V.
20. Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι. V.
21. Ἀράμενοι] Κουφισάμενοι. V.
23. Ταχεροὶ] Ταχύτες. V.

* Ἀώρους] Addidit hoc M. du Soul; in Impress. enim omissum erat; sed & ἕτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat quo pertineret. Pro μωρούς autem Gron. legere jubet φωκῆς; sed adsentior Soulio, recte se habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque aptissime huic loco convenit. J. F. R.

† Ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion reperitur, legitur pro hac voce τύτων. Et pro ἰσχυντο, alibi legitur ἴσχυσαντο. M. du S.
‡ Γνωμίνου] Γνωμίνη legebatur in Edit. sed correxit M. du S.
§ Ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀνέλυτα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. M. du S.

8. Στοίβαζε] Πάτταζε, πυρίβαλλε, στίγαζε, σκίμζε, a στοῖον, unde στιβεῖς, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. J. B.
Στοίβαζε] Vid. Schol. Cod. Bourd. M. du S.
13. Ὀμφακίας] Ἀώρους, μωρούς, ἀνεψήτους, τὰ τῆλεδιπκότα ἡπια. Hanc vocem interpretatur Clar. Mercer. ad Aristen. J. B.
15. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα] Vertunt, cum his indefletos introducamus. Sed rectius vertas, post hos, sic in seqq. hujus pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις ὡδήγαγε, saucios adducito post hos. Xen. K. Π. II. 11. καὶ τάξας δῆτα ἐκ' αὐτῷ (post eum) ἄνδρα τινίαν. L. Bos.
17. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Hoc in Aeschinem transegimus. J. Br.
Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedæmonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σωθήκας ἐποίησαν ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. J. B.
Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Vid. Scholia, & Ἐρμοτ. c. 76. M. du S.
20. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα] Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. Heliod. lib. 3. J. B.
22. Δεῖ

tate mites omnes & ſuo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita ſane: paſſi enim jam omnes & corrugati ſunt.

6. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipſa ad ea quae deſcripta ſunt, recognoſcam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octaginta, & in his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adſunt. CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt ſe ſeptem: & Theagenes Philoſophus propter Megarenſem meretricem. MERC. Hic prope te iſti. CLOTH. Ubi vero ſunt, qui regnandi cauſſa alter ab altero interemti ſunt? MERC. Adſtant. CLOTH. Et ille ab adultero & uxore interfectus? MERC. En prope te. CLOTH. Jam judicio damnatos adduc. Dico autem illos fuſtibus & fidiculis excruciatos, itemque palo ſuffixos. Sexdecim, ἢ καθ' ὥραν τέθρυγμένοι. ΚΛΩΘ. Νὴ Δί', ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τὰς τραυματίας ὅπῃ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ φάγαγε· ἢ πρῶτόν μοι εἰπάτε, ὅπως ἀπεθανόντες ἥκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμοῦντας ἀπεθανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας καὶ ὀγδοήκοντα, ἢ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτοῦ Γωβάρην. ΕΡΜ. Πάρεισι. ΚΛΩΘ. Διὰ ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτά. ἢ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, ἀφ' ἑταίρας τῆς Μεγαρόθεν. ΕΡΜ. Οὗτοί γε πλησίον. ΚΛΩΘ. Πῶς δὲ οἱ περὶ τὴν βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀπεθανόντες; ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τῆς μοιχῆς ἢ τοῦ γυναικὸς φονευθείς; ΕΡΜ. Ἰδοὺ σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα φάγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, ἢ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ

e Ἐκ τυμπάνου] Ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam ſervant Edd.

24. Τεθρυγμένοι] ¶ Ἐψημένοι ἐν τῷ δέοντι καιρῷ. καταδήκους ἰφόδων. V.

41. Ἐκ τυμπάνου] Τύμπανον ὅτι ** ξύλον, †† ᾧ τοὺς

¶ Ἐψημ.] Corruptam vocem ἐψ. . . . cenſeo. M. du S. Sed ſi Ἡψημένοι vel Ἐψόμενοι legas, tamen ſenſus aliquis inеſt, ut maturi, coëti intelligantur, vel juſto tempore conditi. Ἔψημα autem muſtum decoctum, vid. Foëſ. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem ferat, nec amplius fermentatur. Non tamen adfirmaverim id ſatis adpoſitum; nec ſolet Scholiaſt. ſemper apta loqui. J. F. R.

** Ξύλον] In Exc. G. eſt ξύλων, quod tamen in ξύλον mutat, qui deſcripſit vir Doctiſſ. In C. eſt ξύλον. M. du S.

†† Ω] Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abeſſe ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. M. du S.

Commodius quidem abeſt praepoſitio; non tamen ita neceſſario eliminanda, ut alibi oſtendemus. Vid. etiam not. Cl. Hemſt. ad Dial. mort. p. 429. J. F. R.

22. Δενῶν] Priſcis Atticis. A. V.

23. Πέπεψαι] Contra ὀμφακίαι. De quibus dictum antea: ſic poſtea ἀσταφίδες. J. B.

24. Κατ' ὥραν] Opportune. J. Br.

25. Ἀσταφίδες] Lucilius, rugoſa paſſique ſenes. A. V.

Ἀσταφίδες] Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ πρόσωπον, de quo Suid. & Zenob. M. du S.

30. Ἐν Μηδίᾳ] De ſuae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus nec ne, acutioribus ſtatuendum relinquo. M. du S.

33. Φιλ. Θεαγένης] Mirum ni eundem hic petit de quo in Περ. multa: certe hoc nomine Philoſophum alium novi neminem. M. du S.

34. Θεαγένης] Hoc nomine tyrannus Megarenſium commemoratur Thucydidi I. 126. & Athleta ap. Pauſan. Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. Thucyd. V. 24. Vid. Cl. Duker. ad loc. prius indicatum, qui & Lucian. de conſcrib. hiſt. & Deor. concil. Theagenis mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philoſophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, niſi tyrannus ipſe philoſophus quoque fuerit. J. F. R.

39. Ἐκ δικαστ.] Quid ſit, vid. Schol. Ariſtoph. in Pl. p. 32. A. V.

40. Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Rei cum ad ſupplicium ducerentur, ſolebant geſtare tintinnabula, ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut apud Plaut. Trucul. Dico hac de re alibi: Sunt tamen qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας φόνου. dixi de hoc ſupplicio ad illud Petron. debeamus tenti perire. J. B.

Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 470. oſtendit, tum fuſtium ſupplicium, tum fidicularum cru-

οἱ δ' ὑπὸ λῃστῶν ἀποθανόντες ἑκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, οὓς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει ὦδε ἀγάγω; ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ [a] πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πῶ δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τὸν Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων ὠὰ, καὶ πρὸς τούτοις γε, [b] σηπίαν ὠμὴν, ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέσκηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον [c] εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα λάθρᾳ ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων [d] ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἦν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον [e] ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε ὦδε πείσῃ δεόμενος.

cim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri? MERC. Adsunt saucii isti quos vides. Vin mulieres simul adducam? CLOTH. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febri confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum.

7. Ubi autem Cynisscus ille Philosophus, quem cœna Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque sepia cruda, mori oportuit. CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob quod vero peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere enim totum mihi fusum glomeraveras: quamquam saepe tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rumpi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eorum quae peccant homines. Sed inscende, quod faustum felixque sit. CYN. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce imposuerimus: metuo enim ne precibus te suis praeter fas moveat.

8. CLOTH.

a Πυρετοῦ] Τῶ πυρετοῦ B. b Σηπίαν] Σηπίων J. P. Fl. & reliqq. male. Σηπίαν B. P. & Ba. Vid. supra Βίων πρ. c. 10. c Εἴασας] Εἴας B. d Ἁμαρτημάτων] Πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & BC. e Ἐμβιβασώμεθα] Ἐμβιβασόμεθα B.

49. Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν ὁ τῆς Ἑκάτης δεῖπνος, ταῦτα ὠθεῖσθαι ἐάσασι. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ἀεὶ δὲ λίγει ὧν οἷς ἐκαθήρατο. V.

55. Τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ τοῦ ὅλον τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἐκλωσας. V.

58. Ἔφορον] Ἐπόπτην. G.

a Τὸν] Τὸν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta.

cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, & τῦ T figuram habet. Ἀπὸ τῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. J.M.G.

Ibid. Τυμπάνου] Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτουσι· ὧν τοῖς δικασταῖς οἱ τιμωρούμενοι. A.V.

50. Ἑκάτης τὸ δεῖπνον] Vid. supr. *Dial. mort.* I. M.du S.

51. Σηπίαν ὠμὴν] Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. J.Br.

Σηπίαν ὠμὴν] Sic antea βίων πρασ. J.B.

Σηπίαν] De hac historia supra dictum est, ad Βίων πρ. c. 10. ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic secuti Mss. Ox. & P. & Ba. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπίαν. M.du S.

Σηπίαν ὠμὴν] Imitatus igitur est magistrum suum: jam adluserat in Vitarum auctione. J.M.G.

57. Ἐλθεῖν] Sic & *venire* pro mori, sive ad inferos venire, *Propert.* I. 14. 14. J.F.R.

Ibid. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι pro *liberare*, *sanare ab errore*, noster infra in *Gallo*, c. 28. Ἐγώ σε ἰάσομαι ὦ Μ'κυλλε. Et *Fugit.* c. 5. Ἦν μόνον ἰάσασθαί με τῶν γιγνομένων οἶμαι. J.F.R.

59. Ἁμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte. J.B.

Ἁμαρτημάτων] Sic Ox. Cod. & Edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud *Diogenem Laërtium* de Menedemo etiam Cynico, p. 162. E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans ajebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire. ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα κατῆλθε, λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ἵνα πάλιν κατελθὼν ταῦτα ἀπαγγείλῃ τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. M.du S.

63. Ma-

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC. Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH. Inscende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Domina, sed paulum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine. CLOTH. Quid vero est, cujus caussa redire cupis? MEG. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum inscende. MEG. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam. CLOTH. Stat sententia: non potes consequi quod optas. MEG. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. MEG. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: &

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι. ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδου, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενός. ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστιν, ὅ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τὴν δὲ ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι [f] ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θησαυρὸν καταρρωρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται δὴ χρυσὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τοῦτο γε ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς κομιεῖται. ΜΕΓ. Ὢ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥᾳθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· ἢ ἐπιβιώσεται

65 70 75 80

[f] ἐπισκήψω] Nihil hic variant Edd. J. F. P. Fl. H. S. Vid. notas.

65. Ἐπίβαινε] Τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. V.

70. † Ἡμιτελὴς] Εἰς Πρωτεσίλαον ‡ τὸν Ὁμηρικὸν ἀποκάττει. V.

76. Ἄραρεν] Ἔοικεν. V. (κέκριται. B.)

82. Ἐπιβιώσεται] Ἐπιζήσεται. V.

† Ἡμιτελὴς] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba ἡμιτελὴς χρόνου. Sed ex G. mutavit Soulius, quod rursum non magni momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba τὸν Ὁμηρικὸν, magis necessaria, & quae in Impress. omissa erant, addidit ex V. J. F. R.

‡ Τὸν Ὁμηρικὸν] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallem ἀποσκοπεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. M. du S.

63. Μεγαπένθης] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit: ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῇ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. J. P. a G.

67. Αὐτόμολος] *Ultro, sponte, a nemine accersitus.* J. Br.

70. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Haec ad Homericum Protesilaum videntur spectare. J. Br.

Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Jam hac de re diximus in Dial. Mort. *Vol. Flacc.* lib. 6.

Conjux miseranda Caïso

Linquitur & primo domus imperfecta cubili.

Sic postea ἀτελὴς μένει τὸ τεῖχος. J. B.

Ἡμιτελὴς.] Vid. supra *Dial. mort.* XIX. pr. M. du S.

74. Ἐπισκήψω] Hic, non ut in *Nigrin.* c. 17. *Tim.* c. 18. & in *Dial. Diog.* & *Alex.* sive Δ. XIII. & apud *Æl. Var. H.* XII. 49. *mandare* est, sed *indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II. 73. M. du S.

76. Ἄραρεν] *Placet. Sic visum est.* Æschyl. in Prometh. Ἄραρεν, ἡ δὴ γ' ἀλίπλυτος. J. Br.

Ἄραρεν] Sic passim antea κέκριται, ἴδοξεν. J. B.

Ἄραρεν] *Hesych.* Ἄραρεν, ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. F. G.

Ἄραρεν] *Hesychius:* ἄραρεν· ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. AE. M.

Ἄραρεν] Vid. supra Ἀναῦ. c. 3. pr. M. du S.

ταί σοι ἔτη τετταράκοντα, ᾗ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, ᾗ τ' ἐσθῆτα, ᾗ τ' χρυσὸν ὅλον σε ἀφαλαβών. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τἀμὰ τοῖς πολεμιωτάτοις ἀφανέμοντα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιόταλε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν ᾗ [a] τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι διαφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν [b] ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἅ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον· ἢν με ἀφῆς ἀποδρᾶναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου διαμυρίσειν ὑπισχνοῦμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ [c] χρυσὸν, ὦ γελοῖε, ᾗ τάλαντα ἀφ' μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τὼ δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας [d] Κλεόκριτον, ἑλκόντας ἑκάτερον χρυσοῦ [e] ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. Ἕλκε

superstes tibi erit annis quadraginta, & paullo amplius, pellices tuas nactus & vestem & aurum tuum universum. MEG. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc jugulatis. MEG. Sed jam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. MEG. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paullum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput. MEG. Et duo crateres si vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo. CLOTH. Ra-

a Τὰ παιδία]] Τὸν παῖδα B. b Ἐξήκει] *Marcil.* ἐξῆκας, male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. & BC. B2. *H. P.* c Χρυσὸν] Χρυσίον B. d Κλεόκριτον] Θεόκριτον B. e Ἀπέφθου] Ἀπεμφθοῦ Fl. male. Nil mutant vulgatam *J. P. H.* &c.

83. Καὶ μικρόν τι πρὸς] * Καὶ ἐν τούτοις. *V.* (ἤτοι πρὸς τούτοις. C.)

91. Οὐκοῦν ἐξήκει] Ἀντὶ τῦ παρῆλθεν. ὕτω ἓ τῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τῦ παρελθόντος. *V.*

96. Ἐπισήμου] Ἐσφραγισμένου. *V.*

2. Ἀπέφθου] † Εὐρίζου. *V.* (τῦ πολλάκις ἐψηθέντος καὶ γενικῶς ὀρύζου. C.)

* Καὶ ἐν τούτοις] Neque haec satis intellexisse videtur. *Coll.* paulo melius enarrant. *M. du S.*

† Εὐρίζου] Vid. LXX. Interpr. & lege Ὀρίζου. cui emendationi etiam assentitur Clar. *Gronov.* & *Coll.* G. confirmant.

83. Τί πρὸς] Sic Ἔρμ. c. 61. Sic *Dem.* 116. C. & 437. B. *M. du S.*

91. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος] Ἐξήκει. *Th. M. Ibid.* Οὐκοῦν ἐξήκει] Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subjicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα ὦ γενναιότατε παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι διαφάξας; Μεγαπ. ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius pag. 429. pro ἐξήκει legit ἐξῆκας. Quid opus? Satis utique commode *ἐξῆκαι* dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV. cap. 30. *Indutiaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58. *Tempus induciarum cum Vejenti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τῦ, παρῆλθεν. ὕτω ἓ τῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου. ἀντὶ τῦ, παρελθόντος. *J. J.*

Ibid. Ἐξήκει] Genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex *Xen. Plut. Pausan.* & aliis patet. Sic *Livius* XXX. 24. 25. *dies exierat.* *M. du S.*

2. Ἀπέφθου] Sic interpretandum aurum ἄπεφθον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. *J. M. G.*

7. Πάντα μόνας ἡμ.] Sanior haec lectio quam quae in Angl. Codic. πάντα ἀδικα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πάντα. Sic in Dial. Mort. *J. B.*

12. Ἐκο-

Rapite hominem. ſponte enim ſua inſcenſurus non videtur. MEG. Anteſtor vos. Imperfecta manent moenia & navale quae perfecturus eram, ſi vel quinque ipſos dies vivere adhuc licuiſſet. CLOTH. Omitte curam, ſtruet alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum poſtulo. CLOTH. Quid illud eſt? MEG. Tantum ut ſuperſtes ſim, quoad Piſidas ſubegero, & Lydis tributa impoſuero, & monumentum mihi ipſi maximum excitavero, cui inſcribam, quot & quanta imperatoria in vita façinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non jam diem unum poſtulas, ſed viginti fere annorum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus ſum celeritatis & reditus. Si vultis vero ſuccedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum. CLOTH. Quem ſaepe optabas, impure, eſſe tibi ſuperſtitem? MEG. Olim iſtud optabam, ſed nunc melius video. CLOTH. Veniet &

αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἐκών.
ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ὀπίσω [f] πέντε μόνας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτό γε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ὀπίσω εἶναι, μέχρις ἂν [g] ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ὀπίσω τὰς φόρους, καὶ μνῆμα ἐαυτοῦ συγγράψασθαι, ὑπογράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ [h] κατὰ τὸν βίον. ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι [i] μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ χεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν ἀφορισήν.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος ταχέως γε τάχους, καὶ τὸ ἐπανόδου εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἄνταν δρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ τὸν ἀγαπητόν. [k] ΚΛΩΘ. Ὦ μιαρὲ, ὃν ἤυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καλαλιπεῖν; ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ηὐχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ [l] τὸ βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἥξει κἀκεῖνος

[f] Πέντε μόνας] Πέντε καὶ δέκα P. & Angl. [g] Ὑπαγάγωμαι] Ὑπάγωμαι B. [h] Παρὰ] Sic Edd. & B. κατὰ F. & P. [i] Μίαν] Ταῦτα μίαν B. Sed reſpuunt pronomen reliqui, & Edd. [k] ΚΛΩΘ.] Deeſt in Fl. adeſt in P. H. & reliqq. [l] Τὸ βέλτιον] Articulus τὸ aberat a P. & B2. male.

6. Νεώρια] Ὁ παραπλοῦς τῶν. G.
9. Εὔγνωμον] Εὔλογον. V.
10. Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
11. ‡ Ὑπάγωμαι] Ὑποτάξω. V.
19. § Ἄνταν δρον] Ὄνομα κύριον. V.

‡ Ὑπάγωμαι] Ἀπάγωμαι editum fuerat, male.

§ Ἄνταν δρον] Quam incurioſe legerint hi Scholiaſtae, & hic locus documento ſit. M. du S.

12. Ἐαυτοῦ] Lege ἐμαυτοῦ. M. du S. Mutatione, ut videtur, neceſſaria; ſed quia Edd. & Codd. conſentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. J. F. R.

13. Ἐπιγράψω ἐπόσα] Eadem antea & in Toxar. & in Dipſad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. J. B.

17. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τοῦ ἐπανόδου] H. e. atqui celeris mei reditus ſponſores vobis dare paratus ſum. Per figuram ἐν ἀφῇ δυοῖν dictum eſt τοῦ τάχους ἢ τοῦ ἐπανόδου. Simili modo Ariſtoph. Plut. p. 37. Δῆλος ἦ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει ἢ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυτῇ. L. Bos.

20. Τὸν ἀγαπητόν] Amaſium meum. J. Br.
Τὸν ἀγαπητόν] Suadent plura ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipſum, quod, ἄνταν δρον ſuccedaneum dare vult, cujus ſuperſtitionis in ſacris libris veſtigia, denique quod ſucceſſor illum interficit, aemulum ſcilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. J. M. G.

Τὸν ἀγαπητόν] Ἀγαπητὸν majuſcula litera non modo expreſſum erat in Pariſina; ſed & ibid. atque in Benedictina latine redditum Agapetum, quaſi nomen proprium viri eſſet; ſed non dubitavimus id cum Brodaeo in Miſcell. L. VIII. c. 12. & cum Geſnero adjective ſcribere. J. F. R.

23. Τὸ βέλτιον] Abeſt illud τὸ in B2. & P. Agnoſcunt reliquae cum Mſ. Ox. Vid. Ῥητ. c. 8. & Συμπ. 23. M. du S.

25. Ἄν-

νός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τῦ νεωτὶ βασιλεύοντ@ ἀνηρημέν@.

ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι [a] τὰ μετ' ἐμὲ ὅν τινα ἕξει [b] τ τρόπον. ΚΛΩΘ. Ἄκουε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. τ μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλ@ ἕξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κατάρατ@, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, [c] ταῖς πάλλακίσι τῦ νυνὶ τυραννοῦντ@ ἐγκαλαλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀναλελραμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τ Φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλ@; ἢ ὃν τίν@ αἰτίας δικαίας γενόμην@; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τῷ λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, ὃ δεχῆς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τ καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ

ille tibi paullo post, ab eo qui nunc regnat sublatus.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus ejus, qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines vero & statuae, quas olim tibi posuit resp. eversae omnes, ludibrium praebebunt spectantibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua justa causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecumque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis? MEG. At illi libantes in convi-

a Τὰ] Iterum abest articulus in *Coll.* male. b Τὸν τρόπον] Rursum omissus erat articulus τὸν in *P.* & *Ba.* c Ταῖς παλλακίσι] Ταῖς τῶν παλλακίσι B.

28. Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ] Οἴμοι, θέλει, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. *G.*

35. * Ἐγκαταλογήσεται] Συγκαταριθμήσεται. *V.* (συναριθμήσεται. C.)

40. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλ@] Δι' ἣνὸς τούτου πᾶσαν τὴν † τυράννων ἐμφανίζει ὑδύνιαν. καὶ † ὅπως ὑδεὶς φίλ@, ἀλλὰ κόλακες ‡ πάντες αὐτῶν, τ καιρὸν § ἐξεπούμενοι. *V.*

* Ἐγκαλαλογήσεται] Immo ἐγκαλαλεχθήσεται rectum erat. *M. du S.*

† Ὅπως] Ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit *M. du S.*

‡ Πάντες] Πάντων quoque male editum fuerat. *M. du S.*

§ Ἐξωνέμενοι] Ex S. S. petita phrasis; quae hunc est, *tempori servire.* *M. du S.*

25. Ἀνηρημέν@] *De medio sublatus.* *J. Br.*

35. Ἐγκαλαλεχθήσεται] Scholiastes legit ἐγκαλαλογήσεται. Eodem recidit utrumque. *J. J.*

43. Ἕκαστα ἐπαινοῦντες] Ut illud, *laudant convivae*, Convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri Clar. ad Pers. dixi ad illud *Petron. ut foris canares poëtam laudasti.* *J. B.*

49. Ὅλως] Illud ὅλος in *Junt.* vitium typothetarum esse, indicat comma quod post ὅλ@ tamen positum erat, in *Hagen.* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Paris.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Justina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. *J. F. R.*

Ibid. Ὄρκ@ ἦν ἐγώ] Jurant Parasiti per reges suos. *J. B.*

52. Ἐπεχθὴν] Φέρω. *J. Br.*

60. Ἐπεὶ τάχιστα μοι ἀποθανόντα εἶδε] Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εἶδος τοῦτο εἰργάσατ' Ἀττικὸς χαρακτηρισμὸς Euripidi frequens: quod & notavit *Euripid.* Schol. *J. B.*

63. Γλυκέριον] Notant Grammatici Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. *J. B.*

64. Κεκοινωνήκει] Vid. supra Deor. Dial. I. μοῖρ' — κοινωνήσης τῇ Νηρεΐδι. *M. du S.*

Κεκοινωνήκει] Haec autem verba: (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι,

viviis magna voce multa mihi & magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mortem, si fas esset, subire parati omnes: & omnino per genium meum jurabant. CLOTH. Igitur apud unum illorum coenatus heri periisti. Ultimum enim quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum huc te demisit. MEG. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam. quo vero consilio haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

12. MEG. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem respicere. CLOTH. Quid vero illud est? videtur enim magnum quiddam esse. MEG. Cario servus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave ubi jacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me custodiret, Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum expleviſſet libidinem,

μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ ἡ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκας@ αὐτῷ ἕτοιμ@, εἰ οἷόν τε εἶναι. ἡ [d] ὅλως, ὅρκ@ αὐτοῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἑνὶ αὐτῷ χθὲς δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰ τελθλαῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δθυρὶ κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικρῷ τιν@ ἡδόμην. τί βελόμεν@ δὲ ταῦτ' ἔπραξε; ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀναχρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἓν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ ἐπόθουν ἡ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι πραμέγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, καὶ δείλιν ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (ἐδεῖς γὰ ἦδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τ παλλακίδα μου, ἡ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, [e] ὀπισπασάμεν@ τ θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ ἐδενὸς ἔνδον παρόντ@· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τ ὀπθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ

d Ὅλως,] ὅλ@, *f.* sola. e Ἐπισπασάμεν@] Παραγωγὴν] B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B2. & P. &c.

60. Ἐπὶ τάχιστά μοι ἀποθανόντα εἶδε] Ἐθ@ Ἀττικοῖς εἴπω χρῆσθαι ἐπὶ τ ἀνυπερθέτως ἐ παρούσης γνομένων. ἀντὶ ἂν τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον εὐθὺς τοῦτο εἰργάσατο, εἶπεν, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἀποθανόντα εἶδε. ὡς ἐ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε ἐ τόδε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. *V.*

63. Γλυκέριον] Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἄπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἑταιρικὰ, Ἀμφίδιον. Φιλίτιον. Ψυχίδιον. Στρούθιον. Ἐρώτιον. ** Πόλιον. Χρυσάριον, ἡ πάντα ὅσα τῇ τ ὑστέραν φωνῇ κατὰ δῆλ@ γίνους †† καταγορεῖται. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμφαίνει. Ἀττικὸς μεμφόμενος δὲ τὸν ἐ τῇ ὑστέρᾳ χρῆσει ἡ Φάωνα, ἡ ‡‡ Ἀζρότιον. ἄπερ ἡ μίχρι τ ἐνιαῦτον μόνον κλίνεται. *V.*

Γλυκέριον] Ὑποκορισικὸν τ γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει. αὐτοὶ γὰ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα ἔτως §§ ὑποκορίζουσι, ἡ μάλιστα ἐπὶ τ ἑταιρῶν τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, ἡ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. ¶¶ *V.*

64. Κεκοινωνήκει] Γρ. κεκοινωνήκεσαν. *G.*

65. Ἐπισπασάμεν@] Ἐπισύρας. ἀσφαλισάμεν@. *V.* Ἐπιβαλλόμεν@ ἡ κλείσας. C. Ἐπισπασάμεν@, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμεν@, ὠθήσας. *G.*

Ibid. Σπόδει] Τύπτειν, ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τ σποδοῦ. ἡ τὸ ἐπὶ τ σποδοῦ θύειν, ὡς ἐνταῦθα. &c. *G.*

Ibid. Ἐσπόδει] Ὑβριστικῶς ἀφροδισιάζειν. *V.*

¶ Τῇ] Γὰ τῇ habebat Edit. *Cler.* sed delevit particulam γὰ *M. du S.*

** Πόλιον] Mallem Παῶλιον. *M. du S.*

†† Καταγορ.] Lege κατηγορεῖται. *M. du S.*

‡‡ Ἀζρότιον] Ridicule legebatur in edit. ἀζρότιρον. Sed recte correxit *M. du S.*

§§ Ὑποκρίζουσι] Quinque verba sequentia deerant in Edit. *Cler.* *J. F. R.*

¶¶ Ad verbum Γλυκέριον duo erant scholia in diversa loca distracta in *V.* quae conjuncta exhibeo. *J. F. R.*

μαι, κεκοινωνήκει) parenthesi inclusit idem in Edit. *Junt.* quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc nimiis uncis onerare. *J. F. R.*

67. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ] Phrasis nostro familiaris, ut Cl. *Jens.* alibi ostendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρός τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra c. 11. Vel cupere, exspectare. Ep. ad *Hebr.* XI. 26. Ἀπέβλεπε γὰ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πλη-
γάς μοι πολλάκις ἐδὲν ἀδικοῦντι ἐπέτεινας,
καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε τέ με καὶ κατ'
κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψά-
μενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὰ ἀστρ-
βῶν χωρον ἄπιθι [a] ἐπιπὰν ὤχετο, ἐγὼ δὲ,
[b] ἐνεπιμπράμενος μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ,
τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὖος ἤδη καὶ ψυχρὸς
ὤν. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ψόφου προ-
σιόντων τινῶν ἠσθετο, [c] σιάλῳ χρίσασα τοὺς
ὀφθαλμοὺς, ὡς [d] δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κω-
κύσασα, καὶ τέκμαρ ὀπισαλπίσι, ἀπηλ-
λάττετο. ὧν εἰ λαβοίμην.

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβη-
θι, καιρὸς ἤδη σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστή-
ριον. ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς
τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυ-
ράννου μὲν οὐδείς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς,
ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν
ἕκαστον ἐπιτιθέντα ἑκάστῳ τὴν δίκην· [e] τὸ δὲ νῦν

me respiciens, tu quidem, inquit, impune homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti, & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: denique pituitam lato screatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me jussisset, discessit. Ego vero quamvis excandescens, non habebam quo ulciscerer hominem, qui exsanguis jam & frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorumdam supervenientium, animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed inscende, tempus est, te jam ad tribunal venire. MEG. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere tabellam? CLOTH. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum vero Rhadamanthus, quem statim videbis justum, & juste de unoquoque pronunciantem. Jam vero moras diutius

a Ἐπιπὰν] Ἀπιπὰν B. ἐπιπὰν F. b Ἐνεπιμπράμενος] Ἐπιπιμπρ. Coll. & B. Sed cum vulgata facit Scholiast. c Σιάλῳ] Σιάλῳ L. Th. Mag. d Δακρύσασα] Δακρύσουσα. B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. Ba. &c. e Τὸ δὲ νῦν] Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δὲ.

69. Ἐνίτεινας] Ἐπήγαγες. V.
70. Καὶ τ' κόρρης] Καὶ τ' ικφαλῆς. V.
71. Πλατὺ χρεμψάμενος] Τὸν ἐν τῷ τέμενει συναγα-γὸν πτύελον. V.
74. Ἐνεπιμπράμενος] Ἐκαιόμενος, ἐμαινόμενος. V.
80. Ὧν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν ἐπάδειν τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμησαι, ἐνδεὲς ὂν τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἰωθὸς γίνεσθαι, ὑπὸ μειζόνων κωλυομένου τοῦ λόγου. V.
85. Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ ἔστι υἱὸς ἦν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς. ἐφορᾶται δὲ τῶν ἐκ τοῦ πατρὸς ἐστὶ, ἐπὶ τὸ ἐξετάζειν τὰς τῶν τετελευτηκότων πράξεις καὶ τὰς τιμὰς ἀξίαις ἐπιτίθεναι δίκας. V.

* Πτερυφμεν C. prave, forsan scripserit φυσόμενον. M. du S.

† Συντελῶ ἐᾶσθαι] Συντελεῖσθαι ἐᾶν. C.

Plura similia quoque dedit frater *Gul. Reitzius* in Belg. Graeciss. p. 446. Sed hic tantum est, *respicere*. J. F. R.

68. Μιαρὸν] Conf. notam clar. *Hemsterh.* ad *Timon.* §. 53. f. ubi frustra μιαρὸν pro μιαρὸν, ex sola *Junt.* legi voluit *Soulius*. J. F. R.

72. Καὶ &c.] Confer infra Mort. c. 26. M. du S.

73. Ὤχετο] *E cubiculo exiit.* J. Br.

77. Σιάλῳ] At infra Ἀλεξ. c. 21. m. in Edd. legitur σιάλῳ. Quare & hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. *Hesych.* Σιάλῳ, σιάλῳ, ἀφρός. J. F. R.

78. Δακρύσασα] Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύσουσα, quod utroque alteno planius. J. F. R.

80. Ὧν εἰ λαβοίμην] *Scelerum horum poenas ab his exigerem.* aut hoc aut hujusmodi quidpiam subintelligendum est. J. Br.

87. Τὸ νῦν δ' ἔχον] *Ut autem res sese nunc habent.* J. Br.

Τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ ἀλήτριβε] Legendum videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχον μὴ ἀλήτριβε. Nota vis hujus participii cum verbo. J. M. G.

Τὸ δὲ νῦν] Ut Cl. *Gesn.* conjecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. J. F. R.

89. Κεῖ δούλων] Sic Homericus Achilles Odyss. A. J. Br.

91. Τὸ

tius nectere noli. MEG. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere. CLOTH. Ubi ille cum clava? & tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit. MERC. Sequere jam, fugitive, adsume hunc portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum adligabitur. MEG. Atqui loco primo adsidere me oportet. CLOTH. Quid ita? MEG. Quod me hercule, tyrannus fui, & satellites decies mille habui. CLOTH. Et non juste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus subinde gustanda. MEG. Audebit quippe Cynicus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, & increpare me ausus, vix continebar quin clavis adfigerem. CLOTH. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

ἔχον, μὴ ἀφῇτρια. ΜΕΓ. Κἂν ἰδιώτιν με ποίησον ὦ Μοῖρα τὴν πενήτων ἕνα, κἂν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον. ΚΛΩΘ. [f] Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ πυθοῦς. εὖ γὰρ ἂν ἐμβαίη ἐκών. ΕΡΜ. Ἔπου νυν δραπέτα· δεῦρο τοῦτον σὺ πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῦρο· ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἴσον δεδήσει. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ πρωτρίᾳ καθέζεσθαί με δεῖ. ΚΛΩΘ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νὴ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους. [g] ΚΛΩΘ. Εἶτ' εὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, ἑτῶσι σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' ἐν τῇ τυραννίδα ἕξεις, γθυσάμενος τὸ ξύλον. ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος [h] ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγώ σε ἔπαρσα, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ὀλιγωρητικὸς, μικροῦ δεῖν προσπατάλευσα; [i] ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἴσῳ προσπεπατσαλωμένος.

MIK.

f Πῦ δὲ ὁ] Πῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ *J. P. Ra.* &c. *g* ΚΛΩΘ.] Κλω. *J.* Sed K. simpliciter Fl. unde & KY. personam possis facere. *h* Ἐπανατείνασθαι] Ἐπανατείνασθαι. B. *i* ΚΛΩΘ.] K. Fl. quod aeque person. Ku. Cynisci significare potest.

91. Εἶσω τοῦ πυθοῦς] Τουτέστι, κατὰ τοῦ πυθοῦς. *V.* (ἢ, ἐπὶ τοῦ πυθοῦς. C.)

94. Καὶ τὸν δοῦπα ἔπως] Καὶτοῦτο ‡ ἰλλαίνει Ἀθηναίων ἴδιον, τὸ φρόντιζε, ἢ σκεπτοῦ. *V.*

6. § Προσπατταλῶσα] Εἰς πάσσαλον ἴδωσα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσκόλοπα. *V.*

‡ Ἐλλείπει] Ἔλλειπον legebatur in impresso, & omissa erant postrema illa verba ἢ σκέπτου, quae addidit ex V. *M. du S.*

§ Προσπατ.] Προσπατάλωσι, editum fuerat; item mox ἴδοσα pro ἴδωσα, & ἀνεσκόλοπα pro ἀνεσκόλοπα, quae correxit *M. du S.*

91. Τὸ ξύλον] Quae, nisi cymbam conscendas, *vapulabis.* *J. Br.*

Τὸ ξύλον] Confer supra c. 4. pr. & non semel alibi. *M. du S.*

94. Τὸν δοῦπα] Cynicum designare videtur. *M. du S.*

95. ΧΑΡ. ἀμύλει] Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμύλει. Haec cum scripsissem video *Vorstio* eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: [*hic pone novam personam.*] Et omnino in P. legitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conjeceram, sed KY. *M. du S.*

Ἀσφαλῶς ἀμύλει] Ἀσφαλῶς, χάριν, ἀμύλει legendum contendit *Soulius*, & post ἀμύλει duo puncta adposuerat, KY. adscribens. Frustra. Nam ἀμύλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut seq. c. 14. post med. Vel ut c. 18. ἀμύλει γράψομαί σε παρὰ τοῖς ἐφόροις ἐπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυϊ. Ubi vertitur in *Par. Age age ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispescunt in duo membra. *J. F. R.*

99. KY. Εἶτ' ἐ] Verba haec in Edd. *Parca* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una extat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. repone KY. *M. du S.*

6. Προσπατταλῶσα] Megapenthes intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγώ σε πρὸν, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα, καὶ ὀλιγωρητικὸς μικροῦ δεῖν προσπατταλῶσα; *Nonne ego te nuper, quod valde liber & asper ageres, ac idemtidem objurgares, cruci propemodum affixi?* Graecus interpres, Προσπατταλῶσα] Εἰς πάσσαλον ἴδωσα, ἀντὶ τοῦ,

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ ὑδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, ἀφ' τοῦ-το καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ ἀφελιρίη. ΜΙΚ. Ἄκουσον ὦ βελτίστη Μοιρῶν· ἐμὲ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος [a] ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, [b] τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύμαλον ἐγὼ τὸν Οὖτιν καταφάγομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύμαλον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες [c] διαμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοία τὰμὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ [d] ἡμῖν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν πᾶσι, [e] τὸν βίον, φοβερὸς ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ [f] ἀργύριον, καὶ ἐδέσματα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶτο, καὶ [g] ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. καὶ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπαξ ἔξω τινὶ προσέχει τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάτ-

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper ſum, ideo ultimo etiam inſcendendum mihi eſt? CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Micyllus. CLOTH. Et gravaris moram? non vides quanta daturum ſe pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus ſi dimittatur? miror igitur, niſi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Audi, Parcarum optima. Non ſane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: ſive primum enim ſive ultimum iidem dentes manent. Caeterum nec par mea ac divitum ratio eſt. e diametro enim oppoſita nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conſpicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & veſtibus, & equis, & coenis, & pueris ſpecioſis, formoſisque mulieribus, non abſurde angebatur, ſe ab illis abſtrahi, & ferebat graviter. Neſcio enim quomodo velut viſco quodam talibus adhaereſcit animus, nec facile ab illis vult diſcedere, qui-

a Ἐκείνου] Sic P. & L. Ἐκείνη male Edd. *J.* P. B2. Fl. & S. b Τὸ ὑπισχν.] Deeſt in P. c Περιμένουσιν] Μὴ περιμένουσιν. B. d Ἡμῶν] Ἡμῖν O. e Τὸν] *J.* ſola articulum vitioſe exprimit, τῶν. f Ἀργύριον] Ἄργυρον B. g Ἀποσπώμενος] *J.* ἀποσπόμενος media correpta, vitioſe. Sed recte B. Fl. P. B2. &c.

16. Ἀγαπητὴ] Ἀντὶ ἀρκετὴ, ὑπικόθητος. V. (ἰδιῶτ. C.)
17. Ἡ τῆ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὴν Ὀδυσσέα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, * σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μὴ † πάντας ὕστερον σὲ ἐδίων. τοῦτο δὲ καὶ ὁ Μίκυλλος φησὶν, ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί μοι ἀφελεῖ τὸ ὑπισχνεῖσθαι ὕστερον; Οὖτιν δὲ λέγει τὴν Ὀδυσσέα, ὅτι καὶ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ ἀφαιζόμενον τὸν Κύκλωπα. V.
19. Ὅτι πύμαλον] Ἔσχατον. V.

* Σοὶ] Ὅτι. V.
† Πάντας] Sic habet C. Edit. πάντων.
‡ Ἐν τῷ] Ἐκ τῆ ὑπικόθη legebatur in Edit. ſed mutaverat *M. du S.*
§ Μείζων . . . λέγεται] Διὰ τῆ κίντρυ ἐκδέχη διάμετρος λέγεται editum erat, ſed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, ſimul adnotans, μείζων δ. τ. π. ὕστερ καὶ mendoſe alibi legi, non tamen addens in quo *Cod.* nec refert, quia falſum eſt. *J. F. R.*
¶ Ἀπὸ τότου δὲ] Et ſic dedit idem, pro ἐπὶ τῶ τὸ πάνυ, quod habebant Scholia impreſſa.

22. Ἐκ διαμέτρου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τὸ πάνυ διαφέρουσι. εἰλήφασι δὲ ‡ ἐν τῷ ὑπικόθη χήματος τῆ κύκλου ἐπ' εὐθείου γὰρ πασῶν τῶν περιουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν § μείζων ἡ διάμετρον ἥτις ¶ διὰ τούτου ἐν τῷ πάνυ διαφέρειν λέγεται οὐκ διαμέτρου. V.
29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καταπρικὶς τοῦτον οὐκ εἶδα γὰρ ὅπως δεῖον εἰπεῖν· ὁ δὲ ἐγὼ οἶδ' ὅπως εἶπα. V.
30. Προσέχειται] Κρατεῖται. V.

ἀνεσαύρωσα. Sic legendum. Perperam in editione pro primis tertiae dantur perſonae; ἴδυσι pro ἴδυσα, &c. *J. J.*
15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με] *Hom.* Od. K. 326. *M. du S.*
18. Δωρεὰ] Od. Υ, 389. *J. M. G.*
19. Οὖτιν] Vid. *Hom.* Odyſſ. I. 368. Οὖτιν ἐγὼ πύμαλον ἔδομαι μετ' ἑταίροισι. *Neminem*, i. e. Ulyſſem, *ego extremum edam, poſt ſuos ſocios.* Indicat etiam *Brod.*

quibus olim illiquefacta velut voluptate ſolutus fuerit. Potius illud quaſi neſcium rumpi vinculum eſt, quo devinciri eos contigit. Quin ſi quis vi illos abducat, ejulatus tollunt, & cum audaces ſint caetera, meticuloſi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque converſi retro ad ea, quae a tergo ſunt, ut invenuſti amatores e longinquo certe adſpicere ea, quae in vita ſunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus.

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec inſtrumentum, neque gloriam, neque ſtatuas, non eſt mirum quod ſuccinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abjecto ſcalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exſilii ſtatim, ut eram diſcalceatus, ac non abluto prius atramento, ſequutus ſum, vel praeivi potius, ad anteriora proſpiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant advertit me & revocavit. Et Hercules, jam pulchra eſſe veſtra τεθαι ῥᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις ἦτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέᾶ ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει κἂν ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μὴ βίας, [b] ἀναχωκύουσι· καὶ τἄλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸ Ἅιδου φέρουσαν ὁδόν· ἐπιστρέφονται γῆν εἰς τὰ ὄπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόῤῥωθεν ἐπιβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βέλτιον, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ ὡδὶ τὴν ὁδὸν ἐποδιδράσκων, κἀνταῦθά σε καταλιπαρῶν.

Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ σωροικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὔζωνος ἦν. καὶ πειθὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἐνθυσέ μοι, ἆσμενος ἐπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάτλυμα, [i] κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς [k] ἀνυπόδητος, οὐδὲ μελανίηριαν ἐπενιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγεμὼν ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδέν με κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μεταλέγει· καὶ, νὴ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό,

b Ἀναχωκύουσι] Ἀναχωκύουσι ἐπιτιόουσι B. & Fl. A ceteris abeſt ἐπιτιόουσι, neque comparet in *J. P.* nec *Ba.* *i* Κρηπίδα] Κρηπῖδα Anap. Pell. *k* Ἀνυπόδητος] Ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. *Ba. H. P.* &c.

32. Προστετηκυῖα] ** Προστετηκυῖα. προστακεῖσα. ἐπιξυμπλικῶς ἔχουσα. *V.*
39. Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες. *V.*
42. Καταλιπαρῶν] Παρακαλῶν. *G.*
44. Οὐ σωροικίαν] Τὰ νῦν οἰκοικιὰ λεγόμενα. *V.*
46. Εὔζωνος ἦν] Ὁ ταχὺς, καὶ ἑτοίμως βαδίζων. *V.* (ἑλαφρὸς, C.)
47. Σμίλην] Σμιλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικὸν. *G.*
48. Κρηπίδα] Ὑπόδημα. *V.*
51. Εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τουτέστιν ἐχ' ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ἐπίσω ἱστόρουν, ὡς †† ἐπιθυμῶν τῶν φευγόντων. *V.*

** Προστετηκυῖα] Non agnoſcunt hanc vocem C. *M. du S.*

†† Ἐπιθυμῶν] Ἐπιθυμοῦντες legebatur in Impreſſ. ſed mutavit *M. du S.*

Brod. Miſcell. L. VIII. c. 12. hunc verſ. in Odyſſ. I. quaerendum. *J. F. R.*

22. Ἐκ διαμέτρου] Eraſmi Chiliades in adagio. *Ex diametro oppoſitum.* *J. Br.*
Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι] Mſ. ἡμῶν. Proverb. Ἐκ πάνυ διαφόρων. *J. B.*

29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Interpunguntur hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. *J. B.*

30. Προσίχεσθαι] Forſan *Lucian.* dederit προσιχτέα, quod hic efficacius videtur, ut apud *Ariſtoph.* Plut. 1097. Ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίχεσθαι. *Inſtar oſtreae adoleſcenti adfixa eſt.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσίχω etiam adhibet idem *Veſp.* 105. *J. F. R.*

35. Ἀμέλει] Vid. ſupra c. 13. m. hujus Dial. *J. F. R.*

39. Ἀποβλέπειν] Hoc eſt quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. 4, 2, 12. *J. M. G.*

48. Κρήπιδα] Vid. interpretem *Ariſtoph.* *A. V.*

τό, τε γὰρ ἰσόλιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα ἕτερον πλησίον πλεονεκτεῖν, ἐμοιγε δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, [a] μηδὲ ῥιγοῦν καὶ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, [b] μηδ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τἀμπαλιν ἀναγεγραμμένα· ἡμεῖς γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀπῶν δὲ καὶ οἱ μώμενοι οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι ὄντα σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ἃ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. ὅτε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον καὶ τὸν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸ χρυσόν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσα ἡ τῆς ἀνθυαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· τότε, τε γὰρ ἰσόλιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα ἕτερον πλησίον πλεονεκτεῖν, ἐμοιγε δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, [a] μηδὲ ῥιγοῦν καὶ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, [b] μηδ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τἀμπαλιν ἀναγεγραμμένα· ἡμεῖς γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀπῶν δὲ καὶ οἱ μώμενοι οἱ πλούσιοι.

video omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debitores, nec tributa pendere; & quod maximum, neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax vero ubique, & res plane in contrarium verse: nos enim ridemus pauperes, at illi divites afflictantur & plorant.

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle. Quid vero est, quod risum tibi movit maxime. MIC. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab illo observavi, & videbatur mihi nonnumquam par Diis esse. Quippe florem purpurae quum viderem & ministrantium multitudinem, & aurum & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. H. S.* & hic & ubique hac periodo, μηδὲ *P.* μὴ ῥιγοῦν, omisso δὲ *B.* b Μηδ'] Μὴ δὴ *B.*

58. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ ἰσχυρότατον. *G.*
61. Ἐς τὸ ἴμπαλιν] Τοὐτέστιν ἐναντίως τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *V.*
73. Καὶ ἡ κνῖσα] Ὁ καπνός. *V.*
74. Ἀπεκναιέ μοι] Ἀντὶ τοῦ πληρέστερόν μοι ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκάστει καὶ † ἡμᾶς . . ., καὶ πυρὸς ἔχειν ἐκαίει, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπεώθουν ἢ διέφθειρεν· ἔστι δὲ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. *V.* (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: Ἀπέκναιέ μοι] Ἐφθειρέ μοι.)

* Ἐμμᾶν.] Ἡμμάτου editum erat; sed in *V.* est ἰμᾶτι i. e. ut ego conjicio, ἱματᾶ. Ex sagaci tamen conjectura in *A.* ἡμμένου editum est. *M. du S.*

54. Ἰσοτιμίαν] Hanc apud inferos æqualem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea p. 231. & passim. *J. B.*
59. Μηδ' ὑπὸ] Ita recte Mss. Ox. Impressi μηθ' ὑπό. *M. du S.*

Μηθ' ὑπὸ] An non cogitavit igitur *Soulius* aeque μήτε dici ac μηδὲ? Cum vero illud μηθ' sit a μήτε, recte per θ scribebatur, ob sequentem adspiratam. *Hom. Il. H.* 401. Μηθ' Ἕλένῃ — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδὲ & οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. *Theogn.* 178. — οὐθ' ἅρμα δίωκεν. At non ignoravit hoc noster; verum quia bis μηδὲ praecessit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius μηθ', quoniam id proprie signif. *neque*, cum μηδὲ sit, *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post οὐδὲ quoque recte sequitur οὔτ' apud nostrum de *Merc. cond.* c. 4. Οὐδὲ γὰρ ἐν συσσίτοις, οὔτε — quamvis frequentius οὔτε — οὔτε repetitum reperias. *J. F. B.*
61. Τὰ ἴμπαλιν] Mss. ἐς τὰ ἔμπαλιν, τοὐτέστιν ἐναντίως τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *J. B.*
67. Ἄνω] *Apud superos.* *J. Br.*
70. Πορφύρας ἄνθος] Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ἥρας. Sic apud *Homer.* ἄνθος πυρός·

Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐπέπτατο, πυκνὰ δὲ φλὸξ

A quo *Philostr.* in Seamand. *Æschyl.* Prometh. vinctо τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. *J. B.*
72. Κλίνας ἀργυρόποδας] Potest sumi ἐκτικῶς, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare κλινοπόδας, ut ἀργυρόπεζα, λιθόκτιστος, ut apud *Catull.* Epithal. Jul. & Manlii.

dar eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio: sublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam quale purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius felicitatem, & beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris sanguinem.

17. Cum vero non hunc solum, sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemiscentem & cruciantem se poenitentia, qui fruitus non est divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset, primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec inquam cum viderem*, compescere risum non potui, recordatus prae-

75 ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀπὸ τῆς τρισόλου καλεφαίνετο, καὶ μονονυχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλῳ πήχει βασιλικῷ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνὸς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξύστιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήτ-
80 των· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε ταγγέλως ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν καὶ μυττῷ ἔτι μᾶλλον καλεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων
85 ὅτι τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μελαγχολῶντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄθλι-
90 ως αὐτοῦ ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπών (ἦν δὲ ἄγχιστα τὴν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ὅτι τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς
95 ὠχρὸς ἀεί, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέ-

c Γνίφωνα] Sic B. Fl. Bz. *H. P.*

77. Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μέτρῳ μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχος, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. *V.*

79. Ἐξυστιάζων] Ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ σῶμα προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὄμους ἐξισκοπούμενος, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως ἐξετάζων. *V.*

† Λακωνικὴ] Λατρικὴ C. mendose.

O *cubile quot ô nimis*
Candido pede lectuli.

φ κλίνης ἀργυρόποδος, licet sciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. *J. B.*

75. Ὑπεράνθρωπός τις] Mf. Regius ἄνθρωπ ἂν θεῖός τις ἀ ᾖρ. *J. B.*

Ibid. Τρισόλου] Ut in principio Nigrini. *J. B.*

Τρισάλου] Vid. supra *Nigrin.* sub init. *M. du S.*

77. Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ] Tangit hunc locum *Theod. Marcil.* ad *Horat.* dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucian. tyrannos & cæteros supercilioſos Τυραννίδας βλέποντας, his verbis attollere. *J. B.*

83. Ἐτεθήπειν] Ἐθαύμαζον. *V.*

86. Κοχλίδων] Ὅτι ἡ † Λακωνικὴ κόχλος τὸ ἄλλων εὐδοκιμώτερον· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον ᾠήθη τὸ κοχλίου γένος) τὸ ὑστερήσαν τοῦτο. *V.*

91. Ἄγχιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ ‡ ἐγγύτατα· πλέον πάντων πλησιάζων. *V.*

‡ Ἐγγύτατα] Ἐγγύτα vitiose editum erat.

Ibid. Πήχει] Πῆχυς βασιλικὸς Herodoto, qui tribus digitis justo cubito major est. *A. V.*

Ibid. Βασιλικῷ] Qui plebejo solet esse longior. Nos hodie in Gallia quædam mensurarum genera *regia* nominamus. *J. Br.*

78. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυστιάζων] Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὄμους ἐξισκοπούμενος, ὅτι γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως ἐξετάζων. Sic scriptum ad oram Mf. Regii. *J. B.*

85. Λακ. θ. κοχλ.] Purpuram hisce omnibus describit. *M. du S.*

86. Κοχλίδων] *Conchyliorum, muricum.* *J. Br.*

88. Γνίφωνα] Confer supra *Timon.* c. ult. & Vit. auct. c. 23. ubi γνόφωνα pro Γνίφωνα male legitur. *M. du S.*

96. Τοῦς

μέτωπον ἀνάπλεως, ᾗ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλυτῶν, οἷς τάλαντα ᾗ μυριάδας ἐλογίζετο, καὶ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον [a] ἐκχυθησόμενα πρὸς ὃν [b] μακαρίου Ῥοδοκάρους. ἀλλὰ τί [c] οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; ᾗ μέλαξυ [d] γὰρ πλέονες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. ΚΛΩΘ. Ἔμβαινε, ἵνα [e] καὶ [f] ἀνιμήσηται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ θεῖμεν· ἐς αὔριον ἕωθέν σε διαπορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ὀπὶ τὸ Ῥαδαμάνθυος· οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα θελελείψομαι. καίτοι, τί ἂν διανήξομαι κατ' αὐτούς; ἐγὼ γὰρ δέδια μὴ [g] ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ [h] πορθμεῖα

fertim, quam pallidus ſemper ſqualidusque fuerit, curarum, quod frons oſtenderet, plenus, ſolisque dives digitis, quibus talenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo poſt effundentur a beato illo. Sed cur non jam ſolvimus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, ut tollat ancoram Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena jam eſt cymba: illic expecta: cras mane trajiciemus te. MIC. Injuriam mihi, Charon, facis, ſi relinquas me heſternum jam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, jam navigant, ego vero ſolus hic deſtituar: quamquam cur non poſt illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus ſuffocer, qui jam ſim mortuus, praeſertim cum nec obolum ha-

a Ἐκχυθησόμενα] Sic A. O. & P. & Angl. Mſ. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. b Μακαρίου] Μακαριτου B. c Οὐκ ἀπερχόμεθα] Οὐ καθερχόμεθα. B. d Γὰρ] Abeſt haec vocula in B. e Καὶ] Et haec conjunctio deſideratur in B. f Ἀνιμήσηται] Ἀναστάσῃ R. g Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας Mſ. Bo. Nihil variant Edd. h Πορθμεῖα] Πορθμεῖον Schol. Πορθμεῖα H. Sed vulgatam ſervant B. Fl. P. S.

97. Ἐλογιζετο] Ἠριθμει. V.
4. Καὶ * ἀνιμήσηται] Ἀναστάσῃ. V.
9. Ἔωλον] Χθεσινὸν. V.
13. Διανήξομαι] Κολυμβῶ. G.

* Ἀνιμήσηται] Ἀναμήσηται male editum fuit, & ἀναστάσῃ pro ἀναστάσῃ. M. du S.

14. † Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας. V.
15. Τὰ πορθμεῖα] ‡ Πορθμεῖα λέγει τὸ μισθὸν τὸ ὑπὲρ τοῦ διαπερᾶσαι διδόμενον. V.

† Ἀπαγορεύσας] Ἀπαγορεύσας quoque legebatur in ead. edit.
‡ Πορθμεῖα] Πορθμεῖον C.

96. Τοῖς δακτύλοις] Qui pecuniam contrectabant. J. Br.

Τοῖς δακτύλοις] Non videtur *Brodaeus* ad ſequentia reſpexiſſe, quae dicunt *digitos* hic ad ſupputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie ſecum putare quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipſos nummos delectationis cauſſa contrectare; ſed quia de eo hic nulla mentio, non opus eſt *Brodaei* interpretatione. Eſt autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, ſatis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X. 249. — *ſuos jam dextra computat annos*, & *Tanaquil. Faber.* ad *Plaut. Mil. glor.* p. 673. J. F. R.

97. Μυριάδας] Vid. infra Μισθ. c. 20. M. du S.

99. Ἐκλυθησόμενα] Angl. ἐκχυθ.., J. B.

Ἐκχυθησομ.] In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa quae in vulgatis eſt ἐκλυθήσε — non placet. V. Τιμ. c. 14. ubi eadem phraſi utitur. M. du S.

Ἐκχυθησόμενα] Lubens auſcultavi *Soulio*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14. Luciani, quod citat, vid. c. 23. *Tim.* f. Nam alia facta eſt diviſio, atque ille inſtituerat. Poſt haec autem nos eamdem capitum diſtributionem ſervavimus, quam ille in Juntina deſignaverat. J. F. R.

4. Ἀνιμήσηται] Mſ. ἀναστάσῃ. J. B.

13. Μὴ ἀπαγορεύσας] Mſ. ἀτονήσας. Lucianea prorſus dictio. J. B.

19. Προσδιαχθ.] Diu me vox haec torſit: Video tandem quid ſignificet. κατάγομαι eſt *diverſari*, *hoſpitio*

habeam unde naulum ſolvam. CLOTH. Quid hoc? Exſpecta Micylle: non eſt fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi cauſſa, & tu Mercuri, una illum *manu porrecta* intro trahe.

19. CHAR. Ubi jam ſedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, ſi videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Aſcende igitur & cervices impii conculca. nobis vero felix curſus contingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem poſt trajectum tibi ſolvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, & hanc clavam. Caeterum ſi haurire me velis, aut remigare, paratus ſum: nihil autem de me querere, modo commodum & robuſtum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, ſi hoc abs te

καλαβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; θέμεινον ὦ Μίκυλλε· ὁ θέμις ἔστω σε διελθεῖν. MIK. Καὶ μὴν ἴσως ὑμᾶς ὀχ προκαλαχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, ὀ σὺ ὦ Ἑρμῆ, [i] συναράσπασον.

ΧΑΡ. Πῆ νῦν καθεδεῖται; μετὰ γὰ πάντα ὡς ὁρᾷς. EPM. Ἐπὶ τὺς ὤμυς, εἰ δοκεῖ, ὦ τυράννυ. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε ὖν, ὀ τὸ τένοντα ὦ ἀλίηρε καλαπάτει· [k] ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. ΚΥΝ. Ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸ ὀβολὸν μὲ ὐκ ἂν ἔχοιμι δῶναί σοι, καλαπλεύσας· πλέοι γὰ ὐδέν ὄφελος ἡ πήρας, ἣν ὁρᾷς, ὀ [l] τύτυ ὦ ξύλυ· τἄλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμος, ὦ [m] πρόσκωπος εἶναι· μέμφῃ δὲ ὐδέν, ἢν [n] εὔπρες ὀ καρτερόν μοι ἔρετμὸν δῶς μόνον. ΧΑΡ. Ἔρετε· ὀ τυτὶ γὰ ἱκανὸν πρὸς σῦ λαβεῖν. ΚΥΝ.

[i] Συναράσπασον] Sic A. G. P. L. *συνάρπασον* Edd. & B. [k] Ἡμεῖς] Sic *J. S.* & B2. recte. Adſentiuntur O. L. Ὑμεῖς male P. Fl. Ald. *H.* & P. [l] Τούτου] Τουτουὶ B. Sed vulgatam ſervant Edd. [m] Πρόσκοπος] Πρόκοπος Fl. Nil movent vulgatam P. *P. J. H.* [n] Εὔπρες] Εὔπρη P.

25. Τίνωτα] Τρέχηλον. *G.*

26. Εὐπλοῶμεν] Ἐπικελευσμὸς ἢ ἐπιφθέγμα τῶ πλεῖν ἀρχομένων, ἤτοι πορθμὸν διαπλέοντων, ἢ εἰς πέλαγος ἀφίναι μελλόντων, τὸ εὐπλοήσωμεν, τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποκαλλόμενοι. *V.*

32. Καὶ πρόσκοπος εἶναι] Ἐπὶ § τῇ κωπῇ καθήμενος. *V. Ibid.* Εὔπρες] Καλῶς καρπελατοῦν. *V.*

33. Ἔρετμὸν] Κώπιον. *V.*

34. Ἔρετε] Καρπελάτει. *G.*

§ Τῇ κωπῇ] Τῆς κώπης C. Nam quod τῇ κωπῇ turpiſſime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὔπρες pro εὖπρες. Tot enim mendis ſcatet editio, tam deſcriben-tis quam typothetarum culpa admiſſis, ut in ſingulis paginis plus viginti mendae ſint ſollendae. *J. F. R.*

pitio excipi. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. *M. du S.*

20. Καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ] Mirum *Bourdelotium* non recepiſſe Mſ. Anglicani ſcripturam, qui vere cum meis excerptis ſcribit, ὀ σὺ Ἑρμῆ συναράσπασον & *tu ſimul extrahe*, quamvis vulgata non ſit exſibilanda. *J. G. G.*

21. Σωάρπασον] Angl. *συναράσπασον.* *J. B.*

Συναράσπασον] A. G. P. & L. Συνάρπασον. In Mſ. O. & Edd. Vid. Δ. *φων.* c. 4. Ἰσ. *β.* c. 6. & Ὀν. c. 4. bis. *M. du S.*

27. Τὰς ἀληθείας] Sic omnes habent; quod ideo obſervatum volui, ne mihi imputaretur. *M. du S.*

Τὰς ἀληθ.] Mirum videbatur noſtro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philoſophicum eſt, & deinde ipſe alibi recte adſcripſit, ſic etiam uti *Arrianum* ad *Epict.* I. c. 4. p. 22. A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀληθείαις. & c. 6. ταῖς ἀληθείαις πατρὸς. p. 31. Haec ille. Sed in ipſo *Epict. Sent.* 128. ſ. ult. f. legitur, ὀ ταῖς ἀληθείαις πατρὸς. Verum hoc aliud quid eſt; nam ſignif. *revera patris.* Interim pluralis tamen eſt, veluti & ap. *Joſeph.* in *vit.* T. 2. p. 36. f. ὑκόντας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ὑμετέρους φεύγειν. *J. F. R.*

32. Πρόσκωπ©] Ἐπὶ τ῀ κώπης καθήμ©· varia eſt κώπης acceptio quam vide apud Grammat. *J. B.*

ΚΥΝ. Ἢ γὰρ ὑποκελεῦσαί δέησει. ΧΑΡ. Νὴ Δί', ἤν γε εἰδῇς κέλευσμά τι τῶν ναυλιχῶν. ΚΥΝ. Οἶδα γὰρ πολλὰ ὦ Χάρων τῶν ναυλιχῶν. ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν ἤτοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν τὸ ᾆσμα ὑποταραχθήσεται.

ΠΛ. Οἴμοι τῶν κτημάτων. [a] ΑΛΛΟΣ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὀτοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών. ΑΛΛ. Αἰαῖ, αἰαῖ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' [b] οὐδὲν αἰμώζεις; γὰ μὴν οὐ θέμις ἀδακρυτὶ ἁλιπλεῦσαί τινα. ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν [c] οἰμώξομαι ὑπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως [d] ἂν μικρόν τι [e] πρὸς τὸ ἔθος ὑπισχνοῦ. ΜΙΚ. Οἰμώξομαί τοίνυν, ἐπειδή σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν κατλυμάτων· οἴμοι τῶν χρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὀτοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἕωθεν ἐς ἑσπέραν ἀσίτως ἁλιπλεύσω, οὐδὲ χειμῶνος [f] ἀνυπόδετός τε, γὰ ἠμίγυμνος θερμανθήσω, τὼς ὀδόντας

auferam. CYN. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit? CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum. CYN. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur. 20. DIV. Hei mihi divitias! ALIUS. Hei mihi agros! hei hei quam domum relinquo! ALIUS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIUS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIUS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno inſtitui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas eſt, ſine lacrimis quemquam trajicere. MIC. Apage, nihil eſt quod ſecunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis cauſſa ingemiſce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei fruſta corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non jam infelix ego a mane ad veſperam ſine cibo manebo, nec hieme ſine calceis oberrabo ſeminudus, ſtridens prae frigore den-

a Ἄλλος οἴμοι] Perſona ἄλλος deerat in Edd. excepta S. b Οὐδὲν] Οὐδὲ P. At reliquae & B. οὐδέν. c Οἰμώξομαι] Οἰμώξομαι B. d Ἂν] Κἂν B. e Πρὸς] Ὡς Angl. εἰς BC. πρὸς Edd. f Ἀνυπόδετος] Ἀνυπόδητος B.

35. Ἢ] Ἆρα. V. (Ἆρα. C.)
Ibid. Ὑποκελεῦσαι * δέησει] † Ὡς οἱ τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθασι κελεῦσαι, ᾠδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν ἢν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἑνὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ αὐθόμενον, ὥσπερ ὅτε τὴν ὀθόνην τῶν πλοίων μέλλουσι κρεμᾶσαι ἐπὶ τὸν ἱστὸν ἀναφέρουσιν. V.

41. Ὀτοτοῖ] Φεῦ. G.

43. Σπαθήσει] Τρυφήσει. V.

52. Καττύματα] Δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρά, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλει. G.

* Δεῖσει] Δείσει editum erat, & mox σαθῆσει pro σπαθήσει. Sed non ſemper de facilioribus his monebimus. *J. F. R.*

† Ὡς] Lege Ὃ. Habent tamen etiam C. ὡς. *M. du S.*

36. Κέλευσμα] Sic κέλευσμα & σάλπιγξ junguntur in I. *ep. ad Theſſ.* c. IV. 16. ubi vid. Cl. *Elſn.* κελεύειν autem & κέλευσμα non ſemper eſſe *juſſum* pro imperio, ſed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & *Waſſ.* ad *Thucyd.* I. c. 42. Et ipſum *Thuc.* II. c. 92. pr. nempe quia priſcam vim verbi κέλομαι *hortor*, ſaepe retinet. *J. F. R.*

40. ΑΛΛΟΣ] Sic dilucidius multo cum *S.* edendum curavimus. Reliquae enim Edd. vacuo tantum interpoſito ſpatio ejulatus hoſce diſtinxerant. *M. du S.*

ΑΛΛΟΣ οἴμοι] Non dubitavi perſonam ἄλλος hic & quater in ſeqq. reſtituere, quae in *Benedictina* additur, in reliquis omiſſa erat; in *Juntina* quidem & *Mag.* intervallo ſatis magno relicto, ita ut verbum excidiſſe, ſatis conſteret; in *Pariſina* vero ſpatio vacuo nullo, ſed ipſa ejus latina verſione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. *J. F. R.*

50. Πρὸς τὸ ἔθος] Angl. εἰς τὸ ἔθος. *J. B.*

63. Ἢ καὶ ὀδόντων] Dictio, φασὶν, quae ſequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. *J. B.*

67. Τήμερον] Praetuli, ut magis Atticum. Vid. *Ariſtoph.* Plut. v. 232. & 433. Et noſtrum ſupra *Rev.* c. 11. & alibi. *J. F. R.*

71. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ] Alii Codices αὖτε. *J. Br.*

72. Ἰνδοπάτλῳ καὶ Ἡραμίθρῃ τοὺς Σύρας] Sic edidit *Benedictus*, & vertit *Syra filios*. Sed in *Bourdeloniana* eſt τοὺς Σῦρας, & *Moſellanus* conducere ſibi putavit, ſi in verſione omitteret. *J. G.*

dentibus. Quis igitur ſcalprum meum habebit & ſubulam? Satis ploratum eſt, & prope trajecimus.

21. CHAR. Age jam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus jam habeo: tu quoque obolum da Micylle. MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, ſcribis, a Micyllo ſi exſpectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam ſitne obolus, an rotundum? CHAR. Praeclaram vero navigationem hodie & lucroſam! Exſcendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes tranſeo: trajici enim & has oportet. CLOTH. Accipe iſtos abducendos. Ego ipſa quoque in adverſam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras transductura: mortui enim ſunt in pugna de finibus commiſſa. MERC. Heus procedamus, vel potius ſequimini me deinceps omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obſcuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoſcat aliquis, pulchriorne Phryne ſit Simmicha? omnia enim aequalia, & ejuſ-

ὑπὸ ζ κρύους συγκροτ. τίς ἄρα μου ἡ σμίλη ἔξω, ᾗ τὸ κεντητήριον; ᵍ ἰκανῶς τεθρύπλαι· ἀχθου δὲ ἤδη ᾗ διαπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ ναυλία πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· ᾗ σὺ δέ, δὸς ὡς πάντων ἤδη ἔχω· δὸς ᾗ σὺ τ ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, ὡς Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἔχω δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ ʰ στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυκλίας ᾗ ἀτιμήτου ⁱ τήμερον· ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, ᾗ βοῦς, ᾗ κύνας, ᾗ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ καὶ ταῦτα δεῖ. ΚΑΩΘ. Ἄπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς ἁλιεύσων· ἐγὼ δὲ αὖτη, εἰς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, ᾗ Ἡραμίθρην τὼ ᵏ Σῆρα διάξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι. ΕΡΜ. Προίωμεν ὦ οὗτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἕπεσθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, ζ ζόφος. ποῦ νυν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις σταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα

g Ἱκανῶς] Καλῶς B. h Στρογγύλον] Στρογγύλος B. i Τήμερον] Σήμερον B. k Σῆρα] Σῶρας Z. Σύρας S. H. & recentiores; ſed Σῆρας recte P. Fl. Bt. & 2. Item B. & Schol.

63. Ἢ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτως ἐπιχειρούντων πράγμασιν· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

69. Μέτειμι] Μετέρχομαι. G.

73. Τοὺς Σῆρας] ‡ Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους δέ φησι Σῆρας ὄντας, ἅπερ ἐμοὶ ἐνεγκεῖν ὀφείλουσα. ᾗ δὲ ἀκολουθία τῷ κειμένῳ ἀπαιτεῖ Σῆρας καὶ, αὐτοὺς τοὺς σκάλμακας τοὺς ποιοῦντας § τὴν μάστιγα. Διασαίζει δὲ ὡς περὶ χοιρίων τοὺς λόγους ἀθανάτους § ὄντας τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. V.

78. Μέγιλλος] ** Οὗτος ὁ Μέγιλλος †† Κορίνθιος ἦν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτόν. V.

Ibid. Ἢ τῷ] Ἢ τινι, ὅ ἐστι ἰάζοντος. V.

79. Εἰ καλλίων] Περσῶν ‡‡ ὀνόματα. V.

‡ Τὼς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. Graev.) Ubi juxta Benedictii editionem Σῆρας legitur, cum in Basiliensiana legatur Σῆρες, quae lectio confirmatur a Scholiasta. J. C.

§ Τὴν μάστιγα] Τὴν μάστιγα. Bas. G. Τὴν μάστιγα. C. Absurde autem hic ad versum respici vult Scholiasta. M. du S.

¶ Εἶναι] Omissum erat in editis. M. du S.

** Οὗτος] Οὗτος A ὁ Μέγ. editum erat. Sed delevit A du Soul, & notavit, ordine inverso: ὁ Μέγιλλος ἦτος legi in V.

†† Κορίνθιος] Facile est conjicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Scaligeri. J. F. K.

‡‡ Ὀνόματα] Deerat in Impreſſ. Sed ex C. ſupplevit M. du S.

Ἰνδ. Ἡραμ.] Ficta, ut videtur, nomina. M. du S.

77. Ὁ καλὸς Μέγιλλος] Confer ſupra Dial. mort. I. §. 3. M. du S.

79. Φρύνης Συμμίχης] Phryne, Symmiche Graeca feminea fuerunt. J. Br.

Φρ. Σιμ.] De priori vid. Athen. L. XIII. Et Quintil. L. 2. 15. Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, ſed adſpectu corporis, quod illa ſpecioſſimum alioqui diductae nudaverat tunica, putant periculo liberatam. De poſteriore vid. Lucianum ipſum in Er. ſ. IV. M. du S.

ἴσα, ἢ ὁμόχροα, ἢ ἡδὲν ἧττε καλὸν, ἧττε καλλιον· ἀλλ' ἤδη ἢ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκῶν, ἰσότιμον [a] γίγνεται τῇ πορφυρίδι ἧ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, ἢ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καλυφθέντα. Κυνίσκε, σὺ δὲ πῶς ποτε ἄρα ὢν τυγχάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τ' δεξιάν· εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, [b] τὰ Ἐλθυσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ὀνεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ; ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδὺ ὴν προσέρχεται θαθυχοῦσά τις, φοβερόν τι ἢ ἀπειλητικὸν [c] προσβλέπουσα· ἦ ἆρά πω Ἐριννύς ἐστιν; ΜΙΚ. Ἔοικεν γοῦν γε ἧ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ὀπὶ τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς ἔτος ὑμᾶς ἐκμένει. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, ἢ προσκάλει. ΚΥΝ.

dem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, ſed jam detrita illa laterna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum honorem regis purpurae obtinet: ſpeciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras ſubiit. Tu vero ubi es Cyniſce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, ſi videtur, ambo una ibimus. MIC. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleuſiniis, nonne ſimilis hic ſtatus illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid iſta Erinnys eſt? MIC. Sic quidem videtur, habitum ſi ſpectes.

23. MERC. Adſume hoſce quatuor ſupra mille. TIS. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos exſpectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca. CYN. Per ego

a Γίγνεται] Γίνεται B. b Τὰ Ἐλθυσ.] Δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abeſt δηλονότι a reliqq. c Προσβλέπουσα] Βλέπουσα B.

81. Πρότερον] Παρίλκει ὑπότερον ἧ δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως ἄμορφον ἧ * ταὐτὸ σημαίνει. V. (Παριλκεῖ τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταὐτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

89. Ἐτελέσθης] Ἐκοινώνησας. G.

Ibid. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλθυσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι ἧ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ † ἐγίνοντο ἀνόητά τινα ἧ Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς ‡ νῦν διαπαίζει. V.

91. Δαδουχοῦσα] Λαμπάδα φέρουσα. V.

95. Τισιφόνη] Τισιφόνη μία ἐστὶ ἧ Ἐρινύων. Ἕτεροι δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτετραμμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ ἧ βίον. V.

* Ταὐτὸ] Ταὐτῃ legebatur in Impreſſ. In V. integre ſcriptum ταυτη. i. e. ταυτά. (*J. Gron.* Ego ταὐτὸ malo.) *M. du S.*

† Ἐγίνοντο] Ἐγίνοντο habebat edit. mutavit *M. du S.*

‡ Νῦν διαπ.] Συνδιαπαίζει editum legebatur; ſed ex collato Cod. V. correxit *M. du S.*

89. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ apud Athenienſes ἡ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ ἧ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγίνοντό τινα ἧ μυστήρια. De Eleuſiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, & copioſe dico alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐλθυσίνια] Cereris ſacra. *J. Br.*

9. Παρὰ] Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. παρὰ mendoſe. In Impreſſis περί. *M. du S.*

Παρὰ ἧ βίον] Omnes Edd. hic habebant περὶ ἧ βίον, ſed hic magis neceſſaria mutatio τῆ περὶ in ὡῇ, licet minori *Codd.* numero fulta, quam ſupra *Revirv.* c. 25. pr. quia ibi exponi poſſet, *circa*, hic minus commode; quum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet ὡῇ utroque loco Lucianum dediſſe, mihi perſuadeam. Haec enim praepoſitio per compendium ſcribi ſolita ſaepe confunditur in Mſſ. & Edd. antiqq. Sed ὡῇ verum eſſe, nemo dubitaverit. Noſter hoc Dial. Catapl. c. 9. iterum habet παρὰ ἧ βίον, & non ſemel alibi. *Ael.* V. H. IV. 1. ὡῇ πάντα ἧ ἑαυτῶν βίον. Idem XI. 9. pr. Conf. Cl. *Periz.* ad *Ael.* XIV. 10. qui ὡῇ τὴν στρατηγίαν edidit, quia uſitatius, quum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus *Dial. Lucian.* ubi recte rurſus παρὰ ἧ βίον conſtanter & recte legitur, & ſaepe alibi, quumque ibi de eadem re ſermo ſit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum *Sulio* ejicere. *J. F. R.*

15. Ἀπὸ ἧ συγμάτων] Hoc ex Platone in Gorgia ante diſſeruimus. *J. Br.*

19. Στίγ-

ego te tuum patrem obteſtor, Rhadamanthe, me primum inſpiciendum admove. RHAD. Qua cauſſa? CYN. Omnino decrevi accuſare aliquem criminum, quae me conſcio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipſe, & quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cyniſcus, vir optime, ſententia philoſophus. RHAD. Huc accede, & primus ſta in judicio. tu vero accuſaturos advoca.

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniſcum velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo accedit: verum non ſatis hoc eſt, Cyniſce. Exue te, ut inſpiciam de ſtigmatis. CYN. Ubinam ego notis compunctus eſſem? RHAD. Quaecumque veſtrum quisque mala in vita patraverit, eorum notas quasdam viſum effugientes in animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi adſto. Require igitur,

Ἰὼ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πάλους, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι πρὸς ἀγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα; ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι καταγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ [d] πρὸς τὸν βίον. οὐκ ἂν οὖν ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ πρότερον [e] αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρο ἐλθέ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι σὺ δὲ προσκάλει τοὺς καταγόμους.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τοῦδε καταγορεῖ, δεῦρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· [f] ἀλλ' οὐχ ἱκανὸν τοῦτο ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπίσκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων. ΚΥΝ. Πῶ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται πρὸς τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδού σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦ-

d Παρὰ] Περὶ B. unde πορὰ legendum ſtatueris. Περὶ tamen habent Edd. e Αὐτὸς] Αὐτοῖς B. Paullo poſt ad οἷος notaverat *M. du S.* μοὶ male legi in B. Sed non ſatis deſignavit quo pertineat, nec refert. f Ἀλλ'] ΡΑΔ. ἀλλ' perſonam *Rhadam.* ante ἀλλ' habet *J.* In ceteris abeſt.

1. Πρὸς τῦ πατρὸς] Ἐπορκῶ σε κατὰ τῦ πατρὸς, λέγει δὲ τῦ Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τῦ Ῥαδαμάνθυος τὸν Δία. *V.*

16. Στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι § τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο δὲ ἐν ἀφορᾷ ὁ Κυνίσκος, ¶ πῶ στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἐρώτησω. *V.*

§ Τὺς οἰκέτας] Excerptor G. cum inveniſſet δύλους, maluit reponere οἰκέτας. *M. du S.*

¶ Πῶ] Τῶ male legitur in V. *M. du S.*

19. Στίγματα ἐπὶ τὴν ψυχῆς] Eorum animis qui magnis ſe facinoribus, dum vitam agerent, obſtrinxerunt, maculas inuſtas eſſe docet, Platonem ridens, qui ſic in *Gorgia* loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁτουοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατιδὼν ἐν ὑγιείᾳ ὂν τὴν ψυχῆς, ἀλλὰ ἀμμαστιγωμένην καὶ ἕλκων μεστὴν ὑπὸ ἀπιστιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Inſ. Claudian.*

Quid demens manifeſta negas? En pectus inuſta
Deformant macula. G. C.

Στίγματα ἐπὶ . .] Plura ſimilia ex *Theophylact. Philoſtr.* & *Plutarcho* adfert Rever. *Elſner.* ad l. *Timoth.* IV. 2. p. 298. -9. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adſentior; num vero verba *Apoſtoli* κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda ſint, quod multas peccatorum *notas* ac *ſtigmata* in conſcientia gerant, nondum inde conſtare putem. Verum cum duplex cauteriorum uſus ſit, nempe ad caracterem ſive notam imprimendam, & ad ſenſum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, ſenſus videtur efficacior, ſi verba N. T. ex poſteriore illo ſignificatu expoſueris; non enim ſemper ex auctoribus profanis illuſtrari poſſunt S. litterae. Maxime cum & nexus epiſtolae, & loca parallela biblica ſuadeant, de obduratione, & quaſi calli obductione quadam ſermonem eſſe. Sed ſapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, στίγμα eſt tantum quaſi punctum inuſtum, adeoque levius quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice ſ. eſchara obducere ſignificat. *J. F. R.*

ταῦτα, ἆρ' σὺ φὴς [a] τὰ στίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ὀλίγαν αὐτοσί, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μέν, καὶ σημεῖα, [b] τῶν ἐγπαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως [c] ἐξαλήλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; ΚΥΝ. Ἐγώ σοι φράσω· πάλαι ποτὲ δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελυσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, [d] ὄντι, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς δικαίοις συνεσόμενος. καὶ ἡγεμόνας γε πρότερον εἰ φὴς τυράννου, ἄλλους προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τιμὼν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δέομενον· πάλαι γὰρ σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ἐπίσκοπει. ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ πρὸς Κυνίσκον τουτονὶ τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. [e] ΕΡΜ. Μεγαπένθης

quas dicis notas. RHAD. Purus ut plurimum hic eſt, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoſcibiles. Quamquam quid hoc eſt? veſtigia quidem & ſigna notarum inuſtarum adſunt, ſed neſcio quomodo deleta vel exſculpta potius. Quomodo haec ſe habent, Cyniſce, aut quomodo purus quaſi poſtliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum eſſem diſciplinae defectu, ac multa nactus ſtigmata, cum primum coepi philoſophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem & efficaciſſimo remedio uſus: ſed abi in beatorum inſulas, verſaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Advoca alios.

25. MIC. De me negotium parvum eſt, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi ſum: inſpice igitur. RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es & nulla nota inſcriptus: abi & tu ad Cyniſcum illum. Tyrannum jam advoca. MERC. Megapenthes

a Τὰ] Omittitur in B. b Τῶν ἐγπαυμ.] Παλλῶν. inter haec duo verba inſertum in B. ſed a manu recentiore. c Ἐξαλήλιπται] Ἐξαλίλιπται B. Conf. Reviviſc. c. 36. d Οὄντι] Sic J. P. H. Fl. B2. Ita hic & interdum alibi notavit M. du S. Nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluiſſe variationem invenire. Quare ſupervacuas ejusmodi adnotationes non ſemper addimus. e ΕΡΜ.] Ἑρμῆς Fl. male. ΕΡΜ. recte J. P. H.

25. Παλλὴ ᾗ * ἐπαυμάτων] Φρονίμως † πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος· εἰ καὶ ‡ τι ἴχνη πρόλοιπε ἁμάρτημα, δηλοῖ δὲ τῇ πάνυ λεπτολογίᾳ αὐτὸ. V.

27. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀληθῶς. G.

30. Ἐμπολήσας] Κερδήσας, συνάξας. V.

35. § Μακάρων] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἵνα δέ φασιν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μετὰ θάνατον. V.

43. Ἀνεπίγραφος] Μαθημάτων γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. V.

* Ἐπαυμάτων] Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγπαυμάτων. M. du S.

† Πάνυ αἰνίττ.] Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit M. du S.

‡ Τι ἴχνη] Τι ἴχνη C.

§ Μακάρων] Μακάρων editum erat, & proxime itaque μακάρων νήσους, inſcite, quum νῆσος femininum eſſe vel pueri ſciant. J. F. R.

24. Στιγμάτων] Lege Plut. π. τῆς βρ. εὐθ. 1002. ubi propemodum ſimilia invenies, & de varia macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313. C. D. & 312. G. vid. Brod. Th. Crit. P. 2. 457. M. du S.

32. Κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς] Ὅτου] Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur Heſych. qui hac in voce conſulend. Interpr. Ariſtoph. Suid. alia eſt κηλῖδων acceptio alibi apud Lucian. J. B.

33. Ἀγαθῷ] Aliquid de verbis Cynici excidiſſe videtur, ſcio equidem poſſe δοκοῦντι hocce remedium de Phi-

thes Lacydae F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cyniſce, accuſa jam & convince: prope enim homo eſt.

26. CYN. Univerſim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis ſit, cognoſces ex notis: tamen & ipſe detegam tibi virum, & oratione mea clarius oſtendam. Quae igitur facerrimus iſte, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Poſtquam vero adſumtis in ſceleris ſocietatem audaciſſimis quibusque, & conducto ſatellitio, inſurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad faſtigium divitiarum cum perveniſſet, nullam ille luxuriae formam praetermiſit: crudelitate porro omni & contumelia in miſeros cives uſus eſt, virgines eorum ſtupris corrupit, adoleſcentibus pudorem eripuit, ebrii more in ſubjectos ſibi impotenter graſſatus. Et ne ſuperbiae quidem, & faſtus, & fremebundae illius erga alloquentes inſolentiae poenas ſatis dignas ab iſto poſſis repetere. Facilius enim ſolem aliquis

Μεγαπένθης [f] Λακύδε ἡκέτω. σοὶ τρέφω, πρόσιθι. σὲ δὲ τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον, ὅπως τράχηλον ὀθοῦσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε, καὶηγόρει, σοὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνὴρ ἑτοῖμος.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως δὲ, καὶ αὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου δείξω φανερώτερον· ἑτοῖμος γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὁπόσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παρελείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τοὺς θρασυτάτους προσελαβόμενος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπανάστας, τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἑκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλοῦτον πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παρελέλοιπεν· ἅπασι δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει καὶ τῶν ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους καὶ γαμετὰς ἀνδρῶν, καὶ ἐφήβους καλοὺς καὶ ἀγαθούς, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπερηφανίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἀτυγχάνοντας φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δίκαιον ἂν παρ' αὐτῶν λαβεῖν τὴν δίκην· ῥᾴδιον γὰρ

[f] Λακύδου] Ὁ Λακύδου B. [g] Πλείονας] Πλείους B.

47. ¶ Πρόβαλλ' αὐτὸν] Πρὸ τοῦ ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

66. Ἐμπαροινῶν] Ἐνυβρίζων. V.

¶ Πρόβαλλ'] Proculcu autem habebat editum exemplar, plane contra rationem. J. F. R.

Philoſophia intelligi, ſed vaga nimis illa notio. Adde quod pro ἑτοῖμος legendum ὅ ἑτοῖος neceſſario eſt. M. du S.

35. Ἄπιθι &c.] Rhadamanthus Cyniſco: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καὶηγορήσας γε πρότερον ὅ φησι τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava diſtinctio hunc locum occupavit. Tu ſic diſtingue: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, καὶηγορήσας γε πρότερον ὅ φησι τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Illa enim καὶηγορήσας γε &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cyniſco, ſed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν. ut paullo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει. & poſtea iterum ad Mercurium, τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exſpectavit Mercurii vocationem, ſed eam praevenit, & ultro ſe offert. L. Bos.

48. Ἐπὶ τράχηλον ὀθοῦσα] Collo innixa, Heliod. lib. 8. J. B.

54. Καὶ τοῦ λ.] V. Duker. ad Thucyd. V. p. 355. n. 4. T. H.

59. Ἀκρίτους μὲ] Has omnes tyrannorum artes alibi fuſe exſequor. J. B.

66. Ἐμπαροινῶν] Vid. ſupra Deor. Dial. V. med. M. du S.

68. Φρυάγματος] Φρύαγμα equorum eſt ſonitus naribus excuſſus, irae & ferociae nuncius, quem *fremitum* latini dicunt. ſed non ita commode ad ſuperbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut noſtri ſuum *ſchnarchen*, *anſchnarchen*. quod itidem ut Graecum ἀνοματοπεποιημένον eſt. J. M. G.

70. Ἀσκαρ-

γῆν ἂν τις τ' ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· ὁ μὲν γὰρ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτοῦ τίς ἂν διηγήσασθαι δύναιτο, ὅσγε μηδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέχεται; ἀλλὰ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ ἀφορμὴ, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι. καὶ περιστάντες ἄγχουσιν αὐτόν· οἵτοι πάντες, ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς μὲν ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν [a] ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ ἀδαμοῦ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φὴς, ὦ μιαρὲ σύ; ΜΕΓ. Τοὺς μὲν φόνους εἴργασμαι, ὡς λέγει. τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς [b] μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς ἀφθορὰς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο. ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις; ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίστατο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ

quam istum oculis rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis solertiam, quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari jusseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut vides, adsunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab exsecrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae caussa ad ipsum perductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, respondes? MEG. Caedes quidem perpetravi quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cynisscus mentitus est. CYN. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos dicis? CYN. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se conscii fecerit. MERC. Lectus & Lucerna Megapenthis

a Ἀπαγομένων] Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. J. H. &c. b Μοιχείας] Sic recte S. Μοιχίας J. P. H. F.

70. Ἀσκαρδαμυκτὶ] Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμοὺς, V.
72. Καινουργὸν] Τὸν * ἐπινοοῦντα ξένα. V.
74. Κενή τις ἐστὶ] Ψευδὴς, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (Ἄλλως C.)

91. Προσκάλει μοι] Καὶ τοῦτο † εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες ἔφη ἐμπαίζων, λύχνον & κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

* Ἐπινοοῦντα] Ἐπινοῦν male habebant Impress. M. du S.
† Εἰς πλείονας] Πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα. V. Vid. Bourd.

qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. M. du S.

70. Ἀσκαρδαμυκτί] Ἀσὰ τῷ καμμύειν] Sic Grammatici. dixi antea. J. B.
83. Τοῖς δρωμένοις] Quae a tyranno perpetrabantur. J. Br.

92. Τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην] Ut antea Necyom. c. 12. induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos Philosophos καὶ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τῷ λύχνῳ & τῇ κλίνῃ μαρτυροῦντα παράγων, siquidem Philosophis istis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. J. B.

5. Ἤδη μαρτύρει] Post vocabulum hoc λυχ. scribendum est. J. Br.
Ibid. Μεθ' ἡμέραν] Sic Aristoph. Plut. 931. Οἴμοι, τάλας, ἀπόλωλα μεθ' ἡμέραν. J. F. R.

9. Ὑπο-

this adſuntō. Bonum factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos, quorum conſcii ſitis huic Megapenthi. LECT. Vere omnia accuſavit Cyniſcus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor, tam turpia erant, quae in me patravit. RHAD. Planiſſime igitur contra illum fers teſtimonium, qui nec dicere ea ſuſtineas. Et tu jam, Lucerna, dic teſtimonium. LUC. Diurna ejus facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, paſſus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem ſupergreſſa. quamvis ſaepe ultro oleum non biberem, exſtingui cupiens: at ille & admovit me factis ſuis, & lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis jam teſtium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus ſtigmatum. Papae totus hic eſt lividus, & notis ſcriptus, quin caeruleus eſt a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injicien-

9 ὁ Λύχν(ος) [c] ὁ Μεγαπένθους παράσιτος· εἶγε ἐποίησαν ὑπακούσαιλες. ΡΑΔ. Εἶπαλε ἓν [d] ὑμεῖς δὲ σύνοιδε Μεγαπένθει τούτῳ προτέρα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ καληγόρησε Κυνίσκ(ος)· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' [e] ἐμοῦ διεπράτλετο. ΡΑΔ. Σαφέσ ἄλα μὰ ἐν καλαμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· ἀ σὺ δὲ ὁ Λύχν(ος) ἤδη μαρτύρει. [f] ΛΥΚ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ [g] οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τ νυκτὸς ἐποίει, ἀ ἔπαθεν, ἐκεῖνα λέγειν πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, ἀ ἄῤῥητα, ἀ πᾶσαν ὕβριν [h] ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τἄλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, ἀ προσῆγέ με τοῖς δραμένοις, ἀ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον καλεμίαινεν.

ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τ μαρτύρων· ἀλλὰ ἀ ἐκδύθι τ πορφυρίδα, ἵνα [i] ἀ τ ἀριθμὸν [k] ἴδωμεν τ στιγμάτων. παπαὶ, ὅλος οὑτοσὶ πελιδνὸς, ἀ κατάγραφ(ος), μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τ στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθείη τρόπον; ἆρ' εἰς τ Πυριφλεγέθοντά ἐστιν

[c] Ὁ] Deeſt articulus in B. [d] Ὑμεῖς] Ἡμεῖς F. ſola, male. [e] Ἐμοῦ] Ἐμοὶ B. male. [f] ΛΥΚ.] ΚΥ. F. male. Item H. Ceterae recte. [g] Οἶδα] Εἶδον B. [h] Ὑπερπεπαικότα] Ὑπερβεβηκότα. P. L. Edd. nihil variant in vulgata. [i] Καὶ] Deeſt in B. [k] Ἴδωμεν] Ἴδωμαι B.

5. Τὰ μεθ' ἡμέραν] Τὰ οὐ τῇ ἡμέρᾳ. V.
9. Ὑπερπεπαικότα] ‡ Ὑπερβαλλόμενα, ὑπερβάλλοντα. V.
17. Πελιδνὸς] Puto μολυβδοειδής. G.
19. Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον οἱ τοῖς παλαιοῖς. ὁ δὲ Καρκίν(ος) κύων ἐστὶ τριῶν ἔχων, οὓς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλακ τῆ ᾅδου. V.

‡ Ὑπερβαλλόμενα] Ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omiſſum.

9. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem ſignificat. Ὑπερπεπαι. . . autem praeter Scholiaſt. etiam legit *Steph.* in *Theſ.* qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. *J. F R.*

11. Τοῖς δραμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* *J. Br.*

15. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα] Vid. ſi lubet, ſimilia exempla adferentem Rever. *Elſner.* ad I. *Tim.* IV. 2. p. 299. m. *J. F. R.*

17. Πελιδνὸς] Πελιδνὸν ἐστι τὸ μεστὸν τ ἀχρότητος καὶ μολυνσίας οἱονεὶ μολυβδοειδές. *Galen.* *A. V.*

Ibid. Κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Julian. Imper. Cæſar. vide Clar. *Caſaubon.* ad Perſ. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ γάστου ποικίλος. In re tamen diſſimili in *Lexiph.* Dialogo. *J. B.*

ἐστιν ἐμβλητέον, ἢ παραδοτέος [a] τῷ Κερβέρῳ; KYN. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ [b] θέλοις, ἐγώ σοι καινήν τινα ἢ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι. PAΔ. Λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ὀφλὶ τούτῳ χάριν εἴσομαι. KYN. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πιεῖν τὸ Λήθης ὕδωρ. PAΔ. Πάνυ μὲν οὖν. KYN. Οὐκοῦν [c] μόνον ἐξ ἁπάντων ἄπολις ἔστω.

[d] PAΔ. Διατί δή; KYN. Χαλεπὴν ἕξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τρυφήν. PAΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ ἅμα τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς [e] οὗτοσὶ, δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε [f] κατὰ τὸν βίον.

odus, an tradendus Cerbero? CYN. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subjiciam. RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me inituros. CYN. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est. CYN. Solus igitur iste non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Gravem ita pœnam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud superos; & delicias illas animo revolvat. RHAD. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum abductus vinciator, memor eorum, quae in vita egerit.

a Τῷ] Deficit articulus in B2. Reliquae habent. b Θέλοις] Θέλεις Fl. Sed —οις H. J. P. S. c Μόνον ἐξ] Μόνος ἔστω ἐξ B. d PAΔ.] EPM. Edd. m. e Οὗτοσὶ] Sic J. P. H. S. Fl. f Κατὰ] Sic quoque eaedem.

24. Χάριν εἴσομαι] Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω τὸ δὲ * εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

30. † Ἀναπεμπαζόμενος] Μεμεμερίμνος, ἀναλογιζόμενος. G.

32. Τάνταλον] Λέγουσι δὲ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἐξαίρετα γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμοτράπεζος καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, καθιχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ Θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ὡς τοῦ ἄδην θνητὸν δὲ ὄντα πεπληρωμένα παρεῖναι, καὶ ποταμοὺς παραρρέοντας, ὧν οὐκ ἔξεστιν αὐτῷ πρασιόντος, ἐκεῖνα φεύγοντα. V.

* Εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum χάριν. J. F. R.

† Ἀναπεμπαζ.] Vox illa prior omissa erat in edit.

24. Χάριν εἴσομαι] Prorsus ut Belgae & Germani: *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male.) Sic & *Aelian.* VII. 17. & *Aristaen.* I. ep. 1. quos frater G. O. *Reitzius* adduxit in Belga Graeciss. p. 460. Recte quidem Scholiast. ait veteres, non dixisse εὐχαριστῶ; si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. & *Patrib.* non modo, sed & ap. LXX. In Libr. *Judith. Sap.* & *Maccab.* Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & *Arrian. Epict.* probatum ab *Reverend. Alberti* ad 2. Thessalon. I. 3. J. F. R.

28. PAΔ.] Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid causae sit ut sese his immisceat, ego quidem non adsequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione *Ed. Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. M. du S.

PAΔ. Διατί] Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis Edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat Rhadamanthum loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Pamis.* ejus persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. J. F. R.

33. Οὗτοσὶ] Non satis sanus mihi hic locus videtur. M. du S.

34. Κατὰ] Quaesivit mutationem *Soulius*, non invenit; forsan quia ante bis, ter, noster dixit παρὰ τὸν βίον, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. J. F. R.

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique tenseri se in amicitiis beatorum istorum volunt, modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque umquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enunciarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpessi essent non sine jucunditate memoran-

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

1 Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, καλαλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ὅπῃ μιαθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, ὦ τοιούτου πειραθείς. εἰ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πεῖρα 10[a] ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπλεγμένων, ἐξηγόρευον πρός με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ ὁποῖα ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες 15 οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ἃ ἐπεπόνθεσαν ἀλ-

a Ἐγεγένητο] *Heinf.* ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘ.] Ὁ λόγος ὅτος ἢ καλλίστων καὶ πρώτων. *G.*

ΜΙΣΘΩ] Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibique vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia Dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & *Fenelones* inter hujus ordinis viros, qui & privatis & Principibus educandis de Republ. & Orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. *M. duS.*

1. Καὶ τί σοι πρῶτον] *Theocr.* Idyll. ιζ. Τί πρῶτον καλαλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία ἐπῆν. *J. Br.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Hoc initium sumptum est ex *Homer.* Odyss. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καλαλέξω; *G. C.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti Ptolemaeo. *Th. M.*

Ibid. Πρῶτον — ἢ ὕστατον] *Hom.* Il. E. 703. & Od. I. 14. *M. duS.*

12. Ἐξηγόρ. πρός με] Ex Grammaticorum placitis scribendum foret πρὸς μὲ. Illi enim encliticam accentum retinere jubent, post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia non solum Edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (forsan male) ut ap. *Aristoph.* Plut. 1056. Βούλει — πρός με ποῆσαι; &c. In *Epict. Man.* c. 1. fin. Cl. *Relandus* tamen recte edi curavit ὠδὴν πρὸς σέ. non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29. pr. & c. 30. §. 14. τὸν αἰδῶ τὸν πρὸς σὲ τὸν πλησίον. *Aesop.* fab. 138. κατὰ τοῦτο τόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω, φημὶ & simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. *Matth.* XXII, 70. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. &c. Sed & *Epict.* Sent. 78. *Dion. Hal. ant.* VII. 473. ἐστάγησιλε πρὸς τὴν βουλὴν. *mentitavit senatui.* Noster *Phalar.* altero, c. 8. χρὴ γὰρ τἀληθῆ πρός γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. *J. F. R.*

ἀλλὰ γὰρ [a] ηὐφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν ἤτοι ἅμα πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς [b] διεξεληλυθότες, ἢ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως ἦν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον [c] αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν [d] αὐτῶν παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ [e] πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τριχομίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ [f] ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ὅτι πᾶσι δὲ, τοῖς Διοσκούροις ὅτι φαινομένοις (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε,) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ὅτι τῷ ἀρχηγῷ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα αἰσίαν μαλακὴν ἀποθύνοντα τὴν ναῦν, οἷ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν ἠρέμα καὶ κατ' ὀλίγον διαλύσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ [g] εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugiſſent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, myſteria exſequuti, ab initio ad finem omnia inſpexiſſent. Non obiter itaque nec incurioſe audiebam illos velut naufragium quoddam & inſperatam ex illo ſalutem enarrantes; quales ſunt, quos ad templa videmus, raſis capitibus multi ſimul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & jacturas, & malos fractos, & gubernacula revulſa perſequentes: ſuper omnia vero ut Dioſcuri praeſentes illuxerint, (hi enim tragoediae hujus velut domeſtici ſunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carcheſio ſederit, aut adſtiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipſa quidem paullatim & otioſe ſolveretur, ipſi vero gratia & benignitate numinis ſalvi diſcederent. Et illi quidem multa id genus prout ipſis

a Ἠυφραίν.] Εὐφραίν. male. Fl. *H. P. S.* & M. ηὐφραίνοντο pejus *F.* b Διεξεληλ.] Sic W. & V. recte. Ἐξελελυθότες Edd. omnes. c Αὐτῶν] Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus Editt. d Αὐτῶν] Ex M. P. & V. in Editt. omiſſum erat. e Πρὸς τοῖς] Sic *F.* Fl. *B2. H.* & M. f Ἱστῶν] Ἱστοῦ W. & V. Edd. vero omnes ἱστῶν ſervant. g Εὐμενείᾳ] Sic M. S. A. εὐμενίᾳ Edd.

23. Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἷον τὸ παλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι * ἰχρῶντο χήμασι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήρμοι, καὶ τὸν † αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *V.*

* Ἐχρῶντο] Ἐκεχρῶντο editum erat, ſed correxit *M. du S.*

† Αὐτῶν] Αὐτῶν cum ſpiritu leni edebatur, ſed primam adſpirare non dubitavi. *J. F. R.*

16. Γὰς] Καὶ lego pro γὰρ, quod in impreſſis & M. eſt. *M. du S.*

Ibid. Ἠυφραίνοντο] Sic neceſſario mutandum eſſe exiſtimo quod in M. & Edd. erat ηὐφρ. Vid. tamen *Greg.* Flor. 127. C. *Demoſth.* p. m. 185. B. συνευφραίνεσθε τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. *M. du S.*

Ibid. Οἷον ἀπηλλάγησαν] Sic ſaepiſſime fine praepoſit. Ut infra *Philopſ.* c. 16. ἀπαλλάττειν δεινῶν liberare a gravibus malis, & alibi non ſemel. Sic *Herodian.* L. 2. 1. 17. ἀπαλλάξομαι φόβου Interdum tamen cum praepoſit. Ut ap. *Iſocr.* ad *Demon.* p. 19. B. Ed. *Wolf.* οὐ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου a publ. functionibus te libera, diſcede. Alia ſuper hoc verbo vid. ad c. 23. hujus *Dial.* *J. F. R.*

18. Διὰ πάσης] Τῆς τελετῆς ἐξήκουζ. Proverb. de quo parœm.

Ibid. Διεξεληλυθότες] Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. *M. du S.*

23. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] Quod a naufragis factitari ſolitum dudum probavimus. *J. Br.*

Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιούτῳ ἐκέχρωντο χήματι πρὸ τοῦ ἱεροῦ καθήρμοι καὶ τὸν αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *J. B.*

Ἐξυρημένοι] Naufragis radi ſolebat caput. ut non modo ex hoc loco patet, ſed etiam ex *Dial.* de Sectis, c. 86. ubi *Hermotimus*, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ὑπὸ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι. eamque Caeſariem Diis marinis conſecrari moris erat. Auctor in *Epigrammate de Naufragis:*

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαλαμῖνι θεαῖς,
Σωθεὶς ἐκ Πελάγους Λευκίλλιος, αὐδὲ κόμαρτα
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de Coma. *L. Bos.*

Ἐκ-

ipſis tum uſus eſt, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, ſi non calamitoſi ſolum, ſed Diis etiam cari eſſe videantur.

2. At hi tempeſtates domeſticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, ſi fas ſit ita dicere, *enarrant*; & ut primum oram ſolverint, tranquillo ad ſpeciem mari, & quos deinde labores per totam navigationem ſuſtinuerint, vel ſiti, vel nauſea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua ſalſa: & denique, ut ad coecum aliquem ſcopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici ſcapha, miſeri aegre enataverint, nudi & rerum omnium neceſſariarum indigentes. Inter haec ſane, & in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum obliviſci.

πολλὰ ταῦτα πρὸς [h] τὴν παροῦσαν χρείαν ὑπερᾴροντες, ὡς πλείονων λαμβάνειν, εἰ δυσχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

Οἱ δὲ, τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ [i] τὰς τρικυμίας, καὶ, νὴ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνῆ ὑποφαινομένῃ τῇ πελάγει, καὶ ὅσα πράγματα παρ' ἣν πλοῦν ἄλογον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπερπλήμμοι τῇ ἅλμῃ καὶ τέλος, ὡς πρός τέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, περιῤῥήξαντες τὸ δύσπλουν σκάφιδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. Ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ ἕτοιμοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι [k] ἐπιλανθάνεσθαι αὐ-

[h] Τὴν παροῦσαν χρ.] Χρείαν τὴν παροῦσαν, W. V. V. *J.* Fl. [i] Τὰς] Omiſſus articulus in Edd. & S. Sed habent M. [k] Ἐπιλανθ.] Ὅτι ἐπιλανθάνονται. male *Th. Mag.*

54. ‡ Ἐκόντες εἶναι] Ὅτι τὸ ἑκόντες εἶναι ἀπὸ λοιφάσιος ἐχρήσατο. *V.*

‡ Ἐκόντες] Hoc ſcholion in edit. *Graev.* male referebatur ad verba Δικαῖα γάρ μοι in πολλῶν. Sed praeeunte *Scalio* reſtitui ſuo loco. *J. F. R.*

Ἐξορμούντες] De raſis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. *J. M. G.*

25. Καὶ ἐκβολὰς] *Mercium, ob vim tempeſtatis in mare jacturas.* *J. Br.*

26. Καὶ πηδαλίων διακαυλίσεις] *Transverſas gubernaculorum fracturas.* *J. Br.*

27. Τοὺς Διοσκούρους] *Caſtorem & Pollucem.* Hoc illuſtrat *Plinius.* *J. Br.*

Τοὺς Διοσκούρους] Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in *Navig.* c. 9. Sed ridet iterum. *J. F. R.*

Ibid. Διοσκούρους] *Horat.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyl. 22. *A. V.*

29. Ἐκ μηχανῆς θεὸς] *Eraſmus* in Proverbio: *Deus ex machina.* *J. Br.*

35. Εὐρωνίᾳ] Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐρωνίᾳ. *M. du S.*

Ibid. Ἐκεῖνοι μὲ] *Naufragi.* *J. Br.*

36. Τὴν παροῦσαν χρείαν] *Beza* non ſatis accurate in *ep.* 2. ad *Corinth.* 4. 17. παροῦσαν ἐλαφρὸν verterat: *illico praeteriens*, cum παραυτίκα ſit *in praeſens*, quod ſi probatione indiget, vide ex *Demoſth. Xenoph.* & *Lucian. de non cred. calumn.* probatum ab Rever. *Elſevero*, ad N. T. l. c. *J. F. R.*

37. Λαμβάνειν] *Nummorum aliquid corradant, ſtipem accipiant.* *J. Br.*

41. Τὰς] Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoſcunt M. V. Fl. & *J.* eum addidi. *J. F. R.*

Ibid. Τρικυμίας] Vix aſſequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quaſi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis jam maximus eſt, & quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent converſa Latine: niſi forte a *decumano* ad *viceſimanum*, *triceſimanumque* velis adſcendere. *J. M. G.*

47. Ὑπερπλήμμοι τῇ ἅλμῃ] Ab *Eraſmo* adoptavit *Benedictus*, *ſalo perfundebantur*, quod utique non poteſt moleſtiam rei, quae Graecis vocibus enunciatur, implere. Debuerunt *vel dum antlia earum ſalſugine gravabatur.* *J. G.*

Ὑπερπλήμμοι] Vid. Clar. *Hemſterh.* ad Timon. I. c. 4. *J. F. R.*

54. Ἐκόντες] Apud *Th. Magiſtr.* mendoſe deſcriptus eſt hic locus, voce ἑκὼν. *M. du S.*

αὐτῷ. ἀλλ' ἔγωγε καὶ εἶπα, καί [a] τιν' ἄλλα ἐκ [b] τῶν λόγων ξυνιδὼν, εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, [c] ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη καταπεπηρέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα.

Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην [d] μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι, λέγων, [e] οἷς [f] μὴ δὲ τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς ἐν τοῖς Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν οἰκίαν καλὴν, καὶ ἐπιδημεῖν μὲν πάσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς· ὅτι λευκοῖς ζεύγεσι εἰ τύχοι ἐξυπηλάζοιας· προσέτι καὶ μισθὸν τὴν φιλίαν, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, [g] ἐστὶν· ἀτεχνῶς δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεται. ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, εἴρων ὅπως ἐκέ-

55 At ego & illa, & quaedam alia ex ſermonibus illorum *conjectura quadam* componens, invenio adeſſe ejusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu eſt, cum intellexiſſe mihi videor, hujus te vitae ineundae conſilium agitare.

3. Et primum quidem, ſi quando ſermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praeſentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobiliſſimos, & coenarent nihil ipſi conferentes coenas ſumtuoſiſſimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodiſſime jucundiſſimeque; reſupini, ſi res ita ferret, in curru equis albis juncto; mercedem inſuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigiſſet; hos enim plane eſſe, quibus nec ſerentibus neque colentibus naſcerentur omnia: quoties igitur haec & his ſimi-

[a] Τιν'] Ἐστὶν addit V. notante ad h. l. *Soulio*: ſed non ſatis commonſtrante inter quae verba inſeri id velit; nam alienum eſt hoc loco. [b] Τῶν λόγων] Τῷ λόγῳ M. V. [c] Ἃ] Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. [d] Μισθοφορὰν] Sic Fl. *J. P. H. S. F. A1.* [e] Οἷς] Οἳς margo *A1W.* [f] Μὴ δὲ τοὺς] Μετὰ τοῦ male W. & Fl. [g] Ἐστὶν] Habent hoc verb. Edd. omnes.

58. Τιμόκλεις] Nomen haud dubie verum, ſed hominis haud aliunde, quam ex noſtro, noti. *Timoclis* Stoici meminit in Z. Τρ. c. 4. & ſeqq. Sed an idem ſit, addubito, quia hic amicus videri poteſt. Niſi forte poſtea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riſerit, ut illic facit. Forſan etiam tum, cum hunc librum ſcriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio eſſe poteſt, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut Philoſopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem eſſe ſuſpicor, qui Ἔτεοκλῆς in Σωκρ. c. 21. & ſeqq. audit, quique illic haud amice ſane tractatur. *M. du S.*

63. Μισθοφορὰν] Forſan *μισθοφορίαν*. Conf. infra c. 6. *M. du S.*

64. Οἷς μὴ τοὺς φίλους ἔχειν &c.] Permoleſte ab interpretibus obſcuratur ſententia hujus narrationis. Nam *Erasmus*, quem ſequitur *Bourdelotius*, praeterquam quod praepoſitionis hujus rationem nullam habeat, tum finem peſſime claudit, ſcribens *id vero non mediocre videri.* Quae quidem alieniſſima ſunt ab illis, quae ibi ſcribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum ſubſtantivum in illis poſtremis ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστὶν (ut quidem diſtinguit editio Salmuriensis & Pariſina, quum Baſileenſis ὧν εὖ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστὶν, omnes ineptiſſime) abſcindi debere ab praecedentibus, & in conſtructione revocandum ad ipſum noſtrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur ſane id ipſum exprimere *Benedictus*, *quibus cum eo quod* &c. *peregrinarentur, non parvi eſſet emolumenti mercedem amicitiae & beneſactorum iſtorum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ *eſſet* acceperit pro *liceret*. Sic enim diſtinguenda illa, προσέτι δὲ μισθὸν τὴν φιλίαν καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τὴν ἀγγελίας προσλαβών. *J. G.*

68. Ἐπὶ λευκοῖς ζεύγεσι] Λευκὸν ζεῦγος vocat *currum candidis equis tractum*. *J. Br.*

71. Ἐστὶν] Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet*. *M. du S.*

Ἐστὶν] Immo ſi comma poſt λαμβάνειν deleas, & ante ἐστὶν reponas, ut facit *Soulius*. *J. F. R.*

Ibid. Ἀτεχνῶς] Sic ſupra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ἅπαντα κακὰ *Ariſtoph.* Plut. 109. & 362. Vid. *Scholiaſt.* & *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς ſignificet, *vere, omnino.* ἀτέχνως autem, mutato accentu eſt, *male*. Vid. *Ammonium* de ſim. differ. Poſteriore hoc ſenſu *Ael.* V. H. X. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ἄσπορα] Ex *Homero* Odyſſ. I. Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ ῥοδαί. *J. Br.*

Ἀσπο-

similia audires; videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum culpa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non injecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter jam trahi & necessitate duci, & jam, cum nihil tibi ea res prosit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae caussam dicere non possimus, quin videamur injurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina,

χήνης πρὸς αὐτὰ, ἢ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ 75 δέλεαρ ἀναπεπλαμένον παρεῖχες τὸ στόμα, ὡς ἦν τό γε ἡμέτερον [h] εἰσαῦθις ποτὲ ἀναίτιον ᾖ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μὲν τὸ καρίδιον ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν 80 ὅτῳ λαιμῷ προεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ παρεμείναμεν [i] ἐξελκομένῳ, ἢ ἐμπεπηγότι, ἤδη συρόμενον, ἢ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν· ὅτ' [k] οὐδὲν ὄφελος, ἑστῶτες ἐπιδακρύομεν. ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἢν λέγηται, ἢ 85 ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκοντος ἐξ ἀρχῆς [l] ἀπάντων. ἢ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, ἢ τὴν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοθεν ὅτι σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ὅπι τῆς 90 μυχοῦ προεπισκόπησον· ἢ τῆς ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, ἢ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τῆς σκόλοπος ἀναστροφὴν, ἢ τὴν τριαίνης τὰς [m] ἀκμὰς εἰς τὰς

h Εἰσαῦθις] Deest in Fl. Agnoscunt Edd. Item M. & P. quae εἰς αὖθις disjunctim habent, cum *J.* & *Al.* *i* Ἐξελκομένου] Ἑστιλεομ. *Gron.* Sed vulgatam servant Edd. & M. *k* Οὐδὲν] Οὐδὲ W. *l* Ἀπάντων] Ἄκωλα *Pell.* *m* Ἀκμὰς] Αἰχμὰς *Br.* Sed vulgatam servant Edd. & M.

91. Τῆς σκίλακος] Σκόλοψ, ἐξὺ ξύλον. *V.*

Ἄστρα] *Hom.* Od. I. 109.

Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν,
Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. *M. du S.*

78. Μετὰ τῆς καρίδος] *Cum squilla*, hoc est, *cum esca*. hoc enim pisce plerique inescantur. *J. Br.*

Μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον κατεπίνοντα] Sic in Piscat. *J. B.*

Ibid. Καρίδος] *Squillam* τὸν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata? constet certius, *ficum* interim hamo addidi. *J. M. G.*

81. Περιρυέντες ἐξελκομένου] Sic tres editiones, quum tamen Erasmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adscripsit pater ἑστιλεομένου. *J. G.* Et hoc *Gesn.* vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. *J. F. R.*

83. Ὅρᾶν] Forsan ἰδεῖν. Sed in libris quos consului, nihil hic subsidii, nec in Edd. *M. du S.*

86. Ἄφυκτα] Vid. supra Deor. Dial. XVII. §. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Ὡς οὐκ] Expungenda vocula negativa οὐκ. *F. G.*

Ὡς οὐκ] Non expungendum οὐκ significatur enim: *nos non posse effugere*, i. e. *non posse caussam nostram defendere*; sive *demonstrare*, *nos non peccasse*. *J. F. R.*

88. Καὶ τὸ κύρτον] *Retis sinuum*, aut *nassa*. *J. Br.*

Ibid. Κύρτον] Κύρτος· ἀγγεῖον χωνοειδὲς ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται *Hesych.* εἶδος δικτύου. *Etym.* M. Vid. *Zonob.* in *Parroem.* εἶδος τῆς ἁλιευτικῶν κύρτου. *A. V.*

90. Μυχοῦ] De potestate hujus vocis egit doctiss. *Th. Sellius*, in Observ. c. 6. Μυχὸς pro intimo recessu terrae adfert ex *Ael.* VIII. 2. *Hesiod.* Θεογ. 119. *Sibyll.* L. VIII. 360. *Psalm* 72. &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, *Hom.* Il. P. 36. — μυχῷ θαλάμοιο *Musaeus* de amor. Leand. & Her. 263. Ἡγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενεῶνας. Hinc θεοὶ μύχιοι *Penates*. *Ael.* de anim. X. 34. *J. F. R.*

91. Τῆς σκόλοπος] *Unci*, *hami*. *J. Br.*

92. Καὶ τὴν τριαίνης] *Tridentis*, quo pisces lancinant ac fodiunt piscatores. *J. Br.*

Ibid. Ἀκμὰς] Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας caussa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus adferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui ipsi vitae generi tradere se, dudum

τὰς χεῖρας λαβὼν, ἐ πρὸς ϯ γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ' ἄφυκτα, μηδ' ἀναρὰ ὀ τοῖς τραύμασιν Φαίνηται βιαίως σπῶντα, ἐ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ὀ τοῖς δειλοῖς, ἐ ἀφ' τοῦτο σπεύδοντι, ἀνάγραφε· [a] σαυτὸν δὲ προκαλέσας θαρρεῖν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ [b] Λάρος, ὅλον πειχανὸν τὸ δέλεαρ.

Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως ἀφ' σὲ, πλὴν ἀλλ' ὅ γε πρὸς τοὺς Φιλοσοφοῦντας ὑμοὺς μόνους, οὐδ' ὁπόσοι σπουδαιοτέραν ϯ προαίρεσιν προείλοντο ὀ τῷ βίῳ, ἀλλὰ ἐ πρὸς [c] γραμματιστὰς, ἐ ῥήτορας, ἐ μουσικοὺς, ἐ ὅλως τ' ὅτι [d] παιδείᾳ συνεῖναι ἐ μισθοφορεῖν ἀξιωμένους. κοι-

in manus ſumens, & ad inflatam buccam tentans, niſi acuta omnino, niſi inevitabilia, niſi ipſo vulnere moleſtiſſima intelligas, trahentia violente, & invicte contra urgentia: nos quidem in meticuloſis, & ob id ipſum eſurientibus adſcribe. Ipſe vero animo confirmato venatum aggredere, ſi volueris, & Lari more totam eſcam hiatu complectere.

4. Habebitur autem omnis oratio in univerſum quidem tua forte cauſſa: verum non de vobis ſolum philoſophantibus, aut his, qui ſerium & grave vitae genus amplexi ſunt: ſed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Muſicis, omnibusque adeo, qui doctrinae cauſſa familiares eſſe, & ejus rei mercedem ferre, e ſua dignitate pu-

a Σαυτὸν] Σαυτὸν W. b Λάρος] Λάραξ margo *Aldi*. c Γραμματιστὰς] Γραμματικὰς alios legere notat *M. du S.* Non autem addit quos. Edd. enim γραμματισταὶς conſtanter ſervant cum Cod. M. d Παιδείᾳ] Παιδείας W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *J. P. H.*

dum in animo haberet, monendum, ut ante, quam ſe in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque iſtiusmodi vitae ſtatum comitentur; ne forte ſero eum facti, non ſatis ante perpenſi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur ſibi defuiſſe amici monentis ſalubre conſilium. Vult ergo ut ipſum illud rete ante, quam eo ſe involvat, extrinſecus diligenter perſpiciat. Καὶ τῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit jam ἐ τὸν ἐς τὸ ἔμπαλιν τῦ στόλοπος ἀναστρόφον, ἐ τ' τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, &c. Hic pro ἀκμὰς *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 13. reponit αἰχμὰς. Acute quidem id *Brodaeus*; ſed longe argutior profecto & venuſtior lectio vulgata. Ἀκμὴ eſt ſubtiliſſimum iſtud & tenuiſſimum, atque adeo acerrime ſecans in quovis ad ſecandum pungendumve apto inſtrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. *Homerus* Il. K. vſ. 170.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς
Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
Nunc enim omnibus in novaculae ſtat acie
Vel valde triſte exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo poteſt reddi: ſenſus eſt, ad extremum usque diſcriminis punctum res ſumma Achivorum venit, utrum triſti exitio ſint perituri, an ſalutem ſervaturi; ſive: Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵστασθαι, videndi paroemiographi. Quantum ad uſum vocis ἀκμὴ; loco huic *Homerico* convenientiſſimus ille *Dionyſii Halicarnaſſenſis* in extremo lib. III. ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula diſcindente, ἡ δὲ ἀκμὴ τῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθοῦσα τῦ λίθου, &c. Ergo ἀκμαὶ ϯ τριαίνης, ſicut ἀκμὴ ξυροῦ apud *Homerum* & *Dionyſium Hal.* (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praeceſſerat) ſunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμὴ, alibi paſſim in ſingulari, hic in plurali uſurpatur. At id facere debuit Lucianus; quum tridens habeat tres cuſpides, atque adeo tres diſtinctas ἀκμὰς, ſive acies. Ἀκμὰς *Heſychius* quoque exponit ὀξύτητα. Caeterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescumque, notatque id, quod in quoque re ſummum & praecipuum ſit. Apud *Ariſtophanem* in *Pluto* vſ. 256.

Ἴτ' ἀγωνοῦντες, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς ἤχει μάλιστα·
Ἀλλ' ἐπὶ ἐπ' αὐτῆς τ' ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντας ἀμύνειν.
Ite, properate, currite; neque enim jam tempus eſt cunctandi.
Verum ipſiſſima jam nata eſt occaſio, qua vos adeſſe oportet.

Sic ἀκμὴ ϯ ἡλικίας apud *Aelianum* II. Ποικ. c. X. Ἀκμὴ ſimpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Noſtrum quoque in *Deor. dialogis* ſive *Deor. judic.* XX. §. 14. de Helena, ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἥρωες τ' Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπέπτησαν. Hic ἀκμὴ eſt maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab *Arriano* 4. Ex-

putant. Cum enim communia ut plurimum ſint, & ſimilia, quae uſu veniunt omnibus; manifeſtum eſt, non eximia quidem eſſe iſta, ſed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philoſophis, ſi ipſi eadem quae aliis ſibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honeſtius ipſos tractent. Quidquid autem progreſſus orationis hujus deprehenderit, eorum cauſſam maxime quidem ipſi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, ſuſtinent merito: ego vero innocens, niſi veritatis & libertatis poena eſt. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles ſuo ingenio homunciones, neque operae pretium eſt ab ejusmodi familiaritatibus deter-

ὁρῶν [e] δὲ ὡς [f] ὀλίγαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μᾶλλον, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεσθαι [g] τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ τὰ ὁμοίων τοῖς [h] ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ ξυμβιοδόται ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν ἐν ὁ λόγος αὐτὸς ὀλίγων ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας [i] ὀλίγιμόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι γε ἄλλους πολήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κάλακας ἰδιώτας, καὶ μικρὰς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, ἅτε ἐπιτρέπειν [k] ἄξιον τοιούτων [l] σωυσσιῶν, οὐδὲ μὰ ἂν

τει-

[e] Δὲ] Sic Edd. & M. & V. [f] Ἐλάχιστα ὄντων] Ἐλαχίστων, Mſ. B. Sed vulgatam exhibent Edd. & M. [g] Τοῖς] Τῇ vitioſe *F.* [h] Ἄλλοις] Forſan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *M. du S.* At ἄλλοις habet etiam M. *H. Fl. P.* &c. [i] Ἐπιτίμιον] Ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίτιμον τί. Edd. item M. & V. Sed margo *Alw.* ἐπιτίμιον recte. [k] Ἄξιον] Ἀξιῶν W. P. ἀξίῳ L. Vulgatam tuentur *H. Fl. P. S.* [l] Σωυσσιῶν] Συνουσ. W. Miſere *Fl.* ὧν σῶν.

Exped. apud quem Roxane dicitur εὐ ἄμφι γάμου. Iſtiusmodi nubilis virgo Graecis quoque εὐ ἀμφὶ γάμου γινομένη audit; quemadmodum de Ilia, ſive Rhea loquitur *Dionyſius Halicarn.* lib. I. Eodem ſenſu ſumitur paſſim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad ſummum perductis; non in bonum modo, quod vulgatiſſimum; verum etiam in malum. Samoſatenſis Noſter in *Timone* pag. 59. νέος γ' ἔτι, καὶ ἐξόδιος ὤν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν *ad ſummum pervenire.* Apud *Longum* in *Paſtoralib.* pag. 3. edit. Franeq. μεσημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud *Budaeum* & *H. Stephanum.* *J. F.*

94. Ἦν μὴ πάνυ ἐξίῃ] Quae nuper retulit omnia; τῇ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὸν τῷ σκόλοπι ἀπαρρῆξαι, τὰς τριαίνης σιάγονας. Sic enim legendum eſt, non ἀκμὰς. *J. Br.*

1. Καθάπερ ὁ Λάφος] Ex proverb. λάφος χάσκει. *J. B.*

Ibid. Λάφῳ] Vid. *Ariſtoph.* interprett. *A. V.*

Λάφῳ] Nimirum, *Neb.* v. 591. Ἦν Κλέωνα τὸ λάφυρον ἐλόντες ἐν κλοπῇ. &c. *Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiatis.* Ubi Scholiaſt. Ὅτι ὁ λάφος τοιοῦτος· ἢ ὡς Ἱππῶνι λάφος κεχρὼς ἐπὶ πίτυας ἀναφυομένῃσι. *J. F. R.*

7. Γραμματιστῶν] Sic iterum uſurpat in Fals. c. 10. ubi patrem Aeſchinis γραμματιστὴν vocat, qui a *Suida* γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a *Demoſthene* etiam, de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos eſt *ratiocinator*, Λογιστής; uti videre eſt ex I. Polit. *Platonis*, ubi haec duo ſynonyma facit. ὁ λογιστὴς ἁμαρτὼν ἐστὶ ὁ γραμματιστής. i. e. *qui calculis & qui calamo rationem inierunt, utrique errarunt.* Vid. etiam *Porphyr.* V. P. n. 48. At idem *Plato* p. 77. A. B. de Grammatico uſurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *Atrienſem*, aut quos nos Magnatum *Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, ſequentia poſtulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philoſophisque inter doctos πεπαιδευμένους, ſemper enumerantur. Vid. *Xen. Συμπ.* p. 516. l. 10. *M. du S.*

9. Καινῶν γὰρ] Ego mutavi, in omnibus enim erat δὴ. *M. du S.*

10. Δὲ] Mallem & ego δῆ legere; interim, quum nec Mſ. nec Ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia ſenſum tolerabilem habet, ſi ad ſequentia referas; & in argumentationibus δὲ ſaepe valere *atque*, notum arbitror. Verum ſi δῆ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & ſequentibus ſimul. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπὶ τούτων] Mſ. ἐπὶ πολύτων. *J. B.*

13. Ἐν τῷ ὁμοίων] Ἀτιμιῶν ἐν ὕβρεσιν. *J. Br.*

20. Ἐπίτιμον τί ἐστι] Angl. ἐπιτιμῶν τις. *J. B.*

Ἐπιτίμιον] Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον; nam quod *Cod. Angl.* & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem ſanat. ἐπιτίμιον noſtro familiare eſt; vid. Ὀρχ. c. 4. Τοῖς μὲν τὰ λοιπὰ γλυκυτμήτοις, καὶ τὸ σωφρονεῖν ὀλίγου ἐν τῷ δὲ ἰδιωτικῷ ἐν τῷ ἀκριβοῦσι τοσοῦτον ἐπίτιμον. Sic in Τοξ. c. 10. ἀποτρέπουσι τὸν δεξιὸν, ὅπερ τῷ Σκυθικῷ ἐπιτίμιόν ἐστι, & in Διωδ. c. 26. ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποχύν. Denique in Ἐρωτ. c. 4. Alibi pro hoc uſurpat εὐθύνην ὑ. τὶκ. c. 28. *M. du S.*

πωδεῖν· ὅτι μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τ[a] μισθοδοτῶν, εἰ γὰρ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ὀπτήδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τοιαύτης ἀγωγῆς. ἄλλως τε οὐδὲ φοῖεν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὅ, τι χρὴ ἀποκλίναντας [b] αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοί εἰσιν. οὐδὲν οὖν ὅτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἄν, ὅτ' ἐκεῖνοι ὑβρίζεσθαι δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνεργοῦντες· ὅτι γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς [c] οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. δεῖ δὲ ὧν προεῖπον τοὺς πεπαιδευμένους, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν [d] ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ὅτι τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, [e] προεξετάσας, δείξαιμι, ὑπάρ-

26 rere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus quantacumque ab illis contumelia adfecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumelioſos esse putaverim, si in matulam, quod ajunt, immingant: hujus enim contumeliae causſa a principio domos isti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causſa indignari aequum est, & tentare quantum ejus potest fieri, reducine possint & erepti *dominis suis* ad libertatem revocari.

5. Videor autem commode facturus, si perpensis antea causſis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam,

a Μισθοδοτῶν] Sic W. L. V. & marg. *Alii.* Μισθωτῶν P. H. Fl. S. b Αὐτοὺς] Αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτοὺς. c Οἰκίας] Οἰκίαις W. male. d Ποιῆσαι] Ποιῆσαι. J. e Προεξετάσας] Sic M. & V. recte. Edd. omnes male παρεξετάσας.

26. Μὴ ἀπολειπ. τ[a] μισθοδοτῶν] Sic W. L. & V. In reliquis autem *μισθωτῶν*, quod ferri nequaquam poterat. Si enim *μισθοδότης locator*, *μισθωτὸς mercenarius* est. *M. du S.*

33. Οὐδὲν ἧσσ' ὅτ' αὐτοὶ — ὅτ' ἐκεῖνοι] Triplicem negationem intensius negare observat *Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocratico, ὃ δώσω δὲ ὑδὲ φάρμακον ὑδενὶ θανάσιμον. Ex eodem *de Arte*: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπιστήσω μὴ οὐ αὐτὸς τὴν τύχην ἴσην ἴσχω. Plura ex *Platone* ac *Demosthene* vide ibidem. Adde *Aristoph.* Plut. 522. Ἀλλ' οὐδ' ἴσως πρῶτον ἁπάντων ὑδεὶς οὐ' ἀνδραποδιστής. Ad quem versum Illustr. *Spanhem.* duo similia ex ejusd. *Nubibus* adfert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem *Plute* 511. Οὐδὲ τέχνῃ — ὅτι σοφίαν μελετᾷ ὑδείς. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. *J. F. R.*

34. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνεργοῦντες] Ea re ad quod facto est opus, utentes. Est autem adagium. *J. Br.*

Εἰς τὴν ἀμίδα ἐνεργοῦντες] Proverbium in fastosos divites, dixi ad *Petron.* *J. B.*

44. Προεξετάσας] M. & V. In Impressis vero παρεξ — prave. *M. du S.*

47. Ἑλλοδυλίης] De qua *Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

49. Ἤματι τοῦτο] Angl. καθ' ὡ. *J. E.*

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ] *Theognidis* versus sunt. *J. Br.*

Ibid. Δεδημιώργηται] *Ab inopia superatus.* *J. Br.*

57. Οὔτε τι] Mutilus hic locus in M. & vulgatis Edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est, *Juntina*, quod in scholio est, in textu Lucianeo exhibet; nisi quod ibi οὔτ' ἴτι legebatur pro eo quod in ipso *Theognide* & Scholiaste legitur οὔτε τι. Citatur etiam a *Plut.* 37. 2. Sed ut Luciani de Theognide judicium expendas, totus qui de paupertate agit locus, adscribendus est.

Ἀσθμ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γήρας πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἀπτόλεμον.
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα ἐς μεγακήτεα πόντου
Ῥιπτεῖν, καὶ πλήρη, Κύρνε, κατ' ἀλιβόητον.
Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος οὔτε τι εἰπεῖν
Οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ἐμοῖς ἐπὶ γῆν τι ἐ νώμα πάντα θαλάσσης
Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύειν πενίης.
Ταῦτά σοι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλεμνα ἀοιδῷ·
Ἡ ζώειν χαλεπὴ τειρομένοις πενίη.

M. du S.

Ibid. Ἔρξαι] Agere. Δέδεται. Vincta est. *J. Br.*

Ἔρξαι] Licet haec *Brodaei* praemissa scholia vix di-

dam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis caussa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariarum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promtu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

Et quaecumque terriculamenta de paupertate ignaviſſimi quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus inveniſſe, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum si-

45 τὴν βιαίως, ἀλλ' ἀναγκαίας. εἴτω γὰρ ἐν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαιρεῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς [f] ἐθελοδουλείας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, [g] ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλῆσθαι πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν ἀφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θεόγνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[h] [ὑτ' ἔτι εἰπεῖν, ὑθ' ἕρξαι δύναται], γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὑρισκομένους ἐκ τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων

f Ἐθελοδουλείας] Sic Edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἰθελοδουλείας, male. *g* Ἱκανὸν] Καινὸν P. A. & margo *AiW*. Cum vulgata faciunt Edd. omn. & M. *h* Οὐτ' ἔτι εἰπεῖν] Haec omnia usque ad δύναται, deerant in omnibus omnino Edd. & M. Sola vero *Junt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt.

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος] Τὸ πλῆρες ἐστὶ τὸ λειπὸν τοῦτο. οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. *V.*

59. Ἐξηνόχασιν] Ἐυφήμως. *J. Br.*

64. Ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη] Demosthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλός που ῥήτωρ] Demosthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Misc. L. IX. c. 13. ubi verba *Demosthenis* subjicit; sed quia *Soulius* ea quoque attulit, non bis eadem describam. *J. F. R.*

Ibid. Ῥήτωρ] Scholiastes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demosth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. sub finem. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit. Ἴσως ἂν, ἔφως, ἃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι ἐμοῦ κτήσασθε ἀγαθὸν, καὶ τῆς τοιούτων λυμεώτων ἀπαλλαγήσεσθε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι σῶμα τῶν ἰατρῶν σιτία διδόμενα ἴσασι. καὶ γὰρ ἔστι ἰσχνὰ ἐκεῖνα ἐντίθημι, ἀλλ' ἀπόθεσθε ἐμέ. καὶ ταῦτα ἃ νῦμεῖς νῦν ὑμεῖς ἔστι τοιαῦτά ἐστι, οὐκ ἀφέλειαν ἔχειν τινὰ δόξαντες, ἀλλ' ἐπιτήδεια ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκείνου μεθυμίαν ὑμῶν ἐπανέχοντα. *Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis destitutis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae.* Vid. *Schott.* Obs. 158. *M. du S.*

64. Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Δημοσθένης δὲ φιλιππικοῖς ταῦτά φησι τοῖς † νοσούντων σιτίοις ἐοικότα, ‡ ἃ ἔστι § σώζειν, ἔστι δὲ οὐδὲν δύνανται. *V.*

* Ὡς ὁ καλὸς που] Misere habitum hoc scholium erat in edit. *Graev.* sive *Clerici*, & nescio quorsum ex sua sede divulsum; relatum enim erat ad *Dial. Pisc.* & admodum vitiose descriptum. *J. F. R.*

† Νοσούντων] Νοούντων legebatur in *edit.* Sed bene correxit *M. du S.*

‡ Ἀ] Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in eadem edit. Sed nulla est in C. lacuna, & ἃ tantum legitur. In M. idem observare est. *M. du S.*

§ Σώζειν] Σώζεσθαι legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *M. du S.*

digna essent quae inserererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in Edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. *J. F. R.*

59. Ἐξηνόχασιν] Ἐυφήμως. *J. Br.*

64. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Demosthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλὸς που ῥήτωρ] Demosthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Misc. L. IX. c. 13. ubi verba *Demosthenis* subjicit; sed quia *Soulius* ea quoque attulit, non bis eadem describam. *J. F. R.*

Ibid. Ῥήτωρ] Scholiastes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demosth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. sub finem. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit. Ἴσως ἂν, ἔφως, ἃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι ἐμοῦ κτήσασθε ἀγαθὸν, καὶ τῆς τοιούτων λυμεώτων ἀπαλλαγήσεσθε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι σῶμα τῶν ἰατρῶν σιτία διδόμενα ἴσασι. καὶ γὰρ ἔστι ἰσχνὰ ἐκεῖνα ἐντίθημι, ἀλλ' ἀπόθεσθε ἐμέ. καὶ ταῦτα ἃ νῦμεῖς νῦν ὑμεῖς ἔστι τοιαῦτά ἐστι, οὐκ ἀφέλειαν ἔχειν τινὰ δόξαντες, ἀλλ' ἐπιτήδεια ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκείνου μεθυμίαν ὑμῶν ἐπανέχοντα. *Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis destitutis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae.* Vid. *Schott.* Obs. 158. *M. du S.*

των σιτίοις ἐωνότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μη-
χανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦ-
σθαι δοκεῖν αὐτούς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς
τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεί, καὶ τὸ
λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθεσιν οὐδὲν, οὐδὲ
θέσιν εἰς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθὲν, κἂν
δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ
ἡ χρεία [a] ἐνδεῶς καταναλίσκει). καλῶς δὲ
εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ὑπνοεῖν,
αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, κωλυσούσας μόνον
αὐτὴν, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπέρ
γε τοιούτου, καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντον ἴσως
ῥιπτεῖν [b] ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ [c] πετρῶν, ὡς
φησι, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης,
καὶ ἐνδεὴς, καὶ ὑπόμισθος ὤν, οἴεται πενίαν
αὐτῷ τούτῳ ἀφαιρεῖσθαι, οὐκ οἶδα πῶς
ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπα-
τᾶν.

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲ αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆ-
ναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο
τοῖς ἄλλοις ὁμοίως ποιοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ
ἄλφιτα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ
σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ὅτι
τὴν δὲ ῥᾳστώνην οὖσαν τὴν [d] μισθοφορὰν, ἀπωθη-
κέναι. Φέρ' ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ

milia accipiunt; quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper necesse habent, nihil est quod reponant, aut tamquam superfluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad assem omne & in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat, fas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem, modice modo sublevatam interim, sed quae tollant penitus. Et hujus quidem rei caussa in pontum forte cetis horribilem projicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops, indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se putat effugisse: nescio, qui talis non ipse sibi videatur imponere?

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant, neque abhorrere se ajunt, si possint eodem quo alii modo laborantes victum parare. Jam vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera prae-

a Ἐνδεῶς] Ἐνδεὶς L. b Ἔδει] Sic J. P. Fl. H. S. si δεῖ M. man. rec. Item P. L. male. c Πετρῶν] Πετρίων omnes Edd. male. M. du S. d Μισθοφορὰν] Nihil variant Edd. & Mss.

76. Καὶ εἰς βαθυκήτεα] Aut μεγαικήτεα πόντον. Hoc ante ostensum est. J. Br.

Ibid. Εἰς βαθυκήτεα] De hac voce dictum est supra ad Tim. c. 16. Vid. Theogn. 173. M. du S.

77. Πετρῶν] Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. insidebat, & ipsum M. codicem, πετρίων. Recte apud Stobaeum legitur Grot. Flor. 387. M. du S.

88. Μισθοφορὰν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. M. du S.

90. Εἰ ἐκ τοῦ ῥᾳστοῦ] Si e facili, si nullo negotio J. Br. Misc. L. IX. c. 13. Ita nempe scripsit ῥᾳστοῦ pro ῥᾴστου, male. J. F. R.

91. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσι φθογγύζεσθαι ἀ. τ. δ.] Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a φθογγ. ἀ. τ. δ. incipitur, minus commode. M. du S.

92. Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. εἰ γὰρ εὐχαὶ εἰσίασι τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. J. B.

Εὐχῇ . . . ἰσιόντα] Cl. Hemsterh. orae Edit. Graev. adleverat vid. Davis. ad Cic. Tusc. D. p. 132. Ed. 2. p. 149. Ed. 3. Is autem & haec Luciani ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut Plat. de Rep. L. V. p. 340. Ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, εἰ δὴ ΕΥΧΑΙΣ ὁμοῖα νομοθετοῦμεν. Et L. VI. p. 44. Οὔτοι γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καλαγελάσαιμεν εἰς ἄλλας ΕΥΧΑΙΣ ὁμοῖα λέγοντας. Conf. nostrum in Hermot. c. 71. Vota enim plerumque ad res quae fieri nequeunt, feruntur. J. F. R.

97. Ὑγιείας] Intactum reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγιεία ubique apud Aelian. ὑγίεια vero ap. Aristot. e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in Categor. Sect. de constr. p. m. 40. D. &c. Apud LXX. quoque ὑγίεια semper. J. F. R.

4. Ταύτην] Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes

praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea quae dantur, non multum, non plus quam alii laborantibus. Voto enim ſane ſimile fuerit, ſine labore aliquem, ſine moleſtia, praeſentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia ſe habeant* neque dici, prout res poſtulat, poteſt: tot labores ſuſtinendi, tot moleſtiae in illis familiaritatibus, ut firmiore hic vel ad hoc ipſum valetudine opus ſit, cum ſexcenta ſint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam deſperationem fatigent. Dicemus autem ſuo illa tempore, cum etiam reliquas iſtorum moleſtias enarrabimus. In praeſentia ſatis fuit oſtendiſſe, neque eos verum dicere, qui hac de cauſſa ſe ipſos vendidiſſe praedicant.

7. Relinquitur, id quod veriſſimum eſt, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis cauſſa illos & multas propter ſpes easque luculentas, in domos alienas inſilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, ſperantes quantum tauri ſtatim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi ſint. Haec abducunt illos, & ex liberis ſervos faciunt: non indigentia rerum neceſſariarum, quam dicebant modo, ſed

90 εἰ ὅτι μάλιστα [f] περιγίγνηται αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσιν. εὐχὴ γὰρ ἂν εἴη καὶ οὐκ ὀλίγη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον λαβεῖν χρήματα. τὸ δὲ ὅτι καὶ ῥᾳθύμως κατ' ἀνάγκην, ἀδύνατον· τοσαῦτα ποιοῦσι καὶ κάμνουσιν ὑπὲρ τὰς συνουσίας, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα δεῖται μᾶλλον ἢ [h] ὑγιείας δεῖ, μυρίων ὅλων ὁσημέραι τῶν ἐπιβιόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ὀλίγῳ τοῦ προσήκοντος καιροῦ· ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς [i] οὐδ' οἱ λεγόμενοι ταύτην λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν τροφασιν, ἀληθεύουσιν ἄν.

Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μέν, [k] ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν ἀργύρων, [l] εὐδαιμονίσαντας δὲ ὅτι τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν ἐδεῖν ὀβριμίζοντος πίεσθαι τοῦ χρυσίου· ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον,

e Εἰ] Deeſt in W. & Fl. Habent reliquae. f Περιγίγνηται &c.] Vid. notas. g Καὶ] Deeſt in S. Adeſt in reliquis, in M. & V. h Ὑγιείας] Ὑγιείας J. M. V. Prius vero reliquae Edd. ſervant. i Οὐδ'] Sic J. P. H. Fl. & M. Sed οὐχ' Coll. k Ἥκιστα] Ἥδιστα margo AIW. l Εὐδαιμονίσ.] Εὐδαιμονήσ. Edd. Prius vero habet Mſ. Vat. 1. Vid. notas.

92. Εὐχὴ γὰρ ἂν] Al γὰρ εὐχαὶ * ὡς † ἐκτῆσαν τὰ ἀδύνατα προσδοκῶντας. V.

4. Ὡς οὐδ' οἱ] Ὡς οὐχ οἱ λεγόμενοι ταύτην λέγοντες. G.

* Ὡς] Et hoc ſcholium falſo ad *Piſcat.* relatum ſine ſedi reſtituimus. Lacunam autem *Cod.* V. poſt εὐχαὶ ex M. ſupplevit *Sonlius.* qui & ita legi obſervat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. *Graev.*) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα ſcribebatur. J. F. R.

† Ἐκτῆσαν] Ἐκτῆ tantum editum erat, ſed ἐκτῆσαν ex C. eſt. M. du S.

omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. M. du S.

6. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μέν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον] Eraſmus cum Benedicto, *Supereſt jam ut eam cauſſam referamus, quae quidem ut veriſſima eſt, ita ab illis minime profertur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam ſupereſſe, ut referat eam cauſſam: ſed more concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) *& veriſſimum quidem, ſed minime ab illis produci ſolitum.* In Apologia pro eo dicit τί ἂν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν. J. C.

Λοιπὸν . .] Sic *Arrianus* ad *Epict.* III. c. 7. p. 260. B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. M. du S.

10. Εὐδαιμονίσαντας] Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorſus. Vid. c. 11. Et Ἔρωτ. c. 7. Δις. c. 3. Hanc emendationem per ſe liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονῶν vid. Γυμν. c. 10. M. du S.

σκον, ἀλλ' ἡ τῶ οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶ πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὅσοις δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ καλοδαίμονας ἐραστὰς [a] ἔτυχόν τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι καὶ βαλακόηλες, ὑπερηφάνως προσέπτυσιν, ὅπως ἀεὶ ἐραθήσονται αὐτοῖς θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ὅτι τῷ τυχεῖν ἧττον ἀφανοῦσι τὸ ἐρᾶσθαι γενησομένῳ. ταύτῃ οὖν ἀπείργουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τῶν ἐραστὴν ἔχουσι διδάσκει γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῶν ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστον αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχνοῦνται, καὶ ἀεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται [b] πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον [c] ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γε-

non neceſſariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque iſtos, tanquam invenuſtos & infelices amatores cum nacti ſunt, aſtuti & veteratores amaſii ſuperbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti ſemper ab iis amentur, frui autem amoribus ſuis ne ad oſculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipſo ſolutionem amoris ineſſe. Hanc igitur excludunt, & ſummo cavent ſtudio. caeterum ſpe ſemper amatorem ſuſtentant: quippe metuunt, ne deſperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipſos deſinat. Arridet igitur, & pollicentur, & ſemper facturi ſunt, & praebituri, & rationem habituri pretioſorum *munerum*: inter haec ambobus non ſentientibus anni obrepunt, ut

a Ἔτυχον] Ἄτυκοι V. b Πολυτελῶς] Πολυτελῶν Edd. c Ἄμφω] Ἄφνω *J. S. H.* male. Sed ἄμφω Fl. P. Item W. L. P.

19. Καὶ τρίβωνες] * Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ ἀφ' πολλῆς πείρας ἐληλακότας. *V.*

* Ἀριστοφάνειος] Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (Ed. *Graev.*) Sed in poſteriore pro Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις, erat Ἀριστοφάνη ἡ λέξις. Eaque tria verba ſcholium non inchoabant, ſed claudebant. *J. F. R.*

16. Πολυτελῶν] An πολυτελείων. *J. Br.*

19. Ἔντυχον ἢ τρίβωνες] Hoc habet ex *Ariſtophan.* σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. *J. B.*

Ἔντυχον] MS. Vat. 1. ἄτεχνοι, quod ἄτεχνοι haud dubie eſſe oportuit, ſenſu eodem quo ſupra ſaepius in *Dial. mort.* vidimus, ut VI. &c. *M. du S.*

Ἔντυχον ἢ τρίβ.] In *Dial. mort.* VI. ad quem *Soulius* remittit, §. 3. ἄτεχνοι & ἔντεχνοι quidem occurrit; ſed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio eſt notata ulla, nec opus eſt: & licet ex Mſ. *Vat.* ἄτεχνοι, conjicias illum voluiſſe ἄτυχοι dare, neque tamen hoc quadrat, quum ἔντυχοι probum ſit, & ſequenti verbo τρίβωνες conveniens, quod *adſuetum, peritum* ſignificat, ut *Scholiaſt.* innuit: *Ariſtoph.* quem citat ille, in *Nub.* 867. 868. pro *adſueto*, vel *cum moleſtia experto* adhibuit, unde tamen non ſequeretur, id *callidum* ſignificare, ut verſio Pariſina habet; ineſſe tamen eam vim voci, etiam ex compoſito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 275. Ὡς σιμὸς ὑπίτριπτος; *quam ſerio vultu haec dicis veterator.* Ibique ex *Soph.* Aj. 104. ἐπίτριπτον κύνα. *callidum, ſceleſtum, vulpeculam*, eoque putat reſpexiſſe *Andocidem* Orat. I. p. 222. ὃ συνοφώντα ἢ ἐπίτριπτον κύνα. *Girardus* Ariſtophanis verba vertit: *comminuendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβω reſpiciens, vel quia in eodem verſu Ariſtophanis ſequitur de poena qua dignus eſſet, nimirum, αἱ κτήσει δέ σου βοᾶσιν Ἰοὺ, Ἰοὺ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πίδακας πωδοῦσαι. Sed alii interprett. rectius ἐπίτριπτος, quaſi multo uſu *tritus, callidus*. Si jam *ſceleſtus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noſter in *Dial. mort.* & *Jov. tragoed.* πιρίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, & *Demoſth.* de *Cor.* p. 160. πιρίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. *Spanhem.* Vid. iterum *Ariſtoph. Nub.* 446. ubi *Kuſter.* duo alia ex eod. teſtimonia adfert. *J. F. R.*

24. Ἐν τῷ τυχεῖν] Haec ſic dixit *Heliod.* lib. 1. κόρης γὰρ ἥρπασε τὸ ἄγαν τὸ τίλος. *J. B.*

29. Ἀνέρωτος — γένωνται] Ita M. & *Impr.* Sed debuit eſſe ἀνέρατοι γένωνται. *M. du S.*

31. Πολυτελῶς] Sic neceſſario legendum; quod & *Vorſtius* vidit, & in ſuo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. *M. du S.*

32. Εἶτ' ἔλαθον ἄφνω] Vulgo legitur, εἶτ' ἔλαθεν ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, prorſus ita, ac *Graevius*, V. Cl. in notis pag. 970. legendum eſſe monuerat, habet editio Florentina, nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod

ut jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile, ipsum se propter eam vendere; multo enim major ea quae ex libertate contingit voluptas est: verumtamen veniam aliquam habeat, ea si potiatur. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse arbitror, idque cum videant, labores quidem manifestos esse & apertos, & necessarios: speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore, neque adeo, si quis recte

νόμιμοι, ἢ ἔστω ἢ ἐρᾶν, καὶ χαίρειν ὃ μέλαδιδόναι. πέπρακε δ' ἂν αὐτοῖς ἐδὲν ἐπαινῶ τῷ βίῳ πέρα ἡ ἐλπίδος.

Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, ἐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, ἢ ταύτῃ ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, ἢ ἀνδραποδώδες, ἀποδόσθαι καὶ ταύτῃ ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ἅμως δ' ἂν ἔχέτω τινὰ συγγνώμην [d] αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα [e] μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, ἢ ἀνόητον, ἢ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, ἢ πρόδηλοι, ἢ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δή ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ, εἴτε ἐγένετό πω τοσούτῳ χρόνῳ· προσέτι δὲ, εἰδὲ γε-

[d] Αὐτοῖς] Αὐτῆς male L. [e] Μόνον] Μόνῳ Gr.

quod caeteras editiones pervasit. *J. J.*

Ibid. Ἄμφω] Ἄφρω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἶτ' ἴλαθον ἄφρω γηράσαντες ἔξω γενόμενοι ἢ ὄντος τῦ ἰρᾶν, καὶκεῖνος τῦ μὴλαδιδόναι, legendum εἶτ' ἴλαθον ἄμφω γηράσαντες. recte Latinus: *donec imprudentes ambo senuerint.* *J. G. G.*

Ἄμφω] Ita W. L. P. Fl. & P. recte. Reliquae ἄφρω. *M. du S.*

Ibid. Ἔξωροι] Ut passim in Dial. mort. & alibi, contra ἔνδοξος ὥρος. Lucian. alibi. *Dion.* in Julio. *J. B.*

35. Πέρα τ' ἐλπίδος] Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. *M. du S.*

Πέρα τ' ἐλπίδος] Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim *Solano* adsentior jubenti παρὰ legi. Nam etsi infra c. 24. med. recte legatur: πέρα τῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde fit, vertasne ibi: *praeter modum*, an: *ultra modum*, & hic quoque πέρα τ' ἐλπίδος verti queat: *praeter* spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τ' ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero πάρος legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse, & hoc voluit. *J. F. R.*

39. Θερμοτέρην] Mihi placebat θερμήν, venetur. *J. M. G.*

42. Ἐχέτω] Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῇ, ἡδονῇ, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. nec dubito, quin ita Lucianus dederit. *J. M. G.*

Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo difficilior videtur vulgata, quam si cum Cl. *Gesn.* legeris: αὐτῇ, tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτύχοιτο *si contigerit*, nempe *id*, *quod cupiunt.* Adeoque neque cum *Soulio* opus erit ἐπιτύχωντο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae; mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem ferat, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε δ' ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere: *haec res illis veniam tribuat* &c. *J. F. R.*

43. Ἐπιτυγχάνοιτο] *Vorstius* ἐπιτυγχάνοιντο. quod probo. *M. du S.*

γενήσεται ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε τοῦ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύ τινα τὸ λωτὸν ἐσθίοντες, ἠμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τοῦ καλῶς ἐχόντων καλεφρόνουν· ὥστε εἰ πάντη ἄλογος αὐτοῖς ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, [a] πρὸς [b] τὸ ἡδὺ τοῦ ἐκείνου τῆς ψυχῆς ἀφιλοπόνου. τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα παρεσῶτα ἄλλῳ τοῦ λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τοῦ καὶ αὐτὸν μεταγεύσασθαί ποτε [c] δεδόσθαι, τοῦ καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ὀκνηλοῦντα, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτοῖς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ὀπτήρπυσι τοῖς πλουσίοις χρῆται πρός ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ καὶ ἐκείνων τις μεμνῆται ἀξιώσειε, τοῦ καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπαλρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ τοῦτο θελκτήριον καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοὐμὸν ἴδιον, orationem putet, ut contingat, futurum videri. Ac ſocii quidem Ulyſſis, dulci illo Loto guſtato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praeſentia ſuave videretur, honeſta & pulchra neglexerunt, & non omnino abſurda eſſet illorum oblivio honeſti, animo in ſuavitate illa occupato. Verum eſſe aliquem, qui famis ipſe ſodalis adſtet alii Loto ſe ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac ſola ſpe ductus, fore ut ſibi etiam aliquando deguſtandus detur; atque interim bona & recta obliviſcatur: illud mehercules riſu dignum, & Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad convictus iſtos agunt, & propter quae divitibus ſe praebent, ut ipſis pro arbitrio abutantur, haec ſunt, aut his fere proxima: niſi forte illorum etiam mentionem injeciſſe aliquis velit, qui gloria ſola efferuntur verſandi cum generoſis viris & praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illuſtre quiddam & vulgo ſuperius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno

a Πρὸς] Περὶ margo *A1W.* b Τὸ ἡδὺ ἐκείνου] Τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. *J. P. H. S.* c Δεδόσθαι] Sic *P. H. S. F.* Item P. M. & V. δίδοσθαι vero Fl. & *J.* ἐνδιδόσθαι margo *A1W.* omiſſo ποτέ.

52. Τὸν λωτὸν] Βοτάνη τινὰ ἥν, ἣν ἐνίοι καλοῦσι * μυρόλωτον. *V.*

* Μυρόλωτον] Μυρέλωτον V. Hoc Schol. in M. non exſtat. Utra praeſtet ſcriptura neſcio, ait *M. du S.* Sed ego neſcio cur dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor ſit nomine notiſſima, licet de generibus ejus controverſia ſit (vid. *Matthiol.* ad *Dioſcorid.* p. 157. & *Salmaſ.* de *homon. hyl.* iatr. p. 6.) λωτὸς vero apud rei herbariae ſcriptores non inveniatur; mihi dubium non eſt μυρόλωτον verum eſſe, etſi compoſitum hoc non invenio inter *lotos*, eſt tamen τι μύρο alibi uſitatum, ut *myrobalanus*. *J. F. R.*

59. Τῷ καὶ] Legendum τῷ καὶ αὐτῷ ὀκνηλοῦντα ποτε δίδοσθαι, ſi aliquid dixiſſe velimus Lucianum. *J. M. G.*

Ibid. Δεδόσθαι] Probo quod in Fl. & *J.* eſt δίδοσθαι; quamvis etiam Mſſ. P. M. & V. praeferant vulgatam δεδόσθαι. *M. du S.*

62. Πληγῶν . . . Ὁμηρ.] Apud Paroemiographos fruſtra quaeras. Vide an ad librum alludat, cui teſte Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7. Ὁμηρικὰς πληγὰς ἐπιστλίξει μοι. *M. du S.*

Πληγῶν] An de plagis interpretatur Lucianus quod Od. I, 98. de ſociis, qui Lotum guſtaverant, narrat Ulyſſes, τοὺς δ' ἐγὼν, ἐπὶ πᾶσι ἄγων πλαγκτοὺς ἀνάγκῃ κ. τ. λ. *J. M. G.*

64. Αὐτοὺς] Dedi αὐτοῖς; invitis Edd. Sed praecedens αὐτοῖς rectum. *J. F. R.*

Ibid. Φέροντες ἐνοπτήσωσι] Vide quae de hac locutione deinde notamus c. 24. hujus *Dial.* ad verba φέρων ἀπεμπόλησας. *J. F. R.*

70. Καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλούς] *Ac ſupra vulgi felicitatem.* *J. Br.*

71. Τοὐμὸν ἴδιον] *Quod ad me privatim attinet.* *J. Br.*

72. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Vid. ſupra B. περ. c. 9. *A. V.*

Ba-

gno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

ἐὰν βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνὸν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύειν τῆς ξυνουσίας, δέξαίμην ἄν.

10. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum & quasi fundamentum habeant, age jam inter nos videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur & votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad januam excubiis. Mane surgendum, exspectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens non numquam molestusque videaris, sub imperio quasi janitoris Syrum male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam majorem quam pro facultati-

Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ὅταν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάρεσμεν· σκληρὰ πᾶσι [d] δὲ, ἤ τις αὐτοῖς ἡ σκαιὰ τροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. εἰ μὲν δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστιν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὔληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλῶν δέησιν τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον. εἶτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν ἡ ἀγορομίης, συνεχοῦς [e] δὲ ἡ [f] θυραυλίας, ἔσθ' ὅτε ἐξανισταμένου, θερμέοντος ὑθέμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς [g] συρίζοντι, καὶ [h] ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν [i] τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν θεμελιωθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπθυομένου

[d] Δὲ] Δὴ *F. H. S.* Fl. Δὲ *P. W.* [e] Δὲ] Καὶ male *S.* sola. [f] Θυραυλ.] Vid. Schol. ap. *Beurd.* [g] Συρίζοντι] Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *M. du S.* [h] Ὀνομακλήτορι] Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in Edd. male. [i] Τελοῦντα] Τελοῦντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. *F. H. P.*

Βασιλεῖ τῷ μεγ.] At hic Imperatorem Romanum, ut excentis aliis in locis, designat: illic autem Regem Persarum. *M. du S.*

79. Ἡ καταστροφὴ τῆ δράματος] *Erasmus* in proverbio: *Catastrophe fabulae.* *J. Br.*

85. Τῆς θυραυλίας] Τῆς οὐ ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸ θύρων ἀλητρίδιον. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. *J. B.*

87. Ἀποκλειόμενον] Vid. supra *Nigrin.* c. 12. *M. du S.* Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. *Hemsterh.* *J. F. R.*

89. Θυρωρῷ — συρίζ.] Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe Janitoris barbariem notet, uti & mox Nomenclatoris. Ut nempe Reges Magnatesque hodierni nostri *Helvetios* suis januis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. *Celsi.* VII. sub finem & alibi usurpatur. Certe *barbaris usos esse janitoribus* ex Εὐχ. c. 22. constat. *M. du S.*

Ibid. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ] Hac de re *Casaubon.* ad *Sueton.* ubi de servis Syris. *Savar.* ad Sid. dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ὀνομακλήτ. Λ.] Praeter *Casaub.* ad *Sueton.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in *Cat.* 526. 1. Ubi ὀνομαδολόγος audiunt, & *Hor.* Ep. I. 6.

Si fortunatum species & gratia praestat,
Mercemur servum, qui dictet nomina, laevum,
Qui fodias latus, &c.

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. *M. du S.*

Ibid. Κλήτορι Λιβυκῷ] *Afro nomenclatori. Brod.* Misc. IX. c. 13. Unde patet eum quoque ὀνομα & κλήτορα discretim legisse; frustra. *J. F. K.*

μένου ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἱρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐπεῖνος ἥδηται, ὡς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ πρόσχρεις βλεπόμενος· καὶ φιλοτέχνως ἅπαντα, μᾶλλον δὲ ἀγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προσθύμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν.

Ἢν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε, καὶ [a] προσκαλέσας εἴρηταί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε [b] δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαί σοι δέον τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' ὢν ὀπισθαλεστάτης φαβὶς τὸ πρῶτον φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτῷ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν αὐτοῦ πύλας [c] ἰαύσῃς, ἡμᾶλα δ' αἱματόεντα θρέγάγῃς, οὐ, μὰ Δία, τὸ Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τὸ ἐλπιζομένου πέντε ὀβολῶν, τύχῃς δὲ καὶ τραγικῷ τινι θεῷ σωισταίτῳ, ἐξέτασις τελεῖται, εἰ οἶδα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ θρατρικὴ οὐκ ἀηδὴς, ἐπαινουμένῳ καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου ἐπιβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν.

11. Si vero aliquando felicissimus sis, & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quiddam: tum sane sudor multus, & crebra vertigo, & tremor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: & saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit? respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni, insciti am, tu vero primam tibi humanitatem periculosissimam expertus, discedis tuam ipse damnans meticulosam diffidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes sine munere* fluunt, *sanguineique dies* transierunt, non Helenae sane causa, aut Pergamorum Priami, sed quinque quos speras obolorum, & jam Tragicus tibi deus aliquis obvenerit, qui te commendet; examen inde instituitur, an literas noveris? Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen

a Προσκαλέσας εἴρηταί τι] Sic Edd. &c. προσκαλέσηταί τι W. b Δὴ τότε] Deest in S. c Ἰαύσῃς] Ἰαύσῃς W.

5. Ἴλιγγος] Ὅταν περὶ τὴν * καρδίαν σφόδρα χόλος ἐπαναλαμβάνῃ σπάσας, ἃ καλοῦσιν ἴλιγγον.

13. Καταδικάσας] Ἀντὶ τοῦ καταγνούς. V.

* Καρδίαν] Intellige orificium ventriculi, quod medicis *cardia* vocatur, cujus dolor *cardialgia* audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. *Foes. oecon. Hippocr.* Sic *cardialgia* & *cardialgicus* *pareà stomachum*, Oris ventriculi dolor cum vomitibus, apud eumdem. Rationem autem vertiginis aliam tradit *Hippocrates*, quam aeque falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medicae commentari. *J. F. R.*

94. Χρώματα] Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. *M. du S.*

Ibid. Οἷς ἂν ἐκεῖνος] Castigo ἐκεῖνος. *J. Br.* l. modo adducto. Sed ἐκεῖνος ego in omnibus jam inveni. *J. F. R.*

3. Εἴρηται] Nimirum lego ἴρηται. εἴρηται nondum observavi active positum; melius ad ἴρηται convenit accusativus; postulatur hic conjunctivus modus &c. Caeterum tale genus sermonum est *Horat.* Sat. 2, 6, 44. *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* *J. M. G.*

4. Τότε δὴ τότε] Conf. supra *de Sacrif.* §. 14. pr. τότε δὴ τότε ἔψυξε πολλὰ &c. Et videbis posteriora δὴ τότε hic in *Merc. cond.* male omissa in Ed. *Benedict.* *J. F. R.*

13. Καται-

men de ipſa anima, & vita univerſa videtur eſſe propoſitum. Nec immerito enim ſubit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo, & reprobatus ſi fueris. Neceſſe igitur eſt in ſexcentas tum partes animum diſtrahi, qui invideas his, qui tecum ſimul examinantur, (pone enim alios eſſe eadem quae tu appetentes) te ipſum vero tenuiter nimis dixiſſe omnia arbitreris: porro metuas & ſperes, & ipſius in vultu oculos defigas, ita ut ſi ipſe reſpuere quid eorum quae dicis videatur, periſſe te putes, ſi vero cum ſubriſu audiat, gaudeas & bona cum ſpe adſtes.

12. Eſt autem vero ſimile, multos eſſe qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex inſidiis occulte jaculetur. Jam cogita virum prolixa cum barba & canis capillis explorari, ſi quid norit utile; & aliis quidem videri noſſe, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo ſcrupuloſe inquiritur vita tua omnis ſuperior: & ſi quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de cauſſa tibi offenſus, interrogatus de te aut mochum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Jovis ipſius tabulis datus teſtis: ſin ad unum omnes ordine te laudent, ſuſpecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur multo δὲ, ὁ ὑπὲρ τ ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντ@ τ βίου τότε πρακτέ@ δοκεῖ· ὑπευθύνῳ γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου δι κατεσχῆσθαι, πρὸς τ πρότερα ἀπελήθεια, καὶ δόξαισα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν εἰς μυρία διαιρεῖσθαι τότε, τοῖς μὲ ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τ αὐτῶν ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ὀρθῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα. καὶ εἰ μὲ ἐκφαυλίζει τι τ λεγομένων, ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιᾷ [d] ἀκούσας, γεγηθότα καὶ εὐέλπιν καθιστάμενον.

Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους ἂν ἕναι@· ὥσπερ ἐκ λόγου τοξεύειν, λέληθεν. εἶτ' ἐπόησεν ἄνδρα ὀ βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲ δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μὴ· μέσος ὢν τοσούτῳ χρόν@, καὶ πολυπραγμονεῖται σε ἅπας ὁ παρελήλυθὼς βί@· καὶν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἔκ τιν@ εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρικὼς, ἀνακρινόμεν@ εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐ-

d Ἀκούσας] Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούσαι deterius.

13. Καλλιδημίδης] Καλλιγραφίας. *J.B.*

14. Πολλὰς μὲ ἀύπνους &c.] *Hom.* Il. I. 325. *M. du S.*

15. Ἤμαλε δ' αἱματόεντα] *Hom.* Il. I.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἀχνύμενον προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
Ἤμβλε, δ' αἱματόεντα. *J.Br.*

17. Ἀλλὰ τ ὀλιγωρούμενον πώποτε ὀβολῶν] Ex hoc loco licet conjicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos æſtimatos fuiſſe centum quadrantibus Romanis, & idem potuiſſe. Nam omnia officia ſalutationum & deductionum, quae regibus ſuis praebebantur a clientibus & paraſitis, mercedem habebant diurnam ſportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem paſſim diſcimus, quam ſummam Graecis ſuis videtur Lucianus per πώποτε ὀβολοὺς exprimere voluiſſe. *J.P.a G.*

Ibid. Πώποτε ὀβολῶν] Conf. infra c. 24. *M. du S.*

18. Τραγικοῦ τιν@ θεοῦ] Affine eſt adagium huic, *Deus e machina.* *J.Br.*

Τραγικοῦ τ. θεοῦ] Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. *M. du S.*

26. Ἀνάγκη τοίνυν &c.] Verterem: *Neceſſe eſt igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, quum modo rivalibus tuis invideas, (fac enim & alios eorundem rerum eſſe competitores) modo exiſtimes, te non omnia uti par erat, dixiſſe, modo metuas & ſperes.* Ita ſenſus liquidior, quam in vetere verſione, ubi etiam parentheſis iniquo erat collocata loco. *L. Bos.*

33. Ἀκούσας] Sic M. & V. quod in aliis prave ſcribitur ἀκούει. *M. du S.*

38. Ἐν βαθεῖ πώγωνι] Vid. nos ſupra ad *Piſc.* c. 41. Adde eandem ſignificationem τῦ βαθὺς ex *Simonid.* carm. I. qui κόμαν βαθεῖαν ſimiliter dixit: Noſtrum infra, c. 19. & ſaepe alibi. *J.F.R.*

46. Ἐκ τ Διὸς δέλτων] *Eraſmus* in paroemia: *ex Jovis tabulis teſtis.* *J.Br.*

Ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς] Proverb. *J.B.*

εὐτυχῆσαι, ἢ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι. [a] μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν, ἢ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα [b] τὰ τύχης μείζονος· αὐτός τε γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ [c] οὔτε ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐπέμφατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεως, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά.

Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια. μᾶλλον δέ, Βαβυλῶνα εἵληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας, ἢ ἔξεις τὸ τοῦ Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τῆς τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθά, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, ἢ τόν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁριοθῆναι, ἢ τοῦτον ἐν καιρῷ τὴν χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, ἢ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, ἢ πηλοῦ, ἢ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ

ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a majori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique.

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olympiis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & requietem jam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in vo-

a Μόνως] Μόλις margo *Aldi*. b Τῆς εὐχῆς μείζονος] Ἐκ τύχης μείζονος *F. P. S. H.* &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχῶς μείζονος G. P. εὐτοχῆς M. τοχῆς μ— L. εὐτόχως μείζονος adscriptum erat ad marg. *Aldi*. c Οὔτε] Sic W. & V. ἢ δὲ discretim *F. H. Fl.* ἤδη conjunctim *P. S.* & *F.*

63. Ὀρίων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπιφθόνων ἀγαθῶν, ὅταν τινὶ προσῇ, λεγομένη, τὸ ὀρίων * γάλα. *V.* (ὀρίων δὲ γάλα τὸ λαμπρὸν τοῦ οὐρανοῦ. C.)

* Γάλα] Eustathius ad vers. 532. Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ οὖσα εὐτύχει πάνυ, ὡς καὶ παροιμιάζεσθαι γάλα ὀρίωνος αὐτὴν. *Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum praeferre.* Vid. etiam Suidam. *J. C.*

50. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα τὰ τύχης μείζονος] Leg. ex Mss. ἢ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχῶς μειζόνως. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es.* *J. G. G.*

51. Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Impressi omnes τὰ τύχης μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mss. L. τυχεῖς μειζόνως. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μειζόνως, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εῖς erat ῆς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mss. supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infeliciter, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta; hoc ipso libello c. 6. Εὐχῇ δ' ἂν δοκοῦσα εἶναι ταῦτά γε. & c. 13. τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipso fere initio, μείζων δ' εὐχῆς τοῦτο γε. Conferetiam Ἀλεξ. c. 9. & 26. *M. du S.*

59. Καὶ ἵστηκας τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. *J. B.*

62. Ἀμαλθείας κέρας] *Erasm.* in adag. *Copiae cornu.* *J. Br.*

Ibid. Ἀμάλθειας ὀρίων γάλα] Paroem. ἐπὶ τῶν ἐπιφθόνων ἀγαθῶν. *J. B.*

63. Ὀρίων γάλα] Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* *J. Br.*

Ὀρίων γάλα] Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. E. (i. e. ad *Vesp.* vers. 506.) *Strab.* XIV.

votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum caussa adsumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice jugum ferre leve & commodum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso jam convictu fiunt. Considera autem ipse dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditialem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, &, apage, inquiens, a te nego? &, me Hercules non fiet, subjiciens,

τὸ δ' εὐχῆς, ἀποτείνασθαι τὼ πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττουσα, ὧν ἕνεκα δ' ἐχθὲς παρελήφθης, καὶ ὧν ἐμμισθ@ εἶ. ἐχρῆν μέν, ὦ Τιμόκλεις, ἡδέως ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν τ' ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὔφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ πάντος δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδείᾳ κἂν ἐπ' ἐλάχιστον ὡμιληκώς.

Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς διαπονήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς ἐν πρόσοισι προαγγέλων τις ἥκειν ὅτι τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητ@ οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, προβύσασθαι ἐς τ' χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξι@ εἶναι [d] δοκῇς, τὐλάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ [e] ἀκκισάμεν@, καὶ ἄπαγε, φησὶ σοῦ δὲ ἐγὼ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γέ-

[d] Δοκῇς] Sic M. & emend. *Vorst.* δοκῇς Edd. omnes. [e] Ἀκκισάμεν@] Ἀκουσάμενος male B2. Recte ἀκκισάμ. reliquae & M.

90. Ὁ δὲ ἀκκισάμενος] Προσποιησάμενος, ὑποκρινάμενος. *V.*

XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De *cornu Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύσωμον ἔχει τοιοῦτον, οἷος βροτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὐθυτό. τος, παρέχων ἅπαντα. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cujus notissima fabula est. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, *Amaltheam* nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus, p. 322. Et *Ovid. Fast.* V. 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. & *Apollod.* l. c. *M. du S.*

65. Φύλλ@ σίφων@] Metaphora ab athletis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. *J. Br.*

71. Τὸ δ' εὐχῆς] Eodem alludere iterum videtur Παρασ. c. 11. ubi ex Ulyssis fabula petitum videri vult. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτείνασθαι τὼ πόδε] *Erasmus* in adagio: *porrectis dormire pedibus.* *J. Br.*

Ἀποτείνασθαι τὼ πόδε] Quod pag. 237. dixit ἐξαπτιάζεσθαι. sic in Paras. ὄπτιος ἀφικνεῖσθαι, tangit *Casaub.* ad lib. 2. *Suet.* *J. B.*

84. Προτέλεια] Metaphorice sumit προτέλειαν ut patet apud *Hesych.* Alii dixerunt προτελείλειαν ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2. Scholiast. *Aeschyli* ad Agamn. *J. B.*

89. Δοκῇς] Emendatio *Vorstii*, quam firmat M. Codicis auctoritas. *M. du S.*

90. Ἀκκισάμεν@] De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorstius* tamen emendabat ἀκουσάμεν@, quod minime probo; verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκουσάμεν@. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἄπαγε] *Apage.* Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. *J. Br.*

91. Παρὰ σοῦ] *Abs te ego quicquam sumam?* *J. Br.*

γέλοιο [a] ἐκπιπτὼν, τέλος ἐπείδη· ἢ ἄπει-
σί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' εὐθὺς καθα-
ρὰν προχειρισάμενος, ἢ σαυτὸν [b] ὡς κομ-
μώσασθαι σχηματίσας, λυσάμενος ἥκεις, 95
δεδιὼς [c] μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπερό-
καλον γὰρ, ὥσπερ ἢ τὸ ὕστερον ἥκειν, φορ-
τικόν. αὐτὸ δὴ τηρήσας τὸ μέσον ἢ καιρῷ, εἰσ-
ελήλυθας· καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· ἢ
παρά τινα τῶν παλαιῶν φίλων κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ ἢ 1
πλουσίου, μὴ δύο πω σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων.

Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, ἢ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι ἢ ἄγνωστα πάντα· ἢ ἥτε [d] οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, ἢ τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ὑπολήψεται· ἐπ' αὐτῷ δὲ ἀμελεῖ τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ ἢ προεπέτισι τῶν οἰκετῶν ὑποσκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν 1
γυναῖκα, [e] εἰ πολλάκις [f] ἐν θεωνῆς ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ἐρῶντες ἐκπεπληγμένοι, εἰς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι ἢ μὴ πάλαι ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, 1
[g] τὸ καινὸν εἶναί σοι [h] ἢ τὸ χειρόμακτρον

denique perſuaderi ſibi patitur, & albis ut dentibus ridens abit. Tu vero pura veſte depromta, & quam ornatiſſime compoſitus locusque venis, metuens ne ante alios adſis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut ſuperbum, venire ultimum. Ipſo igitur medio obſervato tempore, ingreſſus es, & cum honoris te ſignificatione exceperunt, teque prehenſum aliquis accumbere juſſit paullum ſupra divitem, poſt duos circiter amicorum veterum.

15. Tu vero tamquam Jovis domum ingreſſus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum quae fiunt ſuſpenſus aeſtuas: peregrina enim tibi & incognita omnia, porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum quisque, quid agas obſervant. Nec ipſe dives non hoc curat, ſed praecepit etiam ſervorum quibusdam, ut attendant, quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum ſaepe circumlatis oculis eos adſpicias. Ac convivarum quidem ſervi attonitum te videntes, inſcitiam eorum, quae facis, rident, ſignumque etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium prius coenaſſe, quod novum tibi inſolensque

a Ἐκπιπὼν] Sic Edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ἐκπεσὼν M. b Ὡς] Ex M. In Edd. aberat. c Μὴ] Εἰ μὴ P. d Οἰκετεία] Οἰκετία W. e Εἰ πολλάκις] Ἢ εἰς πολλάκις. Th. Marvil. Sed vulgatum ſervat M. & Edd. omnes. f Ἐν θεωνῆς] Deeſt in P. g Τὸ καινὸν] Καὶ τὸ καινὸν Edd. J. P. S. &c. Recte autem abeſt ἢ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum ſit. h Καὶ τὸ χειρ.] Sic J. in reliqq. deeſt ἢ ante τὸ χειρομ.

92. Ἐκπιπὼν] Sic M. In reliquis ἐκπεσὼν. M. du S.
Ibid. Τέλος ἐπείδη] Tandem ſiſtitur. J. Br.
Ibid. Καὶ ἄπεισί σοι] Ac diſcedit, te late diducto ore ridens. J. Br.
93. Ἐγχανὼν] Vid. ſupr. Dial. mort. V. med. M. du S.
94. Ὡς] Sic M. ut Soloec. c. 12. & ſaepius apud noſtrum aliosque probos ſcriptores. Aberat in reliquis. M. du S.
Ibid. Κοσμιώσασθαι σχηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis ſeq. J. B.
1. Ὑπὲρ τ. π.] Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo uſurpat Symmor. c. 9. vel ὑπὸ τὸ πλούσιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τὸ πάγκαρπον. Nam ſupra divitem ipſum accubuiſſe ut credam, adduci haud facile poſſum, ut qui ſciam contra morem veterum hoc eſſe. Vid. Symor. c. 9. & Theophr. Char. περὶ ἀναισχυντ. p. 57. C. Infra notat, ſupra reliquos convivas accubuiſſe. M. du S.
3. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον] Tangit Heliod. lib. 2. J. B.
Ibid. Διὸς τὸν οἶκον] Vid. Hom. Od. Δ. 75. M. du S.
4. Τεθαύμακας] Et apud Cic. in parad. J. B.
11. Εἰ πολλάκις ἐν θεωνῆς ἀποβλέψεις] Ἢ εἰς πολλάκις. Th. M.
Ibid. Ἐν θεωνῆς] Limis oculis. J. Br.
Ἐν θεωνῆς] Attenta conſideratione, circumſpicientia, Gellius. περίοψις Heſych. A. V.
Ibid. Περιωπῆς] Ἐκ φροντίδος, ἀπεσκεμμένον. J. B.
13. Ἐκπεπλαγμένοι] Iterum infra c. 42. M. du S. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notiſſimum quaerendum, cum idem ante pedes ſit pr. c. 16. proxime ſequentis. J. F. R.

16. Καὶ

que ſit mantile adpoſitum. Ut igitur facile eſt ad conjiciendum, ſudare te prae aeſtu neceſſe eſt, nec audere cum ſitis, poſcere poculum, ne vinoſus videare; neque fructibus adpoſitis variis, ordine quodam ſtructis, ſcire ad quid primo aut poſtea manum porrigas. Furtim igitur reſpicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo diſcere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad ſingula quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri cauſſa & eboris, & tantarum deliciarum: jam vero te miſerabere, qui cum nihil ſis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus ſis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis uſurus, & aequo jure particeps illorum futurus ſis. Putabis nimirum ſemper te acturum Dionyſia. Ac forte etiam adoleſcentuli formoſi miniſtrantes, & leviter adridentes, venuſtiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti ſemper Homericum illud dicas: *Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos* Multa pati & facere tantae felicitatis gra-

i τιθέμενον· ἴσως δὲ ἐν εἰκὸς, ἰδίειν τι ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, ἢ μήτε διψῶντα k πιεῖν αἰτεῖν τολμᾷν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων προβεβλημένων ποικίλων πρὸς τινὰ τάξιν εἰσκεκριμένων, εἰδέναι ἀφ' οὗ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τῇ χειρὶ ἐπάξεις. ὑποβλέπειν δὴ ἐς τὸ πλησίον δεῖπνου, καλὸν l ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου τὴν ἀκολουθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ δορύβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τὰ πραττόμενα ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῇ ἐλεφαντίνῃ, καὶ τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτίρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ἂν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ καλόν m εἰσέρχεταί σοι, ὡς ζηλωτόν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, καὶ μεθέξων αὐτῆς ἐξ ἰσομοιρίας. οἴει γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια ἑορτάσειν, καί που καὶ μειράκια ὡραῖα ἀγαπώμενα, καὶ ἠρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν ἀφροδίτην· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο n φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τοσαύτης εὐ-

i Τιθέμενον] Τιθέμενος *F.* & Fl. m. Deeſſe autem in *H.* notaverat *M. du S.* falſo; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta *F.* quae — ει habet cum Fl. k Πιεῖν] Πιεῖ Fl. male. Ποιεῖν P. l Ζηλοῦν] Δηλοῦν W. male. m Εἰσέρχεται] Ἐκεισέρχεται margo *Ald.* n Φθέγγεσθαι] Ἐπιφθέγγεσθαι M.

16. Καὶ τὸ χειρομ. τ.] Καὶ ex *F.* eſt. W. Fl. & *F.* habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorſus inconcinne in omnibus impreſſis, excepta Ed. *Flor.* ante τὸ καλὸν legebatur (editum enim erat καὶ τὸ καλὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *Junt.* bis habebat καὶ nempe ante τὸ καλὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoſcebat. *M. du S.*

Ibid. Χειρόμακτρον] Hanc vocem ex *Heſych.* interpretatur Chr. *Caſaub.* c. ult. lin. 9. Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. ſaepe alibi. *F. B.*

30. Τὸ μηδὲν ἂν] Rarior haec phraſis; occurrit tamen iterum in Δωρ. c. 20. τάχιστα ἂν γνοῖεν τὸ μηδὲν ὄφελος. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & *Plat.* 334. E. *M. du S.*

Τὸ μηδὲν ἂν] De phraſi oppoſita εἶναί τι agentes ſupra ad *Rhetor.* c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. *F. B.*

Ibid. Εἶτα ζῆν] Ζῆν interpretati ſunt viri doctiſſimi. *F. B.*

32. Τὸν βίον] Τῶν βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati *Caſaubon.* ad *Athen.* *Herald.* ad *Marc.* *F. B.*

34. Διονύσια] *Bacchanalia*; convivia hujusmodi. *F. Br.*

35. Μειράκια ὡραῖα] Plures Romani quam Athenienſes alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem Romanos παιδῶν ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείροντας. Et Clementis ſimilem querelam; οἰνοχόον τε ὁμιλοῦσαι παρ' αὐτοῖς ἑκὼν μειρακίων ἀγέλαι, καθάπερ θραμμάτων, παρ' ἂν ἀμέλγοιτο τὸ κάλλος. *M. du S.*

39. Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. *F. Br.*

Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. 156. *M. du S.*

42. Τὸ-

εὐδαιμονίας. φιλόησίαι τὸ δεῖ τοῦτῳ. ἢ σκύφον εὐμεγέθη [a] τινὰ αἰτήσας, πρόπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ πόλε προσαπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μέν τι σε χὴ αὐτὸν ὑποπτεῦν ἔδει; ἠγνόησας ὑπ' [b] ἀπειρίας, χὴ ἀγροικίας δόξαν ὤφλες.

Ἐπίφθονος δ' ἦν ἀπὸ τῆ προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, χὴ πρότερον δεῖ τῇ καλαχλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἥκων, παρεκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠτλακότων. εὐθὺς ἦν χὴ τοιοῦτός τις [c] περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τοῦτο [d] ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς [e] ἐλείπετο, χὴ τὸ ἄρτι [f] εἰσεληλυθότων εἰς τὴν οἰκίαν, δεῦτερους εἶναι. χὴ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἐστιν ἐφ' ὅτῳ προλιμῶν ἡμᾶς; εἰ ῥημάτια δύσπνοα λέγοιμεν, οἱονεί τι πανμιγεῖς ὠφελεῖν; ἄλλως δὲ, εἰ γὰ εἶδες ὅσα μὴ ἔπιεν, ἔπειτα δὲ τὰ ἀθλιεύτερα συλλαβὼν [g] κατέφαγεν; ἀπειράκαλον ἄνθρωπον, χὴ λιμοῦ πλέως· εἰ δ' ὅταν λιμοῦ πόλε ἄρτου ἐμφορηθῇ τὴν ἀρχὴν ἐπιθυμίαν ἀπολέσῃ, τί ἂν ποιήσειεν ἄνθρωπος ἀπαίδευτος καὶ ἀγροικότατος;

tia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poſcens propinat tibi Magiſtro, vel quocumque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi reſpondendum ſit ignoras prae imperitia, & ruſticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium ſubiiſti, & jam prius in ipſo accubitu offendiſti quosdam illorum, quod novus hoſpes praelatus es viris qui multorum jam annorum ſervitutem exhauſere. Statim igitur tales inter ipſos habentur de te ſermones. Hoc ſcilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam poſt eos, qui modo ingreſſi domum ſunt, habeamur: &, ſolis hiſce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero eſt, quo ante nos cenſentur? num ſermunculis quibusdam miſeris proferendis, maximam ſe putant utilitatem adferre? Alius vero, non enim vidiſti, inquit, quantum biberit? & quomodo adpoſita ſibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, & eſuritionum plenus, ne per quietem umquam

a Τινὰ] Sic M. recte. Edd. omnes τὴν. b Ἀπειρίας] Ἀπορίας male, Fl. Reliquae vulgatam ſervant, cum P. c Περὶ σοῦ λ. ἐ. α.] Ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. d Ἡμῖν] Ἡμῶν M. e Ἐλείπετο] Ἐλίπετο M. f Εἰσεληλυθότων] Conſtans ſcriptura. g Κατέφαγεν] Κατέφαγε W. & Fl. Vulgatam ſervat P. Cod. & reliqq. Edd.

41. Φιλοσησίαι] Φιλοσησία ἐστὶν, ὅταν τις ὁ ἀρίστῳ, λέγῃ δ' ἀδείσῃς αὐτῷ φιάλης πιεῖν, τὸ λοιπὸν ὠθεῖται φιλεῖν τὸν φιάλην καὶ τὸν φιάλλοντα. *V.*

42. Τινὰ αἰτήσας] Sic M. optime, non ut in aliis eſt, τὴν. De ipſo patre familias enim dici ſequentia arguunt, cum invidia & offenſio ceterorum ſequatur exhibitum ei hoc facto honorem. *M. du S.*

51. Πολυετῆ δουλείαν] Vide quid dixerim ad hunc *Petron.* locum, *veterem convivam*. *J. B.*

Πολυετῆ δουλείαν ἠτλακότων] Confirmat hanc phraſin *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. I. c. 49. p. 107. Ed. 2. quia *H. Stephanus* Caſtig. in Cic. p. 35. exiſtimarat ἐξαετλεῖν πόνους Graece non dici. Nam *Theophil.* ad Autol. L. 2. p. 102. Ed. Pariſ. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὠδίνων, λύπων. *Euripid.* in Cyclope vſ. 10. — μείζον' ἐξαετλῶ πόνον. Idem Med. 79. Alceſt. 354. Androm. 1217. Haec ex Daviſii notis excerpere non piguit. Sed ἐξαετλεῖν λόγους, *verba fundere*, non ἐξαετλεῖν (licet vulgo ἐξαετλεῖν oppoſitum ſit τῷ ἐξαετλεῖν) noſter infra de *mort. peregr.* c. 5. quod ſimiliter tuetur *Jenſ.* in Lectt. Luc. p. 367—8. quodque ibi, ſi eousque curam noſtram continuare dabitur, inferemus. *J. F. R.*

56. Ἀνέωκται] *Patet.* *J. Br.*

61. Καὶ λιμοῦ πλέως] *Graculus eſuriens.* *AE. M.* Idem Scholion habet *F. Gujet.* *J. F. R.*

Ibid. Λιμοῦ πλέως] An aliquis fame *plenus* eſt? immo *vacuus*. Sed τὸ *plenum* ſignificare magnitudinem, quilibet videt: ſic Latini, *omnia vaſtitatis plena*. *J. F. R.*

62. Λευκοῦ πλέως ἄρτου] *Albo pane.* Graecis album panem in deliciis fuiſſe, locis aliquot teſtatur Lucianus. Apud *Athenaeum* L. IV. deſcribitur convivium Attieum, in quo commemorantur panes λεπτὰ κριθῖνα. Graeci panes elegantiores λεπτοὺς appellant, ſordidiores φαύλους. *G. C.*

Λεπτοῦ . .] Lepidum eſt, quod de Hiſpano homine com-

quam candido pane fatiatus aut Numidica gallina, vel Phasiana, quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura est: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto oppletus, sub lecto jacebit misere, cimicibus non minus quam nos refertus. Ac hi quidem talia de te multa versant, & forte jam ad calumnias se parant quidam eorum.

18. Convivium igitur illud totum tuum est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videlicet, plus justo qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos surgere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo compotatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia

θεὸς, ὅτε γε Νομαδικῆ, ἢ Φασιανῆ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος δὲ ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησὶ, πένθ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που ὄντα μεθ' ἡμῶν τὰ ὅμοια πολυπράγμονα. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπιμελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὰν δὲ παληθῇ πολλάκις, καὶ τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐρρίψεται· κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως· ἐκεῖνοι μὲν δὴ τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλὰ φρέφουσι, καί που ἤδη καὶ πρὸς ἀγροικοτέρας τινὰς αὐτῶν διασκευάζονται.

75. Τὸ δ' ἐν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλείους τοὺς λόγους· σὺ δ' ὑπ' ἀληθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τὴν γαστέρα ἐπεγείσας, πονηρως ἔχεις· καὶ ὅτε προαναστῆναί σοι καλὸν, ὅτε μένειν ἀσφαλές. ἀπολειπομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παρόντων (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί σοι τὰ αὐτὰ

63. Νομαδικοῦ ὀρνίου] *Gallinae Africanae* seu *Numidicae*. Horatius *Affram avem* appellat. *J. Brod.* l. saepe adlato: ita scribit ὀρνίου pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, & *Numidiae* pro *Numidicae*. *J. F. R.*

64. Τρίτος ἄλλος] *E servis quispiam*. *J. Br.*

70. Καὶ τοῦ πηλοῦ] Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere praepositionem nullus dubitavi, praeeunte margine *A1W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel solum si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamsi analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen vereor ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλησθῇ pro ἀναπλασθῇ dedi, mea auctoritate. At ejecta praepositio, sensus, & comparatio cum calceis postulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei solent. Scio verbum πλάσσειν & ἀναπλάσσειν saepe cum *luto*, conjungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed isthoc ipsum Scribis fraudi fuit. Quid autem quaeso *fingere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare soleo. Sed venia jam nihil opus est, recognita enim Ed. *Aldina*, video in margine quoque ἀναπλησθῇ notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum *Casaub.* ad *Suet.* p. 167. hanc eandem comparationem alibi repetit Lucian. *J. B.*

b Καὶ τοῦ πηλοῦ] Καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ Edd. omnes. Sola margo *A1W.* omittit ὑπὸ. *i* Ἀναπλησθῇ] *Conb.* ἀναπλασθῇ male. Sic notavit *du Soul.* Credo indicare volens ἀναπλασθῇ constantem esse lectionem. At margo *A1W.* recte habet ἀναπλησθῇ. *k* Περὶ σοῦ πολλὰ] Πολλὰ περὶ σοῦ W. *l* Γιγνομένων] Sic Fl. *P. H. S.* Γινομένων *J.* & M.

67. Ποτιπόμενον] Δυσφορούντα. μὴ αἰμαγῆς θεραπεύοντα. *V.*

αὐτῷ βέλεσι) κόλασιν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ ἀβουλίᾳ τὸ συμπόσιον.

Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἐμοιγε τῇ δούμῃ, καὶ τῶν λευκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βούλομαι, καὶ ὁπόσον ἐλευθέρως [a] ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι καὶ [b] ὀξυρεγμίαν τὴν ὅπη τύτοις παρῶ, καὶ τὴν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἕωθεν δεήσει καὶ ζ μισθῶ ξυμβῆναι [c] ὑμᾶς, ὁπόσον τε καὶ ὁπότε ζ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν [d] δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι κελεύσας, ἄρχεσθαι λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, οἷά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ ὡς τοῦτο ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτραγῳδήτα δὲ, καὶ πεζὰ πάντα, καὶ δημώδη· χρὴ δέ σε ὅτως ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, ἡ ψυχή σοι ἡ ἐμαυτῷ, ἢ καὶ, νὴ Δία, τὼ παίδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ [f] ἐπίσης ἡγοίμην

enim ſua oſtentare tibi vult) poenam non parvam ſuſtines, prae qua nec vides quae fiunt, neque audis ſi quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adoleſcentulus: ſed laudas tu quidem neceſſario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando ſolvatur convivium.

19. Haec itaque prima tibi, ſodalis, & ſuaviſſima illa coena: mihi non item, de cepa & candido ſale jucundius, cum volo & quantum volo, libere ſumenti; ut enim acidum ructum, qui conſequi iſta ſolet, & vomitionem nocturnam omittam, poſtridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praeſentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adſidere juſſo, dicere incipit: Quae ſit noſtra vivendi ratio, heri vidiſti, & quam nullus ſit in ea jactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedeſtria (humilia) omnia & civilia: caeterum ita te exiſtimare volo, & ita te inſtituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, ſi quod principatum tenet, animum tibi meum: (aut Hercle liberorum, ſi ſint illi liberi inſtitutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum

a Ἐσθιομένῳ] Ἐσθιομβῶν W. & Fl. & margo *AIW.* Vulgatam habent *J. P. H.* & P. b Ὀξυρεγμίαν] Ἐξορεγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adſcripta. Vulgatam vero ſervant Edd. omnes, excepta P. c Ὑμᾶς] Ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae Edd. d Δύο ἢ τριῶν] Ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abeſt ab omnibus Edd. nec opus eſt inſeri. e Ἐμαυτοῦ] Sic *P.S.* & Fl. item W. & L. & margo *AIW.* Edd. ceterae male ἑαυτοῦ *J.* pejus ἑαυτοῦ, unde tamen veſtigia verae ſcripturae eo melius cognoſcere licet. f Ἐπίσης] Ita Edd. omnes, demta *J.* quae ἀπίσης, & Mſ. M. in quo ἐπ' ἴσης.

84. Αὐτῷ] Omnes Edd. αὐτοῦ ſpir. leni; ſed ego adſpiravi. *J. F. R.*

96. Ὀξυρεγμίαν] In Ed. *Par.* ὀξορεγμίαν legebatur; ſed in utroque quo uter exemplari, calamo correctum erat, a quo, neſcio. *J. F. R.*

4. Ἀτραγῴδητα] *Omni faſtu atque apparatu caremus.* *J. Br.*

5. Πεζὰ] *Humilia, tenuia.* *J. Br.*

8. Ἐμαυτῷ] Sic W. L. & *Fl.* In reliquis prave ἑαυτῷ. *M. du S.*

14. Εὐνοίας] Vitioſe dederunt poſteriores, Οὐχὶ μοῦνον ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τὸ δ' ἄλλον ἴσον σε, ἀλλ' εὐνοίᾳ τὸ πᾶν ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. ſequenti; οὐκ οἶδας ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χιλίαι μοὶ τ' ἐδόρπουν ὑπερθύμῳ ὀλ' οὐκ ἐδόρπουν. male in noviſſimis οἶδας pro οἰδύς. Deinde verſus ille, ut jam vidit *Marcilius*, ita legendus,

Χιλίαι μοὶ τ' ἐδόρπ' ὑπερθύμῳ ὀλ' οὐκ ἐδόρπουν.

Eſt ex Il. X. vſ. 495. ubi plane ita ſcribitur. *J. F.*

18. Ἐν ἰφιτοῖς] Utpote Saturnalibus. *J. Br.*

19. Εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν] Cl. *Jenſ.* Lect. Luc. p. 9. bene obſervat, falli *Thom. Magiſtrum*, qui εἰκὸς ἐστι numquam cum futuro conſtrui narrat; nam & ſic iterum noſter ſupra, in *Nigrin.* §. 23. φρονίσειν εἰκὸς ἦν. *J. F. R.*

29. Τὸ-

num arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores tua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum caussa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturos nos facile assequeris: neque enim negligemus ista, licet de his nihil jam inter nos conveniat: multae autem, nosti, singulis annis ejusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

δεσπότιμι. ἐπεὶ δὲ καὶ ὁρίσαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκες ἐν σοὶ τρόπῳ, καὶ συνίημι ὡς ἐχεῖ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῖν τῇ οἰκίᾳ, τὰ δ' ἄλλων ἕνεκα, τὰ εὐνοίας τὰ παρ' ἡμῖν, καὶ τιμῆς, ἣν σοὶ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' ἔστι καὶ ὁρίσαι τί. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλτατε, καὶεκείνων, ἃ ἐν ἑορταῖς ἐν τησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. εὖ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συνιθέμεθα. πολλαὶ δὲ, οἶσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετριώτερον δηλονότι ὀψωνίοις ἡμῖν τὸν μισθὸν ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἐστὶν εἶναι τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν χρήμασιν ἐλάττω χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε θέλξας ταῖς ἐλπίσι, τιθασὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συμῖν μὲν ῥῆμα τὸ μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ὅσα νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε, ὑπερώῃ δ' οὐκ ἐδίηνε.

Te-

g Ἐτησίοις] Διττησίοις M. h Πολλαὶ] Πολλάκις margo *AiW.* i Ἐπιβάλλοις] Ἐπιβάλλουσι W. k Συμῖν] Σοι μὲν M. male. l Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.] Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις. *Coll.* Sed vulgatam servant Edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. m Εἰδὼς] Εἰδὸς male *S.* & *A.* Ceterae recte ut exhibuimus. n Ἐδίηνε] Ἐδίηνεν omnes Edd. & M. male.

28. Τιθασὸν] Τιθασὸς ὁ ἥμερος. καὶ ἀτίθασος ὁ ἄνημερος. *V.*

29. Τάλαντα & μυρ.] Vid. iterum in *Catapl.* c. 17. *M. du S.*

31. Σαίνεις — τὴν ὑπόχεσιν] Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, *blandiri* significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Rever. *Elsner.* ad I. *Thess.* 3. 3. μηδένα σαίνειν &c. Verum, quum & haec *Luciani* verba ibidem adferat σαίνεις ὑπόχεσιν, vertatque: *blandiris largis promissis*, videtur per festinationem ὑποχέσεων legisse, pro ὑπόχεσιν. quam tamen lectionem non rejicerem, si quis *Cod.* vel *Edit.* antiqua addiceret. Jam vero κατὰ vel λόγῳ videtur intelligendum, ut sit, *blandiris tibi propter pollicitationem.* Vel cum Cl. *Geln.* ad νομίζεις referendum. *J. F. R.*

31. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις] Γρ. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόχεσιν. G. & M.

35. Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε] *Haec labra irrigarunt*, non palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex animo. *J. Br.*

Χείλεα μέν τ' ἐδίηνεν] Melius infra est: χείλεα μὲν τ' ἐδίηνε. *Th. M.*

Χείλεα] Il. Χ. 495. de Astyanacte primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter supremum labra nata quasi verba, non profecta ex animo. *J. M. G.*

Ibid. Ἐδίηνε] Sic restituimus; uti apud *Homerum.* Il. X. 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam observatum esset, miror ἐδίηνεν, quod omnes turpat Edd. etiam in *S.* retentum. *M. du S.*

Ἐδίηνε] Ἐδίηνεν editum erat, in medio versu, quod mu-

Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, ἔφησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα καὶ πράγματ' εἰπεῖν, ὁ μήτ' αὐτῷ [a] γίγνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, [b] ὁμογέρων τις, ἐκ παίδων κολακείᾳ σύντροφος, ὡς μὲν ἐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησὶ, τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων, ὦ ἑταῖρε, ἐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὁ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο καὶ τῇ Τύχῃ. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτιστον οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶδα. [c] εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν [d] εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, [e] συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας. σὲ δ' ἔχω ὅπως σε τῆς εὐπολιτείας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν [f] τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν δὴ νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ε ἄσωτος [g] ἄσωτός τις εἶ. Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum jubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde adsuetus, felicissimum te, o noster, inquit, esse qui in hac urbe sunt omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio domum receptus. Hoc enim supra Crœsi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae caussa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane

a Γίγνοιτ'] Γίνοιτ' M. b Ὁμογέρων] Sic recte L. Sed ἀμογέρων male omnes Edd. ἀμογερωΐς conjunctim. J. & M. c Εἶδον] Εἶδως L. male. d Εἰ καὶ] Εἰ deletum est in A1W. & ante δέοι repositum. e Συνεῖναι] Τὸ συνεῖναι margo A1W. f Τῆς τοιαύτης] Sic J. Ald. S. Fl. H. & M. ἐν τοιαύτῃς P. Fr. B2. Εὐ τοιαυτ. Marc. & Graev. male. g Ἄσωτός τις] Ἄσωτός τι Vorst.

mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. J. F. R.

Ibid. Ὑπερῴου] *Hom.* Il. X. J. Br.

38. Μέσον] Jam interfuisse amicum unum aut alterum c. praeced. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. M. du S.

42. Ὁμογέρων] Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ἀμογέρων? Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Φ. 791. neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*, Aen. VI. 304. & *Tacit.* in *vit. Agric.* Scio a Nostro de Anu quadam dictum ἀμὰ δ' ἔτι συμπαίγνια. Ἐτ. δ. IV. Sed hic locum ista non habent. *Vorstius* margini sui Codicis hoc scholium adscripsit: ἐπὶ μὲ νέλιον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γεγηραικὼς, ἀλλὰ λέγει ἢ συμφορά. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quicquam facere videtur. His jam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. M. du S.

Ὁμογέρων] *Soulii* vel, si mavis, *Solani* emendationi consentit ipsa *Paris.* versio, ubi *aequalis* vertebatur, adeoque sic lectum esse a *Bourdelotio*, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ἀμα. J. F. R.

52. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter dictantem & excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. J. M. G.

57. Μισθὸν τῆς τοιαύτης] Ἐν τοιαύτῃς. Th. M.

Μισθὸν τ' ἐν τοῖς] B2. Fr. & P. μ. ἐν τ. quod cur inferant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. M. du S.

Μισθὸν τῆς τοιαύτης] Quod ἐν pro τῆς conjicit *Marc.* recte quidem; sed ἐν habebant Edd. *Par.* B2. & Fr. *Graeviana* autem absurdum illud τῆς servarat. Nos jam pro ἐν deditmus τῆς, ex auctoritate Edd. optimarum & *Cod.* M. J. F. R.

Ibid.

ne prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas ſpes tuas.

21. Tamen boni conſulas neceſſe eſt: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipſi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec ſenſim plane manſuetus illi fias. At qui extra familiam ſunt homines ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos eſſe, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum eſſe. Tu necdum ipſe vides, qua re felix illis eſſe videaris: gaudes interim, & ipſe te decipis, & futura ſemper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu ſperaveras accidit, & quod eſt in proverbio, Mandrabuli more ſuccedit negotium, quod ſingulis prope diebus minuatur, & retro pedem ferat.

22. Paullatim itaque & quaſi per obſcu-

τῷ εἰ, τοσόν δέ τι εἰπὸν ἐλάχιστον, ἢ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ἐ γὰ ἐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τ χαλινὸν, μύσας, ἢ τὰ πρῶτα εὐάγωγ ἐι πρὸς αὐτὸν, ἐ πάνυ σφόδρα σπῶντα, ἐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενῳ. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὴ τῦτο ζηλῶσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τ κυκλίδ ἀφειρίσθαι, καὶ ἀκωλύτως εἰσιέναι, ἢ τ πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς ἐδέπω ὁρᾷς, ἢ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, ἢ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, ἢ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεαθ νομίζεις· τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνετ· ἢ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ὅτι h Μανδραβούλῳ χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν τ ἡμέραν, ὀλιγομικρυνόμενον, ἢ εἰς τὐπίσω ἀνακοδίζον.

i Ἠρέμα ἢν ὥσπερ οἱ ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὸ-

h Μανδραβ.] Μανδραβούλου M. Et ſic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo *Aliv.* i Ἠρέμα ἢν] Ἠρ. ἦν ἢ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec 3. verba in omnibus Edd.

75. Ἐπὶ Μανδραβ.] Παροιμία κατὰ τ ἐπὶ τὸ χεῖρον προσπιπτόντων ἀεί. Ὁ γὰ * Μανδράβουλ ἦτ ἐράν τινα θησαυρὸν οἱ Σάμιοι, χρυσοῦν πρόβατον ἀνάθημα τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ † ἔτει ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V. (μέμνηται Πλάτων ὁ κωμικὸς οἱ Διὶ παυσωμένῳ addunt M. & B.)

* Μανδράβουλ] Μανδρόβουλ bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, ſed merito correxit *M. du S.*

† Ἔτει] Ἔτη editum erat, quod recte correxit idem.

Ibid. Τοιαύτης τύδε.] Nimirum lego ἐπὶ τοιαύτης τύδε, pro vulgato τό. *F. M. G.*

58. Ἄστ ἰ] *Vorſtium* legere ἄστ' ἰ, accentu enclitice trajecto, notat *Soulius*; ſed vix mihi perſuadeo eum tam craſſe errare potuiſſe, cum Grammatici doceant ſecundam perſon. ſing. verb. εἰμὶ, non eſſe encliticam. Cujus rei rationem eſſe credo, ut vitetur ambiguum, ne ſcil. confundatur cum particula ἰ atona. *F. F. R.*

63. Μίσει] *Menand.* apud Stobaeum Grot. Ed. p. 323.

Ἢ μὴ γαμεῖν χρή, ἢν δ' ἅπαξ λάβῃς φέρειν,
Μίσειν ἅπαντα πρᾶγμα, ἢ γνώμην ἔχειν.

Conf. Ἰε. β. c. 1. *M. du S.*

75. Ἐπὶ Μανδραβούλου] *Eraſmus* in paroemia: *Mandrabuli more res ſuccedit.* *F. Br.*

Ἐπὶ Μανδραβούλου] Paroem. de his quae vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰ Μανδράβουλος ἦτ ἐράν τινα ποτὲ θησαυρὸν οἱ Σάμιοι χρυσοῦν πρόβατον ἀνάθημα τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, ἢ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Plato Comic. οἱ Διὶ παυσομένῳ. *J. B.*

Ἐπὶ Μανδραβ.] Vid. *Suid.* ἐπὶ τῦ Μανδρ. & *Zenob. El. de anim.* XII. 40. qui Ariſtotelem adducit teſtem. *M. du S.*

78. Ἠρέμα ἢν] Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mſſ. W. & P. Cum vero tria illa verba abſint ab omnibus Edd. & gloſſam oleant, non recepi. *F. F. R.*

τότε πρῶτον ἀφελέπων, ἄρχῃ καλαιοῦν, ὡς αἱ μὲ χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, ὑδὲν [a] ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ὀλίχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες ὅτοι ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ὀλίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, ὑδ' ὀλιγωῦ ἄτινα ἔφηδα τὰ καμαλη-gὰ καὶ ἀφόρητα. ἀκῦσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάμαλ@ ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως ἀνελοπρεπές, οὐκ ἐν παρέργῳ τὴν ἀκρόασιν τιθέμῦ@.

Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπαλρίδιον σεαυτὸν οἴεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ ὁδοῦ καλαλείψων, ἴσθι, ἐπειδὰν ὀλὶ τοιούτῳ σαυτὸν καλρείαν [b] ἀπεμπολήσας εἰσίῃς· ὁ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ὅτῳ ἀγενῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλ@ ἦν, [c] εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλ@ ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ ζητεύσεις κάτω νενευκὼς ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀσκελίκῳ ὀλὶ μισθῷ· καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυνηραφείς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμεν@ πρὸς αὐτῆς, ὁ πάνυ εὐδόκιμ@ ἔσῃ, οὐδὲ πολ-

ram lucem tum primum perſpiciens intelligere incipis, aureas illas ſpes nihil fuiſſe aliud quam bullas *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui ſunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laborioſum ſit tali in convictu, nec intelligo, quae moleſta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc ſolum, an labor inſit in hoc negotio, expende; ſed quid turpe, quid humile, & omnino ſervile habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia extra te limen illud relicturum ſcito, cum primum ad illud miniſterium a te ipſo mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum *libertas* volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen graveris, nec unius, ſed multorum ſervus eris neceſſario, & ſerviles operas obſtipo capite praeſtabis a mane inde usque ad veſperam, mercede iniquiſſima: & tamquam homo non a puero inde ſervituti innutritus, ſed qui ſero diſcas, atque aetate jam provecta inſtituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec ma-

a Ἀλλ'] Conſtans lectio. b Ἀπεμπολήσας] Conſtans Edd. lectio, cui conſentit M. c Εἰ καὶ] Καὶ L.

80. Ἀλλ' ἢ φῦσαι] Melius, meo judicio, ſcribetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi *φυσαλίδας* dixerat; Ἐπισκ. c. 19. *M. du S.*

94. Ἔξω τοῦ ὁδοῦ] Sic & infra Ἐρμ. c. 77. Ex correctione *Soulii*, ubi falſo legebatur τὸ ὁδοῦ. *J. F. R.*

96. Ἀπεμπολήσας] Nihil hic variari notat *Soulius*, quaſi mutationem quaeſiviſſet; ſed iterum vid. infra hoc c. & c. 24. & ſupra Reviv. c. 27. ac ſaepe alibi. *J. F. R.*

2. Θητεύσεις] *Homerica* dictio, ut illud ſequens ἀσκελίῳ ἐπὶ μισθῷ. *J. B.*

3. Ἀσκελίῳ ἐπὶ μισθῷ] Ex *Odyſſ.* T. 341. *M. du S.*

Ἀσκελίῳ ἐπὶ μισθῷ] Hemiſtychium eſt, ait *Brod.* Miſcel. IX. c. 13. m. Interim ἀσκελίῳ apud eum legitur; ſed quia ex ipſius commentatione patet, id ſphalma typographicum eſſe, errorem non expreſſi, quod alias facio ad feſtinationem ejus oſtendendam. *J. F. R.*

4. Ὀψιμαθήσας] Sibi ipſi Interpres dum ſubjungit καὶ πόρρω τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Caſaub. ad Char. Theoph. *J. B.*

7. Διαφθείρει] Recordatio antiquae libertatis ſervos excruciat, qualia narrantur de elephantis, qui nolle ſervitutem ſuam lugent. *J. B.*

10. Πόνηρος ἀπαλαίστως] Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam πονηρὸς eſt miſere, πονηρῶς male, & πονηρὸν, *agricola*, *laborioſus*, *moleſtus*, *miſer*, πονηρὸς *malus*. Vid. ſi quid opus in re nota, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 262. & *Ammonium* de ſimil. & differ. Ἀπαλαίστως autem pro *dego*, etiam *Hippocr.* aph. 53. Sect. 2.

magni pretii videbere domino. Corrumpit enim te subiens libertatis recordatio, & resilire facit non numquam, & ea ipsa de caussa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enim vero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permistus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque quidquid est quod tibi datur; haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro qui ipse suo se praeconio venderet, & longo tempore herum *ambiret & quasi* procaretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui Philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu injecta, servum te suum perhibens abducat, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram deosque magna voce testeris: & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspi-

λῆ ἄξι⟨ον⟩ τῷ δεσπότῃ. ἀφαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τ ἐλευθερίας [d] ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ [e] πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίᾳ μηδὲ [f] Ζωπυρίων⟨ος⟩ υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τ νουμηνίας ἐπισάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ [g] Ζωπυρίωνι, προτείνῃς τ χεῖρα ὁμοίως τοῖς [h] ἄλλοις οἰκέταις, [i] καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ [k] διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστί· κήρυκ⟨ος⟩ γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἀνδρὶ ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μηχανησάμενον ἑαυτῷ [l] τ δεσπότλω.

Εἶτ', ὦ κάθαρμα (φαίην δ' ἂν καὶ μάλα πρὸς τ Φιλοσοφεῖν φάσκοντα) εἰ μὴ σέ τις ἢ πολέουλα καλαπονίσ⟨τ⟩ης συλλαβὼν, ἢ ληστὴς ἀπεδίδοτο· ἔκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς πολλοῦ τ ἀξίαν δυστυχοῦντα. ἢ εἴ τίς σε [m] συλλαβόμεν⟨ος⟩, ἅτε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκλεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τ ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλ⟨ος⟩ ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθε-

[d] Ὑπιοῦσα] Ὑποιοῦσα M. male: [e] Πονήρως] Πονηρῶς Ex Fl. Sed in vulgata consspirant ceterae. [f] Ζωπυρίω⟨ν⟩] Ζοπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. [g] Ζωπυρίωνι] Ζωπυρίῳ male *J.* sola. [h] Ἄλλοις] Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς male. [i] Καὶ] Deest in *J.* [k] Διδόμενον] Γιγνόμενον W. prius vero habent Edd. omnes excepta Fl. quae διδόμενον expressit. [l] Τῷ δεσπότλω] Sic *J. P. H. S.* M. & P. δεσπότῃ male Fl. [m] Συλλαβόμεν⟨ος⟩] Λαβόμεν⟨ος⟩ M.

2. ubi βελτίων ἀπαλλάσσουσι, & mox χεῖρον ἐπαλλάσσουσι. Sed tam late patet hujus verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa jam de eo habet *Stephan.* in *Thes.* Alia de eodem verbo vid. supra. *J. F. R.*

11. Πυῤῥίου] Iterum in *Tim.* c. 14. *M. du S.* Sed illud c. 14. in hac Ed. est §. 22. *Tim.* ubi consule notam satis amplam Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

12. Ὥσπερ τις Βιθυνὸς] *Ut Bithynum quoddam mancipium.* *J. Br.*

17. Ἄλλοις] Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. *M. du S.*

Ἄλλοις] Verum est, & mirum, omnes Edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, *ut alii*; quare tanto minus dubitavi textum mutare. *J. F. R.*

18. Γιγνόμενον] Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1. & Tox. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. *M. du S.*

20. Μηχανησάμενον] Rursus infra Σολ. c. 9. *M. du S.*

24. Καλαπονίσ⟨τ⟩ης] *Pirata.* *J. Br.*

30. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.] Conf. supra c. 11. *M. du S.*

31. Ἐν τούτῳ τ ἡλικ.] *In ætatis.* *J. Br.*

33. Φύ-

θερίαν ἤδη ὁρᾷν, αὐτὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν φέρων ἀπεμπόλησας; οὐδὲ τὰς πολλὰς ἐκείνας λόγους αἰδεσθείς, ἃς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ καὶ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξελήλυθασι, τὸ μὲν ἐλεύθερον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ καὶ βδελλόμενοι, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει [a] Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως ἢ Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πολιτῶν μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μέτριος ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τὸ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὴν [b] χθιζὸν [c] πηλὸν ἔχων [d] ἐπὶ τοῖν σκελοῖν· οὕτως ἀπορία μέν σε θέρμων ἔχει, ἢ τὰ ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι καὶ ψυχρῷ ὕδατι, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε

cere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi herba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum, & majorem partem malorum. In his ipsis convivis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum; adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae despe-

a Ῥωμαϊκῶν] Ῥωμαϊκῷ W. Ἀσιακῶν L. Ἀσιϊκῷ P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. b Χθιζὸν] Χθιζὸν *J.* male. c Πηλὸν ἔχων] Ἔχων πηλὸν M. d Ἐπὶ] Ἐν *Th. Marc.*

46. Ἐπὶ κώδωνι] Ὅτι σωφῶς ἐκ παλαιοῦ * Λατίνους ἐπὶ κώδωνι ἐκκλησιάζων. *V.*

* Λατίνους] Λατίνοις editum erat. Mutavit *Soulius*, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνους, vid. *Strab.* V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen *Scholiast.* λατίνους scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ει, ut *Liris* amnis Λεῖρις *Strab.* V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Λείριος, item Ἐξεινος *Pontus Euxinus*, idem ubique. *Claver.* quidem L. III c. 33. in nott. adfert ex *Suid.* Τίλλεος γὰρ —— ὑπὸ κώδωνι Λατίνου. Sed in ipso *Suid.* legitur Λατῖνος, & Λατῖνου. Certe in Edit. qua utor, antiqua, nec dubium, quia sic millies apud quosvis. *J. F. R.*

33. Φέρων] Haec dictio vacare potest, ait *Brodaeus* in Miscell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo *Luciani* dialogo sit petitum; mihi non adeo vacare videtur *φέρων*, quin significet *sponte*, i. e. *te ipsum adducens vendidisti*, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23. adeoque *φέρων ἀπεμπόλησας* erit: *in voluntariam servitutem te tradidisti*. Confirmant sententiam meam verba quae supra c. 9. habuimus: *αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρίψουσι τοῖς πλουσίοις*. Doctiss. *Kuhnius* in Ael. V. H. III. 22. *ἔφερε βασάνους* quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Cl. *Periz.* & id & praecedens *ἀπενέγκαι* ait significare: *sublatum auferre*. Sic quoque quod *Kuhnius* ex *Porphyr.* adfert, *ἅτε φέρων αὐτόν τε — ἐκπλήσων*, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad *Pollux.* V. segm. 48. *φέρουσα ἐπίγραψιν* exponens: *data opera inscripsit*. Addit ibi quidem: *Est ubi & φέρουσα plane otiosum videtur*. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum *πλουτίζω* illud *φέρω*, ut infra hoc Dial. c. 39. *ἀπορρίψῃ φέρων*, & forte in aliis a *Budaeo* adductis. At longe frequentius *destinatum consilium* significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25. 30. & 39. *de mort. peregr.* & *Periz.* ad Ael. V. H. VIII. 14. *J. F. R.*

34. Ἀπεμπόλησας] Constans lectio & vera; quare supra *Rev.* c. 27. falsum illud *ἀμπεπόλ.* recte correctum est; conf. hoc *Dial.* c. 23. pr. *J. F. R.*

39. Ἀγοραίοις & βωμολόχοις] Haec verba saepissime solet conjungere, posterius alibi interpretor, prius *He-*

desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris, quod licet quantum lubet devorare ficuum. Caeterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum supereſt.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudo ineſſet huic negotio, quod jam pro libero servus videris; nec labores etiam iidem qui plane servis. Verum vide mihi an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adsciviſſe te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, asino cum lyra? Nimirum omnino,

ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ [e] ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ὀπιθυμῶν, ἔλλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸ ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν ἀφαπαρείς. ὧδε πώδας τοιγαροῦν [f] λιχνείας ταύτης τἀπίχειρα. οὗ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεὶς τὸ τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔξεστί σοι τὰ ἰχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, οὗ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι, φρῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῆς.

Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δῆλον αὖτ' ἐλευθέρῳ δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ χεῖρον τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τοῦ Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προτεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ὀπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν φασι λύρᾳ καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν οὐχ

e Ὄψων] Ὄψου M. f Λιχνείας] Sic recte sola S. & margo *AIW.* Ceterae λιχνίας. Recte ergo conjecit *Solanus.*

Hesych. verbo ἀγοραίου τίχαι. *J. B.*

Ibid. Βωμολόχοις] Sic *Aelian. V. H.* 2. 13. Aristophanem vocat βωμολόχον ἀνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex *Suida* tradit ibi Periz. N. 4. *J. F. R.*

40. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν] Angl. πλήθει ἀστικῷ. *J. B.*

41. Ξενίζων τῷ τριβ.] Dixi supra ad *Nigr.* c. 14. Πώγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τρίβωνι. *M. du S.*

Ξενίζων] Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. noſtrum *Gall.* c. 18. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερόν μοι αὐτοῖς. Et vid. *Bos* ad I. epiſt. Petri IV. 12. Item *Elsner.* ad I. Petr. 4. 4. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ τρίβωνι] *Graeco pallio.* *J. Br.*

Τῷ τρίβωνι] Angl. τῷ πώγωνι. *J. B.*

44. Συγκλυδων] Συμμίκτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. *J. B.*

46. Ὑπὸ κώδωνι] Sic infra, verſus fin. hujus Dial. ὁ κώδων ἤχησε. *Caſaub* ad *Suet.* Aug. *J. B.*

Ὑπὸ κώδωνι] Vid. iterum c. 31. Sed cave *Joſ. Laurentio* credas, de machina intelligenti; quae ponderum & rotarum ope, ſub noctem diſpoſita, ad quamlibet horam Dominum campanulae ſono e ſomno excitat. AG. IX. 1249. Is homo ſane nihil niſi hodiernum nôrat, qui alibi etiam ſolaria veterum eadem cum noſtris fuiſſe ſomniavit. Somniavit etiam Scholiaſta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit, domeſticum enim erat, necdum campanae noſtrae hodiernae in uſu erant. *M. du S.*

48. Συμπεριθεὶς] Aliud exemplar συμπεριπατεῖς. *J. Br.*

Ibid. Ἔτι τὸ χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῦ σκελοῦ] Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad *Propert.* Eleg. 3. L. III. *Th. M.*

50. Θέρμων] *Lupinorum, cujuscunque cibi.* *J. Br.*

58. Λιχνείας] Mendoſe in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipſo M. *M. du S.*

59. Τἀπίχειρα] Τὰ ἐπίχειρα *J. Brod.* Sic ad praecedens verbum Ἀφαπαρεὶς quoque commentatus erat idem, id eſſe a Ἀφαπίρω, & paullo ſupra ad ἰάλως, eſſe ab ἁλίσκω; ſed gratiam ab lectore me initurum puto, ſi ejusmodi nimis levia poſthaec omiſero. *J. F. R.*

69. Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ] *Poſtrema claſſis ſervitiis.* *J. Br.*

Ibid. Τιβίῳ] Supra Τίμ. c. 14. m. citat *Soulius*, ſed (jam eſt c. vel §. 22.) ubi vid. not. Clar. *Hemſterh.* *J. F. R.*

72. Λύρᾳ καὶ ὄνῳ] *Eraſm.* in adagio: *Aſinus ad lyram.* *J. Br.*

οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆ Ὁμήρου σοφίας, ἢ τ. Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τ Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἤν τις ἐκ τ ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας· τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τῦφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα ἡμῶν. ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἶ τ πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐτάλως περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί γε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προϊοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτῷ. δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς τ Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τ θαυμαστῶν λόγων, τ πώγωνα καὶ τ τρίβωνα μεμισθακέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶν, καὶ μηδέποτε ἀπολείπειν· ἀλλ' ἑωθεν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τ τάξιν· ὁδ' ἐπιβάλλων ἐνίοτέ σοι τ χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, λήξει, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς

(nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericae sapientiae, aut Demosthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod supereſt fastus est, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet: Verum, quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es; & quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permistum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbitur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina inest, studiosis. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, & nec umquam desiderari, sed mane surgentem praebere te ridendum in officio, nec deserere ordines. Ille vero manu nonnumquam tibi injecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens ob-

a Προϊοῦσι] Προϊοῦσι P. Sed in vulg. conspirant Edd. omnes. b Ἐνίοτέ] Ἐπ' ἀτέ vitiose M. c Τύχοι] Τύχῃ W.

98. Εἰς καλὸν] *In re quapiam honesta.* *J. Br.*

2. Ἄναλα πως &c.] *Hom.* Il. Φ. 116. *M. du S.*

Ibid. Καὶ κάταλα] *Ac declives.* Ἡ πάλαι *Urbs Roma*, olim in montibus sita. *J. Br.*

6. Καθίζοις] Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molesta & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, exspectare. καίπου (διστέτου, vel πλησίου) ἴσθι τινὶ τ φίλων, πρὶς ἂν ἔλθῃ, ἀλλαγησόμενον μόνῳ ὅτου καθίζοις ἴχνη, ὁρῶν ἐπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκοντα τὸ βιβλίον πρόχειρον ἀράμενον. *Et dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adieris, colloquitur, non inibores ubi consideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumptum lectitas.* Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Florentino exemplari ab erudita manu adnotatum inveni. καθίζοις nempe pro vulgato καθίζοις· certe καθίζοις foret longe rotundius. *J. J.*

Καθίζοις] Sic W. Codex. In L. καθίσοις. Cl. *Jensius* & alii pro eo quod in Edd. erat, καθίζοις, καθίζοις reponendum conjiciebant. *M. du S.*

8. Ἀστεῖόν τι ἐ ἄπολον] Non absurda sane Codicis L. scriptura σι pro τι exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio τι & κ apud omnes Auctores saepissime conjungi, veluti ad nauseam usque *Herodian.* I. c. 4. §. 12. ῥᾳθυμίᾳ τι ἐ πάχωλις, & sic ibid. §. 13. 14. 18. 19. *Hom.* Il. E. 501. — καρτό τι ἐ ἄχνυ. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. vers. 33. πρεσβυτέρους τι ἐ νέους. Noster paullo supra ἰδιωτικός τι κ πιστόν. & sexcenties alibi. *J. F. R.*

13. Ἐς τὰ νῶτα] *In post tergum. in neglectus ei.* *J. Br.*

18. Ὦ τὰ ἄλλα] Suspicatur Casaubonus ad Athen. 14, 15. Scribendum ὦ τοὺς ἀπόντας ὑλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athenaeus de laurea ad mustaceos Cato RR. c. 121. *J. M. G.*

Ibid. Τὰ ἄλλα] Forsan τοὺς ἀλλάττας ὑλοῦσιν. *Casaub.* in animadv. ad *Athen.* (923. 18.) *A. V.*

Ibid. Συνυλοῦσιν] *Cui reliquas quisquilias involvunt.* Ὦ τὰ ἄλλα Parenthesis. ἢ τὸ σκληρὸν τ μαλάχης φύλλον ἄσπλῳ· ἐπὶ λιμοῦ ὠφελιμώτερον. *J. Br.*

20. Παραψώμῳ·] Lucianus ut per omnes convictus

obviis, ſe neque in via curam muſarum deponere, ſed ipſum quod in itinere contingit otium, bene collocare.

26. Tu vero miſer partim una currens, partim lente ingreſſus, per ardua multa & declivia, talis enim eſt urbs, ut noſti, poſt circuitum illum ſudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo ad quem inviſit, colloquitur, tu, qui ne ſedendi quidem copiam habeas, adſtans, cum nihil ſit quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppreſſit, lotus male intempeſtive, circa ipſam fere mediam noctem ad coenam venis, non jam ut ante honoratus, neque conſpiciendus praeſentibus, ſed ſi quis alius ſupervenit recentior, tu poſt tergum atque ita in contemtiſſimum angulum expulſus teſtis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, oſſa ſola, modo ea ad te perveniant, rodens canum inſtar, aut ſiccum malvae folium, cui involvunt alia, ſi qua deſpiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia

ὑδ' ὁδῷ βαδίζων, [d] ἀμελὴς ὅτι τ μισῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τ ὁ τῷ περιπάτῳ λογίζεσθαι σχολήν.

I Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μ περιδρομὴν, τὰ δὲ βάδιν ἄνισα πολλὰ καὶ κατάντη (τοιαύτη γάρ, ὡς οἶσθα, ἡ Πόλις) περελθὼν, ἱδρακὰς τε καὶ πνιγερίας. καθίζειν ἔνδον τινὶ τ φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, λαλεγομένῳ, μηδ' ὅπου [e] καθίζῃς ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας [f] ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ [g] ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἀωρὶ, περὶ αὐτὸ που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ὅτι τὸ δεῖπνον, οὐκ ἐθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περιβλεπτὸς τοῖς [h] παροῦσιν. ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεωτέρος, εἰς τὐπίσω σύ γ ὕπτιος εἰς τ ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωθεῖς, κατάκεισαι μάρτυς, μόνον τ περιφερομένων τὰ ὀστᾶ, εἰ [i] ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεθέοντα, ἢ τὸ σκληρὸν τ μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ τροφθείη ὑπὸ τ προκαλαχεμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ [k] περιψάμενος. ὁ μὲν οὖν

[d] Ἀμελὴς ὅτι] Nihil hic variare Edd. notavit *M. du S.* quare, neſcio. [e] Καθίζῃς] Καθίσῃς L. Καθίζεις Edd. καθίζῃς W. recte. [f] Ἀναγιγνώσκεις] Ἀναγνώσκεις M. Sed prius ſervant Edd. [g] Ἄσιτόν τε] Ἄσιτόν σε L. [h] Παροῦσιν] Παρισῶσιν margo *A1W.* [i] Ἀφίκοιτο] Ἐφίκοιτο M. & Fl. [k] Περιψάμενος] Sic *J.* & P. Παραψόμενος reliquae Edd. & M. παρεψόμ. *B2.*

2. Βάδιν] Ἡρέμα ἢ θᾶττον, ἢ ταχέως. *G.* (cave poſteriori enarrationi credas.) *M. du S.*

13. Νεωτέρος] * Κυρίως ὁ νεωτὶ ἁλιεὺς ἰχθύς. λέγεται δὲ ὁ νεωτὶ ἁλιεύειν. *V.*

* Κυρίως] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. *J. Gronovius*, qui eandem obſervavit in Schol. ad *Callimach.* 73.

nisi quod ibi levi mutatione κύριον deſignat. *M. du S.*

ctus cum potentioribus partes amicum ſuum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; ſolere nempe iis, veſut canibus, circumroſa oſſa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ὄσπρια ὑπὸ λιμοῦ παροψόμενος, lege παροψώμενος, a παροψάομαι. *J. J.*

Παραψάμ.] Genuina haec ſcriptura, quae in P. & *J.* Ed. reperitur. Vid. Κρ. ix. verſus fin. Ubi quamquam *tangendi* ſenſu uſurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem ſenſu uſurpari ἅπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat *Jambl.* No. 61. Plaraeque Edd. & M. ὠθούμενος. *M. du S.*

Παραψ.] Nimirum παραψώμενος legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παραψόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arreptaurus*) vel *accepturus* (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παροψάμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. *J. M. G.*

Παραψάμενος] Non improbo correctionem Cl. *Jenſii*, quam & Cl. *Gesnerus* amplectitur, immo recepiſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas Edd. habere παροψόμενος, uti vulgo citatur. At cum il-

ἡ ἄλλη ὕοπις ἄπεστιν, ἀλλ' ὅτε ὠὸν ἔχεις μόνῳ, ἢ γὰρ ἀναγκαῖόν ὀστι καὶ σὲ τὰ αὐτὰ ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ καὶ τοῦτό γε· ὅτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν [a] πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάτλα τις ὑπόσκληρος, ὕοπις ἄντικρυς, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ [b] ἢν ὀπίλιπτοι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως [c] ὀπιπαρόντος ἀφάμενος ὁ ἄφκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑπολογορύσας· σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἔχειν παντὸς ἢ τὸν ἀφαίμονα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὸν Προμηθέως μερίδα φέρειν, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. [d] τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὸν λοπάδα

abeſt : ſed neque ovum ſolus habes. Neque enim opus eſt, & te eadem adfectare ſemper, quae hoſpites & ignoti: (illa enim eſſet impudentia tua) neque avis tibi ſimilis aliarum *apponitur* : verum diviti pinguis & ſaginata ; tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exſiccus, quae quidem aperta contumelia eſt & contemtus. Saepe etiam, ſi qua deſit, alio repente conviva ſuperveniente, miniſter, ablata ea, quae tibi appoſita fuerant, ponit illi, admurmurans illud : tu enim noſter es. Quoties quidem carpitur in medium appoſitus aut porcellus ſubrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviſorem, opus eſt, aut Promethei partem feras, oſſa dico pinguedini involuta. Quod enim ſupra te accumbenti

a Πλουσίῳ] Πλησίον M. b Ἦν ὀπιλίπτοι] Ἐπεὶ λίπτοι W. c Ἐπιπαρόντος] Sic *Gron.* recte voluit. nam P. & W. conſentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disjunctim. Παριόντος margo *AlW.* d Τὸ γὰρ τῷ] Γὰρ τῷ P. male.

illae, excepta *F.* habeant ὠφάψομαι. Et P. atque Ed. *F.* ὠφαψάμενος exhibeant, a παράπτομαι *attingo*, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. *F. F. R.*

26. Νεοττὸς ἡμίτομος] Omnia hujus paginae reperiuntur in Lapith. *F. B.*

Νεοττὸς] Quos reſpuebant veteres illi *pullos*, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen *Horat.* Serm. I.

Aut poſitum ante mea quia pullum parte catini, &c. *M. du S.*

28. Ἦν ὀπιλίπτοι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀφάμενος ὁ ἄφκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατίθεικεν] Sic diſtinguunt Bahleenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem ἄφκονος. Vertit autem *Eraſmus*, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quae tibi erant appoſita, aliis apponat.* Etiam *Benedictus*, *Si quando deſit alii, repente miniſter te praeſente tollens ea quae tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praeſentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ἦν ὀπιλίπτοι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀφάμενος ὁ ἄφκονος τὰ σοὶ παρακείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc eſt, *ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit*, ab ἐπιπάρειμι. *F. G.*

29. Ἐπιπαρόντος] Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Cl. *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Conſtantino* in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. Συμπ. c. 20. ubi iterum habet ἐπιπαρὼν. *M. du S.*

31. Ἡμέτερος εἶ] *Noſter es. tu e domo es ac familia.* *F. Br.*

32. Ἢ συὸς] *Aut apri.* *F. Br.*

33. Συὸς ὑπογαστρίου] Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον ſubſtantive hic non capi pro *ſumine* vel *abdomine* ; cum fiat oſſium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σῦς ſit *porcellus ſubrumis*, *lactens* ; an, quod Eraſmo placuit, *ſus foeta*; (& ſcimus *vulvam* inprimis probatam *ejectitiam*,) jam definire non audeo : prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. *F. M. G.*

34. Ἵλεων] *Tibi faventem ac propitium.* *F. Br.*

35. Ὀστᾶ κεκαλυμμ. τ. π.] Vid. *Theogon. Heſiod.* 541. *M. du S.*

40. Τὴν χολὴν] Nam modicam eos habere liquet. *F. Br.*

43. Θεραπεύων ἀεὶ σὺ ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν] Legendum eſt χρυσῷ πίνειν, ut bene ad θεραπεύων referatur. Caeterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore *vitrum* fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum : nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Graeculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparente,

ti adſtat patina, donec ſatietate victus renunciet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile eſt, ſi etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod aliis ſuaviſſimum vetuſtiſſimumque vinum bibentibus, ſolus tu minutum & craſſum potas. Itaque curas in argento ſemper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus ſis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad ſatietatem bibere tibi liceret. Jam vero ſaepe te poſcente puer ſe exaudiiſſe diſſimulat.

27. Moleſtia ſane te adficiunt multa & crebra, & pene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel ſaltandi magiſter, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandri-

παρεσκάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ ὁπόσῳ αἱ ἐολαφοι τὴν χολὴν ἔχουσι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφθην, ὅτι τῶν ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις. θεραπεύων ἀεὶ, οὐ δεχύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ὑπὸ τῶν χρώμασι, ὅταν ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶν ἐκεῖνα ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντι, ὁ παῖς οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν.

Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ ἡδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρθοδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξωνείρων, Ἀλεξανδρεωλίκος ἀνθρωπί-

e Ὀπόσην] Ὀπόσοι W. male. f Πίνειν] Sic M. & Edd. optimae omnes & *Palm.* Πίνων tamen B2. & 3. g Ὅταν σε] Ὅταν σε Edd. & M.

te, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ἀργύρῳ &c.] Quid mirum, vitrum jam in uſu fuiſſe Luciani tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro. Lucret.* IV. p. 127. Ed. Gifan. *Qualia ſunt vitri, ſpecies quae tranſeat omnes.* Calices autem vitreos Romae pulſo auro atque argento, confectos, cryſtallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmaſ.* in *Plin. Exercit.* p. 769. & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Chriſtum natum, vid. *Memoires de Literature.* T. 1. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis quam Graecis uſitata, vid. *Cuper.* Obſerv. L. 2. c. 8. Ita viciſſim ἐκ pro ἐν *Strabo* p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει. Similem fere praepoſ. permutationem vid. mox. *J. F. R.*

44. Πίνειν] Τὸ οἶνον additum in marg. *AIW.* Sed gloſſa potius eſt quam varians lectio. Ceterum *bibere in auro* & ſimil. pro *ex*, etiam Latini. Vid. libellum noſtrum *de Ambiguis.* Sic *Strabo* I. p. 4. Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει, ut alia omittam. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς μὴ ἐλεγχθείης] In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perſpicuus ne duo vina calix.* *J. Br.*

47. Ὁ παῖς] *Servus potum miniſtrans.* *J. Br.*

Ibid. Οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν] *Hom.* Il. Υ. 430. *M. du S.*

49. Ὅταν σε] Omnes Edd. male ὅταν σε. Quaſi enclitica poſſit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen ſic peccatur in aliorum etiam auctorum *Editt.* maxime in ſcholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas ſyllabas contiguas, ſed vacuum decet eſſe intermediam; quod tamen non operoſe monerem, niſi viderem etiam hodie viros doctos perſaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic ſupra c. 23. quoque male edebatur ὥσπέρ τις, quod ſimiliter correximus. *J. F. R.*

51. Ἰωνικὰ ξωνείρων] *Qui Ionica carmina, hoc eſt, amatoria contexit.* *J. Br.*

Ἰωνικὰ] Vid. infra *de Salt.* c. 79. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.] Dubitabam aliquamdiu *hiſtrionem* an *Muſicum* deſignaret: cum ſubito ſuccurrit quod in Συμπ. de ſcurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his ſimilia ſunt, ut neceſſe ſit eundem utrobique hominem Luciano obverſatum fuiſſe. Unum nunc reſtaret, ut quid ſit Ἰωνικὰ ξωνείρων aſſererem; Interpretes enim de eo *qui jocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari exiſtimo; immo quod alio in loco jam laudato ait; Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ ſatis id evincere putarem, niſi *Meurſium* viderem neſcio quae non commentum, ut a ſenſu manifeſto diſcederet. Gaudeant itaque Viri illi doctiſſimi ſuis inventis; me quod attinet, myſterii nihil ſubeſſe puto. Vid. *Tac. Ann.* XIV. 60 *Alexandrinas* delicias vocat Quintil. I. p. 14. B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artubus, Jam nunc, & inceſtos a-*

πίαν. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα λεγομένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ δ' ἰσότιμον καθαχεῖμενον; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς, τρέπεις ὡς τὸ μηχὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτείρεις, καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην, ὅτι ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψακάσασαν. ἡδέως δ' ἄν μοι δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλῳ ποιήσαντι, δύνασθαι ἆδειν ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ οἷ τὸ προλιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν ὅτιν. ὑπαφαίης δ' ἄν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ἱστορίαν δέοι, τὸν πλήρεις πολυτελείτους, καὶ ἁρπάς, καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνημένων. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιουμένους· κἂν ἔν τι γοῦν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀποβλὴξ καὶ ἀδιττὸς εἶης, ἀλλ' ἐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μεῖναι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑπομώζοντα καὶ ἀμελούμενον.

nus. Unde enim amatoriarum voluptatum hiſce miniſtris, & literulas ſinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu poſtules. Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens ſuffugium, ingemiſcis merito, teque ipſe miſeraris, & fortunam accuſas, quae ne tantillum tibi venuſtatis adſperſerit. Libenter autem videaris & ipſe poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio compoſita canere poſſe commode; cum videas quibus rebus honor & plauſus adjunctus ſit. Suſtineas vero, ſi magum aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim hos quoque felicem in amicitiis curſum habere, & magna in dignitate verſari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane rejiculus eſſes & ſuperfluus. Sed nec ad iſta, infelix, probabilis es. Itaque neceſſario minueris, & ſilentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui.

28. Si

a Γραμματίδια] Γραμματιδία W. Sed mutatum eſt. b Καταδεδυκὼς] Καταδεδυκὼς W. c Ἐπιψακάσασαν] Ἐπιπαδάσασαν P. L. & margo *A1W*. Nihil a vulgata abeunt *H. P. J.* Fl. d Δοκεῖς] Fl. at reliquae & M. δοκῇς. e Ὁρᾷς] Conſtans lectio Edd. & M. f Οἷ] Οὗ male L. g Τοῦ] Οὗ W.

mores de tenero meditatum ungui. Horat. Od. 4. III. 21. *M. du S.*

58. Ἐπιψακ.] De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in *Symp.* p. Ed. *St.* 512. l. 35. Ἡν δὲ ὑμῶν οἱ παῖδες μικραῖς κόλιξι πυκνὰ ἐπιψακάζωσιν (ὥσπερ οἱ ἐγγὺς τῶν Γοργιείων ῥημάτων εἶτα) ἅτοις. &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic ſcripturam exhibent, nempe *ἐπισταδάσασαν*. ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptiſſimam. *M. du S.*

63. Μάντιν] Ea enim aetate frequenter conſulebantur. Vid. *Ael. Lamprid.* in *Commodo*, I. *quem parem aſtrorum curſu* Commodo *Mathematici promittebant.* Id enim *M. Aurelio* imperante factum eſt, quo tempore & Luciani libellus editus. *M. du S.*

75. Κιναιζόλα] Eſt inter captatorum artes laudare voluptatis miniſtros atque artifices ſervos eorum, quos captant. vid. *Plin.* ep. 7, 24, 7. ubi *alieniſſimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum curſitant* &c. *J. M. G.*

76. Ἐκ τῶ πράγματος] Idem hic foret ὁ τῷ πράγματι. *Ariſtoph.* Plut. 348. Ἔστι γάρ τις, ἵνα κίνδυνος ὁ τῷ πράγματι. Plura dari poſſent, ni temporis angustia prohiberet. *J. F. R.*

Ibid. Χαῖρ' ὦ χαιραίου βατράχου..] Videtur Lucianus abuti voce *χαιραίου βατράχου* hoc loco, & per id nomen *φρύνου* intellexiſſe, hoc eſt *rubetam*, quod animal contentiſſime clamat. Nam ranae terreſtres, quae in ſegetibus & paſſim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae quae in paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, ſed in ore, admiſſa aqua, ut notat *Plin.* L. XI. c. 37. & 51. Ergo procul dubio Lucianus per *χαιραίου βατράχου rubetam* intellexit. *J. P. a G.*

77. Χαιρ. βατρ. ὦ δ. κ.] Repetit libro *adverſus indoctum* c. 20. *L. K.*

84. Ἡρίνα καὶ γελῶν] Legendum eſt fortaſſe ὐχ' ἡρίνα γελῶν. *J. Bt.*

Ἡρίνα καὶ γελῶν] Ridiculum eſſe ait, ſi quis unctus & coronatus ſedeat, ſimulque eſuriat, neq; quo latrantem ſtomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυόντα, καὶ ἐν Διὸς γε δίψῶντα, μυῤῥα χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρίνα καὶ γελῶν. ἴσως γὰρ τότε τίλη ἰούλου τι-

28. Si enim deferat te ſuſurro ſervus, ſolum te non laudaſſe puerum dominae ſaltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terreſtris ranae inſtar ſitientem clamare, & ut inſignis inter clamantes ſis & quaſi praecentor, ſtudere: ſaepe etiam, poſtquam conticuerunt alii, ipſum ſubjicere meditatam quamdam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro eſuritionum te ſodalem, & ſitientem, ungi & coronari, ſane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt, vinum vero ipſi bibunt & epulantur ea quae parata ſunt.

29. Si vero Zelotypus ipſe ſit, & formoſi liberi, aut mulier juvenis, neque tu ſis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax conſtabit, nec periculum eſt, quod

Ἦν μὲν γὰρ κατείπῃ σοῦ τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνος σὺκ [b] ἐπῄνεσας τὴν δέσποιναν παιδίσκον ὀρχεῖσθαι, ἢ κιθαρίζουσα, κίνδυνος ἐκ μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ὀπίσημος ἔσῃ σὺ τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ὀπτμελεῖσθαι. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ, νὴ Δία, γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, πρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε σήλῃ ἐώλῳ τινὸς νεκρῷ ἀγομένῳ ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκεῖνα καλαχέασίες μύρον, καὶ τὰ στέφανον ὀπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα.

Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἢ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς [k] πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ᾖς, οὐκ ἂν εἰρήνη τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ὁ κίνδυνος ἐν-

[b] Ἐπῄνεσας] Ἐπαίνεις M. [i] Διψῶντα] Conſtans lectio. διψῶτος margo *AiW.* [k] Πόρρω] Ἔξω Ex. Fl. Vulgatae noſtrae adſentitur P. & Edd. Ἔχω margo *AiW.*

24. Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἴδιον διψῶντα κεκραγέναι ἐκμελεσώρθωσε, ὡς ἐκ ἴσῃ ὀπίσημος ἴσῃ καὶ κορυφαῖος. *V.*

25. Ἐώλου τινὸς] Χθιζινοῦ. ψυχροῦ. ῥαπτοῦ. ἀναφιλήτου. ἀνυχόρου. *V.*

τινὸς νεκροῦ; λέγουσι ἐναγίσματα. *Nam eſurientem & certe ſitientem ungentino collini, & caput coronari, aliquantulum eſt ridiculum. Itu enim videris ſimilis eſſe columnae obſoleti cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic ἐκ ἴσῃ ὀπίσημος γελοῖος pro vulgato, malit *Brodaeus* IX. Miſcell. XIII. cauſam nullam video. Ceterum expreſſit planiſſime Lucianus lepidum hoc *Martialis* ad Fabullum lib. III. Epigram. XII.

Unguentum, fateor, bonum dediſti
Convivi: here: ſed nihil ſcidiſti.
Res falſa eſt, bene olere, & eſurire.
Qui non coenat, & ungitur, Fabulle,
Hic vere mihi mortuus videtur. *J. J.*

Ἥρεμα] Locus corruptus, nec placet *Brodaei* conjectura Miſc. IX. 13. Aliquid hic excidiſſe credo. Vide alia loca in quibus vocem ἥρεμα fere adhibet, ut: ἀνεχώρησεν ἥρεμα *Mar.* c. 6. ἥρεμα καὶ ἐχθιζινά μα. Ἰσαγ. c. 9. & *Nigr.* c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. Δελφὸς ἀνὴρ σίφωνα μὲν ἔχει δίψει δέ· λεπτόν. Et *Ariſtoph.* Schol. 230. A. *M. du S.*

Ἥρεμα] Quod ex *Nigr.* c. 5. citat *Soulius*, jam eſt c. vel §. 8. ubi Cl. *Hemſth.* πρασκόψῃ ἥρεμα recte vertit: *ſenſum cogere.* Quod hic tamen ſenſum non efficeret; *Pariſ.* verſio ἥρεμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad ſenſum; num vero ἥρεμα hanc ſignificationem habeat, nondum comperi, neque credo. Cl. *Fenſ.* locum ſanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum eſt ridiculum*, quod melius ad Graeca; ſed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum.* *J. F. R.*

85. Ἐκλὴ — τινὸς] Conf. ſupra Ἐπιτυμ. c. 12. *M. du S.*

Ibid. Ἀγ. ἐναγίσμ.] Vid. ſupra Ἐπιτυμ. c. 22. *M. du S.*

89. Ἦν μὲν δὲ ζηλότυπός τις ᾖ] Ἦν μὲν γὰρ. *Th. M.*

Ibid. Ζηλότυπός τις ᾖ] *Civis ille Romanus.* *J. Br.*

93. Ὅτα

εὐκαλαφρόνητον. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, καὶ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμελοῦντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ δὲ ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα καθακεῖσθαι, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, [a] ἐπεὶ ἄλλου γε εὐνοῦχου ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχοντος, ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. [b] διαπείρας τῷ διῷ μεθύων πίνοντος, ἦ [c] γνάθον.

Εἶτ' ἀπελθὼν οὐ δείπνου μικρόν τι κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ὠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δείλαιος ἐγὼ φῄς, καὶ ἄθλιος, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μέτριον τῇ ὀπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους [d] ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων [e] ἐμαυτὸν ἐνέσεικα. τίνος

facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera ſolum videant, ſed ſemper quaſi corollarium, ne conniveremumquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Perſarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem ne quis te forte Eunuchorum obſervet adſpicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum jam arcum habeat, qui adſpicientis quae fas non eſt, buccam ſagitta inter bibendum trajiciat.

30. Deinde egreſſus convivio paullum obdormiiſti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miſerum me inquis & aerumnoſum! quibus ego exercitationibus relictis, & ſodalibus, & quam otioſa vita, & ſomno, quem *ſola* metiretur dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipſe praecipitavi. Cujus rei cauſa,

a Ἐπεὶ] Ἔπειτα *Pell.* b Διαπείρας] Διαπεῖραι ἂν *Marcil.* & *Pell.* Διαπείρας Edd. omnes. Διαπέρας W. c Γνάθον] Γνάθον ἔτρωσεν margo *A1W.* d Ἐλευθερους] Ἐλευθερίους W. & P. e Ἐμαυτὸν] Sic recte P. Fl. & W. & margo *A1W.* Ἑαυτὸν male *J. H. B2.* Fr. *S.*

95. Προσεπιμειτροῦντες] Ἀντὶ τοῦ ἢ * πέρα τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. *V.*

* Πέρα] Παρὰ editum erat, ſed mutavit *M. du S.*

93. Ὦτα ἢ ὀφθαλμοὶ] Eraſm. in proverb. *Regum aures atque oculi multi.* *J. Br.*

Ὦτα . . .] Vid. *Xen. Paed.* VIII. *Ariſtoph.* Schol. in *Acharn.* p. 265. *A.V.*

Ibid. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Qui Sycophantæ, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis ſeqq. reperit ea pag. 873. *J. B.*

Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romæ reges appellabantur ii, qui convivia præbebant clientibus ſuis, ex Juvenale & Martiale notum, regum autem (ut notum eſt) miniſtri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo luſit cum multo riſu *Ariſtoph.* in Acharnis. *J. P. a G.*

1. Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. *J. Br.*

Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Explicat haec verba Cl. *Jenſ.* Lect. Luc. p. 113, vid. ejus notam ad. *Dial. mort.* XI. §. 4. verſ. 55. ad verba, εἰς τὸ χρυσίον πάντες ἴσλασιν. ubi inſertione praepoſitionis nihil opus eſſe, contra *Brodaeum* oſtendit. *J. F. R.*

2. Διαπείρας] Placet Διαπέρα. *J. Br.*

Διαπείρας τῷ διῷ] Διαπεῖραι ἂν τ. δ. Atque hic κύβδην, de quo ante dixit. *Th. M.*

Διαπείρας τῷ διῷ] De hoc Perſarum more tyrannico prorſus & minime συμποτικῷ nihil memini me legiſſe, & quis credat Perſarum reges vel proceres voluiſſe ſua convivia ſanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi licentiam exſtingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile eſt. Ideo allegorico ſenſu debet intelligi τὸ διῷ. Nimirum acutiſſimum telum eſt calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, inſuſurrando regis auribus, & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. *J. P. a G.*

Διαπείρας . .] Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur; non poteſt enim hic ferri participium. Forſan ſcripſerit διέπειρέ σου, ut Ex. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. *Dial. Jov. Æſc.* & *Herc.* ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. *M. du S.*

3. Γνάθον εἶτ'] Lacunam hic fuiſſe, deſignare credo voluit Juntinae editor, aſteriſco ad marginem poſito. *M. du S.*

10. Φέρων ἐμ.] Vid. quae ad c. 24. de hoc verbo dixi. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμαυτὸν] In plerisque legitur ἑαυτὸν, nulla prorſus ratione ferendum. Recte legitur ἐμαυτὸν in W. & Edit. *Florent.* *M. du S.*

15. Λέων κρίκῳ δεθείς] *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos oſten-

fa, Dii boni! aut quae ſplendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipſis parare mihi licuit, libertate manente & omnium rerum poteſtate. Nunc vero tanquam leo, quod eſt in proverbio, licio devinctus, ſurſum deorſum trahor &, quod omnium miſerrimum eſt, nec bonam de me opinionem concitare, neque gratioſus eſſe poſſum. Idiota enim ego his in rebus & iners, maxime ſi cum hominibus comparer, qui artem ſibi hoc opus fecerint. Inſuper vero invenuſtus etiam ſum, & minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare riſum poſſum: intelligo autem, conſpectum etiam meum ſaepe moleſtum eſſe, in primis quoties me ipſo ſuavior hilariorque eſſe volo: tetricus enim illi videor, & in univerſum non video, quomodo aptus illi eſſe poſſim: ſi enim

ἕνεκα, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς [f] μισθὸς οὗτός ἐστιν; ἐξ ὧν γὰρ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, μετὰ τοῦ ἐλευθέρου, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. νῦν δὲ τὸ τῆς λόγου, λέων κρόκῃ δεθείς, ἄνω καὶ κάτω σπῶμαι, τὸ πάντων οἰκλιστον, καὶ εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, καὶ δὲ χαρισμοῦ εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. [g] ὡς δὲ καὶ [h] ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμπόσιον, καὶ ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ [i] ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς [k] αὑτῷ εἶναι [l] θέλω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως [m] ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ

ὅτι

f Μισθὸς ἕτος] Οὗτος μισθὸς W. *g* Ὡς δὲ] Ὥστε L. *h* Ἀχάριστος] Sic omnes Edd. & M. Ἄχαρις margo male *AIW.* *i* Ἐνοχλῶ] Ἐνόχλῳ M. *k* Αὐτῷ] Sic M. Edd. *l* Θέλω] Θέλῃ Edd. *m* Ἁρμόσωμαι] Sic ex W. dedi, Edd. vulgo ἁρμόσομαι.

oſtentatur paſſim quod princeps tantum alat virum. *G.C.*

Λέων κρόκῃ δεθείς] Ex hiſtoria Androcli, quam vide apud *Æl.* de *anim.* VII. 48. Et *Gell.* V. 14. *Poſtea*, inquit, *videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire* &c. *M. du S.*

Λέων κρόκῃ δεθείς] Eraſm. in paroem. *Leo cordula vinctus. Brod.* Miſc. IX. 13. Editum autem ibi πρόκῃ pro κρόκῃ errore typothetico, quibus illa *miſcell.* mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκῃ & ipſe ſcripſerit ac legerit: Eſt enim κρόκη tenue filum, immo *floccus* & *pluma. Epict.* Sent. 26. Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ἱπτοῦται. *Nec avis ob floccos (plumas,) elata eſt.* Et a κρόκη forſan latinorum *crocus.* *J. F. R.*

18. Τῶν τοιούτων] Scribe τοιούτου *J. Br.* l. modo adducto. Sed τοιούτων ego ſine variatione ubique inveni, & ſi *Brodaeus* τοιούτου alicubi invenit, vel ipſe accentus monere poterat, ſcribam vel editorem τοιούτων dare in animo habuiſſe. *J. F. R.*

19. Τύχοιμι τὸ πρ. π.] Idem rurſus Ὀρχ. c. 9. 21. Et *Mort. Peregr.* c. 18. *M. du S.*

20. Ἀχάρις] Lege, meo periculo, ἀχάριτος, aut probos auctores profer, qui ἀχάρις ita uſurparint. *M. du S.*

24. Αὐτὸς αὑτῷ] Ubi ex perſona *Mercede Conducti* Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὑτῷ εἶναι θέλω. ultima ita refingenda exiſtimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτῷ εἶναι θέλω. ἑαυτῷ pro ἐμαυτῷ, ut ſaepiſſime apud Atticos. *Quando me ipſo volo eſſe jucundior & gratior.* Loquitur ſcilicet, ut dixi, ex perſona *Mercede Conducti*; qui primo mane expergefactus ſecum miſeriam, in quam ſit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate ſit orbatus, poſteaquam venerit in familiam, in qua pro theſauro, quem ſperaſſet, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verſetur, contemptus & inviſus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino ſuo placendi, ſit rudis. *Nam*, inquit, *intelligo ſatis, quam ſaepe ipſo adſpectu moleſtus ſim; praecipue vero, ubi me ipſo jucundior & ſuavior eſſe cupio.* (Joſephus p. 371. C. de rege Perſarum: ὡς δὲ μὴ τὸ δίκαιον ὁ βασιλεὺς διεχώθη, καὶ ἡδίων αὐτῷ γενόμενος. Adſcripſit Cl. *Hemſterh.*) Formula loquendi etiam apud Latinos uſitata. Confirmant emendationem noſtram ſequentia; *Si enim gravitatem oris & vultus ſervare conor, moroſus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riſerim, & ad hilaritatem quam maxime vultum compoſuerim, illico me deſpicis & reſpuit.* *J. J.*

Αὐτὸς αὑτῷ] Ita M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτῷ, quod Clar. *Jenſius* in ἑαυτῷ mutare jubet. Vide tantum an ita ſit intelligendus, ut auctor argumenti libri *Athenaei*, cum alt p. 1. B. κρείττων δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι Ῥήτορες ὑπὸ τὸ ἐν τῷ λίγειν θερμότεροι. &c. vel dives velit comitem lepidiorem quam ipſe eſt. *M. du S.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum eſt, ſed ut jam vidit *Jenſius*, ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ pro ἑαυτῷ, idque pro ἐμαυτῷ. *J. M. G.*

ὅπῃ ἔ σεμνῶ Φυλάττω ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, ἢ μονονυχὶ φθαρτέος. ἢν δὲ μειδιάσω, ἢ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιον, καταφρόνησον εὐθὺς, ἢ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρινάιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ἄλον, [a] τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, ἢ παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βελτιονος.

Ἔτι σὺ ταῦτα διαλογιζομένῳ, ὁ κώδων ἤχησε, ἢ χρὴ τὰ ὁμοίων ἔχεσθαι, [b] ἢ περιμενεῖν, ἢ ἑστάναι, ὑπαλείφαντά γε πρότερον τὰς βυβῶνας, ἢ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸ ἆθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, ἢ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν παρειμένον. καί σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὴν πάλαι βίον ἀντίστροφα, ἢ ἡ ἀγρυπνία δὲ, ἢ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάμαλος, ἠρέμα ἤδη [c] ὑπορύττουσιν, ἢ φθόη, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ κώλυ ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττουσες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, ἢ πολλάκις καλακεῖας δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηκε. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῆς καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ

gravitatem ſervo, inſuavis illi videor & tantum non fugiendus; ſin rideam & ad ſuavitatem componam vultum, contemnit ſtatim & deſpuit; & ſimilis mihi res videtur, ac ſi quis tragicam perſonam indutus comœdiam agat. In ſumma vero, quam aliam ſtultus ego vitam mihi vivam, hanc praeſentem ſi alii vixero?

31. Adhuc iſta cogitas cum tintinnabulum ſonuit, & conſuetus vitae tenor ſervandus eſt: circumeundum eſt, ſtandum eſt, unctis prius ſummis femoribus poplitibusque, ſi velis durare ad inſtans certamen: tum coena ſimilis, & in eamdem horam protracta. Inter haec victus ratio ſuperiori vitae contraria, tum vigiliae, & ſudor, & fatigatio paullatim cuniculis te ſuffodiunt, & vel tabem, vel reſpirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen & ſaepe, cum decumbendum eſſet, neque hoc tibi conceſſum eſt. Simulatio enim morbus tuus videtur & officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus ſemper,

a Τίνα] Sic P. S. & Pell. Τινὰ. Edd. reliquae. b Καὶ περιμ.] Κἂν περ. M. c Ὑπορύττουσιν] Sic octo Edd. antiquiores; ſola tamen Junt. ὑποροῦσιν.

36. Ὁ κώδων ἤχ.] Conf. ſupra c. 24. M. du S.

Ὁ κώδων ἤχ.] Magius de tintinnab. c. 6. comminiſcitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu ſonitum tintinnabuli ſuſpenſi excitaret ad certam horam; ſed vanum hoc eſſe quilibet videt. Recte quoque ſupra ad c. 24. Scholiaſten riſit Soulius, quod campanas, quibus Chriſtiani ad concionem vocantur, ſimili jam uſui aptatas Luciani tempore crediderit. Uſum enim campanarum ad ſecundum octavum vel ſummum ſeptimum revocandum, vid. ap. du Freſne in Gloſſar. Graec. voce κώδων & Latino, v. Campana. Ita noſtra memoria Civis campana quaedam in aliam formam transfuſa eſt, quae 700. annor. aetatem, Gothicamque inſcriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, ſed cylindrica, qualis tintinnabulorum quae vaccis appendi ſolent. Tintinnabulorum autem minorum uſum ſatis fuiſſe antiquum, vid. Caſaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei faſtigio poſitum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vett. Theſ. Graev. T. XII. p. 324. Quin & tintinnabula ſepulcro regis Porſenae imminuiſſe ex Plin. Hiſt. VII. 55. jam retulit Magius c. 2. J. F. R.

50. Ὅσον ἰδίγω] Ad verbum eſt tantum nondum, i. e. propemodum, jam jam. Sic noſter Ver. hiſt. I. c. 8. f. ἐγὼ ἰδίγω παρεφθάρκειν ἐμελλον. Fam jam fructus laturi erant. Plura ex Thucyd. & Herodian. Steph. v. Πόσος, p. 497. J. F. R.

54. Ἴσως δὲ πολλάκις] Διὰς ſubauditur. J. Br.

55. Καὶ τὸ ζωὸν] Delendum illud καὶ, ſed ne ſic quidem ſatis ſanus locus videtur. M. du S.

57. Τοῦ τ' δὲ παρρωνῦ] Horum vis artem noſſe? Galenum audi, Λαμπάτερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ποιεῖ ἡ φαρμάκων, ἢ ἰρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας ξανθὰς ἄλλας ἢ πυρρὰς ἢ μελαίνας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μίσγειν αἰθαλοφόβας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τοῦ παραπλησίας ποιεῖν ἐστὶν, ἃ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teſte Conſtantino L. I. ποιᾶ τέχνη. Sed ſubit hic mirari, quod apud noſtrum feminae, non feminarum ad eam rem, ſed virorum opera jam tum uterentur; quod antequam

per, & parum abeſt quin jam morituro ſimilis videaris.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter inſtituendum ſit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc enim fors tibi tribuit, & jumenta exſpectas, donec, cum jam non amplius ſit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, & ne virgultorum quidem ſatis ſubſternunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod ſibi acciditſſe Theſmopolis, hic Stoicus mihi narravit, ridiculum ſane, quod aliis quoque uſu venire poſſe nec improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis & delicatae mulieris; cum autem peregre eundum eſſet aliquando, primum hoc ſibi acciditſſe omnino ridiculum, ut juxta ſe Philoſophum hominem, adſidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & raſa barba: nempe in honore illum ipſa, ut facile eſt ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum eſſe. Hoc igitur pri-

ἀπάντων ἀχρὸς ἀεί, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἢν δέ [d] που καὶ ἀποδημῆσαι [e] δέῃ, τὰ μὲν ἄλλα ἐᾷς. ὕοντος δὲ πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν (τοῦτο γάρ σοι ἀπομεμέρισται) καὶ τὸ ζεῦγος τελευταῖος, ἔστ' ἂν δόξῃ ἔτ' ὕσης καλαγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσσουσιν, οὐδὲ τῆς φρυγάνου δαψιλῶς ὑποβαλόντες.

Οὐκ ὀκνῶ δέ σοι καὶ διηγήσασθαί [f] ὅ μοι Θεσμόπολις ὅστος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καὶ, νὴ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη, συμπῆ μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ τῆς ὀπιφανοῦς ἐν τῇ πόλει· δεῆσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ὀνείδους ἔφη γελοιότατον, [g] συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ τῷ φιλοσόφῳ ὅτι, κιναιδόν τινα τῶν περιτετιλμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν τρόγωνα τελευξυρημένον· ἀφ' ὑπερβολῆς δὲ αὐτὸν τιμῆς ὀνείρου ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τέλος δὲ ἐκ κιναίδου δὲ ἀπεμνημόνθα, Χελιδόνιον δὲ καλεῖσθαι· τῷ

d Που] Ποῦ margo *AiW.* e Δέοι] Δέῃ W. f Οὗτος] Οὗτος *J.* male. g Συγκαθίζεσθαι] Συγκαθίζεσθαι M.

quam hic loci animadverteſſem, Gallicis ſolis noſtris nobilibus feminis, poſt *Chriſtinae* Suecorum Reginae apud eas adventum, ſeculi noſtri ſummo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut ſaltem ea parte modeſtiae conſulerent, uterentur. *M. du S.*

60. Θεσμόπολις] In vivis, cum haec ſcriberentur, eſſe deſierat. Eundem nominat in *Gallo* c. 10. & in Ἐγκ. c. 9. & ſeqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. *M. du S.*

63. Ἀνέλπιστον] Conf. infra *Peregr.* c. 25. f. *M. du S.*

65. Δεῆσαν] *Cum oportuiſſet.* *J. Br.*

69. Περιτετιλμένον τὰ σκέλη] *Athen.* lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet poſtea.

Ὁρᾷς δὲ περιτετιλμένον τὸν ἀ
Σμικύθιον.

Dixi ad illud *Petron.* Salamandra. Sic pag. 554. ubi peſſime interpr. *qui crura totumque corpus unguento ſe-lebant perungere.* verte ut hic *Eraſm.* *J. B.*

Περιτετιλμένον] Jubet Bourdelotius cum Eraſmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut ſolet, ad *Petronium* amandat. Ego vero cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non eſt, aut, ſi eſſet, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*, non enim picatis cruribus foras credo prodituros; ſed domi ut depilarent dropace; quae ex pice & oleo conſtabat, molles iſti utebantur. Hinc in eam rem uſurpatum, quod in Δημων. loco ab eo laudato legitur, δρωπακίσωνται. Confer *Rhet.* c. 23. *M. du S.*

70. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν . . . . ἦγε] Nequaquam ſignificat ἀφ' ὑπερβολῆς ἄγειν τινά, *honoris gratia aliquem ſecum ducere*; uti putavit Interpres (Edit. *Par.* & *Salm.*) ſed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare.* Quemadmodum δι' ἐτιμίας ἄγειν apud *Aelian.* Hiſt. An. XIV. 29. *H. V.*

72. Χελιδόνιον δὲ καλεῖσθαι] Sic Cleopatra cinaedus Χελιδών, *Suidas* in Κίναιδος. *Th. M.*

τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἠλίκον, [a] σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶδα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) [b] παραθίζειν φύκει ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ διαστραλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ὑπεκλασμένον, καὶ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ πωλιτελιλμένον καὶ πώγωνα τὰ πλευρά· καὶ εἴγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχοντα, ὅτι τῇ κεφαλῇ ἂν [c] συγκαθίζειν. τὰ δ' ἓν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς [d] ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπᾴδοντος, καὶ [e] τερετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ὅτι τὸ ἁπλοῦν. ἕτερον δ' ἦν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσλαχθῆναι.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολι, φησὶν, εἴτως ὄναιο, χάριν δὸς μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μηδὲν ἀντιλέγων, μηδ' ὅπως ὅτι πλεῖον σε [f] δεήσομαι σκυθρωπάσῃς. καὶ δὲ, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ὑποχομένου πάντα πράξειν, δέομαί σου τοῦτο, ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ, καὶ φιλόεργον, τὴν κύνα ἣν οἶδα τὴν Μυρρίνην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται·

mum quale est? Tetrico & seni viro, & cano mento, (nosti vero quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) adsidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, *(quae nominis illius vis est)* sed vulturem quemdam vulsis barbae pennis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adsessurum: se ergo tum caeteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo & minuriente, qui nisi ipse retinuisset, forte & jam in ipso plaustro esset saltaturus? Verum injunctum sibi etiam aliud hujusce modi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi inquit hanc veniam Thesmopoli, sic fortunatus fis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod facile credas, pollicito se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem; canem quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat, uterum enim gerit

a Σκυθρωπῷ] Σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. & M. b Παραθίζειν] Sic *F.* & Codd. W. P. L. Edd. vero P. *B2.* H. Fl. & S. Παραθίζειν. c Συγκαθίζειν] Sic *F. P. H. S.* Fr. Συγκαθίζειν W. & Fl. d Ἀηδίας] Ἀνδίας M. e Τερετίζοντος] Sic W. Τερεττίζοντος male Edd. omnes. f Δεήσομαι] Sic Edd. & M. Διαστήσομαι *B2.* g Μυρρίνην] Litera M. quadrata recte *B2.* & *P.* μυρρ. litera minore *F. H. S.*

76. Παραθίζειν] W. P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis Codicibus Παραθίζειν. *M. du S.*

77. Διαστραλευμένον] Sic iterum infra *Par.* c. 12. *M. du S.*

81. Δεηθῆναι] Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui; sed corruptam esse, cuivis manifestum est. *M. du S.*

Δεηθῆναι αὐτοῦ] Δεήθηναι αὐτοῦ in suo exemplari legebat *Brod.* Misc. IX. 13. p. 67. Et corrigere jubebat δεηθῆναι αὐτῷ. merito quidem; verum quum ego δεηθῆναι constanter scriptum invenerim, ita emendatione jam nihil opus esse arbitror. *F. F. R.*

85. Τερετίζοντος] Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam scriptum in W. Cod. *M. du S.*

87. Αὐτῷ] Forsan rursus αὐτῷ legendum quis malit, ut saepe alibi, non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox αὐτὸν de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius ejus loco narrat. Sapienti sat. *F. F. R.*

89. Οὕτως ὄναιο] *Sic prospere tibi contingant omnia, sic te Dii bene adjuvent.* *F. Br.*

Οὕτως ὄναιο] Idem Icarom. & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3. lib. 1. & *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. *F. B.*

Ibid. Χάριν δὸς μικρὰν αἰτούσῃ δός] *Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire.* *F. Br.*

96. Μυρρίνην] Ad initium hujus capitis in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu. Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας ἐν πάντων τὰ ἤθη παιδεύσας ἄτιμος μένει ἐν Καλαβρίᾳ. Quod & per se futile cum sit, nec quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. *M. du S.*

Μυρ-

rit miſera, & prope abeſt a partu: execrabiles autem illi & immorigeri ſervi, ne mei quidem ipſius, tantum abeſt, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, ſi caniculam, de qua tantum laborem, ſuaviſſimamque mihi ſervaveris. Pollicetur Theſmopolis ſimpliciter ita & tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veſte ſub ipſam barbam proſpiciens, parva, & ſaepe ipſum perningens, (etiamſi illud quidem non addidit Theſmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim ſunt Melitenſes illae caniculae) & mentum philoſophi circumlambens in primis ſi quid pridiani juris in illo haereret. Et Cinaedus, aſſeſſor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio ſolet, cum in Theſmopolin laxaret dicacitatem, de Theſmopolide, inquit, hoc ſolum habeo quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperiſſe in pallio Theſmopolidis audivi.

35. Sic ad delicias vel ad contumeliam potius abutuntur ſuis familiaribus, quos paullatim manſuetos & patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quemdam

βαρύπε) γ' ἡ ἀθλία τ' γαστέρα, ϗ ᾠεδὸν ὡς Ι'δπίτεξ ἐστίν· οἱ δὲ κατάραλοι ὗτοι, ϗ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦν) λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὐποιήσειν με, τὸ ϛ θεσπέσιόν μοι, ϗ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, ϗ μονονυχὶ ϗ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τ' ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τ' πώγωνα, ϗ καλιβρῆσαν πολλάκις, εἰ ϗ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, ϗ βαΰζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γ' τὰ Μελιταῖα) ϗ τὸ γένειον τ' φιλοσόφου θηλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τ' χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκαλεμέμικτο. ϗ ὁ κίναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ ϗ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδή ποτε ϗ ὑπὲ τ' Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσμοπολίδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εὐπετῶν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, ϗ τελοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τ' Θεσμοπολίδος ἐπιθυμῶ.

Τοιαῦτα ἐνίοτε φῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνοχλοῦσι τοῖς ξυνοῦσι, κἂν μικρὸν αὐτοὺς χειρόηθεις τῇ ὕβρει προσκινάζωσιν. οἶδα δ' ἐγὼ ϗ ῥήτορα τ'

b Ὁ κίναιδος] Ὁ γε κιν. M. *i* Τοῦ Θεσμο.] Τῷ τοῦ Θεσμο. M. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes.

Μυρίνῶ] Non adnotaſſem variationem Editionum inter μυρίνην & Μυρίνην, niſi *Soulii* diligentiae oſtentandae cauſſa facerem; nam nimis notum eſt Mſſ. & Edd. antiquas raro nomina propria literis majuſculis initialibus diſtinguere; ita mox Μελιταῖα verſus fin. hujus cap. quoque ſcriptum erat μελιταῖα. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis poſthaec parciores erimus, niſi ubi neceſſitas urgueat, ut c. ſeq. v. καρχάρον. *J. F. R.*

11. Βαΰζον] Hanc vocem attigi ad principium *Petron.* *J. B.*

12. Τὰ μελιταῖα] Hujusmodi enim ſunt Melitaei canes. Eraſm. in proverb. *Melitaeus catulus.* *J. Br.*

Ibid. Μελιταῖα] Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* inſula; uti hodie ab Hiſpania matronarum noſtrarum catulis nomen inditum eſt. Eam autem inſulam, unde canes habebant, aliam eſſe a noſtra *Maltha*, *Scaliger* docet ex *Plinio*, in fine L. III. c. 26. Vid. *notas ad Euſeb. Chron.* p. 223. Inſula eſt orae Dalmaticae adjacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuiſſe diſertis verbis ait. *Theophr.* in *Charact.* c. π. μικροφιλοτιμίας monumentum ejusmodi cani exſtructum memorat, hac inſcriptione, ΚΑΛΛΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. Cujus vanitatis exſtat nuperum etiam exemplum, *feli* Pariſiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noſter Φιλοψ. c. 27. & Συμπ. c. 19. Meminit etiam *Diogenes* apud *Laert.* p. 151. A. & *Æſop.* f. 88. *M. du S.*

15. Οὐκ ἀμούσως ποτὲ ϗ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων] Benedictus, *nunquam inſulſe alios etiam . . . dicteriis petens.* Conjungit ſeparanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Eraſmus, *quum non inſulſe ſuper convivium dicteria quadam jeciſſet in eos qui aderant.* Sic enim debet,

τὴν [a] καρχάρων [b] τῷ δείπνῳ κελευσθέντα μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεχρημένως ἐπῃνεῖτο γὰρ μεταξὺ πινόντων, καὶ πρὸς ὕδωρ μεμελημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον [c] ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποσῆναι τὸ τόλμημα ἕξακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν ἂν ἴσως μέτρια. ἢν δὲ φορτικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ᾖ, καὶ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα ἀλοφύρασθαι χρὴ, ἐπαινοῦντα [d] καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίρων καινοτέρους ἐπινοοῦντα, οἵτινες δ' οἱ καὶ ὅπως κάλλει θαυμάζεσθαι βέλτιστοι. καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκοῦσαι, καὶ πήχεως ἐνίοτε τὸ ῥῖνα ἔχοντας. σὺ δ' ἂν [e] ἐάσῃς μὴ ἐπαινῆς, ἐς τὰς λυθρομίτας τὰς Διονυσίου εἰσιὼν ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφὸν καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἂν εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ [f] τὸ δ' Ἀττικῶς καὶ ὑμηττῷ μεστὸν δοκῶσι τὴν

de asperis illis jussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed vehementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse vel poëticam adfectet eandem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invideas ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones,

a Καρχάρων] Sic omnes Edd. καρχάρων Palm. litera minore. b Τῷ δείπνῳ] Τὸν δεῖπνον L. c Ἀμφορέα] Ἀμφορέως W. d Καὶ κολακεύοντα] Καὶ deest in S. Adest in reliquis & in W. e Ἐᾷς] Ἄν M. f Τὸ] Τοῦτο margo A1W.

quum aliquando non insulse jocatus esset. J.G.

26. Τῶν καρχάρων] Malim τὸ κάρκαρον. J.Br. Misc. IX. 13. p. 67. ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest, intelligitur enim ὄγκῳ, ut *Dial. mort.* IX. §. 2. μαχαίρῳ αὐτῶν. *Aristoph.* Pl. 345. εἰ δὲ τὸ φίλον. J.F.R.

Τῶν Καρχάρων] Sic vertit *Erasmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidæ, Phoenices, Eteobutadæ. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula καρχάρων, & interpretandum *mordacium*, *asperorum*, *exertos dentes habentium*; nam κάρχαρος nihil aliud est, quam καρχαροδὼς. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam superius notavi, conjicio *Erasmum* adhuc juvenem & nondum Græcæ linguæ satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam sæpe peccat ejus dialecti ignoratione. J.P. a G.

Ibid. Καρχάρων] Καρχ. litera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adsentiens, & *Hesychio* ita scribenti: κάρχαρα· οἱ ἴχαλοι ὀδόντες τραχύς τι καὶ ὀδόντες ἔχοντες. Sed quia omnes Edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. J.F.R.

29. Οὐ πρὸς ὕδωρ] Eorum more, qui in judiciis olim ad clepsydram dicebant. J.Br.

Ibid. Ἢ πρὸς ὕδωρ μ.] Solebant enim, ea aetate, Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionantibus apud varias Europæ gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostræ *arenæ*, veterum clepsydræ (quod & etymon docet) *aquæ* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad Asin. c. 24. M. du S.

31. Τῶν ὑποσῆναι] Syncera lectio: ὑποσῆναι, Bred. l. saepe cit. Sed ita, ut jussit, jam expressum est in omnibus Edd. J.F.R.

Ibid. Ἐπὶ ἑξακοσίαις δραχμαῖς] Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta, hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, inquirere curet. M. du S.

35. Διαῤῥαγῆναι] *Clamore disrumpi.* (διῤῥαγῆναι legebatur in *miscel.*) J.Br.

39. Ἀκούειν] Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & *bene audire* Epict. Sent. 7, καλῶς ἀκούειν. Noster in *Prometh.* ipso principio εὐδοκιμήσας παλαιοῖς ἀκούειν, plura simil. Cl. *Jens.* Lect. Luc. p. 272. seq. ubi multas dictiones Græcis & Latinis commu-

nes, & legem esse in posterum ita dicendi.

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam adsectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperan-

λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν.

Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ παρ' ἀνδράσιν. αἱ δὲ γυναῖκες (καὶ γὰρ αὗ καὶ τόδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς συμπαιδευτάς, μαθητὰς ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ φορείῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγῃ), ὡς συμπαιδευμέναι τέ εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφοῦς ὑποδεέστερα. καὶ ἅμα δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὗται περιάγουσι ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν ποτὲ καὶ (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἤτοι μεταξὺ κοσμουμέναι, καὶ τὰς κόμας διαπλεκόμεναι, ἢ καὶ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τι διαλεγομένου, ἡ ἄβρα προσελθοῦσα, δέλτον παρ' οὗ μοιχοῦ γραμματίον· οἱ δὲ

g Καλλωπ.] Sic recte Edd. P. Fl. S. Bz. H. Fr. item M. & S. *Junt.* sola male καλλοπ. h Κοσμούμεναι] Sic recte Edd. omnes. Κομμούμεναι male Mſſ. W. & B. i Παραπλεκόμεναι] Παραπλεκόμενοι M. k Γραμματίον] Γραμματεῖον W.

munes collegit. *J. F. R.*

40. Πήχεως ἐνίοτε τὸν ῥῖνα ἔχοντας] En delicias interpretum. Benedictus, *si nares ênbibêli magnitudine simplas habeant.* Erasmus, *si illis naris nonnunquam ênbibêli hiet specu.* Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane quum in *Hermotimo* dicit ἐπίσαρχυ αὐτὸ τὸν ῥῖνα ὁ γλύφων, adhibent nasum. Et quum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, initio *conscrib. hist.* Sed ut nunc ῥῖν, ita etiam πῆχυς in *Luciano* isidem risum praebere debuit. Nam in dialogo *Veneris & Cupidinis*, quum scriberet ex Veneris ore *Lucianus*, οἱ Κορίσκοι δὲ, ὁ μὲν πάνυ τέρενα ἔχων τὴν ῥῖνα καὶ πῆχυν Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem esse desecat. Benedictus* eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex Salmuriensi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrumne in lacertos exserit fanaticus Sectisque Matrem brachiis plaxat Dindymi.* Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubitum* simpliciter interpretantes. *J. G.*

41. Ἐς τὰς λιθοτομίας] *In lapicidinas Dionysiacas.* Meminit hujus carceris insignis a Dionysio exstructi *Cic. Act. 7. in Verr. Plaut. in Capt. & Liv. G. C.*

Ἐς τὰς λιθοτομίας] Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit *Athen.* c. 3. lib. 1. Jun. in Adag. Turn. cap. 16. li. 22. lautumias vult legi, dico alibi. *J. B.*

Ibid. Λιθοτομίας Δ:] Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius *Athen.* c. 15. *M. du S.*

Λιθοτομίας] Philoxeni contuberhalis futurus verticulos tyranni laudare recusantis. *J. M. G.*

Ibid. Τὰς Διονύσου λιθοτομίας] *Syracusanas Dionysii tyranni Latomias*, Philoxeni poëtae exemplo *J. Brod.* Misc. IX. 13. f. Ecce rursus quam malam Graecam lectionem expressérit; nam haec vitia typothetica non esse credo, quis & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra jam monuit Clar. *Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διονύσου *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo *Jens.* ad vit. sect. c. 6. *J. F. R.*

51. Μυσῶν ἐπιτολῆς] Conf. supra c. 10. *M. du S.*

60. Κοσμούμεναι] Mſ. κομμούμεναι, male, tum sequitur τὰς τρίχας περιπλεκόμεναι: effetque δὶς τὸ αὐτό. *J. B.*

63. Ἡ ἄβρα] *Ancilla.* Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. *J. Br.*

Ἡ ἄβρα] *Servus Hesych.* ἄβρα, δούλη, παλλακή. Dictio quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. *J. B.*

69. Πα-

τὰ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐς ἃ σε μέλλει ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀνιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

tia sermones insistunt, exspectantque, dum illa moecho postquam rescripserit, ad auditionem redeat.

Ἐπειδὰν δέ ποτε μακρῷ τῷ χρόνῳ Κρονίων ἢ Παναθηναίων ὀπισθάντων, πέμπηταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς [a] ἔτι σκεπτομένου τοῦ δεσπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. ἕωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἥκουσι κομίζοντες ἕκαστος ὡς πολλὰ εἰπὼν, καὶ ὡς ὑπὲρ

37. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi amiculum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime multam instituti magnamque pompam oportet. Et primus quidem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens & indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane vero tredecim veniunt ferentes munus, quorum unusquisque, ut multa dixerit, ut

a Ἔτι σκεπτομένου] Sic L. & G. Ἐπισκεπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου Edd. omnes.

27. Ἐφεστρίδιον] Μανδύαν τινὰ, ἄμοιρον δὲ κεφαλῆς τοῦ. V.

69. Παναθηναίων] Quid Romae *Panathenaea? M. du S.*

70. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον] Dixere Persii Interpretes ad illud:

Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

Mſ. Regius ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμοιρον δὲ κεφαλῆς τοῦ. leg. *Casaub.* fin. lib. 6. Anim. ad Athen. *Hesych.* & *Suid.* verbo χειρόμακτρον. *J. B.*

Ἐφεστρίδιον] Interpretatur *Erasmus* ἐφεστρίδιον *umbellam*, ut umbella Græce σκίαι dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *panulam*, vel tale quid. *J. P. a G.*

72. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος] Nullus dubito ex eodem codice refingendum esse καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτομένου τοῦ δεσπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuncias.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου τοῦ δεσπότου, προδραμών. Vertunt: *ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultaris dominum, praecurrit, priorque monet.* σκέπτομαι est cunctor, dubito. unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant. *J. G. G.*

73. Ἔτι σκεπτ.] Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. *Cod.* P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequebar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκήπτω vel ἐπισκήπτομαι *de mandantibus* eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; Adi tamen nos ad *Catapl.* 8. ubi de ea plura. *mandatum* autem hic intelligi commode posse, *munus* quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκήπτομαι pro *consulto* apud *Aristotelem* frequens, *Eth. Nic.* p. m. 4. C. 20. A. 120. C. Sic noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ἱστ. β. c. 10. Δίψαν. c. 57. Ἔρωτ. c. 50. & 73. *M. du S.*

Ἐπισκεπτομένου] Quid si ἐπισκηψαμένου jubente, & mandante familiae. *J. M. G.*

76. Κομίζοντες] *Pallium deferentes.* *J. Br.*

77. Πολλὰ εἰπὼν] *Multos de te apud dominum sermones fecit.* *J. Br.*

78. Καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς] *Utque, cum id arbitrio ejus permissum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* *J. Br.*

Καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς τὸ κάλλιον ἐπιλέξατο δωρεὰν] Perperam Erasmus, *quemadmodum adhortans commodiora subjecerit.* Concinnius Benedictus, *ut sibi dato arbitrio commodiora subjecerit*, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, *cum ei commissum esset negotium, pulchriorem* vel *optimam vestem elegerit.* In *Nigrino.* οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In *Apologia* hujus dialogi. ὃ φαῦλος ἐλπίδος, ὃ τὰ τοιαῦτα γίγνεται, ἀλλ' ἔθει ἐπιτραπῆναι. In modo *Constrib. histor.* ὃ καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, ὃ ἐπιτραπείη. Et alibi usitatissima est loquutio. *J. G.*

Ibid. Τὸ κάλλιον ἐπιλέξατο] *Optimum tibi delegit.* *J. Br.*

79. Δωρεὰν] *Commemorans.* *J. Br.*

80. Λαβόντες] *Aliquot a te extortis assibus.* *J. Br.*

Ibid. Βραβεύμενοι] Narrat Noster quemadmodum, si *Mercede Conductus* festis diebus donativum aliquod pusillum ab Domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcumque accipiant, aegro animo discedant. ἅπαντες δ', ἔφη inquit, ἀπαλλάττοντες λαβόντες, ὅτι ἐβραβεύοντο, ὅτι μὴ πλείω ἤδυναντο. *Omnes itaque aliquo accepto*

ut monuerit, ut dato ſibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum munuſculo abeunt, inſuper cum faſtidio quodam murmurant, quod plura non dederis.

38. Merces ipſa *minutatim tibi ſolvitur*, obolis binis aut quaternis, ſi petas, gravis videris ac moleſtus. Ut igitur accipias adulandum primo ipſi & ſupplicandum; colendus autem etiam eſt diſpenſator, quod aliud culturae genus eſt; nec vero negligendus conſiliarius & amicus. Porro quod accipis jam debebatur veſtiario aut medico, aut ſutori cuidam. Munera igitur illa non munera & nullius utilitatis.

μνησε, ᾗ ὡς ὀπιτραπεὶς, τὸ κάλλιον ἐπελέξαλο διεξιών· ἅπαντες δ' ἂν ἀπαλλάτλοντ' ὀλαβόντες, ἔτι ᾗ βρενθυόμθοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, χτ' δύο ὀβολοὺς, ᵇ ἢ τέτλαρας. ᾗ βαρὺς αἰτῶν σὺ, ᾗ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἐν λάβῃς, κολακευτέος μὲ ἑαυτὸς, ᾗ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ ᾗ ὁ οἰκονόμος. ἔτ' μὲ ᾗ ᶜ ἄλλ' θεραπείας τρόπος. Οὐκ ἀμελητέος δὲ ὐδ' ὁ ᵈ ξύμβυλος ᾗ φίλ'. ᾗ τὸ ληφθὲν, ᵉ ἤδη προσφείλελο ἰμαλιοκαπήλῳ, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυλοτόμῳ τινί. ᵍ ἄδωρα ἐν σοι τὰ δῶρα, ᾗ ἀνόητα.

Po-

ᵇ Ἢ] Sic recte P. & L. ᾗ Edd. ᶜ Ἄλλος . . . τρόπος] Ἄλλου τρόπου margo *Aldi*. ᵈ Ξύμβυλος] Ξύμβολος male *S.* Ceterae recte ut edidimus. ᵉ Ἤδη] Ὁ ἤδη Ex. Fl. ᶠ Ἄδωρα] Sic recte *Coll.* & *Gron.* Edd. omnes male ἄωρα.

80. Βρενθυόμενοι] Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι ϛ δυχεραίνοντες. βρίνθιον δὲ μῦρον τ' ψαχίων, οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται ᾗ ὄρτιόν τι βρίνθος, ὃ ἔνιοι * κόσιφον καλοῦσι. *V.*

* Κόσιφον] Lege κόσυφον. *M. du S.*

90. Ἄδωρα ἐν σοι τὰ δῶρα] Gr. ἄωρα, Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) *G. M. du S.*

cepto diſcedunt, inſuper muſſitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiaſtes, Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι ᾗ δυχεραίνοντες. βρίνθιον δὲ μῦρον τ' ψαχίων. οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται ϛ ὄρτιόν τι βρίνθ', ὃ ἔνιοι κόσιφον καλοῦσι. Scholiaſtae haec verba ſunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Magni Auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce *Heſychius:* ſed quum apud *Heſychium* juxta & *Helladium* in Chreſtomathia pag. 14. editionis cum notis Meurſii, legatur βρίνθιον, dubium utrum apud *Helladium*, & *Heſychium* atque in Etymologico Magno (ubi nunc βρίνθιον, nunc in plurali βρίνθια, ſcribitur) ſit ex hoc Luciani Scholiaſta reſcribendum βρίνθιον an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex *Heſychio* βρίνθιον emendari debeat. Certe priori ſententiae videtur τὸ βρενθύεσθ inde deductum favere. Porro & ex *Heſychio*, & *Etymologico* apud Scholiaſten pro κόσιφον lege κόσυφον. Apud *Heſychium* quoque, ubi legitur, βρίνθιον, μῦρόν τι ὡς Βάκχαρις, &c. ſciendum apud Etymologici Auctorem ſcribi βάκχαρις, & ex adjecto ibi articulo ὁ, patet fuiſſe feminam. Uter recte ſcriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud *Heſychium*, Βρίνθ' ϛ ὁ τύμβος λέγεται· hic quidam pro τύμβος conjiciunt θυμός. Sed verior eſt haud dubie *H. Stephani* ſententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθ per ἀλαζονεύεται, μεγαλοφρονεῖν, ita βρίνθος per τύφος exponitur. Apud eumdem *Heſychium*, ubi βριναιάται, δυχεραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito quin βρενθύεσθαι ſit reſcribendum; plane uti infra βρενθύεσθ inter alia etiam per δυχεραίνεσθ, προσποιεῖσθ, redditur. Vide quoque Etymologicum Magnum in eadem hac voce. *J. J.*

82. Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.] Summam & infimam mercedem hic nominat, quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim Philoſophi ut intelligam hunc locum, ſequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, ediſſerit; ἢ autem quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. eſt. *M. du S.*

84. Μὴν αὐτὸς] *Ipſe dominus.* *J. Br.*

86. Οὗτος] Muneribus ſcilicet, non obſequio tantum. *M. du S.*

87. Ξύμβολος] Revocandum ex editionibus prioribus ξύμβουλος, *qui in conſilium adhibetur.* Talem enim hic locus poſtulat. *J. J.*

90. Ἄωρα] An ἄδωρα. *J. Br.*

Ἄωρα ἐν σοι τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus, *intempeſtiva.* At non veniunt intempeſtiva illa, quorum adventu ſolvo æs alienum antea contractum; etſi tarda, tamen ſatis utique tempeſtiva, nec certe ἀνόητα. Immo ſane auctor ſcripſit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non poſſunt, quum & eorum ſpe in cultu domini & mox in ipſos ſervos plus erogaveris, quam illa tibi poſſunt redigere. Sic in *Timone* notatur ab *Barlaeo* πλοῦτος ἄπλουτος. Sic in vitarum auctione *Bourdelotius* advertit τέρψις ἀτερψία. Sic ab aliis κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. *J. G.*

Παλὺς δὲ ὁ φθόνος, καί τις ἀφελὴς ἡ ἀληθολή ἐπέξεισι πρὸς ἄνδρα ἤδη τὰς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὴ ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκλελυμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπημβλυ-95 νότα, καὶ ποδάγραν δὲ ὑπανιῶσαι. ὅλως γὰρ ἔοικε τῶν τοιμύταλον ἐν σοὶ, ἀπαυθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκ-

39. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paullatim contra te insurgit apud virum, sermones qui contra te habentur libenter jam excipientem. Videt enim te jam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paullatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam

Ἄπορα δέ σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόητα] Qui lectionem hanc [ἄπορα] tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi Odyss. M. vs. 89. Scyllae pedes dicuntur ἄποροι.

Τῇς ὄτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄποροι.

Idque Scholiastes vetus, anonymus, exponit λεπτά· adeo ut *dona* haec dicantur *tenuia*. Vel ἄπορα possit quis exponere *ingrata*, *indigna*: quemadmodum *Hesychius* ἄπορα interpretatur inter alia, ἄχαρα, ἀπρεπῆ. Sed sciendum est, non satis constare, hc inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄποροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio* (in voce Ἄποροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior; Scyllae pedes nimirum dici ἄπορους ab ἀφορᾶν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & *Hesychius*. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio Cl. *Gronovii*, legentis ἄδωρα pro ἄπορα. Ἄδωρα enim δῶρα *eadem elegantia dici, qua* πλοῦτος ἄκλυστος, τέρψις ἀτερπής, κόσμος ἄκοσμος, τίσις ἄτιτος. Quibus ego addo γνῶσις ἀγνωσία eodem loco apud Nostrum in Vitar. Auctione, c. 14. quo τέρψις ἀτερψία. Sic χάρις ἄχαρις lib. 1. *Anthol.* Epigr. cap. III. Epigr. I.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θρασυκῶν ἀνάψας
Ἄρῃ, ταύτην τὴν ἄχαριν χάριτα.

& apud *Aeschylum* in Prometheo Vincto p. 35. edit. Steph.

——— φέρ' ἴσως ἄχαρις
Χάρις, ὦ φίλοι, εἰσί που τῶν ἀλλῶν.

Apud eumdem *Aeschylum* in eodem dramate, πόλεμος μὲν ἀπόλεμος pag. 55.

Ἀπόλεμος ἦλθ' γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
Πάθεα.

Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν δὲ πολλά τις μαχησάμενος φεύγει. (Apud *Cicer.* III. de Orat. veteris Tragici est: Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis: ἄγαμος γάμος *Euripid.* in Hec. *Sophocl.* OEdip. Tyr. p. H. S. 200. *Aeschylus* Prom. πῦρ ἄπορον, πλάσμα ἀπόλεμον Persis. ναῦς ἄπορος Choeph. χάρις ἄχαρις *Eumenid.* παῖδες ἄπαιδες. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius* Medea vita invita: *Amphis.* Com. βάσανος ἀβάσανος. Haec collegit B. *Martin.* V. L. III, 9. *Homero* Il. I, 34. ἀλλὰ ἄπαλλα. *Aeschylo* in Persis p. 157. ναῦς ἄπορος, *naves perditae*, & p. 288. πόλις ἄπορος, urbs diruta: *Sophocli* in Electr. v. 1157. Clytaemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit T. H.)

Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud *Ovidium injusta justa*, II. Metam. 627. de Apolline Coronidem ab ipso temeraria & injusta caede trucidatam tumulante,

Et dedit amplexus, injustaque justa peregit.

Sic antiquus Tragicus apud *Ciceronem* III. de Oratore 58. dixit *innuptas nuptias*;

Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis,
Ego tum gravida, &c.

Sic *insepultam sepulturam* ex *Ciceronis* Philipp. I. citat *Terentius* ad *Suetonii* Julium, cap. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in Oratore cap. 23. *Inops potentia* apud eumdem Pro Quintio cap. X. *Infantissima sapientia* apud *Horatium*. Ita & Ardeliones apud *Phaedrum* dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum, viderat jam olim *Bradaeus* IX. Miscell. cap. 17. adferens illud *Sophoclis* ex Ajace Flagellifero,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud *Virg.* II. Aeneid.

——— *nulla putasne*
Donis carere dolis Danaum? ———

Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλήματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante, *Moschi* Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*,

Ἦ δὴ λέγῃ (Ἔρως scil.) λαβὼν ταῦτα, χαρίζομαι ἅπερ μοι ἔπεα,

Μὴ-

mam vitæ tuæ partem, & ſummum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fiſſum concinnavit, jam circumſpicit, te quidem in quod ſterquilinium abjiciat, alium vero, qui labores ſuſtinere poſſit, ut adſumat. Tum igitur vel tentaſſe puerum, vel ancillam virginem dominæ imminuiſſe, homo ſenex, vel quiddam

μειράκιον ἢ οἰκέτου ἀπειρίας, ἢ μάλα Ισα πολυχρόνιος ἐργασάμενον, ἤδη ἀπειλάττει, σὲ μὲν εἰ ἔτυχε [a] ἀπορρίψη φέρων, ἄλλον δὲ ὅτου ἂν δυναμένου τοὺς πόνους καρτερῶν προσλήψεται. ἢ ἴσως μειράκιον αὐτῶν ἴσως ἐπείρασάς [b] ποτε, ἢ ἡ γυναικὸς ἄκρας παρθένον γέρων ἀνὴρ [c] διέφθειρας, ἢ [d] ἄλλο τι

[a] Ἀπορρίψῃ] Ἀπορρίψει margo *Ald.* [b] Πότε] Conjecit *Jenſ.* Confirmat Mſ. L. Τότε Edd. omnes male. [c] Διαφθείρας] Sic W. recte ait *Soulius.* Ἀλφθείρας Edd. male. Διάφθειρας correctum in Ald. [d] Ἄλλο τι] Ἀλλό τι Edd.

Μότε θέγγε, πολλὰ δῦρα· τὰ δ' ἐπὶ πᾶσι πόντια βάλλει). *J.F.*

Ἄδηρα] In quibusdam Codd. ἄδαρα inveniri teſtantur *Gataei* Collectanea, quæ etiam ἄειρα memorant, & reſtituta Sophoclem ejus quam ſequimur lectionis auctorem laudant. Locus *Sophoclis* integer ſic habet: Ἀλλ' ὦ γ' ἀλαθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, ἐχθρὰν ἄδηρα δῦρα κ' οὖσ' ὑπέστιον. M. vulgatam exhibet. *M. du S.*

Ἄδηρα] Ex Latinis permulta ejusmodi oxymora, ut: *concordia diſcors, inſaniens ſapientia, dulce malum, ſtrenua inertia* &c. &c. collegi in libello *de Ambig. & contrar.* Tit. *ADJECTIVUM*, & *OXYMORON.* *J.F.R.*

Ibid. Καὶ ὑπόπτα] Ex Sophocle in Ajace Maſtigoph. Ἐχθρὰν ἄδηρα δῦρα κ' οὖσ' ὑπέστιον. *J.Br.*

95. Πρὸς τὸν δικαίαν συμβολὰν καὶ ἀπωδυνότατα] Incredibile eſt has voces, inprimis poſtremam, ſic ab eximiis illis viris verti potuiſſe: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud eſt? Utique talia non decent ſeculum noſtrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat ἀπωδὸν eſſe collabi, deficere? *J.G.*

97. Ὅταν ὦν τοιμιόστατον οὐ σοὶ] Hæc ita legenda ſunt. *J.Br.*

Ὅταν ὦν τοιμιόστατον] Lucianus porro accumulans & exaggerans miſerias, quæ cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus ſit, Conductum maneant, ait, Dominum ſecundis auribus admittere, ſi quis Conductum apud ſe calumnietur, ὑφὶ ᾧ ἴδῃ τι ἢ ὑπὸ ἢ συναχθὲν πόνων ἀνεπιγνώμονι, καὶ πρὸς τὴν δικαίαν συμβολὴν ἀπωδυνότατα, τὸν μισθοῦσθαι δυνατώτατον, ἴδιον δὲ ὅταν ὦν τοιμιόστατον οὐ σοὶ, ἀπωδυτερόμενος . . . ἴδῃ ἀβλεπόντως τι ἢ εἰ ἢ πόνοις διαφθείρῃ, &c. Sic potius, quam vulgo τοιμιόστατον, οὐ σοὶ ἀπωδυτερόμενος, hæc ſunt diſtinguenda, ut ante me vidit *Brodæus* dicto loco. *Perſpicis enim te . jam aſſiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, jamque pedagogum tibi ſubeuntem. Proinde poſtquam id quod erat in te floreniſſimum, decerpſit . . . circumſpicit jam in quod ſterquilinium te abjiciat*, &c. *J.F.*

Ibid. Τοιμιόστατον] Ἥδη. In Angl. Cod. Paginam 278. interpretatur *Theod. Marcil.* ad Perſ. *J.B.*

Τοιμιόστατον] Vid. iterum infra *Hab.* c. 19. *M. du S.*

2. Ἀπορρίψῃ φέρων] Hic quidem poteſt otioſum dici illud φέρων. (Vid. ſupra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac ſi dixeris: ſi quis te (ad ſterquilinium) *portet & abjiciat.* *J.F.R.*

5. Πότε . .] Recenſens Lucianus cauſſas, quas Dominus comminiſcatur, ubi taedium *Mercede Conducti* eam ceperit, illum exturbandi; inter eas ponit & has, ἢ ἴσως μειράκιον αὐτῶν ὅτι ἐπείρασας πότε, ἢ ἡ γυναικὸς ἄκρας παρθένον γέρων ἀνὴρ ἀλφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπιλήψεται, νύκτωρ ἐγκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ἐκτὸς, ἐξελήλυθας ἅπαξ ἐκπόντων. Non multis puto opus eſſe, quibus attento & Erudito Lectori perſuadeam legendum πότε & διάφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε & ἀλφθείρας. Quem enim alium ſenſum, quam hunc, recipere poſſit hic locus, & mens Auctoris? *Vel etiam quod puſionem ejus aliquando tentaſſi, vel uxoris ancillam virginem homo ſenex vitiaſſi, vel ſimili alio nomine inſimulatus, noctu, obvolutus, in cervices extruſus, egreſſus & orbatus omnium.* *J.F.*

Πότε] L. Uti conjecerat Cl. *Jenſius*, pro vulgato τότε. *M. du S.*

Πότε] In Lectt. Lucian. *Jenſii* p. 204. unde haec defumta ſunt, inverſo ordine legebatur: *legendum τότε . . non autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens viri *Clar.* poſtulabat, qui vulgatam corrigere volens, non ſcripſit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare πότε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. *J.F.R.*

6. Διαφθείρας] In omnibus antea legebatur Ἀλφθείρας, quod ſenſus ferre nequit. W. veram ſcripturam Ἀλφθείρας, quam arripuimus, ſuppeditat. *M. du S.*

Διάφθειρας] Pro vulgato Ἀλφθείρας exhibui, ut conjecerant viri docti; & ſic in *Aldina* prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, ſine dubio ex Codice; nam ubi in una tantum litera variatur, ſolet eam ipſi textui immittere. Minus itaque *Solano* obſecundavi, quia ſic melius reſpondet praecedenti aoriſto ἐπείρασας. Licet enim conjunctiones non ſemper ſimilia tempora requirant, ut ſupra probavimus ad *Piſcat.* med. fere: hic tamen convenientior aoriſtus quam tempus praeſens, quia in praeterito etiam ſermo continuatur. *J.F.R.*

τι τοιοῦτον [a] ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ὑπὸ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ ἄπορος, καὶ βελτίστῳ ποδάγραν αὐτῷ γήρᾳ προσλαβών. καὶ ἃ μηδὲ τέως ἤδεις, ἐπομαθὼν οὐ τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ σε τῷ ἔθει καὶ ἐπομανθάνων αὐτὰ, ἀγαναχτεῖ.

aliud huic simile incusatus noctu, capite obvoluto, praeceps ejiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus hoc tanto tempore interjecto eorum quae ante sciebas, ventre auctus majore quam culeus est, malo quod nec explere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit.

Καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλον δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἡ σὴ τοῦ ἀπωδῆναι ἀφορμὴ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὐκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας [b] ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τὴν τοιαύτης δόξης αὐτοῖς, ἣν ἔχουσι περὶ [c] ἡμῶν, καλαυροηκέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ [d] οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ οὐδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ὑπὸ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ [e] ἐπαγωγὰς

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum jam & equis vetulis similem, quorum neque pellis aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulsione orta, & majus quid suspicata, ut moechus vel veneficus, vel horum simile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus: tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis. Tales enim universos nos arbitrantur, nec injuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt, & gratiam ab amasiis, & malorum in hostium capita aver-

a Ἐπικληθεὶς] Ἐπιγνωσθεὶς margo *Alw.* b Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae, & W. c Ἡμῶν] Ὑμῶν male *S.* Vulgatam nostram exhibent *J. P. Fl.* &c. & W. d Οἱ] Deest in W. e Ἐπαγωγὰς] Sic *J. Fl. Ald. Fr. A.* & W. Ἀπαγωγὰς *Ba. H. S. P.* Ald. Ἐπαγ. margo.

12. Θυλάκου] Θύλακος ἡ λαβύκη. Θύλακοι δὲ σφῆνες καὶ ὑπερῴλματα, γυμνασίου εἶδη. *V.*

14. Ἐπὶ τῷ ἔθει] *Ea quibus assuevit.* *J. Fr.*

23. Ῥᾴδιος τὸν τρόπον] Saepius apud hunc videas ῥᾴδιος in sequiorem partem trahi; sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; conjicio *in facinus pronum* ex hoc loco, & alio qui est in Ἁλιέ. c. 4. ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34. Ῥᾴδιον εἰς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunum* Livius aliique latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. *M. du S.*

25. Ἡμᾶς] Nimirum ὑμᾶς & paullo post ὑμῶν lego ex antiquis editionibus. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. *J. M. G.*

31. Ἐπαγωγὰς] Cum legerem semel & iterum, [Πολλοὶ γὰρ οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπεσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐχθρῶν.] quid esset ἀπαγωγὴ τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tamdem editio Florentina, habens differte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνώσιον, censeo. Id nimirum Noster sit, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis praesagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres quid-

aversiones : idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia induti erant & barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque eorum in coenis & reliqua consuetudine adulationem, & quam servilem lucri caussa personam suscipiant.

τοῖς ἐχθροῖς. ϗ ταῦτα πεπαιδευμένους λέγοντες ϗ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, ϗ πώγωνας οὐκ [f] εὐκαταφρόνητους καθειμένοι. εἰκότως ἂν τὰ ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, ὡς ἀρίστους φῶντο, τοιούτους ὁρῶντες, ϗ μάλιστα ὀπτηρεύοντες αὐτῶν τὰ ἐν τοῖς δείπνοις, ϗ τὴν ἄλλην ξυνουσίαν κολακείαν, ϗ τὸ πρὸς τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν.

41. Quos vero ejecerunt, illos etiam, ut valde consentaneum est, odio habent, & undique quaerunt funditus, si queant, perdere. Etenim arbitrantur illos enunciaturos esse multa illa in natura ipsorum *ac moribus* secreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior : intus autem vel Thyestes est liberos suos epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus

40 Ἀποστεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, ϗ μάλα εἰκότως, ϗ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἀπόρρητα τῆς φύσεως ἀπόκρυφα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, ϗ γυμνοὺς αὐτοὺς [g] ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί, [h] πορφυρᾶ δ' ἔξωθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τὰ τέκνων ἐστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα [i] ὀπυίων. τοιοῦτοι ϗ αὐτοί εἰσι, λαμπροί, ϗ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγῳδίαν σκέπουσες. ἔκαστον γὰρ αὐτῶν ἢν ἐξελίσῃς, δρᾶμα μέγα μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου

τὸν

[f] Εὐκαταφρόνητους] Εὐπαταφρόνητους P. [g] Ἐπωπτ.] Ἐπεπτ. *f.* Ceterae recte ἐπωπτ. item M. [h] Πορφυρᾶ] Constans lectio. [i] Ὀπυίων] W. Ὀπύων Edd.

quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo *Lucianus* de simili, vel potius multo pejori hominum genere, infra in Pseudomanti c. 5. Λαμβάνει τις αὐτὸν ἱμάσης γόης, ἢ μαγείας ϗ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ἐπιχωνεύων, ϗ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἱμείροις, ϗ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, ϗ θησαυρῶν ἀνατομὰς, ϗ κλήρων διαδοχάς. *Accepit eum amans quidam praestigiator, ex iis qui magias & sacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad inimicis tenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas.* Est ergo ἐπαγωγὴ, vel generatim cujuscumque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. *Hesychius*, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ἐπιτοῦν κακὸν ἐπαγόμενον. atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. *J. J.*

Ἐπαγωγὰς] W. & Edd. Fl. *Ald. Junt.* & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλιξ. c. 15. *M. du S.*

44. Φύσεως] Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. *J. M. G.*

49. Θυέστης] Vid. supra de *Sacrif.* c. 5. *M. du S.*

51. Τηρεὺς] *Tereus* cum sequeretur Prognen uxorem & ejus sororem Philomelam, ambae versae sunt in aves. *Ovid.* VI. Met. *Pers.* Sat. VI. *G. C.*

Ibid. Ὀπυίων] Ita W. In *Impress.* ὀπύων. Vid. & Ἀλ. c. 19. *M. du S.*

Ὀπυίων] Etsi in omnibus inveni ὀπύων omisso *i.* tamen edidi ὀπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo *Hesych.* ter quater id repetentem, ὀπυόμενη, μισγομένη. ὀπυομένη γεγαμημένη. ὀπύειν, γαμεῖν. &c. & sic noster supra. Quare vel nullo Mss. praeeunte, olim correxi. Jam vero, cum Codex *Wit.* adsentiatur, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mss. *Gujeti* quoque inveni, illum ὀπυίων legi velle. *J. F. R.*

τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα ᵃ εἰανθὴς, ἢ χρυσῆς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' ἐν ξυνειδόσιν αὐτῆς, μισεῖσι, ἢ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀπ' αὐτῶν ἀπῃρῆσθαι, καὶ ἀκριβῶς αὐτὸς ἐπίσταιτο, ἢ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. 60

Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὅσον οἷός τε ὁ Κέβης ἐπεῖν, εἰκόνα τινὰ ᵇ σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς ᶜ αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι ᵈ παρίητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παρράσιος, ἢ ᵉ Ἀετίωνος, ἢ ἢ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα ἔστιν γενναῖον, ἢ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ὑποδείξω τὴν εἰκόνα. ἢ ᶠ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, ἢ ὑπόχρυσα, ἢ μὴν κάτω ὑπὸ γῆ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ὑπὸ λόφῳ κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ὑπόπολυ, ἢ ἀνάντης, ἢ ὀλισθηρὸν ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ὑπὸ τραχηλιοδῆναι, ἁμαρτόντος τοῦ ποδὸς ἐν-75 δοθέν δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ᵍ ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέρασ τος, ὁ δ' ἐρασὴς μόγις ἀπελθὼν, ἢ

aut Sophoclis *ingenio dignum*: extra autem sunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt insidias, si quis ab illis sejunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret.

42. Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque. Apellem quemdam aut Parrhasium, aut Aetionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio vel artis praestantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: adscensus longus sit & arduus, lubricusque, ut saepe qui in summo se jam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem qui aegre ad-

a Εἰανθὴς] Εἰανθὴς male *S.* Εἰανθὲς pejus *A.* b Σοὶ βίου] Βίου σου W. σοὶ L. σοῦ Edd. c Αὐτὴν] Ταύτην W. d Παριητέον] Παριστατέον exarat *M.* W. Προσιτέον A. & P. Προσιτέον M. Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt Edd. e Ἀετίωνος] Deest in W. f Δὴ] Hanc vocalem adesse in *S. M. H. Fl.* notat *M. duo S.* quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq. Edd. g Ὅλος] Ὅλον P. L. A. Sed prius illud Edd. constanter servant.

61. Ὁ Κέβης ἐπῶν] Ἐφασκεν τὸν Κέβητος εἶναι. ἔχει * δὲ αὐτὸν ἐν τῇ τίλλῃ τῶν βιβλίων. *P.*

* Δὲ] Δὲ editum erat, sed recte correxerat *M. duo S.*

57. Εἰανθὴς] Alt de divitibus & potentibus, Ἔστιν γοῦν αὐτῶν ὃν ἔγνων, ὀλίγοις ἢ μικρὸν ὑστέροις ἐπιτυχόντα τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εἰανθὴς, &c. Quisquiliae. Scribe cum prioribus edit. εἰανθὲς. Ultra id vitium propagavit Amstelaedamensis, exhibens εἰανθὲς. *J. J.*

61. Ὁ Κέβης ἐπῶν] Cujus exstat libellus. *J. Br.*

62. Σοὶ] Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuisse verosimile est, cum *Colletianus* exhibeat βίου. Vulgatum σου enim minime ferendum. *M. duo S.*

64. Παρίητέον] Ἀντὶ τοῦ παριστατέον. Angl. Cod. habet παριτέον, & ita legisse videtur Interp. *J. B.*

Ibid. Ἐς αὐτὴν] Sic rursus fin. hujus *Dial.* *M. duo S.*

66. Ἐδηδόλου] *Cupiam.* *J. Br.*

72. Καὶ ἀνάντης] Malim ἢ ἀναλὴς. *J. Br.*

73. Ἀνάντης] Lucianus exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit effecta, ἢ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, ἢ ὑπόχρυσα, ἢ μὴν κάτω ὑπὸ γῆ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ὑπὸ λόφῳ κείμενα, ἢ ἡ ἄνοδος ὑπόπολυ, ἢ ἀνάντης, ἢ ὀλισθηρὸν ἔχουσα, &c. Quid hic non bene sani sit, ut cum *Brodaeo* legendum sit ἀναλὴς, non video. *atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus.* *J. J.*

76. Χρυσοῦς ὅλος] Angl. ὅλως. Quod Luciani cum est,

adſcendit, & ad januam acceſſit, obſtupeſcat oculis in aurum directis. Adſumtum vero ſpes, formoſa & ipſa, & pictam veſtem induta introducat, valde in ingreſſu perculſum. Inde vero Spes quidem praecedat ſemper, excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic poſtquam multum exercuit miſerum, commendet eum Senectuti, jam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehenſum abducat ad Deſperationem. Spes ab hoc inde loco avolet nec conſpiciatur amplius: ipſe vero non jam per aureum qua ingreſſus fuerat veſtibulum, ſed per averſum quemdam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, ſenex, altera manu pudenda tegens, altera autem ſuum ipſe collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipſe jam diligenter inſpiciens ſingula, cogita, an bonum tibi putes, ingreſſum te

πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τυθπιέτω, ἀφορῶν εἰς τὸ χρυσίον. προσδραμέσθω δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς, εὐπρόσωπος ἡ αὐτὴ, ἡ στολὴν ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, ἀφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τοῦτον δὲ, ἡ μὲ Ἐλπὶς ἀεὶ προηγείσθω. παραδεξάσθωσαν δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, ἡ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸ ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτάτω, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑποσοῦντα, καὶ τεθραμμένον τὸ χρόαν· ὑστάτη δὲ ἡ Ὕβρις ἐπιλαβομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀποψιγοσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' ὃς εἰσῆλθε τὰς χρυσᾶς θύρας, ἐκ τινος δ' ἀποῤῥάφου καὶ λανθάνοντος ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, πρόγαστρος, ὠχρὸς, γέρων, τῇ ἑτέρᾳ μὲν, τὰ Αἰδοῖα σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς ἰδὲν ὄφελος, καὶ τὰ ἄθλια ἐπιπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς· σὺ δ' ἤδη, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἕκαστα σκοπῶν, ἐννόησον εἰ σοι καλὸς ἔχει, προσελθόν-

82 ὁ Προηγείσθω] Sic Edd. & M. Προηγέσθω *Ba.* ι Ἐγχειρισάτω] Sic recte M. Edd. ἐγχειριστάτω. κ Τεθραμμένον τὸ χρόαν] Τετριμμένον τὸ χρῶτα Mſ. Gr. G. λ Ἡ Ὕβρις] Deeſt articulus in *F.* aderat in ceteris & in M. & S. μ Ἀποψιγοσιν] Ἀποπτίσθω W. & Fl. Vulgatam retinent *H.* & reliquae. ν Λανθάνοντος] Ita ex M. & *S.* reſcripſi. Nam λανθάνης ceterae Edd. omnes male. ξ Ἑτέρᾳ] Ἑτείρᾳ male *F.* ſola. Ceterae omnes recte ἑτέρᾳ cum mſ. M.

eſt, ut etiam ſuperiora notavimus, ſic p. 279. & paſſim. *F. B.*

82. Ἐκπεπλαγμένον] (Nota hîc non obſervari diſcrimen illud, ἔκπληγμα *ad corpus*, ἔκπληξις *ad animum.*) *Longolius* in Excerptis Lucianeis. Sic ſupra hoc *Dial.* c. 15. *M. du S.*

84. Δεδεξάμενον αὐτὸν] Reſtitue Δεδεξάμενος δ' αὐτὸν. *F. Br.*

88. Καὶ τετραμμένον τὸν χρῶτα] Legitur in Mſ. ἐγχειρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη ὑποσοῦντα καὶ τετριμένον τὸ χρῶτα, cujus color eſt detritus, cujus vividus color eſt extinctus. Sed vulgatam non ſollicito. τετραμμένον τὸ χρῶτα, cujus color eſt immutatus, evanuit. Sic enim *Homerus* loquitur Iliad. P. v. 733.

Τῶν δὲ τρόμος χρὼς, εἴδέ τις ἵππον
Βήμεναι ἀΐξας, ἢ σὺν ποσὶ πατρὸν ἀμύσσειν.

Eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat Pugnantes pro muris pugnare. *F. G. B.*

Ibid. Τετραμμένον . .] Vulgatam hanc ſcripturam, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀποπ. c. 5. Εἶδον γοῦν αὐτὸ . . . τοῦ μὲν χρὼς τετραμμένου, καὶ βλέμμα στραφερὸν, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον, οἷον οὐ φθόνου μόνον γέμοντας. In Εἰκ. c. 11. ἐς μυρίαν τραπόμενον χρόμασιν. Denique in Z. Tr. c. 30. ἡ χρὼς τετραμμένη, αἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέφυσαν, &c. Nam quod accuſativus hic mutata phraſi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. *M. du S.*

93. Λελυθυίας] M. recte. In reliquis fere omnibus λελυθέας corrupte. *S.* emendavit. *M. du S.*

95. Τῇ ἑταίρᾳ] Corrige τῇ ἑτέρᾳ μὲν. *F. Br.*

97. Ἐς ἰδὲν ὄφελος] Ἐνυβρις. *F. Br.*

4. Ἐκπε-

θόντα εἰς ἡ εἰκόνα καὶ ταύτας τὰς θύρας, [a] ἐκείνῃ ἢ ἔμπαλιν αἰσχρῶς ὅπως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο ζ σοφῶ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.

in vitam depictam per illas portas, altera illa janua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

DEFENSIO EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

ΠΑλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν [b] ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ὀπὶ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ [c] ἀγελαστὶ

I 1. OLim apud me considero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id

[a] Ἐκείνην τὴν] Ἐκεινης τὰς B. Nihil a vulgata abeunt reliquae, & M. [b] Ἢ] Sic dedi ex W. Edd. omnes male ἢν. Fl. plane omisit. [c] Ἀγελαστὶ] Ἀγελαστὶ P. Ἀγελαστὶ pejus H. B2. A1. Fl. Sed ἀγελαστὶ recte L. margo A1W. B1. & J.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὅμηρος, ὦ πόποι, οἷον δή τι θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακ' ἔμμεναι αἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἀασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyss. A. 32. Vide *Stobaeum*. Meminit & *Gellius* horum versuum. *G.*

4. Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν] Sensus facilior, si legas ἐκεῖσε τὰ ἔμπαλιν. *J.B.*

Ἐκείνῃ τὴν ἔμπ.] Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν. *F.G.*

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Memineris, *Deum in culpa non esse*. Considerat enim id quod est in hominum moribus, ut cum ipsa incogitantia præcipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina *Homer.* Odyss. I. *Æschyl.* in Prometh. *G.C.*

Ibid. Θεὸς ἀναίτιος] *Platonis* locus est huic argumento sane quam aptissimus, *de Rep.* X. 520. C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ. ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΕΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. *M. du S.*

Ibid. Ἀναίτιος] Deus in causa non est, si quid mali nobis inveniat. *J.Br.*

Ibid. Ἑλομένου] *Ejus qui id agendum statuerit*. *J.Br.*

ΑΠΟΛΟΓΙΑ] Sufficiat mihi dixisse *Petrum Moselanum* hujus Apologiæ Interpretem oculis suis in hac usum non fuisse, donec majus otium probandi. hujus Apologiæ pars potior in tractatu præcedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. seq. *J.B.*

2. Ἢ] W. recte, non ἢν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in *Florent.* est. *M. du S.*

5. Καὶ] Adseverantis est.

6. Μεταξὺ] *Inter legendum*, in Miscell. L. IX. c. 14. *J.Br.*

Μεταξὺ] Quod *Brod.* voluit, jam erat in *Moselani* versione. *Benedict.* vero: *Sed quid interim in singula diceres*; *Soulius* vero haec merito in marg. sic mutaverat: *inter legendum, & perlecto libro*. *J.F.R.*

7. Ἀνεγνωσμένους] Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam censeo. Nec quid eliminem aut quid servem, scio. *M. du S.*

Ἀνεγνωσμένους] Nescio quid haereat *Solanus* noster; nam si ἐφαρμόττων exponas *adjungere*, *adplicare*, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, *haec jam addere, adjungere paro praecedentibus a te jam lectis*. Confer supra *Revivisc.* c. 38. ἁρμο-

id quidem omnino certum habeo, non ſine riſu te illum percurriſſe. Quae vero interjecto tempore, & poſt omnia a te dicta ſint, ea nunc componere his, quae legiſti, ſtudeo. Niſi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem iſta: Et eſt, qui poſtquam ſcripſit ipſe talia, & gravem adeo accuſationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, ſua ſe ſponte in manifeſtam adeo conſpicuamque ſervitutem demiſerit? Quot hunc Midae & Croeſi & Pactoli integri in ſententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde & cui immutritus eſt libertate, cum jam prope ipſum eſt Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, praeberet ſe trahendum agendumque tamquam aureo circa cervices

δ διεξῆμις αὐτὸ, ᾗ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μέλλεις ᾗ ὅπῃ πᾶσιν ὑπὸ σῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς [d] ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ [e] κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκοῦειν σε λέγοντος, εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς, ᾗ καθηγορίαν οὕτω δεινὴν κτ' ᾧ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀψάκις, [f] φησὶ, μέλα πεσόντος, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω πρόδηλον ᾗ πρόδηλον [g] ἐποίησε; πόσοι Μῖδαι, ᾗ Κροῖσοι, ᾗ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὴ τὴν ἐκ παίδων φίλην ᾗ σύντροφον Ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, ᾗ μονονυχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἑλκεσθαι ᾗ [h] φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεδεμένα, οἷά ἐστι τὰ τρυ-

[d] Ἀνεγνωσμένοις] Conſtans Codd. & Edd. lectio. Κακὸς ἐγὼ P. Ald. F. Fl. Ba. H. Κακῶς ἔχω S. &c. & Fl. Vulgatam ſervant reliquae & P. Ἐστύγνασε L.

[e] Κακὸς ἐγὼ] Sic dedi ex L. W. P. & J. & marg. Ald. W. [f] Φησὶ] Ex P. Φησὶ Edd. & M. [g] Ἐπῆκε] Ἐστύγνασε W. [h] Φέρεσθαι] Σύρεσθαι W. L. Vulgatam ſervant Edd.

12. Ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων λίθῳ τῶν πρώ-

* Πρώτων] Pro πρώτων C. habet πρώην. M. du S.

των αὐτῶς πρεσβευομένων. V.

μοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. J. F. R.

8. Εἰ μὴ κακῶς] Lego ex editionibus antiquis &, puto omnibus, praeter Amſtel. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut ſit elliptica locutio, intelligaturque ἴσμαι, οἶδα vel ſimile quiddam. J. M. G.

Ibid. Κακὸς ἐγὼ] W. P. L. & Ed. *Junt.* ſecutus ſum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae Edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακῶς ἔχω. *Plato* Phaedone Ed. Baſil. p. 33. C. Καὶ ὡς ἔοικε τὸ κύκνων δοκῶ φαυλότερον ὑμῶν εἶναι τὴν μαντικὴν. &c. M. du S.

11. Πάντων ἐκλαθόμενος] I. e. *omnium* quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων literis mandavit, *oblitus*. J. Br.

12. Ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος] *Eraſmus* in paroemia *Teſtula transmutatio*. J. Br.

Ὀστράκου φησὶ] Utitur hoc Proverbio *Plato* in Phaedro. A. V.

Ὀστράκου φησὶ] Nimirum pag. Ed. Baſ. 200. C. Utitur etiam hoc Proverbio *Dion Chryſoſt.* 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide quid *Suidas* ex Eunapio afferat in ὀστράκου ἀδικροφῆ, & adde *Marini* locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat. Cl. *Alb. Fabricius. Euſtath.* ad Iliad. Σ. p. 1161. a Cl. *Kuſtero* ad Suidam laudatur, & *Diog. L.* VI. 95. M. du S.

13. Φέρων . . ἐποίησε] Vid. nos de hac phraſi ſupra, ad Dial. de *Merc. cond.* c. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. J. F. R.

17. Πρὸς] Hinc, ut & ex aliis locis, patet Lucianum ſenem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, ſi quidem eo pervenerit, vixiſſe, inde conjicio, quod in iis qui ſuperſunt libellis, nihil ſit ex quo certo conjicere liceat; in Aegypto fuiſſe; niſi quis forſan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello *de Sacrificiis* c. 14. habet, ab eo tum ſcripta, cum ſuperſtitionem ridiculasque & abſurdas eorum de Diis opiniones praeſens ferre non poſſet, aut argumentum adducat ex iis ſumptum quae in Σολ. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem ſpectantibus, fuſius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea quam paro, *Luciani vita*, huic editioni praemittenda, & in una quaſi tabula ob oculos ponentur. M. du S.

Ibid. Τῷ Αἰακῷ] *Tam morti proximum.* J. Br.

19. Ἐν τῷ πορθμείῳ] *Eraſm.* in adagio: alterum pedem in cymba Charontis habere. J. Br.

τρυφῶντας πλουσίους τὰ σφιγγία, καὶ τὰ collari devinctum, quales sunt delicatorum di-

22. Τὰ σφιγγία] *Torques.* *J. Br.*

Τὰ σφιγγία] Hanc vocem interpretor alibi ut & sequentem κορράλια. *J. B.*

Τὰ σφιγγία & τὰ κορράλια] Hanc vocem interpretor alibi ut sequentem κορράλια. *Bourd.* Hæc ultima vox κορράλια non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίον, omne id quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγίον. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas gestabant, Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωπισμάλια, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. *Mosellanus* interpretatur σφιγγίον *amuletum*, sed nullum auctorem habet ejus significatus. Amuletum Græce dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀποτροπαῖον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis unitatas significari poterat, voluisse uti voce, cujus significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis æstimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apejous*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia.* Et rursus eodem capite: *animal sphingion.* Talia animalia sæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphæræ e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata παρέχουσι ἑαυτὰ ἥδεσθαι κλοιῷ δεθέντα, & auro etiam vel ligari vel ornari solita fuisse testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: πίθηκος ἢ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσια ἔχῃ στόματα. His positis pro κορράλια (quam vocem *Mosellanus* interpretatur *coralia*, tamquam si κοράλια scriptum esset) legendum puto κορράσια vel κορράσια vel κορράλλια, quarum vocum idem est significatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas primo loco posui, frequentissima occurrunt exempla, ultimam κορράλλια. *Hesychius* habet sic: Κορράλλιον, παιδάριον, κόριον, & paulo post: κορραλίσκαν, ῥαιφάνιον. Sic autem intelligendi ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ κάλλιον, τοῦτον δὴ τὸν γυμνὸν μὲν, ἐσθῆτος δὲ, χρυσῷ δὲ & λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένον, οἷς δὴ χαίρουσιν Ῥωμαῖοι οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* de iisdem loquitur *Dio Cassius* lib. 48. παιδίον τι ἦν ψιθύρου ὄλα ἐπ' γυναικὸς γυμνὸν, ὡς πλεῖστα ἀπορρήτων τρυφῶντα. Quæ sic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulissimo amabiles matronæ nudos delectationis causa alere solent.* Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἥδεσθαι & κλοιῷ δεθέντα: vox ἥδεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci παρέσται & aliis, quæ puellum significant. Simiæ trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiæ datur, ut trahatur: puero ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. *Palm.* Quæ notaverit ad hæc verba eruditissimus *J. Bochartus* descriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5. cap. 7. Part. II. pag. 703. edit. Londinens. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κορράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In Oratione hac aulicæ vitæ molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem jam senior in *Cæsaris* aulam se contulerat. Quod illi objiciens *Sabinus* quidam petit quot *Midæ*, quot *Crœsi*, quot *Pactoli* illi persuaserint ut chara illa libertate cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum præberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatorum divitum monilia & corallia (id est monilia e corallio facta)* ita reddidit Cl. *Botius*; sed quod illius pace dixero, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt *sphinges, non monilia.* 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία & τὰ κορράλια non erunt *monilia ex corallio* sed *monilia & corallia.* 3. Præter τοὺς πλουσίους *divites inter Romanos*, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum septimum *Æneidos.* 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tamquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum præterire debuisset potius quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κορράλια legendum τὰ παρδάλια vel παρδάλεια, ut significetur *Lucianus* aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantheræ vinciri solent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel παρδάλεια cum *Philosopho* libri secundi *Historiæ animalium* capite undecimo, & *Photio* in *Excerptis* ex *Philostrato.* Nobilissimus, atque idem do-

divitum ſimiolae & parvi ſciuri. Multum

[a] κυράλια. πολλὴν γὰρ ἡ ἀφφωνία τοῦ τόβ βίβ

[a] Κυράλια] Vid. nott.

doctiſſimus, mihique amiciſſimus *Dominus de Grentemeſnil* τὰ κυράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui conjecturæ ſuffragium adderem libens, ſi catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία & τὰ κυράλια legebam olim τὰ φίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armilla* & *collaria*, ſeu *monilia*. Quali verborum hic eſſet ſenſus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia ſunt opulentiorum armillæ & torques. Ὄφιδια proprie ſunt *anguiculi*, ſed & *armilla anguium figuram habentes, quaque brachium in anguium modum circumplicant*. Ἐπιστρόφιον ὄφις vocat *Philoſtratus in Epiſtolis*. Et pluribus deſcribit *Nonnus* libro quinto *Dionyſiac.* *Collarium* autem pro torque eſt *Romana* vox, qua *Plautus*, *Lucilius* & *Varro* uſi ſunt. unde קולרין *Kolarin* vel קולריא a *Kolaraja Chaldæis* & *Thalmudicis*. Et Græcis κολλάριον. *Heſychius* κλοιὸς, περιτραχήλιος δεσμὸς, κολλάριον, ἤτοι μανιακὸς. *Philoxenis* in *Gloſſis* κολλάριον *collarium*. *Ariſtophanis Scholiaſtes* ad *Veſpas* κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῶν λεγόμενον. Et in *Plutum*, κίφων δὲ δεσμὸς ἐξ ξύλινος, οὓς οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολλὸν lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὄφιδια & κυράλια in κολλάρια ſine crimine poſſe mutari, quia hæ voces ab invicem non multum abludunt. Sed jam diſplicet hæc conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, niſi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius*, ſed peculiari de cauſa, quam nemo neſcit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, ſed virtutis cauſa torque donati. 2. κολλάρια ad pœnam potius quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota *Græcis ævo Lucianæ*, qui puriſſime ſcripſit, neque ſolet *Latina* vocabula uſurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix poſſint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Hæc igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus *Romani* Magnates ſphinges, & pardos devinciebant. Nam ad hæc quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordeat aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cypariſſus*, *Metamorphoſeos* libro decimo.

Pendebant cervis gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. cap. 32. *Vita cervis in confeſſo longa, poſt centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis.* Proinde ſphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuiſſe credibile eſt. Quo facit, quod ex *Philoſtrato* refert *Photius*. Act. 241. Ἀχαιοὶ γοῦν ἐν Παμφυλίᾳ παρδάλεων ἕρκτῳ ἅμα, ὧν περὶ τῇ δορᾷ ἱμὰς χρυσοῦς δι' ὤτων, καὶ διαγλύμματα Ἀρσακίου χαράγματος, βασιλεὺς Ἀρσάκης Διὶ Νυσίῳ. i. e. *Aliquando in* Pamphylia *captum fuiſſe pardalium* (id eſt *pantherum* ſeu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem*, Armeniis *literis ita inſcriptum*, *Rex Arſaces Deo Nyſæo*. Tamen ſi quis aliud vero ſimilius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam aſſero, vocem κυράλια in *Luciano* eſſe corruptam ac proinde nihil ex ea de corallio poſſe elici. *Almeloveen.*

Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κυράλια.] Locus eſt vexatiſſimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non Cl. Bootius? Μακαρίζω δ' ἕτερον πόθεν ἐν τῷ παραδείσῳ ἔχοντα, παρίχει ἑαυτὸν ἁλίσκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ δεδεμένα, εἰ ἴσι τὰ τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κυράλια. (*Heſych.* in οἰκούρια Alciphr. I. Ep. 39. p. 194.) Vocem κυράλια nihili eſſe, & Græcis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία & κυράλια ſignificare poſſe iidem docuerunt veriſſime. Non poſſum tamen ſubſcribere doctiſſimo *Palmerio*, qui ex *Heſychio* καράλλια, vel κυράσια legendum eſſe ſcivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos eſſe, quo vellent illos ſequi, nusquam lectum neque auditum. Certum eſt animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philoſtrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum ſignificat pardum aureo collari ab Arſace ornatum dimiſſum & conſecratum fuiſſe Nyſæo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuiſſe inditum, ut ſignum eſſet conſecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad ſpectantium voluptatem, ſic etiam cervorum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: ſed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, inſtar σφιγγίου, ſimiae. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iſte locus Philoſtrati, nec in hiſtoriis occurrat pardalis ſic fuiſſe domitus, ut in opulentiorum ædibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo quod legatur in præcedente diſſertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam ſuam locant, ſimiles eſſe leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philoſophus, cum videret ſe libertatem perdidiſſe, queritur pag. 471. Νῦν δὲ τὸ τῆς λόγου, λέων κρόκην ἐλθὼν ἄνω & κάτω ἀφιστόμενος. *Nunc vero, ut ſolent dicere, leo filo vinctus ſurſum ac deorſum circumferor.* Nam quamvis proverbium ſit, traxit tamen originem a vero. Nota ex hiſtoria Androclis ex *Gellio* & *Aeliano*. vide *Plin.* Hiſt. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuiſſe conſtat ex vita Elagabali, & aliis hiſtoricorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis* lib. 1. ep. 84.

[a] βίου πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ [b] ἄνω τῷ πάλαμῳ χαρεῖν, ἢ ἀνεγράφθαι τὰ πάλαι, καὶ [c] παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ ἃ ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀναιρεῖσθαι τὰ λόγων καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκοῦντα.

ergo haec vita & illa scriptio discrepant, & hoc sane fuerit illud, quod ajunt, *contra flumen retro ire, & inversa omnia, & in pejus recantare*, non de Helena per Jovem, aut his quae ad Ilium gesta sunt, sed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur.

Ταῦτα μὲν πρὸς [d] ἑαυτόν, ὡς τὸ εἰκὸς, λελεκταί σοι· ὑπάρξει δὲ ἴσως καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν, καὶ οἷον σοι χρηστῷ καὶ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἢν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν [e] ἐκδύς τὸ σὸν πρόσωπον [f] ὑπαρίσωμαι, εὖ

2. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum, a te dicta sunt. Subjicies autem forte ad me ipsum etiam consilium quoddam ejusmodi non intempestivum, sed amicum, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res habet, & Elo-

a Βίου] Deest in W. male. b Ἄνω τῷ πάλαμῳ] Ἄνω τοὺς πάλαμους. L. c Παλινῳδῶ] Sic recte Edd. & W. Παλινῳδῶ male *Coll.* d Ἑαυτὸν] Σαυτὸν L. e Ἐκδύς] L. & margo *Alii W.* melius quam vulgatum ἐκδύσασθαι, quod in omnibus Edd. erat. f Ὑποκρίσωμαι] Const. & Vo. Δύσωμαι, notat *M. du S.* Sed nihil a vulgata abire Edd. & M.

26. * Παλινῳδῶ] Ἐναντίως ὑδύσιν. *G.*

* Παλινῳδῶ] Data opera scripturam codicis expressimus. *M. du S.* Quid enim peccatum sit, manifestum est. *J. F. K.*

Pilla quod jugo deligata colla
Fardus sustinet.

His puto posse defendi emendationem magni Bochardi; neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substitui. sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. *J. G. G.*

Τὰ σφιγία ἓ κουράλια] Video in hac editione grandem notam his subjectam. In quibus sane frustranea est Bocharti disputatio contra Boocium: disputare debuit in ipsa voce κουράλια, an ferri ea possit; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret, quod stabile & certum satis fecerat immensa *Salmasii* doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exurgeri maluisse *Palmerium*, quam diserte profiteri id omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σφιγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia pag. 377. Sic κουράλιον ex *Hesychio* de parva κόρη pag. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. *J. G.*

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια] *Et torques e coralio, quod* inquit Plinius, *religiosum in primis gestamen esse existimant amoliendis periculis.* *J. Br.*

Καὶ τὰ κουράλια] An vox barbara ex *collarium* facta? An corallium lapis, s. torques ex corallio? vid. Codd. vett. *E. G.*

23. Κουράλια] Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, Illustrissimi Spanhemii emendatio (p. 242.) legentis κολούρας, vel κλάρας, quae alia simiarum cauda carentium species a Salmasio memoratur; *Plin. Exerc.* p. 267. Spanh. autem p. 242. novae editionis *de Usu & praest. num.* Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharto patet, κοράκας reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis, p. 277. Ἔνιοι τῶν ὀνομαζόντων τὸν Ῥώμης πλουσίους καὶ τὸν πάππον ὁ τοὺς κόλους ἐπιφθέγγεσθαι ἓ ἀγανακτοῦντας ὕβρει ὁ Καῖσαρ, ὡς φασι, ἐρώτησαν, εἰ παιδία παρ' αὐτοῖς εἰ τίτυροι εἰ γυναῖκες; Κόλους apud eundem *Plutarchum* legitur, in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themistocle affert 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide an hic κόλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur. *M. du S.*

Κουράλια] Cum aliquid tamen dandum esset in versione quod responderet τοῖς κουραλίοις, in tanta sententiarum diversitate placuit, & nobis aliquid audere, & ponere. Interim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciuri certe hodie in deliciis quorumdam: & fuisse olim vel maxime *amabiles*, apparet ex Martialis V, 38. *J. M. G.*

Κουράλια] Quia variationem neque in Codd. neque

m

Eloquenti Deo sacrificabimus: fin minus, at tu quae desunt adjicies. Tempus igitur est, conversa scena me silentio secandum urendumque, si opus sit, salutis caussa praebere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in promtu habere, & candens cauterium. Jamque sumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

ἀν ἡμῖν [g] ἔχοι, ᾗ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μέλασκθυάσαντας ἡμᾶς † σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, [b] καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ὅπῃ σωτηρία, σὲ δὲ ὑποπάτταιν τὸ Φαρμάκων, καὶ † ὁμίλλιν ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, ᾗ τὸ καυτήριον ἀφάπυρον ᾗ. δὴ θεραπαινῶν † ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις.

3. Olim sane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, & eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere,

Πάλαι μὲν, ὦ φιλότης, [i] ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμησέ σοι τότε τὸ σύγγραμμα, καὶ ὅτε πολλῷ πλήθει διεχθέν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, ᾗ ἰδίᾳ θεραπαινῶν τοῖς πεπαιδ-

g Ἔχοι] Sic dedi ex W. & L. Ἔχῃ Edd. h Καὶ καιόμ. . . . εἰ δέοι] Desunt haec in W. i Ὡς Deest in W.

44. Τὴν ῥήτραν] Ῥήτραι. συνθῆκαι. ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους † καλοῦσιν εἴδη ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος ἃς οὐ χρησμοῦ τινὸς ἀλλὰ θεσμοῦ. οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα. ᾗ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

† Καλοῦσιν] Καὶ hic pro καλοῦσι habet C. M. du S.

in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Clar. Jens. in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κορράλιον, quod proxime ad Hesychianum κορράλιον, πωλάριον, accedit, & cum alii jam nimii fuerint in verbis his investigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. J. F. R.

24. Ἄνω τῦ πόλαμοῦ] Erasm. in proverbio: ἄνω ποταμῶν. J. Br.

Ἄνω τῦ πόλαμοῦ] Vid. Nicp. Δ. VI. Et Eurip. Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi se Diogenes Cynicus dixisset. Age: fac sis dicto audiens; herus respondet, ἄνω πόλαμῶν χωρεῦσι ναυταί. 146. C. M. du S.

Ἄνω τῦ π.] Quid si melius sit ἄνω τοὺς πόλαμοὺς χωρεῖν vel † πόλαμόν; neque enim mirum est aliquem adverso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. J. M. G.

26. Καὶ παλινῳδῶ] Erasm. in adagio: Palinodiam canere. J. Br.

27. Οὐχ ὑπὸ Ἑλένης] Stesichori Poëtae lyrici exemplo. J. Br.

Οὐχ ὑπὸ Ἑλένης] Conf. supra Mich. c. 11. M. du S.

Ibid. Ὑπὸ Ἑλένης] Stesichori palinodia de Helena. K. G.

Ibid. Ἑλένης] Ut Stesichorus, coecitate punitus, quod maledixisset Helenae. Sed exposuit omnia Erasmus. J. M. G.

28. Ἰλιάδ] Tangit in Piscat. & in Pseudolog. J. B.

31. Πρὸς ἑαυτὸν] In σεαυτὸν mutarem, nisi & a nostro alibi & ab aliis ita usurpari passim cernerem. M. du S.

34. Καὶ οἷόν σοι χρηστῷ] Et quae tibi viro bono congruat. J. Br.

36. Ὑποδῦς] L. optime. In reliquis enim quod extat ὑποδύσεαι omnia conturbat. M. du S.

37. Τῷ λογίῳ] Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, sacrificabo. J. Br.

Τῷ λογίῳ] Conf. infra T. ult. Pseudol. c. 24. Καλὸν πανοῦργος εἶ ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειν αὐτοῖς λόγους. Et supra Deor. Dial. Plura Rever. Elsner. ad Act. Apost. XIV. 12. & Th. Sellius Observatt. c. 16. J. F. R.

42. Τὸν σμίλιν] Scalpellum. J. Br. Misc. L. IX. c. 14. Quod non operae existimassem addere, nisi viderem in Parisina id redditum esse: acum; falso; nam quia urendum & secandum se vult praebere, scalprum & ferrum candens istum adferre jubet. Scholiastes quidem ad c. 15. Catapl. generaliter tantum ait: Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικόν. Sed recte Gesnerus & ibi scalprum vertit. Nam ab acu sutoria, sive subula differre distinguitur eod. Catapl. c. 20. fin. τὸ ἄκρον μου τὸν σμίλιν ἔχει, ᾗ τὸ κυλιστήριον. J. F. R.

44. Τὸν ῥήτραν] Iterum infra Τὸν. M. du S.

46. Πάλαι] Diligenter haec vox annotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perspiciatur. M. du S.

δθυμένοις, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ ἀλλ' ἐχειροῦς ἔχειν ἠξίωσαν. ἤτε γὰρ τῆς λόγων σκευῆς, εὖ μεμπτὴ, καὶ ἡ ἱστορία πολλὴ, καὶ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ [a] τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω [b] ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν Ἐλευθερίαν [c] μακρὰ χαίρειν ἐᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγενέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

Ὅπου τὸ κέρδος, ὦδε φύσιν δουλευτέον.

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι [d] ἀκούσηταί σου ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μηδ' ἄλλῳ ὦδε χῆς τὴν παρόντα [e] σὸν βίον ὁρῶντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὔχου δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην καταχεάσαι. ἢ δόξεις [f] τῷ ὄντι Κορινθίῳ μύθου ταυτόν τι πεποιθέναι, καὶ σαυτῷ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί',

& privatim apud eruditos, qui cognoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, & historiae multum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur: & maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se conjiciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis imposterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum qui praesentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse libellum. Ita enim me Jupiter amet,

a Τὸ] Deest in W. b Ταῦτ'] Ταῦτα W. c Μακρὰ] Μακρὰν P. d Ἀκούσηται] Ἀκούσῃ W. & Fl. non male, sed & vulgata quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσητε cum jota subscripto, quo nihil opus. e Σὸν] Sic L. recte; Σὸν Edd. f Τῷ] Τὸν vel τὸ L. dubie.

50. Ὁπόσοι ὁμιλεῖν &c.] Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ ἀλλ' χειροῦς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres: *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt:* malim ego: quotquot eum (librum) *versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὁμιλεῖν τινι πραγματεῖ eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & ἀλλ' χειροῦς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. *Ael.* Hist. Anim. XVII. 37. Et alibi similiter, ἀλλ' σώμασιν ἔχειν. *L. Bos.*

Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ] Ob oculos habuit *L. Bos* versionem *Benedictinam*, quae in *Graeviana* Ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive *Obsoposi* sic habet: *tum praecipue eruditorum manus occupabat, quicunque ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate; πάνυ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὁμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait *Bos.* Et sic *Epict.* Sent. 2. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ. *anima virtuti dedita.* Noster infra de Salt. c. 2. ὁμιλῶν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis *Hippocr.* Sect. VI. de Articul. pr. Ὁμιλεῖ δὲ ὁ βραχίων τῷ ὠμοπλάτῃ ἀμφικλίνης πλάγιος. *Brachium autem lati scapularum ossis cavo oblique inseritur*, ut plura omittam. Alterum quoque ἀλλ' χειρὸς, ἀλλ' σώματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est, vid. rursus infra c. 11. & alibi. Sed & ἀλλ' σῶμα ἔχειν invenio apud *Porphyr. Nicaeens.* Erot. c. 12. Διὰ μούσης autem φῶτα *Herodian.* L. 2. c. 2. §. 19. aliique. *J.F.R.*

61. Ὅπου τὸ κέρδος . .] Versus est *Euripidis*, ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, ὦδε φύσιν γαμητέον. Refert *Plutarch.* in Demetrio. *J.P.a G.*

Ὅπου τὸ κέρδος . .] *Eurip.* Phoen. 398. Vid. *Plutarch.* in Demetr. p. 653. *M. du S.*

64. Τὸν παρόντα σὸν βίον] *Quippe qui nunc servias. J.Br.*

68. Ὁ Βελλεροφόντης] *Erasm.* in adag. *Bellerophontis littera. J.Br.*

Ὁ Βελλ.] Vide *Zenob.* paroemiographum. *A.V.*

Ibid. Βελλεροφόντης] *Hom.* Il. Z. 155...99. *M. du S.*

70. Εὐπρόσωπον] *Speciosum praetextum habens:* Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, *Hermotimum.* Et ad Ep. ad Galat. VI. 12. Rever. *Elsner. J.F.R.*

79. Καὶ τὸ κολοιὸν] *Erasm.* in Paroemia: *graculus Aesopicus. J.Br.*

Ibid. Κολοιὸν] Vid. *Aesopi* fab. Infra Ἀποφ. c. 5. plene effert: κατὰ δ' Αἰσώπου κολοιὸν. *M. du S.*

80. Ὁμοιά

mea ; ut non video, quam cauſſam, quae quidem ſpeciem habeat, contrà accuſantes poſſis dicere : praeſertim ſi cum riſu hoc faciant, laudantes ſcripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipſum vero ſcriptorem ſervire videntes, qui ſponte collum jugo ſubmiſerit.

4. Non abſurde itaque dixerint, ſi dixerint, aut alterius cujusdam fortis viri eſſe librum, teque graculum alienis ſuperbire pennis ; aut, ſi tuus ſit, idem te, quod Salaethum facere, qui acerbiſſima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob cauſſam celebratus, non ita multo poſt in adulterio cum fratris uxore deprehenſus eſt. Ad amuſſim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille amore qui captus eſſet, quemadmodum in cauſſa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animoſe inſilierit, miſericordia licet illius jam tangerentur Cro-

οὐχ ὁρᾷ τ' ἀπολογίαν, ἥ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τὰς καλιγορηγίας· καὶ μάλιστα, ἢν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα. καὶ τ' μὲν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τ' συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες, καὶ ἑκόντα ὑπολιθέντα τ' αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου γε γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον· ἢ σὲ τ' κολοιὸν, ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σόν ἐστιν, ὁμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρόταλον καὶ μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μὴ μικρὸν αὐτὸς ἑάλω, μοιχεύων γε ἀδελφοῦ τ' γυναῖκα. ᵇ πρὸς πόδα τοίνυν καὶ σὲ τ' Σάλαιθον ⁱ ἐκεῖνον φαίη τις ἄν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἐρᾷ μὲν ἀλλοτρίας ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεόντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν,

g Σαλαιθῷ] In marg. Cod. R. *Bourd.* Σαλεύκῳ. Sed vulgatam ſervant Edd. *h* Πρὸς] Παρὰ *J.* Fl. & L. Π Ald. Πρὸ integre reliquae & M. *i* Ἐκεῖνον] Ἐκεῖνον εἶναι W.

41. Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον] Κροτωνιατῶν νομοθέτης. *V.*

80. Ὁμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ] In margine Cod. Regii Σαλεύκῳ, mendoſe, ſunt enim variae hiſtoriae, patet conferenti. *J. B.*

81. Σαλαίθῳ] De *Zaleuco* ſimilia propemodum narrantur, niſi quod non ipſe moechus, ſed filius. V. *Æl.* Var. Hiſt. XIII. 24. *M. du S.*

84. Πρὸς πόδα] Emendo, ὡδηκότως, τουτέστιν ἐγγὺς καὶ πλησίον. *J. Br.*

Πρὸς πόδα] In *Apologia* pro iis qui *Mercede Conducti* vivunt, Auctor primo fingit ſe, qui in praecedenti libello tam bene ſciviſſet enumerare miſerias eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accuſari ab *Sabino* aliquo, quod ipſe volens ſciensque contra ſua ipſius praecepta committat, qui ſe quoque in alienam familiam alicujus miniſterii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is *Sabinus* uti exemplo *Salaethi*, Crotoniatarum legislatoris ; qui ubi graviſſimam in adulteros legem tuliſſet, ipſe paullo poſt in adulterio fratris uxoris deprehenſus fuerit. Πρὸς πόδα τοίνυν, inquit *Sabinus* pag. 506. καί σε τ' Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν. *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 14. legit πυρετόδης. Sed poſt eum ſatis hunc locum munivit *Is. Caſaubonus* ad *Theophraſti* Charact. cap. 5. ubi docet πρὸς πόδα Graecos dixiſſe *de omnibus, quae apta eſſent, & convenirent* ; ubi & hunc eumdem locum adfert. Interpres *Benedictus* reddit, *Quare non inepte quiſpiam te Salaethum illum eſſe diceret* ; nili malis *dicat*, vel *dixeris*. *J. J.*

Πρὸς πόδα] Retinui πρὸς ; nam πρὸς πόδα de omnibus dici quae apta ſunt & conveniunt, vid. *Caſaub.* ad Theophr. Car. c. 5. de Ruſticitate, p. m. 138. *J. F. R.*

85. Ἐκεῖνον εἶναι] Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis Libris abeſt. *M. du S.*

Ἐκεῖνον εἶναι] Indicat *Solanus* ſibi in animo fuiſſe illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane neceſſarium, niſi plures Codd. addicant, quia facile ſubaudiri poteſt. Mollius tamen hic fluet oratio, ſi addatur, propter duo monoſyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. *J. F. R.*

88. Ἐκὼν] Lege ἑκών. *J. Br.* In Miſcel. L. IX. c. 14. Sed quid ſibi velit, adſequi non poſſum ; nam aperta & ſana eſt vulgata lectio. *J. F. R.*

90. Ἐρ-

τῆς, καὶ [a] ἐνδιδόντων [b] φυγῶν εἰ βούλοιο. τὸ δὲ σὸν, ὦ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβῶς σὲ ἐν τοῖς λόγοις ἢ τοιούτου βίου δυσπρέπειαν, καὶ καταγορεύσας εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπέσων, καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν. ἐν γήρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸ οὖδας, ἔτως ἀγεννὴς καὶ ῥᾳθύμως ἐπαναπεπαυμένος, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύσων αὐτῇ. ὅσῳ γὰρ φασιν ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀνθιφωνοῦντος τῷ νῦν βίῳ τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ [c] καινὴν ὅτι σὲ καταγορίαν ζητεῖν, μᾶλλον ἢ θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν.

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐκ αὐτῷ σοφός;

Οὐκ [d] ἀπορήσουσι δὲ οἱ καταγορεύσειν καὶ ἄλλων ἐγκλημάτων ὅτι σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν. οἱ ὅτι μὲν ἢ σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, καὶ ἐνδιδόντων φυγῶν εἰ βούλοιο. τὸ δὲ σὸν, ὦ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβῶς σὲ ἐν τοῖς λόγοις ἢ τοιούτου βίου δυσπρέπειαν, καὶ καταγορεύσας εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπέσων, καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν. ἐν γήρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸ οὖδας, ἔτως ἀγεννὴς καὶ ῥᾳθύμως ἐπαναπεπαυμένος, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύσων αὐτῇ. ὅσῳ γὰρ φασιν ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀνθιφωνοῦντος τῷ νῦν βίῳ τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ [c] καινὴν ὅτι σὲ καταγορίαν ζητεῖν, μᾶλλον ἢ θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν.

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐκ αὐτῷ σοφός;

Οὐκ [d] ἀπορήσουσι δὲ οἱ καταγορεύσειν καὶ ἄλλων ἐγκλημάτων ὅτι σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν. οἱ ὅτι μὲν ἢ σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα,

toniatae, & fugae atque exilii, si voluisset, copiam facerent. Tuum autem haud paullo absurdius factum est, qui servilem hujus vitae humilitatem accurata oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis alicujus domum incidens & concludens se, sexcenta incommoda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute, & superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, & tantum non in ea te, tamquam in pompa quadam ostentes. Quanto igitur, inquiunt, insignior esse videris, tanto magis idem videare ridiculus, reclamante quam nunc agis vita libello tuo.

5. Quamquam quid opus est, novam contra te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tragoediam, quae *Odi*, inquit, *Sapientem qui sibi nihil sapit?* Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus adsimilabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis

[a] Ἐνδιδόντων] Sic M. & Edd. [b] Φυγῶν] Φυγὼν W. *F.* quae καὶ νῦν. [c] Καινὴν] L. & *Aldi.* Καὶν Edd. omnes & M. Exc. [d] Ἀπορήσουσι] Ἀπορήσουσιν male *F.*

91. Τὸ δὲ σὸν ὦ μικρὸν ἀτοπώτερον] Ἀντὶ τοῦ πάνυ ἄτοπον, ὦ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν. *V.*

90. Ἐνδιδόντων φυγῶν] Hic recte Interpres Atticam expressit dictionem. *F.B.*

93. Εἰς πλησίον τινὸς] Οἶκον subaudio. *F.Br.*

96. Ἐν γήρᾳ . .] V. supra ad c. 1. *M.du S.*

97. Ὑπὲρ τὸ οὖδας] Ὑπὲρ τὸ γήρᾳ οὖδας: *Erasm.* in adagio: *Limen senectae.* *F.Br.*

Ibid. Τὸν οὖδας] Frequens istud apud *Homerum.* *A.V.*

Τὸν οὖδας] *Hom.* Il. Ω. 487. & Odyss. O. 246. & 347. *Hesiod.* Ἔργ. 329. ἐπὶ γήρᾳ οὖδει. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poëtica. Vid. plura ad Ἔρμ. c. 77. *M.du S.*

3. Καινὴν] Pro καινὴν in Florentino exemplari erudita manus reposuit καιτὴν, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset καιτὴν, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe αι & ε confusa. inde toties ἑτερῶς pro ἑταίρως, & ex adverso; de quo infra plura. *F.F.*

Καινὴν] Ex conjectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur κενὴν, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *F.* Ed. quae habet καὶ νῦν. quod manifesto ex καιτὴν corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. *M.du S.*

Καινὴν] Edidi ex L. & vestigiis *Funtinae*, quae καὶ νῦν duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito καινὴν in suis Codd. legisse *Bourdelotium* in *Paris.* Ed. licet enim textus καινὴν exhibeat, tamen *novam* versio latina reddidit, quam versionem *Benedictus* ac *Graevius* quoque, quod mirandum, retinuere, dum interim καινὴν in Graeco edi paterentur. *F.F.R.*

5. Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* senarius. *F.Br.*

Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* versus, teste *Cicerone* Epist. ad Famil. XIII. 15. *A.V.*

Μισῶ σοφιστὴν] Ex *Medea* (vide eundem *Cic.* VII. 6. & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non extet, aut aliam *Medeam* scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt Veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis *Medea* sit oportet. Vid. not. Editionis *Graevii* ad eam Epistolam. Citat & *Plut.* 2067. Sed sine nomine; & 1275. In Grotii *Florilegio inter incerta* ponitur p. 21. Adde *Barnesium* ad vers. 255. *Incert.*

fiunt mercenarii, tragoedi qui excidunt interdum exſibilanturque, interdum vero etiam, ſi ita videatur ſpectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi uſu veniſſe dicent, quod ſimiae, quam Cleopatrae aiunt fuiſſe. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem ſaltaſſe decenter admodum, modulateque, ac multae fuiſſe admirationi quae & habitum ſuum ſervaret, & decorum cuſtodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conſpectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixiſſe tibiis & modis & ſaltationibus, correptosque fructus abjecta vel contrita potius perſona, devoraſſe.

πεῖα, γίγνου) ὑπόμιοθοι τραγωδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγέμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ ζῷον πιθήκου πεπονθέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρᾳ τῇ πάνυ, φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον μὲν διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, [e] καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι [f] συγκείμενον ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα καταιρώγειν, ἀποῤῥίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor ſed poëta rerum pulcherrimarum & legiſlator qui fueris, ab hac oſtenſa ficu ſimius eſſe, & a primoribus labris philoſophari convictus es, atque *Mente alind celare, aliud ſed promere verbis*; ut jure aliquis de te dicat,

Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἄν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος ὀφθεὶς φανείσης, ἠλέγχθης φίθηκος ὤν, καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους Φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς [g] εἰκότως ἄν

[e] Καὶ] Ἐν P. & marg. *A1.* non male. [f] Συγκείμενον] Συγκινούμενον B. [g] Εἰκότως] Εἰκότος *J.* & Fl. male. Reliquae recte, cum M.

22. Ἡ * ἀμύγδαλον] Ἡ ἀμύγδαλος. *V.*

24. Ῥυθμοῖς] Ῥυθμὸς, τάξις † εὔμοιρος ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μᾶλλον εὐφρόσυνον. *V.*

* Ἀμύγδαλον ταμίαν] Ait Lucianus; recte igitur notat Scholiaſtes ut rarum quid femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel uſitatius ὁ ἀμυγδάλη, ut ap. *Pollucem* non ſemel. *J. F. R.*

† Εὔμοιρος] Sic & C. *M. du S.*

cert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidiſſe. *M du S.*

Μισῶ . .] Cic. ad Trebatium fam. 7, 6. *Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe non quit, ne quidquam ſapit.* *J. M. G.*

8. Τραγικοῖς] Conf. ſupr. *Mercur.* ſive *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

10. Πᾶλον] Vid. ſupra *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

12. Ἐκπίπτοντες δὲ] *Excuſſi, expulſi. J. Br.* in Miſc. nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro καὶ. Sed error typotheticus eſſe poteſt. *J. F. R.*

13. Μαστιγούμενοι] Vid. ſupra *Reviv.* c. 33. *M. du S.*

14. Τῷ θεάτρῳ] Τοῖς θεαταῖς. τῇ πάνυ. *Nobiliſſima illi Cleopatra.* *J. Br.*

15. Πιθήκου] Supra quoque non ſemel, ut *Reviv.* c. 36. &c. *J. F. R.*

21. Συγκείμενον] Mſ. συγκινούμενον. *J. B.*

Συγκείμενον] Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraſo haec vox ſuperinducta eſt. Ego συγκινούμενον ſcriptum fuiſſe exiſtimo, ut eſt in Mſ. B. *M. du S.*

Συγκείμενον] Etſi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, geſtuumve compoſitionem cum cantantibus convenientem ſignificet; tamen lectio *Cod.* B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & verſiones jam olim ita ſunt compoſitae, ut hoc ipſum expreſſiſſe videantur. Conf. infra *de Salt.* c. 62. & 80. quae *Solanus* in marg. Juntinae conſulenda monuerat. *J. F. R.*

31. Ἕτερα] *Aliud clauſum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Salluſt.* *A. V.*

Ἕτερα μὲν . .] *Hom.* Il. I, 313. *M. du S.*

Ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] *Hom.* Il. I. Ὅς χ' ἕτερα μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ εἴπῃ. *J. Br.*

Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] Sic ille: ſed ap. *Hom.* βάζει pro εἴπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. *J. F. R.*

ἄν τινα ὅπῃ σῦ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις ἢ ἐφ' οἷς ἐπαινεῖς ἀξιοῖς, χείλεα μὴ σε ἐδίηνεν, ὑπερώην δ' αὐχμῶσαι καλαλέλοιπε. τοιγαρῦν * παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτισας δίκιλν, προπετῶς μὲ θρασυνάμενον πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μικρὸν δὲ μονονυχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενον τ ἐλευθερίαν. ἢ ἐώκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφεστῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς καληγόρεις τ ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τ μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, ἢ ὅτι οὐκ εἰς τ κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίους καλημορεῖν τὴν ἀφ' ποικίλας τινὰς τύχας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων.

Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τ Αἰσχίνην μὲ τ χτ' ὃ Τιμάρχου καλημορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, ἢ φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἴει παρὰ τ ὁρώντων γενέσθαι τ γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲ εὔθυνεν ὅπῃ τοῖς καθ' ὥραν ἡμαρτηκόσιν, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρηνόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐπείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς [b] ἀποκρύπτειν

quae dicis, & propter quae laudem adfectas, ea *Labra rigasse quidem, siccum liquisse palatum.* Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui temere audaciam sumseris contra hominum necessitates, paullo post autem tantum non sub praecone libertatem ejuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in tuum sinum, accusares eos qui per quamdam fortunae varietatem facere talia sustinerent.

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi accusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem in judicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero jam senex, eadem in se designet. In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans,

a Παρὰ πόδας] Sic W. J. Fl. H. P. Πόδα S. b Ἀποκρύπτειν] Sic edidi ex L. & M. Ἀποκρύπτειν Edd.

40. Κατόπιν] Μετὰ ταῦτα, λέγει τὸ ὄπισθεν εἶναι. G.

41. * Τῶν ἄλλων καταγελᾶν] Ὁ τοῦς, ἀντὶ τῦ μεγαλαυχούμενον ἐ γαυριῶν, ἐφ' οἷς τ εἰς ταῦτα μισοφορούντων κατεπομψεύου. V.

43. Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τ κόλπον πτύσας] Παροιμία, εἰς τ κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν † πάνυ μαλακῶν, ἢ τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ φροντιστὰς ἢ ἐπηρμένους, ἢ τοῦτο αὐτὰ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς τ κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ πόρρω, ὡς ἐ ἡ χυδαία λαλία ‡ μακροπτύους καλεῖ λοιδοροῦσα §. V.

* Melius hoc referretur ad Θρασυνόμενον supra. M. du S.

† Πάνυ] Πάνυ legebatur in Edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. J. F. R.

‡ Μακροπτύους] In C. marg. μακροπτύας. Sed M. vulgatam tuetur. M. du S.

§ Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit M. du S.

Κείθων ἰνὶ φρεσί] Male omnes κείθεν, patet apud Homer. Il. 9. J. B.

34. Χείλεα . .] Hom. Il. X. 495. Vid. supra Dial. praeced. J. F. R.

36. Θρασυνάμενον] Sic quoque in Junt. legebatur; sed mutavit Solanus sive Soulius, in Θρασυνόμενον, nulla auctoritate Cod. nec Edit. Ego causam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id quod facere solemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἠξιωσάμενον. J. F. R.

43. Εἰς τ κόλπον πτύσας] Erasm. in adag. *In tuum ipsius sinum inspue.* J. Br.

Εἰς τ κόλπον πτύσας] Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me jussit expuere.* J. B.

44. Πτύσας] Hujus moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophrastum* aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adra-

cans, & ſtatim liberaturum ſe illa laborantes pollicitus, ipſe interim, convelli a tuſſi cerneretur.

8. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui ſimilis accuſator in argumento ita copioſo, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam diſpicio qua via ad cauſſam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, ſponte me ſuccumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, ſed ad communem illam deprecationem confugere: Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum ſciant, nullius rei penes nos arbitrium eſſe, ſed a praeſtantiore natura, aut potius ab una earum quas praediximus, agi non ſponte noſtra, ſed extra cauſſam undiquaque conſtitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice feras, talem defenſionem ſi praetendam, & Homerum advocatum adſciſcam, verſusque illius recitem,

55 κηρύττων βηχὸς Φάρμακον, ᾧ αὐτίκα παύσειν τὺς πάσχοντας ὑπιχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο.

Ταῦτα μὲν, ᾗ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, οἷος σὺ καθηγορῶν, ὃν ἔστως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, ᾗ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἥν τινα ᾗ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἆρά μοι κράτιστον [c] ἐθελοκακήσαντα, ᾗ τὰ γῶτα ὑπερφάντα, ᾗ ἀδικεῖν οὐκ ἀγενόμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, ᾗ μοῖραν, ᾗ εἱμαρμένην, ᾗ ἀναίτιούς συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιλιμῶντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ ὁμοίας τῆς προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι πανταπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικὸν, ᾗ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φιλότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προϊσχόμενον, ᾗ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, ᾗ τὰ ἐκείνου ἔπη ῥαψῳδοῦντα,

Μοῖ-

c Ἐθελοκακήσαντα] Ἐθελοκακήσαντι P.

60. Ἀμφιλαφεῖ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ᾗ ἀφθόνῳ, πολλαχοῦ παραφυγμῷ. V.

ᾗ Ἀφθόνῳ] Male ἀφθόνως editum erat.

Adraſteae mox iram deprecaturos ſe; malaque averruncaturos ſuperſtitioſi homines ſperabant. Confer etiam Εὐχ. c. 15. Vide tamen locum ex *Æſchylo* a Plutarcho allatum in lib. de Iſide Ed. *Han.* p. 258. E. ἀποπτύσαι δεῖ ὃ καθήραντα τὸ σῶμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem *Theophraſti* hic eſt in Eth. Char. XVI. p. 49. μαινόμενόν τι ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide *Theocr.* Id. VI. 39. & XXIV. 19. ὡς μὰ βασκανθῶ δὶ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. Ubi Scholiaſtes factitari hoc a mulierculis praeſertim docet τὸ περισσοτέρων averruncatibus. *Callimachumque* adducit teſtem. *M. du S.*

47. Αἰσχίνῃ] Æſchinem contra Timarch. V. *Plut.* 624. 1. *M. du S.*

49. Τὰ ὅμοια πάσχοντα] *Muliebria patientem.* *J. Br.*

51. Εὔθυνον ἐπὶ τοῖς] *Ejus reum fecit, quod in adoloſcentia commiſit criminis*, hoc eſt, *impudicitia.* *J. Br.*

54. Ἀποκηρύττειν] Scribe ἀποκηρύττων. *J. Br.*

Ἀποκηρύττων] Finiens deinde *Sabinus* ſuam in *Lucianum* accuſationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἴσοιτο, ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς φάρμακον, ᾧ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπιχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorſus dubium eſſe poſſit, quin *Lucianus* ſcripſerit ἀποκηρύττων. *Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tuſſis praedicans, & ſe illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipſe conſpiciebatur a tuſſi male habens.* Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque *Brodaeo* dicto loco. *J. J.*

Ἀποκηρύττων] M. & L. uti Clar. *Jenſius* conjecerat. Caeteri libri ἀποκηρύττειν. *M. du S.*

Μοῖραν δ' ἤ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

ἢ [a] τὸ,

& illud,

Γινομένῳ ἐπέπησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς ἀ πάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης ἁλεαθεὶς, ὑποστῆναι τὴν παρεῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα [b] μὴ πρὸς τῇ ὑπαφερομένῃ καὶηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κἄτα εὑρίσκωμαι ἄλῳ, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἦλον, καὶ μείζονί [c] γε τῷ σμικρότερον ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν, τὸ δυσλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ. χείριστον νενόμισται.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluisse in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper crimen subeam, deprehendarque clavo quod aiunt clavum ejicere, majori minorem, in quantum adulatio malorum omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso nomine pessimum, perhibetur.

Τί ὃν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογῆσαι

10. Quid igitur, si neque haec neque illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam

[a] Τὸ] Τῷ male Fl. [b] Μὴ πρὸς &c.] Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. [c] Γε] Abest haec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. & P.

90. Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον] Τῷ μείζονι ἄλῳ τὸν μικρότερον. V.

77. Μοῖραν μ̓] *Hom.* Il. Z. *J. Br.*

Μοῖραν] Lucianus accingens se ad *Apologiam*, non eo nomine se defensurum caussam ait, quod quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se *Homerum* testem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ̓ ἤ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z. 488. apud *Homerum* legitur,

Μοῖραν δ̓ ἤ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. *J. J.*

Μοῖραν] Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc adparet. *J. F. R.*

Μοῖραν] Il. Z. 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut & jam citandum Il. Υ. 127. Od. Η. 198. *J. M. G.*

Ibid. Ἔμμεναι ἀνδρῶν] Sic ex *Homero* legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab inscitis Librariis haud dubie profectum est. *M. du S.*

80. Γινομένῳ ἀπέπησε λίνῳ] *Hom.* Il. ν. *J. Br.*

Γινομένῳ ἀπέπησε λίνῳ] Ecce quam belle rursum, pro ἐπέπησε, quod *Lucian.* & *Hom.* habent, dat ἀπέπησε; & pro ν. lege Υ. Ibique vers. 128. *J. F. R.*

90. Ἦλῳ τὸν ἦλον] *Erasm.* in adag. *clavum clavo pellere.* *J. Br.*

Ἦλῳ τὸν ἦλον] Sic pag. 271. Interpres *Aristoph. Suid. Paroemiog.* *J. B.*

Ἦλῳ τὸν ἦλον] De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. c. 39. ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tamquam clavum clavo ejiciundum putant.* Ad quae ille: *Hieronymus* ad Rusticum pag. 39. *Philosophi saeculi silent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium: Ἦλῳ τὸν ἦλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον. Vid. *Pollucem* L. IX. c. VII. 120. *Suidam* in Ἦλῳ. Adde nostrum infra pro Laps. c. 7. *J. F. R.*

97. Ἄγκυραν ἔστι ἄξροχον] *Erasm.* in proverbio: *Sacram ancoram solvere.* *J. Br.*

Ibid. Ὀδύρεσθαι] Lucianus haesitare se fingens, quo tamdem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excusset, Μία μοὶ ἔσως, inquit, ἐκείνη ἀγκύρα ἔστι ἄξροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, &c. Graecus Interpres, Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας] ἀπλότητος ἦθος, ταῦτα καταχλαστικά. Posset quis καταστλαστικὰ, sed sine dubio legendum καταχλαστικά id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλαυσμόν. *J. J.*

98. Νόσον] Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. *M. du S.*

4. Μηδὲ αὐτὰ] Castiga μικρὸν. *J. Br.*

5. Καὶ

quam ut confitear, nihil quidquam sani me quod dicam habere. Illa forte una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem, & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempestivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progressa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum sceleſta moliar,
Sed major urget conſiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetosum abjicere se, vel montis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem?

11. Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis caussa dicere habeat, quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse

γεῖν [d] μηδὲ ἓν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐλπὶς ἄγκυρα ἔτι ἄθροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὸν νόσον· καὶ μὴ τοῦτων, τὸν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ἵνα ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ οἶμαι τῷ τοιούτῳ, ἐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὸν τῆς Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκείνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρῳδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μέν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.
Θυμὸς δὲ [e] κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

Τὸ μὲν γὰρ τῆς Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς ἐκ οἶδεν ἐκ ἀπαξιοῦντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς αὐτὸς ῥίπτειν, καὶ χρημάτων γε ἡλιβάτων, εἰ μέλλοι τις ἔτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ὑπὲρ τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, ἐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖ-

[d] Μηδὲ ἓν &c.] Μηδὲν ὑγιὲς τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt P. H. F. Fl. [e] Κρείσσων τῶν ἐμῶν] Κρεῖσσον δὲ πεῖνα] *Bourd.* At nil mutant Edd. nec M.

97. Ὀδύρεσθαι] Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἁπλότητος. * Ἤθους ταῦτα καὶ σκώμματος· ἀλλ' ὦ βωμολόχε, εἰς ταύτην κεῖσαι ὧν κατίδωμεν † ἀπιθῶς καὶ ἀφιλοσόφους λόγους, λῆρόν σε ‡ φιλαίτιον καὶ μεμψίμοιρον § ἄντα, φασὶ, μεμουσῶμεν ¶ οἷς ὕστος Πρόδικον τὸν * Κεῖον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἐπιλέγεσθαι σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν τοιαύτην ἀπόδρασιν γλωσσαλγίαν. Ἀλλὰ καλῶς ἔχει τοῖς ** Ὁμήρου σε βάλλειν. ἢ τοῦτος δὲ ἦν . . . Πόντον ἐπικλύσας ἑτέρους ἐρώμας †† ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. *V.*

10. Ἡλίβατον] Ἡλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. ‡‡ Στησίχορος δὲ τάρταρον ἡλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἡλίβατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον. *V.*

* Ἤθους] Ἤθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit *M. du S.* Qui novem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κατασκευας. . . editum erat καίασχυν . . . pro ὦ, ὖν, pro ὧν, ὡς &c. quae mox vide. *J. F. R.*

† Ἀπιθῶς] Ἀπιμαλιμπικῶς ante legebatur; sed ex C. ἀπιθῶς dedit *M. du S.*

‡ Ἀφιλοσόφους καὶ μέμψιμα] Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte se restituisse testatur *M. du S.*

§ Ἄντα] Pro eo monstrose legebatur αὐτὸς. Ex *Coll.* restituit *M. du S.*

¶ Οἷς] Οἷον antea editum est; mutavit idem *Soulius*, an correxerit, non video; neque enim sensum satis adsequor, nisi post μεμοῦσθαι distinctionis notam ponas, ac οἷς pro ablat. instrumenti accipias, ut sit: *quibus ille Prodicum . . . reprehendit.* Aliquid tamen post μεμοῦσθαι excidisse credo. *J. F. R.*

* Sic manifesto legendum, licet sic in Ms. σοφιστὴν τὸν κεῖον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum Plato Socratem inducit tum alibi, tum in *Protagora*, qui consuli poterit. (Coll. κεῖον) *J. Cler.*

** Ὁμήρου] Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus *Coll.* omissa sunt ab *Solano*, eoque hoc Scholion restitutum ait.

†† Ἀγείρας] Ἀγεῖρας Edit. Ἀείρας *Coll.* Sed *Hom.* Il. Γ. 47. ἀγείρας habet. *M. du S.*

‡‡ *Coll.* Interponunt hic aliam vocem ἡλιοβλησίαν, quam corruptam esse patet. *M. du S.*

5. Καὶ μανθάνω . . .]

Καὶ μαστεύσω μὲ οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων;
Ὥσπερ μοιγίσιν αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam *Plut.* 947. 1. *Arrian.* ad Epict. p. 101. B. & *Clem. Alex.* Strom. II. 151. 1. *M. du S.*

6. Πενία δὲ κρείσσων] *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. *J. Br.*

Πενία δὲ κρείσσων] Melius alius Κρείσσων δὲ πεῖνα. *J. B.*

8. Ἐς βαθυκήτεα π.] Vide not. ad c. 16. ubi & locum exhibeo integrum. *M. du S.*

13. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον] An ἐ πάνυ δ' εὐπρόσωπον? *F. G.*

ἑταῖρε, ὡς ὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένῳ. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς ἢ [a] Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. ὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς [b] ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα φυγὴν πρὸς καλλιγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐκεῖνο σκόπησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, εἰς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν, ἢ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι

jubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque quaecumque

a Κυλλάραβιν] Edd. omnes habebant κοίλην Ἀραβίην. W. σκυλλαραβίαν Mss. Gr. Κυλλάραβιν legit *M. du Soul*, Sed Σκύλλαν ῥαβδίην ἢ Σκυλλαραβίαν L. Σκυλλαραβίην vide notas. b Ὑπ'] Ὑπὸ W.

19. Κρησφύγετα] Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σπήλαια καὶ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασι * Κρητῆς τοὺς ποιητὰς ἅμα Μίνωι τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἔφυγον εἰς πόλιν τινὰ, ὅθεν † ἐκείθη ἀπωμάσθη κρησφύγετα. *V.*

Κρησφύγετα] ‡ Φρούρια τινὰ ἄττα λεγόμενα, ἃ ἐκρύβοντο οἱ ποιηταὶ τὴν Μίνωος φεύγοντες, περὶ τὴν Κρήτην αὐτὰ ὄντα. Τὸ δὲ κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν τῶ πρᾶττεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σπήλαια καὶ ὀχυρώματα. *V.*

* Κρητῆς] Κρῆτας C. mox pro ἔφυγον, φεύγων legendum. *M. du S.*

† Ἐκείθη] Ita correxit idem; nam vitiose ἐκεῖθεν editum fuerat. Item pro ἀπωμάσθη male legebatur ἀπομασθῆναι.

‡ Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. *J. C.*

16. Τὸ Ἄργος] Hoc e vetere quodam poëta desumtum. *J. Br.*

17. Κοίλην Ἀραβίην] Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam Amplissimus Daventriensium Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Consessui Potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris caussa nomino. Diu, fateor me torlit, vanisque conjecturis diu me, & Virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρρει ὦ ἑταῖρε, ὡς ὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένῳ, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρῶν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti κοίλην κοίλῳ eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοίλην, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. *Erasmus* tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1. Chiliadis II. inseruit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, *cavam Arabiam serere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera operam sumere, adlato hoc loco Luciani. *Plutarchi* locus quem Luciano attexit est plane ἀστροσδόητος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆρος, λῆρος. Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν σκολαραβίαν. (ineptiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4. p. 160. C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim: ὡς τὴν κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρῶν. *ut Cyllarabin velint serere.* Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. *Hesych.* κυλλάραβις δῆμος ἢ γυμνάσιον τοῦ Ἄργους. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. p. 404. D. Cleom. p. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis cum narrasset Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit ὡς μέντοι κατὰ τὴν κυλλάραβιν γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπιχείρουν προσφέρειν πῦρ, ἐκώλυσεν, ὡς ἔοικε περὶ μεγάλων πόλει ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων. *Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens illa quae Megalopoli egisset irate potius, quam bene a se gesta esse.* Liv. XXXIV, 26. *Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt.* Pausanias in Corinthiacis (p. 65. 13.) vocat κυλλαράβειον γυμνάσιον, & sic a Sthenelo filio appellatum esse auctor est. vide quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit apud *Livium* legi *circa Cyllarabis gymnasium*, *Jacobus Gronovius*, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum

que mihi dicit liber : an vero publicae rei partem aliquam tractans & pro virili parte adminiſtrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat ? Nimirum percurre, & ſeparatim unumquodque horum ſitum, conſidera. Invenies ſane Muſicorum illud *Diſdiapaſon*, hoc eſt eo quod maximum eſt intervallo, ſcriptum illud *diſtare a facto meo*, ac tantumdem ſibi ſimilem utramque

τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ὅτι τούτῳ τῷ βασιλέως μισθοφορεῖν. [c] διελθὼν δὴ καὶ ἰδίᾳ καθαθεὶς ἑκάτερον, σκόπει. εὑρήσεις γὰρ τὸ μὲν μυσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, τὸ [d] πρᾶγμα. καὶ τοσοῦτον ἐοικότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ [e] ἀνεμώνη ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ οἰ-

[c] Διελθὼν] Ita Edd optimae omnes, forſan διελὼν. Periit in W. putri hoc in loco membrana. *M. du S.* [d] Πρᾶγμα] Sic Edd. *S.* & *A.* Item Mſ. L. & margo *A*1*W.* Sed Γράμμα *F. P.* Fl. *A*1. & reliqq. item W. [e] Ἀνεμώνη ῥόδον] Sic Edd. *F. P. H.* Fl. *F. S.* &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνη, cui poſteriori Codici jota eſt ſubſcriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo *A*1*W.*

31. Ἀνεμώνη] Τὸ ἄνθ. διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. *V.*

tum diis, itaque uſibus humanis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. *F. G. G.*

Quae uncis incluſa ſunt in Cl. *Graevii* notis, ea addiderat *T. H.*

Κυλλάραβιν] Doctam & optimam hanc Cl. *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro ſummo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem Cleomene; alterum in Pyrrho ſub finem, pag. 739. A. (Ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida caeteroquin emendatione nondum ſatis conſtare videtur, qua potiſſimum ratione ſcribenda ſit vox Κυλλάραβις; nam in Pyrrho Κυλάραβις ſcribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυλαράβιον p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox Κυλλάσεως ſcriptum eſt p. 714. B. (Junt. 175. C.) Mſ. W. & P. etiam hic Σκολλαραβίων habent. L. autem Σκύλλαν ῥαβδίων & Σκυλλαραβίαν. Interpres Pauſaniae Rom. Amaſaeus *Cyllarabin* ſcribit p. m. 244. In Graeco textu Ed. *Wechel.* ſemper Κυλάραβ- unico λ. ſcribitur. *M. du S.*

Κοιλὴν Ἀραβίην] Retinui in verſione lectionem omnium, quantum conſtat, librorum: licet indicare non poſſim *cavam Arabiam* vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo ſcripturus videtur fuiſſe Lucianus, ſi Arabiam voluiſſet. *J. M. G.*

Ibid. Ἀραβίην] Quae longiſſime Argis diſtat. *J. Br.*

19. Ὑπ' ἀπειρίας] Leve eſt, quod pro variante lectione ex Mſ. W. notavi ὑπὸ ἀπειρίας legi. Interim tirones obſervent, apoſtrophum in praepoſitionibus ſaepe & apud alios negligi. Ita ap. *Dion. Hal.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώτου. *Joſeph.* Antiq. I. 3. 3. ἀπὸ Ἀδάμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ἀπόκοπὴν. *Ael.* V. H. I. 30. ἐπὶ ἵππου ſed cum ſuſpectus ſit ille locus, & ἐφ' ἵππων legendum velit Periz. ecce ſimilia ex eodem nimirum I. 31. ὑπὸ ἰκάρου. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀπιωδ. *Euang. Matth.* c. III. 3. ὑπὸ Ἡσαΐου. & 2. 17. ὑπὸ Ἱερμίου. & XI. 7. ὑπὸ ἀνέμου.

& ſaepe alibi ap. hos ac profanos ſcriptores. Ea tamen non eſſe vitia inde orta quod praepoſitiones per compendium ſcribi ſoleant, patet ex poetis, qui apoſtrophos ſaepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* Il. Z. 15. — ὀδῷ ἵπτι οἰκία ναίων. Ibid. 56. — πεποίηται κατὰ οἶκον. Et 62. — ἀπὸ ἴδριν ἄναλκι χειρί. *F. F. R.*

24. Δημοσίᾳ] *Rempublicam gerere* cenſendi ſunt quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis ſub alius imperio ſint, ut quaeſtores &c. *M. du S.*

28. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſm.* in Proverb. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Hodie, *duplex octava*; ſive *decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* eſt, conſonantium perfectiſſima. Vid. *Ptolemaei Harmonica* I. 5. & II. 4. *F. F. R.*

29. Πρᾶγμα] An Muſicorum vocabulum ſit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipſo W. viderint Muſici. πρᾶγμα vero extat in L. uti & in S. Mutatum eſt & ante ab *Eraſmo* in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat *Voſſius*. De δὶς διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7. Συγῆρ. c. 7. & Ἀπαιδ. c. 21. ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πρᾶγμα] Plurimorum Codd. & Edd. ſcripturam ſervavi, nam licet τὸ γράμμα videatur eſſe poſſe vocabulum Muſicum, quia διαγράμμα id ſignificat, quod hodie *ſcalam* dicimus, i. e. commonſtratio notarum muſicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo quod *Syſtema* Muſici dicunt (vid. ſupr. cit. *Ptolem.* Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic noſtro eſt *negotium ſuum*, ſtatus ille aulicus, de quo ſe purgat, & quem deinceps non ſemel πραγματίας nomine denotat, ut ſtatim c. ſeq. τοῦτο — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. *J. F. R.*

31. Ἀνεμώνη ῥόδῳ] In omnibus impreſſis aliter, roſaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mſſ. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. jota ſubſcriptum habet ἀνεμώνῃ, recentiſſimam arguit manum, in eo enim codice adſcribitur ſemper, nunquam ſupponitur. Hacte-

πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ ἐκεῖ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα, [a] πολλοῦ ἔχει τὴν διαφοράν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ ὁ μισθὸς τῶν ἐργυρωνήτων καὶ οἰκοσίτων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ [b] προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διέπειν ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ [c] διαβάλοιντο, καὶ εἰς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς καταγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προσασίας· καὶ ὅτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες, οὔθ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμόττοντες, οὔθ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῷ τῷ ἔργῳ πρόσεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀναιρέπειν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι.

vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis caussa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

Τὸ δ' ὅλον, εἰ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας

12. In universum vero non omnes ego qui

a Παμπόλλῳ] Sic recte L. margo *Alw. B2. P. S.* Παμπίλῳ male *J. Fl. F. H. A1.* b Προσιόντες] Εἰσὶ W. Vulgatam tuentur reliqq. & Edd. omnes. c Διαβάλοιντο] Διαβάλλοιντο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. *H.* &c.

42. Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας * ἀναιροῦσα τὰς τοιαύτας προσασίας. *V.*

50. Μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας οἷον τοὺς ἐπὶ τῷ μισθῷ ἀντικαλλωπιζομένους καὶ μισθαρνίαν λέγεσθαι ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία. *V.*

* Ἀναιροῦσα] Sic ex C. pro vulgato ἀναιροῦσα reflituit *M. du S.*

ctenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* posthabitam; praecipue si reputes, quam incurioſi iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone jam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. *M. du S.*

Ἀνεμώνην ῥόδου] Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπῳ πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μόλιβδος, ἀργύρου, χαλκὸς χρυσοῦ dicens; jam bis, elegantiae caussa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδου, ἀνθρώπῳ πίθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemonae; sed quia tantum dicit: *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. *Erasm.* in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non est probabile anemonem ad eum pulcritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδου exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; quum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. *J. F. R.*

37. Διὰ χειρὸς] Sic supra hoc *Dial.* c. 3. plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. *J. F. R.*

42. Οὐκ ἂν φθάνοι] Vide quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26. pag. hujus tomi 567. & quae *Gronov.* ibid. pag. praeced. *J. F. R.*

47. Οὐκ

qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est. quandoquidem privatim eodem *quo ante* loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem mandatam habere, judicia dare & ordinem illis decentem adhibere, & eorum quae aguntur dicunturque omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis quam diligentissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Impe-

ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ὑπὸ ταῖς οἰκίαις ὑπὸ τροφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ὠκτειρον. τοῦτο δέ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν· δημοσίᾳ δὲ, τῆς μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ', ἂν εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἄν σοι καὶ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι, καὶ τῶν πρατομένων καὶ λεγομένων ἁπάντων ὑπομνήματα γράφειν, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ ἀσφαλέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν· καὶ παραδίδοσθαι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκειμένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· ὃ

56. Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν] Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἦκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβέβληται. *V.*

62. Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὑφ' ἓν. ἀντὶ δὲ τοῦ παντάπασιν ἐστίν. Ἀριστοφάνης † Εἰρήνῃ ἀπαξάπαντα καταμιαιφονοῦσα. *V.*

68. Παρὰ τοῦ βασιλέως] Εἰ τισιν ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας καλήγορει ἡ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν δὴ εἴρηκέ σοι ὁ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις ἡ ἀφχειρίζειν προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῶν τοῦτο ἅπασι τὸν βίον ἐπανορθοῦσθαι προθυμηθέντι. τό γέ τοι ‡ περὶ βασιλέως προσθεῖναι μισθοφορεῖν, καὶ ὕστερον μισθοφορίας ὑπερφυῆ, οὐκ ἔστιν ὅτις ἄλλη ταύτῃ ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία ἡ πλεονεξία. εἰ δὲ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρνεῖν καταγέλαστον, τί ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον δὲ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχῃ § ὑπερτερεῖ, καὶ τὰ δίκαια τοῦ μισθοῦ εἰς πλῆθος, τοσοῦτον ἐστὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἱρούμενον κατὰ τὸ κράτιστον, ἄν τε ὑπὸ μικρᾶς ἄν τε ὑπὸ μεγάλης ¶ φιλοσοφίας ὁπωσοῦν, εἰς γέλωτα πλατύτερον συντελοῖη. ἴσως δὲ τὸ μικρὸν σύγγνωσιν, Θεόγνιδι συνέπαινον ἔχον, ὃ οἷς φησιν, σῶν εὔχομαι πλοῦτον ἐδὲ ἔραμαι, ἀλλά μοι εἴη μὲν λίαν τῶν ἐλαχίστων. G. & M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὔχομαι verbis, haec leguntur: ἔστω. ὅπωστε οἱ καθ' ὑμᾶς εἰ τοῦτο πράττουσι. ὁ μὲν δὴ. ἀλλ' ὁ τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπὼν κατ' ἐδὲν ἀφικάμνου ** Ἀνακινδάξιδος. καὶ τί δὲ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. G.

† Εἰρήνῃ] Εἰρήκει male C.
‡ Περὶ βασιλέως] (Lege παρὰ βασιλέως.) *M. du S.*
§ Ὑπερτερεῖ] Lege ὑπερφέρει. *T. H.*
¶ Φιλοσοφίας] Μισθοφορίας legendum monuit *T. H.*
** Ἀνακινδάξιδος] Hic latet nomen Ἀνακυνδαράξου potius Sardanapali: vid. Schol. ad T. II. Juv. Trag. c. 48. *T. H.*

47. Οὐκ ἀφ' ἑνὸς] Intellige πράγματος. *J. Br.*
Ibid. Ἀφ' ἑνὸς] Sic *Virg.* Aen. II.

Accipe nunc Danaum insidias; & crimine ab uno
Disce omnes. — —

Quid autem proprie significet ἀφ' ἑνὸς, disce ex Ἑρμ. c. 61. nempe *quasi specimine viso* de re tota judicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32. ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ εὐνόμως φιλοσοφοῦντος . . . μίμησιν τῶν Κλεάνθου καὶ Ζήνωνος σοφοῦ ἀνδρός. *M. du S.*

62. Ἀπαξαπάντων] Loco illi *Aristophanis* ab Scholiaste adlato adde eumd. *Plut.* 110. — πότερα δῆτ' ἐπάντες κακοὶ. ΠΛ. Μὰ Δί, ἀλλ' ἀπαξάπαντες. i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. Εὑρὼν ἀπαξάπαντας πολλακηλισμένους. *J. F. R.*

67. Τὸν ἀεὶ χρόνον] Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & *Hippocr.* jurejur. fin. πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον. *Aelian.* V. H. I. 19. ἐπὶ πάντα τὸν χρόνον. Plura similia vid. ad *Dial.* seq. c. 16. ἄγων πλεονεξίας. *J. F. R.*

68. Βασιλέως] Unum cum nominet Imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodo jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. *M. du S.*

οὐ σμικρὸς οὐδὲ ὅτ῾ῳ, ἀλλὰ πολυτάλαντ῾ῳ. καὶ τὰ μὲν ταῦτα δὴ, εἰ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, [a] ἀλλ᾽ ἔθν῾ος ὁλόκληρον κτήσασθαι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

Ἐθέλω γοῦν ἔτι καὶ τοῦτῳ χρησάμενος τῇ παῤῥησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρήσας τῷ ὑπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καθ᾽ ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. οὐδ᾽ ἂν τὸν τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω, οὐδὲ δασμούς, ὁπόσοι καὶ τοῖς δεχομένοις ἐπέτειοι φοιτῶσιν· ἀλλ᾽ ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστ῾ος, ἔπαινος, καὶ ἡ καὶ πᾶσιν εὔκλεια, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ [b] νεὼ, καὶ τεμένη, ὁπόσα καὶ τοῖς δεχομένοις ἔχουσι μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῆς Φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρον῾τες προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιοῦντες· ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν ἦν ἐθέλῃς, δεξάμενος ἀπὸ τῆς [c] σωρῶ κορυφῆς, ἐφ᾽ ἕκαστον τούτων, ἀφ᾽ ὧν σύγκειται καταβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων. τὰ δ᾽ ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχ῾ος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν ὑδατ-

ratore; nec parva illa, ſed multorum talentorum: & poſt haec non ſpes quaedam exiguae, ſi fiant, quae conſentaneum eſt fieri, ſed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales.

13. Volo equidem ex abundanti, utens fiducia, & cominus congreſſus intentato crimini, ultra etiam quam oportet cauſſam dicere, & illud nempe dico tibi, neminem quidquam ſine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipſe Imperator mercedis expers ſit. Non vectigalia dico neque tributa, quae a civibus quotannis veniunt: ſed eſt Imperatori merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod beneficiorum cauſſa adoratur; ſtatuae porro & aedes, ac templa, quae habent a civibus, merces & iſta ſunt pro curis & providentia, quam adhibent procuranda ſemper publica re & in melius augenda. Nempe ut parva adſimulemus magnis, ſi volueris a vertice quaſi acervi ad unumquodque eorum, quibus conſtat, deſcendere, videbis magnitudine nos & parvitate differre ab his qui ſummi ſunt; caeterum mercenarios aeque eſſe univerſos.

14. Si igitur eam ego legem ſcripſiſſem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc qui-

a. Ἀλλ᾽] Ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ἀλλὰ notamus. b Νεὼ] Νεὼι M. c Σωρῶ] Sic bene P. S. Fl. Σωρῷ male J. A1. H. B2.

80. Φόρους] Μερισμοὺς, φωραλογίας. G.

90. Τῇ σωρῷ] Dedi, quia ὁ σωρὸς acervus eſt, ἡ σορὸς ſepulcrum, ut infra Ἑρμ. c. 78. ἕτερον πόδα, φασὶν, οὐ τῇ σορῷ ἔχων. Alterum pedem, quod ajunt, jam in ſepulcro habens. Et Ariſtoph. Pl. 277. Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur verſu Homer. Il. Υ. 92. qui vulgo ſic a Lexicogr. adfertur: Ὡς δὴ τῷ ὀτέον νῦν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτου Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum ſit legendum ὁμὼ una voce, i. e. ὁμοῖα, ut Scholiaſt. ibi bene monet. J. F. R.

Ἐτέοιιν ἀροῦρας ἄρχ῾ῳ] Hom. Il. Σ. & Odyſſ. Υ. J. Br.

Ἐτόσιον . . .] Hom. Il. Σ. 104. M. du S.

6. Πρὸ δὲ τῶν ἄλλων μισθῶν] Quum omiſiſſet Moſellanus priora interpretari, Benedictus reddidit *ante alia autem*. ut videatur legiſſe τῶν ἄλλων, ut ſolet quoque alibi dicere φροντίδ῾ῳ ἄξι῾ῳ τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte *ante omnia vero*. Sic in Scytha. συγχωρῶ μὲν῾ῳ πρὸς ἅπαντας συναγωγὰς χρῆτο πρὸς τὰ ὅλα. J. G.

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων] In *Salm.* converſum erat: *ante alia*, quod *Solanus* noſter jam mutaverat in: *ante omnia*. J. F. R.

18. Ἐπὶ ῥᾳθυμίᾳ . . .] Vid. Ἐνυπν. c. 8. & 9. Unde ſatis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid.

quidem nusquam in libello dictum a me est ; ac porro bonum virum efficacem esse oportet : quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

15. Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me, (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus ; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est, quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui sapientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam si reprehendas vitam praesentem nostram ; eum enim hominem reprehendas, quem olim novas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videndi caussa, & Celticam eadem peragrans, in nos incideres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet inter occupationes, tamen defendendi criminis caussa scripsi, non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum calculum feram.

μῶ τ βιβλίῳ λελεχθαί μοι, χρὴ δὲ † ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῶτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, κἂν τῷ μέσῳ ὑπαίθρῳ πεῖραν αὐτῆ διδῷ, ὅπως [d] ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτώσιον ἐξέμεν ἄχθος ἐπὶ χθονί.

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνῆσθαι χρὴ τὸν ὑπολιμῶντας, ὅτι εἰ σοφῷ ὄντι μοι, εἰ δή τις καὶ ἄλλος ἐστί που σοφὸς, ὑπολιμήσονται, ἀλλὰ τῷ ἐκ τῆ πολλῆ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινεσθέντι ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ † ἄκραν ἐκείνων τῶν κορυφαίων ἥκειν, εἰ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', εἰδ' ὑπὸ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' ἐν ἐνέτυχον, † τῆ σοφῆ ὑποχεσιν ἀποπληρῶντι. σὲ μέντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ὑπολιμῶντός μου τῷ νῦν βίῳ, εἴγε ὑπολιμώης, ὃν πρὸ πολλῆ ἤδεις ὑπὸ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐπεγκάμενον, ὁπότε χρὴ θέαν τῆ ἑσπερίου Ὠκεανῆ καὶ † Κελτικὴν ἅμα ὑπὸν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν ἀριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὤν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος † λευκὴν ψῆφον σὲ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ

[d] Ἔχει] Ἔχῃ W. Edd. in ἴσχυι consentiunt.

24. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνίκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἀτιμουμένοις ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. *V.*

Vide etiam Δικ. c. 27. *M. du S.*

20. Κελτικὴν] Iterum infra Δικ. c. 27. *M. du S.*

21. Σοφιστῶν] Merebatur itaque Lucianus inter *Philostrati Sophistas* locum ; quod ante me Clariss. *Vossio* jam diu observatum est, *de Rhet. nat.* c. 12. p. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum ; non quia, ut viro Clariss. *Oleario* visum, *Pseudonymus*, & larva mera Lucianus (*praef. ad vit. Soph.*) quod tanto viro excidisse nollem : sed 10. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 20. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam infectari non desiit. 30. Quia de Philostrati heroe, Apollonio Thyanensi aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. *M. du S.*

24. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος] *Non in postremis habens, neque neglectui.* *J. Br.*

Ibid. Τὴν λευκὴν] τὴν ψῆφον subaudio, absolutorium cal-

ἐπεὶ πρός γε τοὺς ἄλλους κἂν σιωπήσαντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, εὖ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

Apud alios enim si vel simul omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Χαλεπὸν μέν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν ἀφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν ὡς ἀλόγῳ ᾗ δαιμονίῳ πταίσματι. ἄμφω μὲν οὖν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμην [a] παρὰ σέ, ὡς προσεῖπον τὸ ἐωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, τὸ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ [b] χρυσῆς ὑπλαθόμενος,

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

1. Difficile est, homo *natus* cum sis, dei alicujus invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem. Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui maturinae salutationis caussa domum tuam veniens, cum oporteret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te jusse-

a Παρὰ] Πρὸς *Th. Mag.* v. χαίρω. Edd. consentiunt in *M. du S.* notavit, nempe Cod. L. voluisse χρᾶσος dare.

b Χρυσοῦς] Χρύσιος (Leg. χρυσοῦς) L. Sic Sed χρυσοῦς etiam *Th. Mag.*

27. Οὐ φροντὶς Ἱππ' . . .] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν κατεφρονούντων τινὸς καὶ ἀπερισκέπτως ἀμελούντων. *V.* (In V. erat ἀπερισκεπτ.)

2. Ἐπῆρειαν] Βλάβην. *V.*

8. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ὑπολαβόμενος] Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν ἐώθουν, χαῖρε, αἱ δὲ ὑγίαινε. *V.*

culum. *J. Br.*

Τὴν λεύκην ἀφεῖναί σοῦ ἐς πλήρη μοι ἐνεχθῆναι] Per πλήρη intelige μὴ τετρυπημένη ψῆφον. *non perforatum calculum*, quod absolvebat (ita legitur, pro, *qui absolvit.*) ut & album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, ut fabae albae. sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten *Aristophanis* ad Vespas, p. 500. *J. P. a G.*

25. Λεύκην] Vid. *Erasm.* in Adag. *Album calculum adjicere.* *A. V.*

Ibid. Καὶ πλήρη] Nam pertuso condemnabant Graeci. *J. Br.*

27. Οὐ φροντὶς Ἱπποκλ.] *Erasm.* in adagio: *Non est cure Hippoclidi.* *J. Br.*

Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ] Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio, Proverb. ἐπί τι μὴ πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγόμενον. Legend. *Hesych.* ex *Aristoph.* *J. B.*

Οὐ φροντὶς Ἱπποκλ.] Εἴη μοι τὸ, φροντὶς Ἱπποκλείδῃ &c. Εἴη μοι τὸ εὖ φροντὶς Ἱππ. *Th. M.*

Οὐ φροντὶς Ἱπποκλ.] Vid. *Plut.* 1592. f. & *Zenob.* Conf. infra φιλοπ. c. ult. Et *Herod.* VI. p. 238. C. *M. du S.*

Οὐ φροντὶς Ἱπποκλ.] Notabilis locus *Aeschinis* in Timarchum p. m. 181. C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ τοῦ παρανομίου ἐμοὶ, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ σὸν τῷ νόμου κήρυγμα. Τί ψῆφον ἡ τέτρυπημένη ἔτω δοκεῖ πεποιηκέναι Τίμαρχος· ἡ δὲ πλήρης οὕτω μή. Adde *Poll.* 8, 123. Ψῆφους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετρυπημένην & ἀτρύπητον. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιόν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνειν, dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν αἱ δὲ τῶν παλαιῶν προρρήσεις αἱ μὲν ἐώθουν χαῖρε, αἱ δὲ ὑγίαινε. *J. B.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . .] Difficultatis aliquantum interpreti facessit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *Salvere*, reddere *Gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγείαν *Valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Difficilem hujus libri in aliam linguam conversionem esse exper-

jusserim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescebam, aestuabam consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterna crapula adhuc oppletum *turbatumque* existimabant, quamquam molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne leniissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decoro, coram tot testibus aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae.

ὑγιαίνειν σε ἠξίεν, εὔφημον μὲν καὶ τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δέ, ὡς ἐμοὶ τότε ἔφη. ἐγὼ μὲν οὖν ὅπῃ τύχῳ εὐθὺς [c] ἰδίων τε, καὶ ἠρυθριῶν, καὶ ταυτοῖς ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ὤοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ὑπείκως ἤνεγκας τὸ γεγονός· ἐγὼ δ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ὑπεσημηνάμην τὴν γλώττης τὴν ἁμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ὅπῃ τῷ πταίσματι, μήδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχοντος, ὅπῃ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς ὅτῳ εὔφημον εὐχὴν ὀλισθούσης.

Ἀρ-

c Ἰδίων] Sic *A1*. Fl. *S. Fr. H.* &, ni fallor *F.* vid. nott. Ἰδίων *P. B2*.

pertus est *Perrotius d'Ablancourt*, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la proprieté des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* *F. F. R.*

2. Ἐπήρειαν] Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias est; sed putavi fontem indicandum, & solenne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον· ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit 3, 40. &c. *F. M. G.*

6. Τὸ ἑωθινὸν] Τῷ ἑωθινῷ προσαγορεύσω. Quae primo mane dici solet. *F. Br.*

Τὸ ἑωθινὸν] *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Caeterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85. Ἔρρωσο δὲ ὑγιαίνε, ὅτε λέγειν ἀγαθόν. οἱ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, ὅτε μέλλοντές τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ὑπαλλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. *F. M. G.*

7. Χαίρειν κελεύειν] *Th. Mag.* paullo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur ap. Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. *F. F. R.*

8. Ὁ χρυσοῦς] Ironia. *ego aureus atque elegans.* *F. Br.*

Ὁ χρυσοῦς] Sic apud Aristen. Epist. 1. & alibi quod notavit Doctiss. Mercer. Cætera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. *F. B.*

9. Ὑγιαίνειν] Contendit Lucianus, se non ita male feciisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαῖρε dixerit ὑγίαινε. Formulam χαῖρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. *F. F.*

10. Ἐγὼ] Empedocli apud *Origenem* (*in libro Philosophumenon*) tribuitur. Vid. & *Anthol.* I. 86. ubi additur sequens hemistichium: πολιῷμαι μὴ πᾶσι τετιμένος, teste *Davisio* l. *Tusc.* p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298. f. *Diog. Laërt.* VIII. *Emped.* p. 229. Ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra Math. p. 60. & *Ritterhus.* p. 37. ad Porphyr. *M. du S.*

11. Ἰδίων] Deleverat *M. du S.* posteriorem hujus vocis syllabam in *Juntina*, & margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἰδίων, quod & Parisina habebat, idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. *H.* & *S.* male legere ἰδίον. Unde primo conjicio ἰδίον quoque habuisse *Juntinam*, aeque ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Soulium* deceptum esse sequenti sono verbi ἠρυθρίων, ex quo forsan festinans conjecit ἰδίων similiter scribendum; maleque sic accusavit *Florentinam* & reliquas. Nam ἰδίον omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἰδίω *sudo*, ut ἠρυθρίων & sequens ἦν satis docent: & *Brod.* quoque Misc. IX. c. 15. ἰδίον τε *sudabam*, scribit. *F. F. R.*

Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γραφῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ᾠμην τῷ προβλήματι προϊόντι δὲ πολλὰ προὐφάνη τὰ λεκτέα. ἃ μὴν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢν μὴ δέῃ με χαίρειν αὐτῦ, ἢ γὰρ εὖ πράττειν, ἢ γὰρ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν πρεσβεία μὲν ἡ προσαγόρευσις. ἃ μὴν ἐωθινὴ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ τὴν πρώτιστα ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον * μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρε, ὦ διοτρεφὲς ἐκ δὲ γῆς Τιρυνθίας.

Καὶ μὴν τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ὀπιθόλεις,

Ὀδυσσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ [b] ἐρρητόρευε. καὶ ἤδη ἀπιόντες πρὸς ἀλλήλους, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' * ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

2. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progresso multa se dicenda *ultro* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem jubeas*) est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque *quae* ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Gaude potens telluris o Tirynthiae;

Verum post coenam quoque ad *comessationem & liberiores* in vino sermones jam conversi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,

Ut Ulysses inquit: cum mandatam sibi legationem apud illum orat: & qui jam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam nunc deus, haud homo, vertor:

Pro-

[a] Μὴ] Sic bene *S.* Reliquae μὲν, excepta *A.* quae recte quoque μὴ servavit. [b] Ἐρρητόρευε] Ἐρητόρευε Fl. * Υ̓́μμιν] Ὑμῶν Edd.

43. Παρ' ἀλλήλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τοῦ ἀπό. *V.*

35. Πρῶτον μὴ] Non dubitavi cum *Graeviana* μὴ pro μὲν (quod Edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non solum habeat, sed & *Paris.* voluisse exprimere videtur, in cujus versione negativa quoque expressa erat, *qui antea se numquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρώτιστα ἔντευξιν respicias, eique πρῶτον μὲν subjungas, bis idem dixisset. Jam vero μὴ post ἀλλὰ sit oppositio melior; etsi scio, si quis tricari velit, posse dici, qui πρῶτον se vident, eos se *non ante* vidisse, adeoque negativam posse abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & πρῶτον valet πρότερον. *J. F. R.*

37. Χαῖρ' ὦ διοτρεφὲς] *Euripidis* versiculus. *J. Br.*

Χαῖρ' ὦ] Unde habeat, incertum. *M. du S.*

40. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. *J. Br.*

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. 225. *M. du S.*

45. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus est *Empedoclis*, quem Lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. *J. Br.*

Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud *Philostr.* de vita Apollon 1, 1. & *Diog. Laërt.* 8, 62. & 66. It. *Sextum Empir.* adv. Gram. I, 302. ὔμμιν ex Aeolica, qua usus est Empedocles dialecto, legendum monet ad *Philostr.* l. c. *Olearius.* Πωλεῦμαι, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Caeterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombratus Εἶτος, ὄλω χαίρω &c. Utrumque jungitur in illo Menelai Odyss. O, 151. Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι πομπέϊ λαῶν Εἰπεῖν, *Valete & salvere jubete.* *J. M. G.*

52. Χαίρετ', ἤδη] *Eurip.* Phoeniss. 1462. *M. du S.*

Χαίρετ', ἤδη] Versum hunc ex *Eurip.* Phoeniss. esse desumtum, indicavit etiam *Brod.* l. saepe commonstrato. Videtur hunc *Soulius* noster in adducendis poëtarum locis saepe ducem secutus; etsi ejus raro faciat mentionem; sed quia *Brod.* numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: pius enim *Soulianae* diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem Auctoris indicante *Brodaeo*, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem di-

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi, neque, ut nunc, ſolum matutinum: cum etiam minime auſpicatis *temporibus* & abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, jam finiens vitam, inquit,

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quaſi* teſſera, ſed inimicitiarum quoque, & cum negaret alter ſe uſurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum jubet, ille non curaturum ſe in poſterum ſignificat.

3. Primus autem illud verbum Philippides curſor dicitur *πσυρραſſε*, cum a Marathone victoriam nuntiaret, & dixiſſe ad Archontes ſedentes ac de pugnae exitu ſollicitos, *Gaudete*, *vincimus*, eoque dicto ſuo nuntio immortuus eſſe, & in ipſo *gaudendi* verbo exſpiraſſe. In epiſtolae autem principio Cleon Athenienſium orator ejus,

Ἰδιῶ δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσρήσει, οὐδὲ ὡς νῦν μόνῳ ὁ ἑωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ ἀπευκταιοτάτων ὅμως ἐχρῶντο αὐτῷ· ὡς ὁ γοῦν Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καί,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.

Καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ ὃς μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν [c] μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φροντιεῖν δηλοῖ.

Πρῶτος δ' αὐτὸ [d] Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ πεφροντικότας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῇ δὲ ἐχρῇ, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶ-

c Μακρὰν] Μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl. H. P. S. d Φιλιππίδης] Φειδιππίδης Palm. Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] Τέτ. Λακωνικὸς. P.

dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. *J.F.R.*

58. Πρῶτος] Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipſum legeretur; quod ipſe Lucianus paulo ante obſervavit. Quid ergo ſibi jam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuiſſe credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non ſatis aperte, eo jam diu orationis ſeries tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quaſi ſoluta omni tempori apta cenſebatur, coeperit compellationi & epiſtolarum exordiis propria fieri, oſtendat. Cujus rei initium a Phidippide in ſermone, & a Cleone in Epiſtolis aſſignat. Pluribus haec explicare coactus ſum, quia a Clariſſimo Euripidis editore non ſine ſpecie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. *M. du S.*

Ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Erratum eſt ſaepiſſime in nomine ejus viri: multo melius *Herodot.* L. VI. qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impoſitum ob curſus celeritatem, utpote qui curſor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina ſaepe ab inſtituto & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λεπτὸν τὸν πῆνον. Sic Ἠλέκτρα ἀπὸ τοῦ πολὺν χρόνον ἠλεκτρῶσθαι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει ἡ ἄγρα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι ἀπὸ τῆς Ἥρας κλέος ἔσχε. Sic Πολυίδος, ἀπὸ τοῦ μάντις ὢν πολλὰ ἰδεῖν. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκέως ἐκινδύνευσε. & ſexcenta talia. *J.P.a G.*

Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Etſi *Palmerio* Solanoque plane adſentior, Φειδιππίδης ſcribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non inſuave eſt ejusmodi errores, quos ab ipſis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confuſa. *J.F.R.*

64. Κλέων] Vid. Schol. *Ariſtoph.* ad ἱππῆς κλέων v. in *Pluto*, & in Nub. p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. χαίρειν. *M. du S.*

Κλέων . . . πρῶτον χαίρειν πρόθηκεν] *Thom. Mag.* v. χαίρειν ait: χαίρειν οὐ ἐπιστολὴ Πλάτων λογίτατα γράψας πρῶτος. ἢ Κλέων Ἀθηναίος, ᾧ τὸ λαβεῖν τὸν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam obſervat Cl. *Menagius* ad Diog. Laërt. L. III. ſegm. 61. p. 159. debetque h. l. Moeridi Atticiſtae, cujus liber nondum eſt editus. Cetera quae *Thomas* ex hoc Luciani dialogo deſcripſit, non addam. *J.F.R.*

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] *Plutarch.* in Nicia. *J. Br.*

66. Πρῶ-

πρῶτον χαίρειν πρόθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τὴν ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων.

quam Sphacteria dederat, victoriae illius & Spartanorum captorum mentiam, primus illud *Gaudere* praeposuit: & omnino post illum Nicias a Sicilia mittens in antiquo epistolarum more perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τε τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ [a] ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τῆς Πυθίης

4. Sed admirabilis *noster* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) jubet, & plane rejici, velut malum & nihil honesti significans: sed alterum *Bene agere*, pro eo inducit, ut communem corporis pariter & animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dionysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Salvere*) Deum jubeat, tanquam indignum Pythio,

a Ἀποδοκιμάζειν] Vid. nott. *Th. Marcil.*

74. Ὡς μοχθηρὸν] Ἀριστοφάνης ὁ Πλούτῳ· Χαίρειν μὲ ἡμῖν ἐστιν, ὦ ἄνδρες δημοῦ Ἀρχαίων ἥδη προσαγορεύειν καὶ σπουδῇ. *G.*

66. Πρόθηκεν] Hoc non verum esse, ex *Hippocratis* epistolis colligo. *J. Br.*

67. Τῶν νίκων] Atheniensium contra Persas victoriam. *J. Br.*

72. Πλάτων] *Plat.* Ep. III. 708. B. *M. du S.* Et hoc ex *Brodaeo* habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. *Ald. primae* additur: *Plato* in Charmida. *J. F. R.*

73. Τὸ μὲ χαίρειν καλ.] Castigo, τὸ μὲ χαίρειν χαίρειν κελεύει. *J. Br.*

Τὸ μὲ χαίρειν καλ. κ. π. ἀποδοκιμάζειν] Plana sententia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲ χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει, ut pag. cad. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. *Th. M.*

Τὸ μὲ χαίρειν κελεύει] *Marcilius* hac nota expressit, quod ante illum *Erasmus* in versione ostenderat. Nam quum hic esset interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, quum *Benedictus* abeat licentius a Graecis, notavit ille forte scripsisse ludentem τὸ μὲ χαίρειν, χαίρειν κελεύει ἐ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusuum ex respectu hujus verbi. Sed quis neget non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, & de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲ χαίρειν κελεύει? Certe quum omnia praecedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nulla genere formosior exstitit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει ἐ ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ἃς οὐ ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, ἀποδοκιμασθήσεται καὶ ἀποβλητέος. *J. G.*

Ibid. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (Ait noster) ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τε τοιούτων, τὸ μὲ χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε ἐ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum hujusmodi lator, hoc verbum* servare *jubet plane improbare tamquam malum*, &c. Non persuadeo mihi, Lucianum ita scripsisse, sed, Ἀλλ' ὁ μὲ θαυμαστὸς Πλάτων . . . . . τὸ μὲ χαίρειν κελεύει ἐ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν, &c. *Sed admirabilis Plato . . . . . illud* salvere jubere *plane abrogat tamquam molestum.* Integra est dictio, κελεύει χαίρειν, ut apud Latinos *salvere jubere*. In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, pag. 517. B. δεῖ τὸν συνήθη ταύτῃ φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν. *ubi oporteret, consuetam illam vocem mittere, & salvere jubere.* Sic paullo post pag. 521. Ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδῇ τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν τοὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi serii quid scriberent, salvere statim in initio jubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic Viri Eruditissimi attulerunt. Quod *Marcilius* scribit, forte ludentem dixisse Lucianum, τὸ μὲ χαίρειν κελεύει, potuit hausisse ex *Brodaeo*, qui IX. Miscell. cap. 15. illud idem habet. *J. J.*

Ibid. Χαίρειν κελεύει] De hoc loco quid statuam non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ suspecta & spuria videntur. Quae autem *Platoni* hic ut primo auctori tribuuntur, ea Epicuro a *Diog. Laërtio* adscribi observat *Vorstius*. Certe, si non mendosi sunt codices, pro

χαί-

thio, & non tantum Diis, ſed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Divinus ſane Pythagoras, etſi nihil ipſe nobis proprium relinquere ſuorum *ſcriptorum* dignatus eſt, quantum tamen ex Lucano Ocello & Archyta, & reliquis ipſius familiaribus colligere licet, neque ipſum illud *Bene agere* praeſcripſit, ſed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) juſſit incipere. Omnes enim ab illo *docti* in epiſtolis quoties ſerium quiddam ſcriberent, *valere* (Gr. *ſa-*90 *num eſſe*) in ipſo ſtatim principio jubebant, tamquam & ipſum animo pariter & corpori convenientiſſimum, & bona hominis complexum in univerſum omnia: & triplex il-

οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον.

Ὁ μέν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἠξίωσεν, ὅσον [b] Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, ὅτε τὸ [c] εὖ πράττειν προὔγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλους ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἁρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα τελειηφὸς τἀνθρώπου ἀγαθά. καὶ τόγε τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγω-

νον,

b Ὀκέλλῳ] Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliqq. Edd. vulgo Οἰκέλλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκίλῳ uno λ ſcribitur. *c* Εὖ πράττειν] Εὐπράττειν una voce marg. *AIW.*

χαίρειν cum Noſtro εὐπράττειν uſurpatum eſſe docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. οὐ διάγειν ab Epicuro epiſtolis praeſcribi ſolitum eſſe dicit; ſed in iis, quas ipſe exhibet Epicuri epiſtolis, χαίρειν, non οὐ διάγειν, οὐ πράττειν ve praeponitur. *M. du S.*

Χαίρειν] Multa poſſem ex antiquitatibus huc congerere de veterum ſalutationibus; tam ex Commentt. ad *Ariſtoph.* l. a Schol. indicatum, quam *Claudio*, atque ipſis fontibus; ſed jam nimius in his nugis eſt Lucianus, & vereor ne Lector cum *Eraſmo* dicat: *Satis jam ſalveo.* *J. F. R.*

74. Ἀποδοκιμάζειν] Non diſſimulo, mihi etiam videri illum luſum, quem verſione expreſſi, Luciano non indignum, & ſimilem illi verſiculo, Τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄγαν μοι τέρπει, quin germanum illi quod mox de Epicuro ait, ἀντὶ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν. Caeterum ſervo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν *jubet rejicere*, pro quo magis Latine dicitur *rejici*. Χαίρειν vel bis poſitum a Luciano ſemel omiſit librarius, vel duplicem perſonam ipſe illi auctor impoſuit, quo de genere dicimus in Lex. ruſtico voc. *Duplex*, & ad *Plin.* epiſt. 8, 6, 17. *J. M. G.*

79. Πειῶν] Verſum ipſum *Dionyſii* adfert *Plato* l. c. Χαῖρε, καὶ ἐθέλοντα βίοτον διάγουζε τυφάνου. *M. du S.*

81. Οὐχ ὅπως θεοῖς] Adnotaverat in marg. Ed. *Graev.* Hemſterhuſius, videndum *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. No. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν. *Non modo non punire, ſed ne ignominia quidem adficere.* Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, οὐχ ὅπως ſaepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non*. *J. F. R.*

84. Μηδὲν] Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not.

p. 206. & *Jambl.* No. 146. & paſſim 158. *Porphyr.* No. 57. cum not. Ea de re pluribus diſputat Cl. *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4. *M. du S.*

85. Οἰκέλλῳ] Cod. Florent. Ὀκίλλῳ. *J. B.*

Ὀκέλλῳ] Sententiae deeſſe aliquid videtur. Utut ſit, hujus περὶ τῆς παντὸς liber noſtra quoque aetate notus. Nomen alii aliter ſcribunt. Rectior ea videtur ſcriptura, quae Ὤκελον facit. Vid. *Stob.* Ecl. Phyſ. I. 18. & *Jambl.* p. 217. Ὀκίλλῳ ſcribitur hic in P. L. & Edd. *Fl.* In *Commel.* & *Bon.* Edd. Ocelli Ὠκελλῷ. In reliquis fere Luciani Edd. Οἰκελλῷ ſcribitur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Λευκανῷ] *Natione Lucano.* *J. Br.*

89. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ] *Omnes poſt eum Pythagorici.* *J. Br.*

94. Τόγε τριπλοῦν] Deſcripſit haec verba *Scholiaſtes Ariſtophanis* ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram deſcripſiſſe videtur. Quanquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus conſtat triangulis aequalibus, ita alio alii ſuperimpoſito, ut aequis ſpatiis anguli ab angulis

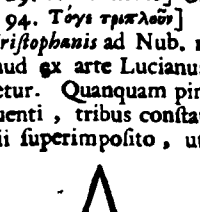

diſtent. Verum age, geometrice jam ejus conſtructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrimque productis lateribus figura orietur, ea eſt, quam tanta veneratione proſequebatur Pythagoras. Formam, ſi per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numiſmata Demetrii Soteris, in quibus exſtat, ſed male, ut opinor, & depicta, & a *Lazio* explicata. AG. IX. 1378. *M. du S.*

Ibid. Τριπλοῦν . . . τρίγωνον] *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illuſtran-

σον, τὸ ἀλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τὰς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτοῦ ἀνομάζετο. καὶ [a] ὅλως ὑγιῶντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν [b] εἶναι, εὖτε δὲ [c] τὸ εὖ πράττειν, εὖτε [d] τὸ χαίρειν πάντως

lud triangulum ſibi implexum, quinque deſcriptum & incluſum lineis, qua teſſera ad ſententiae ſuae homines uterentur, *ſanitas* ab ipſis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* ineſſe [etiam ipſum *bene agere* & *gaudere*] ſed neque *bene agere*, ne-

a Ὅλως] Ita ingens aſteriſcus in *Junt.* typis expreſſus ſuſpect. lect. indicat. b Εἶναι] . . . ναι Fl. vacuo ſpatio ante ναι. At marg. *Alw.* τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inſerit ante εἶναι. c Τὸ εὖ πρ.] Τῷ εὖ πρ. *Coll.* d Τὸ χαίρ.] Τῷ χαίρειν *Coll.* & marg. *Al.*

95. Πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur quod quinque litteris conſtet, Pythagorae figura, qua hodie contra faſcinationes utuntur. Figura conſtat ex tribus triangulis, quorum latera deſerviunt ſibi invicem. Et trinitatis quae eſt in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur ſignum Sanitatis. *G.*

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὸ δὲ τῇ συνθέσει λεγόμενον πεντάλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους * Πυθαγορείων ἀναγνωσικὸν καὶ τούτῳ δὲ ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὅ ἐστι τῶν-

τα. † *V.*

96. Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν] Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορικοῖς ἀναγνωσικοῖς &c. *G.* (& addunt, quaere in Luciani Impreſſo.)

* Πυθαγορείων] Coll. Πυθαγορικοῖς ἀναγναρισικὸν. *M. du S.* † Deerat in impreſſo figura, quam oculis ſubjicimus. *M. du S.*

dam ejus literae figuram antiquam exhibuit V. Cl. *Havercampus*; (de literar. ap. Graecos ſcript. & uſu a. 14. ex *Alber. de la Motraye* Tom. L. Tab. XXVIII. num. 3.) numum Pitanatarum, huc etiam referendum. Quod in eo explicando aquam ſibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aeſculapium docet Pauſanias Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λίχη Κρηταιεῦσιν. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρήτωνος Πιτανατῶν μοῖραι. Ἀσκληπιοῦ δὲ ὁ πόρπαξ ἐν λίχῃ ἔστιν ἱερός. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aeſculapii vel muneris vel filiae, Symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Jupiter hic ſibi velit? Hunc quoque cultum ſcribit in Laconica, Lyſandrumque ejus rei ſ. primum ſ. poſt alios auctorem laudat, idem Pauſanias Lacon. p. 100, 10. Caeterum manſit ſuperſtitio inter Judaeos & Chriſtianos: Germania ſuperior appellat Pentagonum illud *den Druiden fuſs*. Vid. elegantiſſ. *Keyſlerus*, amicus meus, Antiquitt. Septentr. p. 503. *J. M. G.*

94. Τριπλεῦν] Quia nummus Πιτανατῶν, quem Cl. *Geſnerus* ex Cl. *Havercampo* huc refert, eamdem figuram habet, quae pag. proxima jam deſcripta eſt, ideo nummum ipſum hic non exhibemus. *J. F. R.*

96. Ὁμοδόξους] *Qui eandem ſequuntur doctrinam atque haereſin.* *J. br.*

97. Καὶ ὅλως ὑγιοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, εὖτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, εὖτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν] Si recte attendas, imperfectam videbis ſententiam, & deeſſe aliqua talia. καὶ ὅλως ὑγιοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι ἢ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. εὖτε δὲ τὸ εὐπράττειν εὖτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de ſententia Pythagorᴂorum ponderantium efficaciam ſignificationis trium horum verborum, quorum adeo validius cenſebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in ſe contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par eſſet verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca ſic ſupplebat Pater. *J. G.*

98. Εἶναι] Locus mutilus & corruptus; quique adeo in Ed. *J.* ſtellula notatur. In Fl. lacuna eſt trium quatuorve literarum, hunc in modum . . . ναι.

Quando vero de formula ὑγιαίνειν ſermo incidit, ſubit animum quomodo ea uſus ſit Ageſilaus ad caſtigandum Menecratem medicum, qui Jovem ſe appellari non patiebatur modo, ſed ipſe in epiſtola ad eum data ſcripſerat Μενεκράτης Ζεύς. Ageſilaus reſcripſit nihil aliud quam Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius ſane quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epiſtola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 1110. De poſteriori *Athen.* 289. *M. du S.*

Εἶναι] Errat igitur *Aelianus*. V. H. XII. 51. cum utrumque reſponſum uni Philippo adſcribit. *J. F. R.*

99. Τὸ εὐπράττειν] Nimirum Graeca ita ſunt ſupplenda, ut factum eſt a *Gronovio*, ut ſupplenda viderам ante aliquando, quam *Gronoviana* mihi emendatio innoteſceret. *J. M. G.*

Ibid. Εὖ πράττειν] Interdum εὐπράττειν junctim. Vid. Var. Lectt. paullo ſupra, ſed hoc parvi. Non nego quod multis probat Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XV. 29. εὖ πράττειν ſignificare, *felicem, beatum eſſe*. Nec tamen ita perpetuo hoc ſolo ſignificatu gaudere putem; quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. *Aeſchin.* Dial. 2. de

neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum jusjurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus est.

Ἰτεας [e] ἡ τὸ [f] ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἳ ἡ τετρακτύν, ἣ μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, [g] ἣ ἣ ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν [h] ἀποτελεῖν. οἱ δὲ ἡ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν ἡ Φιλόλαός ἐστι.

Καὶ

e Καὶ] Forte Δι *M. du S.* f Ὑγιαίνειν] Ὑγιαίνειν εἶναι marg. *Aliv.* g Ἡ] Ἢ *Brod.* & *Marcil.* h Ἀποτελεῖν] Ἀποτελεῖ, ἥδη *Marcil.*

2. Τετρακτὺν] Quære in aureis carminibus & commentariis. *G.*

de divit. §. 6. Ἀλλ' ἴσως γε τούτους ἂν ἣ ἀνθρώπων εὐδαιμονεστάτους ἡγησαίμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν ὕτοι ἄριστα πράττοιεν ὅσοιπερ ἡ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοὺς, ἡ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi *Clericus* putat Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν sit, & *bene se gerere*, & *secundis rebus uti*. Nihil refert, ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. *J. F. R.*

98. Τὴν τετρακτὺν] Huc pertinet quod est in aureo versu Pythagoræ

Ναὶ μὰ ἣ ἡμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. *J. B.*

2. Τετρακτὺν] Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ, ὀμνύειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰσὶ δὲ, οἳ ἓ τὴν τετρακτὺν, ἣ μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἣ ἣ ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ, ἡ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, quum, ut omnes antiquae editt. habent, scribendum sit τετρακτύν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἣ ἣ ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, *Brodaeus* dicto loco legit, ἣ (scilicet τετρακτὺς) ἣ ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit; *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero* eundem quaternionem dixerunt *sanitatis principium*. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, quum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Caeterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. pag. 147.

Οὐ μὰ ἣ ἀμετέρᾳ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.

Primum versum habet & *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἀμετέρᾳ γενεῇ ibi ἀμετέρᾳ ψυχᾷ. plane uti in aureis, quae dicuntur *Pythagorae*, carminibus. Rursum aliter concipit *Jamblichus* eumdem illum versum p. 138. ubi ait distichon illud fuisse jusjurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari.

Ναὶ μὰ ἣ ἀμετέρας σοφίης εὑρόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου, &c. *J. J.*

Τετρακτὺν] Ea de re jam supra in B. πρ. c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meursii & *Cael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX. 1378. c. VI. *M. du S.*

Ibid. Ὅρκον] Ἣ ἣ ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ ἡ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἣ ἣ ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἥδη ἓ ὑγείας. *Th. M.*

Ibid. Ἣ . . . . ἀποτελεῖν] *Rittershusius* hunc locum laudans ad *Porphyrium* p. 26. pro ἣ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἣ reponit, & ἀποτελεῖ legit. p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam quae de eo tradant *Eusebius* in Hieroclem. p. 439. (Ed. *Philostr.*) & *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus: τὰ Θεολογούμενα τῆ Ἀριθμητικῆς apud *Wechelium* impresso, Parisiis 1543. pag. 22. media. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. c. 36. *M. du S.*

Ἣ ἣ ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν] (Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. *Brod.* Misc. IX. 15.) Castigo ἣ ἣ ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελὴ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea quae dixit ad verba; μύγιστον ὅρκον, additque figuram, quam cum etiam *Solanus* expresserit, non repetimus. *J. F. R.*

3. Τὸν ἐντελῆ] Hic *Marcilii* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. *J. M. G.*

4. Φιλόλαος] Auctor is carminum quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. *M. du S.*

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς λέγω, ὅπου ὁ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τοῖς χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ὀλιγοστίχοις (εἰσὶ δ' αὗται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὔλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

[a] Σαφῶς προσλαμβάνον τὸ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἀλεξις,

Ὦ δέσποθ', ὑγίαινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.

Ὁ δ' Ἀχαιός,

Ἥκω πεπραγὼς δεινά, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι.

Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγίειαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, ὃν καὶ Πλάτων

6. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*) & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in ſeriis magis epiſtolis, ſunt autem hae paucae, tum in his quas dedit ad cariſſimos, valere ſtatim in principio jubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo ſtatim *congreſſu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepoſitum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salve) quam quaeſo ſerus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratis horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere ſit primum, bene ſed agere alterum,
Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici ſcriptor, cujus etiam

[a] Σαφῶς] Sic dedimus ex L. Σοφῶς Edd.

25. Σκολιὸν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐπαίνειν ἔχει ἔτως * αὐτόλιλις, † Ὑγιαίνειν μὲ ἄριστον θνητῷ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φῦναι καλὸν γενέσθ, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετ' τ φίλων. Σκολιὸν, ἡ παροιμία ἀδὴ, ὡς ἐν Δικαιάρχου τὰ περὶ μουσικῆς δύο γένη ἦν ᾠδῶν. τὸ μὲ ἐπὶ πάντων ἀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς· τὸ δὲ ἐπὶ τ συστατῶν, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὃ δὴ καλεῖται ἀπὸ τὴν τάξιν σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος ἐν Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις ‡ περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες ἐφεξῆς μίαν, ἐξῆς § μυρσίνας ἔχοντες ἤδον γνώμας καὶ ἱστορικὰ σύντονα. ἡ δὲ περιοδος σκολιὰ ἐγένετο διὰ τὸν ῥυσμὸν τ κλινῶν. *V.*

* Αὐτολίλις] Αὐτολίξει Exc. G. & C.

† Hoc *Scholion* citant *Plato* in Gorgia, *Clem. Alexandr.* Strom. L. III. & *Athenaeus*. L. XV. paulo aliter quidem, ſed eodem prorſus ſenſu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *H. Stephano* collecta. Caeterum haec obſervatio Scholiaſtae noſtri circa carmina quae *Scholia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud *Suidam*, unde craſſiſſima aliquot menda ex noſtro ſuſtulimus, inter quae erat omiſſio vocis τρέπιζαν, & quod pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic *Philon*, cum ſit apud *Suidam* Phyllis, reliquimus, quod non conſtet utra harum lectionum alteri ſit praeferenda. *J. C.*

‡ Περὶ μίαν] Exc. G. Παρὰ μίαν σ. κ. τιθέντα. *M. du S.*

§ Μυρσίνας] Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *M. du S.*

7. Ἐπίκουρος] Exſtant adhuc apud *Diog. Laërt.* tres epiſtolae Epicuri graviſſimis de rebus ſcriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipſe l. c. aliquando adhibuiſſe τὸ εὖ πράττειν, aliquando ſuum εὖ διάγειν, docens, de ὑγιαίνειν altum ſilet. Alterutrum ergo, aut utrumque erraſſe dicendum eſt. *M. du S.*

11. Ὑγιαίνειν εὐθὺς] In omnibus tamen a *Laërtio* citatis ejus epiſtolis χαίρειν ſemper praefixum eſt. *J. Br.*

12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ] Fuit enim priſca, media ac nova Comoedia. *J. Br.*

15. Οὔλέ τε, —] *Hom.* Od. Ω. 401. *M. du S.*

16. Σαφῶς] Ita, ut conjeceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. *M. du S.*

17. Ἄλεξις, & Ἀχαιὸς] *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philemon*. *J. Br.*

Ἄλεξις] Poëta hic Comicus, cujus praeter fragmenta paſſim occurrentia nihil ſuper eſt. *M. du S.*

20. Ἀχαιὸς] Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo junior. *M. du S.*

22. Φιλήμων] Vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum Menandreis Vir Cl. *J. Clericus*, in quae paulo poſt prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoſcant. Inter longaevos hic Comicos a noſtro recenſetur c. 25. *M. du S.*

25. Πλά-

etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher esse; deinde dives: gaudendi* vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, dicam, *Valitudo Divûm Senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquissima est *valitudo*, ejusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis.

μέμνη), τί γὰρ ἔτός φησιν; ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι. τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τὸ χαίρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον εἰπεῖνο, ὃ πᾶσι λέγω, [b] Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων μοι σεῦ [c] ναίοιμι τὸ [d] λειπόμβιον βιοτᾶς. Ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προταχτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, supersedebo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi.

Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἔκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ Φιλοσόφων καλαδεῖξαί σοι ἔχων, προλιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύσωμεν ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον. ὀλίγα δέ σοι τῶν ἀρχαίας ἱστορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰκεῖα τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον.

8. Cum Alexander praelium ad Issum

Ὅτε Ἀλέξανδρος τὴν ἐν [e] Ἰσσῷ μάχην ἀγω-

[b] Ὑγίεια] Vulgo ὑγιία, vid. nott. [c] Ναίοιμι] Sic *Vorst.* & *Athen.* Adsentiuntur P. & L. Νέοιμι Edd. [d] Λειπ.] Λειπόμβιον *Athen.* [e] Ἰσσῷ] Ἰσσῷ C. Fl. Ἰδῷ Ed. Fl. male.

40. Ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν αὐτόπους τὰ ἄτοπα ἰᾶσθαι καλαστρώντων. *V.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] Πάλαι. *V.*

25. Πλάτων] Habet etiam Cl. *Alex.* Strom. III. teste *Steph.* in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti & Scholiastes. *Athen.* etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μὲν ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτερον δὲ καλὸν φύναι γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον συνεῖναι μετὰ τῶν φίλων. ubi de eo plura. Apud *Stobaeum* Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vid. *Grot.* flor. 425. *M. du S.*

Πλάτων μέμνηται] In *Gorgia* 283. A. & *Legg.* II. 579. *M. du S.* Haec ad marg. *Junt.* addiderat, at mox iterum ad eumd. versum notat *Plat. de Legg.* II. 211. m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. *Plat.* l. c. *J. F. R.*

29. Ἵνα σοι] Suspicabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. *J. M. G.*

30. Ὑγιεία] Sic incipit Ἀρίφρονος τοῦ Σικυωνίου παιὰν εἰς ὑγίειαν, quem totum vid. apud *Athen.* XV. in fin. *A. V.*

Qui etiam vidit emendandum, & ναίοιμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem ὑγιείη ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὑγιεία scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. *M. du S.*

Ὑγίεια] Ita hic pro vulgato ὑγιεία dedi, monente *Solano* nostro, cum paullo supra tamen recte ὑγιεία propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42. 1. Οὐκ ἔσθ' ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν οὐ βίῳ. Ibidem vero rursus statim Ὑγίεια θεῶν, ἔσθλὰ τοῦ βίου δίδου. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὑγιεία an ὑγίεια scribendum; sed cum Edd. pleraeque semper ὑγιεία scribant, id retinebimus, nisi versus obstet. Conf. ad c. 6. de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

40. Ἧλον ἥλῳ] *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. *Aristot.* L. V. Polit. c. Penult. *Cic.* IV. Tusc. *G. C.*

Ἧλον ἥλῳ] Confer dial. proxime praecedent. c. 9. Ubi idem proverb. usurpat noster, & quae ibi notavimus. *J. F. R.*

42. Τῷ παρόντι] Intellige λόγῳ. *J. Br.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] *Plutarch.* in Alexandro. *J. Br.*

Ἐν Ἰσσῷ] Cod. Flor. ἐν Ἰσῷ. *J. B.*

ἀγωνείας ἔμελλεν, ὡς Εὐμένης ὁ [a] Καρ-
διανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ὑπομνήματι λέγει, ἑωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτῷ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ' ὑπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκπαραχθεὶς ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θείῳ τινὶ τοῦτο καὶ ἀναγκάσαντος, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη τῆς ἐξατάξεως· ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ ἀδόξητον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ μὴ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε, τὸ κληδόνα· τὸ γὰρ σώους ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μοι ὑπισχνεῖται.

Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ὑπασπίζειν οἱ τὸν Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης ἀποδοῦναι τῇ φαλαγγὶ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ὑπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ὑπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπών, ὑπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ὑπιστολὰς αὐτοῦ συναγαγών, φησιν.

Ἄξιον [b] δὲ καὶ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου μνησθῆ-

commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex, tempus est jam eundi in aciem.* Turbatis autem ad insolitam salutationem reliquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *accipio*, inquit, *omen, salvos enim nos e praelio redituros, jam mihi pollicetur.*

9. Antiochus autem Soter, conflicturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est adstantem Alexandrum, qui tesseram juberet ipsum dare ante pugnam militibus, *vale:* & ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum aperte invertit ordinem, qui in principio epistolae *valere* illum juberet, in fine autem, pro ejusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

11. Operae vero pretium est Epirotae etiam

a Καρδιανὸς] Σαρδιανὸς Edd. omnes male. b Δὲ] Omissa haec particula in *J.* comparet in Fl. *P. H. B2. S.* & M.

45. Εὐμένης ὁ Καρδ.] Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in C. *Nepote* aliique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Vorstio* placuisse video. Ap. *Aelian.* Var. Hist. III. 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen *Eumenis* in ῶ μὴν in omnibus seculi XVI. editionibus mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* Vid. *Athen.* X. 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* & *Plutarchus.* Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec *Perizon.* ad *Ael.* l. c. *M. du S.*

Εὐμένης ὁ Καρδιανὸς] Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur; nam & μνημονικὸν ἁμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est *Ciceronis*, in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in epist. ad Att. XIII. 44. Et alibi *Ajacem* posuisse pro *Hectore*, Gell. XV. 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum ἁμαρτήματα vid. ap. *Perizon.* in Animadv. hist. p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus; nam *Eumenem Cardianum* fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in nott. *Bosii* cognosces itidem librarios quosdam male *Sardianus* exaraviisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C id est *sigma* Graecorum, cum latino C quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Σαρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. *J. F. R.*

66. Ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι] Graeci enim ἔρρωσο subscribunt. *J. Br.*

67. Διονυσόδωρος] De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. *M. du S.*

69. Πύρ-

etiam Pyrrhi mentionem facere, viri qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur qui semper Diis supplicaret, & mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni majestatem ampliorem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* & suum tempus adsignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut Ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod omnino tempus esset, valitudine non indigens. Jam vero & mane, & medio die, & noctu semper valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis, & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui

ονται, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα σφαλῆναι ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. ὅτου τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀναθήματα ἀνατιθεὶς οὐδὲ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐκλειαν, ἢ πλοῦτον ὑπερβολὴν, ᾔτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἓν τοῦτο μόνον, ὑγιαίνειν. ὡς ἑνὸς ἂν τοῦτ' ὄντος, ῥᾳδίως αὐτῷ τἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐδὲν ὄφελος τἀπάντων ἀγαθῶν, [c] ἓν ἂν [d] τὸ ὑγιαίνειν [c] μόνον ἀπῇ.

Ἀλλὰ νῦν ἑκάστῳ καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, [f] τάχα ἂν εἴποι τις. σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφηθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης γε ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις [g] περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημίδας ἐπιδήσαιτο· ἀλλ', ὦ βέλτιστε, Φαίην ἂν κἀγὼ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δέεσθαι. νῦν δὲ καὶ ἕωθεν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ [h] δεῖσθε τοῦ σώματος.

ἔτι

c Ἑνὸς ἂν] Lege ἕνεκα, vv. M. duS. d Τὸ] Τῷ M. e Μόνον ἀπῇ] Ἀπεῖναί φησί τις W. f Τάχα ἂν εἴποι τις] Quatuor haec verba absunt a W. g Περὶ] Παρὰ male P. & L. h Δεῖσθε] Sic P. Δεῖσθαι vulgo Edd.

69. Πύῤῥου τοῦ Ἠπειρώτου] De quo *Justin.* L. XVIII. G.C.

79. Οὐδὲν ὄφ.] Videtur ad sententiam illam Coi Senis L. III. de diaeta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, ὅτι χρημάτων, ὅτι σώματος, ὅτι τῶν ἄλλων ὑδάτων, ἀτερ τῆς ὑγιείας. *A.V.*

80. Ἑνὸς ἂν τὸ ὑγιαίνειν] Non inepte in variantt. Lectt. notaverat *Solanus*, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστι, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. nam etsi paullo praecedens illud ἑνὸς ἂν τοῦτ' ἦν recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. *Cebet.* p. 8. Ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, ὅτως ἔχοντα. *Omnino vero, inquit, haec ita se habent.* *J.F.R.*

84. Μηδὲν ἄλλο] Hoc vult, credo, quasi jamjam morituro, *valle* illud male ominatum. *M. ms S.*

94. Ὅσῳ] Cl. *Hemsterh.* ad marg. Ed. *Graev.* adlevat, (vid. *Buker.* ad *Thucyd.* p. 435. No. 5.) Id est ad L. VI. 89. fin. Ibi autem Cl. *Dukerus* egregie docet, post ὅσῳ, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque Exemplis ex *Luciani* Phalar. ex hoc Dial. pro Lapsi & ex Pseudom. aliisque quinque ex *Thucyd.* petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσον in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεῖσθαι cum Mf. P. in δεῖσθε mutare. Etsi non nego alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσον — πεπιῶσθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit *Gujetus*. hic vero minus commode subaudiri posset. *Ael.* quoque V. H. I. 4. ὅσον ἀφικέσθαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum hujusmodi nexu concordet. Illam autem τῷ μᾶλλον omissionem fefelliſſe video *Meibomium* ad *Epict.* Sent. 92. illud frustra ingerere volentem; quando *Epict.* recte ait: ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐξαμβλίζει. Sed, si eousque opeham

80

ἔτι δὲ, ὁ μὲ χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμως τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ εὔκαιρον τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν προσκελεύομενος, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τοῦ πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συμφέροντος· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ καὶ προαγγέλλει.

Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστὶ προάγγελμα, τὸ ὑγείας τὸ ὑμετέρας αὐτοῦ ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῖν πρὸς τἄλλα, μὴ ὄντων ἀσκαμένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι καγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαίω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι, τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲ τὸ χαίρειν, ὑπολαβούσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τοῦτο μοι ἄκων παθών, ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῆς προσαγορεύσεως ἐναλλάττων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ

95 *Gaude* dicit, bene ominato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agitur. Sed qui *valere* jubet, etiam utile aliquid agit, & eorum admonet, quae ad valitudinem quidquam conferunt, nec una optat modo, sed etiam praecipit.

13. Quid vero? nonne & in mandatorum libello, quem semper & ab imperatore accipitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem vestram curate*. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, salutantibus comiter respondentes, *valitudinis* (Lat. *Salutis*) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiserim, & *vale* pro eo dicere affectarim; sed tamquam, cui imprudenti hoc acciderit, nisi *forte* & ridiculus *studio* fui, & tempora salutationum permutavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mi-

a Ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως] Tria priora verba desunt in P. particula καὶ etiam abest in W. b Λαμβάνετε] Λαμβάνεται W. Sed ε subscriptum est. c Μάλα] Μαλ' W.

nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in *Gall.* c. 18. Tom. altero: ὅτῳ δὲ ἂν ξενίζωμαι, τοιοῦτῳ καινότητι ὄμμα αὐτοῦ ἵστασθαι, plura forsan dabimus. *J. F. R.*

1. Ἀλλὰ] Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. *Et in mandatorum libello.* *Th. M.*

2. Ἐντολῶν] De *mandatis* principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit *Brisson.* de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermisit. *J. M. G.*

4. Πρῶτον] Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud *Philostratum* in Herode, p. 562. in qua haec verba leguntur: σὺ δὲ ὑγιαίνειν τε εὔχεσθαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264. A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est*; &c. ad quam respexisse Lucianum credo. *M. du S.*

Ibid. Παρώξυνάμην] Ὑγιείας τε ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit: *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam ut valeas*, aut, *fac ut valetudinem cures*. Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίῳ esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praesides & procoss. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet *Dionis* Libro LIII. *Th. M.*

5. Μάλα εἰκότως] Sic Editt. quod servavi, nam apostrophus centies negligitur, vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11. ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. *J. F. R.*

10. Τῇ τῆς ὑγιείας ὀν. πολ. ἀμεί. Formula est, *ut vales?* ut *Plauti* Rud. Sc. 29. *Th. M.*

Τῷ τῆς ὑγ. ὀν.] Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occursu usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi. Plut.* 902. 1. *Xiph.* Adrian. 269. D. ὅτι γε τῷ ἑαυτοῦ πρεσβεύοντι τῷ χαίρειν, ἀλλὰ τῇ ἐκείνου τῇ ὑγίειαν χρωμένῳ. Adde *Muret.* var. Lect. XI. 2. *M. du S.*

9. Ἐπ

mihi meus, in longe auſpicatius quiddam verſus eſt, quod labaſcente etiam lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipſius adeo Aeſculapii conſilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim fine Deo hoc mihi accidiſſet, qui in longa vita nunquam ſimili ratione turbatus fuerim?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod accidit excuſationem proferre fas eſt, nihil mirum, ſi in ſummo ſtudio ut optimis in rebus abs te cognoſcerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorſum urgent, alii vero ordinem ſalutandi minime ſervant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii ſtuporem, aut ruſticam ruditatem, aut delirationem eam rem calumnientur, pudoris ſignum & ſimplicitatis judicaſti, & animi a fori tritura & artis oſtentatione abhorrentis: ut fere inſignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abeſt. Ac

σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον μετετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρέλιθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιῷ αὐτῷ [d] ὑπονοίᾳ τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνουμένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνθρωπος θεῷ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ [e] μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς ὅμοιον.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνῳ τινὰ ὑπὲρ ἧς γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακὼς ὅπως τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζωμαι, ἐκ τῆς ἄγαν ὑπερθυμίας εἰς τοὐναντίον ἀφηλαράχθην, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἂν τινα καὶ ἐκπλήξειε τὸ κατ' ὀρθὸν [f] λογισμὸν, καὶ στρατιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προσθέοντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τὸ προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ ἀφροσύνην [g] παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποίησω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντεχνον ἐχούσης. ὡς τό γε πάνυ θαρραλέον ἐν τοῖς τοιούτοις, καὶ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας [h] ἐστί. καὶ ἔμοιγε εἴη μὴ-

[d] Ὑπονοίᾳ] Sic W. Ἐπινοίᾳ vulgo Edd. [e] Μακρῷ βίῳ] Μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt *H. Fl.* [f] Λογισμὸν] Λογισμοῦν W. Sed ſupra ſcriptum erat ο. [g] Παραφέρωσι] Ἀναφέρωσι W. [h] Ἐστί] Ἐστὶν W.

11. Ἐκ προνοίας] Sic infra Tom. ult. *Philop.* c. 1. ἐκ προνοίας συνίστησας. Et ſic ἐκ ſaepe apud alios pro ablativo cauſſae, & pleonaſtice, ut *Herodian.* I. 4. 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noſter *Catapl.* c. 11. med. ἐκ τινὸς αἰτίας. *Ael.* V. H. III. 9. ἐξ Ἄρεως — ἐξ ἱστῶ μανέντα. *Cic.* ad Att. VI. 1. ἐξ ἀφαιρέσεως ſanare. *J.F.R.*

13. Ὑγιαίνειν] Ut Auguſtus, apud Plutarchum περὶ ἀδολεσχ. p. 902, 1. *H. Steph.* ad Fulvium ſecreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὑγίαινε, inquit, Φούλβιε, quae vox irae Caeſaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio cauſſa fuit, certe occaſio. *J.M.G.*

20. Ὑγείας] Quae Aeſculapii fuit filia. *J. Brod.* Miſcel. IX. 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Ariſtoph.* Plut. v. 702—3. *Jaſo* & *Panacaea.* Addit tertiam Scholiaſt. *Arglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaſo* Aeſculapii, an potius Amphiarai filia ſit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aeſculapii adnumerant. Ὑγείαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Ionice Ὑγίην dictam invenio in inſcript. veteri Albae Juliae reperta, ap. Gruter. pag. 68.

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod jam notavit Cl. *Cellar.* in libello Antiquit. medicar. p. 21. Ubi etiam docet hanc non prorſus eamdem eſſe, quae *Salus* Romanorum Dea eſt; nam *Salutis* templum jam dicatum erat ante advectam Aeſculapii religionem, & plus Romani a *Saluste* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum ſuarum ſtatum. Non tamen latine *ὑγεία* aliter jam olim verti ſolebat, quam *Salus*, vid. *Macrob.* I. Sat. 20. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπινοίᾳ] Sic W. pro vulgato ἐπινοίᾳ haud ſpernendo quidem, ſed, ut puto, tamen minus vero. *M. du S.*

28. Ἄγαν ὑπερθυμίας] Graeciſmus vulgatiſſimus, adverbii pro adjectivo, ut ſupra, *Apolog.* c. 12. ὁ ἀεὶ χρόνος, ubi quaedam ſimilia jam dedimus. *Herodian.* I. 3. 5. ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀκμαίας. *Ael.* V. H. XIII. 15. ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας. Plura Cl. *Jenſ.* ad Dial. *Amor.* *J.F.R.*

32. Ἐν τῇ τάξει] Vid. *Briſſon.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. *A.V.*

μηδὲν ἁμ[a] τοιοῦτον [b] σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδε τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ [c] ἀπολύσας ἐγκλήματος μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δέ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τοῦ μὲν Σεβαστοῦ ἀγανακτησάντων, καὶ ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· εἰ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μέν, [d] ἔτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὑρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὔφημος καὶ αὐτή.

Ἔοικα δ' ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἁμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ φίλτατε Ἀσκληπιέ, τοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, οὐκ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causam ille quamdam recte judicaverat, hominemque maximo crimine per summam illi calumniam impacto liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & injuste judicasti.* Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam hominis sed mentem examinare aequum est.* Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spectes, benevolentissimum reperies, sive linguam, bene omnata etiam haec est.

19. Caeterum huc delatus non sine causa videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esse occasio videatur.

a Τοιοῦτον] Sic Edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est littera N. b Σφάλλεσθαι] Σφάλλεσθ Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. c Ἀπολύσας — ἄνθρωπον] Septem haec verba sic legi in Fl. H. Coll. & M. notavit *Soulius.* Nescio quare; nam *J. A. P.* & *S.* quoque sic legunt, & sana sunt omnia. d Οὕτω] Οὕτως Fl. & M.

45. Τῆ μεγίστου, ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον*. *G.*

* Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani, ideo tamen additur, ut adpareat ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse; quo in Edd. legantur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. *J. F. R.*

40. Τοιοῦτον] Sic erat in M. Sed erasa deinceps est littera N. Sic etiam habent Edd. *M. du S.*

Τοιοῦτον] Recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15. *Vit. auct.* Et Noster ubique. *J. F. R.*

HER-

HERMOTIMUS, SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

QUantum licet, Hermotime, ex libro tum ex inceſſus celeritate colligere, feſtinare ad magiſtrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te diſponeres, aut altercationem, aut tortuoſum quiddam componeres, aut Sophiſticam quaeſtionem cogitatione perſequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, ſed operoſus ſis, & ſerium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi proſit. HERM. Per Jovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim heſternam auditionem, & quae dixit nobis,

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ΟΣον, ὦ Ἑρμότιμε, τοῦ βιβλίου καὶ τῆς βαδίσματος σπουδῆς τεκμήραιο, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας, ἐνενόεις γοῦν τι μέλαξυ στοιῶν, καὶ τὰ χείλη διεσάλευες, ἡρέμα ὑπολονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ὑπ' [b] σαυτῷ διαλιθέμενος· ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συλλιθεὶς, ἢ σχέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν 10 ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης, ἀεί σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸς ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα. ΕΡΜΟΤ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς

ΛΥΚΙΝΟΣ] Ab hac perſona recte incipiunt *J. H.* & *A1.* Deeſt in P. & Fl. & M. in quibus numquam in capite ſcribuntur perſonarum nomina. Sed *B2.* Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου. Vid. infra c. 48. 49. Ceterum in perſonis per totum dialogum diſtinguendis Florentina plerumque integre exprimit. ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΙΝΟΣ. *a* Τεκμήραιο] Lege τεκμαίρῃ Ex *Marc. Soulius*; ſed nihil mutat M. nec Edd. *b* Σαυτοῦ] Ἑαυτοῦ W. at prius ſervant Edd.

ΕΡΜΟΤ.] Menecratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obſcurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Muſa.* c. 7. *M. du S.*

1. Ἑρμότιμε] In *H.* & *P.* nomina propria ſpiritibus non ſunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Jun.* vero aliisque Ἑρμοτ. & ſimilia ſemper cum ſuo ſpiritu, quem retinuimus, quoties non eſt perſona loquens. In perſonis autem, a quibus ſermo inchoatur, omiſimus, quod ita ab initio inſtitutum videmus, & ſic docet, quia tum omnes literae ſunt quadratae. *J. F. R.*

2. Ὅσον τεκμήραιο] *Gujet.* ait: an τὸ ἐστὶν deſideratur, an ſubintelligendum? Poſterius verum eſt, & ἐστὶ recte omittitur: vid. *Aelian.* V. H. XIII. 1. Ὅσον τε ἀψαμένῳ τεκμήραιτο. Unde ſimul confirmatur τεκμήραιο recte ſe habere, & male *Soulium* illud mutatum velle. Uſitatius tamen praeſens τεκμαίροιτο, ut hoc Dial. c. 19. & alibi. Plura autem exempla ellipſ. τοῦ ἐστὶ poſt ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. quod cum & aliis frequens ſit, miror quid *Gujetus* dubitet. *J. F. R.*

Ibid. Τεκμήραιο] *Conjicere licet.* *J. Br.*

4. Μέλαξυ στοιῶν] Ne credas male cohaerere μέλαξυ στοιῶν, καὶ διεσάλευες, memineris μέλαξυ eleganter cum participio jungi, ut μέλαξυ πίνων, *inter bibendum*; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio poſitum nihil commune habere cum ſeq. verbo. Conf. ſupra *Somn.* §. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντος. *Char.* vel *Contempl.* §. 6. Infra, *de Domo* 21. Et ſaepe alibi. Item *Xenoph.* p. 977. μεταξὺ δίνουσι. *Dionyſ Hal.* L. XI. p. 720. 23. μεταξὺ διαπνεόντες. Et ubi non? *J. F. R.*

8. Ἀγκύλων] Intellige σοφισμάτων. *J. Br.*

11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ] *Et quod utile ſit.* *J. Br.*

Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα] Quum Vincentius Opſopaeus verti ſſet in editione Baſil. *adeo ut itineris quoque laborem ad diſciplinarum exercitium referre ſoleas*, adſcripſit pater, *quodque proceſſui, incremento eſſe poſſit.* Id videtur intellexiſſe Benedictus, vertens *quodque ad praecepta tibi conferat*, etſi non capiam, cur μαθήματα reddat *praecepta*, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ἢν μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἴσως τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato. πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γυμνάζῃ δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει. *J. G.*

13. Ἃ εἶπε] Ὁ διδάσκαλος ſcilicet. *F. G.*

πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ὅπιον τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ Κώου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρας πράγματος· φιλοσοφία δὲ ἐν μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἢν μὴ πάνυ τις ἐγρηγορὼς ἀτενὲς ἀεὶ τὸ γοργὸν ἐπιβλέπῃ ἐς αὐτήν· ἢ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ [a] κυλινδόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

repetebam, memoria percurrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam.* Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilanti admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut aut miser fis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἆθλα ὦ Ἑρμότιμε, θαυ-

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti,

[a] Περικυλόμ.] Περικυκλόμ. *Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur.

16. Τῇ Κώου ἰατροῦ] Ἱπποκράτους. *V.*

16. Ὑπὸ τῆς Κώου] Ab Hippocrate Coo. *J. Br.*

17. Βραχὺς μὲν ὁ βίος] Primus Aphorismorum Hippocratis in quem multa Gal. sic p. 311. Ed. Paris. *J. B.*

21. Ἐγρηγόρως] *Vigilans.* *J. Br.*

Ἐγρηγόρως] An ἐγρηγορὼς? *F. Gujetus*, recte credo, conjicit; nisi ἐγρηγορότως malis; nam adverbium ἐγρηγόρως non jam legere me alibi memini: participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic *Hom.* Il. E. 591. Κελαινεφὲς. *Vociferans*, vel postquam vociferatus erat, sed potius: *cum clamore.* Idem Il. A. 37. ὃς χρύσην ἀμφιβέβηκας. *Qui Chrysen undique tueris.* i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ. 107. Διδυμάων excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Cl. *Jens.* Lectt. Lucian. p. 246. —7.) Conf. Il. Δ. 434. Μυρίαι ἑστήκασιν. *Innumerae stant.* Et adi omnino notam Illustr. *S. Clarckii* ad Il. A. 34. qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex *Virg.* Aen. 2. 12. *Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit.* Et ex *Ovid.* Met. V. 677. de Pieridum in picas metamorphosi: *Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.* Ubi monet, nuperum Interpretem Clariss. frustra *Tunc* velle, pro *nunc* legi, quia, si retineres *nunc*, dicendum esset *remanet*, non *remansit* &c. quae Loctu digna de hujusmodi temporis potestate ap. Clarckium vide. *J. F. R.*

24. Παρακολούμενον] Castigo παρακολυόμενον. *J. Br.*

26. Θαυμάσια ἰλίγξαι] Vid. supr. *Somn.* c. 5. vel 6. & nott. ad c. 76. hujus *Hermot.* *M. du S.*

31. Σχεδὸν οἶκον ἅπαν] Conf. infra hujus Dial. c. 59. f. *M. du S.*

32. Οὐδὲ ἄλλο] Legendum ἄλλο. *J. Br.*

Οὐδὲ ἄλλο] Sed illud ἄλλο jam inveni in plerisque Edd. *J. F. B.*

35. Ὑπομνήματα] Cicero filius Tironi sub 16, 21. extr. *Peto a te ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis.* *J. M. G.*

37. Οὐδὲ ὕπαρ...] Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Juvenis optimus, qui *Graevium* audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens quaecumque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consuleret. *M. du S.*

Οὐδὲ ὕπαρ ποτὲ ἀνύσαι σαυτὸν] Non cepit haec verba interpres prior, vertens: *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; quum significent: *ne per somnum quidem umquam relaxasti te ab labore*, fraudi illi fuit ὕπαρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὕπαρ idem esse quod κατ' ὕπαρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17. & *Pseud.* c. 49. Ὡς ὕπαρ ἀφ' ἡμῶν τῶν θεῶν ἀπιόντων, *Tim.* c. 20. f. ὅτι μὴ ὕπαρ πλουτοῦσιν. & *Ael.* V. H. XII. 63. ὕπαρ αὐτῇ συνιγένετο — *per somnium cum illa rem habuit.* Plura *Bos* de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. *J. F. R.*

38. Οὕτως ὅλως] Dialogus quem Lucianus *Hermotimum*, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum judicet *P. Petitus* IV. Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est alie-

na,

xisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conjicere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti

μάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαι γε μὴν ὑ πόρρω σε εἶναι αὐτοῦ, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, ᾗ προσέτι τῷ πόνῳ οἷον μοι δ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, ἐγγὺς εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' ὧν σε ὁδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ πρὸς τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα, ᾗ ὡς τὸ πολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματά τ' συγγραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, ᾗ τὸ σῶμα καλεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' ὁδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ἵνας [b] ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' ἂν σκοπουμένῳ μοι, Φαί-

b ὅλος] ὅλῳ *Bz.* & W. ὅλως Edd. reliquae omnes. Sed ὅλον *L.*

na. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit Auctor; cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi verissimae Philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset *Hermotimus* se Philosophiae animum suum applicuisse jam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tamdem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persuasum esse, eum serio Philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' ὁδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ἵνας ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλῳ. ἵνας ὅλῳ εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse*, scilicet *videris*. Ut in Deorum dial. XII. *Veneris* & *Cupid.* fin. dicitur Rhea ὅλη ἵστα ἐν τῇ Ἀττῃ, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum; sic de Saltatione c. 3. Σὺ δὲ, ᾗ δὲ ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλως δεδουλῶσθαι. *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus.* Sic in Deor. dialogis XIX. f. Diana dicitur ὅλως περὶ τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX. §. 15. Καὶ ὁ μὲ Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὸν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. in his manifestissime ὅλως idem quod ὅλῳ, valet. Nec aliter in Dialogis Meretriciis X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnumquam adverbiis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Amplissimus *Cuperus* III. Observ. cap. 12. ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III. cap. 9. [δέδικε δὲ τ' ἴτριον, ἅτε ἐν θεῷ κατόχως ἐνθουσιῶντα] legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Eruditissimum *Kuhnium*, istius Aelianei loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque *Jac. Tollius*, (p. 75.) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis [ᾗ ὁ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ὅ μάλα ἀηδῶς, ᾗ ὅλως ἐρωτικῶ.] legit pag. 416. edit. Amst. ἀηδῶς pro ἀηδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem Luciani, in Phalaride c. sive §. 5. ὅτι ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τ παρόντων. quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθεὶς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφυλάκτῳ ληφθείς· quemadmodum apud *Xenophontem* I. Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δόναν) ἐ θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud *Demosthenem* quoque I. contra Philipp. Ἀφύλακτῳ ληφθῆ. in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia §. 18. vel 19. Φαίδων δὲ, τῇ ἡλίου δρόμου ἐτεκμήρατο, ᾗ μήν γε ἀτρεκίως, ἀλλ' ἀτελῆ τ λόγον ἀπέλιπον, ἀπίθανε. Et hic ἀτρεκίως pro ἀτρεκίᾳ, sive ad δρόμου, sive λόγου referas. Clare quoque *Isocrates* in Panathen. pag. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἐφάνη τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, ἐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, ᾗδὲ τοσαύτης ταραχῆς ἐ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter se pugnantes.* Patet ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum; sequitur quoque μεστούς. *J. F.*

Ibid. ὅλον] ὅλῳ in W. & *Bz.* Nos ὅλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλως. *M. du S.*

ὅλῳ] ὅλον ait *Solanus* se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana; quare ei non obsecundavi, adverbium enim se recte habere, satis docuit Cl. *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam ὅτως ὅλως, potius jam amplector ὅλῳ duobus testibus & frequenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim quod quisque volucrit; singula enim suos patronos invenient. *J. F. R.*

Φαίην οὐκ ἐς μακρὰν ὀπιλήψεσθαι τὴν εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. ΕΡΜΟΤ. Πόθεν ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι τοῦ ζητεῖν ἐς τὴν ὁδὸν; νῦν δ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω τε καὶ τὴν Ἡσίοδον οἰκεῖ, ἣ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε καὶ ὄρθιος, καὶ τραχὺς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. ΛΥΚ. [a] Οὐχ ἱκανὰ ἂν ἱδρῶσαί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ [b] ὠδοιπόρηκε; ΕΡΜ. Οὐ, φημί. οὐδέν γὰρ ἐκώλυέ με πανθυδαίμονα εἶναι, ὅτι τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, [c] δεχόμεθα ἔτι ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τὴν γε δέχην ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε καὶ μέσῳ τῇ ὁδῷ εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἤνυτο. ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τὴν ὁδὸν τυγχάνειν ὄντα; ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἅπτι προβαίνειν βιαζόμενον, ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χειραγοῦ ὀρέγοντος. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο [d] ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιεὶς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν [e] σε

mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari. HERM. Quî *possim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus. LYC. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum? HERM. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te adscensum esse dicamus. HERM. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset. LYC. Sed ubinam viae versari te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa jam vi conantem progredi, lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper ex summo ut Homericus ille Jupiter auream catenam demittat, sermones suos, quibus nimirum at-

a Οὐχ] Οὐκ male *J.* Οὐχ recte *P. A1. S.* &c. b Ὠδοιπόρηκε] Sic recte *B1.* & 2. ac W. Ceterae Edd. male ὁδοιπορῆσαι prima brevi. c Ἀρχόμεθα] Ita bene *B2.* & W. Nam ἀρχόμεθα minus convenienter *H. Fl. S. P. A1.* d Ἱκανὸς] Ἱκανῶς W. male. Prius servant Edd. antiqq. & recentt. omnes. e Σε] Δὲ M. Σε Edd. omnes.

40. Οὐκ ἐς μακρὰν] Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. *J. Br.*

44. Ἡσίοδον οἰκεῖ] Lin. 1. Oper. haec tota dissertatio *Hesiodum* de via illa virtutis interpretatur. *J. B.*

Ἡσίοδον οἰκεῖ] *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

48. Ὠδοιπόρηται] Lucianus ex numero annorum, quos jam Philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant Philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐκ ἱκανὰ ἂν ἱδρῶσαί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὠδοιπόρηκε; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὁδοιπορῆσαι. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra c. 27. τοῖς γὰρ προοδοιπορηκόσιν ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, &c. & in Vera Hist. c. 4. συνοδοιπόρων ἡμῖν ὠφεληθέντες. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προοδοιπορῆται pro προωδοιπόρηται. Ibid. §. 24. pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαροξυνόμενον dederunt προπαροξύνομενον. *J. J.*

52. Ἀρχὴν . . . Ἡσιόδου] Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἐνυπν. c. 3. *M. du S.*

53. Ἡσιόδου ἡμισυ] Etiam in marg. Ed. *Junt.* notaverat *Solanus* falsam hanc esse citationem. Sed & *Seidelius* in *Portula L. Gr. aurea* p. 8. Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. *Erasmus* in *Adag. principium dimidium totius*, Lucianum in *Hermot.* id hemistichium ex *Hesiodo* adferre ait; sed & *Aristoteli* & *Platoni* usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc *Hesiodi* Ἔργ. 40. — οὗ πολὺ πλέον ἥμισυ παντός. Sed V. nott. ad Somn. §. 3. p. 5. *J. F. R.*

56. Πα-

attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, & bonum habere animum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximone anno conjicit in arce te futurum, verbi caussa post mysteria altera, aut Panathenaea? HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem, possessionemque felicitatis. LYC. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, & magis lubricum,

65 ἀναστροφὴ δηλαδὴ, καὶ [f] ἀνακυφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ [g] ἑρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ [g] ἀναβεβηκώς. ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφηθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ γὰρ ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, 70 ἔτι ἐνδεές.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, ἐς τὸ τέλος τὴν ὁδὸν ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνῃ [b] συμπροθυμούμενον. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα 75 ὑποφαίνει, ὡς δηπόθεν ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἶχαζεν ὅτι τὸ ἄκρον ἕστασθαί σε, οἷον [k] μὴ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; ΕΡΜΟΤ. Ὀλίγον φῂς, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα; ΕΡΜ. Καὶ 80 τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἑρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὴν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλὴν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ [l] εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς μεταξὺ μέσοις ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὶ βίλει ὑψηλοτέραν καὶ λιπαρωτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ'

f Ἀνακυφίζει] Sic Edd. omnes bene, item M. Sola Y. ἀνακουφίζει male. g Ἀναβεβηκώς] Ἐναβεβ. rursus male Y. Ceterae vulgatam tuentur cum M. h Συμπροθ.] Ξυμπροθ. W. i Ὑποφαίνει] Sic Edd. recte. Ὑποφαίνειν W. male. k Μετὰ] Sic Edd. & M. l Εὐθεῖαν] Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ.

75. * Εἰς νέωτα] † Μίλων. V.

* Εἰς] Parvi est, quod εἰς citatum relinquo, quum in Auctore ipso tamen legatur ἐς, id quod Luciano longe frequentius quam εἰς, & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat ἐς, interdum εἰς, ad pleniorem sonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione ap. *Theocritum*, qui sit: Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλήσιος. *Semper agricola in novum annum dives.* J. F. R.

† Μίλων] Deest ἐναντίον. In Exc. G. legitur μίλων. M. de S.

56. Παυσίπολιν] Placet πάμπολιν. Y. Br. Sed & hoc jam habent Edd. J. F. R.

63. Ὁμήρου Ζεὺς] Iliad. Δ. Y. Br.

Ὁμήρου Ζεὺς] Il. Θ. 18. Conf. supra *Deor. Dial.* XXI. pr. M. de S.

68. Ὅσῳ] Lege ὅσον invitis omnibus nostris libris. M. de S.

77. Παναθήναια] De quibus, & aliis sacris ceremoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. Y. Br.

80. Ἀρετῆς ἄσκησιν] Hoc illud est quod Philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. Y. B.

86. Εὐθεῖαν] Etsi εὐθὺ defendi possit; merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stylum nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. plura exempla in indice forsan adparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omisso ὁδὸν, & aliis frequens esse, vid. Bos de Ellipsi p. 107. Nisi hoc nimis vulgare. Y. F. R.

90. Ἡμῖν]

ἐφ' ἧς [a] ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τ' Ἄορνε ἐκεί-90 ponamus verticem illum, in quo virtus vo-
νης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος χεὶ-
ρατο εἷλεν.

bis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ καλεργασθῆναι, καὶ ἁλῶναι, οὐδ' ἂν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνίονλες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχον-95 μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχονται ἕως ποσόν, οἱ μέν, ἕως πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἕως πλέον. ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένων-ται πολλαῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυχερέσιν ἐνλυγχάνονλες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀδημαίνονλες, καὶ ἱδρῶτι ῥεόμενοι, καὶ φέρονλες τὸ κάμαλον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος ἀφικάρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦν-ται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸ λοιπὸν βιῶντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τῆς ὕψους ἐπισκοπῶντές τινας τοὺς ἄλλους. ΔΥΚ. [b] Παπαῖ, ὦ Ἑρμότι-με, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς

5. HERM. Nihil quidquam ſimile eſt, Lycine, neque res talis eſt, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici poſſit & capi; non, ſi ſexcenti ſimul Alexandri aggrediantur: ſic enim multi aſcenderent. Jam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animoſe, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam jam viam ſunt, atque in impedita multa atque aſpera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, ſudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perſeverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua eſt, viventes, velut formicas de alta quadam ſpecula reliquos intuentur. LYC. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Py-

a Ὑμῖν] Sic Edd. octo vett. & mſſ. M. Sola *Junt.* ἡμῖν. b Παπαῖ] *Budaei* L. Nihil vulgatum movent *H. Fl. J. P.* &c.

90. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ὑμῖν. quod ſcio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere auſim; quin perlectis praemiſſis, jam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum *Lucini* perſona ſupra inducatur quaſi ignara quam longum & arduum ſit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere: *petram, ubi vobis Philoſophis & Heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino c. 2. a verſ. 42. ad fin. *J. F. R.*

Ibid. Τῆς Ἄορνου ἐκείνης] Diodor. L. ιϛ. & Arrian. γ. *J. Br.*

Τῆς Ἄορνου ἐκείνης] De hoc loco Id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. *J. B.*

98. Προσέρχονται] Verti, ac ſi legatur προέρχονται, quod verum puto. *J. M. G.*

7. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου] *Ac deinceps.* *J. Br.*

8. Οἷον μύρμηκας] Atque indignos qui hominum appellatione nominentur. *J. Br.*

9. Τινὰς τοὺς ἄλλους] Subduxerat *Solanus* pronom. τινὰς aſteriſcoque & numero notaverat variantem lectionem quaeſiturus atque additurus, at non invenit, nec opus eſt; etſi vel τινὰς vel articulus τοὺς abeſſe queat. Sed eſt pleonaſmus uſitatus, ut ſupra *Dial.* omnium primo, ſ. *Somn.* haud longe ab init. τοὺς τῶν ἐπιτυχόντων, ubi conf. not. Cl. *T. Hemſterh.* Adde, ſi lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Ariſtotele* adfert: Οὐ γάρ ἐστι γένος ἀνθρώπου τὰ τινῶν ἀνθρώπων. Et nos alios ejusmodi articulorum pleonaſmos indicantes, ad c. 26. hujus Dial. *J. F. R.*

10. Παπαῖ ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ πανταχόθεν ὦ χρῆ τ' γῆς] Interpres: *Papae Hermotime, quantulos nos facis, neque cum pygmaeis nos comparas, ſed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ ὦ χρὴ τ' γῆς num ſunt humi repentia animalia? non ſic Graeci loquuntur, ſed dicendum fuiſſet τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ἑρπετώδεις. ſicut ſtatim, ὅσοι χαμαὶ ἑρπόντων ἔτι. ſed veram ſcripturam nobis oſtendit Mſ. Ἀλλὰ χαμαιπετεῖς πανταχόθεν ὦ χρῆ τ' γῆς. In praecedente pag. 507. non fruſtra idem codex: εἰ δὲ μὴ εὐθείας, μηδ' αὖ βαδίζει τις. ſane ἀντικύτερον hoc eſt quam vulgatum εὐθύ. Solet enim οὐδὲ in his frequentiſſime omitti. ſic apud *Xenoph.* εὐθείας ἐξεκύκλουν. *a recta via aberrare.* exempla paſſim obvia, nec tyronibus ignota. *J. G. G.*

12. Χαμαὶ . . .] *Homeri* & *Heſiodi* loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor

Pygmaeis illis, ſed humi omnino, in ipſa quaſi telluris cute, *deprimis.* nec mirum: jam enim altum ſapis, & e ſummo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, jam ſuperatis nubibus, eo quo feſtinatis, olim delatos. HERM. Modo contingat ille adſcenſus, Lycine. Sed nimis multum ſupereſt.

6. LYC. Tamen non dixiſti, quantum, ut tempori comparare poſſemus. HERM. Nempe nec ipſe accurate ſcio: conjicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interjectis, omnino quondam in ſummo futuri ſimus. LYC. Hercules tuam fidem! multum narras. HERM. Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Iſtuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magiſter tibi tuus promiſit, ceu non ſapiens modo, ſed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe ſcire talia. neque enim veri ſimile eſt, te re-

Πυγμαίοις ἐκείνοις, ἀλλὰ [c] χαμαιπετεῖς [d] πανταπασιν ἐν χρῷ τ γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ [e] ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μὴ τ θεῶν καὶ ὑμᾶς προσθυξόμεθα ὑπερφέλεις γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπεύδετε. EPMOT. [f] Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὀπόσον, ὡς χρόνῳ [g] περιβαλεῖν. EPM. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι ὡ πλείω τ εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως σε [h] καὶ ὀλίγου τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. EPM. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ὦ Λυκῖνε οἱ πόνοι. ΛΥΚΙΝ. Τυτὶ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, [i] πότερον ὁ διδάσκαλός σε καθυπέσχετο, ἢ μόνον σόφος, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ἦν, ἢ χρησμολόγῳ τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἴσασιν; φασὶ γὰρ εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. εἰ γὰρ δή σέ γε εἰ-

[c] Χαμαιπετεῖς] Sic mſ. G. P. L. χαμαὶ tantum Edd. omnes & M. [d] Παντάπασιν] Πάντα πανταῦ W. male. [e] Ἐρχόμενοι] Ἐρπόμενοι Gron. male. M. du S. [f] Εἰ] Sic recte ſine accentu Fl. P. Nam εἰ male J. H. [g] Περιβαλεῖν] Dedi ex W. P. L. Παραβαλεῖν Edd. [h] Καὶ] Deeſt in W. Agnoſcunt Edd. [i] Πότερον] Ita recte Edd. & M. Πρότερον male El.

18. Εἰ] Εὐθυμιὸν τὸ εἰ. πολὺ δὲ ὦ θεῖε Πλάτωνι τοῦτο. M.

——— ἐστὶ δ' ποτε φῦλον ὁμοῖον
Ἀθανάτῃσι θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένοισι τ' ἀνθρώποις.

At nemo qui contulerit, dubitabit. χαμαιπετεῖς de tardis avibus uſurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anſeres domeſtici &c. Vid. Ἰναρ. c. 10. Uſurpat etiam *Pindarus Ol.* IX. Genuina & vere Lucianea ea eſt ſcriptura quam ſecutus ſum. Vid. Ἰναρ. c. 6. Reperitur etiam in M. *M. du S.*

13. Ἐν χρῷ τ γῆς] *In ſuperficie terrae.* *J. Br.*

15. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι] Quum Opſopaeus verterit *& quotquot per humum repentes ſumus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legiſſe, quod pater margini adſcripſit, ἑρπόμενοι. Sed praeterea, quum Baſileenſes ediderint μὴ καὶ τ θεῶν ὑμᾶς, exiſtimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt *Bourdelotius* & *Benedictus*, putavit reponendum ὑμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς ἐσμὲν χαμαὶ ἑρπόμενοι ἴσμεν, καὶ μὴ τ θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non ſtatuendum contra ſcriptos libros. *J. G.*

Ibid. Χαμαὶ ἐρχόμενοι] *Hom.* Il. E. 442. & *Heſiod.* Θεογ. 272. Repetit in Ἰναρ. c. 6. Videtur tamen Cl. *Graevius* legiſſe in ſuo Cod. Mſ. ἑρπόμενοι, uti etiam legendum conjecerat Cl. *Gronovius.* *M. du S.*

21. Περιβαλεῖν] W. P. & L. In vulg. ὦ θεῖε βαλεῖν. *M. du S.*

Περιβαλεῖν] Etſi non ſatis adfirmare queam, quae vera ſit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperaſſe, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini Ed. *Hagen.* in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, adleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuiſſe *Joannem Bellagrium*, qui nomen fronti hujus libri inſcripſerat. *J. F. R.*

26. Περὶ μεγίστων] Ἀγαθῶν. *J. Br.*

31. Χαλδ. μ.] Vide *Gell.* XIV. 2. *A. V.*

αὐχὲς, ὅτι τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεαι, ἢ τα-λαιπωρεῖν εὐκλεῶς ἢ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἰ σε πλησίον ἤδη ἢ ἄκρα γενόμενον, τὸ χρεὼν ὑπισχνῆ, καλάσπασαι λαβόμενον τῆς τριχὸς, ἐξ ἀτελοῦς τὴν ἐλπίδα. ΕΡΜ. Ἄπαγε. βλάσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσαιμι, καὶ οὕτως γεράμενος. ΛΥΚ. Καὶ ἱκανόν σοι ἀντὶ τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν ἡ ἀκαριαία ὁπόσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρὴν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ἀπελήλυθας. ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν. ἄτε ἀκρότατος ἤδη ὤν. ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ κεῖ αὐτῷ, ἢ τινα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ; ἆρα τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους; ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ὑπισχνούμενον βεβαίως πεπεισμένον, ἢ ἕκαστα ἔχει. πλοῦτος δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονὰς, καὶ ὅσα τοῦ σώματός ἐστι, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καλαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀπο-

bus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis? tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te jam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim. LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus unus ille dies? HERM. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam adscendisti. HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti, ille quidem omnino novit, fastigium jam adsecutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? num quid divitias, & gloriam, & voluptates inexsuperabiles? HERM. Bona verba, amice, mihil enim ista ad vitam cum virtute conjunctam. LYC. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint. HERM. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum, & quod firma persuasione novit, quomodo se habeant singula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecumque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus adscendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim

4 ΛΥΚ.] Male deerat haec persona in *J. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *Ar.* M. duo puncta, quibus personae solent designari. *b* Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν W. *c* Ὅσα] Ὅσαι W. Ὅσα *J.* male.

36. Τὸ χρεὼν ὑπισχνῆ] *Fatum imminens.* *J.Br.*
43. Ἀκαριαίου] Vid. rurs. infr. c. 62. *M.du S.*
53. Πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀ. β.] Πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀριστῇ βίῳ ἀλλὰ τίνα. &c. Excidit persona Λυκίνου. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀριστῇ βίῳ. ΑΥ. ἀλλὰ τίνα. *Th. M.*
Ibid. Τῇ ἀριστῇ βίῳ] Post verba haec scribe. ΑΥ. *J.Br.*
59. Πλοῦτος] Conf. supr. *Mer.* c. 12. *M.du S.* Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. *J.F.R.*
62. Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καλαυθέντα] Quod supra narravit in Deor. Dial. JOVIS, AESCULAPII & HERCULIS. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne quo crematbantur expurgari atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Rever. *Jac. Elsner.* ad I. ep. ad Corinth. III. 15. *J.F.R.*
66. Διὰ πυρὸς αὖθις] Munkerus ad *Hyg.* XXXVI. emendare jubet, ac legere αὖ πυρὸς, s. sed nulla medicina egere locus sanissimus. *M.du S.*
84. Ἂν δουλεύῃ] Lege δουλεύοι. *F.G.*
Ἂν δουλεύῃ] Non male quidem *Guietus* conjicit; & sic rursum infra c. 13. f. μάθοις, in μάθοις, mutat; item

enim ille quoque, abjectis quaecumque humana a matre habebat, puramque & sincerum divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae & voluptatum non servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem juro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, divitias & voluptates deridere? HERM. Non hoc solum *ita habet*, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur. LYC. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est —— sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus. HERM. Minime, quin tu loquere quidquid est, quod dicis. LYC. Vide, amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequebar, credebam-

καλὸν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε ῥᾳδιουργὸν καὶ μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεοὺς [d] διακαινισθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπό τινος πυρὸς, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαζὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ὅπῃ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν· ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων [e] ταῦτ' εἶναι.

ΛΥΚ. Νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν Οἴτην, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τόδε μοι εἰπέ, καὶ κατέρχονταί ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἢν ἐθελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἢ καταγελῶντες ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν τελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, ὅτε ὀργῇ, ὅτε φόβῳ, ὅτ' ἐπιθυμίας ὁ τοιοῦτος ἂν θυμοῦται· οὐδ' [f] ἂν λυπῆται, οὐδὲ ὅλως πάθῳ ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληθὲς, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, [g] μηδ' ὅσιον [h] εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις. ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε, καὶ πάνυ ὀκνῶ. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγουμένῳ σοι παρειπόμην, καὶ πιστὸν ἦτως

[d] Διακεκριμένον] Constans Edd. lectio & mss. M. [e] Ταῦτα] Τὰ ταῦτα *Heinsius*. [f] Ἂν] Εἰ W. [g] Μηδ'] Μὴ δ' *J.* [h] Εἶναι] Sic *H. P. Bz.* Fr. & P. Εἶ *J.* ἦ vero *Ax.* Fl. & W.

item c. 22. ἂν εἴδῃς in εἴδοις, ac non semel alibi; verum quo frequentius id fit, eo jam minus necessarium arbitror, quia subjunctivus sese tot exemplis tueri potest. *J.F.R.*

85. Πάθῳ] Stoici, teste *Aristot.* II. Eth. ἐπιθυμίας τινὰς ἐ ἡρεμίας τὰς ἀρετὰς definiebant. *A.V.*

87. Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ] *Bona verba.* Sunt verba solemnis hujus formulae σίγα πᾶς ἔστω λεώς, εὐφημεῖν χρὴ. de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. *J.B.*

88. Μηδ' ὅσιον εἶναι] In P. & Edd. multis est, εἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. *J.* εἰ. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim jam relictum est, quod negotium faceessat, facileque illud εἶναι pro εἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. *M. du S.*

ὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἆλλα· καὶ πῶς ἐκηλέμιλλω πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ [a] πλοῦτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνοι γάρ ἐσμεν) [b] ἐπέστιλλον, ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄδηλον ὑπόμνημα; ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπέ, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς ὅτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τάτ' ἄλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὑγιαλον. ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶδα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὤν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν; ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίωνα αὐτῷ τὄνομα. ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτόν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε [c] πρὸς τὸν ἄρχοντα ἕναγχος, πρωθεὶς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ τὸν τράχηλον, καὶ ἑλκύσας, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ὑπὲρ μέσου γενόμενοι,

que rem ita habere, ſapientesque fieri illos & fortes, & juſtos, & reliqua, mulcebarque aliquantum ſermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores eſſe diceres & gloriae & voluptatum, & nec iraſci illos neque dolere, hic omnino (ſoli enim duo ſumus) inſtiti, cum in mentem veniret quae paullo ante videram facientem . . . vis dicam quem? an ſatis eſt etiam tacito nomine? HERM. Nequaquam, ſed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC. Ipſe tuus ille doctor, reverentia dignus vir caetera, & ultimae aetatis ſenex. HERM. Quid is igitur faciebat? LYC. Hoſpitem noſti illum Heracleenſem, qui diu cum ipſo philoſophatus eſt, tamquam diſcipulus? rufum illum? contentioſum? HERM. Novi quem dicas. Dioni nomen eſt. LYC. Illum ipſum, cum mercedem puto in tempore non ſolveret, rapuit nuper ad magiſtratum, obtorto collo, vociferans & irarum plenus, & niſi familiarium quidam, qui commodum adeſſent, eripuiſſent ipſius ma-

a Πλούτου] Sic F. H. Fl. Fr. S. A1. Πλούτων P. ſola. b Ἐπέστιλλον] Ἔστελλον W. Sed prius Edd. conſtanter ſervant. c Πρὸς] Sic recte Codd. M. P. L. Πρὶ vulgo Edd.

97. Ἐκηλέμιλλω πρὸς τὸν λόγον] Sic in Nigrino & ſaepe alibi. pagina 281. & ſeq. repetit in Lapith. J. B.

98. Πλούτου] Quum ad Pariſinum exemplar deſcribatur haec Editio, idque hic habeat πλούτων ἔφησθα καταφρονεῖν, hoc ipſum editum fuiſſet, niſi prius reliquas Edd. conſuluiſſem, ex quibus nihil variationis notaverat *M. du S.* Evolvi itaque alias editt. ſex, easque Πλούτου habere deprehendi, non Πλούτων, & ſic ſupra c. 8. Πλούτου — τῆς ἡδονῆς καταγελῶντας, ipſa etiam habet Pariſina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; ſed quia utrumque rectum, non auſus ſum uni Editioni prae omnibus, auſcultare. Nec tamen pluralem πλοῦτοι pro *divitiis* usquam alibi invenio, ne in Eccleſiaſticis quidem ſcriptoribus, ex quibus centena ſingularis exempla habet *Suicerus* in Theſ. Et ſic etiam plurali χρημάτων tamen ſingul. πλούτου addit *Ariſtot.* Pol. I. c. 6. ſcribens: ποιητικὴ μὲν εἶναι τῦ πλούτου ἢ χρημάτων, ibid. paullo poſt: πλοῦτος ἢ χρημάτων κτῆσις. Mox rurſus: πᾶσαν πλούτου, &c. ubi commode pluralem potuiſſet adhibere, ſi is fuiſſet uſitatus. Tum vero plurali recte uteris, ſi quaeras num duo ſint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui Rex eſſet inferorum, alter praeſes divitiarum, vel ipſae opes, ut videtur noſter diſtinguere, in *Timon.* c. 21. ubi *PLUTUS* ait, *ſe non ſuis ingredi pedibus, ſed a* PLUTONE *mitti*, de quo diſputat Illuſtr. *Spanh.* ad Ariſtoph. Plut. 727. Sed vel per jocum ibi ſic loquitur *Lucianus*, vel verum quod Cl. *Barlaeus* ibi notat; etſi *Plutus* a *Plutone* diverſus ſit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas Cl. *Hemſterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis nota plura diſputabimus. Quisque enim facile intelligit, ſi πλουτοδότης vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes deſignat, recte dici Plutum a Plutone mitti. Etſi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias ſignificet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita promiſcua eſt, quin ea Deum fere tantum ſignificet, (& licet ſemel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non ſequitur, omnem differentiam ſublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi poſſe credo, quia *Lucianus* ait: tu *Hermotime* mihi narrabas modo: *divitiarum contemtores eſſe philoſophos*; cumque ipſe *Hermotimus*, ad cujus verba reſpicitur, ſupra c. 7. etiam plurali uſus ſit, & hic commode eodem numero repetentur πλοῦτου, veluti & in *Necyom.* c. 12. Πλούτους τε ἐξ ἀρχαῖς, iterum ibid. πλούτους λόγου, καὶ γένη. Philoſophicum enim eſſe videtur ſimilia plurali num. uſurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi oſtendimus. Sed & *Xenoph. Epheſ.* L. 2. p. 32. πλούτων καὶ ἐπο-

manibus juvenem, crede mihi, correptum morsu nasum homini abstulisset, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, & in reddendo quod debet ingratus. Aliis enim quibus foeneratur, nihil umquam tale fecit, solvunt quippe usuras tempori. LYC. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae est, purgato jam a philosophia, & relictis illis in Oeta monte nihil jam indigenti? HERM. Putas enim sua ipsum caussa laborare de talibus. Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum; jam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam. LYC. Bono es animo, bone vir, hodie enim induciae

ἀφείλοιτο τ̃ ναυίσκον ὀκ τ̃ χειρῶν αὐτ̃ῦ, ὦ ἴδοι, πρόσφὺς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτ̃ῦ τ̃ ῥῖνα ὁ γέρων, ὅτως ἠγανάκτει.

EPM. Πονηρὸς γ̃ὰρ ἀεὶ ὀκεῖν̃ος, ᾧ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, πρὸς τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τύς γε ἄλλυς, οἷς δανείζει, πολλὺς ὄλας, εὖδηλ̃ον τοιν̃ῦτό που [d] διατέθεικεν. ἀποδιδόασι γ̃ὰρ αὐτ̃ῷ κ̃ὰ καιρὰν τὺς τόκυς. ΛΥΚ. Τὶ δὲ, [e] ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάρι, μέλει τι αὐτ̃ῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, ᾧ μηκέτι τ̃ ὧν τ̃ῇ Οἴτῃ καλαλελειμμένων διομένῳ; EPM. Οἴει γ̃ὰρ ὅτι ἑαυτ̃ῦ χάριν ἐκεῖν̃ος πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐσπεύδαχεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτ̃ῷ παιδία πογτὰ, ὧν κήδε[ται], μὴ ὧ ἀπορίᾳ καλαβιώσωσι. ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ὅπ̃ι τ̃ ἀρετὴν, ὡς συνθιαιμονῆν [f] αὐτ̃ῷ, πλύτυ [g] καλαφρονοῦντα.

EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, πρὸς τύτων διαλέγεσθαί σοι. σπεύδω γ̃ὰρ ἤδη ἀκροάσασθ̃αι αὐτ̃ῦ, μὴ ᾧ λάθω τελέως ἀπολειφθείς. ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τὸ τήμεγον

d Διατίθεικεν] Sic Fl. *H. P.* & M. Διατίθηκεν] *J.* *e* Δὲ] Δαὶ W. prius vero Edd. *f* Αὐτῷ] Αὐτοῦ W. male. *g* Καλαφρονοῦντα] Καλαφρονοῦντες W.

ἐπιμελείας. *J. F. R.*

7. Ἐς τὸ ὑγιαῖον] *Valde.* *J. Br.*

11. Δίων] Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Confer haec potius cum Ast. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. *M. du S.*

13. Ἀποδίδω] Qui nescit hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. μισθὸς jungi, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad Evang. Matth. XX. 8. ubi ἀπόδος αὐτοῖς τ̃ μισθὸν ex *Achill. Tat. Aristoph. Aelian.* & hoc Lucianeo testimonio probatur. *J. F. R.*

Ibid. Παρὰ] In impressis legitur περὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρά. *M. du S.*

20. EPM. Πονηρὸς] Omissum *Non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *Nam* vel *Enim*, ostendimus ad *Quintil.* 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, οὐδὲ γ̃ὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *Sentio cur ita interroges* &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. *J. M. G.*

23. Ἀποδιδόασι γ̃ὰρ αὐτ̃ῷ κατὰ καιρὸν τὺς τόκυς. Λυκτί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν] An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, quum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? *J. G.*

24. Κατὰ καιρὸν] Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius nec citius fieri debebat. *Laërt.* Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πέλιδι Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν ἀφ' πρεσβείαν ἀφιγμένον. *Tradidit ipsum* (Platonem) *Pelidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat.* Etiam εἰς καιρὸν dicunt: Alexis, εἰς καιρὸν ἥκεις. *Aristoph.* in Pluto pro eo ἐμπαῖς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρόν. Haec *L. Bos* in Epist. ad Rom. c. 5. 6. (p. 105.) Ubi & Κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀνθρώπων, quem adeundum esse, in marg. *Graev.* Edit. notaverat *T. H.*

27. Ἐν τ̃ῇ Οἴτῃ] Vid. supra cap. 7. med. *J. F. R.*

38. Ἐκ-

γον γὰρ ἐκεχειρία ἐπήγγελται· ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΛΥΚ. Ὅτι οὐ τῷ παρόντι ἐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέμαλο ὑπὲρ τῆς πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον μὲ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε [a] οὖν τῆς κραυγῆς, πονήρως τε κεφαλὴν ἀλγεῖν, καὶ ἱδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποπλαθείσης, ὡς φασι, τῆς σύνεσίας· ἅμα δὲ καὶ [b] ἐκπέπωκει, οἶμαι, πλέον τοῦ ἱκανοῦ, τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς φιλοσοφίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον, ἢ χὴν γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἥμεσέ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον [c] ἀριθμῷ ἐδαλεῖν τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι [d] ἐδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα

denuntiatae sunt, itaque ego tibi quod reliquum est viae remitto. HERM. Quid ais? LYC. Tibi illius jam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam satis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro sene, cibi sumserat. Igitur domum reversus & vomuit, ut aiunt, copiose, & cum primum adnumerari sibi jussisset carnis frusta, quae puero a tergo stanti tradiderat, & curate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato ne quis intro admit-

a Οὖν] Sic P. & L. Αὖ Edd. b Ἐκπέπωκει] Sic Edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. c Ἀριθμῷ] Ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῷ reliquae, item M. & P. d Παραδεδώκει] Παρεδώκει B2. Alterum tuentur Edd. reliqq. & M.

38. Ἐκεχειρία] Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τοῦ ἔργου. Copiose hac de re Schol. *Aristoph.* ad pac. *Hesych.* *J. B.*

Ibid. Ὥστε ἐγὼ ἀφίημι] Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, misere conversa erant ab *Obsopoeo*, reddiderat enim: *itaque quod reliquum est itineris tecum una conficiam*; sed correxit *Benedictus* vertens: *quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto.* *J. F. R.*

43. Μεγάλοις γράμμασι] *Theod. Marcil.* ad Pers. dico ad *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφῶν] Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur, vid. fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciss. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praemisisset, quam οὐ. Varia autem verba post ejusmodi infinitivos posse suppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσῆκε, vid. ibid. Ego hic ἔστι supplendum arbitror, ut sit: *hodie non est philosophari*, i. e. *non possum*. tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. *J. F. R.*

44. Εὐκράτει] Male antea εὐκράτει. *J. B.*

Εὐκράτει] De quo etiam multa in Φιλοψ. Forsin etiam de eodem in *Gallo*. Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: *Thesmopolis* enim illic memoratur deportanus senex, Micyllo odiose virtutem & dialecticas subtilitates obganniens, de quo diserte in *Mισθ.* c. 33. & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. *Plut.* & *Merc.* seu v. d. V. *M. du S.*

50. Οὖν] P. & L. pro αὖ quod in reliquis est. *M. du S.*

55. Φιλοσοφίας] Conf. supra de *Merced. Cond.* c. 16. *M. du S.*

57. Ἀφ. ἐδαλ. τὰ κρέα] Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solennibus initiandorum conviviis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσπαλαίσμασι τὸν ἀπόλαυστον, δοῦναι λάπτ τὰ τραπέζης. *Athen.* init. IV. Vid. *Casaub.* ad Theophr. p. 219. *M. du S.*

70. Οὐδ' ἀναισθητεῖ] Ut in Tim. & passim alibi. *J. B.*

75. Ἐκ-

mittatur. Haec autem e Mida audivi ejus ſervo qui narraret quibusdam ipſius diſcipulorum, qui & ipſi, multi ſane, revertebantur.

12. HERM. Uter vero, Lycine, diſceſſit ſuperior, doctorne meus an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas? LYC. Primo quidem aequo ferè Marte pugnatum eſſe, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit ſenex ſuperior. Euthydemum enim nec incruentum diſceſſiſſe ajunt, ſed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim inſolens eſſet, & convellere noſtrum ſtudioſe vellet, & perſuaderi ſibi nollet, nec facilem refutanti ſe praeberet, optimus ille tuus magiſter, quem forte habebat ſcyphum, Neſtoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, & ita ſuperavit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adverſus eos qui cedere melioribus recuſant. LYC. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiis agitatus Euthydemus virum ſenem incendit, irritari neſcium, & ira ſuperiorem, ſcyphum adeo gravem manu tenentem?

ὑποδέχεσθαι φασγγήλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα ὑπ' οἰκέτου αὐτοῦ διηκριβωμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ πολὺ ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον, ὡδί πως ἀπαιμωτί φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα μεμεγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείθεσθαι οὐκ ἤθελεν, ἀλλὰ παρεῖχε ῥᾴδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καλαφέρει αὐτῷ, πλησίον κατακειμένῳ, καὶ ἔτως ἐκράτησεν. ΕΡΜ. Εὖγε. εἰ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι. ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἡ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον ἔτω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἀλ-

ε Ἀναιμωτὶ] Ἀναιμωτὶ W.

67. Ἀγχώμαλα] Ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. V.

75. Σκ. Νεστόρειόν τινα] *Capaciſſimum.* Iliad. Λ. *J. Br.* Σκύφον Νεστόρειον] Talis rixa in Lapith. & apud *Heſiod.* lib. 5. de Scypho Neſtoreo Interp. *Martialis* ex Iliad. 11. *J. B.*

Σκύφον Νεστόρ.] V. *Hom.* Il. Λ. 631. *M. du S.*

76. Νεστόρειον] Δίπως ἀμφικύπελλον, de quo *Homerus* & *Ariſtoteles* de apibus. *Martialis* VIII. 6. apud nos.

Hic duo longaeva cenſentur Neſtore fundi
Pollice de Pylio trita columna nitet.

(vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Neſtoris deſcribit *Homerus* Iliad. Λ. 635. Reſpicit autem noſter hos praecipue duos verſus:

Ἀλλ' ἢ μογέων λάπαξε πόσις ἀσπὶς τρασιζής
Πλεῖον ἰών. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.

M. du S.

82. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα] Satis vulgaria erant, quae ſupra §. 10. ad v. καιρὸν ex *L. Bos* attulimus. Melius merentur addi quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epiſt. ad Rom. p. 97. ſ. ad c. 2. 8. ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργή. Θυμὸς *eſt fervor ſanguinis qui circa cor movetur: ira naſcens.* Schol. *Ariſtoph.* ad Ran. p. 252. Θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, ὃ ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἡ ὀργὴ ἐπαρχομένη. Sic fere etiam *Laërtius* in Zenone. unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice intinuabant per focum ardentem corde deſuper impendente. Non male *Euſtath.* ad Iliad. Α. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ἁπλῶς, *ſubito commoveri*, vel *furere.* Cic. θυμὸν vertit *excandeſcentiam.* Tuſc. IV. *Excandeſcentia*, inquit, *eſt ira naſcens.* Ὀργὴ vero *eſt libido ulciſcendi & puniendi eum qui laeſiſſe videtur injuria.* Ὀργὴ ἐστὶ ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ δόξαντος ἀδικεῖσθαι δικαίως, ut idem *Schol.* & *Laërt* locis dictis. Unde *Euſtathius* ὀργὴν λέγεσθαι τὸ ὀρέγειν, i. e. *concupiſcere*, dictam putat, quia nihil aliud eſt ira, quam appetitus vindictae.

Quan-

Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί σὺ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἔτι συνοδοιπορήσω ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δεξάμενος; εἰ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει σὺ βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων, παῖδας εὖ ἴσθι οἴσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑποφρονήσεις αὐτός. ΛΥΚ. Ἱκανὸν, εἰ μὴ εἴκοσιν ἔτη γενοίμεν τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἐγὼ σὲ γεγονὼς, ἠρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδὸν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας. ΛΥΚ. Τοσαῦτα [b] γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, χώμει, δίκαιον γὰρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ, δίδοσε ἀντιλέγειν τοῖς μαθάνουσιν, ἢν τι μὴ ὀρθῶς λέγωσι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίεσε τοῦτο τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἢν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾷον γὰρ οὕτω [c] μάθῃς. ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, ὃς ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις.

13. Verum enim vero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo post videres quantum superes alios, pueros, mihi crede, judicabis, ad te *si comparentur*, omnes: tantum illos superabis sapientia. LYC. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video. HERM. Noli esse solicitus, ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu jam, puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitis ne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc junioribus? HERM. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter *dicendum* interrogato, & contradicito, sic enim disces facilius. LYC. Bene ita me Mercurius amet (Gr. *Hermes*) cujus tu nomine appellaris.

14. At

a Ἔτι συνοδ.] Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. *A*1. Edd. enim male ἐπισυνοδοιπορήσω. b Γὰρ] Γοῦν *Merc. c* Μάθῃς] Nihil hic variare Fl. Neque in seqq. capitibus quidquam variationis esse, *Solanus* quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίστε &c. quae subjicere nihil attinet.

Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ & θυμὸς junguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & excandescentia*: non *iracundia* & *animus*, quemadmodum est apud interpretem *Luciani* in Hermot. h. l. quod is reddit: *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem* (Paris. animoque longe praestantiorem.) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque excandescentia plane alienum*. i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non finit. Alia phrasi diceretur: Οὗ μηδ' ὀργὴ μηδὲ θυμὸς καθίσταται. Sic fere *Lucian.* in Revivisc. c. 8. pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἄν. i. e. *Iram posse tangere Platonem vel Chrysip.* vel, *numquam putaveram, philosophum iratum posse fieri.* q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraseos interpres, vertens: *Ego vero me numquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere posse existimassem.* Similiter *Lucian.* Bacch. c. 2. ἀνθρώπου ὀργίλου καὶ θυμοειδοῦς legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum qui vincit, superior est. veluti ἥττων qui vincitur, & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος robur derivetur, & sic κρατεῖν vincere, in potestate habere. Sic inquam noster supra, *de Merc. Cond.* §. 19. f. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, *pecunia superiores.* Nec non *Thucyd.* L. 2. 60. p. 135. χρημάτων κρείσσων. *pecunia invictus.* Ita fere κρείττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic noster paullo supra pr. c. 12. ἐκράτησε δὲ πότερος; *Uter vero discessit superior? J. F. R.*

84. Τί σὺ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς & αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδοιπορήσω ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἀρξάμενος] Monstrosum verbum ἐπισυνοδοιπορήσω potuerunt ne tam diu tolerare edi-

14. At illud mihi dic, una ne via eſt ad philoſophiam ducens, veſtra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos eſſe (*qui diverſas vias ſequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis ſibi nomen inſcribunt, & rurſus alii quidam Diogenis, & Antiſthenis aemuli, & qui a Pythagora ſunt, & adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim ſunt. Utrum vero eadem iſti, Hermotime, dicunt, an diverſa? HERM. Omnino diverſa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino unum illorum eſſe, at non omnia, ſi quidem ſunt diverſa. HERM. Recte ſane.

15. LYC. Age ergo, amice, reſponde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philoſophatum ires, ac multae tibi januae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingreſſus ſis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut ſola ea vera ſit, & rectam viam oſtendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam argumento iſta tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipſum cogitare, vel ſemiſapientem, vel ſapientem plane, qui meliora judicare prae nobis, qui de

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῖν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς ἔστιν ἄλλοι πολλοί τινες εἰσί; EPM. Μάλα πολλοὶ Περιπατητικοί, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους. ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ ἅπαντες λέγουσιν, ἢ διάφορα; EPM. Καὶ πάνυ διάφορα. ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθὲς, οἶμαι, πάντως που ἓν ἦν αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα. EPM. Πάνυ μὲν οὖν.

ΛΥΚ. Ἴθι δὴ, ὦ φιλότης, ἀποκριναί μοι τῷ, πόλει πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἡμεῖς φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀνεπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν Στωϊκῶν ἦλθες, καὶ δι' ἐκείνης ἠξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθῶς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, τὰς δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὴν νῦν δὲ τεῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνά-

a Δι] Δὴ *H.*

editores? In poſterum ex Mſ. ſcribe & diſtinguite: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ἔτι, συνοδοιπορεύειν ὑμῖν τοιαύτην ἀρξάμενος, ut *& ipſe, ſi etiam nunc fieri poſſit, vobiſcum iter capiam, inde initium faciens*, unde ſcilicet vos cœpiſtis. *J.G.G.*

87. Ἔτι συνοδοιπορεῖν] Inſolita quidem vulgata ἐπισυνοδοιπορεῖν, & eo forſan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur ſignificare, *longo quamvis intervallo ſequi*, & ſic, *quaſi una iter facere*, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mſſ. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἔτι συνοδ. *M. du S.*

89. Εἰ γὰρ ἐβουλήσεως, ὦ Λυκῖνε] Opſopæus: *ſi modo hac res tibi cordi eſſet.* Benedictus, *ſi modo velis Luciane.* Imo *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. *J.G.*

91. Παῖδας] *Rudes atque imperitos.* *J. Br.*

Ibid. Ὡς πρὸς σέ] *Si tecum conferantur.* *J. Br.*

92. Αὐτὸς] Nihil hic variare Edd. notaverat *Solanus.* Forſan quia αὐτὸς vel αὐτοῦς invenire maluerit. Sed non opus eſt; nam vel efficacior hic nominativus, ut ſignificetur *tantum prae illis ſapies ipſe.* i. e. ipſe tibi videbere. *J.F.R.*

96. Τεττακοσιοστὸν] Si iſtud de aetate Luciani dictum, cum iis quae initio hujus libelli de tempore dicta ſunt, quo Hermotimum itare ad Philoſophos viderat, conferatur, conſtabit jam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigeſimo. At vero parum illud juvabit, niſi in hoc etiam opuſculo criterium aliquod temporis quo ſcriptum eſt, inveniatur; quale nondum perſpicere valeo. *M du S.*

97. Τοσαῦτα γὰρ] Τοσαῦτα γοῦν ὦ Ἑρμ. *Th M.*

5. Οὕτω μάθῃς] *Mathois Gujetus* vult legi, bene quidem; ſed nihil ego in vulgata muto; vide quae paucis dixi ſupra ad c. 8. hujus Dial. v. δουλεύῃ. *J. F R.*

22. Τῷ πόλει πιστεύσας] *Cuinam habita fide.* *J. Br.*

Ibid. Τὸ πρῶτον σὺ] Mihi non fit probabile caſtigatum & diligentem, ſi quis alius ſcriptorem bis poſuiſſe τὸ πρῶτον σὺ ac ſtatim παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, poſterius praeſertim, quod proinde omittendum. *J.M.G.*

27. Τῶν δ' ἄλλων] Intellige ὁδῶν. *J. Br.*

31. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Supra vulgus.* *J. Br.*

κάμοῦ ἀλλ' ὅτως ἀπάρομαι, ὁποῖός τότε ἦθα ἰδιώτης, ἡ νῦν ἐμέ. ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγχύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένους, καὶ τῶν [a] ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἴας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος, ἅ τῷ προήρησαι, ἀξιοῖς καὶ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ ὥσπερ καὶ Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ὅπη τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἁπάντων [b] προειπών; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, ἥ ἁρμόττουσαν οἶμαι ἑκάστῳ εἰδότι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἠρόμην τοῦτον ἢ θεόν. ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγήσω αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ᾠήθης αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον καὶ σαυτόν, ἄνθ' [c] ὧν θεός; ΕΡΜ. ἐμοὶ γάρ.

ΛΥΚ. Οἶκοθεν γὰρ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως χρὴ γιγνώσκειν ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἄν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ. Ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκάζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους

vulgo ſumus, poſſis: verum pro eo reſponde, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc ſum, ſimilis. HERM. Non intelligo, quid hoc tibi ſermone velis, Lycine. LYC. Atqui nihil valde tortuoſum interrogavi. Cum enim philoſophi ſint multi, ut Plato, ut Ariſtoteles, ut Antiſthenes, & de veſtris progenitoribus Chryſippus, Zeno, reliqui quotquot ſunt, quo, inquam, argumento reliquos adſpernatus, ex omnibus elegiſti quae elegiſti, & ſecundum haec philoſophandum cenſes? Numquid te etiam, ut Chaerephontem Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philoſophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat. HERM. At nihil tale, Lycine, nec interrogavi de hiſce Deum. LYC. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina judicares, an quod ſufficere te putabas, qui per te ipſum quod optimum eſſet, etiam ſine Deo eligeres. HERM. Nimirum ſic putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio ſtatim dignoſci poſſit, quae ſit optima philoſophia, & verax, quam quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc itaque optimam eſſe colligebam. LYC. Quanto plu-

a Ὑμετέρων] Ἡμετέρων male *Vorſt.* b Προειπὼν] Sic Edd. omnes & M. Προειπὲν legendum, conjiciunt, vid. nott. c Τῶ] Τῶν male *Ba.* Τῶ ceterae & M.

43. Τὸν Χαιρεφῶντα] † Ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτῶ δὲ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα πρωτεύοντα εἶπεν ἀνδρῶν † δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. *V.*

* Ὅτι Σω.] Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuiſſe judicet.

† Δὲ] Omiſſam hanc in Edit. *Ger.* particulam inſerunt *Mr. du S.*

33. Καὶ νυνὶ † νῦν ἰσό] *Et in aequo nunc ſum. J. Br.*

38. Ὑμετέρων προγόνων] Τῶν Στωϊκῶν δηλαδή. *J. Br.* Ὑμετέρων] *Noſtri majores* tamen Obſopaei verſio in Ed. *Pariſ.* habebat, etſi ἡμετέρων in Graeco contexta exhibebat. In *Benedict.* autem, *veſtrorum majorum. J. F. R.*

41. Ἅπερ προήρησαι] *Quae delegiſti. J. Br.*

42. Ὥσπερ † Χαιρεφῶντα] Conſule Platonem in Socratis Apolog. *J. Br.*

44. Προειπὼν] Sic lego, non ut in omnibus, & in ipſo M. προειπὲν. Qui Graece ſciunt, probabunt, ſat ſcio, emendationem noſtram. *Mr. du S.*

46. Τὸν ἁρμόττουσαν] Οἰδα. *J. Br.*

74. Μᾶλλον βασιλ.]

Ad

plures *videbas* Epicureis aut Platonicis aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in ſuffragiis. HERM. Quin non numerabam equidem: Sed conjiciebam. LYC. Ut tu non vis me docere! ſed fallis, qui de tali re conjectura te dicas & multitudine judicaſſe, & verum apud me dicere ſubterfugias. HERM. Non hoc ſolum, Lycine, ſed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos eſſe & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentioſos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes eſſe & cognoſcere omnia, qui vero illam viam elegiſſet, eum ſolum regem, ſolum divitem, ſolum ſapientem, & in univerſum omnia.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum? Neque enim ſane illis ipſis credidiſſes ſua laudantibus. HERM. Nequaquam, ſed dicebant caeteri. LYC. Qui vero diverſae ſententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philoſophantur. HERM. Non ſane. LYC. Ergo idiotae dicebant iſta. HERM. Ita eſt. LYC. Vides quam iterum me decipias, nec verum dicas, ſed cum Margite

ἢ τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδή, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε· εἰκαζον δέ. ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς ὃς τοσοῦτον τοῦτων εἰκασμῷ φὴς ἂν πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῆς Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδης, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτῃ ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεύς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐτῆς. εἰ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ὀφθείσας ἐπαινῶσι τὰ αὐτῆς. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [d οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τἀληθές, ἀλλ' οἷος Μαργίτῃ ἀφηλέγεταί τι-

d Οὗτοι δὲ ...] Vid. notas.

86. *Μαργίτῃ*] *Μαινομένῳ. V.*

Ad ſummam, ſapiens uno minor eſt Jove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I. 1. 107.) *A.V.*

80. *Οἱ μὲ δὴ ἀντίδοξοι*] Omnes priſcae Edd. *A1. J. H. B2.* Fl. *F. P. S.* quas hic dedita opera conſului, haec ita habent: *Οἱ μὲ δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκὸς· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.* Immo & Cod. M. eadem exhibere, teſtatur *Soulius*, qui tamen poſteriora illa: *οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ. α. φ.* in *Junt.* deleverat; nimirum olfaciens gloſſam eſſe; idem & mihi videtur; nam quid aliud ſunt, quam explicatio verbi *ἀντίδοξοι*? Interim, quia non adfertur Codex in quo deſint, ea ita contextu addere tutius duxi; ſed ut ſuſpecta uncis incluſi. *J. F. R.*

81. *Εἰκὸς Ἐρμοῦ.*] In omnibus Impreſſis & ipſo Codice M. verba ſequentia hic inſerta legebantur; *οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες*, inſulſe prorſus, ſi Dialogi Perſonae tribuantur; exulare itaque ego juſſi, cum palam ſit, ſcholion merum eſſe, quid per *ἀντίδοξοι* Lucianus voluerit, enarrans. *M. du S.*

86. *Οἷος Μαργίτῃ*] Eraſmi Chiliades: ibi *Μαργίτης. J. Br.*

Ibid. Μαργίτῃ] *Cum Margita.* Inerte & nullius pretii ſtolidoque homine, *Margitis* enim meminit ex Homero *Ariſtot.* atque *Clem. Alex. Demoſth.* apud *Plut.* Alexandrum puerum & Margitem nominabat. *G. C.*

Μαργίτῃ ἀφηλέγεται] *Ἄφρων, μωρῷ*, de hoc *Suid.* ex *Heſych.* Interp. *Ariſt.* ad aves. *J. B.*

τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, [a] ἀνὴρ συνετὸς, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ὀπίσθυσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, [b] ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κρειττόνων ἀξιῶν. εἰ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idiotis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

ΕΡΜ. [c] Ἀλλ' οἶδα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ὀπίσθιον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας ἀεί, ἀρρενωπούς, οὐ χρῶ κυρίας τὰς πλείστους, οὐδὲν ἁβρὸν, οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον [d] ἐκπίπτον, ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ὅπη μέσον καλαισθήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν. ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν κἀκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι σὸν διδάσκαλον ὦ Ἑρμότιμε πράττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἆλλα ὅσα ὑπεδείκνυμεν; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ἡ ἀναβολὴ, καὶ

18. HERM. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis & plane cynicus sit) sed in medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*. LYC. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi caussa, fenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum comopositus sit amictus, & barba prolixa, &

[a] Ἀνὴρ] Deest in W. Adest in Edd. [b] Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν] Haec & seqq. ad ἀξιῶν sic, ut edidimus, legi in Edd. & M. notat *M. du S.* [c] Ἀλλ' οἶδα] Et haec duo verba sic legi in iisdem, notavit idem. [d] Ἐκπίπτον] Sic *J. Fl. P. H. S.* & M.

Μαργίτη] Scripsisse *Homerum* poëmatium, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. c. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat *Basilius*, Lib. de legg. Gr. (*Grot.* Ed. 990. C.) Junioris & vires tentantis Homeri esse existimat *Dion Chrysost.* p. CXXIV. Ed. Barnes. Iliados praemissorum. *M. du S.*

Μαργίτη] Iterum infra Φιλοψ. c. 3. *M. du S.*

90. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα] Castigo ὑπ' ἐκείνων. *J. Br.*

91. Αἵρεσιν] Φιλοσοφίαν. *J. Br.*

92. Ἀξιῶν] Forte ἀξίαν, *aestimationem*, *pretium*. *F. G.*

Ibid. Τοιαῦτα λέγοντι] Non λέγοντο. *J. Br.*

94. Οἶδα] Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5. & alibi passim. *M. du S.*

98. Ἐν χρῷ κουρίας] *Ad cutem tonsos.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ κουρίας] *Strictim attonsus. Plaut.* Capt. cujus *ἐντετμημένον, per pectinem attonsus. ἐγκυτὶ κεκαρμένους Archilocho.* Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κτενὸς, vel κτενίον opponebatur. De quibus vide *Aristoph.* Schol. in Avibus, & *H. Junium* de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. *A. V.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Vide not. ad *Vit. auct.* c. 20. *M. du S.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Ἐγχρωκουρίας una voce *F. G.* scribit. Adsentirer, si probaret, nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio adfectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi jam satis exposuere, quid sit ἐν χρῷ κουρίας, nihil ampius dicam, *J. F. R.*

99. Οὐδὲν ἁβρόν] *Nihil in his molle.* *J. Br.*

Ibid Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorumdam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur *Gellius* XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia & cultus

capillus ad cutem detonſus? & , quod ſupereſt, hunc habemus canona , hanc regulam exquiſitam talium , de ſententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, inceſſu, tonſura dignoſcere optimos; quicumque vero iſta non habuerit , qui neque tetricus fuerit & cogitabundo vultu , reprobandus eſt ac rejiciendus?

ὁ πώγων βαθὺς, ἢ ὀλίγη ἡ κειρά; ἢ πρὸς τὰ λοιπὸν ἄρα ἔχομεν τῦτον κανόνα, ἢ τάθμιλλον ἀκριβῆ τ τοιῦτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, ἢ βαδισμάτων ἢ χειρὰς διαγιγνώσκειν τὺς ἀρίστυς. ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα , μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, ἢ ἀπελαστέος.

19. Sed vide , ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me ſententiam? HERM. Quorſum hoc dixiſti? LYC. Quod ſtatuarum , bone vir, probationem mihi narraſti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compoſitae , decentius amictae , ubi Phidias aliquis , vel Alcamenes , vel Myron ad formoſiſſimam illas ſpeciem configuravit. Si vero vel maxime ſignis talibus utendum eſt , quid faciat , ſi quis caecus philoſophari cupiat? qua re dignoverit ſectae melioris ſectatorem , qui neque habitum cernere neque inceſſum queat? HERM. At mihi oratio

Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος σωίημι. ΕΡΜ. Διατί τῦτ' ἔφηθα; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτιλω ἐξέτασιν λέγεις, ἢ ἀπὸ τ σχημάτων. πολὺ γὰρ ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, ἢ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίᾳ τινὸς, ἢ Ἀλκαμένυς, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ ἢ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιῦτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη Φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τ ἀμείνω προαίρεσιν προηρημένον, ὅτε σχῆμα ὅτε βάδισμα ὁρᾶν δυνάμενος; ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε ὑ πρὸς τυφλὸς

ὁ Ὡι] Ὠι W. Sed Edd. omnes ἂν. f Δυνάμενος] Δυναμένῳ W. Sed nihil a vulgata abeunt H. Fl. P.

tus omnis , atque alieni adeo judicii contemtus. J. M. G.

11. Ἐν χρῷ ἡ κουρά] Ut antea ἐν χρῷ κυρίας: quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῷ κουρίαι. tonſi , cute tenus. Ipſe vero *longa coma venerandos*, *prolixa in capite Caſaries*, *capillus prolixior* ubique vertit. de his *Juvenal.* Sat. 2. *atque ſupercilio brevior coma* hæc monebat Senator Clariſſ. *Godofred. Maluynus*. Dixi hac de re antea. J. B.

20. Παίζεις πρὸς μὲ] Et haec ita legi in *J. H.* & *Fl.* adnotaverat *Solanus* ; quaſi variationem invenire optaret. Sed & ſic leguntur in *A1. P.* & *S.* Niſi quod aliter in omnibus ſcripti ſint accentus , legunt enim πρός μι, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverſetur , mutavimus , & porro mutabimus , non amplius de his minutiis moniturl : licet ſtudio reliquerimus idem c. 1. *de Merc. cond.* ἐξηγόρασον πρός μι ; nam praepoſitio non adſumit accentum encliticae , in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum Editt. (etſi atona particula ſequente, accentum invertere fas ſit, ut, ἀπό τι, ἐπί τι.) Sed aliud noſter quaeſiſſe videtur, phraſis nempe illi inſolita videbatur : at non eſt , vid. *Ariſtoph. Plut.* 1056. ſupra l. c. jam adductum. Et noſtrum infra *Soloec.* c. 6. pr. J. F. R.

21. Σωίημι] *Mihi fucum fieri non ſentio.* J. Br.

28. Τί ἂν πάθοι τις] *Quid agendum ſtatuas aliquis.* J. Br.

29. Εἰ τυφλὸς ἂν] Ubi Hermotimus dixiſſet , poſſe etiam ex externo habitu judicari de optimo Philoſophorum genere , continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν ; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam ; perſuadeo tamen mihi , legendum εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures ſuas, & perpetuam Graecorum , Luciani potiſſimum , loquendi conſuetudinem conſulenti , haec lectio cenſeatur veriſſima. J. J.

Εἰ τυφλὸς ἂν] Εἰ τυφλὸς ἄν adhuc lectum ; ſed ἂν in ἂν mutandum monet F. G.

Εἰ τυφλὸς ἂν] Quia Codex W. *Fenſianae* ac *Gujetianae* conjecturae adſentitur , non dubitavi ἂν pro ἂν recipere : nam illud Editionum ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμοίη minus commodum. J. F. R.

ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μέν, ὦ χρηστέ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μέν, ἔξω ἡμῖν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί, ἐπεὶ οὐδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ὅτι τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, κἂν πάνυ ὀξυδερκεῖς ὦσι, τί ἂν δύναιντο σωφρονεῖν τὸ ψυχῆς, ἀπό γε τοῦ ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς.

est non ad caecos, neque tales curo. LYC. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter calamitatem ferrent. Sed ipsi sane qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu?

Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τὸ γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσῆκες αὐτοῖς, καὶ ἡξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μὴ; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω δῆλα φαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἃ τινα ἠτιάσατο τὸν Ἡφαίστου· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος

20. Quod autem dicere volo, ejusmodi est. Nonne *verum est* te amore quodam mentis *& sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente *ac sententiis* fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. LYC. Quomodo ergo potuisti signis quae modo dicebas, recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim solent ita *dilucere* talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto, quid Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula contentionem inter Mi-

44. Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστιν, οὐχ ὅτι τὸ γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσῆκες αὐτοῖς] Immodice Opsopæus, *nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandæ & colligendæ sapientiæ cupidine cum istiusmodi viris conversari.* Absurde Benedictus & præter Græca, *istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiæ virorum illorum amore captus ipsos adiisti, sed in sap.* At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cujus notam quum subjecerint huic periodo Basileenses, quî potuit eisdem placere Opsopæus? Adscripsit vere pater. *Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiæ virorum eorum caussa ad illos accedis, &..?* *J.G.*

Ibid. Οὐχ ὅτι] In hujusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud nostrum collocatur illud οὐκ. *M. du S.*

46. Καὶ ἠξίους] Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἠξίους. Sic Interpres. *F.G.*

53. Ὁ γοῦν Μῶμος] Fabula de Momi judicio. *F.G.*

Ibid. Μῶμος] Conf. Is. β. c. 3. *M. du S.*

55. Ὁ μῦθος ἱστορεῖ] Hujus fabulae mentionem facit Plato. *G.C.*

56. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα] Conf. infr. Ὀργ. c. 39. 40. *M. du S.*

57. Εὐτυχοῦς πέρι] Propter anastrophen accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. Φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic *Hom.* Il. B. 91. — πᾶν ἄκρον. Et Od. I. H. 104. — μύλας ἔτι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. adfert Cl. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 33. *J.F.R.*

58. Ἀθηνᾶν δὲ, οἶμαι &c.] Adleverat orae Edit. Graev. *T. Hemsterh.* Vid. *Aristid.* T. I. p. 21. C. ubi Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. *J.F.R.*

65. Ἐκτέλεξε] Ita pro vulgato ἐξέτλεξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra c. 31. *J.F.R.*

68. Εἰ ψεύδεται] Prave hic omnes ἢ, quod *Bas.* 2. ita emendavit. *M. du S.*

Ἢ] Εἰ *Basil.* 2. solam recte legere; Reliquas cum *Cod.* M. male ἢ habere, notaverat *Solanus.* Non, credo, quod ignoraret ἢ—ἢ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἢ πολὺ, ἢ ἄκρον notissimum, sed quod hic εἰ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi

Minervam, & Neptunum & Vulcanum de artis praestantia interceſſiſſe; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compoſitum a Vulcano hominem. Cum ad Momum veniſſent, quem arbitrum ſibi nempe ſumſerant, perſpecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam ſuperfluum fuerit: in homine autem hoc deſideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuiſſet, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus ſentiebat, tanquam qui hebeti *circa illos* viſu eſſet. Tu vero ſupra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus ſunt trans ipſa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoſcit unusquisque, ſcias, verum etiam uter melior ſit aut deterior.

ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας [a] περί· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶνα, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ὀπτανῶσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνετέκτηνατο. καὶ ἐπεὶ δὴ ὅτι τὸν Μῶμον ἦκον, ὃν δὴ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἑκάστου τὸ ἔργον, τὰ μὲν ἄλλων, ἅττα ἠτιάσατο, ῥᾴστων ἂν εἴη λέγειν· ὅτι δὲ ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτο ἐμεμφατο, καὶ τὴν δεχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπελαθεισῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ὅπως ἔχει· καὶ [c] ἢ ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων, οὕτω περὶ τοῦ ἀνθρώπου διεκρίνετο. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλεται, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero ſecundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet, ſatis autem hoc, mihi quidem, eſt. LYC. Mihi tamen

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, καὶ θεὸν εἱλόμην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γῆν ἐμέ. ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ

[a] Πέρι] Sic r. *Junt.* Aliae περὶ [b] Ἐπιτλῆξε] Sic *J. H. A1. P.* Item M. & P. Ἐξέπληξε male Fl. & P. [c] Ἢ] Εἰ *B2.* Ἤ reliqq. & M.

etſi propter proxime praecedens εἰ, forſan melius foret εἰ pro ἤ. Sed ſi καὶ plane abeſſet, ac tum ἢ—ἢ legeres, nihil deſiderarem: at noſter nimis amat illud καὶ; quod vel ad nauſeam infarcit in *Somn.* c. 1. 2. 3. *J. F. R.*

70. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] *Lynceo perſpicacior.* Perſpicaces intelligentes & acute ſubtiliterque videntes *Lyncei* dicuntur, non a Lynce animali, ſed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre, *Hieron.* contra Joa, Origeniſtam. *Val. Flacc.* L. I.

— — *cumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit ſolus, tranſibat ſydera Lynceus.

Plin L. IV. c. 10. *Cic.* de eo. *Lucian.* Icaromenip. & Dial. Menip. & Tireſiae. G. C.

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ut in Contempl. *J. B.*

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ita corrupte, ut exhibui, verſus *Val. Flacc.* exſtat ap. *Cogn.* quem *Graev.* Edit. eodem modo ex Pariſina deſcripſit. Sed vid. Edit. Cl. *Burmanni* L. I. 466. ubi leges

— — *cumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit, ſolus tranſibit nubila Lynceus.

J. F. R.

71. Λυγκέα] Vid. *Ariſtaph.* Schol. in Pluto. *A. V.*

76. Κατὰ Διὸν] *Dei auſpicio, divinitus.* *J. Br.*

Κατὰ Διὸν] Conf. hujus *Dial.* c. 15. *M. du S.*

Κατὰ Διὸν] Adducit haec Luciani verba Rever. *Jac. Elſner.* ad 2. Corinth. VII. 10. & interpretatur κατὰ Διὸν εἱλόμην: *Ego divino beneficio elegi*, firmatque ex *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἀσφαλῶς δὴ ὡς κατὰ Διὸν ἀνομάσας αὐτῷ τὸ προθύμως. *laetus itaque, quod propoſitum ſibi non ſine divina ope ſuccederet.* Licet κατὰ Διὸν λύπην in Nov. Foed. potius ſit *triſtitia ſecundum Deum*, quam *a Deo immiſſa*, quod recte ex locis N. T. ſimilibus probat idem. Quodque etiam ſimilibus poſſet probari, ex profanis Scriptoribus, ſi quid opus foret. *J. F. R.*

79. Καὶ

οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, ἡ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ φείσῃ με [a] παραπολύμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ; ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ [b] ἄν σοι δέοιτο, ὧν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν [c] ἐθέλεις εἰπεῖν οἱ ποῖον ἄν με δέοιτο. ἐπεὶ δ' ἔν γε σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, ἡ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τ' ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, ἡ τ' ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ ἡ σὺ, εἰ βούλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς. ΛΥΚ. Σκόπει δή, ἡ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.

Ἔστω δή μοι ἡ μὴ δέοιτο, τοιόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιθομένους (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθέν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον θεῶν δεομένους· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων ἡ βιαζομένων, ἡ πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν εἴδῃς, φασὶν, οὐ ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' οὐ εἰρήνῃ ἡ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται), μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ οὐ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἷ-

hoc non dixeris ſufficere ; ſed negliges me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet, quidquid dixero. LYC. Non ita eſt, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi poſſit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, & nobis invides, ne aeque ac tu philoſophemur : ego tentabo, quantum ejus facere potero, pro me invenire accuratum de his judicium, & ſectam certiſſimam. Audi vero & tu, ſi volueris. HERM. Ego vero volo, Lycine. forte enim cognitu aliquid dignum dixeris. LYC. Conſidera igitur, ſed noli irridere, ſi hominis omnino rudis in morem illud diſquiram : neceſſe enim eſt ita *facere* ; cum tu, qui melius ſcias, dicere clarius nolis.

22. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam beatos habens cives (ut dicat forte tuus magiſter, inde aliqua via huc delatus) ſapientes ſummo gradu, fortes univerſos, tum juſtos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant, homines, vim faciant, juſto plus ſibi arrogent, nihil videas, ajunt, in ea urbe quemquam audere, ſed per pacem & concordiam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in civitatibus ſeditiones &

a Παραπολούμενον] Παραπολόμενον Fl. Sed pro vulgata ſtant *H. P. S.* &c. & P. Παραπολόρθρον W. b Ἄν] Rectius abeſt ἂν in W. c Ἐθέλεις] Ἐθέλοις *J.* male. Ἐθέλοις quinque Edd. priſcae, & M.

77. Καὶ πρὸς ἐμὲ] Vid. ſupr. *Prometh.* c. 3. *M. du S.*

78. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ] Sic ſupra c. 1. f. hujus *Dial.* ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. *J. F. R.*

79. Γάρ σοι] Ἄν, quod hic inſerebatur in omnibus, duce W. delevimus. *M. du S.*

81. Ἄν μοι ἀρέσειεν] Modo dixerat, ἄν σοι ἀρέσειεν, jam vero accuſandi caſum adjungit eidem verbo ; utrumque vero uſitatum eſſe non monerem, niſi ſuſpicatus eſſem, *Solanum* noſtrum dubitare de hoc caſu. Dativus tamen vulgo notior. Accuſativ. vid. ap. *Ariſtoph. Plut.* 353. Adde eumd. *Ran.* 103. Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura *Spanh* ad Plut. l. c. adfert, ut *Veſp.* 769. *Acharn.* 188. *Eurip.* Oreſt. 210. *Thucyd.* l. c. 128. &c. tamen leviter aberravit in proferendis *Thucydidis* verbis, ſcribens: ἔτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. *Thucyd.* legatur: εἰ ἔν τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Conf. ibi Scholiaſt. qui Atticiſmum eſſe ait, accuſativum pro dativo. *J. F. R.*

Ibid. Μοι ἀρεσ.] Sic edi ex conjectura curavimus, quamvis in omnibus Edd. & ipſo M. ſcriptum ſit με. Vid. *Eur.* p. 195. B. 198. A. *M. du S.*

Μοι ἀρεσ.] Quia ſcilicet paullo ante praeceſſit ἐδὼ σοι ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo conſtructum voluit *Soulius* ; ſed hoc non ſatis eſt cauſſae priſtinam eamque conſtantem lectionem mutandi ex mera conjectura : vix autem mihi perſuadeo, eum ignoraſſe hoc verbum etiam frequenter accuſativum perſonae, aeque ac rei adſciſcere, id quod ſatis multis jam probavit *Stephanus* in Theſ. Adde nos nota proxima. *J. F. R.*

92. Ἄμεινον] Repone : ἀμείνων ἢ χείρων. *J. Br.*

1. Ἄν εἰδῇς] Εἰδῇς *F. Gujet.* Sed vide quae ſupra notamus ad c. 8. hujus Dialogi. *J. F. R.*

26. Κλεο-

& contentiones excitant, quorum cauſſa mutuas ſibi inſidias ſtruunt homines, illa e medio ſublata apud illos ſunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias ſpectant, de quibus certent: ſed olim civitate illa exegerunt, non neceſſaria rati, quae in ea verſentur. Itaque tranquillam quandam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, & aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum eſt omnes concupiſcere civitatem eam adipiſci, nec laborem imputantes viae, neque animum deſpondentes propter longitudinem viae, ſi futurum ſit, ut ubi pervenerint adſcribantur & ipſi *in tabulis publicis*, civitatemque conſequantur. LYC. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum eſt, reliquorum vero cura abjicienda; neque ſi haec *antiqua* patria manum injiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus, ſi cui ſint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; ſed primum quidem hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; ſi vero nolint vel non poſſint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; & ipſo abjecto veſtimento, ſi forte illo comprehenſo

ζμαι, τὰς φάσεις ϗ Φιλονεικίας ἐγείρει, ϗ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδών ἐστιν ἐκείνοις. οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας [d] ὁρῶσιν, ὡς διαφέρειν περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῶν πόλεως ἐξεληλάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολίτευμα. ὥστε γαληνόν τινα, ϗ πανευδαίμονα βίον βιῶσι, ξὺν εὐνομίᾳ, ϗ ἰσότητι, ϗ ἐλευθερίᾳ, ϗ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τοιαύτης πόλεως, μήτε κάμαλον ὑπολογιζομένους τὴν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι ϗ αὐτοὶ, ϗ μεθέξειν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. ϗ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν [e] ἐπικαλεχόντων, ϗ [f] κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν καὶ κελεύειν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, [g] ἀποσεισάμενον αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· ϗ αὐτὸ [h] ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ

d Ὁρῶσιν] Nihil hic variare *H. J.* & Fl. notat *M. du S.* *e* Ἐπικατιχόντων] Sic Edd. *J. H.* Fl. *P.* &c. *f* Κλαυθμυριζομένων] Sic recte *P. A.* & M: Edd. reliqq. male κλαυθμυριζ. *g* Ἀποσεισάμενον] Sic Edd. antiqq. Ἀποσεισαμένους mſ. P. Ἀποσεισάμενος Cod. Angl. *h* Ἀποῤῥίψαντα] Sic P. Ἀποῤῥίψαντας Edd. & M. male.

9. Διαφέρεσθαι] Διαμάχεσθαι. *V.*

26. Κλαυθμυριζ.] M. P. & *A.* In aliis mendoſe κλαυθμυριζομένων. *M. du S.*

29. Ἀποσεισάμενον] Angl. ἀποσεισάμενος, Mend. *J. B.*

31. Ἀποῤῥίψαντα] Cum finxiſſet Hermotimus, Virtutem eſſe beatiſſimam civitatem; inque eam rogaſſet num aequum eſſet, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri geſtirent, *Maxime vero*, reſpondet Lucianus, *eo adſpirandum eſt, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, ſi cui ſint, revocantibus ejulantibusque, flecti & verti; ſed & eos maxime ad eamdem viam hortari: ſin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos* (ſive *amotis illis*) *recta ad undique beatam illam urbem contendere: quin & ipſum abjicientem pallium* (ſive *ipſo abjecto pallio*) *ſi eo apprehenſo detinerent, illuc feſtinare.* Hic quidem Auctoris ſenſus eſt: ſed in Graecis aliquid eſt, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπιλημφθεῖεν κατεῤῥύτων, ἐσπόμενον ἐκεῖσε, &c. Si ſequentium juxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀποῤῥίψαντα. *J. J.*

Ἀποῤῥίψαντα] Omnes libri impreſſi, & ipſe M. ἀποῤῥίψαντας mendoſe. Diſplicet etiam duplex illud ἐκεῖσε. *M. du S.*

εἰ τούτῳ ἐπειλημμένοι καλερύκοιεν, ἐσύμβουν ἐκεῖσε. ὃ γὰρ δέος μή σέ τις ἀποκλείσῃ, [a] καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκοντα.

Ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με παρῄνεσεν ἕπεσθαί οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ [b] φρατρίας μεταδώσειν τῶν αὐτῶν, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονίην. ἀλλ' ἐγὼ [c] ὃ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πενταικαίδεκα χρόνων ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' ὧν περὶ τῆς πόλεως, [d] εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, [e] καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς,

impediant, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem.

24. Jam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequerer; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus* cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae jus impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae juvenili tum inscitia, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa jam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & paupe-

res,

a Καὶ] Deest in B. & Angl. C. Adest in Edd. & M. b Φρατρίας] Sic recte *Bz. S.* & Schol. Φατρίας corrupte *J. H. A1.* Fl. *F. P.* & M. c Οὐ πιθόμην] Sic *H.* Fl. *P. A1.* Οὐκ ἐπιθόμην *Bz.* & *S.* d Εἴ γε] Sic *J. H. A1. P. S.* Ὡς εἴγε Fl. & W. Sed εἴγε supra scriptum erat, vid. nott. e Καὶ ἤδη & τάδε] Sic esse in Fl. *H.* & M, notat *M. duS.* Sed & *Bz. A1. P.* & *S.* ita habent.

31. * Ἐσσύμβουν] Ὁρμώμενον. *V.*
Ἐσσύμβουν] Ὄμηρος (Il. Z. 518.) ἦ μάλα δή σε & ἐσσύμενον κατιδύσω. M.
39. Καὶ φρατρίας] Σωτὸν γάματος. *V.*

* Ἐσσύμβουν] Ἐστύμενον & ὁρμάμενον male in Ed. *Cler.* *J. F. R.*

32. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι καλερύκοιεν, ἐσύμβουν ἐκεῖσε] Sic *Benedictus* & *Bourdelotius*. Basileenses εἰ τούτου καλειλημμένοι, καλερύκοιεν ἐσύμβουν ἐκεῖσε. Pater notat sumptum ex Ὀδυσσ. ὁ. ἐσσύμβουν καλερύκει, & Opsopæi versio est fatua. *J. G.*

Ibid. Καλερύκοιεν, ἐσύμβουν] *Hom.* Il. Z. 518. Π. 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit *Vorst.* nos locum qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. *M. duS.*

33. Ἀποκλείσῃ] Ut in Dial. Meret. *J. B.*

Ibid. Καὶ γυμνὸν] Καὶ deest in Mss. & Ang. Cod. *J. B.*

39. Φρατρίας] *Curias.* Φρατρία δέ ἐστι τὸ τρίτον μέρος φυλῆς. *A. V.*

Φρατρίας] Plerique libri & ipse M. prave hic φατρίας habent, omissa litera ρ. In Scholiis. *Bz.* & *S.* recte scribitur. Vid. supra Τιμ. c. 25. & infra Ἐκλ. c. 4. ubi iterum peccant libri plerique. *M. duS.*

44. Πρὸς ταῖς πύλαις] Conf. c. 1. med. de *Merced. cond.* bis. *M. duS.*

45. Ὡς εἴγε] Ex Cod. W. pro εἴγε vulgato. *M. duS.*

Εἴ γε μέμνημαι] Εἴγε quaedam Edd. conjunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἴγε *Flor.* Ed. habere; recte notaverat *Solanus*; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εἴγε supra εἴγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit; sed si jam in isto *Cod.* εἴγε legitur, non tamen illico sic ederem; sed εἴγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, quum ex seqq. pateat, *Lucianum* non dubitanter loqui (quod per εἴγε tamen fieret) sed ea quae probe meminerit, narrare. *J. F. R.*

57. Καὶ τὸ ἀλιτηρὸς] Ἀσχημόν. *Suid. F. G.* Sed quia aliam jam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλιτηρὸς] Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adsciscī, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιτηρὸς, καὶ τὸ μὴ ἀοδοῦσθαι. Vertitur: *intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum.* Primo *macritas* barbarum est, Latini dixissent *macies*, seu *macritudo*. Dein licet

res, atque in universum civem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex majoribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemtum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo jure, quisquis alioqui fuerit: ista autem *nomina*, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus labo-

50 καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν τε πόλεως τὸν βουλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι, τὸν ἐγγραφήν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ὄντων προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μέν, οὐδὲ 55 νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ [e] λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, καὶ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα· ὡς ὅστις ἂν 60 ταῦτ' [h] ἐπιδείξῃ καὶ διεξέλθοι, παρρυόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην [i] ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπαιδίδης, ἢ ἀγεννὴς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως 65 εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γε-

f Οὐδὲ] Καὶ ὅτω Fl. Οὐ τῶν M. Vulgatam servant ceterae & Cod. P. *g* Λιπαρὲς] Sic optime G. P. Erasum etiam *α* in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρὲς. *h* Ἐπιδείξηται] Ita *J. H. B2.* Fl. *P.* & M. *i* Ὄντα] Εἶναι Angl. & P. ὄντα Edd. omnes & M.

cet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Mss. pro ἀλιπαρὴς scribit λιπαρὴς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὴς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel junxit. Vertendum autem *sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare*, sc. ad civitatem consequendam, hoc est non viam, cui te dederis, deserere. *J. G. G.*

Λιπαρὲς] *Graevio* assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὴς, & in M. quod primo fuerat *α*, erasum est. *M. du S.*

Λιπαρὲς] Cum λιπαρὸς sit *curata bene pelle nitidus*, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat; sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a *Graevio* prolatum, i. e. *assiduitas, constantia.* *J. M. G.*

58. Ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι] Ἐνδιδόναι retrocedentium est in praelio, vid. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 488. — μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Quod olim male verterant: *nihil admiscete jocosum.* Noster supra *Apol. pro merced. cond.* c. 4. p. 712. ἐνδιδόντων φυγῆς, & saepe alibi: vid. *Jens.* ad Dial. *Toxar.* ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. *Hippocr.* Sect. 2. aph. 28. ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos: *inflaan*, i. e. quando expania retro cedunt, cui oppositum ἐπιδιδόναι, augeri, crescere, ibid. aph. 31. & 32. quod Lucian. de vento quoque usurpat. *J. F. R.*

60. Ἐπιδείξηται] Non immerito editionum lectionem hic contulit *Solanus*, quia insolitum videbatur diversos Modos conjunctione καὶ conjungi, nimirum ἐπιδείξηται & διεξέλθοι. Sed quia ἂν utrique Modo jungi potest, licebit construere ἂν ἐπιδείξηται & ἂν διεξέλθοι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra c. 57. pro καταθύσεις καὶ θυσιάζῃ *F. Gujet.* legi jubet καταθύσοις & θυσιάζοι, quod non improbarem, nisi καταθύσῃς jam ex Mss. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subjunct. interveniente καὶ conjungere. *J. F. R.*

Ibid. Διεξέλθοι] Sic legendum pro διεξέλθοι *F. Gujet.* monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Salmuriens.* autem ambigue διεξέλθη. i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cujus tamen vestigiis pareat, eam διεξέλθῃ dare voluisse: & hanc jam veram Lect. credo. *J. F. R.*

61. Πολίτην ὄντα] Angl. εἶναι. *J. B.*

62. Ὅστις ἂν ᾖ] *Quicunque fuerit.* *J. Br.*

γενέσθαι καὶ αὐτὸς οὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως; ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῆς αὐτῆς σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦειν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμην ἂν οὐκ πολλῷ. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς φατε (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς) πάνυ πόρρω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε ἥτις ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ οὕτω χρῆναι ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; ΛΥΚ. Οὐκοῦν [a] σοι μὴ ὅπῃ τὸ ὑπιαχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῆς ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστον εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, ὦ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ὅπῃ τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ ὅπῃ τὴν ἕω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ [b] ὅπῃ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν

rem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatae civitatis. LYC. Nam egomet eorumdem quorum tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus consarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum? HERM. Et qua alia ratione perveniat aliquis? LYC. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septentriones, & altera recta ad meridiem: & haec quidem per

a Σοι μὴ ὅπῃ] Sic *J. H.* Fl. P. Σὸν μὴ ὅτι P. b Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ἐπὶ τῆς. W.

73. Αὐτὸς ἦειν ἐς αὐτὴν] *Ad eam profectus essem. J. Br.*

75. Καὶ Ἡσίοδος] Μακρὸς δὲ ὁ ὁρθὸς οἶμος ἐπ' αὐτήν. *J. Br.*

Ibid. Ἡσίοδος] Vid. *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

80. Σοὶ μὴ ὅπῃ] Mend. *J. B.*

87. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ne quis credat melius legi ἐπὶ τὴν ἄρκτον, quia una tantum septentrionis est plaga, meminerit Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa major, & minor, quamvis & singulari *Strabo* saepe utatur, pro Septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 63) ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀπέχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem *Dionys. Al. Perieg.* de situ Orbis. v. 130. Φράζεο δ' ὁκόσον τεῖμα μάλ' οὐδὲ πρὸς αὐτὰς ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probo. *J. F. R.*

89. Εὐνδρ] P. L. Ed. *J.* & *B2.* ἴνδρ, & sic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. *Hist. a.* c. 28. *Rhet.* c. 7. & *Herod.* IV. 105. Usurpat tamen etiam ἴνδρ in Εὐχ. c. 20. *M. du S.*

94. Ἐναντιώματα] Variae viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur ἐς τὰ ἐναντιώματα τελοῦσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tamdem aliquando ἐναντιάταλα. *J. J.*

Ἐναντιώματα] Nescio quare Vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώτατα, quum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. *Pollux* Onom. L. V. c. 29. ἐναντία & ἐναντιώματα ut Synonyma ponit. *L. Bos.*

98. Ἕκας] In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθῃ αὐτῶν (οὐδὲν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀτραποῦ ἕκας ἴφεως, οὐ τῇ εὐσόδῳ μάλα τις ἀξιότις ὁρίζει τὴν χεῖρα, καὶ προτίπτει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λίγων ἕκας αὐτῶν μὲν τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀτραποῦ ἑκάστης ἴφεσις paullo post inverso spiritu αὐτοῦ, scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcumque enim earum* (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate Philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, homo in initio cujusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans.* *J. J.*

Ἕκας ἴφεσις] Recte *Jensius* vitiosam lectionem detexit; sed quia aeque liceret divinare ἑκάσθι legendum, quam ἑκάστης, nulla quippe Ed. aut *Ms.* aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique

per prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum: altera vero saxosa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una est, ipsae in maxime oppositа exeuntes.

26. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcumque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscujusque tramitis, in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porrigit, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, caeteros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes possint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui juxta hunc est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dissimilis

ἀφ' λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, [c] εὔυδρος καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβαλον ἔχουσα· ἡ δὲ, πέτρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάμαλον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ [d] ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἔνθα δή μοι [e] καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' ᾧ γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ [f] ἕκαστος ἑστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε [g] ἄλλοις ἡγήσασθαι [h] δυναμένους ἀκολουθήσαντας. κἂν ὅτι τὸ πλησίον ἀφίκωμαι, καὶ ἐκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς [i] αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ [k] παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν [l] τοῦ πλήθους τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐ-

c Εὔυδρος] Sic Edd. praeter *J.* omnes; haec enim ἔνυδρος, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat. d Ἐναντιώματα] Ἐναντιώτατα *Jens.* Nil mutant Edd. nec W. e Καὶ ἡ π. ἀ. ἐ.] Nihil hic mutant Edd. nec M. f Ἕκαστος] Ἑκάστης *Jens.* Sed nihil mutant Edd. nec M. g Ἄλλοις] Ἀλλήλοις W. Ἄλλους *B2.* male. h Δυναμένους] Sic *J.* Fl. *A1.* &c. & M. Δυναμένους *P.* & *B2.* i Αὐτοῦ] Nihil mutant Edd. Αὐτῆς *Vorst.* male. k Παρ' αὐτῷ] Παρ' αὐτὸν W. P. L. l Τὸ πλήθος] Abest articul. a *B2.* & M. adest in omnibus Edd. reliqq.

que pro arbitrio corrigendum; quum liquido statuere nequeam, quid Auctor ipse dederit. *J. F. R.*

4. Δυναμένοις] Sic M. Ed. *J.* & aliae quaedam rectae. *B2.* & *P.* δυναμένους. *M. du S.*

7. Αὐτοῦ] Dedi pro αὐτοῦ quod in Edd. erat. nam reciprocum est. Paullo autem supra parum refert, scribasne αὐτῆς, cum vulgata, an αὐτῇ, quia ad ἀπιέναι referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. *J. F. R.*

8. Παρ' αὐτῷ] In W. P. & L. αὐτὸν. Sed praestat vulgata. *M. du S.*

9. Τοίνυν — πλήθος] Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in *B2.* *M. du S.*

Ibid. Τό τε — τὸ πλῆθος] Non adsentior *Solano* artic. τὸ delendum, quia jam praecessit τὸ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si detur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5. Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc Auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, *s. Somn.* c. 15. Τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo *Theodoret.* Dial. I. c. XI. pr. Εἶτα Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν προρρήσιν γενήσασιν. *Aristoph.* Plut. 524. Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ (etsi hoc posterius paullo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet Lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec *Hippocratis* S. I. aphor. 16. καὶ τοῖσιν ἄλλοισιν, τοῖσιν ὅτεος εἰθισμένοισι ἁλωτέοσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto *Galeni* ad Hippocr. art. quem *Foësius* adducit ex sua Galeni edit. p. 624. 34. καὶ οἱ τόποι λεπτοὶ τῆς ἐπικαιροτάτου τῆς ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursum *Herodian.* L. 2. 2. 16. ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Ejusdem, & alius generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. *Jensii*, *Solani*, & *Hemsterhusii* ad Dial. Marin. III. p. hujus Edit. 296—7. *J. F. R.*

αὐτῷ, ὃ μέλιστα παράτλη με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· ἢ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες [a] ὑπερδιατεινόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. ὃ γὰρ οἶδα ἢν τινα τραπόμενος, ἢ τῶν μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης. ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατ' ἀρετὴν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ὅτι τοὺς ἄνδρας [b] μετελήλυθεν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὸν Πλάτωνα τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνῳ ἐπαινέσεσθαι δηλονότι· ὁ δὲ, τὸν Ἐπικούρου ἐκείνῳ, [c] καὶ ἄλλος ἄλλῳ· σὺ δὲ, τὸν ὑμέτερον· ἢ πῶς γὰρ οὐ Ἑρμότιμε οὐχ [d] οὕτω; ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· ὃ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφικνεῖταί πρός τι τέλος, καὶ εἰδέ τινα πό-

me perturbat, & in conſilii inopiam conjicit: ac duces maxime quantum poſſunt & ultra contendentes, ſuamque ſinguli laudantes. Neque enim, in quam converſus, aut quem maxime ſecutus ad civitatem perveniam, ſcio.

27. HERM. At ego iſta te conſilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris. LYC. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum ſecutis? rurſus enim nobis eadem conſilii inopia alia ſe forma offert, cum a rebus ad viros tranſivimus. HERM. Quid ita ais? LYC. Quoniam hic quidem in Platonis viam digreſſus, eoque viae duce (comite) uſus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, veſtram: nam qui non ita fiat, Hermotime? HERM. Et cur non? LYC. Non tu liberaſti me dubitatione, ſed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum ſit. Video enim unumquemque illorum cum ipſum, tum ducem, unius modo viae periculum feciſſe, & illam laudare, ac dicere ſolam ferre in urbem; neque tamen habeo unde ſciam vera illum dicere: Verum veniſſe illum ad finem quemdam, & vidiſſe civitatem aliquam, forte illi dederim.

a Ὑπερδιατεινόμενοι] Sic W. Ὑπ...ταυόμενοι Edd. b Μετελήλυθεν] Μετελήλυθός. W. male. c Καὶ] Abeſt a W. adeſt in Edd. d Οὕτω] Sic H. J. P. S. A1. Οὕτως Fl. & M.

11. Ὑπερδιατεινόμενοι] Φιλοτεικοῦντες. V.

15. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας] Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & paſſim. J. B.

18. Ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων] Brod. Miſcel. IX. c. 16. in ſuo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, reſtitui volebat: τίσι, non immerito: ſed cum jam τίνι inveniam in Edd. nihil opus eſt conjectura τίσι. J. F. R.

27. Οὕτω] Parvi refert quam ſcripturam hic eligas, οὕτω, an ὅτως; nam ſi ad ſequentem vocalem perionae Ἑρμότ. reſpicias, ὅτως rectius erit; ſi vero dicas perſonarum nomina non pertinere ad filum orationis; ſed ad ſequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum conſonans ſtatim poſt οὕτω ſequitur. J. F. R.

36. Εἰδέ τινα ἐκείνην εἰδέν . . .] Εἰ δὲ ἐκείνην εἰδέν, ἣν ἐχρῆν, σὺ ἦ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώτε & σὺ πολιτεύσασθαι. Ἠδέως εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμην, οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι. ἄδηλον ἔμοιγ' ἔν ἔτι. ὁ δὲ πάντως. &c. Locum totum adſcripſi, quia librariorum culpa diſtortiſſimus eſt, verbis ultro citroque peſſime trajectis. In ſeriem vero ſuam redigi & recorrigi ſic poteſt. Εἰ δὲ ἐκείνην εἰδέν, ἣν ἐχρῆν σὺ ἦ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἠδέως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμην οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔν ἔτι. ὁ δὲ πάντως. Th. M.

38. Ἢ δῆον] In omnibus ante *Salmurienſem*, ἰδέως legebatur, corrupte. L. ἴσως — ὡς εἶδεν, ex quo nihil boni elicias. *Benedictus* ex conjectura, ut videtur, ὡς δῆον, quod ad verum propius accedit. Haud du-

rim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cujus cives esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem non sola urbs est Corinthus. Quod autem maxime inopem me consilii reddit, illud est, quod novi, unam necessario esse veram viam, quippe cum & Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum quis desipiat, etiam eam quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere. HERM. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorsum ducat?

28. LYC. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est, ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id quod est in proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus:* alioquin imprudentes pro ea quae Corinthum fert, alteram quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine examine in unam quamcumque viarum ingre-

λιν, δῶσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνῳ εἶδεν, ἦν ἐχρῆν, ὃν ἡ ὑπιθυμῶμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολίσασθαι, [e] ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον οἴεσθαι Κόρινθον ὁρᾶν, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. ὁ γὰρ πάνυ ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε ἡ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις ὕττω σφόδρα [f] παραπαίοι, ὡς οἴεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον ἥκειν.

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, ὑμικρᾶς δεῖ βουλῆς ὅπῃ χρὴ αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. ὑδὲ τοῦτο δὴ τὸ τῷ λόγῳ ποιήσομεν, ὅπῃ ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἴωμεν. ἐπεὶ λήσομεν ἴσως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ὅπῃ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ὅπῃρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλόμενοι, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ὅπῃ μίαν τῶν ὁδῶν ἡνιναεῖν. δυνατὸν μὲν γὰρ ἦν

e Ἢ δέον] Ἡδέως Edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἢ δέον recte margo *AiW.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἴσως ὡς εἰδὼν. L. Εἰ δέον *Heinf.* Aliter *Marcil.* quem vid. f Παραπαίοι] Παραπαίῃ Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq.

40. Οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν . .] Τὸ παροιμιῶδες μέτεισιν ἐκεῖσε ὅ πάντως ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔστ' ὁ πλοῦς. *V.*

ὁ Ὅ τινα] Male ἀ τινὰ editum erat.

dubie scribendum ἢ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc Emendationem inter insigniores in Specimine quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) *M. du S.*

Ἢ δέον] Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἰδὼς, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἢ, δέον κ. τ. λ. Simillima constructione mox utitur de *Homerico* sagittario. Caeterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius ὅ πάντως ἀνδρὸς εἰς Κόρινθόν ἐστ' ὁ πλοῦς, vel *Non cuivis homini contingit adire Corinthum.* *J. M. G.*

Ἢ δέον] Sic dare ex vestigiis veteris scripturae & monente *Solano*, non dubitavi, qui in marg. *Junt.* notat δέον similiter poni supra hoc *Dial.* c. 10. f. item c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de *Merc. cond.* c. 11. & 31. med. ubi ἢ πολλάκις παντωδῶς δέον, ὑδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. *J. F. R.*

55. Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν] *Erasm.* in Proverb. *quocumque pedes ferunt.* *J. Br.*

64. Δεῖ

καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι [a] δεῖν παραβόλως ἀναρριπτεῖν, οὐδ' ἐς σπυρὸν κομιδῇ καταπλεῖσαι τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὰ Αἰγαῖον, ἢ τὸν [b] Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε γὰρ αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύσασα, καὶ ἀκοντίσασα, μὴ πάντως ἔτυχε [c] τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψευδέσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. [d] ὃς δέον τὴν περιστερὰν καταβαλεῖν, ὁ δὲ, τὸν ἡνίοχον [e] ἔτρωσε· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ πολλῷ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν [f] προσδοκᾶν καὶ πεπο-

diamur. Etenim poteſt quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum eſt. At nos de tantis rebus non puto oportere periculoſam temere aleam jacere, neque in anguſto adeo concludere ſpes noſtras, *viminea*, quod eſt in proverbio, *ſcapha Aegeum* Ioniumve mare auſos *trajicere:* ubi nec fortunam cum ratione accuſaremus, ſi ea ſagittando vel jaculando non omnino feriat verum*, quippe quod unum ſit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi ſagittario contigit, qui cum columba dejicienda eſſet, lineam telo rupit, Teucrum fuiſſe arbitror. Sed multo rationabilius eſt ſperare futurum ut de multis *quiddam* (*quodcumque ſit*) feriatur, &

in

a Δεῖν] Sic Edd. Δεῖ P. *b* Ἰόνιον] Recte Edd. Ἰώνιον Cod. M. prave, vid. nott. *c* Τοῦ] Τῆς W. Nihil mutant Edd. vett. *d* Ὃς] Sic *J.* Fl. *A1. S.* & M. Ὡς *P. H.* Fr. *B2.* male. *e* Ἔτρωσε] Ἐτίτρωσε W. *f* Προσδοκᾶν] Τιτροθησισθαι *Pell.*

66. Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς * πλέοι. *V.*

* Πλέοι] Πλέοις editum fuerat; ſed πλέοι in V. & M. legi notaverat *Scaliger*; itaque illi quidem obſecundavi, etſi πλέοις verum credam; nam & ſic edidit Cl. *Hemſterh.* in fragm. *Menandr.* quas in notis mox adlego, & ſecunda perſona proverbiis propria. *J. F. R.*

64. Δεῖν] Recipiendam credes ſcripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ; ſi conferas mox c. 36. f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ ſine variatione legitur; ſi vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praefer es. *J. F. R.*

Ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν] Fieri quidem poſſe ait Lucianus, ut quis optimo Philoſophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo, examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς σπυρὸν κομιδῇ καταπλεῖσαι τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὰ Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus, aut in anguſtum coactam concludamus, virgultea ſcapha, quod ajunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes.* Sed profecto cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit Interpres, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus*, verum longe aliud quid. Nimirum diſputaverat in antecedentibus de tot diverſis Philoſophorum ſectis, qui tamen ſinguli ſe jactarent veros eſſe ad ipſam Virtutem (ſive ſummum bonum) ὁδηγούς. At fieri non poſſe, contendit Noſter, ut omnes, ſinguli diverſam ab aliis inſiſtentes viam, ad petitum terminum ducant; quare in ſummo verſetur is errandi & numquam ad optatum finem perveniundi diſcrimine, qui ut quaeque ſe prima ipſi obtulerit, illi ſe ſectae tradat: nam unam tantum veram eſſe poſſe viam. Atque adeo *nos quidem*, pergit, *oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere*, & rem fortunae permittere (ut praeceſſit) *neque ſpem noſtram in anguſtiam quamdam* (quae facile ſcilicet nos poſſit fallere & perdere) *redigere, virgultea ſcapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes.* Ἀναρρίπτειν hoc in loco per ellipſin τὸν κύβον, eſt *aleam jacere*. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, & in Pro Imaginibus c. 16. Τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. De Ἀναρίπτειν per ellipſin τὸν, κύβον, vide plura apud *Iſ. Caſaubonum* ad Suetonii Julium, cap. 32. *J. J.*

66. Ἐπὶ ῥιπὸς] *Eraſm.* in proverbio: *Aegeum ſcaphula transmittere.* *J. Br.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Paroemiogr. hoc autem proverbium εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένων. *J. B.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Crate viminea.* *F. G.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, inquit Poë-

in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire jam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se auraे, solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago jactari nauseantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus;

σεῖας τῷ ξοξεύμαλι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι μικρὸς, εἰ ἀντὶ τ ἐπ' εὐθὺ ἀγώσης, ἐς τ πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεας τ τύχην ὑπὲς ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. εὐδὲ γὰς ἀναστρέψαι ἔτι, ἢ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ὀπιδῷ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ὑπόγεια λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει ἀφέρεας, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ὀπὶ σκοπήν τινα, σκέψαας εἰ ὀπίφορόν ὀστι καὶ ὕριον τὸ πνεῦμα τοῖς ᵍ εἰς Κόρινθον ἀφπλεῦσαι ἐθέ-

ᵍ Εἰς Κόρινθον] Κόρινθόν δὲ W. P. Nihil mutant Fl. J. H. P. &c.

Poëta ἄδηλος. Similiter *Aristoph.* in Pace. Κίφδους ἔκατι, καὶ ἐπὶ ῥικὸς πλοίου. *AE. M.*

Ἐπὶ ῥικὸς] Meminit hujus proverbii *Aristoph.* in Εἰρήνῃ, quem vide, & ejus Schol. *A. V.*

Ἐπὶ ῥικὸς] *Plut.* 720. Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥικὸς πλοίου. ait *M. du S.* Et quia *Vorstius* modo *Aristophanis* mentionem fecit, crederes *Plutum* Aristophanis indicari; sed *Plutarchum* innuit; qui id ut *Pindari*, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties *Herod.* scribit noster, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Arist.* sitne *Aristoteles*, *Aristides* an *Aristophanes*. *Aristoph.* vero Εἰρην. v. 698. idem proverb. habet, sed de avaro usurpat. Inter *Menandri* sententt. rectius videtur relatum ab Cl. *Hemsterhusio* No. 22. p. 161. textus Graeci. *J. F. R.*

67. Ἰόνιον] Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi, vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, & non semel alibi: *Dion. Alex.* de sit. Orb. 94. Ἦν τε Ἰονίην κεκλήκασιν ἀνδάχαντο. Etsi Ἰόνιον natio secunda producta exaratur. Vid. eund. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam. effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. *J. F. R.*

70. Ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις] Hoc fert casus saepe, ut qui verbi caussa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcumque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. *J. M. G.*

71. Ὁμηρικῇ τοξότῃ] *Hom.* ad finem Il. Υ. *J. Br.*

Ὁμηρικῇ τοξότῃ] *Hom.* Il. Υ. 865. *M. du S.*

72. Ὃς δίον] Similem casum expressit etiam *Virg.* Æn. V. *M. du S.*

73. Ἕτοιμον] Non opus est lectione Cod. W. ἑτοί-

Tom. I. Eeeee 93. Παρα-

μων. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπίτομων, vel ἀπίταμων ex ipso potius *Hom.* reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὶ μύριον τάμνε πικρὸς ἀστής. Verum nulla mutandi necessitas; nam alioqui etiam μὰ ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὶ refertur. Sed & hoc saepe omittitur, vid. supr. de *Merced. cond.* c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. *J. F. R.*

75. Τῶν πολλῶν] *Unum e multis quae ferire destinamus.* *J. Br.*

Τῶν πολλῶν] An τ πολλῶν τι; *F. G.*

78. Ἀγούσης] Intellige τ ὁδῶ. *J. Br.*

83. Τῇ πλεούσῃ] Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ se. νηΐ, *navi eunti* quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνεούσῃ, *spiranti*, nimirum αὔρᾳ *auraе*. *Vela ventis dare*, *navem austro permittere*, solennia sunt, & sexcenties tali in re usurpata. *J. M. G.*

Τῇ πλεούσῃ] Omnino adsentior Reverendo *Jac. Elsnero*, ad Act. Apost. XXVII. 15. p. m. 483. monenti πνεούσῃ legendum, intellecto αὔρᾳ, veluti eod. cap. vers. 40. ἐπάραντες τ ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus adsertum vid. ibidem. Etsi enim πλεούσῃ, intellecto νηΐ aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius; nam si ad λυσάμενος, quocum connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam jam soluta sit navis, quam navi, cui te commisisse dici potius deberes ante, quam solveretur. *J. F. R.*

Ibid. Πλεούσῃ] Quid hoc sit, nescire me fateor. Forsan πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ὑπόγεια λυσάμενος] *Qui jam oras resolverit.* *J. Br.*

ἐθέλοντι ἢ, νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, ἢ ναῦν εὐπαγῆ, οἵαν ἀφρικέσιν πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.

ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, πολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας οὐ κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ [a] πρὸς Κόρινθον, ἐκείνους ἕπου, καὶ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη πρεσβεύων· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον. ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς καινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστον. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅσῳ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ [b] γὰρ ἀσφαλέστατον [c] τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθῆ ὑπισχνούμενον.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. LYC. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inveniamus.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ἐδοιπορήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιώναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷέν με, καὶ, νὴ Δί'; εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστον διώκοιντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί

30. Nam, age, si ita uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque, postulent, dicentes, quo animi impetu, bone Lycine, aut

[a] Πρὸς] Εἰς τὴν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes. [b] Γοῦν] Nihil hic variant Edd. notat *M. Aust.* [c] Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. *J. Fl. il. P. Al.* Τὸ τοιοῦτο M.

93. Παραπολύ] *Brodaeus* inveniens παιπάλο, monuerat legendum: ὦ Λυκῖνε παράπολυ. Sed sic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. *J. F. R.*

8. Τὸ τοιοῦτον] Recte, vid. quae supra dixi ad Dial. *pro Lapsi.* c. 17. & *Vit. auct.* 15. Immo sic ubique noster, ut fere credam, quotiens uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum, semper enim una alterave prisca editio sic habet; sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. *J. F. R.*

25. Ἐξαρκέσει] Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc mitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus Philosophis veram teneat viam, vos sequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoram, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in jus rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes,* Luciane, Bone Vir, qua re motus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti no-

aut cujus auctoritate, Chryſippum & Zenonem nobis praetuliſti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque ſermonem communicaveris nobiſcum, nec omnino quae dicimus exploraveris? Haec, *inquam*, ſi dicant, quid illis reſpondeam? Satisne mihi erit dixiſſe, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo ſit, neſcimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare univerſos, neque contra abſentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philoſophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate ſatis perſpexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere judices jubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro ſe non pati, ſed ſimiliter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falſumve ſit inveniant: & ſi tamen ita non fecerint *judices*, provocandi ad aliud tribunal poteſtatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri ſimile eſt.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, dic mihi, Lycine, ſi quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos ſumus, uſurpaſſet oculis, eo quod patria pedem non extuliſſet, hic igitur in concione Aethiopum adſeveraret atque diceret, nusquam terrarum homines eſſe al-

2 σταθὲν, ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῖν, προσκυτέρων ὄντων σοφιστοῦ, χθὲς καὶ πρώην γεγονότων, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως εἰ φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπιστεύθην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, αὐδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν 3 ἀπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἑνὶμὲν ἀνδρὶ καταδικαστὰς, ἀνδρὶ συμβουλὰ μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ταύτῃ ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ ἑτέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον [d] ἀντεξετάζοιεν τοὺς λόγους, εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἢν μὲν οὕτω ποιῶσιν, ἐφιέναι διδοῦσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον ταῦτα, ἅτινα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς.

Ἢ τάχ' ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ [e] μὴ δὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἵους ἡμεῖς ἐσμεν, ἀφ' οὗ μὴ ἐκποδὼν μηκέτι τὰ παράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διισχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμοῦ τῆς γῆς ἀνθρώπους

nobis multo majoribus, neque nobiſcum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos cenſemus? *Talia ſi dicerent, quid tandem reſponderem illis? Num ſufficeret, ſi dicerem, me obſequutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent; Nobis, o Luciane, ignotus eſt Hermotimus ille*, &c. Totum locum propoſui, ut ex ipſius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitioſe legi [εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπιστεύθην φίλῳ ἀνδρί;] & reponendum ἢ ἐξαρκέσει μοι. Loquendi haec ratio Noſtro eſt frequentatiſſima. In eodem hoc Hermotimo c. 64. Οὐδενὸς ἀνθρώπου βίος ἐξαρκέσειεν ἄν. *Nullius hominis vita ſufficeret.* in Harmonide c. 3. ἓς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. *Qui unus eſſet inſtar omnium.* Et alibi ſimiliter plus millies. Sic apud *Aelianum* XI. Ποικιλ. IX. ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, ἐμοὶ μὲν ἀπόδος τὴν αἰχμάλωτον σεαυτῷ δὲ πρίου καπηλεῖον· οὐ γὰρ καταζήσεις· non dubium mihi eſt, quin legendum ſit καταζήσεις. *J. J.*

37. Ὡς ῥᾷον] Ὅς ῥᾷον inveniens *J. Brodaeus*, ὡς ῥᾳδίως corrigere jubet, Miſc. IX. c. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾷον volverit, ac per typothetarum incuriam ῥᾳδίως inde factum ſit; verum & ego non aliter quam edi curavi, usquam inveni. *J. F. R.*

46. Διϊσχυρίζοιτο] *Benedict.* vertit, *affirmaret*, Oppoſuiſſet

d Ἀντιξετάζοιεν] Ita recte *J.* B2. & W. Ἀντεξετάζοιεν male *A1. H.* Fl. *P. S.* habebant. e Μὴ δὲ πώποτε] Sic *J.* A1. & *S.* Μηδὲ πώπ. ceterae & M. Μηδεπώποτε B2.

πυς εἶναι λθικυὺς, ἢ ξανθὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; [a] ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τ πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶδα, ὃ γ' ἀπεδήμησας παρ' ἡμῖν ἐδαμόσε, ἀλλὰ νὴ Δία, τὰ παρὰ [b] τοῖς ἄλλοις [c] οἶδας ὁποῖά ἐστι, Φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τ πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις; EPM. Οὕτω δικαιότατα γ' [d] ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καὶ γ' ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γ' καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

EPM. Τὸ ποῖον; ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ [e] μηδὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τ Ἐπίκουρον, [f] μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς [g] πολλοῖς, οἷα

bos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de majoribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum quales sint noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniorem? aut quid consulis, Hermotime? HERM. Sic est. justissime enim illum mihi videtur increpuisse. LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non jam novi an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

32. HERM. Quale id est? LYC. Subjiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget, Hac igitur ratione ac proportione servata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea quae

a Ἢ] Sic J. Fl. P. H. & M. b Τοῖς ἄλλοις] Ita Edd. J. Fl. H. &c. Τῶν ἄλλων P. c Οἶδας] Deest in W. & Ex. Fl. Adest in Edd. & P. d Ἐπιπλῆξαι] Ita dedi ex G. W. & P. Codicib. & sic voluit Marcil. Ἐμπλῆξαι male Edd. e Μηδὲ] Sic J. H. Fl. Μηδὲ P. aliaeque & M. quod hic non improbem. Μηδεπώποτε iterum B2. junctim. f Μηδὲ] Aliae Edd. hic rursus μὴ δὲ. Sed nil refert. g Πολλοῖς] Ἄλλοις Vo. Vulgatam servant Edd. & M.

poeus adcuratius: *pertinaciter adfirmaret*. Rev. *Elsner.* ad Evang. Luc. XXII. 59. vulgatum reprehendit, qui *adfirmabat* reddiderit, & *Bezam* rectius, *adseverabat* dedisse, ac testimoniorum satis adfert, unde hujus verbi vis pateat. J. F. R.

50. Ἢ εἴποι τις] Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam *si*, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inseri modestiores nolint. Concursus ille & hiatus, ἢ εἰ εἴποι, fecit ut interjectum *si* tanto facilius elideretur. J. M. G.

57. Δικαιότατα γ' ἐπιπλῆξαι] Δικαιότατα γ' ἐπιπλῆξαι. Th. M.

Δικαιότατα γ' ἐπιπλῆξαι] Recte *Marcilius* conjecit δικαιότατα γ' ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐπιπλῆξαι, Mss. hanc conjecturam stabiliente, & vertendum *justissime videtur illum increpasse*, non ut vulgo, *consternasse*. J. G. G.

Ibid. Ἐπιπλῆξαι] Secutus sum Mss. Gr. W. & P. Impressi mendose ἐμπλ. M. du S.

Ἐπιπλῆξαι] Idem verbum pro vulgato ἐμπλῆξαι reposui supra c. 20. J. F. R.

62. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν] Ineptissime Opsopœus. *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus. Ergo absurde propositus est nobis quispiam*, quam vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud *absurde* non apparere in Graecis, aut sic quoque pessime Graecam vocem reddidisse. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & sic dicet. Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis.* Pater ad haec Graeca adscripsit recte, *vicissim nobis proponatur.* J. G.

Ἀνάλογον] *Analogiam* sive proportionem Geometricam cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β judicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista adnotare suppuderet, nisi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem discen-

quae sunt in Porticu, & quae illa dicit: nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa sua* pedem protulerit? Quid vis illi respondeam? HERM. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, edisce re, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem & Pythagoram, & Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos, Quid agit, tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *studio* occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem

τὰ τ᾽ ϛοᾶς ὄϛι, ϗ ἃ ἐκεῖνη φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, πρὸς πάντων ἀποφαινόμενος, ϗ ταῦτα, εἰ εἰδὼς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τ᾽ ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

75 EPM. Τὸ ἀληθέϛατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲ Στωϊκῶν, ϗ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατ᾽ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τ᾽ ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰ διδάσκαλος κἀκεῖνα μέλαξὺ ϗ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀναίρεπει γε αὐτὰ, προθεὶς αὐτός.

ΛΥΚ. Ἦ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τὸς ἀμφὶ τ᾽ Πλάτωνα ϗ Πυθαγόραν ϗ Ἐπίκυρον, ϗ τὸς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάϛαϛας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιϛεύειν, ϗ οἵε τοιαῦτα εἶναι τὰ ι ἡμέτερα, ὁποῖα ἂν ἐκεῖνοι φῶϛιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἦν τινα ϗ τ᾽ ἀθλητῶν ἴδῃ ἀσκούμενον πρὸ τ᾽ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τ᾽ ἀέρα, ἢ

h EPM.] Omissa *Hermotimi* persona in Edd. restituta ex *Marcil.* & punctis W. *i* Προσθεὶς] Προθεὶς *Vo.* Sed nil mutant Edd. nec M. *k* ΛΥΚ.] Deerat in Edd. *l* Ἡμέτερα] Ita recte *J. S.* & L. Ὑμέτερα male *Ald. Fl. H. P. F.*

cendi antiquum truncari etiam saeculo nostro, subinde observarem. *J.M.G.*

69. Πολλοῖς] Pro πολλοῖς nimis mallem ἄλλοις, & ita transtuli. Qui novit, quomodo in MSS. saeculi IX. & X. distrahatur interdum α litera, non improbabilem conjecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile *aliis* substituet *multos*. *J.M.G.*

73. Οὐδὲ πώποτε] Conf. infr. Συγίρ. c. 29. pr. *M. du S.*

74. Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.] Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέϛατον. *Th. M.*

75. EPM. τὸ ἀληθ.] W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis *Luciano* absurde tribuuntur. *M. du S.*

EPM.] Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. *J.M.G.*

EPM.] Recte quidem hanc personam inseri voluit *Soulius*; sed in marg. *Junt.* notaverat id factum ex punctis quae in Cod. W. i. e. *Wittiano* exstare ad designandas personas solent. In marg. *Hag.* vero scripsit, se id ex Cod. M. habere. *J.F.R.*

81. Προσθεὶς αὐτὸς. ἢ νομίζεις] Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσθεὶς αὐτός. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. *Th. M.* Προσθεὶς] Leg. προθεὶς. *A. V.*

82. ΛΥΚ. ἦ] Novam hanc personam, quamvis repugnent codices, postulat sententia. Nisi forsan malis incipere ejus partes a ϗ ἀναπείπει γε: ac tum quidem προσθεὶς stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἦ. *M. du S.*

88. Ἡμέτερα] Parisina quidem Edit. habebat ὑμέτερα aeque ac *H.* aliaeque duae; sed sphalma tantum typographicum esse, ex versione patet, quae *nostratia* exhibebat. *J.F.R.*

91. Λακτίζοντα εἰς τ᾽ ἀέρα] Sic in Epist. I. ad *Corinth.* IX. 27. ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura Cl. *L. Bos* p. 137–38. quem consulendum etiam monuerat Cl. *T. Hemst.* in marg. Ed. *Graev.* *J.F.R.*

ἢ τὴν κενὴν πληγήν τινα καταφέρουσα, [a] ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίουσα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκείνα μὲν οἴησεται ῥᾴδια εἶναι, τὰ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, ἑαυτὸν ἀπαιρουμένη αὐτῷ, τὸν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρινεῖται, ὁπόταν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὔ; μὴ τοίνυν [b] μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἂρ' οὖν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ σκιαμαχοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτούς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀναιρέπτεα ῥᾴδιως. ἐπεὶ [c] τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ καταστρέφουσιν ἐκεῖνοι ἀοθενῆ, εὐθὺς ἀναιρέπτουσιν, ἢ καὶ, νὴ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρφη τινὰ σωρήσαντες, ἔπειτα ὅτι πόντε πήξαντες, ἐπ' ἄκρῳ προθέμενοι, στοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἢν τύχωσί τινε, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς, ὡς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. ἀλλ' οἱ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖται ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ σκιμμόνια τὸ βέ-

tem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes juvenis lusus, victoriam vero tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & si quando feriant, trajiciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, si sarmenta telum transierit. Verum ita Persae certe non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed primo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant: deinde vero ea etiam quae petuntur, volunt moveri, non stare & expectare sagittam

[a] Ὡς] Sic *J.* Abest in ceteris Edd. & M. [b] Μὴ δῆ] Ita disjunctim *J. H.* Fl. & M. Reliquae fere μηδὲ [c] Τὸ τοιοῦτον] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c.

92. Ὡς ἢ ἀνταγ.] Deerat ὡς in reliquis, sola *J.* habet. *M. du S.*

96. Ἀνταιρομένου] Ἀνταιρουμένους pro ἀνταφαιρουμένους eod. hoc sensu legitur ap. *Thucyd.* III. p. 184. 25. Sed Cl. *Dukerus* in notis (ad quem me rursus remisit *T. Hemst.*) multis exemplis probat, non ἀναιρούμενος, sed ἀναιρόμενος hic Graece dici; quod certum est; nam est ab αἴρω & αἴρομαι tollo, non ab αἴρω ligo. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis *Thucydidis* recte legi ἀναιρουμένους affirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. *J. F. R.*

99. Ἀπαγορεύσῃ] Quod digito erecto significabant. *M. du S.*

5. Τὸ τοιοῦτον] Constantem Editionum lectionem esse, *Salanus* adnotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An speravit se inventurum ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo; quanto autem magis abundaret articulus in illo *Aristotelis* de Gen. anim. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲν τρόχον αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν. Noster supr. c. 10. ἥτις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc nostro cum Atticis familiare esse, jam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29. iterum fin. §. 34. & pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. *J. F. R.*

6. Οἰκοδομήμασιν] Eadem Jul. Imperator in Epist. Ὅσα τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς δῦνας ὅτι ἂν ὀκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιᾶσιν αἰγιαλῷ πλάζεσθαι. Locus autem *Homeri* quem imitandum sibi proponit

Ju-

tum, dum incidat, sed fugere quantum licet maxime. Bestias enim ut plurimum dejiciunt sagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad scopum tentanda sit vis & contentio plagae, lignum quod ictum repellat, aut scutum e crudo boum tergore, propositum trajiciunt, & ita sperant per arma quoque sagittas suas transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita sarmenta sagittis transjicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quisque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae potuerunt vultumque minasque
tueri Nostrae,

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque ejus novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os ajunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec pe-

λῶ, ἐς' ἂν ἀμεινόν, ἀλλὰ ἀσφαδάζοντα ὡς ἔνι μάλιστα. θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ καταπελτεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ ποτε καὶ ὅτι σκοπῷ δέῃ πειρᾶσθαι τῆς τόνου ἡ σφιγξ, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοείου πρόβλημα, διαλαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶ δι' ὅπλων σφίσι χωρήσαι τὰς ὀιστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ φρύγανα προβέβληνται, καταπελτεύουσιν, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραφέντων, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκός, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τῆς Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἃ φησι περὶ τῆς Ἕκτορος,

Οὐ γὰρ ἔτι κόρυθος λευκὸν μέτωπον.

Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ' ἄν μοι δοκεῖ καὶ διηγήσασθαί τι περὶ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ ἀπόρρητα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπὶ πολὺ λαθεῖν αὐτόν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξέ-

d Οὐ γὰρ] Ὅτι οὐ γὰρ W. Abest ὅτι ab Edd. *e* Λύσσουσι] Λύσσουσιν apud *Homer.* legitur; sed nihil mutant Edd. Luciani. *f* Δοκεῖ] Sic L. & marg. *A1W.* Δοκῇ Edd.

Julian. est Iliad. 5. Tangit Pisid.

Ὦ συλλογισμῶν εὐέλικτα κύματα,
Καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυμάτων,
Τὰ λίπτα κἀφη συλλεγόντων εἰς σέγην.

Habet sequens illud ἀσπίδα ὠμοβοείην. Ex Homero. *J.B.*

26. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ] *Nuntia igitur nostro nostrisque Hermotimo.* *J. Br.*

35. Οὐ γὰρ . . .] *Hom.* Il. Π. *J. Br.*

Οὐ γὰρ ἔτι.] *Hom.* Il. Π. 70. *M. du S.*

Οὐ γὰρ] Mss. W. praemittere ὅτι, probo Graecismo, Cl. *Jens.* in Fercul. liter. p. 144. notat, & remittit ad Lectt. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad *Deor. judic.* §. 1. pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. *J. F R.*

36. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος] Opsopoeus *haec quidem nos ero dicturi sumus omnes, singulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit*, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione. ὅταν δὲ ἀπροχειρισάμενοι οἱ παιδικοὶ ἀπὸ μέρους ἕκαστος οἱ παιδόντες τὸ τῷ μέρει παίσωσιν. Ubi reddit *mutuo*, non singulatim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro in Pseudomanti, καμοὶ μὲν οὖν αὐτὸς ἤρξατο μόνῳ, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συμῳγούς, ἅπασιν ὑπεμεν ἱκάνως τὸ κατ' ἀξίαν. De saltatione, καὶ τοὺς ἐφεξῆς ὕστερον ἕκαστον αὐτῶν. quod non satis lucide in Latinis efferunt. Et infra ἐγὼ μὲν οὖν ἐδὴ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄνευ ἄλλου ἐφεξῆς αὐτῷ. *J. G.*

39. Ἐν Σικελίᾳ] *Aliquod e Sicilia monumentum*, ubi aliquando peregrinatus est. *J. Br.*

87. Εἰ-

ξένῳ [a] συνεγχθεῖσαι αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· † δὲ, [b] ὦ † γυναῖκα † ἑαυτῆς, ὀργίζεσθαι, ὅτι σὺκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα † δυσωδίαν. † δὲ, ὦ σαιτεῖε συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, [c] μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ὀσφραίνειν σῶμα. καὶ Ἑρμότιμον τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὼν, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τὰ ἄλλων τὰ σώματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἰ σοὶ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ὅπῃ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελών φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαίρεσις τῆς Φιλοσοφίας, μηδεμίαν αἱρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας [d] τὸ τοιοῦτον.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· ὃ δὲ νῦν κατ' ἐμὲ ἀπαγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῦν δὲ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐ-

regrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero ad conjugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam vero ignoscisi sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quoquam miscuisset, putasse viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia ajo, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

35. HERM. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere, neque enim cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sit ne tale quid philosophia, quale ego

a Συνεγχθεῖσαι] Ita habere *J. H.* Fl. *S.* & M. notat *M. du S.* b Παρὰ] Παρ' Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum Edd. c Μὴ δὲ] Sic *J. H.* Pl. & M. Μηδὲ ceterae Edd. d Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. constanter legere notat *M. du S.*

49. Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς] Τοῦτο * καὶ περὶ Διῶνος ἱστορεῖσιν τῷ † Προυσαίεϊ· ὃν καὶ λέγει τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσέοιμον ‡ ἐπωνόμασεν. *V.*

62. Ὦ Δυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας] § Φίλων ὅτι κατὰ τὴν Ἑστίας ¶ ἔθος ἐστὶ· αὕτη γὰρ ἡ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, ** αἰτιᾶται, καθ' ἃ ὁ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς φιλίαν †† αὐτὴ συνάγει λέγει τε κατ' εἶναι ἰσχάρας τοῦτο ‡‡ προμηθουμένη. *V.*

* Καὶ] Hanc conjunct. in Edit. omissam supplevit *M. du S.*
† Προυσαίεϊ] Sic C. & M. In V. Προυσίεϊ erat. *M. du S.*
‡ Ἐπωνόμασεν] Ὠνόμασεν Edit. *Clerici*, quam correxit *M. du S.*
§ Non nova formula. Vid. *Athen.* L. IV. p. 166. D. *M. du S.*
¶ Ἔθος] Ἔθεσι prave Edit. *Cler.* Sed correxit *M. du S.*
** Αἰτιᾶται] Ex M. supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad αἰτιᾶται, reliquaque vitiosa restituit *M. du S.*
†† Αὐτὴ] Αὐτῆς prave Edit. *Cler.* Emendata ex cod. fonte.
‡‡ Προμηθουμ.] Προμήθειαν Edit. eadem, emendata ab eodem.

87. Εἰδότα οὐκ ἂν ποτε] Placet εἰδότα ὡς οὐκ ἂν ποτε. *J. Br.*

Εἰδότα] Luciano, contendenti non posse optimam & verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & examinarit, objecerat Hermotimus, utrum si unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus esset omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' ἂν ἀδύ-

ego ajo esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum *sententias* non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eos esse; an vero statim noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermotime. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

36. LYC. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim de quibus inter omnes convenit, cum his de quibus

τὸ εἶναι· Αἰθίοπας [e] δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ὅπι τὸν λόγον; ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδών, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστόν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. EPM. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, ἐγὼ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμαθάνων ἕκαστα. εἰ σοὶ δὲ σκόπει, μή τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἆρα δεήσει περιόντα σε πανταχοῦ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. EPM. Τί ποτ' ἂν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, σὺ μόνα τινὰ μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα [f] ὡς οὐκ ἂν πολὺ τὰ τέτταρα πέντε [g] γένοιντο, εἰ δ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι [h] λέγωσιν.

ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκά-

e Δι] Γι W. f Ὡς] Ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus Edd. ὅτι conjecerat *Fens.* ex B. g Γίνοντο] Sic *Al. H. Fl. F. Bz. S.* & M. Γίνοιτο *J.* & *P.* h Λέγωσιν] Ita Edd. optimae & M. Λίγωσι male Fl.

70. Ἀπίτωσαν ἐκποδών] Procul facessant. *G.*

ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἂν ποτὲ τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, εἰ δ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, *εἰδότα ὅτ' οὐκ ἂν πολὺ*, &c. Id namque ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, numquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirment?* ultimae syllabae in praecedenti voce [εἰδότα] affinitas videtur erroris in describendo dedisse caussam. *J. J.*

Εἰδότα ὡς . .] Recte Cl. *Jens.* conjunctionem supplendam censuit, quae in Edd. deerat, verum cum ὡς jam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex Edit. est, ut in variantt. indicavimus. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἂν πολὺ] Cl. *Jensius* in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, habet ὡς. Ὅτι *Bz.* *M. du S.*

90. Οὐδὲν πρὸς ἔπος] *Erasm.* in proverbio: *Nihil ad versum.* Hoc alibi explicuimus. *J. Br.*

κάζεις, [a] πάμπολυ αὐτῶν ἀφεστῶσα. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧ τινι ἐνέτυχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, ἢ ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. ΛΥΚ. Τί δαί, ἐνέτυχηκας πώποτε, ᾧ πρὸς Χαρίτων σεαυτῷ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, ᾧ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους; ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὦ γενναῖε, ᾧ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵ τινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέτταρα τιθέντες, [b] ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, [c] ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· disceptatur confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere? HERM. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidisti ne unquam, (&, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non dissiderent de initiis rerum aut de finibus? HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur

[a] Πάμπολυ αὐτῶν ἀφεστ.] Ita Codd. W. & L. Πάνυ ἀφέστηκε αὐτῶν Edd. [b] Ὅπερ οὐδ. εἰ οὕτ. ἔχει] Sic Edd. & M. [c] Ὑμᾶς] Sic W. L. & *Ba*. Reliqq. Edd. male ἡμᾶς.

96. Ὁ μὴ τέτταρα] Rogat Lucianus an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Quae verba Interpres sine ullo sensu vertit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor*, vel, *qui negaret, ea esse quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud *Arrian.* Exped. Alex. L. V. cap. 19. Τό, τε μήκει θαυμάζειν ὑπὲρ πάντα πήχεις μάλιστα συμβαῖνον: *Staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cubitos.* *L. Bos.*

1. Ἢ τέλους] Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. *F. Br.*

8. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά] Opsopœus apud *Basileenses* & *Bourdelotius. forsasse enim dicerent Epicurei aut Platonici vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus.* Benedictus. *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem vocularum σφᾶς, quae non notat vos aut *vestram*, ut fecit Opsopœus, sed *ipsos* vel *se*. Cæterum male peccavit, quum *Basileensium* ὑμᾶς mutavit, præcedente *Bourdelotio* in ἡμᾶς. Et porro quid est illud vel Benedicti *componere* vel Opsopœi *compositionem*? Ita adscripsit pater, *ipsos quidem ita componere, vos vero.* Sic infra. εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν. εἶτα Πλάτωνι τοσαῦτ' ἔτερα. εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δή' ἐν ταῦτα συντιθῶτα οὐ πεφαλαίῳ γόνου' ἂν &c. *F. G.*

10. Ὑμᾶς] Non sola *P.* habet ὑμᾶς. *Ald. F.* & *Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & *Ba*. recte ὑμᾶς. *M. du S.*

14. Σώματα εἶναι ἅπαντα] *Omnia corporea esse Stoici dicunt.* Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. *F. G.*

17. Ὡς ἀναμφιλέκτως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δόξης αὐτὸ ἔχειν] Δόξης αὐτοῖς ἔχειν. *Th. M.*

23. Ὅρα σιωπᾷν] Conf. infra Εἰκ. c. 13. *M. du S.*

Ibid. Σιωπᾷν] Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. *Paris.* & *S.* Reliquae ignorant (licet *Junt.* punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab *Solano*, qui id literae α subjicere voluit;) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim *Vigerium* de Idiotism. p. 158. Edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* docere, infinitivos in ᾶν non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex *Vigerio* quaedam huc transcribere: Ἀγαπᾶν, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγαπᾷν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula. Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα ἰδίωτατον ἔχει πρὸ τοῦ ν τὸ ι ἀποφάντα. i. e. *Infinita in ᾶν exeuntia non habent iota subscriptum.*

tur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse, Epicurei autem id quod suave sit? & cum vos dicitis corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse. Tu vero, quod modo dicebam, injuste sane id ipsum de quo disceptatur comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adjudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus, ubi sane judicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aeque audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos, condonati gratiae judicii.

37. HERM. Non videris mihi, Ly-

ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ [d] Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν [e] ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ γνωρίζει καὶ ἀσώματόν τι οὐ τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅσῳ ἔφλω, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον [f] τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, [g] ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὡς [h] Στωϊκῶν ἐστι μόνων τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτὸ τοῦτο περὶ ἅπαντα μάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δόξομεν.

EPM. Οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι

d Ἐπικούρειοι] Ita constanter Edd. Ἐπικούριοι W. semper. e Ὑμεῖς] Recte sic H. Fl. P. & M. Ἡμεῖς male J. f Αὐτὸ] Nihil variant Edd. Αὐτοῖς Marc. Αὐτὰ W. g Ἔνθα δὴ κρ. μ. ο. δ.] Edd. hic cum Cod. M. consspirare notat M. du S. h Στωϊκῶν] Στωϊκόν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνων J. Στωϊκῶν ἐστι μόνων H. Fl. A1. P. B2. & S.

peum: quia verba in ν finita numquam habent ante ν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν. plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην — ἐποίουν, ἐποίουν &c. Sic *Etymologus*, eumque secutus *Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩΙ, ΛόΓΩι, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum Edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud *jota* his infinitivis, ut quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. *Etymologus* tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγωνᾶν, βοᾶν &c. Ita ut adsensum ei praebere cogar; sed cum in hac Luciani edit. ubique jam additum jota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Cl. *Hemst.* aliisque in alior. auctorum Editt. inducta recedere fas sit. Ita enim ἀγωνᾶν passi sumus edi in de *Merced. cond.* Ita ἰρᾶν dedit *Ilemsterh. Contempl.* §. 13. f. Ὁρᾶν *Timon.* §. 56. f. ἱκετηδᾶν ibid. §. 48. p. 161. ἱκετηλᾶν in *Prometh.* §. 8. p. 191. fin. &c. Ἡμιφορᾶν *Thucyd.* I. 69. p. 45. 14. Δρᾶν. Idem I. 5. p. 6. 2. Τιλλοτᾶν *Herodot.* Steph. I. p. 51. f. Ὁρᾶν ibid. p. 50. pr. Δρᾶν etiam *Aristoph.* Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his *infin.* omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens *Aristophanis* Edit. habeat jota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At *Florent.* & B2. Edd. Luciani id habent ubique; sed *Juntina*, id non habet, nec *Hagenoana*, nec *Aldina* prima, sed ubique scribunt ἰρᾶν, διορᾶν, μιλαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem *Juntina* id punctum sub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum numquam dixerint βοάειν, γελάειν, etiam jota non potuere subscribere. Etsi jam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάεον contractum esse, adeoque & jota recte subscribi aeque ac in βοάεις βοᾷς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Cl. *Bongelio*, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine jota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde. J. F. R.

ναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἕτερόν τι, ἀλλὰ μὴ [a] τοιοῦτον φήσεις. ΕΡΜ. Εἶσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι εἰς τὸ [b] Ἀσκληπιεῖον, ἢ εἰς γοῦν Διονύσου τὸ ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δέοι δ' ἂν ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΕΡΜ. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὔ, εἴ γε ἀπόλωλεν; ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν τῷ μὲν πρότερῳ εὕρῃς αὐτήν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει. ΛΥΚ. [c] Πρόδηλον. ΕΡΜ. Καὶ εἰ γε μὴ εὕροιμεν ἐν τῷ μὲν πρότερῳ κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· ἐν οὐδὲν ἐρεύνης οὐδὲ ὕστερον δεῖ. ΛΥΚ. Ἔχει γάρ. ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη που τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνῶντες τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν.

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὑροῖτε, ἐν εὑρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ [d] εἰ ἄλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δέ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες εἰς τὸν νεών, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί τινες. εἶτα ἐν τῷ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὅ, τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι

cine, intelligere, quid mihi voluerim. LYC. Igitur dilucidius dicendum erit, ſi quid diverſum, non autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM. Statim ſcies, quid dicam. Ponamus enim duos quosdam in Aeſculapii aut in Bacchi templum ingreſſos. Deinde vero phialam de ſacris perditam. Oportebit ſcilicet ambos excutere, uter in ſinu habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet autem omnino alteruter. LYC. Quî non, ſiquidem perdita ſit? HERM. Igitur ſi apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere. LYC. Planum. HERM. Et ſi non inveniamus in ſinu prioris, alter omnino habet, & nihil perſcrutatione, neque ſic, opus eſt. LYC. Habet enim *alter*. HERM. Et nos igitur ſi inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaeſivimus: aut cujus rei gratia plus laboris ſumamus?

38. LYC. Nullius, ſi quidem inveneritis, & inventum ſcire poſſitis id ipſum eſſe, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis ſit donarium. Jam vero, amice, primum quidem non duo ſunt ingreſſi in templum, ut neceſſe ſit alterutrum habere rem furtivam, ſed valde multi. Deinde ipſum quod deſideratur, quid ſit obſcurum eſt, phialane, an ſcyphus, an corona? Quot enim ſunt ſacerdo-

[a] Τοιοῦτον] Sic *J. H.* Fl. P. &c. & M. [b] Ἀσκληπιεῖον] Sic Edd. omnes & M. [c] Πρόδηλον] Πρόδηλον γὰρ W. Sed abeſt alterum hoc γὰρ ab Edd. [d] Εἰ] Abeſt εἰ in P. Adeſt in Edd.

32. Ἀσκληπιεῖον] Sic hic quidem libri omnes. & Ἰκαρ. c. 16. At Δημων. c. 27. Ἀσκληπιοῦ iidem habent. Vid. & Ἀνάχ. c. 42. & utroque modo ſcribitur. *M. du S.*

35. Ὑπὸ κόλπου] Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. *M. du S.*

40. Γὰρ — γάρ] Sic W. Sed forſan pro poſteriori γὰρ melius legeretur γε. *M. du S.*

50. Ἀνάθημα] De differentia inter *ἀνάθημα ſuſpenſum donarium*, & *ἀνάθεμα*, quod ſacris Scriptoribus *devotionem* ſ. hominem *diris devotum* ſignificat, cum tamen ejusdem thematis ſit utrumque, vid. *Periz.* contra *Sanctium* diſputantem, ad *Sanct. Minerv.* L. IV. c. 14. p. m. 762. Diſtinguit etiam *Heſych.* Sed illa diſtinctio non videtur antiquior aevo Chriſtiano; & vel poſtea tamen ab nonnullis Eccleſiaſt. Scriptt. promiſcue uſurpata: exempla exhibet *Suicerus* in theſaur. Eccleſ. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 3. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόρευα τῷ θεῷ, χωρίζονται λοιπὸν τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· ὅτου μὲν ὁ ἀνάθεμα γενόμενος, ἐκκόπτεται καὶ ἀποδιαιρεῖται λοιπὸν τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, καὶ ἀναπεδισμένον καὶ ἀφωσιωμένον τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσληφθῆναι τῷ λαῷ δύν-

ἀνα-

dotes alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine? LYC. Quoniam obscurum est, sit ne phiala illud, quod periit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desines. Neque enim planum est, sit ne haec ipsa quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas aureas? HERM. Ego vero. LYC. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere conjecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud est, quod eorum qui exuentur unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei *cimelia* surripuisset:

λέγουσι, ϗ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπασιν ἀποδῦσαι τὰς εἰσελθούσας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· ϗ γὰρ ἂν πρὸς τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρῃς φιάλιον χρυσοῦν, ἔτι ϗ τὰς ἄλλας σοι ἀποδυτέον. EPM. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ ϗ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' ὅτι γε χρυσοῦν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλιον· εἰ δὲ ϗ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, ϗ σὺ πρὸς τῷ πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ ὕτω παύσῃ διερευνώμενος τὰς ἄλλας· ϗ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ Διός· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς; EPM. Ἔγωγε. ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ὅτι πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, ϗ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἰέσθαι.

Καὶ γὰρ [e] αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρέχόμενον, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν [f] ἀποδυθησομένων ἔχει τι πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον· ϗ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, ϗ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν ϗ ὅτως, ὅστις ὁ τὰ τοῦ Διὸς ὑφη-

e Αὖ τὸ] Ita habent *J. H.* Fl. &c. & M. Αὐτὸ male *P. S.* & G. f Ἀποδυθησομένων] Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυσομένων Edd. omnes male.

ἀνατίθησι αὐτὸς ἑαυτόν. *Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus exscinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur Diabolo, seque ipsum ei consecrat.* Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθημα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθεμα. *J. F. R.*

75. Ἐπὶ πάντας ἰέναι] Sincera lectio ἰέναι. *J. Br.*

79. Αὖ τὸ] Sic M. & plerique Impressi. P. & Mss. Gr. αὐτὸ minus commode. *M. du S.*

80. Ἀποδυθησομένων] Scribendum ex Mss. ϗ γὰρ αὐτὸ τὸ πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τι πάντως. *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet.* in editis legitur ἀποδυσομένων, hoc est *qui exuent.* *J. G. G.*

Ἀποδυθησομ.] W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. *M. du S.*

ὑφηρημένος· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἓν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην φιάλην. θῶμεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἦττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ σχολῆτε τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι. ΛΥΚ. Ἦ οὖν πού τι καὶ [a] αὐτοὺς τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἐναγχος Ὀλυμπιάσιν ὅτε τὰ λαμπρὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ [b] Ἠλείου θέαν μοι προκαλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ μὲν τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶδα οὖν καὶ τοῦτο, ὡς κληροῦσιν ὅντινα χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδών.

licet enim privata quoque habere. Cauſſa autem illius ignorantiae una eſt, puto, quod inſcriptionem non habet deſiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deſiderari phialam. Quod ſi inſcriptum eſſet Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inſcripta eſt, deſineremus exuere alios, & moleſtiam illis faceſſere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam ſaepe vidiſſe ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis. LYC. Numquid igitur unquam prope ipſos ſediſti certaminum praeſides? HERM. Quin nuper Olympiis ad ſiniſtram Hellanodicarum, Euandrida Eleo ſpectaculum mihi occupante in ſuis civibus. cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent. LYC. Itaque noſti hoc quoque, ut ſortiantur, quem, quî cum, aut lucta certare aut pancratio oporteat. HERM. *Novi* enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μέν, παλαιὸν, ὅτι Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης. ΛΥΚ. Μή μοι [c] τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπις [d] ἀργυρᾶ προκεῖται ἱερὰ τοῦ θεοῦ, εἰς ταύτην ἐμβάλλουσι κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ χυαμαῖοι

40. HERM. Olim quidem praeſide certaminis Hercule, lauri folia. LYC. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, ſed quae ex propinquo vidiſti, ea narra. HERM. Urna argentea propoſita eſt, Dei ſacra, in hanc parvae fabarum inſtar ſortes injiciuntur,

a Παρὰ] Sic W. Περὶ Edd. b Ἠλείου] Ἠλείου *J.* c Τὰ πάλαι] Sic Edd. & M. d Ἀργυρᾶ] Edd. vulgo male ἀργυρᾶ.

98. Παρὰ] Ex Codice W. Impreſſi enim corrupte περὶ. *M. du S.*

2. Εὐανδρίδου] Idem haud dubie qui de iis qui Olympiis ludis vicerant, librum ſcripſerat, quem laudat *Pauſanias* L. II. p. 185. 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδας ſcribitur ejus nomen. *M. du S.*

11. Φύλλα Δάφνης] Senſus abruptus, interpellante Luciano; nec facile quae verba ſecutura fuiſſent, patet. Rationem tamen comparandorum Athletarum ediſſerere volebat, quae olim obtinuerat. *M. du S.*

Φύλλα δάφνης] Poſt δάφνης . . . . . quatuor puncta in *Junt.* fecerat (niſi fallor) *Solanus*, aliquid deeſſe indicans; nam ſpatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non eſt certum indicium; ſolet enim inter perſonas & in hac Ed. & in *Ald.* ſemper ejuſmodi ſpatium relinqui. Deeſt quidem aliquid ad plenam orationem, ſed nihil tamen addendum; nam interpellatur ſermo dedita opera a perſona ſequente. *J. F. R.*

13. Κάλπις ἀργυρᾶ προκεῖται] Sic c. 57. in calpidem, ſive capidem, ſive capedinem, ſive capidulam, ſive capedunculam (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) ſolebant injicere ſortes luctantium, & currentium, ut patet lineis ſeq. unde recte in Gl. Phil. *urna* κληρωτὶς, κάλπις. ὑδρία, nec male doctus Grammatic. *Heſych.* apud quem κάλπις ἵππου βαδίσεως καὶ αὐτὸς δρόμου, tangit enim rem quae ſortes ſequitur, ſc. equorum agitationem: de Latinis nominibus ſuperius allatis dico alibi, ut & de ſortibus. *J. B.*

Κάλπις] *Sortes Olympicae.* *F. G.*

Ibid. Ἀργυρᾶ] Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρᾶ, *Solanus* adſcripſerat: an ἀργυρᾶ? Recte;

sur, inscriptae. Inscribitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, & Jovem precatus, demissa in urnam manu, fortium unam extrahit, & post illum alius; adstansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec sinit illum videre, quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam jam habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus Hellanodicarum, hoc enim non jam recordor, circumiens inspicit sortes stantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, vig. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem; litera quaedam impar & ipsa, uni tantum sorti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis injicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, expectans dum illi certaverint, nec enim habet ex adverso sibi respondentem

τὸ μέγεθος, ὑπογεγραμμένοι ἐγγράφει δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ὁ ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ [e] γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσθυξάμενος τῷ Διΐ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν. ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, [f] ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, καὶ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὁ ἀνέσπακεν· ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῷ εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιὼν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστῶτων, καὶ ὅτῳ τὸ μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνασπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συναπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους καὶ ταὐτά. οὕτω μὲν [g] γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, [h] οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, [i] γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλει αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἐφ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· ὁ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο ὁ μικρὰ

e Γράμμασι] Γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd. f Ἀνέχει] Ἀντέχει Edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A. G. W. P. L. g Γάρ] Abest haec particula a W. h Οἷον] Ὅλων Fl. & W. Ceterae Edd. & P. vulgatam tuentur. i Γράμμα τι] Γράμμασι una voce H. Γράμμα τί Fl. Γράμμά τι S. & M. Γράμμα τὶ P. Sola Aldina recte γράμμα τι.

ete; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem B2. hic bene legit ἀργυρᾶ, quam sequor. J. F. R.

25. Ἀντέχει] Angl. ἀνέχει. J. B.

Ἀνέχει] Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. manu elata. ut ap. Hom. ἀναχὼν τὴν χεῖρα. male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. J. G. G.

27. Ἀλυτάρχης] Pete Varinum. J. Br.

Ἀλυτάρχης] Vid. Marm. Oxon. p. 109. Et quos isthic laudat Cl. Vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV. 9. Cujac. Obs. II. 13. Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etym.) Praerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἄλυτας Elei vocabant. M. du S.

Ἀλυτάρχης] Varinum ait Brod. id est Phavorinum, qui olim Guarinus. sed ipse maluit Varinus audire; Phavorinus vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior quam altero. J. F. R.

32. Παγκρατιάζειν] Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philostratus de athletis refert, pancratium palaestram simul & pugillatum vocari. G. C.

38. Γράμμα τι] Misere in re facili fluctuant Edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & similia in editionibus & scholiastis reperias, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non constent. J. F. R.

44. Συμ-

χρὰ εὐτυχίᾳ ϛ ἀθλητῇ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

ΛΥΚ. Ἔχ' ἀτρέμα, τοῦτο γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· ἐχὲν ἐννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τὰς κλήρους, θεῖόν δή, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατῆ ποιῆσαι) [a] ἐπισκόπησον τὰ γράμματα, καὶ μὲ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς. ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, σὺ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν, σὺ γὰρ προείρηκας ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειρολονοῦν τὸν ἔφεδρον, ἀλλ' ἐπειδὰν τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὑρὼν, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· σὺ δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀνάλογον τῷ εὑρεθέντι, καὶ [b] ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι φανῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀναλογούμενον.

41. LYC. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque, volo enim te jam pro spectatore Hellanodicam facere, inspice literas, nec prius puto didiceris, quis subsessor ille sit, quum veneris ad omnes, eosque comparaveris. LYC. Quid ita, Lycine? LYC. Fieri non potest ut statim invenias literam illam subsessoris indicem, aut literam forte invenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae subsessorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum qui alteram A habet, eoque invento, illos jam comparasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. Οὐμφυσῶ. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δήσει ἐπὶ πάντας τὸν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν· ὡς εἴ γε μὴ τὰς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μήν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γὰρ

42. HERM. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas, quid facies? LYC. Minime *quid ego facturus sim quaeritur.* Sed tu Hellanodica, scire volo, quid facturus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subsessor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo nisi omnium sortes videris, non discas subsessorem. HERM. Quin, Lycine, facile discam.

a Ἐπισκόπησον] Sic Edd. omnes. Ἐπισκοπῶ Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. b Ἐπὶ πάντων] Ita habere Edd. & M. notat *M. du S.*

44. Συμπεσεῖσθαι] Conf. infra Z. Τραγ. c. 40. med. Et Γυμν. 38. *M. du S.*

49. Ἐπισκόπησον] Angl. ἐπισκοπῆς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. *J. B.*

Ἐπισκόπησον] Rectius iidem libri ἐπισκοπῆς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inspicis litteras.* *J. G. G.*

55. Ἐκεῖνός ἐστι] Lego εἰ ἐκεῖνό ἐστι, refertur enim haud dubie ad γράμμα. nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servent ἐκεῖνος. *J. M. G.*

Ἐκεῖνός ἐστι] Si vulgatam servamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἔφεδρος; ut sensus sit: *etsi inveneris literam, tamen nescias num ille praeses sit, penes quem invenitur illa litera*, s. *qui indicatur litera illa inventa.* *J. F. R.*

89. Μὰν γὰρ] Hae particulae & alibi conjungi amant, ut supr. de *Merced. cond.* c. 17. versus fin. Ibid. c. 26. med. & 29. pr. ac frequenter alibi apud

cam. Inter novem enim si Ε primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsessorem. LYC. Quid ita, Hermotime? HERM. Hoc modo Α duo illorum habent, Β itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam Ε, eumque qui illam extraxerit, esse subsessorem. LYC. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima Α, altera Β, & sic ordine, donec in una illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis Κ, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies, si primum Ζ invenias? quanam re intelliges subsessorem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens invenias nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere. HERM. Difficile est ad respondendum quod rogas.

τ' ὀγδόα, ἢν τὸ (ε) εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἕφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐγί. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ, (Α) δύο αὐτοῦ ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τὰ λοιπὼν δὲ τέτταρων ὄντων, οἱ μὲ, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλω) ἤδη ἐς τὰς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον δὴν ὅτι μόνον ἂν ἦτω πρόσκειτον εἴη τὸ ἕξης γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακὼς, ἕφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τ' συνέσεως, ἢ θέλεις ἀπείπω τάγε μοι δοκοῦντα, ὁποῖα ἂν ᾖ; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀπορῶ μέν τοι ὅ, τι ἂν εὔλογον ἀπειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲ γὰ ὡς ἑξῆς πάντως γραφομένων γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου μὲ (Α) δευτέρου δὲ μ (Β) καὶ κατὰ τ' τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτοῦ τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τ' ἀθλητοῦ· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν ἦτω γίγνεσθαι. τί δαὶ, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲ γὰ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ὅπῃ τ' κλήρων τ' ὀκτὼ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ὅπῃ μ' ἐνάτῳ, ὃ δὴ καὶ δηλοῖ ἐμελλεν ἡμῖν τ' ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ (Ζ) τῷ ἀγνοίᾳ ἔφεδρον ὄντα τ' ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ὅπῃ πάντας ἐλθὼν εὕρῃς οὐδὲν αὐτῷ συμφωνοῦν; καὶ γὰ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι. ΕΡΜ. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ.

c Μέν τοι] Sic Edd. & M. Sola B2. μέν τι, male. d Ἐξελόντες] Ita bene Edd. Ἐξελθόντες male W. e Μὲν γὰρ] Γὰρ abest in M. Comparet in Edd. omnibus. f Γράφωμεν] Sic B2. & M. Ceterae Edd. γράφομεν.

nostrum; quare nil curo omissionem mss. M. J. F. R.

93. Ὀλυμπιάσιν] Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympici, cujus autorem Herculem fuisse putant. G. C.

98. Γράφωμεν] Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu, esse testatur *Solanus*, quare conjicit an forsan γράφοιμεν scriptum fuerit, uti paullo post. J. F. R.

1. Τὸ Α Ζ.] Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *insclo judice* Ζ. unicum sit injectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque litterarum paria immissa, quarum novem ab Athletis, una in fundo relicta educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis quas Athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. M. du S.

ΛΥΚ. Ἰδὲ δὴ καὶ ἕτερος τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφαμεν ἐπὶ τῶ κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶ γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἐάσομεν, ἐπεὶ καὶ ἀλλόκοτά ἐστι. Φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες [a] δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἑνὶ λέοντα. [b] τὸ ἐπίσημον ἦν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ σὺ δὲ λαχὼν εὐτύχησας, τόδε ἔξεις εἰπεῖν ὅτι ἑνός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ προδιεπόμενος ἅπαντας ἐπίῃς, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρινοῦμαι, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδὲν ὥστε ἂν ἐθέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν, ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως περιόμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ [c] περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀ-

44. LYC. Ecce alio etiam modo idem illud consideta. Quid enim, si neque literas scribamus in sortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis *pingentes* caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus sortibus, duos in duabus equis, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse quae subsessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, respondeam.

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam *est quod* respondeari possit. Itaque si voluerimus vel eum qui auream phialam habeat invenire, vel subsessorem, vel optimum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inspicientes. Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi fide

[a] Δύο ἀνθρώπους] Δύο insertum ex Cod. *Pell.* quod aberat ab Edd. [b] Τὸ ἐπίσημον] Τὸ ἐπίσημον W. quod magis Atticum. At nil mutant Edd. [c] Περιθεωροῦντες] Sic *J. Fl. P. H.* &c. Περιθεωροῦντες W.

10. Κυνοκ.] Horum figuras si videre lubet, adi Mensam Isiacam *Pignorii*, & *Kircheri*. *M. du S.*

31. Φιλοσοφίας πέρι] Jam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophen mutato exhibent Edd. Conf. supra c. 20. Ibique adductum *Jensium*. *J. F. L.*

33. Πασῶν] Notat *Soulius* s. *Solanus* in W. reperiri πασῶν, additque id verum; Editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Cl. *Jens.* in Perculo liter. p. 245. ubi lectt. hujus Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum *Soulio* credo πασῶν legendum, quia intelligitur ὁδῶν, de quibus supra egit & mox agere perget; nam statim sequitur μιᾶς ἀπτέρυξοι, & — ἀρίστη ἡγεῖσθαι. Et pr. §. seq. μίαν δὲ ἁπασῶν ὁδόν. Jam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praestare putares, sponte concidit. Quod enim *S.* αὐτῷ legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione ejusd. latina, aeque ac in *Paris.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis πάντων ad viae ducem, de quibus supra, referre velit, quod λεγόμενα ὑπὲρ τῶν ὁδῶν insolentius videatur, & viae s. sectae hic non personae loquentes inducantur, non jam nimis repugnem; sed qui πασῶν praeferet, pro ὑπὲρ legat περὶ, & sic omnia plana erunt. *J. F. L.*

Ibid. Αὐτῶν] Restituenda est postliminio sinceri lectio ex antiquis editionibus: Ὁ τὰ ὑπὲρ πάντων αὐτῶν λεγόμενα ἰδών. Posteriores perperam dederunt αὐτῷ, quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἦν δὲ τοὺς ἄλλους λέγῃς, ἰδὼν τὸ πλῆθος αὐτῷ προσέξεταί μοι πάνυ quum recte in prioribus αὐτῶν. *Si vero de reliquis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet ut quic-*

J. F.

ἀπο-

fide dignus de philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit solus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in censum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *sectae* sint ignari: forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim sane, si quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi credamus, nisi sciamus, omnes illum homines vidisse. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, scire non possit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro solum, sed pulcherrimo opus habemus: & hoc nisi invenerimus, nihil nobis profeciisse videbimur. neque enim satis habebimus in pulchrum quodcumque incidisse, sed summam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam esse necesse est.

ξιόπις ⊙ ἔσεαι, φιλοσοφίας πέρι, ἣν τινα φιλοσοφητέον, ἔστ⊙ ἂν εἴῃ μόν⊙ ὁ τὰ ὑπὸ [d] πασῶν [e] αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· ϗ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἕτ' ἂν ϗ μιᾶς ἀπείραλοι ὦσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. ὐ γὰρ δὴ εἴ τις ᾠήθημεν καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲ γὰρ ϗ ἔστ⊙ καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστ⊙, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ [f] αὐτὸ μόνον καλῶ, ἀλλὰ ᾧ καλλίστῳ δεόμεθα, ϗ ἢν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, [g] οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. ὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποίῳ δήποτε καλῷ συντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλ⊙, ὅσῳ ἀνάγκη ἓν εἶναι.

46. HERM. Vera *sunt ista*. LYC. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora & Platone & Aristotele & Chrysippo & Epicuro & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, solam

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοί τινα εἰπεῖν, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, ϗ Πλάτωνος, ϗ Ἀριστοτέλους, ϗ Χρυσίππου, ϗ Ἐπικούρου, ϗ τ' ἄλλων λεγόμενα εἰδώς; τελευτῶν, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν [h] ὁδὸν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, ϗ πείρᾳ μαθὼν, ὡς μό-

d Πασῶν] W. recte. Πάντων Edd. *e* Αὐτῶν] Sic *F. H.* Fl. B2. *P. A*1. & cod. M. Αὐτῷ male *S.* & hanc secuta *A*. *f* Αὐτὸ] Ita Edd. Αὐτοῦ L. bene. *g* Οὐδὲν ἡμ. πλ. πεπρ. ἡγ.] Ita ut dedi habent *F.* Fl. *H. P. S.* & Cod. M. *h* Ὁδὸν] Ita Edd. Ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.

34. Ἀτελεῖς] Pendebam animi ἀτελῆ ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capite censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest; an *non initiatum*? Sed cum hujus intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque potius videatur esse ἀτέλεις⊙, mansi in solenni vocis usu, quique optime huc faciat. *F. M. G.*

42. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inspeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum ac si legatur αὐτοῦ. *F. M. G.*

54. Τελευτῶν] Τελευτῶν, *denique*, *postremo* interpretatur *F. Brod.* Misc. IX. c. 16. circumflectens ultimam, & sic Lexicographi cum eo, Edd. vero *F. H. P. S.* constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendum. *F. F. R.*

Ibid. Ὁδὸν] Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in *Act. Apost.* IX. 2. Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε ϗ γυναῖκας, veluti ibid. c. XIV. 14. diserte dicitur: ὁδὸς ἣν λέγουσιν αἵρεσιν. Ac paullo supra apud nostrum, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμέν⊙ τῶ φιλοσοφίᾳ, vertit: *omnes philosophiae sectas expertus*. Recte quidem; verum quia hic sequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur: *via quae ducit*; viam interim quamcumque agendi methodum significare in omnibus linguis, satis notum est. *F. F. R.*

μόνη ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ducere recta ad felicitatem. Talem enim si inveniamus, laborare desinemus. HERM. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

ΛΥΚ. Τί δῆτα οὖν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐπορεῖμεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἐξετάζειν, καὶ πάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ὅπη σκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ὅτι εἶπεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ῥᾴδιον ὑποδῦναι ἑαυτόν, καὶ στῆσαι τ ὀθόνιον, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς φῂς καλαχεθησομένῳ; ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω, τὸ ἔν Θήσεως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λῖνον λαβόντες τ τραγικῆς Ἀριάδνης λαβύριν, εἴσιμεν ἐς τ λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρύσμενοι αὐτὸ, [a] ἐξεῖναι. ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἄν, ἢ πόθεν ἔν λίνα εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θάρρει,

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto desponendum esse animum, si in praesens non sit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, *quae disputata sunt*: modo illud paullo ante a te dictum non adversetur, quod non facile est, qui semel se *vento* passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud *consilium* imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus. HERM. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis, esto. Video

a Ἐξεῖναι] Ἐξίναι marg. *Aiv.*

56. Ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας] Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, *Budaeus* in Comment. ex *Xenoph.* de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἀμείνους τὰς κύνας τὰ ἐρῆ πολλάκις. Nihil hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recta*, τ εὐδαιμονίας *usque ad felicitatem*, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον; de qua ellipsi vid. *Bos* de Ellipsi. qui ex nostro in *Pis Accusat.* Εὐθὺ τῆς Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. mort. XXXVII. pr. Ἀπιμεν εὐθὺ τ κυβόδου ἐξαπατησόμενοι. *recta ad Averni descensum ambulaturi*, ubi Cl. *Hemsterh.* jam plura. *J. F. R.*

81. Τῶν τ σοφῶν] *Epicharmi.* Vertit *Cicero: nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. *Suid.* v. Νῆφε) Νῆφε κ μέμνασ' ἀπίστων, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam *Polybius.* *M. du S.*

82. Τῶν σοφῶν] Septem sapientium. *J. Br.*

Ibid. Νῆφε] *Epicharmi* esse, adscripserat *M. du S.* Idem jam fecerat *F. G.*

Νῆφε] *Vafri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19. *crebro insusurrabat cantilenam illam suam:*

Νῆφε, κ μέμνασ' ἀπίστων· ἄρθρα ταῦτα τ φρενῶν.

J. M. G.

84. Τοῖς ἐξῆς λόγοις] *Aliis loquendi copiam.* *J. Br.*

92. Μη] Non reveritus sum optimarum Editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subjiciat: *cum his igitur quinque*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi.* Absurdum autem foret, si dixisset: *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed jam alterum illud κ deletum velim. *J. F. R.*

93. Πέντε ἔτη] Confer supra Vit. Auct. c. 3. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ τ σιωπῆς] Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. *J. Br.*

96. ΛΥΚ. — ΕΡΜ.] Omittitur hic Luciani nomen in plerisque Edd. Nos ex Ed. *J.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *J.* & L. restituimus. Quae *Marcilio* nescio quomodo jam innotuerant. *M. du S.*

ΛΥΚ.

deor enim mihi inveniſſe, quod tenentes egrediamur. HERM. Quod igitur illud eſt? LYC. Non meum dicam, ſed cujusdam ſapientium, *Sobrius fidem negato.* Si enim non facile credamus inter audiendum, ſed tanquam judices illud faciamus, relinquentes etiam his qui ſequuntur dicendi copiam, facile fortaſſe Labyrinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones, hoc igitur faciemus.

48. LYC. Sint iſta. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocumque, verbi gratia a Pythagora, ſi uſu ita veniat, quanto putamus tempore ediſcere nos poſſe Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos ſilentii annos. Computatis igitur quinque illis, ſufficere triginta arbitror. Sin minus, *hoc placet tanquam himium*, at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus. LYC. Tum deinceps Platoni aſſignandi totidem nempe alii. verum etiam Ariſtoteli non pauciores. HERM. Non ſine. LYC. Chryſippo autem non jam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix ſufficere. HERM. Ita eſt. LYC. Tum deinceps

ὦ ἑταῖρε, δοκῶ γάς μοι εὑρηκέναι, ὃ τινῶν ἐχόμθμοι, ἐξέλθοιμεν ἄν. ΕΡΜ. Τί δὲν τοῦτό ἐστιν; ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινῶν τῶν σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μέμνησοι ἀπιστεῖν· ἢν μὲν μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τὸν λαβυρίνθων ἐκφύγοιμεν. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

ΛΥΚ. Εἶεν. Ὅπῃ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν ὕτω τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ [b] μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ [c] πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δὲ τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. ΕΡΜ. Θῶμεν ὕτως. [d] ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι ἑτέον· δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. [e] ΕΡΜ. Οὐ γῶ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· ἴσθα γῶ γὰρ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τεσσαράκοντα μόγις ἱκανά. ΕΡΜ. Οὕτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς

b Μὴ] Sic L. Μοι vulgo Edd. c Πέντε] Sic W. Abeſt ab Edd. d ΛΥΚ.] Deeſt haec perſona in Edd. Reſtituta ex *J.* & P. e ΕΡΜ.] ΛΥΚ. male habebant M. & Edd. omnes; recte ΕΡΜ. *J.* & L. Ex quibus etiam deinceps ter eaedem reſtitutae.

16. Τὸ * νῆφε & μέμνησο ἀπιστεῖν] Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο *V.*

* Νῆφε] Ἥρα ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.

ΛΥΚ. εἶτα &c.] Ἑρμῶ. θῶμεν ὕτως, εἶτα ἑξῆς &c. Excidit notatio perſonae *Luciani*, nempe: Ἑρμο. θῶμεν ὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς. *Th. M.* Idem jam monuit *Brod.* Miſc. IX. c. 16. *J. F. R.*

ΛΥΚ. εἶτα] Quinquies hic in ſequentibus perſonarum nominibus errarant omnes Edd. praeter *Jun.* quas recte ex ea ac Mſſ. P. & L. reſtitui juſſit *Solanus.* Non tamen cum eo miror, unde *Marcilio* id jam ſuboluerit; nam vel ſine Mſſ. error detegi poterat; primo enim, abſurdum erat *Hermotimum* hic dicere: (quod Edd. faciebant) ſe ex *Luciano* audiſſe, quot anni philoſophiae forent impendendi, cum is *Lucianus* c. 6. rogaverat quanto temporis ſpatio ad id opus ſit? & ab *Hermot.* reſponſum tulerat, forſan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem rediret perſonarum nomina verſus finem hujus cap. f. §. 48. bis poſita erat *Hermotimi* perſona, nempe: ΕΡΜ. ὥσῃ ἀληκόσια, ὦ Λυκῖν in fin. recte, ſed ante rurſus ΕΡΜ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim ſaltem deberent loqui. Hac igitur inquiſitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis poſſent? *J. F. R.*

98. Οὐ γῶ] ΛΥΚ. Οὐ γῶ. Ἑρμο. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male trajecta nomina perſonarum. Eſſe debet. Ἑρμ. ὦ γῶ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. *Th. M.*

1. Οὕτως] ΛΥΚ. ὕτως. Ἑρμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rurſus vitioſa perſonarum trajectio: Lucianus enim voluit: Ἑρμο. ὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet ſine ejusdem paginae. *Th. M.*

Οὕτως] Et hoc & praecedens quoque monuit *J. Br.*

ἑξῆς Ἐπικούρῳ, ἢ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐνθένδε μάθοις ἄν, ἢν ἐννοήσῃς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ ἑαυτῶν αἱρέσεως ἕκαστον, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ Πλάτων φαῖεν ἄν· ἢ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερον αὐτῶν, ὃς ἐνεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε λογισάμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαύτους ἑτέρους, εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσους δ' ἂν ταῦτα συλλεθείη, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἄν, εἰ δέκα μόνας θείμεν τὰς αἱρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ; ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Βούλει οὖν [a] ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, ὡς [b] πεντήκοντα ἢ ἑκατὸν (ἔτη) ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὰ ἥμισυ [c] ὅλον.

ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν, ἢ ὅταν διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἀρξάμενοι. ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ ταὐτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀναλεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἀπάντων; ὡς τόν γε ἄνθρωπον πείρας αἱρούμενον, μᾶλλον, ἢ κρίσει τἀληθὲς

Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogenarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio, viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi consummaverint forte, si decem solas ponamus philosophorum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine. LYC. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde statim incipiant. LYC. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res habet? Evertenda ne de quibus jam inter nos convenit, *nempe* eligere non posse quemquam ex pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omnibus, tanquam is qui citra experimentum eligat, divinatione magis quam judicio

a Ἀφαιρῶμεν] Ἀφαιρῶμεν marg. *AIW.* bene. b Πεντήκοντα ἢ ἑκατὸν] Ita Codd. A. G. P. L. & marg. *AIW.* Πεντεκαίδεκα Edd. & M. c Ὅλον] An ὅλως? *Pell.*

in Miscel. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΛΥΚ. Emenda Ἑρμο. Et ἐ γὼ Ἑρμο. corrige ΛΥΚ. Μόγις ἱκανὰ. Lux. repone Ἑρμο. ἅτις. ΑΥΚ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. *J. F. R.*

13. Ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον] Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον. *Th. M.*

17. Ἐν κεφαλαίῳ] *In summa.* *J. Br.*

21. Ὡς πεντεκαίδεκα] Cod. Angl. πεντήκοντα ἢ ἑκατόν, Mend. *J. B.*

Ὡς πεντεκαίδεκα] Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos esse omnium sectarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον. πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα ἢ ἑκατόν. *centum & quinquaginta.* & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. quamvis corrupte scribatur πεντήκοντα in Mss. *J. G. G.*

Ibid. Πεντεκαίδεκα] Sive sic, aut cum *Angl.* Ms. *Gr.* P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum Editionum & M. visum est, ut ad tempus ediscendae Disciplinae cuique sufficiens referatur: quo

cio verum requirat? Nonne ita diximus? HERM. Ita. LYC. Omni igitur ratione neceſſarium, eo usque nos vivere, ſi & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philoſophari, & per philoſophiam felices eſſe. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod ajunt, ſaltabimus, offendentes ad quaecumque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipſum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen unde ſciamus firmiter, ſitne illud ipſum quod quaerimus. Multa enim ſunt inter ſe ſimilia, quorum unumquodque ſe veriſſimum eſſe contendat.

50. HERM. Neſcio quî fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: ſed, dicetur enim verum, non mediocri me moleſtia afficis, perſequendis illis & ad minutias usque perſcrutandis praeter neceſſitatem. Forte etiam infelicibus hodie auſpiciis domo exiſſe hodie videar, & egreſſus in te incidiſſe, qui me cum prope ſpem jam eſſem, in conſilii inopiam conjeceris, oſtendendo quam ſupra vires noſtras veritatis ſit inventio, quae tot annis indigeat. LYC. Igitur, amice, multo juſtius iraſcaris patri tuo Menecrati & matri, quocumque illa nomine vocata eſt, non enim novi; vel etiam multo potius naturae no-

ἀναζητῆσθαι, οὐχ ὕτως ἐλέγομεν; ΕΡΜ. Ναί. ΑΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἕως τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλομεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἑλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες, εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ ὕτω ποιῆσαι, ὡς ἀκότῳ, φασὶν, ὀρχήσεσθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπλαίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, ἀγνοοῦντες τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὑρήσομεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην πεπεισμένοι αὐτῷ, οὐκ ἔξομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθές.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὔλογα μὲ δοκεῖς μοι λέγειν ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς,) ὑ μετρίως ἀκριβολογούμενος ὠδὲν δίον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐπιπεπτωκέναι σοι, ὃς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τὴν ἀλήθειας εὕρεσιν, ἔτη γε τοσαῦτα δεομένην. ΑΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ᵈ ἤ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, εἰ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ Φύσει ἡμῶν,

ᵈ Ἤ τις] Εἴ τις W. male, ſit M. du S.

quo quarta ſui parte mulctato, ſumma itidem quarta ſui parte minor evaſura eſt. M. du S.

Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] Ego quinque Codicum conſenſum potiorem quam Editionum exiſtimavi, maxime cum pleniorem calculum ponant; nam cum proxime *Herm.* dixerit: *ducenti*, & hinc ſtatim dicat alter quartam auferendam, nonne reſtant 150? Si vero rationem *Solani* ſequaris, cum Vulgat. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paullo altius memoratur, cujus pars quarta eſt *quinque*, quam ſi detraxeris a *viginti*, reſtabunt *quindecim*. Sed quid opus eſt ad remotiorem numerum recurrere, quum propiorem habeas, cui recte reſpondeant ſequentia. Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere videatur Philoſophorum deriſor. Verum ſi jam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἕτη ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi ſonum, ingratam repetitionem facit; ſi ἕτη autem retinendum, πεντήκοντα ſimpliciter, ſublato ἑκατὸν ſcriberem. J. F. R.

50. Οὐδὲν δέον] *Cum minime oporteat.* J. Br.

51. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] *Haud auſpicato, malo omine.* J. Br.

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] Ut *Eraſmus* juſſit, ita recte habet Pariſ. Editionis verſio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι. Eſt bono conſilio, ſ. ad boni aliquid faciendum. *Ariſtoph.* Plut. 889. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐσῆν ἰδών. J. F. R.

60. Ka-

ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ προσέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἑκατὸν ἔτων ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἁπλοῦν.

ostrae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσόφους ἀποσκώπτεις. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὡς ἡ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτὴ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ ὑπὸ τοῦ ψεύδους πολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ ἅμα τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας ἅμα λέγει τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἅμα τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἤδη γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθη μοι, τἀληθὲς ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷων ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς ἡ πάνυ ῥᾳδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὡς τεύξοιο, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, καταμαθὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σὲ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνους ἐμὲ εἶναι ὡς ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλὰ ὀλέθρια καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque causa jucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulenti conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Itaque & jam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte adamasses, ejusque te futurum compotem speravisses, quod hominem putares: ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque supra omnem spem posita sperare.

52. HERM.

72. * Παρευδοκιμεῖται] Νικᾶται, ἤτοι † εἰς δόξαν ὑπερφυΐσας. V.

* Παρευδοκιμεῖται] Παρευδοκιμεῖ prave Edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C.

† Εἰς δόξαν ὑπερφυΐσας] Pro εἰς editum legebatur ὑπὲρ. Et pro ὑπερφυΐσας, erat ὑπερφυΐσας. Emendaverat vero sic, ut dedi, *Soulius*, non addens unde; sed quum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Ms. hauserit. *J. F. R.*

60. Κατὰ τὸν Τιθωνὸν] *Erasm.* in proverbio: *Tithoni senecta.* *J. Br.*

63. Σκεπτόμενος] Conf. infra *Dupl.* §. 57. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων &c. *M. du S.*

83. Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vid. idem supra *Deor. Dial.* VIII. Vulcani & Jovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, ibique nott. *Brodaei*, *Solani*, & *Hemsterhusii*. *J. F. R.*

89. Ἰδιώτας] *Omnium ignaros.* *J. Br.*

96. Διαίρεσιν] Sic *Dial.* seq. c. 1. med. Conf. & *Zeuxip.* c. 9. *M. du S.*

3. Καινῶν Ἑρμῆν ποιήσεταί σε] Imperite in *Basileensi* & *Bourdelotiana* vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam literam majore charactere efferant. Itaque adscripsit pater *atque ille lucrifaciet te.* Sed & correxit *Benedictus.* *J. G.*

Ibid. Ἑρμῆν] Vid. supr. *Somn.* c. 9. τῷ καινοτάτῳ Ἑρμῆνι ὤν. *M. du S.*

6. Φοίνικος] Hinc adagium: Phoenice vivacior. *J. Br.*

12. Διόνυ] Mallem *Διόνυσε.* *M. du S.*

14. Προσάξεταί μοι] Sic habere *J.* & Fl. notaverat *Solanus*: quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hag.*

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philoſophandum nobis eſſe, ſed *conſultum* ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audiſti? Neque enim ego philoſophari nos veto. ſed cum philoſophandum ſit, multae porro viae ſint, ad philoſophiam unaquaeque & virtutem ducere ſe profeſſae; vera denique inter has obſcura: accuratum faciendum eſſe diſcrimen, *dixi*. Fieri autem non poſſe, nobis apparebat, multis propoſitis eligere quod optimum, niſi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud viſum eſt. Tu autem quomodo vis facere? rurſus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum ſequere, cum illo philoſophabere? & ille te ſibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere objectum?

53. HERM. Et quid tibi porro reſpondeam, qui neges per ſe judicare quemquam poſſe, niſi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti ſunt, laudantiumve & perhibentium teſtimonia multitudini. LYC. Quam mihi narras multitudinem? eorum ne qui ſciunt, & experti ſunt omnia? Si quis enim talis eſt, ſufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero neſcientes dicas, nihil me ipſorum multitudo ad credendum addu-

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῂς, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἐγγίαν ἀργοδιδόναι [a] αὐτοὺς, ἰδιώτας καλαδιῶναι; ΛΥΚ. Καὶ πῶς τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ [b] γοῦν οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ὅτι φιλοσοφίαν [c] ἑκάστη, [d] καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι, καὶ ἀληθὴς αὐταῖς ἄδηλον· ἀκριβῆ ποιήσασθαι [e] διαίρεσιν. ἀδύναλον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἑλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ὅτι πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἶτα πως μακρὰ ἡ πεῖρα ἔφθη, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὖθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ πρώτῳ ἂν ἐντύχῃς, τούτῳ ἕψῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; καλὸν ἡγοῦ Ἑρμαῖον ποιήσεσθαί σε.

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὅς γε οὔτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῂς, ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιῷ· πάντας δὲ κύκλῳ περιὼν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι; ΛΥΚ. Τίνας φῂς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ [e] πεπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἐμοί γε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν [f] δέησις. ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος [g] αὐτῷ προσάξεταί με πιστεύειν, ἄχρις

[a] Αὐτοὺς] Sic recte P. Ceterae pleraeque male *αὐτοὺς*. [b] Γοῦν] Abeſt haec particula in *S*. Adeſt in W. Item in Edd. *F. P. H.* Fl. [c] Ἑκάστη] Ἑκάστῳ male Cod. P. Vulgatam ſervant Edd. optimae omnes. [d] Καὶ] Sic recte Edd. *H. F. P.* & M. Ἐπ' male *B*2. [e] Διαίρεσιν] Sic Edd. & M. [f] Πεπειραμένους] Πεπειραμένους ridicule *F*. [g] Δέησιν] Sic *F. P.* Fl. *H.* & M. [h] Αὐτῶν] Αὐτῷ *S.* & *A*. male.

3. Ἑρμαῖον] Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. *V.*

* Τὸ] Τὸν prave Edit. *Cler.*

5. Ἢν μὴ φοίνικος ἔτη βιῷ] Φοίνικα, * τὸ Ἀράβιον λέγει φοῖνιγα. *V.*

Hag. plures enim jam conſulere nolo, quia non dubito quin rectum ſit; vid. Zeuξ. c. 2. προστάγεται αὐτοὺς. Et *Phalar.* I. c. 3. ἐς τὸ πειθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. Forſan maluerit προσάξαι alicubi invenire, vel potius activam formam προσάξει. Sed mediam & ſic recte conſtrui, vel ex *Iſocr.* loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen *Wollium* de Verb. med. p. 184. §. 17. Ubi quidem differentia oſtenditur inter ἄγεσθαι γυναῖκα, & ἄγειν γυναῖκα, quod prius ſignificet: *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero: *ducere mulierem quamcumque in aliquem locum*; tamen utrumque habet accuſativum patientem, & in ſenſu metaphorico active uſurpatur. Sic eod. ſignificatu, quo Noſter, etiam *Herodian.* I. 3. 12. Ἀλλὰ τοὺς μὲ πειθοῖ . . . προσηγάγετο. Ibid. 12. 9. ἤλπιζε προσάξεσθαι τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonſtrandam congeram. *J.F.R.*

ἄχρις ἂν [a] ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, φθέγ-
ἅπαντων ἀποφαίνωνται. EPM. Μόνῳ [b] δὲ
σὺ τἀληθὲς καθεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι
ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι. ΛΥΚ. Καταψεύ-
δῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προ-
τίθημί σε ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως
ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην,
οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους
προσποιούμενος, ἀλλὰ μὴ πάντων αὐτὸ ἀ-
γνοεῖν ὁμολογῶν.

EPM. Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ὅτι
πάντας ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασι,
καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως αἱρεῖσθαι τὸ βέλτιον, ἢ οὕ-
τως, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῳ
τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥστε
οὐκ οἶόν τε ὂν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ
πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ
τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς σχολῆς δέεσθαι. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι,
ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου

cet, dum aut nihil aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur. LYC. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi, eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo conspecto leonis ungue, ex

a Ἢ] Delet *Grenov.* Adest in Edd. *F. Fl. H. P.* &c. b Δὲ] Δὴ *Pell.* ironice.

18. Ὅσοι φιλοσ.] Τὸ τ' σκιπλικῆς ἴσικας, ὦ Λυκῖνε, λαρῶν. ἐπεὶ τῷ καὶ κἀκεῖνα ἀκαταληψίαν προσδεύουσα ἀνεπιτήρειον μαθησιολογεῖ τὸ ἀληθές. παρίσου πάντες ἄνθρωποι τῇ τῶν λόγων ἰσοδυναμίᾳ διόμβοι τὸ ἐπικρινοῦντος. ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φησιν ἀμήχανον γενέσθαι, καθότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ καὶγὼ φασκω. ἐπεὶ ἐ αὐτὸς οὐ, ὁ ταῦτα λέγων ἕτερος· οὐ μέρει ἐ οὐ ἐ σῆς παραπολὺ ἀκριβολογίας, ἢ τὸ μηδὲν λογισθεὶς ἔχειν γὰ τοῖς νοῦν ἔχουσι. ἢ ὅτας τοῖς οἰκείοις αὐλοῦσῃ πτερᾶς. *M.*

34. Ὄνυχα μόνου λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὄνυχα ὁ λέων. *V.*

15. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται] Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Opsopœus, *donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud quod praedicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, quum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit juste hæc mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronunciabunt.* *F. G.*

16. Ἀποφαίνωνται] Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνομαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil aut unum disciplinam singuli scientes de omnibus pronunciabunt.* *M. in S.*

33. Φειδίαν] *Plut.* in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcæum referre, ὁ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸ λέοντα γράφοντας. *G.C.*

34. Ὄνυχα μόνου λέοντος] Unde ortam paroemiam: ἐκ τοῦ ὀνύχων λέοντα ferunt nonnulli. *F. Br.*

Ὄνυχα λέοντος] Vid. *Plut.* Π. Χρησ. 730. 1. Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸ λέοντα γράφοντας. *M. in S.*

35. Ἀναλελογίσθαι] Praeteritum passivum, activae tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia hujusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis activè valent; vid. *Tensium* infra ad *Tyrannicid.* c. 12. *F. F. R.*

51. Οὗτοι, καί μοι &c.] Verba καί μοι τοῦτο ἀστεῖρναι, *Solanus* in *Junt.* parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro ὅτους, legerem, ὅτους

ex illa portionis aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex dignitate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum tibi solam ostenderit hominis, reliquo contecto corpore, scies, puto, statim, hominem esse, quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas. Jam summa capita eorum, quae omnes dicunt, facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis exquisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest dijudicari.

35 c ἀναλελογίαζ ἡλίκ◎ ἂν ὁ τᾶς λέων γένοιτο, κατ' ἀξίαν τ̃ ὄνυχ◎ ἀναπλασθείς· ἡ σὺ δὲ, ἤν τις σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα καλακαλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἄνθρωπός ὀ͂ τὸ κεκαλυμμένον, κἂν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. ἡ ταύτα τὰ μὲ κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴδιον καλαμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὰ δ' ὑπερακριβὲς τοῦτο, ἡ μακρᾶς τ̃ ἐξετάσεως δέόμενον, ἡ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τ̃ αἵρεσιν τ̃ 40 βελτίον◎, ἀλλ' ἔστι κρῖναι ἡ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τ̃ μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τἀναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲ τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν ἡ τὸ 50 μέρ◎· ὁ δὲ μόνον τὰ μέρ◎, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. d ὕτω καί μοι τόδε ἀπόκρινai, ὁ Φειδίας ἂν ποτε e ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ εωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, f ἔχεις ἐξ εἰ-

c Ἀναλελογίαζ] Ἀναλελογῆζ Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur J. P. H. & Cod. P. Ἀναλογίζ marg. Aldi. d Οὕτω] Οὕτ◎ Fl. & L. Οὕτως M. Edd. Οὕτω servant. e Ἰδὼν] Εἰδὼς P. Sed nihil mutant Edd. f Ἔχεις] Sic habere J. H. Fl. notat M. du S. Sed & reliquae sic recte habent.

52. Ἰδὼν ὄνυχα λέοντ◎ ἔγνω ἂν] Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον, ὃς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ' ὀδοὺ καταφέρων * χρησίμου ἀναλαμβάνει. πλὴν ἐστὶ ⊖ μερικὴ γνῶσις αὐτάρκ◎ κ̃ ἀληθὴς, κ̃ μηδὲν τ̃ καθόλου διαμένη. ὡς φέρε τ̃ ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο κ̃ † ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς ὁ ὄγδοα προσηχῶς, ὡς ⊖ τ̃ ὄγδοα ὁ ἑκατὸν, κ̃ τούτου ὁ χίλια, καὶ εἰτοῦ ὁ μυρία. ὁδὸν μέντοι κωλύσει τ̃ τὰ ὄγδοα μὴ ἐπισάξαι ἰδιότην, μὴ δὲ γε τ̃ ἀριθμῶν ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίσασθ' ἀπαραγκλίτως, ὡς μία κ̃ μία δύο, κ̃ δὶς δύο τέσσαρα. ὥστε ἐ πάνυ γυναῖ◎ ὁ ἀληθρίπων λόγ◎ τ̃ τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ ‡ τὸ καθόλου τις εἰδῇ ἤδη τὸ κατὰ μέρ◎. τάχιστα γ̃ ἀπὸ τ̃ μερῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεται, § κ̃ ἡ τ̃ κατὰ μέρ◎ ἄθροισις πρὸς γνῶσιν ¶ τ̃ καθόλου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὠφεληθήσεται. ταύτην κ̃ ὁ σοφὸς ** ὑμῶν Ἀριστοτέλης τριτίσματά που †† τ̃ ἑαυτοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε ⊖ ὁ τ̃ λέοντ◎ ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρ◎ γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας ‡‡ τ̃ φειδίᾳ, ἡ ⊖ μὴ τὸ ὅλον εἶδὸς, τὸ γοῦν μυγιθ◎ παραστῆσαι τ̃ θηρίου εἶδος πιστότερον ἐμποδὼν, εἰ δὲ ⊖ ἀναλογίαν §§ ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σωτὸν σωαθησεις, κ̃ τ̃ ὄντων ἁπάντων ἀνεπαίσθητον ζωὴν; κ̃ φθόν◎ ἐδυής σοι τ̃ σοφῆς ταύτης ἐμπληξίας. δὶ ἣν ⊖ πρὸς τοὺς λύκους ἀπεπεμφθησαν ὡς λυκῶ◎ τ̃ ¶¶ ὄντι ⊖ ὧν ⊖ καλωύμη◎. V.

* Χρησίμου] Χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit M. du S.

† Ὁ τέσσαρα] Illud ὁ omissum fuerat in Ed. Cler. pro τέσσαρα autem lege ἓξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. M. du S.

‡ Τὸ καθόλου] Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρ◎ pro τὸν quod in Edit. erat, exhibeo, jubente M. du S.

§ Καὶ] Hoc deficiens καὶ supplevit M. du S.

¶ Τῶ καθόλου λεγομένου] Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφεσαμένη, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίστασιν ἐπὶ μικρὰ τὶ φύσις. Ex Scalii adnotatis. Scil pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλα. J. F. R.

** Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. M. du S.

†† Τῶν] Aberat in Edit. Sed addidit M. du S.

‡‡ Τῷ φειδίᾳ] Τῶν φειδίᾳ erat in Edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt?

§§ Ἀναιρήσεις] Ἀναίρησης M.

¶¶ Ὄντι] Legendum conjicio ἐνήμιλι. J. F. R.

ὅπως *quomodo*, id enim sensum facit planiorem, etsi formulas interrogandi etiam sine particulis hujusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. J. F. R.

εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπῳ ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τὰ γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὴν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, [a] ὦ παῖ, [b] λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καί σοι οὐδὲν ἄλλο ἦν γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν Φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ [c] ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν.

Ὁ δὲ φής, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης Φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῆς, καὶ τέλη, καὶ τίνα θεὸν οἴονται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμονίαν τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτω μὲν ἀκούσαντα, ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον, καὶ

cere, eam esse hominis, si prius neque novisses neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego pro te necessaria respondeam, te non posse, *videlicet*. Igitur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, effecto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nosses, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cujus illae partes sunt.

56. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cujusque, & fines, & quid deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nul-

a Ὦ παῖ] Ὦπται margo *H.* & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. b Λέγων] Γίλων P. Nihil mutant Edd. c Ἴδοις] Sic Fl. *H. J. P. S.* & M.

60. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διον.] *Erasm.* in adagio: *nihil ad Bacchum.* *J. Br.*

Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον] *Nihil ista ad Bacchum.* Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparationem, *Alcaeus* in Bacco. Vid. *Erasm.* Chiliad. *G. C.*

Ibid. Ὦ παῖ] *O puer, o imperite.* *J. Br.*

Ὦ παῖ λέγων] Ita M. P. L. & Impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo credo intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὦπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod supra usurpaverat Hermotimus. c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγος, ut Mισθ. c. 4. & Z. Τρ. c. 16. Pro λέγων in *Exc. Periz.* est γίλων. Vid. *Plut.* 892. B. *Clem. Alex.* p. 19. A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρκέσειεν χρόνος. Sic ἅπας ὁ οὐρανός, c. 58. ἅπας ὁ πίθος, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία. c. 61. & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. *M. du S.*

Ὦ παῖ] Adscripserat vir quidam doctus margini Edit. *Hagen.* ὦπται, nescio num *Simon Servetus*, an *Joannes Bellagrius*, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte hujus libri scriptum invenio. At illud ὦπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: *nihil adpositum visus est dicere Phidias.* Nam etsi dicas a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod junioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam frequentet, ut initio hujus Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. *Solanus* adjecerat, legendum ὁ πᾶς, non male, & conferendum Εὐχ. c. 26. Ubi in quibusdam Edd. quoque ὁ παῖς legitur, quum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; nimirum ὁ πᾶς πλούτων. *totus thesaurus, totae divitiae.* Praeterea & pro λέγων, legit λέων, quod scil. licebat, quia alii γίλων exhibent: ita ut totum sic constituat: οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λέων. *Nihil enim ad rem facit totus leo.* Eligat igitur, quod quis volet. *J. F. R.*

62. Φειδίᾳ] Ad *Phidiam* igitur proverbii hujus originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii apud Erasmum tribuant. *J. M. G.*

84. Εἰ μὴ ἀνέχῃ τὸν Διδασκάλου] Opsopœus, *nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris.* Benedictus, *nisi recipias disquisitionem illam.* Immo simpliciter, *nisi hanc moram sustineas*, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέ-

nullus. Scire vero quis sit ille, qui vera dicat, vide ne non tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millenosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe, vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discentibus obvia. Jam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua curiose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infinitis enim te molestiis deus liberabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi eligenda sint.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi minus etiam molestum subjiciam, ut non mactes ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advoces sacerdotem aliquem ma-

ἔργον εὑδέν, εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέῃ. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοι ἐδόκει ῥάδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάτεως, οἶμαι, δέησει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν ἀλήθειαν, ὡς ἀκριβῶς ἐλέγχῃ αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον καλανόησας, ὀλίτομος γὰρ αὐτῇ γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα πολυπλοκὰς, οὐδ' ἀναβολὰς, εἰ μεταξιλάμψῃ τὴν μάλιν, ἀκούσας τῶν κεφαλαίων ἀπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας σὺ τῷ ἱερείῳ ἥπαλί τινά σοι αἱρετέον.

Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καλαβύης ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παραιτοῦ, ἀλλ' ἐς

d Καὶ] Sic Edd. & M. Καὶ' *B2.* *e* Ἑκάστοις] Ἑκάστης W. Nihil mutant Edd. *f* Καλαβύης] Sic *B2.* & M. Reliquae Edd. male Καλαβύεις. In *B2.* tantum deest jota subscriptum. Καλαβύῃ *Vorst.* *g* Παραιτοῦ] Sic M. (a recent. manu) & P. Παραιτεῖν Edd.

μόρας. *F.G.*

85. Ὡς ἀκριβῶς] An ὡς'. *F. Gujet.* Non, mi *Gujete*, ὡς ἀκριβῶς enim est *quam accurate*; auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς *Ael.* V. H. III. 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam*, *maxime*, de quo vide *Bud.* Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλεοναζειν, vid. eumdem, & *Maittaire* de Dialect. p. 76. f. *J.F.R.*

90. Ἑκάστοις] W. ἑκάστης, quod forsan melius. *M. du S.*

92. Ἅ τινά σοι αἱρετέον] *Quam philosophorum sectam.* *J. Br.*

94. Καλαβύεις] Lege καλαβύῃ. *J. Br.*

Καλαβύεις] Καλαβύεις. Ordo: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδὶ ἱερέα, i. e. μὴ τῷ, ne advocato quidem sacerdote. *F.G.*

Καταβύῃς] Ita M. In impressis καταβύεις & μεγαλομίσθων. Conjecturam *Marcilii* quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δίων cum illo, sed δίων. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. *M. du S.*

Καταβύεις] Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi διξίλθοι & ἐπιδιξίται legitur. *J.F.R.*

95. Καὶ θυσιάζῃ] Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παραιτοῦ. *Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificum aliquem pretiosum* &c. Sed fortean fuit: καὶ θυσιάζῃ θεῷ μηδ' ἱερέα δίον τινὰ τῶν μισγαλομίσθων παραιτοῦ. Et sacrifices Deo; *neque opus sit accersere sacrificum aliquem pretiosum.* *Th. M.*

Ibid. Μηδ' ἱερέα] Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — μεγαλομίσθων, dictum esse per ellipsin τῆς σὺν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subjiciam tibi aliud:* quid igitur? τὸ μηδὶ παραιτοῦ, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum hujus saeculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a *Jo. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. *J.M.G.*

ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν [a] γραμμαλεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τύπωμα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιβαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμμαλείων, καὶ τοιοῦτον ἔτι τὸ λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσοφεῖ.

gna mercede conducendum. ſed conjectis in urnam tabellis, ſingulorum nomina philoſophorum inſcripta habentibus, jube puerum impuberem patrimum matrimumque accedere ad urnam, & extrahere quaecunque tabellarum prima ſub manum venerit, ac deinde ſecundum eum cujus ſors exierit, qui demum cumque fuerit, philoſophare.

ΕΡΜ. Ταυτὶ μέν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικά, καὶ οὐ σά. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις. ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν περίεις ἅπαντας οἶμαι τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; ΛΥΚ. Οὐδαμῶς. ΕΡΜ. Χρὴ δέ, οἶμαι, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι. ΛΥΚ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύμασθαι, εἰχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖός ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; ΛΥΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλιον πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ ἄνδρες, ἐκπιεῖν ὅλον ἑκάστου ὑμῶν τὸν οἶνον, ὡς ἂν ἁπαντὸς ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἴει καταγελάσαι σε αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ὀπλέον ἐνοχλοίης, ταχ' ἂν καὶ προχέαι τις ὕδατι;

58. HERM. Iſta quidem, Lycine, ſcurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipſe ne unquam vinum emiſti? LYC. Et ſaepe quidem. HERM. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, deguſtans & comparans, & inter ſe conferens vina. LYC. Minime vero. HERM. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare. LYC. Per Jovem. HERM. Et de parvo illo guſtu dicere poteras univerſum vinum quale ſit. LYC. Poteram enim. HERM. Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o iſti, bibere totum quisque dolium, ut ubi per omnes iero intelligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum ſit. Haec ſi dicas, non putas te ab illis deriſum iri? LYC.

[a] Γραμματῶν] Γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae noſtrae ſuffragantur *J. P. H.* &c. Item Codd. M. P.

97. Ἐς κάλπιν] Mirari ſubit, cum hunc Luciani jocum lego, virorum quorundam, quos graviſſimos eſſe decebat, ſtuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici Religionem eadem ratione ſimiae Divinatrici ſubjicientis, & Chriſtianam veram illam eſſe, quam, ſerione an joco haud facile dixeris, quaerebat, mira ſane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* ſerio narratam invenies ab *Angelino Gazaeo* Jeſuita, p. 94. qui ſe eam ex litteris *Indicis Antonii Figueredo* ex eadem ſocietate anni 1611. hauſiſſe ait. *M. du S.*

99. Ἀμφιβαλῆ] Patrimum, ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς δάκνοντα, καὶ μηδενὸς ἀφιστάμενον. Sic hanc vocem, ex Interprete *Ariſtophan.* ad Aves, interpretantur Scal. ad *Catull. Marcil.* ad *Horat.* Morem tangunt Interpretes *Theocriti*, *Euſtath.* ad *Homer.* *J. B.*

6. Καὶ ὁ κατὰ σὲ] *Ac te indigna.* *J. Br.*

12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ & ἀξίῳ ἐντυχόντι] Opſopoeus *cui ſub initium bono & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter oſtendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adſcripſit 1. ἰσάσιμον. Sed & mox perperam iidem κοτύλιον verterunt *ſextarium* vel *ſeſtarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit idem. *J. G.*

28. Εἶ] Cod. W. recte εἰ, quod in reliquis omiſſum, ſenſum perturbat. *M. du S.*

30. Ὥσπερ οἱ κάπηλοι] Conf. *L. Bos* (bene monente Cl.

LYC. Equidem arbitror. nec fiat mihi injuria. HERM. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere dolium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale sit universum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus effugis? Quin tu adjuvisti me! dum enim effugisse te putas in nassam eandem incidisti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed jam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δικαιά γ' ἂν πάθοιμι. ΕΡΜ. Κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ τί δεῖ σκοπεῖν τὸ πῶθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου καὶ γεύματος εἰδέναι ὁποῖόν τὸ πᾶν ἐστιν.

ΛΥΚ. Ὡς ὀλιθηρὸς [b] εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἤδη τὰ χειρῶν, πλὴν ἀλλ' ὠφελησάς γε οἰόμενος γὰρ ἐκπεφευγέναι, εἰς τὴν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπλωκας. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης; ΛΥΚ. Ὅτι [c] αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβών, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, [d] ἆρα [e] κἀν τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδοσι τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ καὶ δολώσαντες καὶ κακομιξήσαντες· εἰ τοῦτο δ' ἐπισκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φὴς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὑτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο κεχυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτῆς, εὐθὺς αὐτίκα ὁποῖός ἅπας ὁ πίθος ἐστὶν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἐγωγέ τι [f] ἀντείποιμι. ὅρα δὴ καὶ τὸ μὴ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σός, ἆρα [g] ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ἐσημέ-

[b] Εἶ] Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus Edd. [c] Αὐθομολογούμενον] Sic Edd. constanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat *M. du S.* [d] Ἆρα] Εἰ μὴ ἄρα legendum notat *M. du S.* [e] Κατὰ] Καὶ Ba. male. Κατὰ servant reliqq. & M. [f] Ἀντείποι] Ἀντεῖπον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. [g] Ταὐτὰ] Ut *Jensius* correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant Edd. omnes & M. male.

Cl. *Hemsterh.*) ad Ep. 2. ad Corinth. p. 154. ubi πανηλιάσας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ explicat ex *Aeschyl.* 7. Theb. πανηλιάσαι μάχην, quod Eonius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis quam ferro ac virtute. Peculiariter de Philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores κάπηλικὴ σοφία, μαθήματα, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt; vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc πανηλιάσας pro fraudulento apud *Aristoph.* aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quia significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi, quare καπηλικὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. *Aristot.* I. Polit. c. 9. ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. seqq. videri potest. *J. F. R.*

Ibid. Κιρνάμενοί γε] *Aquam immiscentes.* *J. Br.* Κιρνάμενοι . . .] In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. *Casaub.* ad Theophr. Car. p. 244. *M. du S.*

49. Ἆρα ταὐτὰ] Ἆρα ταῦτα Edd. Lege ταὐτὰ. *F. G.*

Ibid. Ταὐτὰ] Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ἐσημέρα, καὶ περὶ τοῦ αὐτοῦ, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἴσως. πρόδηλον δ' ἔσται. ἢ τάχα ἂν εἰκὸς ἦν παραβῆναι αὐτῷ κατὰ τὸ

Ὀδυσ-

μέραι, ἢ περὶ τ αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ὅστι, πρόδηλον ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν [a] εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κτ τ Ὀδυσσέα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενον, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

odicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum mansisse circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ γε πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' [b] ἀεὶ ἕτερα καινὰ ὑπὲρ καινῶν ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. [c] ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἢν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τ πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις· ἀτεχνῶς γὰρ οἶμαι τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς καλλικρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τ τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι εἰς τέλος, ἢ ὅποτ' ἂν εὕροις τὸ νεκτάρεον

60. HERM. Quî enim possit res habere aliter? LYC. Quomodo igitur potuisti de primo gustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium; etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum il-

a Εἰκὸς ἔτι] Edd. & M. Εἰκοσιν ἔτη melius *Solanus*. b Ἀεὶ] Deest in M. c Ὥστε ὦ ἑταῖρε &c.] *Vorst.* emend. ὥστε μηδὲν ὦ . . . καὶ ἄλλως . . . . At in vulgatam conspirant Edd. & M.

54. Ἀπέχρη] Ἤρκει. *V.*

Ὀδυσσέα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενον, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus, num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. Annon vero etiamsum, ut par est., apud ipsum, instar Ulyssis circumeundo, & oberrando perduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse?* Sed nihil certius juxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, legendum ταὐτὰ π. ὑ. λ. ὁ. Patet ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρόδηλον; scilicet alia identidem proponi, quum multa sint excutienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam si eadem semper proponerentur, sufficeret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. *J.J.*

Ταὐτὰ] Secuti sumus L. & Cod. Fl. quem Cl. *Jensius* inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca *Bodlejana* asservatur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα ut & in reliqq. Edd. legitur. *M. du S.*

52. Εἰκοσιν ἔτη] In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quisquam praeter *Vorstium* exstitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini sui codicis pro εἰκὸς adscripserat εἰκῆ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero qui meminissem Hermotimum XX. annos perpetuos magistro Stoïco operam dedisse (c. 2. & 77.) eundem etiam numerum annorum ex *Ulissis*, cui comparatur, *militia & erroribus* colligi non ignorans, meam Emendationem in Textum recipere minime dubitavi; praesertim cum levissima interpolatione Codicum scripturam repraesentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non semper sic patet ad Emendationem via. Cui enim hic in mentem XX. illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae Enarratorum, Editorumve imputandum est, quod corrupta apud veteres Scriptores verba edantur. Sunt enim absque codicum ope quaedam insanabilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava & corrupta pro sanis & tradunt & enarrant. *M. du S.*

Εἰκὸς ἔτι] Εἰκόσιν ἔτη *Solanus* jussit reponi, pro absurda scilicet vulgata; ex c. 2. & 77. hujus Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifesta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque Editione est suffulta, & Clar. *Gesneri* versio sensum ex vulgata elicit satis planum, non ausim ipsum contextum mutare, etsi *Solani* sive *Sonlii* emendationem valde probo. *J.F.R.*

53. Περινοστῶν] Vid. *Demon.* p. 598. 2. *M. du S.*

56. Ἀπὸ τῦ πρώτου γεύματος] Pro οὐ τῦ πρ. γ. quod frustra negasse alios in verbis *Epist. ad Rom.* I. 20. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi οὐ dicendum fuisse volunt; satis multis probat Rev. *Jac. Elsn.* ad Novi foederis libros T. 2. p. 6. quem ideo saepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. *J.F.R.*

59. Ὥστε

illum, quem olim ſitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc eſſe, ut, ſi modo guſtes illud, & paullum quiddam haurias, continuo ſapientiae omnis conſultus fias, ut Delphis ajunt Antiſtitam cum de ſacro fonte biberit, Deo ſtatim plenam fieri, & reſpondere accedentibus. Sed non ita ſe res habere videtur. Itaque ipſe tu, epoto jam ultra dimidium dolio, te circa initia adhuc eſſe dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius ſimilis videatur philoſophia, *quod dicam.* Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Ineſto autem non jam vinum, ſed ſeminum quaedam omnigena congeries, triticum ſupra, deinde faba, tum hordeum, ſub his lentes, deinde cicer, & alia inſuper varia. Si igi-

65 χρεον ἐκεῖνο πρόμα, ἢ πάλαι [d] δίψῃν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ [e] σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς ἡ πρόμαντιν, ἐπειδὰν 70 πίῃ ἐκ τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. [f] σύγ' ἐν ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκὼς, ἐναρχεσθαι ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα τοίνυν μὴ [g] τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία 75 ὁμοιωθῇ. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ παντοσπερμία τις πυρὸς [h] ὑπόφαινε καὶ μὴ τοῦτο, κύαμοι, εἶτα κριθαὶ, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοὶ, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ

d Δίψῃν] Sic *J.* Fl. *H. P. S.* Sola vero *P.* jota ſubſcriptum addit. *e* Σπάσαιο] Σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. *f* Σύγ'] Ita Cod. L. Edd. *J. P.* & *S.* Σίγ' male Ald. *H.* Fl. *g* Τῷδε] Sic Edd. optimae & M. Τῷ γε *P.* *h* Ὑπόφαινε] Ὑπὲρ ἄνω Edd.

59. Ὥστε] Scribo ὥστε μηδὲν, ὃ — κἂν ἄλλως. *A.V.* Ὥστε] Et hic locus corruptus; ſed medicinam ei ego facere non poſſum. Alii viderint. *M. du S.*

60. Μεθύων ἀφέλοις] Acute. Alias ebrii fiunt qui totum ebibunt; tu niſi totam ad fundum philoſophiam exhauſeris, ut ebrius oberrabis. *J. M. G.*

61. Ἐν τῷ πυθμένι] Ex *Heſiod.* *J. B.*

68. Ὥσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς] Dico ad *Pauſan.* *J. B.*

69. Ἐν Δελφοῖς] Delphos tellus a principio vaticinari ſolita fuit, quae paulo poſt Daphnem conſtituit, a qua Themis eandem facultatem adepta eſt, a Themide autem Apollo dono accepit, qua de re *Pauſan.* in Phocicis. *G. C.*

70. Τοῦ ἱεροῦ νάματος] *Fontis Creſphontis.* *J. Br.*

74. Τῷδε] N. L. *M. du S.*

79. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων &c. καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσει δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων, &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* *Th. M.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Hermotimus quo probaret, ſufficere ſi quis unam ſectam experiretur, ad judicandum de caeteris omnibus, uſus fuerat ſimilitudine mentis vinum, qui ſi unum pocillum biberit, judicare poſſit de toto illo dolio, unde hauſtus ille pocilli eſſet depromptus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita ſeſe habere, quum non ſicut in uno dolio vinum ſibi per totum dolium ſimile eſt, ita omnes ſectae inter ſe ſint ejusdem generis. Quo autem clarius id oſtendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ παντοσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μὴ τοῦτο, κύαμοι. εἶτα κριθαὶ. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοὶ. εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων τὸ σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τὸ πυροῦ, ὑπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δίψιμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ ἐ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque inſit non vinum, ſed ſeminum omnis generis mixtio; triticum deſuper, poſtea fabae, dein hordeum, & ſub his lentes, mox cicer, praeter varia alia ſemina. Jam ſi tu ſemina emere velis, & inſtitor accepto tritico tibi ſpecimen inſpiciendum in manus indiderit: poſſesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles,* &c. *Marcilius* hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluiſſe πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis ſana eſt & ſtructura, & ſententia; praeſertim ſi ſequentia conſideres. Quod autem Noſter ait καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. id recte Interpres, *praeterea varia alia*, ſemina ſcilicet. Ita enim πρὸς ſimpliciter pro *inſuper* in extremo periodi fine ponitur. *Demoſthenes* I. contra Philippum, Τέλαντα ἐνενήκοντα ἐ μικρόν τι πρός. *Aeſchylus* in Prometheo vſ. 73.

Ἢ μὴν κλύουσα, κἀπιθωύσσω γε πρός.

Perſequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, Philoſophiam quoque non poſſe ab uno, quod quis primum dixerit, cognoſci, quemadmodum univerſa ſit. Neque enim eam unum quid eſſe, ſicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eamdem ſpecimini ſimilem eſſe ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἐτεροῖόν τε ἄφθη, ἐ παρέργου τ' ἐξετάσεως δεόμενον. οἷον μὲ γὰρ φιλόλο-

[a] εἰ δὴ σὺ ὠνήσαιο ἐθέλων τοῦ σπερμάτων, ὃς ἀφελὼν ἂν ὅσ' ἀφελὼν ἔν τυρῷ, ἔπειτ' ἦν, ἀπέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι ἠλέκενοι. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνός, [b] ὃν φήσει τις ἂν πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποία ἐστὶν· εἰ γὰρ ἔν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὧ πρὸς σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἕτεροῖόν τι ὤφθη, εἰ παρέργου ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πριάμενος, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ τῆς ἀπολείας, [c] ὡς ἐν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, εἰ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλιον πριάμενος, ζημιῶσαι ἂν τὴν κάπηλον, εἴτως ἀπίθανα γοὺν μέ-

tur tu emturus esses de seminibus, & ille de tritico auferens aliquid ubi illud erat, specimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur posses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad coquendum lens, & fabae non cassae. HERM. Nequaquam. LYC. Ergo neque philosophiam, ab uno aliquo, quod primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, & similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum caeteris, ipse initio dicebas, non parvum esse malum. Caeterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absur-

a Εἰ δὴ . . . . ὠφελὼν] Nihil in toto hoc versu variare Edd. nec M. notat *M. du S.* b Ὃν] Ὃς *Vorst.* Sed nihil mutant *J. Fl. H. P.* &c. c Ὡς ἐν αὐτὸς] Ita Edd. Sed abest ὡς in P.

πριάσθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κινδυνος. αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ τῆς ἀπολείας, ὡς ἐν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, εἰ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita [αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ τῆς ἀπολείας] pendet ab sequentibus, ὡς ἐν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, quum haec verba seorsum sint consideranda, & separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit Interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet omnem orationem pendere ab ὤφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse jacturam* (κινδύνῳ tantum intelligit, ut patet ex sequentibus) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti*, (pag. 530. E. adde pag. 549.) *non parvum esse malum*, scilicet ὤφθη. Quin & verba illa εἰ μικρὸν εἶναι κακὸν sunt tamquam nominativus posita. referenda itidem ad ὤφθη. ut sit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολείας, εἰ μικρὸν εἶναι κακὸν ὤφθη. *Aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est.* *J. J.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Ita noster supra *Catapl.* c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit *Solanus.* *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς] Sic Graeci solent. *Demosth.* 116. C. & noster *Catapl.* c. 8. *M. du S.*

81. Ἀφιλὼν] Ὁ κάπηλος. *F. G.*

84. Εὐτακεῖς] *Facile macerantur.* Οὐ διάκενοι. *Inanes non sunt.* *J. Br.*

86. Ἀφ' ἑνὸς] Vid. supra Ἀπολ. μισθ. c. 11. ubi id illustravimus; sic quoque infra occurrit T. ult. Συμπ. c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς σὺκ ἐπόμενος φιλοσοφῶν τὴν μητρῷαν τὴν Κλειώβιν &c. *M. du S.*

87. Τῷ πρώτου] Intellige γεύματος. *J. Br.*

Ibid. Μάθοι] Legendum μάθοις, & ita interpretari jam sunt viri docti. *J. M. G.*

Μάθοι ἄν] Etiam sic legi in *Flor.* Ed. notat *Soulius.* Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet quin μάθοις vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi inveniissem, sine haesitatione recepissem. *J. F. R.*

Ibid. Ὁποία ἐστὶν] Indicativus ille, pro quo Latini aliique populi amant subjunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem eumdem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Cl. *Jensii* Lect. Lucian. a p. 27. ad 35. & quos frater *G. O. Reitzius* adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo *Ael.* V. H. 2. 36. ἐφάτησα, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρου, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox c. 63. αὐτὸ ἔν, ὁ θράσυς; & Nostrum infra c. 81. f. καὶ τί γε μητρὸς ἐρωμένης αὐτὸν, τί ταῦτα λαρεῖ; Et sexcenties alibi. *J. F. R.*

92. Ἐν δυοῖν] Dubitavi aliquamdiu num sic, aut ἐνὸς ἢ δὲ legendum esset; sed video & *Isocratem* sic ferme locutum, p. m. 85. 1. ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μοιρίδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίοις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν.

&

ſurda ſua guſtatione auxerit : philoſophiae autem nihil tale uſu venit : ſed quantumcumque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio eſt, res illa quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio : illud enim quidquid infunderetur non continebat, quin ſtatim difflueret; hic autem, ſi quid abſtuleris, plus fit quod ſupereſt.

62. Volo autem aliud quoque de guſtu philoſophiae ſimile dicere, neque maledicere me putaveris, ſi veneno illam pernicioſo ſimilem dixero, ut cicutae vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis interficiant, ſi quis minutiſſimum quiddam & individuum, ſummo inde ungue abraſum deguſtet : ſed niſi tantum quantum opus eſt, & quomodo, &

ν. Φιλοσοφία δὲ, εἰδέν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ καὶν ὅτι πάμπολλα πίῃς, [d] εἰδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, εἰδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. Ἐπιῤῥεῖ γὰρ ἀντὶ παροιμίας τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον εἰ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέῤῥει εὐθύς, ἐντεῦθεν δὲ, ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον [e] εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ἀληθείᾳ ἔοικεν, οἷον [f] κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. εἰδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν, [g] ἀποκλείοι ἄν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκριβιαῖον ἀποξύσας αὐτοῦ, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, εἰκ

d Οὐδὲν ἐλάττων] Οὐδέν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant Edd. priſcae. e Εἰπεῖν] Ita M. B2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & J. male. f Κωνείῳ] Κωνίῳ ἢ ἀκανίῳ. (Sed poſterius a recentiore manu depravatum eſt.) W. g Ἀποκλείοι ἄν] Sic J. P. H. &c. Ἀποκτείνῃ Fl. Ἀποκτείνει M.

2. Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν] Ἄλλως σε † ἐξαντλοῦμεν, ἢ δι' ‡ ἐπιῤῥέει, τοῦτο ἡ παροιμία. V.

10. Ὅτι φαρμάκῳ] Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ἀληθεῖ ἔοικε. V.

* Μὲν] Μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ M. de S. Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum conjunguntur, vid. textum cap. 43. hujus Dial. & c. 17. de Merced. Conduct. J. F. R.

† Ἐξαντλεῖται] Ἐξαντλεῖται perperam Edit. Clerici.

‡ Ἐπιῤῥέει] Ἐπιῤῥεῖ erat in Edito, ἐπιῤῥέει inde fecerat M. de S. Ego in ἐπιῤῥέει mutavi, quia id voluiſſe Soulierium ſuſpicor; alioqui nihil ab edito receſſiſſem. J. F. R.

& Demoſth. 148. 1. ὁ τοῖν δοῖν ἐδαλοῖν ἐδεήσων ἄν. M. de S.

94. Ὡς ἐ αὐτὸς — ἴφηται] Vel ita dediſſe videtur Lucianus, τὸ ἐ αὐτὸς ἴφηται ἐ μικρὸν ἔπος κακόν; vel ita : ὡς κ. α. ἔ. ἐ μ. ἐστὶ κακόν. Illud enim ἴφηται huc revocare, cum alia jam conſtructio interceſſerit, videbatur duriuſculum. J. M. G.

Ibid. Καὶ αὐτὸς] Non dubitavi cum Solano illud ὡς quod Edd. habebant, praeeunte Cod. P. ejicere; nam ſic ſenſus ſit planus : ſi enim ὡς retineas, illud ſequens εἶναι in ἔσται vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum τὸ περὶ συμφορᾶς ὠφελεῖσθαι ἐ μικρὸν κακόν, habuimus etiam ſupra, c. 2. J. F. R.

Ibid. Ἐν ἀρχῇ] In hujus Dialogi initio. J. Br.

2. Κατὰ τὴν παροιμίαν] Sic illa, ἄλλως σε ἐξαντλοῦμεν ἢ δι' ἐπιῤῥέει, conſule parœmiographos. In Angl. Cod. dramata paginae 315. omnino corrupta. J. B.

3. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος] Eraſmus in Proverbio. Dolium Danaïdum. J. Br.

4. Δαναϊδῶν] Apud alios ſcribitur alio accentu, Δαναΐδων. In Pariſ. erat vitioſe Δαναΐδων duplici accentu. At nos ſcripturam Edd. J. Ald. B2. & S. &c. expreſſimus, quae circumflexum agnoſcunt, recte quidem, ſi ab recto Δαναΐς formetur : quod tum communis generis credendum; id quod tamen vix mihi perſuadeo; ſed rectius cum Suida Δαναΐδων ſcribendum, exiſtimo a nominativo Δαναΐς, ut ἰλαΐς, ἰλαΐδων, λαμπὰς, λαμπάδων. Interim conſtantem vets. Edd. lectionem expreſſiſſe mihi fraudi non erit. J. F. R.

14. Ἀκαμπεῖν] Conf. ſupra c. 6. fin. Et infra Σύγχρ. c. 7. M. de S.

Ibid. Ἀτυφότερος] Vid. Dial. omnium primum. c. 2. ait M. de S. At cum ibi legatur ἀνυφέστερον ἂν τ κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀνυφὲς & ἀνυφὲν unovis modo dici. J. F. R.

οὐκ ἂν [a] ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τὰλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀπολέσαι τὰ ἄλλα γνῶσιν.

cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

ΕΡΜ. Ἐγὼ ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί δὲ ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦτ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; ΛΥΚ. Οὐ γὰ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐδὲν δεινὸν οἶδεν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πάθων, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο. ΕΡΜ. Περιέρχη με, ὦ Λυκῖνε, καὶ σωφρονίζεις ἐς γῆρον, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν πάθων, ὑπὸ φθόνου δηλαδή, ὅτι ἐγὼ μὲν πρόκοπον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας [b] ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν. ΛΥΚ. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν καὶ ὁδοῦ, καὶ πέραινε τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιον ὄν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄλλο

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet? LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero nescio qua causa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias. HERM. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a me affectus injuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti. LYC. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me sinito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidpiam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me

[a] Ἀποθάνοιο] Ita *J. Fl. H. P.* & M. &c. [b] Ἑαυτοῦ] Sic *J. Fl. H. P.* &c. & M.

17. Ἀποθάνοιο] Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσενεγκάμενος. *M. du S.*

24. Ἐν ἀρχῇ] Vid. supra hoc Dial. c. 1. *M. du S.*

25. Ὁ μὲ βίος βραχὺς] *Virgil.* X. Aen.

— — *breve & irreparabile tempus*
Omnibus est vitae — —

Horat. Od. 4. L. I. *Juvenal.* Sat. 9. G.C.

40. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι] Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. *Th. M.* Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ . . .] Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem quantos jam in disciplinis Philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tamquam insanientem, tuque iter tuum confice, & quod videtur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς, subjicit Hermotimus, σὺ βίαιον ὂν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. *At tu, violente, non sinis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄλλο εἰπούμι. Culpatur *Benedictus*, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me numquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene *Benedictus* verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me numquam aliud dicturum*, me numquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, Ja gy moet weten / dat ik nooit anders sal seggen. Sic c. 75. Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν, &c. *Non ultro id dicerent.* c. 77. Οὐδὲ γὰ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, *Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed statim non bene *Benedictus* haec tractavit [Ἐᾷς ἂν μὴ ἔτερός σοι λόγῳ συμμαχήσας, ἀφέληται τὴ βίᾳ, οὗ ἀγόμενον] vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat a violentia.* quum debuerit: *Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui jam raperis*, duceris, *eripiat*, vindicet. *J. J.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἄλλο] Opsopoeus *ut ne quid interim dicam aliud.* Benedictus *me numquam aliud*

me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, jam auferatur. Ecce enim ista multo jam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa, me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut jam eligere quod optimum est queamus; sed eo quod maximum est, adhuc opus esse. HERM. Quonam illo? LYC. Judicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus judicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscujusque qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris judicabant. Ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι χρῆναι ποιητὴν αἰτιᾶσθαι αὐτὸν, ἐς ὃ ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃ τὸ βίας, ἤδη ἀγόμενον. 45 εἰδὲ γέ τοι καὶ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴ τι ἄῤῥητον καταλέλειπται αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι, * τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτοῦ, ὡς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι καὶ μείζω [d] ἐνδεῖν. ΕΡΜ. Τίνος τοῦτο; ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς ψυχῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τηλικούτων δικάσουσαν ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἐωραμένα εἴη. ἐπιδοτέον οὖν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι μέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα μήτε ἡλικίαν τινὸς λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, μὴ δόξαν ὅτι σοφίας αἰδέσιμον, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ [e] ποιοῦντας. οἱ γοῦν νυκτὶ καὶ

[e] Αὐτὸν] Nihil mutant Edd. Αὖτως *Marcil.* M. in litura *v.* Sic notat *M. du S.* * Τὸ] Sic *J. H. S.* Τὰ *P.* [d] Ἐνδεῖν] Ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. [e] Ποιοῦντας] Sic etiam *J.* Fl. & *H.* habere notat *M. du S.*

aliud dicturum. Immo ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.* *J. G.*

42. Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] *Homer.* Il. *v.* *J. Br.*

Ἀναίτιον] *Hom.* Il. Λ. 653. *M. du S.*

Ibid. Δοκεῖς μοι . . . . αὐτὸν . . . . . ἀγόμενον] An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἐς' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενον. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. F. G.

43. Αὐτὸν] Αἰτιᾶσθαι αὖτως corrigit *Th M.* Et marg. *B2.* *J. F. R.*

Αὐτὸν] Salebrosus hic locus. nec quid decernam in promtu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant qui descripserunt librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν, nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. *M. du S.*

48. Αὐτῷ] Τῷ λόγῳ sc. F. G.

57. Τῷ τοιούτῳ] Τῷ κριτικῷ. F. G.

58. Καὶ προθέμενον] Supplendum τὸ δεῖ. F. G.

Καὶ προθέμ. ἅπ. . . . . ἐπισκοποῦντα] Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι μέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt, & cunctatur, saepe contemplando.* Sed Lucianum non assequutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: *Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem.* Vult enim, non temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. *H. V.*

Ibid. Προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι μέλλοντα καὶ βραδύνοντα &c.] Fatue Benedictus & inde haec editio, *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt & cunctatur.* Recte Opsopœus, *omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c. *J. G.*

62. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας] Areopagitae in tenebris judicabant. F. G.

καὶ σκότῳ διαζῆσαι, ὡς μὴ ἐς τὰς λήγουσας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέπουσι, καὶ τότ' ἤδη ἐξεῖναι σοι βεβαίως [a] ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν. EPM. Μετὰ τὸν βίον φῄς. Ἐπὶ γὰρ τούτων ἱκανὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ὄντι [b] πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς [c] ἰδεῖν, καὶ ἰδόντα κρῖναι, καὶ κρίναντα ἑλέσθαι, καὶ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως [d] γὰρ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φῄς τἀληθές, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λελῆθέναι ἡμᾶς αὐτούς, οἰόμενοι μέν τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρος τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς πάμπολλους γε ὑποβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀναστῶσιν, ἢ λίθος τις ὀφθῇ αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, [e] ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνασπάσαμεν. EPM. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς [f] γάρ μοι φαίνεσθαι αὐτούς. ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶδα νεῖν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἅπασαν ἐλθὼν μεμύημαι, καὶ τοῦτο ἐργασάμενός πολλάκις, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι. EPM. Τί φῄς; οὐδὲ τούτων τις πάνυ

nebris judicant, ne ad hos qui dicunt, ſed ad ea quae dicuntur reſpiciant: tum demum licere poſt firmam electionem, philoſophari. HERM. Poſt hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita ſuffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inſpiciamus, inſpectum judicemus, eligamusque judicatum, atque electione facta philoſophemur. Hac enim ſola ratione inveniri verum ais, alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam ſatis eſſe, ſed nos videri per imprudentiam putaſſe firmum quiddam a nobis inventum, inveniſſe autem nihil: uti piſcatores ſaepe ſubmiſſis retibus pondus quoddam ſentientes, extrahunt, piſces ſe quamplurimos comprehendiſſe rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide ne nos quoque tale quid extraxerimus. HERM. Non aſſequor, quid illa ſibi retia velint, plane enim illis me comprehendis. LYC. Exire igitur terra. Dei enim virtute, ſi quis alius, natare didiciſti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipſum planum futurum, habeatne aliquis eorum id quod quaerimus, an ſimiliter omnes ignorent. HERM. Quid ais? neque horum quisquam omnino il-

a Ἑλομένῳ] Ita recte Fl. P. H. Rz. & M. Ἑλομένῃ J. b Πάντα] Ex M. & L. dedimus. Πάντων Edd. male. c Ἰδεῖν] Ἐπὶ δὲ discretim ſola Ald. male. d Γὰρ] Sic L. P. M. & marg. Aldi. Καὶ Edd. omnes male. e Ψάμμῳ] Ψάμμων P. Vulgatam ſervant ceteri, & Edd. f Γάρ μοι] Μοι γὰρ M. g Διακδῦναι] Sic bene Fl. P. H. Rz. Διακδῦναι J. male. Διακδῦναι legendum adſcripſerat Faustinus Solanus, fruſtra, ut poſtea ipſe vidit.

69. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν] Ubi Lucianus dixiſſet, Hermotimum ſuum tum denique certo & liquido philoſophari poſſe, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque ſpeciei, neque exiſtimationis dicentis ratione habita; reſpondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φῄς· ἐπὶ γὰρ τούτων, ἱκανὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἰδεῖν, καὶ ἰδόντα, κρῖναι, καὶ κρίναντα, ἑλέσθαι, καὶ ἑλόμενον, φιλοσοφῆσαι. *Poſt vitam dicis. Ex his enim ſequitur, nullius hominis vitam ſatis longam eſſe, ut omnia perluſtret, & accurate ſingula perſpiciat; perſpectaque judicet; judicata eligat; delectuque habito philoſophetur.* Saepe ſupra & infra in hoc libello utitur Auctor formula illa loquendi, *per omnes ire*, ſectas ſcilicet, perquirere, perluſtrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντας, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc tamen loco mirifice mutat, ſi modo ipſe mutationis ſit auctor. Certe pag. ſeq. κἂν ἐφ' ἅπαντας ἐλθωμὲν πειρώμενοι. *Etiamſi per omnes iverimus, experimentum capientes.* c. 68. δήπου τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον αἱρεῖσθαι, οὐ χὴ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' εἰ ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν. *Oportebit igitur te, ſi Stoicorum optimum cognituma ſis, ſi non per omnes, per plurimas ſaltem iſtorum ire.* ſupra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα. c. 42.

Sur-

illud habet? LYC. Obſcurum. niſi forte fieri non poſſe putas ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam ſit, a nullo dum illorum inventum.

66. HERM. Quî fieri illud poſſit? LYC. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi cauſſa fabas aliquis viginti manu ſumens, ea clauſa interroget decem homines, quot ſint in manu ſua fabae? at illi divinantes dicant unus ſeptem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in univerſum alium alius numerum. Fieri quidem poteſt, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita eſt? HERM. Eſt ſane. LYC. Verum enim vero neque illud non poteſt accidere, ut omnes, alium alii, numeros falſos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri ſic poſſe. LYC. Eadem ratione igitur philoſophi omnes felicitatem quaerunt, qualis ſit, & eam dicunt alius in alia re ineſſe, unus quidem in voluptate, alius in honeſto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur ſimile eſt horum unum quoddam eſſe ſummum bonum; ſed nec abhorret, eſſe quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum invento feſtinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam eſſe veritatem, & omnino

τας ἔχει; ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοὶ ἀδύναλον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὑρημένον.

ΕΡΜ. Πῶς οἴοντε; ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲ ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τ χεῖρα λαβὼν, ὅπισθεν κλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲ, ἑπτὰ, h ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις, δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, ἢ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι ἢ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, i ἢ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύναλον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὀλίγους, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῂς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύναλον. ΛΥΚ. Κατὰ ταὐτὰ τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες τ εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τ ἐλθεῖν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει k δ', οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τἀληθὲς, καὶ πάντως ἔχει

h Ὁ δὲ πέντε] Haec addita ex M. Deſunt in omnibus Edd. i Ἦ γάρ] Ἢ P. At vulgatam lectionem tuentur merito Edd. k Δ', οἶμαι] Δέ μοι male W. nihil mutant *J. Fl. H. P.*

διῆσαι ἐπὶ πάντας σὺ κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν. c. 41. ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς. *J. J.*

Ibid. Πάντα] Emendationem Cl. *Jenſii* ſecutus eſſem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impreſſis legitur, niſi in M. & L. πάντα inveniſſem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ πάντων ſine ἐλθεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν[Reſtituo ἐπιδεῖν. *J. Br.*

72. Γὰρ] Ita uti conjeceram, M. P. & L. pro καὶ, quod in aliis omnibus erat. *M. du S.*

75. Ἔτι μοι δοκοῦμεν] Περίλεπτον illud μοι. *F. G.*

78. Οἱ ἁλιεύοντες] Videtur ad fabul. Æſop. alludere. *A. V.*

86. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι] Hoc *Opſopoeus* verterat: *proinde ego te rurſum extricare conabor.* Longe aliter *Benedictus*: *Ergo da operam ut effugias.* Utrumque verba haec ſignificare poſſunt, ſi ſola ſpectentur; verum nexus ſequentium ſatis oſtendit, poſteriore modo accipienda eſſe. *J. F. R.*

87. Σὺν θεῷ] Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νεῦν, *Opſopoeus* reddiderat: *neque enim mihi dubium eſt, peritia natandi te praecellere.* Melius Benedict. *Juvante enim Deo nare ſcis.* Poſterius verum eſſe, ſi probatione indiget, adi *Ariſtoph.* Plut. 114. Et *Kuſterum*, idem ex *Eurip.* adſtruentem. *J. F. R.*

2. Ὁ δὲ πέντε] M. & *Fl.* Ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. *M. du S.*

33. Ἰδιό-

ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τ̃ Φιλοσοφούντων, εἶτα μ̃ τοῦτο, τὸ ἐξ̃ς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πιστέον ἐστίν. ΕΡΜ. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φὴς ὅτι οὐδ' ἂν ἅπ̃ᾳ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθὲ, ἐρώτα, ἀλλὰ τ̃ λόγον αὐτόν· ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐς̃ ἂν ἄδηλον, ᾖ, εἰ ἔν τι τούτων ἐστὶν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φὴς, εὑρήσομεν, οὐδὲ Φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δήσει ἡμᾶς ἰδιώτου τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τ̃ Φιλοσοφεῖν. [a] τοῦτο συμβαίνει γε [b] ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι Φιλοσοφῆσαι, τ̃ ἀνεφίκτου ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τ̃ Φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἐλέσθ̃ πρῶτον Φιλοσοφίαν τ̃ ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθ̃, εἰ ἅπ̃ᾳ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσαντες ἐλοίμεθα τ̃ ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενοι ἑτ̃ ἀριθμὸν, ὁπόσον ἑκάστῃ ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηχύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς

haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda? HERM. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse. LYC. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc *omnino nos posse*, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis quae dicis, fieri non posse ut philosophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Postulas enim, eum qui philosophaturus sit eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *sectae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo

a Τοῦτο] ΛΥΚ. τοῦτο M. & Edd. praeter *J.* quae sola recte omittit person. ΛΥΚ. b Ἐξ ὧν] Deest ἐξ in *S. J. Fl. H.* & M. Adest in P. & *Ba.*

26. Τἀληθὲς εὑρεῖν] Ἵνα ϵ εὕρῃ. τίς * ἂν εὑρήσει, βέλτιστε, ἄνθρωπος ὢν; ἢ τίς τούτῳ πιστεύσει; τ̃ ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κατειλῆφθαι ϵ ἀδιάπτωτον. M.

* Ὧν] Lege ὅν. num autem illud ὧν error Codicis, an *Solani* sit, nescio. *J. F. R.*

33. Ἰδιώτου τινὰ βίον] Clar. *Jens.* aliud agens in Lectt. Luc. p. 90. fatetur quidem *Benedictum* non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, quum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*, aliaque exempla adfert, ubi ἰδιότης exponatur per ἀμουσία. Et adpositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τύχη βάναυσος &c. Conf. infra c. 81. *J. F. R.*

Ibid. Τ̃ Φιλοσοφεῖν ΛΥΚ.] Expunge ΛΥΚ. quod quidem post verba haec ἢ τῇ ϵ μὴ substituendum est hoc pacto: εἴτε ϵ μὴ. ΛΥΚ. *J. Br.*

34. ΛΥΚ. Τοῦτο συμβαίνει] Delenda nota personae ΛΥΚ. *Th. M.*

Τοῦτο συμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι] Opsopoeus *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At Benedictus: *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophia incumbere*, & hujus nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre *illud quidem colligitur ex iis quae tu dicis, non posse philosophari.* Nam συμβαίνειν hîc ponitur, ut supra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμβαίνειν λέγων, nempe ἐκ δυοῖν δυάδων συντεθεισῶν. *J. G.*

Τοῦτο συμβαίνει] Τοῦτο συμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι. Interpres: *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promtum non esse.* At non videtur intellexisse verbum συμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumtum ab Arith-

adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, nec ne. LYC. At tu, Hermotime, num possis juratus dicere, eam inventam ab illis esse? HERM. Equidem non juraverim. LYC. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera ista. LYC. Discernere igitur eos qui sciunt, & dignoscere ab his, qui cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerosque certe illo-

ὑπερήμερον [c] γίγνῃς τἀληθὲς ᾧ ἑκάστῳ βίῳ. τελούτων δὲ, ᾗ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνεμφοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὑρηθὲν πρὸς τῶν φιλοσοφούντων [d] πάλαι τἀληθὲς, εἴτε ᾗ μή. [e] ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν, τι εὑρηθὲν πρὸς αὐτῶν; [f] ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. [g] ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἔχων σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς ᾗ αὐτὰ δεόμενα.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τὰς μὲν, εἰδέναι τὰς λόγους ἑκάστους, τὰς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρῖναι τοὺς εἰδότας, ᾗ διαγνῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, φασκόντων δὲ, ἔοικε σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δέησει τοίνυν σὲ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἱρήσεσθαι, εἰ ᾗ μὴ ὅπῃ πάντας, ἀλλ' ὅπῃ τοὺς πολλοὺς

c Γίγνῃς] Sic recte *J.* Ceterae, & M. γίνοιο. *M. du S.* d Πάλαι] Sic Edd. & M. habere, notat *M. du S.* Nescio quare. e ΛΥΚ.] Deest in Edd. Adest in *J.* W. & P. f ΕΡΜ.] Deest in Edd. Adest in M. i. e. designatur solitis punctis. g ΛΥΚ.] Deest in Edd.

rithmeticis, atque ita etiam hoc loco. Vertas igitur verba: *Hoc quidem sequitur ex iis quae dicis.* *H.V.*

Τοῦτο . . . . .] Haec verba perperam in vulgatis & M. Luciano tribuuntur: quod & *Marcilius* viderat, & Ed. *J.* confirmat. *M. du S.*

Ibid. Ὡι φῄς ἀδύνατον] An ἐξ ὧν? *F.G.*

44. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud *Longini* s. 14. ubi ὑπερήμερόν τι τοῦ ἰδίου βίου ᾗ χρόνου φθέγξασθαι recte interpretatus est ex *Cicerone Tollius, dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est.* *J.M.G.*

45. Τελούτων] Sic supra c. 46. Hic rursus Edd. *J. A1. H. P. S.* quas consului, τελούτων adverbii more, non τελούτῶν, ut *Bud.* in Comment. *J.F.R.*

48. Εἴτε ᾗ μὴ. σὺ δὲ πῶς] Excidit nota personae, Εἴτε ᾗ μὴ. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς. *Th.M.*

Ibid. ΛΥΚ. Σὺ] W. P. & Ed. *J.* agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. *M. du S.*

50. Ὅ, τι εὑρ.] Lege ὅτι. *F.G.* Hoc ita verum est, ut Lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. *J.F.R.*

Ibid. Τί εὕρηται] Τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα, &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα. *Th.M.*

Τί εὕρηται] Conjectura *Marcilii* ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. personas, maxime, quum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans *Hermotimi* personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ΛΥΚ. ex *Marcilio* recipiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc omisissem, nova confusio orta foret. *J.F.R.*

Ibid. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.] Ἑρμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. *M. du S.*

πλείστους αὐτῷ ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προσήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κρίσιν τῶν τοιούτων δύναμιν προσαμένον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προαιρεθείς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, [a] ὃν ἐκὼν παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγαναχτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι, καὶ μόνη σοι αὕτη πίστις καὶ βεβαία ἐλπὶς ὅτι τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψεύδη, [b] καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας ἀφεγγνώσκειν ἅ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παραδεδεγμένα· καὶ εἴ πού τοι αὐτῷ τινὰ δύναμιν, καὶ τέχνῃ προσαμένῳ, [c] ἧς ὅτι τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων. εἰ δὲ μή, εὖ ἴσθι ὡς οὐδέν [d] κωλύσει σε τὸν ῥινὸς ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστου, ἢ [e] θαλλῷ προσδεχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ὑπαπραπεζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' [f] ὅ, τι ἂν μέρος ἕλκυσῃ σέ τις, ἅπερ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ, νὴ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὄχθῃ ποταμίᾳ πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μι-

rum accedere, & tentare, & meliorem tibi magiſtrum eligere, inſtituta prius exercitatione, & judicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus ſit tempore, quod praetermiſi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum & maxime neceſſarium in talibus, obſcuris inquam & ambiguis, unum hoc eſſe arbitrer. Ac ſola tibi haec fidelis & firma ſpes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecumque nulla, quam ſi judicare poſſis & ſeparare a veris falſa, ſi facultas tibi ſit, qualis argentariorum, dignoſcendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata ſunt. Et, ſi quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habet:* ſin vero minus, nihil, mihi crede, obſtabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonſtratum ſequaris uti pecora. Potius vero fuſae per menſam aquae ſimilis eris, qui, quamcumque te in partem ſummo quis digito trahat, ſequare: aut, per Jovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis ſpiritum flexae, quam

&

a Ὃν] Οὗ P. Vulgatam ſervant Edd. priſcae. b Καὶ] Deeſt in W. Adeſt in J. Fl. H. P. &c. c Ἧς] Ἄγις P. d Κωλύσει] Κωλύσῃ W. e Θαλλῷ] Sic Fl. H. P. Θαλῇ J. f Ὅ, τι] Ὅτῳ W. Nihil mutant Fl. J. H. P.

84. Τῷ ὑπαπραπεζίῳ ὕδατι] Τῷ ὑπὸ τὴν τραπέζης ἐκχυνομένῳ, ὃ λέγει τὴν ἰσορροπίαν ἐν τῷ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χάσμα μένον, καὶ τὴν ἐπιφανείας ὑπαυγασιν * τῷ δακτύλῳ ἀχιτηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ἐοικὼς φύσεως † ὑπάρχον ἐν ἀτρεμοῦσι μὴ ‡ πνεύμασι. V.

* Τῷ] Pro τῷ quod in Cod. Voſſ. erat, ὃ jubet legere Solanus. fruſtra, ut attente perlegere dignanti patebit. J. F. R.

† Ὑπάρχον] Sic recte correxit Solanus pro ὑπάρχων, quod in Clev. Ed. erat. J. F. R.

‡ Πνευμάτι] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur πνεύμασι. J. F. R.

71. Ἐν τοῦτό ἐστιν] Intellige ὁ χρόνος. F. G.

76. Καὶ ὑπάρχειν] Non poterat hic abeſſe conjunctio, alioqui lubens cum W. eam omiſiſſem, quia jam nimis frequenter oſt repetitum; nam qui paullo ſupra, a verbis καὶ ἀφεγγνῶναι incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνῃ, inveniet vicies poſitum καὶ, intra viginti verſus. De quo ſupra jam queſtus ſum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare poſſunt per &, ac, que, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. Dum Graeci καὶ & τε ſolis fere contenti ſunt, etſi ἢ μέν, ἠδὲ interdum pro iis adhibeant. J. F. R.

80. Ἧις] Retinui vulgatam, etſi ἄγις, quod Cod. P. habet non malum. Interdum enim ἄγω ita ab-

& minuta quaevis aura flatu ſuo commoveat.

69. Itaque ſi quem magiſtrum invenias, qui de demonſtratione atque dubiorum dijudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum deſines. Statim enim quod optimum eſt tibi apparuerit, & verum demonſtrativae illi arti ſubjectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & judicio, philoſophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona poſſidens conjunctim omnia. HERM. Euge, Lycine, multum enim iſta meliora dicis, & cum ſpe non mediocri conjuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir eſt, qui illa nos dignoſcendi dijudicandique facultate inſtruat, &, quod maximum eſt, demonſtrandi quoque: itaque ea, quae ſequuntur, facilia jam, & moleſtiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque jam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel oſtendi, quod ſpei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc abſumus, &, quod eſt in proverbio, ſtultior nunc ſumus, & qui ſapientes videbamur, ſtultiores.

Ὡς εἴ γέ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως περὶ, καὶ τῶν ἀμφισβητουμένων διακρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, ταύτην δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖ, καὶ τἀληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὸ τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, πολλὰ μὲν ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέου ὡς ἔοικεν ἡμῖν φαίνῃ τις τοιοῦτος, διαγωγικός τε, καὶ διακριτικὸς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικὸς, ὡς τά γε μὴ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ ὁ πολλῆς διαβῆς δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν ἔχω οἶδά σοι, ἐξθυρόπλι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξθυρικὸς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ τοὺς παροιμιαζομένους, πολὺ

g Οἶδέ] Sic recte Fl. P. B2. S. A. & M. Εἰδέ Ald. H. Fr. J. h Παροιμιαζ.] Προϊμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. P. H. & Cod. P.

absolute uſurpatur, pro *venia*, i. e. quaſi ἄγω μοι. *adduco me*, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν ſine accuſativo *Arrian.* Exp. Alex. I. 1. ὅτε Ἀλέξανδρον — ἐπάγοιτο ἐπὶτι ἰδίωτο. Ibid. c. 2. p. 6. f. Ed. *Gron.* προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐς πολλοῦ συμπεφθεγότες ἦσαν. Idem L. 2. c. 3. p. 63. προσάγοιτο δὲ κώμη τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχὼν παρὰ ὁδὸν ἐφόδευμένη. J. F. R.

81. Τῆς ῥινὸς ἕλκειν] *Eraſm.* in proverbio: *naribus trahere.* J. Br.

82. Θαλλῷ] Vid. *Athen.* 28. A. B. & *Caſaub.* qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & *Philoſtr.* p. 587. τούτῳ ἀμφορέα μὲ οὐκ προσάγων, ἢ ὕδωρ, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, ξυμπαχυρίσῳ ἐχρῆσατο. καθάπερ οἱ τὰ πιεῖν τῷ θαλλῷ ἄγοντες. M. du S.

Θαλλῷ] *Junt.* non hic modo θαλῷ, uno λ. Sed & ſupra *Reviv.* c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurium Edd. conſenſum ſequimur. J. F. R.

84. Τῷ ἐπιτραπιζίῳ] Hoc eſt τῷ ἐπὶ τῆ τραπέζῃ ἐκχυνομένῳ ὕδατι, ἢ ἀφ' τῶν ἱερουργιῶν ἐς τὸ ἀπαργυλιτον τῆ τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆ ἐκφορικῆς ἐπαυσις ἐκ τῆ δικτύου ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἔπεσθαι, ἐντῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτιμοῦν μὴ ἀφυκές. Cætera usque ad p. 317. crebræ ſunt repetitiones comparationum quae paſſim alibi. J. B.

Ibid. Ἐπιτραπιζίῳ ὕδατι] *Aqua ſuper menſam injecta vel effuſa.* J. Br.

86. Καλάμῳ τινὶ] Homo inconſtans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII. 24. ubi *Elſner.* & hoc Luciani adducit. J. F. R.

πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; πάνυ [a] γὰ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

bio, post multum laborem, ut ante habemus. HERM. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπιαχνούμενόν τινα εἰδέναι τε ἐπιδείξειν, ἢ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν ἢ κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· κἂν τοῦτο εὑρήσομεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν ἢ ὀρθῶς κρινεῖ ἢ μή. ἢ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν ἢ ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀπολείνει; ἢ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, στῆναί ποτε ἢ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ ἢ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἱόντε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, ἢ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται [b] αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, [c] τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συναπτουσαι, ἴδιον αὐτοῖς κοινωνοῦσι, ἀποδείξεις [d] ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥστε εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεούς, διότι βωμοὶ αὐτῶν εἰσὶ φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ σὺν

70. LYC. Quoniam, amice, etiamsi inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, quis judicare possit, an vera ille dicat? Et hujus si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte judicaturum nec ne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus dijudicare eum, qui judicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat, & ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi caussa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad

a Γὰρ] Γάρ τι *J. P. H.* Fl. *Bz. S.* At ignorat illud τι Cod. M. & sic *Vorst.* voluit; quare id delevimus. b Αὐτῶν] Sic Edd. *Vorst.* αὐτῷ. c Τοῖς] Ταῖς Edd. *J. P. H.* Fl. Τοῖς *S.* & Codd. P. L. d Ὅμως] *Ex W.* Deest in Edd.

24. Εἰ ὁ ἐπιγνώμων] Εἰ δὲ τοῦτο, τί ἐ καὶ νῦν αὐτοὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεθα ἀμφισβολίας. *V.*

17. Γὰρ τι λυπ.] An γάρ τοι? *F. G.*
Γὰρ λυπηρ.] Inter hasce duas voces inserebatur τι, quod duce M. delevimus. *M. du S.*

24. Ἐπιγνώμων] Hujus vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. *Suid. M. du S.*

34. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.] Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἶναι. *F. G.*

35. Τοῖς] Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. *M. du S.*

37. Ὅμως] Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. *M. du S.* At *Oporpoei* versio exprimebat illud *tamen. J. F. R.*

43. Εἰργάσω] Hermotimus ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἷα μοι εἰργάσω, ὦ Λυκῖν, ἄνθρακάς μοι τὸ θησαυρὸν ἀποφήνας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis sordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. c. 23. εἰργάζοντο. Corrige tandem hic εἰργάζοντο, illic εἰργάσω. in Poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis T. II. c. 6. ubi εἰργάσασθε scribitur pro εἰργάσασθε. *J. J.*
Εἰργάσω] Cl. *Jensii* emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L. *M. du S.*
Ibid. Ἄνθρακάς μοι τὸ θησαυρὸν] *Erasmus* in proverbio:

ad idem initium & dubitationem rediimus.

71. HERM. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, molestе feres, si cogitaveris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse & ipse negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret & cum fortuna queratur, quod adscendere in cœlum nequeat, aut quod non profundo mari mersus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: causſam vero ejus doloris *hanc habeat*, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae conveniant. Et sane tibi quoque, sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irascteris vix aperiens oculos, & non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutiens.

κύκλῳ θεᾶσθες, ὅτι τ αὐτὴν ἀρχὴν, καὶ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

ΕΡΜ. Οἷά με ᵉ εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τ θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάμαλος ὁ πολύς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τ ἐλπιζομένων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες. ᶠ ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅσα ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὁμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῷτο τ τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν εἰς τ οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς εἰς τ θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας εἰς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ πτηνὸς ὢν ἡμερῶν ἀπὸ τ Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τ λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, καὶ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κατ' τ ἀνθρώπου φύσιν. καὶ δή σε, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν, εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τ ὕπνον ἡδέως ἀποσειόμενος· ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἑώρας; πάσχουσι δ' αὐ-

ᵉ Εἰργάσω] Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit B2. εἰργάσω exhibens. ᶠ Ἢ τίς] Εἰ τις W. & Fl. Nihil mutant ceterae.

bio: *Thesaurus carbones erant.* J. Br.

Ἄνθρακας . . .] Infra rursus Ζεύξ. c. 2. f. M. du S.

49. Περὶ ὄνου σκιᾶς] *Erasm.* in paroemia: *De asini umbra.* J. Br.

Περὶ ὄνου σκιᾶς] Proverbii hujus historiam habes apud *Plut.* 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii causſa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse ajebat: illo vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque ut litis finem narret; ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam *Aristoph. Sch.* Σφηξ', v. 191. Et *Plat.* Phaedr. Ed. Bas. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* exstitisse ait *Zenob.* VI. 28. Et Schol. Aristoph. l. c. M. du S.

58. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] *Thucyd.* εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδόν. F. G.

Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδόν. Sic *Thucydides* Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε. id est, *Pharsalum pervenit.* Æ. M.

64. Ἐκθορεῖν] Vox poëtica, quam alibi tamen iterum usurpat; V. Πρ. λ. c. 6. & Ἰχ. β. c. 35. nisi quod in iis locis ἀναθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. M. du S.

αὐτὸ καὶ οἱ τὴν * κεῖνην μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἢν μέλαξυ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τἄλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, κἂν πλοῦτος θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν. ἦν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἦν, φατέον πρὸς τὴν ἀπαιτοῦντα τὸ ἐνοίκιον, ὃν πολλοῖς ὠφειλόμενα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου καὶ παρευδοκιμήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθὰ, καὶ ὀλίγου δεῖσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ὀπτραγεῖν.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καί τινας ἐννοίας ὑψηφεῖς ἐννοοῦντα, καί τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, φίλος ὢν, ὀλίγου δεῖν ἅπαντὸς τοῦ βίου, ὀνείρῳ ἡδεῖ μόνῳ ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα· ἀμφασάλλα δὲ, ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε παρέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειρα, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες,

Usu illud venit etiam iis, qui vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant & caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu jam expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant.

72. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam majores, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed surgere jubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id quod supereſt vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecumque alia Somnia & Poëtae & pictores pro sua libertate confingunt, quae

* Κεῖνην μακαρίαν] Κεῖνον ἐμακαρίαν male W. Sed recte abest καὶ ab Edd. F. Fl. H. P. &c.

68. Τὴν κεῖνην μακαρίαν] Κεῖνη μακαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕστερον τιθεὶς ἐγκωμίων εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ἀνιμάττουσιν ἐμπεσοῦσα * τὰς εἰς τρυφὴν καὶ σύστασιν ὕστερα ἡ πλοῦτον διέξεισι λόγος. δὲ ἐμακαρία δὲ ὅσον ἐπὶ τοῦ ὕστερον τῶν ἀνθρώπων ἐπισκόπουμεν, καὶ δὴ ὅτι † μυρίων ἐτῶν ἔχει ἐν βίβλοις, ἀλλὰ μὴ τῷ ὄντως ‡ καὶ τῷ § ἀνημμένῳ ἀφίστανται. τοιοῦτο δὲ τὸ τῆς Διοτίμου Γραμμάτιον, πάνυ μακαρίαν τὴν Δίκαιος ἀνόμασε, ἐπ' ἐκείνῃ δὲ τὸ ἐν ὕστερον ἀπεμφαίνουσα. V.

* Τοῦ] Deerat in V. infernit ex M. M. du L.
† Μυρίων ἐτῶν] Μυρ' ὅλως M. Non agnovit Bourd. M. du L.
‡ Καὶ] Kurtz erat in Editio, sed mutavit M. du L.
§ Ἐνημμένῳ] Sic etiam est in C. M. du L.

68. Κεῖνην μακαρίαν] Sic pag. 934. Ed. Parisi. Talis autem illa est qualis felicitas Micylli in *Gallo*, ἡ κατὰ τοὺς ὕστερους ἐγκωμίων, τοιαῦτα τοῖς ἀνιμάττουσιν ἐμπεσοῦσα τὰς εἰς τρυφὴν καὶ σύστασιν, καὶ, ὅτι μυρίων ἐτῶν ἔχει ἐν βίβλοις, quae omnia recte interpretatur *Gregor. Nazianzenus*, qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. F. B.

8o. Ὡς

quae nec fuere unquam, neque fieri poſſunt. Et tamen major pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipſum nempe quod peregrina ſunt & abſurda.

73. Et tu ſane cum ex fabulatore quodam audiſſes, mulierem eſſe quae pulchritudine naturam ſupergreſſa, vel Gratias ipſas aut Caeleſtem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, & ſit ne terrarum alicubi iſta mulier, ſtatim amare eam coepiſti, ut Medeam ajunt ex inſomnio amore Jaſonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quantum conjectura aſſequor, hoc erat, quod is qui de muliere praedicabat, poſtquam ſemel fides illi habita eſt, quaſi vera diceret, *ea* ſubjunxit, *quae conſequentia & cohaerentia eſſent ſuperioribus.* Ad hoc enim ſpectabatis ſolum, & propter hoc ipſum naſo quaſi alligatos traxit, cum primam ſemel velut anſam ei dediſſetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam veſtrum ad ingreſſum reflexa cogitatione, vera ne eſſet *via?* exploravit, & num forte imprudens quam non oportebat inſtitiſſet? ſed praeeuntium ſequebatur veſtigia, uti oves ſuum ſolent ducem, cum deceret ad introitum & principio ſtatim videre, intrandumne ſit?

ἀναπλάττεσιν, ὅτε γενόμενα πώποτε, ὅτε γενέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλεῖται ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι.

Καὶ σὺ δὴ μυθολογοῦντός τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπέρφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν [b] εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι τις τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἤρᾳς εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρου ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μάλιστά σε ἕτερος ἡ ἱστορία ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὁπόσοι τῇ αὐτῇ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὡς γε μοι εἰκάζομεν φαίνεται, τὸ λέγοντα ὑπεῖναι περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπιστρέφεσθαι πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἑωρᾶτε μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἶλκεν ὑμᾶς ἡ ῥινὸς, ἐπειδὴ ἅπαξ ἡ πρώτιστη λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ὅπῃ ἡ ἀγαπωμένη. δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μὲν ταῦτα, καὶ εὐδιὰ οὐμοῦ ἔτι ὑπεισερχόμενα εἰς τὴν εἴσοδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθῆς ὁδὸς, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προσιόντων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν [d] αὐτῶν ἡγεμόνα, δέον ὅτε τὴν εἴσοδον, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ [f] εἰσιτέον.

[b] Εἶναι] Sic Rdd. & M. Οἶμαι L. Ἐκείνην Poll. & Mars. Καὶ Solanus. [c] Ἐξήταζεν] Ita bene J. Fl. H. P. & W. Ἐξήταξεν male S. [d] Αὐτῶν] Sic J. H. P. P. & M. Deeſt in Fl. [e] Εὐθὺς] Αὐτὴν marg. AIW. [f] Εἰσιτέον] Ita Fl. J. P. S. &c.

17. Λαβὼν] Ἁφαμὼν, μίμψω, ἁπαφὼν. V.

80. Ὡς ὑπὸ τῦ ἡγεμόνος] *Ut ab eo qui hoc pronunciatur.* J. Br.

91. Παραπίμψεις] Conf. infra Δικ. c. 1. Εἰχ. c. 9. Ἐπ. Κρον. c. 17. & Ἑταιρ. Διαλ. c. 1. M. du S.

92. Τὰ καινὰ] Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. J. Br.

94. Ἱπποκενταύρων & χιμαίρων] *Virgil.* VI. Æn. facit centauros & ſcyllas in infernum veſtibulo ſtabulare, cum ſomniis. Centauros & Chimaeram fuiſſe negat *Lucret.* L. IV. & V. G.C.

5. Ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι] Ἢ τὴν οὐρανίαν ἐκείνην, &c. nempe ἀφροδίτην. Th. M.

Ibid. Οὐρανίαν] De ſtatua intelligo, quae Athenis celebratiſſima. V. *Menaſ.* AG. IV. 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855. Pro εἶναι L. habet εἶμαι. Neutrum placet. Credo ſcriptum fuiſſe ἦν. M. du S.

21. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ] *Brod.* IX. Miſc. 16. ait: εἰ ἄληθες emenda εἰ ἀληθὴς ἐστὶ. Sed quod is emendat, id noſtrae Edd. jam recte habebant. J. F. R.

30. Ne-

Ὃ δὲ φημι, σαφέστερον ἂν μάθοις, ἢν τι τοιοῦτον ὅμοιον προσθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντός γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τριπέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἐπιδείξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἓξ, καὶ ὦτα ἓξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἤδιε ἀφ' τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις [a] ταῖς χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ, ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, καὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα ἔστως ἔχειν. ἦν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῶς, ὑπάρξει τὰ λοιπὰ, καὶ οὐδὲν κωλύσει. καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὅμοια ἐστὶ τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε.

74. Quod autem dico apertius intelligas, si consideres & conferas ejusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit? Sed fide illi habita; ille statim consequenter subjungat caetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumsisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam dejecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, posset ne recipi? & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent, ipsumque illud negare fidem non jam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit.

a Ταῖς] Ex W. Abest ab Edd.

30. Πολὺ τριπέφ.] Geryon. Vid. *Apollod.* II. p. 51. B. *M. du S.*

39. Πέλτην, ἢ γέρρον ἢ ἀσπίδα] Uterque interpres medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? *J. G.*

53. Οὐκ ἐποῦντος] Ista verba οὐκ ἐποῦντος εἰ μὴ γνοίη τὸ ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν, pessime interpretantur: *nec in mentem veniat ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum*, cum haec sit sententia: *non considerantes sicubi quid se invicem consequatur*, (vel *sibi congruat*,) *quamvis falsum sit.* ut si quis credat bis quinque esse septem, *credat etiam* quater quinque esse quatuordecim, paullo post δόντος τὰς ἀρχὰς τῶν προσφόρων ἑκάστῳ, non est, ut Latinus, *datis uniuscujusque sectae principiis*, sed *admittentes*, *concedentes principia uniuscujusque sectae*. statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄξιον ὡς ἀποδεῖξαι ἀληθῆ λέγων, κἂν ψεύδους τὰ ἀρχῆς ὁρμωμένων, *cumque a falso principio exordiatur, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere.* Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae sic interpretanda: *& postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progredietis.* hoc est pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod jactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. *J. G. G.*

Ibid. Εἰ μὴ] Forsan εἴπερ. Certe sensus est, *namquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit.* In M. & Fl. εἴ τι. *M. du S.*

Ibid. Αὐ. τι αὐτῷ] Sic *Plato* p. 2. B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὑτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὐτῷ ὅμοιον. Mutarunt *P. S.* & *A.* ac fecerunt prave αὐτῶν. *M. du S.*

54. Καὶ ψεῦδ.] Καὶ cum Clar. *Graevio* hic vertit *quamvis*, reverend. *Elsnerus*, ad Evang. Joan. XVII. 25. ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων. quod eod. modo reddit: *etsi mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque *Thucyd.* VI. p. 421. Τῶν ἐπιόντων ἀνθρώπων προσποίησιν ξυγγενείας τισὶ, καὶ μὴ ὄντων, καθαλιπόντες, ubi καὶ μὴ ὄντων quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat.* Sed cum Cl. *Gesner.* paullo aliter vertat, ego me non interponam, quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis adparet. *J. F. R.*

55. Ἀσ-

cidit. Prae amore enim & ſtudio, non ante explorato uti ſe vobis habeant, quae ſunt circa unumquemque ingreſſum, proceditis, tracti a conſequentia, non advertentes animum, ſi qua ſit quod ſequatur ex illis, & idem ſit falſum. Ut ſi quis dicat bis quinque ſeptem eſſe, tuque fidem illi habeas, non & ipſe apud te dinumerans, inferet ſcilicet, etiam quater ſumta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui verſantur circa principia, abſurda quaedam poſtulata poſcit, eaque dari ſibi aequum cenſet, quae tamen ne conſiſtere quidem poſſunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis ſimilia inaedificat, & poſtulat vera ad demonſtrationem dicere, initio a falſis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque conceſſis ſectae cujusque principiis, his quae ſequuntur fidem adjungitis, & ſignum veritatis illorum conſequentiam illam putatis, quae & ipſa tamen falſa eſt: deinde alii quidem veſtrum ſpei ſuae immoriuntur ante quam

50 οὐκοῦν ὑπὸ μὲν δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ καθ' ἑκάστην εἴσοδον ἑκάστῳ, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες [b] εἴ τῳ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι [c] αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον, εἴ
55 τις [d] λέγοι τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ὅσα σαυτῷ, ἐπάξει δηλαδή, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν [e] ὅτου ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεω-
60 μετρία ποιεῖ. κἀκείνη γὰρ τοὺς οὐ δεχομένους, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, εἰδὲ συγχωροῖεν δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅπερ σαθροῖς τοῖς
65 θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη.

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς τῶν προαιρέσεων ἑκάστοις, πιστεύετε τοῖς
70 ἑξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῆς τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν

b Εἴ τῳ] Sic Edd. & P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. *c* Αὐτῷ] Ita habet Cod. M. & Edd. *Ald.* Fl. *J. H. B2.* Αὐτῶν *P. S. A.* *d* Λέγοι] Sic M. Λέγῃ Edd. *e* Ὅτου] Ita ſola *J.* Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτι. Sed P. Cod. ὅτι.

71. Εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν . .] Optime torqueri poſſunt in fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ' ἔχουσι θεμιτὸν Σίων, in *Dial. Achillis* & *Ancilochi* dixit, φάναι δὲ καὶ παραπλήσιον ἐπὶ συνουσίᾳ τῷ πρώτῳ. *G.*

55. Λέγοι] Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγῃ. *M. du S.*

59. Ὅτου] Ex Ed. *J.* eſt. Reliquae ὅτι, & ipſi Codd. M. & P. niſi quod hic ὅτι praefert. *M. du S.*

63. Σημεῖά τινα] Sic enim ea definit *Euclides*: Σημεῖόν ἐστιν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές. quae nullo pacto conſiſtere poſſe credunt Epicurei. *J. Br.*

Σημεῖά τινα ἀμερῆ] Eſt in primis illis Geometriae definitionibus quod jure quis carpat: dicendum enim fuit *ſuperficiem* eſſe extrema corporis, in quo corpore craſſities quidem, ſed cujus in ſuperficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema ſuperficiei, quando non tota jam, ſed diviſa in partes contiguas conſideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin ſuperficiei ineſt, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, ſive id, in quo lineae diviſae partes ſe mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcuſſa maneant: neu ſi quid in eo ediſſerendo aut definiendo a Geometris peccatum, Arti certiſſimae & praeſtantiſſimae fraudi ſit. Quod ſi in rebus hujusmodi, cujusquam auctoritas valeret: Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui ſe Mathematicarum diſciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeſo, ſi non memineris, quam imperite Pythagoraeorum Symbolicam figuram in Πραν. deſcripſerit, c. 5. Vide etiam quam iniquus ſit in viros illos ſummos qui Matheſin excoluerunt, Ἰππ. c. 3. *M. du S.*

64. Τὰ τοιαῦτα] Ubi legitur, Σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum eſt ab dormitantibus deſcriptoribus. *J. J.*

[a] ἰδεῖν τἀληθὲς, καὶ καταγνῶναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, κἂν αἰσθωνται ἐξηπατημένοι, ὀλίγου γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὅμως αἰδοῦνται ὁμολογῆσαι, ὅτι παίγνια παίδων ἔχοντες ἐσπούδασαν, ὡς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὅσους ἂν δύνωνται, παροτρέπουσιν ὅτι τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ' [b] ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἢν τἀληθὲς εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσουσιν ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἑκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἵων ἐκπεσόντες, ὁμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ εὐτύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων [c] πειραμένους. εἰδ' οὖν τινι τοιούτῳ εὐτύχοις, φιλαλήθη τε κἀλη-

verum viderint; ſuosque illos deceptores damnaverint: alii vero, licet ſero denique ſenes jam facti deceptos ſe ſentiant, redire tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, ſi oporteat, id aetatis cum ſint, fateri, ſe imprudentes puerorum tractaſſe ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, & laudant praeſentia, & quotquot poſſunt ad eadem hortantur, ne ſoli ſint decepti, ſed ſolatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem quae ſibi uſu venerint. Nam rurſus illud quoque vident, ſi verum dicant, ſe non jam graves ut adhuc, & ſupra vulgus elatos viſum iri, neque honorem eundem conſequuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis ſciant, quibus exciderint, & quam ſimiles videantur reliquis. Pauços omnino reperias ſatis fortes, uti audeant dicere, ſe deceptos eſſe, & dehortari alios, qui ſimilia tentent. In talem ergo ſi incidas, veritatis amicum vo-

[a] Ἰδεῖν] Ἰδῆ male P. Vulgatam tuentur priſcae Edd. [b] Ἔχωσι] Sic *J. H. P.* Ἔχουσι Fl. M. & Coll. [c] Πειραμένους] Nihil hic mutare *J.* Fl. *P.* notat *M. du S.* Non invenit ergo variationem. At marg. *A.* πειρωμένοις habet.

77. Ἐξομολογήσασθαι] Cl. *Jenſ.* in ferculo liter. p. 9. & 10. exiſtimat hoc verbum ſolis fere ſacris ſcriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; ſed non aegre feret, ſcio, ſi ei hunc *Luciani* locum oppoſuero, aliosque ex *Plutarch.* Num. p. 71. 76. *Coriolan.* 215. & p. 943. Nec non *Heliod.* L. IX. p. 427. quos adfert Rever. *Jac. Elſn.* ad Euang. *Matth.* III. 6. ut probet verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis ſcriptoribus non inuſitatum eſſe. *J. F. R.*

Ibid. Παίγνια παίδων ἔχοντες] *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* *J. Br.*

82. Παραμυθίαν] Confer ſupra Νεκρ. Διαλ. XV. §. 3. *M. du S.*

Παραμυθίαν] Illa *Soulii* citatio nihil aliud vult, quam *Juntinam* Ed. ibi male habuiſſe παιδὸς μυθίαν. quod vitium *H.* quoque cum obſideret, ex aliis & collatione hujus Lucianei loci id ſuſtulerat *Soulius* ſive, ſi mavis, *Solanus*. At id in variantibus lect. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omiſſum, quia Edit. *Juntin.* in qua editionum varietates notaverat noſter, non poſſidebat Clar. *Hemſterh.* Etſi forſan, ſi poſſediſſet, ejusmodi minutias non adnotaſſet. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. *J. F. R.*

96. Ἢ ἰδόντες] Angl. εἰδότες. *J. B.*

Ibid. Εἰδότες] A. P. & L. Melius quam quod in ceteris & ipſo M. ἰδόντες. *M. du S.*

1. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου] Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina ſuperſunt. Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto anno belli Peloponneſiaci, de quo non eſt hic ſermo. Alter anno 2. Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim praeturam obtinente facta eſt amneſtia, ut narrat *Xenophon* Lib. 2. Hellenicorum. Ideo ſaepe apud auctores hiſtoriae & rhetoras fit mentio τῶν ἐπὶ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſpublica inſtaurata fuit, facta inter cives pace. *J. P. A. G.*

2. Τῶν πρὸ Εὐκλείδου] Apud *Monfaucon* in *Bibliot. Coisl.* p. 490. In Excerptis inſcriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζεται. Παροιμία. Ὅτι ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Ἀθηναίων ἐξαγενόμους τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, ἵνα τὴν τῶν πολιτῶν μὴ ταῦτα κακῶς ἐκίχρητο τοῖς λοιποῖς. κατελθόντων δὲ τῶν τυράννων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἔστω ἀφ. Quae ideo hic repeto, ut cum ſuperiore Scholio conferri, & videri queat, idem eſſe, ſed nonnulla aut

leg.

ca, & frugi, & juſtum, & ſi vis etiam philoſophum. Huic enim ſoli nominis hujus honorem non invideam. Reliqui autem aut veri nihil ſciunt, cum ſcire ſe putent; aut quod ſciunt occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt.

76. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecumque dixi jam relinquamus hic depoſita omnia, ſitque eorum oblivio, ut eorum quae ante Euclidem Archontem facta ſunt; ponamusque hanc Stoicorum philoſophiam veram eſſe, aliam vero quamcumque nullam: ac videamus deinde, num illa talis ſit, ad quam pervenire, & quam aſſequi aliquis poſſit; an vero fruſtra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promiſſa, de eorum felicitate, qui ad faſtigium ejus delati ſint: ſolos quippe illos vera bona habituros in univerſum omnia. Quod vero ſequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & ſummum Stoi-

τ' τοιοῦτον, ᾗ χρηστὸν, ᾗ δίκαιον, καὶ εἰ βούλει, φιλόσοφον· ὃ γὼ ἂν φθονήσαιμι τούτῳ [d] μόνῳ γ' ὠόμαι· οἱ δ' ἄλλοι, [e] ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμυοι εἰδέναι, ἢ [f] εἰδότες, ἀποκρύπτουσι) ὑπὸ δειλίας, ᾗ αἰσχύνης, ᾗ τοῦ προλιμᾶσθαι βέλεσθαι.

Καίτοι πρὸς τ' Ἀθηνᾶς, ἄπαντα μὲ ἀ ἐφίω, ἐάσωμεν, αὐτοῦ καλαβαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτοῖς, ὥσπερ τ' πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμυοι δὲ ταύτην φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τ' Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ἡντιναοῦν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυκατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, [g] ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες. μόνους γὰρ τούτους [h] πάντα συλλαβόντας ἔξειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθά. τὸ μὲν ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον [i] εἰδείης, εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ [k] ᾗ Στωϊκῶν τῷ

d Μόνῳ] Deeſt in Fl. Adeſt in reliqq. item in M. ac P. *e* Ἢ οὐδὲν] Οὐδὲν W. Nihil a vulgat. abeunt *J.* Fl. *H. P.* *f* Εἰδότες] Ex P. L. & *Angl.* Ἰδόντες Edd. *g* Ἡνίκα] Sic Edd. *J.* Fl. *H. P.* Ἡλίκα Gr. *h* Πάντα] Πάντας W. male. *i* Εἰδείης] Sic Edd. Εἰδείης W. *k* Καὶ] Ἐς W. *k* Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. ſervant *J.* Fl. *P.*

2. * Ὥσπερ τ' πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τ' Ἀθηναίων ἀφεγυόμυοι λ' τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. οἵ τινες παραλαβόντες τινὰς τ' πολιτῶν, μ' τούτων κακῶς ἐχρίσαντο τοῖς λοιποῖς. Καλαλυθέντων δὲ τ' τυράννων, ᾗ γνωμόσυο μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σωθῆνας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξέτασα εἶναι. *V.*

* Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis; nec ſemel in hujusmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter. *J. C.*

Tam imperite autem deſcripſit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo ſpectantia, huc etiam retulerit; quae ego delevi. *M. du S.*

legi. Adde, ſi lubet, Schol. & Commentatores ad *Ariſtoph. Plut.* v. 1147. *J. F. R.*

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἀμηγέα. *F. G.*

Πρὸ Εὐκλείδου] Vide Scholia, & Κατάπλ. c. 5. *M. du S.*

7. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις] Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: *Etenim promiſſiones admirandas audio, quando qui ſummum faſtigium attigerint, felicitate potientur.* ἡνίκα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν, *ad quantam felicitatem perventuri ſint.* Superius in ſomnio c. 7. ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ ποιῇ λιθοξόος γυόμυος. *quanta bona conſequeris, ſi evadas ſtatuarius.* ſic alibi apud noſtrum ἡλίκα θαυμάσια, *quam admiranda.* Nihil tritius. *J. G. G.*

9. Ἡνίκα] *Demoſth.* 210. C. Θαυμάσια ἡλίκα. Noſter ipſe c. 2. ἄθλα θαυμάσια ἡλίκα εἴρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἡνίκα neceſſario retinendum eſt, ut ſententiae conſulatur, niſi aliter ſuperiora ſcribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἡλίκας, ἃς ὑσὶ— quod minus elegans foret. *M. du S.*

11. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ] *Qua haud dubie ſunt bona.* *J. Br.*

Ibid. Τῷ ὄντι] Vid. idem ſupra Ἀλκ. ſub init. *M. du S.*

13. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Melius quam in Anglic. ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον. *J. B.*

τῷ ἄκρῳ, οἵᾳ μήτε λυπεῖαις, μητ' [a] ὑφ' ἡδονῆς καλασπᾶις, μητ' ὀργίζεις, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτῳ καλαφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸ κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα ὃς κατὰ τὸ ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρόταλον ἐνδεὴς, ἀτελὴς, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὐκὶ, οὐδέπω εὐδαίμων.

corum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia major sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non *est*, nondum, *inquam*, *est* beatus.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψευδῆ εἰκών. εἰς τί γοῦν ἀποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τῶν πρὸ αὐτοῦ; μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη καὶ πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ [b] ἔξω τοῦ οἴδου ἔστι, καὶ ὁ τοῦ ὑπαίθρου, ὅ, τε πρὸ τῆς θύρας ἔξω ἑστὼς, καὶ ὁ πρόρρω. διαλλάττουσιν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον ἐ-

77. HERM. Talem equidem vidi neminem. LYC. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum; neque si ad decimam quasi generationem adscendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse. Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aeque extra limen est & sub divo, tam qui ad januam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod

a Ὑφ'] Sic recte Fl. *S. A.* & M. Ἐφ' *J. H. P. Fr. B2.* & *Ald.* male, vid. notr. b Ἔξω τοῦ οἴδου ἔστι] Ἔξω τῆς οἰδοῦ ἑστηκὼς Edd. Sed ἔστι Codd. M. & L.

33. Διαλέττουσιν] Διαφέρουσιν. *V.*

14. Ὑφ' ἡδονῆς] M. Fl. *S. A.* recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in *J.* excidit litera ι, vel υ. *M. du S.*

Ὑφ' ἡδονῆς] Male *Solanus* Aldinam Ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ' neque ὑφ' habere, sed sic: μηθ' φ' ἡδονῆς, unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in *Juntina* se habuisse, recte observarat idem. *J. F. R.*

15. Φθόνου δὲ κρείττονι] Vid. supra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de *Merced. cond.* ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam *invidiâ major*, est quidem, *qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam*, vel cui ea nocere non potest, ut *Horat.* 2. Od. XX. — *Invidiaque major urbes relinquam.* Sed & potest invidia tam activa quam passiva simul intelligi, i. est qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. *J. F. R.*

19. Κἂν πάντα πλείω ἔχῃ] *Vorst.* legit κἂν κατὰ πάντα πλειονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. *M. du S.*

31. Ἔξω τοῦ οἴδου ἔστι] Veritate victus recepi *Solani* emendationem, & mutavi Cl. *Gesneri* versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In Edd. variationem non aliam repperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant οἰδοῦ ἑστῶς, enclitice. Aliae ἑστὼς cum accentu. Et quamvis ἔστι hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦ οἴδου] Τῆς οἰδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare* tam dici ferat, *qui foribus adstat?* Audacter itaque repono τοῦ οἰδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* jam dicatur. Poëtica quidem est vox οἶδος, sed Luciano familiaris. Sic *Mort.* c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γύρειον, τὴν ἐλλάβριον, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καλαλιπὼν ἐθεί, &c. Adde *Ael. mirab.* c. 5. *Oix.* c. 18. & *Dimosth.* c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud *Diog. Laert.* p. 192. F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κορίνθου, καὶ ὁ ἐγγύς, ἐπίσης ἐστὶν ἐκτὸς τῆς Κορίνθου. | Quod & *Suidas* affert in v. *Kanon.* Emendationem hanc reperies in notis Viri Clariss. *Johannis Clerici*, ad fragm. Menandr. p. 250. editis mense Septembr. anni 1709. quum ego jam in specimine

quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus ſibi *bonis* carendum ſit. Deinde, ut prope felicitatem iis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae ſpatium effluxit, dum te non reſpicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius ſenex (& quis ſponſor tibi eſt te tantum victurum?) tamen ſis illorum unus qui nondum beati ſunt? niſi forte ſolum te putas illud conſequuturum & perſequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri & multum celeriores, perſequendo non comprehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, ſi ita videtur, & habe tibi univerſum. Primo quidem non video, quid demum ſit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari poſſit? Deinde quantum eſt temporis reliquum, quo illo fruaris, ſenex jam & ſuavitatibus omnibus non amplius tempeſtivus, & alterum jam pedem, quod ajunt, habens τῷ ἀνιάσθαι, ὁρῶν ἐγγύθεν οἷων ἐστέρηλαι ἅττα, ἵνα [c] πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς καὶ ἀτρύχων σεαυτόν· καὶ παραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ, καὶ κάματῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενθικότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φῂς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τελάχιστον, ἵν' ὀγδοηκοντούτης γενόμενος. [d] ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἦν ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἴει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων; ὁ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ἀκύτεροι παραδρομοῦ διώκοντες οὐ κατέλαβον.

Ἀλλὰ καὶ καταλάβῃς, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τἀγαθὸν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὤν, καὶ τὸ ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν [c] τῇ σορῷ ἔχων· εἰ

[c] Πλησίον] Πλέον P. ſola male. [d] Ἢ] Εἰ Ba. Nil mutat J. H. Fl. P. ἢ M. [e] Τῇ σορῷ] Sic J. Fl. H. P. &c. Τῷ M. Sed ſupra ſcriptum eſt τῇ.

54. Τὸν ἕτερον πόδα . . .] In *Apologia* dixit, τὸ ἕτερον πόδα ἐν τῇ πορθμείῳ ἔχοντα. G.

mine meo, quod prodiit menſe Februar. anni 1708. publici juris feceram. *M. du S.*

Ibid. Ἔστω] Sic M. & L. Melius quam ut in reliquis eſt ἴσωμεν. *M. du S.*

35. Πλησίον] Haec vox in P. neſcio an conſulto, certe prave, mutata eſt; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. *M. du S.*

40. Εἴκοσιν ἔτη] Vid. ſupr. c. 59. fin. *M. du S.*

41. Ἢ τίς ἐγγυητής] Mira ſunt haec. Ba. εἰ, nihilo melius M. ἤ. Quid ſcripſerit Lucianus neſcio; certe nihil horum. *M. du S.*

46. Διώκοντες οὐ κατέλαβον] Sic fere in Novo Foedere, epiſt. ad Rom. IX. 30. Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba *L. Bos.* p. 114. ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem perſequitur: Καταλαμβάνειν vero, qui eum, quem perſequitur celeri curſu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic reperiuntur apud Comicum in *Theſmophor.* Ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταύτην; *Adhuc ipſum comprehenderes*, ſi inſequereris hac? Apud *Dion. Halic.* L. V. p. 313. ἢ εἰ διώκοιεν καταλάβοιεν. Et *Artemid.* L. I. p. 295. ὁδὸν φαντάσθαι διώκειν καταλαβόντα. Haec ille. Sic Latini *perſequi* pro hoſtili animo fugientem perſequi, & aliquid ſequi donec adquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* noſtra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque jam dare poſſemus, niſi haec ſatis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiſſ. conſobrini *Abreſchii* obſervatt. ad *Heſych.* petenda indicavimus; quaeque videantur in obſervatt. miſcellan. ab eruditis Britanis inchoatis. Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur διώκειν generaliter ſignificare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut *Heſych.* Διώκειν, etiam interpretatur, μετ' ὁρμῆς φεύγειν, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. Τὸν διώξαντα αὐθις πεσεῖσθαι. quod aliis exemplis probat idem *Abreſchius* ibidem. *J. F. R.*

48. Ἀλλὰ ἐὰν καταλάβῃς] Satis abſurde *Obſopoeus* verterat: *Sed eſto, ſi videtur te comprehendiſſe*, quaſi καταλάβῃς legeretur; quod tamen non poſſe fieri ſequens ἔχε ſatis docere poterat; at forſan voluit: *ſi videtur, te comprehendiſſe*, pro *ſi videris comprehendiſſe*, tumque nimis ambigue. *J. F. R.*

54. Τῇ σορῷ] Id verum eſſe jam dixi ſupra in *Apolog.*

εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον [a] προ-
γυμνάζεις [b] σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν,
ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον
χρὴ βιῶν· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκυθά-
ζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον,
ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρείς.

in capulo; nisi forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui quomodo vivendum sit didiceris: quod est ejusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat.

Ἀλλὰ μὴν, οὐδ' ἐκεῖνό πω καλαινεόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον ἐν τοῖς δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν Φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥηματία δύσκολα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον ἐν βίῳ ὑπὲρ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τουτονὶ θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ πανουργῆ-

79. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo juste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittentes ista quaerere & facere, in voculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & majorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem conjicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo uten-

a Προγομνάζεις] Προγυμνάζῃς M. b Σεαυτὸν] Sic Edd. priscae. Ἑαυτὸν W.

log. c. 13. *Brod.* Misc. IX. 16. f. ait: hoc enucleat *Erasm.* in proverbio: *alterum pedem in cymba Charontis habere.* sed pro τῇ σοφῷ scribit τῇ σοφῇ non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. *J. F. R.*

55. Ἄλλον . . βίον] Hoc vero est quod nos Christiani firmissimis ducti rationibus, Auctore ipso Deo, speramus; quos adeo nihil eorum quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam ejus rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a Philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a Sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque Philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato in ejus Schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros.* p. 641. Confer autem nostrum Δικ. c. 21. ad quem locum eadem dicta putes. *M. du S.*

68. Διατριβῆς] Conf. infra Συσσ. c. 7. *M. du S.*

74. Ἄφιλα] Angl. & Mf. ἄφυλα. *J. B.*

Ἄφιλα] Lege ἄφυλα. *F. G.*

Ἄφυτα] B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφυτα. *M. du S.*

83. Ὀλκοῦ] Ὀλκὸν de corpore serpentis dici idoneus auctor *Nicander* Θηριακ. p. 162. & praesertim 166. Ὀλκῷ δὲ προχέουσαν ἄλαν· εἰλίξατο γαίῃ. Caeterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus quam *volumen.* Germanicus in Arateis 424. de hydro, *tractu subit ille leonem* add. Nemesia. ecl. 4, 40. *terto non squamea tractu Signat humum serpens*, ubi Burmannus & Germanicum laudat, & Ovidium Met. 15, 725. Itaque non male ὀλκὸν, qui ἀπὸ τοῦ ἕλκειν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. *J. M. G.*

84. Ἐγχέας] Vid. supra Ἀνάχ. c. 24. *M. du S.*

Ἐγχέας] Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Solanus*, ἐγχέας in *J. H.* & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἐγχέας praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus; nam aqua prius aliunde effunditur, ante, quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀπεδόσω, ubi πρὸς & ἀπὸ *ad* & *ab* tamen junguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod jam diximus in libello nostro *de Ambiguis.*) Ita fere *de Domo* c. 3. f. λιλοῦσαι ὡς ἐπ' αὐτῶν ἰόντες. *Arrian.* de Exped.

tendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? HERM. Non, sed haec ipsa. LYC. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis tractu ipso ac volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod ajunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aeque iratum

σαι, ἢ ἐς [c] ἄφυκλα ἐμβαλεῖν· ἢ τ καρπὸν 75 ἀτεχνῶς ἀφέντες (ὅτῳ δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τ φλοιὸν ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καλαχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἔωθεν ἐς ἑσπέραν; EPM. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΛΥΚ. Ἦ οὖν οὐχὶ ἢ ὀρθῶς τις 80 φαίη, τ σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐκδυσάντας τὸ σῶμα, ἢ ἔ ὄφεως τὸ σύφαρ, ἀμελήσαντας ἔ ὀλκοῦ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ 85[d] πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι ἢ πρᾶγμα οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἐκβάλῃ, φασὶ, τοὺς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

Καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἔρεσθαί σε εἰ ἐθέ- 90 λοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, ὅτῳ μὲν ὀργίλῳ, ὅτῳ

c Ἄφυκλα] Ἄφικλα Edd. omnes male. Ἄφυκλα recte M. mſ. B. & *Angl.* d Πτίττοι — πτίττων] Ex *Schol.* Πλήττοι & πλήττων. Edd. omnes. Πτίττοι & πτίττων M. unde vestigia verae lect. tamen adparent.

82. Τὸ σύφαρ] Ἢ γοῦν τὸ δέρμα. *V.*

Ibid. Ἀμελήσαντας τῷ ὀλκοῦ] Ἀμελήσαντες τοῦ ὀλκοῦ, ἢ γοῦν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκὸς ἢ τὸ ὕδωρ τοῦ ὄφεως, λάτ τοῦ ἕλκω λέγεται * ὀλκὸς, ἢ λάτ τούτου ἴχνος, ἢ γοῦν ἡ † κοινὰς συρμὸν· ὥσπερ ποῦς ἐ τὸ μέρος τοῦ σώματος ἐ τὸ λάτ τούτου ἴχνος. *V.*

* Ὁλκὸς] Ἁλκὸς prave editum fuerat, quod correxit *M. du S.*

† Κοινὰς] Exc. G. idem habent. *M. du S.*

85. Πρὸ ἔργου] Πρὸ ἔργου πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον. Ἰσοκράτης φησίν. ἵνα προὔργου τι γίνηται, ἀντὶ τοῦ ‡ πλέον. *V.*

87. Τοὺς ὤμους πτίττων] Πτίττων ἀντὶ § τοῦ πτίσσων, ἢ ὁ περὶ τ ὄχνης λέγεται ὅθεν πτισσάνη τὸ ἔνδυμα ἀπ τ ἄχνης. *V.*

‡ Πλέον] Sequebatur ἐκκεκριμένον, quod merito delevit idem, quia ex paullo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque adgnoscere C. adnotat *M. du S.*

§ Τοῦ] Inseruit articulum *Solanus*, qui in edito aberat; nec dubito quin ex Cod. V. *J. F. R.*

¶ Ὁ περὶ τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου) *M. du S.*

** Τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου) Cur a scriptura codicis V. tantopere recesserit Cl. *Clericus* saltem monere debuerat, & unde haec desumserit, quae rejectis aliis obtrudit. *M. du S.*

Exped. Alex. 2. 1. ἐς Μακεδονίαν ἀποστρίψων τ πόλεμον. Ubi ἐς & λάτ quoque sunt oppositа; sed pro ἀποστρέφων etiam ἐκστρίφων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν ἐς δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. *J. F. R.*

85. Πτίττοι — πτίττων] Scholia πτίσσων vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, & supra πτήττοι. Quod Emendationem Doctissimi *Kusteri* apud *Suidam* in ἂν ἀπολῇς &c. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799. 2. Impressi omnes πλήττ—. *M. du S.*

91. Οὕτω μὲ ὀργίλῳ] Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, ὅτῳ μὲν ὀργίλῳ, ὅτῳ δὲ μικρολόγῳ, ὅτῳ δὲ φιλόσεικος ὢν, ἢ φιλήδονος· τὰ δ' , εἰ ἐ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. τίσι γε; ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι. primo male μικρολόγῳ vertitur *ita minutus*; cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velis ne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse; cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Jovem amans, licet multis non videatur talis esse. Subdit Hermotimus: *Quibus nam?* Sed Lucianus subjicit narrationem de sordibus & iracundia alterius Philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλόδοξος; nec quicquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi levi mutatione locum

οὔτω δὲ μικρολόγος, οὔτω δὲ φιλόνεικος ὢν, καὶ φιλήδονος, νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς [a] δοκεῖ. EPM. [b] Τισί γε. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσωμαί σοι πρόσφατα ἃ ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτοῦντος δέ ποτε τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ἐφήμερον εἶναι, καὶ [c] ἐκπρόθεσμον τὸ ὀφλήμα, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκλελεῖφθαι τῇ ἑνὶ καὶ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ [d] ὅτι ταῦτα ἠγανάκτει.

Παρεστὼς ὁ θεῖος αὐτοῦ νεανίσκος, ἄγροικος ἄνθρωπος, [e] καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ [f] ὑμέτερα, παύσασθε, εἶπεν, ὦ θαυμάσιοι, τὰ

cundus, aeque ſordidus, aeque contentioſus uti ſis, aeque voluptuarius, *talis enim eſt* per Jovem, licet vulgo talis non videatur. HERM. Quibusdam certe. LYC. Viſne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philoſophia dicere hominem plane ſenem, cujus domum multi admodum juvenes ſapientiae cauſſa frequentant. Is dum repoſcit ab aliquo 1 diſcipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipſum intra diem praeſtitutum non ſoluiſſe debitum, quod ſolutum jam ab illo oportuiſſet, ſexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius menſis: ita quippe 5 conveniſſe.

81. Adſtans autem avunculus adoleſcentis, homo ruſticus, & ad haec veſtra imperitus, Deſine, inquit, homo admirabilis,

a Δοκεῖ] Δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae. b Τίσι γε;] Sic M. & Edd. Τισί γε Fl. Τί σιγᾷς; *Graev.* c Ἐκπρόθεσμον] Ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata eſt vulgata lectio. d Ἐπὶ ταῦτα] Sic Ald. *H. S. P.* & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπὶ ταῦτα *J.* & L. e Καὶ] Omiſſum in *J.* habent Fl. *H. P. B2.* & M. In *Juntina* ἄνθρωπος per compendium ſcriptum ſic: ἄνος. f Ἡμέτερα] Ἐμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P.

cum hunc foede inquinatum ſic poſſe purgari: εἰ δὲ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς ὦ Ἑρμότιμε. *Quid taces Hermotime.* maxime hanc meam emendationem firmat antiquiſſima editio Luciani *Florentina*, anni 1496. quam primam eſſe puto, in qua legitur quidem τισί γε, ſed ſine diſtinctione perſonarum. Sic n. illa habet: εἰ δὲ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε. Acquis lectoribus non difficulter, ſpero, me probaturum, hic me non fefelliſſe Divam Criticen. *J.G.G.*

94. Τί σιγᾷς] Emend. *Graevii* in textum recipere non dubitavi. Fl. τισί γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. *M. du S.*

Τίσι γε] Magnum ingenium *Graevii*, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non ſecutus ſim ipſius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero quod habent conſtanter libri, optimam habet ſententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere ſuo doctori didicit, jam crapulam viri & rixas ſupra commemoratas aliis quam ante oculis intuetur. Igitur cum dicit *Lycinus*, An illius velit eſſe ſimilis? & in fine ponit ea verba quibus docet, profecto vitioſum eſſe hominem, quantumvis vulgo talis eſſe non videatur: modeſte Hermotimus, & velut immurmurans, τισί γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi in primis, poſtquam opera tua viſum recepi, talis videtur, cujus proinde ſimilis eſſe equidem jam nolim. *J.M.G.*

Τίσι γε] *Solani* & *Graevii* periculo lectionem priſtinam movere poſſem, ſed mea auctoritate non auderem, etſi eorum conjectura perplacet. *Solanus* quoque perſonam EPM. ante τί & ΛΥΚ. poſt σιγᾷς deleverat, quod neceſſarium erat, ſi cum illo σιγᾷς legat. At quum Cl. *Geſnerus* commodum ſenſum ex vulgata eliciat, eam ſine Codicis ullius auctoritate immutare, fas non eſt; alioqui fateor etiamnum mihi adridere *Graevianam* emendationem; tum quia illud τί σιγᾷς noſtro uſitatum, tum quia non ſic ſolet illud τίσι γε uſurpare. Immo quo plus conſidero, eo magis perſpicio nexum orationis id poſtulare; languet enim alioqui nova illa interrogatio θέλεις διηγήσωμαί; Si vero praemiſerit *quid taces?* concinnius ſequitur, *viſ' igitur porgam?* id eſt, *quia taces, ego porro narrabo.* Jam vero ſignum interrogandi quod poſt τίσι γε aderat in Edd. etiam omiſi, quia Cl. *Geſn.* ſic velle video. *J.F.R.*

96. Τινὸς λ. ἀ.] Non poſſum hic cum Viro eximio & de me optime merito ſentire, qui haec de alio Philoſopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magiſtro, ſive is Theſmopolus fuerit, ut ſuperius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non ſolitam moderationem, qua hominis ſordidiſſimi nomen reticere ſuſtinuit. Unde colligo, omnia ejus opuſcula in quibus nominatim ſui temporis homines invehitur, ab eo poſt XL. aetatis annum ſcripta. *M. du S.*

3. Ἑνὶ καὶ νέᾳ] Vid. *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. Act. IV. Sc. 1. 1. ubi fuſe enarrat qua ratione id nomen ultimo menſis die inditum ſit, quia eodem die luna

&

lis, dicere, maxima te adfectum injuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum perſolvimus. Atqui quae vendidiſti nobis, eadem adhuc habes & ipſe, neque quidquam deceſſit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum deſiderio ab initio commendavi tibi adoleſcentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus eſt, qui Echecratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre judicium de vi effugiſſet, niſi talento redemiſſem injuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehenſus ab ea cum ſub veſte efferret cadum, ut haberet, puto, quas conferret ſymbolas. Quantum ad iram, excandeſcentiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius ſuperiore anno

μέγιστ' ἠδικῆσθαι λέγων, εἰ ῥημάτια τοσαῦτα σοὶ τριάκοντα μνᾶς, μηδέπω ἐκλελοίπαμεν ἀφόρητον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθύμεις, συνέζησά σοι τὸν νεανίσκον, ὅσ' οὐδὲν ἀμείνων γέγονε καὶ σὲ, ὃς τὴν γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας, παρθένον οὖσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα τοσοῦτον ἀνδρὸς πένητος Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ πρώην ἐπάταξεν, ὅτι αὐτὸν ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντα τὸν κάδον, ὡς ἔχοι συμβολὰς, οἶμαι, καλαθεῖναι· τὰ μὲν ἐς ὀργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινι ἄμεινον εἰ-

g Συναρπάσας] Nihil hic variationis notat *Soulius*. Sed cum P. haberet *σαυαρσάσας*. Id ex *J*. correxi. h Ἔφυγε] Ἔφυγον habebant Edd. & W. Ἔφυγεν ſola *S*. recte. i Τὸν κάδον] Τὸν κάδων vitioſe omnes, praeter *J*. & Fl. & W. qui κάδον quoque exhibet. Marg. *AIW*. ſic quoque corrigit. k Ἔχοι] Ex *S*. & *A*. vid. nott.

10. Διάφορον] Ἀνάλωμα. *G*.
18. Πλημμέλημα] Ἁμάρτημα. *V*.
21. Κάδον] Μίτρον οἰνηρὸν. γαυλὸς ὑπὸ Σολέων. κεράμιον ὑπὸ Ἰώνων. *V*.

* Σολέων] Exc. G. σολίων. Non adgnoſcunt C. poſteriorem hanc Scholii partem. *M. du S.*

& deſinit & incipit. Adde & *Plut.* in Solone, p. 168. 1. *M. du S.*

7. Ἰδιώτης] Non ſimpliciter *hominem privatum* ſignificare, ſed ἄμουσον, *rudem* & *inculcum*, ex additio ἄγροικον adparet, & ex aliis quos adduxit *Fenſ.* Vid. ſupra, ad c. 67. Adde, ſi lubet, Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. IV. 13. *J. F. R.*

10. Ἐκτετίκαμεν διάφορον] Recte ibi Interpres. eſt enim διάφορον ex *Suid.* τὸ τίμιον *merces*. Cætera hujus Dialogi antea ſum interpretatus. *J. B.*

Ibid. Διάφορον] Confer infra *Amor.* c. 8. *M. du S.*

17. Δίκην ἔφυγον] Scribo ἔφυγεν. *J. Br.* Sed quia *S.* hoc jam habet, ego ἔφυγε propter euphoniam ſcribere non dubitavi. *J. F. R.*

Ibid. Ἔφυγεν] W. Cod. & plerique impreſſi ἔφυγον. *S.* recte mutavit. *M. du S.*

10. Αὐτοῦ ἐλάβετο] *Quod eum manu prehendiſſet* *J. Br.*

11. Τὸν κάδον] *Cadum, ut ſymbolum daret ac deponeret.* *J. Br.*

Τὸν κάδον] Sed vide quam parum recte κάδῳ ſcribat, pro κάδον. *J. F. R.*

Τὸν κάδον] Mirum eſt in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κόλπου ἐκκομιζοντα τὸν κάδον. Quid eſt κάδος, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc eſt *vini cadum in ſinu efferentis*. quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyllogiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. vide ſuperius in βίου πρᾶσει. In ead. pagina ὁ φιλόσοφος ὁρᾷ οἷον ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικὸν. Vertitur: *vide mi Hermotime cujusmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophus ille reddiderit.* Atqui πρεσβυτικὸν reſponſum eſt *anile reſponſum*, ut patet ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιαῦτα λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς εἰς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μανθάνωσιν ἀγαθόν τι δύνασθαι, ἀλλ' ἂν φαῦλον ὄντα πείσουσιν ἐκεῖ μένοντες. *ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint diſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* *J. G. G.*

Ibid. Κάδον] Mirum eſt in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & *J*. abeas, κάδῳ hic legi. W. recte κάδον. *M. du S.*

22. Ἔχοι] Antiquiores Edd. & ipſe M. ἴσχει *B2*. & *P*. ἴσχῃ melius. *S*. & *A*. rectius ἴσχοι. *M. du S.*

Ἔχοι] Vix obſequerer *Salmurienſi* ſoli, niſi res ita manifeſta foret, ut paullo ſupra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipſo quod M. non ἴσχῃ, ſed ἴσχει habet, adparet eum ἴσχοι dare voluiſſe; ideo vulgatum ἴσχῃ ſecurus ejeci. *J. F. R.*

εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ σὲ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς ἔδει διομένους, ὅτι τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον, ἢ ὑπέχηται ᵃ ἀποδώσειν αὐτό, ἂν ᵇ ἀποκρίνηται ὁ πατὴρ ἐκ οἷ' ὅ, τί ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας ὄσης, μὴ νύκτα εἶναι. σοῦ δὲ ἡ κεφαλὴ ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει, οὐκ οἶδ' ὅπως σεσιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ, γελῶμεν ὅτι τούτους· ἢ μάλιστα ὅταν ὑποβυσάμενος τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἔξεις τινὰς, καὶ σχέσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιών. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς ἡ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτηκεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ δή γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸ λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, ἐάσει με μόνον πλούσιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα νομίζειν, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα δὲ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος,

quam nunc habuit. Atqui volui ego in hisce potius illum a te juvari, quam illa scire, quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coena disputat, ut crocodilus puerum rapuerit, illumque se redditurum promiserit, si respondisset pater nescio quid? aut, necesse esse si dies sit, non esse noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, sermone nescio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, & maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, & *relationes*, & *comprehensiones*, & *visa*, & nomina id genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non in caelo esse Deum, sed ire per omnia, ut oligna, & lapides, & animalia, ad res usque contemtissimas. Ac cum mater ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas, nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, reliquos vero mancipia & purgamenta ad me putare.

82. Haec ille cum dixisset, quod respon-

a Ἀποδώσειν] Sic recte *J. P.* &c. & M. Ἀποδόσειν male Fl. b Ἀποκρίνηται] Ita bene *B2.* Fl. *H. P.* & M. Ἀποκρίνῃ male *J.* c Κωλύσει] Κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata stant *J. H. P.* & P.

29. Ὡς κροκόδειλος] Ὀλίγα, πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. M.

29. Ὁ Κροκόδειλος] Hoc ante explicatum est, atque etiam illud καὶ πάντα ἀναφύει. *J. Br.*

Ὁ Κροκόδειλος] Studio expressi *Brodeanum* ὁ pro ὡς, etsi festinantis aberrationem credo. *J. F. R.*

Ibid. Κροκόδειλος] Vid. supra, *Dial. mort.* I. non ita longe ab initio, & *Vit. Auct.* c. 22. *M. du S.*

33. Κεφαλὴ] Vid. iterum supra *Dial. mort.* I. *M. du S.* Immo & saepe alibi de hoc Syllogismi fraudulenti cognominatione dictum est, ut in *Vit. auct.* &c. *J. F. R.*

35. Ἐπισυσάμενος τὰ ὦτα] *Ne quid audiat, quod eum, hac apud se meditantem, turbet atque interpellet.* *J. Br.*

43. Λαμῖ] Variationis notam adposuerat *Solanus*, nec tamen addiderat qualis ea esset, fors rursus λαμῖ quaesivit; sed Indicativus sese recte habet. Vid. nos supr. ad c. 6x. *J. F. R.*

45. Μόνον βασιλέα] Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. *J. Br.*

48. Ὁ φιλόσοφος] *Filii praeceptor.* *J. Br.*

54. Καὶ ἡ πρὸς τοῦτον αἰδώς] Perperam reddunt, *philosophia, & praeter hanc verecundia*; sensus enim est: *philosophia & reverentia erga eam.* Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida. . . Τῇ πρὸς τὴν φιλοσοφίαν. In *Abdicato* . . Εἰρωνείας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro *Imagine*. . . . *Pseudomanti*. . . . Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἁπλοῦν. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς, est in L. *de Saltatione* . . . Οὗτος μὲν ἔφη Θεόφραστος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν. *H. V.*

Καὶ ἡ πρὸς τοῦτον αἰδώς] Quod Cl. *Hemst.* *Vitringa* in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est; id nec *Oosopaeus* melius reddiderat: *philosophia justa ac verecundia.* Recte Cl. *Gesnerus* jam dedit, etiam non visa *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus

nott.

ſponſum ei philoſophus dederit, jam vide, Hermotime, quam ſenile. Dixit enim. Verum niſi ſe ad me applicuiſſet, nonne putas multo illum deteriora perpetraturum fuiſſe, quin carnifici forte fuiſſe tradendum? adeo jam frenum illi quoddam philoſophia impoſuit, & adverſus eam reverentia, atque ob id ipſum moderatior vobis eſt & adhuc tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam, ſi indignus iſto habitu & nomine iſto videatur, quae nimirum ſequuntur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus ſim ſi non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at certe eorum, quae philoſophiae reverentia facere intermiſit: quandoquidem nutrices etiam parvos in ſcholam cenſent mittendos, quum ſi nondum bonum quidquam poſſint diſcere, certe mali nihil dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia impleviſſe videor, & quocumque volueris eorum, qui noſtra non ignorant, adſumto, cras ad me veni, videbisque ut interroget, ut reſpondeat, quot res didicerit, & quot jam legerit libros, de axiomatis, de ſyllogiſmis,

ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀποκρίνεται, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς προσῳλιχήν. ἔφη γάρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν ὅτῳ, οὐκ οἴει μακρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ κύ, νὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ προδιδόναι; ὡς νυνί γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς, καὶ διὰ τοῦτο, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔτι. φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀναξίῳ φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαιός ἂν εἴην, εἰ μὴ [d] ὧν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' ὧν ἐκείνων γε, ἃ μὴ ἐδράσαν, αἰδουμένου φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ τίτθαι τοιάδε λέγουσι πρὸς τὰ παιδία, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' ὅν φαῦλον ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἥκε μοι εἰς αὔριον πρωΐ, ὅψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, πρὸς ἀξιωμάτων, πρὸς συλλογισμῶν, πρὸς καλα-

[d] Ὧν] Ὃν male W. Ὧν Fl. J. H. P.

53. Δημίῳ] Τῷ κολάζοντι τοὺς προδόντας. V.

λόγων, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐν τοῖς βιβλίοις ἐστίν. ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνο ἐρωτήσω σε, ὦ Ἑρμότιμε, ἐν τοῖς ἀναγνωσθεῖσιν ἐν τῷ διδασκαλείῳ, ἆρα ἐπιστήμη ἐστὶν ἡ ἀρετή, ἢ ἄλλο τι; καὶ εἰ ἐπιστήμη, μία τις, ἢ πολλαί; καὶ εἰ μία, ἆρα ἡ δικαιοσύνη, ἢ ἡ σωφροσύνη, ἢ ἡ ἀνδρεία; καὶ εἰ πολλαί, ἆρα ἡ αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ὁσιότης, ἢ ἄλλη τις; καὶ εἰ ἄλλη, ἆρα ἡ μὲν ἀνδρεία ἐπιστήμη τῶν φοβερῶν καὶ θαρραλέων, ἡ δὲ σωφροσύνη τῶν ἡδέων καὶ ἀηδῶν, ἢ ἄλλως; καὶ ἡ μὲν ἀνδρεία τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν, ἡ δὲ δικαιοσύνη τῶν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις; καὶ ἡ μὲν ὁσιότης τῶν πρὸς θεούς; καὶ ἡ μὲν ἀνδρεία ἐπιστήμη τῶν ἐν τῷ πολέμῳ, ἡ δὲ σωφροσύνη τῶν ἐν εἰρήνῃ; καὶ ἡ μὲν δικαιοσύνη τῶν ἐν τοῖς συμβολαίοις, ἡ δὲ ὁσιότης τῶν ἐν τοῖς ἀσυμβόλοις; καὶ ἡ μὲν ἀνδρεία τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι, ἡ δὲ σωφροσύνη τῶν ἐν τοῖς συμποσίοις; καὶ ἡ μὲν δικαιοσύνη τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἡ δὲ ὁσιότης τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς; καὶ ἡ μὲν ἀνδρεία ἐπιστήμη τῶν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις, ἡ δὲ σωφροσύνη τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς; καὶ ἡ μὲν δικαιοσύνη τῶν ἐν τοῖς ἐμπορ

λήψεως, περὶ καθηκόντων, ἢ ἄλλα τοιαῦτα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε αὐτῷ.

Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ ἴσως αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς ἀφ' τούτου φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττωμεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιοῦμεν, οὐχ ὡς τοῦ ἰδιώτου κοσμιώτεροι εἶναι δοκοῦμεν περιστέλλεσθαι; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο; ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι οὐ δακρύσαι ὀλίγα δέω; ἐς τοσοῦτό μοι καθίκετο ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωσα, καὶ προσέτι μισθὸς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γὰρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μοι ἐστὶν ὧν ἤρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα ἀφ' ταῦτα.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γοῦν ξ μύθου ἐκεῖνο πάνυ σωφρονοῦν, οἶμαι, ὃν

de comprehenſione, de officiis, & alia varia. Si vero aut matrem pulſavit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefeciſtis.

83. Talia ſenex pro Philoſophia dicebat. Tu vero & ipſe forte dixeris, Hermotime, ſatis eſſe, ſi propter hoc philoſophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia ſpe philoſophari ab initio poſtulavimus? non *ideo*, ut idiotis decentiores circumiremus? cur igitur non reſpondes hoc quoque? HERM. Quid vero aliud, quam quod parum abeſt quin illacrimer, adeo in animum meum penetravit vera ratio; ac deploro, quantum miſer temporis inſumſerim, mercedes inſuper non parvas laborum meorum perſolvens. Jam enim velut ab ebrietate reſipiſcens video, qualia ſint quae amabam, quae autem propter ea perpeſſus ſim.

84. LYC. Et quid lacrimis opus eſt? o bone! valde enim prudens conſilium arbi-

a Δὲ] Δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. *J. H. P. Ald.* 1. *b* Μου] Ms W. ſolus. *c* Ἀνάλωκα] Sic recte Edd. & M. Ἀήλωκα *B*2.

73. Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθηκοντος, ſingulari numero, libros inſcripſere Zeno, Cleanthes, Chryſippus, Panætius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inſcriptione generis, non dubito quin καθῆκον* officium *ſit: niſi quid tu aliud. Sed inſcriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epiſt. ad Atticum, ep. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere eſt apud *Suidam* in καθήκοντα, & apud *Laertium* in Zenone Cittico. *AE. M.*

87. Ἀνάλωκα] Tyroni dico, cave hic quicquam mutes; ſic enim docent Grammatici ſaepius eſſerri, & omnino ſic Demoſthenes aliique, quod ideo moneo, quia *B*2. mutavit. *M. du S.*

93. Αἴσωπος] Periit haec cum multis aliis, Æſopi fabula; neque enim in Æſopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis ſcriptoribus invenitur. *M. du S.*

94. Ἐπὶ τὴν κυματώδη] Cum Hermotimus deploraret jacturam temporis, quam impenderat philoſopho, reſpondet Lucianus, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, ſi Aeſopo in fabulis monenti obſequatur: ἴσως γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, *ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in littore maris conſediſſe, ut numeraret undas.* vides ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendoſum eſſe non animadvertiſſe interpretes vix credi poſſet, niſi res ipſa loqueretur. Ipſi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuiſſe ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Mſ. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη ſcribit ἐπὶ τὴν κυματωγὼ. quod argumento eſt ἐπὶ τῇ ἠιόνι eſſe gloſſam, & interpretationem magiſtri, quae in contextum irrepſit. Indubie ſcripſit Lucianus: ἴσως γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τὴν κυματωγὴν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Dixit enim quendam in crepidine littoris conſediſſe, ut numerares fluctus.* Κυματωγὴ eſt ἠιὼν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulſatur. *Heſych.* Κυματωγὴ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπερωγωγή. Uſus etiam hac voce Lucianus eſt in Cataplo: Ἀπόξηροι δὲ εἰσι πάντες ἐξαίσιοι ὑποφυγόμενοι τὸ κλύσματι, καὶ φοβερωτάτῳ ποιεῖ τὴν κυματωγὼ, καὶ τὴν ἦχον μόγις. *Erant rupes nudae & aſperae, quas fluctus pulſabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus ſtrepitus.* Extat etiam apud *Herodotum* in Calliope, ut dudum *Budaeus* obſervavit, apud quem tamen male ſcribitur κυματώγη, & in Mſ. Luciani κυματογὴ. *Euſtath.* ad Odyſſ. ε. ἐπιωχεῖ, ἐξοχαὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ πλατεῖα αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι σκληροὶ ἔχοντες. ἔνθα καὶ ἰὼν τοιούτοις, ποτὲ ἄγνυται μὴ δυναμένης δηλαδὴ προϊέναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, ἡ κυματωγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. *J. G. G.*

Ibid. Κυματώδη] Vid. Τιμ. ſub finem: μὴ μύστου ἰὼν βά-

bitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum caussa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapis, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristo-

Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὸ [d] κυμαίωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλερὰ δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κεφαλὴν ὠδυνῆσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τὴν παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἑξῆς ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων· καὶ σὺ τοίνυν ἐπεί σοι οὕτω δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιῶν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, ἰδίᾳ ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ἤν τι εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος [e] μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος. [f] ἢ Ἀριστοτέλους [g] ἤρησο,

[d] Κυμαίωγὴν] Ita Codd. G. L. M. P. & marg. *A1W.* Κυματώδη male Edd. omnes. [e] Μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male μεταθήσῃ. [f] Ἢ] Καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd. [g] Ἤρησο] Edd. ἤρησο. *B2.* ἤρησο cum puncto subscripto.

96. Κερδῶ] Ἀλάπικα. *V.*

9. Ἐπαπεργημένον] Προ·ρημένον, Φιλοσ. *V.*

βάθος, ἀγαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπιμβὰς ὀλίγῳ πρὸ τῶν κυματώδους γῆς. ubi itidem in Mss. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex *Eustathio Tan. Faber*, vulgatam esse glossema. Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a Cl. *Graevio* laudatus non in *Cataplo* reperitur, sed in *Navigio*: verum in eo nihil video quod de littore intelligi κυματωγὴν cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Aelianus* videtur, qui XIII. 15. Var. Hist. nomen isti fatuo facit, Κοκυλίων. G. M. P. & L. κυματωγὴν habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματώδη. *Polyaen.* ὧδε τὴν ἠιόνα παίζειν, Strat. I. p. 28. *M. du S.*

Κυματωγὴν] Etsi *Solanus* Editionum lectionem κυματώδη servari maluerit, ego hic *Graevio* & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἠιόνι, aut ἐπὶ τὸν κυματωγὸν superfluum sit. *J. F. R.*

5. Μεταμαθήσῃ] *Ald. Junt. Hag.* P. Fl. nec dubito quin & reliquae, habebant μεταθήσῃ. Quod mutavi, quia μεταμαθήσῃ hic longe aptius; significat enim, *alia vel meliora discere*, ac *pristina dedisce*re, quod notum. Sed & *mutare animum* recte vertitur ap. *Aristoph.* in Plut. 925. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΥ. Οὐδ' ἂν δύῃς γέ μοι τὸ Πλοῦτον αὐτόν. *J. F. R.*

10. Ἐπὶ πάντας] Scil. φιλοσόφους. *J. Br.*

12. Ἤρησο] Dicit se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τὸ ἄκρατον ἀκρίτων ἱρίμων καλαγνούς. sed quid est ἤρησο? legendum omnino ἥρησο. si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. αἱρεῖσθαί τινος est aliquem sectari. Hinc αἱρέσεις sunt sectae philosophorum pag. seq. κεκολασμένη δ' οὖν ἐστὶ adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἄνετα πάντα & ἐλεύθερα, *libera omnia & soluta*, ut *Cicero* loquitur. Sic & *Plutarch.* in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercebantur, vocat δίαιταν κεκολασμένην. *J. G. G.*

Ἤρησο] Tenui spiritu omnes antea scribebant. *M. du S.*

Ἤρησο] Monente *Solano* spiritum asperum adsumsi; etsi *Bred.* quoque scribit ἥρησο, *delegisses*. Sed ex *B2.*

τῆς ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλαγνώς. νῦν δὲ ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν προστίμησας, πρὸς ἣ σοὶ ἀποβαίνειν ὁ λόγος ἔδοξεν, ἰδεῖν ἔξαιρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

EPM. Εὖ λέγεις, ἄπειμι γῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μεταβαλοίμην ἐς αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γῦν οὐκ εἰς μακρὰν ἔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, ἐς βαθύ, ἔτε διαῖλαν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, ἐς ἐλεύθερα, τάχα δὲ ἐς πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδῶσιν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἴθε γε ἐς ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτῆς· ἐς οὐ ῥᾴδιον, οὐκ ἂν ὤκνησα ἐς ἐλλέβορον πιεῖν ἀφ' οὗ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι [a] ἐποπόσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' ὧν ὀ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με [b] παραφερόμενον ὑπὸ θολερᾶς τινος χειμάρρου, ἐς τραχέος, ἐπιδιδόντα ἐμαυτὸν, ἐς ἔτι ῥᾳον συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέτελις sectam secutus esses, reliquis indicta caussa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetulisses, ad porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

86. HERM. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam uti nunc hirsutam & prolixam, neque victum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi jam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecumque ex illis audivi. Et noris me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aspero, cum jam cessissem fluctibus, & secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens

a Ἐποπόσαιμι] Νοήσαιμι W. ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. b Παραφερόμενον] Παραφερόμενον Edd. Sed prius habent L. & marg. *AIW.*

punctum subscriptum addidi; est enim ab αἱρέομαι, *eligo*, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperf. passivae formae in hoc verbo active valet, velut τεθέαμαι *vidi*, *Euang. Joan.* I. 32. δέδεκται *accepit*, *Act.* VIII. 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic *Herodian.* I. 13. 15. ἐδεδυλώντο active ponit. Miror itaque Cl. *Gravium rogare* quid sit ἤρετο? *J.F.R.*

20. Οὔτε διαῖταν κεκολασμένην] Id est, *neque castigatam* (h. e. *strictiorem*) *vivendi rationem*. Sic *Aelian.* V. H. XI. 3. κεκολασμένην τροφὴν ἀφεῖναι. *L. Bos.*

Ibid. Διαίταν] Vid. supr. *Nigrin.* c. 7. ex divisione *Soullii*; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquisere non vacat. *J.F.R.*

26. Ἐλλέβορον πιεῖν &c.] Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad A. *Persii* S.V. *Th.M.*

Ἐλλέβορον πιεῖν] Conf. infra (Ver. Hist. 2. c. 18.) *F.G.*

Ἐλλέβορον πιεῖν] Ipse Lucianus infra, veræ Historiæ Lib. 2. ἐνεόμενον δὲ ἐς περὶ Χρυσίππου, &c. Diximus pluribus ad *Laërtium*. *AE.M.*

27. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] *Ut eorum omnium obliviscerer.* *J. Br.*

Ibid. Ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρ.] Chrysippum enim helleboro cerebrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid. *Menagii* not. ad *Diog. Laërt.* & nostrum in B. περ. c. 23. & Ἱστ. β. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὁ Χρύσιππος] Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum abfuit quin praeterirem verba haec, ἴδιος ἐκύρου πλίνθου in adagio: *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γνώμων φασὶ, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. *J. Br.*

Ibid. Χρύσιππος] Vid. infra Ἱστ. β. c. 18. & supra B. περ. c. 23. *M. du S.*

30. Παραφερ.] Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose ΔΕΦΕΡ— legebatur. In reliquis ΦΕΡΟΜ— minus apte. Vid. Τιμ. c. 25. *M. du S.*

Παραφερ.] Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum φερόμ. quia *agitatum*, *circumferentem* signif. tamen id non vult Noster, sed *abreptum*, *delatum* eo quo tempestas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem sequebar*, *non utens libero ratiocinio*, quod ipse mox per συρρέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. *J.F.R.*

34. Θεὸς οὐ μηχανᾶς] Miror *Brodaeum*, qui hic more solito non dixerit, vid. *Erasm.* in Proverb. *J.F.R.*

35. Ἐμοῦ

miens tanquam ille in Tragoediis praesens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e naufragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recuperatae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amota caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita aversabor, ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

σπασας, ὅπερ ἀπὸ τῶν τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ὀφθεὶς [c] δοκῶ δέ μοι καὶ ἀλόγως ἂν ἡ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε τὴν σωτήρια τήμερον [d] ἄγων, τοσαύτην ἀφεστηκὼς ὁμίχλην τῶν ὀμμάτων. φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, οὕτως ἐκφανήσομαι, καὶ φεύξομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

HERODOTUS, SIVE AETION.

UTinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, majus enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi caussa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sen-

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

1 [e] ΗΡοδότου εἴθε μὲ καὶ τἆλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. εἰ πάντα φημὶ, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ καὶ ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτοῦ, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ [e] Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυὲς, ἢ τὸ γνώμης

[c] Δοκῶ] Δοκῶ *J.* sola male. [d] Ἄξων] Ἄξων Fl. & M. Ἄξων ceteras & Cod. P. [e] Ἰωνίᾳ] Ἰωνίᾳ male *H.* & *Ba.* Ceterae recte Ἰωνίᾳ.

34. Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανὴς] Ἐπὶ τῶν ἀδοκήτων καὶ παραλόγων. al. ὁ δὲ τῶν τραγῳδῶν ποιητὴς ὅταν ἀπόγνωσιν τὴν σωτηρίαν † ἡ τέλμα ἄῃσι συγχυθῆναι τοῖς θεάτρις πρὸς τὰ ἐφήμενα ἐ ἐλασῖν τοὺς ἠτυχηκόνας δίκαιας, ἐς ἀνάπαυσιν ποιησάμενος ἢ μισῆσαι τοὺς πονηροὺς ἐ ὠφελῆσαι τοὺς ἀγαθοὺς, εἰάθασι θεοὺς ἀπάγειν· ‡ οἷον ἐπ' αὐτῆς τῆς σωτηρίας ἀρμαμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους δεῦρο τοὺς μηχανῆς ὧν ἔδλεπον μὴ

* Γὰρ] Aberat in Ed. Inseruit *M. du S.*

† Ἡ τέλμα] Ἡ τολμᾷ C. Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *M. du S.*

‡ Οἷα ἐπ' αὐτῆς] Ἐπ' αὐτοῦ Edit. *Clerici.* quam correxit *M. du S.*

§ Ὁ φαῦμα] Mire sane haec corrupta. Ego malim ἡ φοβ. Et Κατασυλᾶν. *M. du S.*

35. Ξυρήσασθαι] Vid. supr. de *Merced. Cond.* c. 1. *M. du S.*

36. Ἐλεύθερος] Conf. infr. *Βίῳ.* c. 2. *M. du S.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ] Est λαλιὰ, sive περιλαλιὰ, cujusmodi etiam supra *Insomnium*, & infra περὶ τῆς οἰκίας. Et ἱστορίας ἢ βαλανείου. Et περὶ τῶν δψιάδων. *Th. M.*

3. Μεῖζον γὰρ εὐχῆς] Confer supra *Mnd.* c. 12. *M. du S.*

5. Ἁρμονίαν] i. e. compositionem, numeros, quod in Herodoto agnoscit & praedicat *Dionysius Halic.* περὶ συνθέσ. f. 3. p. 22. Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ionica suavitate illustratur, ὅτι μή τις ἐπαλάξῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τὴν ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique ita concludit, ἐξ ὧν ἂν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῇ κράσει τῶν ὀνομάτων ἡ πειθὼ τῶν ἡμετέρων ἐστὶν, ἀλλ' ἐν τῇ συνθέσει. Add. Quintil. 9, 4, 19. *In Herodoto, cum omnia lenitor fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut lassantes etiam numeros complexa videatur.* Paullo ante f. 16. *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero persuaserit, Lysiam, Herodotum, Thucydidem parum studiose* compositionis *fuisse* &c. *J. M. G.*

8. Πλ-

μης τὸ ϖλεῖττον, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, ϖέρα δ᾽ εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ὕϛερον τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς ϖολλαχοῦ τοῖς Ἕλλησι γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέϛη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. ϖλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ Καρίας εὐθὺ δ᾽ Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο ϖρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιϛα, καὶ ἀπραγμονέϛαλα ὕϖισμος καὶ ϖειθόλη γένοιλο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν ϖερινοϛῆλα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις κὰ τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν ἐμικρὰν ϖοὶ τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. ὅλην ἠξίου ἀφαιρεῖν τὸ ϖρᾶγμα, οὐδὲ ϛιγμὴν ἀφαίρεσιν, ἕτω κατ᾽ ὀλίγον [b] ἀγείρων καὶ συλλέγων [†] γνῶσιν ἐπεβάλλετε δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόους ϖᾶσι λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαλας. οἷϛα δὴ ἦν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα. tentiarum divitias, aut quae ſexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem ſpem transgreſſa. Caeterum quae circa libros ſuos hiſtoricos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innoteſceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria verſus Graeciam navigaret, diſpiciebat apud ſe, qua tandem ratione quam celerrime, & minimo labore inſignis & celebris tum ipſe, tum ſi quid ſcripſiſſet, fieret. Jam circumire, & nunc Athenienſibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laborioſum & longum eſſe ducebat, moramque in ea re haud parvam eſſe futuram. Noluit igitur negotium hoc diſtrahere, neque diſperſe ita & minutatim conciliare & cogere *ſibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit animum, ut, ſi fieri poſſet, confertos alicubi Graecos univerſos deprehenderet. Inſtant igitur magna

a Γνώριμος] Deerat in Edd. Aderat in L. & *J.* Item in marg. *A1W.* b Ἀγείρων καὶ συλλέγων] *Graev.* ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *J. Ald.* Fl. *F. H. B2. P. S. A.*

12. Οἴκοθεν ἐκ Καρίας] Ἡ Ἁλικαρνασσὸς ἐϛὶ Καρίας. *V.*

8. Πόϑα δ᾽ . . ἐλπίδος] Conf. ſupra Μισθ. c. 7. fin. *M. du S.*

9. Συγγράμματα] Συγγράμματα Herodoti eſſe *libros* ipſius *hiſtoricos*, ſatis ex iis conſtat, quae de vi hujus verbi ad *Thucydidis* principia diſputantur ab *H. Stephano*. *J. M. G.*

10. Γνώριμος] Vox haec, ſine qua manca prorſus ſententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & Ed. *J.* reſtituimus. *M. du S.*

11. Ἐν βραχεῖ κατέϛη] Hic aliquid deſideratur. An γνώριμος? Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο, pag. ſeq. *F. G.*

Ἐν βραχεῖ κατέϛη] Vide ut rem acu tetigerit *Gujetus*. Id ipſum enim quod omiſſum conjecit, in L. & *J.* inventum reſtituimus. *J. F. R.*

12. Πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ Καρίας] Cum *Plinio* non concordat Lucianus, nec *Suidas* cum Luciano. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis noſtrae* CCCX. *anno*; *Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *hiſtoriam eam condidit in Thuriis in Italia*. Non igitur e Caria ſolvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut hiſtoriam ſuam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco ſcribit Lucianus) ſi eam tum demum ſcripſit, cum patria relicta factus eſt Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* & *Luciano* pugnat. Sic enim ſcribit in voce Ἡρόδοτος μετῆϛη δὲ ἐν Σάμῳ ἀφ᾽ Λύγδαμιν τὸν Ἀρτεμισίας τρίτον τύραννον Ἁλικαρνάσσου. ἐν δὲ τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήϑη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱϛορίαν ἐν βιβλίοις θ᾽, id eſt: *Seceſſit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemiſia tyrannum Halicarnaſſi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & hiſtoriam ſcripſit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, ſi quis alius, callens. Suidas ſua omnia ex antiquis auctoribus, qui ſuo tempore exſtabant, habet. Conjecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemiſiam, videtur ea ſcripſiſſe, dum ſub tyrannide Lygdamidis ejus foeminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, ſuadet, eum non amplius Halicarnaſſum habitaſſe, quando hiſtoriam ſcripſit: nam Dorica Dialectus ibi erat in uſu. Itaque quando λιμὸς me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praejudicio te onerabo Lector, & integrum hoc ϛιγμὴν tibi relinquam examinandum. *J. P. a G.*

Πλεύσας] Confirmat hic locus quod *Scaliger* ὁ πάνυ in notis ad Euſ. Chron. p. 104. aſſeruit, ſcilicet ante ſcriptam ab Herodoto hiſtoriam, quam Thurios trajiceret. Vid. etiam Cl. *Fabricii* Biblioth. Gr. 661.

gna Olympia : & Herodotus, rem ipſam putans, venire ſibi tempus maxime deſideratum, obſervato pleno concilio, collectis undique jam proceribus, ingreſſus in poſticum *templi Jovis Olympii*, non ſpectatorem, ſed certatorem ſe Olympiorum profeſſus eſt, canens hiſtorias, & eo usque demulcens hos qui adeſſent, ut Muſae ipſius libri, qui & ipſi novem eſſent, vocarentur.

2. Jam igitur multo ipſum magis noſſe omnes, quam victores ipſos Olympiae; nec eſſe, cui Herodoti nomen non eſſet auditum, partim quod ipſi illum Olympiae audiſſent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percepiſſent: & ſicubi conſpiceretur modo, digito monſtrabatur, Hic ille Herodotus eſt, *dicentium*, qui praelia cum Perſis Ionico ſermone conſcripſit, qui victorias noſtras hymno celebravit. Hunc ille talem hiſto-

ὁ δ' Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν οἱ νομίσας τ καιρὸν, ὃ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τ πανήγυριν, ἀπαναχόθεν ἤδη τ ἐρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τ [c] ὀπισθόδομον, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι δὴ καὶ Μοῦσαι κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννέα καὶ αὐτὰς οὔσας.

Ἦδη δ' ἂν ἅπαντες αὐτὸν ᾔδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τ [d] ἐκ τ πανηγύρεως ἡκόντων συνθαυμάζοντες, καὶ εἴ του γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραφὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῖν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέλαυσε τ ἱστορίων,

c Ὀπισθόδομον] *F.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ἐπισθ. d Ἐκ] Gr. ἀπὸ. Nihil mutant Edd. ſed οἱ τ habent pro τ οἱ.

27. Ἐγλίχετο] Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. *V.*

661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam Editionem, ut ita dicam, Hiſtoriae ſuae, locupletarit & ornarit; quae etiam Nobiliſſimi Scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* ſententia eſt; quem vide P. I. L. VI. Gallicae autem a me factae verſionis T. II. p. 206. *M. du S.*

11. Συγγραμμάτια] Diminutivum iſtud quis ferat de Herodoti hiſtoria uſurpatum? Eam autem quam habemus non alia ſcripta, intelligi, ſequentia demonſtrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων] Vid. ſupr. *Catapl.* c. 17. *J. F. R.*

Ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων] Haec verba ἔκουν ἐξίου ἀφαιρῶν τὸ πρᾶγμα, ᾄδων κατὰ ἀφαίρεσιν ἕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων & συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis emendatae poſtulante, ſic eſſe reſcribenda, ἔκουν ἐξίου ἀφαιρῶν τὸ πρᾶγμα, ᾄδων κατὰ ἀφαίρεσιν ἕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνῶσιν. *Noluit igitur ita rem diſcerpere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare ſibi famam.* Nam quamvis participia ſaepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent, pendent n. ab ἐξίου & ᾄδῃ. Nec dubito quin pag. 573. ſit ſcribendum οἱ δὲ οὐκ τ ἀπὸ τ πανηγύρεως ἡκόντων συθαυμάζοντες. in editionibus, ἀπὸ non habetur, cum tamen ſententia loci vocem eam requirat. *J. G. G.*

29. Ὀπισθόδομον] De gradibus templi habitas has orationes docet *Philoſtr.* ep. XIII. p. 919. ἀπὸ τ τῶ ναῶ βαλλάδος. & vit. *Apollon.* l. II. c. 2. p. 141. c. 31. p. 170. ἀπὸ τ προπύλου τῶ ναῶ. AG. X. 95. Vid. *Philoſtr.* Gorgia p. 493. ubi τ δὲ λόγον τ Ποθιοῦ ἀπὸ τῶ βαθροῦ ἤκουσιν, Et mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De Ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad Περ. c. 32. *M. du S.*

33. Μοῦσας] Non ergo Herodotus ipſe ea ſuis libris nomina fecit; quamvis non deſint qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. *M. du S.*

36. Ὀλυμπιονίκας] *Caſaub.* ad *Theocr. Scal.* ad *Catull.* ex *Suid.* innominato. de Hippia, ipſe poſtea, *Cic. Apul.* de Prodico, Xenophon, & nos ad ſomnium Luciani, de Anaximene & Polo. id. p. 208. *Ariſtot. Diog. Laërt.* de Ætione, *Theocrit.* Epithap. Æſcul. de nuptiis Alexandri & Roxanes, *Arrian. Curt.* *J. B.*

38. Οἱ δὲ τ οὐ] In omnibus libris erat οὐκ τῶν. Mutavi ego, & feci, οἱ δὲ τ οὐκ ἀ . . . ſaepe enim ſic uſurpatur & apud Noſtrum & apud alios Scriptores. *M. du S.*

44. Τῶν ἱστορίων] Intellige ἕνεκα τ ἱστ. ellipſi nimis frequenti quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* Il. A. 65. Εἰ τ' ἀρ' ὀγ' οἰκῆος ἐπιμέμφεται, οὐδ' ἑκατόμβης. *Sive is nos OB VOTA non reddita incuſat, ſive ob Hecatomben.* *J. F. R.*

51. Ἱπ-

giῶν, ὲ μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινὴν ψῆφον τ̃ Ἑλλάδος λαβὼν, ἢ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ ᾽ ὑφ᾽ ἑνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ᾽ ὲ ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τ̃ πανηγυριστῶν.

riarum ſuarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam & commune totius Graeciae ſuffragium qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno ſane praecone, ſed in unaquaque urbe, unde ſinguli ſpectatorum eſſent.

Ὅσῳ ὕστερον καλανοήσαντες, ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῷ σοφιστὴς, ἢ Πρόδικος ὁ Κεῖος, ἢ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, ἢ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, ἢ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ ἢ αὐτοὶ πρὸς τ̃ πανήγυριν, ἀφ᾽ ὧν γνώριμοι ὲ βραχεῖ ἐγίγνοντο.

3. Quod quidem poſtea conſiderantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipſa illa *Elidis* regione Sophiſta, & Ceus Prodicus, & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequentes alii, ſemper verba & ipſi fecerunt ad concilium, unde nobiles brevi *tempore* facti ſunt.

Καὶ τί σοι τὺς παλαιὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, ἢ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου ἢ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τ̃ ζωγράφον, συγγράψαντα τ̃ Ῥωξάνης, ἢ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν ἢ αὐτὸν ἀγαγόντα, τ̃ εἰκόνα ἐπιδείξαντ̃, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, παθέντα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τ̃ Ἀετίωνα.

4. Et quid tibi antiquos illos Sophiſtas dico, & hiſtoricos, & rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *a ſe* Roxanes & Alexandri nuptiis, Olympiam & ipſe deportatam eam tabulam oſtendiſſe, *ſucceſſu eo* ut Proxenidas, judex certaminis qui tum eſſet, delectatus arte generum ſibi Aëtionem aſſumeret.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐπὶ τῇ γραφῇ αὐτῇ; ἤρετό τις, ὡς τ̃ Ἑλλανοδίκην δι᾽ αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψαντ̃ τ̃ θυγατρὸς τ̃ γάμους; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ,

5. Et quid in pictura ipſius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Eſt illa in Italia, & ipſe eam vi-

a Ὑφ᾽ ἑνὸς] Ἀφ᾽ ἑνὸς male Fl. b Ἤρετο] Sic J. Fl. B2. H. S.

51. Ἱππίας] *Hippias Eleus*, ut ex Platone etiam conſtat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias major* titulus eſt, ſtatim ab initio p. 95. Olympiam ibi dicitur acceſſiſſe inſtructus cum aliis multis, tum λόγοις παλαιοῖς ἐ παιδευτικοῖς. Adde & *Cic.* de Orat. III. (IV.) 32. *Philoſtratum* in ejus vita p. 496. ἴδιλγε τὴν Ἑλλάδα ὐ Ὀλυμπίᾳ λόγους ποικίλους ἐ πιφρονιστικούς. *M. du S.*

53. Ἀναξιμ.] Anaximenes hic etiam ſtatuae honorem conſecutus eſt Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque *Pauſan.* Eliac. 2. p. 376. *J. M. G.*

54. Καὶ ἄλλοι] Sic Gorgias apud *Philoſtratum* p. 493. Et *Lyſias* ap. Plut. in X. Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus. Vide notas ad *Philoſtr.* p. 169. & *Creſſol.* Theatr. Rhet. III. 6. *M. du S.*

Ibid. Λόγους ἔλεγον] Exempla ejusmodi locutionum bene multa vid. ap. *Jenſ.* ad *Jov. Trag.* c. 22. *J. F. R.*

59. Ὅπου] Etſi vulgo locum ſignificat; tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* uſurpatur, veluti Latini ſolent, obſervante eod. *Jenſ.* p. 276. Sic ſupra in *Hermot.* c. 39. ὅπου γὲ, ἢ εἰ πώποτε τὰ ὁμοῖα εἶχον. &c. In *Abdicato* c. 23. Ἀτελὴς ὲ τίχη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς ἐ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, ἢ προεδρίας, ἢ ἀτελείας, ἢ προεδρίας διδοασι. Addo *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ σώματα χρὴ, ὅκου ὧν τις βούλεται καθαίρειν, οὕτω ἔχειν ποιεῖν. *Corpora quando quis purgare velit, fluida faciat oportet.* Ibid rurſ. aph. 2. Et S. I. aph. 7. Poteſt & verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. *J. F. R.*

60. Συγγράψαντα] De pictore uſurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεύξ. c. 3. pr. *M. du S.*

66. Ἤρετο] Commodius legeretur ἤροντο. *M. du S.*

68. Ἐν Ἰταλίᾳ] An aliquis ejus meminerit, neſcio. *M. du S.*

71. Χρῆμα παρθένου] Et haec locutio, ſive pleonasmus non infrequens. *Ariſtoph.* Plut. 895. πολὺ χρῆμα ταμιάχων. Et *Nub.* 2. τὸ χρῆμα τ̃ νυκτῶν. Alia ſimilia *Spanhem.* ibid. Plura frater cariſſ. G. O. *Reitz.* in Belga Graecill. p. 537.—6. *J. F. R.*

74. Τῆς κεφαλῆς τῶν καλλίστων] Dixi ad *Petron.* de taedis Hymenaei, notum & multa Sc. ad Catull. *J. B.*

75. Κα-

vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, & lectus nuptialis: & assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane demit pede sandalium, ut jam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est, neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, bajulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in Clypeo jacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in curru*,

καὐτὸς εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχω. θάλαμος ὅστις κάλλιστος, καὶ κλίνη νυμφική. καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, εἰς γῆν ὁρῶσα, αἰδοῖ μὴ ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τὴν κεφαλὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δηλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἤδη κατακλίνοντος. ἄλλος δὲ χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἕρως, καὶ σὺν ἔλκει αὐτὸν πρὸς Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ὑποσπώμενος. ὁ βασιλεὺς δέ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστηκε, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαι, ὅστις. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοὔνομα. ἑτέρωθι δὲ ἡ εἰκών, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου. δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῦνται. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ὑπὲρ τὴν ἀσπίδα καλαμεύμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι,

70. Θάλαμος] Confer cum Philostrati imagine. *G.*

82. *Πάροχος] Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα † ἢ τὸ ζεῦγος λέγεται. καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖν τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήμασι γὰρ τὰς νύμφας ἄγων. *V.*

* Πάροχος] Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in sedem suam restaxi. *J. F. R.*

† Ἢ] Vocem ἢ quae deerat, supplevi. *M. du S.*

75. Καλύπτραν] Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλυπτήρια, de quibus *Langbaen.* ad Longin. 40. p. 34. Toll. Itaque *κάλυπτραν flammeum* reddidi. *J. M. G.*

87. Ἐν τοῖς ὅπλοις] Poterat abesse σὺν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in *Dial. mort.* XXIII. Plutonis & Protesilai, versus fin. καθικόμην σὺν τῇ ῥάβδῳ. At non meminerant verbor. in *Evang. Luc.* XXII. 49. Εἰ πατάξομεν σὺν μαχαίρᾳ; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis Scriptores sic locuti. *Homer.* Odyss. K. 385. Πρὶν λύσασθ' ἑτάρους, καὶ σὺν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. *Hippocr.* S. 2. Aph. 36. Οἱ . . . ἐν τῇσι φαρμακείῃσι . . καθαιρόμενοι. *Aristoph.* Plut. 487. Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ib. 765. ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. *Volo te circumdare, coronare* (in) *catena panum.* Noster infra *Zeux.* c. 6. ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιζάνοντες. *colore matrem referentes*, & *Philops.* §. 33. ἀναίξας τὸ σῶμα ἐν ὕπνῳ ἐπτὸ. *Evang. Matth.* XIII. 35. ἀναίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. *Lucian.* iterum de Gymnas. c. 19. m. ἐκπέπτωκε τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. *Matthaire* de Dialect. p. 300. f. ex *Tzetz.* ἐν ἄκρῃ ἐξίφει τίμνων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: *Aristoph.* Plut. 628. (ζῶν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut *Ev. Luc.* IV. ἄνθρωπος ἐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia jam dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. mort.* loco supra indicato, pag. hujus Edit. 429. Item *Solanus* pag. ibi praecedente. *J. F. R.*

91. Καὶ αὐτὸν] Abesse sine dispendio videri possunt; sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. *M. du S.*

Καὶ αὐτὸν] Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paullo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. *J. F. R.*

ξυσι, τ' ὀχάνων τ' ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἰς δὲ ἐς τ' θώρακα ἐσελθὼν ὕπλιον κείμενον, λοχᾶνι ἔοικεν, ὡς φοβήσειεν αὐτοὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες.

Οὐ παιδία δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ παρείργασται ὁ αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ γε Ἀλεξάνδρου καὶ τ' ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέλητο. πλὴν ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τ' ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστρισαμένη τῷ Ἀετίωνι τ' τῆς Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτός, παρεργον τ' Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον.

Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τ' πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς [a νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ

rum trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in loricam, quae supina jacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur.

6. Caeterum non lusus ista sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Caeterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *pictor*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, *& appendicula quasi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis assimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo, aptum judicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, (victorias) Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Jovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic

vir

a Νίκας] Deest in Edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat.

92. Ὀχάνων] * Λώρων, ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἀσπίδος. *V.*

* Λώρων] Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli hujus significatu, merentur videri *du Cange* in Glossar. Graeco Barbaro. *J.F.R.*

97. Περισύρωσι] † Περιγύωσι. καταστρωσῶ. ἕλκουσι ποιεῖ. *V.*

† Περιγύωσι] Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto; Λοχῶντι] Καλασιρίσι· ubi pro λοχῶντι, γίνονται, monet eam vocem sequens, scripserit. *M. du S.*

92. Ὀχάνων] Ὄχανον ὁ τ' ἀσπίδος πόρπαξ. *Hesych.* & Interp. *Aristoph.* ad Equit. *J.B.*

99. Τῶν ὅπλων] Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. *J.M.G.*

5. Πάρεργον] Qui suavitatem hujus loci sentire velit, illum quae sint πάρεργα pictorum cogitare oportet, descripta satis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponsae seu veteri verbo *domidueus* est pictus Alexander. *J.M.G.*

10. Ἱκανὴν τ' Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο ἐ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem Graecis faciendam admiratione dignum esse scriptorem*: Ab aliis, *satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, eum scriptorem esse admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Graecis? utrum ea refidet in ἱκανὸς an in δεῖξαι? Immo *celebritatem Olympiacam sufficere* & valere *etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Graecis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic solita erant διάνοιαι, non historiarum scriptio. *J.G.*

11. Διεξιόντα τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. *Th.M.*

12. Τὰς Ἑλληνικὰς] Τὸ πράξεις hic desiderari videtur. *F.G.*

Ibid.

vir ille mihi faveat! Ego *igitur* illud certe simile viri illius accidere mihi confirmo, *quod jam declarabo.* Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid essem ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc vestrum conventum observarem, ac tum progressus in medium dicendi facultatem ostenderem, sic *sperabam* votum mihi meum recte eventurum.

8. Jam igitur & ipsi conveniistis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est, caput ipsum & *flos* omnium Macedonum: & suscepit vos urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Jovem, neque angustiis illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Porro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum: sed Rhetorum, & Historicorum, & Sophistarum

1 στὰμὰ εἰκάζειν τῇς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον παθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅτι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως ἦν

2 ὅτ' ἦν ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δείξαι τὰμά. τὸ δ' αὐτὸν περιόδους τηρεῖν ἔτους ξυγγίγνεσθαι πόλει ἑκάστῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δὲ ὑμῶν σύνοδον;

3 εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον δείξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον ἔτως ἐπιβήσεσθαί μοι τὰ τῆς εὐχῆς.

Αὐτοί τε οὖν ἤδη συνελήλυθατε, [b] ὅ, τι περ ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ

4 τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἀπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη οὖσα δὴ τῶν Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν, καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ πῆγος. οἵ τε οὐ παπυρισταὶ, καὶ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν

5 δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, οὐ παρέργως οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτα-

[b] Ὅ, τι] Ὅτι Edd. Sed correxi ex conjectura. [c] Δί] Abest a Fl. Adest in *J. H. P.* &c.

28. Ὅτι περ ὄφελος] Ἀντὶ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ‡ ἀξιωφελιμώτατοι. *V.*

‡ Ἀξιωφελιμώτατοι] Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud scripsisse ex Cod. pateat. Extat etiam in C. *M. du S.*

Ibid. Νίκας] Ex *Marcilii* conjectura, quam firmat locus Luciani Σύγρ. c. 54. *M. du S.*

Τὰς Ἑλληνικὰς] Potius cum *Marcil.* & *Solano* νίκας addendum credo, ut Nostrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille jubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis secluso. *J. F. R.*

28. Ὅτι περ ὄφελος] Recte ibi *Opsæp.* nam ὅτι περ ὄφελος dictum αὐτὶ οἱ μεγάλοι οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. *J. B.*

Ὅ, τι περ ὄφ.] Illustrat hanc formulam *Kuster.* ad *Aristoph.* Ἐκκλησ. 53. *J. M. G.*

31. Ἡ ἀρίστη] Comma post ἀρίστη quod in Edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. *J. F. R.*

32. Σκηνὰς καὶ καλύβας ἐ πῆγος] Voces interpretatus sum alibi: rem tangit *Suet. Jul.* c. 39. *Ad quæ omnia spectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenæ aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positis manerent, ac sæpe præ turba, elisis exanimatisque sint plurimi, & in his duo Senatores.* *J. B.*

Σκηνὰς ἐ καλύβας] Itaque ἀνὴρ Χῖος apud *Ælian.* V. H. 14, 18. ὀργιζόμενος τῷ οἰκίτῃ, ἐγώ σε, ἔφη, ὦ εἰς μυλῶν ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. *J. M. G.*

36. Ἀλλὰ ῥητόρων . .] Graeca laborant prava distinctione. Sic n. haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε ἐ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον ὑ μικρὸν ἤδη μοι τάμου παραπολὺ ἐνδύεσθαι φαίνηται τὸν Ὀλυμπίαν. Sic quoque legisse videtur Obsopoeus, qui hunc locum bene vertit. *J. G. G.*

Ἀλλὰ ῥητόρων . . . οἱ δοκιμώτατοι] Ut Cl. *Graevius* interpungit, sic Ed. *Par* jam habebat. *J. F. R.*

ταῖοι· [a] ὅσον ὑ μικρὸν ἤδη, μὴ τὐμὸν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνῃ τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἢν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι [b] τῳ θαυμαστῆτέ με, κομιδῆ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τ' μνήμην, [c] ἐπ' ἐμαυτῷ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν ὑ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἔν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἔμοι γ' ἂν ἡ τοῦτο.

probatissimi. Ferme parum jam *laboro*, ne mea haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non omnino flagris digmus vobis videar, in tali quidem stadio: satis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ, Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

ΕΝαγχος ἐγὼ μὲ ὑμῖν δείξας τ λόγον, ἀπῆειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ (κωλύει γὰ ὑδέν, οἶμαι, κ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν.) προσιόντες ὖν ἐδεξιοῦντο, κ θαυμάζο-

INuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione* ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil enim puto prohibet talia quoque apud vos amicos jam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me,

[a] Ὅσον ὑ μικρὸν ἤδη] Ὡς ὑ μ. δίος. *Pell.* Sed vulg. servant *J. Fl. P.* Vid. *Dial.* seq. c. 3. [b] Παραθαυμάστε] Π . . . ῖτε *Th. M.* Παραθαυμάστε *B2.* cum jota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. [c] Ἐπ' ἐμαυτῷ] Sic L. Ἐφ' αὐτοῦ *J. Fl. H.* Ἐφ' αὐτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota *Gron.*

41. Παραθαυμάστε μοι] Ἀντὶ τῦ * συγκρίνητε, ἐξετάζητε. *V.*

* Συγκρίνητε] Συγκρίνατε Edit. *Cler.* Συγκρίνατε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίνητε, ἐξετάζητε, legendum censeo *M. du S.*

38. Ὅσον ὑ μικρὸν ἤδη] Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit. *Parum ergo abest quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* *M. du S.*

Ὅσον ὑ μικρὸν] Ad verbum, *tantum non parvum jam* est, hoc est, Parum abest quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea quae adhuc dixi bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inserendum fuit. *J. M. G.*

40. Πολυδάμαντι] Pers. Sat. 1. & ibi Interp. *J. B.*

Πολυδάμαντι] Vide Σύγγρ. c. 35. & ὁ Εἰκ. c. 19. *Scotussaeus.* Cujus statua febri laborantibus mederi credebatur. Ἔκκλ. c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic πανκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. *Pausan.* El. II. Meminit *Plato* Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A. & *Basilius* de Leg. *Gr.* lib. (*Grot.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chrysost.* p. m. 441. C. ubi Thessalum vocat. *M. du S.*

Ibid. Γλαύκῳ] Vid. ὁ Εἰκ. c. 19. Carystius qui XXV. Olympiade coronatus, *Pycta* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demosth.* περὶ στεφ. sub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave scribitur Καρσίου & *Æschin.* c. 63. *Pind.* etiam, sed ode illa periit. Adde etiam *Dion. Chrysost.* p. m. 441. C. ubi idem *Carystius*. *M. du S.*

41. Παραθαυμάστε] Παραθαυμάζειν ea fere forma percussum verbum ac παριδεῖν apud *Herodotum* I, 37. & 38. Quemadmodum enim ibi παριδών μοι δοκέω τον vertendum est, *observans IN ME similitatem*, separata a verbo praepositione; ita hic etiam παρέχοντι idem est ac θαυμάζειν ὡς ἐμοὶ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. *J. M. G.*

Παραθαυμάστε] Παραθαυμάζειν *Th. M.* legere, *Salmasius* notaverat; sed quia dubites, fitne *Theod. Marcilius* in

me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim profecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubescerem, *verum*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptionum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere. *Vah novitatem! Admirabilis Hercles oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi caussam habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me, dicetur enim, ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia, & cum tandem post illorum discessum, solus

αιν ἐμέσαι. Ὅπου γὰρ παραμαρτήσεις, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπήνουν, ἄχρι που καὶ ἐρυθριᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἐπαίνων ἀπολειποίμην. τὸ δ' ἦν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην εἶναι, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἃ δὴ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὦ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις· τῆς εὐδοξολογίας· εὐμήχανον ἄνθρωπον· οὐδεὶς ἂν τις εἴποι τῆς ὀπτικοτέρας οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεῖνοι δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι, καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, καὶ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) καὶ μέλιτος ἡνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν ἐγὼ

Thomas Magister intelligendus, moneo *Th. Magistrum* significari, (quem adeundum in verbo παραλλάσσω, extrema tandem pagina docet idem) Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παραξιτάζω, ὁ δὲ παραβιαῖος παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀστείων· ἀλλ' ἂν μὲ ὁμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μύλωνι παραβιαῖτε. Sed parvi refert quomodo apud Lucianum legas, ideo vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra *Nigrin.* c. 10. ex divisione *Solani.* Item *Hermot.* 74. Et infra, *de Imag.* c. 7. *J. F. R.*

43. Ἐπ' αὐτοῦ μόνου ἀποδύσαντες ἰδεῖτε] Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis:* quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. *J. G.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. In aliis prave ἐφ' αὑτοῦ. *M. du S.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Quia *Solanus* ita vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam jussi; melius enim est quam vulgatum ἐφ' αὑτοῦ; nam etsi αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἐμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 19. Εἰ . . . τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἐμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam Edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallem, quia dubito, liceatne reciprocum ἐμαυτοῦ alii quam primae personae verbi adjungere; ut enim proprie dicitur πίστευσα ἐμαυτὸν, *Herodian.* I. 55. Σύνοιδα ἐμαυτῷ. Et ὧν πάντα τὰ ἐμαυτοῦ βίου εἴδον τε καὶ ἤκουσα, idem *Herodian.* I. 2. 10. Ita absurdum videtur dicere ἰδητε ἐπ' ἐμαυτοῦ. Quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem sic dici nondum observavi. Nec tamen opus cum *Gron.* ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἰδητε conjungendum, & parvi interest, hoc tum vertas, *vos me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorem sensum habet. *J. F. R.*

44. Ἀποδύσαντες] Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui jubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνιοῦνται. Ἀποδύσασθαι activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. *J. M. G.*

45. Μαιευόμενος] Dixit antea & saepe repetit alibi. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Προσλαλιὰ ut supra. Habita vero ista etiam in theatro, patet fine hujusce Laliae. *Th. M.*

5. Προσιόντες ἤν] Epanalepsi inservit illud ἤν, veluti infra Tom. II. *quom. Conscr. Hist.* c. 62. Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας ἦν. Et *Pseudom.* c. 19. τὸ ἐνδοιμον λαβὼν — ἐκεῖθεν ἦν τὸ ἐνδοιμον λαβών. Bene observante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* III. c. 95. p. 226. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum *Raphel.* ad Evang. Marc. III. 31. *J. F. R.*

35. Ὦμην

ἐχεῖν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ σωήθη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν [a] βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν καὶ αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νῷ ὀξέϊ, ἢ διανοίας τινὸς, ἢ χάριτι Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τυμόν· εἰ γὰρ ἀν παρέλθες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπήνεις μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾠόμην, ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ [b] αὐτὸ τοῦτο προσάγειν αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· εἰ μὴν τοσοῦτόν γε, ὥστε ὅλον τῇ καινότητι [c] νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ εἰ προσθήκης μοίραν συνεπιλαμβάνειν τι, καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συλλελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε εἰ μετρίως ἐπήρμην, καὶ κινδύνου πιστεύειν αὐτοῖς, ἕνα καὶ μόνον εἰ τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυμαλοποιοῦ τινος ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ περὶ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα

essem, ita cogitabam: Ergo illud solum jucundum meis scriptis inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu acuto, aut excogitandi solertia, aut venustate Attica, aut compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam laudant novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum consurgerent, forte quidem hoc ipsum etiam eos allecturum esse, cum verum sit Homericum illud, *novam camilenam jucundam esse audientibus*; ast non eo usque: neque censebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cujusdam instar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipsam quoque *non nihil* collaturam: ea vero quae serio ac solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter jam elatus fueram, & prope fuerat ut crederem illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enim vero, in carbones, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia non

a Βαδίζοι] Sic *J.* Fl. *H. P.* Βαδίζει Ba. b Αὐτὸ τοῦτο] Αὐτῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent *J. H. P.* & Cod. P. c Νέμειν] Sic recte Edd. octo. Sola *Junt.* male νέμων.

35. Ὤμην τάχα μέντοι ἂν αὐτὸ τοῦτο προσάγειν αὐτοὺς] Benedictus, *statim quidem id ipsum etiam addituros putabam.* Ineptissime. Nam qui id in laudando addituri erant, quum ipse Lucianus ante dixit se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Opsopoeus, *hoc ipso eos potissimum adductum iri*, nisi quod congrua oratio poscat *adduci*: non enim agitur de futuro. *J.G.*

36. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.] *Et hoc nonnihil captos plaudere*, vel, *hoc etiam fortasse attractum iri.* Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α. c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba c. 53. Ἔφη. Parum ergo refert utram scripturam sequamur. *M. du S.*

38. Τὸ τῆ Ὁμήρου] In Zeuxide τὸ τῆ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A. v. 351. *J.G.G.* *Ibid.*

non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim &* accurationem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi periisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum ejus potero, ostendam, non profecto ut qui picturae peritus sim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cujusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda juverit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non jam ipsi quoque porrecti, tanquam jacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula: sed alter contra insurgit,

55 ὃν ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο, καί τι ἀλλόκοτον ἂν ᾖ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο. ᾗ δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ 60 θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις [d] αὐτὸς ἐποίησεν, ἀναβρέφουσάν γε προσέτι παιδία Ἱπποκενταύρω διδύμω, κομιδῇ νηπίω. καὶ εἰκόνα ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ χάθμῃ μεμελημένη. τὸ δ' ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ 65 Ῥωμαίων στρατηγὸς, ἐλέγετο μὴ τὰ ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τὸ ὁλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε εἰκόνα τὴν εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν 70 οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, ὤ, μὰ τὴν Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, ὡ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινος τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὠφθαυμάσθαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἄν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. 75

Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τὴν ἵππῳ χαμαὶ κειμένῃ, καὶ ἀποτέταται εἰς τὸ πρόσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἁρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ αὐτοὶ ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, [e] ὧν [f] καμπύλος ὑπεραλμένην τὴν ὁπλὴν, ὁ δὲ ἔμπαλιν [g] ἐπανίσταται, καὶ ἐδάφους ἀντιλαμβά-

[d] Αὐτὸς] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Quid tum? Habent sic & aliae. [e] Ὧν] Sic Edd. plurimae, & P. Cod. Sed ὁ Fl. sola. [f] Καμπύλος] Καμπόλος credo fuisse in *J.* Sed ex aliis Edd. correxerat *Solanus*. [g] Ἐπανίσταται] Ἐμπανίσ. *P.* male.

Ibid. Ὁμήρου] Odyss. A. 351. *M. du S.*

48. Ἄνθρακες . .] *Carbonem*, ut ajunt, *pro thesauro invenimus*. Phaedr. V. 87. *A. V.*

56. Καινοποιῶν] Vide idem forme de eo Aristotelis judicium de Poët. c. 26. f. *M. du S.*

65. Σύλλας] Periit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum; nam quae longe major jactura Orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collecta fuisse in Graecia idem Lucianus docet Adv. ind. c. 4. non est facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. *Plut.* Syll. 856. A. *M. du S.*

77. Ἡ Κένταυρος] Petiitne ex hoc Luciani libello Centaurides suarum imaginem *Philostratus* Icon. 2. 3. Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contuliisse. *J. M. G.*

βάνει. [a] οἷόν εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τῶν νεογνῶν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸ γυναικεῖον μαζόν· τὸ δ' ἕτερον, ὅτι τὸ ἵππου θηλάζει, ἐς τὸ πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ ὁ εἰκόνος, οἷον ἀπὸ τινὸς [b] σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ, ἐκείνης θηλαζούσης τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ὑπακούει γελῶν, οὐχ [c] ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸ ἵππου, λέοντος σκύμνου [d] ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς [e] διδάξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν ἄλλα τῆς γραφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντη ἐμφανῆ ὄντα, τῆς ὅλης ἅμως ἔχει δύναμιν τέχνης, οἷον τὸ ἀσφαλῶς τεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν, καὶ εὔκαιρον τὴν ὑπόκλωσιν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν [f] μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παισὶ

humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum filii

a Οἷόν εἰσιν] Οἷ-όν εἰσιν *J.* Fl. Sed saepe hae ejusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. b Σκοπῆς] Nihil variare Edd. optimas hic notat *M. du S.* c Ὅλος] Sic Edd. octo. Sola *J.* ὅλως. d Ἀνέχων] Ἀνέχων *J.* e Διδάξαιτο] Διαδέξαιτο *Vorst.* Nihil mutant Edd. f Μερῶν] Μίμων sola *J.* Ceterae μίτρων, male. Μίμων Mſ. Gr. P. & L.

86. Οἷόν εἰσιν ἵπποι] Vid. nos infra, ad *Harmon.* c. 3. ἀπόστροφον τάμνει. Ubi plura ejusmodi singularia cum plurali exempla dedimus. *J. F. R.*

90. Ἐς τὸ πωλικὸν τρόπον] Benedictus *equarum in morem.* Et cur non aeque bene Opsopoeus? *quemadmodum pulli a maribus lactari solent.* *J. G.*

98. Ἐφ' ὅσα] Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, melliusque tum habiturum hunc locum. *M. du S.*

4. Σκιάσαι] At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philostr.* p. 71. & *Jun.* de pict. vet. III. 3. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον] Cum Lucianus descripsisset Centaurum foeminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cujus tabulae exemplum vilebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis πρωτότυπον a Sulla missum Romam ad Malcam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τῷ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μίτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν γραφέων παισὶ, ἐπαινοῦντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *Ad magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris est talia scire.* Τῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μίτρα. Novi quidem μίτρα seu mensuras in pictura, de quibus *Philostratus* junior in prooemio Iconum, & *Plinius.* Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μίτρων ἰσότης quicquam aliud esse potest quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μίτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα. *partium cum toto congruentiam & aequalitatem. Dionysio Longino* περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν καὶ εὔρυθμόν ἐστι συμμετρία τῶν μελῶν καλῶς αὐτῷ πρὸς ἄλληλά τε καὶ πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis est consentiens membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum.* Aliis est ἀναλογία. *Ciceroni* I. de off. *partium convenientia, & apta membrorum compositio. Plinio* in epistolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II. ep. 5. *Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses eam illa congruentiam*

lii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe jactantem, hirsutum majori ex parte, non qua equus est modo, sed etiam altera parte humana, & *sub* humeris ejus quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum.

δες ἐπαινέσαιεν, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τὸν Ζεῦξιδος ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ ποικιλώτατον ἐπεδείξατο καὶ τέχνης· τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, καὶ κατ' ἵππον αὐτῆς μόνον, ἀλλὰ καθ' ἕτερον τῆς ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας αὐτῆς ὤμους ὅτι πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντα, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & sessorem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima praeter aures, illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commistio vero & commissura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sen-

Ταῦτον μὲν ἐκεῖνον· τὴν δὲ Θηλειαν, ἵππου γε τὰς καλλίστης, οἵαι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν, ἀδμῆτες ἔτι, καὶ ἄβαλοι· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὤτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτει, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μετα-

g Αὐτοῦ] Sic Edd. *J.* Fl. *P. H.* &c. Αὐτῷ P. L. & marg. *Alii*. *h* Τὴν] Abest a Fl. Adest in *J. H. P.* *i* Θετταλαί] Nil mutare Fl. notat *M. du S.* Quare? quia a *J.* minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in Edd. priscis, sciebat, in nonnullis semper.

22. Σατυρώδη] * Χαρίεντα. *V.*

* Χαρίεντα] Ride. *M. du S.*

tiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen judicare an id ipsum satis elegans esset. Sic *aequalis* & *congruens* jungit quoque *Suetonius* de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens.* hoc est, verbis Luciani ἴσα πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ὑπάρχῃ καὶ ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto. hujus majorem habebant rationem, quam similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & judicio artificis. *Vitruvius* id ipsum requirit in architectis, lib. III. 1. *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali *Joanne Schiltero*, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Jurisconsultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse excerpta Mss. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μιμῶν legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse jubeat. *J. G. G.*

5. Μίμων] Sic recte, praeter Mss. Gr. P. L. & Ed. *J.* Reliquae omnes μίτρων. *M. du S.* Ego μιμῶν scribo. *J. F. R.*

6. Γραφίων παῖδες ἰπνούντων] Γραφίων παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφων παῖδες Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras quo participium illud pertineat, neque in ἰπνοῦν mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii, pro imperativo ἰπνωσάτωσαν, quem recte illustrat *Th. Magister* v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Clar. *Wesselingi* Observ. p. 51. ubi ex *Sophocl. Ajac. Mastig.* 981. adfert: Οἱ δ' ἐν γελῶντες καταχαιρόντων κακοῖς. i. e. *Rideant illi & gaudeant malis.* Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 79. *J. F. R.*

8. Ἐπῆρσα] Absurde *Opsopoeus*: *lande extollebam*, cum aorist. indicativi hic vertendus subjunctive; Exempla simil. vid. ap. Clar. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 28-30. Sed credo id me jam notasse ad *Hermot.* c. 61. & 81. Conf. *Ael.* V. H. 2. 31. *J. F. R.*

μελαϊνουσα, ϗ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τ' ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· [a] τῶν νεογνῶν δὲ τὸ [b] ἐν τ' νηπίων, ὅμως ἄγριον ϗ ἐν ταῖ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν, ϗ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τ' σκύμνον ϗ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεθεῖ τ' θηλῆς ἑκάτερος ἐπειλημμένα τῷ χρῷ τῇ μητρὶ προσιζάνοντες.

sim, non subito transiens, & accessu *qui vix sentiatur* conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens *uterque* partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero jam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arcte inhaerentes, & quam proxime matrem adsistentes.

Ταῦτα δ' ὧν ὑπεδείκνυμεν ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ὤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ὑπὸ τῆ τέχνη, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι συντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅτε καὶ μὲ πρώην ἐκεῖνοι τ' ὑπνοίας τὸ ξένον, ϗ

7. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, *propter* quae me nuper isti: in-

a Τῶν νεογνῶν] Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν Edd. Edd.

b Ἐν τ' νηπίων] Ἐν τῷ νηπίῳ *Gron.* Sed nihil mutant

28. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τ' νηπίων, ὅμως ἄγριον ϗ ἐν ταῖ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν] Interpretantur, *porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate jam terribilis.* Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pullus? An vero scribunt hanc fuisse naturam centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος ϗ φοβερώτερος? Profecto meræ absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τ' νηπίων? quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τ' νηπίων, vel τὸ ἐν τ' νεογνῶν? Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καθίου aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ὂν τοῦ νηπίου ὅμως ἄγριον ϗ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν; nec de altero infantum, sed utroque accipe; *Foetus autem adhuc in tenerrima aetate tamen ferus & in molli jam terribilis.* Deinde verte. *Et hoc mihi visum est admiratione dignum* (ut referatur ad praecedens, quod perperam *Benedictus* refert ad sequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur adtendisse *Opsopoeus.* *J. G.*

Τῶν νεογνῶν] Ita P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνὸν. *M. du S.*

33. Ἐν χρῷ . . . προσιζάνοντες] Etsi praepositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo *Dial.* praeced. *Herod.* c. 5. ad verba προσίζουσιν ἐν ὄκλαις, diximus. *J. F. R.*

46. Περίβαλε . . . . ϗ ἀράμενος] Unum adloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων περίβαλε τὸν κύκνον, ϗ ἀράμενος ἀπόκομίζετε. hoccine ἀνάφερε: *involve hoc & auferte.* De Graecis securus *Opsopoeus* utrumque singulari numero reddidit, *age puer involutam picturam aufer.* Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμενος excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam jusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae major erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma quod in Paris. post κύκνον erat, servavi, quod *Salmur.* in *punctum* mutavit; id vero si quis praetulerit, ut novum a ϗ ἀράμενος mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec *Aristophanis* Plut. 527. — οὐχ ἥκεις ἔτ' ἐν κλίνῃ καθαρᾷ καθεύδων, ϗ ὀφθήσεται. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt,* (scil. lecti) Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore *Plinii*, vid. ap. ipsum L. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis se multo antiquioribus, jam fecerit mentionem *Livius.* Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait Eruditiss. *Alkemade*, in Praefat. ad *Melii Stoke Eym-*

Kro-

inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*, inquit, ad suum discipulum, *Miccio*, *involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum* artis nostrae *laudant: ejus autem, propter quod* debebat laudari, *si bene & ex arte se habet, non multam habent rationem: sed exquisitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.*

γνώμην τ γραφῆς ὡς νέαν, ϗ τοῖς ἔμπροσθεν [c] ἠγνοημένην ὖσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι αὐτὸς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ ὖσα, ϗ ἀπάγει τ τέχνης, ὡς ἂν παρέργῳ τίθεσθ τ ἀκρίβειαν τ πραγμάτων, ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τ μαθητὴν, φέβαλε ἤδη τ εἰκόνα, ϗ δεύμθμοι ἀπακομίζετε οἴκαδε, ἤτοι γὰρ ἡμῶν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινῦσι, [d] τ δ', [e] ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, ϗ κατὰ τ τέχνην, ϗ πολὺν ποιοῦσι λόγον. ἀλλὰ παρβυδακιμεῖ τ ἀκρίβειαν τ ἔργων ἡ τ ὑποθέσεως καινότομία.

8. Zeuxis igitur ita, justo ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cogno-

Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, ἤτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ὀνομληθεὶς, ϗ ἤτος ὁμοίων

[c] Ἠγνοημένην] Sic habere *J. M.* Fl. *B2.* notat *M. du S.* Sed & habent ita aliae. [d] Τῶν δ'] Ἴσως τῦ L. [e] Ἐφ' ὅτῳ, εἰ] Ἐφ' ὅτῳ δῆ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant Edd.

Kronyk, methodumque oleo pingendi Anno demum Christi 1410. ab *Isaco van Eik* inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae falsae, & imbrium injurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, januas, clypeos, currus & similia, testatur *Plin.* eodem c. 7. & seq. ejusd. libr. 35. quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura saecula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. *Holstenii* Commentar. in Thes. *Graev.* T. IV. p. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. *Vitruv.*) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. *Plin.* c. XI. libri dicti. pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cujus duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore*, *cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni cerис penicillo utendi; quae pictura in navibus nec sole nec sale ventisque corrumpitur.* Verum cum λήκυθον olearium ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror *Fr. Junium* nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare *manum de tabula*, ne mihi exprobretur quod *Prothogeni*, cujus unicum in arte vitium reprehendit *Apelles*, *quod manum de tabula tollere* nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. *J. F. R.*

49. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ] Non puto recte cohaerere vulgatam lectionem τ δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere τῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. *Graevianae* emendationis sententiam secutus sum; sed eam locum habere posse putabam, & si illud δῆ non inseramus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. *J. M. G.*

Τῶν δ'] Illud ἴσως τῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis conjectans forsan τῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini adposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. *J. F. R.*

Ibid. Ἐφ' ὅτῳ] Zeuxis jubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: ἤτοι γὰρ ἡμῶν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, τ δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, ϗ κατὰ τὴν τέχνην, ϗ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmuriensis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum τὸν ἐφ' ὅτῳ esse *mentem & scopum.* Opsopoeus plane omisit. ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de caussa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμθοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitanti qua de caussa venisset.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δῆ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. si igitur scribas, τ δ' ἐφ' ὅτῳ δῆ, εἰ καλῶς ἔχει, ϗ κατὰ τὴν τέχνην ϗ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet*, sc. ἐπαινῖν, laudare picturam, *num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* *J. G. G.*

54. Σωτὴρ] Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est *Spanh.* 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit *Appianus* in Syriacis. *M. du S.*

ὅμοιόν τι παθεῖν λέγεται ὁ τῆς πρὸς Γαλάτας μάχης. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὁποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τύτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πλήθει παμπόλλους ὁρῶν, καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συναρμοῦσαν, καὶ ὅτι μετώπῳ μὲν προασπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτοὺς, ἐς βάθος δὲ ὅτι τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ὅτι κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὸ ἵππον [a] δισμυρίαν οὖσαν, ἔτι δὲ τὸ μέσον, τὰ ἅρματα [b] ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ σοφὸς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἁμάχων ὄντων ἐκείνων [c] αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ [d] δι' ὀλίγου τὴν παρασκευὴν ἐκείνην οὐδαμοῦ θαυμαστὴν, καὶ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ [e] γυμῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τῆς παρασκευῆς ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ λύσιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου.

minato, simile quiddam usu venisse dicitur in pugna adversus Gallograecos. Si vultis hoc quoque, ut factum sit, enarrabo. Cum sciret enim hos viros fortes esse, & numero plurimos esse videret, & phalangem valide densam, & in fronte quidem tegentes primam aciem loricatos aere, introrsus vero & in versum stantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male sane de rebus suis speravit, qui invicta ista sibi putaret. Ipse enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltastas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque jam videbatur illi pacisci, & honestam belli dissolvendi rationem reperire.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρεὶς ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adesset, non passus est animum abjicere. Erant enim etiam sexdecim Antiocho elephanti. Hos

[a] Δισμυρίαν] Δυσμυρίαν male *J. H. B2.* Fl. P. Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla Ed. praeeunte corrigendum fuisset. [b] Ἐκπηδήσεσθαι] Ἐπιδήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. servat Cod. Fl. Et mss. B. Item Ed. Fl. *J. H.* P. &c. [c] Αὐτῷ] Sic P. Cod. Αὐτῶν Edd. *J. H. B2.* Fl. *P.* &c. [d] Δι' ὀλίγου] Ita recte P. & marg. *AIW.* Δι' ὀλίγων Edd. [e] Γυμῆτες] Nihil variare Edd. adnotat *M. du S.*

66. Δὶς τοσαύτας] * Δισμυρίας. *V.*

72. Πελταστικὸν] Τοξικόν. *V.* Pelta scutum breve, si bene memini. *G.*

Ibid. Ψιλικὸν] Πέζον. † *V.* Levis armaturae, puto. *G.*

* Δισμυρίας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἕτερα δυνάδας, etiam prave. *M. du S.*

† Imperite admodum haec enarrat Scholiastes Graecus: Latinus melius. *M. du S.*

59. Ἐπὶ μετώπου] Oppopeus verterat: *a tergo*, pro, *in fronte*, satis imperite profecto. *J. F. R.*

61. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας] Quum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet eum non intellexisse. Oppopeus & simplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum*. *Livius* solet dicere *introrsus porrectos ordines*, *introrsus patere aciem*, & *latitudinem aciei*. *J. G.*

Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ] Sic *profundum* de denso ex *Herodian.* supra ostendimus, ad *Piscat.* c. 12. & 41. *De Merced.* c. 25. & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimensione horizontali, ut *profundae silvae* apud *Lucret.* V. 42. & *Curt.* VII. 7. 4. quod jam dixi in libro *de Ambiguis*. Quae de altitudine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic *Thucyd.* L. V. c. 68. Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο ἃ ἑ πάντες ἀμοίως. Et *Xenoph.* II. Hist. Gr. p. 472. citante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* VII. 78. Item *Diodor. Sic.* p. 575. c. βαθεῖα φαλάγγι,

Hos juſſit Theodotas tum quidem, quantum ejus fieri poſſet, occultos habere, ne manifeſti eſſent, ultra exercitum eminentes: ubi vero claſſicum cecinisſet, & jam concurrendum eſſet, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hoſtium equitatus, curruſque ſuos Gallograeci aperta phalange & diſcedentes emitterent: tum quaternos elephantes, ſingulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim ſi fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipſos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

τοῦ Ἀντιόχου· τότε μὲν οὖν ἐκέλευσεν ὁ Θεόδοτος, ὅσους μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε [f] καλλικρύψαντας, ὡς μὴ καταδῆλοι εἶεν ὑφορώμενοι τὸ πρᾶτον· ἐπειδὴ δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἤδη τοῦ πολεμίου ἐπελαύνῃ, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὰ φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλέφαντας, ἀπαντᾶν ἐφ' ἕκατερα τοῖς ἵπποις, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀνιέναι τοῖς ἁρματηλάταις, καὶ συνωριάσαις. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσεσθαι αὐτοὺς, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ ὅτως ἐγένετο.

10. Cum enim nunquam elephantem neque ipſi Gallograeci, neque equi illorum vidiſſent: adeo ad inopinatum ſpectaculum perturbati ſunt, ut cum longe adhuc abeſſent belluae, audito ſolo illorum barritu, & dentibus conſpectis, tanto inſignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & roſtris tanquam ad rapinam ſublatis; ante teli jactum, inclinati ſine more

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα ὅτε αὐτοὶ Γαλάται, ὅτε οἱ ἵπποι αὐτοὺς, ὅτως πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον [h] τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ὑπολευκοτέρους ὀφθέντας, ὡς ἂν ἐκ μέλανος παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ἐσφαιρωμένας, [i] πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν

f Καταλιψάντας] Καταλιψαντα P. *g* Ἐκάτερα] Ἑκατέρους P. *h* Τετριγότων] *Delrio* τρεχυτήτων. Sed nihil mutant Edd. *F.* Fl. *H. P.* &c. *i* Πρὶν ἢ] Sic habere *F.* Fl. *H.* & *B2.* notat *M. du S.*

97. ‡ Τετριγότων] Ποιῶν ἦχον λεπτολούτων. *V.*

‡ Τετριγότων] Edit. male τετριγότων.

γι, adductum in Indice. Ἐπὶ τετράρων autem firmat idem *Dukerus* ibidem loco Xenophontis modo deſcripto, ubi ait: καὶ ἁγίνοσιλο βάδος σὺν ἕλαντον, ἢ ἐπὶ τετράρων ἁρμάτων. *F. P. R.*

64. Ἐκπλαγησονται] In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Florent. repoſuimus ἐκπλαγησονται. *F. B.*

68. Αὐτῷ] P. melius quam quod in reliquis αὐτῶν. *M. du S.*

Ibid. Δι' ὀλίγου] Ita, uti conjecerat *Voſſius*; P. Codex. In impreſſis δι' ὀλίγου. *M. du S.*

86. Τότε οὖν τέτταρας μὲν τοὺς ἐλεφάντους ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις] Quum vertit Benedictus *tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*; imitatur Opſopoeum, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus eſſe occurrendum*, qui uterque debuerat addidiſſe, qui cum elephantis occurſuri eſſent: certe ſecurius poterant, *tunc elephantos quatuor ſingulos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. *F. G.*

95. Ἐταράχθησαν] Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. *Flor.* I. 18. *A. V.*

97. Τετριγότων] *Mart. Delrio* ad *Senec.* leg. putat τρεχυτήτων. *F. B.*

Τετριγότων] *Polyaenus* κραξάντων de elephantis uſurpat. *Strateg.* IV. p. 385. A. Sed *Philoſtratus* 61. utitur hac, niſi quod ibi perperam legitur τέθριππος pro τέτριγός. *M. du S.*

2. Πρὶν ἢ] Non ſolum quatuor illae, quas *Solinus* contulit, ſic habent Edd. ſed & *P.* & *S.* nec dubito quin & ceterae. An vero credidit poſſe abeſſe illud ἢ? poteſt quidem; Sed & recte adeſt, ut ſupra *Dial. mort.* XIV. *ALEX.* & *PHILIP.* ἀπὸ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. *Aelian.* V. H. I. 21. νάυμαχία ἐστὶν . . μὴ πρότερον λήγουσα μέλανος ἁγχόντος, πρὶν ἢ πρόσω τῆσαι

σὺν ὑδενὶ κόσμῳ ἔφθιγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπιπρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, ἢ συμπατούμενοι ὑπὸ τῆς ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους ἐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο σὺν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τῆς Ὁμήρου,

modoque fugerent : ubi pedites quidem confixi mutuo suorum jaculis, & ab equi-5tibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent : currus autem, relati & ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos differebantur, sed ut est apud Homerum,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον,

10. *Dederunt sonitumque ruinamque.*

Οἱ ἵπποι δ' ἐπεὶ ῥ' ἅπαξ τ [a] ἐς τὸ εὐθὺ ὁδὸν ἀπειρέποντο, ἐκ ἀναχόμενοι τ' ἐλεφάντων, τοὺς ὀπιβάτας [b] ἀποβαλόντες κεὶν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ ἁρπαγοῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τ' φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐ ταράχῳ τοσούτῳ [c] καταβάλλοντο, ἐπετο δὲ ἡ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, ἢ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, ἢ συναρπάζοντες, ἢ τοῖς ὀδοῦσι ξαπείροντες, ἢ τέλος, ἔτοι κρατοῦντα ἐδίδοσαν τῷ Ἀντιόχῳ τ' νίκην.

Equi vero semel recta regione viarum excussi, cum ferre elephantos non possent, dejectis aurigis, *currus eum strepitu vacuos raptant*, secantes, per Jovem, & lacerantes falcibus, si quos amicorum dejecissent ; multi vero, ut in tanto tumultu dejiciebantur. Insequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, & rostris in altum jactarent *corpora*, & corriperent, & contoderent dentibus : & tandem hi suis viribus tradunt Antiocho victoriam.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλῆ τε φόνῳ γενομένῳ, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο.

11. Gallograeci autem partim in praelio ceciderunt, magna caede facta, partim vivi

a Ἐς] Sola *S.* omisit ἐς. b Ἀποβαλόντες] Sic dedi ex Fl. & B2. Ἀποβάλοντες *P.* Ἀποβαλλόντες male *J. H. Ald. Fr. S.* c Κατεβάλλοντο] Κατελαμβάνοντο Mf. B. Nihil mutant Edd.

10. Δίφροι δ' * ἀνεκυμβαλίαζον] Αἱρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ συντρῦφόμενοι ἦχον ἀπετέλουν. *V.*

* Ἀνακυμβάλιζον Edit. *Cler.* quam mutavit *M. du S.*

νῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. *Herodian.* I. c. XI. 11. Οὐ πρότερον ἡ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀνιχθῆναι τ' Θεοῦ. Ne plura addam. *J. F. R.*

3. Περιπιπρόμενοι] Sic quoque in *J.* erat, sed a supra posuit *Solanus*, ut qui περιπιπράμενοι legi velit, additditque conferendum Nostrum p. 254. Ed. *Junt.* & Tom. altero, p. 172. Id est in *Catapl.* c. 51. ubi περιπάρη τις μάλα καρτερὸς, legitur. Alter locus est in *Gallo*, c. 2. περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες. Unde quidem usus hujus verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπιπράμενοι in περιπιπράμενοι mutandum ; quin passivum hic praeferrem ; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset : περιπιπράμενοι ἀλλήλους. Plura ad significationem hujus verbi probandam adduxit Rev. *Jac. Elsner.* ad I. ep. ad *Timoth.* VI. 10. Καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec *Luciani*, & *Heliodor.* L. IX. p. 438. & *Plut.* Gracch. p. 842. profert. *J. F. R.*

6. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα] Uterque interpres hoc loco somniat subversos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant ; quae quemadmodum fieri possunt ? Praeterea didici, quum de subversione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀνατρέπειν. Sic in historia conscrib. ἀνατρέψαι μόνον τὰ τ' ἅλων, & in Demonacte ἀνέδραξεν τῷ σκάφους, ubi vertitur *submersa nave*, forsan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *subversa*. Et nostrum ipsum in *Aristophanis* Pace. ἅρματα δ' ἐπ' ἀκρίλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reversi*, ut in Scytha, σὺ δ' ἂν ὑδὲ ἀνάστρεψον εἶμαι ἐς Σκύθας Anacharsis, εἰ μὴ Σόλων ἐπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέψαντα, sed hoc modo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα ἢ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, σὺν ἀναιμωτὶ διεφέρετο. Mox male in *Salmuriensi* editum τ' τὸ τοῦ ὁδοῦ, quod in hac editione repeti video, quum recte *Basileenses* τ' ἐς τὸ τοῦ ὁδοῦ.

J. G.

10. Δί-

vi capti ſunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec ſine lacrumis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quorum ſalus in ſexdecim his belluis poſita fuerit. Itaque niſi perculiſſet hoſtes ſpectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem juſſit aliud nihil quam ſolum elephantem inſculpi.

12. Jam mihi videndum eſt, ne quod mihi contigit, Antiochi *praelio* ſit ſimile. Reliqua quidem praelii, indigna *viſa ſunt attentione*: elephanti autem quidam *ſunt*, & peregrina ſpectantibus terriculamenta, & praeſtigiae: temere quidem illa laudant omnes. Aſt quibus ego confiſus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id ſolum obſtupeſcunt, pictam hic eſſe Centaurum feminam, idque, ut eſt,

νοῦσο, πλὴν πάνυ [d] ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, [e] ἐπαιώνιζον· καὶ προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις [f] ἐγένετο, εἰ μὴ τὸ καινὸν καὶ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; ὅτι τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

12. Ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τὰμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τὰς ὁρῶσας, καὶ θαυμαλοποιία, [g] ἄλλως σκεῖνα γὰρ ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ [h] ἐπεποίθειν, ἐν πάνυ ταῦτα οὐ λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστιν· ἀλλ' ὅτι μὲν Θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον σκηπτέονται. καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινὸν, καὶ

d Ὀλίγοι] Ὀλίγου ſola marg. *AtW.* e Ἐπαιώνιζον] Sic *F. P. S. H.* Fl. Ἐπαιάνιζον *Schol.* & P. f Ἐγένετο] Ald. ἐγένεσο. Sed marg. ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd. g Ἄλλως] Nihil hic abire a vulgata, *F.* Fl. *H. S.* notat *M. duS.* h Ἐπεποίθειν] Ἐπεπόθειν L. male.

26. Ἐπαιώνιζον] Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. *V.*

27. Ἀνέδουν] Ἐστεφάνουν. *V.*

10. Δίφροι δ' ἀντικυμβιλίαζον] Ex *Homeri* Iliad. Π. v. 389. Mox κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, ex ejusdem poëtae Iliad. Λ. 160. petita ſunt. *J.G.G.*

Δίφροι] *Homer.* Il. Π. 379. *M. duS.*

13. Ἀποβαλόντες] Etſi parvi eſt, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B2.* praetuliſſe, quia ex ipſa prava ſcriptura reliquarum ſuſpicor, eas aoriſtum dare voluiſſe; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etſi duplex λ habent. Et mirum eſt, ut ſaepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum propagetur per reliquas. Sola P. ἀποβάλλοντες. Cui ſi plures vett. conſenſiſſent, non mutaſſem quidem; ſed aor. hic tamen magis placet, etſi mox τίμωντες ſequitur, & ſequentia etiam participia omnia in praeſenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τίμωντες non ita arcte cohaeret; nam quod κεῖν' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba Homeri ſunt, nihili eſt, quum novus ſenſus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖν' tollere non dubitavi, quo ſenſum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖν' mutavi, quum Edd. nonnullae Luciani haberent κεῖν'. Eſt enim hic κεῖν' pro κεινὰ, i. e. κενὰ ὄχεα, *vacui currus*, ſed κεῖν' ſ. κεῖνα ab ἐκεῖνος foret. Sic ſaltem κεῖ' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri Editt. quas contuli, exaratum eſt; alioqui potius ſine accentu ſcriberem, quia is in ultimam incidit. Verumtamen adhuc aliquid ad ſenſum deeſſe videtur, nempe καὶ vel τε; mallem itaque legere τοὺς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον. *Seſſoribusque excuſſis vacuos currus cum ſtrepitu rapiebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abjecto, ſervandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non reſpicitur, id omiſſum recte reſtituerint eruditi. Vid. mox *Harm.* c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. ſaepe in proſa etiam abjicitur, ut dicam deinde. *J.F.R.*

Ibid. Κεῖν' ὄχεα] *Homer.* Il. Λ. 169. *M. duS.*

17. Κατεβάλλοντο] MS. Regius κατελαμβάνοντο. *J.B.*

20. Περιπάροντες] Vid. paullo ſupra ad caput praecedens. *M. duS.*

26. Ἐπαιώνιζον] P. & Schol. ἐπαιαν . . . Utroque modo vulgo apud Scriptores reperitur. *M. duS.*

34. Ἐλέφαντα] Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. *M. duS.*

ϗ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηϗ; ἀλλ' ὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μᾶλλον τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια γε θεάτρου δεικνύειν.

novum ac portentoſum illis videtur. Reliqua igitur fruſtra elaborata Zeuxidi? Minime vero fruſtra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inſpicitis omnia. Utinam modo digna ſint theatro quae oſtendantur.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὅτι, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ὅλῃ τῇ τέχνῃ; ϗ τί ποιοῦντα, εἰσονται με οἱ [a] Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, ϗ ἐμπνεῖν ὡς τὴν γλωττίδα λεπτόν τι, ϗ ἐμμελὲς, ϗ [a] ὑποβάλλειν τὰς δακτύ-

HARMONIDES.

HArmonides tibicen interrogavit olim magiſtrum ſuum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timothee, quomodo celebris in arte fieri poſſum? & quo facto meo me* ϗ*Graeci omnes cognoſcent? Reliqua enim, agnoſco beneficium tuum! docuiſti me jam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & admo-*

a Ὑποβάλλειν] Sic M. ϝ. S. H. Fl. P. &c.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Ad eruditiſſimum quendam de ſuis ſermonibus ſcribit, cujus judicium videtur plurimi facere. G.

2. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρίλκει τὸ ἔφη, ϗ σπουδαῖόν ἐστιν Ἀθηναίων ἔθος. V.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Non eſt προσλαλιὰ, ſed Σύστασις ſive commendatio. *Th.M.*

1. Ἁρμονίδης] Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. i. *M. du S.*

3. Τιμόθεον] Hic nobiliſſimus ſub Alexandro magno floruit, de cujus Muſica, qua Alexandrum ad bellum accendere ſolebat, meminit *Dio* in Lib. de Regno. *G.C.*

Τιμόθεον] *Timotheus* lyricus clarus eſt apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidiſſet, Lacedaemone exulare juſſus eſt, *Plut.* 209. Hiſtoriam ex *Boëthio* & decretum ipſum emendatius exhibet *Caſaub.* ad Athen. p. 613. Sed *Mileſius* ille, uti ex decreto conſtat; Noſter autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite obſervatum lucem loco mox ſequenti a viris doctis ſollicitato foenerabit. De noſtro vid. Ἀπαιδ. c. 5. De Mileſio *Leop.* 160. Hic eſt qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma ſubito excitatum mox remiſſo cantu a furore ad quietem revocavit. Hiſtoriam narrat *Baſilius* de leg. Gr. lib. (Grot. Ed. 99.) *M. du S.*

12. Τῆς Φρυγίου] Modorum ſeu nomorum ratio circumſcribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico ſeveritatem, Ionico jucunditatem, *Apul.* lib. 1. Florid. *Plut.* & *Boëth.* in Muſica. *G.C.*

Τῆς Φρυγίου] Sunt Harmonidae quatuor ſolum muſicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen qui de muſica ſcripſerunt, quinque conſtituant, addentes his quatuor *Æolium*, ut *Plato* 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Caſſiodor.* Epiſt. 40. lib. 2. & libr. de Muſic. Niſi ſub Dorio Æolium involvat, hae enim duo ſaepe confunduntur, ut in *Pindaro* qui cum Dorice ſcriberet, vocavit muſam ſuam αἰολίδα μολπὰν. Aſſignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον. ubi male Interpres Obſop. *attonitum*. voluit enim Harmonides *religioſum*, ut patet locis citat. & apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum iſtorum qualitate omnes iſti fere inter ſe diſſentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *ſuavitatem*, vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. ſic ſaepe apud *Homer.* γλαφυρὸν pro eo quod multos receſſus multasque latebras habet. *J.B.*

Τῆς Φρυγίου] Qui pleniorem de modis muſicis ideam deſiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Clariſſ. *Joh. Wallis* Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam, comparatam. *J.F.R.*

25. Νικήσας . . . ὁμωνυμόν σοι] Harmonides, cujus nomine hunc libellum inſignivit Lucianus, petit a Timotheo magiſtro ſuo, qui ſe tibias inflare docuerat,

movere commode digitos ſublatione crebra ac poſitione, & incedere ad numeros, & ut cantus conſentiat choro, & modi uniuſcujusque proprietatem ſervare, Phrygii illum quaſi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honeſtam gravitatem Dorii, & Ionii denique venuſtatem. Haec igitur didici a te omnia. 15 *Maxima vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conſpicuus ſim in multitudine hominum, & monſtrer digito, & ut, ſicubi appaream,* 20 *ſtatim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant*, Hic eſt ille Harmonides, tibicen optimus! *quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens ſuccinuiſti Pandionidi, viciſtique in* 25 *Ajace furioſo, modulos faciente tuo illo co-*

λως εὐαφῶς ὑπὸ τυχνῇ τῇ ἄρσει, ᾗ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, ᾗ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τ χορόν, καὶ ἡ ἁρμονίας ἑκάστης ἁγαφυλάτ[illegible]ειν τὸ ἴδιον, ἡ Φρυγίυ τὸ ἔνθεον, ἡ Λυδίυ τὸ Βακχικὸν, ἡ Δωρίυ τὸ σεμνὸν, ἡ Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲ ἓν πάντα [b] ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ ᾧ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα ἡ αὐλητικῆς, οὐκ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τ πολλῶν, ᾗ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, ᾗ δείκνυσθ τῷ δακτύλῳ· καὶ ἦν φανῶ, εὐθὺς ἅπαντες πάντας εἰς ἐμὲ, ᾗ λέγειν τοὔνομα. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε ᾗ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Παυδιονίδι, ᾗ [c] νικήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τὸν ὁμώνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ἐδίδεις ἦν, ὃς ἠγνόει τοὔνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inſpiciantur, patet, niſi fallor, ſcribendum *ἐνίκησας*. *Sicuti quum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egreſſus, tibiis ceciniſti Pandionidi, & ſuperior fuiſti in Ajace furente*, &c. Caeterum in verbis ſequentibus quod *Marcilius* pro *ὁμώνυμόν σοι* legit *ὁμωνύμου σου*, certiſſima quidem videtur emendatio, (id namque voluit Auctor, *ſuperior fuiſti eo, qui tibi cognominis ceciderat*) ſed quod *σοι* in *σου* mutat, ejus vero cauſam perſpicio nullam. Utroque modo Graeci, *ὁμώνυμός τινι* & *τινος*. *J. J.*

Νικήσας . . . *ὁμωνύμου σοι*] Poſtea in marg. Lectt. Lucian. Cl. *Jenſius* haec addidit. Ut Graece dicitur *ὁμώνυμός σου*, & *σοὶ*, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi*. *Serv.* ad VI. Aeneid. vſ. 383. facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum eſt, cum una de Bacchidibus diceret: *illa mei cognominis fuit*. Hinc apud *Plin.* III. c. 2. legendum conjectabam: *appoſita eſt cognomini ſui fluvio*. ubi *Harduinus* mallet: *cognomini ſibi*, vel, *nominis ſui*. Vulgo circumfertur: *cognominis ſui*. Niſi Plinius *cognominis ſui* dixerit, hoc eſt, nominis ſui. quo pacto *Tacit.* XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc eſt nomen. Et *Juſtin.* IV. c. 2. & VII. 1. & XV. 2. cognominare *ἀντὶ τοῦ* nominare. *ORTWINIUS.*

Ἐνίκησας] Sic Cl. *Jenſius* emendat, quem vel invitis codicibus, & ipſo M. hic recte monentem ſequimur. *M. du S.*

26. *Τῷ ὁμωνύμῳ σου*] Leg. *τῷ ὁμωνύμου σου*. *Th. M.*

Ibid. *Ὁμωνύμου σοι*] Hoc erat quod ſupra monebam, duos fuiſſe *Timotheos* Muſicos. Thebanus ergo hic junior Mileſii melos canebat. Aliter tamen hic quam edidi, in Edd. legitur, nempe *ὁμώνυμόν σοι*; ſed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a *Marcilio* viſam eſſe, nota ejus indicat. *M. du S.*

Τῷ ὁμωνύμου] Veriſſimam puto *Marcilii* conjecturam correctam a *Jenſio τῷ ὁμωνύμου σοι*, eamque interpretatione expreſſi. Diſtinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileſium alterum, Poëtam, & eundem quoque Muſicum. Addendus hic locus theſauris *Fabricianis* Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum *Pandionidem* fabulam intelligo de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occaſionem praebent: *Ajax furioſus* nobile argumentum Tragicorum, &c. *J. M. G.*

Τῷ ὁμωνύμου σου] In re tam manifeſta uni *Pell.* obſecundaſſe ſatis habui; nam etſi vulgatum *ὁμώνυμον* ad *μέλος* relatum, aliquem ſenſum faciat; non tamen eum exhibet, quem Auctor voluit. *J. F. R.*

ἀδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τὄνομα, Τιμόθεον ὐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν ᾖς νῦν φανῇς, συρρέουσιν ὅπη σὲ πάντες, ὥσπερ ὅπι τ' γλαῦκα τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ὀφλὶ δι' ἃ σοι ἠυξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τ πολὺν τ πολύν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνθρ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτό, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, εἰ δ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀλυμπος γενήσεται μέλλοιμι λανθάνων. ὐδὲν γὰρ ὄφελος ἀπόρρητα, φασὶ, καὶ ἀφανῆς ἡ μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον καὶ αὐτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τ χάριν, καὶ ὅπι τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ὅπι τῇ δόξῃ αὐτῆς.

gnomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicumque nunc etiam conſpiciendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec ſunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum ſuſcepi. Ipſam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis ſeparatam, non receperim, ſi inglorio & ignoto contingat, neque ſi Marſyas aut Olympus in illa obſcuritate futurus ſim. Occultae enim ajunt, nullus eſt reſpectus Muſicae. Verum tu, inquit, & haec doce me, quomodo & me ipſo & arte utendum ſit: & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi facultate, & quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget ipſius nomine.

Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μού, ἔφη, εὖ ἴσθι, ὐ μικρᾶ πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ὀπίσημος εἶναι, καὶ γιγνώσκεσθαι πρὸς τ πολλῶν· τοῦτο δέ, εἰ μὲν ὑτωσί πως ἐς τὰ πλήθη παριὼν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορίζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ ὐδὲ ὕτως ἅπαντες εἴσονταί σε· πῆ γὰρ ἂν εὑρεθείη ἡ θέατρον, ἢ στάδιον ὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐ-

2. Reſpondet igitur illi Timotheus: *Tu vero*, inquit, *Harmonide, amare te noveris rem non parvam, laudem & gloriam, & ut inſignis fias, & cogneſcaris a plurimis. Hoc vero ſi ſic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, praeſtare tibi velis; longum fuerit, & ne ſic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in quo tibia canas Grae-*

a Τὰ ὄρνεα — πεπόνηκα] Tredecim illa verba deſunt in *J*. Adſunt in ceteris ad unam omnibus. Adſunt etiam in W. niſi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον.

29. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα] Noctua noctu videt, canit & volat ſola, odioſa caeteris avibus, in quas aſtuta utitur dimicatione, nam avicularum multitudine circumdata reſupina pedibus pugnat, collectaque in arcum, roſtro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit *Plin. Laërtius* ſcribit Timonem Philiaſium hoc nomine maxime reprehendiſſe Arceſilaum, quod is populares plauſus non aliter conſectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi conſuevit.

Haec ait, & turbam dextra laevaque frequentem
Ingreditur, volucres ululas mirantur inepta,
Illa ſtupet ſolidum; ſed tu vaniſſime, plebis
Captator, quid ob haec tam non praeclara ſuperbis?

Sic Apologum *Ang. Politian.* in ſua Lamia exponit. *G.C.*

Ἐπὶ τὴν] *Aves circa noctuam.* Cætera enim ſunt Interpretis non Luciani, de hoc proverb. *Ariſtot. Laërt. Dio Chryſoſtomus*, alii. *J.B.*

Ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα] Vid. *Ælian.* de Anim. I. 29. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ὄρνεα] Saltus quem typotheta in *Junt.* fecit, videtur natus a ſimilitudine terminationis in κα; Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόνηκα omiſit. *J.F.R.*

30. Ταῦτ' ἐστὶ δ' ἃ ἠυξάμην] Lege δ' ἃ ἠυξ... *Th. M.* At illud δ' ego jam in Edd. antiqq. reperi. *J.F.R.*

34. Μαρσύας] Vid. infra *adverſ. indoct.* c. 5. *J.F.R.*

35. Ὀλυμπος] Hunc iterum nominat Ἀπολογ. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν γάρ] Τῆς λανθανούσης μουσικῆς ὠφελὶς λόγος. Vide Interpr. *Perſii* ad Sat. 1. *J.B.*

36. Φασὶ] Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII. 30. *A.V.* Adde & *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonium.* *M. du S.*

Ibid. Ἀφανοῦς ἡ μουσικῆς] Hujus adagii ſenſus eſt, quasvis egregias dotes ingenii, ſi non proferas, peri-

Graecis omnibus ? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubjiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam ; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via iſta eſt : ſi nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui capita ſunt, & extra controverſiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur : (ſive vituperent ſive laudent) *his, inquam, ſi oſtenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint ; Graecis omnibus breui adeo tempore innotuiſſe te putato. Vide quomodo hoc demonſtrem. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint te probatum tibicinem eſſe ; quid vulgo tibi opus eſt, qui omnino ſequetur hos qui melius judicare poſſunt ? Iſta enim multitudo, ipſi quidem ignorant meliora, ſellularii majorem partem opifices : quem vero principes laudaverint, illum non ſine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipſi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem ſpectatores ſunt eatenus, ut plaudant aliquando vel ſibilent :*

λήσεις τοῖς Ἕλλησιν; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ [b] τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι· σὺ γοῦν αὔλει μὲν καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾳστα ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγουσα, ἥδε ἐστίν. εἰ γοῦν ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοί, [c] καὶ ἐπ' ἀμφότερα πιστοί, εἰ τούτοις (φημὶ) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ ἔτοι [d] ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος· οὐκ ἔτι βραχεῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γοῦν [e] οἱ ἅπαντες ἴσασι, καὶ οἱ θαυμάζουσιν, ἔτοι δὲ εἰσονται σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γάρ τοι πολὺς ὅδε λεώς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅν τινα δ' ἂν οἱ πρόκριτοι ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον· ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γοῦν ἂν καὶ σὺ τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ [f] ἴσασι κροτῆ-

[b] Τοῦθ'] Sic Edd. τοῦτο W. [c] Καὶ] Deeſt in Edd. Adeſt in W. [d] Ἐπαινέσονται] Sic M. recte & Edd. Excepta B2. quae vitioſe ἐπαιναίσονται. quod *Vorſt.* tamen mutaverat in ἐπαινήσονται. Sed —ήσομαι in proſa uſitatius. [e] Οὗς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οἳς θαυμάζουσιν] Quatuor verba ab οἳς ad οἳς omiſit Fl. quae adſunt in cett. [f] Ἴσασι] Sic dedi ex L. Εἰσὶ Edd. quid M. habeat neſcio, abſciſſa enim haec ſunt. *M. du S.*

59. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Πρὸς τὸ ψόγειν & ἐπαινεῖν. *G.*

inde eſſe, quaſi non habeas *Suet.* in Ner. *Gell.* cap. ult. L. 13. *Ovid.* (immo III. art. am. 399.)

Tu licet & Thamyram ſuperes atque Orphea cantu,
Non erit ignota gratia magna lyra. *G. C.*

59. Καὶ] W. ſolus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. *M. du S.*

Ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Benedictus, *ſpectata utrinque fidei.* Quid intellexerit, ipſe viderit : certe nequaquam ad Græca. Opſopœus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit.* Abſurdiſſime : nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando. *J. G.*

61. Ἐπαινέσονται] Ubi legimus, εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ ἔτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμον. non dubito quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem ſuum amiſerit ; legendumque ſit ἐπαινέσωνται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monſtraturus, qua per compendium poſſet fieri clarus inter omnes Graecos ; jubet eum ſeligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem ſuam probet. *His*, ait, *ſi artem tibiis canendi oſtenderis, iique te laudarint, jam te omnibus Graecis cognitum eſſe factum exiſtima.* *J. J.*

66. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Ut mima illa : ſatis eſt equitem mihi plaudere. *J. B.*

73. Ἴσασι] Aliquid excidiſſe mihi videbatur, antequam ex L. hanc ſcripturam, pro ἰσὶ, quod in aliis eſt, vidiſſem. *M. du S.*

τῆσαί φησι, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι [a] δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μέλλοντι γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις.

Ὁ μέντοι γε Τιμοθέου λόγος, [b] οὐκ αὐλητικῆς, οὐδ' Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῖς πολλῶν ἐπαίνοις δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τῆς ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τε ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν.

judicant vero aut ſeptem aut quinque, aut quotcumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen deſcenderet, contentius prae honoris cupiditate dum inflat, in ipſam quaſi tibiam exſpiravit, & ſine coronae honore in tabernaculo mortuus eſt.

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi ſolum dicta mihi videtur, ſed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipſe cogitarem de mea ratione ſimiliter, & quomodo celerrime poſſem innoteſcere omnibus, quaererem: Timothei ſermonem ſecutus, diſpiciebam quis in hac urbe eſſet praeſtantiſſimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus ſit inſtar

a Δὴ] Δεῖ L. Δὲ Fl. *J.* P. &c. b Οὐκ] Deeſt haec particula in Ed. Fl. Adeſt in cett. & in P.

92. Οὕτω . . . ἤμελλες] Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἤμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurienſis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava diſtinctione, quae ſic eſt emendanda: ὕτω δὴ ἄρα σὺ ἤμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis eſſe exiſtimaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepta copulari cum ἀρετῆς, & omiſſa copula, & inepte ſententia oſtendit. Μέλλω eleganter hic eſt δοκιμάζομαι exiſtimor, ita me comparo, ut pro tali habear & exiſtimer, ut apud *Homerum*, quem Lucianus ubique ſequitur:

Καὶ γὰρ ἐγὼν ποτ' ἤμελλον ἐν ἀνθρώποισιν ὄλβιος εἶναι.
Ego quoque olim judicabar inter homines beatus eſſe.

Ubi Scholiaſtes: ἤμελλον, ἐδόκουν, ἐνομιζόμην. *J. G. G.*

Οὕτω δὴ ἄρα] Lucianus ad amicum quemdam ſuum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τε ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἤμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὁτιπερ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet reſcribendum ὅτῳ pro ὅτου. Lucianus ſcilicet ipſe quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei conſilium ſecutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium eſſet optimus, & cujus conſilium ſequerentur reliqui, quique mihi futurus eſſet inſtar omnium. Is vero tu jure merito mihi videri debebas; quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut ajunt, ac recta talium regula.* In ultimis ſecutus ſum interpretationem *Gravii*, quam Vir ille Cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, *si δὲ σοι δικαίως τάμὼ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ, εἰς γὰρ ὕτω φανοίσθ, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἥξειν μοι τῆς ἐλπίδος τὸ μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα.* Sic connectenda haec arbitror; ſublato poſt φανοίσθ puncto, quod in vulgato conſpicitur. Verto: *Si autem tibi oſtendiſſem mea, tuque ea laudaſſes, foret ut ita viderer jam ſpei meae terminum tetigiſſe, in uni s ſuffragio ſuffragia omnium complexus.* *J. J.*

ὕστ] Sic L. uti emendari juſſerat *Fenſius*. *M. du S.*

Ibid. Ἤμελλες] Verbi μέλλειν vis apud noſtrum interdum haec eſt, ut veriſimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debes*, *oportet*, & ſimilia. Luculentum praeſertim exemplum eſt in Scytha p. m. 593. ὃ χαλεπῶς ἔμελλε ἐκ αὐτοῦ γνώσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἤμελλον ὕτω διατεθήσεσθαι. *J. M. G.*

Ἤμελλες] Huc quadrant quae Clar. *Fenſ.* in Lectt. Lucian. p. 20. contra *Th. Magiſtr.* adfert, dicens: Ἤμελλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικοὶ, οὐκ Ἤμελλον. Atqui paſ-

ſtar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas jure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, ajunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea oſtendiſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut quis eſt, quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecumque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephororum, & ſenum inſuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina ampliſſimum

ε οὗτος] Οὕτω Edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ σωστὸς κανονικόν τι μηχανικὸν, καὶ χῆμα † γεωμετρικόν. *V.*

* Κανονικὸν] Κατάστιχον. C.

† Γεωμετρικὸν] Vid. Schol. in *Lexiphanem* & 2. Lib. *Eucl.* *M. du S.*

3. Ἐπιδικνύμολω] Ἡ ἐπιδικνύμλω ὑπερσυντελικὸν, ἢ ἐπιδικνυούμλω ὑπτικόν. *V.*

ε Οὕτως μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπαγαχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τὸν λόγον. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ σὺν ἅμα πᾶσιν συμπεπλεγμένοις, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ἦσθα. οἱ μέν γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστῳ μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκατέρῳ αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τοὺς τῶν Ἐφόρων, καὶ τοὺς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυ-

passim Lucianus, Scriptor Ἀττικώτατος, Ἔμελλον, ἤμελλες, ἤμελλε. In *Harmonide* (h. l.) σὺ ἤμελλες ὑμῶν φαίνεσθαι. &c. In *Scytha*, Πολλὴ ὀδὸς ἤμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἤμελλε δὲ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In *Hermotimo*, Ὁ δὴ δηλοῦν ἤμελλεν ὑμῶν τὸ ἐφιέμενον. Iterum in *Scytha*, καὶ ἤμελλον ὕστερον ἀφιστήσεσθαι τῶν γνάμων. Et in ipſo *Thucydidis* loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe *Thomas*, ὡς ἤμελλον τὴν Ἡλιάστορον περιαιρήσειν. Haec *Jenſius*. Cum *Th. Magiſtro* tamen etiam facit *Moeris Attiſiſta*. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἤμελλον. Sed & ἤμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἠβουλόμλω ait, eſſe ὡς Ἀττικώτερον, & ſic *Suid.* Vid. *Mattaire* de Dialectt. p. 58. nec amat Noſter ἰπερφαττικίζειν. Vid. ejus *Lexiphan.* & *Rhet. Praecepta.* *J. F. R.*

96. Φαίνεσθαι] Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm. Jenſ.* deletum voluit; ſed in *Pariſ.* haec parentheſi includebantur; quare ea ſic reliquimus. *J. F. R.*

2. Ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον τὸ δ' ἀληθὲς] *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus. ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *juxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa*. Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam jaciemus; ſed re ipſa*, &c. Sic in *Revivisc.* c. 6. Λόγῳ μὲ ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rurſus male Interpres: *neque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipſos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In *Timone.* c. 8. dixit pro eo *Lucian.* Οὕτωσί μὲ εἰπεῖν, & ὡς δὴ ἀληθῶς λόγῳ. *L. Bos.*

Ὥστε λόγῳ — τὸ δ' ἀληθὲς] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν ſaepe opponi ſimulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Iſocrat.* Nicocl. p. 76. Τῶ βασιλέως τοῦ μὲ λόγῳ διημαρτημένου, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. Rev. *Jac. Elſner.* ad ep. ad Coloſſ. c. 2. 23. *J. F. R.*

2. Ἀναρρίψομεν τὸν κύβον] Vid. Paroemiogr. ſic. p. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) *J. B.*

12. Τὸν

λυψηφόταλος σὺ παιδεία. σύ γε ᾗ μάλιστα ὅσῳ ἧττον λθκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, ἀφ' γε τὸ μέγεθος ᾗ τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθείη. κἀκεῖνο δὲ, νὴ Δία, προσέτι ᾗ [a] αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν [b] ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι· ὡς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντὸς τοῦ ἔθνους· ὥστε ἤν πω ᾗ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι σὺ τῷ λόγῳ, ᾗ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ μὲν ᾗ Ἀθηνᾶς

suffragandi jus habes, ea maxima de causa, quod candidum semper & salutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui propter rei quam conor magnitudinem, merito perterrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sim, quam saepe tu ornasti, primo quidem privatim ipsam, iterum vero publice cum gente universa. Itaque si forte nunc etiam in sequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque sint meliores, tu adjecto illo Mi-

a Αὐτὸ] Sic recte L. Αὐτῷ male Edd. Αὐτὸν *Pell.* b Ἀλλότριον] Ita Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. nisi quod ἀλλότριαν B2. male. Ἀλλότρια *Jens.* & *Pell.* quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servent.

12. Τὴν λθκὴν] Δύο δὲ ψῆφοι τοῖς νενικηκόσιν ἀνίκειντο, λθκὴ μὲν πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις ἡ μέλαινα δὲ ἡ τετρυπημένη. *Sch. V.*

* Hoc *Scholium* in Edit. *Clev.* relatum erat ad verbum paullo praecedens, πολυψηφότατος. Id vero mutavit *Solanus*, sed parvi est, & jam supra non semel de eadem re dictum. *J. F. R.*

12. Τὴν λθκὴν] De his calculis res nota. *J. B.*

16. Αὐτὸ θαῤῥεῖν] Non facile puto ex his verbis [κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ᾗ αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι] concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam adsequutus scripturam, ubi legerim, κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ᾗ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat Lucianus Virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se caeteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* *J. F.*

Αὐτὸ] *Vorstii* & *Jensii* Emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. *M. du S.*

17. Ἀλλότριον] *Vorstius* & *Jensius* ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. *M. du S.*

Ἀλλότριον τἀμὰ] Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit; nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adjungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet: *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia, Noster supra, *Zeux.* c. 4. οἷον εἰσιν ἵπποι. *Aelian.* V. H. III. 1. p. m. 167. Λέγεται δὲ τὰ ἴδαλα ταῦτα ἐν τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, ᾗ οἱ ἄθληται. *Thucyd.* I. 6. Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τὰ Ἑλλάδι. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas substantiv. singulare σημεῖον an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut: *Epict.* §. 37. Ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μὲν σὺ παρέργῳ ποιητέον. *Hippocr.* S. 1. Aph. 15. Τὰ προσάρμαλα δοτέον. *danda sunt alimenta*; i. e. Alimenta sunt aliquid quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic inquam ille canon de neutris *plur.* cum verbo sing. cujus tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per ellips. χρῆμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit: *animalia*, sive *pecus est aliquid currens.* Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἴω *sum*, recte conjicit *S. Clarke* ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum *de Salt.* c. 1. Ἀνὴρ δή τις — ᾗ ταῦτα, παιδιᾶς σύτροφον & *Aristoph.* Plut. 17. Sed melius convenit hoc *Aristoph.* Plut. 887. Ταῦτα οὐχ ὁρᾷς, πολλὴ ἐστὶ; alibi τάδε ὁρᾷς, vid. Ind. *Kusteri.* *J. F. R.*

22. Τῆς Ἀθηνᾶς] Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. *Eurip.* Iphig. in Taur. 1469. Consu-

Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur, prava *hic etiam* corrigere.

4. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis jam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod ajunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium - - - Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem.

προστιθεὶς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον τῷ σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖον σοι δοκείτω.

Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατά, φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ὁ τῷ παρόντι ἀποδειχθήσεται. ὅτου ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον καὶ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς ὅτου μέγαν ἀγῶνα χω-

9 Ἐπῶν] Sic Edd. omnes. Ἐπαίνων *Angl.* P. & L. item marg. *A.W.*

28. Ὑπνίμιον] Ἀσύμμετρον *V.*

ſule etiam, ſi lubet, Schol. *Ariſtoph.* 244. D. & noſtrum in Ἀναξ. c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philoſtr.* p. 568. Ed. Lipſ. proverbio *Minervae calculus*. *M. du S.*

24. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophiſtam: cum ſoleas, ut praeſes, & *rector* provinciae, quaecumque depravata ſunt *corrigere* & reſtituere: tui muneris partem eſſe putato, peccata etiam mea emendare. *J. M. G.*

29. Ἐπῶν σκιαὶ] Sic legunt Interpretes & Paroemiographi. In Angl. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαὶ, ut σκιᾶς ὄναρ apud Pindarum. *J. B.*

Ἐπῶν σκιαὶ] Λόγου ἔργου σκιὰ, proverbium a Democrito profectum, apud *Diog. Laërt.* Democr. 246. D. & *Plut.* π. παιδ. ἀγωγ. 16. 2. λόγου δ' ἔργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. *Philemon* Caſaubono laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adverſis. Vid. *Exc.* p. 295. B. *M. du S.*

30. Οὗτος ἀκριβὴς . . . . ἢ πάντων] Non intellexerunt interpretes haec verba, ὅτου ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν ἀλλ' ἢ ἄριστον καὶ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοίγε δόξαν ἢ πάντων. Salmurienſis ſic tranſtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius eſt dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* ἢ πάντων omiſit in verſione. Cetera ſatis inſcite. Verte: *Hic certus meorum ſcriptorum ſcopus eſt. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in poſterum quisquam dubitaturus ſit, ſit ne hoc omni eruditione refertiſſimum, quod tuum fert ſuffragium, an omnium.* Nimirum tuum ſuffragium mihi eſt & aliis etiam erit, inſtar omnium. *J. G. G.*

Ibid. Ὅρος] Ὅρος ſive *finis* hic eſt *definitio*. Judicio viri, cui blanditur, vult conſtitui ac definiri, quid de ſe ſentire debeant reliqui. σοίγε δόξαν abſolute poſitum, ut ſexcenties. *J. M. G.*

32. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι σοίγε δόξαν ἢ πάντων] Opſopœus apud Baſileenſes & Bourdelotium, *ſed aut optimum juxta diſciplinas aſtimandum eſt, quod tibi apportet* (ſic *Bourdelotius*. at in Baſileenſi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* Unde apparet illas voces σοίγε δόξαν verius fuiſſe intellectas ab *Benedicto*, quum certe Lucianus de judicio agat, non de gloria; & editioni *Baſileenſi* adſcripſit pater, *tuo judicio*. Sed quum is ipſe *Benedictus* non perciperet, quo poſtrema iſta ἢ πάντων referenda eſſent, omiſſis duabus adverſativis ἢ ineptiſſima licentia vocem πάντων ſuperioribus immiſcuit, quum tamen ſimpliciter verti deberet, ac clariſſima ſit apoſiopeſis, verentis aliquid arrogantius vel invidioſius proferre, quod poſt vocem πάντων tamen promittebat ſermonis curſus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit, vel omnium.* *J. G.*

33. Ἢ πάντων . . . . εὐφημεῖν δὲ] Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Clariſſimum *Gronovium*. Nimirum ubi dixiſſet, ſibi non ſufficere, quod vulgus ipſum admiratum fuerit, quodque ſermones ſui laudentur ab auditoribus: ea omnia eſſe vana: at nunc, ſi verus ille rerum exiſtimator judicarit, id quod verum ſit, demonſtratum iri; idque ut fiat, ſe unice petere. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, perſequitur, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς ὅτου μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. *Nihil*

χωρῆντα, δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαιώσαιμεν ἡμῖν τὸ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θαρρῆντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη τὸ ἆθλον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere poſſimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

amplius, quod ſit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare poſſit, ſed vel optimum eruditionis oportebit cenſeri, ſi tibi quidem ita viſum fuerit, vel omnium. Aſſ bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifeſtum eſt, voluiſſe Lucianum, *oportebit judicari vel optimum eruditione, ſi tibi, unico arbitro, ita viſum fuerit, vel omnium peſſimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus eſt, dum alii ſcilicet aliter judicent, & ſic de univerſa exiſtimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum judicium ſecuturis omnibus, qualis habendus ſim, conſtabit.* At ne verbo male ſibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repreſſit loquendi curſum; quum debuiſſet ſequi χείρισον, vel ſimile. *J. J.*

Ἢ πάντων . . . . Εὐφ. δὴ χ.] Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις deſignaretur; quo facto liquida jam omnia. Senſus autem adeo perſpicuus eſt, ut mirer qua ratione factum ſit, ut Viros doctiſſimos fugerit, praeſertim cum poſterior Interpres recte apoſiopeſin obſervarit. Nota autem veterum ſuperſtitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla paſſim apud Auctores occurrunt; de qua *Caſaub.* ad Theophr. Car. p. 322. Hanc nunc ſilentio huic praetexit. *M. du S.*

38. Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.] Hoc loco τὰ μεγάλα non περίλειπτα, ſed eo quod in pluribus locis Graeciae certamina ſacra celebrabantur ſub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Piſae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquiſſima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non ſolum in tota Hellade, ſed etiam Italia, Sicilia, Aſia, Ægypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad ſpectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege inſtituta, quod nos docet Demoſthenis Scholiaſtes ad orationem περὶ παραπρεσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὶ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῇ Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὶ ἐπ' ἐννέα, ὡς φασὶν, ἡμέρας ἑορτάσιμους ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet *Pindari* Schol. ad Olymp. 7. ad haec verba, χρυσαῖς ἐν Ἀθήναις. Sic enim commentatur: εἰσὶ δὲ αὐ ἐνιοι Παναθηναΐα ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inſcriptio Romana, de qua *Joſ. Scaliger* lib. de Emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam poſt Panathenaea recenſet *Heſychius*, Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia; quae Smyrnae, & alia quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis aſſerit idem *Scaliger*. Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quae ſub nomine Olympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt Olympia magna ea, quae Piſae committebantur. *J. P. a G.*

39. Τὰ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα] Conf. ſupra *Herodot.* c. 1. *M. du S.*

SCYTHA, SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NOn primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae caussa: sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos sunt qui Octipedes vocantur, hoc autem significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe est habitus, sacrificantque illi, ut *HOSPITI*

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

1 ΟΥ[a] πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ἕνεκα τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ὑπὲρ ἡδονῶν φιλομαθὴς τὰ κάλλιστα· εἶχε δὲ, οὐ γένους [b] ὢν, οὐδὲ τῆς τυχούσης οὐσίας, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ἐκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν δεσποτεῖαν εἶναι, καὶ ἁμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, οὐδ' ἀπελθὼν ἔτι ὀπίσω εἰς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν [c] ἀπέθανε· καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἐδόξε, καὶ ἐτέμενος αὐτῷ ἔδε-

ΣΚΥΘΗΣ] ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. Σκύθης. conf. c. 7. pr. *a* Πρῶτος] Sic B2. P. S. A. Πρῶτον *Ald.* Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis. *b* Ὢν] Sic recte Edd. vett. Ὂν male recentiores. *c* Ἀπέθανε] Ἀπέθανον W. Prius vero servant Edd.

13. Ἐντέμενον] Ἐπαγίζειν. V.

ΣΚΥΘΗΣ] *Praetulerim.* Habita vero in Macedonia, & quidem ut conjecturam feceris, Thessalonicae. Pateſcet legenti p. 540. & sequentem. *Th.M.*

ΣΚΥΘΗΣ] Quam *Marcilius* paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. *Astrolog.* a c. 4. ad 10. Sed vereor ut numerus recte sit expressus. *J.F.R.*

1. Πρῶτος Ἀνάχαρσις] Vid. hujus vitam & Epitaphium apud *Laërtium*. *G.C.*

Πρῶτος] Sic recte, & patet hac narratione. mendose in aliis πρῶτον. *J.B.*

Πρῶτος] Sic emendatum in B2. P. S. & A. In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. *M. du S.*

Ibid. Ἀνάχαρσις] Meminit hujus *Galenus* in πρότρ. ad Artes. *A.V.*

Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud *Plut.* p. 26. F. & *Diog. Laërt.* Sed aliter. Item ap. *Herod.* IV. 46. p. 255. *M. du S.*

6. Οὐ τῶν βασ. γένους] Hoc a Luciano observatum, quia quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. *Herod.* p. 255. f. *M. du S.*

Ibid. Ὤν] Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, ὑπὸ βασιλικοῦ γένους ὤν, nempe ὑπ' ὄν. *J.J.*

7. Ἡνθρώπησεν] Quis hoc memoraverit, me latet. *M. du S.*

Ibid. Θυσίαν ἢ πανήγυριν] Sic infra Τάξ. c. 45. med. Πάνυ — ἢ Σκυθῶν ἢ πολλῶν. *M. du S.*

8. Ὀκταπόδης] Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recensetur *Hesiod.* bovem aratorem. *G.C.*

12. Μετ' οὐ πολὺ] Immo post CXXX. minimum annos; tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. *M. du S.*

13. Καὶ ἐντέμενον αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ] Ἥρως ἰατρὸς. *E.G.* Ita in nott. ejus Mss. invenio, an igitur voluit ξένῳ nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo majori litera distinxit, quod quia *Solanus* quoque voluit, facile admisimus. *J.F.R.*

Καὶ ἐντέμενον αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Male Interpres: *Et ipsi quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* ἐντέμενον αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ. hoc est, *ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici.* *A.E.M.*

Καὶ ἐντέμενον αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Monuerat in marg. Ed. *Graev.* Clar. *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 325. n. 84. ubi is haec Luciani verba adfert. Verba autem *Thucyd.* c. 12. his consona, haec sunt: ὡς ἡρῷ δὴ ἐντέμνουσι. *Spanh.* Dissert. IX. de praest. & us. Num. p. 565. laudatur ibid. *J.F.R.*

νω [a] Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τὄνομα, ἥρως γενόμενος, ἐπεκτήσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ ἀφ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας καταλέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εἷς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὡς μάθητε ὅτι Σκύθαις μόνον ὑπάρχον ἦν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν [b] πρὸς τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ὅπου τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ὅπερ πάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς πεντήκοντα οἴνῳ πολλῷ ῥαντίσωσι. τοῦτο συχνάκις γενόμενον, ὃ μὲν μέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκριβέστερον [c] ἔπαυσε μηκέτι λοιμοῦσθαι αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινας πονηροὺς ὀσμῇ σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πρᾶγμα

MEDICO Athenienſes. hoc enim nomen, cum Heros eſſe juberetur, accepit. cauſſam vero cognominis, & cur in Heroas relatus ſit, & pro Aeſculapii poſterorum uno habitus, enarrare haud abs re forte fuerit, ut diſcatis, non Scythis modo patrium eſſe immortalitatem credere, & abolegare nuntios ad Zamolxin; ſed Athenienſibus etiam licere Deos facere in ipſa Graecia Scythas.

2. In magna illa peſtilentia viſa ſibi per quietem eſt videre Architelis Areopagitae uxor, adſtantem ſibi Scytham, qui juberet dicere Athenienſibus, *a peſtilentia ipſos vexari deſituras, ſi vicos urbis vino multo conſpergant.* Hoc ſaepius factum (neque enim neglexerunt qui audierant Athenienſes) finem peſtilentiae apud illos impoſuit, ſeu vapores quosdam malos odore delente vino,

a Ἰατρῷ] Ἰατροῦ male W. b Πεμπὰ] Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Πρὸ male J. H. &c. c Ἔπαυσε] Ἢ ἐπαύσατο L.

23. Ἀρχ. γυνὴ] Ἡ Δαιμονίτη. G.

24. Ἐπισάντα] Multo ante vita functum. G.

Ibid. Ἐντίμουσι ξένῳ ἰατρῷ] Loquitur, ut de Braſida *Thucyd.* V. 11. Οἱ Ἀμφιπολῖται σφᾶς ἐκεῖνος αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωί τε ἐντίμουσι, (Schol. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν) καὶ τιμὰς θέσθαι, ἀγῶνα καὶ ἱπποδρόμους θησεῖ. *Heroas* Graecorum cum *Divis ſ. conſecratis* Romanorum conferendos eſſe etiam *Spanhemius* docuit de uſu & praeſt. num. diſſ. 9. p. 329. Ἐντίμουσι verbum interpretatur Scholiaſtes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. ἐναγίζειν etiam de ſacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, *Herodot.* 2, 44. *J. M. G.*

Ibid. Εἷς ἰατρῷ] AG. IV. 883. *M. du S.*

19. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν] Conf. infra T. ult. Ἔκλ. c. 9. Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται . . . αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. *M. du S.*

20. Καὶ πέμπειν πρὸς τὸν Ζάμολξιν] Morem hunc mittendi ad Zamolxim ſcribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξις. *G. C.*

Καὶ πέμπειν πρὸς τὸν Ζάμολξιν] Καὶ πέμπειν ὡς τὸν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. *Th. M.*

Ibid. Πέμπειν] Πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. *J. B.*

Ibid. Πρὸς] M. L. & Edd. Fl. S. & A. recte; & ſic *Herodotus* ipſe, qui hunc morem deſcribit in IV. p. 159. 2. In reliquis Edd. peſſime legitur παρὰ. De Zamolxide vid. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 205. *M. du S.*

Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc ſumtum ab *Herodot.* IV. 94. atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν ὡς πρὸς τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀθανατίζουσι δὲ κατὰ τρόπον τοιόνδε, ὅτι ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἴασι τὸν ἀποπεμπόμενον ὡς πρὸς τὸν Ζάμολξιν ἕκαστοι. Deinde narrat quam ridicula crudelitate ſingulis quinquennibus interjectis ſorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι ὡς πρὸς τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμενοι τῶν ἀεὶ ἐκάστοτε δέοντα. Hoc itaque in verſione ſecutus ſum. Deinde verba ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα omnino praecedentibus jungo. Quid enim? diſcere ne debebant homines, Areopagum & Athenas eſſe in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? *J. M. G.*

Ibid. Ἀλλὰ — ἔδοξεν] Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic diſtinguit *Bourdelotiana*, & interpretatio Opſopoei eſt, *ſed Athenienſibus quoque licitum eſt in Gracia Scythas Deos facere. Quo tempore ſeva peſtilentia populus Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit diſtinctionem, τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα κατὰ, vertens tamen *Scythas in Gracia Deos faceret. Quo tempore ſeva peſtilentia graſſabatur Athenis.* Unde apparet, quantum ſibi permiſerit uterque interpres,

no, ſeu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, conſuluit. Merces igitur curationis hodieque illi perſolvitur, equus albus in ipſius monumento immolatus, *illo ipſo loco*, unde oſtendit Dimaenete progreſſum ipſum, illa de vino praecepiſſe: & inventus ibi fuerat ſepultus Toxaris, tum inſcriptione agnitus, etſi ea non omnibus jam apparebat, & maxime, quod in columella inſculptus erat Scytha, ſiniſtra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipſam faciem, tempus olim jam abolevit. Eſt autem non multum a Dipylo *ſive Jano*, ad ſiniſtram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi jacens columella.

εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὤν, συνεβούλευσεν. ὁ δὲ μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καλαθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν [d] ἔδειξεν ἡ Δειμαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐνείλεσθαι ἐκεῖνα τὰ [e] περὶ τοῦ οἴνου. καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, [f] εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο [g] ἔτι· καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ [h] ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, οἰομένοις ἐς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαί, πλὴν ἀλλ'

d Ἔδειξεν] *Pell.* an ἴδοξεν ut ante? e Περὶ] Sic Edd. & M. Sola *J.* male ΦΘΔ. f Εἰ] Eraſa priore ſcriptura haec ſuperinducta eſt in M. quam etiam adgnoſcunt Edd. g Ἔτι] Punctum poſt ἔτι eſt in W. Idem aderat in P. quare id ſervavi, etſi abeſſet a *J.* & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. h Ἐγκεκόλαπτο] Ἐκκεκόλαπτο W. male.

48. Χῶμα] Tumulus. *G.*

pres, quum & de populo Athenienſi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem graſſatam nemo ita caecus eſt, qui non ſatis ex ſerie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit graſſari extra urbem illam per Graeciam? & quum graſſaretur ita per univerſam non minus Graeciam quam Athenas, an non potuit ſingulare monſtrari remedium urbi Athenarum, aeque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorſus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄλφιτα. Jam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad ſequentia, quibus rectiſſime conveniunt, quum praecedentibus adhaereant prorſus quod ad ſyntaxin κακοζήλως, (& quis dicet θυσιοῦσιν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος?) quod ad rem ipſam, nugaciter; quum Athenienſes nequeant θυσιοῦν, niſi in territorio ſuo: neque Luciano contrarietas in his quaeſita eſt, ſed in Scythis & Athenienſibus. *J.G.*

23. Λοιμὸν τὸν μ.] Tempore belli Peloponneſiaci, de qua peſte *Thucyd.* videndus. *M. du S.*

25. Τὸν Σκύθην] Τὸν Τόξαριν. *AE.M.* Idem jam notaverat *F.G.*

29. Ἔπαυσε] In L. ἢ ἐπαῦσε. Et ſane cum παύω uſurpant, participia ſolent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide ſententiam praecedentem. *M. du S.*

Ἔπαυσε] Etſi tantum non ſemper cum participio conſtrui amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens eſſet. Et cum παύω quoque conſtruatur cum genitivo ſubſtantivi, quid prohibet etiam dicere παύων τῦ πονῦ aeque ac παύων τὸ πόνου. Nec deſunt tamen exempla infinitivi, ut *Galen.* ad Hippocr. Prognoſt. pag. 151. verſ. 29. (monente *Foëſio* in Oecon. Hippocr.) ubi ſcribit *Galenus*: τὸ ἀφανιθῆναί τινα ἔστι παρὰ φύσιν ὄγκον αὐτῷ, ὃ τοῦτον σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐπαῦσε improbem. *J.F.R.*

34. Λύκος ἵππος] Dico alibi. *J.B.*

39. Ἐφαίνετο ἔτι] In Scytha; Καὶ εὑρέθη, κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι δὲ μάλιστα. *quamquam non integra nunc extet, & maxime.* *J.G.G.*

Ἐφαίνετο ἔτι] *Meurſ.* AG. IV. 1010. In W. poſt ἔτι punctum eſt. In reliquis cum ſequentibus jungitur. *M. du S.*

Ἐφαίνετο ἔτι] Diſtinctio quam Cl. *Graev.* poſt ἔτι fieri voluit, jam aderat in Pariſina, niſi quod pro commate punctum minus exſtabat, quod itaque intactum reliqui. *J.F.R.*

ἀλλ' ἐστεφαί γε ἀεὶ, φασὶ, πυρετιαίνοντάς τινας ἤδη παυσάμενος ἀπ' αὐτοῦ, ὡς μὰ Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο πόλιν.

Veruntamen coronata semper est, & ajunt febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit.

Ἀλλὰ γὰρ ὕστερον ἔσται ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔτι μοὶ ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἅρτι καταπεπλευκὼς, ἀπὸ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, καὶ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοβούμενος πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελώμενος [a] ὑπὸ τῶν ὁρώντων ὅτι τῇ σκευῇ, καὶ ὁμογλώττου εὑρίσκε, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδεδοίκει, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ὅτι πάλιν αὖθις ὀπίσω χωρεῖν καὶ [b] πλοῖα ἐπιβαίνειν, πλεῖν αὖθις ὅτι Βοσπόρου, ὅθεν εἰ πολλὴ [c] ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. ὅτως

3. Verum enim vero, cujus rei caussa mentionem illius injeci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Piraeeo adscendit, tanquam peregrinus & barbarus non mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, strepitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, nescius: sentiebat enim deriderí se ob habitum & arma; & linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum viae ipsum jam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat, visis modo Athenis, retro legere vestigia, conscensoque navigio, navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto

Ana-

a Παρὰ] Sic *J. H.* Fl. *P. S.* Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. b Πλοίου] Sic Edd. *J. H.* Fl. *P.* Πλοῖα W. c Ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ] Inverso ordine W. ἔμ. αὐτ. ὁδ.

57. τοφοδὴς] Τοὺς ψόφους φοβούμενος, τουτέστι δειλός. *V.*

49. Πυρετιαίνοντας] Infra tamen πυρέττειν pro πυρετιᾶν quatuor Codd. habent; vid. Tom. alter. Dial. *I. quom. histor.* c. 1. Hic vero nihil variationis invenio; quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. *J. F. R.*

50. Τινὰς ἤδη] Ubi dicitur de Toxaride, Καί φασι, πυρετιαίνοντάς τινας, ἤδη παυσάμενος ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita distinguendum, καί φασι, πυρετιαίνοντάς τινας ἤδη, παυσάμενος ἀπ' αὐτοῦ. *& ajunt, quosdam, febri jam correptos, ab eo liberatos esse.* Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινας. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paullo supra pulchre vidit *Gravius*, V. Cl. legendum, καὶ σιμὸν μὲν, ὁ Τόξαρις τεθαμμένον, τῇ τε ἐπιγραφῇ σημαῖνε, εἰ δὲ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ὅτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ σοφῇ Σκύθῃ ἄνεῳ ἐγεγράπτο. *Ac invenies illic est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento* VIR SCYTHA *insculptum erat.* ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι δὲ μάλιστα, &c. Sic c. XI, a prava interpunctione male se habent haec, Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς δὲ τῶν πύλης οἰκίας ἐφὸν, υἱὸς, καὶ πατὴρ. ὁ μὲν, εἰ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐγνωκὼς. ὁ δὲ, υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀνεγνωκὼς τι. ὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἐφάπαντα τινὰ τὸν εἰσορῶντα. εἰ δὲ δὴ ὁ φθέγξαιτο μόνον, οἰκτίσειαί σε λέγοντα τὰ ὕστατα ἀναδεδραμηκότα. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀνεγνωκέναι σε. *Atque ut impensius mireris, unius ejusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas* (h. e. Pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles, &c.) *Filius vero simul ac videris eum, te abripies; adeo magnus est, & masculo quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. *J. F.*

Τινὰς ἤδη] Male *Salm.* punctum post ἤδη collocaverat. In *Parisina* comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & *Obsopoeus* quoque continuo filo verterat, *Ajunique nonnullos febre laborantes jam ab illo sublevatos esse.* Quod cum recte se habeat, *Jensium* quidem secutus sum in tollenda post τινας distinctione; nec tamen novam post ἤδη addidi, quia non opus est. *J. F. R.*

60. Παρὰ] Ex solo Cod. L. *Solanus* ὑπὸ legi voluit, ut in marg. *Junt.* inquit. Sed id non adeo necessarium puto, quin ὑπὸ, etsi alibi non idem sit quod ὑπὸ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ enim saepe significare a parte illius, sive quod proficisci-

Anacharſidi, obviam in ipſo Ceramico ſit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui eſſet: deinde non difficulter debebat ipſum quoque noſſe Anacharſin, generis nobiliſſimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharſis autem unde illum agnoſceret popularem ſuum eſſe, Graece veſtitum, raſum genas, non cinctum, ſine ferro, jam affabilem, indigenarum jam unum Atticorum? adeo ab ipſo jam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythice ipſum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharſis es Dauceti filius?* Lacrumari prae gaudio Anacharſis, quod & linguae ſuae peritum inveniſſet aliquem, eumque gnarum, quis ipſe eſſet inter Scythas; atque rogare, *Tu ve-*

ἔχοιτι τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἦν ὁ τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὰ μὲν πρῶτα, ἡ τοῦ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, σαφῶς ἦσα; εἶτα μέντοι καὶ χαλεπῶς ἔμελλε γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ὅτι γένους ὢν δοκιμωτάτου ἔλλα, καὶ οὐ τῶν πρώτων Σκυθῶν. ὁ δὲ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκείνου ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐξαλμένον, καὶ ὑποξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη τοιμύλον, αὐτῷ τῷ Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; ὅτω μεταπεπτούκει ὑπὸ τοῦ χρόνου.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὁ τυγχάνεις, ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδότα ὅστις ἦν ὁ Σκύθαις, καὶ ἤρε-

τὸ,

g Τῶ δοκιμωτάτου] Τῶν δοκιμωτάτων *Angl.* P. & L. μένου] Sic Edd. vett. & recentt. Ἐν χρῷ κεκαρμένον W. Ac vulgatum tuentur Edd. omnes & M. e Ἐκξυρημένου] f Εἰδότα] Ἰδόντα W. Nihil mutant Edd.

69. Κεραμεικῷ] Τόπῳ. *V.*

70. Ἐπεσπάσατο] Allexit. *G.*

ciſcitur ab aliquo, non ſolum Cl. *Periz.* ad *Aelian.* aliique oſtenderunt; verum & paſſivis adjungitur, ut in Euang. *Lucae* i. 45. τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὸ locum habuiſſet. *J. F. R.*

63. Ἐπὶ πόδα τοῦτο ἐπίσω χωρεῖν] Gallice ſimiliter dicimus, *retourner ſur ſes pas.* *AE. M.*

Ἐπὶ πόδα τοῦτο ἐπίσω χωρεῖν] Eandem Gallicam phraſin quoque ad hunc locum in *F. Gujet.* notis reperio. Et ſaepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Menagius* hunc compilavit? Hoc loco non arbitror; nam facile ejusmodi cogitatio utrumque potuit ſubire. Interdum tamen non abeſt ſuſpicio. *J. F. R.*

69. Κεραμεικῷ] Conf. ſupra *Anach.* c. 13. *M. du S.*

72. Τῶ δοκιμωτάτου] *Angl.* Cod. τῶν δοκιμωτάτων. *J. B.*

Τῶ δοκιμωτάτου] Non moveo vulgatam; interim credo lectionem Codd. numerum plural. experimentium eſſe potiorem, quam ſi receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένων, ut ſit γένων τῶν δοκιμωτάτων. i. e. *quantum ad genus, erat ex probatiſſimis*, i. e. *dignitate conſpicuis*, formula loquendi in ejusmodi narratione uſitatiſſima. *J. F. R.*

73. Ὁ Ἀνάχαρσις] Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκείνου ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, ἐξυρισμένον ἐξαλμένον. Verte: *Anacharſis autem unde cognoviſſet Toxarin popularem ſuum eſſe, qui Graeco more veſtitus incedebat.* deinde, ἀσιδήρου, ἤδη τοιμύλον. verte *ſine ferro, & jam lapidum*, ſeu *elegantem, in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpres. conſuetudine Graecorum depoſuerat Toxaris illam auſteritatem & triſtitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία: ἀσιδήρου autem dixit Toxarin fuiſſe, quia Scythae ſemper ferro ſuccincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, ſine acinace. *J. G. G.*

74. Ἔγνω] Plura ejusmodi in quibus interpretes lapſi ſunt, indicativum retinentes in verſione, cum ſubjunctivum expreſſiſſe oportuiſſet, dedit Cl. *Fenſ.* in Lect. Lucian. p. 30. *J. F. R.*

75. Ἐξαλμένον] De habitu, ornatu, etiam *Dion. Hal.* Antiq. V. p. Ed. *Lipſ.* 309. verſ. 8. ἔχοντας αὐτοὺς — περὶ ψιλὴν ἐξαλμένους ἐπλίσει. i. e. *levi armatura inſtructos.* Et L. XI. p. 707. 18. αὐτῶν — ἐξαλμένην ἐπλίσει. Noſter iterum c. 5. hujus *Dialogi.* ὅτω δημοσίᾳ ἐξαλμένον. *J. F. R.*

Ibid. Ὑποξυρημένον] Id verbum recte ſe habere, vid. ſupra *Tim.* c. 14. ex divitione *Solani*, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item *Dial. mort.* IX. *SIMYL.* & *POLYSTR.* f. ubi ὑποξυρημένον τὸ γενειον. quae loca monente eodem contuli. *J. F. R.*

81. Ὁ Δαυκέτου] Unde habeat incertum; certe Gnuri filium faciunt *Herod.* IV. p. 155. *Diog. Laërt.* I. p. 26. & *Suidas.* *M. du S.*

87. Κατ'

το, σὺ δὲ πόθεν οἶδα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὄνομα, ὑ τ' ὀκιφανῶν, ὥστε ἂ ἐγνωσμένος ἂν σοι κατ' αὐτό. μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ ὃ ἐγὼ ἤκουσα ὡς τις Τόξαρις ἐρᾷ τ Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν ἂ γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, ἂ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας, ἂ νῦν [a] Διατρίβοι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τ ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καὶ μῶ λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν, ἠκεῖν, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σε ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν ἧς ἐρᾷς, ὃν ἡράσθης, ἰδεῖν τ Ἑλλάδα, ἂ κατά γε τ ἐμπορίαν ταύτην ἀποδημήσας, ἥκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς μεταξὺ μέσοις [b] ἔθνεσι. καὶ εἰ μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, ὕτως ἐτεθαράγμην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκινάκου, ἂ Ζαμόλξιδος, τ παλαιῶν ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τόξαρι, φιλαθὲν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῆς Ἀθήνησιν, εἶτα ἂ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τὰς ἀρίστας, ἂ ἀνδρῶν τοὺς βελτίστους, ἂ ἤθη, ἂ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῆς, ἂ πολιτείαν, δι' ἃ σύ τε, κἀγὼ μετὰ σὲ, τοσαύτην ὁδὸν ἥκομεν,

ro, *Hoſpes*, *unde noſti nos?* *Et ipſe*, inquit, *inde ſum*, *e vobis*, *Toxaris mihi nomen*, *non e nobilibus*, *ut eo tibi notus ſim*. *Numquid*, inquit, *ille tu Toxaris es*, *de quo audivi ego*, *Toxarin quendam Graeciae amore*, *uxore relicta in Scythia & parvis pueris*, *Athenas abiiſſe*, *& nunc ibi vivere*, *& in honore eſſe apud optimos quosque?* *Ille ipſe*, inquit, *ego ſum*, *ſi quis de me adhuc ſermo apud vos eſt*. Tum, *Noris ergo*, inquit Anacharſis, *diſcipulum me tuum factum eſſe*, *& aemulum amoris*, *quo flagrabas*, *videndae Graeciae*. *Hujus negotii ſtudio profectus venio tibi ſexcenta perpeſſus mala ab interjectis gentibus*. *Ac niſi in te incidiſſem*, *decretum jam erat*, *ante ſolis occaſum retro rurſus deſcendere ad navim*, *adeo perturbatus ſum*, *cum peregrina & ignota mihi viderem omnia*. *Sed per* ego te *acinacem*, *& Zamolxin*, *patria numina*, obſecro, *tu me*, *Toxari*, *adſumtum tanquam peregrinum circumducito*, *& ea*, *quae Athenis pulcherrima ſunt*, *oſtendito*, *tum & reliqua in Graecia*, *leges optimas*, *viros praeſtantiſſimos*, *mores*, *celebritates*, *vivendi rationem & adminiſtrandae reipublicae*, *propter quae & tu*, *& poſt te ego*, *tantum itineris fecimus*; ne-

a Διατρίβοι] Sic W. Διατρίβοις Edd. b Ἔθνεσι] Sic Edd. Ἔθνεσιν W.

87. Κατ' αὐτό] Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὄνομα, ὑ τ' ὀκιφανῶν, ὥστε ἂ ἐγνωσμένος ἂν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis verſionibus praeteritur κατ' αὐτό? Videtur ſignificare *pariter*. *Non ſum ex illuſtribus natus*, *ut ego tibi notus ſim pariter*, ſicut tu mihi. εἰς αὐτὸ & κατ' αὐτὸ. ſaepe eſt *pariter*, *ſimul*. *J.G.G.*

Κατ' αὐτό] Notaverat Cl. *Hemſterh.* in marg. videndum *L. Bos* ad L. E. I. 18. Is igitur ad Evang. *Lucae* l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangeliſta) Reperitur haec locutio apud LXX. Intt. *Geneſ.* XV. 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut ſit: *ex quo ſigno?* Apud Lucianum ſimili ellipſi occurrit, ἐγνωσμένος κατ' αὐτὸ in *Scytha* h. l. In Latinis verſionibus praeteritum eſſe illud κατ' αὐτὸ, notavit Eruditiſſimus *Graevius*, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti judicii Viro diſcedere liceret, vertorem: *ex eo*, ut ſenſus ſit: *Non ſum ex illuſtribus natus*, *ut ex eo tibi notus eſſem*. Haec ille. Sic fere *Dionyſ. Hal.* περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168. verſ. 4. Ed. *Lipſ.* Κατὰ τί δὴ ταύτην ἐγοῦμαι τὴν λέξιν ἐκείνοις τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ μάλιστα πιθόμενοι μάλιστα ἀφέλειν τ ἄκρον. Et ita parvi interdum refert verſne *ex*, *ſecundum*, an *propter*, ut c. c. ap. eumd. *Dion. Hal.* antiq. Rom. I. p. 63. 30. κατὰ τίνα γίνεται μάλιστ' αἰτίαν ubi, *ex* qua cauſſa, *ob*, *per*, *ſecundum* quam cauſſam verteris, non multum intereret. *J.F.R.*

91. Διατρίβοι] Sic ſolus noſtrorum Codicum W. melius quam quod in aliis eſt, Διατρίβοις. *M. du S.*

93. Οὐκοῦν, ἦδ'] Οὐκοῦν, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde*, *inquit Anacharſis*, *ſcias factum me diſcipulum tuum*, *tuique amoris aemulum*. Hic etiam in interpre-

neque patere me his non visis domum redire.

5. *Illud quidem*, inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te ad ipsas cum januas venisses, abitum parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut ajebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed valide te complecteturr, adeo ut neque uxoris jam, neque liberorum, si qui tibi jam sint, memoriam servaturus sit. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subjiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, caeterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam jam nosse bonorum quae hic sunt. Itaque non est quod majus*

καὶ μὴ πρεπόντως ἀθέατον αὐτὸν [c] ἀναστρέψοντα.

Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴρηκας, ὅτι τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα οἴχεσθαι ἀπιόντα· πλὴν ἀλλὰ θάρρει· ἐ γὰρ ἂν, ὡς φῂς, [d] ἀπέλθῃς, οὐδ' ἂν ἀφίῃ σε ῥᾳδίως ἡ πόλις, οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεταί σου, ὡς μήτε γυναικός ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνῆσθαι· ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδεδημηκὼς δὲ μάλα. πολλὰ γὰρ τῆς τε Ἀσίας, καὶ εἰς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τἆλλα, ἐ τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὄψει γέροντα οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον· πλὴν ἅ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷός ἐστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα σὸν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τὴν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι

[c] Ἀναστρέψοντα] Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρίψοντα enim Edd. omnes. [d] Ἀπέλθῃς] Ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant *J. Fl. H. P.*

17. Θέλγητρα] Θέλγητρα, * τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀπάτην. *V.*

* Τὰ] Articulum in Edit. omissum supplevit *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐ.] Nota frugi hominem. *G.*

pretatione ὡς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. ἐκεῖνο, ὦ δ' ὃς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου. *Ergo, inquit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris.* Sic paullo post, pag. seq. Εὐφήμει, ὦ δ' ὃς, ἐκεῖνο τὸ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ. *Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem crebrius, quam ὦ δ' ὃς, *inquit ille.* Paullo post κατὰ δαίμονα male vertitur *forte quadam*, cum fit *bona fortuna, bonis avibus.* *J. G. G.*

3. Ἀνανάκου] Vide Toξ. c. 38. *M. du S.*

11. Ἀναστρέψ.] Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρίφ. *M. du S.*

23. Σοφὸς] Solonem intelligit, cujus aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. *Plut.* in Solone. *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐσταλμένον] Vid. supr. c. 4. *J. F. R.*

σοι καλὸν χάρισαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ.

Μὴ τοίνυν μάλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε πρὸς αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ [a] δυσπρόσοδος, καὶ σὺ παρέργου θήτα σοι τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ [b] ἡμῶν εὑρήσει, ἢ ὃς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τοῦ εὖ ξένον ἄνδρα εὐπρεπίας ἕνεκα μόνον, εἴσῃ γὰρ ὅση [c] περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ τί δαίμονα ἐστὶν αὐτὸς ἡμῖν προσειση, ὁ ἐπὶ σωφροσύνης λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσκαλούμενος τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας διψῶντα.

Σκύθης δὲ ὢν τοσοῦτον ἡμῖν εὐπαιδείας, καὶ ἅμα τοσαῦτα πάλαι ἀφεὶς, ἦλθε συνεπαμενῶν ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὁμόλογος τῆς Ἑλλάδος, καίτοι ἐπιτομίαν τινὰ τούτων ἐξευρεῖν αὐτῷ, ὅπως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτῷ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς τῆς Ἑλ-

tibi donare bonum possim, quam illi te commendem.

6. *Ne igitur cunctemur, Toxari*, inquit Anacharsis, *sed prehensum me ad ipsum deduc. verum illud timeo, ne difficiles accessus habeat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba!* inquit, *quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo, scies enim quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens*, & simul Solonem allocutus, *Huc tibi*, inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae.*

7. *Scytha autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea quae pulcherrima sunt in Graecia, videat, ego autem compendiariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publice illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem ef-*

a Δυσπρόσοδος] Nihil variare Edd. notat *M. du S.* recte, nisi quod nonnullae δυς πρόσοδος sejungunt. b Ἡμῶν] Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris Edd. M. c Περὶ τοὺς ξένους] Πρὸς τὸ ξένιον W. & L. Sed nil mutant Edd.

56. Ταύτῃ ἐξεῦρον] Τὴν ὁδὸν, puta. *G.*
60. Καὶ προξενήσεις] Πρόξενος αὐτοῦ ἴσθι. *V.* Ibid. ex altero MS. in fol. ad eadem verba legitur: Ἄττι τῆς πρόξενος αὐτοῦ γίνου. *V.*

46. Περὶ τοὺς ξένους] Etsi αἰδὼς πρὸς τινὰ frequentius occurrit quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in *quom. hist.* c. 4. μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum *Solano* παρὰ recipiam. *J.F.R.*

56. Ἐπιτομίαν τινὰ ταύτῃ] Supple ὁδὸν. *AE.M.* Idem & *Gujetus* dixit. Et quilibet ejusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra *Herodot.* c. 3. *J.F.R.*

60. Καὶ προξενήσεις] Sic *Demosth.* Προξενητὴς αὐτῶν. *F.G.*

Ibid. Προξενήσεις αὐτῷ] Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, *suscipies illum*, ut vult interpres, sed *hospitio publico suscipies illum, eris publicus ejus hospes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur. *J.G.G.*

Προξενήσεις αὐτοῦ] Non credo Cl. *Gravium* dedita opera scripsisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte Edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adjungi, genitivum tamen in hujusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab *Gujeto* jam adductum; num tamen eodem indicare voluerit, προύξ. in priore syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo. Nostrum non solere ὑπερατθιζειν sciens, ut non lon-

go

officies. Et, Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc sene. Omnium quae sunt in Scythia oblivionem capies, cum hoc si feris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur judica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis usurus.

8. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam hujus admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Ne-

λάδ᾽. ᾗ ὅσῳ σοι ἔφθην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς, οὐδὲ ἔτι ξέν᾽, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικοῦτόν ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτον· ἀπάντων ἐπιλήσῃ τῶν ἐν Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις δ᾽ ἀποδημίας τὰ ἆθλα, ᾧ ἔρως τὸ τέλος. οὕτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανών, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. ἴστω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, ᾗ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ.

Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲ ἥσθη Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων ᾗ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, ᾗ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, ᾗ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, ᾗ πάντα τρόπον ὁπως ἡδίστα [d] διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, ᾗ μηδὲ τὸ ἕτερον ποδὸς ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γὰρ ὑπεχέλυε αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τὸν Σόλωνα, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, ᾗ πᾶσιν ἦν γνώριμος, ᾗ

d Διατρίψῃ] Sic L. Item *Vorst.* ac *Gr.* In W. videtur fuisse διατρίψῃ. Sed alia manus διατρίψῃ fecit. Διατρίψῃ corrupte etiam Edd. omnes.

74. Ἥσθη] Laetatus est. *G.*

go hinc intervallo, ad verbum ἴμελλε pro ἤμελλε dico. *J. F. R.*

80. Ἥδιστα διατρίψῃ] Eadem pagina vitiose legitur, & ut vara sequitur vibiam, vertitur insulsissime hoc: ᾗ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *tum omne studium adhibens, ut quam jucundissime in Graecia vivens renideret.* Quid est, *jucundissime renidere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse: lege ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι. *ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia.* Paullo ante cap. 4. οἴχεσθε ἐς Ἀθήνας, ᾗ ἐκεῖ διατρίβοι κεῖθι. *ivit Athenas, & nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro ὑπερπῆ ostendimus rescribendum esse ὑπερτῆ. *J. G. G.*

Ibid. Διατρίψῃ] In W. videtur olim fuisse διατρίψ.., sed alia manus διατρίψῃ fecit. In ferculo literario refert *Jensius.* Ego vero Emendationem Cl. *Graevii* secutus sum, quam etiam in Excerptis *Longolii* invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut conjecturam. *M. du S.*

81. Τεθηπὼς] Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. *Steph.* in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursum c. seq. *J. F. R.*

82. Εἶναι] Legendum puto ἰέναι, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, supra jam observatum est in *Hermot.* Certe ita interpretatus sum. *J. M. G.*

καὶ ἐτιμᾶτο δὲ ὀλίγον. εἰ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι [a] καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, [b] ἐφίλουν δὲ ὀλίγου δοκιμάζοντες. καὶ ὀπίσθιον δέ τινας ἄνδρας [c] εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστορήσαντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν [d] αὐτὸς ἀνέστρεψεν, οἶμαι, εἰς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βούλεσθε οὖν ἤδη [e] ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περιοίσῃ; ὥρα γὰρ εἰδέναι σε τίνος μοι εἵνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταῦν εἰς Μακεδονίαν ἥκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα [f] ἐπαγομένω Ἀθήνηθεν. φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τὴν εἰκόνος, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ τὸ βασιλικὸν εἰσποιῶ τἀμὰ

que enim parvum quiddam erat laudans Solon; ſed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori obſequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos eſſe credebant. Denique ad myſteria etiam admiſſus eſt Anacharſis, ſolus barbarorum, civitatis ante jure donatus, ſi fides habenda eſt Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, niſi Solon eſſet mortuus.

9. Vultin' igitur jam inducam etiam finem & *coronidem* fabulae, ne ſine capite oberret. Jam enim ſciendum eſt cujus mihi rei cauſſa Anacharſis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes inſuper Solonem, ſenem virum, Athenis. Ajo nimirum ſimile mihi quiddam Anacharſidi uſu veniſſe. Et, per *ego vos* Gratiarum *numen roga*, nolite iraſci mihi ob iſtam imaginem, ſi regii generis viro me aſſimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego vero non quantum ad regiam nobilitatem, ſimilitudinem il-

a Καὶ τοῦτο] Τούτῳ ſolum, ſine καὶ B2. Sed vulgatam tuentur *J.* Fl. *H. P.* & M. Καὶ τούτῳ L. *b* Ἐφίλουν] Καὶ ἐφίλουν B2. Sed abeſt καὶ a reliquis & M. *c* Εἶναι] Punctum poſt εἶναι eſt in W. quod abeſt ab Edd. Comma eſt in Fl. *d* Οὐδὲ] Οὐδὲν *J.* male. *e* Ἐπάγω.] Sic Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. Ἀπάγω W. *f* Ἐπαγομένῳ] Sic recte *J. H.* Fl. Ἐπαγομένην male *Ald.* & *P.*

91. Δημοποίητος] Δημοποιητός ἐστὶν ὁ ψήφῳ δήμου πολίτης γενόμενος. *V.*

86. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν] Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes, alter *neque enim mediocri laude Anacharſis virtutes ſolebat extollere Solon*, alter *non enim Solon parum eum laudabat*; quum debuiſſent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans*; non exigua res aut pretium erat, ſi quis ab Solone laudaretur. *J.G.*

87. Καὶ τοῦτο] Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐ τοῦτο ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, ἐφίλουν, ὡς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. cur in verſione praetermittunt καὶ τοῦτο? Sic enim Salmurienſis: *Verum homines, ut legiſlatori parebant, ſic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus & hoc moris erat, ut legiſlatori parebant, ſic amabant quos ille probaret.* Scribae eum in diſtinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic diſtingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, ἐφίλουν ὡς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, & verte, *homines autem, & in hoc rè tanquam legiſlatori ſuo obſequebantur, amabant quos ille probabat.* *J.G.G.*

89. Καὶ ἐπίσθιον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις] Sane ſic etiam attente interpretes, alter *ac prorſus eosdem in reliquum viros optimos eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris Anacharſis initiatus eſt:* alter, *eosque viros optimos denique eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris initiatus eſt Anacharſis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum* vel *denique*; & ſi vis vel Græciſmum vel ſenſum congruum, diſtingue, καὶ ἐπίσθιον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα ἐ ἐμυήθη. *J.G.*

90. Ἐμυήθη μόνος] De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos ſub Barbarorum nomine non includi ſtatuendum. Conſtat enim initiatos fuiſſe Syllam, Pomponium Atticum, Auguſtum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem (vid. *Xiphil.* Capitol. 27. & *Dionem.*) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut ſtatuere videar, ſa-

illam affecto; ſed quantum ad illa *priora*. Cum enim primum peregrinus veſtram in urbem veni, ſtatim quidem perculſus ſum conſpecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac ſplendore. Itaque diu ad iſta ſtupebam, nec par eram admirationi, quale quid illi de inſula adoleſcenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem, urbem in eo culmine conſtitutam, & ſecundum poëtam, bonis omnibus florentem, queis vigere urbes ſolent.

10. Ita nempe habens, quid agendum eſſet, jam conſiderabam. Et facultatis quidem dicendi ſpecimen vobis praebere, decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, ſi ſilentio talem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui eſſent principes, & quibus quis applicans ſe, & patronis ſibi adſcitis, deinde

ἐς τ' ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δὲ· ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῖν τῇ πόλει, ἐξεπλάγλω μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τ' ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τ' ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ὀλιγοπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τ' τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διακεῖσθαι τ' γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατ' τ' ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις.

Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τ' πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τ' τοῦ λόγου ὑμῖν, πάλαι ἐδέδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παραδραμὼν τηλικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ (εἰ δ' ἀποκρύψομαι τἀληθές,) οἵ τινες οἱ πρόσχοροι εἶεν, καὶ οἷς ἄν τις προσελθὼν, καὶ συγγραφάμενος προστά-

g Τῶν λόγων] Ita recte Edd. Τὸν λόγον male L. ait *M. du S.* *h* Ἡμῶν] Et ſic recte Edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. *i* Συγγραφάμενος] Sic Edd. & M. Ἐπιγραφάμενος L.

15. Νησιώτης] Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in Odyſſea Homerus ait. *G.*

factum hoc ante hunc libellum a Luciano ſcriptum; nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; niſi forte in reditu malis habitam, vid. c. ſeq. *Cic.* I. de Nat. Deor.

Omitto Eleuſinam ſanctam illam & auguſtam,
Ubi initiantur gentes orarum ultimae.

Adde etiam *Potterum* 46. 1. ubi plures recenſet. *M. du S.*

91. Ἀναχαρσὶς Σκύθης γενόμενος] Anacharſis ab Athenienſibus civitate donatus. *F. G.*

93. Οὐκ ἂν] Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandem prorſus. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ] Sic legendum, non εἰδὲ, vid. ex Παρασ. c. 45. Δεῖ δὲ οὐδὲ ἀνεπαίσταλτος ὑπ' ὀργῆς, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπίθανε. *M. du S.*

2. Ἐπιγραμμένου] Delevi jota ſubſcriptum, quod in Pariſina Ed. ſenſum turbabat, non enim eſt dativus, ſed nominativus dualis. *J. F. R.*

15. Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus* ſcilicet ex inſula Ithaca, *Homer.* Od. Δ. Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum ſtupore quodam miratur. *G. C.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus* apud *Homer.* Odyſſ. repetit alibi. *J. B.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus.* *F. G.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] Vid. *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

19. Ποιητὴν] Quem innuat nondum reperi. *M. du S.*

23. Δεῖξαι] Καὶ τὸ μὲ δεῖξαι τ' λόγου ὑμῖν. eſt & *ſpecimen dare mearum orationum.* Sic ἀπόδειξις eſt ſpecimen. uſus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc eſt, ede leve aliquod ſpecimen, ut recte exponit *Joannes Frid. Gronovius* lib. IV. obſerv. c. 13. *J. G. G.*

Δεῖξαι τ' λόγου] Malim δεῖξαι τὸν λόγον ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare auſim δεῖξαι (δεῖγμα) τ' λόγου, vel δεῖξαι (τι) τ' λόγου. *J. M. G.*

28. Ἐπιγραμμένου.] Ex L. haec ſcriptura. Sic Διον. c. 29. & Παρ. c. 11. *M. du S.*

Συγγραφάμενος προστάτας] Etſi non improbo ſcripturam Cod. L. ἐπιγραμμένους, non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. quum nihil abſurdi habeat vulgata; ſic ſaltem apud *Gregor. Nyſſen.* Orat. funebr. in Baſi-

τάτας, συναγωνιστὰς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐλαῦθά μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι καὶ ὅστις βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐχ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὦ ξένε. πολλοὶ μὲν ἐν ἄλλοις χρηστοὶ, ἐν δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, οὐκ ἂν ἀλλαχόθι [a] τοσούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἔστιν ἡμῖν ἄνδρε ζηλῶσαι, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ πρέποντες ἁπάντων παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ [b] δεκάδι πολλαῖς ἄν. ἡ δὲ πόλις ἡμῶν εὔνοια, πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τοῦτο γίγνεται, ὅ, τι ἂν [c] ὦσιν ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. καὶ μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾷον, καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγήσαιο, πειραθεὶς μικρὸν ὕστερον.

de auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere, *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec aliàs tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur; idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque quidquid hi volunt, volunt enim quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relinquunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant, & quam sint placidi, quam faciles accessus habeant; tute aliis enarrare poteris, periculo paullo post facto.*

11. *Ut-*

[a] Τοσούτους] Sic W. recte. Τοιούτους Edd. [b] Δεκάδι] Sic Edd. Δεκάδα W. [c] Ὅστις ἐθέλωσ. ἐθ. γ. ὅ. τ. ἀ.] Haec septem verba in Edd. omissa, ex Cod. W. restituta.

39. Τῇ Αττ. δεκ.] Τοὺς περὶ * Δημοσθένη λέγει δέκα ῥήτορας Ὑπερίδην, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς λοιποὺς. V.

* Δημοσθένη] Δημοσθένες erat in Edd. exemplaribus, sed mutavit *Solanus*, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendat terminatio in ν, cum Δημοσθένα Δημοσθένη scribere jubeant Grammatici, videat nostrum in *Demosth. Encom.* c. 3. & alibi, ubi Δημοσθένην scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνα, alii Ἀριστοφάνην amant. *J. F. B.*

lium T. III. p. 480. συγγράφειν τινὶ, *operis socium adscribi*, inveniri, testis est *Suicerus* in Thesaur. Eccles. Vide etiam Cl. *P. Wesseling.* Obs. II. 6. p. 162. (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. monuerat.) Ubi is Interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praesides conscripta de illis historia (praesules* est ap. Benedict.) quum debuisset: *quibusque adscitis patronis*; id enim significare προστάτην ποιεῖν, γράφειν, ὑπογράφειν, ἐπιγράφειν & συγγράφειν, ibidem docet *Wesselingius*. Cum vero ex *Luciani* his accusat. c. 29. ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν adferat; nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatius sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. *J. F. B.*

39. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι] *Vincentius Opsopoeus* interpres sic vertit (*Attica Musa*) quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, & sibi intellexisse μούσῃ, quasi fuerit quaedam decima *Musa* Athenis. Sed ea δέκας non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit *Plutarchus*, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. *J. P. a G.*

Ibid. Ἀττικῇ δεκάδι] Vide apud *Philostratum* p. 564. βούλῃ δ' ἐν Ἕλλησι, καὶ πολίταις αὐτοῖς ἓνα τῶν δέκα, &c. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide meliorem.* In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. scriptum est δεκάδι α. Quod an Lucianeum sit, viderint alii; mihi nunc de eo dispicere non vacat. *M. du S.*

42. Ὅτι ἂν ὦσιν] Haec verba: Ὅτι ἂν ὦσιν ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γάρ, in W. solo reperiuntur. *M. du S.*

Ibid. Οὗτοι ἐθέλωσιν . . . . ὅ, τι ἂν ἄριστον] Scripsit ad me Cl. *Gesner.* super hoc loco his verbis: „ Hunc „ locum ita interpretatum esse video Cl. *du Soul*: Fi-

„ que

11. *Utque magis mireris, ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si Solonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet; ita procerus est, & virili quadam formositate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Venerem habet juvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt quoties in concionem prodierit, id quod ajunt Athenienſibus, qui tum erant, in Cliniae filio accidiſſe: niſi quod illos quidem non ita multo poſt amoris illius, quo proſecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amas modo civitas, ſed reverentia jam dignatur. Denique unum hoc publicum noſtrum bonum eſt, & maxima omnibus utilitas, hic vir! Si igitur & ipſe & ipſius pater recipiant te, & amicum ſibi fa-*

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τ᾽ αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ὀπτανεῖς. ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα [d] ἀπάξεταί σε, ὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, [e] οἰχήσεταί σε δεδὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἔχει τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος. ἥ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες [f] ἀκούουσιν ὁπότ᾽ ἂν δημηγορήσων [g] παρέλθοι· ὁποῖόν φασι τὸν τότε Ἀθηναίους, πρὸς τὸν Κλεινίου πεπονθέναι, παρ᾽ ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖται ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἐν τῷ ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ὄστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ [h] φίλον ποιή-

[d] Ἀπάξεται] Sic Edd. vett. & M. Ἀπάξεται male *S.* & *A.* [e] Οἰχήσεται] Sic Edd. & W. Niſi quod in eo abeſt σε. [f] Ἀκούουσιν] Αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abeſt pronomen ab Edd. Fl. *F. H. P.* &c. [g] Παρέλθοι] Παρέλθῃ W. Nihil vulgatum mutant *F.* Fl. *H. P.* [h] Φίλον ποιήσαιντο] Φιλοποιήσαιντο W.

60. Κλεινίου] Ἀλκιβιάδου. *V.*

„ que in civitate, quidquid hi volunt, volunt enim, „ quidquid optimum eſt. Legit igitur, καὶ τουτὶ γίγνεται ὁ τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλωνται βούλονται τὸ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, placne accedo: Sin ex ingenio, laudo conjecturam, „ tanto credibiliorem, quod repetitio τὸ ὅ, τι omiſſioni locum dare potuerit: recipere tamen non au„ ſim". Sic ille: Ego itaque verba illa in Edd. deficientia recepi, quia ex Codice ſunt deſumta, & verſionem *Solani* retinui. Coeperat enim & is priſtinam verſionem plurimis in locis corrigere. Et quia Cl. *Geſner.* ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, ſi ipſiſſima Graeca, quae *Soulium* legere ait, proferre non potuerit, ſed ſimilia illis adtulerit. *F. F. R.*

52. Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα] Male Salm. ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ &c. quam diſtinct. merito improbat Cl. *Jenſ.* Sed *Pariſ.* rectius habebat ὁ δὲ υἱὸς. Paullo poſt vero, eadem prava diſpunctione laborabat, ſcribens καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. Quam itaque monente *Jenſio* correxi. *F. F. R.*

55. Οἰχήσεταί σε δεδὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος] Lege ἑλκύσεταί σε δεδὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, & ita videtur legiſſe interpres. *F. P. a G.*

Οἰχήσεταί σε δεδὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος] Violentiſſime profecto *Palmerius* pro οἰχήσεται legi jubet ἑλκύσεται. Non ſanum quidem, quantum ego video, eſt vulgatum οἰχήσεται, quum οἴχομαι ſit *fugio, abeo, diſcedo*, idque huic loco non conveniat: mollioe tamen adhiberi poteſt medicina; nempe una extrita literula, legendum ἑλκήσεται, *vehet, rapiabit.* *F. F.*

Οἰχήσεται] Nihil mutandum. Reſpicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore ſuo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum ſtanti ſibi habet, ſed abducit, trahit, rapit, quocumque ipſi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos verbis *ilices* & *abibit* exprimere ſtuduimus. *F. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ τῶν ὤτων] Vide hiſtoriam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exſtat autem in libello, cui *Herculis* titulum fecit Noſter, & apud A. Gell. XVI. 3. *M. du S.*

60. Πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου] Legend. *Plut.* in Alcibiád. *F. B.*

62. Ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.] Hoc abunde ſcribit *Plut.* in Alcibiad. *Ariſtoph.* in Ran. *Valer. Max.* Lib. 7. *G. C.*

68. Ἐπι-

ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, ἢ [a] ἐπιστῶσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, ἢ οὐκ ἔτ' ἀφοβιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νὴ τὸν [b] Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι [c] ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι [d] ἔδοξαν· οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος [e] φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲ καλῶν κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοισθε· ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς ἱέριος, καὶ λειοχύμων ἡ [f] θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

ciant, civitatem habes universam: & hoc solum opus est, ut manus significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec ita me Jupiter, (si jusjurandum adjicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi jam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceüs poëta ait, jam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

a Ἐπιστῶσαι χρὴ τὴν χεῖρα] Ἐπιστῶσαι χρεὼν χεῖρα. W. b Δί'] Δία Fl. & M. Ceterae Edd. sic, ut dedimus. c Ἤδη] Ἤδη *S.* & *A.* male. Ἤδη recte Edd. vett. & W. d Ἔδοξαν] Ἔδοξα Edd. & M. e Φησὶ] Φασὶν male Fl. Recte cett. f Θάλασσα] Θάλαττα W.

74. Ὁ Κεῖος] Ἀνακρέων. *G.* (fallitur, vid. notam nostram. *M. du S.*)

68. Ἐπιστῶσαι] Quid hoc sit, clarius ex ὁ Ἐν. c. 4. disces, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπιστᾶσιν dicitur, intra modum probans quod dabatur encomium. Adde Δυσ. c. 28. ubi τὸ ἐπιστῶσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat noster. Vid. Ῥητ. c. 22. & Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

69. Τὴν χεῖρα] Distinguendum: καὶ ἐπιστῶσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀφοβιάσιμα τὰ σά. *Manus protendenda est; hoc solum* sc. si fecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt.* *J. G. G.*

72. Ἤδη] Καί μοι ἤδη. Lege ἤδη. *F. G.*

73. Ἔδοξα] Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. sic leges. vulgo male ἔδοξεν, sententia refragante. *Et mihi, jam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt.* sc. πάντες, vel οἱ πολλοὶ, qui vestras virtutes praedicabant. *J. G. G.*

Ἔδοξαν] Clar. *Graevii* Emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. *M. du S.*

74. Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc versum *Heliod.* L. 2. Ἔργ.

Αἰνὶ δ' ἀμβολίεργ· ἀνὴρ ἄτασσε πολαίῃ. *J. B.*

Ἀμβολᾶς ἔργον] Pro *Heliod.* lege in nota *Bourdelotii Hesiod.* & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. vers. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίεργ·, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu jam sponte vidisti. *J. F. R.*

Ibid. Κεῖος . . . . .] Locus a *Bourdelotio* indicatus, est vers. 411. Ἔργ. *Hesiodi.* Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex *Astraeo* Ceüs factus Hesiodus? Deinde ubi ἕδρας? &c. Cujus itaque, inquies, verba haec? *Bacchylidis*, cui tribuuntur ab *Athenaeo* XIV. p. 631. C. & a *Dionys. Hal.* de Struct. orat. p. 234. Edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud *Steph.* Lyr. p. 570. οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαγίδ· Ἰτωνίας χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἀῶρίστι δίκαι. Fuisse autem *Ceüm* inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie *Ceüs*. Vid. *Marpoc.* c. 26. & ut id obiter moneam, emendandus Index Auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Geüs* comparet. Testatur autem diserte *Strabo* Lib. X. ubi de *Ceo* insula agit. *Plutarchus* etiam, *Aelianus*, *Stephanus*, *Byzant.* & alii. Ne ergo credas *Lil. Gyraldo* Boeotum facienti, praesertim cum apud *Lactantium* sive *Lactantium* ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Cl. *Fabricio*, inveniatur, cujus vid. Biblioth. Gr. 551. In *Collectaneis* Cl. *Galaei*, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. *M. du S.*

Κεῖον] Non *Simonidem* hic laudari, quod *F. Ursino* visum erat, sed Ceum alterum, *Bacchylidem*, ex *Colomesio* ad Gyraldum p. 463. observat *Fabricius* Bibl. Gr. 2, 15. p. 594. *J. M. G.*

FINIS TOMI PRIMI.

AD TOM. I.

TANAQUILLI FABRI

NOTÆ ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint quae a Luciano finguntur. Κολυττός. *Ἀλαὶ duplices. Heſiodorus eodem in loco bis emendatus.* ῥυθμός. *de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde.* σωτὴρ, *& de illa voce judicium Ciceronis.* ἰχνατιά. *de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus.* Οἴτης *pro* Λίτης. *de Jovis ſepulcro ex hiſtoria ſacra Evemeri. Scholiaſtes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de* ἄκυ *contra ea quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.*

Pag. 98. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus πρωταγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca viſum eſt dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponneſiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora ſic loquentem inducit: καὶ ἠρίστευσε δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆ πατρίδος πέρυσι πρὸς τοὺς Ἀχαρνέας, (quem locum infra examinabimus) *& ſtrenue ſe fortiterque geſſit pro republica anno ſuperiore, cum Peloponneſii Acharnenſes obſiderent.* Acharnae autem δήμου Ἀττικῆς anno primo belli Peloponneſiaci obſeſſae ſunt, ut ex Thucydide locupletiſſimo teſte conſtat. Quamobrem ea quae hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanae conjici debent, qui eſt ante Chriſtum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo ſeu oppido, cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philoſophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere eſt quod a Luciano ſcribitur, τίς ὅτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ὑπὸ τῆ Ἀττικῆς ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν, ὁ τῆ ὑπωρείας; Patrem habuit Echeratidem nulla alia re inſignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus ἐν παραβάσεως in vita M. Antonii abſolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuiſſe, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipſo χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos eſſe olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii ſunt) ſic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, ſed feras oderat, quibus aetas illa ſcatebat. Certe qui Ariſtophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magiſtri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis teſtimonium, qui ita ſcripſit in epiſtola xxiv. inter illas quae non ita pridem a Leone Allatio vulgatae ſunt. Quo enim loco ait ſe in fundum Hepheſtiadeum migraſſe (Ἡφαιστιάδην debuit ſcribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ἐν ἰθικοῖς, non autem Ἐφεστιάδην) ut ubi ἄποθεν τῆ ἄστεως vivat, addit: συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θηρᾶν φιλεῖν. *Cognovi ego, Timonem non fuiſſe μισάνθρωπον ſed cum homines nanciſci in urbe non poſſet, belluas amare haud poterat.* Extat ejus Epitaphium olim a Callimacho ſcriptum; & item alterum, quod homo providus ſibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio eſt:

Ἐνθάδ' ἀποῤῥίξας ψυχὴν βαρυδείπνοια κύμασι
Τέτροφα δ' ἐ πούτοισι, πανοὶ δὲ πανῆς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus ſepultum eum fuiſſe Ἀλῆσι· ſed cum duae ſint Ἀλαὶ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἀλαὶ ad tribum Ægeida pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita venuſtum, ita elegantem judico, eum ut inter politiſſimos Luciani non dubitem referre. Ita ingenioſe & facile compoſitus eſt, ut ei nulla comoedia poſſit comparari. Tum porro, ſi usquam alibi, pura in eo oratio eſt, atque ita caſtigata, ut nihil ſupra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum ſpirans, ſed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam poſt renatas meliores literas puriorem editum fuiſſe libellum hunc. Idque ita verum eſt, ut ſatis mirari non poſſim hominis illius impudentiam, qui auſus eſt poſteris imponere, profeſſusque eſt editionem illam Pariſienſem in forma maxima ex Mſſ. Codd. regiae bibliothecae expreſſam eſſe.

Νῆφε δ' μέμνησο ἀπιστεῖν, ἄφρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 98. vſ. 1. Ὦ ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε] Haec Jovis cognomina, & plura item alia, diligentiſſime ſunt & ingenioſiſſime a Dione Chryſoſtomo explicata Oratione I. de regno pag. 8. editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti ſe habebant, reliqui, id non temere factum eſt: & qui κριτικὰ ſunt, facile cauſam videbunt.

Pag. 99. 6. Ὑπωρείδης] (Ἐπωρείδης erat in Ed. *Graev.*

harum nott.) Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco judicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μαρᾷ δὲ τῷ δεξιᾷ τὴν ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδραζόσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρίψασα, &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego τὴν παρειὰν ἐπερείσασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρός? Scio quidem, & monent veteres magistri, ἀγκὼν quandoque esse ἐπικαμπὴς τῆς χειρός; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, ἀγκῶνα θατέρᾳ βραχίονι. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπερείσασα ut revertar, non omittendum illud quod in Milite glorioso Plauti est, *os columnatum*; sed κωμικώτερον.

Ibid. 7. Ῥυθμοῦ] Ῥυθμὸς & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ῥυθμὸς ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile fit lib. III. de Republica, & lib. II. de legibus; ex Scholiaste quoque *Æschyli* in ἑπτὰ ἐπὶ Θηβ. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα ὁ βαίνεται. pag. 74. edit. *Stephanianae*. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τῆς ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποὺς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. Atque utinam veteres illos poetas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ῥυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten *Aristophanis* legas, ἀρχαία ἡ τῶν μετρων & ῥυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 103. 28. Ὑπὸ μανδραγόρᾳ] Illius enim vis ὑπνοποιὸς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Sympos. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τὴν πολιτείας, ubi ταύκλῃρος dicitur μανδραγόρᾳ ἢ μεθῃ συμποδισθείς.

Pag. 105. 41. Κοσκινηδὸν] Παίζει χαρίσασθαι scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbiis scilicet similiter exeuntibus, σιτηδὸν, σωρηδὸν, κοσκινηδὸν. Ceterum cum ait σεισμοὺς fieri κοσκινηδὸν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

Ibid. 44. Ῥαγδαῖοι] Notandum hoc Luciani judicium, qui ὑετὸς ῥαγδαῖος dici *Phrynichus* in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ῥαγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ὄμβρου. Haec & alia hujusmodi sedulo observanda judico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑετά τε, legendum est, sed ὑετοὶ tantum. Quod autem vocem hanc ῥαγδαῖοι in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

Pag. 106. 47. Κιβώτιον] Locus apprime notandus; convenit enim cum Historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, *male divisa sunt haec temporibus*. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Josephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de solertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῇ Δευκαλιωνι φασι προεξιέναι τὴν λάρνακος ἀφιέμενην δήλωμα γενέσθαι χειμῶνος μετὰ πολὺν ἐπικλυσμὸν, εὐδίας δὲ ἀπόπτασιν. id est, *Fabulatores quidem produnt columbam ex arca omissam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset.* pag. 968. edit. Paris.

Ibid. 48. Λυκωρεῖ] Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 107. 69. Ὦ θαυμάσιε] Honesta appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita ὦ γυναῖκα, ὦ γυναῖε, ὦ δαιμόνιε, & alia sexcenta.

Pag. 108. 72. Δευκαλιώνες] Etsi constet plures fuisse Deucalliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θηλάτους, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse quam ut &c.

Pag. 110. 86. Μηδὲ ἀναγνόντες] Verti *ne legentes quidem*; nam metaphora est ducta ἀπὸ τῶν γεγραμμένων.

Ibid. 89. Σωτῆρα & εὐεργέτην] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτῆρ & θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror quod dixit Cicero, σωτὴρ *Latino uno verbo exprimi non potest*, nam *servator* idem facit Latine quod Graece σωτήρ. Terentius: *servatrix mea*. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

Ibid. 91. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἐσχατιὰν] Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilia*. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homerici* illius;

Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇ· ἐθὶ δώματα, &c. Odyss. 4. item.
Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σταδίῃ ἐνέκαψε μολὼν ἡ
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι. Odyss. 5.

ἐσχατιὰ hoc quidem loco nihil aliud quidquam est quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit simpliciter ἀγρόν.

Pag. 111. fin. Νάδυμον] Reliqui vocem Graecam in versione, est enim respectus ad Hom. locum.

Ibid. Ἐπιμενίδου] Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis observandum est quod jam dicam. Auctor est Diogenes eum Olympiade XLVII. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri

fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus CLXX. *Plato* autem lib. 1. de Legibus, ait advectum eum Athenas πρὸ τῶ Περσικῶν δεκα ἔτεσι: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore afferant fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν θάτερον nam aut necesse est in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC. vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praetertisse..

Pag. 112. 3. Οἴτης] Error manifestus. legendum enim Αἴτνης, fulmina Jovis ex Ætna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus est: fateor, quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. 4. Ἐναυσάμῳ] Libentius legerim ἀναυσάμου maxime cum *Erasmus* verterit, *redaccenso*, &c. quamobrem in suo codice legit non ἐναυσάμῳ, sed ἀναυσάμῳ.

Ibid. 6. Σῆς ταφῆς] Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί.

Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, ô rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τῦ Μίνω ἐπιγέγραπται, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπηλείφη, ὥστε ἀπελειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ὅπ τούτῳ ἓν ἔχειν λέγυσι Κρῆτες τὸ τάφῳ τῦ Διός. *Sepulcro Minois inscriptum fuerat*, MINOIS JOVIS [F.] SEPULCRUM. *lapsu autem temporis illud*, MINOIS, *delectum est, ita ut relictum sit tantum*, JOVIS SEPULCRUM. *hinc est quod ferunt Cretes esse apud se Jovis sepulcrum.* Ceterum in loco Scholiastæ legendum est non τὸ τῦ Μίνω, sed τὸ, Μίνω, ut sit politum ὑλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri ii non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium se se aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: *Jupiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt*, (intellige τὴν περὶ τὸ νεκρὸν θεράπειαν) *decoraveruntque: & sepulcrum ejus est in Creta, in oppido Gnoso; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse* (ita loqui amat Ennius; isthuc autem *creare* Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) *inque sepulcro ejus est inscriptum antiquis literis Graecis*, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur ἢ ἐπὶ ταφῆς. unde fortasse legendum ἢ σῆς ἐπὶ ταφῆς. verum non est tanti.

Ibid. 9. Παρὰ τὸ Ὑμηττόν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Pag. 113. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἑξιάσας] Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Ibid. 17. Ἑκατόμβας] De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄιων ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. *Hom.* in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Ibid. 18. Διάσια] Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. *Aristophanis* ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse ἀπὸ τῦ φυγεῖν τὰς ἄτας, legendum est ἄσας, id est λύπας. unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖσθ, & ἀσηθὴς pro λυπηθείς, & apud Herodotum in Thalia, ἐδίζετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη ἀπολεμίην τῶ κιθωνίσκον.

Pag. 114. 24. Οὕτωσὶ μὲ εἰπεῖν, &c. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ] Locus adprime faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen quod sentio. οὕτωσὶ μὲν εἰπεῖν hoc loco est, *si quis minus exacte loqui velit*, &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὕτωσὶ εἰπεῖν & ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Ibid. 27. Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους] In Mss. Reg. legitur περὶ τῶ φίλων, non placet; neque adeo injuria.

Pag. 115. 41. Ἄσυ] Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhodomannianæ. Ibi enim sunt qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Ægypto sunt Saitæ) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶ Ἑλλήνων, πόλις ἄσυ καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe seu pago Ægypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus ὁ Βυζάντιος.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores reperiri ἄσυ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκίων ἄσυ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantumdem efficit. nam scena hujus δράματος in Attica est. Sique Alexandriæ res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

Ibid. 46. Ἡγωάκτει] Lego ἀγωνακτῶ, & ποικοίμων.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. In Xenoph. conjectura. Proserpina & Ceres Θεσμοφόροι. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. τελεῖν ἐπὶ τέρμα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἐρμῆς. Lucianus emend. δὴ pro δεῖ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur λεξὶ παρεκβάσεως. de hac voce ἡσθὸν, contra Bud. & Vallam. ὀρχηθὸν, & alia quaedam.

PAg. 116. 48. Τοσαῦτα μιάτιλα ταύρων] Ajunt esse Atticismum, μιάτατα αἰγῶν; at ego ajo solos barbaros Graece dicere τοσαῦτα μιάτιλα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τοσαῦτα μηρία ταύρων, &c. *tot femora taurorum*, &c. notum enim femora in sacris praecipue absumpta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque supersedebo afferendis testimoniis.

Pag. 117. 64. Λήρως μιγάλης] Puto scripsisse Lucianum λήρως μεγάλως μιγάλη τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui istud λήρως nullo adjecto nomine non satis efficax videtur.

Ibid. 66. Συνίδη πρὸς ἡμᾶς] Etiamsi nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμᾶς. Video sane plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς soloecismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. ὦ hominum expromptam diligentiam!

Pag. 119. 79. Πρώην &c. Ἀνεξαγόραν] Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Ibid. 85. Συντρίδη ὧδε τὸν πίτρον] Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, σωστρίδη περὶ τῇ πίτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παρελώφησαν, fecerunt ὧδε τὸν πίτρον, sed longe alius est sensus, si παρὰ τὸν πίτρον legas, alius, si περὶ τῇ πίτρᾳ. Illud enim *juxta petram*, significat, hoc autem *ad petram*. Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*, hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Mss. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 120. 3. Καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις ἐξεθεῖτ μου τ' οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες] Locus corruptus. Qui pote, inquies. Quaeso nonne ἀνακόλουθον sit, si quis dicat, *fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, ἢ scilicet, ἢ καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia constent, sic, *me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbones ardentes amoliuntur.* Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exiguae non obstitisset; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, hujus diligentiae pudeat.

Pag. 122. 24. Ἄλλοτε δὲ τἀναντίον ἀγανάκτεις] Respicit locum qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μορία ὅσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 124. 58. Πάλαι μέν σε αἰτιᾶσθαι] Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σε. Sensus est: *numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto objicere?* alioqui αἰτιᾶσθαί σε ταῦτα significabit, *te in his accusare*, vel, *te rerum harum accusare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Pag. 125. 62. Τῷ τε γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνημέρου] Melius scribi judico, τοῦτο γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνημέρου.

Ibid. 63. Εὑρεῖν ὡς ἐμὲ] Legerim εἰσιέναι ὡς ἐμέ, etsi aliter verterim. Siquis autem existimat εἰς ἐμὲ in lingua communi, & ὡς ἐμὲ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἐμὲ Atticum, semper *ad me*, vel *in domum meam* significat, non *erga me*.

Ibid. 65. Κατάκλυσον ὦ Θύραις] Suspicor legendum Θύναις, *in arca*. forte etiam pro Θύραις scriptum fuerit Θύλαξι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce Θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset ὑπὸ Θύραις, non ὁ Θύραις, quemadmodum scripsit supra, καλλικλεῖσθαι ὑπὸ μοχλοῖς ἑκάστοι.

Pag. 126. 71. Ὑπὸ τοσούτοις δυσμοῖς κατασπόντας] Ita *Xenophon* de avaris: οἱ μὲ ἐπιδὰν τὰ ἀρχεῖα τελευτῶν ἀφέντων κτήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν καταφύσωσι, τὰ δὲ καθιστᾶσιν. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, ἢ μετροῦντες, ἢ ἱστάντες, ἢ ἀλφίτοις. libenter legerim ἀλφίτοις, eos ut designet, qui pecuniam suam frieant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8. Κύρου παιδείας pag. 211. edition. postremae Leunclavianae.

Ibid. 76. Μίτρου] Respicit proverbium notissimum, μίτρου ἄριστον.

Ibid. 79. Ὦ Ζεῦ πρὸς τῆ Διός] Hujusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 127. 84. Ἀπάγοι μοι χυθησομένην] Cum sequatur mox ἀπάγειν τὰς Θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγοι; qua voce significatur puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, sed προάγοι, unde προαγωγὸς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice *Erasmi* ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

Ibid. 90. Ἐπ' αὐτῷ παιδὶ γνησίῳ] Tragicum est. Ita in illo maxime inclyto oraculo, quod olim Lajo datum fuit;

> Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχα δυσμενῶν βίᾳ.
> *Heus, liberorum ne sulcum feras Diis*
> *Invitis.* ——

Pag. 128. 1. Τῇ Θεσμοφόρῳ] Virg. *Legiferae Cereri.* Causam explicat *Diodor.* lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόρου τέμενος, *Cereris & Proserpinae*, &c.

Ibid.

Ibid. 2. Ταῦτα] Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non *haec*, ſed *eadem*.

Ibid. 5. Στιγματίας] *Notis compunctus*, Cicer. a Luciano autem alibi hujusmodi ſervus καλλιγράφος dicitur. a Plauto autem literatus. Inde amarus ille *Ariſtoph.* in Samios jocus,

Σαμίων ὁ δῆμος ἐστὶν ὡς πολυγράμματος.

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Ibid. 8. Καλὴν τὴν δίκην] Ut Galli dicunt in ſermone, *Une bonne amende*. Ubi *bona* nihil aliud eſt quam *magna*, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quae tamen hominum pars minime bona eſt; nam avaros deſcribit, homines nec ſibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in *Pſeudomanti* dixit, χρηστὸν δῆγμα, *morſum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 129. 19. Δαναΐδων] Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus eſt; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vaſis pertuſis ferebant, loquitur, ſic ſcribit; ἔλεγε τοὺς ἐν ᾅδου μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι ἐν ὁλοκλήροις καὶ μὴ τετρυμένοις ἀγγείοις ὑδροφόρειν. At pro τῆμι μένας legendum eſt τετρυμένους, vel, quod eodem recidit, τετρημένους. Nam illud τετριμμένους, hoc loco nulli rei eſt.

Ibid. 21. Πρὶν εἰσρυῆναι χυθὲν ἐκχυθησομένου] Facile ſane; prius paene effundetur, quam infuſum fuerit. Tale aliquid apud Ariſtophanem eſt, *in* πῆλ. de ſervo oblivioſo.

Ὅστις σκαλάθρημά τι ἄττα μικρὰ μανθάνων,
Ταῦτ' ἐκιλίλησεν πρὶν μαθεῖν. ——

Ibid. 26. Καὶ εἰς ἅπαξ] Forte aliter diſponenda verba ſunt, ad hunc modum; ὑκοῦν εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφρίζεται τὸ κιχρὸς, &c.

Pag. 130. 39. Ἀμφοτέρας] Σπείρας videlicet.

Ibid. 40. Ὡς μόλις τελῶ ἐπὶ τὸ τέρμα] Iſtud τελῶ ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud ſcriptores mere Graecos. hinc itaque eſt quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελῶ in ἐλθεῖν: ſed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exſcriptoris profecta ſit. Optime enim dicitur τελῶ ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: θᾶττον ἂν ἐς εὐμαρέστερον τελείωσιν ἔχρι καὶ πρὸς τὸ σκοπόν. *Facilius ad usque ſcopum perveneris.* Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305. edit. 2. *Stephaniana*, de Braſida loquens dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc quidem loco Mſ. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis ſe facilitate commendet.

Ibid. 43. Ὁρμὴν ἀνώτερον] *Horat.* de Fortuna

—— *ſi celeres quatit Pennas*

ſed quod in Mſ. Cod. legitur, impenſius placet, ὀπίσω ſcilicet, quae & alata finguntur.

Ibid. 44. Ἔστησε δὲ ὑστλαγξ] Bene ἔστησε. nam cum parati omnes eſſent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus objectum erat, dejiciebatur. Lucian. in libello πρὶ τῆ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ. ſic habet: καίτοι γε ὁ μὲ ἀγαθὸς δρομεὺς τ' ὑστλαγγος εὐθὺς καθαπτεύεται, &c.

Ibid. 47. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς] Mſ. Cod. ἐγὼ δὲ τοι.

Ibid. 49. Οὐδ' ὀβολὸν ὅστις πρίαιτ' βρόχου] *Ex laqueî pretium*, ait ille.

Pag. 131. 57. Πλούτου] Nunc de pecunia legataria ſeu teſtamentaria acturus eſt, quae cum nemini niſi morte alterius obvenire poſſit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

Pag. 132. 63. Φορηδὸν] Verti, *per bajulos domo efferunt*; etſi ſcio vocem hanc Latine reddi ſervata proprietate ſatis commode non poſſe.

Ibid. 64. Πρόκειται] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere πρόκειμαι pro θανών.

Ibid. 67. Ἐπελπίσαιλις] Non temere in hoc ſignificatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπελπίζειν *in ſpem inducere* eſt: hic autem de iis dicitur, qui ea ſperant, quibus alii praeter ſpem fruuntur.

Ibid. 71. Λῶον] Quo utebantur veteres, ut nos hodie ſerico ad vinciendas epiſtolas, teſtamenta, &c.

Pag. 133. 80. Πυῤῥίας, Δρόμωνος] Servorum nomina. Πυῤῥίας Latinorum Comicorum Byrria eſt, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poëtas ſcribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium ſcilicet. Tibius ſervile quoque nomen eſt; unde in libello πρὶ τ' ὀρχήσεως junxit Davos & Tibios. εἶα Δᾶον & Τιβίων &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: ſed Megabyſus Aſianum eſt.

Pag. 136. 85. Ὁ θύννος] *Horat.* in hacce materia:

Plures annabunt thynni, & cetaria creſcent.

Ibid. 89. Παχύδερμος] Tardus, hebes, ſtolidus; ex phyſiognomonia petitum. qui enim cute ſunt craſſiore, eos fere plerumque tardiores eſſe videmus. Neque vero obſcura cauſa eſt. Poteſt & aliorſum referri hoc loco; ſi cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ibid. 90. Καὶ εἰ παριὼν ἄλλο μαντίζοιό τις] Error: legendum enim ἄλλως, id eſt *forte*, *temere*, *aliud agendo*.

Ibid. 97. Ἱστορίας] Ἥκιν νόον, ut ait Comicus, δίκη φαγεῖν (id eſt δικαστὴν) ἐοῖν.

Ibid. 99. Εὐγνώστου Κόδρου] Vide Suidam in Εὐγνώστου Κόδρου. Hujus proverbii meminit & Themiſtius *in βασανιστῷ*.

Pag. 137. 12. Ἱππονίκου καὶ Καλλίου] Eorum meminit ſaepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Athenienſium ditiſſimi fuere.

Pag. 138. 18. Ἑρμῆν προσκυνῶν] Lucrum enim inſperatum a Mercurio objici eredebant. Ceterum etſi quod dicturus ſum, a Luciano noſtro alienum eſt, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Heſychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδίας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πίσεως ἰδίας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Cauſam apud *Homer.* habes.

Ὦ πυμάτῳ σπένδοντα, ὅτε μεσσήκατο κύπης.

His addas licet *Jul. Pollucis* teſtimonium, Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quo-

que Ἑρμῆς εἰσ᾽ πόσους ἀφ᾽ Στράττιδ. Itaque certa emendatio est.

Ibid. 24. Δυσείριτον &c. ἀκλεοπάτ᾽] Hujus ἀλφεσίας veluti σπέρμα in Pluto *Aristophanis*. *Terentius* autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium
Penuria est, &c. —— item:
Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Restare video! Vah, vivere etiammum lubet.

His addi & illud potest quod apud *Diogenem Laërtium* est, λείψανα τὸ χρυσοῦ γένος.

Pag. 139. 43. Βαθυκήτεα πόντου] In Mss. Cod. βαθυκύτεα. Videlicet βαθυκύτης. nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κύτ᾽ habet, id est, *altas cavitates*. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam prioris syllabæ modum in κύτ᾽ brevem esse; sciam praeterea allusisse Lucianum ad locum illum *Theognidis*, qui omnibus in ore est;

Ἦν (πιστὸν scilicet) δὴ χρὴ φυγόντα ἐς μεγακήτεα πόντου
Ῥίπτειν ἐς πιτρῶν, Κύρνε, κατ᾽ ἠλιβάτων.

Videmus secundum versum paene integrum a Luciano sumptum esse. Legendumne igitur censes, inquis, μεγακήτεα pro βαθυκήτεα? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκήτεα scilicet. locus est in libello περὶ Στοϊκῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 141. 67. Τί ἂν ἐν αὐτῷ ἦδη] Mss. Τί ἂν ὅτι μὴ ἐν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ibid. 71. Οὐ γὰρ δεῖ] Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δὴ, idque ante videram, quam Mss. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, ἐ γὰρ δεῖ εἰκός? &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 142. 89. Δυσκάθεκτος] Mss. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Ibid. 91. Ὥσπερ ἐγχέλεις] Mss. Cod. ὥσπερ αἱ ἐγχ.

Ibid. 94. Ἐκπεφυκότα] Mss. ἐμπεφυκότα hoc loco male.

Ibid. 97. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦν τὰς ἡμᾶς] Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἦν &c.

Pag. 143. 3. Καταλείπων] Mss. καὶ καταλείπων αἰεί, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Ibid. 10. Ὑπερόλβῳ ἐ Κλάνι] Homines sunt sua μοχθηρίᾳ nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 144. 17. Καὶ ἡ ἀνδρία] Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum *Dionis Chrysostomi* locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operæ erit. sic habet p. 197. ἃ γὰρ λαμπρότατα μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι ὀδύνα ἔχουμι διδάσκειν, ἅτε ὀδὺν αὐτὸς ἐπιστάμ᾽, ὥστε ψευδόμαι ἐξαπατᾶν ὑπισχνούμ᾽, σὺν ἔχω σαύτῳ τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, σὺν ἔχω ταύτῳ τὴν ἀναιδίαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue non esse in se situm illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum, se enim eo impudentiæ non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum *Isaac. Casaubon.* non vidisse miror.

Pag. 145. 36. Ἐγχειρίσας] Legendum hoc loco ἐγχιρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ibid. 38. Ῥάκ᾽] Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Pag. 146. 43. Ἀπολαύσει] Leg. vel ἀπολαύσῃ, vel ἀπολαύσῃ.

Ibid. 49. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν] Mss. ἡμεῖς δὲ κ᾽ προσίωμεν.

Pag. 147. 72. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τ᾽ πολλάκις.

Ibid. 79. Τόνδε Δι᾽] Versus *Hom.*

Pag. 148. 97. Τῶν πολλῶν ἰκεῖνον] Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*, fallitur. οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est: *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἰκεῖνα non significat *vulgaria illa*. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 149. 12. Πάντας ἀνθρώπους ἡσθῆν] Certe hic unus locus per se satis probarit, non semper sumi ἡσθῆν ut sumi debere contendunt viri *doctissimi*. *Quamvis* enim ab *Eustathio* vertatur καθ᾽ ἡσυχίας. constat tamen eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. 6. ubi scribit Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡσθῆν ἀπεικείρανθο τὰς κεφαλάς, κ᾽ πάνυ μέγα προεθηκάντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἡσθῆν, nihil aliud est quam, Μιλήσιοι ἁπαξάπαντες, *omnes omnino Milesii*. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, virc eodiquque doctos aliter censuisse; id tamen scio, in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herod erti debere ἡσθῆν per, καθ᾽ ἡσυχίαν, aut κατὰ ἡσυχίαν, sed ἀθρόοι, vel πάσας καθ᾽ ἡλικίας, ut *Suidas* ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mss. Goldasti evulgatum est, ἡσθῆν. conversum per ὀρχηδόν, at illud ὀρχηδὸν legitur apud *Herodotum* in 7. ubi nil aliud significare potest quam quod Latini dicunt *viritim*., vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie*, *uno & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia è reditu metallorum, quæ ad Laurium Atticæ erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit *Themistocles*, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent: Graece sic: τ᾽ λὸ Λαυρεί᾽ μεταλλαν ἐμελλοι λάξιζ᾽ ὀρχηδὸν ἑκας᾽ δέκα δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* suos rediit; quia fortasse apud *Hesychium* legerat vocem illam ὀρχηδὸν per ἡσθῆν conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 149. 17. Οὗτοι ἀπόλωνται] Ex *Homeri* versu.

Οὗτοι ἀπόλωνθ᾽ ὅτι θᾶσσον ἐμοὶ δόμον εἰσαφίκωνται.

Pag.